Таронаи 144 таронаи Довуд аст, ки дуо барои ғалаба, муҳофизат ва шукуфоӣ мебошад.

Сархати 1: Забурнавис Худоро ҳамчун қувват ва муҳофизи худ ҳамду сано мегӯяд. Онҳо ғамхорӣ ва наҷоти Худоро дар муқобили душманон эътироф мекунанд. Онҳо хоҳиши худро баён мекунанд, ки Худо аз осмон фуруд ояд ва онҳоро наҷот диҳад (Забур 143:1–8).

Сархати 2: Забурнавис аз Худо хоҳиш мекунад, ки ба онҳо бар душманонашон ғалаба диҳад ва қудрати харобиовари мудохилаи Худоро тасвир кунад. Онҳо дар бораи шукуфоӣ, амният ва фаровонӣ дар замини худ дуо мегӯянд (Забур 143:9-15).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу чор тӯҳфаҳо
дуо барои пирӯзии илоҳӣ,
таъкид кардани такя, ки тавассути эътирофи қудрати илоҳӣ ба даст оварда шудааст ва ҳамзамон таъкид кардани хоҳиши ҳифз ва шукуфоӣ.

Таъкид кардани ҳамду сано дар мавриди эътирофи Худо ҳамчун манбаи қувват ва муҳофизат.
Дар бораи ғамхории илоҳӣ ва наҷот дар замони муноқишаҳо эътирофи зоҳир карда мешавад.
Изҳори илтиҷо дар бораи хоҳиши дахолати илоҳӣ ҳангоми ҷустуҷӯи наҷот.
Эътироф кардани дархост дар бораи ҷустуҷӯи пирӯзӣ бар душманон ҳангоми дуо дар бораи фаровонӣ, амният ва шукуфоӣ дар сарзамин.

Забур 144:1 Муборак аст Худованд қуввати ман, ки дастҳои маро ба ҷанг ва ангуштони маро ба ҷанг таълим медиҳад!

Забур 144:1 Худоро барои он ки ба сухангӯй чӣ гуна ҷанг карданро таълим додааст, ситоиш мекунад.

1. Худо нерӯи мо дар замонҳои низоъ аст

2. Омӯзиши мубориза бо имон ба Худо

1. Забур 144:1 - Муборак аст Худованд қуввати ман, ки дастҳои маро ба ҷанг ва ангуштони маро ба ҷанг таълим медиҳад!

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

Забур 144:2 Эҳсони ман, ва қалъаи ман; бурҷи баланди ман ва наҷотдиҳандаи ман; сипари ман ва он ки ба Ӯ таваккал мекунам; ки халки маро ба зери ман мутеъ мекунад.

Худованд манбаи некӣ, қувват, муҳофизат ва наҷот аст.

1. Худованд дар вақти душворӣ қалъаи мост.

2. Ба Худованд таваккал кун, ки сипар ва раҳокунандаи ту бошад.

1. Ишаъё 33:2 "Эй Худованд, бар мо марҳамат кун; мо дар орзуи Ту ҳастем. Ҳар саҳар қуввати мо бош, дар вақти тангӣ наҷоти мо".

2. Забур 18:2 "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Забур 144:3 Худовандо, одам чист, ки ӯро мешиносӣ! ё писари одам, ки дар бораи ӯ ҳисоб кунӣ!

Худо аз бузургии инсоният тааҷҷуб мекунад.

1. Аҷиби башарият: Таҷлили офариниши Худо

2. Фурӯтании инсон: дарк кардани мавқеи мо дар ҷаҳони Худо

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; мард ва зан онҳоро офарид.

2. Забур 8:3-4 - Вақте ки ман ба осмони Ту назар мекунам, кори ангуштони Ту, моҳ ва ситорагонро, ки Ту муқаррар кардай; Одам чист, ки ту аз ӯ ёд мекунӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ?

Забур 144:4 Одам мисли ботил аст, айёми ӯ мисли сояи гузар аст.

Инсон миранда аст ва умраш зудгузар аст.

1: Ҳаёти худро бештар истифода баред ва онро пурра зиндагӣ кунед.

2: Ба ботил наафтед, балки дар Худованд шодӣ ёбед.

1: Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ки тамоми вазифаи инсон ин аст. Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2: Яъқуб 4:14 - Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

Забур 144:5 Осмонҳои Худро, эй Худованд, саҷда кун ва фуруд овар: ба кӯҳҳо ламс кун, ва онҳо дуд хоҳанд кард.

Як илтиҷо аз Худо, ки фуруд ояд ва ба ҷаҳон дахолат кунад.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна Худо ба доду фарёди мо барои кӯмак ҷавоб медиҳад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Ӯ қудрати Худро истифода мебарад, то дар озмоишҳои мо ба мо кӯмак кунад

1. Ишаъё 64:1-3 - "Эй кош, ки ту осмонро мешикофтеду фуруд меомадӣ, то кӯҳҳо пеши Ту меларзиданд!"

2. Яъқуб 4:8 - "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дуандеш".

Забур 144:6 Барқ афкан ва онҳоро пароканда кун; Тирҳои худро паррон ва онҳоро нест кун.

Ҳимояи Худо тавоно ва фарогир аст.

1: Мо набояд тарсем, зеро Худо моро муҳофизат мекунад.

2: Мо бояд ба қудрати бузурги Худо таваккал кунем, то душманони худро мағлуб кунем.

1: Забур 46: 1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаҳои баҳр бурда шаванд; обҳои он ғуррон мешаванд ва ба изтироб меоянд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

2: Ишаъё 41: 10-13 "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо ростӣ дастгирӣ хоҳам кард. дасти адолати Ман. Инак, ҳамаи онҳое ки бар зидди ту хашмгин шуданд, хиҷил ва хиҷолат хоҳанд кард: онҳо ҳеҷ хоҳанд буд, ва онҳое ки бо ту меҷанганд, ҳалок хоҳанд шуд; онҳоро хоҳӣ ҷуст, ва нахоҳӣ ёфт, ҳатто онҳо, ки ҷанҷол мекарданд. бо ту: онҳое ки бар зидди ту ҷанг мекунанд, ҳеҷ ва ҳеҷ чиз хоҳанд буд».

Забур 144:7 Дасти худро аз боло бифирист; маро халос кун ва маро аз обҳои бузург, аз дасти кӯдакони бегона раҳо кун;

Худо нигаҳбони мост ва моро аз хатарҳо наҷот медиҳад.

1: Худо ҳамеша бо мост ва моро аз ҳар гуна хатар муҳофизат мекунад.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки моро аз ҳар душворӣ наҷот диҳад.

1: Забур 46:1 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2: Isaiah 41:13 Зеро ки Ман, Худованд Худои ту, дасти ростатро дошта, ба ту мегӯям: натарс; Ман ба ту кумак мекунам.

Забур 144:8 Ки даҳони онҳо ботил мегӯяд, ва дасти росташон дасти рости дурӯғ аст.

Худо касонеро, ки гуфтору кирдорашон дуруст нест, маҳкум мекунад.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ гуна бояд зиндагии ҳалол дошта бошад

2. Хатарҳои беинсофӣ: чӣ гуна бояд аз фиреб канорагирӣ кард

1. Масалҳо 12:17-19 Ҳар кӣ рост мегӯяд, далели ростқавлона медиҳад, аммо шоҳиди козиб фиреб медиҳад. Касе ҳаст, ки сухани дурушти ӯ мисли шамшер аст, аммо забони доноён шифо мебахшад. Лабҳои ростқавлона то абад пойдоранд, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

2. Ибриён 10:24-25 Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки шумо мебинед, Руз наздик мешавад.

Забур 144:9 Барои Ту, эй Худо, суруди нав хоҳам хонд: бар забур ва асбоби даҳ тор барои Ту ҳамду сано хоҳам гуфт.

Забурнавис Худоро ҳамду сано хонда, суруди наверо барои Ӯ месарояд, ки дар он суруд ва асбоби даҳ тор дорад.

1. Суруди нав: Суруд ба Худо

2. Нерӯи мусиқӣ дар ибодат

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Забур 33:3 - Барои ӯ суруди нав бихон; бо садои баланд мохирона бозй мекунанд.

Забур 144:10 Он аст, ки ба подшоҳон наҷот медиҳад, Бандаи худ Довудро аз шамшери дарднок раҳоӣ медиҳад.

Худо ба подшоҳон наҷот медиҳад ва бандаи худ Довудро аз бало халос мекунад.

1. Худо сарчашмаи наҷот ва муҳофизат аст

2. Барои раҳоӣ аз хатар ба Худо таваккал кунед

1. Забур 121: 7-8 - Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ медорад: ҷони туро нигоҳ медорад. Худованд баромади ту ва омадани туро аз ин вақт ва то абад нигоҳ хоҳад дошт.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд.

Забур 144:11 Маро раҳо кун ва аз дасти кӯдакони бегона, ки даҳонашон ботил сухан меронад, ва дасти росташон дасти рости дурӯғ аст.

Наҷот аз дурӯғ ва фиреб.

1: Наҷот додани Худо аз фиреб

2: Бартараф кардани дурӯғ ва ботил

1: Забур 12:2 - Ба якдигар дурӯғ мегӯянд; Бо лабони хушомадгую бо дили дучанд сухан меронанд.

2: Юҳанно 8:44 - Шумо аз падари худ иблис ҳастед ва хоҳишҳои падари худро иҷро кардан мехоҳед. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ истодагарӣ намекунад, зеро дар вай ҳақиқат нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, ӯ аз захираи худ мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари он аст.

Забур 144:12 То писарони мо мисли гиёҳҳои ҷавонӣ бошанд; То ки духтарони мо чун сангҳои кунҷе бошанд, ки ба мисоли қаср сайқал дода шаванд:

Забурнавис дуо мекунад, ки фарзандонаш мисли қасре, ки бар пояи мустаҳкам сохта шудааст, қавӣ ва хирадманд бошанд.

1. "Сохтани таҳкурсии устувор: баракатҳои оилаи худотарс"

2. «Тарбияи фарзандоне, ки дар имонашон устувор бошанд».

1. Масалҳо 22:6 - «Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ҳатто вақте ки пир шавад ҳам, аз он дур нахоҳад шуд».

2. Эфсӯсиён 6:4 - "Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед".

Забур 144:13 То анбӯҳи мо пур бошад ва ба ҳар гуна захира пур шавад, то ки гӯсфандони мо дар кӯчаҳои мо ҳазорҳо ва даҳҳо ҳазорҳо зоид.

Ин тарона дар бораи баракатҳои Худо дар бораи захираҳои фаровон сухан меронад.

1: "Баракатҳои фаровони Худо"

2: "Зиндагӣ бо иҷрои комил"

1: Юҳанно 10:10 - "Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; Ман омадаам, ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд."

2: Эфсӯсиён 3:20 - "Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо металабем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад."

Забур 144:14 То барзаговони мо дар меҳнат қавӣ бошанд; ки на дарояд ва на берун; ки дар кучахои мо шикояте набошад.

Забурнавис барои қувват дар меҳнат ва барои ҷомеаи осоишта ва қаноатманд дуо мекунад.

1: Худо дар меҳнати мо бо мост ва ба мо кӯмак мекунад, ки қаноатмандӣ ва осоиштагӣ пайдо кунем.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ба мо қувваеро, ки барои анҷом додани корамон лозим аст, медиҳад.

1: Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам. Ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва эҳтиёҷро омӯхтам, Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Забур 23: 1-4 "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад. Ӯ маро дар роҳҳои адолат ба хотири Ӯ Ба хотири исми Ман, гарчанде ки аз водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

Забур 144:15 Хушбахт он одамоне, ки дар чунин ҳолатанд: Оре, хушбахт аст он мардуме, ки Худои онҳо Худованд аст.

Худо манбаи хушбахтии ҳақиқӣ аст.

1: Шодмонӣ дар таваккал ба Худованд пайдо мешавад.

2: Худо сарчашмаи ниҳоии қаноат ва шодмонист.

1: Ирмиё 17: 7-8 "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда шудааст, ки решаҳои худро дар ҷӯй мерезад, ва вақте ки гармӣ меояд, наметарсад. , зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро меваҳояшро бас намекунад.

2: Забур 37:3-4 Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед. Дар Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо ато хоҳад кард.

Таронаи 145 таронаи ҳамду сано ва шукргузорӣ буда, бузургӣ, некӣ ва садоқати Худоро баланд мебардорад.

Сархати 1: Забурнавис нияти онҳоро эълон мекунад, ки Худоро то абад ҳамду сано гӯянд. Онҳо бузургии Ӯро ситоиш карда, изҳори хоҳиши дар бораи корҳои аҷоиби Ӯ мулоҳиза кардан ва корҳои бузурги Ӯро эълон мекунанд (Забур 144:1-6).

Параграфи 2: Забурнавис дар бораи некӣ ва ҳамдардии Худо нисбат ба ҳамаи офаридаҳои Ӯ фикр мекунад. Онҳо ризқу марҳамат ва садоқати Худоро эътироф мекунанд. Онҳо эълон мекунанд, ки ҳамаи махлуқот Ӯро барои аъмоли Ӯ ҳамду сано хоҳанд гуфт (Забур 144:7–13).

Сархати 3: Забурнавис Худоро барои адолат ва наздикии Ӯ ба онҳое ки Ӯро дар ростӣ мехонанд, ҳамду сано мегӯяд. Онҳо изҳори боварии худро ба қобилияти Худо барои иҷро кардани хоҳишҳои онҳое, ки аз Ӯ метарсанд, изҳор мекунанд. Онҳо тасдиқ мекунанд, ки Худовандро то абад баракат хоҳанд дод ва ҳамду сано хоҳанд гуфт (Забур 145:14-21).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу панҷ тӯҳфаҳо
суруди ҳамду сано,
таъкид кардани саҷдае, ки тавассути эътирофи бузургии илоҳӣ ба даст омадааст ва таъкид кардани шукргузорӣ барои некӣ ва вафодорӣ.

Эъломияи таъкид дар бораи нияти абадӣ барои ҳамду санои пайваста ба Худо баён карда шудааст.
Зикр кардани мулоҳизае, ки дар бораи эътирофи бузургии илоҳӣ нишон дода шудааст ва хоҳиши мулоҳиза кардан дар бораи корҳои аҷиб.
Изҳори иқрор оид ба қадрдонии некӯии илоҳӣ, раҳмдилӣ, ризқ, марҳамат ва садоқат.
Эътироф кардани эътимод дар бораи эътиқод ба адолати Худо ва тасдиқи наздикӣ ба парастандагони ҳақиқӣ.
Тасдиқи таъкид дар бораи эътимод ба иҷрошавии хоҳишҳо барои онҳое, ки аз Худованд метарсанд, дар ҳоле ки ба баракати абадӣ ва ҳамду санои Худо машғуланд.

Забур 145:1 Туро ситоиш хоҳам кард, эй Худои ман, эй подшоҳ; ва исми Туро то абад муборак хоҳам гуфт.

Забурнавис ҳамду сано ва садоқати худро ба Худо баён карда, Ӯро бо тамоми дили худ ҳамду сано мегӯяд.

1. Чӣ тавр ҳамду сано ва садоқат ба Худо метавонад ҳаёти моро дигаргун созад

2. Омӯзиши таваккал ба Худо

1. Румиён 10:11-13 - Зеро Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд". Зеро ки байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқе нест; зеро худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати Худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, мебахшад.

2. Забур 118:1 - Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯ аст; зеро мухаббати устувори у то абад пойдор аст!

Забур 145:2 Туро ҳар рӯз баракат хоҳам дод; ва исми Туро то абад ситоиш хоҳам кард.

Ҳар рӯз бояд ба ҳамду ситоиши Худо барои ҳамаи неъматҳояш сарф шавад.

1. Қувваи баракати ҳаррӯза: Фаҳмидани нерӯи ситоиш ва шукр

2. Муҳаббати фаровон: Таҷлили муҳаббат ва омурзиши бебозгашти Худо

1. Забур 100:4-5 Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва ба ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дохил шавед: ба Ӯ шукр гӯед ва исми Ӯро муборак гӯед. Зеро ки Худованд некӯст; марҳамати ӯ абадӣ аст, ва ростии Ӯ то наслҳо пойдор аст.

2. Қӯлассиён 3:15-17 Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Забур 145:3 Худованд бузург аст ва ҳамду санои бузург аст; ва бузургии ӯ бечӯавоб аст.

Худо сазовори ситоиш ва ҷалоли мост, зеро бузургии Ӯ, ки аз ақл берун аст.

1. Худоро барои бузургии бепоёнаш ситоиш кунед

2. Дар Худованд барои бузургии беандозааш шод бошед

1. Ишаъё 40:28 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст.

2. Айюб 11:7 - Оё шумо амиқи Худоро дарк карда метавонед? Оё шумо ҳудуди Худои Мутаолро фаҳмед?

Забур 145:4 Як насл аъмоли Туро ба дигаре ситоиш хоҳад кард, ва мӯъҷизаҳои Туро эълон хоҳад кард.

Як насл метавонад бузургии корҳои Худоро ба насли оянда расонад.

1. Қувваи ситоиш: Чӣ гуна бояд имони моро ба наслҳои оянда гузорем

2. Эъломи аъмоли бузурги Худо: Мубодилаи таҷрибаҳои мо дар бораи бузургии Ӯ

1. Забур 78:4 Мо онҳоро аз фарзандонашон пинҳон нахоҳем кард, балки ба насли оянда корҳои ҷалоли Худованд ва қудрати Ӯ ва мӯъҷизаҳои Ӯро нақл хоҳем кард.

2. Матто 28:18-20 Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

Забур 145:5 Ман дар бораи ҷалоли бузургии Ту ва аз корҳои аҷоиби Ту сухан хоҳам гуфт.

Забурнавис бузургии пурҷалол ва корҳои аҷиби Худоро эълон мекунад.

1. Эълон кардани бузургии Худо

2. Шукргузорӣ барои корҳои аҷоиби Худо

1. Забур 145:5

2. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст, Худованди лашкарҳо: тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

Забур 145:6 Ва одамон аз қуввати аъмоли даҳшатноки Ту сухан хоҳанд гуфт, ва Ман бузургии Туро эълон хоҳам кард.

Бузургӣ ва аъмоли бузурги Худоро ситоиш ва эълон кардан лозим аст.

1: Мо бояд овози худро барои эълон кардани бузургии Худо истифода барем.

2: Мо бояд аз қудрати Худо илҳом гирифта, Ӯро ибодат кунем.

1: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

2: Эфсӯсиён 5:19-20 - Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ муроҷиат кунед, бо дили худ ба Худованд суруд ва наво гӯед, ҳамеша ва барои ҳама чиз ба Худои Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.

Забур 145:7 Ёди некии бузурги Туро ба таври фаровон ба забон хоҳанд овард, ва адолати Туро тараннум хоҳанд кард.

Забур 145:7 моро ташвиқ мекунад, ки Худоро барои некӣ ва адолати бузургаш ҳамду сано гӯем.

1. Худоро барои адолаташ ҳамду сано гуфтан

2. Таҷлили некии бузурги Худо

1. Забур 145:7

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати бузурги худро нисбати мо нишон дод, ки Масеҳро фиристод, то барои мо бимирад, дар ҳоле ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

Забур 145:8 Худованд марҳамат ва раҳмдил аст; оҳиста хашмгин ва марҳамати бузург.

Худованд меҳрубон, меҳрубон ва меҳрубон аст.

1: Худои мо Худои меҳрубон, меҳрубон ва меҳрубон аст.

2: Сабру раҳмати Худо беандоза аст.

1: Эфсӯсиён 2: 4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2: Луқо 6:36 - Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

Забур 145:9 Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.

Худованд некӯ аст ва раҳматаш ба ҳама мерасад.

1: Раҳмати Худо абадӣ аст ва барои ҳамаи онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, дастрас аст.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва барои раҳмат ва некии Худованд миннатдор бошем.

1: Эфсӯсиён 2:4-5 Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт

2: Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Забур 145:10 Ҳама корҳои ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, эй Худованд; ва муқаддасонат туро баракат хоҳанд дод.

Корҳои Худованд бояд ҳамду сано гӯянд, ва муқаддасони Ӯ Ӯро баракат хоҳанд дод.

1. Қудрати ҳамду сано: Шиносоии корҳои Худованд

2. Баракатҳои авлиё: қадр кардани нерӯи имон

1. Забур 103:1–5

2. Яъқуб 1:17–18

Забур 145:11 Аз ҷалоли Малакути Ту сухан хоҳанд гуфт, ва аз қудрати Ту сухан хоҳанд гуфт;

Малакут ва қудрати Худованд ҷалол хоҳанд ёфт.

1. Бузургии Салтанати Худованд

2. Қудрати қудрати Худованд

1. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2. Ваҳй 19:11-16 - Ман дидам, ки осмон кушода истодааст ва дар он ҷо дар пеши ман аспи сафеде буд, ки саворааш Мӯътамад ва Ҳақ номида мешавад. Бо адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш чун оташи сӯзон аст ва бар сараш тоҷҳои зиёд аст. Номе навиштааст, ки ба ҷуз худаш касе намедонад. Ӯ дар тан ҷомаи ба хун ғӯташуда дорад ва номи ӯ Каломи Худост. Лашкарони осмон аз паи ӯ мерафтанд, ба аспҳои сафед савор буданд ва дар тан либоси катони тозаи сафед ва тоза доштанд. Аз даҳони Ӯ шамшери тез мебарояд, ки бо он халқҳоро бизанад. Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. Вай майфурӯши хашми ғазаби Худои таъолоро поймол мекунад. Дар ҷома ва бар рони ӯ чунин ном навишта шудааст: Шоҳи подшоҳон ва Худованди Худованд.

Забур 145:12 То ки ба фарзандони инсон аъмоли мӯъҷизаҳои Ӯ ва ҷалоли Малакути Ӯро нишон диҳанд.

Худо мехоҳад, ки аъмоли бузурги худ ва бузургии ҷалоли Худро ба тамоми инсоният ошкор созад.

1. Тафаккур дар бораи аъмоли бузурги Худо

2. Ҷалоли Худо

1. Ишаъё 43:10-12 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, - мегӯяд Худованд, - ва бандае ки Ман баргузидаам, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва бифаҳмед, ки Ман он ҳастам. ва баъд аз ман касе нахоҳад буд: Ман, Ман Худованд ҳастам, ва ба ҷуз Ман наҷотдиҳандае нест; Ман эълон намудам ва наҷот додам ва эълон кардам, вақте ки дар миёни шумо худои бегона набуд, ва шумо шоҳидони Ман ҳастед," мегӯяд Худованд.

2. Дониёл 4:34-35 - Дар охири рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон бардоштам ва ақли ман ба ман баргашт, ва ман Ҳаққи Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам. салтанати абадӣ аст, ва салтанати ӯ аз насл ба насл пойдор аст; тамоми сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд, ва Ӯ мувофиқи хости худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ё ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"

Забур 145:13 Подшоҳии Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо пойдор аст.

Ин порча дар бораи салтанат ва ҳукмронии абадии Худо, ки дар тамоми наслҳо давом мекунад, сухан меронад.

1. Мо бояд ҳаёти худро бо такя ба қудрати абадии Малакути Худо гузаронем.

2. Малакути Худо абадӣ аст ва аз наслҳо болотар аст, аз ин рӯ мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Ӯ ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1. Забур 145:13

2. Ишаъё 9:7 - «Аз афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ интиҳо нахоҳад буд, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то ки онро фармоиш диҳам ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор созам, ҳатто барои то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо инро иҷро хоҳад кард».

Забур 145:14 Худованд ҳар афтиданро дастгирӣ мекунад, ва ҳама саҷдакунандагонро баланд мекунад.

Худованд ҳамаи афтидагонро дастгирӣ мекунад ва саҷдакунандагонро боло мебарад.

1. Ғамхории Худо дар бораи заифҳо - Чӣ гуна Худованд моро дастгирӣ ва боло мебарад

2. Қувваи Худо дар замонҳои душвор - такя ба дасти дастгири Худованд

1. Забур 55:22 - Бори худро ба Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки парҳезгорон ба ҳаракат оянд.

2. Ибриён 4:15-16 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки касе ки дар ҳама ҷиҳат мисли мо озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва дар вақти зарурӣ файзро пайдо кунем.

Забур 145:15 Чашмони ҳама дар интизори Ту ҳастанд; ва ту ба онҳо гӯшти онҳоро дар сари вақт медиҳӣ.

Худованд халқашро дар вақти комилаш таъмин мекунад.

1: Худо ҳамеша дар вақти комилаш таъмин мекунад.

2: Барои ҳама ниёзҳои худ ба Худованд таваккал кунед.

1: Филиппиён 4: 6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард ва фикрҳои шумо дар Исои Масеҳ».

2: Яъқуб 1:17 "Ҳар як атои нек ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё сояе вуҷуд надорад."

Забур 145:16 Дасти Худро мекушӣ, ва хоҳиши ҳар мавҷуди зиндаро қонеъ мекунӣ.

Худованд ба тамоми махлуқоташ ризқ медиҳад.

1: Худо ризқу рӯзидиҳандаи мост

2: Дар ғамхории Худо мондан

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Забур 145:17 Худованд дар ҳама роҳҳои Худ одил аст, ва дар ҳама аъмоли Ӯ муқаддас аст.

Худованд дар ҳама аъмоли худ одил ва муқаддас аст.

1. Адолати Худованд - Омӯзиши Забур 145:17

2. Қудсияти Худованд - Омӯзиши оқибатҳои Забур 145:17

1. Ишаъё 45:21 - Даъвои худро баён кунед ва баён кунед; бигзор онхо якчоя маслихат кунанд! Кӣ инро кайҳо гуфта буд? Кӣ онро аз қадим эълон кард? Оё ман, эй Худованд, набудам?

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

Забур 145:18: Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

Худо ба ҳамаи касоне, ки Ӯро аз рӯи ихлос мехонанд, наздик аст.

1. Қувваи дуо: аҳамияти имони ҳақиқӣ ҳангоми даъват ба Худо

2. Худо наздик аст: кафолати ҳузури Худо барои ҷӯяндагони Ӯ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 4:8 - «Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд».

Забур 145:19 Ӯ хоҳиши тарсандагони Ӯро ба амал оварад, фарёди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот хоҳад дод.

Худованд орзуҳои парҳезгоронро мешунавад ва иҷро мекунад.

1: Вақте ки мо Ӯро бо тарс ва имон даъват мекунем, Худо ҳамеша моро мешунавад.

2: Вақте ки мо дар вақти ниёзамон ба Худо муроҷиат мекунем, Ӯ ба мо ҷавоб медиҳад ва наҷот медиҳад.

1:1 Юҳанно 5:14-15 - Ва ин итминони мо дар Ӯст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе биталабем, Ӯ моро мешунавад; мо медонем, ки мо дархостҳое дорем, ки аз ӯ мехостем.

2: Забур 116:1-2 - Ман Худовандро дӯст медорам, зеро ки Ӯ овози маро ва илтиҷоҳои маро шунид. Азбаски ӯ гӯши худро ба ман моил кардааст, то даме ки зиндаам, ӯро хоҳам хонд.

Забур 145:20 Худованд ҳамаи дӯстдорони Худро нигоҳ медорад, валекин ҳамаи бадкоронро нобуд хоҳад кард.

Худованд дӯстдорони Ӯро нигоҳ медорад ва бадкоронро нест мекунад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббат ба Худованд метавонад муҳофизат ва таъмин оварад

2. Оқибатҳои бадӣ: Ҳалокати золимон

1. 1 Юҳанно 4:18-19 - Дар муҳаббат тарс нест, аммо муҳаббати комил тарсро берун мекунад. Зеро тарс ба ҷазо вобаста аст, ва ҳар кӣ метарсад, дар муҳаббат комил нашудааст. Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2. Такрори Шариат 28: 15-68 - Аммо агар шумо ба овози Худованд Худои худ итоат накунед ё аз иҷрои тамоми аҳкоми Ӯ ва фароизи Ӯ, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, эҳтиёт шавед, он гоҳ ҳамаи ин лаънатҳо бар шумо хоҳанд омад ва ба шумо хоҳанд расид. .

Забур 145:21 Даҳонам Худовандро ҳамду сано хоҳад гуфт, ва бигзор ҳама башар исми муқаддаси Ӯро то абад муборак гӯяд.

Даҳонам Худовандро ҳамду сано хоҳад хонд ва ҳамаи одамон бояд исми муқаддаси Ӯро то абад ситоиш кунанд.

1: Барои ҳамду санои Худованд даҳони худро истифода мебарем

2: Ҳама одамон номи муқаддаси Худоро ситоиш мекунанд

1: Isaiah 43:21 - Ман ин мардумро барои худ ба вуҷуд овардаам; онҳо ситоиши Маро баён хоҳанд кард.

2: Забур 103:1 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар дохили ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак бод.

Таронаи 146 таронаи ҳамду сано ва таваккал ба Худо буда, ба қудрат, садоқат ва ғамхории Ӯ дар бораи мазлумон таъкид мекунад.

Сархати 1: Забурнавис Худоро ситоиш мекунад ва қасам медиҳад, ки Ӯро тамоми умр ҳамду сано гӯянд. Онҳо дигаронро ташвиқ мекунанд, ки ба пешвоёни инсонӣ таваккал накунанд, балки ба Худои ягона, ки ҳамеша содиқ аст, такя кунанд (Забур 145:1-6).

Сархати 2: Забурнавис хислати Худоро ҳамчун Офаридгор ва устуворкунандаи ҳама чиз тасвир мекунад. Онҳо адолати Ӯро барои мазлумон, ризқу рӯзии гуруснагон, шифои беморон ва ғамхорӣ ба ниёзмандон таъкид мекунанд. Онҳо таъкид мекунанд, ки Худо то абад ҳукмронӣ мекунад (Забур 145:7–10).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу шаш ҳадия
суруди ҳамду сано,
таъкид кардани сарбаландие, ки тавассути эътирофи қудрати илоҳӣ ба даст оварда шудааст ва таъкид кардани эътимод ба садоқат ва ғамхории Худо.

Таваҷҷӯҳ ба сарбаландӣ дар бораи назр барои ҳамду санои як умр ба Худо ифода шудааст.
Зикр кардани рӯҳбаландӣ дар бораи маслиҳат оид ба таваккал ба пешвоёни инсонӣ ҳангоми тасдиқи такя ба садоқати абадии Худо.
Тавсифи баён дар мавриди эътирофи нақши илоҳӣ ҳамчун офаридгор ва нигаҳбон бо таъкиди адолат барои мазлумон, ризқу рӯзии гуруснагон, шифои беморон ва нигоҳубини ниёзмандон.
Эътироф кардани таъкид дар бораи эътиқод ба ҳукмронии абадии Худо.

Забур 146:1 Худовандро ҳамду сано кунед! Худовандро ситоиш кунед, эй ҷони ман.

Таронаи 146 даъват мекунад, ки Худованд бо рӯҳ ҳамду сано гӯяд.

1. Бо ҷони худ ҳамду санои Худовандро

2. Қувваи ҳамду сано

1. Эфсӯсиён 5:19-20 - Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ муроҷиат кунед, бо тамоми дили худ ба Худованд суруд ва наво хонед ва ҳамеша барои ҳама чиз ба Худои Падар, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед. .

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед ва дар дуо устувор бошед.

Забур 146:2 Ҳангоме ки зинда бошам, Худовандро ҳамду сано хоҳам гуфт: Худои худро, то ки ҳастӣ, ҳамду сано хоҳам гуфт.

Худоро барои ҳаёт ҳамду сано хонед ва Ӯро ҳамду сано хонед, вақте ки мо имконият дорем.

1. Таҷлили ҳаёт - Шодии ҳамду санои Худо

2. Зиндагӣ бо шукргузорӣ - Аз ҳар лаҳза бештар истифода бурдан

1. Забур 100:4 - Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва ба ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дохил шавед: ба Ӯ шукр гӯед ва исми Ӯро баракат диҳед.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Забур 146:3 Ба ҳокимон таваккал накун, ва ба писари одаме, ки дар онҳо ёрие нест.

Ба одамон такя накунед, зеро онҳо эътимод надоранд.

1. Таваккул ба Худо: Ягона манбаи кумаки ҳақиқӣ

2. Иллюзияи амният тавассути одамон

1. Ишаъё 40:31: "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

2. Яъқуб 4:13-15: «Эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба чунин шаҳре меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем; дар ҳоле ки шумо намедонед. Фардо чӣ мешавад.Зеро ҳаёти шумо чист?Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.Барои он шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зинда хоҳем монд ва ин корро мекунем" , ё он».

Забур 146:4 Нафаси Ӯ берун меояд, ба замини худ бармегардад; дар ҳамон рӯз фикрҳои ӯ нобуд мешаванд.

Нафаси ҳаёт зудгузар аст ва фикрҳои мо ҳангоми баргаштан ба замин бо мо мемиранд.

1. Гузариши зиндагӣ: қадр кардани ҳар лаҳза

2. Доимий будани тафаккури инсонӣ

1. Яъқуб 4:14, Барои чӣ ҳаёти шумост? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

2. Воиз 9:5, Зеро зиндагон медонанд, ки хоҳанд мурд; лекин мурдагон чизе намедонанд ва дигар мукофоте надоранд; зеро хотираи онхо фаромуш мешавад.

Забур 146:5 Хушо касест, ки Худои Яъқубро мадад кунад, ва умедаш ба Худованд Худои худ аст.

Касоне, ки ба Худованд таваккал мекунанд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Вафодории Худо: Боварӣ ба ваъдаҳои Худованд.

2. Неъмати вобастагии Худо.

1. Ирмиё 17:7-8 Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

2. Ибриён 13:5-6 Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Забур 146:6 Он ки осмон ва замин, баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офарид, ва ростиро то абад нигоҳ медорад.

Худо офаридгори ҳама чиз аст ва ҳақро то абад нигоҳ медорад.

1. Офаридгори содиқи мо: ризқи бепоёни Худо барои мо.

2. Боварӣ ба ҳақиқати Худо: такя ба ваъдаҳои Ӯ.

1. Ҳастӣ 1:1-2: Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид. Замин бе шакл ва холӣ буд, ва торикӣ бар рӯи чуқурӣ буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо парвоз мекард.

2. Ишаъё 40:28: Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст.

Забур 146:7 Ки барои мазлум доварӣ мекунад, Ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд асиронро раҳо мекунад:

Худованд адолатро ба вуҷуд меорад ва ба мискинон рӯзӣ медиҳад.

1: Парвардигори мо Худои инсоф ва меҳрубон аст

2: ризқи Худо барои ниёзмандон

1: Ишаъё 58:10, "Ва агар ту худро ба гуруснагон бахшӣ ва хоҳиши мискинонро қонеъ кунӣ, нури ту дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард ва тирагии ту мисли нисфирӯзӣ хоҳад шуд."

2: Матто 25: 35-36, "Зеро ки гурусна будам ва ба Ман хӯрок додед; ташна будам ва ба Ман об додед; Ман бегона будам ва Маро қабул кардед; Ман бараҳна будам ва Маро пӯшондед; Ман бемор будам. ва шумо Маро аёдат кардед; Ман дар зиндон будам, ва шумо назди Ман омадед».

Забур 146:8 Худованд чашмони кӯронро мекушояд, Худованд саҷдакунандагонро эҳьё мекунад; Худованд одилонро дӯст медорад.

Худованд ба мӯҳтоҷон ғамхорӣ мекунад, биноҳои онҳоро барқарор мекунад ва онҳоеро, ки дар андӯҳ афтодаанд, боло мебарад.

1. Худо сарчашмаи умед ва қуввати мо дар лаҳзаҳои душворӣ аст.

2. Худо ба парҳезгорон меҳрубон ва меҳрубон аст.

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Забур 146:9 Худованд ғарибонро нигоҳ медорад; ятим ва бевазанро сабук мекунад, вале роҳи бадкоронро чаппа мекунад.

Худованд осебпазиронро муҳофизат мекунад ва ба ниёзмандон кӯмак мекунад, дар ҳоле ки роҳи шариронро чаппа мекунад.

1. Дар вақти зарурӣ Худо нигаҳбони мост.

2. Худо адолатро барои осебпазирон нигоҳ медорад.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

Забур 146:10 Худованд то абад подшоҳӣ хоҳад кард, Худои ту, эй Сион, то тамоми наслҳо. Худовандро ҳамду сано кунед.

Худованд ҳукмрон аст ва то абад, ҳатто барои тамоми наслҳо ҳукмронӣ мекунад. Худовандро ҳамду сано!

1. Подшоҳии абадии Худо

2. Ситоиши бепоёни Худо

1. Ишаъё 40:28 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст".

2. Забур 90:2 - «Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар вақт замину ҷаҳонро ба вуҷуд овардаӣ, Ту аз абад то абад Худо ҳастӣ».

Таронаи 147 таронаи ҳамду сано мебошад, ки қудрат, таъмин ва ғамхории Худоро дар бораи халқи Ӯ таҷлил мекунад.

Сархати 1: Забурнавис мардумро даъват мекунад, ки Худоро ҳамду сано гӯянд ва аз некии Ӯ шодӣ кунанд. Онҳо қудрат ва дониши Худоро эътироф мекунанд ва қобилияти Ӯро барои шифо додани дилҳои шикаста ва бастани захмҳои онҳо эътироф мекунанд (Забур 146:1–6).

Сархати 2: Забурнавис Худоро барои ризқу рӯзии Ӯ ҳамду сано мегӯяд. Ва баён мекунанд, ки чӣ гуна Ӯро ба замин борон мебахшад ва ба ҳайвонот мехӯронад ва аз парҳезгорон хушнуд мешавад. Онҳо таъкид мекунанд, ки шодии Худо на дар қуввати инсонӣ, балки дар онҳое аст, ки ба муҳаббати бепоёни Ӯ умед мебанданд (Забур 146:7–11).

Сархати 3: Забурнавис эълон мекунад, ки Ерусалим пас аз харобшавӣ аз ҷониби Худо барқарор карда мешавад. Онҳо нишон медиҳанд, ки чӣ тавр Худо дарвозаҳои шаҳрро мустаҳкам мекунад ва сокинони онро баракат медиҳад. Онҳо дар хотима Худовандро барои қудрати тавоно ва ҳикмати Ӯ ситоиш мекунанд (Забур 147:12-20).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу ҳафт ҳадия
суруди ҳамду сано,
таъкид кардани ҷашне, ки тавассути эътирофи қудрати илоҳӣ ба даст омадааст ва таъкид кардани миннатдорӣ барои таъмин ва ғамхорӣ.

Даъват ба ҳамду сано дар мавриди даъват ба шодмонӣ аз некии илоҳӣ баён шудааст.
Зикр кардани эътирофи эътирофи қудрат ва дониши илоҳӣ дар ҳоле ки таъкид кардани шифои ашхоси шикаста.
Изҳори ҳамду сано дар мавриди шукргузорӣ аз ризқи илоҳӣ, ризқу рӯзии ҳайвонот ва хушнудии касоне, ки аз Ӯ метарсанд, гуфта мешавад.

Эътироф кардани таъкид дар бораи барқарорсозии Ерусалим аз ҷониби Худо ва эътирофи мустаҳкам кардани дарвозаҳои шаҳр ва баракатҳо ба сокинони он.
Анҷоми он дар мавриди эътирофи қудрати илоҳӣ ва ҳикмат бо баландӣ баён шудааст.

Забур 147:1 Худовандро ҳамду сано гӯед, зеро ки Худои моро ҳамду сано хондан хуб аст; зеро он хуш аст; ва ситоиш хуш аст.

Худовандро ҳамду сано гӯед, зеро Ӯ некист ва сазовори ситоиши мост.

1. Худовандро ҷашн гиред: Ӯро бо шодмонӣ ҳамду сано хонед

2. Дар Худованд шодӣ кунед: Бигзор ситоиш ва шукргузорӣ дили шуморо пур кунад

1. Филиппиён 4:4-8 "Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед; боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст. Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз бо дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ. бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт. , Ҳар он чи зебост, ҳар он чи шоистаи таъриф аст, агар ягон аъло бошад, ва агар чизе сазовори таъриф бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед».

2. Қӯлассиён 3:15-17 "Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо дар як Бадан ба он даъват шудаед. Ва шукргузор бошед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин шуда, якдигарро таълим диҳед ва насиҳат кунед. тамоми ҳикмат, суруд ва сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ, бо шукргузорӣ дар дилҳои худ ба Худо.

Забур 147:2 Худованд Ерусалимро обод мекунад, оворагони Исроилро ҷамъ мекунад.

Худо ба исроилиён ғамхорӣ мекунад ва Ерусалимро обод мекунад.

1. Муҳаббат ва ғамхории Худо ба хориҷшудагон

2. Бо кӯмаки Худо бунёд кардани Ерусалим

1. Ишаъё 54:5 - "Зеро ки Офаридгори ту шавҳари туст, исми Ӯ Худованди лашкарҳо аст; ва Қуддуси Исроил Наҷотдиҳандаи шумост, Худои тамоми замин номида шудааст".

2. Ишаъё 62:1-12 - «Ба хотири Сион хомуш нахоҳам монд ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам дод, то даме ки адолати вай ҳамчун равшанӣ ва наҷоти вай ҳамчун машъали сӯзон берун наояд».

Забур 147:3 Шикастагонро шифо мебахшад, ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

Худованд дилшикастагонро шифо мебахшад ва захмашонро мебандад.

1. Худованд шифобахши бузурги дилҳои шикастаи мост

2. Қувваи муҳаббати шифобахши Худо

1. Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Забур 147:4 Ӯ шумораи ситораҳоро мегӯяд; ҳамаро ба номашон мехонад.

Бузургии Худо ба воситаи дониш ва назорати ситорагон нишон дода мешавад.

1: Бузургии Худо аз фаҳмиши мо берун аст

2: Қудрати Худо тавассути ситораҳои офаридааш дида мешавад

1: Айюб 26:7 Вай шимолро бар ҷои холӣ дароз мекунад, ва заминро бар ҳеҷ чиз овезон мекунад.

2: Isaiah 40:26 Чашмони худро ба боло боло кунед, ва инак, кӣ ин чизҳоро офарид, ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун меоварад: Ӯ ҳамаро бо бузургии қудрати худ ном мебарад, зеро ки Ӯ дар қудрат қавӣ аст; касе ноком намешавад.

Забур 147:5 Худованди мо бузург аст ва қудрати азим аст, фаҳмиши Ӯ беохир аст.

Худо тавонову ҳакими беандоза аст.

1: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, зеро Ӯ тавоно ва ҳакими беандоза аст.

2: Мо метавонем аз он тасаллӣ гирем, ки қудрат ва фаҳмиши Худо беохир аст.

1: Ирмиё 32:17 Эй Худованд Худо! Ту осмонҳову заминро ба қудрати бузург ва бозуи дарози худ офаридай! Ҳеҷ чиз барои шумо душвор нест.

2: Isaiah 40:28 Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

Забур 147:6 Худованд ҳалимонро боло мебарад, шариронро ба замин мепартояд.

Худо фурӯтан ва ҳалимонро боло мебардорад, вале бадкоронро зер мекунад.

1: Муҳаббати Худо ба касоне, ки фурӯтан ва фурӯтананд

2: Оқибатҳои бадӣ

1: Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад.

2: Масалҳо 16:5 - Ҳар касе, ки дилаш такаббур аст, назди Худованд зишт аст; боварӣ дошта бошед, бечазо намемонад.

Забур 147:7 Барои Худованд бо шукргузорӣ суруд хонед; бар барфа Худои моро ҳамду сано хонед:

Худоро ҳамду сано хондан як роҳи шукргузорӣ ба Ӯст.

1. Қудрати шукргузорӣ: Нигоҳе ба таронаи 147

2. Мусиқӣ эҷод кардан: Сароидани ситоиши Худо

1. Забур 147:7

2. Қӯлассиён 3:16-17 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳои забур ва мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед».

Забур 147:8 Он ки осмонро абрҳо мепӯшонад, барои замин борон омода мекунад, бар кӯҳҳо алаф мерӯёнад.

Худо ризқдиҳандаи ҳама чиз аст ва ғамхории мову замин аст.

1: Худо ризқдиҳандаест, ки ғамхорӣ мекунад

2: ризқи комили Худо

1: Матто 5:45, То ки шумо фарзандони Падари осмонии худ бошед; зеро ки офтоби худро бар бадӣ ва бар некон тулӯъ мекунад ва бар одил ва бар золимон борон мефиристад.

2: Ирмиё 29:11, Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо беҳбуд бахшад ва ба шумо зарар нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист.

Забур 147:9 Ӯ ғизои худро ба ҳайвони ваҳшӣ медиҳад, ва ба зоғҳои ҷавон, ки гирья мекунанд.

Худо ба тамоми махлуқоташ, аз ҷумла ҳайвонот ва паррандагон рӯзӣ медиҳад.

1: Муҳаббати Худо ба тамоми офаридаҳояш

2: ризқи Худо

1: Матто 6:26-27 "Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, онҳо намекоранд ё дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо бештар арзишманд нестед? Оё касе аз Шумо бо нигаронӣ умратонро як соат меафзоед?"

2: Забур 104: 27-28 "Ин ҳама ба Ту менигаранд, ки ғизои худро сари вақт ба онҳо бидиҳӣ. Вақте ки ба онҳо медиҳӣ, онро ҷамъ мекунанд; вақте ки дасти худро мекушӣ, аз чизҳои хуб сер мешаванд."

Забур 147:10 Аз қуввати асп лаззат намебарад, аз пойҳои одам лаззат намебарад.

Ӯ аз қувваи одамон ва қувваи ҳайвонот лаззат намебарад.

1. Худованд неруи љисмонї ва ќудратро ќадр мекунад, балки ба неруи дил ва љон арзиш медињад.

2. Моро на бо қувваи ҷисм, балки аз қуввати имонамон бармеангезем.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 Дар тан зиреҳи пурраи Худо.

2. Матто 16:24-26 Худро инкор кардан ва салиби худро бардоштан.

Забур 147:11 Худованд аз тарсҳои Ӯ, аз онҳое, ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд, писанд меояд.

Худованд аз касоне, ки метарсанд ва ба раҳмати Ӯ умед мебанданд, хушнуд мешавад.

1: Худо касонеро, ки фармонбардор ва ба меҳрубонии пурмуҳаббати Ӯ таваккал мекунанд, дӯст медорад ва қадр мекунад.

2: Ҳаёти бо имон ва эҳтиром ба Худо ба ӯ шодӣ ва хушнудӣ меорад.

1: Isaiah 66: 2 Ман он касро қадр мекунам: он ки фурӯтан ва рӯҳан пушаймон аст ва аз каломи Ман меларзад.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Забур 147:12 Эй Ерусалим, Худовандро ҳамду сано! Худои худро ситоиш кун, эй Сион.

Ин тарона Ерусалим ва Сионро даъват мекунад, ки Худоро ҳамду сано гӯянд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ тавр истифода бурдани қудрати ҳамду сано барои наздик шудан ба Худо

2. Даъват ба ҳамду сано: Чӣ гуна бояд зиндагии бо ҳамду санои Худо дошта бошад

1. Ибриён 13:15 - «Пас, ба воситаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано барои Худо, яъне самари лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд, тақдим кунем».

2. Ваҳй 5:13 - Ва ман шунидам, ки ҳар махлуқоте дар осмон ва бар замин, зери замин ва дар баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, ки мегуфт: «Барои Нишинандаи тахт ва Барра баракат ва иззат бод! ва ҷалол ва қудрат то абад!

Забур 147:13 Зеро ки панҷараҳои дарвозаҳои Туро мустаҳкам кардааст; Ӯ фарзандони туро дар ту баракат додааст.

Худо касонеро, ки ба Ӯ имон овардаанд, баракат медиҳад ва пардаҳои атрофи онҳоро мустаҳкам мекунад.

1. Қувваи имон - Чӣ гуна қудрати Худоро дар ҳаёти мо дидан мумкин аст, вақте ки мо ба Ӯ таваккал мекунем.

2. Баракати муҳофизат - Чӣ гуна Худо моро муҳофизат мекунад, вақте ки мо ба Ӯ имон дорем.

1. Масалҳо 18:10 - Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст; одил ба он дохил мешавад ва дар амон аст.

2. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту супориш хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои худ нигоҳ доранд.

Забур 147:14 Ӯ дар сарҳадҳои ту сулҳ меоварад, ва туро аз беҳтарин гандум пур мекунад.

Ӯ дар ҳаёти мо оромиро таъмин мекунад ва моро аз беҳтарин баракатҳо пур мекунад.

1. Дар муҳаббати бечунучарои Худо оромӣ пайдо кардан

2. Неъматҳои фаровон аз Худои фаровон

1. Забур 37:4 - Худро низ дар Худованд ҳаловат намо, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Забур 147:15 Фармони Худро бар замин мефиристад, Каломи Ӯ зуд иҷро мешавад.

Каломи Худо пурқувват ва таъсирбахш аст.

1: Каломи Худо зуд ва таъсирбахш аст.

2: Қудрати Каломи Худо.

1: Isaiah 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад.

2: Ибриён 4:12 - Зеро ки каломи Худо тезтар ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст ва то пора-пораи ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳоро мебурад ва дарккунандаи фикрҳост. ва ниятҳои дил.

Забур 147:16 Барфро мисли пашм медиҳад, яхмосро мисли хокистар мепошад.

Худо қудрат дорад, ки моро таъмин кунад ва моро муҳофизат кунад.

1. Таъмини Худо - Чӣ гуна захираҳои фаровони Худо метавонад моро таъмин кунад ва моро муҳофизат кунад.

2. Ҳукмронии Худо - Чӣ гуна Худо бар ҳама чиз, аз ҷумла обу ҳаво назорат мекунад.

1. Ишаъё 40:28 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст.

2. Матто 6:25-32 Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед, на дар бораи бадани худ, ки чӣ

мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Ва чаро шумо дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ тавр онҳо мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд. Аммо агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз зинда аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад? Пас, хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё чӣ бинӯшем? ё чӣ мепӯшем? Зеро ки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳама ниёз доред. Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

Забур 147:17 Яхҳои худро мисли луқмаҳо мепартояд: Кист дар пеши сардии ӯ истода?

Ӯ тавоно ва боздошташаванда аст.

1.Худованд тавоност ва сармои ӯ боздошташаванда аст

2. Мо ба қудрати Худованд баробар нестем

1. Ишаъё 43:2, «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ."

2. 2 Вақоеънома 20:17, "Ба шумо лозим нест, ки дар ин ҷанг ҷанг кунед; устувор бошед, мавқеи худро нигоҳ доред ва наҷоти Худовандро барои шумо, эй Яҳудо ва Ерусалим бубинед. Натарсед ва натарсед. Фардо ба муқобили онҳо бароед, ва Худованд бо шумо хоҳад буд.

Забур 147:18 Ӯ каломи Худро мефиристад, ва онҳоро об мекунад; Боди Худро вазонад, ва обҳоро ҷорӣ мекунад.

Ӯ каломи Худро мефиристад, то мусибатҳоро об кунад ва шамоли Худро мефиристад, то обҳоро ҷорӣ кунад.

1: Каломи Худо тавоно ва устувор аст

2: Барои бартараф кардани душвориҳо ба Каломи Худо такя кунед

1: Ишаъё 55: 10-11 - "Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борид ва ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об диҳед, ва онро нашъунамо ва сабзад, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, ҳамин тавр Оё каломи Ман он чи аз даҳони ман мебарояд, ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи ният доштам, амалӣ хоҳад шуд ва дар он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2: Матто 7: 24-25 - "Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо меорад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кард. Ва борон борид, обхезиҳо омад, шамолҳо вазида ва ба он хона зад, вале наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

Забур 147:19 Ӯ каломи Худро ба Яъқуб, фароиз ва ҳукмҳои худро ба Исроил баён мекунад.

Ӯ каломи Худро ба Яъқуб ва қонуну фармонҳои Худро ба Исроил ошкор мекунад.

1. Чӣ тавр Худованд Каломи Худро ба мо ошкор мекунад

2. Раҳмати Худованд ба халқаш

1. Забур 147:19

2. Румиён 3:21-22 - Аммо ҳоло адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир шудааст, гарчанде ки Шариат ва анбиё дар бораи адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон шаҳодат медиҳанд.

Забур 147:20 Ӯ бо ҳеҷ халқе чунин рафтор накардааст, ва довариҳои Ӯро намедонанд. Худовандро ҳамду сано кунед.

Ӯ бо ҳеҷ халқе, ки бо халқи Худ рафтор кардааст, рафтор накардааст, ва онҳо ҳукмҳои Ӯро надонистаанд. Худовандро ҳамду сано!

1. Чӣ гуна муносибати беназири Худо бо халқаш бояд моро ба ҳамду санои Ӯ илҳом бахшад

2. Эътироф кардани ҳукмҳои Худо ва шукронаи раҳмати Ӯ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, моро бо Масеҳ зинда кард, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, ин аст, ки шумо бо файз наҷот ёфтед.

Таронаи 148 таронаи ҳамду санои умумиҷаҳонӣ буда, тамоми махлуқотро ба парастиш ва ҳамду санои Худо даъват мекунад.

Сархати 1: Забурнавис осмонҳо, мавҷудоти осмонӣ ва фариштаҳоро даъват мекунад, то Худовандро ҳамду сано хонанд. Онҳо таъкид мекунанд, ки Худо ба офариниши онҳо амр фармуда ва онҳоро абадӣ устувор сохт. Онҳо унсурҳои табиат, аз қабили офтоб, моҳ, ситораҳо ва обҳоро даъват мекунанд, ки дар ҳамду санои Худо ҳамроҳ шаванд (Забур 148:1-6).

Сархати 2: Забурнавис даъвати ситоишро ба тамоми мавҷудоти заминӣ - аз мавҷудоти баҳрӣ то кӯҳҳо, дарахтони мевадиҳанда то ҳайвоноти ваҳшӣ паҳн мекунад. Онҳо подшоҳон ва халқҳои рӯи заминро даъват мекунанд, ки дар ҳамду санои номи Худо ҳамроҳ шаванд. Онҳо тасдиқ мекунанд, ки танҳо номи Ӯ баланд аст (Забур 148:7–14).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу ҳашт тӯҳфаҳо
гимни ситоиши умумибашарӣ,
таъкид кардани даъвати тавассути даъвати тамоми махлуқот ба даст омада ва таъкид кардани баланд бардоштани исми Худо.

Даъватҳои таъкидӣ дар мавриди даъвати осмонҳо, мавҷудоти осмонӣ ва фариштагон барои ҳамду сано баён карда мешаванд.

Зикр кардани эътирофи дар бораи амри илоҳӣ бар офариниш нишон додашуда дар ҳоле ки таъкид кардани таъсиси мавҷудоти офаридашуда. Дар бораи даъвати унсурҳои табиат, инчунин мавҷудоти заминӣ, аз ҷумла мавҷудоти баҳрӣ, кӯҳҳо, дарахтони мевадиҳанда, ҳайвоноти ваҳшӣ дар баробари подшоҳон ва халқҳо.
Эътироф кардани тасдиқ дар бораи ҷалоли истисноии номи Худо.

Забур 148:1 Худовандро ҳамду сано кунед! Худовандро аз осмон ситоиш кунед, Ӯро дар баландиҳо ҳамду сано гӯед.

Худоро барои бузургиаш дар осмонҳо ва баландӣ ситоиш кунед.

1. Аълоҳазрати фаромарзи Худованд: ҳамду санои Худо аз осмон ва замин

2. Даъват ба ибодат: изҳори шукргузорӣ ба Худо ба василаи ситоиш

1. Ишаъё 6:3 - Ва касе ба дигаре нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо! тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!

2. Ваҳй 5:13 - Ва ман шунидам, ки ҳар махлуқоте дар осмон ва бар замин, зери замин ва дар баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, ки мегуфт: «Барои Нишинандаи тахт ва Барра баракат ва иззат бод! ва ҷалол ва қудрат то абад!

Забур 148:2 Ӯро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи фариштагони Ӯ; Ӯро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи лашкарҳояш.

Ин порча моро даъват мекунад, ки Худо ва тамоми лашкари осмонии Ӯро ҳамду сано хонем.

1. Чӣ тавр Худоро дар миёни душвориҳои зиндагӣ ҳамду сано гуфтан мумкин аст

2. Қудрати ҳамду санои Худо

1. Румиён 15:11 - Ва боз: "Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ҳамду сано гӯед ва Ӯро ҳамду сано хонед, шумо тамоми қавмҳо."

2. Ишаъё 12:4-5 - Ва шумо дар он рӯз хоҳед гуфт: Худовандро шукр гӯед, исми Ӯро бихонед, аъмоли Ӯро дар байни халқҳо маълум кунед, исми Ӯ баланд аст. Худовандро ҳамду сано хонед, зеро ки Ӯ ҷалол кардааст; бигзор ин дар тамоми замин маълум шавад.

Забур 148:3 Ӯро ҳамду сано гӯед, эй офтоб ва моҳ, Ӯро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи ситораҳои нур.

Ин порча дар бораи ҷалоли Худо ва зарурати ҳамду санои Ӯ сухан меронад.

1. Қувваи боздоштнашавандаи ҳамду сано: чӣ гуна мо метавонем дар ҳама ҳолатҳо Худоро ибодат кунем

2. Симфонияи осмонӣ: Чӣ гуна осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад

1. Ишаъё 55:12 - Зеро ки ту бо шодӣ берун хоҳӣ рафт ва бо осоиштагӣ берун хоҳӣ рафт; кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

2. Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва осмони болояш кори дасти Ӯро эълон мекунад. Рӯз ба рӯз сухан мерезад ва шаб ба шаб донишро ошкор мекунад. Сухан нест, сухане нест, ки овозаш шунида нашавад. Овози онҳо дар тамоми замин паҳн мешавад, ва суханони онҳо то охири ҷаҳон паҳн мешавад.

Забур 148:4 Ӯро ҳамду сано гӯед, эй осмонҳои осмон, ва обҳои болотар аз осмон.

Забурнавис тамоми махлуқотро ба ҳамду санои Худо даъват мекунад.

1. Даъвати офариниш: Чӣ гуна офариниши Худо ҷалоли Ӯро боло мебарад

2. Бузургии Осмон: Чӣ гуна ҷисмҳои осмонӣ Худоро ҳамду сано мегӯянд

1. Ишаъё 55:12 - "Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳама дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард".

2. Айюб 38: 4-7 - "Дар куҷо будӣ, вақте ки ман таҳкурсии заминро гузоштам? гӯй, агар ақл дорӣ. Кӣ андозаҳои онро гузоштааст, агар медонӣ? оё таҳкурсии он маҳкам аст? ё санги кунҷи онро кӣ гузоштааст; Вақте ки ситораҳои субҳ бо ҳам месароянд, ва ҳамаи писарони Худо аз шодӣ фарёд мезаданд?»

Забур 148:5 Бигзор исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки Ӯ фармудааст, ва онҳо офарида шудаанд.

Ҳама махлуқот бояд Худовандро ситоиш кунанд, зеро Ӯ гуфт ва ҷаҳон офарида шудааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Офариниш ба вуҷуд омад

2. Бузургии ҳамду сано: Чаро мо Худоро ҷалол медиҳем?

1. Ҳастӣ 1:1-2 Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Айюб 26:7-9 Ӯ шимолро бар фазои холӣ дароз мекунад ва заминро ба ҳеҷ чиз овезон мекунад.

Забур 148:6 Ва онҳоро то абад пойдор кардааст, Фармоне додааст, ки намегузарад.

Худованд осмонҳову заминро то абад қарор дод ва то абад боқӣ мондани онро муқаррар кардааст.

1. Табиати ҷовидонаи Худо: Табиати тағйирнопазири офариниши Ӯ

2. Фармони ҷовидонаи Худо: Подшоҳии бепоёни Ӯ

1. Забур 148:6 - Ӯ онҳоро то абад пойдор кардааст; Ӯ ҳукме кардааст, ки нахоҳад гузашт.

2. Ирмиё 31:35-36 - Ҳамин тавр мегӯяд Худованд, ки офтобро рӯзона барои рӯшноӣ ва дастурҳои моҳ ва ситораҳоро дар шаб барои равшанӣ медиҳад, ки дар вақти мавҷҳои он баҳрро тақсим мекунад; Номи Ӯ Худованди лашкарҳост:

Агар ин фароизҳо аз пеши ман дур шаванд, мегӯяд Худованд, он гоҳ насли Исроил низ аз халқи пеши Ман то абад қатъ хоҳад шуд.

Забур 148:7 Худовандро аз замин ҳамду сано гӯед, эй аждаҳо ва тамоми чуқуриҳо!

Забурнавис махлуқотро дар хушкӣ ва баҳр даъват мекунад, ки Худоро ҳамду сано гӯянд.

1. Даъват ба ҳамду сано: Чӣ тавр мо метавонем миннатдории бузургии Худоро нишон диҳем

2. Аҳамияти ибодати офариниш: Чӣ тавр мо метавонем миннатдории худро ба Худо баён кунем

1. Ишаъё 43:7 - «ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва Ӯро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Қӯлассиён 1:16 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

Забур 148:8 Оташ ва жола; барф ва буғҳо; шамоли тундбод суханашро иҷро мекунад:

Ин порча дар бораи қудрат ва назорати Худо бар қувваҳои табиат сухан меронад.

1. Қудрати боздоштнашавандаи Худо

2. Табиат бузургии Худоро инъикос мекунад

1. Айюб 37:9–13

2. Ишаъё 29:6–8

Забур 148:9 Кӯҳҳо ва ҳама теппаҳо; дарахтони пурсамар ва тамоми кедрҳо:

Забурнавис Худоро барои офариниши кӯҳҳо, теппаҳо, дарахтони мевадор ва кедрҳо ситоиш мекунад.

1. Офариниши Худо: Зебоии азими табиат

2. Ҷалоли офариниши Худо

1. Румиён 1:20 - Зеро чизҳои нонамоёни Ӯ аз офариниши ҷаҳон ба таври равшан дида мешаванд, ки аз офаридаҳои офаридашуда, қудрати ҷовидонӣ ва Худодории Ӯ фаҳмида мешаванд;

2. Забур 8:3-4 - Вақте ки ман ба осмони Ту назар мекунам, кори ангуштони Ту, моҳ ва ситорагонро, ки Ту муқаррар кардай; Одам чист, ки ту аз ӯ ёд мекунӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ?

Забур 148:10 Ҳайвонот ва тамоми чорпоён; чизҳои хазандагон ва паррандагони парвозкунанда:

Забурнавис ҳамду санои Худоро аз тамоми махлуқот ҷашн мегирад.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна офаридаҳои Худо ба мо роҳ нишон медиҳанд

2. Ҳар чизе, ки нафас дорад: Нерӯи муттаҳидкунандаи ситоиш дар офариниш

1. Ҳастӣ 1:20-25 Худо тамоми мавҷудоти зиндаро офарид ва онҳоро некӣ эълон кард.

2. Забур 150:6 Бигзор ҳар кӣ нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд.

Забур 148:11 Подшоҳони замин ва тамоми одамон; мирон ва тамоми доварони рӯи замин:

Забурнавис тамоми подшоҳон ва ҳокимони рӯи замин ва тамоми мардумро даъват мекунад, ки Худовандро ҳамду сано гӯянд.

1: Ҳар яки мо бояд Худовандро ҳамду сано гӯем, новобаста аз вазъи иҷтимоии мо, зеро Ӯ Ӯст, ки бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

2: Биёед, Худовандро шукр ва ҳамду сано гӯем, зеро ки Ӯ Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён аст.

1: Ваҳй 19:16 - "Дар ҷома ва бар рони Ӯ ин ном навишта шудааст: Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён".

2: Забур 47:2 - "Зеро ки Худованди Таоло ҳайратангез аст, Подшоҳи бузурге бар тамоми замин аст".

Забур 148:12 Ҳам ҷавонон ва ҳам духтарон; пиронсолон ва кӯдакон:

Ин порча тамоми аъзоёни ҷомеаро даъват мекунад, ки аз хурдсол то пирон ба Худо ситоиш кунанд.

1. Ҳамду санои Худованд: Даъват ба ҳама асрҳо

2. Ҷашни Худованд: Ҷашни тамоми наслҳо

1. Забур 100:1–5

2. Луқо 18:15–17

Забур 148:13 Бигзор исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки танҳо исми Ӯ бузург аст; ҷалоли ӯ болотар аз замин ва осмон аст.

Забурнавис ба ҳамду санои Худованд даъват мекунад, зеро ном ва ҷалоли Ӯ аз ҳама чиз дар рӯи замин ва осмон болотар аст.

1. «Таърихи номи Худо».

2. «Аълоҷи ҷалоли Худо»

1. Ишаъё 6:3 - Ва касе ба дигаре нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!

2. Ҳизқиёл 1:26-28 - Дар болои фазое, ки бар сари онҳост, монанди тахт буд, ки ба намуди ёқут монанд буд; ва дар болои тахт нишаста буд, ки ба симои одам монанд буд. Ва ба боло аз он чизе ки намуди камараш дошт, дидам, ки он филизи дурахшанда буд, мисли намуди оташе, ки ҳама гирду атрофро печонида буд. Ва ба поён аз он чизе ки намуди камараш дошт, дидам, ки он намуди оташ аст, ва дар атрофаш равшанӣ буд. Мисли зуҳури камон, ки дар рӯзи борон дар абр аст, Намуди равшании гирду атроф чунин буд. Чунин буд намуди зоҳирии ҷалоли Худованд. Ва чун дидам, рӯи худ афтодам ва овози касеро шунидам.

Забур 148:14 Ӯ шохи халқи Худро боло мебарад, ҳамду санои ҳамаи муқаддасони Худро; ҳатто аз банӣ-Исроил, қавме, ки ба ӯ наздиканд. Худовандро ҳамду сано кунед.

Худованд халқи худро сарафроз мекунад ва ҳамаи муқаддасонашро, аз ҷумла банӣ-Исроилро, ки ба ӯ наздик аст, ситоиш мекунад.

1. Раҳмат ва муҳаббати Худо ба мардумаш

2. Неъмати наздик будан ба Худо

1. Забур 103:17 - Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва адолати Ӯ бо фарзандони фарзандони онҳост.

2. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худост; Ӯ Худои содиқ аст ва аҳди муҳаббати Худро бо ҳазорон наслҳои онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, нигоҳ медорад.

Таронаи 149 таронаи ҳамду сано ва ҷашн буда, мардумро даъват мекунад, ки аз ғалабаи Худо шод шаванд ва бо суруду рақс ба Ӯ саҷда кунанд.

Сархати 1: Забурнавис мардумро даъват мекунад, ки суруди наверо дар бораи Худованд бихонад, Ӯро барои корҳояш ҳамду сано гӯянд ва дар халқаш шодӣ кунанд. Онҳо ҷамъомади мӯъминонро ташвиқ мекунанд, ки аз Подшоҳи худ шод шаванд ва Ӯро бо рақс ва асбобҳои мусиқӣ ҳамду сано гӯянд (Забур 148:1-3).

Сархати 2: Забурнавис эълон мекунад, ки Худо аз халқи худ лаззат бурда, онҳоро бо наҷот ва ғалаба зеб медиҳад. Онҳо тасдиқ мекунанд, ки доварии Худо бар зидди халқҳо иҷро карда мешавад ва подшоҳонро ҷазо медиҳад ва ҳокимони онҳоро маҷбур мекунад. Ин барои ҳамаи содиқони Ӯ шараф аст (Забур 148:4–9).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи яксаду чилу нӯҳ ҳадя
суруди ҳамду сано,
таъкид кардани ҷашне, ки тавассути даъват ба суруди нав ба даст оварда мешавад ва таъкид кардани шодӣ аз пирӯзии Худо.

Даъват ба сурудхонӣ дар мавриди даъват барои пешниҳоди ситоиш тавассути суруди нав ифода ёфтааст.
Зикр кардани рӯҳбаландие, ки дар мавриди эътирофи корҳои илоҳӣ зоҳир карда мешавад ва дар баробари шодмонӣ дар халқи баргузидаи Худо.
Изҳори изҳорот дар бораи хушнудии илоҳӣ, ки дар халқаш гирифта шудааст ва эътирофи онҳоро бо наҷот ва пирӯзӣ оро медиҳад.

Эътироф кардани тасдиқ дар бораи иҷрои ҳукми илоҳӣ бар зидди миллатҳо, аз ҷумла ҷазо барои подшоҳон, дар ҳоле ки ин ҳамчун шараф ба шахсони содиқ дода шудааст.

Забур 149:1 Худовандро ҳамду сано кунед! Барои Худованд суруди нав бихонед, ва Ӯро дар ҷамоати муқаддасон ҳамду сано хонед.

Худовандро бо суруд ва ҳамду сано ҷалол диҳед.

1. Бигзор шодии Худованд аз ҳамду санои шумо дурахшид

2. Қувваи шукр ва ситоиш

1. Қӯлассиён 3:16-17 Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Эфсӯсиён 5:19-20 Ба худ бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан ронед, дар дили худ ба Худованд суруд ва наво ба вуҷуд оред; Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем.

Забур 149:2 Бигзор Исроил дар он ки Ӯро офаридааст, шодӣ кунад; Бигзор банӣ-Сион дар Подшоҳи худ шодӣ кунанд.

Банӣ-Сион бояд аз Подшоҳи худ шод шаванд.

1: Дар Подшоҳи Сион шодӣ кунед

2: Худоро ҳамду сано гӯед, ки моро офаридааст

1: Забур 33:1, "Дар Худованд шодӣ кунед, эй одилон, зеро ки ҳамду сано барои росткорон шоиста аст".

2: Матто 2:2, "Гуфт: "Он ки таваллуд ёфтааст Подшоҳи Яҳудиён куҷост? Зеро ки мо ситораи Ӯро дар шарқ дидаем ва омадаем, ки Ӯро парастиш кунем".

Забур 149:3 Бигзор исми Ӯро дар рақс ҳамду сано гӯянд; Бигзор Ӯро бо най ва барфа ҳамду сано хонанд.

Бигзор мӯъминон ба воситаи мусиқӣ ва рақс Худоро ибодат кунанд.

1. Шод шудан дар Худованд: Изҳори имон тавассути мусиқӣ ва рақс

2. Парастиши Худованд дар рӯҳ ва ба ростӣ: Қудрати мусиқӣ ва рақс

1. Эфсӯсиён 5:19-20 - «Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, бо дили худ ба Худованд суруд ва наво кунед; ҳамеша ба Худои Падар барои ҳама чиз ба исми Худованди мо шукр гӯед. Исои Масеҳ."

2. Хуруҷ 15: 20-21 - "Он гоҳ Марями набӣ, хоҳари Ҳорун, най ба дасташ гирифт, ва ҳамаи занон аз ақиби ӯ бо найҳо ва рақсҳо баромаданд. Ва Марям ба онҳо ин сурудро хонд: " Худованд, зеро ки Ӯ баланд аст; асп ва савораашро ба баҳр андохт».

Забур 149:4 Зеро ки Худованд аз қавми Худ писанд аст, Ҳалимонро бо нақот зеб хоҳад дод.

Худо аз халқи худ лаззат мебарад ва ба фурӯтанон наҷот хоҳад дод.

1. Қувваи фурӯтанӣ: гирифтани фоидаи муҳаббати Худо

2. Муҳаббати Худо: Таҷрибаи зебоии наҷот

1. Яъқуб 4:6–10

2. 1 Петрус 5:5–7

Забур 149:5 Бигзор муқаддасон дар ҷалол шодӣ кунанд: Бигзор онҳо бар бистарҳои худ бо овози баланд суруд бихонанд.

Забурнавис муқаддасонро ташвиқ мекунад, ки шодӣ кунанд ва дар бистарашон Худоро ҳамду сано хонанд.

1. «Шодӣ ва ҳамду санои муқаддасон».

2. «Суруд дар шаб».

1. Румиён 12:12 - "Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед".

2. Аъмол 16:25 - «Ва дар нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано хонданд».

Забур 149:6 Бигзор ҳамду санои баланди Худо дар даҳони онҳо бошад, ва шамшери дудама дар дасташон бошад;

Забурнавис моро ташвиқ мекунад, ки Худоро бо даҳони худ ҳамду сано гӯем ва Каломи Ӯро ҳамчун шамшери дудама истифода барем.

1. Худовандро бо шодӣ ҳамду сано кунед: Истифодаи қувваи ҳамду сано барои бартараф кардани мушкилот

2. Шамшери Рӯҳ: Истифодаи қудрати Навиштаҳо барои тағир додани ҳаёт

1. Забур 149:3, "Бигзор исми Ӯро бо рақс ҳамду сано гӯянд, бо даф ва лира Ӯро наво созанд!"

2. Эфсӯсиён 6:17, «Хуллаи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред».

Забур 149:7 То аз халқҳо интиқом гиранд, ва аз мардум ҷазо диҳанд;

Худо ба мо вазифа додааст, ки дар байни халқҳо адолатро ба даст орем.

1: Мо даъват шудаем, ки адолатро ба ҷаҳон биёрем.

2: Худо ба мо супориш додааст, ки ба ситамкорон интиқом бигирем.

1: Isaiah 1:17 - Некӯӣ карданро омӯзед, адолатро ҷӯед, зулмро ислоҳ кунед, ба ятимон адолат расонед, даъвои бевазанро талаб кунед.

2: Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Забур 149:8 Подшоҳони худро бо занҷир ва бузургони онҳоро бо занҷирҳои оҳанин бибанданд;

Худо тавоност ва подшоҳон ва ашрофонро бо занҷирҳо ва занҷирҳои оҳанӣ баста метавонад.

1. Қудрати Худо барои идора кардани ҳатто тавонотарин одамон

2. Ҳукмронии Худо бар подшоҳон ва ашроф

1. Дониёл 2:21 - Ва Ӯ [Худо] замонҳо ва фаслҳоро иваз мекунад; Ӯ подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро ба вуҷуд меорад; Ба хирадмандон ҳикмат ва ба хирадмандон дониш мебахшад».

2. Масалҳо 21:1 - "Дили подшоҳ дар дасти Худованд аст, мисли дарёҳои об, Ӯ онро ба ҳар ҷое ки хоҳад, мегардонад".

Забур 149:9 Барои ба амал баровардани ҳукме, ки бар онҳо навишта шудааст: ин шарафро ҳамаи муқаддасони Ӯ доранд. Худовандро ҳамду сано кунед.

муқаддасони Худованд бо иҷрои ҳукми хаттии Ӯ шарафманданд.

1: Мо даъват шудаем, ки доварии Худоро эҳтиром кунем ва барои он ситоиш кунем.

2: Мо бояд адолати Худованд ва мардуми содиқи Ӯро эътироф ва эҳтиром кунем.

1: Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад; зеро ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо муқаррар карда шудаанд.

2:2 Қӯринтиён 5:10 - Зеро ки ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас барои он чи дар бадан содир шудааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад подош бигирад.

Таронаи 150 таронаи ҳамду санои пурҷалол буда, ҳама чизеро, ки нафас дорад, ба ибодат ва ҳамду санои Худо даъват мекунад.

Сархати 1: Забурнавис дар қудсаш ва дар осмони пурқувваташ Худоро ҳамду сано мехонад. Онҳо истифода бурдани асбобҳои гуногуни мусиқиро даъват мекунанд, то шодмонӣ ва моҳирона таъриф кунанд. Онҳо таъкид мекунанд, ки Худоро барои аъмоли бузурги Ӯ ва бузургтараш ҳамду сано гӯянд (Забур 150:1-2).

Сархати 2: Забурнавис даъвати ҳамду саноро идома медиҳад, аз он ҷумла садо додани карнайҳо, арфаҳо, лираҳо, дафҳо, торҳо, найҳо ва санҷҳо. Онҳо ҳар чизеро, ки нафас дорад, даъват мекунанд, ки ба ҳамду санои Худованд ҳамроҳ шаванд (Забур 150:3–6).

Дар ҷамъбаст,
Забур саду панҷоҳ тӯҳфа

суруди ҳамду сано,
таъкид мекунад, ки даъват тавассути даъват ба тамоми махлуқот ва таъкид кардани ибодати шодмонӣ бо истифода аз асбобҳои мусиқӣ.

Даъват ба ҳамду сано дар бораи даъват барои ҳамду сано дар маъбади Худо ва инчунин дар осмон ифода ёфтааст.
Зикр кардани рӯҳбаландӣ, ки дар мавриди истифода аз асбобҳои гуногуни мусиқӣ нишон дода шудааст ва ҳамзамон изҳори шодмонӣ ва моҳирона таъриф мекунад.
Ифодаи таъкид ба шинохти аъмоли бузурги илоҳӣ дар баробари бузургӣ бартарӣ дода шудааст.
Эътироф кардани давомот дар мавриди даъват ба ҳамроҳии минбаъдаи инструменталӣ, аз ҷумла карнайҳо, арфаҳо, лираҳо, дафҳо, сатрҳо, қубурҳо ва санҷҳо ифода ёфтааст.
Хулоса бо даъватнома дар бораи дохил кардани ҳама чизе, ки нафас дорад, дар пешниҳоди ҳамду санои парастиш ба Худованд.

Забур 150:1 Худовандро ҳамду сано кунед! Худоро дар қудсаш ҳамду сано гӯед: Ӯро дар фалаки қудрататаш ҳамду сано гӯед.

Худовандро барои қудрат ва ҷалолаш ҳамду сано гӯед.

1. Қудрати ҳамду санои Худо

2. Макони ситоиш

1. Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ беҷавоб аст.

2. Забур 103:1 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар дохили ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ.

Забур 150:2 Ӯро барои аъмоли мӯъҷизааш ҳамду сано гӯед: Ӯро ба ҳасби бузургиаш ҳамду сано гӯед.

Забур 150:2 моро ташвиқ мекунад, ки Худоро барои аъмоли бузурги Ӯ ва бузургии олиҷаноб ҳамду сано гӯем.

1. Қудрати ҳамду сано: ситоиши аъмоли бузурги Худо

2. Зиндагӣ бо шукргузорӣ: Ҷашни бузургии олии Худо

1. Эфсӯсиён 1:15-19 Дуои Павлус барои имондорон барои донистани умеди даъвати Худо ва сарвати мероси Ӯ дар муқаддасон.

2. Румиён 11:33-36 Мулоҳизаҳои Павлус дар бораи умқи ҳикмат ва дониши Худо ва то чӣ андоза доварӣ ва роҳҳои Ӯро омӯхтан ғайриимкон аст.

Забур 150:3 Ӯро бо садои карнай ҳамду сано гӯед; бо забур ва барфа ҳамду сано гӯед.

Худоро бо мусиқӣ ва асбобҳои мусиқӣ ситоиш кунед.

1: Худоро бо мусиқӣ ва асбобҳо ибодат кунед: Даъват ба ҳамду сано

2: Биё суруд хонед ва ҳамду сано хонед

1: Эфсӯсиён 5:19 - «Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан ронед, дар дили худ ба Худованд суруд ва наво ба вуҷуд ored».

2: Қӯлассиён 3:16 - "Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ ба Худованд бо файз бихонед."

Забур 150:4 Ӯро бо данг ва рақс ҳамду сано гӯед: Ӯро бо асбобҳои тор ва узвҳо ҳамду сано гӯед.

Забурнавис моро ташвиқ мекунад, ки бо мусиқӣ, рақс ва асбобҳо Худоро ҳамду сано гӯем.

1. Парастиши Худо ба воситаи эҷодкорӣ: Таҳқиқи баёни ҳамду сано

2. Мусиқӣ ва ҳаракат: Чӣ тавр Забур 150:4 моро даъват мекунад, ки муҳаббатамонро ба Худо баён кунем

1. Румиён 12:1-2 Аз ин рӯ, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Қӯлассиён 3:16 Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо фаровон сокин бошад, вақте ки шумо ба воситаи таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед.

Забур 150:5 Ӯро бар санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед; бар санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед.

Худоро бо он чизе ки дорем, ҳамду сано кунед.

1. Таҷлили муҳаббати Худо бо ҳамду сано

2. Истифодаи тӯҳфаҳои мо барои ҳамду санои Худо

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Қӯлассиён 3:16-17 - Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо фаровон сокин бошад, вақте ки шумо ба воситаи таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед. Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Забур 150:6 Бигзор ҳар чизе ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд. Худовандро ҳамду сано кунед.

Ҳама махлуқот бояд Худовандро ҳамду сано гӯянд.

1. Биёед Ӯро ҳамду сано хонем: Шукронаи Худо

2. Ҷашни Худованд: Ба Худо ҷалол додан

1. Эфсӯсиён 5:19-20 - «Бо якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, дар дили худ ба Худованд суруд ва наво ба вуҷуд оред ва ҳамеша барои ҳама чиз ба Худои Падар, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед. Масеҳ."

2. Қӯлассиён 3:16-17 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва дар дилҳои худ ба Худованд бо файз бихонед».

Боби 1 Масалҳо ҳамчун муқаддима ба китоби Масалҳо хизмат мекунад ва аҳамияти ҳикматро таъкид мекунад ва аз роҳи аблаҳӣ огоҳ мекунад.

Сархати 1: Боб бо ҳадафи китоб, ки додани ҳикмат ва фаҳмиш аст, оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки ин таълимотҳо ҳам барои хирадмандон ва ҳам шахсони камдониш фоида хоҳанд овард. Тарс аз Худованд ҳамчун асоси хирад нишон дода шудааст (Масалҳо 1:1-7).

Параграфи 2: Ин боб аз фиреФтани гунаҳкорон ҳушдор медиҳад ва маслиҳат медиҳад, ки ба онҳо ҳамроҳ нашавед дар роҳҳои бади онҳо. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки ба хирад беэътиноӣ мекунанд, ба оқибатҳои манфӣ дучор хоҳанд шуд. Хирад ҳамчун даъват тасвир шудааст, аммо баъзеҳо гӯш карданро рад мекунанд (Масалҳо 1:8-33).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби якум масалҳо оварда шудааст
муқаддима ба китоб,
таъкид ба ҳикмат ва ҳушдор аз қабули беақлӣ.

Ҳадафи таъкид дар мавриди додани ҳикмат ва фаҳмиш ҳам барои хирадмандон ва ҳам барои афроди камдониш баён шудааст.
Зикр кардани эътирофи тарс аз Худованд ҳамчун асос барои ба даст овардани хирад.
Изҳори огоҳӣ дар бораи фитнаангезии гунаҳкорон ва инчунин маслиҳат оид ба рафтори бад.
Эътироф кардани оқибате, ки дар мавриди даст кашидан аз гӯш кардан ба даъвати ҳикмат ва эътирофи натиҷаҳои манфие, ки дар натиҷаи чунин интихобҳо ба вуҷуд меояд, ифода ёфтааст.

Масалҳо 1:1 Масалҳои Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил;

Масалҳои Сулаймон ҳикмат ва фаҳмиш медиҳанд, ки ҳаёти худотарсӣ зиндагӣ кунанд.

1. «Хикмати зарбулмасал: Зиндагии адолат».

2. «Масалҳои Сулаймон: Каломи Худо аз фаҳмиш ва ҳидоят».

1. Масалҳо 1:1–7

2. Забур 19:7–11

Масалҳо 1:2 Донистани ҳикмат ва насиҳат; дарк кардан калимаҳои фаҳмиш;

Масалҳои порча 1:2 моро бармеангезад, ки ҳикмат ва фаҳмишро омӯзем ва ба он чи мешунавем, диққат диҳем.

1. Гирифтани хирад ва фаҳмиш тавассути дастур

2. Қувваи гӯш кардан ва омӯхтан

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Забур 119:97-98 - Оҳ, чӣ гуна ман шариати Туро дӯст медорам! Ин тамоми рӯз медитсияи ман аст. Фармони Ту маро аз душманонам донотар мекунад, зеро ки ҳамеша бо ман аст.

Масалҳо 1:3 Барои гирифтани насиҳати ҳикмат, адолат ва доварӣ ва адолат;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҳикмат, адолат ва адолатро омӯзем.

1. Арзиши хирад: Омӯзиши зиндагӣ бо адолат ва адолат

2. Аҳамияти ҷустуҷӯи дастурот дар зиндагӣ

1. Масалҳо 3:13–19

2. Яъқуб 1:5–8

Масалҳо 1:4 Ба соддадилон ҳикмат, ба ҷавон дониш ва хирад диҳад.

Ин порча ҳикмат ва фаҳмишро ба одамони камтаҷриба ташвиқ мекунад.

1. Қувваи таълим ва роҳнамоӣ: Чӣ тавр мо метавонем насли ояндаро муҷаҳҳаз созем

2. Аҳамияти хирад ва хирад: Зиндагии худотарсӣ

1. Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Масалҳо 1:5 Одами оқил мешунавад ва донишро афзун мекунад; ва хирадманд ба насиҳатҳои ҳаким хоҳад расид.

Масалҳо 1:5 касро ташвиқ мекунад, ки маслиҳати оқилона ҷустуҷӯ кунад ва дониши худро афзун кунад.

1. Қимати маслиҳати хирадманд: Чӣ тавр фоидаи ҷустуҷӯ ва гӯш кардани маслиҳати хуб

2. Тавассути насиҳати хирадмандона омӯхтан ва рушд кардан: Чӣ тавр тавассути гӯш кардан дониш ва фаҳмишро афзун кардан мумкин аст

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Масалҳо 2: 1-5 - "Писарам, агар каломи Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ; То ки гӯши худро ба ҳикмат моил ва дили худро ба хирад ҷалб кунӣ; Оре, агар аз дониш фарьёд кунӣ. , ва овози худро барои фаҳм баланд намо; Агар вайро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунӣ, ва ӯро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ; он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт».

Масалҳо 1:6 Барои фаҳмидани масал ва тафсир; суханони хирадмандон ва суханони сиёҳи онҳо.

Ин оят моро водор мекунад, ки тавассути дарки зарбулмасал ва тафсири он ҳикмат ва дониш ҷӯем.

1. Ҳикмати Худо: Ҷустуҷӯи дониш тавассути масал

2. Фоидаҳои фаҳмиши зарбулмасал ва тафсири онҳо

1. Масалҳо 4:7 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. Қӯлассиён 2:3 - Дар Ӯ тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Масалҳо 1:7 Тарси Худованд ибтидои дониш аст, вале нодонҳо ба ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

Тарси Худованд барои гирифтани дониш ва хирад муҳим аст, дар ҳоле ки аблаҳон насиҳатро сарфи назар мекунанд.

1: Муҳимияти эҳтироми Худо ва дарки ҳикмати Ӯ.

2: беэътиноӣ кардан ба таълимот ва дастуроти Худо.

1: Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; фаҳмиши хубе доранд ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд: ҳамду санои Ӯ то абад пойдор аст.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Масалҳо 1:8 Писарам, насиҳати падаратро бишнав, ва шариати модаратро тарк накун.

Ба волидайн итоат кардан ва дастуроти онҳоро иҷро кардан лозим аст.

1. Итоати ҳикмати падару модар

2. Муҳимияти эҳтироми Падару Модар

1. Эфсӯсиён 6: 1-3 "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми аввалин аст, бо ваъда, то ки ба шумо некӣ кунад ва шумо баҳраи дароз кашед. ҳаёт дар рӯи замин.

2. Қӯлассиён 3:20-21 "Фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст. Падарон, фарзандони худро хашмгин накунед, вагарна онҳо рӯҳафтода мешаванд."

Масалҳо 1:9 Зеро ки онҳо ороиши файз барои сари туст, ва занҷирҳо дар гарданат хоҳанд буд.

Масалҳо 1:9 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ҳикматро ҷустуҷӯ кунанд, зеро он ороиши файз барои сари онҳо ва занҷирҳо дар гарданашон хоҳад буд.

1. Неъмати ҳикмат Қувват ва таъсири таваккал ба Худованд ва ҳикмати Ӯ.

2. Зебоии ҳикмат Ҷалоли талаби Парвардигор ва илми ӯ.

1. Забур 19:7-11 Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад;

2. Ишаъё 11:2-3 Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи машварат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Масалҳо 1:10 Писарам, агар гунаҳкорон туро фиреб диҳанд, розӣ нашав.

Ба васвасаи гунаҳкорон таслим нашавед.

1. Арзиши муқобилат кардан ба васвасаҳо - Масалҳо 1:10

2. Дар муқобили васвасаҳо устувор бошед - Масалҳо 1:10

1. Яъқуб 1: 13-15 - "Бигзор ҳеҷ кас нагӯяд, ки ҳангоми озмуда шуданаш, маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар кас ҳангоми фирефта шуданаш озмуда мешавад. ва ба ҳаваси худ фирефта мешавад, пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад».

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

Масалҳо 1:11 Агар гӯянд: "Бо мо биё, мунтазири хун бошем, бегуноҳро пинҳон кунем.

Ин порча моро ҳушдор медиҳад, ки ба онҳое, ки алайҳи одамони бегуноҳ қасди хушунат ва беадолатӣ мекунанд, ҳамроҳ нашавем.

1. Хатари гумроҳ шудан аз ҷониби саҳобагони бад

2. Арзиши интихоби кори нодуруст

1. Масалҳо 1:11

2. Забур 1:1-2 - «Хушо касе ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад».

Масалҳо 1:12 Биёед онҳоро мисли қабр ба зинда фурӯ барем; ва тамоми, мисли онҳое ки ба чоҳ мефароянд:

Ин порча аз хатари гӯш кардани маслиҳатҳои бад огоҳ мекунад.

1: Мо бояд ба васвасаи гӯш кардани маслиҳати шарир муқобилат кунем, зеро он моро ба ҳалокат мебарад.

2: Мо бояд оқилона интихоб кунем, ки аз кӣ маслиҳат гирем ва ба ҳикмати Худо таваккал кунем, на ба ҳикмати худ.

1: Ирмиё 17: 7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умед дорад, зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вакте ки гармӣ меояд, набинад, балки баргаш сабз хоҳад шуд, ва дар соли хушксолӣ эҳтиёт нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳад шуд».

2: Матто 6:24 - "Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат мекунад ва дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Момон хизмат кунед."

Масалҳо 1:13 Мо ҳама сарвати гаронбаҳоро хоҳем ёфт, хонаҳои худро аз ғанимат пур хоҳем кард.

Ин порча ба дунболи молу мулк ташвиқ мекунад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки идоракунандагони хуби захираҳои Худо бошем.

2: Моликият набояд ҳадафи асосии мо бошад, балки диққати мо бояд ба Худо ва Малакути Ӯ бошад.

1: Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: Воиз 5:10-11 Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ пули кофӣ надорад; касе, ки молро дуст медорад, аз даромадаш сер намешавад. Ин ҳам бемаънист. Баробари зиёд шудани мол, истеъмолкунандагон низ зиёд мешаванд. Ва онҳо ба соҳиби он чӣ фоидае доранд, ҷуз зиёфати чашмонашон бар онҳо?

Масалҳо 1:14 Дар миёни мо насиби худро биандоз; биёед ҳама як ҳамён дошта бошем:

Парчае аз Масалҳо 1:14 одамонро ташвиқ мекунад, ки якҷоя ҷамъ шаванд ва захираҳоро ба манфиати ҳама мубодила кунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки якҷоя ҷамъ шавем ва захираҳои худро мубодила кунем, то ба якдигар нафъ диҳем.

2. Якҷоя кор кардан ваҳдатро ба вуҷуд меорад ва ҷомеаро мустаҳкам мекунад.

1. Аъмол 2: 44-45 - "Ва ҳамаи имондорон якҷо буданд ва ҳама чизҳои муштарак доштанд; ва молу мулк ва дороии худро фурӯхтанд ва ба ҳама тақсим карданд, чунон ки ҳар кас эҳтиёҷ дошт."

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

Масалҳо 1:15 Писарам, бо онҳо роҳ марав; пои худро аз роҳи онҳо боздор,

Муаллиф ба писараш насиҳат медиҳад, ки ба роҳи бадкорон наравад ва аз тарзи зиндагии онҳо дурӣ ҷӯяд.

1. Хатарҳои пайравӣ аз таъсири бад

2. Интихоби роҳи дуруст дар зиндагӣ

1. 1 Қӯринтиён 15:33 - "Фирефта нашавед: ширкати бад ахлоқи некро вайрон мекунад.

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба вай дода мешавад».

Масалҳо 1:16 Зеро ки пойҳои онҳо ба сӯи бадӣ давида, ба рехтани хун шитоб мекунанд.

Одамон майли бад кардан ва ба дигарон зарар расонидан доранд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз ҳақи Худо

2. Қувваи ҳавасҳои бад

1. Яъқуб 1:13-15 - Вақте ки озмоиш мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд: "Худо маро озмуда истодааст". Зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; вале ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳоро аз ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад.

2. Масалҳо 15:3 - Чашмони Худованд дар ҳама ҷост ва ба шарирон ва некиҳо нигоҳ мекунад.

Масалҳо 1:17 Албатта, тӯр дар пеши назари ҳар парранда беҳуда паҳн мешавад.

Касеро, ки аз вазъият бохабар аст, фиреб додан беҳуда аст.

1. Аз фиреб дар назди донишмандон бипарҳезед.

2. Фаҳмидани гирду атрофи худ метавонад ба шумо кӯмак кунад, ки аз ҳама нақшаҳои эҳтимолӣ огоҳ шавед.

1. Матто 10:16 - «Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, бинобар ин мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо бегуноҳ бошед».

2. Масалҳо 26:25 - «Вақте ки ӯ меҳрубонона сухан мегӯяд, ба ӯ бовар накунед, зеро дар дили ӯ ҳафт чизи зишт дорад».

Масалҳо 1:18 Ва онҳо интизори хуни худ буданд; махфӣ барои хаёти худ пушида мешаванд.

Ин порча нишон медиҳад, ки баъзе одамон ба муқобили ҳаёти худ нақша доранд.

1. «Хатари худкушӣ»

2. "Хатари худсаботаҷӣ"

1. Матто 26:52 - «Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ба ҷои Ӯ баргардон, зеро ҳамаи онҳое ки шамшер мегиранд, бо шамшер ҳалок хоҳанд шуд».

2. Аъмол 20:26-27 - "Бинобар ин ман шуморо мебарам, ки дар ин рӯз қайд кунед, ки ман аз хуни ҳамаи одамон пок ҳастам. Зеро ки ман худдорӣ накардаам, ки тамоми маслиҳати Худоро ба шумо баён кунам".

Масалҳо 1:19 Чунин аст роҳҳои ҳар касе ки ба тамаъҷӯӣ машғул аст; ки чони сохибони онро аз байн мебарад.

Бахилҳо ба худ ва атрофиён зарар хоҳанд оварад.

1: Мо бояд тамаъҳои худро дар хотир дошта бошем, зеро он метавонад ба мо ва онҳое, ки дӯст медорем, азоб кашанд.

2: Бахилӣ метавонад ҳаёти мо ва атрофиёнамонро аз байн барад, аз ин рӯ мо бояд эҳтиёт бошем, ки нагузорем, ки он моро бихӯрад.

1: Масалҳо 21:20 - "Дар манзили ҳаким ганҷе ҳаст ва равған ҳаст, аммо одами нодон онро сарф мекунад".

2: Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест".

Масалҳо 1:20 Ҳикмат берун нидо мекунад; вай дар кӯчаҳо садои худро мегӯяд:

Хирад даъват мекунад, ки дар майдони омма шунида шавад.

1. Фарёди ҳикмат: Омӯзиши шунидани садои Худо

2. Масалҳо 1:20: Гӯш кардани садои ҳикмат

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Масалҳо 1:21 Вай дар ҷои нишаст, дар дарҳои дарвоза фарьёд мезанад, дар шаҳр суханҳои худро баён карда, мегӯяд:

Дар ин порча муҳим будани сухан гуфтан ва баён кардани андешаи худ таъкид шудааст.

1: Мо ҳама даъват карда шудаанд, ки сухан гӯем ва эътиқод ва ақидаҳои худро мубодила кунем.

2: Биёед дар хотир дорем, ки садои худро барои паҳн кардани ҳақиқат ва адолат истифода барем.

1: Эфсӯсиён 4:15 Баръакс, ростиро дар муҳаббат гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат дар он ки Сар аст, ба Масеҳ табдил ёбад.

2: Яъқуб 1:19-20 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Масалҳо 1:22: То ба кай, эй соддадон, шумо соддаиро дӯст медоред? ва масхаракунандагон аз тамасхури худ лаззат мебаранд, ва аблаҳон донишро бад мебинанд?

Ин порча одамони оддиро дар бораи дӯст доштани соддагӣ ҳушдор медиҳад ва чӣ гуна масхаракунандагон аз масхара лаззат мебаранд ва аблаҳон донишро рад мекунанд.

1. Аҳамияти ҷустуҷӯи дониш

2. Хатарҳои дӯст доштани соддагӣ

1. Яъқуб 1:5–8

2. Воиз 7:25–26

Масалҳо 1:23 Туро ба мазаммати ман рӯй гардон: инак, Ман рӯҳи Худро бароят мерезам, суханони Худро ба ту маълум хоҳам кард.

Ин порча шунавандагонро ташвиқ мекунад, ки ба танбеҳ гӯш диҳанд ва ваъда медиҳанд, ки иродаи Худоро ошкор мекунанд.

1: Ҳикмати Худо дар мазаммат пайдо мешавад

2: Биёед иродаи Худоро бо фурӯтанӣ қабул кунем

1: Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

2: Забур 40: 8 - "Ман аз иҷрои иродаи Ту, эй Худои ман, шодам: Оре, қонуни Ту дар дили ман аст".

Масалҳо 1:24 Зеро ки Ман даъват кардам, ва шумо рад кардед; Дасти Худро дароз кардам, ва касе намебинад;

Худо мехоҳад, ки мо пешниҳоди раҳмати Ӯро қабул кунем, аммо мо бояд онро бо омодагӣ қабул кунем.

1. Даъвати номатлуб - пешниҳоди раҳмати Худо

2. Ба даъвати Худо гӯш диҳед - раҳмати Ӯро қабул кунед

1. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Масалҳо 1:25 Аммо шумо тамоми маслиҳати маро рад кардед ва ҳеҷ як танбеҳи маро нахостед.

Одамон ба маслиҳати Худо беэътиноӣ карданд ва танбеҳи Ӯро қабул накарданд.

1. Итоат ба Каломи Худо: Манфиатҳои гӯш кардани маслиҳати Ӯ

2. Рад кардани сарзаниш: Оқибатҳои гӯш надодан ба насиҳати Худо

1. Масалҳо 4:5-7 - Ҳикмат ба даст ор, фаҳм; фаромӯш накунед; ва аз суханони даҳони ман рад накунед.

2. Яъқуб 1:19-20 - Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад: зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Масалҳо 1:26 Ман низ ба мусибати ту механдам; Ман ҳангоме ки тарси ту меояд, тамасхур хоҳам кард;

Худо касонеро, ки ба ҳикмати Ӯ кофиранд ва касонеро, ки бо такаббур зиндагӣ мекунанд, фурӯтан месозад.

1. Хавфи ғурур: Огоҳӣ аз Масалҳо 1:26

2. Баракати фурӯтанӣ: рӯҳбаландкунанда аз Масалҳо 1:26

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад».

2. 1 Петрус 5:5-6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз кунад".

Масалҳо 1:27 Вақте ки тарси шумо мисли хароба меояд, ва ҳалокати шумо мисли гирдбод меояд; ҳангоме ки мусибат ва андӯҳ ба сари шумо ояд.

Вақте ки мо бо тарс ва ҳалокат дучор мешавем, мо бояд омода бошем, ки изтироб ва андӯҳеро, ки бо он меояд, қабул кунем.

1. Қабул кардани андӯҳ ва андӯҳ: Он чизе ки аз Масалҳо 1:27 ба мо таълим медиҳад

2. Ғалаба кардани тарс ва ҳалокат: Дарсҳо аз Масалҳо 1:27

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Петрус 5:7 Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Масалҳо 1:28 Он гоҳ Маро даъват хоҳанд кард, аммо ҷавоб намедиҳам; Маро барвақт хоҳанд ҷуст, вале нахоҳанд ёфт;

Одамон аз Худованд мадад меҷӯянд, вале Ӯ ба онҳо ҷавоб намедиҳад, зеро онҳо пештар Ӯро наҷуста буданд.

1. Муҳимияти ҷустуҷӯи барвақти Худованд.

2. Оқибатҳои таъхир дар ҷустуҷӯи Худованд.

1. Забур 27:8 - Вақте ки ту гуфтӣ: "Рӯи Маро биҷӯй"; Дилам ба ту гуфт: «Рӯи Ту, эй Худованд, ман мехоҳам.

2. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст.

Масалҳо 1:29 Зеро ки онҳо аз дониш нафрат доштанд, ва тарси Худовандро интихоб накарданд.

Ин порча аз хатарҳои беэътиноӣ аз тарси Худованд ва нафрат ба илм ҳушдор медиҳад.

1. Қимати тарси Худованд

2. Интихоби роҳи дониш

1. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Масалҳо 9:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст".

Масалҳо 1:30 Онҳо ҳеҷ як маслиҳати маро намепазируфтанд, ҳама сарзанишҳои маро рад карданд.

Мардум насиҳати Худоро рад карданд ва аз насиҳати Ӯ даст кашиданд.

1: Насиҳати Худоро рад накунед

2: Тарбияи Худоро қабул кунед

1: Ирмиё 17:23 - Аммо онҳо гӯш надоданд ва аҳамият надоданд; балки ба якравии дилхои бади худ пайравй карданд.

2: Ибриён 12: 5-6 - Ва оё шумо ин калимаи рӯҳбаландкунандаро, ки ба шумо муроҷиат мекунад, мисли падар ба писараш комилан фаромӯш кардаед? Дар он гуфта шудааст: "Писарам, ба интизоми Худованд сабукӣ надиҳад ва вақте ки туро мазаммат мекунад, рӯҳафтода нашав, зеро Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар касро, ки ӯро ҳамчун писари худ қабул кунад, ҷазо медиҳад".

Масалҳо 1:31 Пас, онҳо аз меваи роҳи худ хоҳанд хӯрд, ва аз найрангҳои худ сер хоҳанд шуд.

Натичаи амали худаш окибати амали онхо хохад шуд.

1. Худо аз мо интизор аст, ки барои амалҳои худ масъулият ба дӯш гирем ва оқибатҳои онҳоро қабул кунем.

2. Мо бояд бо қарорҳои қабулкардаамон эҳтиёткор бошем, зеро онҳо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд.

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Масалҳо 1:32 Зеро ки рӯйгардонии оддӣ онҳоро мекушад, ва шукуфоии аблаҳон онҳоро нобуд хоҳад кард.

Соддае, ки аз хирад рӯй мегардонад, нобуд хоҳад шуд, ва шукуфоии аблаҳон шикасти онҳо хоҳад овард.

1. Хатари рад кардани ҳикмат

2. Нархи беақлӣ

1. Масалҳо 14:1, «Зани оқил хонаи худро месозад, вале беақл онро бо дастони худ вайрон мекунад».

2. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад».

Масалҳо 1:33 Аммо ҳар кӣ ба ман гӯш диҳад, дар амн сокин хоҳад шуд ва аз тарси бадӣ ором хоҳад буд.

Касе, ки ба ҳикмат гӯш медиҳад, орому осуда зиндагӣ мекунад ва аз тарси зарар озод мешавад.

1: Каломи Худо амният ва муҳофизат аз тарс ва зарарро таъмин мекунад.

2: Мо бояд ба Каломи Худо итоат кунем, то аз тарс озод зиндагӣ кунем.

1: Забур 27:1-3 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Боби 2-уми Масалҳо мавзӯи ҷустуҷӯи хирад ва фаҳмишро идома дода, манфиатҳо ва мукофотҳоеро, ки аз паи онҳо ба даст меоянд, таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб хонандаро ба ҷустуҷӯи фаъолонаи ҳикмат ташвиқ мекунад ва онро бо ҷустуҷӯи ганҷҳои ниҳон муқоиса мекунад. Он таъкид мекунад, ки вақте ки кас хирадро бо ҷидду ҷаҳд ва самимият меҷӯяд, дониш ва фаҳмишро меёбад (Масалҳо 2:1-5).

Параграфи 2: Дар боб манфиатҳои ба даст овардани ҳикматро тавсиф мекунад. Он нишон медиҳад, ки хирад чӣ гуна шахсро муҳофизат мекунад ва муҳофизат мекунад ва онҳоро дар қабули қарорҳои оқилона роҳнамоӣ мекунад. Он инчунин аз пайравӣ ба роҳи бадӣ ва онҳое, ки дар зулмот роҳ мераванд, огоҳ мекунад (Масалҳо 2:6-22).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби дуюм пешкаш мекунанд
насиҳат барои ҷустуҷӯи хирад,
нишон додани манфиатхое, ки дар натичаи чустучуи богайрат ба даст оварда шудаанд.

Бо таъкиди рӯҳбаландӣ дар бораи ҷустуҷӯи фаъоли хирад, ки ба ҷустуҷӯи ганҷҳои ниҳон монанд аст.
Зикр кардани эътирофи ба даст овардани дониш ва фаҳмиш, ки дар натиҷаи саъю кӯшиш ба даст меояд.
Тавсифи баён дар бораи табиати муҳофизатии хирад ҳангоми роҳнамоии одамон дар интихоби оқилона.
Эътироф кардани огоҳӣ дар бораи қабули бадӣ ва эҳтиёт аз пайравӣ ба онҳое, ки дар роҳи торик ҳастанд.

Масалҳо 2:1 Писарам, агар суханони Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ;

Ҳикматро қабул кун ва онро дар дил нигоҳ дор.

1. Қувваи хирад: Чӣ тавр қабул ва пинҳон кардани Каломи Худо метавонад имони шуморо мустаҳкам кунад

2. Дар ҷои аввал гузоштани Худо: Чаро риояи аҳкоми Худо барои муносибати солим бо Худо муҳим аст

1. Масалҳо 4:7, "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, хирад ба даст овар, ва бо тамоми қувват фаҳм".

2. Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

Масалҳо 2:2 Ба тавре ки гӯши худро ба ҳикмат моил намо, ва дили худро ба хирад водор кунӣ;

Қабули қарорҳои оқилона тавассути дониш ва фаҳмиш.

1. Фоидаҳои ҷустуҷӯи ҳикмат

2. Истифодаи дониш ва фаҳмиш барои қабули қарорҳои оқилона

1. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Масалҳо 2:3 Бале, агар ту аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ;

Барои дониш ва фаҳмиш фарёд кунед.

1. Намоз: Роҳ ба сӯи дониш ва фаҳмиш

2. Фарёди нафс: талаби дониш ва фаҳмиш

1. Яъқуб 1:5-6 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва бидуни шубҳа барои як шахс талаб кунад. Он ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2. Масалҳо 3:13-15 "Хушо касе ки ҳикмат меёбад ва хирад ба даст меорад, зеро фоидаи вай беҳтар аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст. Вай аз ҷавоҳирот гаронтар аст, ва ҳеҷ чизе, ки шумо мехоҳед, бо вай муқоиса карда наметавонад ».

Масалҳо 2:4 Агар вайро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунӣ, ва ӯро мисли ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ;

Агар бо ҷидду ҷаҳд ҷӯё бошӣ, ҳикмат меёбӣ.

1. Хазинаи ниҳони хирад

2. Ҷустуҷӯи ҳикмат

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

Масалҳо 2:5 Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Масалҳо 2:5 одамонро ташвиқ мекунад, ки тарси Худовандро дарк кунанд ва дар бораи Худо дониш ҷӯянд.

1. Омӯзиши тарс аз Худованд: қадр кардани муқаддасоти Худо

2. Ҷустуҷӯи дониши Худо: Дар пайи ҳикмати осмонӣ

1. Айюб 28:28 - "Ва ба одам гуфт: "Инак, тарс аз Худованд ҳикмат аст; ва дурӣ аз бадӣ хирад аст".

2. Забур 111:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши нек ҳамаи онҳоеро, ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд: ҳамду санои Ӯ то абад поянда аст".

Масалҳо 2:6 Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд.

Худо ба воситаи каломи худ ҳикмат ва дониш медиҳад.

1. Қудрати ҳикмати Худо

2. Ҳикмат аз Худованд талаб кардан

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Масалҳо 2:7 Ӯ барои одилон ҳикмати солим медиҳад, Ӯ барои ростқавлон ғамхор аст.

Худо ба онҳое, ки мувофиқи меъёрҳои Ӯ зиндагӣ мекунанд, ҳикмат ва муҳофизат медиҳад.

1. Қувват ва амнияти одилон

2. Неъматҳои зиндагонии дуруст

1. Забур 91:1-2 - "Он ки дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳи ман ва қалъаи ман аст: Худои ман, дар Ӯ оё ман бовар кунам."

2. Яъқуб 1: 5-6 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худо талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ин ба вай дода хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ чиз шубҳа накунад. «Зеро ҳар кӣ бечуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронда аст».

Масалҳо 2:8 Ӯ роҳҳои доварӣ нигоҳ медорад, ва роҳи муқаддасони Худро нигоҳ медорад.

Ин оят дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Худо пайравони содиқи худро ҳифз ва нигоҳ медорад.

1. Худо муҳофизи мост: Чӣ гуна бояд дар замонҳои душвор ба роҳнамоии Ӯ такя кунем

2. Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас: Пайравӣ бо роҳи Худо чӣ маъно дорад

1. Забур 91:3-4 - "Албатта, Ӯ туро аз доми паррандагон ва аз вабои ғамангез раҳо хоҳад дод. Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ кард".

2. Матто 7:13-14 - «Аз дарвозаи танг дароед: зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёр касоне ҳастанд, ки ба он дохил мешаванд: зеро тангӣ дар аст, ва танг аст роҳе, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва кам касоне ҳастанд, ки онро меёбанд».

Масалҳо 2:9 Он гоҳ адолат ва адолат ва адолатро хоҳӣ фаҳмид; бале, ҳар як роҳи хуб.

Ин байти Масалҳо хонандагонро водор мекунад, ки дониши адолат, доварӣ ва адолатро ҷустуҷӯ кунанд ва ба роҳи нек раванд.

1. Роҳи адолат: Омӯзиш оид ба Масалҳо 2:9

2. Ба воситаи адолат адолат пайдо кардан: Масалҳо 2:9

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Масалҳо 2:10 Вақте ки ҳикмат ба дили ту дохил мешавад, ва дониш ба ҷони ту писанд меояд;

Ҳикмат ва дониш сарчашмаи шодӣ ва қаноатмандӣ дар зиндагӣ аст.

1: Мо бояд ҳикмат ва дониши Худоро ҷӯем, то ки дар зиндагӣ хурсандӣ ва қаноатмандии ҳақиқӣ дошта бошем.

2: Ҳикмат ва дониш, вақте ки мо онро аз Худо меҷӯем, ба дилу рӯҳ шодӣ ва қаноатмандии ҳақиқӣ меорад.

1: Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Масалҳо 4:7 Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

Масалҳо 2:11 Ҳуқуқ туро нигоҳ медорад, хирад туро нигоҳ медорад.

Хирад ва фаҳмиш моро муҳофизат ва эмин нигоҳ медорад.

1. Қудрати салоҳдиди: Чӣ тавр истифода бурдани салоҳдидиро барои ҳифзи худ

2. Фаҳмидани: Чӣ тавр фаҳмиш метавонад ба шумо дар бехатарии шумо кӯмак расонад

1. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро дигаргун месозад: шаҳодати Худованд боэътимод аст, оддиро хирадманд месозад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шаванд; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Масалҳо 2:12 То ки туро аз роҳи одами бад, аз касе ки сухани бадгӯй мекунад, раҳоӣ бахшад;

Масалҳо 2:12 моро бармеангезад, ки аз роҳи бадӣ раҳо шавем ва аз одамоне, ки гапҳои каҷ мегӯянд, канорагирӣ кунем.

1. Даст кашидан аз таъсири бадкорон.

2. Муҳимияти интихоби оқилона дар зиндагӣ.

1. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ меноманд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот медонанд.

2. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо шарирон қадам намезанад ё дар роҳе, ки гунаҳкорон мебардорад, намеистад ё бо масхаракунандагон наменишинад, аммо лаззати ӯ аз шариати Худованд аст.

Масалҳо 2:13 Онҳое ки роҳҳои ростиро тарк мекунанд, то дар роҳҳои зулмот роҳ мераванд;

Ин порча дар бораи онҳое сухан меравад, ки роҳи одилонаро тарк карда, ба роҳҳои зулмот пайравӣ мекунанд.

1: Мо набояд аз роҳи адолат даст кашем, балки кӯшиш кунем, ки дар роҳи нур устувор бимонем.

2: Мо бояд аз роҳе, ки пеш гирифтаем, эҳтиёт бошем ва боварӣ ҳосил кунем, ки он роҳи адолат аст, на роҳи зулмот.

1: Isaiah 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2:1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Масалҳо 2:14 Онҳое ки аз кори бадӣ шодӣ мекунанд, ва аз ноҳақии шарирон лаззат мебаранд;

Одамони шарир аз кори бадӣ лаззат мебаранд.

1. Аз васвасаҳои бадӣ огоҳ бошед

2. Адолатро интихоб кунед ва бадиро рад кунед

1. Забур 37:27 - "Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед, ва то абад сокин шавед".

2. Румиён 12:9 Бигзор муҳаббат бе риё бошад. Нафрат аз он чи бад аст. Ба он чизе ки хуб аст, часпида.

Масалҳо 2:15 Онҳое ки роҳҳои онҳо каҷ аст, ва онҳо дар роҳҳои худ печидаанд.

1: Роҳҳои Худо рост ва рост аст, пас ҳатман дар роҳи рост бимонед.

2: Ҳикмат ва фаҳмиши Худоро биҷӯед, то дар роҳи рост бимонед.

1: Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор, чойхои

нохамвор хамвор гардад. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва ҳамаи одамон онро якҷоя хоҳанд дид.

2: Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст.

Масалҳо 2:16 То ки туро аз зани бегона, ҳатто аз бегонае, ки бо суханони вай хушомадгӯй мекунад, раҳоӣ ёбам;

Масалҳо 2:16 аз хатари зани бегона, ки бо хушомадгӯй одамонро аз Худо дур мекунад, огоҳ мекунад.

1. Фирефтаи суханони хушомад нашав: Масалҳо 2:16

2. Аз васвасаҳои зани бегона ҳазар кунед: Масалҳо 2:16

1. Яъқуб 1:14-15: Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса меафтад, ки ба васвасаи ҳаваси худаш фирефта мешавад. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Эфсӯсиён 5:15-17: Пас бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

Масалҳо 2:17 Ки роҳнамои ҷавонии худро тарк карда, аҳди Худои худро фаромӯш мекунад.

Дар ин порча муҳим будани тарк накардан аз ҳидояти ҷавонон ва вафодорӣ ба аҳди Худо таъкид шудааст.

1. "Роҳи вафодорӣ: вафо кардан ба аҳди Худо"

2. «Саёҳати ҷавонӣ: Чӣ тавр бояд роҳнамои дурустро интихоб кард».

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро хам карда, назди ман биёед: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди абадӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Яъқуб 4:8 - "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ".

Масалҳо 2:18 Зеро ки хонаи вай сӯи мамот аст, ва роҳҳои вай сӯи мурдагон.

Ин оят моро аз хатари дур шудан аз ҳикмати Худо ва ба ҷои он, ки ба роҳҳои бад пайравӣ кунад, ҳушдор медиҳад.

1: Исо ягона роҳи ҳаёт аст, аз васвасаи бадӣ дурӣ ҷӯед ва ба таълимоти Ӯ пайравӣ кунед.

2: Дар хотир доред, ки роҳҳои бад метавонад ба ҳалокат оварда расонад, ба ҳикмати Худо часпида гиред ва дар роҳи Ӯ бимонед.

1: Масалҳо 4: 14-15 - "Ба роҳи шарирон дохил нашав ва бо роҳи бадкорон нарав. Аз он дурӣ ҷӯед; ба он наравед; аз он рӯй гардонед ва бигзаред."

2: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Масалҳо 2:19 Касе ки назди вай равад, боз барнамегардад, ва роҳҳои ҳаётро намегиранд.

Масалҳо 2:19 ҳушдор медиҳад, ки аз роҳи ҳаёт дур нашавед, зеро онҳое ки ин корро мекунанд, барнамегарданд.

1. "Ба куҷо меравӣ, эҳтиёт бош: Масалҳо 2:19"

2. "Роҳи ҳаёт: Омӯзиш аз Масалҳо 2:19"

1. Матто 7:13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед. Зеро васеъ аст он дарвоза ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисёриҳо аз он дохил мешаванд. Аммо дарвоза хурд аст ва роҳе танг аст, ки сӯи ҳаёт мебарад. , ва танҳо чанд нафар онро пайдо мекунанд."

2. Такрори Шариат 30: 15-16 - "Инак, ман имрӯз ҳаёт ва шукуфоӣ, мамот ва ҳалокатро пеши шумо мегузорам. Зеро ки имрӯз ба шумо амр медиҳам, ки Худованд Худои худро дӯст доред, ба Ӯ итоат кунед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед. фармонҳо ва қонунҳо; он гоҳ зинда хоҳӣ шуд ва афзун хоҳӣ шуд, ва Худованд Худоят туро дар замине, ки барои тасарруф кардан медарояд, баракат хоҳад дод».

Масалҳо 2:20 То ки бо роҳи неки одамон рафтор кунӣ, ва роҳҳои одилонро риоя кунӣ.

Ин порча афродро водор мекунад, ки ба роҳи одил пайравӣ кунанд ва интихоби дуруст кунанд.

1. Бо роҳи одамони нек қадам задан - Масалҳо 2:20

2. Зиндагии одилона - Масалҳо 2:20

1. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад; аммо лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва дар бораи шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.

2. Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Масалҳо 2:21 Зеро ки росткорон дар замин сокин хоҳанд шуд, ва комил дар он хоҳанд монд.

Парҳезгоронро дар он сарзамин ҷои амн хоҳанд дод.

1. Зиндагии одилона амният ва баракат меорад

2. Баракатҳои зиндагии дуруст

1. Забур 37:29, Одил заминро мерос гирифта, дар он то абад сокин хоҳанд шуд.

2. 2 Қӯринтиён 5:17, Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.

Масалҳо 2:22 Аммо шарирон аз замин маҳв карда хоҳанд шуд, ва ҷиноятқорон аз он решакан карда мешаванд.

Шарикон аз замин нест карда мешаванд ва ситамкорон нест карда мешаванд.

1. Оқибатҳои бадӣ

2. Қувваи адолат

1. Забур 37:9-11 Зеро ки бадкорон маҳв хоҳанд шуд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, вориси замин хоҳанд шуд. «Зеро ки боз дере нагузашта шарир дигар нахоҳад буд; дар ҳақиқат, шумо ҷои ӯро бодиққат ҷустуҷӯ хоҳед кард, аммо он дигар нахоҳад буд. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд, ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.

2. Ишаъё 33:15-16 Одил рафтор мекунад ва сухани рост мегӯяд, касе ки фоидаи зулмро рад мекунад, бо дастонаш ишора мекунад ва ришваро рад мекунад, гӯшҳояшро аз шунидани хунрезӣ бозмедорад ва чашмони худро аз дидани бадӣ мебандад: Ӯ дар баланд сокин хоҳад шуд; ҷои муҳофизати ӯ қалъаи сангин хоҳад буд; нон дода мешавад, обаш боварӣ дорад.

Дар Масалҳо боби 3 маслиҳат ва роҳнамоии амалӣ барои зиндагии оқилона ва одилона оварда шуда, баракатҳоеро, ки аз таваккал ба Худо меоянд, таъкид мекунанд.

Параграфи 1: Боб хонандаро ташвиқ мекунад, ки ҳикмат ва фаҳмишро нигоҳ дошта, арзиши онҳоро таъкид кунад. Он ба нишон додани садоқат ва меҳрубонӣ маслиҳат медиҳад, ки ин боиси илтифот ҳам назди Худо ва ҳам одамон мегардад. Он аз таҳти дил ба Худованд таваккал кардан ва ба фаҳмиши худ такя накарданро водор мекунад (Масалҳо 3:1–8).

Сархати 2: Дар ин боб аҳамияти эҳтироми Худо бо молу дороии худ, ташвиқи саховатмандӣ ва эътироф кардани он, ки фаровонӣ меорад, таъкид шудааст. Он аз беэътиноӣ кардани интизоми Худо огоҳ мекунад ва қабул кардани ислоҳро ҳамчун аломати муҳаббати Ӯ ташвиқ мекунад (Масалҳо 3:9-12).

Сархати 3-юм: Дар боб фазилатҳои хирадро васф намуда, онро аз сарвати моддӣ арзишмандтар тавсиф мекунад. Он манфиатҳои дарёфти хирад, аз ҷумла умри дароз, шукуфоӣ, иззат, роҳнамоӣ, хушбахтӣ ва амниятро таъкид мекунад (Масалҳо 3:13-26).

Параграфи 4: Боб маслиҳат медиҳад, ки бо дигарон адолат ва саховатмандона муносибат карда, дар ҳоле ки аз низоъ дурӣ ҷӯед. Он аз ҳасад ё тақлид ба одамони бад ҳушдор медиҳад. Он итминон медиҳад, ки Худо паноҳгоҳи касонест, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, вале ба шарирон доварӣ мекунад (Масалҳо 3:27-35).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби сеюм пешкаш мекунанд
маслиҳатҳои амалӣ барои зиндагии одилона,
нишон додани баракатҳое, ки тавассути таваккал ба Худо ба даст меоянд.

Таъкид кардани рӯҳбаландӣ дар бораи нигоҳ доштани ҳикмат ҳангоми эътирофи арзиши он.

Зикр кардани маслиҳатҳое, ки дар бораи садоқат, меҳрубонӣ ва эътимоди самимӣ ба Худованд нишон дода шудаанд.
Изҳори эътироф дар бораи аҳамияти эҳтиром кардани Худо тавассути саховатмандӣ ва эътирофи фаровонии натиҷа.
Эҳтиёткорӣ нисбати беэътиноӣ ба интизоми илоҳӣ ва ташвиқ барои қабул кардани ислоҳ ҳамчун ифодаи муҳаббат ифода карда мешавад.
Тавсифи фазилатҳое, ки дар бораи ҳикмат таъкид шудаанд, дар ҳоле, ки бартариҳои алоқаманд ба монанди умри дароз, шукуфоӣ, иззат, хушбахтии ҳидоят ва амният таъкид мекунанд.
Насиҳат кардан ба муомилаи одилона бо дигарон ва канорагирӣ аз низоъ ва ҳушдор додан аз ҳасад ва тақлид ба шахсони бад.
Паноҳгоҳи эътимодбахше, ки Худо ба онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, дар ҳоле ки эътирофи доварии дар пешистода бар бадкорон.

Масалҳо 3:1 Писарам, шариати маро фаромӯш накун; балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоя кунад:

Мо бояд қонунҳои Худоро фаромӯш накунем ва онҳоро дар дили худ нигоҳ дорем.

1. Қудрати Аҳкоми Худо: Нигоҳ доштани қалбҳои мо бо иродаи Ӯ.

2. Қонуни Муҳаббат: Қалбҳои моро дар мувофиқати Қонуни Худо нигоҳ доштан.

1. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

2. Такрори Шариат 6:5 - Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

Масалҳо 3:2 Ба ту дарозӣ, умри дароз ва осоиштагӣ хоҳанд дод.

Ин порча моро водор мекунад, ки рӯзҳо дароз, умри дароз ва сулҳу осоишро ҷустуҷӯ кунем.

1. Зиндагии осоишта: Дар Исо шодӣ ёфтан

2. Талаби баракати Худо: Подоши тоъат

1. Матто 5:9 «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

2. Филиппиён 4:6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Масалҳо 3:3 Бигзор марҳамат ва ростӣ туро тарк накунад: онҳоро ба гарданат банд; онҳоро дар сари суфраи дили худ бинавис:

Меҳрубонии пурмуҳаббат ва ростгӯиро фаромӯш накунед; онҳоро дар ҳаёти худ афзалият гузоред.

1: Муҳаббат ва ростӣ барои зиндагӣ бо имон ва шодмонӣ муҳим аст.

2: Меҳрубон ва ростгӯ бош ва Худо умратро баракат диҳад.

1: Эфсӯсиён 4:15 - Агар ростро бо муҳаббат сухан ронем, мо аз ҳар ҷиҳат ба ҷисми баркамоле, ки Сар аст, яъне Масеҳ хоҳем шуд.

2: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстон фидо кардан.

Масалҳо 3:4 Ҳамин тавр, дар назари Худо ва одамизод марҳамат ва фаҳм хоҳӣ ёфт.

Ин оят моро водор мекунад, ки дар назди Худо ва инсон лутфу фаҳм ва фаҳм биҷӯем.

1. "Ҷустуҷӯи фазлу фаҳм дар назди Худо ва инсон"

2. «Фоидаҳои ҷустуҷӯи неъмат ва фаҳмиш».

1. Ишаъё 66:2 - Зеро ки ҳама чизҳои дасти Ман сохта шудаанд, ва ҳама чиз ҳаст, мегӯяд Худованд: лекин Ман ба ин Одам нигоҳ хоҳам кард, ҳатто бенаво ва рӯҳи пушаймон ва аз сухани ман.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Масалҳо 3:5 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун.

Ба Худо таваккал кун ва ба хиради худ такя накун.

1. Қувваи эътимод ба Худо - Масалҳо 3:5

2. Ба фаҳмиши худ такя кунем - Масалҳо 3:5

1. Ирмиё 17:5-10 Ба Худованд таваккал кунед, на ба фаҳмиши худи мо

2. Яъқуб 1:5-7 Аз Худо хирад пурсед ва ба Ӯ таваккал кунед

Масалҳо 3:6 Дар ҳама роҳҳои худ ӯро эътироф намо, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Мо бояд дар ҳама қарорҳоямон Худоро эътироф кунем ва Ӯ дар роҳнамоии мо кӯмак хоҳад кард.

1. Эътироф кардани Худо ба ҳидоят мебарад: Масалҳо 3:6

2. Чӣ тавр бояд қарорҳои ҷалоли Худоро қабул кунем: Масалҳо 3:6

1. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Роҳ ин аст; дар он сайр кунед.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

Масалҳо 3:7 Дар назари худ хирадманд набош, аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав.

Дар бораи худ бисёр фикр накунед ва аз Худованд битарсед ва аз бадӣ дур шавед.

1. Ҳикмати фурӯтанӣ дар назди Худованд

2. Аз бадӣ дурӣ ҷустан роҳи ҳикмати ҳақиқист

1. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем" 14 Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. 15 Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

2. Забур 34:14 - Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; сулху осоишро чустучу карда, аз паи он.

Масалҳо 3:8 Ин барои нофи ту саломат хоҳад буд, ва илик то устухонҳои ту.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд ва ҳикмати Ӯ таваккал кунем, зеро он ба саломатии ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ оварда мерасонад.

1. "Таваккал ба Худованд: Роҳ ба сӯи саломатӣ ва хушбахтӣ"

2. «Дар ҳикмати зарбулмасал қувват ва роҳат ёфтан».

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе, ки ба Худованд таваккал мекунад ва эътимоди ӯ ба Ӯст. Ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар назди об шинонда шудааст, ки решаҳои худро аз ҷӯйбор мебарорад".

2. Забур 1:1-2 - «Хушо касе ки бо шарирон қадам намезанад ва дар роҳе, ки гунаҳкорон мебаранд, намеистад ё бо масхаракунандагон наменишинад, балки лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва шабу рӯз дар бораи шариати Худ мулоҳиза мекунад».

Масалҳо 3:9 Бо молу мулки худ ва бо ҳосили аввалини худ Худовандро ҷалол намо.

Аз моли худ саховатмандӣ карда, Худоро иззат кунед.

1: Саховат нишонаи имон аст.

2: Садақа ибодат аст.

1:2 Қӯринтиён 9:7 - Ҳар кас бояд мувофиқи қароре, ки дар дили худ қарор додааст, бидиҳад, на бо хоҳиши худ ё маҷбурӣ, зеро Худо касеро дӯст медорад, ки бо шодмонӣ диҳад.

2: Такрори Шариат 15:10 - Ба ӯ бепул бидеҳ, ва ҳангоми ба ӯ додан дилат ғамгин нахоҳад шуд, зеро ки барои ин Худованд Худои ту туро дар тамоми корат ва дар ҳар коре ки мекунӣ, баракат хоҳад дод.

Масалҳо 3:10 Ҳамин тавр, анборҳои ту аз фаровонӣ пур хоҳанд шуд, ва прессҳои ту аз шароби нав берун хоҳанд шуд.

Баракатҳои Худо боиси фаровонӣ мегардад.

1. «Фолӣ ба воситаи итоаткорӣ»

2. «Меваҳои вафодорӣ».

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Масалҳо 3:11 Писарам, ҷазои Худовандро хор накун; ва аз ислоҳи ӯ хаста нашавед:

Насб ва ислоҳи Худо набояд хор ва нодида гирифта шавад.

1. Зарурати ҷазо додан: Чаро Худо моро тарбия мекунад

2. Баракати ислоҳ: чӣ гуна бояд насиҳати Худоро қабул кард

1. Ибриён 12:5–11

2. Яъқуб 1:2–4

Масалҳо 3:12 Ҳар киро Худованд дӯст дорад, ислоҳ мекунад; мисли падар писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад.

Худованд касеро дӯст медорад, ки ислоҳ кунад, чунон ки падар писари маҳбуби худро ислоҳ мекунад.

1: Муҳаббати Худо тавассути тарбия зоҳир мешавад.

2: Муносибати Падару Писар намунаи муносибати мо бо Худост.

1: Ибриён 12: 5-11 "Ва ту насиҳатеро, ки ба ту ҳамчун писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардай? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр накун ва ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад. , ва ҳар писареро, ки қабул кунад, ҷазо медиҳад.

2: Яъқуб 1:12-18 Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд, ки маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад. Фирефта нашавед бародарони азизам.

Масалҳо 3:13 Хушбахт аст касе ки ҳикмат ёбад ва хирад пайдо кунад.

Ҷустуҷӯи хирад ва фаҳмиш хушбахтии ҳақиқӣ меорад.

1: Сарчашмаи хушбахтии ҳақиқӣ

2: Рушди хирад ва фаҳмиш

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Забур 119:98-100 - "Ту ба воситаи аҳкоми Худ маро аз душманони худ донотар сохтӣ, зеро ки онҳо ҳамеша бо ман ҳастанд. Ман аз ҳамаи муаллимони худ фаҳмиш дорам, зеро шаҳодатҳои Ту мулоҳизаҳои мананд. Ман бештар аз қадимиён, зеро ки ман аҳкоми Туро риоя мекунам».

Масалҳо 3:14 Зеро ки моли он аз моли нуқра ва фоидаи он аз тиллои маҳин беҳтар аст.

Фоида аз ҳикмат аз металлҳои қиматбаҳо бештар аст.

1: Арзиши хирад

2: Сармоягузорӣ ба ҳикмат

1: Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши некӯ дорад ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд: ҳамду санои Ӯ то абад поянда аст.

Масалҳо 3:15 Вай аз ёқут гаронбаҳотар аст, ва ҳар он чи ту мехоҳӣ, бо вай муқоиса карда наметавонад.

Хирад бебаҳост ва онро бояд бештар аз ҳар ганҷи заминӣ ҷустуҷӯ кард.

1. Арзиши ҷустуҷӯи ҳикмат

2. Қиматбаҳо аз ёқут: Чаро хирад бояд ганҷ бошад

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 2:1-6 - "Писари ман, агар каломи Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро назди худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯшатро ба ҳикмат гӯш диҳӣ ва дилатро ба хирад майл кунӣ; бале, агар ба ақл даъват кунӣ ва аҳкоми худро баланд кунӣ. Агар шумо онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро мисли ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт».

Масалҳо 3:16 Дарозии рӯзҳо дар дасти рости вай аст; ва дар дасти чапаш сарват ва шаъну шараф аст.

Дар Масалҳо 3:16 таълим медиҳад, ки умри дароз ва шукуфоӣ аз зиндагӣ дар итоат ба роҳҳои Худо ба даст меояд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи умри дароз ва шукуфоӣ

2. Даравидани подош аз адолат

1. 1 Юҳанно 5:3 - "Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест".

2. Яъқуб 1:22-25 - "Лекин иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Ҳикматлар 3:17 Унинг йўллари ҳаловатдир, унинг барча йўллари тинчликдир.

Роҳҳои пайравӣ аз Худованд осоиштагӣ ва хушнудӣ меорад.

1. Роҳи Парвардигор осудаву гуворо аст

2. Дар пайравӣ ба Худованд тасаллӣ ва шодӣ пайдо кардан

1. Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар Ту аст, зеро ӯ ба Ту таваккал мекунад.

Масалҳо 3:18 Вай дарахти ҳаёт аст барои онҳое, ки бар вай мебанданд, ва хушбахт аст ҳар кӣ ӯро нигоҳ медорад.

Дар порча аз неъматҳое сухан меравад, ки ба хирад часпидаанд.

1: Ҳикмат биҷӯед ва баракат ёбед

2: Инак, дарахти ҳаёт

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Масалҳо 8:12 - "Ман ҳикматро дар оқил мебинам, ва дониши ихтироъкориҳоро мефаҳмам".

Масалҳо 3:19: Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонҳоро барпо кардааст.

Худованд барои офариниши замину осмон ҳикмат ва фаҳмишро истифода бурд.

1. «Қувваи хирад ва фаҳмиш».

2. «Истифода аз ҳикмат ва фаҳмиши Худо».

1. Забур 103:24 - "Эй Худованд, аъмоли Ту чӣ қадар гуногун аст, ҳамаро бо ҳикмат офаридай: замин аз сарвати Ту пур аст".

2. Айюб 12:13 - "Бо Ӯ ҳикмат ва қувват аст, Ӯ маслиҳат ва фаҳм дорад".

Масалҳо 3:20 Бо дониши Ӯ қаърҳо шикаста мешаванд, ва абрҳо шабнамро мерезанд.

Дар Масалҳо 3:20 гуфта мешавад, ки ба воситаи шинохти Худо қаъри замин шикаста мешавад ва абрҳо шабнам мерезанд.

1. «Қувваи дониши Худо»

2. «Баракати ҳикмати Худо».

1. Айюб 28:11 Ӯ обхезонро аз пуроб мебандад; ва он чи ниҳон аст, вайро ошкор мекунад.

2. Забур 66:6 Ӯ баҳрро ба хушкӣ мубаддал гардонд, онҳо пиёда аз тӯфон гузаштанд; дар он ҷо мо аз Ӯ шодӣ кардем.

Масалҳо 3:21 Писарам, бигзор онҳо аз чашмони ту дур нашаванд: хирад ва хирадро нигоҳ дор.

Мо бояд маслиҳати хирадмандона ва ақли солимро дар диламон нигоҳ дорем.

1. Арзиши маслиҳати оқилона - Масалҳо 3:21

2. Муносибатро ба диламон наздик нигоҳ дорем - Масалҳо 3:21

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Воиз 7:19 - Ҳикмат доноонро бештар аз даҳ марди тавоно, ки дар шаҳр ҳастанд, қувват мебахшад.

Масалҳо 3:22 Ҳамин тавр онҳо барои ҷони ту ҳаёт ва файзи гарданат хоҳанд буд.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба Худо таваккал кунем ва неъматҳоеро, ки Ӯ барои мо дорад, бигирем, ки ба мо ҳаёт ва файз мебахшад.

1. Ба Парвардигор таваккал кунед: Фоидаҳои итоати Худо

2. Файзи Худо: баракатҳои Худовандро қабул кунед

1. Забур 34:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба воситаи имон ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, дастрас шудаем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем.

Масалҳо 3:23 Он гоҳ ту дар роҳи худ бехатар хоҳӣ рафт, ва пои ту пешпо нахӯрад.

Ин ояти Масалҳо моро ташвиқ мекунад, ки ба Худо таваккал кунем ва бо роҳи Ӯ биравем, то мо бехатар ва пешпохӯрда роҳ равем.

1. «Омӯзиши таваккал ба роҳи Худо»

2. «Таъмини Худо барои сафари бехатар»

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 91:11-12 - "Зеро ки фариштагони Худро бар ту амр хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд. Онҳо туро дар дастҳои худ бардошта хоҳанд бурд, то ки пои худро ба санг назанӣ".

Масалҳо 3:24 Вақте ки ту хобидаӣ, натарс; бале, хоб хоҳӣ рафт, ва хобат ширин хоҳад буд.

Масалҳо 3:24 моро ташвиқ мекунад, ки аз тарс озод бошем ва хоби ширинро ҳис кунем.

1. Натарс, дар осоиштагӣ хоб кун - Масалҳо 3:24

2. Дар тасаллии Худованд истироҳат кардан - Масалҳо 3:24

1. Ишаъё 40:29-31 (Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад)

2. Матто 11:28-30 (Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод)

Масалҳо 3:25 Аз тарси ногаҳонӣ натарс, ва аз харобии шарир, вақте ки он меояд, натарс.

Аз тарси ногаҳонӣ натарс, балки дар муқобили бадӣ ба Худо таваккал кун.

1. Дар лаҳзаҳои душворӣ ба Худованд таваккал кунед

2. Ғалаба кардани тарс бо таваккал ба Худованд

1. Забур 56:3-4 "Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам".

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Масалҳо 3:26 Зеро ки Худованд таваккали ту хоҳад буд ва пои туро аз гирифта шудан нигоҳ медорад.

Масалҳо 3:26 моро бармеангезад, ки ба Худованд таваккал кунем ва барои муҳофизат ба Ӯ такя кунем.

1. "Худованд эътимоди мост: Омӯзиши такя ба Худо"

2. "Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат: устувор истодан дар замонҳои душвор"

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Забур 91:9-10 - "Азбаски Худовандро маскани Ҳаққи Таоло қарор додӣ, ки паноҳгоҳи ман аст, ҳеҷ бадӣ ба ту нахоҳад расид".

Масалҳо 3:27 Аз онҳое, ки сазовори он аст, некиро дареғ надор, агар ин корро кардан дар дасти ту бошад.

Некро аз касоне, ки сазовори он ҳастанд, дареғ надоред, дар сурате, ки дар ихтиёри шумост.

1: Худо моро даъват мекунад, ки идоракунандаи хуби он чизе, ки мо дорем ва онро ба манфиати дигарон истифода барем.

2: Мо бояд саховатманд бошем ва ба он некие, ки Худо ба мо ато кардааст, шарик бошем, то дигарон аз он баҳра баранд.

1: Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба ту дода мешавад. Андозаи хубе, ки пахш карда, якҷоя ҷунбонда, давида, ба домани шумо гузошта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мекунед, он ба шумо бармегардад.

2: Ғалотиён 6:9-10 - Ва биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем. Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама ва хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

Масалҳо 3:28 Ба ёри худ нагӯ: "Бирав ва боз биё, ва фардо хоҳам дод"; вақте ки онро дар ихтиёри худ доред.

Ба чизе ваъда надиҳед, ки шумо дода наметавонед.

1. Қудрати нигоҳ доштани каломи худ

2. Арзиши ростқавл будан

1. Забур 15:4 - "Дар назари ӯ шахси нопок нафрат дорад, вале он ки тарси Худовандро эҳтиром мекунад, ба зиёни худ қасам хӯрад ва тағир намеёбад".

2. Яъқуб 5:12 - «Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, на ба осмон, на ба замин ва на ба ягон қасами дигаре қасам нахӯред, балки бигзор оре, ки шумо бале бошад ва не, не бошад, то ки зери фишор наафтед. маҳкумият."

Масалҳо 3:29 Бар зидди ёри худ бадӣ накун, зеро ки ӯ дар назди ту бехатар аст.

Бар зидди ёри худ бадӣ накун, зеро онҳо ба ту боварӣ доранд.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ба ҳамсоягонамон эҳтиромона муносибат кунем, зеро ҳамаи мо вазифадорем, ки ба якдигар ғамхорӣ кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аз онҳое, ки ба мо бовар мекунанд, истифода набарем, зеро амалҳои мо хислати моро инъикос мекунанд.

1: Матто 5:43-44 "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед.

2: Румиён 13:10 Муҳаббат ба ёри бадӣ намекунад, бинобар ин муҳаббат иҷроиши шариат аст.

Масалҳо 3:30 Бо одами бесабаб ҷанҷол макун, агар ӯ ба ту зараре нарасонидааст.

Бо касе ҷанҷол накунед, магар он ки ӯ коре карда бошад, ки сазовори он бошад.

1. бахшидан ва фаромӯш карданро ёд гиред.

2. Нагузоред, ки хашм дар қарорҳои шумо ҳукмронӣ кунад.

1. Матто 5:38-39 Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардонед.

2. Эфсӯсиён 4:31-32 Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, ва хашм, ва доду фиғон ва тӯҳмат бо ҳар кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Масалҳо 3:31 Ба ситамгар ҳасад набар, ва ҳеҷ яке аз роҳҳои ӯро интихоб накун.

Мо набояд ба онҳое ки зулм мекунанд, ҳасад набарем ва набояд бо роҳи онҳо пайравӣ кунанд.

1. Хавфи ҳасад - Эҳтиёт бошем, ки нисбат ба касоне, ки ба дигарон ситам ва ё ситам кардаанд, ҳасад набарем.

2. Интихоби роҳ - Ба ҷои пайравӣ аз зулмкунандагон, бояд роҳи некиву адолатро интихоб кунем.

1. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед.

2. Матто 5:38-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

Масалҳо 3:32 Зеро ки бадхоҳ дар назари Худованд зишт аст, аммо сирри ӯ аз одилон аст.

Худованд аз касон нафрат дорад, вале асрори Худро ба одил ошкор мекунад.

1. Некӯкорон неъмати Худоро мегиранд

2. Хатари инфиродӣ будан

1. Ибриён 5:14 - Аммо ғизои сахт барои одамони баркамол аст, ки бо истифодаи доимӣ худро барои фарқ кардани нек аз бадӣ таълим додаанд.

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулҳдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

Масалҳо 3:33 Лаънати Худованд дар хонаи шарир аст, аммо Ӯ манзили одилонро баракат медиҳад.

Худованд хонаи шаронро лаънат мекунад, вале хонаи одилонро баракат медиҳад.

1. Баракати итоат ба қонунҳои Худо

2. Хавфи итоат накардан ба Каломи Худо

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Масалҳо 3:34 Албатта, Ӯ масхаракунандагонро таҳқир мекунад, вале ба бечорагон марҳамат мекунад.

Худо ба фурӯтанон лутфу марҳамат мекунад ва нисбат ба мутакаббир нафрат мекунад.

1. Фурӯтанӣ баракат меорад: Зиндагӣ бо пастӣ

2. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Хатарҳои такаббурӣ

1. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Луқо 14:11 - Зеро ҳар кӣ худро баланд мекунад, фурӯтан хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.

Масалҳо 3:35 Доноён ҷалолро вориси ҷалол хоҳанд дошт, вале хиҷилӣ ба аблаҳон мусоидат мекунад.

Хирадмандро таърифу иззат мекунанд, вале беақлӣ боиси расвоӣ ва нангин мегардад.

1. Мукофоти хирад - Масалҳо 3:35

2. Оқибатҳои беақлӣ - Масалҳо 3:35

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. Масалҳо 13:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

Дар боби 4-уми Масалҳо аҳамияти ҳикмат ва фаҳмиш идома дода, хонандаро ба гӯш додан ва қабул кардани таълимоти падари хирад даъват мекунад.

Сархати 1: Боб бо насиҳати падар ба писараш оғоз мешавад ва ӯро водор мекунад, ки бодиққат гӯш кунад ва суханони ӯро нигоҳ дорад. Падар ҳикмат мебахшад, ки арзиши онро таъкид мекунад ва писарашро ташвиқ мекунад, ки ба гирифтани фаҳмиш афзалият диҳад (Масалҳо 4:1–9).

Сархати 2: Боб ба роҳи адолат таъкид карда, ҳушдор медиҳад, ки бо роҳи бадкорон роҳ нашавед. Тавсия медиҳад, ки аз таъсири бад дурӣ ҷӯед ва бо ҷидду ҷаҳд ба хирад пайравӣ кунед. Он касро ташвиқ мекунад, ки дили худро муҳофизат кунад, зеро он роҳи ҳаётро муайян мекунад (Масалҳо 4:10-27).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби чорум
насиҳати падари хирадманд,
аҳамияти шунидан, қабули ҳикмат ва интихоби роҳи адолатро таъкид мекунад.

Таъкид кардани дастуроте, ки падар дар бораи гӯш кардани бодиққат пешниҳод мекунад ва инчунин ташвиқ барои нигоҳ доштани суханони ӯ.
Зикр кардани эътирофи арзише, ки ба ҳикмат гузошта шудааст, дар ҳоле ки таъкид ба ҷустуҷӯи фаҳмиш.
Изҳори огоҳӣ аз пайравӣ ба роҳҳои бад ва маслиҳат барои пешгирӣ кардани таъсири бад.
Ҳавасманд кардани кӯшиши боғайратона ба хирад ва таъкид кардани аҳамияти ҳифзи дили худ, зеро он траекторияи ҳаётро ташаккул медиҳад.

Масалҳо 4:1 Эй фарзандон, насиҳати падарро бишнавед ва фаҳмед.

Волидон бояд фарзандони худро бо намуна таълим диҳанд ва ба онҳо насиҳати оқилона диҳанд.

1. Қудрати роҳнамоии волидайн

2. Ба фарзандони мо пайравӣ кардани ҳикматро омӯзонем

1. Масалҳо 22:6 Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, тарбия кун, ва чун пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2. Эфсӯсиён 6:4 Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

Масалҳо 4:2 Зеро ки Ман ба шумо таълимоти нек медиҳам, шариати Маро тарк накунед.

Масалҳо 4:2 моро бармеангезад, ки ба таълимоти оқилона гӯш диҳем ва риоя кунем ва аз Қонуни Худо даст накашем.

1. Ҳикмати қабули қонуни Худо

2. Фоидаҳои пайравӣ аз таълимоти нек

1. Масалҳо 1:7, «тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, ва аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд».

2. Матто 5:17-19, «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва анбиёро бекор кунам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои ба амал овардани

онҳо омадаам. то он даме ки ҳама чиз ба амал ояд, аз шариат на заррае, на нуқтае намегузарад, бинобар ин ҳар кӣ яке аз хурдтарин аҳкомро сабук карда, ба дигарон низ чунин амалро таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, вале ҳар кӣ ба ҷо меоварад, ва таълим медиҳад, ки дар Малакути Осмон бузург номида хоҳанд шуд».

Масалҳо 4:3 Зеро ки ман писари падарам, меҳрубон ва танҳо дар назари модарам маҳбуб будам.

Масалҳо 4:3 дар бораи муносибати махсуси байни падар ва писар ва чӣ тавр писарро модараш меҳрубонона дӯст медорад.

1. Муносибати Падару Писар: Пайванди махсус

2. Таҷлили ишқи байни модарону писарон

1. Такрори Шариат 6: 4-7: "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст дор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд: онҳоро ба фарзандони худ боғайрат омӯз, ва дар бораи онҳо сухан гӯй, вақте ки дар хонаи худ нишинӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ. .

2. Матто 7:11: «Пас, агар шумо, эй бад ҳастед, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро донед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод!»

Масалҳо 4:4 Ӯ маро низ таълим дода, ба ман гуфт: "Бигзор дили ту суханони Маро нигоҳ дорад: аҳкоми Маро риоя кун ва зинда бош".

Хиради Масалҳо 4:4 моро бармеангезад, ки ба суханон ва аҳкоми Худо итоат кунем, то ҳаёти пурмазмун дошта бошем.

1. "Зиндагӣ бо итоаткорӣ"

2. «Каломи Худоро дар дили худ нигоҳ доред»

1. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст. "

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

Масалҳо 4:5 Ҳикмат ба даст ор, фаҳм: фаромӯш накун; ва аз суханони даҳони ман рад накунед.

Хирад ва фаҳмиш моли арзишмандест, ки набояд фаромӯш кард ва нодида гирифт.

1: Ҳикмат чун гавҳари гаронбаҳо ва фаҳм чун алмос аст. Мо бояд онҳоро ҷустуҷӯ кунем ва ҳеҷ гоҳ онҳоро раҳо накунем.

2: Барои пешрафт дар зиндагӣ мо бояд қадри хирад ва фаҳмишро ёд гирем ва ҳеҷ гоҳ онҳоро фаромӯш накунем.

1: Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

2: Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед».

Масалҳо 4:6 Вайро тарк накун, ва ӯ туро нигоҳ медорад; вайро дӯст дор, ва ӯ туро нигоҳ медорад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҳикматро нигоҳ дорем ва дӯст дорем, зеро он сарчашмаи ҳифз ва нигоҳдории мо хоҳад буд.

1. Қувваи муҳаббат: Чӣ гуна муҳаббат ба хирад метавонад моро муҳофизат ва ҳифз кунад

2. Ҳикмат муҳофизат аст: Ҳикматро ба оғӯш гиред, то худро муҳофизат кунед

1. Забур 19:7-11 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад;

2. 1 ба Қӯринтиён 1:18-25 - Зеро каломи салиб барои ҳалокшудагон аблаҳист, аммо барои мо, ки наҷот меёбем, ин қуввати Худост.

Масалҳо 4:7 Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

Ҳикматро бояд авлавият дод ва бо фаҳмиш муттаҳид кард.

1: Таваҷҷӯҳ ба ба даст овардани хирад ва фаҳмиш дар зиндагӣ.

2: Биомӯзед, ки чӣ гуна ба хирад ва фаҳмиш афзалият дода шавад.

1: Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Масалҳо 4:8 Вайро сарафроз кун, ва ӯ туро баланд бардорад, вакте ки ӯро ба оғӯш гирӣ, туро иззату икром хоҳад кард.

Ин оят моро водор мекунад, ки хирадро гиромӣ кунем, зеро он моро ба комёбиву шараф ҳидоят мекунад.

1. Қувваи хирад: Чӣ тавр ба муваффақият ва шараф ноил шудан мумкин аст

2. Гирифтани ҳикмат: Роҳ ба сӯи иҷрои ҳақиқӣ

1. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад ва якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим ва насиҳат диҳед.

Масалҳо 4:9 Ба сари ту ороиши файз хоҳад дод: тоҷи ҷалолро ба ту хоҳад дод.

Худованд ба касоне, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, иззату ҷалол хоҳад дод.

1. Худованд тоҷи ҷалоли мост

2. Эҳтиром кардани Худованд ба мо иззат меорад

1. Ишаъё 62:3 - "Шумо низ дар дасти Худованд тоҷи ҷалол ва дар дасти Худои худ тоҷи шоҳона хоҳед буд".

2. Забур 8:5 - "Вале Ту ӯро аз мавҷудоти осмонӣ каме пасттар кардаӣ ва ӯро бо ҷалол ва шараф тоҷи худ гузоштаӣ".

Масалҳо 4:10 Эй писарам, бишнав ва суханони маро қабул кун; ва солҳои умри ту бисёр хоҳад буд.

Аҳамияти гӯш кардани насиҳати хирадмандона барои умри дарозу босаодат.

1. Баракат аз гӯш кардани маслиҳати ҳаким

2. Арзиши гӯш кардани насиҳат

1. Забур 19:7–11

2. Масалҳо 1:5–7

Масалҳо 4:11 Ман туро дар роҳи ҳикмат таълим додаам; Туро ба роҳи рост ҳидоят кардам.

Худованд ба мо роҳи ҳикмат меомӯзад ва моро ба роҳи рост ҳидоят мекунад.

1. Роҳи ҳикмат: Чӣ гуна бояд зиндагии худотарсона дошта бошад

2. Пайравӣ дар роҳи Худо: Фоидаҳои тоат

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 23:3 Ба хотири исми Худ маро дар роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

Масалҳо 4:12 Вақте ки меравӣ, қадамҳои ту танг нахоҳад шуд; ва ҳангоме ки давида меравӣ, пешпо нахӯр.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки бидуни тарсу ҳарос ва дудилагӣ ба душвориҳои зиндагӣ баргардем.

1. Ба худат бовар кун ва рохи рост кушода мешавад

2. Бо далерӣ ва боварии комил зиндагӣ кунед

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Масалҳо 4:13 Насиҳатро сахт нигоҳ доред; нагузоред, ки вайро нигоҳ доред; зеро вай ҳаёти ту аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба таълим сахт нигоҳ дорем, зеро он ҳаётро таъмин мекунад.

1. Қувваи ҳаётбахши таълим

2. Фоидаҳои риояи дастурҳо

1. Такрори Шариат 6:6-9 - «Ва ин суханоне, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳанд буд: Ва онҳоро ба фарзандони худ боғайрат таълим хоҳӣ дод, ва ҳангоме ки дар хонаи худ нишастай, дар бораи онҳо сухан гӯй, ва Вақте ки ту аз роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ, ва онҳоро ҳамчун аломате бар дасти худ бибанд, ва онҳо мисли пеши чашмони ту хоҳанд буд, ва онҳоро бар сутунҳо бинавис. хонаи ту ва бар дарвозаҳои ту.

2. Масалҳо 2: 1-5 - "Писарам, агар каломи Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ; То ки гӯши худро ба ҳикмат моил ва дили худро ба хирад ҷалб кунӣ; Оре, агар аз дониш фарьёд кунӣ. , ва овози худро барои фаҳм баланд намо; Агар вайро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунӣ, ва ӯро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ; он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт».

Масалҳо 4:14 Ба роҳи шарир наравед, ва бо роҳи бадкорон наравед.

Ба роҳи бадӣ ва бадӣ наравед.

1: Ба роҳи худ содиқ монед - Масалҳо 4:14

2: Роҳи адолат - Масалҳо 4:14

1: Эфсӯсиён 5:15-17 Пас, бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

2: Румиён 12:2 Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Масалҳо 4:15 Аз он дурӣ ҷӯед, аз он нагузаред, аз он рӯй гардонед ва дур шавед.

Масалҳо 4:15 аз гуноҳ ҳушдор медиҳад ва ба канорагирӣ аз он, нагузаштан ва аз он рӯйгардон шудан ташвиқ мекунад.

1. Вақт ҷудо кунед, то аз васвасаҳо канорагирӣ кунед

2. Бозгаштан аз рафтори гунаҳкор

1. Яъқуб 1:14-15, ҳар як шахс вақте ки бо хоҳиши бади худ кашола карда мешавад ва фирефта мешавад, ба озмоиш дучор мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. Ишаъё 55:7, Бигзор шарирон роҳҳои худро ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд. Бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, ва Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ озодона омурзиш хоҳад кард.

Масалҳо 4:16 Зеро ки онҳо намехобанд, магар ин ки фасод кунанд; ва хобашон бурда мешавад, магар ин ки баъзеро афкананд.

Одамоне, ки бадкорӣ мекунанд, то ба дигарон зарар нарасонанд, оромона хоб карда наметавонанд.

1. "Оқибатҳои гуноҳ"

2. "Васвасаи рафтори нодуруст"

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми ба васвасаи ҳаваси бади худ кашида ва фирефта шуданаш озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Масалҳо 4:17 Зеро ки онҳо нони бадӣ мехӯранд, ва шароби зӯроварӣ менӯшанд.

Хӯрдани нони бадӣ ва нӯшидани шароби зӯроварӣ боиси оқибатҳои зараровар мегардад.

1. Арзиши гуноҳ: Фаҳмидани оқибатҳои бадӣ

2. Интихоби адолат: Манфиатҳои зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас

1. Забур 34:12-14 - "Чӣ одам аст, ки ҳаёт мехоҳад ва рӯзҳои зиёдеро дӯст дорад, то ки некиро бубинад? Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳои худро аз макр. Аз бадӣ дур шав ва некӣ кун; сулхро чустучу кунед ва аз паи он гардед».

2. Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ мекорад, барои ҷисми худ. Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Масалҳо 4:18 Аммо роҳи одил мисли нури дурахшандаест, ки то рӯзи комил торафт бештар медурахшад.

Одилон дар баробари наздик шудан ба рӯзи комили худ бештар дурахшон хоҳанд шуд.

1. Роҳи одил: Бештар ва бештар дурахшон

2. Пешравӣ ба сӯи камол: шудан беҳтарин версияи худамон

1. Забур 19:8 Фармонҳои Худованд дурустанд ва дилҳоро шод мекунанд; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад.

2. Филиппиён 3:12-14 На ин ки ман инро аллакай ба даст овардаам ё аллакай комил ҳастам, балки кӯшиш мекунам, ки онро аз они худам созам, зеро Исои Масеҳ маро аз они худ кардааст. Бародарон, ман фикр намекунам, ки онро худам кардаам. Аммо ман як чизро мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, саъй мекунам, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ ҳаракат мекунам.

Масалҳо 4:19 Роҳи шарирон мисли зулмот аст: онҳо намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд.

Роҳи шарирон ба торикӣ мебарад ва онҳо намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд.

1. «Хатари пайравӣ ба бадкорон».

2. «Роҳ ба сӯи нури ҳақиқӣ»

1. Юҳанно 8:12 - «Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам.

2. Масалҳо 2:13 - "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм аст".

Масалҳо 4:20 Писарам, ба суханони ман гӯш диҳед; Гӯши худро ба суханони Ман кун.

1. Худро ба Каломи Худо бахшидан

2. Гӯш додан ва ба кор бурдани ҳикмати Худо

1. Яъқуб 1:19-21 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан шитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад. Пас ҳамаро дур кунед. палидӣ ва шарорати густурда ва бо фурӯтанӣ каломи ҷобаҷошударо қабул кунед, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад».

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Масалҳо 4:21 Бигзор онҳо аз чашмони ту дур нашаванд; онҳоро дар дили худ нигоҳ доред.

Каломи Худоро дар дил нигоҳ доред ва ҳеҷ гоҳ аз таълимоти Ӯ дур нашавед.

1: Каломи Худоро дар маркази дили худ ҷойгир кунед

2: Аз таълимоти Худо дур нашавед

1: Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он ҷо мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, ба ҷо овар;

Масалҳо 4:22 Зеро ки онҳо барои онҳое ки онҳоро ёфтаанд, ҳаёт ва барои тамоми ҷисми онҳо саломатӣ мебошанд.

Масалҳо 4:22 моро бармеангезад, ки ҳикматро ҷустуҷӯ кунем, ки он метавонад ба ҷисми мо ҳаёт ва саломатӣ оварад.

1. "Роҳи хирад: дарёфти ҳаёт ва саломатӣ"

2. «Фоидаҳои ҷустуҷӯи хирад».

1. Забур 33:8 - "Чашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе ки ба Ӯ паноҳ мебарад".

2. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд».

Масалҳо 4:23 Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

Мо бояд дилҳои худро бо ҷидду ҷаҳд нигоҳ дорем, зеро тамоми ҳаёт аз он ҷорист.

1. Муҳимияти қалби ҳифзшуда

2. Сарчашмаи ҳаёт чист?

1. Матто 15:18-20 - "Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил берун меояд ва одамро палид мекунанд. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ мебароянд. , куфр:"

2. Забур 37:4 - "Ту низ аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

Масалҳо 4:24 Даҳони ғафсро аз худ дур кун, ва лабҳои каҷро аз ту дур кун.

Ин порча муҳимияти парҳез кардан аз сухан гуфтан бо даҳони фиребанда ё каҷро таъкид мекунад.

1. Қудрати забон: Чӣ гуна суханҳо метавонанд ҳаёт ё марг оваранд

2. Бартараф кардани даҳони беитоатӣ: Тарбияи сухани поквиҷдон

1. Яъқуб 3:10 - "Таъриф ва лаънат аз як даҳон мебарояд. Бародарон ва хоҳарони ман, ин набояд бошад."

2. Забур 19:14 - «Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман».

Масалҳо 4:25 Бигзор чашмони ту ба сӯи рост нигоҳ кунанд, ва пилкҳои ту ба пеши ту рост нигоҳ кунанд.

Ба оянда бо некбинӣ ва катъият назар кунед.

1. Чашмони худро ба ҷоиза нигоҳ доштан: диққатамонро ба ҳадафҳои худ нигоҳ доштан.

2. Муҳимияти ба пеш нигоҳ кардан: муносибати фаъолона ба ҳаёт.

1. Забур 118:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

2. Филиппиён 4:13 «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Масалҳо 4:26 Дар роҳи пойҳои худ андеша кун, ва бигзор тамоми роҳҳои ту устувор гардад.

Мо бояд кирдорхоямонро бодиккат мулохиза кунем ва ба он муваффак гардем, ки роххоямон дуруст ба рох монда шаванд.

1. Ахамияти мукаррар намудани роххои мо дар хаёт.

2. Қадам ва амали худро дидаву дониста ба назар гирифта.

1. Филиппиён 3:13-14 - Эй бародарон, ман худамро дарк накардаам: аммо ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар қафо мондаанд, фаромӯш карда, ба он чи дар пеш аст, дароз карда, ба нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ.

2. Масалҳо 21:5 - Фикрҳои меҳнатдӯст танҳо ба фаровонӣ майл доранд; балки аз ҳар касе, ки шитоб мекунад, танҳо ба хоҳиш.

Масалҳо 4:27 Ба дасти рост ва чап нагардон: Пойатро аз бадӣ дур кун.

Васвасаи гуноҳ накунед, балки дар роҳи рост бимонед.

1. Роҳи адолат: мондан дар роҳи Худо

2. Парҳезӣ аз васвасаҳо: дурӣ аз гуноҳ

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Дар боби 5 Масалҳо оиди хатари зино ва аҳамияти садоқат дар издивоҷ огоҳӣ ва роҳнамоӣ оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо огоҳӣ аз фирефтани зани зинокор оғоз мешавад. Тавсия медиҳад, ки аз суханони дилфиреби ӯ дурӣ ҷӯед ва аз роҳе, ки ба ҳалокат мебарад, парҳез кунед. Он таъкид мекунад, ки оқибатҳои зино сахт аст (Масалҳо 5:1–14).

Параграфи 2: Боб садоқати зану шавҳарро ташвиқ мекунад ва таъкид мекунад, ки шодӣ ва қаноатмандие, ки аз эҳтироми ҳамсар ба вуҷуд меояд. Он

аз асири ҳавасҳои шаҳватангези берун аз издивоҷ ҳушдор дода, нишон медиҳад, ки таъсири харобиовари он метавонад ба ҳаёти шахс расонад (Масалҳо 5:15-23).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби панҷум
огоҳӣ дар бораи зино
ва аҳамияти вафодорӣ дар издивоҷ таъкид мекунад.

Бо таъкид ҳушёрӣ аз фирефта шудан аз ҷониби зани зинокор ва маслиҳат оид ба канорагирӣ аз роҳҳои харобиовар баён шудааст.
Ёдоварӣ кардани эътироф дар бораи оқибатҳои вазнин дар натиҷаи зино кардан.
Изҳори рӯҳбаландӣ барои нигоҳ доштани садоқати заношӯӣ ва таъкид кардани шодӣ ва қаноатмандие, ки тавассути эҳтиром кардани ҳамсар пайдо мешавад.
Огоҳӣ аз асири ҳавасҳои нафсонӣ берун аз издивоҷ ва эътироф дар бораи таъсири зараровар ба ҳаёти шахс дар натиҷаи чунин амалҳо дода мешавад.

Масалҳо 5:1 Писарам, ба ҳикмати ман гӯш деҳ ва ба фаҳмиши ман гӯш деҳ.

Масалҳо 5:1 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба хирад ва фаҳмиш диққат диҳанд.

1: Ҳаёти мо аз қарорҳои зиёд пур аст, аммо мо бояд дар хотир дорем, ки аввал хирад ва фаҳмиши Худоро ҷӯем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳикмати Худоро гӯш кунем ва бифаҳмем, агар мо мехоҳем, ки ҳаёти ба Ӯ писанд ояд.

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Забур 111:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши нек ҳамаи онҳоеро, ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, доранд; ҳамду санои Ӯ то абад пойдор аст".

Масалҳо 5:2 Барои он ки оқил бошӣ, ва лабат донишро нигоҳ дорад.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки боэҳтиётро истифода барем ва донишро дар дилҳоямон нигоҳ дорем.

1. Қувваи фаҳмиш: Чӣ тавр истифода бурдани хирад барои интихоби оқилона

2. Хазинаи дониш: Чӣ гуна хирадро дар қалби мо нигоҳ дорем

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад ва якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки марди Худо комил ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Масалҳо 5:3 Зеро ки лабони зани бегона мисли асал меафтад, ва даҳонаш аз равған ҳамвортар аст:

Масалҳо 5:3 аз васвасаи зани бегона ҳушдор медиҳад, ки суханони ӯро ба асал ва даҳони вай аз равған ҳамвортар муқоиса мекунад.

1. Қувваи Калом: Огоҳӣ аз Масалҳо 5:3

2. Аз васвасаи зани бегона ҳазар кунед: Масалҳо 5:3

1. Яъқуб 1:14-15 - "Ҳар кас ҳангоми ба васваса афтодани ҳаваси бади худ кашида мешавад ва фирефта мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

2. Масалҳо 7:21-22 - "Вай бо суханони боварибахш ӯро гумроҳ кард, бо сухани ҳаловати худ ӯро ба васваса андохт. Ӯ якбора мисли гове, ки ба забҳ мерафт, аз паи вай рафт, мисли оҳуе, ки ба ҳалқа қадам мезанад".

Масалҳо 5:4 Аммо охири вай мисли кирмак талх аст, мисли шамшери дудама тез.

Оқибати шахсе, ки аз Худо дур мешавад ва ба огоҳиҳои Ӯ гӯш намедиҳад, метавонад фоҷиабор бошад.

1. Ҳикмати Худоро рад накунед: Хатари нофармонии Худо

2. Ба Каломи Худо гӯш диҳед: Оқибатҳои гӯш накардан

1. Яъқуб 4:17 "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2. Масалҳо 1:7 "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Масалҳо 5:5 Пойҳои вай ба марг меафтад; қадамҳои вай дар ҷаҳаннам нигоҳ дошта мешавад.

Масалҳо 5:5 аз оқибатҳои рафтори бадахлоқона огоҳ мекунад, зеро он ба марг ва дӯзах оварда мерасонад.

1. "Ҳаётро интихоб кунед: оқибатҳои рафтори бадахлоқона"

2. "Роҳ ба сӯи ҳалокат: канорагирӣ аз домҳои гуноҳ"

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Яъқуб 1:15 - "Пас, пас аз ҳомила шудани ҳавас гуноҳро ба дунё меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, мамотро ба дунё меорад".

Масалҳо 5:6 Мабодо дар бораи роҳи ҳаёт андеша накунӣ, роҳҳои вай ҳаракаткунанда аст, ки ту онҳоро намедонӣ.

Рохи хаёт пешгуй кардан мумкин нест ва роххои онро донистан мумкин нест.

1. Фаҳмидани ғайричашмдошти ҳаёт

2. Дарк кардани номуайянии зиндагӣ

1. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем" 14 Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. 15 Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

2. Айюб 14:1-2 - Марде, ки аз зан таваллуд ёфтааст, рӯзҳои кам ва пур аз мушкилот аст. Вай мисли гул мебарояд ва пажмурда мешавад; чун соя мегурезаду давом намекунад.

Масалҳо 5:7 Пас, эй фарзандон, алҳол маро бишнавед ва аз суханони даҳони ман дур нашавед.

Суханони оқилонаи падару модаратро бодиққат гӯш кун.

1. Арзиши ҳидояти волидайн

2. Ба ҳикмати падару модарат гӯш диҳед

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин аҳкоми аввалин бо ваъда аст, — «то ба ту некӣ кунад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Қӯлассиён 3:20 - Эй фарзандон, дар ҳама чиз ба падару модари худ итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст.

Масалҳо 5:8 Роҳатро аз вай дур кун, ва ба дари хонаи вай наздик нашав.

Ба васвасаи зани бадахлоқ дучор нашав ва аз ӯ дур бош.

1. Дили худро ҳифз кунед: Фаҳмидани хатарҳои бадахлоқӣ

2. Парҳез аз васвасаҳо: дурӣ ҷӯстан аз ҳавасҳои гуноҳ

1. Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар он чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Масалҳо 5:9 Мабодо иззати худро ба дигарон бидиҳӣ, ва солҳоятро ба золимҳо надиҳӣ.

Масалҳо 5:9 ҳушдор медиҳад, ки шаъну шараф ва солҳои худро ба бераҳмонон надиҳед.

1. Шаъну шарафи худро қурбон накунед: Дарсҳо аз Масалҳо 5:9

2. Беайбии худро ҳифз кунед: Мулоҳиза дар бораи Масалҳо 5:9

1. Матто 10:26-27 - Пас, аз онҳо натарсед, зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки фош нашавад, ё пинҳоне нест, ки маълум нагардад. Он чи дар торикӣ ба ту мегӯям, дар рӯз бигӯ; он чи ба гӯши шумо пичиррос зада мешавад, аз бомҳо эълон кунед.

2. 1 Петрус 5:5-7 - Ҳамин тавр, эй ҷавонтар, худро ба пирони худ итоат кунед. Ҳамаи шумо, дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад. Тамоми изтироби худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Масалҳо 5:10 Мабодо бегонагон аз сарвати ту пур шаванд; ва меҳнати ту дар хонаи бегона бошад;

Дар ин порча ҳушдор дода мешавад, ки иҷоза надиҳед, ки сарватро бегонагон бигиред ва ба ҷои он ки барои хонаи худ кор кунед.

1. Барои сохтани хонаи шахсии худ не, балки боғайратона кор кунед.

2. Эҳтиёт бошед, ки бегонагон он чиро, ки барои ба даст овардани ин қадар заҳмат кашидаед, аз худ бигиранд.

1. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд.

2. 1 Таслӯникиён 4:11-12 - Ҳаёти ором доштан, ба кори шахсии худ машғул шудан ва бо дастҳои худ кор карданро орзу кунед, то ҳаёти ҳаррӯзаи шумо эҳтироми бегонагонро ба даст орад ва шуморо ба касе вобаста аст.

Масалҳо 5:11 Ва ту дар охир мотам мегирӣ, ҳангоме ки гӯшту баданат нобуд мешавад,

Хирадманд аст, ки аз рафтори ношоиста парҳез кунед, то ки ҷисму ҷони худ фурӯ равад.

1. Хатари рафтори бадахлоқона

2. Неъматҳои покии ахлоқӣ

1. Масалҳо 5:15–20

2. Румиён 6:19–20

Масалҳо 5:12 Ва бигӯ: «Чӣ гуна ман аз насиҳат нафрат доштам, ва дилам аз мазаммат нафрат дорад;

Дар ин порча аҳамияти қабули дастур ва сарзаниш таъкид шудааст, ҳатто вақте ки он нахостааст.

1. «Пешвои насиҳат ва танбеҳ: роҳ ба сӯи хирад»

2. «Арзиши тарбия: Омӯзиш аз Масалҳо 5:12»

1. Ибриён 12: 5-11 - "Ва насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр нашав ва

ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро тарбия мекунад, ки ҳар писареро, ки қабул кунад, дӯст медорад ва ҷазо медиҳад.

2. Масалҳо 3:11-12 - "Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад".

Масалҳо 5:13 Ва ба овози муаллимони ман итоат накардед, ва гӯшамро ба онҳое ки ба ман таълим доданд, майл накардед!

Маърузачӣ дар бораи беитоатии онхо ба муаллимони худ ва ба шунидани дастурхо майл надоштани онхо фикр мекунад.

1. Муҳимияти гӯш кардани насиҳати хирадмандона.

2. Ба овози муаллимон итоат кардан ва ба дастурот гӯш додан.

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 19:20 - «Насиҳат гӯш кунед ва насиҳатро қабул кунед, то ки дар оянда хирад пайдо кунед».

Масалҳо 5:14 Ман дар байни ҷамъомад ва калисо қариб дар ҳама бадӣ будам.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки дар ҳузури дигарон ба рафтори бадахлоқона даст назанед.

1. "Қудрати ҷомеа: Таъсири амалҳои мо ба дигарон"

2. «Ҳикмати зарбулмасал: парҳез аз гуноҳ дар миёни дигарон»

1. 1 Петрус 2:12 - «Дар байни бутпарастон чунон зиндагии хубе дошта бошед, ки ҳарчанд онҳо шуморо ба гуноҳ айбдор мекунанд, аъмоли неки шуморо дида, дар рӯзе, ки Ӯ ба мо меояд, Худоро ҳамду сано гӯянд».

2. Матто 5:16 - «Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши дигарон равшан шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

Масалҳо 5:15 Аз чоҳи худ об бинӯш, ва аз чоҳи худат оби равон бинӯш.

Зарбулмасал моро водор мекунад, ки ба захирахои худ такья кунем ва бо он чизе ки дорем, каноат кунем.

1. Қаноатмандӣ дар замонҳои номуайян: дарёфти иҷрошавии ризқи Худо

2. Фаровонӣ дар чизҳои хурд: Гирифтани баракатҳои Худо дар ҳаёти мо

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад.

Масалҳо 5:16 Бигзор чашмаҳои ту дар берун пароканда шаванд, ва дарёҳои об дар кӯчаҳо.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки неъматҳои Худоро бо дигарон мубодила кунем.

1. Мубодилаи баракатҳои Худо: Масалҳо 5:16

2. Шафќат ва саховатмандї: роњи саодат

1. Матто 25: 35-36, "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед"

2. Луқо 6:38, "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбонда ва аз боло равон аст, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

Масалҳо 5:17 Бигзор онҳо танҳо аз они ту бошанд, на дар назди ту бегона.

Масалҳо 5:17 маслиҳат медиҳад, ки танҳо ҳамсари худ дошта бошед, на аз они каси дигар.

1. Арзиши вафодорӣ: Омӯзиши Масалҳо 5:17

2. Мулоҳиза дар бораи ҳикмати Масалҳо 5:17

1. Воиз 9:9 - Бо зане, ки дӯст медоред, аз зиндагӣ лаззат баред

2. 1 Қӯринтиён 7:2-3 - Ҳар як мард бояд зани худро дошта бошад ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.

Масалҳо 5:18 Бигзор чашмаи ту муборак бошад, ва бо зани ҷавонии худ шодӣ кун.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ҳамсари худро қадр кунанд ва хурсандиро якҷоя эҳсос кунанд.

1. Ҳамсари худро қадр кунед - Масалҳо 5:18

2. Бо ҳамсаратон шодӣ кунед - Масалҳо 5:18

1. Эфсӯсиён 5:25-28 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай фидо кард

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз ҷониби Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Масалҳо 5:19 Бигзор вай мисли қафаси пурмуҳаббат ва хушбӯй бошад; бигзор синаи вай ҳамеша туро сер кунад; ва ҳамеша бо муҳаббати вай мафтун шавӣ.

Ин порча касро водор месозад, ки аз ишқи ҳамсараш қаноатманд шавад ва аз ишқи ҳамсараш мафтун ва мафтуни он шавад.

1. Муҳаббат ва қаноатмандӣ дар издивоҷ

2. Аз ишқи ҳамсари худ лаззат бурдан

1. Суруди Сулаймон 2:3-4 "Чун дарахти себ дар миёни дарахтони ҷангал аст, ончунон маҳбуби ман дар миёни ҷавонон аст. Бо завқи зиёд ман дар сояи ӯ нишастам, ва меваи ӯ ба таъми ман ширин буд".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; шодӣ намекунад. дар гуноҳ, балки аз ростӣ шодӣ мекунад: Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама тоб меорад».

Масалҳо 5:20 Ва чаро ту, эй писарам, ба зани бегона ошиқ мешавӣ, ва ба оғӯши марди бегона меоӣ?

Писарам, ба васвасаи каси бегона маафт.

1. Хавфи васвасаҳо: Муқовимат ба васвасаи гуноҳ

2. Қудрати Худо барои мағлуб кардани васвасаҳо

1. Матто 6:13 - Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ.

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Масалҳо 5:21 Зеро ки роҳҳои одам дар пеши назари Худованд аст, ва Ӯ тамоми рафтуомади худро андеша мекунад.

Худованд тамоми аъмоли инсонро мебинад ва медонад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худованд ҳамеша ба амалҳои мо назорат мекунад ва моро барои интихоби мо масъул медонад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии писандидаи Худовандро дошта бошем ва дарк кунем, ки Ӯ аз ҳама аъмоли мо огоҳ аст.

1: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худо ва Падарро шукр гӯед.

2: Ибриён 4:13 - Ва ҳеҷ махлуқе нест, ки дар назари Ӯ зоҳир нагардад, балки ҳама чиз бараҳна ва барои чашмони Ӯ кушода аст, ки мо бояд бо Ӯ кор кунем.

Масалҳо 5:22 Ба гуноҳҳои худаш шарир хоҳад бурд, ва ӯ бо риштаи гуноҳҳои худ маҳкам хоҳад шуд.

Золимон барои гуноҳҳои худ ҷазо хоҳанд дод.

1: Мо бояд барои амалҳои худ масъулиятро ба дӯш гирем.

2: Оқибатҳои гуноҳ метавонад даҳшатнок бошад.

1: Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2: Ғалотиён 6:7 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

Масалҳо 5:23 Ӯ бе насиҳат хоҳад мурд; ва дар бузургии аблаҳии худ гумроҳ хоҳад шуд.

Бе насиҳат одам мемирад ва бо аблаҳии худ гумроҳ мешавад.

1. Аз гумроҳ нашавед: аҳамияти таълимот.

2. Оқибати беақлӣ: хатари дур шудан аз нақшаи Худо.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Эфсӯсиён 4:14 - Он гоҳ мо дигар навзодон нахоҳем шуд, ки мавҷҳо ба он сӯ ба он сӯ мепартоянд ва аз ҳар шамоли таълим ва макр ва ҳиллаи одамон дар макри маккоронаи онҳо ба он ҷо ва дар он ҷо вазада мешаванд.

Боби 6-уми Масалҳо мавзӯъҳои гуногун, аз ҷумла масъулияти молиявӣ, хатари танбалӣ ва оқибатҳои зиноро баррасӣ мекунад.

Параграфи 1: Боб аз кафили қарзи каси дигар ҳушдор дода, маслиҳат медиҳад, ки барои ӯҳдадориҳои молиявии худ масъулияти шахсӣ дошта бошед. Он муҳим будани ҷидду ҷаҳд ва ташаббускор буданро дар идоракунии захираҳои худ таъкид мекунад (Масалҳо 6:1-5).

Параграфи 2: Боб арзиши меҳнатро таъкид мекунад ва танбалиро маҳкум мекунад. Он мисоли мӯрчагонро истифода мебарад, то муҳим будани меҳнатдӯст будан ва канорагирӣ аз таъхирро нишон диҳад (Масалҳо 6:6-11).

Параграфи 3: Боб аз оқибатҳои харобиовари зино сахт огоҳ мекунад. Он ба таври муфассал тасвир мекунад, ки он ба ҳаёт, муносибатҳо ва обрӯи шахс таъсири харобиовар мерасонад (Масалҳо 6:20-35).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби шашум
масъулияти молиявӣ,
хатари танбалӣ,
ва оқибатҳои марбут ба зино.

Бо таъкид ҳушёрӣ дар мавриди ба ӯҳда гирифтани ӯҳдадориҳои молиявӣ барои дигарон ҳангоми маслиҳат додан ба масъулияти шахсӣ.
Зикр кардани эътирофи ҷидду ҷаҳд дар идоракунии захираҳо ва ҳавасмандгардонии рафтори фаъол.
Таъкид кардани арзиши меҳнати сахт ва маҳкум кардани танбалӣ тавассути тасвир бо истифода аз мӯрчагон ҳамчун намуна.
Огоҳии сахт дар бораи зинокорӣ ва тавсиф дар бораи таъсири харобиовар ба ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз қабили муносибатҳо ва обрӯ.

Масалҳо 6:1 Писарам, агар барои дӯсти худ зомин бошӣ, агар дастатро ба шахси бегона бизанӣ,

Набояд кафили қарзи дӯст шавӣ.

1. Хавфи гирифтани масъулияти қарз барои дӯст

2. Қудрати гуфтани не ба корхонаҳои молиявии беақлона

1. Масалҳо 22:26-27 - Яке аз онҳое набошед, ки даст мезананд ё аз онҳое, ки барои қарзҳо кафили ҳастанд.

2. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳӣ кард.

Масалҳо 6:2 Ту ба доми суханони даҳони худ афтодаӣ, аз суханони даҳони худ гирифта шудаӣ.

Шумо метавонед бо суханони худатон ба осонӣ ба дом афтед.

1: Бо суханони худ эҳтиёт бошед.

2: Суханони мо оқибатҳо доранд.

1: Яъқуб 3:5-6 "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, вале аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангале аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро олуда мекунад, тамоми умрро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад».

2: Қӯлассиён 4:6 "Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст."

Масалҳо 6:3 Акнун, эй писарам, ин корро кун ва худро раҳо кун, вақте ки ба дасти дӯсти худ меоӣ; бирав, худро фурӯтан кун ва дӯсти худро ҳосил кун.

Масалҳо 6:3 моро ташвиқ мекунад, ки худро фурӯтан кунем ва бо дӯстонамон оштӣ шавем, вақте ки мо ба онҳо ситам кардаем.

1. "Қувваи оштӣ: Омӯзиши бахшиш аз дӯстонамон"

2. «Хоксорӣ ва мушорикат: Чӣ тавр муносибатҳоро нигоҳ доштан мумкин аст».

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - "Тамоми фурӯтан ва нарм бошед; пурсабр бошед ва бо муҳаббат ба якдигар таҳаммул кунед. Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред."

Масалҳо 6:4 Ба чашмони худ хоб наравед, ва ба пилкҳои худ хоб набаред.

Танбал нашавед; хушьёр ва сермахсул монед.

1: Бархез ва дурахшон - Муҳимияти меҳнат ва ғайрат.

2: Дар ҳоле, ки офтоб медурахшад, кор кунед - рӯзатонро самаранок истифода баред.

1: Эфсӯсиён 5:15-16 - Пас бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст.

2: Қӯлассиён 3: 23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Масалҳо 6:5 Худатро чун мурғ аз дасти шикорчӣ ва мисли парранда аз дасти парандагон раҳо кун.

Худро аз дасти касоне, ки ба ту зарар мерасонанд, раҳо кун.

1: Қурбони нақшаҳои душман нашавед. Худоро бипараст ва дилатро аз касоне, ки туро гумроҳ мекунанд, нигоҳ дор.

2: Ҳушёр бошед ва оқил бошед. Ба васвасаҳо таслим нашавед, балки аз онҳо гурезед.

1:2 Қӯринтиён 2:11; Мабодо шайтон аз мо фоидае набинад, зеро мо аз найрангҳои ӯ ғофил нестем.

2: Забур 11:5; Худованд одилонро меозмояд, вале ҷони ӯ аз шарир ва дӯстдори зӯроварӣ нафрат мекунад.

Масалҳо 6:6 Ба назди мӯрча бирав, эй танбал; роҳҳои ӯро дида бароед ва оқил бошед:

Масалҳо 6:6 хонандаро ташвиқ мекунад, ки мӯрчаҳои меҳнатдӯстро мушоҳида кунанд ва оқил бошанд.

1. «Кор кардан: Намунаи Мӯрча»

2. «Огоҳӣ аз танбал»

1. Матто 6:25-34 - Ба савсанҳои саҳро нигаред

2. Масалҳо 24:30-34 - Ман аз саҳрои танбал ва аз токзори бефаҳм рафтам

Масалҳо 6:7 Ки на роҳнамо, на нозир ва на ҳоким,

Каломи Худо ҳикмат ва банақшагирии пеш аз қабули қарорҳоро ташвиқ мекунад.

1. Зиндагӣ бо ҳикмат ва нақшакашӣ.

2. Аҳамияти роҳнамоӣ ва назорат.

1. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

2. Масалҳо 14:15 - "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

Масалҳо 6:8 Гӯшти худро дар тобистон таъмин мекунад, ва ғизои худро дар дарав ҷамъ мекунад.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба лаҳзаҳои фаровонӣ ва ниёзмандӣ омода бошем.

1: Тайёрӣ ба оянда: Вазифаи мо барои банақшагирии пешакӣ

2: Ризи Худо: такя бар неъматаш

1: Яъқуб 4:13-15 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем 14 вале шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард Зиндагии ту чист?Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд нест мешавад.

2: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? 26 Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? 27 Ва кадоме аз шумо, ки ғамгин шуда, умри худро як соат зиёд карда метавонад? 28 Ва чаро дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки онҳо чӣ гуна мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд, 29 Аммо ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз онҳо либос напӯшида буд. 30 Аммо агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз зинда аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр бипӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад? 31 Бинобар ин хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё чӣ бинӯшем? ё чӣ мепӯшем? 32 Зеро ки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи онҳо эҳтиёҷ доред. 33 Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад. 34 Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Ба рӯз басанда аст ранҷи худ.

Масалҳо 6:9 То ба кай хоб хоҳӣ кард, эй танбал? кай аз хоби худ бархезӣ?

Масалҳо 6:9 танбалонро ташвиқ мекунад, ки бедор шаванд ва самаранок бошанд.

1. Қувваи ташаббускорӣ: Чӣ тавр танбалиро мағлуб кардан мумкин аст

2. Бедор шавед ва зиндагӣ кунед: Ҳаёти худро тавассути амали мақсаднок барқарор кунед

1. Эфсӯсиён 5:14–16; «Эй хуфта, бедор шав ва аз мурдагон эҳьё шав, ва Масеҳ бар ту нур хоҳад дод».

2. Қӯлассиён 3:23–24; «Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

Масалҳо 6:10 Аммо каме хоб, каме хоб, каме дастҳо барои хоб кардан:

Хоб метавонад васвасае бошад, ки боиси танбалӣ ва норасоии маҳсулнокӣ гардад.

1. Хатарҳои танбалӣ: Чаро мо бояд аз хоб ва хоб худдорӣ кунем

2. Фоидаҳои меҳнат: заҳмат кашидан ва ба даст овардани савоб

1. Воиз 10:18: "Аз танбалии зиёд бино фарсуда мешавад ва аз бекории дастҳо хона фурӯ меравад."

2. Масалҳо 12:24: "Дасти меҳнатдӯст ҳукмронӣ хоҳад кард, аммо танбал зери хироҷ хоҳад буд".

Масалҳо 6:11 Пас, камбағалии ту мисли мусофир хоҳад омад, ва бенавоӣ мисли марди мусаллаҳ хоҳад омад.

Ин зарбулмасал аз окибатхои танбалӣ сухан меронад — факиру бечорагӣ мисли мусофир ё марди силох меояд.

1. Хатари танбалӣ: Фаҳмидани оқибатҳои танбалӣ.

2. Ҳоло сахт меҳнат кунед: Огоҳии Худо аз хатарҳои танбалӣ.

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Ҳизқиёл 18:4 - Инак, ҳама ҷонҳо аз они Мананд; ҷони падар ва ҷони писар аз они Ман аст; ҷони гуноҳкор хоҳад мурд.

Масалҳо 6:12 Шахси бадкор, одами шарир бо даҳони ғазаб роҳ меравад.

Одами нопок ва бадкирдор гапи кач мекунад.

1. Хатари инҳироф будан дар суханронии мо

2. Қудрати сухан: Чаро мо бояд бо хирад сухан гӯем

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки он ба шунавандагон файз бахшад.

2. Яъқуб 3:6-10 - Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми рафти ҳаётро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад. Зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳриро инсоният ром кардан мумкин аст ва ром кардааст, аммо ҳеҷ инсоне забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро лаънат мекунем, ки ба сурати Худо офарида шудаанд. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

Масалҳо 6:13 Бо чашмонаш чашмак мезанад, бо пойҳояш сухан мегӯяд, бо ангуштонаш таълим медиҳад;

Одам метавонад бидуни истифодаи калимаҳо муошират кунад, ба ҷои он ки чашмҳо, пойҳо ва ангуштонашро истифода барад.

1. Қувваи муоширати ғайривербалӣ

2. Гӯш додан бо бадани худ

1. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Масалҳо 6:14 Дар дили ӯ ғазаб аст, Ӯ ҳамеша бадкорӣ мекунад; фитна мекорад.

Ба Масалҳо 6:14 гӯш диҳед, ки аз онҳое, ки фитнагарӣ ва ихтилоф меандозанд, огоҳ мекунад.

1: Хатари кишти ихтилоф

2: Ҳикмати гӯш кардан Масалҳо 6:14

1: Яъқуб 3:14-16 - Аммо агар шумо дар дилҳоятон ҳасад ва шӯҳратпарастии худбинона дошта бошед, фахр накунед ва ба ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил мешавад, балки заминӣ, рӯҳӣ ва девона аст. Зеро дар ҷое ки ҳасад ва шӯҳратпарастӣ вуҷуд дорад, бетартибӣ ва ҳар амали нопок хоҳад буд.

2: Ғалотиён 5: 19-21 - Ҳоло корҳои ҷисм равшананд: бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, ҳасад, ғазаб, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастӣ, org , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Масалҳо 6:15 Пас, мусибати ӯ ногаҳон хоҳад омад; ногаҳон шикаста мешавад, бе чорае.

Масалҳо 6:15 ҳушдор медиҳад, ки бадкорон ба мусибати ғайричашмдошт дучор хоҳанд шуд, ки ислоҳаш ғайриимкон аст.

1. Оқибатҳои бадӣ: Масалҳо 6:15 ва оқибатҳои он

2. Зиндагии худотарсӣ: гӯш додан ба огоҳии Масалҳо 6:15

1. Румиён 12:17-21: Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст, кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душманат гурусна бошад, ӯро таъом деҳ; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед; зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. Яъқуб 1:19-21: Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад. Пас, ҳама нопокӣ ва шарорати

паҳноварро дур кунед ва каломи ба ҷо гузошташударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

Масалҳо 6:16 Аз ин шаш чиз Худованд нафрат дорад: бале, ҳафт нафар барои Ӯ зишт ҳастанд.

Худо аз гуноҳ нафрат дорад ва аз он нафрат дорад.

1: Худо аз гуноҳ нафрат дорад ва қудсиятро мехоҳад

2: Дар назди Худо ба адолат рафтор кардан

1: Масалҳо 11:20 - "Касоне, ки дилаш зишт аст, барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки дар роҳи худ росткоранд, лаззати Ӯст".

2: Румиён 12: 1-2 - "Пас, эй бародарон, ба марҳамати Худо, аз шумо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки хизмати оқилонаи шумост, пешкаш кунед. Ва ба ин мувофиқат накунед. ҷаҳон: балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи Худо чист, мақбул ва комил аст».

Масалҳо 6:17 Нигоҳи мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳро рехтаанд,

Мағрурӣ ва фиребгарӣ боиси зӯроварӣ мегардад.

1. Мағрур ва фиреб: Роҳ ба сӯи ҳалокат

2. Хатарҳои нигоҳи мағрур ва забони дурӯғгӯй

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Ишаъё 59:2-3 - "Аммо гуноҳҳои ту туро аз Худои худ ҷудо кард; гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад. Зеро ки дастҳои ту ба хун олуда шудаанд, ангуштони ту аз гуноҳ. лабҳо дурӯғ гуфтаанд, ва забонат чизҳои бад мегӯяд».

Масалҳо 6:18 Диле, ки хаёлоти бад мекунад, Пойҳое, ки зуд ба сӯи фасод мешитобанд,

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки диле, ки ба нақшаҳои бад майл дорад ва пойҳое, ки зуд ба фасод кардан майл доранд.

1. Хатарҳои тасаввуроти бад

2. Қудрати пойҳои одил

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми фирефтаи ҳаваси худ озмуда мешавад. Он гоҳ ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад."

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Масалҳо 6:19 Шоҳиди бардурӯғ, ки дурӯғ мегӯяд, ва касе ки дар миёни бародарон низоъ мекорад.

Масалҳо 6:19 аз паҳн кардани дурӯғ ва ихтилоф дар байни ҳамимонон огоҳ мекунад.

1. Хатари ғайбат ва коштани ихтилоф

2. Аҳамияти ростқавлӣ ва ягонагӣ дар калисо

1. Эфсӯсиён 4:25-32 - Дурӯғ гуфтан ва рост гуфтанро дар муҳаббат.

2. Яъқуб 3:1-18 - ром кардани забон ва мусоидат ба сулҳ.

Масалҳо 6:20 Писарам, амри падаратро риоя кун, ва шариати модаратро тарк накун.

Падару модарро бояд итоат кард ва ба ҳикмати онҳо эҳтиром гузорад.

1. Ба падару модари худ итоат кунед - Масалҳо 6:20

2. Падару модари худро эҳтиром кунед - Масалҳо 6:20

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст.

2. Қӯлассиён 3:20 - Эй фарзандон, дар ҳама чиз ба падару модари худ итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст.

Масалҳо 6:21 Онҳоро ҳамеша бар дили худ банд кун, ва онҳоро дар гарданат банд кун.

Таълимоти Худоро ба дилу ҷони худ пайваст кунед.

1: Бигзор Каломи Худо роҳнамои ҳаёти шумо бошад

2: Бигзоред, ки Каломи Худо шуморо ба ҳаёти пурмаъно роҳнамоӣ кунад

1: Забур 119:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2: Қӯлассиён 3:16 - "Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ ба Худованд бо файз бихонед."

Масалҳо 6:22 Вақте ки меравӣ, туро роҳнамоӣ мекунад; вақте ки ту хоб шавӣ, он туро нигоҳ медорад; ва ҳангоме ки ту бедор шавӣ, бо ту гуфтугӯ хоҳад кард.

Масалҳо 6:22 моро ташвиқ мекунад, ки ҳикматро ҳидоят кунем, ки ҳангоми хоб моро нигоҳ медорад ва ҳангоми бедор шудан бо мо сӯҳбат мекунад.

1. Нерӯи ҳикмат: Чӣ гуна ҳикмат метавонад моро ҳидоят кунад ва эмин нигоҳ дорад.

2. Дӯсти хирад: Чӣ гуна хирад метавонад дар ҳама ҳолатҳои зиндагӣ ҳамсафари мо бошад.

1. Забур 119:105 Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

2. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Масалҳо 6:23 Зеро ки ҳукм чароғ аст; ва шариат нур аст; ва танбеҳи насиҳат роҳи ҳаёт аст:

Фармон, қонун ва сарзанишҳои насиҳат роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ дар ҳаёт мебошанд.

1. Зиндагӣ бо ҳидоят: чароғи амр, нури шариат ва роҳи зиндагии таълим

2. Аз рӯи дастуроти Худо: равшан кардани роҳи ҳаёт тавассути амр, қонун ва дастур

1. Забур 119: 105-106 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Масалҳо 6:24 То туро аз зани бад, аз хушомадгӯии забони зани бегона нигоҳ дорад.

Ин порча аз хатари мафтун шудани зани бегона ҳушдор медиҳад.

1. Қудрати сухан: Дили худро аз фиреб нигоҳ доред

2. Хатарҳои хушомадгӯй: Аз зани бегона ҳазар кунед

1. Масалҳо 4:23, "Аз ҳама муҳим, дили худро нигоҳ дор, зеро ҳар коре, ки мекунӣ, аз он бармеояд."

2. 1 Петрус 5:8, "Ҳушёр ва ҳушьёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ мечӯяд, ки касеро мечӯяд, то хӯрад."

Масалҳо 6:25 Дар дили худ ба зебоии вай ҳавас накун; ва туро бо пилкҳои худ набарад.

Ба васвасаи зебоӣ ва шаҳват наафтед.

1. Зебоӣ зудгузар аст, аммо муҳаббати Худо абадӣ аст.

2. Аз домҳои васвасаҳо ҳазар кунед.

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред.

2. Яъқуб 1:13-15 - Ба ҳавасҳои бад наафтед, балки ба ҷои Рӯҳ роҳнамоӣ кунед.

Масалҳо 6:26 Зеро ки ба воситаи зани фоҳиша мард ба як пора нон оварда мешавад, ва зани зино барои ҷони гаронбаҳо шикор мекунад.

Зино мардро ба ҳалокат мерасонад ва зани зино дар дунболи худ беист хоҳад монд.

1. Оқибатҳои зино: Омӯзиш аз ҳикмати зарбулмасал

2. Арзиши гуноҳ: Огоҳӣ аз Масалҳо 6

1. Масалҳо 6:32 - Аммо ҳар кӣ бо зан зино кунад, ақл надорад: ҳар кӣ ин корро кунад, ҷони худро нобуд мекунад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 6:27 Оё одам дар синаи худ оташ мегирад, ва либосаш намесузад?

Бояд эҳтиёт шавад, ки худро дар ҳолатҳои хатарноке, ки метавонад ба онҳо зарар расонад, нагузорад.

1. Аз интихоби худ эҳтиёт шавед

2. Дили худро аз он чизе, ки метавонад ба шумо зарар расонад, нигоҳ доред

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас эҳтиёт бошед, ки чӣ гуна зиндагӣ мекунед, на ҳамчун одамони беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақти бештар истифода баред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

2. Масалҳо 4:23 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд.

Масалҳо 6:28 Оё касе метавонад болои ангиштҳои тафсон равад, ва пойҳояш сӯхта намешавад?

Ин порча дар бораи оқибатҳои гуноҳ сухан мегӯяд ва моро аз он огоҳ мекунад.

1. Аз оқибати гуноҳ огоҳ шавед ва ба ҷои он роҳи некро интихоб кунед.

2. Васвасаро рад кунед ва ба суханони Худо дар Масалҳо 6:28 гӯш диҳед.

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми фирефтаи ҳаваси худ озмуда мешавад. Он гоҳ ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад."

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Масалҳо 6:29 Пас, касе ки назди зани ёри худ дарояд; ҳар кӣ ба вай даст расонад, бегуноҳ нахоҳад буд.

Ин оят аз зино ҳушдор медиҳад, зеро ҳар кӣ назди зани ҳамсояаш равад, бегуноҳ нахоҳад буд.

1. Хатари зино: Чӣ гуна бояд васвасаҳои ҷисмро мағлуб кард

2. Вафодор мондан дар издивоҷ: Подоши вафодорӣ

1. Хуруҷ 20:14 - Шумо набояд зино кунед.

2. Ибриён 13:4 - Бигзор ақди никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари издивоҷ беайб бошад, зеро Худо бадахлоқии ҷинсӣ ва зинокоронро доварӣ хоҳад кард.

Масалҳо 6:30 Одамон дуздро хор намекунанд, агар ӯ дуздӣ кунад, то ҷони худро сер кунад, вақте ки гурусна аст;

Мардонро набояд хор кард, агар ниёзашон онҳоро ба дуздӣ водор кунад.

1. «Қувваи эҳтиёҷ: Фаҳмидани шафқат ва бахшидан»

2. «Нумедӣ ва умед: Қувваи иродаи инсон».

1. Масалҳо 19:17 - Касе, ки ба камбағалон меҳрубон аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ӯро барои кори кардааш подош медиҳад.

2. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бераҳм хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд.

Масалҳо 6:31 Аммо агар пайдо шавад, ҳафт баробар баргардонад; тамоми дороии хонаи худро хоҳад дод.

Ҳар кӣ ба дигаре ситам мекунад, бояд ҳафт маротиба ҷуброн кунад.

1: Мо бояд кори дуруст кунем ва вақте ки ба каси дигар ситам кардаем, ҷуброн кунем.

2: Худо одил аст ва аз мо талаб мекунад, ки ҳар бадие, ки кардаем, ислоҳ кунем.

1: Эфсӯсиён 4:28: Бигзор касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат кунад ва бо дастҳои худ кори нек кунад, то ба ниёзманд чизе дошта бошад.

2: Луқо 19:8-10 - Аммо Заккай истода, ба Худованд гуфт: «Инак, Худовандо! Ман нисфи дороии худро ба мискинон медиҳам; ва агар бо айбномаи бардурӯғ аз касе чизе гирифта бошам, чор баробар барқарор мекунам. Исо ба вай гуфт: «Имрӯз ба ин хона наҷот омад, зеро ки ӯ низ писари Иброҳим аст».

Масалҳо 6:32 Аммо ҳар кӣ бо зан зино кунад, ақл надорад: ҳар кӣ ин корро кунад, ҷони худро нобуд мекунад.

Зино ба нафси кас зиёновар аст ва фаҳмиш надорад.

1. Хатари зино: Чӣ гуна гуноҳ метавонад ба ҳалокат расонад

2. Фаҳмидани арзиши рӯҳҳои мо: Чаро мо бояд ба васвасаҳо муқобилат кунем

1. Матто 5:27-28 Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Зино накун". Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо нияти шаҳват назар мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст.

2. Яъқуб 1:14-15 Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса дучор мешавад, ки ба васвасаи ҳаваси худ фирефта мешавад. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

Масалҳо 6:33 Вай захм ва нангин хоҳад шуд; ва маломати ӯ нест карда нахоҳад шуд.

Ин оят аз Масалҳо 6:33 мефаҳмонад, ки рафтори нангини шахс боиси обрӯи бадкорӣ мегардад, ки фаромӯш нахоҳад шуд.

1. Мо бояд аз аъмоли худ бохабар бошем, зеро ҳатто агар моро бахшида бошанд ҳам, обрӯи мо метавонад боз ҳам паст шавад.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки кори дурустро анҷом диҳем, ҳатто вақте ки он душвор аст, зеро оқибатҳои амали беномус метавонад як умр давом кунад.

1. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2. Румиён 12:21 - «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Масалҳо 6:34 Зеро ки рашк хашми одам аст, бинобар ин ӯ дар рӯзи қасос амон нахоҳад дод.

Ҳасад хатарнок аст ва он метавонад ба оқибатҳои вазнин оварда расонад.

1: Ҳасад эҳсоси харобиовар аст ва он метавонад ба оқибатҳои ногувор оварда расонад.

2: Мо бояд аз қудрати эҳсосоти ҳасадамон огоҳ бошем ва кӯшиш кунем, ки онҳоро идора кунем.

1: Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2: Масалҳо 14:30 - Дили солим ҳаёти ҷисм аст, аммо ба пӯсидаи устухон ҳасад баред.

Масалҳо 6:35 Ӯ ҳеҷ фидияро ба назар намегирад; ва ҳатто ором нахоҳад шуд, гарчанде ки ту тӯҳфаҳои зиёде медиҳӣ.

Ҳеҷ як ҳадя ё фидя касеро, ки ситам кардааст, қонеъ намекунад.

1. Адолати зарбулмасал: бо дигарон чӣ гуна бояд рафтор кард

2. Қувваи сабр: Омӯзиши бахшидан

1. Матто 5:44 Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед.

2. Румиён 12:19 Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Боби 7-уми Масалҳо дар бораи хатари афтодан ба доми фисқу фуҷур ва бадахлоқии ҷинсӣ ҳикояти огоҳкунанда оварда шудааст.

Сархати 1: Дар ин боб тасвир шудааст, ки ҷавоне ба фирефтаи зани зинокор афтодааст. Он ӯро ҳамчун маккор ва дилфиреб тасвир мекунад ва ӯро бо суханони дилфиреб ба хонаи худ мекашад (Масалҳо 7:1-5).

Параграфи 2: Боб аз ҷазби васвасаи шаҳвонӣ ҳушдор дода, хонандаро водор мекунад, ки ба васвасаи он муқобилат кунад. Он ба оқибатҳои харобиоваре, ки ба чунин васвасаҳо дода мешаванд, таъкид мекунад (Масалҳо 7:6–27).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳафтуми Масалҳо оварда шудааст
афсонаи огоҳкунанда дар бораи хатарҳои гирифтор шудан ба фитна ва бадахлоқии ҷинсӣ.

Тасвири тасвир дар бораи фирефтаи як ҷавони зани зинокор бо истифода аз суханони дилфиреб.
Огоҳӣ дар бораи дода шудан ба васвасаи ҷинсӣ дар ҳоле, ки ба оқибатҳои харобиовар оварда мерасонад, дода мешавад.

Масалҳо 7:1 Писарам, суханони Маро риоят кун ва аҳкоми Маро ба ту бигӯ.

Масалҳо 7:1 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки суханон ва аҳкоми Худоро риоя ва нигоҳ доранд.

1. Оғози Каломи Худо - Муҳимияти бахшидани худро ба иродаи Худо.

2. Ганҷинаи ҳикмат - Қимати фармудаҳои Худо ва чӣ гуна онҳо метавонанд зиндагии моро ғанӣ гардонанд.

1. Забур 119:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. Яъқуб 1:22-25 - "Лекин иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Масалҳо 7:2 Аҳкоми Маро риоя кунед ва зинда бошед; ва шариати Ман мисли гавҳараки чашми туст.

Ин оят моро водор мекунад, ки аҳкоми Худоро риоя кунем ва мувофиқи шариати Ӯ зиндагӣ кунем, гӯё он барои мо азизтарин чиз аст.

1. Зиндагӣ бо риояи фармонҳои Худо

2. Қимати Қонуни Худо

1. Такрори Шариат 11: 18-19 - Онҳоро ҳамчун рамзҳо дар дастҳои худ банд кунед ва онҳоро дар пешониатон банд кунед. Онҳоро дар чорчӯбаи дарҳои хонаҳо ва дарҳои худ нависед.

2. Забур 119:11 - Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Масалҳо 7:3 Онҳоро бар ангуштони худ бибанд, бар мизи дилат бинавис.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки аҳкоми Худоро дар дилҳоямон нигоҳ дорем ва ҳамеша аз онҳо ёдовар шавем.

1. Зиндагӣ бо итоаткорӣ: Чӣ тавр бояд фармудаҳои Худоро риоя кард

2. Ёдоварӣ аз роҳҳои Худо: Ҷойгир кардани қонунҳои Худо дар қалби мо

1. Забур 119: 9-11 - "Ҷавон бо кадом роҳ роҳи худро пок кунад? Бо таваҷҷӯҳ ба он мувофиқи каломи Ту. Бо тамоми дили худ Туро ҷӯям: Бигзор аз аҳкоми Ту саргардон нашавам. Каломи Туро дорам. дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам».

2. Яъқуб 1:22-25 - "Лекин иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Масалҳо 7:4 Ба хирад бигӯ: Ту хоҳари ман ҳастӣ; ва хешованди худро ба ақл даъват кун:

Ҳикмат ва фаҳмишро ҳамчун аъзои оила донистан, ҷустуҷӯ ва қадр кардан лозим аст.

1. "Масъалаҳои оила: арзиши хирад ва фаҳмиш"

2. "Даъват ба хирад: Ҷустуҷӯи фаҳмиш"

1. Масалҳо 1:7, "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Масалҳо 2:11, "Дил туро нигоҳ медорад, хирад туро нигоҳ медорад".

Масалҳо 7:5 То ки туро аз зани бегона, аз бегонае, ки бо суханони вай хушомадгӯй мекунад, нигоҳ доранд.

Ин оят дар бораи дурӣ ҷӯстан аз таъсири зани зинокор бо дурӣ аз ӯ сухан меравад.

1: Аз таъсири гуноҳ дурӣ ҷӯед ва ба ваъдаҳои дурӯғи он гирифтор нашавед.

2: Аз зинокорон ва ҳар гуна васвасаҳо дурӣ ҷӯед.

1: Масалҳо 2: 16-19, "То ки туро аз зани бегона, ҳатто аз ғарибе, ки бо суханони худ хушомадгӯй мекунад, раҳоӣ диҳад, ки роҳнамоии ҷавонии худро тарк карда, аҳди Худои худро фаромӯш мекунад".

2: 1 ба Қӯринтиён 6:18, "Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳе, ки одам мекунад, бе бадан аст, аммо касе ки зино мекунад, бар зидди бадани худ гуноҳ мекунад."

Масалҳо 7:6 Зеро ки ман назди тирезаи хонаам аз тирезаи худ нигоҳ кардам,

Ин порча муҳимияти ҳушёр будан ва доно буданро барои муҳофизат аз васвасаҳо таъкид мекунад.

1. Рохи баландро пеш гирифтан: Хикмати зарбулмасал

2. Дар баробари васвасаҳо устувор истодан

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Эфсӯсиён 6:11 - «Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед».

Масалҳо 7:7 Ва дидам, ки дар миёни соддадонон, ман дар миёни ҷавонон як ҷавони бефаҳмро дидам,

Гузариш Мушоҳида мешавад, ки як ҷавон дар байни оддӣ ва ҷавонон фаҳмиш надорад.

1. Аҳамияти фаҳмиш дар ҳаёт

2. Дарки тафовути соддаву хирадманд

1. Масалҳо 14:15 - "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад».

Масалҳо 7:8 Аз кӯчае, ки дар наздикии кунҷи вай мегузарад; ва ӯ ба сӯи хонаи вай рафт,

Марде аз куча гузашта, ба суи хонаи зане рафт.

1. Пайравӣ бо роҳи Худо ҳатто вақте ки моро ба ҷойҳои ғайричашмдошт мебарад

2. Ҳикмати гӯш кардан ба огоҳиҳои Худо

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо баландтар аст. андешаҳои шумо."

2. Румиён 12:2 «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Масалҳо 7:9 Дар шомгоҳ, дар шаби сиёҳ ва торикӣ:

Ин порча аз хатари будан дар ҷои торикии шаб ҳушдор медиҳад.

1. Хатари шаб: чӣ гуна бояд аз васвасаҳо ва гуноҳ худдорӣ кард.

2. Нури ҳузури Худо: Чӣ тавр дар замони заъф қувват пайдо кардан мумкин аст.

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. Масалҳо 4:19 - "Роҳи шарир мисли зулмот аст: онҳо намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд".

Масалҳо 7:10 Ва инак, зане бо либоси фоҳиша ва дилрабое вохӯрд.

Ин Зарбулмасал мардеро тасвир мекунад, ки бо либос ва рафтори фоҳиша бо зане рӯ ба рӯ мешавад.

1: Фирефта нашавед, ки намуди зоҳирии онҳое, ки ҳаёти худотарсона надоранд.

2: Ба нозукиҳои касоне, ки мехоҳанд шуморо аз Худо дур кунанд, ба васваса наафтед.

1: Румиён 12: 2: Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2:1 Тимотиюс 6:11: Аммо ту, эй марди Худо, аз ин чизҳо бигрез. Аз паи адолат, парҳезгорӣ, имон, муҳаббат, устуворӣ ва ҳалимӣ бошед.

Масалҳо 7:11 (Вай баланд ва якрав аст, пойҳояш дар хонаи вай наmemонанд:

Ин порча аз хатари муошират бо занони зино ҳушдор медиҳад.

1: Аз васвасаҳо дурӣ ҷӯед ва аз таъсири бад дурӣ ҷӯед.

2: Дили худро аз гуноҳ ва оқибатҳои он нигоҳ доред.

1: 1 ба Қӯринтиён 6:18 - "Аз зино гурезед. Ҳама гуноҳҳои дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо ҳар кӣ бо алоқаи ҷинсӣ гуноҳ мекунад, бар зидди бадани худ гуноҳ мекунад."

2: Масалҳо 5: 3-5 - "Зеро ки аз лабони зани зино асал мечакад, ва суханаш аз равған нармтар аст; аммо дар ниҳоят вай мисли заҳра талх аст, мисли шамшери дудама тез. марг; қадамҳои вай рост ба сӯи қабр мебарад ».

Масалҳо 7:12 Вай ҳоло дар берун аст, ҳоло дар кӯчаҳо ва дар ҳар гӯша камин аст.)

Вай фирефтаест, ки зебогии худро барои ҷалби мардон аз хонаҳояшон истифода мебарад.

1: Мо бояд аз васвасаҳои ин ҷаҳон огоҳ бошем ва худро аз онҳо эҳтиёт кунем.

2: Мо бояд аз Масалҳои 7 дарс гирем ва ба огоҳиҳои зидди гуноҳ ва васвасаҳо ҷиддӣ муносибат кунем.

1: Матто 6:13, "Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ".

2:1 Петрус 5:8, "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф қадам мезанад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад."

Масалҳо 7:13 Ва вайро дастгир карда, бӯсид ва бо чеҳраи нафратона ба ӯ гуфт:

Ин порча аз Масалҳо 7:13 аз васвасаи зани дилфиреб огоҳ мекунад.

1. Дили худро аз васвасаҳо нигоҳ доред

2. Хавфи нафси нафсонї

1. Масалҳо 5: 3-5 - "Зеро ки аз лабони зани зино асал мечакад, ва суханаш аз равған нармтар аст; аммо дар ниҳоят вай мисли кирмак талх, мисли шамшери дудама тез аст. Пойҳояш ба сӯи марг; қадамҳои вай бо роҳи шеол меравад; вай дар бораи роҳи ҳаёт андеша намекунад; роҳҳои вай овора мешавад, ва онро намедонад ».

2. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми фирефтаи ҳаваси худ озмуда мешавад. Он гоҳ ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба дунё меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад."

Масалҳо 7:14 Ман бо худ қурбониҳои осоиштагӣ дорам; ин рӯз қасамро адо кардам.

Маърузачӣ кавл ва таклифхои сулхчуёнаи онхоро ичро кард.

1. Қимати вафодории назр ва қурбонии сулҳ

2. Қувваи иҷрои мӯътамад

1. Рут 1: 16-17 - "Аммо Рут гуфт: "Маро водор накун, ки туро тарк кунам ё аз ақиби ту баргардам. Зеро ба ҷое, ки ту меравӣ, ман меравам ва дар он ҷое ки ту меравӣ, ман паноҳ хоҳам дод. Халқи ту қавми Ман хоҳанд буд. , ва Худои ту Худои ман».

2. Воиз 5:5 - "Беҳтар аст, ки назр накунӣ, аз он ки назр накунӣ ва насупорӣ".

Масалҳо 7:15 Бинобар ин ман ба пешвози ту омадам, то ки рӯи туро биҷӯям, ва туро ёфтам.

Одам чеҳраи дигареро меҷӯяд ва онҳоро меёбад.

1. Вақте ки мо Ӯро меҷӯем, Худо ҳамеша дар он ҷо аст, ки моро пешвоз гирад.

2. Қудрати ҷустуҷӯи боғайрат барои Худо.

1. Луқо 11:9-10 Ва ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд. Зеро

ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

2. Ирмиё 29:13 Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

Масалҳо 7:16 Бистарамро бо рӯйпӯшҳои гобелен, бо корҳои кандакорӣ, бо катони маҳини Миср ороиш додаам.

Ин оят дар бораи амали зинат сухан меронад ва ба он ишора мекунад, ки инсон барои сохтани чизи махсус ва зебо вақт ҷудо кунад.

1. Зебоии вақт сарф кардан барои эҷод кардани чизи махсус

2. Зебо шудан бо зебу зинат

1. Воиз 3:11 - Ӯ ҳама чизро дар вақти худ зебо кардааст.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Масалҳо 7:17 Бистарамро бо мур, алоэ ва дорчин хушбӯй кардам.

Масалҳо 7:17 ба зане ишора мекунад, ки бистари худро бо ҳанутҳои хушбӯй, аз қабили мур, алоэ ва дорчин месозад.

1. Бӯи зиндагии худовандӣ: Зиндагӣ бо қудсият ва қудсият

2. Қудрати атр: Бигзоред, ки ҳаёти шумо барои шумо сухан гӯяд

1. 2 ба Қӯринтиён 7:1 - Пас, азбаски мо ин ваъдаҳоро дорем, эй дӯстони азиз, биёед худро аз ҳар чизе, ки ҷисм ва рӯҳро олуда мекунад, пок кунем ва аз эҳтиром ба Худо муқаддасиро комил кунем.

2. 1 Петрус 1:16 - зеро навишта шудааст: муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам.

Масалҳо 7:18 Биёед, то саҳар аз муҳаббат сер шавем: худро бо муҳаббат тасаллӣ диҳем.

Масалҳо 7:18 одамонро ташвиқ мекунад, ки аз муҳаббат лаззат баранд ва худро дар он тасаллӣ диҳанд.

1. Шодии дӯст доштан ва дӯст доштан

2. Неъмати сахобахо

1. Суруди Сулаймон 8:4–7

2. Воиз 4:9–12

Масалҳо 7:19 Зеро ки мард дар хона нест, вай ба сафари дур рафтааст:

Ӯ як халта пулро бо худ гирифта, дар рӯзи таъиншуда ба хона меояд.

Марде ба сафар рафтааст ва як халта пулро бо худ гирифта, рӯзи муайян бармегардад.

1. Муҳимияти банақшагирии пешакӣ дар ҳаёт

2. Омодагӣ ба оянда ва зарурати идоракунандагони оқилонаи вақт ва захираҳо

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Эфсӯсиён 5:15-17 - Бо ҳикмат рафтор кунед

Масалҳо 7:20 Ӯ як халта пулро бо худ гирифта, дар рӯзи таъиншуда ба хона меояд.

Аз васвасаҳо ба огоҳӣ гӯш диҳед ва дар роҳи адолат бимонед.

1. Беақл набошед: аз васвасаҳо худдорӣ кунед ва аз адолат баҳра баред

2. Дар курс мондан: Подоши адолатро қабул кунед

1. Масалҳо 16:17 - Роҳи одилон аз бадӣ дур шудан аст: ҳар кӣ роҳи худро нигоҳ дорад, ҷони худро нигоҳ медорад.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:33 - Фирефта нашавед: муошират бад одоби некро вайрон мекунад.

Масалҳо 7:21 Бо сухани одилонаи худ вайро таслим кард, бо хушомадгӯёнаи лабҳояш ӯро маҷбур сохт.

Зан бо истифода аз ҷаззоб ва гуфтори худ мардро фиреб медиҳад ва ӯро ба иҷрои амри худ таъсир мекунад.

1. Хатари мафтун шудани забон

2. Хушомадгӯӣ: Иллюзияи ишқ

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 20:19 - "Ҳар кӣ тӯҳмат мекунад, асрорро ошкор мекунад, бинобар ин бо ғавғои оддӣ муошират накунед".

Масалҳо 7:22 Ӯ дарҳол аз ақиби вай меравад, чунон ки гов ба забҳ меравад, ё мисли аблаҳ ба ислоҳи захираҳо;

Ин порча дар бораи шахсе, ки ба ҳалокат кашида мешавад, ба монанди ҳайвоне, ки ба забҳ меравад ё аблаҳ ба ислоҳи захираҳо меравад.

1. Аз хатарҳои васвасаҳо ва қудрати он, ки ба ҳалокат мебарад, огоҳ бошед.

2. Азми қавӣ дошта бошед, то аз васвасаҳо дурӣ ҷӯед ва гумроҳ нашавед.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Масалҳо 4:25-27 - Бигзор чашмони ту рост ба пеш нигаранд ва нигоҳи ту ба пеши ту рост бошад. Дар бораи роҳи пойҳои худ андеша кунед; он гоҳ ҳамаи роҳҳои шумо боэътимод хоҳанд буд. Ба тарафи рост ё чап ҳаракат накунед; пои худро аз бадӣ дур кун.

Масалҳо 7:23 То он даме ки тир ба ҷигараш баргардад; мисли парранда ба дом мешитобад ва намедонад, ки ин барои ҷони худ аст.

То дер нашавад, хавфи кирдорашро дарк намекунад.

1: Мо бояд пеш аз он ки дер нашавад, аз оқибатҳои амалҳои худ огоҳ бошем.

2: Мо бояд дар бораи интихоби худ ва хатаре, ки дар дохили онҳо пинҳон аст, дар хотир дошта бошем.

1: Воиз 8:11 - Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

2: Масалҳо 5: 21-22 - Зеро ки роҳҳои инсон дар пеши назари Худованд аст, ва Ӯ тамоми рафтуомади худро андеша мекунад. Гуноҳҳои худаш шарирро хоҳад гирифт, ва ӯ бо риштаи гуноҳҳои худ баста хоҳад шуд.

Масалҳо 7:24 Пас, эй фарзандон, акнун ба гапи ман гӯш диҳед ва ба суханони даҳони ман гӯш диҳед.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки ба суханони хирадмандонаи дигарон диққат диҳем.

1. Ҳикмат дар гӯш кардани дигарон пайдо мешавад

2. Қувваи Калом

1. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 12:15 - Роҳи аблаҳ дар назари худаш дуруст аст, вале хирадманд ба маслиҳат гӯш медиҳад.

Масалҳо 7:25 Бигзор дили ту ба роҳҳои вай моил нашавад, дар роҳҳои вай гумроҳ нашав.

Масалҳо 7:25 ҳушдор медиҳад, ки нагузоред, ки дили худ бо роҳҳои зани бадахлоқ гумроҳ шавад.

1. "Гузаштан нодуруст нашавед: хатари пайравӣ ба зани бад"

2. "Масалҳо 7:25: Роҳ ба сӯи адолат"

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Забур 118:9 - Чӣ тавр ҷавон метавонад роҳи худро пок нигоҳ дорад? Онро мувофиқи каломи худ ҳифз кунед.

Масалҳо 7:26 Зеро ки вай бисёр захмиёнро сарнагун кардааст, бале, аз дасти вай одамони зӯровар кушта шудаанд.

Вай бепарво ва харобиовар аст, ки бисёриҳо ба суқути онҳо оварда мерасонад.

1: Рафтори беэҳтиётӣ ва харобиовар ба ҳалокат оварда мерасонад

2: Ҳикмат сипари зидди ҳалокат аст

1: Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

2: Масалҳо 22: 3 "Одами оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад".

Масалҳо 7:27 Хонаи вай роҳи дӯзах аст ва ба утоқҳои марг меравад.

Масалҳо 7:27 моро огоҳ мекунад, ки агар мо тарзи ҳаёти гунаҳкоронаро пайравӣ кунем, он ба марг ва ҳалокат мебарад.

1. Аз роҳи гуноҳ ҳазар кунед

2. Ҳаётро интихоб кунед, на маргро

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо шарирон қадам намезанад ё дар роҳе, ки гунаҳкорон мебаранд ё бо масхаракунандагон наменишинанд, балки аз шариати Худованд лаззат мебарад, ва ки шабу руз дар бораи конуни худ фикр мекунад.

Масалҳо боби 8 ҳикматро ҳамчун зан ифода намуда, фазилатҳои ӯ ва манфиатҳои аз паи ӯ рафтанро таъкид мекунанд.

Параграфи 1: Боб ҳикматро ҳамчун даъват ба одамон, пешниҳоди фаҳмиш ва фаҳмиш тасвир мекунад. Он арзиш ва аҳамияти ҳикматро дар ҳаёти инсон таъкид мекунад (Масалҳо 8:1–11).

Параграфи 2: Дар боб ҳикмат тавсиф мешавад, ки аз ибтидои офариниш, пеш аз пайдоиши замин мавҷуд аст. Он нақши хирадро дар муқаррар кардани тартиб ва роҳнамоии инсоният нишон медиҳад (Масалҳо 8:22-31).

Параграфи 3: Боб хонандагонро ба гӯш кардани дастуроти ҳикмат ташвиқ мекунад ва аз рад кардани он ҳушдор медиҳад. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки ҳикмат меёбанд, аз ҷониби Худо ҳаёт ва илтифот меёбанд (Масалҳо 8:32-36).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби ҳаштумро ифода мекунад
хирад ҳамчун зан,
фазилатхои уро таъкид мекунад
ва таъкид бар манфиатҳои аз паи вай.

Тасвири шахсияте, ки дар бораи ҳикмате, ки ба одамон даъват мекунад ва фаҳмиш ва фаҳмиш пешниҳод мекунад.

Таъкид кардани эътирофи арзиши ҳикмат ва аҳамияти он дар ҳаёти шахс.
Тавсифи тасвире, ки дар бораи мавҷудияти ҳикмат аз ибтидои офариниш оварда шудааст ва нақши он дар барқарории низомро таъкид мекунад.
Шунавандагонро ташвиқ мекунад, ки ба дастуроти ҳикмате, ки пешниҳод мекунад, гӯш кунанд ва дар ҳоле ки огоҳӣ аз радкунӣ.
Бо эътирофи он, ки онҳое, ки ҳикматро меёбанд, аз ҷониби Худо ҳаёт ва илтифот меёбанд.

Масалҳо боби 8 ҳикматро ҳамчун зан ифода намуда, фазилатҳои ӯ ва манфиатҳои аз паи ӯ рафтанро таъкид мекунанд.

Параграфи 1: Боб ҳикматро ҳамчун даъват ба одамон, пешниҳоди фаҳмиш ва фаҳмиш тасвир мекунад. Он арзиш ва аҳамияти ҳикматро дар ҳаёти инсон таъкид мекунад (Масалҳо 8:1–11).

Параграфи 2: Дар боб ҳикмат тавсиф мешавад, ки аз ибтидои офариниш, пеш аз пайдоиши замин мавҷуд аст. Он нақши хирадро дар муқаррар кардани тартиб ва роҳнамоии инсоният нишон медиҳад (Масалҳо 8:22-31).

Параграфи 3: Боб хонандагонро ба гӯш кардани дастуроти ҳикмат ташвиқ мекунад ва аз рад кардани он ҳушдор медиҳад. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки ҳикмат меёбанд, аз ҷониби Худо ҳаёт ва илтифот меёбанд (Масалҳо 8:32-36).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби ҳаштумро ифода мекунад
хирад ҳамчун зан,
фазилатхои уро таъкид мекунад
ва таъкид бар манфиатҳои аз паи вай.

Тасвири шахсияте, ки дар бораи ҳикмате, ки ба одамон даъват мекунад ва фаҳмиш ва фаҳмиш пешниҳод мекунад.
Таъкид кардани эътирофи арзиши ҳикмат ва аҳамияти он дар ҳаёти шахс.
Тавсифи тасвире, ки дар бораи мавҷудияти ҳикмат аз ибтидои офариниш оварда шудааст ва нақши он дар барқарории низомро таъкид мекунад.
Шунавандагонро ташвиқ мекунад, ки ба дастуроти ҳикмате, ки пешниҳод мекунад, гӯш кунанд ва дар ҳоле ки огоҳӣ аз радкунӣ.
Бо эътирофи он, ки онҳое, ки ҳикматро меёбанд, аз ҷониби Худо ҳаёт ва илтифот меёбанд.

Масалҳо 8:1 Оё ҳикмат гиря намекунад? ва фаҳмиш овози худро баланд кард?

Хирад ва фаҳмиш барои шунидан даъват мекунанд.

1. Нерӯи хирад ва фаҳмиш

2. Овозе, ки барои мо фарёд мезанад

1. Ишаъё 11: 2 - "Ва Рӯҳи Худованд бар Ӯ такя хоҳад кард, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба ӯ дода мешавад».

Масалҳо 8:2 Вай дар қуллаҳои баландиҳо, дар роҳ дар ҷойҳои пайроҳаҳо истодааст.

Вай дар ҷойҳои муҳимтарин, дар роҳ ба ҷойҳои пайроҳаҳо баландтарин меистад.

1: Мо метавонем муваффақияти бузург ба даст орем, агар мо роҳеро пеш гирем, ки моро ба ҷойҳои баланд мебарад.

2: Барои расидан ба қуллаҳои баландтарин, мо бояд роҳҳоеро пеш гирем, ки моро ба он ҷо мебарад.

1: Забур 18:33 Пойҳои маро мисли пойҳои ҳиштҳо месозад, ва маро бар баландиҳоям мегузорад.

2:1 Петрус 2:11 Азизларим, ғариблар ва ҳожилар, сизлардан илтимос қиламан, жонга қарши жанг қилувчи жисмоний ҳаваслардан сақланинглар.

Масалҳо 8:3 Вай дар назди дарвозаҳо, дар даромадгоҳи шаҳр ва дар даромадан аз дарҳо фарёд мезанад.

Вай мардумро даъват мекунад, ки ба ҳикмати ӯ гӯш кунанд.

1: Ҳикмат дар ҷойҳои ғайричашмдошт пайдо мешавад.

2: Мо бояд барои шунидани суханони ҳикматӣ кушода бошем.

1: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад ва якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Масалҳо 8:4 Эй мардум, шуморо даъват мекунам; ва овози Ман ба фарзандони одам аст.

Китоби Масалҳо одамонро даъват мекунад ва онҳоро ба гӯш кардани ҳикмати он даъват мекунад.

1. «Ҳикмати зарбулмасал: дар ҳаёти мо роҳнамоӣ меҷӯем».

2. "Гӯш додан ба даъвати масалҳо: гӯш кардани овози Худо"

1. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад».

2. Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Масалҳо 8:5 Эй содда, ҳикматро дарк кунед, ва эй аблаҳон, дили хирадманд бошед.

Ин порча моро водор мекунад, ки аз паи хирад ва фаҳмиш шавем.

1. Дар пайи хирад: Чӣ гуна бояд шахси хирадманд шавад

2. Муҳимияти фаҳмиш: Чӣ тавр фаҳмишро нишон додан мумкин аст

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 4:7 - Оғози ҳикмат ин аст: Ҳикмат ба даст ор, ва ҳар чӣ ёбӣ, фаҳм ёб.

Масалҳо 8:6 Гӯш; зеро ки Ман дар бораи чизҳои некӯ сухан хоҳам гуфт; ва кушода шудани лабҳои ман кори дуруст хоҳад буд.

Масалҳо 8:6 моро бармеангезад, ки гӯш кунем, зеро сухангӯй чизҳои олӣ ва дурустро мегӯяд.

1. Қувваи гӯш кардан: омӯхтани шунидани чизҳои муҳим

2. Ҳикмати зарбулмасал: Тадқиқи чизҳои дуруст ва олӣ

1. Яъқуб 1:19-20 - Дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошед

2. 1 Петрус 4:10-11 - Ҳар як ҳадя гирифтааст, онро истифода баред, то ба якдигар хизмат кунед, ҳамчун идоракунандагони хуби файзи гуногуни Худо

Масалҳо 8:7 Зеро даҳони ман рост хоҳад гуфт; ва бадӣ барои лабони ман зишт аст.

Ин порча аз аҳамияти ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ сухан меронад.

1. "Дурӯғ нагӯед: ростқавлӣ ва ростқавлӣ дар ҳаёти мо"

2. «Қувваи ҳақиқат: Чаро мо бояд ҳақиқатро бигӯем»

1. Қӯлассиён 3:9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад. "

2. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем».

Масалҳо 8:8 Ҳама суханони даҳони Ман дар адолат аст; дар онҳо ҳеҷ чизи бадгӯӣ ва каҷравӣ нест.

Дар Масалҳо 8:8 муҳимияти гуфтани танҳо сухани одилона ва канорагирӣ аз фасод таъкид мекунад.

1. "Қувваи суханони худ: адолатро бигӯ"

2. "Аҳамияти интихоби оқилонаи калимаҳо"

1. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

2. Яъқуб 3:1-12 - «Эй бародарони ман, бисьёре аз шумо набояд муаллим шавед, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем».

Масалҳо 8:9 Барои донандагон ҳама возеҳанд ва барои доноён дурустанд.

Дониши Худованд барои онҳое, ки мехоҳанд онро дарк кунанд, равшан аст.

1: Танҳо доштани дониш кофӣ нест, мо бояд онро барои ҷустуҷӯи Худованд истифода барем.

2: Ҳикмати Худованд барои толибони дониш кушода ва дастрас аст.

1: Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидааш аз тилло беҳтар аст.

2: Забур 119:104 - Ба воситаи аҳкомҳои Ту ман фаҳмиш пайдо мекунам; бинобар ин ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.

Масалҳо 8:10 Насиҳати маро қабул кунед, на нуқра; ва дониш на тиллои интихоб.

Ба ҷои сарват насиҳат бигир, ба ҷои тилло.

1. Қимати дониш бар сарват

2. Интихоби хирад бар сарват

1. Масалҳо 16:16 - Чӣ қадар беҳтар аз тилло ба даст овардани хирад! Барои ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2. Воиз 7:12 - Зеро ҳифзи ҳикмат монанди ҳифзи пул аст ва бартарии дониш дар он аст, ки ҳикмат ҷони касеро, ки онро дорад, нигоҳ медорад.

Масалҳо 8:11 Зеро ки хирад аз ёқут беҳтар аст; ва ҳар он чиро, ки орзу кардан мумкин аст, бо он муқоиса кардан мумкин нест.

Хирад арзишмандтар аз сарват аст. Ҳеҷ чиз наметавонад бо он муқоиса карда шавад.

1. Арзиши хирад: Омӯзиши ҷустуҷӯи он чизе, ки азизтарин аст

2. Интихоби сарват ё хирад: Сармоягузорӣ ба он чизе, ки ҷовидона аст

1. Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ муомилашаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2. Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат ёбад, ва касе ки хирад пайдо мекунад. Зеро ки моли он аз тичорати нуқра ва фоидаи он аз тиллои маҳин беҳтар аст.

Масалҳо 8:12 Ман ҳикматро бо оқилона мебинам, ва дониши ихтироъкориҳоро меомӯзам.

Ҳикмат бо оқилона зиндагӣ мекунад ва дониш тавассути ихтироъҳои зебо ба даст меояд.

1. «Ҳикмати оқилона»

2. «Фоидаҳои дониш»

1. Масалҳо 3:13–15

2. Масалҳо 9:10–12

Масалҳо 8:13 Тарси Худованд ин аст, ки аз бадӣ нафрат доштан аст: мағрур ва такаббур, ва роҳи бад, ва аз даҳони бадбин, ман нафрат дорам.

Тарс аз Худованд нафрат аз бадӣ ва рафторҳои ба он алоқаманд аст.

1. Қувваи нафрат ба бадӣ - Нафрат ба бадӣ чӣ маъно дорад ва чаро муҳим аст.

2. Даъвати Худо аз мо ба кибру такаббур - Чаро мо бояд кибру такаббурро рад кунем?

1. Забур 97:10 - "Эй касоне, ки Худовандро дӯст медоред, аз бадӣ нафрат кунед ..."

2. Яъқуб 4:6 - "Лекин ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

Масалҳо 8:14 Маслиҳат аз они Ман аст ва ҳикмати солим: Ман хирадмандам; Ман қувват дорам.

Ин порча тасдиқ мекунад, ки Худо ҳикмат ва фаҳмиш ва қудрати мубодилаи он дорад.

1. Қуввати маслиҳати Худо

2. Дарки ҳикмати Худо

1. Масалҳо 3:13-15 - Хушбахтанд онҳое, ки хирад меёбанд, фаҳмиш мегиранд, зеро вай аз нуқра фоиданоктар аст ва аз тилло фоидаи беҳтар меорад. Вай аз ёқут азизтар аст; чизе ки шумо мехоҳед бо вай муқоиса карда наметавонад.

2. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Масалҳо 8:15 Подшоҳон ба воситаи ман ҳукмронӣ мекунанд, ва подшоҳон адолатро ҳукм мекунанд.

Дар Масалҳо 8:15 гуфта мешавад, ки подшоҳон ва подшоҳон қудрати худро аз Худо мегиранд ва қарорҳои одилона қабул мекунанд.

1. Худо Сарчашмаи тамоми қудрат аст - Масалҳо 8:15

2. Зарурати қабули қарорҳои одилона - Масалҳо 8:15

1. Ишаъё 33:22 - Зеро ки Худованд довари мост; Худованд қонунгузори мост; Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

2. Дониёл 2:20-21 - Дониёл ҷавоб дод ва гуфт: Муборак аст номи Худо то абад, ки ҳикмат ва қудрат аз они Ӯст. Ӯ вақт ва фаслҳоро иваз мекунад; подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳон мегузорад; ба хирадмандон хирад ва ба хирадмандон дониш мебахшад.

Масалҳо 8:16 Ба василаи Ман ҳокимон ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургворон, ҳатто тамоми доварони рӯи замин.

Масалҳо 8:16 таълим медиҳад, ки ҳокимон, ашрофон ва доварони рӯи замин ҳама зери ҳокимияти Худо ҳастанд.

1. «Ҳокимияти Худо»

2. «Ҳокимияти Худо дар ҳукумати инсонӣ»

1. Қӯлассиён 1:16-17 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2. Румиён 13:1-2 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳукуматдорон муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад ва онҳое, ки мухолифат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд.

Масалҳо 8:17 Онҳоеро, ки Маро дӯст медоранд; ва онҳое ки Маро барвақт меҷӯянд, Маро хоҳанд ёфт.

Онҳоеро, ки маро дӯст медоранд, дӯст медорам ва онҳое, ки маро бо ҷидду ҷаҳд меҷӯянд, маро хоҳанд ёфт.

1: Мо бояд Худовандро бо ҷидду ҷаҳд биҷӯем, зеро Ӯ дӯстдорони Ӯро дӯст медорад ва толибони Ӯро хоҳад ёфт.

2: Худовандро бо тамоми дили худ дӯст доред, зеро Ӯ онҳоеро, ки Ӯро дӯст медоранд, дӯст медорад ва онҳоеро, ки Ӯро боғайратона меҷӯянд, пайдо хоҳад кард.

1: Такрори Шариат 4:29 - Аммо аз он ҷо шумо Худованд Худои худро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва Ӯро хоҳед ёфт, агар Ӯро бо тамоми дили худ ва тамоми ҷони худ ҷустуҷӯ кунед.

2: Ирмиё 29:13 - Вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед, Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт.

Масалҳо 8:18 Сарват ва иззат бо ман аст; Оре, сарвати доимӣ ва адолат.

Дар Масалҳо 8:18 гуфта мешавад, ки сарват ва шаъну шараф дар баробари сарвати устувор ва адолат барои онҳое, ки онро меҷӯянд, дастрасанд.

1. Қувваи имон: омӯхтани дунболи сарват ва иззат

2. Неъмати адолат: дарёфти сарват ва иззат

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Масалҳо 8:19 Меваи ман аз тилло беҳтар аст, оре, аз тиллои маҳин; ва даромади ман аз нуқраи интихобшуда.

Меваи хирад аз тиллову нуқра арзишмандтар аст.

1. Қимати ҳикмат: Чӣ тавр дар зиндагӣ иҷрошавии худро пайдо кардан мумкин аст

2. Фоидаҳои ҳикмат: Ба даст овардани сарвате, ки абадӣ боқӣ мемонад

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад;

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, нарм ва ба осонӣ ба илтиҷо, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

Масалҳо 8:20 Ман бо роҳи адолат, дар миёни роҳҳои доварӣ роҳнамоӣ мекунам:

Хирад ба адлу инсоф мебарад.

1. Роҳи адолат - Масалҳо 8:20

2. Ҷустуҷӯи адолат тавассути ҳикмат - Масалҳо 8:20

1. Ишаъё 33:15-16 - «Он ки одилона рафтор мекунад ва рост сухан мегӯяд, касе ки фоидаи зулмро рад мекунад, дастҳои худро аз гирифтани ришва меафканад, гӯшҳояшро аз шунидани хун мебандад ва чашмони худро аз Бадиро дида, дар баланд сокин хоҳад шуд; ҷои муҳофизати ӯ ҷанги сангҳо хоҳад буд: ба ӯ нон дода мешавад, обҳои ӯ собит хоҳад шуд».

2. Забур 25:8-9 - "Худованд нек ва росткор аст, бинобар ин Ӯ гуноҳкоронро дар роҳ таълим хоҳад дод; Ҳалимро дар доварӣ ҳидоят хоҳад кард, ва ҳалимон роҳи худро таълим хоҳад дод".

Масалҳо 8:21 То ки дӯстдорони Маро мерос гузорам; ва ман ганҷҳои онҳоро пур хоҳам кард.

Ин порча мардумро ба дунболи хирад даъват мекунад, ки ба шукуфоӣ мебарад.

1. Дар пайи хирад: Роҳ ба сӯи фаровонӣ

2. Интихоби оқилона: Калиди сохтани сарват

1. Масалҳо 3:13–18

2. Яъқуб 1:5–8

Масалҳо 8:22 Худованд маро дар ибтидои роҳи Худ, пеш аз корҳои қадимии Худ тасарруф кард.

Масалҳо 8:22 ба мо таълим медиҳад, ки Худованд пеш аз ҳама бо мо буд.

1. "Худо ҳамеша бо мост: омӯзиши Масалҳо 8:22"

2. "Бартарии Худованд: Таҳлили Масалҳо 8:22"

1. Ишаъё 40:28 Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад.

2. Юҳанно 1:1-3 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст; бе вай чизе офарида нашудааст.

Масалҳо 8:23 Ман аз абад, аз ибтидо ё аз абад вуҷуд доштам.

Дар Масалҳо 8:23 гуфта мешавад, ки ҳикмат пеш аз офариниши замин вуҷуд дошт.

1. Ҳикмати ҷовидонаи Худо

2. Афзалияти ҳикмат

1. Қӯлассиён 1:15-17 - Масеҳ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст.

2. Юҳанно 1:1-5 - Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

Масалҳо 8:24 Вақте ки умқ набуд, ман ба вуҷуд омадаам; вакте ки фавворахои пур аз об набуд.

Ман пеш аз офариниш офарида шудаам.

1: Файзи Худо абадӣ ва ҳамеша мавҷуд аст.

2: Қудрати Худо фавқуллода ва фаротар аз ақл аст.

1: Қӯлассиён 1:17 - Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

2: Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарват, ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ!

Масалҳо 8:25 Пеш аз он ки кӯҳҳо ҷойгир шаванд, пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд:

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо пеш аз ҳама мавҷуд буд ва абадӣ аст.

1. Чӣ тавр ҷовидонии Худо моро дастгирӣ мекунад

2. Қувваи Худо пеш аз офариниш

1. Ишаъё 48:12-13 «Ба ман гӯш деҳ, эй Яъқуб, Исроил, ки ӯро даъват кардам! даст ба осмон меафканад, ҳангоме ки онҳоро нидо мекунам, онҳо якҷоя меистанд.

2. Юҳанно 1:1-3 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омадааст, ва ҳеҷ чиз бе Ӯ офарида нашудааст.

Масалҳо 8:26 Ҳанӯз Ӯ на замин, на саҳро ва на баландтарин ғубори ҷаҳонро офаридааст.

Масалҳо 8:26 қудрати Худоро таъкид мекунад ва ба он ишора мекунад, ки Ӯ ҷаҳонро пеш аз ба вуҷуд омадани замин ва киштзорҳо офаридааст.

1. Аҷиби офариниши Худо: Дарки қудрати Худо

2. Масалҳо 8:26: Мулоҳиза дар бораи ибтидои мӯъҷизаи олам

1. Қӯлассиён 1:16-17: Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2. Ҳастӣ 1:1-2: Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид. Замин бе шакл ва холӣ буд, ва торикӣ бар рӯи чуқурӣ буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо парвоз мекард.

Масалҳо 8:27 Вақте ки Ӯ осмонро муҳайё кард, ман дар он ҷо будам, вақте ки ӯ қутбнамо бар рӯи умқ гузошт.

Ин порча дар бораи ҳикмат ва қудрати Худо барои офаридан ва идора кардани олам сухан меравад.

1. Бузургии қудрати Худо: қадр кардани бузургии эҷодии ӯ

2. Такя ба ҳикмати Худо: таваккал ба назорати подшоҳии Ӯ

1. Ирмиё 10:12 Ӯ заминро бо қудрати Худ офарид, ҷаҳонро бо ҳикмати худ барпо кард, ва осмонро бо ихтиёри Худ дароз кардааст.

2. Забур 33:6 Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

Масалҳо 8:28 Вақте ки Ӯ абрҳоро дар боло устувор сохт, вақте ки чашмаҳои чуқуриро мустаҳкам кард:

Худованд абрҳо ва чашмаҳои чуқуриро офарид ва қувват бахшид.

1. Қувваи созандаи Худо: Омузиши мӯъҷизаҳои офариниши Ӯ

2. Қудрати Худо: Такя ба ишқи бепоёни ӯ

1. Ишаъё 40:28 - Оё ту намедонӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад?

2. Забур 95:4-5 - Дар дасти Ӯ ҷойҳои умқи замин аст: қуввати теппаҳо низ аз они Ӯст. Баҳр аз они Ӯст, ва Ӯ онро офарид; ва дастҳои Ӯ хушкиро ташкил дод.

Масалҳо 8:29 Вақте ки Ӯ ба баҳр фармон дод, ки обҳо аз амри Ӯ берун набароянд; вақте ки Ӯ пояҳои заминро муқаррар кард:

Худованд бо фармони худ ҳудуди баҳр ва пояҳои заминро муқаррар кард.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани сарҳадҳое, ки Ӯ муқаррар кардааст

2. Бунёди ҳаёт: Бар Каломи Худо сохта шудан

1. Забур 24:1-2 - Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, Ҷаҳон ва сокинони он. Зеро ки онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва онро бар об устувор кардааст.

2. Ишаъё 40:22 - Ӯст, ки дар болои ҳалқаи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малахҳо ҳастанд, ки осмонро мисли парда дароз мекунад ва онҳоро мисли хайма барои сокин шудан паҳн мекунад.

Масалҳо 8:30 Он гоҳ ман дар канори ӯ будам, чунон ки бо ӯ тарбият ёфтаам;

Ҳикмат шодии Худо буд ва ҳар рӯз дар назди Ӯ шодӣ мекард.

1. Шод шудан дар Худованд: Омӯзиши ҷашн гирифтани некии Худо

2. Шодии хирад: эҳсоси хушнудии Худо

1. Ирмиё 15:16 - Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам, ва каломи Ту барои ман шодӣ ва шодии дили ман буд.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро нишон хоҳӣ дод; Дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; Дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст.

Масалҳо 8:31 Шодӣ дар қисмати зисти замини худ; ва шодии ман бо фарзандони одам буд.

Дар ҷаҳон ва бо халқи Худо шодӣ кунед.

1. Шодии мушорикат: Таҷлили ҳаёт бо халқи Худо

2. Шодии офариниш: Таҷрибаи мӯъҷизаҳои ҷаҳон

1. Забур 16:11 Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Наҳемё 8:10 Ба онҳо гуфт: «Биравед». Равғанро бихӯред ва шароби ширин бинӯшед ва ба ҳар кӣ чизе тайёр надорад, қисмат бифиристед, зеро ки ин рӯз барои Худованди мо муқаддас аст. Ва ғамгин нашав, зеро шодии Худованд қуввати шумост.

Масалҳо 8:32 Пас, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед, зеро хушо онҳое ки роҳҳои Маро риоя мекунанд.

Масалҳои 8 моро ташвиқ мекунад, ки ҳикматро гӯш кунем ва итоат кунем, зеро онҳое ки мекунанд, баракат хоҳанд ёфт.

1. «Баракати итоаткорӣ: Омӯзиш аз масалҳо 8»

2. "Роҳ ба сӯи баракат: Роҳҳои ҳикмати зинда"

1. Матто 7:13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед. Зеро васеъ аст он дарвоза ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисёриҳо аз он дохил мешаванд. Аммо дарвоза хурд аст ва роҳе танг аст, ки сӯи ҳаёт мебарад. , ва танҳо чанд нафар онро пайдо мекунанд."

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

Масалҳо 8:33 Насиҳат бишнавед ва хирадманд бошед, ва онро рад накунед.

Масалҳо 8:33 моро бармеангезад, ки насиҳатро гӯш кунем ва хирадманд бошем ва онро рад накунем.

1. Ҳикмати гӯш кардан: омӯхтан аз дигарон

2. Қудрати таълимот: Маслиҳатро қабул кардан

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

Масалҳо 8:34 Хушо касе ки Маро мешунавад ва ҳар рӯз дар назди дарвозаҳои Ман посбонӣ мекунад ва дар назди дарҳои ман мунтазир аст.

Хушо касе, ки ҳикматро мешунавад ва ҳамарӯза онро мушоҳида мекунад.

1: Ҳикмати Худо тӯҳфаест, ки бояд қадр карда шавад

2: Ҷустуҷӯи хирад баракат меорад

1: Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2: Забур 119:97-98 - Оҳ, чӣ гуна ман шариати Туро дӯст медорам! Ин тамоми рӯз медитсияи ман аст. Фармони Ту маро аз душманонам донотар мекунад, зеро ки ҳамеша бо ман аст.

Масалҳо 8:35 Зеро ҳар кӣ Маро ёбад, ҳаёт меёбад, ва сазовори илтифоти Худованд мегардад.

Масалҳо 8:35 моро бармеангезад, ки Худоро биҷӯем, зеро онҳое, ки Ӯро меёбанд, бо ҳаёт ва файзи Худованд баракат хоҳанд ёфт.

1. "Роҳи ҳаёт: Ҷустуҷӯи Худо дар Масалҳо 8:35"

2. "Баракати Худованд: Дар Масалҳо 8:35 пайдо кардани ҳаёт ва илтифот"

1. Матто 7:7-8 - Бипурс, ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

2. Такрори Шариат 4:29 - Аммо аз он ҷо шумо Худованд Худои худро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва Ӯро хоҳед ёфт, агар Ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ҷустуҷӯ кунед.

Масалҳо 8:36 Аммо ҳар кӣ бар зидди ман гуноҳ мекунад, ба ҷони худ ситам мекунад; ҳамаи онҳое ки аз ман нафрат доранд, маргро дӯст медоранд.

Гуноҳ бар зидди Худо ба нафси кас зарар меорад, дар ҳоле ки нафрат ба Худо боиси марг мегардад.

1. Роҳ ба сӯи ҳаёт: Интихоби муҳаббат бар нафрат

2. Огоҳӣ ба гунаҳкорон: Ҳифзи рӯҳи шумо аз зарар

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Масалҳо боби 9 даъватҳои ҳикмат ва беақлро муқоиса карда, онҳоро ҳамчун ду зан тасвир мекунанд, ки ба онҳое, ки ба даъватҳои онҳо гӯш медиҳанд, роҳҳо ва натиҷаҳои гуногун пешкаш мекунанд.

Сархати 1: Дар боб Ҳикмат ҳамчун як зани хирадманд, ки зиёфат омода мекунад ва мардумро даъват мекунад, ки биёянд ва аз донишаш баҳраманд шаванд, тасвир шудааст. Вай фаҳмиш, фаҳмиш ва роҳи ҳаётро пешниҳод мекунад (Масалҳо 9:1-6).

Сархати 2: Дар ин боб Фоллиро ҳамчун зани нодоне муаррифӣ мекунад, ки дар назди дари хонааш нишаста, раҳгузаронро даъват мекунад, ки ба хона даромаданд. Вай об ва нони дуздидашударо пешкаш мекунад, ки пинҳонӣ мехӯранд, ки боиси марг мегардад (Масалҳо 9:13-18).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби нӯҳ ҳадяҳо
даъватҳои муқобили ҳикмат ва фолӣ,
онҳоро ҳамчун ду зане тасвир мекунад, ки роҳҳои гуногунро пешниҳод мекунанд
ва натиҷаҳо дар асоси интихоби онҳо.

Тавсифи тасвире, ки дар бораи даъвати Ҳикмат пешниҳод шудааст, ки дар он вай зиёфат омода карда, дониш, фаҳмиш, фаҳмиш ва роҳи ҳаётро пешкаш мекунад.
Муаррифии даъвати Фолли, ки вай дар назди дари хонааш нишаста, ҳангоми пешниҳоди оби дуздидашуда, нони махфӣ, ки боиси марг мегардад.

Масалҳо 9:1 Ҳикмат хонаи худро бино кардааст, ва ҳафт сутуни худро кандааст.

Хирад бо хафт сутуни мустахкам манзиле сохтааст.

1. Қувваи ҳикмат: Чӣ гуна бояд бо ҳикмат пояи зиндагии худро бунёд кард

2. Фоидаҳои ҷустуҷӯи хирад: расидан ба ҳадафҳои зиндагӣ тавассути ҳикмати масалҳо

1. Масалҳо 9:10 - «Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст».

2. Матто 11:19 - "Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад, ва мегӯянд: "Инак, одами пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гуноҳкорон аст. Аммо ҳикмат аз фарзандони вай сафед мешавад."

Масалҳо 9:2 Вай ҳайвонҳои худро куштааст; вай майи худро омехта кардааст; вай низ дастархони худро муҷаҳҳаз кардааст.

Ин байт дар Масалҳои 9 дар бораи зане сухан меравад, ки барои меҳмонони худ зиёфат омода кардааст ва барои муваффақ шудан ба он кӯшиш ва захираҳое, ки ӯ сарф кардааст, таъкид мекунад.

1. Тайёрии базм: Дарси масалҳо 9

2. Нархи меҳмондорӣ: Таҳлили масалҳо 9

1. Луқо 14:12-14 - Масали Исо дар бораи зиёфати бузург

2. 1 Петрус 4:9 - Бе шикоят ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед

Масалҳо 9:3 Вай канизони худро фиристод, бар баландиҳои шаҳр фарьёд мезанад,

Вай ҳамаро даъват мекунад, ки биёянд ва бо ӯ хӯрок хӯранд ва ҳақиқат ва донишеро, ки ӯ пешкаш мекунад, эҳсос кунанд.

1: Биё ва дар сари суфраи хирад хӯрдан ва аз ҳаќиќат ва донише, ки пешкаш мешавад, иштирок кун.

2: Ҳикмат моро даъват мекунад, ки дар баландтарин ҷойҳои шаҳр бо ӯ ҳамроҳ шавем, то фаҳмиш ва фаҳмиш пайдо кунем.

1: Масалҳо 9:5-6 - "Биё, аз нони Ман бихӯр ва аз шаробе ки ман омехта кардам, бинӯш. Нодонро тарк карда, зинда шав ва бо роҳи хирад бирав".

2: Матто 11: 28-30 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам". ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи Ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Масалҳо 9:4 Ҳар кӣ содда аст, бигзор ба ин ҷо рӯй гардонад; лекин ҳар кӣ фаҳмидан мехоҳад, ба вай мегӯяд:

Ҳикмат ҳама соддалавҳонро даъват мекунад, ки биёянд ва омӯзанд ва онҳоеро, ки ақл надоранд, биёянд ва дониш гиранд.

1. Даъвати ҳикмат: Ба даъват гӯш диҳед

2. Омӯзиш ва фаҳмиш: Роҳи хирад

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе сарзаниш медиҳад, биталабад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Масалҳо 9:5 Биёед, аз нони ман бихӯред, ва аз шароби омехтакардаам бинӯшед.

Масалҳо 9:5 одамонро ташвиқ мекунад, ки аз хӯроке, ки Худо пешкаш кардааст, иштирок кунанд.

1. Даъвати Худо: Қабули ҳадяи дастархони ӯ.

2. Хӯрдан аз ҳикмати Худо: Рақобат бо ӯ.

1. Юҳанно 6:35 - "Ва Исо ба онҳо гуфт: "Ман нони ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд".

2. Забур 33:8 - "Эй бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст: хушо касе ки ба Ӯ таваккал мекунад".

Масалҳо 9:6 Нодонро тарк карда, зиндагӣ кун; ва дар роҳи фаҳм равед.

Нодониро тарк кун ва аз паи хирад ба манфиати худ шав.

1. Интихоби оқилона: Манфиатҳои дунболи хирад

2. Рад кардани беақлӣ: Шодии интихоби фаҳмиш

1. Масалҳо 1:7, "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Забур 118:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Масалҳо 9:7 Ҳар кӣ масхаракунандаро мазаммат кунад, худро расво мекунад, ва ҳар кӣ шарирро мазаммат мекунад, доғе мешавад.

Шахси мутакаббир ва фосиқро набояд сарзаниш кард, зеро ин танҳо шармандагӣ ва доғе хоҳад дошт.

1: Дар муҳаббат сухани рост бигӯй, зеро он сулҳу фаҳм оварад.

2: Эътироф кунед, ки ҳамаи мо гуноҳ кардаем ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаем ва аз ин рӯ мо бояд ба онҳое, ки ба мо ситам кардаанд, файзу марҳамат зоҳир кунем.

1: Эфсӯсиён 4:15 - Баръакс, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат дар он ки Сардор аст, ба Масеҳ табдил ёбад.

2: Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

Масалҳо 9:8 Тамасхуркунандаро мазаммат макун, мабодо аз ту нафрат кунад; хирадмандро мазаммат кун, ва ӯ туро дӯст хоҳад дошт.

Ин оят моро бармеангезад, ки ҳангоми сӯҳбат бо одамони гуногун равишҳои гуногунро истифода барем. Оқимон аз ислоҳ истиқбол мекунанд, дар ҳоле ки масхаракунандагон набояд сарзаниш кунанд.

1. Омӯзиши суханронии оқилона: Чӣ гуна суханҳои мо ҳикмати моро ошкор мекунанд

2. Ҷавоб додан ба ислоҳ: Чӣ тавр танбеҳро бо файз қабул кардан мумкин аст

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Эфсӯсиён 4:29 - «Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад».

Масалҳо 9:9 Ба хирадманд насиҳат деҳ, вай боз ҳам донотар мешавад: одилро таълим диҳӣ, ва донишаш афзун мегардад.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ҳикмат ва дониши худро бо дигарон мубодила кунанд.

1. Қувваи дониш: Чӣ тавр мо метавонем ҳикмати худро барои кӯмак ба дигарон истифода барем

2. Фоидаҳои таълим ва омӯзиш: Рушди хирад тавассути таълим

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 1:7 - "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Масалҳо 9:10 Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст.

Тарси Худованд асоси хирад ва хирад аст.

1. Ҳикмат аз тарси Худованд сар мешавад

2. Фаҳмидани муқаддасот тавассути дониш

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

Масалҳо 9:11 Зеро ки айёми ту ба василаи ман зиёд мешавад, ва солҳои умрат зиёд хоҳад шуд.

Агар мо ҳикмати Ӯро қабул кунем ва ба Ӯ таваккал кунем, Худо ба мо умри дароз медиҳад.

1. Баракатҳои Масалҳо 9:11 - Чӣ тавр ҳикмати Худо метавонад рӯзҳои моро зиёд кунад

2. Дар ҳикмати Масалҳо зиндагӣ кардан 9:11 - Шодии умри дарозро эҳсос кунед

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Забур 90:12 - "Пас ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои моро ҳисоб кунем, то ки мо дили ҳикматро ба даст орем".

Масалҳо 9:12 Агар доно бошӣ, барои худ доно хоҳӣ шуд;

Масалҳо 9:12 ҳушдор медиҳад, ки хирадмандон ба худ фоида хоҳанд овард, дар ҳоле ки онҳое, ки ҳикматро ба инобат намегиранд, оқибатро танҳо хоҳанд пардохт.

1. Оқибатҳои хирад ва беақлӣ: Масалҳо 9:12.

2. Муҳимияти гӯш кардани ҳикмати Худо: Масалҳо 9:12.

1. Матто 10:39 - «Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод медиҳад, онро хоҳад ёфт».

2. Масалҳо 12:15 - "Роҳи аблаҳ дар назари худаш дуруст аст, аммо касе ки ба маслиҳат гӯш медиҳад, хирадманд аст".

Масалҳо 9:13 Зани беақл ғавғо аст, вай содда аст ва ҳеҷ чизро намедонад.

Дар порча аз зани беақл сухан меравад, ки баланд садо медиҳад ва аз беақлии худ бехабар аст.

1. Ҳикмат омӯхтан аз зарбулмасал: Беақлӣ аз ғавғо

2. Фаҳмидани хатари ҷоҳилӣ: Зани аблаҳи масал 9

1. Масалҳо 1:7, "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Яъқуб 3:13-16, "Дар миёни шумо кист хирадманд ва донишманд аст? бигзор вай дар сӯҳбати нек аъмоли худро бо фурӯтании хирад нишон диҳад. Аммо агар шумо дар дилҳои худ ҳасад ва низоъ дошта бошед, ҷалол не ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмат на аз боло нозил намешавад, балки заминӣ, нафсонӣ ва шайтонист; зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол аст, ошуфтагӣ ва ҳар кори бад вуҷуд дорад».

Масалҳо 9:14 Зеро ки вай назди дари хонаи худ, дар баландиҳои шаҳр нишастааст,

Дар порча дар бораи зане сухан меравад, ки дар як макони бонуфузи шаҳр нишастааст.

1. Ҳокимияти занон дар ҷомеа

2. Қудрати занон дар роҳбарӣ

1. Забур 45:9 - «Духтарони подшоҳон дар миёни занони мӯҳтарами туст; малика дар дасти рости Ту дар зари Офир меистод».

2. 1 ба Қӯринтиён 11:3-5 - "Аммо мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст; ва сари зан мард аст; ва сари Масеҳ Худост. Ҳар як мард дуо мегӯяд ё нубувват мекунад. , ки сари худро пӯшида бошад, сари худро дашном медиҳад, лекин ҳар зане ки бо сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро дашном медиҳад, зеро ки ин ҳама якест, ки гӯё тарошида шуда бошад».

Масалҳо 9:15 Барои даъват кардани мусофироне, ки бо роҳи худ мераванд:

Ин порча мардумро ба роҳи рост ҳидоят мекунад.

1. Ҳидояти Худо: Дар роҳи рост бимонед

2. Подоши пайравӣ ба роҳи Худо

1. Матто 7:13-14 - Аз дарвозаи танг дохил шавед; зеро дарвоза васеъ аст ва роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва аз он дохил мешаванд. Зеро ки дарвоза хурд аст ва роҳ танг аст, ки ба сӯи ҳаёт мебарад, ва онро ёфтагон кам аст.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Масалҳо 9:16 Ҳар кӣ содда аст, бигзор ба ин ҷо баргардад;

Масалҳо 9:16 онҳоеро, ки оддӣ ҳастанд, ташвиқ мекунад, ки аз хирад хирад биҷӯянд, ва онҳое, ки фаҳмиш надоранд, биёянд ва биомӯзанд.

1. "Талабот ба хирад: ҳидояти ҳаким".

2. "Даъвати Худо ба ҳикмат: Ҷустуҷӯи фаҳмиш дар Масалҳо 9:16"

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

2. Қӯлассиён 2:3 - «дар онҳо тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳонанд».

Масалҳо 9:17 Оби дуздӣ ширин аст, ва нони пинҳонӣ хӯрда хуш аст.

Ин оят дар бораи ҳаловати гуноҳ сухан меравад, ки зудгузар аст ва оқибат ба ҳалокат меорад.

1: Гуноҳ лаззатро ваъда медиҳад, аммо дар ниҳоят ба ҳалокат мебарад.

2: Аз чизҳои Худо баҳра баред, на аз лаззатҳои зудгузари гуноҳ.

1: Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ки ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 9:18 Аммо ӯ намедонад, ки мурдагон дар он ҷо ҳастанд; ва мехмононаш дар каъри дузах хастанд.

Мурдагон дар умқи ҷаҳаннам ҳастанд ва дарк намекунанд.

1: Исо омад, то моро аз марг ва лаънат наҷот диҳад.

2: Мо бояд ба воқеияти марг ва доварӣ бедор бошем.

1: Юҳанно 1:1-5 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омадааст, ва ҳеҷ чиз бе Ӯ офарида нашудааст. Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамон буд. Нур дар торикӣ медурахшад, торикӣ онро маглуб накардааст.

2: Ибриён 9:27 Ва чунон ки муқаррар шудааст, ки одам як бор бимирад, ва баъд аз он доварӣ меояд.

Боби 10-уми Масалҳо аз масалҳои гуногуни инфиродӣ иборат аст, ки мавзӯъҳои гуногунро дар бар мегиранд, аз ҷумла ҳикмат, адолат ва оқибатҳои бадӣ.

Сархати 1: Боб бо муқоисаи хислатҳо ва натиҷаҳои хирадмандон ва нодонон оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки сухани оқилона баракат меорад, дар ҳоле ки суханони аблаҳӣ ба ҳалокат оварда мерасонад (Масалҳо 10:1-8).

Параграфи 2: Боб бо масалҳои гуногун идома дорад, ки ба мавзӯъҳо, ба монанди ростқавлӣ, меҳнатдӯстӣ, сарвати аз адолат ба даст овардашуда ва фоидаи ҳаром ва аҳамияти истифодаи оқилонаи калимаҳо (Масалҳо 10:9-32).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби даҳумро дар бар мегирад
зарбулмасалхои алохида, ки мавзуъхои гуногунро дарбар мегиранд
аз ҷумла хирад, адолат,
ва оқибатҳои бо шарорат алоқаманд.

Хусусиятҳои муқоисавӣ дар бораи шахсони оқил ва беақл ва эътироф дар бораи натиҷаҳое, ки дар натиҷаи интихоби онҳо нишон дода шудаанд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ ба мавзӯъҳои гуногун, аз қабили ростқавлӣ, меҳнатдӯстӣ, сарвати ҳалол ва фоидаи ҳаром.
Таъкид кардани аҳамияти истифодаи оқилонаи калимаҳо.

Масалҳо 10:1 Масалҳои Сулаймон. Писари оқил падарро шод мекунад, вале писари нодон вазнинии модар аст.

Дар зарбулмасалхои Сулаймон гуфта мешавад, ки писари доно падарро шод мегардонад, писари нодон бошад, барои модар бори гарон аст.

1. Шодии писари хирадманд будан

2. Бори писари нодон будан

1. Масалҳо 29:15 - Асо ва мазаммат ҳикмат мебахшад, аммо кӯдаке, ки дар ҳоли худ мондааст, модари худро шарманда мекунад.

2. Эфсӯсиён 6:1-4 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То ки бар ту некӯ бошад ва дар рӯи замин умри дароз дорӣ. Ва эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

Масалҳо 10:2 Ганҷҳои бадӣ фоидае намебахшад, балки адолат аз марг наҷот медиҳад.

Ганҷҳои бадӣ фоидаи дарозмуддат надоранд, аммо адолат ҳаёт мебахшад.

1: Роҳи адолат роҳи ҳаёт аст

2: Ҷалби бадӣ зудгузар аст

1: Матто 6: 19-20 "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед.

2: Ибриён 11: 25-26 "Ва афзалтар аст, ки бо қавми Худо уқубат кашидан аз ҳаловати гуноҳ як вақт баҳра барад; дашномҳои Масеҳро сарвати бештар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки Ӯ ба подоши подош».

Масалҳо 10:3 Худованд ҷони одилонро ба гуруснагӣ намегузорад, балки дороии шариронро дур мекунад.

Худованд одилонро рӯзӣ медиҳад ва аз бадкорон нигоҳ медорад.

1: ризқи Худо барои солеҳон

2: Оқибатҳои бадӣ

1: Матто 6:31-33 - Пас, фикр накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: «Чӣ бинӯшем? ё: "Моро бо чӣ бипӯшем?" Зеро ки халқҳо пас аз ҳамаи ин чизҳоро меҷӯянд, зеро Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

2: Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

Масалҳо 10:4 Касе ки бо дасти суст кор мекунад, камбағал мешавад, вале дасти меҳнатдӯст бой мешавад.

Касе, ки боғайрат кор кунад, сарватдор мешавад, танбал бошад.

1. Бо ҷидду ҷаҳд кор кунед ва мукофоти муваффақиятро ба даст оред.

2. Бекор нашавед, балки бо меҳнати худ ба Худо хидмат кунед.

1. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

2. Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, онро бо тамоми қуввати худ иҷро кун.

Масалҳо 10:5 Ҳар кӣ дар тобистон ҷамъ мекунад, писари оқил аст, аммо касе ки дар дарав хуфтааст, писари расво аст.

Писари доно дар тобистон барои чамъоварии хосил мехнат мекунад, аммо касе ки танбал шуда дар дарав хоб мекунад, шарманда мешавад.

1. Арзиши меҳнат

2. Оқибатҳои танбалӣ

1. Воиз 11:4 - "Ҳар кӣ шамолро нигоҳ дорад, намекорад, ва ҳар кӣ ба абр нигоҳ мекунад, дарав намекунад.

2. Матто 9:37-38- Сипас ба шогирдонаш гуфт: Ҳосили фаровон аст, аммо коргарон кам. Пас, аз Соҳиби дарав хоҳиш кунед, ки ба киштзори дараваш коргарон фиристад.

Масалҳо 10:6 Баракат бар сари одил аст, вале зӯроварӣ даҳони шаронро мепӯшонад.

Баракат подоши зиндагии одил аст, дар ҳоле ки зӯроварӣ ва бадкорӣ натиҷаи гуноҳ аст.

1. Зиндагии одилона баракат меорад

2. Бадӣ оқибатҳо хоҳад дошт

1. Забур 111:1-3 - Худовандро ҳамду сано кунед. Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ хеле лаззат мебарад. Насли Ӯ дар рӯи замин тавоно хоҳад буд: насли одил баракат хоҳад ёфт. Сарват ва сарват дар хонаи ӯ хоҳад буд, ва адолати ӯ то абад пойдор аст.

2. Матто 5:3-12 - Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд. Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер хоҳанд шуд. Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд кард. Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид. Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд. Хушо онҳое ки барои адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ бар шумо ҳар гуна бадгӯӣ хоҳанд гуфт.

Масалҳо 10:7 Хотираи одил баракат аст, аммо номи бадкорон пӯсида хоҳад шуд.

Одилонро бо некӣ ёд мекунанд, ва шаронро фаромӯш мекунанд.

1. Хотираи инсони одил: бо сабабҳои дуруст ба ёд овардан

2. Фоҷиаи одами шарир: Фаромуш шудани ҳама

1. Забур 111:6 - Одилон то абад дар хотир хоҳанд монд.

2. Воиз 8:10-11 - Вақте ки ҳукм барои ҷиноят ба зудӣ иҷро намешавад, дили одамон аз нақшаҳои бадӣ пур мешавад.

Масалҳо 10:8 Ҳакими дилаш аҳкомро қабул мекунад, вале аблаҳи беақл меафтад.

Доно ба насиҳати оқилона гӯш медиҳад, дар ҳоле ки аблаҳи беақл ҳеҷ фоидае нахоҳад дошт.

1: Муҳимияти гӯш кардани маслиҳати оқилона.

2: Оқибатҳои беақлӣ.

1: Яъқуб 1:19-20 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад. Зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад.

2: Масалҳо 12:15 - Роҳи аблаҳ дар назари худаш дуруст аст, аммо касе ки ба маслиҳат гӯш медиҳад, доно аст.

Масалҳо 10:9 Касе ки рост рафтор мекунад, албатта роҳ меравад;

Касе, ки ҳаёти поквиҷдонона ба сар мебарад, муваффақ хоҳад шуд, дар ҳоле ки онҳое, ки бо фиреб зиндагӣ мекунанд, ошкор хоҳанд шуд.

1. Фоидаҳои зиндагии ҳалол

2. Оқибатҳои зиндагӣ бо фиреб

1. Мико 6:8: Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

2. Масалҳо 11:3: Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

Масалҳо 10:10 Касе, ки бо чашм чашмак мезанад, ғамгин мешавад, вале аблаҳ ғамгин мешавад.

Оқибати чашмак задани бадхоҳ метавонад андӯҳгин бошад, дар ҳоле ки сухангӯи аблаҳ оқибати суханони онҳоро мекашад.

1. Қудрати сухан: Фаҳмидани оқибатҳои сухани мо

2. Миз задани бадхоҳ: Натиҷаҳои ғамангези амалҳои бадхоҳ

1. Масалҳо 10:10, "Касе ки бо чашм чашмак мезанад, ғамгин мешавад, аммо аблаҳи беақл меафтад".

2. Яъқуб 3:9-10, "Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Дуруд ва лаънат аз ҳамон даҳон мебарояд. Бародарон, ин чизҳо набояд буд. ки чунин бошад».

Масалҳо 10:11 Даҳони одил чоҳи ҳаёт аст, вале зӯроварӣ даҳони шарирро мепӯшонад.

Одил суханони худро барои ҳаёт истифода мебаранд, ва шарирон бошад, суханони худро барои ҳалокат истифода мебаранд.

1. Қудрати сухан: Даъват ба сухани зиндагӣ

2. Зӯроварӣ: Огоҳӣ аз суханони харобиовар

1. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор ҳеҷ муошырати фосид аз даҳони шумо берун наравад, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз бахшад.

Масалҳо 10:12 Нафрат ҷанҷолҳоро бармеангезад, аммо муҳаббат ҳама гуноҳҳоро мепӯшонад.

Нафрат метавонад ба низоъ оварда расонад, аммо муҳаббат метавонад ҳама гуна хатоҳоро бахшад.

1. Қувваи Муҳаббат: Фаҳмидани чӣ гуна бахшидан

2. Бартараф кардани кина: Омӯзиши рад кардани низоъ

1. Матто 6:14-15 - "Зеро, агар шумо одамони дигарро, вақте ки онҳо бар зидди шумо гуноҳ мекунанд, бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад".

2. 1 Петрус 4:8 - «Пеш аз ҳама, якдигарро самимона дӯст доред, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

Масалҳо 10:13 Дар лабони доно ҳикмат пайдо мешавад, аммо асо барои пушти касест, ки ақл надорад.

Ҳикмат дар сухани доноён пайдо мешавад, дар ҳоле ки нодонӣ бо асо ислоҳ мешавад.

1. Арзиши хирад: Омӯзиши гӯш кардани сухани хирадмандон

2. Оқибатҳои рад кардани дастур: Асои ислоҳ

1. Масалҳо 1:7, «тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, вале аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд».

2. Масалҳо 13:24, "Ҳар кӣ асоро дареғ медорад, аз писараш нафрат мекунад, аммо касе ки ӯро дӯст медорад, саъй мекунад, ки ӯро тарбия кунад".

Масалҳо 10:14 Доноён дониш ҷамъ мекунанд, вале даҳони аблаҳ наздик аст ҳалокат.

Ҳикмат ба воситаи дониш ба даст меояд, дар ҳоле ки беақлӣ ба ҳалокат мебарад.

1. Сармоягузорӣ дар ҳикмат: Фоидаҳои дониш

2. Хатарҳои беақлӣ: пешгирӣ аз нобудшавӣ

1. Воиз 7:19 - Ҳикмат як марди хирадмандро аз даҳ ҳокими шаҳр тавонотар мекунад.

2. Масалҳо 14:8 - Ҳикмати оқил ин аст, ки роҳи ӯро дарк кунад, аммо аблаҳи аблаҳон фиребанда аст.

Масалҳо 10:15 Сарвати сарватманд шаҳри пурқуввати ӯст: ҳалокати камбағалон камбизоатии онҳост.

Сарватмандонро дороии худ муҳофизат мекунанд, дар ҳоле ки камбағалон аз набудани он азоб мекашанд.

1. Баракати сарват ва лаънати фақир

2. Қудрати ризқ ва зарурати кумак

1. Яъқуб 2:1-7 - рӯйбинӣ ҳангоми доварӣ кардани дигарон

2. Матто 19:21-24 - Мушкилоти ҷавони сарватманд

Масалҳо 10:16 Меҳнати одилон ба ҳаёт аст, самари шарир ба гуноҳ.

Одилон аз заҳмати худ мукофот хоҳанд гирифт, бадкорон бошад, оқибати аъмоли худро ба дӯш хоҳанд гирифт.

1: Аз муваффақияти бадкорон рӯҳафтода нашавед, зеро Худо дар ниҳоят ба онҳое, ки ба Ӯ содиқанд, мукофот хоҳад дод.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем ва сахт меҳнат кунем, зеро бидонем, ки Худо моро бо самараи меҳнатамон баракат медиҳад.

1: Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед. Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо; Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

2: Матто 16:27 - Зеро Писари Одам бо фариштагони Худ дар ҷалоли Падари Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад дод.

Масалҳо 10:17 Ӯ дар роҳи ҳаёт аст, ки насиҳатро риоят мекунад, аммо касе ки мазамматро рад мекунад, гумроҳ мешавад.

Ҳар кӣ ба панд пайравӣ кунад, дар роҳи ҳаёт аст ва онон, ки ислоҳро рад мекунанд, аз он гумроҳ мешаванд.

1. Дастурҳои зерин: Роҳи ҳаёт

2. Рад кардани ислоҳ: роҳ ба сӯи хато

1. Масалҳо 3:5-6, "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Ибриён 12: 5-6, "Ва ту насиҳатеро, ки ба шумо ҳамчун писарон мурочиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр нашав ва ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро тарбия мекунад, ки ҳар писареро, ки қабул кунад, дӯст медорад ва ҷазо медиҳад.

Масалҳо 10:18 Касе ки нафратро бо лабҳои дурӯғ пинҳон мекунад, ва ҳар кӣ тӯҳмат мегӯяд, аблаҳ аст.

Касе, ки бадгӯӣ мекунад ва онро бо суханони ноҳақ пинҳон мекунад, нодон аст.

1: Мо бояд аз суханони худ эҳтиёт бошем. Ҳатто агар мо нисбати касе нафрат дошта бошем ҳам, мо набояд барои пинҳон кардани он дурӯғ истифода барем.

2: Мо бояд ҳамеша эҳтиёт бошем, ки ҳақиқатро гӯем, ҳатто вақте ки мо нисбати касе ё чизе сахт эҳсос мекунем.

1: Эфсӯсиён 4:25 - Пас, дурӯғро аз байн бурда, бигзор ҳар яке аз шумо ба ёри худ рост бигӯяд, зеро ки мо узвҳои якдигарем.

2: Қӯлассиён 3:9 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо шахси кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед.

Масалҳо 10:19 Дар бисёр суханон гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лаби худро нигоҳ дорад, доно аст.

Калимаҳо метавонанд барои гуноҳ истифода шаванд, бинобар ин худдорӣ кардан оқилона аст.

1. Қудрати калимаҳо: Чӣ тавр онҳоро барои некӣ истифода бурдан мумкин аст

2. Ҳикмати парҳез аз сухани гуноҳ

1. Яъқуб 3:5-6 - "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангали бузурге аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шудааст, ва тамоми баданро олуда мекунад ва тамоми давраи ҳаётро оташ мезанад».

2. Забур 141:3 - "Эй Худованд, бар даҳони ман посбон бигузор; дари лабони маро нигоҳ дор!"

Масалҳо 10:20 Забони одил мисли нуқраи интихобшуда аст: дили шарирон арзише надорад.

Забони одил асбоби арзишманд аст, дар ҳоле ки дили бадкорон арзише надорад.

1. Кувваи сухан: чи тавр нутки мо хислати моро ифода мекунад

2. Тафовут байни одил ва шарир

1. Яъқуб 3:2-12 Қудрати забон

2. Масалҳо 12:18 Забони хирадманд шифо мебахшад

Масалҳо 10:21 Лабҳои одилон бисёр одамонро сер мекунанд, вале аблаҳон аз норасоии ҳикмат мемиранд.

Одил насиҳат ва ҳидоят медиҳанд, ки ба бисёриҳо фоида меорад, дар ҳоле ки аблаҳон хирад надоранд ва оқибатҳои онро мебинанд.

1. Қувваи адолат: Чӣ гуна суханҳои хирадманд ҳаёт ва баракат меоранд

2. Беақлии гуноҳ: Чаро ҷоҳилӣ марг ва ҳалокат меорад

1. Масалҳо 15:7 - Лабҳои доно дониш паҳн мекунанд; дили аблаҳон чунин нест.

2. Яъқуб 3:13-18 - Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бигузор онро бо зиндагии неки худ, бо аъмоли хоксорие, ки аз хирад бармеояд, нишон диҳанд.

Масалҳо 10:22 Баракатҳои Худованд бой мегардонад, ва бо он ғам намеафзояд.

Масалҳо 10:22 таълим медиҳад, ки онҳое, ки баракати Худовандро мегиранд, бе ғаму андӯҳ бой мешаванд.

1. Баракати Худованд фаровонӣ меорад

2. Баракати Худовандро бигиред ва савобро даравед

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Эфсӯсиён 1:3 - Ҳамду сано ба Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро дар олами осмонӣ бо ҳар баракати рӯҳонӣ дар Масеҳ баракат додааст.

Масалҳо 10:23 Ба беақл бадкорӣ кардан мисли бозӣ аст, аммо хирад хирад дорад.

Бадкор будан аблаҳӣ аст, аммо дарк кардан оқилона аст.

1. Ҳикмати фаҳмиш

2. Аҳмақии фасод

1. Яъқуб 1:5-8, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва ҳеҷ шакку шубҳа барои Касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро шамол ронда ва парронад, зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард, вай марди дудилагӣ аст ва дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст.

2. Забур 32:8-9, "Туро насиҳат хоҳам дод ва дар роҳе ки бояд биравӣ, туро насиҳат хоҳам дод, бо чашми худ бар ту насиҳат хоҳам дод. Мисли асп ё хачир

набош, бе ақл, ки бояд ҷилавгирӣ шавад. бо каме ва ҷилав, вагарна он наздики шумо нахоҳад монд.

Масалҳо 10:24 Тарси шарир бар вай хоҳад омад, аммо хоҳиши одилон иҷро хоҳад шуд.

Шарирон аз тарси худ азоб хоҳанд кашид, аммо одилон мукофот хоҳанд гирифт.

1. Тарс аз шарирон: Оқибатҳои тафаккури тарснок

2. Орзуи солеҳ: Подош барои рафтори шоиста

1. Ишаъё 32:17 - "Ва самараи адолат осоиштагӣ ва натиҷаи адолат, оромӣ ва эътимод то абад хоҳад буд".

2. Забур 37:4 - "Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

Масалҳо 10:25 Чӣ тавре ки гирдбод мегузарад, шарир дигар нест, балки одилон таҳкурсии ҷовидонӣ аст.

Адолати Худо ба одилон дода мешавад ва абадӣ аст.

1: Адолати Худо абадӣ аст ва он барои ҳама одил дастрас аст.

2: адолатро биҷӯед ва адолати Худо барои шумо то абад дастрас хоҳад буд.

1: Забур 37:28, зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад ва содиқони Худро тарк намекунад; абадӣ нигох дошта мешаванд.

2: Яъқуб 2:13, Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Масалҳо 10:26 Чӣ тавре ки сирко барои дандонҳо ва мисли дуд барои чашмон аст, танбал барои фиристодагони ӯ ончунон аст.

Танбалҳо барои онҳое, ки онҳоро мефиристанд, бори гарон ва нороҳатанд.

1: Танбал: Боре барои дигарон

2: Танбал: Мушкилот барои онҳое, ки онҳоро мефиристанд

1: Воиз 10:18, "Аз танбалии зиёд бино фарсуда мешавад ва аз бекории дастҳо хона фурӯ меравад."

2: Масалҳо 12:24, "Дасти меҳнатдӯст ҳукмронӣ хоҳад кард, аммо танбал зери хироҷ хоҳад буд".

Масалҳо 10:27 Тарси Худованд айёмро дароз мекунад, аммо солҳои шарирон кӯтоҳ хоҳад шуд.

Тарси Худованд умрро дароз мекунад, вале бадӣ умри кӯтоҳтар мекунад.

1. Баракати итоаткорӣ ба Худованд: Чӣ гуна тарс аз Худованд умри дароз мебахшад.

2. Лаънати нофармонӣ ба Худованд: Чӣ гуна бадӣ ба марги барвақт мебарад.

1. Забур 34:12-14 - Кадом одам аст, ки орзуи ҳаёт ва рӯзҳои зиёдро дӯст дорад, то ки некиро бубинад? Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳоятро аз макр нигоҳ дор. Аз бадӣ дур шав ва некӣ кун; сулхро чустучу кунед ва аз паи он гардед.

2. Масалҳо 19:16 - Ҳар кӣ ҳукмро риоя мекунад, ҷони худро нигоҳ медорад; лекин ҳар кӣ аз роҳҳои вай беэътиноӣ мекунад, хоҳад мурд.

Масалҳо 10:28 Умеди одил шодӣ хоҳад буд, аммо интизории шарирон барбод хоҳад рафт.

Умеди одилон шодӣ хоҳад овард, аммо интизории шарирон барбод хоҳад рафт.

1. Умед ба Худованд: Чӣ гуна таваккал ба Худо шодӣ ва қаноатмандӣ меорад.

2. Зиндагӣ бо интизорӣ: Чаро такя ба чизҳои дунявӣ боиси ноумедӣ мешавад.

1. Забур 40:1-3 - Ман бо сабр интизори Худованд будам; ба ман майл кард ва доди маро шунид. Маро аз чоҳи харобӣ, аз ботлоқи ботлоқ берун кашид ва пойҳоямро бар санг ниҳода, қадамҳоямро бехатар сохт. Дар даҳони ман суруди наве гузошт, Суруди ҳамду санои Худои мо.

2. Румиён 8:20-21 - Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро мутеъ кардааст, ба умеди он ки худи махлуқот аз ғуломии фасод раҳо хоҳад шуд ва озодии ҷалолро ба даст хоҳад овард. аз фарзандони Худо.

Масалҳо 10:29 Роҳи Худованд барои росткорон қувват аст, вале барои бадкорон ҳалокат хоҳад буд.

Роҳи Худованд ба одилон қувват мебахшад, вале ситамкоронро ҳалокат интизор аст.

1. Қувваи адолат: Омӯзиши пайравӣ аз роҳи Худованд

2. Оқибатҳои гуноҳ: Ҳалокате, ки мунтазири шарорат аст

1. Забур 37:39 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2. Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Масалҳо 10:30 Одил ҳеҷ гоҳ дур нахоҳад шуд, вале шарирон дар рӯи замин нахоҳанд буд.

Одил ҳамеша дар ҷои амн мемонанд, ва шарирон дар рӯи замин нахоҳанд монд.

1. Файзи Худо барои парҳезгорон нерӯи устувор аст.

2. Ба бадкорон дар рӯи замин ҷой нест.

1. Забур 37:10-11 - "Боз чанде нагузашта шарир нест хоҳад шуд; гарчанде ки шумо ба ҷои ӯ бодиққат назар кунед, вай дар он ҷо нахоҳад буд. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд ва аз осоиштагии фаровон лаззат хоҳанд бурд. "

2. Румиён 12:21 - «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Масалҳо 10:31 Даҳони одил ҳикмат мебарорад, аммо забони ғафс бурида мешавад.

Одил бо даҳони худ ҳикмат мебарорад, дар ҳоле ки забони бадхоҳ бурида мешавад.

1: Қувваи Калом - Чӣ тавр суханони мо метавонанд ҳикмат ё харобиро ба вуҷуд оранд.

2: Ҳикмати сукут - Муҳимияти омӯхтани замоне, ки сукут кард ва сухан нагӯяд.

1: Яъқуб 3:2-12 - Фаҳмонед, ки чӣ тавр забон қудрати ҳаёт ва мамот дорад.

2: Забур 37:30-31 - Фаҳмонда мешавад, ки мукофот барои онҳое, ки забонашонро аз бадӣ ва лабҳои худро аз макр нигоҳ доранд.

Масалҳо 10:32 Лабҳои одил медонад, ки чӣ мақбул аст, вале даҳони шарир бадгӯӣ мекунад.

Одил медонанд, ки мақбул аст, ва шарирон бадгӯӣ мекунанд.

1: Оқилона ва одилона сухан гӯед - Масалҳо 10:32

2: Калимаҳои худро бодиққат интихоб кунед - Масалҳо 10:32

1: Яъқуб 3:2-10 - Ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем ва агар касе дар гуфтаҳои худ пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро ҷилавгирӣ кунад.

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Боби 11-уми Масалҳо ба муқоиса кардани хусусиятҳо ва оқибатҳои адолат ва бадӣ диққати махсус дода, баракатҳоеро, ки аз зиндагии одилона ба даст меоранд, нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани аҳамияти беайбӣ, ростқавлӣ ва фурӯтанӣ оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки дар адолат рафтор мекунанд, илтифоти Худоро пайдо мекунанд (Масалҳо 11:1-6).

Сархати 2: Боб бо зарбулмасалҳои гуногун идома дорад, ки ба мавзӯъҳое чун саховатмандӣ, меҳрубонӣ, амонатдорӣ ва оқибатҳои фиребу бадкорӣ дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки одил зиндагӣ мекунанд, мукофот хоҳанд гирифт, дар ҳоле ки шарирон бо ҳалокат дучор хоҳанд шуд (Масалҳо 11:7-31).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби ёздаҳум муқоиса

хусусиятҳо ва оқибатҳои адолат ва бадӣ,
таъкид кардани баракатҳое, ки бо зиндагии одилона алоқаманданд.

Эътироф кардани аҳамияти беайбӣ, ростқавлӣ ва фурӯтанӣ ва илтифоти Худо аз ҷониби онҳое, ки дар адолат рафтор мекунанд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили саховатмандӣ, меҳрубонӣ, амонатдорӣ ва ҳушдор аз фиребу бадӣ ба мавзӯъҳои мухталиф муроҷиат мекунад.
Таъкид кардани мукофотҳо барои ҳаёти ростқавл ва қайд кардани оқибатҳои бо шарирон, аз ҷумла нобудшавӣ.

Масалҳо 11:1 Тарозуи бардурӯғ назди Худованд зишт аст, аммо вазни одил лаззати Ӯст.

Вазни одил писанди Худованд аст, дар ҳоле ки тарозуи бардурӯғ зишт аст.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки дар муносибат бо дигарон одилона ва адолатнок бошем, зеро Худованд аз тавозуни бардурӯғ нафрат дорад.

2: Биёед ҳаёти худро тафтиш кунем, то боварӣ ҳосил кунем, ки тарозуи мо бо вазнҳои бардурӯғ чаппа нашавад, зеро Худованд аз адолат лаззат мебарад.

1: Масалҳо 16:11 - Вазн ва тарозуи одилона аз они Худованд аст; тамоми вазни халта кори у аст.

2: Яъқуб 2:1-13 - Бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, зеро ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред.

Масалҳо 11:2 Ҳангоме ки ғурур ояд, нанг меояд, вале хирад дар дасти фурӯтан аст.

Мағрурӣ боиси расвоӣ мегардад, дар ҳоле ки фурӯтанӣ хирад меорад.

1. Мағрур ва хоксорӣ: Интихоби хирад ва шарм

2. Хиради фурӯтанӣ: Мулоҳиза дар бораи Масалҳо 11:2

1. Яъқуб 4:6–10

2. 1 Петрус 5:5–7

Масалҳо 11:3 Беайбии одил онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдории ҷиноятқорон онҳоро нест хоҳад кард.

Подшоҳонро ба комёбӣ мебарад ва роҳи нодурусти фосиқонро ба ҳалокат мебарад.

1. Беайбӣ калиди муваффақият аст

2. Роҳи нодуруст ба сӯи ҳалокат мебарад

1. Масалҳо 11:3

2. Забур 37:23 - Қадамҳои одами некӯкор аз ҷониби Худованд амр мешавад, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад.

Масалҳо 11:4 Сарват дар рӯзи ғазаб нафъ намедиҳад, балки адолат аз марг наҷот медиҳад.

Сарват наҷот аз ғазаби Худо нест, балки адолат моро аз марг наҷот медиҳад.

1. Қувваи адолат: чӣ гуна бояд аз ғазаби Худо канорагирӣ кард

2. Аз паи сарват: Чаро он моро наҷот намедиҳад

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Воиз 5:10 - Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ сер намешавад; касе, ки сарватро дӯст дорад, аз даромади онҳо ҳеҷ гоҳ сер намешавад. Ин ҳам бемаънист.

Масалҳо 11:5 Адолати комил роҳи ӯро ҳидоят мекунад, вале шарир аз шарорати худ афтода хоҳад шуд.

Комилро адолат ҳидоят хоҳад кард, ва шарирон бо шарорати худ сарнагун хоҳанд шуд.

1: Худо барои ҳар яки мо нақшае дорад, ки одил ва одил аст. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо роҳҳои Ӯ биравем ва ба шарорати худамон фирефта нашавем.

2: Адолати Худо комил аст ва ҳамеша пирӯз хоҳад шуд, аз ин рӯ мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи хости Ӯ зиндагӣ кунем, на хоҳишҳои худ.

1: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Масалҳо 11:6 Адолати одил онҳоро наҷот хоҳад дод, вале ҷиноятқорон ба зиштии худ гирифтор хоҳанд шуд.

Одил наҷот хоҳад ёфт, вале онҳое, ки қонунро вайрон мекунанд, ҷазо хоҳанд гирифт.

1. Подоши Худованд барои тоат

2. Дарав он чи мекорӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Масалҳо 11:7 Вақте ки шарир мемирад, интизории ӯ барбод меравад, ва умеди золимон барбод меравад.

Интизории одами шарир ҳангоми мурданаш нобуд мешавад ва умеди золимон нест мешавад.

1. Ботил аз бадӣ: Зиндагӣ бе умед

2. Фурӯпошии марди ноадолат: Ногузирии кам шудани интизориҳо

1. Румиён 3:23-25 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Забур 37:7-9 - Дар ҳузури Худованд ором бош ва Ӯро бо сабр интизор шав; Вақте ки одамон дар роҳи худ муваффақ мешаванд, вақте ки онҳо нақшаҳои бади худро иҷро мекунанд, хавотир нашавед.

Масалҳо 11:8 Одил аз мусибат халос мешавад, ва ба ҷои ӯ шарир меояд.

Одилон аз андӯҳ наҷот хоҳанд ёфт, ва шарирон ҷои онҳоро хоҳанд гирифт.

1. Худо ҳамеша халқашро дар вақти душворӣ ҳифз мекунад.

2. Бадкорон оқибати аъмоли худро хоҳанд даравид.

1. Забур 34: 17-20 - "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёранд. , аммо Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо раҳо мекунад; Ӯ тамоми устухонҳои ӯро нигоҳ медорад, ва ҳеҷ яке аз онҳо шикаста нашудааст; мусибат шарирро хоҳад кушт, ва онҳое ки аз одил нафрат доранд, маҳкум хоҳанд шуд».

2. Забур 37:39-40 - "Наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст; Ӯ дар вақти душворӣ қалъаи онҳост. Худованд ба онҳо мадад мерасонад ва онҳоро наҷот медиҳад; Ӯ онҳоро аз шарирон раҳо мекунад ва наҷот медиҳад, зеро онҳо ба ӯ паноҳ баред».

Масалҳо 11:9 Мунофиқ бо даҳони худ ёри худро нобуд мекунад, аммо одил ба воситаи дониш наҷот хоҳад ёфт.

Одил ба воситаи дониш наҷот хоҳад ёфт, дар ҳоле ки мунофиқ ёри худро бо даҳони худ нобуд мекунад.

1. Қувваи дониш: Чӣ гуна донистани роҳи дуруст метавонад ба наҷот оварда расонад

2. Хавфи риёкорӣ: Чӣ тавр гуфтани суханони нодуруст метавонад муносибатҳоро вайрон кунад

1. Воиз 10:12 - "Сухани даҳони хирад некӯ аст, аммо лабони аблаҳ худро фурӯ мебарад".

2. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст; ва дӯстдорони он аз меваи он хоҳанд хӯрд."

Масалҳо 11:10 Вақте ки бо одилон хуб мешавад, шаҳр шод мешавад, ва вақте ки шарирон нобуд мешаванд, фарёд мебарояд.

Вақте ки одилон хуб кор мекунанд, шаҳр шод мешавад ва вақте ки бадкорон ҷазо медиҳанд, ҷашн мегиранд.

1. Вақте ки одил шодӣ мекунад, шаҳр шод мешавад

2. Бадкорон беҷазо наmemонанд

1. Масалҳо 29:2 Вақте ки одилон ҳукмронӣ мекунанд, мардум шод мешаванд, вале вақте ки шарир ҳукмронӣ мекунад, мардум мотам мегиранд.

2. Забур 37:34 Ба Худованд мунтазир бош, ва роҳи Ӯро риоя кун, ва Ӯ туро сарафроз хоҳад кард, то ки вориси замин шавӣ: вақте ки шарирон нест мешаванд, онро хоҳӣ дид.

Масалҳо 11:11 Бо баракати одил шаҳр баланд мешавад, аммо бо даҳони шарирон вайро хароб мекунад.

Одил ба шаҳр баракат меорад, вале шарир хароб мекунад.

1. Қувваи баракат: Чӣ тавр мо метавонем шаҳри худро мустаҳкам кунем

2. Нобудшавии бадӣ: Чӣ тавр мо метавонем шаҳри худро муҳофизат кунем

1. Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд аст; ва мардумеро, ки Ӯ барои мероси худ баргузидааст.

2. Ирмиё 29:7 - Ва осоиштагии шаҳрро, ки ман шуморо ба он ҷо бурдаам, то ба асирон бурдаам, биҷӯед ва барои он ба Худованд дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он шумо осоиштагӣ хоҳед дошт.

Масалҳо 11:12 Касе, ки хирад надорад, аз ёри худ нафрат мекунад, вале хирадманд хомӯшии худро нигоҳ медорад.

Касе, ки хирад надорад, ёри худро тамасхур мекунад, вале хирадманд хомӯш мемонад.

1: Қудрати хомӯшӣ

2: Қимати ҳикмат

1: Яъқуб 1:19 - Бигзор ҳар як шахс дар шунидан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2: Масалҳо 17: 27-28 - Ҳар кӣ сухани худро нигоҳ дорад, дониш дорад ва ҳар кӣ рӯҳи сард дорад, марди оқил аст.

Масалҳо 11:13 Афсона асрорро ошкор мекунад, аммо касе ки рӯҳи содиқ аст, инро пинҳон мекунад.

Рӯҳи содиқ асрорро нигоҳ медорад, дар ҳоле ки гӯё ифшо мекунад.

1. Қувваи махфият: Чӣ гуна нигоҳ доштани асрор метавонад имони моро мустаҳкам кунад

2. Ром кардани забон: Аҳамияти хомӯшӣ

1. Яъқуб 3:1-18 - Забон: Қудрат ва Таъсири он

2. Масалҳо 10:19 - Гайбат ба эътимод хиёнат мекунад; Пас аз касе, ки аз ҳад зиёд ҳарф мезанад, парҳез кунед.

Масалҳо 11:14 Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

Дар ин оят аҳамияти маслиҳатҷӯӣ таъкид шудааст.

1: Қудрати маслиҳати хирадманд - Ҳикмати дигаронро биҷӯед, то бехатариро пайдо кунед.

2: Ҳикмати Худо - Барои роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ба Худованд таваккал кунед.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Забур 32:8 - Туро насиҳат хоҳам дод ва дар роҳе ки биравӣ, туро таълим хоҳам дод: Бо чашми худ туро ҳидоят хоҳам кард.

Масалҳо 11:15 Касе, ки ба бегонае зомин бошад, барои он доно хоҳад буд, ва касе ки аз кафолат нафрат дорад, амин аст.

Касе, ки барои касе, ки намешиносад, зомин шавад, ба зиёни он гирифтор мешавад ва касе, ки аз кафил парҳез мекунад, дар амн мемонад.

1. Хирадманд бош ва аз хатари кафил огоҳ бош.

2. Ҳаёт пур аз хатар аст; Бодиққат ва оқилона интихоб кунед, ки шумо барои кӣ таваккал кардан мехоҳед.

1. Масалҳо 22:26-27 - Яке аз онҳое набошед, ки даст мезананд ё аз онҳое, ки барои қарзҳо кафили ҳастанд. Агар чизе надорӣ, чаро бистаратро аз таги ту бигирад?

2. Румиён 13:8 - Аз касе чизе қарздор нашавед, балки якдигарро дӯст доред, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

Масалҳо 11:16 Зани меҳрубон шарафро нигоҳ медорад, ва мардони пурқувват сарватро нигоҳ медоранд.

Зани некӯ обрӯманд аст ва мардони қавӣ сарватманд.

1: Зани лутф метавонад бе сарватманд бошад.

2: Марди тавоно метавонад сарватманд бошад, бе номус.

1: Масалҳо 19:1 - Камбағале, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз касе ки дар забонаш каҷ аст ва аблаҳ аст.

2: Румиён 12: 17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Дар пеши назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед. Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед.

Масалҳо 11:17 Одами раҳмдил ба ҷони худ некӣ мекунад, вале бераҳм ҷисми худро азоб медиҳад.

Одами раҳмдил бо оромии ботин мукофотонида мешавад, дар ҳоле ки одами бераҳм ба сари худ азоб мекашад.

1. Подоши шафқат: Чӣ гуна раҳмдилӣ қаноатмандӣ меорад

2. Лаънати берањмї: Мевањои талхи бемеҳр

1. Матто 5:7 - «Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд кард».

2. Румиён 12:14-15 - "Барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат диҳед ва лаънат накунед. Бо шодӣ шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред".

Масалҳо 11:18 Шахси шарир кори маккор мекунад, аммо ба касе ки адолат мекорад, мукофоти устувор хоҳад дошт.

Ба шарирон барои аъмоли маккорашон подош намедиҳад, балки ба онҳое, ки некӯкоранд, мукофоти устувор хоҳанд дошт.

1. Подоши адолат

2. Оқибатҳои фиребгарӣ

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Масалҳо 11:19 Чӣ тавре ки адолат ба ҳаёт майл дорад, ончунон ҳар кӣ аз паи бадӣ бошад, то марги худ онро таъқиб мекунад.

Мо он чизеро, ки мекорем, дарав мекунем. Аз паи бадӣ ба марг оварда мерасонад.

1: Мо оқибатҳои интихоби худро дарав мекунем.

2: Ҳаётро интихоб кунед, на марг.

1: Ғалотиён 6: 7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 11:20 Касоне, ки дилашон ғамгин аст, назди Худованд зишт аст, аммо онҳое ки дар роҳи худ росткоранд, лаззати Ӯст.

Худованд одилонро дӯст медорад, вале аз онҳое, ки дилашон бад доранд, нафрат мекунад.

1. Худо моро ба зиндагӣ даъват мекунад

2. Оқибатҳои бадхоҳӣ

1. Масалҳо 11:20

2. Эфсӯсиён 4:17-18 - Ҳамин тавр, ман инро ба шумо мегӯям ва дар Худованд исрор мекунам, ки шумо дигар мисли халқҳо, дар беҳуда фикрронии онҳо зиндагӣ накунед. Онҳо дар фаҳми худ тира шудаанд ва аз ҳаёти Худо ҷудо шудаанд, ки ба сабаби ҷаҳолат, ки ба сабаби сангдилӣ дар онҳост.

Масалҳо 11:21 Гарчанд даст ба даст пайваст, шарир бечазо наmemонад, аммо насли одил наҷот хоҳад ёфт.

Золимон аз ҷазои аъмолашон раҳо нахоҳанд шуд, вале одилон наҷот хоҳанд ёфт.

1: Худо одил ва нек аст: Тақдири шарирон ва одил

2: Мо он чи мекорем, дарав мекунем: Оқибатҳои амалҳои мо

1: Румиён 2: 6-10 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад.

2: Забур 37: 12-17 - Шарирон нест карда мешаванд, аммо одилон вориси замин хоҳанд шуд.

Масалҳо 11:22 Чӣ гуна гавҳари тилло дар бӯи хук аст, ончунон зани одилонае, ки беэҳтиёт аст.

Зебоии зан арзише надорад, агар илоҷ надошта бошад.

1. Қувваи салоҳият: Чӣ тавр хирадро дар ҳаёти ҳаррӯза истифода бурдан мумкин аст

2. Зебоии зан: Оғӯши тавоноӣ ва шаъну шарафи ӯ

1. Масалҳо 4:5-7 Ҳикмат ба даст ор, фаҳм: фаромӯш накун; ва аз суханони даҳони ман рад накунед. Вайро тарк накун, ва ӯ туро ҳифз хоҳад кард; вайро дӯст дор, ва ӯ туро нигоҳ медорад. Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. 1 Петрус 3:3-4 Бигзор ороиши зоҳирии онҳо бофтани мӯй ва пӯшидани тилло ё пӯшидани либос набошад; Аммо бигзор он шахси ниҳони дил дар он чизест, ки фосид нест, ҳатто зебу зинати рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назари Худо гаронбаҳост.

Масалҳо 11:23 Ҳаваси одил танҳо некист, аммо интизории шарир ғазаб аст.

Одил орзуи некиро мечӯяд, ҳол он ки бадкорон хашмро интизоранд.

1: Худо довари ниҳоии мост ва Ӯ моро бар асоси хоҳишҳои ботинии мо доварӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд хоҳишҳои ботинии худро дар хотир дошта бошем ва барои адолат кӯшиш кунем.

1: Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2: Румиён 2: 4-5 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад? Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ.

Масалҳо 11:24 Он чизест, ки пароканда мекунад ва боз меафзояд; ва касе ҳаст, ки бештар аз қонеъ шуданашро нигоҳ медорад, вале ба фақр майл мекунад.

Афзоиши парокандашавӣ ҳангоми нигоҳ доштан метавонад ба камбизоатӣ оварда расонад.

1. Неъматҳои саховатмандӣ

2. Хатарҳои тамаъкорӣ

1. 2 Қӯринтиён 9:6–8

2. Луқо 12:13–21

Масалҳо 11:25 Ҷони озода фарбеҳ мешавад, ва ҳар кӣ об медиҳад, худаш низ об меёбад.

Нафси саховатманд савоб мегирад ва касе, ки ба неъматаш шарик мешавад, баракат мегирад.

1. Саховат ба подош: неъмати эҳсон

2. Қувваи шукргузорӣ: қадр кардани он чизе, ки мо дорем

1. Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбида мешавад ва аз он боло меравад, ба зонуи ту рехта мешавад".

2. 2 ба Қӯринтиён 9:6-7 - «Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, низ саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ бидиҳад, бидиҳад, на бо дили нохоҳам ва на зери по. маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад».

Масалҳо 11:26 Касе ки ғалларо дареғдорад, мардум ӯро лаънат хоҳад кард, аммо баракат бар сари касе ки онро мефурӯшад.

Мардум ба онҳое, ки ғалларо дареғ доранд, лаънат хоҳанд кард, аммо онҳое, ки онро мефурӯшанд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Неъмати саховат: баракати Худованд барои садақакунандагон

2. Лаънати тамаъ: Ҳукми Худо барои касоне, ки дареғ доранд

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7-8 - "Ҳар кас мувофиқи нияташ дар дили худ бидиҳад, на аз рӯи ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки ҳама файзро ба фаровонӣ бахшад. то ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед, дар ҳар кори нек фаровон бошед».

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Масалҳо 11:27 Ҳар кӣ некиро саъй мекунад, файз мебардорад;

Ҷустуҷӯи некӣ неъмат меорад, аммо ҷустуҷӯи бад бадбахтӣ меорад.

1: Ҷустуҷӯи некӣ неъмат меорад

2: Ҷустуҷӯи бадӣ бадбахтӣ меорад

1: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Matthew 5:45 - То ки шумо фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва бар некӣ тулӯъ мекунад, ва борон бар одилон ва бар золимон мефиристад.

Масалҳо 11:28 Ҳар кӣ ба сарвати худ таваккал кунад, фурӯ хоҳад рафт; балки одил чун шоха мешукуфад.

Онон, ки ба моли худ умед мебанданд, меафтанд, вале парҳезгорон растагор мешаванд.

1. Таваккул ба Худо, на ба сарват, баракат меорад

2. Хатарҳои бутпарастии сарват

1. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

2. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад, ва дар он ҷое ки дуздон намешикананд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Масалҳо 11:29 Ҳар кӣ хонаи худро ба изтироб меорад, вориси бод хоҳад шуд, ва аблаҳ ғуломи хирадманди дил хоҳад буд.

Ҳар кӣ дар оилаи худ ғамгин шавад, ба ивазаш чизе ба даст намеорад ва нодонон ба хирадмандон хизмат хоҳанд кард.

1. Ҳикмати хидмат ба дигарон: Чӣ гуна хирадмандон ба аблаҳ хизмат мекунанд

2. Бефоида будани боиси мушкилот: арзиши беэътиноӣ кардани масалҳо 11:29

1. Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз

ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2. Яъқуб 4:13-15 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист?Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.Ба ҷои ин бояд бигӯй: Агар Худованд бихоҳад, зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Масалҳо 11:30 Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб мекунад, доно аст.

Одилон аз дарахти ҳаёт ҳосил хоҳанд гирифт ва онҳое, ки дигаронро ба адолат табдил медиҳанд, доно ҳастанд.

1: Ҳикмати ғолиби ҷонҳо

2: Даравидани подоши адолат

1: Яъқуб 5:19-20 - Эй бародарони ман, агар касе аз шумо аз ростӣ саргардон шавад ва касе ӯро баргардонад, бигзоред, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз саргардонии худ баргардонад, ҷони ӯро аз марг наҷот медиҳад ва шумораи зиёди одамонро мепӯшонад. гуноҳҳо.

2: Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Масалҳо 11:31 Инак, одилон дар рӯи замин ҷазо хоҳанд гирифт: шарир ва гунаҳкор бештар.

Одилон дар дунё подош хоҳанд гирифт ва бадкорон ва гунаҳкорон боз ҳам бештар ҷазо хоҳанд гирифт.

1. Адолати Худо: Подоши некӯкорон ва ҷазои бадкорон

2. Неъматҳои адолат ва оқибатҳои гуноҳ

1. Румиён 2:5–9

2. Матто 16:27–28

Боби 12-и Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти адолат, маслиҳати хирадмандона ва қудрати сухан ҳикмати амалӣ медиҳад.

Сархати 1: Боб бо муқоиса кардани одилон ва шарир оғоз шуда, таъкид мекунад, ки адолат субот ва илтифоти Худоро меорад, дар ҳоле ки шарорат ба ҳалокат мебарад (Масалҳо 12:1-7).

Сархати 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое чун меҳнатдӯстӣ, ростқавлӣ, сухани оқилона ва арзиши насиҳати хирадмандона муроҷиат мекунанд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки рост мегӯянд ва маслиҳати оқилона меҷӯянд, муваффақ хоҳанд шуд (Масалҳо 12:8-28).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби дувоздаҳ пешниҳод мекунанд
ҳикмати амалӣ дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла адолат, маслиҳати оқилона,
ва таъсири сухан.

Хусусиятҳои муқоисавӣ дар бораи шахсони одил ва шарир ва эътирофи устуворӣ ва илтифоти марбут ба адолат ва харобие, ки дар натиҷаи бадӣ ба вуҷуд меояд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили меҳнатдӯстӣ, ростқавлӣ, сухани оқилона ба мавзӯъҳои гуногун муроҷиат карда, дар ҳоле, ки арзиши маслиҳати оқилонаро таъкид мекунад.
Таъкид кардани шукуфоӣ барои онҳое, ки рост мегӯянд ва маслиҳати оқилона мехоҳанд.

Масалҳо 12:1 Ҳар кӣ насиҳатро дӯст медорад, донишро дӯст медорад, аммо касе ки нафрат дорад, бераҳм аст.

Касоне, ки насиҳатро дӯст медоранд, дониш пайдо мекунанд, ва онҳое, ки ислоҳро нодида мегиранд, нодонанд.

1. Арзиши таълим

2. Хавфи ҷоҳилӣ

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 9:9 - Ба марди хирад насиҳат деҳ, ва ӯ боз ҳам хирадтар мешавад; одами одилро таълим деҳ, ва донишаш афзун мегардад.

Масалҳо 12:2 Одами нек ба илтифоти Худованд ноил мешавад, вале макри бадкорро маҳкум хоҳад кард.

Рафтори нек боиси илтифоти Худованд мегардад, дар ҳоле ки рафтори бад боиси маҳкумият мегардад.

1. Баракати рафтори нек

2. Оқибатҳои рафтори бад

1. Матто 5:45 - «Ӯ офтоби Худро бар бадону некон тулӯъ мекунад ва бар одилон ва золимон борон мефиристад».

2. 1 Петрус 3:12 - "Зеро ки чашмони Худованд бар одилон аст ва гӯшҳои Ӯ ба дуои онҳо диққат медиҳад, аммо чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст".

Масалҳо 12:3 Одам бо шарорат устувор намешавад, вале решаи одил намеҷунбонад.

Ҳеҷ кас бо рафтори бад муваффақ шуда наметавонад, аммо одил қавӣ ва устувор боқӣ мемонад.

1: Фақат ба некӣ кардан кӯшиш кардан кофӣ нест, балки мо бояд аз корҳои бадӣ низ худдорӣ кунем.

2: Муваффақияти ҳақиқӣ аз зиндагӣ кардани зиндагии одилона ба даст меояд, на аз зиндагии шарир.

1: Румиён 6:15-16 - Пас чӣ мешавад? Оё мо гуноҳ кунем, ки зери шариат не, балки зери файз ҳастем? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Оё намедонед, ки ҳангоме ки худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор пешкаш мекунед, ғуломи касе ҳастед, ки итоат мекунед, хоҳ бандаи гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё тоъате, ки ба адолат мебарад?

2: Яъқуб 1:21-22 - Аз ин рӯ, аз ҳама нопокиҳои ахлоқӣ ва бадӣ, ки ин қадар паҳн шудааст, халос шавед ва фурӯтанона каломи дар шумо шинондашударо қабул кунед, ки метавонад шуморо наҷот диҳад. Танҳо ба калом гӯш надиҳед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун.

Масалҳо 12:4 Зани некӯкор тоҷи шавҳари худ аст, вале шармовар мисли пӯсидаи устухонҳои вай аст.

Зани солеҳ барои шавҳараш неъмат аст, зани бадахлоқ бошад расво ва ҳалокат меорад.

1. Баракати зани худотарс

2. Ҳалокати зани бадахлоқ

1. Масалҳо 31:10–12

2. Эфсӯсиён 5:25–27

Масалҳо 12:5 Фикри одилон дуруст аст, аммо маслиҳати шарирон макр аст.

Фикри одилон дуруст аст ва ба ростӣ мебарад, дар ҳоле ки маслиҳати бадкорон фиребанда аст.

1. Нерӯи тафаккури дуруст: Интихоби роҳи хирад

2. Хатари пайравӣ аз фосиқон: аз макр ҳазар кунед

1. Масалҳо 2:11-15, ки дар бораи ҳикмати Худованд ва манфиатҳои фаҳмидани суханони Ӯ муҳокима мешаванд.

2. Румиён 12:2, ки моро бармеангезад, ки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавем.

Масалҳо 12:6 Суханони шарирон бояд ками хун хоҳанд буд, вале даҳони росткорон онҳоро раҳо мекунад.

Суханони шарир домест барои рехтани хуни бегуноҳ, вале одил метавонад онҳоро наҷот диҳад.

1. Қудрати сухан дар дасти бадкорон

2. Наҷот додани парҳезгорон

1. Масалҳо 16:28 - Одами бадхоҳ низо мекорад, ва пичиррос дӯстони бузургро ҷудо мекунад.

2. Яъқуб 3:5-8 - Ҳамин тавр, забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва оташи дӯзах фурӯзон мешавад. Зеро ки ҳар навъ ҳайвоноти ваҳшӣ, ва паррандагон, ва морҳо ва чизҳои дар баҳр ром карда шудааст ва ром шудааст, ки инсоният ром шудааст; ин бадии беитоат, пур аз заҳри марговар аст.

Масалҳо 12:7 Шарирон сарнагун мешаванд, вале нестанд, вале хонаи одилон устувор хоҳад буд.

Худо некӯкоронро подош медиҳад ва бадкоронро ҳалок мекунад.

1: Қудрати адолат - Худо онҳоеро, ки кори дурустро интихоб мекунанд, мукофот медиҳад.

2: Оқибатҳои бадӣ - Худо онҳоеро, ки ситамкорӣ мекунанд, ҳалок хоҳад кард.

1: Забур 37:35-36 Ман одами шарир ва бераҳмро дидаам, ки худро мисли дарахти сабзи лавр паҳн мекунад. Аммо ӯ даргузашт, ва инак, дигар нест; гарчанде ки ӯро ҷустуҷӯ кардам, ӯро ёфта натавонистам.

2:2 Петрус 3:7 Аммо бо ҳамон калом осмонҳо ва замини ҳозира барои оташ нигоҳ дошта мешаванд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати осиён нигоҳ дошта мешаванд.

Масалҳо 12:8 Одам мувофиқи ҳикмати худ таъриф карда мешавад, аммо касе ки дили кач аст, хор хоҳад шуд.

Одами хирадмандро таъриф мекунанд, ва дили каҷро хор мекунанд.

1. «Қувваи хирад: даравидани подоши адолат»

2. «Хатари фисқу фуҷур: парҳез аз домҳои ноинсофӣ»

1. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, нарм ва ба осонӣ ба илтиҷо, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2. Забур 18:26 - Бо покӣ худатро пок нишон хоҳӣ дод; ва бо бадгӯй худатро бадгӯӣ нишон хоҳӣ дод.

Масалҳо 12:9 Касе ки нафрат дорад ва ғулом дорад, беҳтар аст аз касе ки худро иззату эҳтиром мекунад ва аз нон маҳрум аст.

Аз мағрур будану нон надоштан беҳтар аст.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Омӯзиши қаноатманд будан бо он чизе, ки мо дорем

2. Хавфи мағрурӣ: Донистани кай масъулиятро ба дӯш гирифтан

1. Масалҳо 16:18, Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ.

2. Яъқуб 4:6-10, Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ. Дарднок бош ва гиря кун: хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба гарон мубаддал гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Масалҳо 12:10 Одил ба ҳаёти ҳайвони ваҳшии худ менигарад, аммо марҳамати шарир бераҳм аст.

Одил ба ҷони ҳайвоноти худ ғамхорӣ мекунад, ва шарир раҳм намекунад.

1. Қимати шафқат: Одил бо ҳайвонҳо чӣ гуна муносибат мекунанд

2. Хавфи бераҳмӣ: Дили бадкорон

1. Матто 12:7, «Ва агар шумо медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳаматро мехоҳам, на қурбониро", шумо бегуноҳонро маҳкум намекардед».

2. Масалҳо 21:3, "Адолат ва адолат кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст".

Масалҳо 12:11 Ҳар кӣ замини худро кор мекунад, аз нон сер мешавад, аммо касе ки ба беҳуда пайравӣ мекунад, ақл надорад.

Касоне, ки заҳмат мекашанд, мукофот хоҳанд гирифт, ва онон, ки ба одамони нодон пайравӣ мекунанд, аз хирад мемонанд.

1. Подоши меҳнат: Фаҳмидани арзиши меҳнат

2. Гузаштан аз ҳикмат: Хатарҳои пайравӣ аз аблаҳон

1. Масалҳо 13:11 - Сарвати зуд ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад.

2. Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

Масалҳо 12:12 Шарир тӯри бадкоронро мехоҳад, аммо решаи одил самар медиҳад.

Бадкорон муваффақияти бадӣ орзу мекунанд, вале одилон мукофоти аъмоли некашонро хоҳанд гирифт.

1: Корҳои нек роҳи муваффақияти ҳақиқӣ аст.

2: Интихоби бадӣ боиси нокомӣ ва ноумедӣ мегардад.

1: Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ки ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Матто 7:17-19 - Ҳамин тавр, ҳар дарахти хуб меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бад меваи бад меорад. Дарахти хуб меваи бад дода наметавонад ва

дарахти бад меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд.

Масалҳо 12:13 Шарир ба доми гуноҳи лабҳояш афтодааст, вале одил аз мусибат раҳо хоҳад шуд.

Шарирон ба доми суханони худ афтодаанд, ва одилон аз мусибат раҳо мешаванд.

1. Ҳикмати сухан: парҳез аз доми гуноҳ

2. Адолат: Роҳ ба сӯи озодӣ

1. Масалҳо 17:12 Бигзор марде ба хирси бачаҳояш ғоратшуда вохӯрад, на он ки аблаҳ дар аблаҳи худ.

2. Яъқуб 3:2-12 Дар ҳақиқат, ҳамаи мо хатоҳои зиёд мекунем. Зеро агар мо забонамонро идора карда тавонистем, мо комил мебудем ва инчунин метавонистем худро бо ҳар роҳ идора кунем.

Масалҳо 12:14 Одам аз самараи даҳони худ аз некӣ сер мешавад, ва подоши дасти одам ба вай дода мешавад.

Одам барои сухани нек ва кори кардааш подош мегирад.

1. Қувваи Сухан - Калимаҳои мо қудрати эҷод кардан ва нобуд карданро доранд, аз ин рӯ мо бояд дар бораи чӣ гуна истифода бурдани калимаҳои худ дар хотир дошта бошем.

2. Подоши мехнат — Барои ноил шудан ба муваффакият мехнат кардан зарур аст ва мо барои саъю кушиши худ мукофот мегирем.

1. Матто 12:36-37 - «Ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ одамон барои ҳар як сухани беэҳтиётонаашон ҷавоб хоҳанд дод, зеро аз суханони худ сафед хоҳед шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳед шуд.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Масалҳо 12:15 Роҳи аблаҳ дар назари ӯ дуруст аст, аммо касе ки ба маслиҳат гӯш медиҳад, доно аст.

Оқил ба насиҳат гӯш медиҳад, нодон бошад ба андешаи худ такя мекунад.

1. Роҳи хирадмандон: Гӯш додан ба насиҳат

2. Рад кардани беақлӣ: Ҷустуҷӯи маслиҳати ҳаким

1. Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо талаб кунад..."

2. Масалҳо 19:20 "Насиҳат бишнав ва насиҳат гир, то ки дар охири худ хирад шавӣ.

Масалҳо 12:16 Ғазаби нодон ба зудӣ маълум аст, вале оқил нангро мепӯшонад.

Хашми аблаҳ зуд зоҳир мешавад, хирадманд бошад, хашми худро идора карда метавонад.

1. Назорати табъи худ: Ҳикмати масалҳо

2. Омӯзиши пӯшонидани шарм: арзиши ихтиёрӣ

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Филиппиён 4:5-7 - Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Масалҳо 12:17 Ҳар кӣ рост мегӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро.

Рост гуфтан адолатро ошкор мекунад; аммо шоҳиди козиб фиреб мегӯяд.

1. Дар ошиқона ҳақиқатро бигӯед

2. Хатари шаҳодати бардурӯғ

1. Эфсӯсиён 4:15 - "Балки, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сар аст, ба Масеҳ табдил ёбад"

2. Хуруҷ 20:16 - "Шумо бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ надиҳед".

Масалҳо 12:18 Касе ҳаст, ки мисли сӯрохи шамшер сухан мегӯяд, аммо забони доно саломат аст.

Сухани хирадманди забон шифо мебахшад, сухани дурушт боиси дарду ранҷ мегардад.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханронии мо метавонад шифо ё зарар оварад

2. Нерӯи меҳрубонӣ: Фоидаҳои сухан гуфтан бо шафқат

1. Масалҳо 15:4 - Забони нарм дарахти ҳаёт аст, аммо каҷравӣ дар он рӯҳро мешиканад.

2. Яъқуб 3:6-12 - Забон узви хурд аст, аммо он метавонад зарари калон расонад. Он пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро муборак мегӯем ва бо он одамонро лаънат мекунем, ки ба шабеҳи Худо офарида шудаанд.

Масалҳо 12:19 Лабони ростӣ то абад устувор хоҳад буд, аммо забони дурӯғгӯй лаҳзае аст.

Ҳақиқат пойдор аст; дурӯғ муваққатист.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ тавр дар рӯи замин истодан

2. Дурӯғ ва оқибатҳо: Хароҷоти кӯтоҳмуддат ва дарозмуддат

1. Юҳанно 8:31-32 Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед; Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

2. Масалҳо 14:5 Шоҳиди амин дурӯғ намегӯяд, вале шоҳиди козиб дурӯғ мегӯяд.

Масалҳо 12:20 Дар дили онҳое, ки бадӣ мепиндоранд, макр аст, аммо барои машваратчиёни осоиштагӣ шодӣ аст.

Фикрҳои фиребгарона боиси ҳалокат мегардад, дар ҳоле ки маслиҳати сулҳҷӯён шодӣ меорад.

1. Фоидаҳои маслиҳати хуб: дарёфти шодӣ дар маслиҳати осоишта

2. Хавфи нияти бад: Парҳезӣ аз фиреб барои дарёфти хушбахтӣ

1. Масалҳо 12:20-21 - "Дар дили онҳое ки бадӣ мепиндоранд, макр аст, аммо барои машваратчиёни осоиштагӣ шодӣ аст. Ба одил ҳеҷ бадӣ рӯй нахоҳад дод, вале шарирон аз фасод пур мешавад".

2. Филиппиён 4:8-9 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ростқавл аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар он чи пок аст, ҳар он чи зебост, ҳар он чи хушхабар аст; агар касе бошад. фазилат ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед».

Масалҳо 12:21 Ба одил бадӣ нахоҳад омад, вале шарирон аз фасод пур мешавад.

Ба одилон бадӣ нахоҳанд шуд, балки бадкорон азоб хоҳанд кашид.

1. Неъматҳои адолат

2. Оқибатҳои бадӣ

1. Забур 37:25-26 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад. Ӯ меҳрубон аст ва қарз медиҳад; ва насли ӯ баракат аст.

2. Забур 34:12-13 - Кадом одам аст, ки ҳаёт мехоҳад ва рӯзҳои зиёдро дӯст дорад, то некиро бубинад? Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳоятро аз макр нигоҳ дор.

Масалҳо 12:22 Лабҳои дурӯғгӯй дар назари Худованд зишт аст, валекин муомилоти ҳақиқии Ӯст.

Дурӯғ гуфтан дар назди Худованд зишт аст, ҳол он ки ростгӯён ва ростгӯён хушнудии Ӯст.

1. Зебоии ростқавлӣ: Шодие, ки бо риояи Каломи Худо меояд

2. Гуноҳи дурӯғгӯй: Хатари нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

1. Қӯлассиён 3:9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад. "

2. Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо андоми якдигарем".

Масалҳо 12:23 Оқил донишро пинҳон мекунад, вале дили аблаҳон ҷаҳолатро эълон мекунад.

Доноён донишро дар худ нигоҳ медоранд, дар ҳоле ки аблаҳон беақлро мубодила мекунанд.

1. Қувваи худдорӣ: Чаро мо бояд фикрҳои худро дар худ нигоҳ дорем

2. Ҳикмати хомӯшӣ: фоидаи махфӣ нигоҳ доштани дониши мо

1. Яъқуб 3:5-12 - Қудрати забон ва чӣ гуна идора кардани он

2. Масалҳо 10:19 - Арзиши ҳикмат ва чӣ гуна он ба сухани беҳтар оварда мерасонад

Масалҳо 12:24 Дасти меҳнатдӯст ҳукмронӣ хоҳад кард, аммо танбал зери хироҷ хоҳад буд.

Боғайрат муҷозот мешавад ва танбал ҷазо мегирад.

1. Манфиатҳои меҳнатдӯстӣ: Чӣ гуна бояд зиндагии пурмаъно дошта бошад

2. Оқибатҳои танбалӣ: Чаро меҳнат лозим аст

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Масалҳо 6:6-11 - Ба назди мӯрча бирав, эй танбал; роххои онро ба назар гирифта, доно бошед! Он на фармондеҳ дорад, на нозир ва на ҳоким, аммо ғизои худро дар тобистон захира мекунад ва ҳангоми дарав ғизо ҷамъ мекунад.

Масалҳо 12:25 Вазнинӣ дар дили одам онро хам мекунад, аммо сухани нек онро шод мегардонад.

Дили инсонро аз ғам вазн кардан мумкин аст, аммо сухани нек метавонад онро боло барад.

1: Қудрати меҳрубонӣ - Чӣ гуна як сухан рӯҳро боло мебарад

2: Бори ғам - Чӣ гуна бояд бо озмоишҳои зиндагӣ мубориза бурд

1:1 Петрус 5:7 - Тамоми изтироби худро ба ӯ бор кунед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад.

Масалҳо 12:26 Одил аз ёри худ олӣтар аст, вале роҳи шарир онҳоро гумроҳ мекунад.

Одил беҳтар аз ёри худ аст, дар ҳоле ки роҳи бадкорон онҳоро гумроҳ мекунад.

1. «Аълочии одил»

2. «Хатари бадкорон».

1. Ишаъё 33:15-16 - «Он ки одилона рафтор мекунад ва рост сухан мегӯяд, касе ки фоидаи зулмро рад мекунад, дастҳои худро аз гирифтани ришва меафканад, гӯшҳояшро аз шунидани хун мебандад ва чашмони худро аз Ӯ дар баланд сокин хоҳад шуд: макони муҳофизати ӯ ҷангалҳои сангӣ хоҳад буд: ба ӯ нон дода мешавад, обаш собит хоҳад шуд».

2. Забур 15:1-2 - "Худовандо, ки дар хаймаи Ту бимонад? Кӣ дар теппаи муқаддаси Ту сокин хоҳад шуд? Он ки рост рафтор мекунад ва адолатро ба амал меоварад ва дар дили худ рост мегӯяд".

Масалҳо 12:27 Одами танбал он чиро, ки дар шикор гирифта буд, намепазад, балки моли одами меҳнатдӯст гаронбаҳост.

Мењнати марди соњибкор подош ва љавњари ў арзишманд аст.

1: Мехнати сахт самара медихад!

2: Танбал набошед, балки сахт кор кунед.

1: Эфсӯсиён 4:28 - "Касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба ниёзманд бидиҳад".

2: Қӯлассиён 3:23 - "Ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон."

Масалҳо 12:28 Дар роҳи адолат ҳаёт аст, ва дар роҳи он мамот нест.

Зиндагӣ дар роҳи адолат пайдо мешавад; дар ин рох марг нест.

1: Ба роҳи адолат пайравӣ кунед, то ҳаёт пайдо кунед ва аз марг дурӣ ҷӯед.

2: Роҳи одилонаеро интихоб кунед, то ҳаёт ва озодӣ аз маргро эҳсос кунед.

1: Матто 16:24-25 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Боби 13-и Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла ҷустуҷӯи хирад, оқибатҳои амалҳо ва аҳамияти интизом фаҳмиш медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид оғоз мешавад, ки писари оқил ба насиҳат гӯш медиҳад ва дар ҷустуҷӯи дониш аст, дар ҳоле ки одами беақл ислоҳро рад мекунад. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки бо хирад рафтор мекунанд, мукофот хоҳанд гирифт (Масалҳо 13:1-9).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯҳое, аз қабили сарват, фақр, ростқавлӣ ва қудрати сухан муроҷиат мекунанд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки сухани худро нигоҳ медоранд ва поквиҷдонона рафтор мекунанд, баракатҳо хоҳанд дид, дар ҳоле ки фиреб ба ҳалокат мебарад (Масалҳо 13:10-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби 13-уми Масалҳо фаҳмишҳоро пешкаш мекунад
ба паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла ҷустуҷӯи хирад,
оқибатҳои дар натиҷаи амалҳо,
ва ба интизом ахамият медиханд.

Таваҷҷӯҳ ба эътирофи арзише, ки дар гӯш кардани дастурот ва ҷустуҷӯи дониш ва подош барои роҳ рафтан дар ҳикмат гузошта шудааст.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили сарват, камбизоатӣ, ростқавлӣ ба мавзӯъҳои мухталиф муроҷиат карда, дар ҳоле ки қудрати марбут ба калимаҳоро таъкид мекунад.
Таъкид кардани баракатҳо барои касоне, ки сухани худро нигоҳ медоранд ва поквиҷдонона рафтор мекунанд ва дар ҳоле, ки харобие, ки дар натиҷаи фиреб аст, қайд мекунанд.
Эътироф кардани аҳамият ба интизом.

Масалҳо 13:1 Писари оқил насиҳати падарашро мешунавад, вале масхаракунанда сарзаниш намекунад.

Писари оқил ба дастуроти падар гӯш медиҳад, масхаракунанда ба сарзаниш гӯш намекунад.

1. Дарсҳои зиндагӣ аз зарбулмасал: Гирифтан ва гӯш кардани насиҳат

2. Қувваи тарбия: Омӯзиш аз маломатҳои Худо

1. Эфсӯсиён 6:1-4, "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки аҳкоми аввалин аст, бо ваъдае, ки он ба шумо хуб ояд ва шумо баҳра баред. умри дароз дар руи замин.

2. Яъқуб 1:19-20, «Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад».

Масалҳо 13:2 Одам аз самараи даҳони худ некӯ мехӯрад, аммо ҷони ҷинояткорон зӯроварӣ хоҳад хӯрд.

Самараи сухан метавонад некӣ оварад, аммо рӯҳи одами бад гирифтори зӯроварӣ мешавад.

1. Қувваи суханони мо ва чӣ гуна онҳо воқеияти моро муайян мекунанд

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: оқибатҳои амалҳои мо

1. Матто 12:36-37 «Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар як сухани хушку холӣ, ки гуфтааст, ҷавоб хоҳад дод. ».

2. Яъқуб 3:10 "Таъриф ва лаънат аз як даҳон мебарояд. Бародарон ва хоҳарони ман, ин набояд бошад."

Масалҳо 13:3 Ҳар кӣ даҳони худро нигоҳ медорад, ҷони худро нигоҳ медорад, аммо ҳар кӣ лабҳои худро васеъ мекушояд, ҳалок хоҳад шуд.

Касоне, ки хирадманд ва дар сухани худ бохабаранд, метавонанд ҷони худро ҳифз кунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки дар гуфторашон бепарвоӣ мекунанд, ба оқибатҳо дучор мешаванд.

1. Қудрати сухан: Чӣ тавр дар зиндагӣ оқилона сухан гуфтан мумкин аст

2. Ҳифзи ҳаёти худ: Аҳамияти суханронии оқилона

1. Яъқуб 3:1-12 - Ром кардани забон

2. Масалҳо 10:19 - Дар бисёр суханҳо гуноҳ намехоҳад.

Масалҳо 13:4 Ҷони танбал мехоҳад, вале ҳеҷ чиз надорад, аммо ҷони меҳнатдӯст фарбеҳ мешавад.

Меҳнатдӯст мукофот хоҳад гирифт, танбал бошад.

1: Меҳнати душвор фоида меорад - Масалҳо 13:4

2: Бекорӣ ба холӣ мебарад - Масалҳо 13:4

1: Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, онро бо тамоми дили худ иҷро кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед.

2: Воиз 11:6 - Тухми худро саҳар бикор, ва бегоҳ дастҳоят бекор нашаванд, зеро намедонӣ, ки кадоме аз онҳо муваффақ мешавад, ин ё он ва ё ҳар ду баробар хуб кор мекунанд.

Масалҳо 13:5 Одил аз дурӯғ нафрат дорад, вале шарир нафратовар аст ва расво мешавад.

Одил аз дурӯғ нафрат дорад, вале шарир нафратовар аст ва расво мешавад.

1: "Қувваи Ҳақиқат: Роҳнамо барои зиндагии одилона"

2: "Шари дурӯғ: арзиши бадӣ"

1: Қӯлассиён 3:9-10 Ба якдигар дурӯғ нагӯед, модоме ки шумо пирамардро бо аъмоли худ дур кардаед; Ва одами навро дар бар кардаед, ки он дар дониш аз рӯи симои Офаридгори Ӯ нав мешавад:

2: Юҳанно 8:44 Шумо аз падари худ иблис ҳастед, ва ҳавасҳои падари худро ба ҷо хоҳед овард. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ сокин набуд, зеро ки

дар ӯ ростӣ нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, аз худаш мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯй ва падари он аст.

Масалҳо 13:6 Адолат одилро дар роҳ нигоҳ медорад, вале шарорат гунаҳкорро мағлуб мекунад.

Адолат ба роҳи амн мебарад, дар ҳоле ки шарорат боиси ҳалокати гунаҳкор мегардад.

1. Адолати Худо: Роҳ ба сӯи амният

2. Оқибатҳои бадӣ

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд».

2. Забур 1:1-2 - «Хушо касе ки бо шарирон қадам намезанад ва дар роҳе, ки гунаҳкорон мебаранд, намеистад ё бо масхаракунандагон наменишинад, балки лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва шабу рӯз дар бораи шариати Худ мулоҳиза мекунад».

Масалҳо 13:7 Касе ҳаст, ки худро бой мекунад, аммо чизе надорад;

Ин байт аз хатари саргарми сарвати моддӣ ва нодида гирифтани сарватҳои маънавӣ сухан меравад.

1. Хатари аз паи сарвати моддӣ бар сарвати маънавӣ

2. Парадокси сарват: бой шудан бо ҳеҷ чиз ё камбағал бо сарвати бузург

1. Матто 6:19-21, ки дар он Исо дар бораи захира накардани ганҷҳо дар рӯи замин таълим медиҳад.

2. Воиз 5:10, ки дар он нависанда дар бораи бефоида будани дунболи сарват сухан меронад.

Масалҳо 13:8 Фидияи ҷони одам сарвати ӯст, аммо камбағал маломатро намешунавад.

Сарватҳо амният ва муҳофизатро таъмин мекунанд, дар ҳоле ки камбизоатон аксар вақт нодида гирифта мешавад.

1. Қудрати сарват: чӣ гуна сарватҳо метавонанд муҳофизат ва амниятро таъмин кунанд

2. Беадолатии камбизоатӣ: Чӣ гуна камбағалон нодида гирифта мешаванд ва гӯш намедиҳанд

1. Забур 112:1-3 - Худовандро ҳамду сано кунед. Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад. Насли Ӯ дар рӯи замин тавоно хоҳад буд: насли одил баракат хоҳад ёфт. Сарват ва сарват дар хонаи ӯ хоҳад буд, ва адолати ӯ то абад пойдор аст.

2. Яъқуб 2:5-7 - Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман, оё Худо мискинони ин ҷаҳонро, ки дар имон бой ва ворисони Малакути Ӯст, ки ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, интихоб накардааст? Аммо шумо камбағалонро хор кардаед.

Оё сарватмандон ба шумо зулм намекунанд, ва шуморо пеши курсиҳои доварӣ намекашанд? Оё онҳо ба он номи шоистае, ки шумо ба он даъват шудаед, куфр намегӯянд?

Масалҳо 13:9 Нури одил шод мешавад, аммо чароғи шарирон хомӯш мешавад.

Одилҳо аз шодӣ пур мешаванд, ва шарирон нест хоҳанд шуд.

1: Муҳаббати Худо ба одилон абадӣ аст, дар ҳоле ки шарирон дар ниҳоят ба ҳалокат хоҳанд расид.

2: Онҳое, ки ба Худо пайравӣ мекунанд, аз шодӣ пур хоҳанд шуд, ва онҳое, ки бадӣ мекунанд, нобуд хоҳанд шуд.

1: Забур 97:11 - "Нур барои одилон кошта мешавад, ва шодӣ барои ростилон."

2: Масалҳо 10:25 - "Чунон ки гирдбод мегузарад, шарир дигар нест, аммо одилон таҳкурсии ҷовидонӣ аст".

Масалҳо 13:10 Фақат аз ғурур ҷанҷол ба вуҷуд меояд, вале насиҳат ҳикмат аст.

Мағрурӣ ба низоъ мебарад, аммо ҳикмат аз ҷустуҷӯи маслиҳати оқилона меояд.

1. Мағрурӣ ба низоъ мебарад: Баррасии оқибатҳои ғурури беназорат

2. Қудрати ҷустуҷӯи маслиҳати хирадманд: фарогирии манфиатҳои ҷустуҷӯи ҳидоят

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад».

2. Масалҳо 15:22 - "Нақшаҳо аз сабаби набудани маслиҳат барбод мераванд, аммо бо бисёр маслиҳатчиён муваффақ мешаванд."

Масалҳо 13:11 Сарвати ботил кам мешавад, аммо касе ки бо меҳнат ҷамъоварӣ мекунад, афзун хоҳад шуд.

Боигарие, ки бо худбиниву ғурур ба даст оварда шудааст, барбод меравад, аммо сарвате, ки бо меҳнату заҳмат ба даст омадааст, меафзояд.

1. Неъмати мехнат ва мехнат

2. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

1. Матто 6:19 21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Воиз 10:18 - Бом аз танбалӣ фурӯ меравад ва аз бетарафӣ хона мечакад.

Масалҳо 13:12 Умеди таъхир дилро бемор мекунад, аммо ҳангоме ки ҳавас меояд, он дарахти ҳаёт аст.

Умед як ҷузъи муҳими ҳаёт аст, аммо вақте ки он ба таъхир афтодааст, метавонад инсонро рӯҳафтода кунад. Аммо вақте ки хоҳиш иҷро мешавад, он метавонад манбаи ҳаёт ва шодӣ бошад.

1. А дар бораи аҳамияти умед ва чӣ гуна он метавонад ҳаёт ва шодӣ оварад.

2. А дар бораи хатари ноумедӣ ҳангоми ба таъхир афтодани умед.

1. Румиён 5:3-5 - Ва на танҳо ин, балки дар мусибатҳо низ фахр мекунем, зеро медонем, ки мусибат саброро ба вуҷуд меорад; ва суботкорӣ, характер; ва характер, умед. Акнун умед ноумед намешавад, зеро муҳаббати Худо дар дилҳои мо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст.

2. Забур 41:5 - Чаро эй ҷони ман, партофта шудай? Ва чаро шумо дар дохили ман ғамгинед? Умед ба Худо бош, зеро ки ман барои кӯмаки рӯи ӯ боз ҳамду сано хоҳам гуфт.

Масалҳо 13:13 Ҳар кӣ аз калом беэътиноӣ кунад, ҳалок хоҳад шуд, аммо ҳар кӣ аз ҳукм метарсад, мукофот хоҳад гирифт.

Онҳое, ки ба Каломи Худо беэътиноӣ мекунанд, нобуд хоҳанд шуд, аммо онҳое, ки ба он итоат мекунанд, мукофот хоҳанд гирифт.

1. Баракатҳои итоат кардан ба Каломи Худо

2. Оқибатҳои беэътиноӣ ба Каломи Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 13:14 Қонуни хирадмандон чашмаи ҳаёт аст, то аз домҳои марг дур шавад.

Доноён ба қонун итоат мекунанд, то онҳоро аз домҳои марг муҳофизат кунанд.

1. «Қонуни хирадмандон: чашмаи ҳаёт»

2. «Аз домҳои марг раҳо шудан».

1. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Юҳанно 10:10 - Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро фаровон дошта бошанд.

Масалҳо 13:15 Ақли нек неъмат мебахшад, вале роҳи ҷиноятқорон душвор аст.

Фаҳмиши нек ба неъмат мебарад, дар ҳоле ки роҳи ситам душвор аст.

1: Қарори хуб баракат меорад, дар ҳоле ки қарорҳои бад душворӣ меорад.

2: Неъмат ба хирадмандон мерасад ва онон, ки аз ҳикмат нодида мегиранд, дар тангдастӣ хоҳанд шуд.

1: Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

2: Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Масалҳо 13:16 Ҳар доно бо дониш рафтор мекунад, вале нодон аблаҳии худро мекушояд.

Дониш нишонаи хирадманд аст, аммо беақл будани аблаҳ ба ҳама маълум аст.

1: Ҳикмат дар дониш пайдо мешавад, ва беақлӣ дар кирдори нодонӣ зоҳир мешавад.

2: Нисфи хирад нишонаи одами оқил аст ва беақлӣ натиҷаи бепарвоӣ аст.

1: Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2: Яъқуб 3:13 - Дар байни шумо кист доно ва доно? Бигзор онро бо зиндагии хубаш, бо аъмоли хоксорие, ки аз хирад бармеояд, нишон диҳад.

Масалҳо 13:17 Фариштаи шарир ба фасод меафтад, аммо сафири содиқ саломатист.

Сафири вафодор саломатӣ меорад, ва фиристодаи бад фасод меорад.

1: Вафодорӣ саломатӣ ва имконият меорад, дар ҳоле ки бадӣ ҳалокат меорад.

2: Сафири вафодор бош ва ба дигарон саломатӣ овар, на фитна.

1: Масалҳо 10:17 Касе, ки ба насиҳат гӯш медиҳад, дар роҳи ҳаёт аст, аммо касе, ки сарзанишро рад мекунад, гумроҳ мешавад.

2: Масалҳо 17:17 Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад.

Масалҳо 13:18 Барои касе, ки насиҳатро рад мекунад, бенавоӣ ва расвоӣ хоҳад буд;

Ҳар кӣ насиҳатро гӯш кунад ва сарзаниш кунад, иззат хоҳад дошт ва касе, ки насиҳатро рад мекунад, паст мешавад.

1. Арзиши дастур: Чӣ тавр онро гирифтан ва эҳтиром кардан

2. Хатарҳои рад кардани дастур

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

Масалҳо 13:19 Орзуи ба амаломада ба нафс ширин аст, аммо барои аблаҳон аз бадӣ дур шудан зишт аст.

Орзуе, ки бо беайбӣ ба даст меояд, мукофот аст, аммо аблаҳон ба бадкорӣ меафтанд.

1. Шодии беайбӣ: Даравидани подош аз адолат

2. Фиреби гуноҳ: фирор аз доми бадкорон

1. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, дар роҳи гуноҳкорон намеистад ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Масалҳо 13:20 Ҳар кӣ бо хирадмандон рафтор кунад, доно хоҳад буд, вале рафиқи аблаҳон нобуд хоҳад шуд.

Раҳпаймоӣ бо хирадмандон ба хирад мебарад, дар ҳоле ки бо аблаҳон будан ба ҳалокат мебарад.

1. Дӯстии хирадманд ба хирад мебарад

2. Аз ширкате, ки нигоҳ медоред, эҳтиёт бошед

1. Масалҳо 19:20 - Насиҳатро гӯш кунед ва насиҳатро қабул кунед, то дар оянда хирад пайдо кунед.

2. Ишаъё 33:15-16 - Он ки одил рафтор мекунад ва сухани рост мегӯяд, фоидаи зулмро нафрат мекунад, дастҳояшро меафканад, то пора нагирад, гӯшҳояшро аз шунидани хунрезӣ бозмедорад ва чашмонашро аз нигоҳи он мебандад. бад, дар баландиҳо сокин хоҳад шуд; макони дифоъи ӯ қалъаҳои сангин хоҳад буд.

Масалҳо 13:21 Бадӣ гуноҳкоронро таъқиб мекунад, аммо некӣ ба одилон мукофот хоҳад дод.

Гуноҳкоронро бадӣ таъқиб хоҳанд кард, вале одилон бо некӣ подош хоҳанд гирифт.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чаро мо бояд аз он парҳез кунем

2. Подошҳои адолат: Чаро мо бояд ба он пайравӣ кунем

1. Луқо 6:31-36 - Бо дигарон ҳамон тавре ки мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд.

2. Воиз 12:13-14 - Аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст.

Масалҳо 13:22 Одами нек ба фарзандони худ мерос мегузорад, ва сарвати гунаҳкор барои одил ҷамъ мешавад.

Одами нек метавонад насли худро бо мерос таъмин кунад, дар ҳоле ки сарвати гунаҳкор оқибат ба одил дода мешавад.

1. Баракати мерос: Чӣ тавр ба наслҳои мо мерос гузоштан мумкин аст

2. Сармоягузорӣ ба ояндаи абадии худ: қабули интихоби оқилона имрӯз

1. Забур 112:1-2 - "Худовандро ҳамду сано гӯед! Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад! Насли ӯ дар замин тавоно хоҳад буд".

2. 2 ба Қӯринтиён 9:6-8 - «Гап дар ин аст: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ фаровон мекорад, фаровон хоҳад даравид. , зеро Худо бахшандаро дӯст медорад ва Худо қодир аст, ки ҳама файзро бар шумо афзун гардонад, то ки дар ҳама чиз ҳамеша кофӣ бошед ва дар ҳар кори хайр фаровон бошед».

Масалҳо 13:23 Дар киштзори камбағалон ғизои зиёд аст, аммо он чизест, ки аз сабаби беадолатӣ нобуд мешавад.

Кишти камбағалон ғизои зиёд медиҳад, вале беандешагӣ метавонад боиси нобудшавии он гардад.

1. Муҳимияти доварии оқилона дар идоракунии захираҳо

2. Неъмати мехнату гайрат дар шудгори замин

1. Масалҳо 15:14 - "Дили хирад дар ҷустуҷӯи дониш аст, вале даҳони аблаҳон ба аблаҳӣ мехӯрад".

2. Ғалотиён 6: 7-9 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ мекорад, барои ҷисми худ. Рӯҳи Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро дарав хоҳад кард.

Масалҳо 13:24 Ҳар кӣ асои худро дареғ дорад, аз писараш нафрат мекунад;

Касоне, ки нисбат ба фарзандонашон меҳрубонӣ ё раҳмдилӣ мекунанд, ба онҳо муҳаббат зоҳир намекунанд, балки онҳое, ки онҳоро тарбия мекунанд.

1. Интизоми муҳаббат: Чӣ тавр бояд ба фарзандонатон ғамхорӣ кунед

2. Қувваи масалҳо: Чаро мо бояд ба суханони Худо гӯш диҳем

1. Ибриён 12:7-11 - Ба душвориҳо ҳамчун интизом тоб оваред; Худо ба шумо ҳамчун фарзандони худ муносибат мекунад.

2. Эфсӯсиён 6:1-4 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст.

Масалҳо 13:25 Одил ҷони худро сер мекунад, вале шиками шарирон сер мешавад.

Одилон қаноат хоҳанд кард, ва шарирон маҳрум хоҳанд шуд.

1. Қаноатмандии ҳақиқӣ аз зиндагии одилона ба даст меояд.

2. Бахилӣ ва бадкорӣ танҳо боиси маҳрумият мегардад.

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд: 20 Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: 21 Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Забур 34:9-10 - Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро ки аз Ӯ метарсанд. 10 Ҷавон шерҳо камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, чизи нек нахоҳанд дошт.

Боби 14-уми Масалҳо хусусиятҳо ва оқибатҳои хирад ва беақлонаро омӯхта, аҳамияти хирад, адолат ва оқибатҳои бадро таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо муқоисаи хирадмандон ва нодонон оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки хирад ба ҳаёт мебарад, дар ҳоле ки беақлӣ ҳалокат меорад. Он инчунин таъкид мекунад, ки аблаҳон гуноҳро масхара мекунанд, вале одил ба Худо илтифот мебахшад (Масалҳо 14:1-9).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое, аз қабили сухан, фаҳмиш, идораи хашм ва арзиши хонаи осоишта дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки оқилона гап мезананд ва одилона зиндагӣ мекунанд, баракатҳо хоҳанд дошт ва онҳое, ки бо роҳи худ мераванд, ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд (Масалҳо 14:10-35).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби чордаҳумро баррасӣ мекунанд
хусусиятҳо ва натиҷаҳои марбут ба хирад ва беақлӣ,
таъкид ба хирад, адолат,
ва оқибатҳои дар натиҷаи бадӣ.

Хусусиятҳои муқоисавӣ дар бораи шахсони оқил ва аблаҳон ва эътирофи ҳаёти марбут ба ҳикмат ва харобие, ки дар натиҷаи беақлӣ нишон дода шудаанд.
Таъкид кардани аҳамияти эътироф кардани гуноҳ ва илтифоти одил аз ҷониби Худо.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили сухан, фаҳмиш, идоракунии хашм ва таъкид кардани арзиши хонаи осоишта.
Таъкид кардани баракатҳо барои онҳое, ки оқилона гап мезананд ва одилона зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки қайд кардани ҳалокати онҳое, ки бо роҳи худ мераванд.

Масалҳо 14:1 Ҳар зани оқил хонаи худро месозад, вале беақл онро бо дастҳои худ канда мебарад.

Хирад асоси хонаи муваффақ аст.

1. Нерӯи хирад дар хона

2. Беақлияти қарорҳои беақлона

1. Масалҳо 14:1

2. Масалҳо 24:3-4 - "Хона ба воситаи ҳикмат сохта мешавад ва бо фаҳм он устувор мешавад: ва аз дониш хонаҳо аз ҳама сарватҳои гаронбаҳо ва гаронбаҳо пур хоҳанд шуд".

Масалҳо 14:2 Касе ки бо адолат рафтор кунад, аз Худованд метарсад, вале ҳар кӣ дар роҳҳои худ каҷ аст, аз Ӯ нафрат мекунад.

Тарс аз Худованд асоси хирад аст; касоне, ки Ӯро рад мекунанд, азоб хоҳанд кашид.

1: Тарси Худованд роҳи ҳикмат аст

2: Рад кардани Худованд ба ҳалокат мебарад

1: Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; хамаи онхое, ки ба он амал мекунанд, нагз мефахманд.

2: Ирмиё 17:5 - Худованд чунин мегӯяд: «Малъун аст касе ки ба одам таваккал мекунад, барои қувваташ ба ҷисм вобаста аст ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад.

Масалҳо 14:3 Дар даҳони нодон асои ғурур аст, вале лабони доно онҳоро нигоҳ медоранд.

Беақлӣ боиси ғурур мегардад, вале хирадмандон дар амн нигоҳ дошта мешаванд.

1. Хатари кибр ва тавоноии хирад

2. Чӣ тавр бояд аз домҳои беақлӣ канорагирӣ кард

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 3:13-18 - Дар байни шумо кист марди хирадманд ва дорои дониш аст? бигзор вай аз сухбати нек асархои худро бо хоксории хирад нишон дихад.

Масалҳо 14:4 Дар ҷое ки барзагов нест, гаҳвора пок аст, аммо афзояндаи барзагов ба қуввати зиёд аст.

Набудани қувваи корӣ метавонад ба муҳити тоза оварда расонад, аммо муваффақияти бештар бо кӯмаки меҳнат ба даст меояд.

1. Фоидаҳои меҳнати сахт

2. Неъмати меҳнатдӯстӣ

1. Воиз 11:6 - Субҳ тухми худро бикор, ва шом дасти худро нигоҳ надор: зеро намедонӣ, ки кадоме аз ин ё он комёб хоҳад шуд, ё ин ки ҳардуи онҳо яксон хоҳанд буд.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Масалҳо 14:5 Шоҳиди содиқ дурӯғ намегӯяд, вале шоҳиди козиб дурӯғ мегӯяд.

Шоҳиди мӯътамад рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ дурӯғ мегӯяд.

1. Қувваи Ҳақиқат: Дар муқобили ботил устувор будан

2. Табиати вафодорӣ: устувор истодан дар шароити номусоид

1. Забур 15:1–5

2. Юҳанно 8:44–45

Масалҳо 14:6 Тамасхур ҳикматро меҷӯяд, вале онро намеёбад, лекин барои хирад дониш осон аст.

Аблаҳ хирад меҷӯяд, аммо намеёбад; аммо фаҳмиш донишро ба осонӣ меорад.

1. Фарқи байни ҳикмат ва фаҳмиш

2. Ќимати љустуљўи дониш

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Масалҳо 3:13 - "Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки хирад меёбад".

Масалҳо 14:7 Аз пеши одами беақл бирав, вақте ки дар вай лабони донишро намебинӣ.

Мо бояд аз ҳузури шахси нодон дурӣ ҷӯем, вақте ки бо дониш сухан намегӯянд.

1. Ҳикмати парҳез аз аблаҳон

2. Арзиши фаҳмиш

1. Масалҳо 13:20 Ҳар кӣ бо хирадмандон рафтор кунад, доно хоҳад буд, вале рафиқи аблаҳон нобуд мешавад.

2. Яъқуб 1:5-6 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва сарзаниш намекунад; ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, ки ҳеҷ чиз наметарсад. Зеро ҳар кӣ беҷуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронданаст.

Масалҳо 14:8 Ҳикмати оқил ин аст, ки роҳи ӯро фаҳмад, вале аблаҳи аблаҳон макр аст.

Доноён рафтори худро мефаҳманд, дар ҳоле ки аблаҳон фиреफта мешаванд.

1: Хирад бошед - Масалҳо 14:8 моро ташвиқ мекунад, ки хирадманд бошем ва роҳи худро дар ҳаёт дарк кунем.

2: Аз беақлӣ бипарҳезед - Мо бояд кӯшиш кунем, ки аз беақлӣ, ки боиси фиреб ва дарди дил мешавад, канорагирӣ кунем.

1: Масалҳо 3:13-15 - Хушбахт аст касе ки хирад ёбад, ва касе ки хирад пайдо мекунад. Зеро ки моли он аз тичорати нуқра ва фоидаи он аз тиллои маҳин беҳтар аст. Вай гаронбаҳотар аз ёқут аст, ва ҳар он чи ту метавонӣ, ба ӯ баробар нест.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Масалҳо 14:9 Нодонҳо гуноҳро масхара мекунанд, вале дар миёни одилон файз ҳаст.

Гуноҳро бояд ҷиддӣ қабул кард, на масхара; ба одилон неъмат мебахшад.

1. Ҷиддияти гуноҳ: Фаҳмидани оқибатҳои интихоби мо

2. Адолат неъмат меорад

1. Забур 32:1-2 - Хушо касе ки гуноҳҳояш омурзида шуда, гуноҳаш пӯшида шудааст. Хушбахт он касе, ки Худованд гуноҳи ӯро ба ҳисоб намегирад ва дар рӯҳаш макр нест.

2. Масалҳо 3:3-4 - Бигзор марҳамат ва ростӣ туро тарк накунад: онҳоро ба гарданат бибанд; онҳоро бар сари суфраи дилат бинавис: Пас дар назари Худо ва инсон лутф ва фаҳми нек хоҳӣ ёфт.

Масалҳо 14:10 Дил талхии худро медонад; ва бегона ба шодии худ дахолат намекунад.

Дил аз дарду ғами худ хуб огоҳ аст ва ғариб наметавонад ба шодии худ шарик шавад.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки гумон накунем, ки мо хурсандӣ ва ғаму андӯҳи дигаронро пурра дарк карда метавонем.

2: Мо бояд дилҳои худро ба дигарон дар фаҳмиш ва ҳамдардӣ кушоем, на доварӣ ё танқид.

1: Филиппиён 2:3-4, Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накун. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

2: Румиён 12:15, Бо шодмонон шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред.

Масалҳо 14:11 Хонаи шарирон хароб хоҳад шуд, вале хаймаи росткорон нашъунамо хоҳад ёфт.

Хонаи бадкорон вайрон мешавад, вале хонаи одил баракат хоҳад буд.

1. Ваъдаи неъмати Худо барои солеҳон

2. Яќин будани њукми Худо бар ситамкорон

1. Забур 112:1-2 "Худовандро ҳамду сано гӯед! Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад! Насли ӯ дар замин тавоно хоҳад буд; насли одил баракат хоҳад ёфт".

2. Забур 37:20 "Аммо шарирон нобуд хоҳанд шуд; душманони Худованд мисли ҷалоли чарогоҳҳо ҳастанд; онҳо мисли дуд нест мешаванд."

Масалҳо 14:12 Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Роҳҳое, ки мо дар зиндагӣ пеш мебарем, шояд дуруст ба назар мерасанд, аммо дар ниҳоят метавонад ба марг оварда расонад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки интихоби оқилона ва худотарсӣ кунем, зеро интихоби мо дар ҳаёт аҳамияти абадӣ дорад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, то он чизе ки ба назар дуруст аст, гумроҳ нашавем, зеро он метавонад ба марг оварда расонад.

1: Матто 7: 13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед: зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёр касоне ҳастанд, ки ба он дохил мешаванд; зеро ки танг аст, ва танг аст роҳе, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва кам касоне ҳастанд, ки онро меёбанд».

2: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

Масалҳо 14:13 Ҳатто дар ханда дил ғамгин аст; ва поёни он шодӣ вазн аст.

Дил ҳатто дар лаҳзаҳои шодӣ ва ханда ғамгин шуда метавонад, ки оқибат ба вазнинӣ оварда мерасонад.

1. Шодии Худованд ҳамеша шодии доимӣ нест

2. Дар миёни ғамҳо шодӣ ёфтан

1. Воиз 7:4 Дили хирадмандон дар хонаи мотам аст, вале дили аблаҳон дар хонаи шодӣ.

2. Яъқуб 4:9 Дарднок бошед ва навҳа кунед ва гиря кунед: бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн табдил ёбад.

Масалҳо 14:14 Касе ки дар дил гумроҳ аст, аз роҳҳои худ пур мешавад, ва одами нек аз худ сер мешавад.

Фиребгар аз равишҳои гуноҳи худ пур мешавад, дар ҳоле ки одами некӯ аз кори неки худ сер мешавад.

1: Оқибатҳои ақибнишинӣ - Масалҳо 14:14

2: Подоши аъмоли нек - Масалҳо 14:14

1: Яъқуб 1:22-25 - Иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон.

2: Филиппиён 4:6-7 - Бе ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.

Масалҳо 14:15 Содда ҳар суханро бовар мекунад, вале оқил ба рафтани худ нигоҳ мекунад.

Содда метавонад ба ҳар сухане, ки мешунавад, бовар кунад, вале хирадмандон дар рафторашон эҳтиёткоранд.

1. Ба Худо таваккал кун ва дар аъмоли худ эҳтиёт бош

2. Ба Худо таваккал кунед, на ба инсон

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 118:8 Ба Худованд паноҳ бурдан беҳтар аст аз таваккал ба одам.

Масалҳо 14:16 Доно метарсад ва аз бадӣ дур мешавад, вале нодон хашмгин мешавад ва дилпур аст.

Доно аз бадӣ метарсад ва аз он дурӣ меҷӯяд, дар ҳоле ки нодон ба хашм меояд ва дар дилпурии худ эмин аст.

1. Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст

2. Тафовут байни доноён ва нодонон

1. Масалҳо 9:10 Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст.

2. Яъқуб 1:19-20 Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад: зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад.

Масалҳо 14:17 Ҳар кӣ зуд хашмгин мешавад, беақлӣ мекунад, ва аз макри шарир нафрат дорад.

Шахсе, ки зуд хашмгин мешавад, беақл аст ва касе, ки дар пайи макрҳои бад аст, нописанд аст.

1. Хатарҳои табъи беназорат.

2. Оқибатҳои пайгирӣ кардани нақшаҳои бад.

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 16:29 - "Одами зӯроварӣ ёри худро ба васваса меандозад ва ӯро ба роҳи ношоиста мебарад".

Масалҳо 14:18 Содда беақлро мерос мегирад, вале оқил тоҷи дониш аст.

Соддагон бо аблаҳии худ тавсиф мешаванд, дар ҳоле ки оқил бо дониш мукофотонида мешаванд.

1. Подоши эҳтиёт: Чи гуна хирад баракат меорад

2. Оқибати беақлӣ: хатари ҷоҳилӣ

1. Масалҳо 2:1–5

2. Яъқуб 1:5–8

Масалҳо 14:19 Бад дар пеши некӣ саҷда мекунад; ва шарир дар назди дарвозаҳои одил.

Одилон сафед хоҳанд шуд, ва бадкорон ба ҷавобгарӣ кашида мешаванд.

1: Барои онҳое, ки кори дуруст мекунанд, дар охир адолат пойдор хоҳад шуд.

2: Адолати Худо пирӯз мешавад - бадкорон ба ҷавобгарӣ кашида мешаванд ва некӯкорон подош хоҳанд гирифт.

1: Забур 37: 27-28 - "Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; то абад сокин хоҳӣ шуд; зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад; муқаддасони Худро тарк намекунад. Онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале фарзандони шарир хоҳанд буд. буридан."

2: Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Масалҳо 14:20 Камбағал ҳатто аз ёри худ нафрат дорад, аммо сарватманд дӯстони зиёд дорад.

Камбағалонро атрофиён дӯст намедоранд, аммо сарватманд дӯстони зиёд доранд.

1: Мо набояд ба камбағалон ҳасад ва нафрат кунем, балки ба онҳо меҳрубон ва саховатманд бошем.

2: Мо бояд қадри неъматҳоеро, ки ба мо дода шудааст, бидонем ва дарк кунем, ки пулу мол ченаки дӯстони ҳақиқӣ нест.

1: Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад. Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд: аммо чӣ гуна метавонад танҳо гарм шавад? Ва агар яке бар вай ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

2: Яъқуб 2:1-7 - Бародарони ман, ба Худованди мо Исои Масеҳ, ки Худованди ҷалол аст, аз рӯи эҳтиром имон наоваред. Зеро, агар ба ҷамъомади шумо марде ояд, ки ангуштарини тилло дорад, дар тан либоси зебо дорад; Ва шумо ба он ки либоси ҳамҷинсгаро дар бар дорад, эҳтиром мегузоред ва ба вай бигӯед: "Дар ин ҷо дар ҷои хубе бинишин"; ва ба мискинон бигӯед: "Дар он ҷо биистед, ё дар ин ҷо, зери пои ман бинишинед: оё шумо дар худ рӯйбинӣ намекунед ва доварони фикрҳои бад шудаед?" Гӯш кунед, эй бародарони

маҳбуби ман, оё Худо мискинони ин ҷаҳонро аз имон сарватманд ва ворисони Малакутеро, ки ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, интихоб накардааст? Аммо шумо камбағалонро хор кардаед. Оё сарватмандон ба шумо зулм намекунанд, ва шуморо пеши курсиҳои доварӣ намекашанд?

Масалҳо 14:21 Ҳар кӣ аз ёри худ беэътиноӣ мекунад, гуноҳ мекунад, аммо касе ки ба мискин раҳм мекунад, хушбахт аст.

Касе, ки ба бечорагон раҳм кунад, хушбахт аст.

1. Қудрати шафқат: Чӣ гуна раҳмдилӣ аз ҳама болотар аст

2. Ҳамсояи ман кист? Муҳимияти ҳамдардӣ дар муносибатҳои ҳаррӯза

1. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

2. Матто 6:14-15 - Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

Масалҳо 14:22 Оё онҳое ки қасди бадӣ мекунанд, гумроҳ намешаванд? балки марҳамат ва ростӣ бар касонест, ки некӯкоранд.

Оқибати касоне, ки бадӣ мекунанд, судманд нест, балки раҳмат ва ростӣ бар касонест, ки некӣ мекунанд.

1. Меҳрубон ва ростӣ: Фоидаҳои аъмоли нек

2. Гутоҳи касоне, ки макри бадӣ мекунанд

1. Забур 37:27 - Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; ва то абад иқомат кунед.

2. Эфсӯсиён 4:28 - Бигзор касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба ниёзманд бидиҳад.

Масалҳо 14:23 Дар ҳар меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани лабҳо ба камбизоатӣ майл дорад.

Меҳнат подош меорад, аммо гапи беҳуда боиси фақр мегардад.

1: Дар кор гузоштан - дарси масал

2: Қувваи сухан - истифодаи бештари суханронии мо

1: Воиз 10:19 - Зиёфат барои ханда аст, ва шароб хурсандӣ мебахшад; аммо пул ба ҳама чиз ҷавоб медиҳад.

2: Яъқуб 3:2-12 - Зеро ки мо ҳамаро дар бисёр чизҳо ба васваса меандозем. Агар касе дар сухан васваса накунад, вай одами комил аст ва қодир аст ҷилави тамоми бадан.

Масалҳо 14:24 Тоҷи доноён сарвати онҳост, вале аблаҳи аблаҳон аблаҳӣ аст.

Доноён бо сарват мукофот мегиранд, дар ҳоле ки беақл мукофоти аблаҳон аст.

1. Ҳаким ва нодон: Фоидаҳои ҳикмат

2. Арзиши сарват: сарватманд будан чӣ маъно дорад?

1. Масалҳо 16:16, "Чӣ қадар беҳтар аз тилло хирад ба даст овардан беҳтар аст! Барои ба даст овардани фаҳм аз нуқра баргузида шудан аст".

2. Воиз 5:19, "Ғайр аз ин, вақте ки Худо ба касе сарват ва молу мулк медиҳад ва қобилияти аз онҳо баҳра бурдан, насиби онҳоро қабул кардан ва дар меҳнати онҳо хушбахт буданро медиҳад, ин атои Худост."

Масалҳо 14:25 Шоҳиди ҳақиқӣ ҷонҳоро наҷот медиҳад, вале шоҳиди маккор дурӯғ мегӯяд.

Шоҳиди ҳақиқӣ метавонад наҷот диҳад, дар ҳоле ки шоҳиди фиребгар дурӯғ мегӯяд.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чаро мо бояд бо ростқавлӣ сухан гӯем

2. Дурӯғ ва фиреб: Чаро мо бояд рост бигӯем

1. Қӯлассиён 3:9 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳоле ки шумо шахси кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед.

2. Юҳанно 8:32 - ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Масалҳо 14:26 Дар тарси Худованд эътимоди қавӣ аст, ва фарзандонаш паноҳгоҳ хоҳанд дошт.

Тарс аз Худованд барои фарзандони Ӯ эътимоди қавӣ ва муҳофизат меорад.

1: Аз Худованд битарс, зеро ки Ӯ паноҳгоҳ ва қуввати ту аст

2: Ба Худованд таваккал кунед ва боварӣ дошта бошед

1: Забур 27:1-3 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қуввати ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Масалҳо 14:27 Тарси Худованд чашмаи ҳаёт аст, то аз домҳои марг дур шавад.

Тарси Худованд ҳаёт ва муҳофизат аз хатар меорад.

1. Қудрати зиндагӣ дар тарси Худованд

2. Фоидаҳои таваккал ба Худованд

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 91:2-3 Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард. Албатта, Ӯ туро аз доми паррандагон ва аз вабои ғамангез раҳо хоҳад дод.

Масалҳо 14:28 Подшоҳ дар шумораи зиёди мардум шаъну шараф аст, аммо дар ғафсии мардум ҳалокати мир аст.

Шаъну шарафи подшоҳ бо мардуми зиёд меояд, аммо ҳалокати шоҳзода бо камии мардум меояд.

1: Худо ба мо имтиёз додааст, ки узви ҷомеа бошем ва бо ин шараф ба вуҷуд меояд.

2: Муваффақияти мо на танҳо ба амалҳои худамон, балки ба одамони гирду атроф низ вобаста аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки бо онҳо муносибатҳои мустаҳкам барқарор кунем.

1: Воиз 4:9-12 Ду беҳтар аз як; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад.

2:1 Қӯринтиён 12:14-27 Зеро ки бадан як узв нест, балки бисёр узвҳост. Агар по гӯяд: "Азбаски ман даст нестам, аз бадан нестам"; Пас, оё он аз бадан нест? Ва агар гӯш гӯяд: "Азбаски ман чашм нестам, ман аз бадан нестам"; Пас, оё он аз бадан нест?

Масалҳо 14:29 Касе ки дар хашм оҳиста фаҳмиши бузург дорад, аммо ҳар кӣ дар рӯҳ шитоб мекунад, аблаҳиро боло мебарад.

Касе, ки пурсабр ва оҳиста хашм мекунад, доно аст, вале онҳое, ки ғазабнок ва кӯтоҳ табъанд, аблаҳиро боло мебаранд.

1. Сабр фазилат аст: Ҳикмати Масалҳо 14:29

2. Беақлӣ аз беэҳтиромӣ: Огоҳӣ аз Масалҳо 14:29

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Эфсӯсиён 4:26-27 - хашмгин шавед ва гуноҳ накунед; Нагузоред, ки офтоб бар хашми худ фурӯ равад ва ба шайтон фурсат надиҳед.

Масалҳо 14:30 Дили солим ҳаёти ҷисм аст, аммо ба пӯсидаи устухонҳо ҳасад баред.

Дили солим ҳаёт мебахшад, ҳасад харобӣ меорад.

1: Хавфи ҳасад - Ҳасад моро водор мекунад, ки ба он чизе ки дигарон доранд, диққат диҳем, ба ҷои он ки барои он чизе ки мо дорем, миннатдор бошем.

2: Қувваи қалби солим - Дили солим моро ба Худо наздиктар мекунад ва ба зиндагии беҳтар мебарад.

1: Яъқуб 3:16 - Зеро дар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол ҳаст, дар он ҷо нофаҳмиҳо ва ҳар кори бад вуҷуд дорад.

2:1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Масалҳо 14:31 Ҳар кӣ бенаворо ситам мекунад, Офаридгори худро дашном медиҳад, вале касе ки ӯро эҳтиром мекунад, ба мискинон раҳм мекунад.

Касоне, ки ба бечорагон рафтор мекунанд, Худовандро дашном медиҳанд, вале онҳое ки ба онҳо меҳрубонӣ мекунанд, раҳм мекунанд.

1. Саховатманд бошем ва ба камбағалон раҳм кунем, чунон ки Худовандро эҳтиром мекунем.

2. Ба бечорагон зулм накунем, зеро ин кор ба Худо беномус аст.

1. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

2. Матто 25:40 - Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: «Ба ростӣ, ба шумо мегӯям, чунон ки шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардаед, ба ман ҳам кардаед.

Масалҳо 14:32 Шарир дар шарорати худ ронда мешавад, вале одил ба мамоти худ умед дорад.

Шарирон дар шарорати худ ронда хоҳанд шуд, вале одилон ҳатто ба марг умед хоҳанд дошт.

1. Умеди Биҳишт: Умеди фаротар аз марг

2. Неъмат дар баробари бадӣ: Одил чӣ гуна пирӯз мешавад

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Масалҳо 14:33 Дар дили хирад хирад ором мегирад, аммо он чи дар миёни аблаҳон аст, маълум мешавад.

Хирад дар дили хирадмандон ҷой дорад; вале беақлӣ ба осонӣ ошкор мешавад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки оқил бошем ва қарорҳои оқилона қабул кунем, то хислати аслии мо ошкор шавад.

2: Мо бояд дар рафтору гуфтор боэҳтиёт бошем, то беақлии мо ба осонӣ дида нашавад.

1: Масалҳо 17:27 Касе, ки дониш дорад, сухани худро нигоҳ медорад, ва хирад рӯҳи олист.

2: Яъқуб 3:13-18 Дар байни шумо кист марди хирадманд ва дорои дониш аст? бигзор вай аз сухбати нек асархои худро бо хоксории хирад нишон дихад.

Масалҳо 14:34 Адолат халқро боло мебарад, вале гуноҳ барои ҳар як халқ таҳқир аст.

Адолат ба миллат иззату эҳтиром меорад, дар ҳоле ки гуноҳ расвоиву расвой меорад.

1. Аҳамияти адолат ва таъсири он ба миллат

2. Оқибати гуноҳ бар миллат

1. Дониёл 4:27 - "Бинобар ин, эй подшоҳ, бигзор маслиҳати ман ба ту мақбул бошад, ва гуноҳҳои худро бо адолати худ ва гуноҳҳои худро бо марҳамат ба мискинон маҳв намо, агар он оромии туро дароз кунад".

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд, ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шарионаи худ бармегарданд, пас Ман аз осмон мешунаванд ва суханони онҳоро хоҳам бахшид. гуноҳ карда, замини онҳоро шифо хоҳад дод».

Масалҳо 14:35 Марҳамати подшоҳ ба бандаи доно аст, аммо хашми ӯ бар зидди касест, ки расво мекунад.

Марҳамати подшоҳ ба бандаи доно мешавад, ва хашм бар онон, ки расво мешаванд.

1. "Ҳикмат ба неъмат мебарад"

2. "Шарм наоваред"

1. Яъқуб 3:13-18 - Хирад аз боло ба сулҳу марҳамат мебарад.

2. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвой меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

Боби 15-уми Масалҳо дар бораи паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла қувваи сухан, аҳамияти муносибати оромона ва одилона ва баракатҳое, ки аз ҷустуҷӯи хирад бармеоянд, фаҳмиш медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани таъсири калимаҳо ба ҳаёти мо оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад ва суханони сахт хашмро бармеангезад. Он инчунин таъкид мекунад, ки онҳое, ки оқилона гап мезананд, шифо ва фаҳм меоранд (Масалҳо 15:1-7).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое чун дониш, интизом, поквиҷдонӣ ва тарси Худованд муроҷиат мекунанд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки хирад меҷӯянд ва одилона зиндагӣ мекунанд, баракатҳо ва марҳамати Худоро хоҳанд дид (Масалҳо 15:8-33).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби понздаҳуми Масалҳо фаҳмишҳо оварда шудаанд

ба паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла қудрати сухан,
ба муносибати ором ва одил аҳамият дода мешавад,
ва баракатҳое, ки аз ҷустуҷӯи ҳикмат ба вуҷуд меоянд.

Эътироф кардани таъсире, ки нисбати калимаҳо дар ҳаёти мо нишон дода мешавад ва инчунин таъкид ба ҷавобҳои нарм, ки ғазабро бармегардонад ва суханони сахте, ки хашмро бармеангезад.
Таъкид кардани табобат ва фаҳмиши онҳое, ки оқилона мегӯянд.
Тавассути масалҳои инфиродӣ ба мавзӯъҳои гуногун, аз қабили дониш, интизом, поквиҷдонӣ ва таъкид кардани арзиши тарс аз Худованд.
Таъкид кардани баракатҳо барои касоне, ки ҳикмат меҷӯянд ва бо лутфу марҳамати Худо зиндагӣ мекунанд.

Масалҳо 15:1 Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Ҷавоби мулоим метавонад вазъро коҳиш диҳад, дар ҳоле ки суханони дағал метавонад душманиро афзоиш диҳад.

1: Бо некӣ сухан гӯед

2: Қувваи Калом

1: Яъқуб 3:5-10 - "забон як қисми хурди бадан аст, аммо фахр мекунад. Бифаҳмед, ки чӣ гуна ҷангали бузурге аз шарораи хурд оташ мегирад. Забон низ оташ аст, дунёи дар байни узвҳои бадан бад аст, тамоми одамро фосид мекунад, тамоми ҳаёти ӯро оташ мезанад ва худи дӯзах оташ мегирад».

2: Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед».

Масалҳо 15:2 Забони доно донишро дуруст ба кор мебарад, вале аз даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад.

Доноён донишро оқилона истифода мебаранд, вале аблаҳон аблаҳӣ мегӯянд.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ тавр мо калимаҳои худро барои инъикоси ҳикмати худ истифода мебарем

2. Аблаҳон ва аблаҳии онҳо: Хатари сухан гуфтан бидуни андеша

1. Яъқуб 3:5-6 - "Ҳамин тавр забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои азим фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андаке оташ аланга мезанад! Ва забон оташест, ҷаҳони шарорат аст; забон дар миёни узвҳои мо, ки он тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад, ва он оташи дӯзах аст».

2. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст; ва дӯстдорони он аз меваи он хоҳанд хӯрд."

Масалҳо 15:3 Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ва ба бадӣ ва некиро бубинад.

Худованд хамеша нигахбон аст ва аз хама чиз хабардор аст, чи хуб ва чи бад.

1. Худо ҳамеша бедор аст - Масалҳо 15:3

2. Дониши ҳамаҷонибаи Худо - Масалҳо 15:3

1. Забур 33:13-15 - Худованд аз осмон менигарад ва тамоми инсониятро мебинад.

2. Ибриён 4:13 - Ҳеҷ чиз дар тамоми махлуқот аз назари Худо пӯшида нест. Ҳама чиз дар пеши назари Ӯ ошкор ва ошкор аст, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем.

Масалҳо 15:4 Забони солим дарахти ҳаёт аст, аммо кач дар он шикастани рӯҳ аст.

Забони солим ба ҳаёт мебарад, дар ҳоле ки бадгӯй ба харобии рӯҳонӣ мебарад.

1. Қувваи шифобахши суханони нек

2. Зарари эҳтимолии суханони ношоям

1. Яъқуб 3:5-10 - Ром кардани забон

2. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз бошад

Масалҳо 15:5 Нодон насиҳати падари худро рад мекунад, вале касе ки ба таъна эътибор медиҳад, оқил аст.

Касе, ки ба насиҳати падар беэътиноӣ кунад, нодон аст, аммо касе, ки ислоҳро қабул мекунад, оқил аст.

1. Ҳикмати гӯш кардани насиҳат

2. Беэътибории беэътиноӣ ба ҳидоят

1. Яъқуб 1:19-21 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад; Зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад. Пас, ҳама нопокӣ ва зиёдатии бадиҳоро ҷудо кунед ва каломи кандашударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

2. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То ки бар ту некӯ бошад ва дар рӯи замин умри дароз дорӣ.

Масалҳо 15:6 Дар хонаи одил ганҷҳои зиёд аст, аммо дар даромади шарирон ғамгин аст.

Хонаи одил дорои ганҷҳои зиёд аст, дар ҳоле ки даромади шарирон мусибат меорад.

1. Неъмати адолат: ганҷ дар хонаи солеҳон.

2. Оқибатҳои бадӣ: Мушкилот дар даромади бадкорон.

1. Забур 111:3 - Сарват ва сарват дар хонаи ӯ хоҳад буд, ва адолати Ӯ то абад пойдор аст.

2. Масалҳо 10:2 - Ганҷҳои бадӣ фоидае намебахшад, балки адолат аз марг наҷот медиҳад.

Масалҳо 15:7 Лабҳои хирад донишро пароканда мекунад, вале дили нодон чунин намекунад.

Доноён ба дониши худ мубодила мекунанд, вале нодонон не.

1. Қувваи дониш: Чӣ тавр ба таври оқилона мубодила кардан мумкин аст

2. Аблаҳии ҷоҳилӣ: Чӣ гуна бояд донишро гирифт

1. Масалҳо 16:16: Чӣ қадар беҳтар аз тилло хирад ба даст овардан! Барои ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2. Яъқуб 1:5: Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Масалҳо 15:8 Қурбонии шарирон барои Худованд зишт аст, аммо дуои росткорон лаззати Ӯст.

Худованд аз ҳадияҳои шарир нафрат дорад, вале аз дуоҳои одилон лаззат мебарад.

1: Қувваи дуо: Чӣ гуна адолат ғолиб меояд

2: Бефоидаии бадӣ: Чӣ тавр гуноҳ кӯтоҳ мешавад

1: Ишаъё 1: 11-17 - Рад кардани қурбониҳои Худованд аз шарирон

2: Забур 37:4 - Хушбахтии одилон, ки дар Худованд паноҳ мебаранд.

Масалҳо 15:9 Роҳи шарир назди Худованд зишт аст, аммо Ӯ дӯст медорад, ки аз паи адолат меравад.

Худованд аз бадӣ нафрат дорад ва онҳоеро, ки дар паи адолат ҳастанд, дӯст медорад.

1. Қудрати адолат: Чӣ тавр интихоби роҳи дуруст метавонад ба муҳаббати Худо оварда расонад

2. Хатари бадӣ: рӯйгардонӣ аз роҳи Худованд

1. Забур 1:1-2 - "Хушо касе ки бо маслиҳати осиён рафтор намекунад, дар роҳи гунаҳкорон намеистад, ва дар курсии тамасхур наменишинад. Аммо лаззати ӯ дар шариати Худост. Худованд; ва дар шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад».

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Масалҳо 15:10 Ислоҳ барои касе, ки роҳро тарк мекунад, ғамгин аст, ва ҳар кӣ мазамматро бад мебинад, хоҳад мурд.

Оқибатҳои тарк кардани роҳ ва нафрат аз таънаву мазаммат хеле вазнин аст.

1. Зарурати тавба: Ба огоҳии Масалҳо 15:10 гӯш додан

2. Хавфи рад кардани ислоҳ: зиндагӣ аз рӯи меъёрҳои Масалҳо 15:10

1. Ирмиё 8:6–9; «Ман гӯш додам ва шунидам, вале онҳо дуруст нагуфтанд: ҳеҷ кас аз бадии худ тавба карда, нагуфтааст: "Ман чӣ кардам? Ҳар кас ба роҳи худ мегашт, чунон ки асп ба ҷанг мешитобад. Оре, лайлак дар осмон медонад. Вакти муайяни вай, ва сангпушт ва турна ва фурӯбарӣ вақти омадани онҳоро мушоҳида мекунанд, вале қавми Ман доварии Худовандро намедонанд: Чӣ тавр шумо мегӯед: "Мо доноем, ва шариати Худованд бо мост"? Инак, онро беҳуда кардааст; қалами китобдонон беҳуда аст».

2. Яъқуб 4:7–8; "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, то ба шумо наздик шавад. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ".

Масалҳо 15:11 Ҷаҳаннам ва ҳалокат пеши Худованд аст: чӣ қадар бештар дилҳои банӣ одамон?

Худованд аз дарди ҳалокат огоҳ аст ва аз дилҳои мардум огоҳ аст.

1: Мо бояд дар бораи ҳузури Худованд дар ҳаёти худ дар хотир дошта бошем ва аз амалҳои худ огоҳ бошем.

2: Ба Худованд таваккал кун ва дар баробари ҳалокат ҳидояти Ӯ биҷӯй.

1: Забур 46:1 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2: Ирмиё 17:9-10 Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт бемор аст; ки онро фахмида метавонад? Ман, Худовандо, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самари аъмоли худ ато кунам.

Масалҳо 15:12 Масхарабоз касеро дӯст намедорад, ки ӯро мазаммат мекунад, ва назди ҳаким намеравад.

Оқилонро тамасхур намеписандад ва ба маломат гӯш нахоҳанд дод.

1. Қимати ҳикмат ва хатари тамасхур будан

2. Рад кардани танбеҳ: Баҳои кибру ғурур

1. Масалҳо 9:8 "Масхаракунандаро мазаммат накун, вагарна ӯ аз ту нафрат мекунад; хирадмандро мазаммат кун, ва ӯ туро дӯст хоҳад дошт"

2. Яъқуб 3:17 "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ даъватшаванда, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ."

Масалҳо 15:13 Дили шодӣ чеҳраи шодмонро мегардонад, аммо рӯҳ аз андӯҳи дил шикаста мешавад.

Дили шод ба чеҳраи кас шодӣ меорад, аммо рӯҳи шикаста ҳангоми ғам меояд.

1. Шодии дили шод

2. Дарди рӯҳи шикаста

1. Забур 30:11: Мотами маро ба рақс табдил додӣ; ту палоси маро кушода, маро шодӣ пӯшондӣ.

2. Яъқуб 1:2-4: Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Масалҳо 15:14 Дили хирад дар ҷустуҷӯи дониш аст, вале даҳони аблаҳон ба ҷаҳолат мехӯрад.

Доноён дониш меҷӯянд, дар ҳоле ки аблаҳон аз нодонӣ мехӯранд.

1: Ақли моро бо ҳикмат ғизо додан

2: Гирифтани он чизе, ки ба мо лозим аст

1: Филиппиликларга 4:8 - Ниҳоят, эй бародарлар ва хоҳарон, хоҳ ҳақ, чи олий, ҳам тӯғри, ҳам пок, гӯзал, ҳам олий ва таърифга лойиқ бӯлган нарсалар ҳақида фикр юритинг.

2: Isaiah 55: 2 - Чаро шумо пули худро барои он чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи некӯ бихӯред, ва аз хӯроки фаровон лаззат баред.

Масалҳо 15:15 Ҳама айёми мусибатдорон бад аст, аммо касе ки дилаш шод аст, зиёфати доимӣ дорад.

Рӯзҳои дардманд пур аз ғам аст, аммо онҳое, ки дили шодӣ доранд, ҳамеша дар зиндагӣ шодӣ хоҳанд ёфт.

1. Дар замони душвор шодӣ ёфтан

2. Шодии шодӣ дар Худованд

1. Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Масалҳо 15:16 Бо тарси Худованд андак беҳтар аз ганҷи бузург ва душворӣ аст.

Зиндагии хоксорона бо эҳтироми Худованд доштан беҳтар аз зиндагии пур аз сарват ва стресс аст.

1. Қаноатмандӣ аз Масеҳ: Шод шудан аз баракатҳои фаровони Худо

2. Сарват ва ғамхорӣ: Хатари аз паи чизҳо

1. Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи ташвиш ва изтироб

2. Филиппиён 4:11-13 - Таълимоти Павлус дар бораи қаноатмандӣ ва шодӣ дар Масеҳ

Масалҳо 15:17 Хӯроки наботот дар он ҷое ки муҳаббат аст, беҳтар аст аз барзагови дармонда ва нафрат.

Хӯроки хоксорона дар муҳаббат беҳтар аз зиёфати пурдабдабае, ки бо хашм хӯрда мешавад.

1. Шодии шарикӣ дар муҳаббат

2. Қувваи бахшидан

1. Юҳанно 13:34-35 - Фармони наве ба шумо медиҳам: якдигарро дӯст доред. Чунон ки ман шуморо дӯст доштам, шумо низ бояд якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - комилан фурӯтан ва нарм бошед; сабр кунед, ба якдигар дар муҳаббат сабр кунед. Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.

Масалҳо 15:18 Марди хашмгин ҷанҷол барангехт, аммо касе ки дар хашм дер аст, низоъро фурӯ мебарад.

Муносибати пурсабрӣ калиди ҳалли осоиштаи низоъҳост.

1: Рӯҳи нарм дар ҳалли низоъ

2: Қувваи сабр

1: Яъқуб 1:19-20 Бародарон ва хоҳарони азизи ман, ба ин таваҷҷӯҳ кунед: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

2: Масалҳо 16:32 Сабр аз қудрат беҳтар аст; назорат кардани табъи худ беҳтар аз забт кардани шаҳр аст.

Масалҳо 15:19 Роҳи танбал мисли девори хорҳост, вале роҳи одил равшан аст.

Танбалӣ ба роҳи сангин мебарад, дар ҳоле ки одилро роҳи равшане дар пеш аст.

1. Ҳоло кор кунед, то дертар мукофотҳо ба даст ored.

2. Аз неъмат дарав кунед ва аз хорҳои танбалӣ дур шавед.

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Масалҳо 15:20 Писари оқил падарро шод мекунад, вале нодон модари худро хор мекунад.

Писари оқил падарашро шод мекунад, марди нодон модарро нодида мегирад.

1. Қувваи интихоби оқилона: Иҷрои ӯҳдадориҳои мо дар назди волидон

2. Аҳамияти пайванди оилавӣ: Подошҳои қабули қарорҳои оқилона

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То ки бар ту некӯ бошад ва дар рӯи замин умри дароз дорӣ.

2. Хуруҷ 20:12 - Падару модари худро иззат намо, то ки рӯзҳои ту бар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад.

Масалҳо 15:21 Барои беақл беақлӣ шодӣ аст, аммо хирад аз рӯи адолат рафтор мекунад.

Беақлӣ беақлро шод мегардонад, вале хирадмандон зиндагии одилона доранд.

1. Шодии хирад: Фаҳмидани баракати зиндагии шоиста

2. Хатари беақлӣ: дурӣ ҷӯстан аз интихоби беақлона

1. Масалҳо 3:13-15 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст. Вай аз ҷавоҳирот қиматбаҳотар аст ва ҳеҷ чизеро, ки шумо мехоҳед бо ӯ муқоиса карда наметавонад.

15. Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо доноён рафтор кунад, доно мешавад, аммо рафиқи аблаҳон зарар хоҳад дид.

Масалҳо 15:22 Ҳадафҳои бе машварат ноумед мешаванд, вале аз шумораи зиёди машваратчиён устувор мешаванд.

Ин оят муҳим будани маслиҳат аз дигаронро барои ноил шудан ба муваффақият таъкид мекунад.

1. Қудрати Ҷустуҷӯи Маслиҳат: Чӣ тавр бо машварат бо дигарон ба муваффақият ноил шудан мумкин аст

2. Баракати ҷомеа: арзиши маслиҳат аз дигарон

1. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба вай дода мешавад».

2. Воиз 4:9-12, "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе ки ҳангоми афтодан танҳо аст, зеро касе надорад, ки барояш ёрӣ диҳад.Боз агар ду нафар бо ҳам нишинанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад?Агар яке аз дигаре ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб оварда метавонанд.Ва ресмони сеқабата зуд нест. шикаста».

Масалҳо 15:23 Одам аз ҷавоби даҳони худ шод мешавад, ва сухане, ки дар вақташ гуфта шудааст, чӣ хуб аст!

Хушбахтӣ аз гуфтани калимаҳо дар вақташ меояд.

1. Қудрати вақт: Чӣ тавр Худо калимаҳоеро, ки дар вақти дуруст гуфта мешаванд, истифода мебарад

2. Бо суханони мо аз шодии Худованд шодӣ кунем

1. Қӯлассиён 4:6, «Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

2. Воиз 3:7, «Вақти ашковар ва вақти ислоҳ кардан, вақти хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан.

Масалҳо 15:24 Роҳи ҳаёт барои доно болотар аст, то ки ӯ аз дӯзах дар поён биравад.

Доноён бо роҳи Худо зиндагӣ мекунанд ва аз дӯзах раҳо хоҳанд ёфт.

1. Тарзи ҳаёт - Масалҳо 15:24

2. Хирад ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад - Масалҳо 15:24

1. Забур 19:7-8 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; ҳукми Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад».

2. Матто 7:13-14 - Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг ва роҳе сахт аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд.

Масалҳо 15:25: Худованд хонаи мағруронро вайрон хоҳад кард, вале сарҳади бевазанро мустаҳкам хоҳад кард.

Худованд касонеро, ки мағрурро фурӯтан мекунад ва ба ниёзмандон мадад мерасонад.

1: Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд - Масалҳо 16:18

2: Дили фурӯтанӣ дар назди Худованд баракатҳо меорад - Масалҳо 22:4

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Забур 18:27 - "Ту мардуми фурӯтанро наҷот медиҳӣ, аммо чашмони Ту ба мағрурҳост, то ки онҳоро фурӯ нишон диҳӣ".

Масалҳо 15:26 Фикри бадкорон назди Худованд зишт аст, аммо суханони покдоман сухани хуш аст.

Фикру гуфтори бадкорон назди Худованд зишт аст, сухани покизагон бошад.

1. Қувваи андешаҳои мо: чӣ гуна фикрҳои мо метавонанд ба ҳаёти мо таъсир расонанд

2. Қувваи суханони мо: Чӣ тавр суханони мо метавонанд ба ҳаёти мо таъсир расонанд

1. Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ.

2. Матто 12:37 - Зеро ки шумо аз суханони худ сафед хоҳед шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳед шуд.

Масалҳо 15:27 Ҳар кӣ ба фоидаи худ тамаъ мекунад, хонаи худро ба изтироб меорад; лекин ҳар кӣ аз ҳадяҳо нафрат дорад, зинда хоҳад монд.

Касе, ки тамаъ мекунад, ба сари худ ва хонаводааш мусибат меорад, аммо касе, ки аз ришва канорагирӣ мекунад, умри дароз дорад.

1: Бахилӣ ҳалокат меорад, аммо фурӯтанӣ ҳаёт меорад.

2: Муҳаббат ба пул боиси ҳалокат аст, аммо фурӯтанӣ ба ҳаёт мебарад.

1: Воиз 5:10 - Касе, ки пулро дӯст медорад, бо пул қаноат намекунад ва касе ки фаровониро дӯст медорад, аз даромади он қаноат намекунад.

2: Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳӣ кард.

Масалҳо 15:28 Дили одилон ҷавоб доданро меомӯзад, вале даҳони шарир чизҳои бадро мерезад.

Дили одил фикр мекунад, ки чӣ гуна ҷавоб диҳад, дар ҳоле ки даҳони шарирон бадгӯй мекунад.

1. Қувваи сухан: Хатари бадгӯй

2. Қувваи фаҳмиш: Фоидаи посухҳои мулоҳиза

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор ҳеҷ муошырати фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хизмат кунад.

2. Масалҳо 16:23 - Дили хирад даҳони худро таълим медиҳад ва ба лабони худ таълим медиҳад.

Масалҳо 15:29 Худованд аз шарирон дур аст, вале дуои одилонро мешунавад.

Худо дуъои некӯкоронро мешунавад ва аз бадкорон дур аст.

1. Қувваи адолат: Ҷустуҷӯи Худо дар дуо

2. Фарқи байни адолат ва бадӣ: таъсир ба дуоҳои мо

1. Яъқуб 5:16б - Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

2. Забур 34:17 - Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Масалҳо 15:30 Нури чашмҳо дилро шод мекунад, ва хушхабар устухонҳоро фарбеҳ мекунад.

Нури чашм метавонад ба дил шодӣ ва хушхабар ба устухонҳо қувват бахшад.

1. Шодии дили шод: Чӣ тавр аз нури чашмон шодӣ кардан

2. Хабари хуш барои бадани солим: Манфиатҳои гузориши хуб

1. Забур 19:8 Фаризаҳои Худованд дурустанд ва дилҳоро шод мекунанд.

2. Ишаъё 52:7 Чӣ зебост бар кӯҳҳо пойҳои Ӯ, ки башорат медиҳад, сулҳро интишор мекунад, ва хушхабар медиҳад.

Масалҳо 15:31 Гӯше, ки танбеҳи ҳаётро мешунавад, дар миёни хирадмандон мемонад.

Гӯш додан ба панду насиҳати хирадмандона ба ҳикмат мебарад.

1. Роҳ ба сӯи хирад: Ба дил танбеҳ гирифтан

2. Ба маслиҳати оқилона гӯш додан: Роҳ ба сӯи адолат

1. Забур 119:99-100 - Ман аз ҳамаи муаллимони худ фаҳмиши бештар дорам, зеро шаҳодатҳои Ту мулоҳизаҳои мананд. Ман аз пешиниён бештар мефаҳмам, зеро аҳкоми Туро риоя мекунам.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Масалҳо 15:32 Ҳар кӣ насиҳатро рад кунад, аз ҷони худ беэътиноӣ мекунад;

Ҳар кӣ ба таъна гӯш медиҳад, фаҳмид ва ба нафси худ эҳтиром зоҳир мекунад; аммо касе ки насиҳатро рад мекунад, худро хор мекунад.

1. Фоидаҳои гӯш кардани маломат

2. Арзиши рад кардани дастур

1. Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

2. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

Масалҳо 15:33 Тарс аз Худованд насиҳати ҳикмат аст; ва пеш аз иззат хоксорӣ аст.

Тарс аз Худованд ба хирад мебарад ва фурӯтанӣ иззат меорад.

1: Фоидаҳои бепоёни тарс ва фурӯтанӣ

2: Зиндагӣ бо хирад ва шараф

1: Яъқуб 4:6-10 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Филиппиён 2:3-11 - "Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

Боби 16-уми Масалҳо ба ҳокимияти Худо, аҳамияти ҷустуҷӯи хирад ва манфиатҳои зиндагӣ бо беайбӣ диққат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо эътирофи он оғоз мешавад, ки одамон метавонанд нақшаҳо созанд, аммо дар ниҳоят Худо қадамҳои онҳоро роҳнамоӣ мекунад. Он таъкид мекунад, ки иҷрои нақшаҳои худ ба Худованд ба муваффақият оварда мерасонад (Масалҳо 16:1-9).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое чун ростқавлӣ, фурӯтанӣ, адолат ва қабули қарори оқилона дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки беайб зиндагӣ мекунанд ва хирад меҷӯянд, ҳам дар назди Худо ва ҳам одамон илтифот пайдо мекунанд (Масалҳо 16:10-33).

Дар ҷамъбаст,
Боби шонздаҳуми Масалҳо баррасӣ мешавад
ҳокимияти Худо,
аҳамият додан ба ҷустуҷӯи хирад,
ва манфиатҳои марбут ба зиндагӣ бо беайбӣ.

Эътироф кардани эътироф дар бораи нақшаҳои инсонӣ ва дастури ниҳоии аз ҷониби Худо пешниҳодшуда ва муваффақият дар натиҷаи иҷрои нақшаҳо ба Ӯ. Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили ростқавлӣ, фурӯтанӣ, адолатпарварӣ ба мавзӯъҳои гуногун муроҷиат намуда, дар баробари таъкид ба арзиши қабули қарори оқилона.
Таъкид кардани лутфу марҳамати ҳам аз ҷониби Худо ва ҳам одамон барои онҳое, ки бо беайбӣ зиндагӣ мекунанд ва хирад меҷӯянд.

Ҳикматлар 16:1: Одамнинг қалбидаги тайёргарликлар, тилнинг жавоби ҳам Яҳовадандир.

Худованд он аст, ки қарорҳои дил ва сухани забонро ҳидоят мекунад.

1. Худо қудрати комил аст: ҳар чӣ мегӯем ва мекунем, аз ҷониби Ӯст

2. Қувваи забон: Суханони мо дили моро ошкор мекунад

1. Яъқуб 3:5–10

2. Матто 12:34–37

Масалҳо 16:2 Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст; аммо Худованд рӯҳҳоро вазн мекунад.

Инсон метавонад аз айби худ кӯр бошад, аммо Худо ҳамаро мебинад.

1: Мо набояд ба худ сахтгир шавем, аммо бигзор Худо довар бошад.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва қабул кунем, ки Худо медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст.

1: Ғалотиён 6:4-5 Аммо бигзор ҳар кас кори худро санҷид, ва он гоҳ ӯ танҳо бо худаш шодӣ хоҳад кард, на бо дигарон. Зеро ки ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.

2: Isaiah 55:8 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

Масалҳо 16:3 Амалҳои худро ба Худованд супор, ва андешаҳои ту устувор хоҳанд шуд.

Корҳои худро ба Худованд супоред ва нақшаҳои шумо муваффақ хоҳанд шуд.

1. Ба Худо таваккал кун, ки нақшаҳоят баракат хоҳанд ёфт.

2. Чун бар Ӯ таваккал кунӣ, Худо туро ҳидоят мекунад.

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм бештар аст. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, онҳо намекоранд, дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмониатон онҳоро мехӯронад, оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? Ва чаро дар бораи либос ғамхорӣ мекунед?Бубинед, ки гулҳои саҳро чӣ гуна мерӯянд.Онҳо меҳнат намекунанд ва мересанд.Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳатто Сулаймон бо тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос надошт. Оё Худо алафи саҳроро, ки имрӯз дар ин ҷост ва фардо дар оташ андохта мешавад, чӣ гуна либос мепӯшонад, оё шуморо, ки имони кам доранд, боз ҳам зиёдтар намепӯшонад? бинӯшед? ё чӣ бипӯшем? Зеро бутпарастон аз паи ҳамаи ин медаванд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба онҳо эҳтиёҷ доред».

Масалҳо 16:4 Худованд ҳама чизро барои Худ офарид: Оре, шарирро ҳам барои рӯзи шарир.

Худованд барои ҳама чиз мақсад дорад, ҳатто ба чизҳои бад.

1: Худо Ҳоким аст ва нақшаҳои Ӯро барбод додан мумкин нест

2: Муҳаббат ва марҳамати Худо ҳатто ба шарирон устувор аст

1: Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Ҳизқиёл 18:32 Зеро ки ман марги касеро дӯст намедорам, мегӯяд Худованди Олам. Тавба куну зинда бош!

Масалҳо 16:5 Ҳар кӣ дар дил мағрур аст, назди Худованд зишт аст: ҳарчанд даст ба даст баста бошад ҳам, бечазо нахоҳад монд.

Худованд аз ғурур нафрат дорад ва онҳое, ки дар дил мағрур ҳастанд, бечазо намемонанд.

1: Мағрурӣ зишт аст - Масалҳо 16:5

2: Оқибатҳои ғурур - Масалҳо 16:5

1: Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз мебахшад.

2:1 Петрус 5:5 - Ҳамин тавр, шумо, ки ҷавонтар ҳастед, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Масалҳо 16:6 Бо марҳамат ва ростӣ шарорат пок мешавад, ва бо тарси Худованд одамон аз бадӣ дур мешаванд.

Меҳрубонӣ ва ростӣ метавонад ба решакан кардани гуноҳ кӯмак кунад ва эҳтиром ба Худованд метавонад ба одамон кӯмак кунад, ки аз бадӣ дур шаванд.

1. Нерӯи раҳмат ва ростӣ

2. Баракат аз тарси Худованд

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед; дилҳо, эй дудилагӣ».

Масалҳо 16:7 Ҳангоме ки роҳҳои одам ба Худованд писанд аст, Ӯ ҳатто душманони худро бо Ӯ сулҳҷӯёна мекунад.

Итоати шахс ба Худо метавонад ҳатто бо онҳое, ки ба онҳо мухолифат мекунанд, ба сулҳ оварда расонад.

1: Роҳи Худо ба сулҳ мебарад

2: Итоати Худо сулҳеро меорад, ки аз ақл болотар аст

1: Румиён 12:14-21 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат надиҳед ва лаънат накунед.

2: Матто 5:43-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

Масалҳо 16:8 Каме бо адолат беҳтар аст аз даромади зиёд беҳақ.

Аз пули бисёр беадолат доштан беҳтар аст.

1. Қудрати адолат: бузургтар аз сарват

2. Арзиши адолат: бартарӣ аз сарват

1. Масалҳо 21:21 - Ҳар кӣ аз паи адолат ва муҳаббат бошад, ҳаёт, шукуфоӣ ва шаъну шараф меёбад.

2. Матто 6:19 20 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дуздон даромада медузданд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд.

Масалҳо 16:9 Дили одам роҳи худро меандешад, вале Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад.

Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад.

1. Қувваи иродаи инсон ва дастури илоҳӣ

2. Донистани кай ба иродаи Худо таваккал кардан

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Масалҳо 16:10 Ҳукми илоҳӣ дар забони подшоҳ аст: даҳони ӯ дар доварӣ таҷовуз намекунад.

Подшоҳ илҳоми илоҳӣ дорад, ки қарорҳои оқилона ва одилона қабул кунад.

1: Подшоҳи хирадманд - Масалҳо 16:10 ба мо таълим медиҳад, ки подшоҳ илҳоми илоҳӣ дорад, ки қарорҳои оқилона ва одилона қабул кунад.

2: Подшоҳи одил - Масалҳо 16:10 ба мо хотиррасон мекунад, ки ба подшоҳ масъулияти қабули қарорҳои одилона дода шудааст.

1: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

2: Isaiah 11: 3-5 - Ва ӯ аз тарси Худованд лаззат мебарад. Ба он чи бо чашми худ мебинад, доварӣ намекунад ва ба он чи бо гӯшаш мешунавад, ҳукм намекунад; балки бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, барои бенавоёни рӯи замин бо адолат ҳукм хоҳад кард. Ӯ бо асои даҳони худ заминро хоҳад зад; бо нафаси лабонаш бадкоронро мекушад. Адолат камарбандаш ва вафодорӣ камари ӯ хоҳад буд.

Масалҳо 16:11 Вазн ва тарозуи одилона аз они Худованд аст: тамоми вазнҳои халта кори Ӯст.

Худо адолат ва адолатро мехоҳад. Ӯ сарчашмаи тамоми ҳақиқат аст.

1: Худо мехоҳад дар ҳама корҳоямон адолат ва инсоф бошад.

2: Худованд сарчашмаи ҳама ҳақиқат ва адолат аст.

1: Isaiah 33:22, зеро ки Худованд довари мост; Худованд қонунгузори мост; Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

2: Забур 19:9, Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст; аҳкоми Худованд рост аст ва комилан одил аст.

Масалҳо 16:12 Барои подшоҳон бадӣ кардан нафратовар аст, зеро ки тахт ба воситаи адолат устувор аст.

Подшоҳон бояд бо адолат рафтор кунанд, зеро он чизест, ки тахти онҳоро пойдор мекунад.

1: Худо мехоҳад, ки мо бо адолат ва адолат амал кунем, то мо дар Малакути Ӯ ҳокимон шавем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо адолат ва адолат амал кунем, то Худоро эҳтиром кунем ва баракати Ӯро гирем.

1: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ аст. Ва аз ҷониби онҳое ки сулҳҷӯён ҳосили адолатро дар осоиштагӣ мекоранд.

2:1 Юҳанно 3:7-8 - Фарзандони хурдсол, бигзор ҳеҷ кас шуморо фиреб надиҳад. Ҳар кӣ кори нек кунад, одил аст, чунон ки вай одил аст. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, аз иблис аст, зеро шайтон аз аввал гуноҳ карда буд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо ин буд, ки корҳои иблисро нест кунад.

Масалҳо 16:13 Лабҳои ростқавл лаззати подшоҳон аст; ва сухани дурустро дӯст медоранд.

Сухани одилона ба ҳокимон писанд аст ва ростгӯёнро дӯст медоранд.

1. Қувваи суханони мо: Чӣ гуна суханронии мо хислати моро инъикос мекунад

2. Рост гӯед: Таъсири беайбӣ дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 10:31-32 - Даҳони одил ҳикмат мебарорад, аммо забони каҷ бурида мешавад. Лабҳои одил медонад, ки чӣ мақбул аст, вале даҳони бадкорон чӣ каҷ аст.

2. Яъқуб 3:1-12 - Эй бародарони ман, бисёре аз шумо набояд муаллим шаванд, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем. Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар он чи мегӯяд, пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро банд кунад. Агар ба даҳони аспҳо пора гузорем, то ба мо итоат кунанд, тамоми ҷисми онҳоро низ ҳидоят мекунем. Ба киштихо хам нигаред: гарчанде ки онхо ин кадар калон буда, бо шамолхои сахт ронда мешаванд, онхоро рули хеле хурд ба он чое, ки иродаи лётчик равона кунад, рохбарй мекунад. Ҳамин тавр, забон низ узви хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Дар натичаи оташи хурд чй кадар чангал сузонда мешавад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсоф аст. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми рафти ҳаётро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад. Зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳриро инсоният ром кардан мумкин аст ва ром кардааст, аммо

ҳеҷ инсоне забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро лаънат мекунем, ки ба сурати Худо офарида шудаанд. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

Масалҳо 16:14 Ғазаби подшоҳ мисли фариштагони марг аст, вале хирадманд онро ором мекунад.

Ғазаби подшоҳ метавонад хатарнок бошад, аммо марди оқил метавонад онро бомуваффақият ором кунад.

1. Қувваи хирад: Чӣ гуна ихтилофро паҳн кардан мумкин аст

2. Қувваи фурӯтанӣ: ором кардани подшоҳон

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Масалҳо 16:15 Дар нури чеҳраи подшоҳ ҳаёт аст; ва файзи Ӯ мисли абри борони охирин аст.

Неъмати подшоҳ ҳаёт ва шодӣ меорад.

1: Неъмати Подшоҳ: Сарчашмаи ҳаёт ва шодӣ

2: Гирифтани неъмати Подшоҳ: Таҷрибаи зиндагӣ ва шодӣ

1: Яъқуб 4:10 Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2: Isaiah 45:22 Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

Масалҳо 16:16 Чӣ қадар беҳтар аз тилло ба даст овардани ҳикмат аст! ва фаҳмиш ба даст овардан, аз нуқра баргузида шудан беҳтар аст!

Ҳикмат ба даст овардан беҳтар аз тилло ва фаҳмиш аз нуқра арзишмандтар аст.

1. Қимати ҳикмат: Чаро беҳтар аз тилло аст

2. Фаҳмидани он ва чаро он аз нуқра арзишмандтар аст

1. Масалҳо 3:13–15

2. Яъқуб 3:13–18

Масалҳо 16:17 Роҳи росткор аз бадӣ дурӣ ҷӯяд: ҳар кӣ роҳи худро нигоҳ дорад, ҷони худро нигоҳ медорад.

Дур шудан аз бадӣ ба рӯҳи ҳифзшуда мебарад.

1. Фоидаҳои ростқавлӣ

2. Роҳ ба сӯи ҳифзи ҳақиқӣ

1. Забур 37:27 - Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; ва то абад иқомат кунед.

2. 1 Петрус 3:11 - Бигзор ӯ аз бадӣ канорагирӣ кунад ва некӣ кунад; бигзор вай сулҳро чустучу кунад ва ба он ноил шавад.

Масалҳо 16:18 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат аст, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ.

Мағрурӣ метавонад ба суқут оварда расонад ва муносибати мағрур метавонад ба харобӣ оварда расонад.

1. Хатари мағрурӣ: Чӣ гуна мағрурӣ метавонад ба хорӣ расонад

2. Фурӯтанӣ: Роҳ ба сӯи муваффақият

1. Масалҳо 16:18

2. Яъқуб 4:6-10 (Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад)

Масалҳо 16:19 Бо камбағалон рӯҳи фурӯтан будан беҳтар аст, аз он ки ғаниматро бо мағрурон тақсим кунед.

Хоксор будан ва ба хоксорона хизмат кардан беҳтар аст, аз он ки мағрур шудан ва дар пайи нафъи дунявӣ.

1. Баракати фурӯтанӣ

2. Ифтихори тамаъ

1. Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

2. Матто 23:12 - Ҳар кӣ худро боло бардорад, фурӯтан хоҳад шуд ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарбаланд хоҳад шуд.

Масалҳо 16:20 Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, неъмате меёбад; ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, хушбахт аст.

Ин порча ба ҳалли оқилона дар корҳо ва таваккал ба Худованд ташвиқ мекунад.

1. Фоидаҳои муомилаи оқилона дар масоил

2. Шодии эътимод ба Худованд

1. Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳар сухан бовар мекунад, вале оқил ба рафтани худ нигоҳ мекунад.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Масалҳо 16:21 Ҳакими дилдор оқил номида мешавад, ва ширинии лабҳо донишро афзун мекунад.

Донои дилро доно меҳисобанд ва ононе, ки некгӯй мекунанд, донишомӯзтаранд.

1: Доно бош ва ҳамеша бо некӣ сухан гӯй.

2: Суханат ширину пур аз дониш бошад.

1: Қӯлассиён 4:6: Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

2: Яъқуб 1:19: Бародарон ва хоҳарони азизи ман, ба ин диққат диҳед: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Масалҳо 16:22 Ақл барои касе, ки онро дорад, чашмаи ҳаёт аст, вале насиҳати аблаҳон аблаҳист.

Хирад ба ҳаёт мебарад, дар ҳоле ки беақлӣ ба беақлӣ мебарад.

1. Ҳикмати Худо: Интихоби ҳаёт бо роҳи фаҳмиш

2. Хатари беақлӣ: канорагирӣ аз домҳои зиндагӣ

1. Яъқуб 3:13–18

2. Масалҳо 1:7–8

Масалҳо 16:23 Дили хирад даҳони худро таълим медиҳад, ва ба лабони худ таълим медиҳад.

Дили хирад суханашро хидоят мекунад ва аз гуфтораш илм меомузад.

1. Омӯзиш аз суханони мо: Чӣ тавр суханронии мо метавонад ҳаёти моро ташаккул диҳад

2. Қудрати забони мо: Чӣ тавр калимаҳои худро оқилона истифода барем

1. Яъқуб 3: 2-10 - Нигоҳе, ки чӣ гуна забонро барои некӣ ё бад истифода бурдан мумкин аст

2. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони мо ва мулоҳизаҳои дили мо дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд

Масалҳо 16:24 Суханони гуворо мисли асал аст, барои ҷон ширин ва саломатӣ барои устухонҳо.

Сухани гуворо метавонад ширин ва сергизо бошад ба руху бадан.

1: Сухани нек кунед ва ба атрофиёнатон ширинӣ расонед.

2: Суханони меҳрубонӣ метавонанд таъсири доимӣ дошта бошанд.

1: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ.

Масалҳо 16:25 Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Дар хотир доштан муҳим аст, ки роҳе, ки мо онро дуруст меҳисобем, дар ниҳоят метавонад ба марг оварда расонад.

1. Боварӣ ба худамон ба ҳалокат оварда мерасонад

2. Роҳҳои мо на ҳамеша одилонаанд

1. Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Масалҳо 16:26 Касе ки меҳнат мекунад, барои худ меҳнат мекунад; зеро ки даҳонаш аз ӯ мехоҳад.

Кори сахт барои шахс фоидаовар аст, зеро он қаноатмандӣ ва қаноатмандиро таъмин мекунад.

1. Меваҳои меҳнат: даравидани он чи мекорӣ

2. Хурсандии мехнатӣ

1. Воиз 2:24-26 - "Одам наметавонад чизе беҳтар аз он кунад, ки бихӯрад ва бинӯшад ва аз кораш қаноатмандӣ ёбад. Ин ҳам, ман мебинам, аз дасти Худост, зеро ки бе ӯ метавонад бихӯрад ё пайдо кунад. лаззат?»

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон».

Масалҳо 16:27 Одами беимон бадӣ мекобад, ва дар лабонаш мисли оташи сӯзон аст.

Одами беимон бад меҷӯяд ва сухани бад мегӯяд.

1. Хатари суханҳои нопок: Чӣ тавр забонамонро ҳифз кунем

2. Огоҳиҳои Худо аз пайравӣ аз роҳҳои бад

1. Забур 141:3 - Бар даҳони ман, эй Худованд, посбон гузор; дари лабони маро посбон бош!

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

Масалҳо 16:28 Марди бадгӯй низоъ мекорад, ва пичиррос дӯстони бузургро ҷудо мекунад.

Марди бадгӯй боиси баҳсу ҷанҷол мегардад, пичиррос бошад дӯстони наздикро ҷудо мекунад.

1: Таъсири суханони худро дар хотир доред.

2: Нагузорад ки ғурур садди роҳи дӯст бошад.

1: Яъқуб 3:5-6 "Ҳамин тавр забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои азим фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андак оташ афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон низ ҳамин тавр аст дар миёни узвҳои мо, ки он тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро ба оташ меандозад, ва он оташи дӯзах аст».

2: Масалҳо 10:19 "Дар бисёре аз суханон гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лабҳои худро нигоҳ дорад, хирадманд аст".

Масалҳо 16:29 Марди зӯровар ёри худро ба васваса меандозад, ва ӯро ба роҳи нек мебарад.

Шахси зӯровар ҳамсояи худро ба кори бад водор мекунад.

1: Ба васвасаи касоне, ки шуморо гумроҳ мекунанд, наафтед.

2: Далер бошед, то ба муқобили онҳое, ки шуморо ба гуноҳ роҳнамоӣ мекунанд, истодагарӣ кунед.

1: Яъқуб 1:13-14 - Вақте ки васваса мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд, ки Худо маро озмуда истодааст. Зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; вале ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳоро аз ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад.

2: Ғалотиён 5:13 - Шумо, бародарон ва хоҳарони ман, барои озод будан даъват шудаед. Аммо аз озодии худ истифода набаред, то ҷисмро ба худ ҷалб кунед; балки ба якдигар хоксорона бо мехру муҳаббат хизмат кунед.

Масалҳо 16:30 Ӯ чашмони худро мепӯшад, то чизҳои бадкорӣ кунад; Лабҳои худро ҷунбонда, бадӣ мекунад.

Касе, ки нақшаҳои бад мекашад, оқибат ба худаш ва дигарон ранҷ меорад.

1: Мо бояд ҳамеша дар бораи фикрҳо ва амалҳои худ бохабар бошем, зеро сухан ва рафтори мо метавонад оқибатҳои ногувор дошта бошад.

2: Худо дилҳои моро медонад ва ба кӯшишҳои мо барои фиреб додани Ӯ ва дигарон фирефта намешавад.

1: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Масалҳо 19:1 - Камбағале, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз касе ки дар забонаш каҷ аст ва аблаҳ аст.

Масалҳо 16:31 Сари гиря тоҷи ҷалол аст, агар он дар роҳи адолат пайдо шавад.

Сари хира нишонаи ҳикмат ва эҳтиром аст, ки агар инсон ҳаёти солим дошта бошад.

1: Ҳикмат ва эҳтиром: расидан ба тоҷи шӯҳрат

2: Раҳпаймоӣ бо роҳи адолат: даравидани савоб

1: Масалҳо 10:20 - Забони одил нуқраи интихобшуда аст

2:1 Петрус 5:5 - Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Масалҳо 16:32 Касе ки дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавоно аст; ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, назар ба он ки шаҳреро мегирад.

Дар хашм оҳиста будан аз қувваи ҷисмонӣ болотар аст ва тавоноии ҳукмронии рӯҳи худ аз забт кардани шаҳр бузургтар аст.

1. Қудрати сабр: Чаро оҳиста хашм кардан беҳтар аз тавонотар аст?

2. Қувваи худдорӣ истифода баред: Чӣ тавр рӯҳи худро идора кунед

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Воиз 7:9 - Дар рӯҳияи худ ба хашм нашавед, зеро хашм дар оғӯши аблаҳон ҷойгир аст.

Масалҳо 16:33 Қуръа ба домана андохта мешавад; балки тамоми ихтиёри он аз они Худованд аст.

Худованд оқибати ҳар вазъиятро назорат мекунад.

1. Худованд назорат мекунад: Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо

2. Боварӣ ба Худованд: таваккал ба Худо дар ҳар вазъият

1. Забур 46:10 Хомӯш бош ва бидон, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

2. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Дар Масалҳо боби 17 оид ба ҷанбаҳои гуногуни муносибатҳо, аз ҷумла аҳамияти ростқавлӣ, арзиши рӯҳияи ором ва оқибатҳои ҷанҷол ва беақлӣ ҳикмат оварда шудааст.

Параграфи 1: Боб бо нишон додани табиати харобиовари беинсофӣ ва фиреб оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки беайбӣ ва ростқавлӣ барои муносибатҳои солим муҳим аст (Масалҳо 17:1–9).

Сархати 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки дар он мавзӯъҳо, аз қабили бахшиш, ҳикмат дар гуфтор, интизом ва оқибатҳои низоъ мавриди баррасӣ

қарор мегиранд. Он таъкид мекунад, ки рӯҳи ором ба сулҳ мусоидат мекунад, дар ҳоле ки беақлӣ ба харобӣ мебарад (Масалҳо 17:10-28).

Дар ҷамъбаст,
«Масалҳо» боби ҳабдаҳум ҳикмат медиҳад
оид ба ҷанбаҳои гуногуни муносибатҳо,
аз ҷумла аҳамияти ростқавлӣ,
арзише, ки бо рӯҳи ором алоқаманд аст,
ва оқибатҳои дар натиҷаи низоъ ва беақлӣ.

Эътироф кардани табиати харобиоваре, ки нисбат ба бевиҷдонӣ ва фиребгарӣ зоҳир мешавад ва инчунин таъкид ба беайбӣ ва ростқавлӣ барои муносибатҳои солим.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили бахшиш, ҳикмат дар гуфтор, интизом, бо таъкид бар аҳамияти рӯҳияи ором, ки ба сулҳ мусоидат мекунад, ба мавзӯъҳои гуногун муроҷиат мекунанд.
Таъкиди харобие, ки дар натиҷаи беақлӣ ба вуҷуд омадааст ва эътироф дар бораи оқибатҳои марбут ба низоъ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи нигоҳ доштани муносибатҳои солим тавассути фазилатҳо ба монанди ростқавлӣ, рафтори ором ва муошират оқилона.

Масалҳо 17:1 Як луқмаи хушк ва бо он оромӣ беҳтар аст аз хонаи пур аз қурбониҳо бо ҷанҷол.

Сулҳ ва қаноатмандӣ бо василаи хоксорӣ беҳтар аз ба даст овардани сарват ва комёбӣ бо фитна.

1. Арзиши қаноатмандӣ

2. Хатари тамаъ ва низоъ

1. Филиппиён 4:11-12 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Воиз 5:10 - Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ сер намешавад; касе, ки сарватро дӯст дорад, аз даромади онҳо ҳеҷ гоҳ сер намешавад. Ин ҳам бемаънист.

Масалҳо 17:2 Ғуломи доно бар писари расво ҳукмронӣ хоҳад кард, ва дар байни бародарон як қисми меросро соҳиб мешавад.

Хирадмандон ба ивази хидматашон подош мегиранд, гарчанде ки ғулом бошанд ҳам ва дар мерос соҳиби ҷои сазовор хоҳанд шуд.

1. Фоидаҳои ҳикмат: Чӣ гуна ҳикмат метавонад шуморо ҷои иззату икром гардонад.

2. Подоши хизмат: Чаро хидмат ба дигарон барои мо баракатҳо меорад.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки

мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Масалҳо 13:22 - Одами нек барои фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одил ҷамъ мешавад.

Масалҳо 17:3 Дег барои нуқра аст, ва танӯр барои тилло, аммо Худованд дилҳоро меозмояд.

Худованд қалби мардумро новобаста аз молу мақому мартабаашон месанҷад.

1. Муҳаббати Худо аз сарвати дунё фаротар аст

2. Сарвати ҳақиқӣ дар озмоиши дил аст

1. Масалҳо 17:3

2. Матто 6:19-21 - "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он куя ва занг нобуд намекунад. , ва ба ҷое ки дуздон надаромада, намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Масалҳо 17:4 Ба забонҳои дурӯғин шарир гӯш медиҳад; ва дурӯғгӯй ба забони нопок гӯш медиҳад.

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки одамони шарир ба осонӣ ба дурӯғ ва гуфтаҳои бардурӯғ гирифтор мешаванд ва дурӯғгӯён бо омодагӣ ба тӯҳмат гӯш медиҳанд.

1. Хатари шунидани суханони дурӯғ

2. Хатари гайбат ва тухмат

1. Эфсӯсиён 4:29 - "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наравад, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хидмат кунад".

2. Қӯлассиён 3:8 - "Аммо акнун шумо низ ҳамаи инҳоро тарк мекунед: хашм, ғазаб, кина, куфр, сухани палид аз даҳони шумо."

Масалҳо 17:5 Ҳар кӣ бечораро масхара мекунад, Офаридгори худро маломат мекунад; ва ҳар кӣ аз мусибатҳо шодӣ мекунад, бечазо нахоҳад монд.

Касоне, ки бечорагонро масхара мекунанд, барои беэҳтиромӣ ба Офаридгори худ муҷозот хоҳанд шуд ва онҳое, ки аз бадбахтии дигарон шодӣ мекунанд, низ аз ҷазо раҳо намешаванд.

1. Худо ба мо нигоҳ мекунад ва моро барои амалҳои худ дар назди дигарон ҷавобгар хоҳад кард.

2. Амалҳои мо эҳтироми мо нисбат ба Худо ва одами моро ифода мекунанд.

1. Матто 7:12 - Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон.

2. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Масалҳо 17:6 Фарзандони кӯдакон тоҷи пирон ҳастанд; ва ҷалоли фарзандон падарони онҳост.

Фарзандон неъмат ва мояи ифтихори падару модаранд.

1. Тоҷи пирон: Ҷашни шодии бобою модарӣ

2. Шӯҳрати фарзандон: ташвиқи баракати волидайн

1. Забур 127:3-5 - "Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд мебошанд, меваи бачадон мукофот аст. Мисли тирҳо дар дасти ҷанговар фарзандони ҷавонӣ ҳастанд. Хушбахт аст он шахсе, ки ҳаёти худро пур мекунад бо онҳо битарсанд, вакте ки дар дарвоза бо душманонаш сухан мегӯяд, хиҷил нахоҳад шуд».

2. Малокӣ 4:6 - "Ӯ дили падаронро ба фарзандонашон ва дили фарзандонро ба падарони худ хоҳад бурд, то ки ман омада, заминро лаънат назанам".

Масалҳо 17:7 Сухани некӯ аҳмақ намеояд: Лабҳои дурӯғгӯй ҳукмдор намешавад.

Ин порча таълим медиҳад, ки сухани ҳикматнок набояд аз аҳмақ барояд ва дурӯғгӯй аз пешво.

1. Қувваи Сухан: Он чизе, ки мо мегӯем, муҳим аст

2. Масъулияти роҳбарӣ: ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ дар амал

1. Эфсӯсиён 4:29 Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад.

2. Яъқуб 3:1-12 Агар мо ба даҳони аспҳо пора гузорем, то онҳо ба мо итоат кунанд, мо тамоми бадани онҳоро низ роҳнамоӣ мекунем... аммо ҳеҷ як инсон забонро ром карда наметавонад.

Масалҳо 17:8 Тӯҳфа дар назари касе ки дорад, мисли санги қиматбаҳост: ба ҳар ҷое ки гардад, обод мешавад.

Тӯҳфа чизи гаронбаҳоест, ки ба ҳар касе, ки онро дорад, муваффақият меорад.

1. Қудрати саховатмандӣ

2. Неъмати ато кардан

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас бояд ончунон ки дар дили худ қарор додааст, бидиҳад, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

2. Матто 6:21 - «Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Масалҳо 17:9 Касе ки гуноҳро пӯшонад, муҳаббатро меҷӯяд; Аммо касе ки кореро такрор мекунад, дӯстони худро ҷудо мекунад.

Касе, ки гуноњро бахшидан ва фаромӯш кардан мехоњад, муњаббатро мељӯяд, аммо касе, ки дар тарбият исрор мекунад, миёни дӯстон људої мекунад.

1. Муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад

2. Қувваи бахшидан

1. 1 Петрус 4:8 - «Ва пеш аз ҳама дар байни худ меҳрубонии гарм дошта бошед, зеро эҳсон гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

2. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бибахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад; лекин агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид».

Масалҳо 17:10 Ба одами доно сарзаниш бештар медарояд, аз сад зарба ба аблаҳ.

Одами оқил нисбат ба шахси нодон бештар танқидро қабул мекунад.

1. Хирадӣ фурӯтанӣ: Чӣ гуна омӯхтани қабули танқид барои рушди рӯҳонӣ муҳим аст

2. Беақлӣ аз ғурур: Чӣ гуна рад кардан аз танбеҳ ба рушди рӯҳонӣ монеа эҷод мекунад

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 15:31-32 - Гӯше, ки ба танбеҳи ҳаётбахш гӯш медиҳад, дар байни доноён сокин хоҳад шуд. Ҳар кӣ ба насиҳат беэътиноӣ кунад, худро хор мекунад, аммо ҳар кӣ ба мазаммат гӯш медиҳад, ақл пайдо мекунад.

Масалҳо 17:11 Шахси шарир танҳо исён мехоҳад, бинобар ин бар зидди ӯ фариштае бераҳмона фиристода мешавад.

Ин оят дар бораи шахсе сухан меравад, ки моил ба корҳои зишт аст ва Худованд барои азобаш паёмбаре мефиристад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз Масалҳо 17:11

2. Адолати Худо: Хавфи исён Мувофиқи Масалҳо 17:11

1. Забур 94:20-22 - "Оё тахти шарорат бо Ту шарике дошта бошад, ки шариатро ба амал меоварад? Онҳо бар зидди ҷони одилон ҷамъ мешаванд ва хуни бегуноҳро маҳкум мекунанд. Аммо Худованд муҳофизати ман аст. ва Худои ман санги паноҳгоҳи ман аст».

2. Румиён 13:1-2 - "Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз Худо нест: қудратҳое, ки аз ҷониби Худо таъин шудаанд. Пас,

ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад: ва онҳое ки муқовимат мекунанд, ба ҷазои худ гирифтор хоҳанд шуд».

Масалҳо 17:12 Бигзор хирси аз ғуссаи худ ғоратшуда ба мард вохӯрад, на ба беақл дар беақлии худ.

Беҳтар аст, ки ба ҳайвони ваҳшӣ дучор ояд, аз одами беақл дар аблаҳи худ.

1. Хатарҳои беақлӣ

2. Аҳамияти ҳикмат

1. Масалҳо 1:7 Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Яъқуб 3:13-18 Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бо рафтори некаш бигзор корҳояшро дар ҳалимати хирад нишон диҳад. Аммо агар дар дилҳоятон ҳасад ва ғарази худхоҳӣ дошта бошад, фахр накунед ва ба ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил мешавад, балки заминӣ, рӯҳӣ ва девона аст. Зеро дар ҷое ки ҳасад ва шӯҳратпарастӣ вуҷуд дорад, бетартибӣ ва ҳар амали нопок хоҳад буд. Аммо хирад аз боло аввал пок, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз шафқат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ аст. Ва аз ҷониби онҳое ки сулҳҷӯён ҳосили адолатро дар осоиштагӣ мекоранд.

Масалҳо 17:13 Ҳар кӣ ба бадӣ бар ивази некӣ мукофот диҳад, бадӣ аз хонаи ӯ дур нахоҳад шуд.

Ба бадӣ ба некӣ ҷавоб надиҳад, зеро бадӣ аз хонаи касе, ки мекунад, намебарояд.

1. «Баракати некӣ: Чӣ тавр некӣ кардан дар охир ба ту некии бештар меорад»

2. "Лаънати бадкорӣ: Чӣ гуна бадӣ кардан дар охир ба шумо бештар бадӣ меорад"

1. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед.

2. Матто 5:38-45 - Душманони худро дӯст доред, ба онҳое, ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед, ба онҳое, ки шуморо лаънат мекунанд, баракат диҳед, барои онҳое, ки шуморо таҳқир мекунанд, дуо гӯед.

Масалҳо 17:14 Оғози ҷанҷол мисли он аст, ки касе обро берун мекунад; бинобар ин пеш аз он ки ба он дахолат накунад, ҷанҷолро тарк кунед.

Ин порча дар бораи канорагирӣ аз муноқиша пеш аз шиддат гирифтани он сухан меронад.

1. Муҳимияти канорагирӣ аз фитна пеш аз оғози он

2. Қудрати дур шудан аз ихтилоф

1. Яъқуб 4:1-2 - "Чӣ боиси ҷанҷол ва ҷанҷол дар байни шумо мешавад? Оё онҳо аз ҳавасҳои шумо, ки дар дохили шумо меҷанганд, ба вуҷуд намеояд? Шумо мехоҳед, аммо надоред, бинобар ин мекушед. Ту тамаъ мекунед, аммо он

чизеро, ки мехоҳед ба даст оред. , пас шумо ҷанҷол мекунед ва ҷанг мекунед».

2. Масалҳо 15:18 - "Одами оташин ҷанҷолро бармеангезад, аммо касе ки сабр мекунад, ҷанҷолро ором мекунад".

Масалҳо 17:15 Касе ки шарирро сафед мекунад, ва касе ки одилро маҳкум мекунад, ҳар ду дар назари Худованд зишт ҳастанд.

Ин оят таъкид мекунад, ки Худованд аз касоне, ки ба ситамкорон ва золимонро муҷозот мекунанд, нафрат дорад.

1. Худо ҳама чизро мебинад: Ҳеҷ кас наметавонад бадкоронро сафед кунад ва ё одилонро маҳкум кунад, бе он ки Худо ба ҷавобгарӣ кашад.

2. Интихоби оқилона кунед: Мо бояд суханҳо ва амалҳои худро бодиққат интихоб кунем, зеро Худо моро барои онҳо доварӣ хоҳад кард.

1. Ишаъё 5:20-23 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Румиён 12:17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Дар пеши назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед.

Масалҳо 17:16 Чаро дар дасти аблаҳ арзише ҳаст, ки ҳикмат ба даст орад, дар сурате ки ӯ ба он дил надорад?

Дар зарбулмасал аҳамияти хирад ва арзиши он дар зиндагӣ таъкид шудааст, зеро онро ҳатто бо пул харидан мумкин нест, чун аблаҳ дил ба он надорад.

1. Қимати ҳикмат дар зиндагӣ

2. Ҷустуҷӯи хирад дилро талаб мекунад

1. Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Забур 111:10, «Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши нек ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, доранд; ҳамду санои Ӯ то абад поянда аст».

Масалҳо 17:17 Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад.

Дӯстӣ пайванди қавӣ аст, ки метавонад моро дар рӯзҳои душвортаринамон нигоҳ дорад.

1. Қувваи дӯстӣ: чӣ гуна муносибатҳои пойдорро инкишоф додан мумкин аст

2. Қудрати бародарӣ: Оғӯши душвориҳо ва якҷоя афзоиш

1. 1 Юҳанно 4:7-12 (Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай сокин аст)

2. Румиён 12:15 (Бо шодикунандагон шодӣ кунед ва бо гирьякунандагон гиря кунед)

Масалҳо 17:18 Одами беақл даст мезанад ва дар ҳузури дӯсти худ зомин мешавад.

Одами беақл метавонад зуд аҳдномаи бад баста, кафили дӯст шавад.

1. Кафили каси дигар нашав - Масалҳо 17:18

2. Муҳимияти хирад - Масалҳо 17:18

1. Масалҳо 11:15 - Ҳар кӣ ба бегонае зомин бошад, барои он доно мешавад, ва ҳар кӣ аз кафолат нафрат дорад, амин аст.

2. Матто 5:25-26 - Бо рақиби худ зуд розӣ шавед, дар сурате ки шумо бо ӯ дар роҳ ҳастед; Мабодо ҳаргиз душман туро ба қозӣ надиҳад ва қозӣ туро ба афсар супорад, ва ту ба зиндон афканӣ. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фартинги охиринро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт».

Масалҳо 17:19 Вай ҷиноятқорро дӯст медорад, ки ҷанҷолро дӯст медорад;

Таҷовуз ва ҷанҷол харобӣ ва харобӣ меорад.

1. Хатарҳои таҷовуз ва низоъ

2. Фоидаҳои фурӯтанӣ ва итоаткорӣ

1. Яъқуб 4:1-2 "Чӣ боиси ҷанҷолҳо мегардад ва чӣ боиси ҷанҷолҳои байни шумо мегардад? Оё ин нест, ки ҳавасҳои шумо дар дохили шумо ҷанг аст? Шумо мехоҳед ва надоред, бинобар ин шумо куштор мекунед. Пас шумо ҷангу ҷанҷол мекунед».

2. Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Масалҳо 17:20 Касе ки дилаш ғафс аст, ҳеҷ кори хайре намеёбад, ва ҳар кӣ забони каҷ дорад, ба фасод меафтад.

Дилу забони каҷро ба мусибат мебарад.

1. Қудрати сухан: Фаҳмидани таъсири сухани мо

2. Ҳифзи қалбҳои мо: зарурати худдорӣ

1. Масалҳо 18:21 Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

2. Яъқуб 3:1-12 Бигзор бисёре аз шумо, эй бародарони ман, муаллим нашавед, зеро медонед, ки мо ба ҳукми сахттар дучор мешавем.

Масалҳо 17:21 Ҳар кӣ нодонро ба дунё меорад, ба ғаму ғуссаи худ мекунад, ва падари аблаҳ шодӣ надорад.

Падари аблаҳ шодӣ надорад, ва ҳар кӣ беақлро ба дунё меорад, ба ғаму ғуссаи ӯ мекунад.

1: Ҳангоми ба ин ҷаҳон овардани кӯдакон мо бояд эҳтиёт бошем, зеро оқибатҳои он дурандеш ва тӯлонӣ доранд.

2: Мо аз Масалҳо 17:21 омӯхта метавонем, ки падарони аблаҳ шодӣ надоранд, аз ин рӯ муҳим аст, ки фарзандони худро мувофиқи Каломи Худо тарбия кунем ва тарбия кунем.

1: Эфсӯсиён 6:4 - Падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбия кунед.

2: Такрори Шариат 6:6-7 - Ин аҳкоме, ки имрӯз ба шумо медиҳам, бояд дар дили шумо ҷой гирад. Онҳоро ба фарзандони худ таассурот диҳед. Дар бораи онҳо ҳангоми дар хона нишастан ва ҳангоми роҳ рафтан, хобидан ва бархостан сӯҳбат кунед.

Масалҳо 17:22 Дили шодмонӣ мисли дору некӣ мекунад, аммо рӯҳи шикаста устухонҳоро хушк мекунад.

Дили шодӣ қудрати шифобахш дорад, дар ҳоле ки дили ғамхӯрда қувват мебахшад.

1. Қувваи шодӣ: Чӣ тавр фоидаи зиндагии пур аз шодӣ

2. Фоидаҳои ханда: Чӣ тавр дар ҳаёти ҳаррӯза шодӣ пайдо кардан мумкин аст

1. Наҳемё 8:10 - Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Биравед, чарбуро бихӯред, ширириро бинӯшед, ва ба онҳое ки барои онҳо чизе муҳайё нашудааст, қисмат фиристед; зеро ки ин рӯз барои Худованди мо муқаддас аст. Ғамгин нашав, зеро ки шодии Худованд қуввати ту аст.

2. Забур 30:11 - Мотами маро барои ман ба рақс табдил додӣ; Ту палоси маро пӯшидаӣ ва маро шодӣ пӯшонидӣ.

Масалҳо 17:23 Шахси шарир тӯҳфаро аз сина берун мекунад, то ки роҳҳои довариро вайрон кунад.

Шахси бадкирдор барои таъсир расонидан ба қарори суд ришва мегирад.

1. Хатарҳои ришвахорӣ ва фасоди адолати судӣ

2. Аҳамияти беайбӣ ва пойдории адолат

1. Такрори Шариат 16:19-20 - Шумо адолатро вайрон накунед; рӯйбинӣ накун ва ришва нагир, зеро ришва чашми хирадмандонро кӯр мекунад ва кори одилонро барбод медиҳад.

2. Румиён 12:17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд.

Масалҳо 17:24 Ҳикмат дар пеши назари хирад аст; аммо чашмони аблаҳ дар ақсои замин аст.

Хирад натиҷаи фаҳм аст, дар ҳоле ки нодон аз дониш кам аст.

1. "Фарқи байни ҳикмат ва беақлӣ"

2. "Ҳамеша дар ҷустуҷӯи фаҳмиш бошед"

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 9:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши Қуддус хирад аст".

Масалҳо 17:25 Писари беақл барои падар андӯҳ аст, ва барои зоидаи худ алам аст.

Писари беақл ба сари падару модар ғаму алам меорад.

1. Баракатҳои итоаткорӣ: Омӯзиши Масалҳо 17:25

2. Дарди беитоатӣ: Омӯзиш аз Масалҳо 17:25

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст.

2. Қӯлассиён 3:20-21 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст.

Масалҳо 17:26 Ҳамчунин ҷазо додани одил хуб нест, ва барои адолат зарба задан ба мирон хуб нест.

Бегуноҳонро ҷазо додан ё барои адолат корпартоӣ кардани ҳокимон нодуруст аст.

1. Қудрати шафқат: Чаро мо набояд бегуноҳонро ҷазо диҳем

2. Вазифаи адолат: Чаро мо набояд ба шоҳзодаҳо зарба занем

1. Забур 103:8-9 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин ва дар марҳамати фаровон аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад: ва хашми худро то абад нигоҳ намедорад.

2. Масалҳо 11:10 - Вақте ки бо одилон некӣ мекунад, шаҳр шод мешавад, ва вақте ки шарир нобуд мешавад, фарёд мебарояд.

Масалҳо 17:27 Касе, ки дониш дорад, сухани худро нигоҳ медорад, ва хирад рӯҳи олист.

Оқил танҳо дар ҳолати зарурӣ сухан мегӯяд, ва хирадмандон рӯҳи олиҷаноб доранд.

1. Оқилона сухан гӯед: Қудрати донистани кай сухан гуфтан

2. Аҳамияти фаҳмиш: Қувваи рӯҳи шариф

1. Масалҳо 15:4 - Забони нарм дарахти ҳаёт аст, аммо каҷравӣ дар он рӯҳро мешиканад.

2. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Масалҳо 17:28 Ҳатто беақл, вақте ки хомӯш аст, доно ҳисобида мешавад, ва касе ки лабҳои худро бастааст, хирадманд аст.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки аз қудрати хомӯшӣ огоҳ бошем ва чӣ гуна онро барои нишон додани ҳикмат ва фаҳмиш истифода бурдан мумкин аст.

1. Қувваи хомӯшӣ: Чӣ гуна бояд дар суханони худ хирадманд бошад

2. Хомӯш будан: Фаҳмидани кай сухан гуфтан ва кай хомӯш будан

1. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Воиз 5:2 - Дар даҳони худ шитоб накун, ва дили ту барои гуфтани чизе ба ҳузури Худо шитоб накун, зеро ки Худо дар осмон аст, ва ту дар замин; бигзор суханонат кам бошад.

Боби 18-уми Масалҳо ба қувваи сухан, аҳамияти ҷустуҷӯи хирад ва манфиатҳои фурӯтанӣ ва хирад тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани таъсири калимаҳо ба ҳаёти мо оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки аблаҳ аз фаҳмиш лаззат намебарад, балки танҳо аз баёни андешаи худ лаззат мебарад. Он инчунин таъкид мекунад, ки суханони оқилона мисли оби тароватбахшанд ва метавонанд ҳаёт бахшанд (Масалҳо 18:1-8).

Сархати 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳои фурӯтанӣ, ҷустани хирад, дӯстӣ ва оқибатҳои рӯҳияи баҳсбарангез дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки ҳикмат меҷӯянд, илтифоти Худо ва дигаронро пайдо мекунанд, дар ҳоле ки ғурур боиси фурӯпошӣ мегардад (Масалҳо 18:9-24).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаждаҳум дар Масалҳо баррасӣ мешавад
қудрати сухан,
аҳамият додан ба ҷустуҷӯи хирад,
ва манфиатҳои марбут ба фурӯтанӣ ва хирад.

Эътироф кардани таъсире, ки нисбат ба калимаҳо дар ҳаёти мо нишон дода мешавад ва инчунин таъкид ба фаҳмиш ва изҳори ақидаҳо.
Таъкид кардани арзише, ки бо суханони хирадманд алоқаманд аст, ҳамчун оби тароватбахш, ки ҳаёт мебахшад.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ ба мавзӯъҳои мухталиф, аз қабили фурӯтанӣ, ҷустуҷӯи хирад, дӯстӣ ва таъкид кардани оқибатҳои дар натиҷаи рӯҳияи баҳснок.
Таъкид кардани неъмате, ки аз ҷониби Худо ва дигарон барои онҳое, ки хирад меҷӯянд, дар баробари эътироф дар бораи шикасти дар натиҷаи ғурур.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи аҳамияти истифодаи оқилонаи калимаҳои мо, ҷустуҷӯи хирад бо фурӯтанӣ, таҳкими муносибатҳои солим тавассути дӯстӣ ва канорагирӣ аз рӯҳияи баҳс.

Масалҳо 18:1 Одам бо хоҳиши худ ҷудо шуда, тамоми ҳикматро меҷӯяд ва омехта мекунад.

Шахсе, ки дониш мехоҳад, худро аз дигарон ҷудо мекунад, то онро пайдо кунад.

1. Ҷустуҷӯи хирад - Чӣ гуна хоҳиши дониш метавонад ба мо кӯмак кунад

2. Ҷудоӣ ба дониш - Чӣ тавр дар ҷаҳони парешон аз паи ҳикмат

1. Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Масалҳо 18:2 Нодон аз фаҳм лаззат намебарад, балки барои он ки дилаш ошкор шавад.

Нодон аз фаҳмиш шодӣ надорад, балки худнамоӣ карданро афзалтар медонад.

1: Фаҳмиши мо дар бораи иродаи Худо набояд аз ғурур, балки фурӯтанӣ ва хоҳиши омӯхтан бошад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ғурури худро паст кунем, то фаҳмиши Худоро ба даст орем.

1: Яъқуб 1:5-6 "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худо талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ин ба вай дода хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ шакебое. Зеро ҳар кӣ бечуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронда аст».

2: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Масалҳо 18:3 Вақте ки шарир ояд, таҳқир ва таҳқир низ меояд.

Бадкорон таҳқиру маломат хоҳанд оварда.

1: Қудрати обрӯ - Масалҳо 18:3

2: Адолат бар бадӣ - Масалҳо 18:3

1:1 Қӯринтиён 15:33 - Фирефта нашавед: Муошират бад ахлоқи некро вайрон мекунад.

2: Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо доноён рафтор кунад, доно мешавад, аммо рафиқи аблаҳон зарар хоҳад дид.

Масалҳо 18:4 Суханони даҳони одам мисли обҳои чуқур ва чашмаи ҳикмат мисли ҷӯйҳои равон аст.

Сухани инсон метавонад чун дарёи равон амиқ ва хирадманд бошад.

1: Аҳамияти сухани оқилона ва андешаманд.

2: Дар умқи ҳикмате, ки мо мегӯем.

1: Яъқуб 3:1-12 - Қудрати забон ва чӣ гуна он хислати ботинии моро инъикос мекунад.

2: Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз ато кунад.

Масалҳо 18:5 Хуб нест, ки шахси шарирро қабул кардан, одилро дар доварӣ сарнагун кардан.

Дар суд ба шарир бар одил афзалият додан нодуруст аст.

1. "Баҳои беадолатӣ: Баррасии Масалҳо 18:5"

2. "Адолати Худо: Чаро Масалҳо 18:5 муҳим аст"

1. Такрори Шариат 16: 19-20 - "Адолатро таҳриф накун; рӯйбинӣ накун ва ришва нагир, зеро ришва чашмони хирадонро кӯр мекунад ва суханони одилонро таҳриф мекунад. Адолат ва танҳо адолатро таъқиб намо, то ки зистан ва заминеро, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, тасарруф кунӣ».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:10 - "Зеро ки ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас мувофиқи аъмоли худ дар ҷисм, мувофиқи он чи ки кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад подош бигирад".

Масалҳо 18:6 Лабҳои аблаҳ ба ҷанҷол медароянд, ва даҳони ӯ ба зарба мезанад.

Аблаҳон моил ба баҳсу мунозира ва даъват ба ҷазо ҳастанд.

1. Нагузоред, ки ғурур шуморо ба ҷанҷол кашад.

2. Беақл нашавед ва ба ҷазо даъват кунед.

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 17:14 - Оғози ҷанҷол мисли берун кардани об аст, бинобар ин пеш аз сар задани ҷанҷол даст кашед.

Масалҳо 18:7 Даҳони аблаҳ ҳалокати ӯст, ва лабонаш доми ҷони ӯст.

Калимаҳое, ки мо истифода мебарем, метавонанд ба ҳалокати худи мо оварда расонанд.

1: Қувваи Калом - Чӣ тавр мо калимаҳои худро истифода мебарем, метавонад таъсири доимӣ дошта бошад.

2: Ҳикмати сухан - Мо бояд сухани худро оқилона интихоб кунем.

1: Яъқуб 3:5-10 - Забон қудрати ҳаёт ва маргро дорад.

2: Забур 34:13-14 - Забони худро аз бадӣ нигоҳ доред ва лабҳои худро аз дурӯғгӯӣ нигоҳ доред.

Масалҳо 18:8 Суханони гӯё ҳамчун захм аст ва ба даруни шикам меравад.

Сухани ғайбат метавонад ба мисли захми ҷисмонӣ зараровар бошад ва дард метавонад муддати тӯлонӣ давом кунад.

1: Ғамхорӣ дар бораи суханони мо - қудрати суханони мо ва озоре, ки онҳо метавонанд ба бор оваранд.

2: Аз калимаҳое, ки мегӯед, эҳтиёт шавед - онҳо метавонанд таъсири хеле васеъ дошта бошанд.

1: Яъқуб 3:5-8 - Ба ҳамин монанд, забон як қисми хурди бадан аст, аммо он фахр мекунад. Тасаввур кунед, ки чӣ гуна ҷангали бузург аз шарораи хурд оташ мегирад. Забон низ оташ аст, дар байни узвҳои бадан ҷаҳони бадӣ аст. Он тамоми баданро фосид мекунад, тамоми роҳи ҳаёти инсонро оташ мезанад ва худи дӯзах оташ мезанад. Ҳама гуна ҳайвонҳо, паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ром карда мешаванд ва аз ҷониби инсоният ром карда шудаанд, аммо ҳеҷ инсоне забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст.

2: Масалҳо 15:1-4 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад. Забони доно донишро зеб медиҳад, вале аз даҳони нодон аблаҳӣ мебарояд. Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ки ба бадӣ ва некӣ нигоҳ мекунад. Забони нарм дарахти ҳаёт аст, аммо каҷравӣ дар он рӯҳро мешиканад.

Масалҳо 18:9 Касе ки дар кори худ танбал аст, бародари исрофкори бузург аст.

Танбалӣ дар кор метавонад боиси исрофкории зиёд гардад.

1: Танбалӣ ба ҳалокат оварда мерасонад.

2: Саъю кӯшиши беҳтарини худро сарф кунед ва Худо шуморо мукофот медиҳад.

1: Қӯлассиён 3:23 - Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

2: Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун.

Масалҳо 18:10 Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст: одил ба он медарояд ва дар амон аст.

Номи Худованд барои одилон манбаи муҳофизат ва амният аст.

1. Тасаллии исми Худованд - Тафтиши тасаллӣ ва амният, ки тавассути таваккал ба исми Худованд таъмин карда мешавад.

2. Паноҳгоҳи одилон - А дар бораи амният ва муҳофизати Худованд барои одилон.

1. Забур 9:9-10 - Худованд қалъаест барои мазлумон, қалъа дар лаҳзаҳои душворӣ. 10 Ва онҳое ки исми Туро медонанд, ба Ту таваккал мекунанд, зеро ки Ту, эй Худованд, толибони Туро тарк накардаӣ.

2. Ишаъё 25:4 - Зеро ки ту барои мискинон қалъа, барои мискинон дар тангии ӯ қалъа, паноҳгоҳ аз тӯфон ва соя аз гармо будӣ; зеро нафаси берахм мисли туфоне бар девор аст.

Масалҳо 18:11 Сарвати сарватманд шаҳри мустаҳками вай аст, ва ҳамчун девори баланд дар ғурури худ.

Сарвати сарватманд қалъаи мустаҳками амният ва ифтихор аст.

1. Қудрати сарват: чӣ гуна пул метавонад амният ва ифтихор оварад

2. Хатарҳои сарват: чӣ гуна тамаъ метавонад ба эътимоди нодуруст оварда расонад

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг мехӯрад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва занг намехӯрад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. 1 Тимотиюс 6:17-19 - Дар бораи сарватмандон дар ин замони ҳозира, онҳоро водор кунед, ки на ғурур кунанд ва на ба номуайянии сарват, балки ба Худо, ки моро бо ҳама чиз барои лаззат бурдан ба таври фаровон таъмин мекунанд, умед банданд. Онҳо бояд некӣ кунанд, дар корҳои нек сарватманд бошанд, саховатманд бошанд ва барои тақсим омода бошанд ва аз ин рӯ ганҷеро барои худ ҳамчун таҳкурсии неки оянда ҷамъ оваранд, то он чиро, ки ҳаёти ҳақиқӣ аст, ба даст оранд.

Масалҳо 18:12 Дили одам пеш аз ҳалокат мағрур аст, ва пеш аз иззат фурӯтанӣ аст.

Дили инсон пеш аз иззат бояд хоксор бошад ва гурур сабаби харобӣ гардад.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд: аҳамияти фурӯтанӣ дар ҳаёти мо.

2. Оқибатҳои дили мағрур: омӯхтан аз Масалҳо 18:12.

1. Яъқуб 4:6-10 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Румиён 12:3 - Дар бораи худ бештар аз он ки лозим аст, фикр накунед, балки дар бораи худ бо доварии оқилона фикр кунед.

Масалҳо 18:13 Ҳар кӣ ба сухан пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои ӯ аблаҳӣ ва нанг аст.

Пеш аз шунидани ҳама далелҳо ба савол ҷавоб додан аблаҳӣ ва шармовар аст.

1. Хикмати шунидан пеш аз сухан гуфтан

2. Қувваи сабр дар муошират

1. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 16:32 - Ҳар кӣ дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавоно аст, ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, аз он касе, ки шаҳреро мегирад.

Масалҳо 18:14 Рӯҳи одам заъфи ӯро нигоҳ медорад; аммо рӯҳи маҷрӯҳе, ки тоқат карда метавонад?

Рӯҳи инсон метавонад ба онҳо қувват бахшад, то дардҳои ҷисмониро паси сар кунанд, аммо рӯҳи захмдор бори гарон аст, ки бардоштан лозим нест.

1. Дар замони ранҷу азоб қувват ёфтан

2. Қувваи устуворӣ дар муқобили мушкилот

1. Ишаъё 40:28-31 Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. 1 Петрус 5:6-7 Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақти лозима шуморо сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Масалҳо 18:15 Дили оқил дониш пайдо мекунад; ва гӯши хирадмандон дониш меҷӯяд.

Дили оқил дониш меомӯзад, хирадманд онро меҷӯяд.

1: Дониш биҷӯй, зеро танҳо он гоҳ хирад хоҳӣ буд.

2: Ҳамеша саъй кун, ки оқил бош, зеро танҳо дар он сурат дониш хоҳӣ ёфт.

1: Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое бипурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Масалҳо 18:16 Тӯҳфаи одам барои ӯ ҷой медиҳад ва ӯро ба пеши бузургон мебарад.

Тӯҳфа ё истеъдоди шахс метавонад барои онҳо имконият фароҳам оварад ва ба афроди бонуфуз дастрасӣ пайдо кунад.

1. Барои расидан ба ҳадафҳои мо атоҳои аз ҷониби Худо атокардаамонро истифода баред

2. Ба воситаи тӯҳфаҳои худ барои худ ҷой ҷудо кунед

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо, Исо инъомҳои моро ба талантҳои ба хизматгорон додашуда муқоиса мекунад.

Масалҳо 18:17 Касе ки дар кори худ аввал аст, одил менамояд; аммо ёри ӯ омада, ӯро мекофт.

Ин оят моро водор мекунад, ки хоксор бошем ва ба танқид кушода бошем, зеро ҳамсояамон метавонад камбудиҳои моро нишон диҳад.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр фурӯтан будан ба мо кӯмак мекунад, ки ба воя расем

2. Зарурати андешаи худ: тафтиш кардани худ бо тафаккури кушод

1. Яъқуб 4:6-7 - "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Луқо 14:11 - Зеро ҳар кӣ худро баланд мекунад, фурӯтан хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.

Масалҳо 18:18 Қуръа муноқишаҳоро қатъ мекунад ва байни тавоноён ҷудо мешавад.

Дар Масалҳо 18:18 гуфта мешавад, ки қуръа партофтан метавонад ба ҳалли баҳсҳои байни одамони тавоно кӯмак кунад.

1. "Ҳикмати қуръапартоӣ"

2. «Дарёфт кардани сулҳ дар ҷаҳони баҳсбарангез».

1. Яъқуб 3:16-17 "Зеро дар ҷое ки ҳасад ва худхоҳӣ вуҷуд дорад, ошуфтагӣ ва ҳар чизи бадӣ вуҷуд дорад. Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, итоаткор, пур аз марҳамат ва меваҳои хуб, бе рӯйбинӣ ва бе риё».

2. Румиён 12:18 "Агар имконпазир бошад, ба қадри ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед".

Масалҳо 18:19 Бародари хафашуда ғолиб шудан аз шаҳри қавӣ душвортар аст, ва ҷанҷоли онҳо мисли панҷараҳои қалъа аст.

Бародаре, ки хафа шудааст, муросо кардан душвор аст ва баҳсҳои онҳоро шикастан душвор аст; ба рахна кардани деворхои калъа монанд аст.

1. Қувваи бахшидан - Чӣ гуна душвории оштӣ бо бародаре, ки хафа шудааст, бартараф карда шавад.

2. Қувваи ваҳдат - Чӣ гуна бояд сулҳ ва ҳамдигарфаҳмӣ байни бародарон нигоҳ дошта шавад.

1. Матто 18:21-22 - "Он гоҳ Петрус назди Исо омада, пурсид: "Худовандо! Чанд маротиба бояд касеро, ки бар зидди ман гуноҳ мекунад, бибахшам? Ҳафт маротиба? Не, ҳафт маротиба не, Исо ҷавоб дод, балки ҳафтод маротиба ҳафт!"

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед».

Масалҳо 18:20 Шиками одам аз меваи даҳон сер мешавад; ва аз афзояндаи лабонаш пур мешавад.

Сухани мард қаноатмандӣ ва қаноатмандӣ меорад.

1. Бо ният ва ният сухан гӯед, то шодӣ ва қаноатмандӣ ёбад.

2. Қувваи сухан барои шодӣ ва қаноатмандӣ.

1. Матто 12:34-37 - "Зеро ки даҳон аз фаровонии дил сухан меронад. Шахси нек аз ганҷинаи неки худ некӣ берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади худ бадӣ меоварад."

2. Яъқуб 3:3-6 - "Агар мо ба даҳони аспҳо пора гузорем, то онҳо ба мо итоат кунанд, тамоми бадани онҳоро низ роҳнамоӣ мекунем. Ба киштиҳо низ нигаред: гарчанде ки онҳо хеле калонанд ва бо шамолҳои сахт ронда мешаванд. , Онхоро рули хеле хурд ба хар чое, ки иродаи лётчик равона кунад, хидоят мекунанд. Забон низ узвхои хурд аст, вале аз чизхои бузург фахр мекунад. Аз ин кадар оташи хурд чангал чй кадар бузург аст!».

Масалҳо 18:21 Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

Марг ва ҳаёт бо суханони мо алоқаманданд. Онҳое, ки сухан гуфтанро дӯст медоранд, оқибати ҳарфҳои худро хоҳанд даравид.

1. Калимаҳо муҳим аст: Он чизе, ки мо мегӯем, вазн ва оқибат дорад

2. Чизҳои дурустро дӯст доред: Ҳаётро бигӯед ва ҳаётро даравед

1. Яъқуб 3:8-10 - "Аммо ҳеҷ кас забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором ва пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки дар ҷаҳон офарида шудаанд, лаънат мекунем. баракат ва лаънат аз ҳамон даҳон мебарояд: бародаронам, набояд ин тавр бошад».

2. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

Масалҳо 18:22 Ҳар кӣ зане ёбад, кори неке меёбад, ва ба илтифоти Худованд ноил мегардад.

Ёфтани зан неъмати Худованд аст.

1: Издивоҷ аҳди муқаддаси Худованд аст ва онро бояд гиромӣ ва эҳтиром кард.

2: Масалҳо 18:22 моро бармеангезад, ки ҳангоме ки ҳамсар меҷӯем, хирадманд бошем, зеро медонем, ки агар ин тавр кунем, Худованд моро баракат медиҳад.

1: Эфсӯсиён 5:22-33 - Занҳо ва шавҳарон бояд якдигарро эҳтиром ва дӯст доранд, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст медорад.

2: 1 Қӯринтиён 7: 2-5 - Издивоҷ бояд аз ҷониби ҳама эҳтиром карда шавад ва ҳар як зан бояд ӯҳдадориҳои издивоҷи худро дар назди дигар иҷро кунад.

Масалҳо 18:23 Камбағалон илтиҷо мекунад; вале сарватдор дағалона ҷавоб медиҳад.

Камбағал ба дуъо такя мекунад, дар ҳоле ки сарватмандон сахт посух медиҳанд.

1. Эътироф кардани тафовут дар вазъи иҷтимоӣ ва вокуниш ба он

2. Қудрати хоксорӣ ва меҳрубонӣ бар дурӯштӣ

1. Яъқуб 2:1–7

2. Матто 6:24–34

Масалҳо 18:24 Шахсе, ки дӯст дорад, бояд худро дӯстона нишон диҳад, ва дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

Дӯстон муҳиманд ва метавонанд мисли оила наздик бошанд.

1: Дӯст дар ҳақиқат дӯсти ниёзманд аст

2: Дӯстона нишон додани худ қадами аввалин барои пайдо кардани дӯстон аст

1: Воиз 4:9-10 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад.

2: Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад; Пас одам чеҳраи дӯсти худро тезтар мекунад.

Дар боби 19-уми Масалҳо оиди ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла дар ҷустуҷӯи адолат, арзиши беайбӣ ва оқибатҳои беақлӣ ҳикмат оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо таъкид ба аҳамияти зиндагӣ бо беайбӣ ва ҷустуҷӯи хирад оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки сарватманд будан бо дили кач беҳтар аст. Он ҳамчунин таъкид мекунад, ки онҳое ки аз паи адолат ҳастанд, илтифоти Худоро пайдо мекунанд (Масалҳо 19:1-12).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки мавзӯъҳоеро ба мисли интизом, саховатмандӣ, ростқавлӣ ва оқибатҳои рафтори аблаҳона баррасӣ мекунанд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки ба насиҳат гӯш медиҳанд ва аз ислоҳ меомӯзанд, фаҳмиш ва хирад пайдо мекунанд (Масалҳо 19:13-29).

Дар ҷамъбаст,
Дар масалҳо боби нуздаҳум ҳикмат оварда шудааст
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла ҷустуҷӯи адолат,
арзиши марбут ба беайбӣ,
ва оқибатҳои аз беақлӣ ба вуҷуд омадаанд.

Таъкид кардани аҳамияти зиндагӣ бо беайбӣ ва ҷустуҷӯи хирад ва эътирофи илтифоти Худо барои онҳое, ки аз паи адолат ҳастанд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили интизом, саховатмандӣ, ростқавлӣ ба мавзӯъҳои гуногун муроҷиат намуда, дар баробари таъкид кардани арзиши гӯш кардани насиҳат ва омӯхтан аз ислоҳ.
Таъкид кардани фаҳмиш ва ҳикмате, ки шахсоне ба даст овардаанд, ки ба маслиҳат гӯш медиҳанд ва ҳангоми фаҳмидани оқибатҳои марбут ба рафтори беақл.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи зиндагии одилона бо беайбӣ, қадр кардани маслиҳати оқилона, риояи интизом ва канорагирӣ аз амалҳои беақл.

Масалҳо 19:1 Камбағале, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз он касе ки дар забонаш кач аст ва аблаҳ аст.

Касе, ки бо вуҷуди фақир буданаш поквиҷдонона зиндагӣ мекунад, беҳтар аст аз касе, ки фиреб гӯяд ва аблаҳ аст.

1. Қувваи беайбӣ: Зиндагӣ болотар аз шароити мо

2. Қимати ҳикмат: рад кардани аблаҳӣ

1. Воиз 10:2, Дили хирадманд дар дасти росташ аст; вале дили нодон дар тарафи чапаш.

2. Ғалотиён 6:7-8, Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Масалҳо 19:2 Ҳамчунин, агар ҷон бехабар бошад, хуб нест; ва ҳар кӣ бо пойҳои худ шитоб кунад, гуноҳ мекунад.

Нафс набояд аз дониш камӣ кунад, зеро шитобкорӣ ба гуноҳ мебарад.

1. Қимати ҳикмат: Чӣ гуна донистани бештар ба мо кӯмак мекунад, ки аз гуноҳ худдорӣ кунем

2. Андешидани вақт: Чаро шитобкорӣ ба гуноҳ мебарад

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Воиз 5:2 - "Дар даҳони худ шитоб накун ва дили ту ба ҳеҷ чиз ба ҳузури Худо шитоб накун, зеро ки Худо дар осмон аст, ва ту дар замин; бигзор суханонат кам бошад".

Масалҳо 19:3 Беақлии одам роҳи ӯро гумроҳ мекунад, ва дилаш аз Худованд меандешад.

Нодонии инсон ӯро аз Худо дур мекунад ва боиси кинаву кинааш аз Худо мегардад.

1. Хатарҳои беақлӣ

2. Роҳи барқарорсозӣ

1. Масалҳо 14:12: "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

2. Яъқуб 4:7-10: "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед; Эй дилҳо, эй дудилагӣ. Дарднок шавед ва навҳа кунед ва гиря кунед: бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн мубаддал гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо баланд хоҳад кард».

Масалҳо 19:4 Сарват дӯстони зиёд пайдо мекунад; вале камбагал аз хамсояаш чудо мешавад.

Боигарӣ метавонад одамонро ба ҳам биёрад, дар ҳоле ки камбизоатӣ метавонад эҳсоси ҷудоиро ба вуҷуд орад.

1: Бо сарват дӯстӣ меояд, аммо бояд дар хотир дошт, ки сарват ягона чизе нест, ки моро ба ҳам меорад.

2: Дӯстии ҳақиқӣ на ба сарвати моддӣ, балки бар ғамхории самимӣ ва муҳаббат ба ҳамдигар асос ёфтааст.

1: Воиз 4: 9-12 "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе ки танҳо аст, вақте ки меафтад ва на Дигаре, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ гуна як кас танҳо гарм мешавад? Ва агар касе бар касе ки танҳост, ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб оваранд, ресмони секабата зуд канда намешавад».

2: Юҳанно 15:12-17 "Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад. Он чи ба шумо амр мефармоям, дигар шуморо ғулом намегӯям, зеро ғулом намедонад, ки оғои худ чӣ кор мекунад, балки ман шуморо дӯстон хондаам, зеро ҳар он чи аз Падар шунидаам, ба шумо маълум кардам. Маро интихоб накардаам, балки шуморо баргузидаам ва таъин кардам, ки биравед ва мева оваред ва меваи шумо абадӣ бошад, то он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад. ки шумо якдигарро дӯст доред».

Масалҳо 19:5 Шоҳиди козиб бечазо наmemонад, ва касе ки дурӯғ мегӯяд, раҳо нахоҳад шуд.

Шаҳодатҳои бардурӯғ ва дурӯғ бечазо наmemонанд.

1: Рост гӯй, зеро Худо дурӯғро бечазо намегузорад.

2: Васвасаи дурӯғгӯй нашавед, зеро Худо моро ба ҷавобгарӣ кашад.

1: Яъқуб 3:1-2, "Эй бародарони ман, бисёри шумо набояд муаллим шавед, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар маҳкум карда мешавем. Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. он чи мегӯяд, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро ҷилавгирӣ кунад».

2: Забур 51:6, "Инак, Ту дар ботин аз ростӣ лаззат мебарӣ, ва дар дили ниҳон ба ман ҳикмат меомӯзӣ."

Масалҳо 19:6 Бисёриҳо илтифоти подшоҳро талаб хоҳанд кард, ва ҳар кас дӯсти бахшоиш аст.

Бисёриҳо ба тавоноён илтифот меҷӯянд, аммо дӯстӣ ба саховатмандон пешкаш мешавад.

1. Саховат: Калиди дӯстӣ

2. Қудрати неъматҳо ва тӯҳфаҳо

1. Воиз 3:13 - «Он ки ҳар кас бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ баҳра барад, ин атои Худост».

2. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо ҳар кӣ дар ин ҷаҳон неъмат дорад, ва бародари худро мӯҳтоҷӣ дида, дилҳои раҳмдилонаи худро аз вай мебандад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони ман, бигзоред. на дар сухан, на дар забон, балки дар амал ва дар ростӣ дӯст медорем».

Масалҳо 19:7 Ҳама бародарони камбағал аз ӯ нафрат доранд: чӣ қадар дӯстонаш аз ӯ дур мешаванд? Ӯ онҳоро бо сухан таъқиб мекунад, вале онҳо ба Ӯ мехоҳанд.

Камбағалон аксар вақт аз ҷониби дӯстони наздиктаринашон беэътиноӣ ва рад карда мешаванд. Бо ву-чуди илтичову илтичохояшон аксаран бечавоб мемонанд.

1: Дӯстии ҳақиқӣ на танҳо дар сухан, балки амал аст. Масалҳо 19:7 ба мо нишон медиҳад, ки камбағалон аксар вақт дар ақиб монда ва партофта мешаванд, ҳатто онҳое, ки онҳоро дӯсти худ мешуморанд.

2: Мо даъват карда шудаанд, ки сарварони хуби захираҳои худ бошем ва ба камбағалон ҳамдардӣ зоҳир кунем. Масалҳо 19:7 моро даъват мекунад, ки дар паси суханони худ амал кунем, то дӯстии ҳақиқиро нишон диҳем.

1: Яъқуб 2:14-17 Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳаре бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм шавед ва сер шавед, вале чизҳои барои бадан заруриро ба онҳо надиҳед, чӣ фоида дорад?

2: Матто 25:35-40 Зеро ки ман гурусна будам, ва шумо ба Ман хӯрок додед; Ман ташна будам, ба Ман об додӣ; Ман бегона будам ва Маро гирифтӣ; Ман урён будам ва шумо Маро пӯшондед; Ман бемор будам ва шумо Маро аёдат кардед; Ман дар зиндон будам ва ту назди Ман омадӣ. Он гоҳ одилон дар ҷавоби Ӯ хоҳанд гуфт: «Худовандо! Кай мо Туро гурусна дида, ба Ту сер додем, ё ташна дида, Туро об додем? Кай туро бегона дидему ба дарун

гирифтем ё бараҳнаву бараҳна Туро пӯшонидем? Ё кай Туро бемор ё дар зиндон дидем ва назди Ту омадем?

Масалҳо 19:8 Ҳар кӣ ҳикмат ба даст орад, ҷони худро дӯст медорад: ҳар кӣ хирадро нигоҳ дорад, некӯӣ хоҳад ёфт.

Хирад касро ба Худо наздик мекунад ва фаҳмиш ба некиҳо мебарад.

1. Аҳамияти хирад ва фаҳмиш дар ҳаёти мо

2. Чӣ тавр ба даст овардани хирад ва фаҳмиш

1. Айюб 28:28 - Ва ба одам гуфт: «Инак, тарси Худованд ин ҳикмат аст; ва дур шудан аз бадӣ хирад аст.

2. Масалҳо 2:1-5 - Писарам, агар суханони Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ; Ба тавре ки гӯши худро ба ҳикмат моил кун ва дили худро ба хирад водор кунӣ. Оре, агар аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯӣ, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Масалҳо 19:9 Шоҳиди козиб бечазо намемонад, ва ҳар кӣ дурӯғ мегӯяд, ҳалок хоҳад шуд.

Дурӯғ ва шоҳиди дурӯғинро Худо ҷазо медиҳад.

1: Мо бояд дар ҳама вақт рост ва ростқавл бошем, зеро Худо намегузорад, ки дурӯғ ва шаҳодати бардурӯғ бечазо бимонанд.

2: Дар суханронии худ бояд эҳтиёт бошем, зеро Худо онҳоеро, ки дурӯғгӯёнро доварӣ мекунад.

1: Матто 12:36-37, "Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар як сухани хушку холӣ, ки гуфтааст, ҷавоб диҳад. маҳкум карданд.

2: Яъқуб 3:1-2, Эй бародарони ман, бисёре аз шумо набояд муаллим шаванд, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем. Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар он чи мегӯяд, пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро банд кунад.

Масалҳо 19:10 Барои аблаҳ лаззат намебарад; барои ғулом бар шоҳзодагон ҳукмронӣ кардан хеле камтар аст.

Барои касе, ки беақл аст, ҳаловат мувофиқ нест ва ба ғулом бар шоҳзода ҳукмронӣ кардан лоиқ нест.

1. Хавфи ғурур: фурӯтан мондан дар мавқеи худ

2. Аҳамияти ҳикмат: Оқилона интихоб кардани сухан ва рафтори худ

1. Яъқуб 3:13-17 - Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бо рафтори некаш бигзор корҳояшро дар ҳалимати хирад нишон диҳад.

2. Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Масалҳо 19:11 Иқлоси одам хашми ӯро ба таъхир меандозад; ва ҷалоли Ӯст, ки аз гуноҳ гузашт кунад.

Эҳтиёткорӣ ва бахшидан асбоби идоракунии хашм мебошанд.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр оқилӣ метавонад ба мо дар бартараф кардани хашм кӯмак расонад

2. Идоракунии хашм: Манфиатҳои ихтиёрӣ

1. Эфсӯсиён 4:31-32: «Ҳама кудурат, ғазаб, хашм, ҷанҷол ва тӯҳматро бо ҳар кина аз шумо дур кунед ва ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ».

2. Қӯлассиён 3:13: «Бо якдигар сабр кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед».

Масалҳо 19:12 Ғазаби подшоҳ мисли наъраи шер аст; балки файзи Ӯ мисли шабнам бар алаф аст.

Ғазаби Худо тавоност, вале раҳмати Ӯ фаровон аст.

1. Ром кардани шер: ғазаб ва раҳмати Худо

2. Шабнам дар болои алаф: лутфу ҳимояи Худо

1. Забур 103:8-14 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати фаровон аст.

2. Румиён 9:14-15 - Пас мо чӣ гӯем? Оё Худо золим аст? Умуман не! Зеро ки ба Мусо мегӯяд: «Ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард».

Масалҳо 19:13 Писари беақл мусибати падар аст, ва ҷанҷоли зан як зарбаи доимист.

Кӯдаки беақл метавонад ба сари падар ғаму ғуссаи зиёд оварад ва ҷанги доимии зану шавҳар боиси мушкилоти минбаъда мегардад.

1. Баракати писари солеҳ: Чӣ тавр фарзанди оқилро тарбия кардан мумкин аст

2. Аҳамияти муошарати мусбат байни зану шавҳар

1. Эфсӯсиён 6:1-4 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; (ки ин ҳукми аввалинест бо ваъда;) То ки бар ту некӯ бошад, ва ту дар рӯи замин умри дароз бинӣ. Ва эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Масалҳо 17:14 - Оғози ҷанҷол мисли он аст, ки касе обро берун мекунад: бинобар ин пеш аз он ки ба он дахолат накунад, ҷанҷолро тарк кунед.

Масалҳо 19:14 Хона ва сарват мероси падарон аст, ва зани оқил аз ҷониби Худованд аст.

Мероси падарон хона ва сарват аст, ва зани оқил аз ҷониби Худованд аст.

1. Ҳикмати Худованд дар таъмини зани боақл

2. Мероси падарон ва баракатҳои Худо

1. Эфсӯсиён 5:22–33

2. Масалҳо 31:10–31

Масалҳо 19:15 Танбалӣ ба хоби амиқ мебарад; ва шахси бекор гуруснагӣ хоҳад кашид.

Танбалӣ боиси нарасидани ғизои рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ мегардад.

1. Музди меҳнатро ба даст оред: Саъю кӯшиш кунед, то баракати Худоро ба даст оред

2. Хатари танбалӣ: танбалӣ ба маҳрумият мебарад

1. Эфсӯсиён 6:7-8 - «Аз таҳти дил хизмат кунед, гӯё ки шумо ба Худованд хизмат мекунед, на ба одамон, зеро медонед, ки Худованд ҳар якеро барои ҳар кори некашон, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, мукофот хоҳад дод».

2. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

Масалҳо 19:16 Ҳар кӣ ҳукмро риоят мекунад, ҷони худро нигоҳ медорад; лекин ҳар кӣ аз роҳҳои вай беэътиноӣ мекунад, хоҳад мурд.

Риояи фармудаҳои Худо барои ҳифзи ҷони худ муҳим аст, дар ҳоле ки рад кардани роҳҳои Худо маргро меорад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Фаҳмидани он ки чӣ тавр аҳкоми Худо моро эмин нигоҳ медорад

2. Рад кардани роҳҳои Худо: Оқибатҳои беэътиноӣ аз аҳкоми Худо

1. Матто 22:37-40 - Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор».

2. Такрори Шариат 30:19-20 - Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам: пас ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли ту зинда монед.

Масалҳо 19:17 Касе ки ба бечора раҳм мекунад, ба Худованд қарз медиҳад; ва он чи додааст, ба вай бозпардохт.

Касе ки ба бенавоён раҳм кунад, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ба ӯ ба фаровонӣ медиҳад.

1: Раҳмати Худо фаровон аст ва вақте ки мо ба одами худ раҳм кунем, Худо ба мо ба таври худ мукофот медиҳад.

2: Вақте ки мо ба ниёзмандон садақа медиҳем, Худо бар ивази мо рӯзӣ медиҳад.

1: Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба ту дода мешавад. Андозаи хубе, ки пахш карда, якҷоя ҷунбонда, давида, ба домани шумо гузошта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мекунед, он ба шумо бармегардад.

2: Матто 10:42 - Ва ҳар кӣ ба яке аз ин тифлон барои шогирд буданаш ҳатто як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

Масалҳо 19:18 Писари худро дар ҳоле ки умед ҳаст, ҷазо деҳ, ва нагузорад, ки ҷони ту барои гиряи ӯ амон надиҳад.

Волидайн бояд фарзандони худро дар ҳоле, ки барои ин кор ҳанӯз вақт ҳаст, тарбия кунанд ва танҳо аз гиряи фарзандашон аз ҳад зиёд мулоим нашаванд.

1. Ахамияти интизом дар тарбияи падару модар

2. Ба кӯдакон омӯзонидани эҳтироми марз

1. Эфсӯсиён 6:4 - Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Масалҳо 22:15 - Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст, аммо асои тарбия онро аз ӯ дур мекунад.

Масалҳо 19:19 Шахси ғазаби азиме азоб хоҳад кашид, зеро ки агар ӯро раҳой диҳӣ, боз ин корро бояд кард.

Шахсе, ки хашмгин аст, барои рафтори худ оқибатҳои нохуш мебинад ва агар наҷот ёбад, ҳамон даврa метавонад такрор шавад.

1. Оқибатҳои ғазаб: Чӣ гуна бояд ғазаби худро мағлуб кунем

2. Расонидани одами ғазаби бузург: Қувваи бахшидан

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Қӯлассиён 3:8 - "Аммо акнун шумо бояд ҳамаи онҳоро дур кунед: хашм, ғазаб, кина, тӯҳмат ва суханони қабеҳ аз даҳони шумо."

Масалҳо 19:20 Насиҳат бишнав ва насиҳат бигир, то ки дар охири худ хирад шавӣ.

Одами оқил маслиҳат мегирад ва дастур хоҳад гирифт, то ояндааш бехатар бошад.

1. Ҳикмати панд гирифтан

2. Манфиатҳои таълим

1. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 16:20 - Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, некӯӣ хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, хушбахт аст.

Масалҳо 19:21 Дар дили одам наҳваҳои зиёде ҳастанд; лекин маслиҳати Худованд амал хоҳад кард.

Бисёре аз нақшаҳо ва хоҳишҳои мо номуайянанд, аммо иродаи Худо ҳамеша устувор аст.

1: Ҳарчанд нақшаҳои мо тағир ёфта метавонанд, иродаи Худо тағирнопазир аст.

2: Мо бояд ҳамеша бо иродаи Худо мувофиқат кунем, зеро он ҳамеша иҷро хоҳад шуд.

1: Ишаъё 46:10-11 - "Маслиҳати ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

2: Яъқуб 4:13-15 - "Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем" - аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад оварад. Зиндагии ту чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем"».

Масалҳо 19:22 Ҳаваси одам меҳрубонии ӯст, ва камбағал беҳтар аз дурӯғгӯй аст.

Хоҳиши мард бояд меҳрубонӣ бошад ва бечора будан беҳтар аз дурӯғгӯ будан аст.

1. Сарвати ҳақиқӣ дар меҳрубонӣ пайдо мешавад

2. Қувваи Ҳақиқат дар муқобили Хатари Дурӯғ

1. Масалҳо 14:21 - Ҳар кӣ аз ёри худ беэътиноӣ кунад, гуноҳкор аст, аммо хушбахт аст касе ки ба мискинон саховатманд аст.

2. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, дурӯғро дур карда, бигзор ҳар яке аз шумо ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

Масалҳо 19:23 Тарси Худованд ба ҳаёт майл дорад, ва ҳар кӣ онро дорад, қаноат хоҳад кард; Ӯро бадӣ нахоҳанд дод.

Тарс аз Худованд ба ҳаёти қаноатбахш мебарад ва моро аз бадӣ муҳофизат мекунад.

1. Зиндагӣ бо тарс ва қаноатмандӣ

2. Пок доштан дар Парвардигор ва парҳез аз бадӣ

1. Забур 34:9 - Аз Худованд битарсед, эй халқи муқаддаси Ӯ, зеро онҳое ки аз Ӯ метарсанд, аз чизе кам нестанд.

2. Ишаъё 8:12-13 - Ҳама он чизеро, ки ин қавм тавтиъа меноманд, тавтиъа нагӯед ва аз он чизе ки онҳо метарсанд, натарсед ва тарс нашавед. Аммо Худованди лашкарҳо, Ӯро ҳамчун муқаддас эҳтиром кунед. Бигзор вай тарси ту бошад, ва бими ту бошад.

Масалҳо 19:24 Одами танбал дасташро дар оғӯши худ пинҳон мекунад, ва онро боз ба даҳони худ намеоварад.

Марди танбал аз дастони худ барои таъмини худ худдорӣ мекунад.

1. Барои Худованд сахт меҳнат кардан - Масалҳо 19:24

2. Фаъол будан ва танбал набудан - Масалҳо 19:24

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон.

2. Воиз 9:10 - Ҳар коре, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун.

Масалҳо 19:25 Тамасхуркунандаро занед, ва содда ҳазар хоҳад кард, ва хирадро мазаммат кунед, ва донишро дарк хоҳад кард.

Соддаро бо муҷозоти тамасхур огоҳ кардан мумкин аст ва ба ақлро бо танбеҳ таълим додан мумкин аст.

1. Аҳамияти хирад дар пешбурди дигарон

2. Қувваи сарзаниш дар таълими фаҳм

1. Масалҳо 1:7, «тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, ва аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд».

2. Эфсӯсиён 4:14-15, «То ки мо дигар кӯдакон набошем, ки мавҷҳо ба он сӯ партоб карда, дар ҳар боди таълимот, бо макри инсонӣ, бо макр дар макрҳои маккорона ҳаракат накунем. Баръакс, ростиро гӯем. дар муҳаббат, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сар аст, ба Масеҳ табдил ёбад».

Масалҳо 19:26 Ҳар кӣ падари худро зоеъ кунад ва модари худро ронд, писарест, ки расво ва нангин мешавад.

Ин оят дар бораи писаре, ки нисбат ба падару модар беэҳтиромӣ мекунад ва чӣ гуна расво ва маломат меорад.

1. Муҳимияти эҳтиром ва эҳтироми падару модар

2. Оқибатҳои беэҳтиромӣ ба падару модар

1. Эфсӯсиён 6:1–3

2. Хуруҷ 20:12-17

Масалҳо 19:27 Эй писарам, аз шунидани дастуроте, ки аз суханони дониш гумроҳ мешавад, бас кун.

Волидон набояд ба фарзандонашон иҷозат надиҳанд, ки ба таълимоте, ки онҳоро аз дониши ҳақиқӣ дур мекунад, гӯш кунанд.

1. "Содиқ мондан ба дониш: даъват ба фаҳмиш"

2. «Хатари таълимоти бардурӯғ: Огоҳӣ ба волидон»

1. Масалҳо 3:7, "Дар назари худ хирадманд набош: аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав".

2. Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

Масалҳо 19:28 Шоҳиди золим доварӣ мекунад, ва даҳони шарир шароратро мехӯрад.

Шоҳиди золим адолатро масхара мекунад ва даҳони бад бадиро мехӯрад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки шоҳидони одил бошем, барои дифоъ аз адолат ва рад кардани бадӣ.

2: Мо бояд забонҳои худро нигоҳ дорем, зеро онҳо метавонанд моро ба истеъмоли бадӣ ва тамасхур кардани адолат роҳнамоӣ кунанд.

1: Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

2: Яъқуб 3:6-8 - Забон як қисми хурди бадан аст, аммо он фахр мекунад. Тасаввур кунед, ки чӣ гуна ҷангали бузург аз шарораи хурд оташ мегирад. Забон низ оташ аст, дар байни узвҳои бадан ҷаҳони бадӣ аст. Он тамоми баданро фосид мекунад, тамоми роҳи ҳаёти инсонро оташ мезанад ва худи дӯзах оташ мезанад.

Масалҳо 19:29 Барои тамасхурҳо доварӣ ва барои пушти аблаҳо раҳҳо омода шудааст.

Барои онҳое, ки масхара мекунанд, ҳукм омода шудааст ва масхаракунандагон муҷозот хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти зиндагӣ бо эҳтиром ва эҳтиром нисбат ба Худо ва Каломи Ӯ.

2. Оқибатҳои тамасхур ва таҳқири Худо ва Каломи Ӯ.

1. Румиён 2:4-5: Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, вале намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад? Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ.

2. Ибриён 10:30-31: Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман пардохт мекунам. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард. Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Боби 20-уми Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти ростқавлӣ, арзиши худдорӣ ва оқибатҳои фиреб ҳикмат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани аҳамияти ростқавлӣ ва беайбӣ оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки ҳарчанд одамон мегӯянд, ки ниятҳои пок доранд, дар ниҳоят Худо дилҳои онҳоро месанҷад. Он ҳамчунин таъкид мекунад, ки онҳое, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд, баракат доранд (Масалҳо 20:1-15).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое, аз қабили маслиҳати оқилона, худдорӣ, адолат дар муомилоти тиҷоратӣ ва оқибатҳои беинсофӣ дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки боғайратанд ва хирад меҷӯянд, муваффақият ба даст меоранд, дар ҳоле ки амалҳои фиребанда ба ҳалокат оварда мерасонанд (Масалҳо 20:16-30).

Дар ҷамъбаст,
Боби бистуми Масалҳо ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла аҳамияти ростқавлӣ,
арзиши марбут ба худдорӣ,
ва оқибатҳои дар натиҷаи фиреб.

Эътироф кардани аҳамият дар бораи ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ ва таъкид ба имтиҳони дилҳо аз ҷониби Худо.
Қайд кардани баракатҳое, ки онҳое, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд, мегиранд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ ба мавзӯъҳои мухталиф, аз қабили маслиҳати оқилона, худдорӣ, адолат дар муомилоти тиҷоратӣ ва таъкид кардани арзиши меҳнатдӯстӣ ва ҷустуҷӯи хирад.
Таъкид кардани муваффақияте, ки онҳое, ки меҳнатдӯстӣ мекунанд ва хирад меҷӯянд, инчунин эътирофи харобие, ки дар натиҷаи амалҳои фиребанда ба амал меояд.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи зиндагӣ, ки бо ростқавлӣ, амалияи худдорӣ, ҷустуҷӯи маслиҳати оқилона, рафтори одилонаи тиҷоратӣ ва пешгирӣ аз рафтори фиребанда хос аст.

Масалҳо 20:1 Шароб масхаракунанда аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест.

Шароб ва нӯшокиҳои сахт метавонад ба беақлӣ оварда расонад ва бояд аз он парҳез кард.

1: Каломи Худо моро бармеангезад, ки қарорҳои оқилона қабул кунем ва аз машрубот худдорӣ кунем.

2: Китоби Муқаддас моро огоҳ мекунад, ки фирефтаи ҷазби машрубот нашавем; ба беақлӣ оварда мерасонад.

1: Румиён 13: 13-14 - Биёед, мисли рӯзона дуруст рафтор кунем, на дар ҳашарот ва мастигарӣ, на бо зино ва шаҳвонӣ, на бо ҷанҷол ва ҳасад. Аммо Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро қонеъ созад.

2: Қӯлассиён 3:5-6 - Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист. Аз ин сабаб ғазаби Худо меояд. Шумо низ як бор дар онҳо рафтор мекардед, вақте ки дар онҳо зиндагӣ мекардед.

Масалҳо 20:2 Тарс аз подшоҳ мисли наъраи шер аст: ҳар кӣ ӯро ба хашм меорад, бар зидди ҷони худ гуноҳ мекунад.

Тарс аз подшоҳ хислати зарурӣ ва хирадманд аст, ки бояд онро риоя кард.

1. Аҳамияти ваҳшат дар ҳузури мақомот

2. Ҳикмати итоат ба подшоҳон

1. Масалҳо 16:14-15, "Фикри хирадманд мисли роҳи одил аст, мисли нури субҳ, ки то рӯзи комил бештар ва бештар медурахшад. Роҳи шарир мисли зулмот аст: онҳо медонанд. на ба он чизе ки пешпо мехӯранд».

2. Румиён 13: 1-7, "Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз Худо нест: қудратҳое, ки аз ҷониби Худо таъин шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад. ва муқовимат мекунанд, ба ҷазои худ гирифтор хоҳанд шуд, зеро ки ҳокимон на барои аъмоли нек, балки барои бадӣ даҳшатоваранд; пас, оё ту аз қудрат наметарсӣ? кори нек бикун, ва барои он ҳамду сано хоҳӣ дошт. Зеро ки вай хизматгори Худо барои ту ба некӣ аст, лекин агар кори бад мекунӣ, битарс, зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта наметавонист; Бинобар ин шумо бояд на танҳо барои ғазаб, балки ба хотири виҷдон низ мутеъ бошед, бинобар ин шумо хироҷ низ диҳед, зеро ки онҳо хизматгузорони Худо ҳастанд ва ҳамеша дар ин кор машғуланд. ба кӣ хироҷ лозим аст, ба кӣ урфу одат, ба кӣ тарс, ба кӣ иззат аст».

Масалҳо 20:3 Барои одам аз ҷанҷол даст кашидан шараф аст, аммо ҳар аблаҳ дахолат мекунад.

Аз ҷанҷол канорагирӣ кардан барои одам кори шараф аст, аммо аблаҳ ҳамеша ба шӯр меоварад.

1. Ҳикмати канорагирӣ аз низоъ

2. Аблаҳон ва роҳҳои дахолати онҳо

1. 1 Петрус 3:8-9 Ниҳоят, ҳамаи шумо ягонагии ақл, ҳамдардӣ, муҳаббати бародарӣ, дили нарм ва ақли фурӯтан доред. Ба бадӣ дар ивази бадӣ ва дашном дар ивази дашном дода нашав, балки баракат бидеҳ, зеро ки ту ба ин даъват шудай, то ки баракат ёбӣ.

2. Яъқуб 3:16-17 Зеро дар ҷое ки ҳасад ва шӯҳратпарастӣ вуҷуд дорад, бетартибӣ ва ҳар амали зишт вуҷуд хоҳад дошт. Аммо хирад аз боло аввал пок, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз шафқат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ аст.

Масалҳо 20:4 Танбал аз хунукӣ шудгор намекунад; бинобар ин дар дарав гадой хоҳад кард, ва чизе надорад.

Ин оят дар бораи оқибатҳои танбалӣ сухан меронад. Танбалхо аз хунукй кор на-мекунанд ва аз ин ру дар мавсими хосилгундорй барои мехнатй худ чизе нишон намедиханд.

1. Неъмати заҳмат: қадри подоши меҳнат

2. Хатари танбалӣ: Фаҳмидани оқибатҳои танбалӣ

1. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

2. Воиз 9:10 - Ҳар коре, ки мекунед, онро бо тамоми қуввати худ ба ҷо оваред, зеро дар мулки мурдагон, ки ба он ҷое, ки меравӣ, на кор ҳаст, на нақшакашӣ, на дониш ва на ҳикмат.

Масалҳо 20:5 Маслиҳат дар дили одам мисли оби чуқур аст; вале одами хирадманд онро берун мекунад.

Андешаҳои ботинии инсон метавонад хеле амиқ бошад, аммо бо фаҳмиш онҳоро метавон дарк кард.

1. Қувваи фаҳмиш: Чӣ тавр бояд умқи дилҳои моро кушояд

2. Нигоҳи амиқтар: Чӣ тавр бояд асрори андешаҳои моро кушоем

1. Масалҳо 16:23 - "Дили хирадмандон сухани онҳоро оқилона мегардонад ва ба лабони онҳо боварибахш мебахшад".

2. Забур 139:23-24 - "Маро биҷӯй, эй Худо, ва дили маро бидон! Маро озмудан ва андешаҳои маро бидон! Ва бубин, ки оё дар ман роҳи сахте ҳаст, ва маро ба роҳи ҷовидонӣ ҳидоят кун!"

Масалҳо 20:6 Аксари одамон некии худро эълон хоҳанд кард, аммо одами содиқ, ки метавонад пайдо кунад?

Бисёр одамон мегӯянд, ки хуб аст, аммо пайдо кардани шахси содиқ хеле кам аст.

1. Аҳамияти вафодорӣ дар ҷаҳони худпешбар

2. Фаҳмидани арзиши вафодорӣ дар ҷаҳони худписандӣ

1. Масалҳо 19:22 - "Он чизе ки дар одам мехоҳад, муҳаббати устувор аст, ва камбағал аз дурӯғгӯ беҳтар аст".

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Масалҳо 20:7 Одил дар беайбии худ рафтор мекунад: фарзандонаш пас аз ӯ баракат мегиранд.

Ин порча аҳамияти зиндагии одилро таъкид мекунад, зеро фарзандони одил баракат хоҳанд ёфт.

1. "Қувваи зиндагии одилона: баракатҳо барои наслҳо"

2. "Мероси беайбӣ: Интиқоли баракатҳои Худо"

1. Забур 111:1-2 - "Худовандро ҳамду сано гӯед! Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ хеле лаззат мебарад!"

2. Такрори Шариат 6:4-7 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд: онҳоро ба фарзандони худ боғайрат омӯз, ва дар бораи онҳо сухан гӯй, вақте ки дар хонаи худ нишинӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ. ».

Масалҳо 20:8 Подшоҳе ки дар тахти доварӣ нишастааст, бо чашмони худ ҳар бадиро пароканда мекунад.

Подшоҳи доно қудрат дорад, ки халқи худро аз бадӣ муҳофизат кунад.

1. Қувваи роҳбарии одилона

2. Нақши подшоҳ дар ҷомеа

1. Забур 71:2 - Ӯ қавми Туро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мискинони Туро бо доварӣ.

2. Масалҳо 16:10 - Ҳукми илоҳӣ дар забони подшоҳ аст: даҳони ӯ дар доварӣ аз ҳад зиёд нест.

Масалҳо 20:9 Кӣ гӯяд, ки диламро пок кардам, аз гуноҳам покам?

Ҳеҷ кас наметавонад даъво кунад, ки аз гуноҳ комилан озод аст.

1. Хатогии инсон: Чаро ҳеҷ кас бегуноҳ нест

2. Фурӯтанӣ ва эътирофи нокофии худ

1. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Масалҳо 20:10 Вазни ғаввосӣ ва ченакҳои гуногун, ҳар ду дар назари Худованд зишт ҳастанд.

Ҳангоми муомила бо дигарон вазн ва ченакҳои гуногун истифода бурдан дар назди Худованд нафратовар аст.

1. Меъёрҳои Худованд оид ба адолат: Масалҳо 20:10

2. Муомила ба дигарон: Фармони инсоф ва баробарӣ

1. Ибодат 19:35-36 - Шумо набояд дар доварӣ, аз рӯи дарозӣ, вазн ё миқдор гуноҳ накунед. Шумо тарозуҳои одил, вазнҳои одилона, эфа ва хини одил хоҳед дошт: Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардааст.

2. Румиён 12:17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед.

Масалҳо 20:11 Ҳатто кӯдак аз рафтораш маълум аст, ки кори ӯ пок аст ва оё дуруст аст.

Рафтори кӯдак аз хислати онҳо шаҳодат медиҳад.

1: Мо бояд рафтори худро дар хотир дошта бошем, вақте ки онҳо ба хислати мо сухан мегӯянд.

2: Рафтори мо метавонад дар бораи кӣ будани мо нақл кунад.

1: Яъқуб 1: 19-27 - Дар он мо мефаҳмем, ки амалҳои мо аз дили мо бармеоянд.

2: Матто 7: 15-20 - Дар ин ҷо мо меомӯзем, ки анбиёи козибро аз меваҳояшон эътироф кунем.

Масалҳо 20:12 Гӯши шунаво ва чашми биноро Худованд ҳар дуро офаридааст.

Худованд ба мо қобилияти шунидан ва диданро ато кардааст.

1: Худо ба мо тавони шунидан ва дидани зебоии офаридаҳояшро ато кардааст.

2: Худо қудрат дорад, ки ба мо фаҳмиш диҳад, то он чизеро, ки мешунавем ва мебинем, шарҳ диҳем.

1: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

2: Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

Масалҳо 20:13 Хоб нашав, то ба фақирӣ дучор нашав; чашмонатро кушо ва аз нон сер хоҳӣ шуд.

Дар зиндагӣ худдорӣ накунед, зеро он ба фақр оварда мерасонад; хушьёр бошед ва барои ноил шудан ба муваффакият чидду чахд кунед.

1: "Сахт кор кунед ва аз фоидаҳо ба даст ored"

2: "Хушёр нашавед"

1: Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон.

2: Масалҳо 10:4 - Дастҳои танбал камбизоатиро ба вуҷуд меоранд, аммо дастҳои меҳнатдӯст сарват меоранд.

Масалҳо 20:14 Ҳеҷ чиз нест, ҳеҷ нест, - мегӯяд харидор; лекин вақте ки ӯ рафт, фахр мекунад.

Ин зарбулмасал аз он иборат аст, ки харидорон аксар вақт беинсофӣ мекунанд, пас аз рафтан аз хариди худ фахр мекунанд ва фахр мекунанд.

1: Харидори беинсоф нашавед, балки дар ҳама харидҳои худ ростқавл ва ҳақиқӣ бошед.

2: Дар бораи дороии худ фахр накунед, балки фурӯтан бошед ва барои он чизе, ки доред, шукр гӯед.

1: Луқо 12:15 - Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед! Аз ҳар гуна бахилӣ эҳтиёт бошед; зиндагӣ аз фаровонии молу мулк иборат нест.

2: Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам. Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Масалҳо 20:15 Тилло ҳасту ёқути зиёд, аммо лабони дониш гавҳари гаронбаҳост.

Ин оят ба аҳамияти илму хирад, ки аз сарвати моддӣ болотар аст, сухан меронад.

1. «Арзиши дониш»

2. «Қувваи хирад»

1. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ.

2. Масалҳо 4:7 - Оғози ҳикмат ин аст: Ҳикмат ба даст ор, ва ҳар чӣ ёбӣ, фаҳм ёб.

Масалҳо 20:16 Либоси ӯро, ки кафили бегона аст, бигир, ва барои зани бегона гарав бигир.

Масалҳо 20:16 одамонро ташвиқ мекунад, ки аз гирифтани гарав аз шахси бегона эҳтиёткор бошанд.

1. "Ҳангоми байъат аз шахси бегона эҳтиёт шавед"

2. «Хатари гарав гирифтан аз бегона».

1. Яъқуб 1:14-15 "Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

2. Воиз 5: 4-5 "Вақте ки назди Худо назр мекунӣ, дар иҷрои он таъхир накун. Ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; назри худро иҷро кун. Аҳд надиҳдан беҳтар аст, ки назр надиҳӣ ва иҷро накун. он."

Масалҳо 20:17 Нони макр барои одам ширин аст; вале баъд аз он даҳонаш аз шағал пур мешавад.

Ширинии фиреб кӯтоҳмуддат аст ва ба зудӣ ҷои пушаймонӣ мегирад.

1. Ширинии гуноҳ кӯтоҳ аст

2. Оқибатҳои талхи фиреб

1. Матто 6:19-21 Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашаротҳо нобуд мешаванд ва дуздон даромада медузданд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Эфсӯсиён 4:25-27 Аз ин рӯ, ҳар яке аз шумо бояд дурӯғро тарк кунед ва ба ёри худ рост бигӯед, зеро ҳамаи мо аъзои як бадан ҳастем. Дар ғазаби худ гуноҳ накунед: Нагузоред, ки офтоб ғуруб кунад, дар ҳоле ки хашмгин ҳастед ва ба шайтон ҷой надиҳед.

Масалҳо 20:18 Ҳар як мақсад бо маслиҳат муқаррар карда мешавад, ва бо маслиҳати нек ҷанг кунед.

Масалҳо 20:18 моро бармеангезад, ки пеш аз қабули қарор ё иштирок дар ҷанг маслиҳати оқилона ҷӯем.

1. Қувваи маслиҳати хуб: Чӣ гуна бояд бо хирад қарор қабул кард

2. Ҷанги Калом: Чӣ гуна аблаҳон дар ҷое мешитобанд, ки фариштагон аз пой метарсанд

1. Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Масалҳо 20:19 Касе ки гӯё гӯё гаштугузор мекунад, асрорро ошкор мекунад, бинобар ин ба касе, ки бо лабони ӯ хушомадгӯй мекунад, дахолат накунед.

Бо касоне, ки ғайбат мекунанд ва бо лабонашон хушомадгӯй мекунанд, муошират накунед.

1. Хатари ғайбат: Масалҳо 20:19

2. Чӣ тавр аз хушомадгӯй худдорӣ бояд кард: Масалҳо 20:19

1. Эфсӯсиён 4:29 Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад.

2. Ибодат 19:16 Ту дар миёни қавми худ тӯҳматчин нашав, ва бар зидди ҷони ёри худ истодагарӣ накун; Ман Худованд ҳастам.

Масалҳо 20:20 Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, чароғаш дар торикии торик хомӯш мешавад.

дашном додан ба падару модар боиси торикию тира мегардад.

1. Оқибатҳои беэҳтиромӣ нисбат ба волидон.

2. Муҳимияти эҳтироми падару модар.

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падар ва модари худро эҳтиром кунед, ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст.

3. Қӯлассиён 3:20-21 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст. Эй падарон, фарзандони худро хашмгин накунед, вагарна онҳо рӯҳафтода мешаванд.

Масалҳо 20:21 Мерос дар ибтидо ба зудӣ гирифта мешавад; вале охири он муборак нахоҳад буд.

Мерос метавонад зуд сарват оварад, аммо ба шукуфоии бардавом кафолат намедиҳад.

1: Лаззатҳои муваққатии сарват

2: Баракати сарвати ҷовидонӣ

1: Воиз 5:10 Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; на касе ки фаровониро бо афзудан дӯст медорад.

2: Луқо 12:15 Ва ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест.

Масалҳо 20:22 Ту нагӯ: Ман ба бадӣ ҷазо хоҳам дод; балки ба Худованд мунтазир бош, ва Ӯ туро наҷот хоҳад дод.

Худованд беҳтарин шакли адолатро таъмин мекунад ва мо набояд аз худ қасос гирем.

1. "Ҷустуҷӯи адолат тавассути имон ба Худо"

2. «Қувваи сабр ва таваккал ба Худо»

1. Румиён 12:19-21

2. Яъқуб 1:19–20

Масалҳо 20:23 Вазни ғаввосӣ назди Худованд зишт аст; ва тавозуни бардурӯғ хуб нест.

Мо набояд бо рафтори худ фиреб диҳем, зеро Худо аз чунин рафтор нафрат дорад.

1: Мо бояд дар ҳама корҳоямон ростқавл бошем, зеро Худо аз фиреб нафрат дорад.

2: Мо бояд гуфтору кирдори худро бо ростӣ ва адолат баркашем, зеро Худо аз тарозуҳои гуногун ва ботил нафрат дорад.

1: Isaiah 11: 3-5 - Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва

найзаҳои худро ба наворбардорӣ хоҳанд кард: халқ бар зидди халқ шамшер набарад ва боз чангро ёд мегиранд.

2: Луқо 16:10 - Ҳар кӣ дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст;

Масалҳо 20:24 Рафти одам аз ҷониби Худованд аст; Пас чӣ гуна одам метавонад роҳи худро фаҳмад?

Дар Масалҳо 20:24 гуфта мешавад, ки қадамҳои одамро Худо муайян мекунад ва дар натиҷа барои одам фаҳмидани роҳи худаш душвор аст.

1. Роҳи ҳаёт: эътимод ба нақшаи Худо

2. Фаҳмидани сафарҳои инфиродии мо: Нақшаи Худо барои мо

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 4:13-15 Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард". Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Масалҳо 20:25 Ин домест барои шахсе, ки чизи муқаддасро мехӯрад, ва пас аз аҳдҳо барои тафтиш кардан.

Беэҳтиётона истеъмол кардани чизи муқаддас метавонад ба дом гардад. Пеш аз кабул кардани ухдадорихо ба ваъдахо хотирчамъ шудан мухим аст.

1. Хатари истеъмоли беэҳтиётона

2. Вафо кардан ба қасду ваъдаҳо

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Воиз 5:4-5 - Вақте ки шумо ба Худо назр мекунед, дар иҷрои он таъхир накунед. Ӯ аз аблаҳон лаззат надорад; ба ваъдаи худ вафо кунед. Аҳд накардан беҳтар аз он аст, ки назр карда ва онро иҷро накунам.

Масалҳо 20:26 Подшоҳи доно шарионро пароканда мекунад ва чархро бар онҳо мебарад.

Подшоҳи доно бадкоронро ҷазо медиҳад ва бар онҳо адолат меоранд.

1. Масъулияти Подшоҳ барои ҳифзи адолат

2. Зарурати ҳикмат дар ҳукм

1. Масалҳо 16:12 - Бадӣ кардан барои подшоҳон кори зишт аст, зеро тахт бо адолат пойдор аст.

2. Румиён 13: 1-4 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳукуматдорон муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад ва онҳое, ки мухолифат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд. Зеро ки ҳокимон на барои рафтори нек, балки барои бадӣ даҳшатоваранд. Оё аз касе, ки фармонраво аст, наметарсад? Пас кори нек кун ва ризояти уро хохӣ гирифт, зеро у бандаи Худост барои хайри ту. Аммо агар гуноҳ кунӣ, битарс, зеро ки ӯ шамшерро беҳуда намебардорад. Зеро ӯ бандаи Худост, интиқомгирандаест, ки ғазаби Худоро бар ситамкор мебарад.

Масалҳо 20:27 Рӯҳи одам шамъи Худованд аст, ки тамоми узвҳои даруни шикамро меҷӯяд.

Рӯҳи инсон иродаи Худовандро ошкор мекунад.

1: Иродаи Худованд ба воситаи рӯҳи инсон зоҳир мешавад.

2: Худованд ботини моро тафтиш мекунад ва иродаи Худро ошкор мекунад.

1: Забур 139: 23-24 - Маро биҷӯед, эй Худо, ва дили маро бидонед: Маро озмуда, андешаҳои маро бидонед: Ва бубинед, ки оё дар ман роҳи бадӣ ҳаст, ва маро ба роҳи абадӣ ҳидоят кунед.

2: Ирмиё 17:10 - Ман Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

Масалҳо 20:28 Шафқат ва ростӣ подшоҳро нигоҳ медорад, ва тахти ӯ бо марҳамат устувор аст.

Шафқат барои подшоҳ боқӣ мондани қудрат муҳим аст, зеро ӯ ва тахти ӯро ҳифз мекунад.

1: Қудрати шафқат - Чӣ гуна марҳамат метавонад ба мо кӯмак кунад, ки дар қудрат боқӣ монем ва роҳбарӣ кунем.

2: Арши раҳмат - Чӣ гуна марҳамат метавонад ба мо кӯмак кунад, ки бо Худо пайваста бошем ва одил бошем.

1: Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2: Румиён 12:10 - "Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар якдигарро бартарӣ диҳед."

Масалҳо 20:29 Ҷалоли ҷавонон қуввати онҳост, ва зебоии пирон сари хокистарӣ аст.

Қувват ва зебоии одамон дар синну соли гуногун неъмати Худост.

1: Зебоии Худо дар ҳама марҳилаҳои ҳаёт.

2: Таҷлил ва қадр кардани синну сол ва нерӯ.

1: Isaiah 40:29-31 Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

2: Яъқуб 1:17 Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

Масалҳо 20:30 Кабудии захм бадро пок мекунад, инчунин узвҳои даруни шикамро мерезад.

Кабудии захмҳо метавонад бадиро пок созад, ҳамон тавре ки ҷазои ҷисмонӣ метавонад дар дарун беҳбуд бахшад.

1. Қувваи поксозӣ: чӣ гуна захмҳо ва раҳҳо шифо меёбанд

2. Фазилати интизом: Чӣ гуна ҷазои ҷисмонӣ метавонад тағйироти мусбӣ оварад

1. Забур 51:7 - Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд: маро бишӯ, ва аз барф сафедтар хоҳам буд.

2. Ибриён 12:11 - Ҳоло ҳеҷ гуна ҷазо барои ҳозира шодӣ, балки ғамовар ба назар мерасад; лекин баъдан он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

Боби 21-уми Масалҳо оид ба ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти адолат, арзиши ҷидду ҷаҳд ва оқибатҳои бадӣ ҳикмат пешниҳод мекунад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани он оғоз мешавад, ки Худо дилҳоро месанҷад ва ниятҳои моро баркаш мекунад. Он таъкид мекунад, ки адолат ва адолат назар ба расму оинҳои динӣ ба Худо бештар писанд аст. Он инчунин таъкид мекунад, ки онҳое, ки аз паи адолат ҳастанд, ҳаёт хоҳанд ёфт, дар ҳоле ки онҳое, ки роҳи бадро пайравӣ мекунанд, ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд (Масалҳо 21:1-16).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое чун меҳнатдӯстӣ, хирад дар қабули қарор, хоксорӣ ва оқибатҳои рафтори аблаҳона муроҷиат мекунанд. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки дар кори худ ҷидду ҷаҳд доранд, муваффақ хоҳанд шуд ва онҳое, ки шитобкорӣ ё мағрурӣ мекунанд, ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд (Масалҳо 21:17-31).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби бисту як «Масалҳо» ҳикмат оварда шудааст
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла ба адолат аҳамият дода мешавад,
арзиши алоқаманд бо ҷидду ҷаҳд,
ва оқибатҳои дар натиҷаи бадӣ.

Эътироф кардани имтиҳон дар бораи қалбҳо ва вазн кардани ниятҳо аз ҷониби Худо ва инчунин таъкид ба адолат ва адолат бар расму оинҳои динӣ. Таваҷҷӯҳ ба дарёфти ҳаёт тавассути ҷустуҷӯи адолат ва эътирофи харобие, ки дар натиҷаи пайравӣ аз роҳи бадӣ ба вуҷуд меояд.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ ба мавзӯъҳои гуногун, аз қабили меҳнатдӯстӣ, хирад дар қабули қарор, хоксорӣ ва таъкид кардани арзиши меҳнати софдилона, ки боиси шукуфоӣ мегардад.

Таъкид кардани харобие, ки шахсоне, ки шитобкорона ё мағрурона рафтор мекунанд, дар баробари эътирофи оқибатҳои марбут ба рафтори беақл. Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи зиндагии одилонае, ки бо ҷидду ҷаҳд, қарорҳои оқилона, фурӯтанӣ ва канорагирӣ аз бадӣ ва оқибатҳои харобиовари он тавсиф мешавад.

Масалҳо 21:1 Дили подшоҳ дар дасти Худованд аст, мисли дарёҳои об: Ӯ онро ба ҳар ҷое ки хоҳад, мегардонад.

Худованд бар дилҳои подшоҳон назорат мекунад.

1. Худо назорат мекунад - Масалҳо 21:1

2. Подшоҳии Худо - Дили Подшоҳ дар дасти Худованд аст

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Масалҳо 21:2 Ҳар роҳи одам дар назари худаш дуруст аст, аммо Худованд дар бораи дилҳо андеша мекунад.

Дили инсон ба осонӣ намефаҳмад ва дар ниҳояти кор ба Худованд доварӣ мекунад.

1. Табиати ниҳони инсон: Фаҳмидани он чизе, ки мо дида наметавонем

2. Файз ва раҳмати Худо: Омӯзиши таваккал ба ҳукми ӯ

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст, кӣ метавонад онро донад?

2. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ. Ту медонӣ, ки ман кай мешинам ва кай бархезам; шумо фикрҳои маро аз дур мефаҳмед.

Масалҳо 21:3 Адолат ва доварӣ кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

Кори дуруст ва одил кардан ба Худованд назар ба қурбонӣ кардан писандтар аст.

1: Иҷрои иродаи Худо аз қурбонӣ муҳимтар аст.

2: Адолат ва адолат муҳимтарин чизҳо барои Худост.

1: Мико 6:8 «Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан, меҳрубониро дӯст доштан ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор карданӣ ҳастӣ?

2: Ишаъё 1: 11-17 "Бисъёрии қурбониҳои шумо барои ман чист? мегӯяд Худованд; Ман аз қурбониҳои сӯхтании қӯчқорҳо ва чарбуи чорвои серхӯр сер

шудам; аз хуни говҳо лаззат намебарам. , ё аз барраҳо, ё аз бузҳо. Вақте ки шумо ба ҳузури ман ҳозир мешавед, кӣ аз шумо ин поймол кардани ҳавлиҳои маро талаб кардааст? Дигар ҳадияҳои беҳуда наоваред; бухур барои ман зишт аст. Моҳи нав ва шанбе ва даъвати анҷуманҳо Ман наметавонам тоқат кунам ба шарорат ва маҷлиси тантанавӣ; Моҳҳои нав ва базмҳои ту нафрат дорам; онҳо бар ман бори гарон шудаанд; Ман аз бардошти онҳо хаста шудаам; Вақте ки дастҳои худро дароз кунӣ, чашмони худро аз ту пинҳон хоҳам кард; ҳатто Гарчи бисёр дуо мекунӣ, гӯш намедиҳам, дастҳоят пур аз хун аст, худро бишӯед, пок шавед, бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кунед, аз кори бад даст кашед.

Масалҳо 21:4 Нигоҳи баланд ва дили мағрур ва шудгори шарирон гуноҳ аст.

Муносибати ғурур ва рафтори мутакаббиронаи бадкорон боиси гуноҳ мешавад.

1: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад

2: Дили хоксор неъмат аст

1: Яъқуб 4:6-10 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Филиппиён 2: 3-8 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед."

Масалҳо 21:5 Фикрҳои меҳнатдӯст танҳо ба фаровонӣ майл доранд; балки аз ҳар касе, ки шитоб мекунад, танҳо ба хоҳиш.

Саъю кӯшиш ба фаровонӣ дода мешавад, ва шитобкорон аз камӣ азоб хоҳанд кашид.

1. Фаровонӣ аз талош ва сабр меояд.

2. Саросема ба бенавоӣ оварда мерасонад.

1. Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун; зеро дар гӯр, ки меравӣ, кору дастгоҳ ва донишу хирад нест.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Масалҳо 21:6 Бо забони дурӯғ ба даст овардани ганҷҳо ботил аст, ки ба сӯи онҳое ки марг металабанд.

Гирифтани сарват бо роҳи фиреб беҳуда аст ва боиси ҳалокат мегардад.

1. Сарвате, ки бо роҳи ноҳақ ба даст омадааст, арзише надорад

2. Хатарҳои аз паи сарват бо роҳи фиреб

1. Масалҳо 11:4 - Дар рӯзи ғазаб сарват нафъ намедиҳад, аммо адолат аз марг наҷот медиҳад.

2. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва

фоида ба даст меорем" 14 Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. 15 Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

Масалҳо 21:7 Ғоратгарии шарирон онҳоро несту нобуд мекунад; зеро онҳо аз ҳукм кардан саркашӣ мекунанд.

Шарирон нобуд хоҳанд шуд, зеро онҳо кори дурустро рад мекунанд.

1. Хавфи рад кардани кори дуруст

2. Оқибатҳои бадӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Масалҳо 21:8 Роҳи одам ғалат ва аҷоиб аст, аммо покиза кори ӯ дуруст аст.

Роҳи инсон кач ва пешгӯинашаванда аст, аммо покиза кори дуруст мекунад.

1: Пок будан кори дуруст кардан аст.

2: Мо ҳеҷ гоҳ рафтори инсонро пешгӯӣ карда наметавонем, аммо мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки покдоман ҳамеша кори дуруст мекунад.

1: Матто 5:8 - Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид.

2:1 Петрус 1:22 - Азбаски шумо ҷонҳои худро дар итоат ба ростӣ ба воситаи Рӯҳ дар муҳаббати самимии бародарон пок кардаед, якдигарро бо дили пок дӯст доред.

Масалҳо 21:9 Дар кунҷи бом сокин шудан беҳтар аст, аз он ки бо зани ҷанҷол дар хонаи васеъ.

Аз бо зани ҷанҷол танҳо зиндагӣ кардан беҳтар аст.

1: Муҳимияти доштани хонаи осоишта.

2: Чӣ тавр бо ҳамсаратон дар сулҳ зиндагӣ кунед.

1: Эфсӯсиён 5:22-33: Занон ба шавҳарони худ итоат мекунанд ва шавҳарон занони худро дӯст медоранд.

2:1 Петрус 3:7: Эй шавҳарон, бо занони худ фаҳмо зиндагӣ кунед.

Масалҳо 21:10 Ҷони шарир бадӣ мехоҳад, ёри худ дар назари ӯ илтифот намебинад.

Бадкорон бадӣ мехоҳанд ва ба ёри худ раҳм намекунанд.

1: Мо набояд нагузорем, ки бадӣ дар дили мо ҷой гирад ва ба ҷои он ки ба атрофиёнамон раҳм кунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки бадӣ нахоҳем, балки кӯшиш кунем, ки ба ёри худ меҳрубонӣ ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

1: Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2: Матто 5:7 - "Хушо раҳимон, зеро ки ба онҳо марҳамат карда мешавад".

Масалҳо 21:11 Вақте ки масхаракунанда ҷазо дода мешавад, соддадон доно мешавад, ва ҳаким насиҳат мешавад, дониш мегирад.

Ҷазои масхаракунанда хирадро ба соддадилон меорад ва дастур ба хирадмандон илм меорад.

1. Ҳикмати насиҳат: Чӣ гуна ҷазо моро ба талаби илм меомӯзонад

2. Фоидаи зарбулмасал: Омӯзиш аз сухани хирадмандонаи дигарон

1. Масалҳо 19:20, «Насиҳат гӯш кунед ва насиҳатро қабул кунед, то ки дар оянда хирад пайдо кунед».

2. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад».

Масалҳо 21:12 Одил хонаи шарironро оқилона мебинад, аммо Худо шарironро ба сабаби шарораташон нест мекунад.

Одил ба хонаи шарирон назар мекунад, вале Худо бадкоронро барои шарораташон сарнагун хоҳад кард.

1. Одил дар охир пирӯз хоҳад шуд.

2. Фирефтаи ободии бадкорон мабош.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Забур 37:27-28 - Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; ва то абад иқомат кунед. Зеро ки Худованд довариро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале насли шарирон нест карда мешавад.

Масалҳо 21:13 Ҳар кӣ аз фарёди мискинон гӯши худро бастааст, худаш низ гиря мекунад, аммо шунида нахоҳад шуд.

Ин порча аҳамияти гӯш кардани гиряҳои камбағалон ва омода будан ба кӯмак ба ниёзмандонро таъкид мекунад.

1. Ғамхорӣ дар бораи камбағалон: Даъват барои пайравӣ кардан ба Масалҳо 21:13

2. Вокуниши мо ба фарёди камбағалон: гӯш додан ба насиҳати Масалҳо 21:13

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар мусибаташон дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ доштан.

2. Матто 25:31-46 - Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ меоянд, Ӯ бар таҳти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ҳама халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад. Ва гӯсфандонро ба тарафи рости худ хоҳад гузошт, ва бузҳоро ба тарафи чап. Он гоҳ Подшоҳ ба дасти росташ хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракати Падари Ман! Малакути аз офариниши ҷаҳон барои шумо муҳайёшударо мерос гиред".

Масалҳо 21:14 Тӯҳфа дар ниҳон хашмро ором мекунад, ва мукофот дар сина хашми сахт аст.

Тӯҳфаи махфӣ метавонад барои ором кардани шахси хашмгин кӯмак кунад, дар ҳоле ки мукофоте, ки дар танҳоӣ дода мешавад, метавонад хашми сахтро коҳиш диҳад.

1. Қувваи додани махфӣ: Фаҳмидани ҳикмати Масалҳо 21:14

2. Чӣ тавр бо ғазаб мубориза бурдан мумкин аст: Фоидаҳои додани пинҳон

1. Матто 5:23-24, Пас, агар шумо қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоред, ва дар он ҷо ба ёд оваред, ки бародаратон аз ту чизе дорад, қурбонии худро дар он ҷо пеши қурбонгоҳ гузошта, биравед; аввал бо бародарат оштӣ кун ва баъд омада ҳадияи худро пешкаш кун.

2. Эфсӯсиён 4:26-27, хашмгин шавед, вале гуноҳ накунед; нагузоред, ки хуршед ба хашми худ фуру равад ва ба шайтон фурсат надиҳед.

Масалҳо 21:15 Барои одилон доварӣ шодӣ аст, аммо барои бадкорон ҳалокат хоҳад буд.

Шодӣ аз рафтори дуруст ва одилона меояд, дар ҳоле ки ҳалокшудагонро ҳалокат интизор аст.

1. Кори дуруст кардан шодӣ ва қаноатмандӣ меорад.

2. Оқибатҳои гуноҳ сахт аст.

1. Забур 19:11 - "Ва бандаат ба воситаи онҳо огоҳ карда шудааст; ва дар нигоҳ доштани онҳо мукофоти бузург аст".

2. Румиён 6:23 - «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 21:16 Касе ки аз роҳи хирад гумроҳ мешавад, дар ҷамоати мурдагон хоҳад монд.

Саргардонии одам аз фаҳмиш ӯро ба ҷамъомади мурдагон мебарад.

1. Роҳи фаҳмиш: Чӣ тавр аз ҷамъомади мурдагон канорагирӣ кардан мумкин аст

2. Хатари саргардонӣ: Аз паи мардум то марг наравед

1. Масалҳо 10:17 - Касе, ки ба насиҳат гӯш медиҳад, дар роҳи ҳаёт аст, аммо касе, ки ба таънаот беэътиноӣ мекунад, гумроҳ мешавад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 21:17 Ҳар кӣ ҳаловатро дӯст медорад, камбағал хоҳад буд: ҳар кӣ май ва равғанро дӯст медорад, сарватдор нахоҳад шуд.

Онҳое, ки лаззатро дӯст медоранд, фақир хоҳанд буд; онҳое, ки айшу ишратро дӯст медоранд, сарватманд намешаванд.

1. Хатари дӯст доштани лаззат ва айшу ишрат

2. Манфиатҳои қаноатмандӣ ва худдорӣ

1. 1 Тимотиюс 6:6–10

2. Воиз 5:10–12

Масалҳо 21:18 Шоир фидияи одилон ва ҷинояткор барои росткорон хоҳад буд.

Золимон ҷазо хоҳанд ёфт ва одилон наҷот хоҳанд ёфт.

1. Муҳимияти адолат дар ҷаҳони гунаҳкор

2. Оқибатҳои бадӣ ва подоши некӣ

1. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 21:19 Дар биёбон сокин шудан беҳтар аст аз зани ҷанҷол ва хашмгин.

Танҳо зиндагӣ кардан беҳтар аз он аст, ки дар як хона бо касе, ки боиси низоъ ва хашм мешавад.

1. Сулҳи танҳоӣ: Фоидаҳои зиндагӣ танҳо

2. Ҳалли низоъ: оштӣ додани ихтилофҳо дар муносибатҳо

1. Воиз 4:7-8 Ман боз дар зери офтоб ботил дидам: касе, ки на писаре дорад ва на бародар, вале тамоми заҳматаш интиҳо надорад ва чашмонаш аз сарват сер намешавад, ба тавре ки ӯ ҳаргиз намепурсад: Барои ки ман заҳмат мекашам ва аз ҳаловат маҳрум мешавам? Ин ҳам ботил ва тиҷорати бадбахт аст.

2. Масалҳо 17:1 Як луқмаи хушки ором беҳтар аст аз хонаи пур аз зиёфат ва ҷанҷол.

Масалҳо 21:20 Дар хонаи доноён ганҷе ҳаст ва равған аст; вале одами нодон онро сарф мекунад.

Дар хонаи оқилон ганҷ пайдо мешавад, ва беақл онро исроф мекунад.

1: "Ҳикмати сармоягузорӣ: Истифодаи бештари захираҳои худ"

2: "Беақлонаи исрофкорӣ: Интихоби фароғат бар сармоягузорӣ"

1: Луқо 12:15-21 - Масал дар бораи аблаҳи бой

2: Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

Масалҳо 21:21 Ҳар кӣ аз паи адолат ва марҳамат меравад, ҳаёт, адолат ва шаъну шараф меёбад.

Ҳар кӣ аз паи адолат ва марҳамат аст, ҳаёт, адолат ва иззат хоҳад ёфт.

1. Подоши паи некӯӣ ва раҳмат

2. Рохи хаёт, адолат ва шаъну шараф

1. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин бош ва бо вафодорӣ дӯстӣ кун. Худро аз Худованд ҳаловат кун, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

2. Масалҳо 14:34 - "Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст".

Масалҳо 21:22 Одами оқил шаҳри тавоноҳоро баланд мекунад ва қуввати эътимоди онро ба замин меандозад.

Доноён метавонанд ҳатто пурқувваттарин шаҳрҳоро забт кунанд.

1. "Забт кардани қалъаҳо: ба даст овардани қудрат бар ҳар як соҳаи ҳаёти шумо"

2. «Хикмати рафъи монеахои азим».

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтоданд, гарчанде ки обҳои он ғуррон мекунанд. ва кафк ва кӯҳҳо аз баландшавии онҳо ба ларза меоянд».

2. Ишаъё 40:28-31 "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас дарк карда наметавонад. .Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, мисли уқобҳо болҳо бар бол парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд».

Масалҳо 21:23 Ҳар кӣ даҳони ва забони худро нигоҳ дорад, ҷони худро аз мусибат нигоҳ медорад.

Нигоҳ доштани сухан ва гуфтор аз мушкилот дур мешавад.

1. Қувваи забон: Чӣ гуна суханони мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

2. Омӯзиши фаҳмиш: Дар ҳар вазъият дарёфти хирад

1. Яъқуб 3:5-6 - "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангали бузурге аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро олуда мекунад, тамоми умрро оташ меандозад ва дар дӯзах оташ мезанад».

2. Эфсӯсиён 4:29 - «Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад».

Масалҳо 21:24 Тамасхургари мағрур ва мағрур номи Ӯст, ки дар ғазаби мағрур мешавад.

Шахси мағрур ва мағрур тамасхур аст, ки пур аз хашм аст.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2. Хоксорӣ беҳтарин хислат аст

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад».

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

Масалҳо 21:25 Ҳаваси танбал ӯро мекушад; зеро дастонаш аз мехнат даст мекашанд.

Танбалонро нафси худ мекушад, зеро аз кор саркашӣ мекунанд.

1. Хавфи танбалӣ: Чӣ тавр он метавонад ҳаёти моро вайрон кунад

2. Кор барои ҷалоли Худо: Чаро мо бояд истеъдодҳои худро истифода барем

1. Воиз 9:10 - Ҳар коре, ки дастат кунад, онро бо қуввати худ бикун, зеро дар шеол, ки ба он ҷо меравӣ, ҳеҷ кор ё фикр, ё дониш ва ҳикмат нест.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро ҳамчун мукофоти худ аз Худованд хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Масалҳо 21:26 Ӯ ҳар рӯз тамаъ мекунад, вале одил медиҳад ва амон намекунад.

Ин оят дар бораи фарқи байни ҳарис ва солеҳ аст. Шахси тамаъкор пайваста бештар мехоҳад ва мехоҳад, дар ҳоле ки солеҳ саховатмандӣ медиҳад ва даре надорад.

1. Дили саховатманди шахси солеҳ

2. Бахилӣ ва дили нотамом

1. 2 Қӯринтиён 9:6–11

2. Луқо 12:13–21

Масалҳо 21:27 Қурбонии шарир зишт аст: чӣ қадар зиёдтар, вақте ки вай онро бо ақли бад меорад?

Қурбонии бадкорон назди Худо зишт аст.

1. Аҳамияти дили солим дар назди Худо.

2. Зарурати тафтиш кардани ниятҳои мо ҳангоми муроҷиат ба Худо.

1. Забур 51:17 Қурбонии ман, эй Худо, рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро Ту, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

2. Ишаъё 29:13 Ва Худованд чунин мегӯяд: "Ин одамон мегӯянд, ки онҳо аз они Ман ҳастанд". Бо суханашон маро иззату эҳтиром мекунанд, вале дилашон аз ман дур аст. Ва парастиши онҳо ба ман чизе ҷуз қоидаҳое нест, ки аз ҷониби инсон сохта шудааст, ки аз ёд омӯхтаанд.

Масалҳо 21:28 Шоҳиди бардурӯғ ҳалок мешавад, аммо ҳар кӣ мешунавад, ҳамеша сухан мегӯяд.

Шоҳиди бардурӯғ пойдор наmemонад, аммо касе, ки ростро мешунавад, сухан мегӯяд.

1. Мо бояд омода бошем, ки ҳақиқатро бишнавем, агар мо шунаванд.

2. Ростӣ гӯед ва ба он гӯш диҳед - Масалҳо 21:28.

1. Масалҳо 12:17 - Касе, ки рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2. Матто 15:19 - Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ, тӯҳмат мебарояд.

Масалҳо 21:29 Шахси шарир чеҳраи худро сахттар мекунад, аммо росткор роҳи худро ҳидоят мекунад.

Шахси шарир тағир доданро рад мекунад, аммо одил қарорҳои оқилона қабул мекунад.

1. Фарқи байни одами бад ва одил.

2. Қарори оқилона барои шахси ростқавл.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Масалҳо 21:30 Бар зидди Худованд на ҳикмат, на ақл ва на маслиҳат нест.

Ҳеҷ як ҳикмат, хирад ва маслиҳат ба муқобили Худованд истода наметавонад.

1. Худо тавоност: ҳеҷ кас бар зидди ӯ истода наметавонад

2. Ба Худованд таслим шавед: Ҳикмати башарӣ ба қадри кофӣ нест

1. Ишаъё 40:28-31 "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ қобили ҷустуҷӯ аст. Ӯ медиҳад. ба нотавон қувват мебахшад, ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор хоҳанд шуд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд, аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; уқобҳо; онҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш нераванд».

2. Забур 46:10 "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Масалҳо 21:31 Асп бар зидди рӯзи ҷанг омода аст, аммо бехатарӣ аз ҷониби Худованд аст.

Ба Худованд бояд барои бехатарӣ эътимод кард, на ба аспҳо.

1. Боварӣ ба Парвардигор: таваккал ба муҳофизати Худованд

2. Амният аз они Худованд аст: на аз аспҳо ва на дигар моликияти заминӣ

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Ишаъё 26:3-4 - "Онеро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ дор, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад. То абад ба Худованд таваккал кун, зеро ки Худованд Худо санги ҷовидонӣ аст".

Дар боби 22-и Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла арзиши обрӯи нек, аҳамияти интизом ва оқибатҳои беинсофӣ ҳикмат оварда шудааст.

Параграфи 1: Боб бо таъкид кардани аҳамияти обрӯи хуб ва беайбӣ оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки номи нек аз сарват арзишмандтар аст ва онҳое, ки фурӯтан ва аз Худованд метарсанд, хирад ва иззат пайдо мекунанд. Он ҳамчунин таъкид мекунад, ки Худо муҳофизи камбағалон ва мазлум аст (Масалҳо 22:1-16).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки мавзӯъҳоеро ба мисли интизом, тарбияи оқилона, ростқавлӣ дар муомилоти тиҷорӣ ва оқибатҳои бадӣ баррасӣ мекунанд. Он таъкид мекунад, ки интизом ба дониш ва ислоҳ мебарад, дар ҳоле ки беинсофӣ боиси ҳалокат мегардад. Он инчунин аз муошират бо одамони хашмгин огоҳ мекунад (Масалҳо 22:17-29).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту дуюми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла арзиши марбут ба эътибори хуб,
ба интизом аҳамият дода,
ва окибатхое, ки дар натичаи беинсофй ба амал меоянд.

Эътироф кардани аҳамияте, ки нисбат ба обрӯи нек ва поквиҷдонӣ зоҳир мешавад, дар баробари таъкид ба фурӯтанӣ, тарс аз Худованд, ки ба хирад ва иззат мебарад.
Таъкид кардани нақши Худо ҳамчун муҳофиз барои камбағалон ва мазлум.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили интизом, тарбияи оқилона, ростқавлӣ дар муомилоти тиҷоратӣ ва таъкид кардани арзиши дониши тавассути интизом ба даст овардашуда ва эътирофи харобие, ки дар натиҷаи беинсофӣ ба вуҷуд меояд.
Эҳтиёткорӣ аз муошират бо одамони хашмгин ва эътирофи оқибатҳои марбут ба бадӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи парвариши обрӯи хуб тавассути беайбӣ, риояи интизом барои рушди шахсӣ, анҷом додани муомилоти тиҷорӣ ва пешгирӣ аз беинсофӣ ё муошират бо шахсони зараровар.

Масалҳо 22:1 Номи некӯ интихоб шудан аз сарвати бузург ва илтифоти муҳаббат аз нуқра ва тилло беҳтар аст.

Обрӯи хуб аз сарват арзишмандтар аст ва ишқ аз пул беҳтар аст.

1. Қимати номи нек

2. Қувваи Муҳаббат

1. Масалҳо 22:1

2. 1 Петрус 3:8-12 - Ниҳоят, ҳамаи шумо ягонагии ақл, ҳамдардӣ, муҳаббати бародарӣ, дили нарм ва ақли фурӯтан дошта бошед. Ба бадӣ дар ивази бадӣ ва дашном дар ивази дашном дода нашав, балки баракат бидеҳ, зеро ки ту ба ин даъват шудай, то ки баракат ёбӣ. Зеро ҳар кӣ бихоҳад, ки зиндагиро дӯст дорад ва рӯзҳои некро бубинад, забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад ва лабҳояшро аз дурӯғ нигоҳ дорад; аз бадӣ рӯй гардонад ва некӣ кунад; бигзор сулхро чустучу кунад ва аз паи он бошад. Зеро ки чашмони Худованд ба одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ барои дуои онҳо кушода аст. Аммо чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст.

Масалҳо 22:2 Бой ва камбағал бо ҳам вомехӯранд: Худованд офаринандаи ҳама аст.

Дар назди Худованд, ки ҳамаро офаридааст, сарватманд ва камбағал баробаранд.

1. Мо ҳама дар назди Худо баробар ҳастем, новобаста аз вазъи молии мо.

2. Худованд қудрати олӣ аст ва Ӯст, ки ҳамаи моро офаридааст.

1. Яъқуб 2:1-7 - Бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки имон ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалолро нигоҳ медоред, бепарвоӣ зоҳир накунед. 2 Зеро, агар ба маҷлиси шумо марде дар ангуштонаш ҳалқаҳои тиллоӣ ва либоси зебо дошта бошад, ва камбағале дар тан либоси чиркин ҳам дарояд, 3 ба шахсе, ки либоси зебо дорад, диққати махсус дода, бигӯед: «Ин ҷо дар як ҷо нишаста ҷои хубе, дар ҳоле ки ба марди бечора мегӯед: "Дар он ҷо биистед ё дар канори пои ман дар фарш бинишинед", 4 Оё байни худ ҷудо накардаед ва бо андешаҳои бад довар намешуд?

2. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад, зеро ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.

Масалҳо 22:3 Одил одами бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

Одами оқил хатарро пешгӯӣ мекунад ва чораҳои эҳтиётӣ меандешад, дар ҳоле ки соддалавҳо бепарвоӣ мекунанд ва оқибати онро мебинанд.

1. Муҳимияти омодагӣ: Пешгӯии хатар ва интихоби оқилона

2. Пешбинӣ беҳтар аз ақида аст: пешгирӣ аз мушкилот тавассути фаҳмиш

1. Матто 10:16 - «Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, бинобар ин мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо бегуноҳ бошед».

2. Масалҳо 27:12 - "Одами оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад".

Масалҳо 22:4 Бо фурӯтанӣ ва тарси Худованд сарват ва иззат ва ҳаёт аст.

Фурӯтанӣ ва эҳтиром ба Худованд сарват, иззат ва умри дароз меорад.

1. Баракатҳои фурӯтанӣ ва эҳтироми Худованд

2. Сарват ва иззат тавассути эҳтироми Худованд

1. Яъқуб 4:6–10

2. Масалҳо 3:5–7

Масалҳо 22:5 Хорҳо ва домҳо дар роҳи бадхоҳанд: ҳар кӣ ҷони худро нигоҳ дорад, аз онҳо дур хоҳад буд.

Роҳи бадкорон пур аз хатар аст, аммо касе, ки ҷони худро нигоҳ дорад, эмин хоҳад буд.

1: Мо метавонем аз хатар канорагирӣ кунем, ки рӯҳҳои худро ҳифз кунем.

2: Мо метавонем худро аз оқибатҳои гуноҳ муҳофизат кунем, ки рӯҳҳои худро нигоҳ дорем.

1: Матто 16:26 Зеро ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад?

2: Забур 37:37 Одами беайбро қайд кун ва одилро бубин; зеро сулхи он одам сулх аст.

Масалҳо 22:6 Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва чун пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

Тарбияи кӯдак дар роҳи худотарсӣ кафолат медиҳад, ки онҳо ҳамчун калонсолон ҳаёти худотарсона зиндагӣ кунанд.

1. Аҳамияти тарбияи кӯдак дар роҳе, ки бояд биравад

2. Тарбияи фарзандро бо тарзи худотарс

1. Эфсӯсиён 6:4 - Падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Масалҳо 13:24 - Ҳар кӣ асоро дареғ медорад, фарзандони худро нафрат мекунад, аммо касе, ки фарзандони худро дӯст медорад, онҳоро эҳтиёт мекунад.

Масалҳо 22:7 Бой бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад, ва қарзгир хизматгори қарздиҳанда аст.

Сарватдорон қудрат ва назорат бар камбағалон доранд ва онҳое, ки пул қарз мегиранд, ғуломи қарздиҳанда мешаванд.

1. Хавфи қарз: Чӣ тавр қарз метавонад шуморо ғулом кунад

2. Қудрати сарват: чӣ гуна сарват назоратро бар дигарон медиҳад

1. Масалҳо 22:1 - «Номи нек бояд аз сарвати бузург баргузида шавад, ва илтифот аз нуқра ва тилло беҳтар аст».

2. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Масалҳо 22:8 Касе ки шарорат мекорад, ботил хоҳад даравид, ва асои ғазаби ӯ барбод хоҳад рафт.

Касе, ки гуноҳ мекорад, ҳалокат хоҳад овард ва ба оқибати аъмоли худ дучор хоҳад шуд.

1: Гуноҳ ҳеҷ гоҳ беҷазо монда наметавонад.

2: Мо он чи мекорем, дарав мекунем.

1: Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 22:9 Касе ки чашми пурбор дорад, баракат хоҳад ёфт; зеро ки аз нони худ ба камбагалон медихад.

Касе, ки саховатманд аст, баракат хоҳад ёфт, зеро ки ба мӯҳтоҷон медиҳад.

1: Саховат неъмат ва амали муҳаббат аст.

2: Ба он чи доред, саховатманд бошед, дар ивази он баракат хоҳед ёфт.

1: Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбида ва печида аст, ба зонуи ту рехта мешавад. Зеро бо андозае, ки шумо истифода мебаред, ба андозаи он чен карда мешавад. шумо».

2: Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои тағирёбанда тағир намеёбад."

Масалҳо 22:10 Тамасхуркунандаро берун кунед, ва ҷанҷол аз байн меравад; Оре, низоъ ва маломат бас хоҳад шуд.

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки аз байн бурдани афроде, ки боиси фитнагарӣ ва сарзаниш мешаванд, метавонад сулҳу оромӣ оварад.

1. Бартараф кардани низоъ ва маломат бо қудрати омурзиш

2. Фоидаҳои фурӯтанӣ ва сабр дар баробари низоъ

1. Матто 5:23-24 Пас, агар шумо ҳадяи худро дар қурбонгоҳ пешкаш мекунед ва дар он ҷо дар хотир доред, ки бародар ё хоҳари шумо зиддият дорад, ҳадияи худро дар он ҷо дар назди қурбонгоҳ гузоред. Аввал бирав ва бо онҳо оштӣ шав; пас биёед ва тухфаи худро пешкаш кунед.

2. Яъқуб 1:19-20 Бародарон ва хоҳарони азизи ман, ба ин таваҷҷӯҳ кунед: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

Масалҳо 22:11 Касе ки покии дилро дӯст медорад, Подшоҳ аз файзи лабҳояш дӯсти ӯ хоҳад буд.

Ин оят моро водор мекунад, ки дар паи покии қалб шавем, то аз лутфи лабонамон баракат ёбем ва дар назди подшоҳ мақбул шавем.

1. Дар пайи покӣ: Қудрати дили пок

2. Неъмати файз: ба даст овардани неъмат тавассути каломи мо

1. Матто 5:8 - Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Масалҳо 22:12 Чашмони Худованд донишро нигоҳ медорад, ва суханони ҷиноятқорро барбод медиҳад.

Худованд донишро нигоҳ медорад ва суханони онҳоеро, ки қонуни Ӯро вайрон мекунанд, нобуд мекунад.

1: Қудрати дониши Худованд

2: Оқибатҳои ҷиноят

1: Яъқуб 4:17 - Пас, барои касе, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

Масалҳо 22:13 Одами танбал мегӯяд: "Дар берун шер ҳаст, ман дар кӯчаҳо кушта мешавам".

Марди танбал аз хатар метарсад ва аз таваккали зарурӣ худдорӣ мекунад.

1. Имон бар тарс: бартараф кардани васвасаи танбалӣ

2. Гирифтани таваккалҳои зарурӣ: Боварӣ ба Худо барои муҳофизати мо

1. Матто 10:28-31 - итминони Исо, ки вақте ки мо ба Ӯ таваккал мекунем, Худо моро муҳофизат мекунад

2. Филиппиён 4:6-7 - Ғамхорӣ накунед, балки бо шукрона дуо гӯед ва боварӣ ҳосил кунед, ки Худованд онро таъмин мекунад.

Масалҳо 22:14 Даҳони занони бегона чоҳи чуқур аст: ҳар кӣ аз Худованд нафрат дорад, дар он хоҳад афтод.

Ин оят ҳушдор медиҳад, ки аз хатари муошират бо мардуме, ки аз ҷониби Худо хушнуд нестанд.

1: Аз домҳои амиқи муошират бо одамоне, ки аз ҷониби Худованд писандида нестанд, ҳазар кунед.

2: Дилу ҷони худро нигоҳ доред ва бо касоне, ки Худо неъматашон надорад, муошират накунед.

1: Матто 15:18-20 - "Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил берун меояд ва одамро палид мекунад. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ мебароянд. , куфр: Ин чизҳо одамро палид мекунанд, лекин бо дастҳои ношуста хӯрдан одамро палид намекунад».

2: Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист."

Масалҳо 22:15 Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст; балки асои ислоҳ онро аз ӯ дур мекунад.

Асои интизом нодониро аз дили кӯдак дур мекунад.

1. Тарбияи Худо: Роҳ ба сӯи адолат

2. Баракатҳои таълими масъулият ба кӯдакон

1. Масалҳо 13:24 - Ҳар кӣ асоро дареғ медорад, аз писараш нафрат мекунад, аммо касе ки ӯро дӯст медорад, саъй мекунад, ки ӯро тарбия кунад.

2. Ибриён 12:5-11 - Оё насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр набош, ва аз таънааш хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад. Маҳз барои интизом аст, ки шумо бояд сабр кунед. Худо ба шумо ҳамчун писар муносибат

мекунад. Барои кадом писаре ҳаст, ки падараш ӯро тарбия намекунад? Агар шумо бе интизом монда бошед, ки дар он ҳама иштирок кардаанд, пас шумо фарзандони ғайриқонунӣ ҳастед, на писарон. Ғайр аз ин, мо падарони заминӣ доштем, ки моро тарбия мекарданд ва мо онҳоро эҳтиром мекардем. Оё мо бештар ба Падари рӯҳҳо итоат накунем ва зиндагӣ кунем? Зеро ки онҳо моро дар муддати кӯтоҳ ҷазо доданд, чунон ки ба назари онҳо беҳтар буд, аммо Ӯ моро ба манфиати мо тарбия мекунад, то ки мо ба қудсияти Ӯ шарик шавем. Дар айни замон ҳама интизом дарднок аст, на гуворо, аммо баъдтар он ба онҳое, ки аз он тарбия ёфтаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

Масалҳо 22:16 Ҳар кӣ камбағалонро ситам мекунад, то сарвати худро афзун кунад, ва касе ки ба сарватдор медиҳад, бенаво хоҳад шуд.

Зулми камбағалон ва саховатмандӣ ба сарватманд ҳам боиси бенавоӣ мегардад.

1. Хатари тамаъ

2. Фарқи байни саховатмандӣ ва индолгентӣ

1. Масалҳо 21:13 - "Ҳар кӣ гӯши худро ба фарёди мискинон пӯшад, худаш нидо мекунад ва ҷавоб намедиҳад".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, ин чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё ин имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед ва гарм шавед ва сер шавед, бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо бидиҳед, ин чӣ фоида дорад? Пас, имон ҳам худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст".

Масалҳо 22:17 Гӯши худро хам карда, суханони хирадмандонро бишнав, ва дили худро ба дониши ман бахш.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба маслиҳатҳои оқилона гӯш диҳем ва онро дар ҳаёти худ татбиқ кунем.

1. Ҳикмат дар гӯш кардан: Чӣ тавр гирифтан ва татбиқ кардани дониш

2. Фоидаҳои пайравӣ аз пандҳои хирадмандона

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 4:5-6 - Ҳикмат гиред; ба даст овардани фаҳмиш; фаромӯш накунед ва аз суханони даҳони ман рӯй нагардонед. Вайро тарк накун, ва ӯ туро нигоҳ медорад; ӯро дӯст доред, ва ӯ шуморо муҳофизат хоҳад кард.

Масалҳо 22:18 Зеро ки ин кори хуш аст, ки агар онҳоро дар худ нигоҳ дорӣ; онҳо ҳамеша дар лабони ту хоҳанд буд.

Ин оят моро водор мекунад, ки дар бораи фармудаҳои Худо андеша кунем ва ба ёд орем, то ҳамеша дар лабони мо бошанд.

1. Омӯзиш аз масалҳо: арзиши аз ёд кардани Каломи Худо

2. Зиндагӣ бо имони мо: Қудрати суханронии Каломи Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 19:7–14

2. Қӯлассиён 3:16–17

Масалҳо 22:19 То ки таваккали ту ба Худованд бошад, ман имрӯз ба ту маълум кардам.

Ин порча ба мо маслиҳат медиҳад, ки ба Худованд таваккал кунем.

1. Ба Худованд таваккал кун - Масалҳо 22:19

2. Ба Худо имон оваред ва Ӯ шуморо таъмин хоҳад кард - Масалҳо 22:19

1. Ирмиё 17:7-8 - Хушо марде, ки ба Худованд таваккал мекунад ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

2. Ишаъё 26:3-4 - Шумо ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, ки фикраш дар шумост, зеро ӯ ба шумо боварӣ дорад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро Худованд Худо санги ҷовидонӣ аст.

Масалҳо 22:20 Оё ман ба ту дар насиҳат ва дониш чизҳои олиҷаноб нанавиштаам?

Ин порча ба мо муҳим будани талаби дониш ва ҳикматро аз Худо меомӯзад.

1. Ҳикмат: талаби илм аз Худо

2. Маслиҳат: Такя ба чизҳои олии Худо

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Масалҳо 22:21 То ки ман ба ту дақиқ будани суханони ростиро бидонам; то ба онҳое ки назди ту мефиристанд, ба суханони рост ҷавоб диҳӣ?

Барои ба даст овардани хирад ва фаҳмиш ҳамеша бояд ҳақиқатро ҷустуҷӯ кунад ва ба он софдилона ҷавоб диҳад.

1. Ҳамеша ҳақиқатро биҷӯед ва дар ҷавобҳои худ ростқавл бошед.

2. Њикмат ва фањмро метавон дар сухани њаќ ёфт.

1. Масалҳо 22:21 - "То ки ман ба ту дақиқ будани суханони ростиро фаҳмонам, то ба онҳое ки ба сӯи ту мефиристанд, ба суханони ростӣ ҷавоб диҳӣ?"

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Масалҳо 22:22 Камбағалонро ғорат макун, зеро ки ӯ бечора аст; ва ба тангдаст дар дарвоза ситам накун.

Аз камбағалон баҳра набаред ва ба ниёзмандон бадрафторӣ накунед.

1. Масъулияти сарватмандон дар назди камбизоатон

2. Нерӯи шафқат ва раҳмат

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед"; гарм ва серғизо нигоҳ доред, аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад?

Масалҳо 22:23 Зеро ки Худованд барои онҳо даъво хоҳад кард, ва ҷони онҳоеро, ки онҳоро ғорат кардаанд, ғорат хоҳад кард.

Худо аз ситамкорон дифоъ мекунад ва касонеро, ки ситам кардаанд, азоб мекунад.

1. Адолати Худо: Чӣ гуна Худо касонеро, ки ситамкоронро ҷазо медиҳад

2. Раҳмати Худо: Чӣ гуна Худованд мазлумонро ҳифз мекунад

1. Забур 103:6 - Худованд барои ҳамаи мазлумон адолат ва адолатро амал мекунад.

2. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

Масалҳо 22:24 Бо одами хашмгин дӯстӣ накунед; ва бо одами хашмгин нарав;

Дӯстӣ кардан бо касе, ки ба зудӣ хашмгин мешавад ё моил ба хашм меравад, оқилона нест.

1. "Қувваи бахшидан: Чаро мо набояд бо хашмгин ва хашмгин дӯст шавем"

2. "Фоидаҳои сабр: Омӯзиши мубориза бо хашм бо роҳи солим"

1. Эфсӯсиён 4:31-32 "Бигзор ҳама кудурат, ва ғазаб, ва хашм, ва фарьёд ва сухани бад аз шумо бо ҳар кина дур шавад; ва ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Яъқуб 1:19-20 «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад».

Масалҳо 22:25 Мабодо роҳҳои Ӯро омӯзӣ, ва ба ҷони худ дом наафтӣ.

Ин порча аз омӯхтани роҳҳои шарир огоҳ мекунад, зеро он метавонад ба ҳалокат оварда расонад.

1. "Зиндагӣ бо оқилона"

2. «Роҳи хирад»

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. 1 Қӯринтиён 15:33 - «Фирефта нашавед: ширкати бад ахлоқи некро вайрон мекунад».

Масалҳо 22:26 Ту аз дасти дастзанон набош, ё аз кафили қарзҳо.

Зарбулмасал ҳушдор медиҳад, ки қарзи муштарак ё кафил шудан.

1. Хатарҳои имзои муштарак: Огоҳӣ аз Масалҳо 22:26

2. Баракати масъулияти молиявӣ: гӯш додан ба ҳикмати Масалҳо 22:26

1. Хуруҷ 22:25-27 - Агар шумо бо худ ба касе аз қавми Ман, ки камбағал аст, қарз диҳед, ба ӯ мисли пулдиҳанда набошед ва аз ӯ фоиз талаб накунед.

2. Забур 37:21 - Шарирон қарз мегирад, аммо барнамегардонад, вале одилон саховатманд аст ва медиҳад.

Масалҳо 22:27 Агар чизе барои пардохт надорӣ, чаро бистаратро аз зери ту бигирад?

Масалҳо 22:27 маслиҳат медиҳад, ки агар касе пардохт карда натавонад, бистари касеро нагирад.

1. "Оқибатҳои қарз: Китоби Муқаддас чӣ мегӯяд?"

2. "Шафқат дар Масалҳо 22:27: Пардохти қарзи мо"

1. Луқо 14:28-30 "Зеро ки кадоме аз шумо, ки қасди сохтани бурҷро дорад, аввал наменишинад ва хароҷотро ҳисоб кунад, ки оё барои анҷом додани он кофӣ аст? Мабодо пас аз гузоштани таҳкурсӣ ва ба итмом расонда натавониста, ҳар он чи инак, Ӯро тамасхур мекунад, мегуфт: "Ин одам ба сохтмон шурӯъ кард ва натавонистааст ба анҷом расонад".

2. Хуруҷ 22: 25-27 "Агар ба касе аз қавми ман, ки дар назди ту камбағал аст, қарз диҳӣ, барои вай судхур набошӣ ва ба ӯ рибо ҳам нахоҳӣ дод; агар либоси ҳамсояи худро бигирӣ. ба гарав бигузор, онро ба василаи ғуруби офтоб ба ӯ бидеҳ, зеро ки ин танҳо пӯшиши ӯст, либоси пӯсти вай аст; дар куҷо бихобад? Ман мешунавам, зеро ки меҳрубонам».

Масалҳо 22:28 Ҷойгоҳи қадимаро, ки падаронат гузоштаанд, дур накун.

Масалҳо 22:28 ба мо маслиҳат медиҳад, ки сарҳадҳо ва қонунҳоеро, ки аҷдодони мо муқаррар кардаанд, эҳтиром кунем.

1. Арзиши таърих ва анъана

2. Эҳтироми гузаштагони мо

1. Такрори Шариат 19:14 - Ҷойгоҳи ҳамсояи худро, ки дар замонҳои қадим дар мероси ту гузоштаанд, ва онро дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, то тасарруфи он хоҳӣ дод, барҳам надиҳӣ.

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард; Хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед; лекин ман ва хонаи ман, мо Худовандро ибодат хоҳем кард.

Масалҳо 22:29 Оё мебинӣ, ки одами боғайрат дар кори худ? вай дар назди подшоҳон хоҳад истод; вай дар назди одамони бадкор наистад.

Касе, ки садоқатмандона меҳнат мекунад, бо муваффакият ва эҳтиром мукофотонида мешавад.

1. Арзиши меҳнат

2. Ба даст овардани самараи меҳнат

1. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

2. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун, зеро дар шеол, ки ба сӯи он меравӣ, ҳеҷ кор ё фикр, ё дониш ва ҳикмат нест».

Боби 23-и Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти худдорӣ, арзиши хирад ва оқибатҳои таассуф ва беинсофӣ ҳикмат медиҳад.

Параграфи 1: Боб бо огоҳӣ аз ҳад зиёд дар ғизо ва нӯшидан оғоз мешавад. Он ба зарурати худдорӣ таъкид мекунад ва аз ҷалби сарват огоҳ мекунад. Он инчунин таъкид мекунад, ки сарвати ҳақиқӣ аз ҷустуҷӯи хирад ва фаҳм аст (Масалҳо 23:1-14).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки дар он мавзӯъҳо ба монанди тарбияти падару модар, ҷустани дониш, парҳез аз муошират бад ва оқибатҳои беинсофӣ баррасӣ мешаванд. Он муҳим будани гӯш кардани насиҳати оқилона ва эҳтироми волидонро таъкид мекунад. Он инчунин аз муошират бо одамони маккор ё бадахлоқ огоҳ мекунад (Масалҳо 23:15-35).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту сеюми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла аҳамияти худтанзимкунӣ,
арзиши марбут ба хирад,
ва окибатхое, ки дар натицаи беинсофй ва беинсофй ба амал меоянд.

Эҳтиёткорликни ортиқча озиқ-овқат ва ичимликлар истеъмол қилиш билан бирга ўзини назорат қилишга алоҳида эътибор қаратиш.
Таваҷҷӯҳ ба ҷустуҷӯи сарвати ҳақиқӣ тавассути ҷустуҷӯи хирад ва фаҳмиш ҳангоми огоҳӣ аз ҷазби сарват.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути масалҳои инфиродӣ, аз қабили интизоми волидайн, ҷустуҷӯи дониш, канорагирӣ аз муошират бад ва таъкид кардани арзиши гӯш кардани маслиҳати оқилона ва эътирофи оқибатҳои марбут ба беинсофӣ.
Таъкид кардани аҳамият ба интизоми волидайн, ҷустуҷӯи дониш, канорагирӣ аз муошират бо афроди фиребгар ё бадахлоқ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи амалияи худдорӣ дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт, қадр кардани хирад аз сарвати моддӣ, эҳтиром кардани роҳнамоии волидайн ҳангоми канорагирӣ аз таъсири зараровар ё рафтори беинсофона.

Масалҳо 23:1 Ҳангоме ки бо ҳоким барои хӯрок хӯрдан менишинӣ, бодиққат фикр кун, ки дар пеши ту чӣ аст.

Ҳангоми хӯрокхӯрӣ бо ҳоким, ба чизҳое, ки дар атрофи шумо рӯй медиҳанд, ба назар гиред.

1. Мо бояд дар ҳама ҳолатҳо, хусусан ҳангоми хӯрокхӯрӣ бо ҳоким бохабар бошем.

2. Аз ҳузури қудрат огоҳ бошед ва онро ҳамчун фурсат барои эҳтиром ва фурӯтанӣ истифода баред.

1. Масалҳо 23:1 - «Вақте ки бо ҳоким барои хӯрокхӯрӣ нишастай, бодиққат фикр кун, ки дар пеши ту чӣ аст».

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури барҳақ анҷом надиҳед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон.

Масалҳо 23:2 Ва агар одами иштиҳодор бошӣ, ба гулӯят корд зан.

Масалҳо 23:2 бо ишора ба он ки назорат кардани иштиҳои худ муҳим аст, аз ҳад зиёд ба лаззат бурдан ҳушдор медиҳад.

1. "Қудрати худдорӣ: Чӣ тавр иштиҳоямонро азхуд кунем"

2. "Роҳи қаноатмандӣ: Омӯзиши қадр кардани он чизе, ки мо дорем"

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар хар холат асрори ру ба ру шудан бо фаровониву гуруснагй, фаровонию ниёзмандиро омухтаам.

2. Масалҳо 27:20 - «Шеол ва Абаддон ҳаргиз сер намешавад, ва чашмони одам сер намешавад».

Масалҳо 23:3 Ба лазизҳои ӯ ҳавас накун, зеро ки онҳо ғизои фиребандаанд.

Хоҳиши дороиҳои моддӣ фиребанда аст ва метавонад боиси ҳалокат гардад.

1: Аз фиребгарии дороиҳои моддӣ ва харобие, ки метавонад ба он оварда расонад, ҳазар кунед.

2: Бо он чизе, ки Худо барои ту рӯзӣ додааст, қаноат кун ва ба нафси фиребандаи дороии молӣ васваса нашав.

1: Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: 1 Тимотиюс 6: 6-10 Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст, зеро мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва аз ҷаҳон чизе гирифта наметавонем. Аммо агар мо хӯрок ва либос дошта бошем, бо ин қаноат хоҳем кард. Аммо онҳое, ки сарватманд шудан мехоҳанд, ба васвасаҳо, ба дом афтода, ба бисёр ҳавасҳои бемаънӣ ва зараровар меафтанд, ки одамонро ба харобӣ ва ҳалокат меандозанд. Зеро ишқи пул решаи ҳар гуна бадӣ аст. Маҳз бо ҳамин иштиёқ баъзеҳо аз имон дур шуданд ва дардҳои зиёде худро сӯрох карданд.

Масалҳо 23:4 Барои сарватманд нашавед, аз ҳикмати худ даст кашед.

Барои молу сарват талош макун, балки ба хиради Худо такя кун.

1. Хатари дунболи сарват аз ҳама болотар

2. Такя ба ҳикмати Худо дар ризқ

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. 1 Тимотиюс 6:6-10 - Аммо парҳезгорӣ дар асл воситаи фоидаи бузург аст, вақте ки бо қаноатмандӣ ҳамроҳӣ мекунад. Зеро ки мо ба ҷаҳон чизе наовардаем, аз ин рӯ аз он чизе гирифта наметавонем. Агар мо хӯрок ва пӯшиш дошта бошем, бо ин қаноат хоҳем кард. Аммо онҳое, ки сарватманд шудан мехоҳанд, ба васваса ва дом ва ҳавасҳои зиёди аблаҳона ва зараровар гирифтор мешаванд, ки одамонро ба ҳалокат ва харобшавӣ меоранд. Зеро ишқи пул решаи ҳар гуна бадӣ аст ва баъзеҳо бо ҳаваси он аз имон дур шуда, ғаму андӯҳи зиёдеро ба худ кашидаанд.

Масалҳо 23:5 Оё ту чашми худро ба он чизе ки нест, меандозӣ? зеро ки сарват ба худ болҳо месозад; чун уқоб ба сӯи осмон парвоз мекунанд.

Сарват зуд мегузарад ва метавонад зуд аз байн равад.

1. Вафодории Худо бар зидди беэътимодии сарват

2. Омӯзиши қаноатманд будан дар ҳар ҳолате, ки мо худамонро пайдо мекунем

1. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай иборат нест".

2. Матто 6:19-21 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Масалҳо 23:6 Нони чашми бадбинро нахӯр, ва хӯроки лазизашро намехоҳӣ.

Аз касе, ки рафтори бад дорад ва ё ҳасад мебарад, таъом напазиред ва ба таъоме, ки пешниҳод мекунанд, орзу накунед.

1. Ризки Худованд: Шукронаи неъматҳое, ки дар даст дорем ва дар муқобили васвасаи нафсҳои дунявӣ муқобилат кунед.

2. Муҳимияти фаҳмиш: Дар қарорҳое, ки мо қабул мекунем, оқилона бошед ва фаромӯш накунед, ки оқибатҳои интихоби худамонро ба назар гирем.

1. Матто 6:31-33 "Бинобар ин хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем? ё чӣ бинӯшем? ё чӣ бипӯшем? Зеро ки халқҳо дар пайи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо Ба ҳамаи онҳо эҳтиёҷ доред, лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Румиён 12:2 «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Масалҳо 23:7 Зеро, чӣ тавре ки дар дили худ фикр мекунад, ҳамон тавр аст: бихӯр ва бинӯш, ба ту мегӯяд: вале дилаш бо ту нест.

Ӯ он чизест, ки ӯ фикр мекунад; рафтораш нияти хакикии уро инъикос на-мекунад.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки амалҳои мо бо фикрҳо ва эътиқоди мо мувофиқат кунанд.

2: Мо бояд фикрҳои худро дар хотир дошта бошем, зеро онҳо нишон медиҳанд, ки мо чӣ гуна шахс ҳастем.

1: Ирмиё 17: 9-10 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ато мекунам, ва мувофиқи самараи корҳои худ».

2: Матто 15:18-20 - "Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил берун меояд ва одамро палид мекунад. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ мебароянд. , куфр: Ин чизҳо одамро палид мекунанд, лекин бо дастҳои ношуста хӯрдан одамро палид намекунад».

Масалҳо 23:8 луқмае, ки хӯрдай, қайкунӣ ва суханҳои ширини худро гум хоҳӣ кард.

Масалҳо 23:8 аз хӯрдани аз ҳад зиёд ҳушдор медиҳад, зеро ин боиси қай кардани хӯрок ва аз даст додани суханони нек мегардад.

1. Қудрати худдорӣ: Омӯзиши риоя кардани Масалҳо 23:8

2. Неъмати мӯътадил: парҳез кардан аз домҳои ифротӣ

1. Эфсӯсиён 5:18 "Ва масти шароб нашавед, ки дар он зиёдаравӣ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед".

2. Филиппиён 4:5 «Бигзор мӯътадил будани шумо ба ҳама маълум гардад».

Масалҳо 23:9 Ба гӯши аблаҳ ҳарф назан, зеро ки ӯ ба ҳикмати суханони ту беэътиноӣ хоҳад кард.

Ба аблаҳ сухани ҳикмат нагӯед, ки қадри он нахоҳанд шуд.

1: Мо бояд оқилона бошем, ки ба онҳое, ки ҳикмати моро намефаҳманд ё қадр намекунанд, чӣ гуна муроҷиат кунем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки чӣ тавр мо ба онҳое, ки моро намефаҳманд, муносибат кунем ва суханони худро бодиққат интихоб кунем.

1: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, мулоим ва осон аст, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2: Матто 7:6 - Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед; ва марворидҳои худро пеши хукҳо напартоед, ки онҳоро зери по накунанд ва гардиш карда, шуморо пора-пора накунанд.

Масалҳо 23:10 Нишонаи кӯҳнаро нест накунед; ва ба саҳроҳои ятимон дохил нашавед;

Ин порча аз барҳам додани нишонаҳои кӯҳнаи моликият ва ворид шудан ба саҳроҳои бепарасторон ҳушдор медиҳад.

1. Ҳифзи Худо аз ятимон ва муқаддас будани марзҳои замин.

2. Муҳимияти риояи қонунҳо ва оқибатҳои вайрон кардани онҳо.

1. Ишаъё 1:17 - «Некӣ карданро омӯзед; адолатро биҷӯед, зулмро ислоҳ кунед; ба ятимон адолат оваред, кори бевазанро даъво кунед».

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад, марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

Масалҳо 23:11 Зеро ки раҳокунандаи онҳо тавоно аст; бо ту даъвои онҳоро ҳал хоҳад кард.

Наҷотдиҳандаи одилон тавоно аст ва адолатро барои онҳо таъмин хоҳад кард.

1: Худо гуноҳони солеҳонро ислоҳ мекунад.

2: Барои адолат ба Худо таваккал кунед.

1: Забур 103:6 Худованд адолат ва адолатро барои ҳамаи мазлумон ба амал меоварад.

2: Isaiah 31: 2 Аммо ӯ барои шумо манбаи бехатарӣ, Наҷотдиҳандаи тавоно хоҳад буд: шумо ҳеҷ гоҳ мағлуб нахоҳед шуд.

Масалҳо 23:12 Дили худро ба насиҳат кун, ва гӯши худро ба суханҳои дониш.

Барои ба даст овардани фаҳмиш ҳикмат ва донишро истифода баред.

1: Аз панду ҳикмат донишу фаҳм ҷӯед.

2: Ба роҳи ақл ва хирад равед, то дониш ёбед.

1: Яъқуб 1:5: "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Қӯлассиён 3:16: «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед».

Масалҳо 23:13 Аз кӯдак ислоҳ нашав, зеро ки агар ӯро бо асо бизанӣ, намемирад.

Ислоҳ барои кӯдакон барои роҳнамоӣ ва муҳофизати онҳо зарур аст.

1. Қувваи интизом: Чӣ гуна ислоҳ метавонад кӯдаконро ба сӯи муваффақият ҳидоят кунад

2. Роҳнамои пурмуҳаббат: Чӣ тавр бо роҳи ислоҳ ҳамдардӣ зоҳир кардан мумкин аст

1. Эфсӯсиён 6:4 - Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Ибриён 12:11 - Дар айни замон ҳама интизом на гуворо, балки дардовар ба назар мерасад, аммо баъдтар он ба онҳое, ки тавассути он таълим гирифтаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

Масалҳо 23:14 Ӯро бо асо мезанӣ ва ҷони ӯро аз дӯзах раҳоӣ хоҳӣ дод.

Волидон бояд фарзандони худро тарбия кунанд, то онҳоро аз тарзи ҳаёти харобиовар муҳофизат кунанд.

1. Қувваи интизом: Чӣ гуна волидон метавонанд фарзандони худро ба ояндаи беҳтар роҳнамоӣ кунанд

2. Арзиши масалҳо: Чӣ тавр ҳикмати Худо метавонад ба волидон дар тарбияи фарзандонашон кӯмак расонад

1. Масалҳо 23:14

2. Эфсӯсиён 6:4 - Падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбия кунед.

Масалҳо 23:15 Писарам, агар дили ту хирад бошад, дили ман шод хоҳад шуд, ҳатто дили ман.

Масалҳо 23:15 волидонро ташвиқ мекунад, ки вақте ки фарзандашон хирадманд аст, шод шаванд.

1. Хурсандии волидайн: дарки баракати фарзанди хирадманд

2. Арзиши хирад: Чаро мо бояд фарзандони худро хирадмандӣ омӯзем

1. Масалҳо 19:20, «Насиҳат гӯш кунед ва насиҳатро қабул кунед, то ки дар оянда хирад пайдо кунед».

2. Эфсӯсиён 6:4, "Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед".

Масалҳо 23:16 Оре, бандҳои ман шодӣ хоҳанд кард, вақте ки лабҳои ту сухани дуруст гӯянд.

Ин оят мардумро ба сухани нек ва шодмонӣ ташвиқ мекунад.

1: Дар бораи адолат ва шодмонӣ сухан гӯед

2: Қувваи суханони мо

1: Яъқуб 3:5-10 - Забон як қисми хурди бадан аст, аммо он метавонад корҳои бузургро иҷро кунад

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

Масалҳо 23:17 Бигзор дили ту ба гунаҳкорон ҳасад набарад, балки тамоми рӯз дар тарси Худованд бош.

Ба гунаҳкорон ҳасад набар, балки ба Худованд содиқ бош.

1. Муҳимияти эътимод ба Худованд.

2. Таваҷҷӯҳ ба Худованд бар нафси дунявӣ.

1. Ишаъё 9:7 Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, хотима нахоҳад дошт, то ки онро фармон диҳад, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунад, то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

2. Яъқуб 4:7 Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Масалҳо 23:18 Зеро ки интиҳо вуҷуд дорад; ва умеди ту қатъ нахоҳад шуд.

Ин оят моро водор мекунад, ки сарфи назар аз душвориҳо дар зиндагӣ устувор бошем, зеро дар ниҳоят интизориҳои мо бурида намешаванд.

1. "Умед дар миёни мушкилот"

2. «Субот дар баробари душвориҳо».

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан, дар мусибат пурсабр будан.

2. Ибриён 10:35 - Пас, эътимоди худро, ки мукофоти бузурге дорад, дур накунед.

Масалҳо 23:19 Эй писарам, бишнав, ва доно бош, ва дили худро ба роҳ ҳидоят кун.

Доно бошед ва зиндагии одилона пеш баред.

1: Биёед, хирадманд бошем ва зиндагии одил дошта бошем.

2: Биҷӯй, ки хирадманд бош ва ба роҳи ростӣ бигир.

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

2: Қӯлассиён 3:1-3 - Аз он вақт инҷониб, шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, дилҳои худро ба чизҳои болотар равона кунед, ки дар он ҷо Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Дар бораи чизҳои болотар фикр кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ. Зеро ки шумо мурд, ва ҳаёти шумо ҳоло бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.

Масалҳо 23:20 Дар миёни шаробхӯрон мабош; дар байни гӯштхӯрони ошӯб:

Ба васвасаи аз ҳад зиёди машрубот ё пурхӯрӣ дучор нашавед.

1: Хоҳиши худро ба лаззатҳои дунё дур кун ва лаззати биҳиштро биҷӯй.

2: Муътадилӣ калидӣ аст - нагузоред, ки таассуф ба ҳалокат оварда расонад.

1: Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар чӣ рост аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, чӣ қобили таҳсин аст, ва чӣ олиҷаноб аст, ва агар чизе сазовори таъриф аст, фикр кунед. дар бораи ин чизҳо.

2:1 Қӯринтиён 6:12 - Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо на ҳама чиз муфид аст. Ҳама чиз бар ман ҳалол аст, вале ҳеҷ чиз бар ман ҳукмфармо нест.

Масалҳо 23:21 Зеро ки майхӯр ва пурхӯр ба фақр афтад, ва хоболудӣ одамро латта мепӯшонад.

Китоби Муқаддас аз мастигарӣ ва пурхӯрӣ ҳушдор медиҳад, зеро онҳо метавонанд ба камбизоатӣ оварда расонанд.

1: Хавфи мастигарӣ ва пурхӯрӣ дар Масалҳо 23:21.

2: Масъулият барои амалҳои худ бо канорагирӣ аз мастӣ ва пурхӯрӣ.

1:1 Қӯринтиён 6:19-20 Ё шумо намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки аз ҷониби Худост? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳо харида шудай. Пас дар бадани худ Худоро ҳамду сано хонед.

2: Филиппиён 4:5 Бигзор оқил будани шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд дар даст аст.

Масалҳо 23:22 Ба падари худ, ки туро ба дунё овардааст, гӯш намо, ва модаратро, ки пир шуда бошад, хор накун.

Ин порча кӯдаконро ташвиқ мекунад, ки волидони худро эҳтиром ва эҳтиром кунанд, хусусан вақте ки онҳо пир мешаванд.

1. «Эҳтироми падару модар дар пиронсолӣ»

2. «Эҳтироми бузургонамон»

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст; То ки бароятон некӣ бошад ва шумо зинда монед. дароз дар замин».

2. Хуруҷ 20:12 - "Падару модари худро эҳтиром намо, то ки рӯзҳои ту бар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад".

Масалҳо 23:23 Ҳақиқатро бихар, вале нафурӯш; инчунин ҳикмат ва насиҳат ва фаҳмиш.

Ҳақиқат, ҳикмат, насиҳат ва фаҳмишро бе фурӯхта харед.

1. Қимати Ҳақиқат: Чӣ тавр Ҷустуҷӯи Ҳақиқат ва Пойдор мондан

2. Ҳикмат ва панд: Фоидаҳои ҷустуҷӯ ва татбиқи илм

1. Қӯлассиён 2:2-3 - Ҳадафи ман ин аст, ки онҳо дар дил рӯҳбаланд шаванд ва дар муҳаббат муттаҳид шаванд, то онҳо сарвати пурраи фаҳмиши комил дошта бошанд, то сирри Худоро, яъне Масеҳро бидонанд. .

2. Юҳанно 8:32 - Он гоҳ шумо ҳақиқатро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Масалҳо 23:24 Падари одил бағоят шод хоҳад шуд;

Падари одил аз фарзанди хирадманди худ хурсандӣ ва қаноатмандии бузург хоҳад ёфт.

1. Шодии фарзанди хирадманд

2. Таҷлили адолати фарзандони мо

1. Масалҳо 29:17, «Писари худро тарбия кун, ва ӯ ба ту осоиштагӣ мебахшад, ба ҷони ту шодӣ мебахшад».

2. Забур 127:3, «Инак, фарзандон мероси Худованданд, меваи батн мукофот аст».

Масалҳо 23:25 Падару модарат шод хоҳанд шуд, ва зане ки туро зоид, шод хоҳад шуд.

Падару модарро бояд қадр кард ва ҷашн гирифт.

1: Волидони худро ҷашн гиред - Масалҳо 23:25

2: Падару Модари худро эҳтиром кунед - Эфсӯсиён 6:2-3

1: Хуруҷ 20:12 - Падару модари худро иззат намо, то ки рӯзҳои ту бар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад.

2: Такрори Шариат 5:16 - Падару модари худро эҳтиром намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст; то ки айёми ту дароз шавад, ва он дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, некӣ кунад.

Масалҳо 23:26 Писарам, дилатро ба ман деҳ, ва бигзор чашмонат роҳҳои маро бубинад.

Сулаймон писарашро ташвиқ мекунад, ки ба маслиҳати ӯ диққати ҷиддӣ диҳад ва ба ӯ тамоми диққат ва итоаткорӣ диҳад.

1. Қалбҳои мо аз они Худост - афзалияти аввалиндараҷаи мо ин аст, ки дилҳои худро ба Худо ато кунем ва ба роҳҳои Ӯ риоя кунем.

2. Роҳи ҳикмат – зиндагии оқилона дар он аст, ки дилҳои моро ба Худо ато кунем ва ба роҳҳои Ӯ итоат кунем.

1. Матто 6:21 - «Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон».

Масалҳо 23:27 Зеро фоҳиша чоҳи чуқур аст; ва зани бегона як чоҳи танг аст.

Зани бегона як хатар аст, ки бояд пешгирӣ карда шавад.

1: "Хатарҳои зани аҷиб"

2: "Аз хандаи амиқ эҳтиёт шавед"

1:2 Қӯринтиён 6:14-18

2: Масалҳо 5:3-7

Масалҳо 23:28 Вай инчунин ҳамчун тӯъма дар камингоҳ меистад, ва ҷиноятқоронро дар байни одамон афзун мекунад.

Ин порча аз хатари васвасаи бадӣ ҳушдор медиҳад, зеро он метавонад боиси афзоиши гуноҳҳо гардад.

1. Дили худро нигоҳ доред: таваккал ба муҳофизати Худо аз васвасаҳо

2. Оқибатҳои гуноҳ: парҳез кардан аз доми васвасаҳо

1. Эфсӯсиён 4: 14-15 - «Балки, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Он ки Сар аст, ба Масеҳ, ки тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳар буғум муттаҳид шудааст, ба камол расад. ки он чихозонида шудааст, вакте ки хар як узв дуруст кор мекунад, баданро ба воя ме-расонад, то ки худро дар мухаббат обод кунад.

2. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас нагӯяд, ки вақте ки вай озмуда мешавад, маро Худо меозмояд; зеро ки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар кас ба васваса афтода мешавад, вақте ки ба ҳаваси худ кашида мешавад ва фирефта мешавад. Он гоҳ ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва ҳангоме ки гуноҳ анҷом меёбад, маргро ба вуҷуд меорад.

Масалҳо 23:29 Вой кист? ки ғамгин аст? ки ихтилоф дорад? кӣ гап мезанад? ки бе сабаб захм дорад? ки сурхии чашм дорад?

Онҳое, ки бо машрубот муносибати носолим доранд.

1: Ба Худо муроҷиат кунед, то дар мубориза бо нашъамандӣ ба машрубот кӯмак расонад.

2: Қувваи Худоро барои бартараф кардани оқибатҳои машрубот истифода баред.

1:1 Петрус 5:7 - "Ҳамаи ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад".

2: Румиён 12: 2 - "Ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст".

Масалҳо 23:30 Онҳое ки дар шароб дер мемонанд; онҳое ки барои ҷустуҷӯи шароби омехта мераванд.

Масалҳо 23:30 дар бораи хатари зиёд истеъмол кардани машрубот огоҳ мекунад.

1. Хатари машрубот: Пайдо кардани мӯътадил дар фарҳанги зиёдаравӣ

2. Бигзоред ва Худоро бигзоред: Чаро машрубот ҷавоб нест

1. Эфсӯсиён 5:18 - "Ва бо шароб маст нашавед, зеро ин зино аст, балки аз Рӯҳ пур шавед".

2. Масалҳо 20:1 - "Шароб масхаракунанда аст, нӯшокии сахт ҷанговар аст, ва ҳар кӣ аз он гумроҳ мешавад, оқил нест".

Масалҳо 23:31 Ба шароб нигоҳ накун, ки сурх аст, вақте ки вай дар пиёла ранги худро медиҳад, ва ҳангоме ки худаш ҳаракат мекунад.

Ба васвасаи шароб нашавед.

1: Хатарҳои нӯшидани шароб

2: Қудрати худдорӣ

1: Ғалотиён 5: 16-26 - Бо Рӯҳ рафтор кардан ва Қонуни Масеҳро иҷро кардан

2: 1 Қӯринтиён 6:12 - Бадани худро ҳамчун қурбонии зинда барои Худо истифода баред

Масалҳо 23:32 Дар охир мисли мор газад, ва чун андӯза газад.

Дар ниҳоят, қарори бад ё гуноҳ метавонад мисли газидани мор дардовар бошад.

1: Дар қабули қарорҳо таъхир накунед, зеро он чизе, ки гуноҳи хурд ба назар мерасад, метавонад оқибати бузург дошта бошад.

2: Ҳушёр бошед ва аз интихоби худатон бохабар бошед, зеро онҳо метавонанд ба неши ҷиддӣ гирифтор шаванд.

1: Яъқуб 1:14-15, Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса дучор мешавад, ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2: Румиён 6:23, Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Масалҳо 23:33 Чашмони ту занони бегонаро бубинад, ва дили ту суханони каҷро баён хоҳад кард.

Туро ба васвасаи занони аҷнабӣ гирифтор хоҳӣ кард ва фикрҳои нохуш дошта бошӣ.

1: Аз васвасаи занони бегона ҳазар кунед ва дилатонро аз андешаҳои нопок нигоҳ доред.

2: Ба неруи васвасаи васвасаҳо дарак бош ва барои қалби пок талош кун.

1: Масалҳо 4:23 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд.

2: Матто 5:27-28 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Зино накун". Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зан бо шаҳват нигоҳ мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст.

Масалҳо 23:34 Бале, ту мисли касе ки дар миёнаи баҳр хобида бошад, ё мисли он ки бар болои сутун хобида бошад.

Масалҳо 23:34 ҳушдорро ташвиқ мекунад ва аз хатарҳое, ки ба фалокат оварда мерасонад, ҳушдор медиҳад.

1. Доно бошед ва ҳушёр бошед

2. Хавфи гирифтани таваккал

1. Ишаъё 1:18-20 - Биёед, акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд. Агар хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд; Аммо агар рад карда, исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

2. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд. Туро дар дасти худ бардоранд, мабодо пои худро ба санг назанӣ.

Масалҳо 23:35 «Маро заданд, гӯй, ва ман бемор набудам; маро заданд, ва ман ҳис намекардам: кай бедор шавам? Ман боз онро ҷустуҷӯ хоҳам кард.

Оқибатҳои бадрафторӣ то дер шуданаш нодида гирифта метавонанд.

1: Қувваи устуворӣ - Чӣ гуна бояд дар муқобили мушкилот устувор бошад.

2: Аҳамияти худшиносӣ - Дарк кардани чизе, ки хато аст ва ёрӣ талаб мекунад.

1: Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод кунад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист.

2: Эфсӯсиён 6:10-11 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Боби 24-уми Масалҳо дар бораи паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти хирад, арзиши меҳнатдӯстӣ ва оқибатҳои бадӣ ҳикмат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид ба аҳамияти ҳикмат ва фаҳмиш оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки ба воситаи хирад хона сохта ва бунёд мешавад. Он ҳамчунин аҳамияти донишро барои зиндагии муваффақ таъкид мекунад (Масалҳо 24:1–14).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки дар он мавзӯъҳо ба монанди маслиҳати хирадмандона, поквиҷдонӣ дар роҳбарӣ, бархӯрд бо душманон ва оқибатҳои танбалӣ ва бадкорӣ баррасӣ мешаванд. Он ба арзиши маслиҳати хирадмандона таъкид мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки аз суқути дигарон шодӣ кунед. Он инчунин таъкид мекунад, ки танбалӣ ба камбизоатӣ оварда мерасонад, дар ҳоле ки бадӣ оқибатҳои вазнин дорад (Масалҳо 24:15-34).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту чоруми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла аҳамияти ҳикмат,
арзиши алоқаманд бо ҷидду ҷаҳд,
ва оқибатҳои дар натиҷаи бадӣ.

Эътироф кардани аҳамияте, ки дар бораи хирад ва фаҳмиш нишон дода шудааст ва инчунин таъкид ба нақши онҳо дар сохтмон ва бунёди хона.
Таъкид кардани аҳамияти дониш барои зиндагии муваффақ.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути масалҳои инфиродӣ, аз қабили ҷустуҷӯи маслиҳати оқилона, беайбӣ дар роҳбарӣ, бархӯрд бо душманон ва таъкид кардани арзиши дарёфти маслиҳати оқилона ва эҳтиёт аз шодӣ аз суқути дигарон.
Таъкид кардани эътирофи камбизоатӣ дар натиҷаи танбалӣ ва оқибатҳои вазнини ба шарорат алоқаманд.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи қадр кардани хирад ва фаҳмиш барои бунёди заминаи мустаҳкам дар ҳаёт, риояи одоби меҳнатӣ ҳангоми пешгирӣ аз танбалӣ ё рафтори бад.

Масалҳо 24:1 Ба бадкорон ҳасад набар, ва бо онҳо будан намехоҳ.

Ба касоне, ки бадкорӣ мекунанд, ҳасад набаред ва дар ҷустуҷӯи шарики онҳо нестанд.

1. Хатарҳои ҳасад ва ҷустуҷӯи ширкати гунаҳкор

2. Бо оқилона интихоб кардани ёрон

1. Яъқуб 4:4-5 - "Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост. Оё шумо фикр мекунед, ки Навиштаҳо беҳуда мегӯяд: "Рӯҳе ки дар мо сокин аст, ҳасад мебарад?"

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Масалҳо 24:2 Зеро ки дилашон ҳалокатро меомӯзад, ва лабҳояшон аз бадгӯӣ сухан меронад.

Ин оят ҳушдорест бар зидди касоне, ки қасди бадӣ мекунанд ва бадгӯӣ мекунанд.

1. Хатари фиреб: чӣ гуна бояд дурустро аз нодуруст ҷудо кард

2. Зиндагии сухан: Қувваи рӯҳбаландкунанда

1. Забур 34:13-14 - Забони худро аз бадӣ нигоҳ доред ва лабони худро аз дурӯғгӯй. Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; сулху осоишро чустучу карда, аз паи он.

2. Яъқуб 3:6-8 - Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми рафти ҳаётро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад. Зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳриро инсоният ром кардан мумкин аст ва ром кардааст, аммо ҳеҷ инсоне забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст.

Масалҳо 24:3 Ба воситаи ҳикмат хона бино мешавад; ва бо фаҳмидани он муқаррар карда мешавад:

Барои сохтани хона хирад ва фаҳмиш лозим аст.

1. «Таъсиси бунёди хирад ва фаҳмиш».

2. «Қувваи дониш дар сохтани хона».

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ ба Худованд суруд хонед».

Масалҳо 24:4 Ва ба воситаи дониш хонаҳо аз ҳама сарватҳои қиматбаҳо ва гаронбаҳо пур хоҳанд шуд.

Дониш дороии арзишмандест, ки ба соҳибони он сарват меорад.

1. Қувваи дониш: Чӣ тавр кушодани сарватҳои бебаҳо

2. Хикмати зарбулмасал: Даравидани фазилат аз дониш

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад ва якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Масалҳо 24:5 Одами оқил қавӣ аст; Оре, одами донишманд қувват мебахшад.

Одами хирад тавоно аст ва дониш қувват мебахшад.

1. Қувваи ҳикмат - Чӣ гуна доштани дониш қувват ва қобилияти хидмати Худоро афзун мекунад.

2. Қувваи дониш - Чӣ гуна ба даст овардани хирад ва фаҳмиш боиси қувват дар имони мо мегардад.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Масалҳо 3:13-15 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст.

Масалҳо 24:6 Зеро ки бо маслиҳати хирадмандона ҷанг хоҳӣ кард, ва дар бисёре аз машваратчиён амният ҳаст.

Хирад ба комёбӣ дар ҳама корҳо мебарад ва ҷӯёи маслиҳати бисёриҳо амн меорад.

1. Қувваи хирад: Чӣ тавр ба беҳтарин натиҷа ноил шудан мумкин аст

2. Баракати мушовирони бисёре: бехатарии ҷустуҷӯи ҳидоят

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад. Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд: аммо чӣ гуна метавонад танҳо гарм шавад? Ва агар касе бар як танӣ ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

Масалҳо 24:7 Барои аблаҳ ҳикмат баланд аст: Ӯ даҳони худро дар дарвоза намекушояд.

Хирад сифатест, ки набояд сабукфикрона қабул кард ва аблаҳон қобилияти фаҳмидани он надоранд.

1: Ҳама мо бояд кӯшиш кунем, ки доно бошем, зеро хирад калиди кушодани дарҳои бисёр аст.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ худро аз ҳад зиёд доно нашуморем, зеро ҳеҷ кас бе ёрии Худо доно шуда наметавонад.

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Масалҳо 1: 7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Масалҳо 24:8 Касе ки қасди бадӣ мекунад, бадкор номида мешавад.

Бадӣ кардан касро фосиқ унвон мекунад.

1. Аз корҳои бад парҳез кун ва дар дунё чароғи нур бош.

2. Амалҳои нек ҷалоли Худоро ва иззати нафсиро меорад.

1. Ғалотиён 6:7-9 (Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар чи одам мекорад, ҳамонро дарав хоҳад кард.)

2. Матто 5:13-16 (Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом роҳ намакин шавад? Минбаъд ин ҳеҷ фоидае надорад, ҷуз он ки бадар ронда шаванд ва поймол шаванд. пои мардон.)

Масалҳо 24:9 Фикри беақлӣ гуноҳ аст, ва масхаракунанда барои одамон зишт аст.

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки фикрҳои аблаҳона гуноҳ аст ва таъна кардани дигарон нафратовар аст.

1. Хатари андешаҳои беақл ва муносибати тамасхур

2. Чӣ гуна бояд аз тафаккури гунаҳкор ва рафтори нафратовар худдорӣ кард

1. Қӯлассиён 3:8-11 - "Аммо акнун шумо низ ҳамаи инҳоро ба таъхир меандозед: ғазаб, ғазаб, кина, куфр, муошират палид аз даҳони худ. Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро ки шумо пирамардро аз даҳони худ дур кардаед. Ва одами навро дар бар кардаед, ки дар дониш ба сурати Офарандаи Ӯ нав мешавад: Дар он ҷое ки на юнонӣ асту на яҳудӣ, на хатна ва на номахтунӣ, ваҳшӣ, скифӣ, ғулом ва озод; лекин Масеҳ ҳама аст, ва дар ҳама ».

2. Румиён 12:14-18 - "Барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд: баракат диҳед ва лаънат накунед. Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед ва бо гирякунандагон гиря кунед. Бо якдигар як фикр кунед. Ба чизҳои баланд фикр накунед, балки ба одамони камбағал сарпечӣ кунед.Дар ғурури худ хирадманд набошед.Ба ҳеҷ кас бадӣ дар баробари бадӣ ҷазо надиҳед.Дар назари ҳама чизҳои ҳалолро таъмин кунед.Агар имкон бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ дошта бошед. мардон».

Масалҳо 24:10 Агар дар рӯзи мусибат бемадор бошӣ, қуввати ту кам аст.

Аз ҳуш рафтан дар лаҳзаҳои душворӣ аз набудани қувва шаҳодат медиҳад.

1. Қувваи ҳақиқӣ дар замонҳои душворӣ пайдо мешавад

2. Вақте ки кор душвор мешавад, таслим нашавед

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

Масалҳо 24:11 Агар ба таслим кардани онҳо, ки ба сӯи мамот кашида шудаанд, ва онҳое ки барои куштан омодаанд, даст кашӣ;

Наҷот аз бало ва зулм як амри ахлоқист.

1 - Дар ҳоле, ки ниёзмандон дар хатар ќарор доранд, бетараф набошед; далерӣ нишон дода, барои ёрӣ расондан ба одамони азиятдида чора бинанд.

2 - Дар баробари беадолатӣ рӯ ба рӯ нашавед; ба ҷои ин, мавқеъ гиред ва бо овози худ барои ҳуқуқи онҳое, ки барои худ ин корро карда наметавонанд, мубориза баред.

1 - Хуруҷ 22: 21-24 - "На марди бегонаро ба хашм наовар ва ба вай ситам накун, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед; ҳеҷ як бева ва ё кӯдаки ятимро ба танг наоваред. ва онҳо ба Ман фарьёд мезананд: "Ман фарьёди онҳоро хоҳам шунид; ва хашми Ман аланга хоҳад зад, ва туро бо шамшер хоҳам кушт, ва занони ту бева ва фарзандонат ятим хоҳанд монд".

2 - Ишаъё 1:17 - "Некӣ карданро омӯзед; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед".

Масалҳо 24:12 Агар гӯй: "Инак, мо инро намедонистем; Оё он ки дар дил андеша мекунад, онро намебинад? ва касе ки ҷони туро нигоҳ медорад, магар онро намедонад? ва оё ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ сазо намедиҳад?

Худо аз асрори дилҳои мо огоҳ аст ва ба ҳар кас мувофиқи кораш ато хоҳад дод.

1. Илми Худо: Донистани қалбҳои мо

2. Адолати Худо: Таъмин аз рӯи корҳои мо

1. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ!

2. Ваҳй 20:11-15 - Он гоҳ ман тахти бузурги сафед ва он ки бар он нишаста буд, дидам.

Масалҳо 24:13 Писарам, асал бихӯр, зеро ки он хуб аст; ва асал, ки ба табъи ту ширин аст;

Асал бихӯред, зеро он барои шумо муфид аст.

1: Ширинӣ барои ҷон Муҳимияти ғизо додани ҳаёти рӯҳонии мо бо ширинии Каломи Худо

2: Ширинии қаноат Омӯзиши қаноатмандӣ аз он чизе, ки Худо ба мо медиҳад, новобаста аз он ки ширин ё талх аст

1: Забур 119:103 - Чӣ ширин аст суханони Ту ба табъи ман! Оре, ба даҳони ман аз асал ширинтар аст!

2: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест?

Масалҳо 24:14 Донистани ҳикмат ба ҷони ту чунин хоҳад буд: вақте ки онро ёфтӣ, мукофоте хоҳад ёфт, ва интизории ту барбод нахоҳад рафт.

Донистани хирад подош ва комёбӣ меорад.

1: Ҳикмату дониш биҷӯй, савоб ёбӣ.

2: Худо касонеро, ки ҳикмат ва илм талаб мекунанд, подош медиҳад.

1: Яъқуб 1:5-6 "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва бидуни шак барои як шахс талаб кунад. Он ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2: Масалҳо 2: 1-5 "Писарам, агар каломи Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро бо худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯшатро ба ҳикмат гӯш диҳӣ ва дили худро ба хирад майл кунӣ; бале, агар ба ақл даъват кунӣ ва овози худро баланд кунӣ. Агар шумо онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро мисли ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт».

Масалҳо 24:15 Мунтазир набош, эй шарир, дар муқобили манзили одилон; оромгоҳи ӯро вайрон накун:

Бар парҳезгорон макр макун; оромии онхоро халалдор накунанд.

1. Одил: баракат ё лаънат?

2. Қудрати ҳифзи солеҳон.

1. Ишаъё 54:17, "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст" мегӯяд ХУДОВАНД.

2. Забур 91:1-2, "Он ки дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳи ман ва қалъаи ман аст; Худои ман, дар Ман ба ӯ таваккал хоҳам кард».

Масалҳо 24:16 Зеро ки одил ҳафт бор афтода, бархоста, вале шарирон ба фитна афтода хоҳад шуд.

Одами одил метавонад пешпо хӯрад ва боз баргардад, аммо бадкорон оқибат ба оқибатҳои амали худ дучор хоҳанд шуд.

1. Қувваи устуворӣ: Одами одил, ки меафтад ва аз нав эҳё мешавад

2. Оқибатҳои бадӣ: Роҳи фасод

1. Забур 37:23-24 - Қадамҳои одами нек аз ҷониби Худованд амр шудааст, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад. Ҳарчанд афтода бошад ҳам, вай тамоман сарнагун нахоҳад шуд, зеро ки Худованд ӯро бо дасташ нигоҳ медорад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Масалҳо 24:17 Вақте ки душманат афтод, шодӣ накун, ва вақте ки душманат пешпо хӯрад, дили ту шод нашавад.

Аз суқути душманон шод нашав.

1. Қувваи бахшидан: Дар баробари душвориҳо шодӣ ёфтан

2. Баракати рӯйгардонии дигар: баракат ва на лаънати душманонат

1. Матто 5:43 45 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки писарони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед.

2. Румиён 12:17 21 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст, кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душманат гурусна бошад, ӯро таъом деҳ; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед; зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Масалҳо 24:18 Мабодо Худованд инро набинад, ва ин ба ӯ писанд наояд, ва хашми худро аз ӯ дур кунад.

Худованд метавонад аз аъмоли мо норозӣ шавад ва агар мо кори нодурусте кунем, ӯ метавонад ғазаби худро баргардонад.

1. Қувваи ғазаби Худованд: чӣ гуна бояд аз ғазаби ӯ канорагирӣ кард

2. Зиндагӣ дар адолат ва қудсият: дар ризогии Худо мондан

1. Масалҳо 15:29 - "Худованд аз шарирон дур аст, аммо дуои одилонро мешунавад".

2. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолатеро ба вуҷуд намеорад, ки Худо талаб мекунад».

Масалҳо 24:19 Аз бадкорон ғамгин мабош, ва ба шарир ҳасад набар;

Нагузоред, ки одамони бад ва чизҳои бад шуморо ба ташвиш наоваранд ва ба бадкорон ҳасад набаред.

1. Нагузоред, ки шарри дунё шуморо ба поён кашад.

2. Ба бадкорон ҳасад макун, ба некӣ намуна бош.

1. Забур 37:1 Аз бадкорон ғамгин мабош, ва ба бадкорон ҳасад набар.

2. 1 Юҳанно 3:17-18 Аммо ҳар кӣ дар ин ҷаҳон неъмат дорад ва бародари худро мӯҳтоҷ медонад ва дилҳои раҳмдилонаи худро аз ӯ мебандад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин мешавад? Фарзандони ман, биёед на бо сухан дӯст дорем ва на бо забон; балки дар амал ва дар хакикат.

Масалҳо 24:20 Зеро ки ба одами бад мукофот нахоҳад шуд; шамъи бадкорон хомуш карда шавад.

Ба ситамкорон мукофоте нест. бадкорон ба торикӣ дучор хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Нури шарирон хомӯш мешавад

2. Зиндагии одилона: ба даст овардани подош аз рафтори дуруст

1. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 37:23-24 Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад; гарчанде ки вай афтад, сараш партофта нахоҳад шуд, зеро ки Худованд дасти ӯро нигоҳ медорад.

Масалҳо 24:21 Писарам, аз Худованд ва подшоҳ битарс;

Аз Худо битарсед ва ба подшоҳ итоат кунед. Бо онҳое, ки эътимод надоранд, муошират накунед.

1: Ба Худо ва пешвоёни худ содиқ бошед

2: Эътимоди худро ба одамони беэътимод нагузоред

1: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба хиради худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

2: Воиз 4: 9-10 "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; лекин вой бар ҳоли танҳост, ки ҳангоми меафтад; вай дигаре надорад, ки ӯро баргардонад».

Масалҳо 24:22 Зеро ки мусибати онҳо ногаҳон боло хоҳад рафт; Ва кист, ки ҳалокати ҳардуи онҳоро медонад?

Масалҳо 24:22 ҳушдор медиҳад, ки мусибат ногаҳон ва ногаҳон омада метавонад ва ҳеҷ кас оқибатҳои онро пешгӯй карда наметавонад.

1. Қувваи ғайричашмдошт: Чӣ тавр ба сюрпризҳои зиндагӣ омода шудан мумкин аст

2. Ҳикмати зарбулмасал: Чӣ гуна бояд зиндагии оқилона дошта бошад

1. Яъқуб 4:13-17 - "Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, 14 аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист?Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд нест мешавад. 15 Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем." 17 Пас, ҳар кӣ кори дурустро донад ва онро иҷро накунад, гуноҳ аст».

2. Матто 6:34 - "Бинобар ин дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард. Барои рӯз кофист андӯҳи худ."

Масалҳо 24:23 Инҳо низ ба хирадмандон тааллуқ доранд. Эҳтиром кардани шахсоне, ки доварӣ мекунанд, хуб нест.

Ҳангоми қабули қарорҳо дӯстӣ зоҳир кардан оқилона нест.

1. Адолати Худо беғараз аст - Муҳимияти беғаразӣ ҳангоми доварӣ ва қабули қарор.

2. Фаворитизмро нишон надиҳед - Хатарҳои эҳтироми шахсоне, ки дар ҳукм қарор доранд.

1. Яъқуб 2:1-13 - Муҳимияти зоҳир накардани рӯйбинӣ ё рӯйбинӣ дар калисо.

2. Румиён 2:11 - Зеро Худо рӯйбинӣ намекунад.

Масалҳо 24:24 Касе ки ба шарир мегӯяд: "Ту одил ҳастӣ; мардум ӯро лаънат хоҳанд кард, халқҳо аз ӯ нафрат хоҳанд кард;

Дар Масалҳо 24:24 гуфта мешавад, ки ҳар кӣ ба шарир гӯяд, ки онҳо одил ҳастанд, аз ҷониби мардум лаънат ва аз ҷониби халқҳо нафрат хоҳанд шуд.

1. Адолат дар назди Худованд Таваҷҷӯҳ ба аҳамияти зиндагии одил дар назди Худо ва оқибатҳои гуфтани ба бадкорон одил будани онҳо.

2. Нархи шоҳиди бардурӯғ Баррасии оқибатҳои шаҳодати бардурӯғ ва чӣ гуна пешгирӣ кардани он.

1. Румиён 3:10-12 Чунон ки навишта шудааст: «Ҳеҷ кас одил нест, на якто; касе намефаҳмад; ҳеҷ кас Худоро намеҷӯяд. Ҳама рӯйгардон шуданд; якҷоя онҳо беарзиш шуданд; ҳеҷ кас некӣ намекунад, ҳатто як нафар.

2. Матто 7:1-2 Доварӣ накунед, ки шумо маҳкум нашавед. Зеро ба ҳамон ҳукме, ки ба забон ронӣ, маҳкум хоҳӣ шуд, ва ба он андозае ки ба кор мекунӣ, ба ту чен карда мешавад.

Масалҳо 24:25 Аммо онҳое ки Ӯро мазаммат мекунанд, лаззат хоҳанд бурд, ва баракати нек бар онҳо хоҳад омад.

Аз мазаммат кардани шарир лаззат бурдан баракати илоҳӣ меорад.

1: Тавассути қудрати мазаммат мо баракати илоҳӣ мегирем

2: Баракатҳои мазаммат кардани бадкорон

1: Масалҳо 9: 8-9 "Тамасхуркунандаро мазаммат накун, то аз ту нафрат накунад: хирадмандро мазаммат кун, ва ӯ туро дӯст хоҳад дошт. Ба хирадманд насиҳат деҳ, ва ӯ боз ҳам хирадмандтар мешавад: одилро таълим диҳӣ, ва вай дар дониш зиёд мешавад».

2: Титус 1:13 "Ин шаҳодат рост аст. Пас, онҳоро ба сахтӣ сарзаниш кунед, то ки дар имон солим бошанд".

Масалҳо 24:26 Ҳар кас лабони худро, ки ҷавоби дуруст медиҳад, бибӯсад.

Масалҳо 24:26 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки барои касе, ки ҷавоби оқилона мегӯяд, миннатдорӣ зоҳир кунанд.

1. Суханони мо муҳим аст: чӣ гуна мо бо ҳамдигар сӯҳбат мекунем, оқибатҳо дорад

2. Гуфтани ҳақ дар ишқ: Қудрати сухани хирадманд

1. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.

2. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Масалҳо 24:27 Кори худро дар берун тайёр кун ва онро дар саҳро мувофиқ кун; ва баъд хонаи худро бисоз.

Пеш аз ҳама дар бораи кор дар айни замон ғамхорӣ карда, барои оянда омода шавед.

1. "Хонае, ки шумо аввал месозед"

2. «Сохтани тахкурсии тайёрй»

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон.

Масалҳо 24:28 Бар зидди ёри худ бесабаб шоҳид нашав; ва бо лабони худ фиреб надиҳед.

Ҳамсояи худро бардурӯғ айбдор накунед; рост гӯед.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ тавр ростқавлӣ метавонад муносибатҳои моро мустаҳкам кунад

2. Шоҳиди бардурӯғ додан: гуноҳи фиреб

1. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

2. Хуруҷ 20:16 - Бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ надиҳед.

Масалҳо 24:29 Нагӯед, ки ман ба вай ҳамон тавр хоҳам кард, ки вай ба ман кардааст: ба одам мувофиқи кораш подош хоҳам дод.

Ин оят моро водор мекунад, ки аз душманонамон қасос нагирем, балки ба ҷои саховатмандӣ кунем ва ба ҳама некӣ кунем.

1. Қувваи меҳрубонӣ - Масалҳо 24:29

2. Аз рӯи қоидаи тиллоӣ зиндагӣ кунед - Масалҳо 24:29

1. Матто 5:43-45 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

2. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед.

Масалҳо 24:30 Ман аз саҳрои танбал ва аз токзори беақл рафтам;

Нависанда ба дидани киштзори марди танбал рафт ва онро бепарво дид.

1. Хатарҳои танбалӣ

2. Фоидаҳои меҳнатдӯстӣ

1. Қӯлассиён 3:23 - "Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсонӣ"

2. Масалҳо 6:6-8 - "Ба назди мӯрча бирав, эй танбал; роҳҳои онро дида баро ва доно бош! Ӯ на сардор, на нозир ва на ҳоким надорад, аммо ризқи худро дар тобистон захира мекунад ва ғизои худро дар дарав ҷамъ мекунад"

Масалҳо 24:31 Ва инак, ҳамаро хорҳо нашъунамо ёфта, рӯи онро намакҳо пӯшонидаанд, ва девори сангини он вайрон шудааст.

Заминро хору хор пахш карда, девори сангинро шикаста буд.

1. Кафолати Худо - Чӣ тавр Худо метавонад ҳатто ба ҷойҳои шикастатарин барқарорсозӣ ва навсозӣ расонад.

2. Бартараф кардани мушкилот - Чӣ гуна бояд устувор бимонад ва ҳангоми дучор шудан бо душворӣ ба умед тамаркуз кард.

1. Ишаъё 58:12 - Ва онҳое ки аз ту хоҳанд буд, харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт; ва туро «Таъмиркунандаи рахна», Баркароркунандаи пайраҳаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд.

2. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ кард.

Масалҳо 24:32 Он гоҳ ман дидам ва онро хуб дидам, ба он нигоҳ карда, насиҳат гирифтам.

Мо бояд амалҳои худро бодиққат баррасӣ кунем ва дар бораи оқибатҳои онҳо фикр кунем, то фаҳмиш ва хирад пайдо кунем.

1. Ҳикмат тавассути мулоҳиза: Чӣ тавр аз Масалҳо 24:32 истифода бурдан мумкин аст, то боварӣ ҳосил кунем, ки мо одилона зиндагӣ мекунем

2. Ҷустуҷӯи фаҳмиш тавассути интроспекция: Татбиқи Масалҳо 24:32 дар интихоби ҳаёт

1. Яъқуб 1:19-20 - Дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошед; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон олӣ бошад, агар чизе шоистаи таъриф бошад, фикр кунед дар бораи ин чизҳо.

Масалҳо 24:33 Аммо каме хоб, каме хоб, каме дастҳо барои хоб кардан:

Каме истироҳат фоидаовар аст, аммо аз ҳад зиёд метавонад зараровар бошад.

1. Ба даст овардани манфиатҳои истироҳат: чӣ гуна бояд мутавозин кардани ҳосилнокӣ ва тароват

2. Хатарҳои летаргия: Омӯзиши амал кардан бо ҳадаф

1. Воиз 4:6–8

2. Луқо 5:16; 6:12; Марк 6:31–32

Масалҳо 24:34 Пас, камбағалии ту мисли мусофир хоҳад омад; ва хоҳиши ту ҳамчун марди мусаллаҳ.

Камбизоатӣ метавонад ба зудӣ ва ғайричашмдошт ҳамчун як марди мусаллаҳ пайдо шавад.

1. Ба ҳолатҳои ғайричашмдошт омода бошед

2. Муҳимияти масъулиятшинос будан аз ҷиҳати молиявӣ

1. Матто 6: 25-34 - Парво накунед

2. Луқо 12: 15-21 - Дар назди Худо бой бошед

Дар боби 25-уми Масалҳо оиди ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти фурӯтанӣ, арзиши худдорӣ ва манфиатҳои муошират оқилона оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани арзиши аз байн бурдани ғурур ва амалияи фурӯтанӣ оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки кашф кардани чизҳои пинҳонӣ ба ҷои фахр кардан дар бораи худ шарафманд аст. Он инчунин аҳамияти худдорӣ дар ҳалли низоъҳоро таъкид мекунад (Масалҳо 25:1–14).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое, аз қабили маслиҳати хирадмандона, поквиҷдонӣ дар муносибатҳо ва оқибатҳои рафтори номуносиб муроҷиат мекунанд. Он бар фоидаи сухани рост ва парҳез аз ғайбату тӯҳмат таъкид мекунад. Он инчунин таъкид мекунад, ки меҳрубонӣ метавонад ба онҳое, ки ба мо бадрафторӣ мекунанд, ҷавоби пурқуввате бошад (Масалҳо 25:15-28).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту панҷуми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла ба фурӯтанӣ аҳамият дода мешавад,
арзиши марбут ба худдорӣ,
ва фоидаҳо дар натиҷаи муошират оқилона.

Эътироф кардани аҳамияте, ки дар бартараф кардани мағрурӣ ва амалияи фурӯтанӣ нишон дода шудааст ва инчунин ба ошкор кардани чизҳои пинҳонӣ, на фахр кардан.
Таъкид кардани аҳамияти худдорӣ дар ҳалли низоъҳо.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили маслиҳати оқилона, беайбӣ дар муносибатҳо ва таъкид кардани арзиши сухани ростқавл ва эҳтиёт аз ғайбат ва тӯҳмат.
Таъкид кардани эътирофи меҳрубонӣ ҳамчун воситаи пурқувват ба бадрафторӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо оид ба тарбияи фурӯтанӣ, худдорӣ ҳангоми мунозираҳо, машқ кардани муошират ростқавл ҳангоми пешгирӣ кардани сухан ё амалҳои зараровар.

Масалҳо 25:1 Инҳо низ масалҳои Сулаймон мебошанд, ки мардони Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо онҳоро нусхабардорӣ кардаанд.

Ин порча дар бораи масалҳои Сулаймон нақл мекунад, ки онҳоро мардони Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо нусхабардорӣ кардаанд.

1. Ҳикмати Сулаймон: Чӣ тавр ба ҳикмати Худо ворид шудан мумкин аст

2. Мероси Ҳизқиё: Омӯзиш аз ниёгони мо

1. Масалҳо 1:7 - "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. 2 Вақоеънома 30:1 - "Ва Ҳизқиё ба тамоми Исроил ва Яҳудо фиристода, ба Эфроим ва Менашше нома навишт, ки онҳо ба хонаи Худованд дар Ерусалим оянд, то иди фисҳро барои Худованд Худои Исроил риоя кунанд. ».

Масалҳо 25:2 Пинҳон кардани чизе ҷалоли Худост, аммо шарафи подшоҳон ин аст, ки чизеро ҷустуҷӯ кунад.

Ҷалоли Худо аз пинҳон кардани ҳақиқат ба вуҷуд меояд, дар ҳоле ки подшоҳон бояд барои ҷустуҷӯи он эҳтиром шаванд.

1. Ҷустуҷӯи ҳикмати Худо - Масалҳо 25:2

2. Ҷалоли пинҳон кардани ҳақиқати Худо - Масалҳо 25:2

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Масалҳо 25:3 Осмон барои баландӣ ва замин ба умқ, ва дили подшоҳон қобили ҷустуҷӯ нест.

Қаъри замин ва баландии осмонҳо беандоза аст ва дили подшоҳ хеле пурасрор аст.

1. Дили нокофии Подшоҳ - Масалҳо 25:3

2. Амиқ ва баландии замин ва осмон - Масалҳо 25:3

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил маккор ва сахт бемор аст

2. Забур 139:1-2 - Худо дилҳоро меҷӯяд ва медонад.

Масалҳо 25:4 Қатраро аз нуқра дур кунед, ва зарфе барои маҳинтар берун меояд.

Хориҷ кардани ифлосиҳо аз нуқра метавонад онро арзишмандтар кунад.

1. Қувваи тозакунӣ: Чӣ тавр мо бояд худро пок созем

2. Арзиши интизом: Омӯзиши дур кардани васвасаҳо аз ҳаёти мо

1. Масалҳо 16:2 - Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо Худованд рӯҳро вазн мекунад.

2. Забур 66:10 - Зеро ки Ту, эй Худо, моро озмудай; Ту моро тоза кардӣ, чунон ки нуқра соф шудааст.

Масалҳо 25:5 Шоирро аз пеши подшоҳ дур кун, ва тахти ӯ дар адолат устувор хоҳад шуд.

Ҳузури одамони бад бояд аз ҳузури подшоҳ дур карда шавад, то ки салтанат бо адолат пойдор гардад.

1. "Ҳукмронии одилонаи подшоҳ"

2. «Баракати Салтанати одилона»

1. Забур 71:1-2 «Эй Худо, доварии Худро ба подшоҳ, ва адолати Худро ба писари подшоҳ деҳ: Ӯ қавми Туро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мискинони Туро бо доварӣ».

2. Ишаъё 32:1 «Инак, подшоҳ бо адолат ҳукмронӣ хоҳад кард, ва мирон бо доварӣ ҳукмронӣ хоҳанд кард».

Масалҳо 25:6 Дар ҳузури подшоҳ берун нашав, ва дар ҷои бузургон истода нашав.

Дар ҳузури подшоҳон ё шахсони дорои мақоми баланди иҷтимоӣ кӯшиш накунед, ки худро баланд бардоред.

1. Аҳамияти фурӯтанӣ дар ҳузури қудрат

2. Хавфи гумони ишгол кардани ҷои бузургон

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. 1 Петрус 5:5-6 - Ҳамин тавр, шумо, ки ҷавонтар ҳастед, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Масалҳо 25:7 Зеро беҳтар аст, ки ба ту гӯянд: "Ба ин ҷо боло шав"; аз ин рӯ, туро дар пеши шоҳзодае, ки чашмонат дидааст, пасттар гардон.

Беҳтар аст, ки дар ҳузури ҳоким ба мансаби поинтар даъват шаванд.

1. Арзиши фурӯтанӣ ва эҳтиром

2. Қудрати даъват шудан

1. Филиппиён 2:3-4 Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, 4 на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон.

2. Масалҳо 16:18-19 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад. Хоксор будан ва эҳтиром доштан беҳтар аз ҷазо додани ҳукмрон.

Масалҳо 25:8 Барои саъй кардан саросема нарав, мабодо намедонӣ, ки дар охир чӣ кор кунӣ, вақте ки ёри ту туро шарманда кард.

Оқибатҳои эҳтимолии муноқишаро ба назар нагирифта, ба муноқиша шитоб накунед.

1. Қувваи сабр: Ба муноқиша шитоб накунед

2. Пеш аз амал кардан вақт ҷудо кунед

1. Яъқуб 1:19 - Инро бифаҳмед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Воиз 5:2 - Дар даҳони худ шитоб накунед ва дилатон шитоб накунед, ки сухане дар пеши Худо бигӯед, зеро Худо дар осмон аст ва шумо дар замин ҳастед. Пас бигзор суханони шумо кам бошад.

Масалҳо 25:9 Дар кори худ бо худи ёри худ баҳс кун; ва ба дигаре сирре наёфт:

Ба дигаре сирро нагӯед, балки ихтилофоти худро бо ҳамсояатон муҳокима кунед.

1. Қудрати нигоҳ доштани асрор: Чӣ гуна бояд зиндагии оқилона дошта бошад

2. Баҳсҳои худро бо муҳаббат ва эҳтиром ҳал кунед: Ҳалли муноқишаҳоро аз масалҳо омӯзед

1. Матто 5:25-26 - Ҳангоме ки бо ӯ ба додгоҳ меравед, бо айбдоркунандаи худ зуд созиш кунед, мабодо айбдоркунандаатон шуморо ба дасти қозӣ ва қозӣ ба посбон супорад ва шумо ба зиндон наафтед. Ба ростӣ, ба ту мегӯям: то тини охиринро надиҳӣ, ҳеҷ гоҳ берун намеравӣ.

2. Қӯлассиён 3:12-13 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуби дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар якеро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

Масалҳо 25:10 Мабодо ҳар кӣ бишнавад, туро хиҷил накунад, ва нангини ту рӯй нагардонад.

Ин зарбулмасал аз беэҳтиётӣ ва бадгӯӣ ҳушдор медиҳад, зеро он метавонад боиси хиҷолат ва беобрӯ шавад.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна сухани мо хислати моро инъикос мекунад

2. Ҳифзи қалбҳо: Муҳимияти андеша пеш аз сухан гуфтан

1. Яъқуб 3:1-12 - Забон метавонад оташ бошад

2. Матто 12:36-37 - Ҳар як сухани беҳудае, ки мо мегӯем, маҳкум карда мешавад

Масалҳо 25:11 Сухани дуруст гуфташуда мисли себҳои тилло дар расмҳои нуқра аст.

Ин зарбулмасал аз неруи сухани хуб гуфта мешавад, ки дар замони комил гуфта мешавад.

1. Қувваи Каломи дуруст: Чӣ тавр оқилона сухан гӯем

2. Таъсири саривақтӣ: Кай бояд гуфт ва кай хомӯш монад

1. Воиз 3:7 - вақти хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан

2. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Масалҳо 25:12 Чӣ тавре ки гӯшвора аз тилло ва зебу зинати тиллои тоза аст, маҳкумкунандаи доно бар гӯши итоаткор чунин аст.

Мафҳуми доно барои онҳое, ки бодиққат гӯш мекунанд, мисли ҷавоҳироти қиматбаҳо арзишманданд.

1: Қудрати гӯш кардан бо итоаткорӣ

2: Қимати мазамматкунандаи хирадманд

1: Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

2: Масалҳо 19:20 - "Насиҳат гӯш кунед ва насиҳатро қабул кунед, то ки дар оянда хирад пайдо кунед".

Масалҳо 25:13 Чӣ тавре ки сардии барф дар вақти дарав аст, фариштаи мӯътамад барои фиристодагони худ ҳамон тавр аст, зеро ки ӯ рӯҳи оғоёни худро ором мекунад.

Фиристодаи вафодор мисли барф дар мавсими дарав аст, рӯҳи устодашро тароват мебахшад.

1. Қимати паёмбарони мӯъмин

2. Тавассути паёмбарони мӯъмин таровати рӯҳ

1. Ибриён 13:7-8 - Сарварони худро, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд, ба ёд оред. Натиҷаи тарзи ҳаёти онҳоро дида бароед ва ба имони онҳо пайравӣ кунед. Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 4:1-2 - Бигзор касе дар бораи мо, чун ходимони Масеҳ ва идоракунандагони асрори Худо ҳисоб кунад. Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одами содиқ пайдо шавад.

Масалҳо 25:14 Ҳар кӣ аз ҳадяи бардурӯғ фахр мекунад, мисли абрҳо ва шамоли беборонӣ аст.

Бо тӯҳфаҳои бардурӯғ фахр кардан ба абрҳо ва шамоли беборонӣ монанд аст - он холӣ ва бесамар аст.

1. Фахр кардан аз тӯҳфаҳои бардурӯғ: Огоҳӣ аз масалҳо

2. Ботил будани лофзании бидуни модда

1. Яъқуб 4:13-17 - фахр кардан аз фардо ва чаро он бефоида аст

2. Забур 128:1-2 - Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва ба мағрур ва фахркунанда такя намекунад.

Масалҳо 25:15 Бо пурсабрӣ ҳоким бовар мекунад, ва забони нарм устухонро мешиканад.

Қудрати сабру меҳрубонӣ ҳатто шоҳзодаро ҳам бовар кунонад ва сухани нарм метавонад сахттарин устухонҳоро шикаст.

1. Қудрати сабру меҳрубонӣ

2. Қуввати сухани нарм

1. Яъқуб 1:19, "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад";

2. Масалҳо 15:1, «Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад».

Масалҳо 25:16 Оё асал ёфтӣ? он қадар бихӯр, ки ба ту басанда бошад, то сер нашавӣ ва қайкун.

Хӯрдани ғизо дар меъёр муҳим аст, то аз ҳад зиёд хӯрда шавад.

1. Муътадил будан дар ҳама чиз

2. Баракати худдорӣ

1. Филиппиён 4:5 - Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад.

2. Масалҳо 16:32 - Касе ки дар хашм дер аст, беҳтар аз тавоно аст; ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, назар ба он ки шаҳреро мегирад.

Масалҳо 25:17 Пойятро аз хонаи ёри худ дур кун; Мабодо аз ту хаста нашавад ва аз ту бадбинӣ кунад.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки марзҳои ҳамсояамонро эҳтиёт кунем ва дар хонаи онҳо истиқболи худро аз ҳад зиёд нагирем.

1. "Қудрати сарҳадҳои эҳтиром"

2. «Хатари аз ҳад гузаштан аз истиқболи мо»

1. Румиён 12:10: «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, то ки якдигарро бартарӣ диҳед».

2. Ғалотиён 6:2: «Гарҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

Масалҳо 25:18 Шахсе, ки бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ медиҳад, мағрур ва шамшер ва тири тез аст.

Ин порча аз додани шаҳодати бардурӯғ бар зидди ҳамсоя ҳушдор медиҳад, зеро он як қувваи харобкунанда аст.

1. Хатари шаҳодати бардурӯғ: Омӯзиш аз Масалҳо 25:18

2. Қувваи Калом: Боварӣ ҳосил кунед, ки мо ҳақиқатро мегӯем

1. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

2. Қӯлассиён 3:9-10 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад.

Масалҳо 25:19 Боварӣ ба шахси бевафо дар вақти душворӣ мисли дандони шикаста ва пои аз буғум беруншуда аст.

Боварӣ ба шахси нобовар дар лаҳзаҳои душвор хатост.

1: Ба одамони беэътимод бовар накунед.

2: Умеди худро ба онҳое, ки ба онҳо эътимод надоранд, ба фалокат оварда мерасонад.

1: Ирмиё 17:5-8 - Ба Худованд таваккал кунед, на ба одам.

2: Забур 118:8 - Беҳтар аст, ки ба Худованд таваккал кунем, аз он ки ба одам таваккал кунем.

Масалҳо 25:20 Чӣ тавре ки касе ки ҷомаро дар ҳавои сард мебардорад, ва мисли сирко бар нитр, ончунон аст, ки таронаҳоеро, ки дилаш месӯзад.

Касе, ки дилашро бо таронаҳо шод карданӣ мешавад, мисли он аст, ки дар ҳавои сард ҷомаеро кашида гирад ё ба нитр сирко рехт.

1. Қувваи шафқат: Чӣ гуна бояд онҳоеро, ки дилашон вазнин доранд, тасаллӣ дод

2. Дар замонҳои душвор шодӣ ёфтан: Чӣ тавр рӯҳҳоро дар вазъиятҳои душвор бардоштан мумкин аст

1. Матто 11:28-30 Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Румиён 12:15 Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

Масалҳо 25:21 Агар душманат гурусна бошад, ба ӯ нон деҳ, то бихӯрад; ва агар ташна бошад, ба вай об деҳ, то бинӯшад;

Ба душманони худ ҳамон тавре ки ба онҳое, ки барои ту азизанд, бидеҳ.

1. Қувваи меҳрубонӣ бо вуҷуди тафовутҳо

2. Дӯст доштани душмани худ

1. Румиён 12:20-21 - "Бинобар ин, агар душмани шумо гурусна бошад, ӯро сер кунед; агар ташна бошад, ба вай чизе нӯшонед. Бо ин кор, ба сари ӯ ангиштҳои сӯзон мерезед.

2. Луқо 6:27-28 - "Лекин ба шумо мегӯям, ки онҳое, ки маро мешунаванд: душманони худро дӯст доред, ба душманони худ некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои онҳое, ки ба шумо зулм мекунанд, дуо гӯед".

Масалҳо 25:22 Зеро ки ту бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ андохт, ва Худованд туро мукофот хоҳад дод.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ҳатто бо касоне, ки ба мо ситам мекунанд, меҳрубон ва бахшоянда бошем, зеро Худо моро барои он подош хоҳад дод.

1: Худованд меҳрубониро мукофот медиҳад

2: Бахшида ба шарте

1: Қӯлассиён 3: 12-14 - Пас, ҳамчун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва сабрро дар бар кунед.

2: Матто 5:43-48 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст доред ва аз душмани худ нафрат кунед". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед.

Масалҳо 25:23 Боди шимолӣ боронро меронад, чеҳраи хашмгин забони ғайбаткунандаро чунин мекунад.

Забони ғайбаткунандаро бо чеҳраи хашмгин дур кардан мумкин аст, ҳамон тавре ки шамоли шимолӣ боронро меронад.

1. Қувваи суханони мо: Чаро мо бояд ҳар чизеро, ки мо мегӯем, назорат кунем

2. Қудрати як нигоҳ: Таъсири ишораҳои ғайривербалии мо

1. Яъқуб 3:1-12 - Қудрати забон

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад

Масалҳо 25:24 Дар кунҷи бом сокин шудан беҳтар аст аз бо зани ҷанҷол ва дар хонаи васеъ.

Ин зарбулмасал маслиҳат медиҳад, ки дар хонаи хурд зиндагӣ кардан беҳтар аст аз зиндагӣ бо зани ҷанҷол дар хонаи калон.

1: Худо медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст ва Ӯ дар Каломи худ ба мо маслиҳатҳои оқилона медиҳад.

2: Ҳарчанд ин ҷолибтарин вариант набошад ҳам, Худо метавонад моро ба зиндагии соддатар ва бидуни ҷанҷол даъват кунад.

1: Масалҳо 19:13, "Писари беақл барои падараш хароб мешавад, ва зани ҷанҷол мисли қатраҳои доимии боми ҷӯйбор аст".

2:1 Петрус 3:7, «Ҳамчунин, эй шавҳарон, бо занони худ оқилона зиндагӣ кунед ва занро ҳамчун зарфи заифтар эҳтиром кунед, зеро онҳо бо шумо ворисони файзи ҳаёт мебошанд, то ки дуоҳои шумо монеъ шавад».

Масалҳо 25:25 Чӣ тавре ки оби сард барои рӯҳи ташна аст, хушхабар аз кишвари дур ончунон аст.

Хабари хуш аз кишвари дур ба рӯҳи ташна мисли оби сард тароват мебахшад.

1. Қувваи хушхабар: Чӣ гуна хушхабар метавонад рӯҳҳои моро тароват диҳад

2. Муҳимияти шунидани хушхабар: чӣ гуна мо метавонем аз хориҷа қувват ва тасаллӣ гирем

1. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳар ташна, ба об биёед; ва ҳар кӣ пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх бихар".

2. Забур 107:9 - «Зеро ки Ӯ ҷони ҳавасро сер мекунад, ва гуруснаро аз чизҳои нек сер мекунад».

Масалҳо 25:26 Одил пеши шарирон афтода мисли чашмаи ноором ва чашмаи фосид аст.

Фурӯпошии одами одил дар назди шарирон мисли манбаи оби олуда аст.

1. Аз қудрати таъсир ва таъсири рафтори мо ба дигарон огоҳ бошед.

2. Аз имон ба Худо даст накашед ва дар баробари васвасаҳо одил бимонед.

1. Масалҳо 1:10-19, Писарам, агар гунаҳкорон туро фиреб диҳанд, розӣ нашав.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13, Шумо ҳеҷ озмоише нагирифтед, ҷуз он чизе ки барои одамизод маъмул аст; балки бо васваса низ роҳи раҳоӣ хоҳад ёфт, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Масалҳо 25:27 Асалро зиёд хӯрдан хуб нест, бинобар ин барои одамон ҷустуҷӯи ҷалоли худ ҷалол нест.

Ҷустуҷӯи лаззати зиёд аз рӯи хирад нест ва ҷалоли худро ҷустуҷӯ кардан ҷалол нест.

1. Дар миёнаравӣ ҳаловат ёфтан

2. Хатари ҷустуҷӯи шӯҳратпарастӣ

1. Филиппиён 2:3-4: «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурури беҳуда накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед. Ҳар яки шумо бояд на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2. Матто 6:1-4: "Эҳтиёт бошед, ки адолати худро дар пеши назари дигарон ба амал наоваред, то ки онҳо онҳоро бубинанд. Агар ин тавр кунед, аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт. Пас, вақте ки ба мискинон садақа медиҳед, Онро бо карнайҳо эълон накунед, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва дар кӯчаҳо эълон мекунанд, то дигарон онҳоро иззату эҳтиром кунанд.Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо мукофоти худро пурра гирифтаанд.Вале вақте ки ба мискинон садақа медиҳед, нагузоред, ки дасти чапат медонад, ки дасти ростат чӣ кор мекунад, то ки садақаат ниҳон бошад; он гоҳ Падари ту, ки корҳои ниҳониро мебинад, ба ту мукофот хоҳад дод».

Масалҳо 25:28 Касе ки бар рӯҳи худ ҳукмронӣ намекунад, мисли шаҳри харобшуда ва бе девор аст.

Набудани худдорӣ ба мисли шаҳри харобшудаи бе девор осебпазир аст.

1. Биёед деворҳои худдории худро мустаҳкам кунем

2. Муҳимияти ба зиммаи худ гирифтан

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самараи Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин гуна чизҳо қонун вуҷуд надорад.

2. 2 Петрус 1:5-7 - Маҳз аз ҳамин сабаб, тамоми кӯшишро ба харҷ диҳед, то ба имони худ некӣ зам кунед; ва ба некӣ, дониш; ва ба дониш, худдорӣ; ва ба худдорӣ, субот; ва ба суботкорӣ, парҳезгорӣ; ва ба парҳезгорӣ, муҳаббати ҳамдигар; ва ба ҳамдигарфаҳмӣ, муҳаббат.

Дар Масалҳо боби 26 оид ба ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт ҳикмат оварда шудааст, махсусан ба хислатҳо ва оқибатҳои аблаҳон ва танбалҳо диққат медиҳад.

Параграфи 1: Боб бо таъкид кардани шарафи беақл, ки аблаҳон мегиранд ва зарараре, ки онҳо мерасонанд, оғоз мешавад. Дар он беақлӣ ба амалҳои мухталифи бемаънӣ, аз қабили пои ланг ва ё майзада буттаи хорро силоҳа истифода мекунад, муқоиса мекунад. Он таъкид мекунад, ки бо аблаҳон баҳс кардан беҳуда аст (Масалҳо 26:1-12).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯҳои танбалӣ, ғайбат ва фиребу найранг дахл доранд. Аз рафтори танбалоне, ки ба кор танбаланд, ҳушдор дода, рафтори онҳоро бо даре, ки дар болга чарх мезанад, муқоиса мекунад. Он инчунин қувваи харобиовари ғайбат ва суханони фиребандаро таъкид мекунад (Масалҳо 26:13-28).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби бисту шашум ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
махсусан ба хусусиятҳо ва оқибатҳои марбут ба аблаҳон ва танбалҳо тамаркуз мекунад.

Эътироф кардани шаъну шарафи беақл, ки аз ҷониби аблаҳон гирифта шудааст, дар баробари зарари аз кирдорашон расонидашуда.
Таъкид кардани беҳуда будани баҳс бо аблаҳон ҳангоми муқоисаи аблаҳӣ бо аъмоли бемаънӣ.
Тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили танбалӣ, ғайбат, макру фиреб ба мавзӯъҳои мухталиф муроҷиат намуда, эътирофи табиати харобиовари марбут ба ин рафторҳоро таъкид мекунад.
Эҳтиёткорликка қарши танбалликлар, танбаллар ва танбаллар билан биргаликда уларнинг ҳаракатлари ва болгага айланаётган дари қиёслаштирилади.
Пешниҳоди фаҳмишҳо оид ба шинохти хислатҳои аблаҳон, канорагирӣ аз баҳсҳои бесамар бо онҳо, фаҳмидани оқибатҳои манфии марбут ба танбалӣ, ғайбат ва рафтори фиребанда.

Масалҳо 26:1 Чӣ тавре ки барф дар тобистон ва чун борон дар дарав, эҳтиром барои аблаҳ чунин нест.

Дар замони шараф беақлӣ ҷой надорад.

1. Қимати иззат ва хоксорӣ

2. Эътироф кардани беақлӣ ва рад кардани он

1. Яъқуб 3:13-18 - Ҳикмат аз боло пок, сулҳҷӯ, ҳалим, оқил, пур аз марҳамат ва меваҳои нек аст

2. Масалҳо 12:15-17 - Роҳи аблаҳ дар назари худаш дуруст аст, вале хирадманд ба маслиҳат гӯш медиҳад.

Масалҳо 26:2 Мисли паррандае ки саргардон аст, мисли фурӯ меравад, ки лаънати беасос намеояд.

Лаънати бе сабаб эътибор пайдо намекунад.

1: Муҳофизати Худо аз лаънатҳои беасоси дигарон.

2: Қудрати сухан ва аҳамияти сухани хирад.

1: Яъқуб 3:5-12 - Ҳикмат ва қудрати забон.

2: Isaiah 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд.

Масалҳо 26:3 Тозиёна барои асп, ҷилав барои хар ва асо барои пушти аблаҳ.

Беақл барои дар роҳи рост мондан ба ҳидоят ва интизом ниёз дорад.

1. Роҳи адолат: тарбия ва ҳидоят

2. Муҳимияти роҳбарии хуб: Масалҳо 26:3

1. Масалҳо 22:15 - Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст; балки асои ислоҳ онро аз ӯ дур мекунад.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки марди Худо комил ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Масалҳо 26:4 Ба аблаҳ мувофиқи аблаҳиаш ҷавоб надиҳ, то ки ту ҳам мисли ӯ нашав.

Ба аблаҳ ҷавоб надиҳед, то мисли ӯ нашавед.

1. Хатари бо некӣ ҷавоб додан ба рафтори нодонӣ

2. Чӣ тавр ба беақлӣ ба таври худовандӣ ҷавоб додан мумкин аст

1. Матто 5:39 - "Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба шарир муқобилат накун; лекин агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон".

2. 1 Петрус 3:9 - "Бадӣ ба бадӣ ҷавоб надиҳед ё дашном бар ивази дашном, балки баракат диҳед, зеро ки шумо ба ин даъват шудаед, то ки баракат пайдо кунед".

Масалҳо 26:5 Ба аблаҳ мувофиқи аблаҳиаш ҷавоб деҳ, мабодо дар кибри худ хирадманд бошад.

Ба аблаҳ оқилона ҷавоб диҳед, то ба онҳо эътимоди нолоиқ надиҳед.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки мо ба одамони беақл чӣ гуна муносибат мекунем, зеро ҷавобҳои мо метавонанд оқибатҳо дошта бошанд.

2: Мо набояд ба одамони аблаҳ эътимоди бештареро, ки сазоворанд, диҳем, зеро он метавонад онҳоро гумроҳ кунад.

1: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ аст. Ва аз ҷониби онҳое ки сулҳҷӯён ҳосили адолатро дар осоиштагӣ мекоранд.

2: Масалҳо 14:29 - Ҳар кӣ дар хашм оҳиста фаҳмиши бузург дорад, аммо касе ки табъи шитобкор аст, аблаҳиро боло мебарад.

Масалҳо 26:6 Касе, ки бо дасти аблаҳ хабар мефиристад, пойҳоро мебурад ва зарар менӯшад.

Ин зарбулмасал аз ирсоли паём тавассути шахси нодон ҳушдор медиҳад, зеро он танҳо ба зиён ва таассуф оварда мерасонад.

1. Хатари ба одамони беақл супурдани вазифаҳои муҳим

2. Ҷустуҷӯи хирад барои масъалаҳои муҳим

1. Масалҳо 16:20 - Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, некӯӣ хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, хушбахт аст.

2. Масалҳо 19:20 - Насиҳат бишнав ва насиҳат бигир, то дар охири худ хирад шавӣ.

Масалҳо 26:7 Пойҳои ланг баробар нест: масал дар даҳони аблаҳон чунин аст.

Пойҳои ланг нобаробаранд, чунон ки масал ҳангоми гуфтани аблаҳ беақл аст.

1. Пойҳои нобаробари ланг: Намунаи раҳмати Худо

2. Масал дар даҳони аблаҳон: Огоҳӣ аз беақлӣ

1. Матто 11:25: «Дар он вақт Исо дар ҷавоб гуфт: «Туро шукр мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмонҳо ва замин, зеро ки Ту ин чизҳоро аз доноён ва доноён пинҳон кардаӣ ва ба кӯдакон ошкор кардаӣ».

2. Масалҳо 14:15: «Одам ба ҳар сухан бовар мекунад, вале оқил ба рафтани худ нигоҳ мекунад».

Масалҳо 26:8 Чӣ тавре ки касе ки сангро ба фалаҳа мебандад, ончунон касе ки аблаҳро эҳтиром мекунад.

Касе, ки аблаҳро иззату эҳтиром мекунад, монанди касест, ки санги вазнинро бо фалак бардоштанӣ мешавад.

1: Мо набояд беақл бошем, ки одамонро эҳтиром кунем; хирадманду эхтиёткор бошем.

2: Мо бояд дар ситоиши худ оқил бошем ва аз эҳтиром ба одамони нолоиқ худдорӣ кунем.

1: Масалҳо 15:33 - Тарс аз Худованд дастури ҳикмат аст; ва пеш аз иззат хоксорӣ аст.

2: Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад.

Масалҳо 26:9 Чӣ тавре ки хор ба дасти майзада мебарояд, масал дар даҳони аблаҳон ҳамон тавр аст.

Масал дар даҳони аблаҳон метавонад мисли хоре дар дасти майзада хатарнок бошад.

1. Хатари суханронии аҳмақон

2. Ҳикмат дар суханони мо

1. Масалҳо 12:18 - "Касе ҳаст, ки сухани бепарвоёнааш мисли шамшер аст, аммо забони хирадмандон шифо мебахшад".

2. Яъқуб 3:2-10 - "Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар суханони худ пешпо нахӯрад, вай одами комил аст, ки тамоми бадани худро низ ҷилавгирӣ карда метавонад".

Масалҳо 26:10 Худои бузурге, ки ҳама чизро офаридааст, ҳам нодонро мукофот медиҳад ва ҳам ҷиноятқоронро мукофот медиҳад.

Худо ҳам нодононро ва ҳам гунаҳқоронро мукофот медиҳад.

1. Бузургии раҳмати Худо

2. Файз ва омурзиши Худо

1. Луқо 6:35-36 - "Аммо душманони худро дӯст доред, ба онҳо некӣ кунед ва ба онҳо қарз диҳед, бе он ки интизори баргардонидани чизе ба даст оранд. Он гоҳ мукофоти шумо бузург хоҳад буд ва шумо фарзандони Ҳаққи Таоло хоҳед буд, зеро Ӯ ба носипосону бадкорон меҳрубон аст.

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Масалҳо 26:11 Чӣ тавре ки саг ба қайи худ бармегардад, ончунон аблаҳ ба беақлии худ бармегардад.

Беақли беақл боис мешавад, ки онҳоро такрор ба такрор ба хатогиҳо содир кунанд.

1: Мо бояд аз хатогиҳои худ дарси ибрат гирем ва хирад ҷӯем, то ба такрори амалҳои аблаҳона идома надиҳем.

2: Мо бояд оқибатҳои аблаҳии худро дарк кунем ва дар хирад инкишоф ёбем, то ба такрори хатогиҳои худ маҳкум нашавем.

1: Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

2: Масалҳо 9:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши Қуддус хирад аст".

Масалҳо 26:12 Оё мебинӣ, ки одами хирадмандро дар ғурури худаш? ба беақл аз ӯ умед бештар аст.

Умеди беақл аз касе, ки дар назари худ худро доно меҳисобад, бештар аст.

1: Беақл набош - Масалҳо 26:12

2: Ҳикматро аз Худо биҷӯед - Масалҳо 9:10

1: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

2: Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвой меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

Масалҳо 26:13 Одами танбал мегӯяд: "Шер дар роҳ аст; шер дар кучахо.

Марди танбал баҳона меҷӯяд, то аз масъулияташ канорагирӣ кунад.

1: Нагузоред, ки тарс ва узрҳо шуморо аз иҷрои коре, ки Худо ба шумо даъват кардааст, боздорад.

2: Дар баробари монеаҳо боғайрат ва далер бош.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

Масалҳо 26:14 Чӣ тавре ки дар бар болгаҳои ӯ бармегардад, танбал дар бистари ӯ ҳамон тавр мешавад.

Танбалҳо ҳатто вақте ки имкониятҳо пайдо мешаванд, бекор мемонанд.

1. Нагузоред, ки танбалӣ шуморо аз истифодаи имкониятҳои ба шумо додашуда боздорад.

2. Истеъдодҳои худододаатонро истифода баред, то аз фурсатҳое, ки ба шумо дода шудаанд, бештар истифода баред.

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, онро бо тамоми қуввати худ иҷро кун.

Масалҳо 26:15 Данғал дасти худро дар синаи худ пинҳон мекунад; Боз ба даҳонаш овардан ӯро ғамгин мекунад.

Одами танбал намехоҳад, ки барои муваффақият саъю кӯшиш кунад.

1: Танбалӣ як иллати ҷиддиест, ки боиси нокомӣ дар зиндагӣ мегардад.

2: Барои муваффақ шудан мо бояд кӯшиш кунем, ки сахт кор кунем ва боғайрат бошем.

1: Матто 25:26-27 - Аммо оғои ӯ дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Маблағҳои худро ба саррофон медоданд, ва он гоҳ, ки омадам, бояд пули худро бо рибо мегирифтам».

2: Воиз 10:18 - "Бом аз танбалӣ фурӯ меравад, ва аз бекории дастҳо хона мечакад."

Масалҳо 26:16 Танбал дар ғурури худ донотар аст, аз ҳафт нафаре, ки далеле гуфта метавонанд.

Танбал шояд худро доно меҳисобад, аммо дар асл онҳо ба мисли ҳафт нафар доно нестанд, ки чаро ин тавр фикр мекунанд.

1. Фирефтаи танбал: Ба ҳар чизе ки фикр мекунед, бовар накунед

2. Беақлӣ аз худдорӣ: Вобаста ба ҳикмати Худо

1. Яъқуб 1:5-7 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худо бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе айб мебахшад ва ин ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Масалҳо 26:17 Касе ки аз он ҷо мегузарад ва ба ҷанҷол, ки аз ӯ нест, дахолат мекунад, мисли касест, ки сагро аз гӯшаш мегирад.

Қабули ҳукм дар бораи масъалаҳое, ки ба касе дахл надоранд, метавонад ба оқибатҳои номатлуб оварда расонад.

1: Ба соҳаҳои ҳаётатон, ки ба таваҷҷӯҳ ниёз доранд, таваҷҷуҳ кунед ва аз баҳсу мунозираҳое, ки ба шумо рабте надоранд, парҳез кунед.

2: Ба корҳое, ки ба шумо дахл надоранд, дахолат накунед, зеро он метавонад боиси мушкилот гардад.

1: Ёқуб 4:11-12 Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан мегӯяд ё бародари худро доварӣ мекунад, бар зидди шариат бадгӯӣ мекунад ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестед, балки довар ҳастед.

2: Масалҳо 19:11 Ақли солим касро хашмгин мекунад ва ба хафагӣ нодида гирифтан ҷалоли ӯст.

Масалҳо 26:18 Мисли девонае ки оташ, тир ва маргро мепартояд,

Ин порча аз хатари рафтори бе ҳикмат ҳушдор дода, онро ба девонае, ки оташ, тир ва марг меандозад, муқоиса мекунад.

1. Ҳикмат калиди ҳаёт аст: канорагирӣ аз хатарҳои ҳассосият

2. Ҳикмат роҳи амният аст: гӯш додан ба огоҳии Масалҳо 26:18

1. Масалҳо 14:15 "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

2. Яъқуб 1:5-8 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва ҳеҷ шакку шубҳа барои як шахс талаб кунад. Касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро шамол ронда ва парронад, зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард, вай марди дудилагӣ аст ва дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст».

Масалҳо 26:19 Оё касе ки ёри худро фиреб дода, мегӯяд: "Оё ман дар варзиш нестам?"

Фиреб додани ҳамсоя нодуруст аст ва набояд ҳамчун шӯхӣ бошад.

1. "Хатари фиреб додани дигарон"

2. "Дӯст доштани ёри худ: ростқавл ва эҳтиром бошед"

1. Матто 5:44-45 - «Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то фарзандони Падари осмонии худ бошед».

2. Қӯлассиён 3:9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо шахсияти кӯҳнаи худро бо амалҳои он кашидаед ва шахсияти навро дар бар кардаед, ки дар дониш дар симои Офаридгори худ нав мешавад».

Масалҳо 26:20 Дар ҷое ки ҳезум набошад, оташ дар он ҷо хомӯш мешавад, ва дар ҷое ки ҳезум нест, низоъ қатъ мешавад.

Дар ҷое, ки ифшогар нест, ҷанҷол хотима меёбад.

1. Қувваи хомӯшӣ: Фаҳмидани фарқияти байни суханронӣ ва гапзанӣ

2. Маслиҳати Китоби Муқаддас оид ба ифшогарӣ ва чӣ тавр пешгирӣ кардани он

1. Масалҳо 26:20–22

2. Матто 5:9, 11–12

Масалҳо 26:21 Чунон ки ангишт барои сӯзондан ангишт аст, ва ҳезум барои оташ; марди ҷанҷол низ ҳамин тавр аст, ки ҷанҷол барад.

Марди ҷанҷол ҷанҷол барангехта, ихтилоф меорад.

1: Муноқиша метавонад харобиовар бошад ва бояд пешгирӣ карда шавад.

2: Калимаҳои худро бодиққат интихоб кунед ва дар ҳама сӯҳбатҳои худ сулҳро ҷустуҷӯ кунед.

1: Филиппиён 4:5-7 - "Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст. Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2: Яъқуб 3:17-18 - "Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; баъд сулҳҷӯ, ғамхор, итоаткор, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ. Сулҳҷӯёне, ки дар сулҳ мекорад, дарав мекунанд ҳосили адолат».

Масалҳо 26:22 Суханони гӯё ҳамчун захм аст ва ба даруни шикам меравад.

Сухани ғайбат метавонад ба мисли захми ҷисмонӣ зарари калон расонад.

1. Қувваи суханони мо - Чӣ гуна калимаҳое, ки мо мегӯем, метавонанд ба атрофиёнамон таъсири бузург расонанд

2. Таъсири ғайбат - Чӣ гуна ғайбат метавонад захмҳои амиқи эҳсосӣ ва рӯҳонӣ ба бор орад

1. Яъқуб 3: 5-12 - Қудрати забон ва идеяи ром кардани забон

2. Масалҳо 18:8 - Қудрати сухан ва чӣ гуна онҳо метавонанд ҳаёт ё марг оваранд

Масалҳо 26:23 Лабҳои сӯзон ва дили шарир мисли сафолест, ки бо қатраҳои нуқра пӯшидаанд.

Дили шарир аз чизи бебаҳо арзонтар аст.

1: Сухан ва қалби мо бояд пок ва пок бошад.

2: Мо бояд ба муқаддасот кӯшиш кунем ва аз фиреб парҳез кунем.

1: Забур 15:2 Он ки беайб рафтор мекунад ва кори нек мекунад ва дар дили худ рост мегӯяд.

2: Яъқуб 3:5-10 Ҳамин тавр, забон низ узви хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Дар натичаи оташи хурд чӣ кадар чангал сузонда мешавад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсоф аст. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми рафти ҳаётро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад. Зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳриро инсоният ром кардан мумкин аст ва ром кардааст, аммо ҳеҷ инсоне забонро ром карда наметавонад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро лаънат мекунем, ки ба сурати Худо офарида шудаанд. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

Масалҳо 26:24 Касе ки нафрат дорад, бо лабони худ ғамгин мешавад, ва дар даруни худ макр меафканад;

Касе, ки дар дилаш кина дорад, онро дар сухани худ пинҳон мекунад.

1. Гуноҳи дар қалби мо пинҳон кардани кина

2. Хатари бо лабони мо пароканда шудан

1. Матто 15:18-19 - Аммо он чи аз даҳони одам мебарояд, аз дил мебарояд ва инҳо одамро наҷис мегардонанд. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ ва тӯҳмат мебарояд.

2. Яъқуб 3:5-6 - Ба ҳамин монанд, забон як қисми хурди бадан аст, аммо он фахр мекунад. Тасаввур кунед, ки чӣ гуна ҷангали бузург аз шароараи хурд оташ мегирад. Забон низ оташ аст, дар байни узвҳои бадан ҷаҳони бадӣ аст. Он тамоми баданро фосид мекунад, тамоми роҳи ҳаёти инсонро оташ мезанад ва худи дӯзах оташ мезанад.

Масалҳо 26:25 Вақте ки ӯ одилона гӯяд, ба ӯ бовар накунед, зеро дар дили ӯ ҳафт чизи зишт дорад.

Дили одами маккор пур аз бад аст.

1. Хатари фиреб: Чӣ гуна бояд дурӯғгӯро пайдо кард

2. Зиндагии поквиҷдонӣ: Фоидаҳои ростқавлӣ

1. Масалҳо 12:22 Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст.

2. Эфсӯсиён 4:25 Бинобар ин, дурӯғро дур карда, бигзор ҳар яке аз шумо ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

Масалҳо 26:26 Касе ки нафрати ӯ бо макр фаро гирифта шудааст, шарорати ӯ дар пеши тамоми ҷамоат маълум хоҳад шуд.

Бадкории касоне, ки нафрати худро бо макру фиреб мепӯшонанд, барои ҳама ошкор хоҳад шуд.

1. "Хатари фиреб"

2. «Фашри бадӣ»

1. Забур 31:2 - «Хушо касе ки гуноҳҳояш омурзида шуда, гуноҳҳояш пӯшида шудааст».

2. Румиён 1:18 - «Ғазаби Худо аз осмон бар зидди тамоми худоён ва шарорати одамон, ки бо шарорати худ ҳақиқатро пахш мекунанд, зоҳир мешавад».

Масалҳо 26:27 Ҳар кӣ чоҳ кофта, дар он меафтад, ва ҳар кӣ санг меғелонад, бар вай бармегардад.

Оқибатҳои амали шахс метавонад сахт бошад.

1: Дар коре, ки мекунед, эҳтиёт бошед, зеро он чӣ дар гирду атроф мегузарад, меояд

2: Баҳои бепарвоӣ сахт аст

1: Ғалотиён 6:7 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад, зеро ҳар он чи одамизод мекорад, онро низ даравад".

2: Воиз 11: 9 - "Эй ҷавон, дар ҷавонии худ шодӣ кун; ва бигзор дили ту дар айёми ҷавонии худ шодӣ бахшад, ва бо роҳҳои дили худ ва дар назари чашмони худ рафтор кун; аммо бидон Ту, ки Худо туро барои ҳамаи инҳо ба доварӣ хоҳад овард».

Масалҳо 26:28 Забони дурӯғгӯ аз мубталоён нафрат мекунад; ва даҳони хушомадгӯй хароб мекунад.

Забони дурӯѓгӯ ба касе, ки фиреб мекунад, ба ҳалокат меорад, хушомадгӯї бошад, ба ҳалокат мебарад.

1: Дар муомила бо дигарон ростқавл бошед, зеро он роҳи беҳтарини зиндагии одилона аст.

2: Хушомад фиребанда аст ва ба ҳалокат мебарад, пас аз он чӣ мегӯед ва ба кӣ мегӯед, ҳазар кунед.

1: Эфсӯсиён 4: 15-16 - Баръакс, ростиро дар муҳаббат гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сар аст, ба Масеҳ, ки тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳар буғум пайваст ва ба ҳам пайвастааст, ба воя расем. муҷаҳҳаз аст, вақте ки ҳар як узв

дуруст кор мекунад, ҷисмро ба воя мерасонад, то худро дар муҳаббат бунёд кунад.

2: Қӯлассиён 3: 9-10 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалияҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад.

Боби 27 Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла аҳамияти муносибатҳо, арзиши фурӯтанӣ ва манфиатҳои банақшагирии оқилона ҳикмат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани аҳамияти муносибатҳо ва зарурати дӯстии ҳақиқӣ оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки дӯсти содиқ манбаи тасаллӣ ва дастгирӣ аст. Он инчунин аҳамияти фикру мулоҳизаҳои ростқавл ва масъулиятро таъкид мекунад (Масалҳо 27:1-14).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое, аз қабили фурӯтанӣ, хирад дар ҳалли низоъҳо ва ҷидду ҷаҳд дар идораи умури худ дахл доранд. Он таъкид мекунад, ки фурӯтанӣ ба иззат мебарад, дар ҳоле ки такаббурӣ ҳалокат меорад. Он инчунин бартариҳои банақшагирии пешакӣ ва ҷидду ҷаҳд дар корамонро нишон медиҳад (Масалҳо 27:15–27).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳафтуми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла аҳамияти муносибатҳо,
арзиши марбут ба фурӯтанӣ,
ва фоидаҳое, ки дар натиҷаи банақшагирии оқилона ба даст меоянд.

Эътироф кардани аҳамияте, ки нисбат ба муносибатҳо нишон дода шудааст ва инчунин таъкид ба дӯстии ҳақиқӣ ҳамчун манбаи тасаллӣ ва дастгирӣ. Таъкид кардани аҳамият ба фикру мулоҳизаҳои ростқавл ва масъулият. Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути зарбулмасалҳои инфиродӣ, аз қабили фурӯтанӣ, хирад дар ҳалли низоъҳо ва таъкид кардани арзиши фурӯтанӣ, ки боиси иззат ва эҳтиёт аз такаббур аст.
Таъкид кардани эътирофи манфиатҳои марбут ба банақшагирии пешакӣ ва ҷидду ҷаҳд дар кор.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи инкишоф додани муносибатҳои пурмазмун, қадр кардани муносибатҳои фурӯтанӣ, ҷустуҷӯи маслиҳати оқилона ҳангоми муноқишаҳо ва канорагирӣ аз такаббурӣ ё рафтори харобиовар. Илова бар ин, эътирофи бартариҳое, ки тавассути банақшагирии оқилона ва кӯшишҳои боғайратона ба даст оварда шудаанд.

Масалҳо 27:1 Бо фардо фахр накун; зеро намедонӣ, ки рӯзе чӣ ояд.

Аз нақшаҳои ояндаи худ фахр накунед, зеро намедонед, ки ҳаёт чӣ меорад.

1. "Дар нақшаҳои ояндаи худ хоксор бошед"

2. "Аз номуайяниҳои зиндагӣ бохабар бошед"

1. Яъқуб 4:13–17

2. Луқо 12:13–21

Масалҳо 27:2 Бигзор каси дигар туро ҳамду сано гӯяд, на даҳони ту; бегона, на лабони ту.

Ситоиши худ набояд аз таърифи дигарон бартарӣ дошта бошад.

1. Мағрурӣ пеш аз тирамоҳ меояд - Масалҳо 16:18

2. Эътироф кардани ҳамду санои ҳақиқӣ - Румиён 12:3

1. Масалҳо 15:2 - «Забони доно донишро дуруст истифода мебарад, вале аз даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад».

2. Забур 19:14 - «Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман».

Масалҳо 27:3 Санг вазнин аст ва қум вазнин; аммо ғазаби аблаҳ аз ҳардуи онҳо вазнинтар аст.

Ғазаби нодон ҳам аз сангу ҳам аз қум вазнинтар аст.

1. Хавфи иҷоза додани хашми мо аз мо беҳтар аст

2. Ғазаб ва оқибатҳои он

1. Яъқуб 1:19-20 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Эфсӯсиён 4:26-27 хашмгин шавед ва гуноҳ накунед; Нагузоред, ки офтоб бар хашми худ фурӯ равад ва ба шайтон фурсат надиҳед.

Масалҳо 27:4 Ғазаб бераҳм аст, ғазаб хашмгин аст; вале кӣ метавонад дар пеши ҳасад истода бошад?

Ин порча аз Масалҳо хусусияти харобиовари ғазаб, хашм ва ҳасадро нишон медиҳад.

1. Хавфи эҳсосоти санҷиданашуда: Чӣ гуна бояд аксуламалҳои табиии моро назорат кунем.

2. Қувваи ҳасад: шинохти таъсири ҳасад.

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Румиён 12:17-21 - "Ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ. интиқоми худро бигиред, вале онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душманат гурусна бошад, ӯро таъом диҳед, агар ташна бошад, чизе бидеҳ. нӯшидан, зеро ки бо ин рафтораш бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад: Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Масалҳо 27:5 Сарзаниши ошкор аз муҳаббати пинҳонӣ беҳтар аст.

Сарзаниш, вақте ки ошкоро анҷом дода мешавад, фоиданоктар аз муҳаббати пинҳонӣ аст.

1. Фоидаҳои танбеҳи ошкор

2. Қувваи ишқ ва сарзаниш

1. Масалҳо 17:9 - "Ҳар кӣ хафаро пӯшонад, муҳаббатро меҷӯяд, аммо касе ки гапро такрор мекунад, дӯстони наздикро ҷудо мекунад".

2. Матто 18:15-17 - "Гир аз ин, агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, рафта, гуноҳи ӯро дар миёни худат ва танҳо ба ӯ бигӯй. Агар ӯ ба ту гӯш диҳад, бародари худро ба даст овардай. Аммо агар нашунавад, бо худ бигир. шумо як ё ду нафари дигар, то ки ҳар сухан бо забони ду ё се шоҳид собит шавад.Ва агар аз шунидани онҳо саркашӣ кунад, ба калисо бигӯед. мисли халқе ва боҷгир».

Масалҳо 27:6 Вафодор аст захмҳои дӯст; балки бУсаи душман маккор аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар бораи муносибатҳоямон бохабар бошем ва дарк кунем, ки баъзан ҳақиқати дардовар аз дӯсти боваринок нисбат ба рӯҳбаландии бардурӯғи душман фоидаовартар аст.

1. Арзиши дӯстии ҳақиқӣ

2. Фарқият дар муносибатҳо

1. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои мусибат таваллуд мешавад.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе ёри худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст, зеро ки касе надорад, ки ӯро бархоста тавонад. Боз, агар ду нафар бо ҳам хобанд, гарм хоҳанд шуд; вале чи тавр одам танхо гарм мешавад? Ҳарчанд яке аз дигаре ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб оварда метавонанд. Ва сими секабата зуд канда намешавад.

Масалҳо 27:7 Ҷони пур аз асал нафрат дорад; вале ба чони гурусна хар талх ширин аст.

Рӯҳ ҳангоми сер шудан қаноат мекунад ва вақте ки сер нашавад, гуруснаи бештар мекунад.

1: қаноатмандӣ аз Масеҳ - Қӯлассиён 3:1-2

2: Қаноатмандии гуруснагӣ ба Худо - Забур 41:1-2

1: Филиппиён 4:11-13

2: Ибриён 13:5-6

Масалҳо 27:8 Мисли паррандае, ки аз лонаи худ меравад, ончунон одаме ки аз лонааш меравад.

Марде, ки аз маконаш дур мешавад, ба паррандае монанд аст, ки аз лонааш дур мешавад.

1. Хатари саргардон шудан аз ҷои мо - Масалҳо 27:8

2. Дар ҷои худ мондан: Ба роҳнамоии Худованд таваккал кардан - Масалҳо 3:5-6

1. Ирмиё 29:11–14

2. Масалҳо 3:5–6

Масалҳо 27:9 Равғани атрафшон ва хушбӯй дилро шод мегардонад, инчунин ширинии дӯсти одам бо маслиҳати самимӣ.

Ширинии насиҳати дӯст метавонад ба дил шодӣ бахшад.

1. Шодии дӯстӣ: Чӣ гуна дӯсти хуб метавонад хушбахтӣ оварад

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр аз қувваи дигарон шод шудан мумкин аст

1. Масалҳо 18:24 - Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад: ҷони худро барои дӯстон фидо кардан.

Масалҳо 27:10 Дӯсти худат ва дӯсти падаратро тарк накун; ва дар рӯзи мусибати худ ба хонаи бародари худ надар, зеро ки ҳамсояи наздик аз бародари дур беҳтар аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки муносибатҳоро бо дӯстон ва оилаамон нигоҳ дорем, махсусан дар замонҳои душвор.

1. Арзиши дӯстӣ: Чӣ гуна муносибатҳоро дар замонҳои душвор нигоҳ доштан мумкин аст

2. Дастрасӣ дар вақти зарурӣ: Муҳимияти ишқи ҳамсоягӣ

1. Воиз 4:9 12

2. Румиён 12:9 10

Масалҳо 27:11 Писарам, доно бош ва диламро шод кун, то ба касе ки маро таҳқир кунад, ҷавоб диҳам.

Нотик писарашонро ба хирадмандӣ ташвиқ мекунад ва онҳоро шод гардонад, то ба танқидкунандагон посух диҳад.

1. Ҳикмати фурӯтанӣ: Омӯзиши посух додан ба танқид бо файз

2. Қувваи қалби хирад: қувват ба даст овардан дар баробари душвориҳо

1. Яъқуб 1:19 - Бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Масалҳо 27:12 Одил одами бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад; вале оддӣ гузашта, чазо мегиранд.

Одами оқил хатарро пешгӯӣ мекунад ва барои пешгирӣ кардани он чораҳо меандешад, дар ҳоле ки соддалавҳо аз ҳушёрӣ афтода, окибатҳои онро мебинанд.

1. Ҳикмати омодагӣ: Банақшагирии пешакӣ барои муваффақият

2. Баракати окилона: Пешгирӣ аз мушкилоти нолозим

1. Матто 10:16 - Инак, Ман шуморо ҳамчун гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, бинобар ин мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо бегуноҳ бошед.

2. Масалҳо 19:11 - Ақли солим касро хашмгин мекунад ва аз хафагӣ нодида гирифтан ҷалоли ӯст.

Масалҳо 27:13 Либоси ӯро, ки кафили бегона аст, бигир, ва барои зани бегона гарав бигир.

Дар ин порча муҳим будани эҳтиёт ва боэҳтиёт будан дар муомила бо бегонагон таъкид шудааст.

1. "Ҳикмати эҳтиёткорӣ: гӯш додан ба маслиҳати Масалҳо 27:13"

2. "Арзиши эҳтиёт: Омӯзиш аз Масалҳо 27:13"

1. Воиз 5:4-5 Вақте ки ту назди Худо назр мекунӣ, адо накун; зеро ки Ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи назр кардаӣ, адо кун. Беҳтар аст, ки назр накунӣ, аз он ки назр кунӣ ва адо накунӣ.

2. Матто 5:33-37 Боз шунидаед, ки аз қадимулайём гуфта шудааст: "Худат қасам нахӯр, балки қасамҳои худро ба Худованд иҷро намо: "Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ кас қасам нахӯр; на ба осмон; зеро он тахти Худост, на савганд ба замин. зеро ки он зери пои Ӯст: на ба Ерусалим; зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст. Ба сари худ қасам нахӯр, зеро ки наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Аммо бигзор муошырати шумо оре, оре; Не, не, зеро он чи бештар аз ин бошад, аз бадӣ меояд.

Масалҳо 27:14 Ҳар кӣ дӯсти худро бо овози баланд бархоста, баракат диҳад, ин барои ӯ лаънат ҳисобида мешавад.

Ин оят ҳушдор медиҳад, ки дигаронро дар саҳар бо овози баланд ва хеле барвақт дуо гӯянд, зеро онро лаънат хондан мумкин аст.

1. Қувваи нозукӣ: Ҳисоб кардани суханони худ

2. Неъмати сабр: нарм сухан гӯед ва вақти худро бигиред

1. Матто 5:37 - "Бигзор "оре"-и шумо "оре" ва "не"-и шумо "не" бошад. Ҳар чизе, ки берун аз ин аст, аз иблис меояд».

2. Яъқуб 1:19 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад".

Масалҳо 27:15 Дар рӯзи боронгарии доимӣ ва зани ҷанҷол яксонанд.

Масалҳо 27:15 озори зани ҷанҷолро ба қатраи доимӣ дар рӯзи хеле борон муқоиса мекунад.

1. Ҳикмати Худо: Омӯзиш аз Масалҳо 27:15

2. Қудрати калимаҳо: Чӣ гуна бояд аз зани ҷанҷол канорагирӣ кард

1. Яъқуб 3:5-10 - Қувваи суханони мо ва чӣ гуна онҳоро барои бунёд ва хароб кардан истифода бурдан мумкин аст

2. Масалҳо 16:24 - Суханони гуворо мисли асал аст, ширинии ҷон ва саломатӣ ба бадан.

Масалҳо 27:16 Ҳар кӣ вайро пинҳон мекунад, бодро, ва равғани атрафшони дасти рости худро, ки ба худ ғазаб мекунад, пинҳон мекунад.

Касе, ки чизеро пинхон карданӣ мешавад, мисли кушиши пинхон кардани бод ва малхами дасти росташ бехуда аст.

1.Худованд ҳама чизро мебинад ва медонад, ҳеҷ асрор пӯшида нест.

2. Дар ҳама амалҳоямон бояд эҳтиёт бошем, зеро Худо ҳамаи онҳоро ошкор хоҳад кард.

1. Забур 139: 1-12

2. Матто 6:1–4

Масалҳо 27:17 Оҳан оҳанро тез мекунад; Пас одам чеҳраи дӯсти худро тезтар мекунад.

Ин зарбулмасал ба қадри мушорикат ва нафъи ду нафар, ки ҳамдигарро тезтар мекунанд, ташвиқ мекунад.

1. Қувваи дӯстӣ: Чӣ тавр худро тавассути рӯҳбаландӣ мустаҳкам кунем

2. Оҳани тезкунандаи оҳан: Аз дигарон омӯхтан барои худамон беҳтар шудан

1. Масалҳо 15:22 - "Бе маслиҳат ноумед мешаванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён устувор мешаванд".

2. Румиён 12:10 - «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, ба хотири эҳтиром якдигарро бартарӣ диҳед».

Масалҳо 27:18 Ҳар кӣ дарахти анҷирро нигоҳ медорад, меваи онро хоҳад хӯрд; ва ҳар кӣ ба оғои худ мунтазир аст, иззату эҳтиром хоҳад ёфт.

Касе, ки дар кораш пурсабр ва гайрат дорад, мукофот мегирад.

1. Подошҳои меҳнатдӯстӣ

2. Қувваи сабр

1. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Масалҳо 27:19 Чӣ тавре ки рӯи об ба рӯи об ҷавоб медиҳад, дили одам ба одам ҳамон тавр ҷавоб медиҳад.

Ин зарбулмасал тавзеҳ медиҳад, ки чун акси дар об ба чеҳраи ӯ мувофиқат кунад, дили як кас ба дили дигаре мувофиқат мекунад.

1. Мо ҳама бо ҳам пайвастем ва бояд кӯшиш кунем, ки бо атрофиёнамон муносибатҳои мустаҳкам барқарор кунем.

2. Дилҳои мо оинаи якдигаранд ва аз ин рӯ, мо бояд дар бораи он ки бо ҳамдигар чӣ гуна муносибат мекунем, дар хотир дошта бошем.

1. Масалҳо 17:17 - "Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои вақти душвор таваллуд мешавад".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пуртоқат аст, муҳаббат меҳрубон аст. Он ҳасад намебарад, фахр намекунад, мағрур нест. Он дигаронро таҳқир намекунад, худҷӯй нест, худписандӣ нест. ба зудӣ хашмгин мешавад, аз гуноҳҳо сабт намекунад. Муҳаббат аз бадӣ лаззат намебарад, балки бо ростӣ шод мешавад. Ӯ ҳамеша муҳофизат мекунад, ҳамеша эътимод мекунад, ҳамеша умед дорад, ҳамеша сабр мекунад."

Масалҳо 27:20 Дӯзах ва ҳалокат ҳеҷ гоҳ пур намешавад; пас чашми одам харгиз сер намешавад.

Чашмони инсон бо вуҷуди фаровонии дӯзах ва ҳалокат сер намешавад.

1: Ба қадри неъматҳои зиндагӣ ва аз он чӣ доред, қаноат кунед.

2: Аз пайомадҳои талоши зиёд огоҳ бошед ва аз роҳҳои ҷаҳаннам ва ҳалокат дурӣ ҷӯед.

1: Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту ато хоҳад кард.

2: 1 Тимотиюс 6:6-8 - Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст, зеро мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва аз ҷаҳон чизе гирифта наметавонем. Аммо агар мо хӯрок ва либос дошта бошем, бо ин қаноат хоҳем кард.

Масалҳо 27:21 Чун деги барои нуқра ва танӯр барои тилло; Инсон ҳам ба ситоиши ӯ аст.

Одам бояд дар ситоиши худ хоксор бошад.

1: Аз ғурур канорагирӣ кард ва фурӯтаниро ба оғӯш гирифт.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки фурӯтан бошем, на ғурур.

1: Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Масалҳо 27:22 Ҳарчанд нодонро дар хоки дар миёни гандум бо ҳашарот гирён кунӣ, аммо аблаҳи ӯ аз вай дур нахоҳад шуд.

Аблаҳон аз аблаҳи худ халос намешаванд, ҳарчанд кас бо онҳо фикр кардан мехоҳад.

1. Хатарҳои ҷоҳилӣ: Чаро мо бояд ҳикматро парвариш кунем

2. Бемаънии баҳс бо аблаҳон: Фаҳмидани ҳудуди худ

1. Матто 7:6, «Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед ва марворидҳои худро пеши хукҳо напартоед, ки онҳо онҳоро зери по карда, ба шумо ҳамла накунанд».

2. Воиз 5:2, "Дар даҳони худ шитоб накун ва дилат барои гуфтани сухане ба ҳузури Худо шитоб накун, зеро Худо дар осмон аст ва ту дар замин ҳастӣ. Пас, бигзор суханони шумо кам бошад."

Масалҳо 27:23 Саъй кун, ки аҳволи рамаи худро бидон, ва ба рамаҳои худ нигоҳ кун.

Дар идоракунии захираҳои худ ҷидду ҷаҳд кунед.

1.Худованд моро даъват мекунад, ки аз он чи ба мо дода шудааст, идоракунандаи нек бошем.

2. Мо бояд ӯҳдадориҳои худро нисбати захираҳои худ дар хотир дошта бошем.

1. Луқо 12:48 Аммо ҳар кӣ намедонист ва содир кардааст, ки сазовори ҷазо бошад, бо зарбаҳои андаке латукӯб хоҳад шуд. Зеро ки ба ҳар кӣ бисьёр дода шавад, аз вай бисьёр талаб карда мешавад;

2. Ҳастӣ 1:26-28 Ва Худо гуфт: «Биёед, одамро ба сурати худ, мувофиқи намунаи худ ба вуҷуд оварем; ва бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони ҳаво, ва бар чорпоён, ва бар тамоми замин ва бар ҳар хазандае, ки дар рӯи замин мехазад. Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; мард ва зан онҳоро офарид. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар кунед, ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед; дар рӯи замин ҳаракат мекунад.

Масалҳо 27:24 Зеро ки сарват то абад нест, ва оё тоҷ барои ҳар насл устувор аст?

Сарват абадӣ нест ва тоҷ абадӣ наmemонад.

1. Беҷой будани сарват ва қудрат - Баҳси зудгузар будани сарват ва қудрат.

2. Арзиши хоксорӣ – Тадқиқи аҳамияти фурӯтанӣ дар муқоиса бо табиати муваққатии сарват ва қудрат.

1. Яъқуб 4:13-17 - Баррасии табиати зудгузари кӯшишҳои дунё.

2. Матто 6:19-21 - Омӯзиши аҳамияти захира кардани ганҷҳо дар Осмон.

Масалҳо 27:25 Хаста пайдо мешавад, ва алафи нарм мерӯяд, ва гиёҳҳои кӯҳистон ҷамъ мешаванд.

Алаф, алафи нарм ва гиёҳҳои кӯҳистонӣ нишонаи ризқи Худост.

1: Таъиноти Худо - Нишони муҳаббати Ӯ

2: фаровонӣ дар офариниши Худо

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки хавотир нашавем, балки ба таъминоти Худо таваккал кунем.

2: Забур 103:10-14 - Худоро барои ризқҳои офаринишаш ҳамду сано гуфтан.

Масалҳо 27:26 Барраҳо барои либоси туст, ва бузҳо қимати саҳро мебошанд.

Барраҳо либос медиҳанд, дар ҳоле ки буз нархи саҳро аст.

1. Арзиши худтаъминкунӣ: Истифодаи Масалҳо 27:26 барои омӯхтани манфиатҳои худбоварӣ

2. Баракатҳои ризқ: Чӣ тавр Масалҳо 27:26 ба саховатмандии Худо ишора мекунанд

1. Ҳастӣ 3:21 - Худованд Худо барои Одам ва занаш аз пӯст либосҳо сохт ва онҳоро пӯшонд.

2. Матто 6:25-34 - Исо моро ташвиқ мекунад, ки барои таъминоти худ ба Худованд таваккал кунем.

Масалҳо 27:27 Ва ту шири буз хоҳӣ дошт, ки барои хӯроки худ, барои хӯроки хонаводаат ва барои ризқу рӯзии духтарони худ кофӣ хоҳӣ буд.

Масалҳо 27:27 ташвиқ мекунад, ки шири буз барои хӯрок, барои хонавода ва барои нигоҳубини худ кофӣ бошад.

1. Баракати фаровонӣ: Чӣ тавр Масалҳо 27:27 моро таълим медиҳад, ки фаровонӣ дошта бошем.

2. Вазифаи ғамхорӣ: Чӣ тавр Масалҳо 27:27 моро таълим медиҳад, ки ба дигарон ғамхорӣ кунем

1. Луқо 12:32-34 - "Натарс, эй рамаи хурд, зеро ки Падари шумо хушнуд аст, ки ба шумо салтанат бидиҳед. Молу мулки худро бифурӯшед ва садақа диҳед; худро бо ҳамёнҳое, ки пир нашавад, бо ганҷ таъмин кунед. дар осмоне ки вайрон намешавад, ба он ҷо дузд наздик намешавад ва ҳеҷ куя нобуд намекунад; зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. 1 Тимотиюс 5:8 - "Аммо агар касе ба хешовандони худ ва махсусан аъзоёни хонаводааш ғамхорӣ накунад, вай имонро инкор кардааст ва аз беимонон бадтар аст".

Боби 28-уми Масалҳо дар бораи ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла оқибатҳои бадӣ, арзиши адолат ва аҳамияти беайбӣ ҳикмат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо нишон додани оқибатҳои бадӣ ва беитоатӣ ба аҳкоми Худо оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки касоне, ки аз паи адолат ҳастанд, амният ва баракат пайдо хоҳанд кард. Он инчунин аз беинсофӣ ва зулм огоҳ мекунад (Масалҳо 28:1-14).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳои камбизоатӣ, роҳбарӣ ва ростқавлӣ дахл мекунанд. Он оқибатҳои манфии марбут ба танбалӣ ва фоидаи беинсофонаро таъкид мекунад. Он аҳамияти роҳбарии оқилонаро бар адолат ва ростқавлӣ таъкид мекунад. Он инчунин баракатҳоеро, ки аз ростқавлӣ зиндагӣ мекунанд, таъкид мекунад (Масалҳо 28:15–28).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳаштуми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла оқибатҳои дар натиҷаи бадӣ,
арзиши марбут ба адолат,
ва ба беайбӣ аҳамият дода мешавад.

Эътироф кардани оқибатҳои дар бадӣ зоҳиршуда ва инчунин таъкид ба пайравӣ ба адолат барои амният ва баракатҳо.
Бар зидди беинсофӣ ва зулм эҳтиёткор буданро таъкид мекунад.
Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути масалҳои инфиродӣ, аз қабили камбизоатӣ, роҳбарӣ, ростқавлӣ ва таъкид кардани эътирофи натиҷаҳои манфии марбут ба танбалӣ ё фоидаи ғайриқонунӣ.
Таъкид кардани аҳамияти роҳбарии оқилона дар асоси адолат ва ростқавлӣ ва инчунин манфиатҳои аз зиндагии ҳалол ба даст овардашуда.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи фаҳмиши оқибатҳои амалҳои бад, қадр кардани тарзи ҳаёти одилона барои дарёфти амният ва баракатҳо ҳангоми пешгирӣ аз беинсофӣ ё рафтори золимона. Илова бар ин, эътирофи аҳамияти роҳбарии хирадмандона реша дар адолат ва ростқавлӣ дар баробари қабули ростқавлӣ дар ҳама паҳлӯҳои ҳаёт.

Масалҳо 28:1 Шоир гурезад, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст.

Одил ҷасур ва нотарс аст, дар ҳоле ки бадкорон тарсонанд ва гурехта, вақте ки касе онҳоро таъқиб намекунад.

1. Аҳамияти ҷасорат ва имон дар баробари душвориҳо.

2. Оқибатҳои зиндагии бадӣ.

1. Ишаъё 41:10 - натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Масалҳо 28:2 Барои ҷинояти замин мирони он бисьёранд; лекин бо шахси хирад ва дониш ҳолати он дароз хоҳад шуд.

Бо мадади одами доно ва донишманд давлати заминро дароз кардан мумкин аст.

1: Аз ин порча мо метавонем бифаҳмем, ки хирад ва дониш калиди зиндагии босаодат аст.

2: Масалҳо 28:2 ба мо хотиррасон мекунад, ки марди хирадманд ва донишманд метавонад ба давлати миллат фоидаи дарозмуддат оварад.

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Масалҳо 28:3 Камбағале, ки ба бечорагон ситам мекунад, мисли борони пурбор аст, ки ғизое намемонад.

Марди бечорае, ки ба камбағалон зулм мекунад, мисли тӯфонест, ки ба касе фоидае намеорад.

1: Мо бояд бо захираҳое, ки Худо ба мо додааст, саховатманд бошем, то ба камбағалон кӯмак кунем.

2: Мо набояд аз бенавоён ва мазлумон баҳра барем, балки ба ҷои онҳо раҳм ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

1: Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед"; гарм ва серғизо нигоҳ доред, аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

2: Isaiah 58:6-7 - Оё ин гуна рӯза нест, ки ман баргузидаам: занҷирҳои беадолатиро кушоям ва риштаҳои юғро кушоям, мазлумонро озод кунам ва ҳар юғро бишканам? Магар ин нест, ки ғизои худро бо гуруснагон тақсим кунӣ ва оворагони бечараро ҳангоми дидани бараҳна сарпаноҳ додан, онҳоро пӯшидан ва аз гӯшту хуни худ рӯй нагардонӣ?

Масалҳо 28:4 Онҳое, ки шариатро тарк мекунанд, шарирро ситоиш мекунанд, вале онҳое ки шариатро риоя мекунанд, бо онҳо мубориза мебаранд.

Онҳое, ки шариатро риоя намекунанд, аксар вақт бадкоронро ситоиш мекунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки шариатро риоя мекунанд, ба гуноҳҳои худ муқобилат мекунанд.

1. Муҳимияти риоя кардани қонуни Худо

2. Хатари худдорӣ дар баробари бадӣ

1. Румиён 6:16 - Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай ҳастед, ба ҳар кӣ итоат мекунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Масалҳо 28:5 Бадҳо довариро намефаҳманд, аммо толибони Худованд ҳама чизро мефаҳманд.

Бадкорон адолатро намефаҳманд, аммо толибони Худованд ҳама чизро мефаҳманд.

1. Қудрати ҷустуҷӯи Худо: Ҳама чизро дарк кунед

2. Ба доми бадӣ наафтед: Худовандро биҷӯед

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Ирмиё 29:13 - Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

Масалҳо 28:6 Камбағале, ки бо адолати худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз касе ки дар роҳҳои худ каҷ аст, гарчанде ки сарватдор бошад.

Одил ва фақир будан беҳтар аз сарватманду шарир.

1. Неъмати адолат

2. Хавфи вайроншавӣ

1. Ишаъё 33:15-16 Он ки одилона рафтор мекунад ва рост мегӯяд; он ки аз фоидаи зулм беэътиноӣ мекунад, дастҳояшро аз гирифтани ришва меафканад, гӯшҳояшро аз шунидани хун мебандад ва аз дидани бадӣ чашмонашро мебандад; Вай бар баланд сокин хоҳад шуд: макони муҳофизати ӯ ҷанги сангҳо хоҳад буд: ба ӯ нон дода мешавад; обҳои ӯ боэътимод хоҳад буд.

2. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фасод намекунад, ва Дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Масалҳо 28:7 Ҳар кӣ шариатро риоят мекунад, писари доно аст, аммо ҳар кӣ рафиқи ошӯбгарон бошад, падари худро шарманда мекунад.

Риояи шариат оқилона аст, аммо муошират бо одамони бадахлоқ боиси расвоии оила мегардад.

1: Доно бошед ва ба қонунҳои Худо итоат кунед.

2: Бо одамони бадахлоқ муошират накун ва аҳли оилаатро расво накун.

1: Эфсӯсиён 5: 11-12 - Бо аъмоли бесамари зулмот коре накунед, балки онҳоро фош кунед.

2: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

Масалҳо 28:8 Ҳар кӣ бо рибо ва фоидаи ноҳақ дороии худро афзун мекунад, онро барои касе ҷамъ мекунад, ки ба бечорагон раҳм мекунад.

Сарватдорон бояд захираҳои худро барои кӯмак ба одамони камбизоат истифода баранд.

1. "Қудрати додан"

2. «Баракати Худо бар касоне, ки ба бенавоён ёрӣ мерасонанд»

1. Матто 25:40 - "Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунон ки шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардаед, ба ман ҳам кардаед."

2. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ баста бошад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

Масалҳо 28:9 Ҳар кӣ гӯши худро аз шунидани шариат дур кунад, ҳатто дуои ӯ зишт хоҳад буд.

Аз шунидани шариат рӯй гардондан, намози касро зишт мекунад.

1. Муҳимияти итоат ба шариати Худо, то дуои муассир бошад.

2. Фаҳмидани он ки Худо мехоҳад, ки дилҳои мо бо Каломи Ӯ мувофиқ бошанд.

1. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2. Забур 66:18-19 - Агар ман гуноҳро дар дили худ нигоҳ медоштам, Худованд гӯш намекард; вале Худо ба ростӣ овози маро дар дуо шунид ва шунид.

Масалҳо 28:10 Ҳар кӣ одилонро бо роҳи бад гумроҳ кунад, худаш дар чоҳи худ хоҳад афтод, вале одил молики неъматҳост.

Онон, ки некӯкоронро гумроҳ мекунанд, ба ҷазои аъмоли худ гирифтор хоҳанд шуд ва парҳезгоронро ба неъматҳо неъмат медиҳад.

1. Оқибатҳои гумроҳ кардани дигарон

2. Подоши адолат

1. Масалҳо 11:8 - Одил аз мусибат халос мешавад, ва ба ҷои ӯ шарир меояд.

2. Ишаъё 1:17 - Кори хубро омӯзед; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед.

Масалҳо 28:11 Сарватманд дар ғурури худ хирадманд аст; вале бенавое ки хирад дорад, ӯро меҷӯяд.

Шахси бой метавонад худро доно меҳисобад, аммо камбағале, ки ақл дорад, ӯро фош мекунад.

1. Хатари мағрурӣ: Фурӯпошии сарватманд

2. Қудрати хоксорӣ: баланд бардоштани фақирон

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Матто 5:3 - Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

Масалҳо 28:12 Вақте ки одилон шодӣ мекунанд, ҷалоли бузург аст, аммо вақте ки шарир бармехезад, одам пинҳон мешавад.

Вақте ки одилон шодӣ мекунанд, Худоро ҷалол медиҳанд; Аммо вақте ки шарирон боло мебароянд, одилон бояд пинҳон шаванд.

1. Шодии адолат

2. Қудрати бадӣ

1. Забур 37:7-11 - Дар ҳузури Худованд ором бошед ва барои Ӯ сабр кунед; Вақте ки одамон дар роҳи худ муваффақ мешаванд, вақте ки онҳо нақшаҳои бади худро иҷро мекунанд, хавотир нашавед.

2. Румиён 12:17-21 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

Масалҳо 28:13 Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, комёб нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад шуд.

Ин оят ба иқрор ва тарк кардани гуноҳҳо ташвиқ мекунад, то ки раҳмате ба даст биёрад.

1. Зиндагӣ бо иқрор ва раҳм - Муҳокима дар бораи чӣ гуна зиндагӣ кардан бо тавбаи ҳақиқӣ ва гирифтани раҳмати Худо.

2. Хатари пинҳон кардани гуноҳ - Таҳқиқи оқибатҳои пинҳон кардани гуноҳ ва аҳамияти эътирофи он.

1. 1 Юҳанно 1:9, «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

2. Забур 51:17, "Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ кард."

Масалҳо 28:14 Хушо касе ки ҳамеша метарсад, аммо ҳар кӣ дилаш сахтгир аст, ба фитна афтода хоҳад шуд.

Хушо касе ки ҳамеша аз Худованд метарсад; вале онхое, ки дилашон сангдил аст, ба мусибат дучор мешаванд.

1. Аз ношинос натарс, аз Худованд битарс

2. Дили худро сахт макун, ба сӯи Худованд нарм кун

1. Ишаъё 8:12-13 "Ҳар он чиро, ки ин қавм тавтиъа меноманд, тавтиъа нахонед, ва аз он чизе ки онҳо метарсанд, натарсед ва натарсед. Аммо Худованди лашкарҳо, Ӯро муқаддас гардонед. Бигзор ӯ барои шумо бошад. битарсед ва бигзор вай тарси шумо бошад.

2. Забур 34:8-9 Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст! Хушо марде, ки ба ӯ паноҳ мебарад! Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро онҳое ки аз Ӯ метарсанд, камӣ надоранд!

Масалҳо 28:15 Мисли шери ғуррон ва хирси дурбон; Ҳокими шарир бар мардуми бечора низ чунин аст.

Ҳокими бадкирдор табиати ваҳшиёнае дорад, ки мисли шери ғуррон ва хирси дурбон нисбат ба мардуми бечора.

1: Ҳамчун масеҳиён, мо бояд кӯшиш кунем, ки онҳоеро, ки дар ҷомеа осебпазиранд, муҳофизат кунем ва ба ҳокимони шарир муқобилат кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки адолатро ба мазлумонро бирасонем ва қудратеро, ки мо барои кӯмак ба камбизоатон ва осебпазирон дорем, эътироф кунем.

1: Isaiah 58: 6-7 Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам: раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон, барои озод кардани мазлум, ва ҳар як юғро шикастан? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим кунӣ, Ва мискинони рондашударо ба хонаи худ оварӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ки ӯро мепӯшӣ, Ва аз ҷисми худ пинҳон намекунӣ?

2: Яъқуб 1:27 Дини пок ва покиза дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон равед ва худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доред.

Масалҳо 28:16 Сардоре, ки хирад намехоҳад, ситамгари бузург аст; лекин ҳар кӣ аз тамаъ нафрат мекунад, умри худро дароз мекунад.

Шоҳзодаи бефаҳм золими бузург аст; нафрат доштан ба тамаъ боиси умри дарозтар мегардад.

1. Қувваи фаҳмиш: Чӣ тавр хирад метавонад ба мо кӯмак кунад, ки зиндагии беҳтареро пеш барем

2. Бахилӣ ва саховатмандӣ: Чӣ гуна саховатмандӣ метавонад ба умри дарозтар расонад

1. Қӯлассиён 3:5 - «Пас, он чиро, ки ба табиати заминии шумо тааллуқ дорад, бикушед: зино, нопокӣ, шаҳват, ҳавасҳои бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастӣ аст».

2. Такрори Шариат 8:18 - «Лекин Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато мекунад ва аҳди Худро, ки ба аҷдодони шумо қасам хӯрда буд, тасдиқ мекунад, чунон ки имрӯз аст».

Масалҳо 28:17 Касе ки ба хуни касе зӯроварӣ кунад, ба чоҳ гурезад; бигзор ҳеҷ кас дар вай бимонад.

Ин оят таъкид мекунад, ки афроде, ки зӯроварӣ мекунанд, муҷозот хоҳанд шуд ва набояд ҳифз шавад.

1.Худованд саранҷом касонеро, ки ба зӯроварӣ даст мезананд, муҷозот хоҳад кард ва ҳеҷ кас монеи ин азоб нашавад.

2. Мо бояд барои густариши сулҳу адолат талош кунем, на хушунат.

1. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо писарони Худо хонда хоҳанд шуд».

2. Румиён 12:21 - «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Масалҳо 28:18 Ҳар кӣ рост рафтор кунад, наҷот хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ дар роҳи худ каҷрав аст, дарҳол фурӯ хоҳад рафт.

Онҳое, ки ҳаёти адолатро интихоб мекунанд, наҷот хоҳанд ёфт, аммо онҳое, ки дар роҳи худ якравӣ мекунанд, зуд фурӯ хоҳанд рафт.

1: Худо ҳамеша дар он аст, ки онҳоеро, ки одилона зиндагӣ мекунанд, наҷот диҳад, аммо онҳоеро, ки якравона роҳи худро интихоб мекунанд, наҷот намедиҳад.

2: Мо бояд ҳаёти одилонаро интихоб кунем, то наҷот ёбем, вагарна мо зуд меафтем.

1: Матто 7:13-14, "Аз дарвозаи танг дароед; зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёранд, ки аз он дохил мешаванд. Зеро танг аст дар ва душвор аст. роҳе, ки ба ҳаёт мебарад, ва кам ҳастанд, ки онро пайдо мекунанд ».

2: Ғалотиён 6:7-8, "Фирефта нашавед, Худоро масхара намекунанд; зеро ҳар он чи одам мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, ҷисм хоҳад фасодро даравад, аммо касе ки мекорад ба иродаи Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

Масалҳо 28:19 Ҳар кӣ замини худро кишт мекунад, нони фаровон хоҳад дошт;

Ҳар кӣ замини худро кор кунад, аз фаровонӣ баракат хоҳад ёфт; Аммо ҳар кӣ аз паи корҳои хушку холӣ бошад, ҷуз фақирӣ чизе надорад.

1. Баракати меҳнати сахт

2. Оқибатҳои машғулиятҳои бекора

1. Масалҳо 10:4, Касе ки дасти суст дорад, камбағал мешавад, вале дасти меҳнатдӯст бой мешавад.

2. Забур 128:2, Ту самараи меҳнати худро хоҳӣ хӯрд; баракат ва ободии шумо бошад.

Масалҳо 28:20 Одами содиқ аз баракатҳо фаровон мешавад, аммо ҳар кӣ барои бой шудан шитоб мекунад, бегуноҳ нахоҳад буд.

Шахси мӯътамад, ки ба Худованд таваккал мекунад, баракат хоҳад ёфт, аммо онҳое, ки пул кор мекунанд, бегуноҳ нестанд.

1. Вафодорӣ ва поквиҷдонӣ: Чӣ гуна бояд зиндагии пурбаракат дошта бошад

2. Хатари тамаъ: Чӣ гуна бояд аз домҳои ҷустуҷӯи сарват канорагирӣ кард

1. Масалҳо 11:28, «Касе ки ба сарвати худ эътимод дорад, меафтад, вале одил мисли барги сабз мешукуфад».

2. Воиз 5:10, «Касе ки пулро дӯст медорад, аз пул сер намешавад, ва касе ки фаровониро дӯст медорад, аз даромади он сер намешавад».

Масалҳо 28:21 Эҳтиром нисбат ба одамон хуб нест, зеро ки одам барои як пора нон гуноҳ мекунад.

Эҳтироми одамон аз рӯи вазъи иҷтимоӣ ё иқтисодии онҳо нодуруст аст.

1: Мо набояд иҷозат диҳем, ки доварии мо аз рӯи сатҳӣ дар сарват ва қудрат абрнок шавад.

2: Мо бояд ба ҳама одамон, новобаста аз мақому молу мулкашон, муҳаббат ва эҳтиром зоҳир кунем.

1: Яъқуб 2:1-4 - Аз рӯи вазъи иҷтимоӣ ва иқтисодии одамон ғамхорӣ накунед.

2: Ғалотиён 6: 9-10 - Якдигарро аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки бо доварии дуруст ҳукм кунед.

Масалҳо 28:22 Касе ки ба сарватдор шудан мешитобад, чашми бад дорад, ва намедонад, ки фақр ба сари ӯ меояд.

Саросема барои ҷамъ овардани сарват метавонад ба фақр оварда расонад.

1. Хатари тамаъ ва шитобкорӣ

2. Қаноатмандӣ аз ризқи Парвардигор

1. Масалҳо 10:4, «Касе ки бо дасти сусткор камбағал мешавад, вале дасти меҳнатдӯст бой мешавад».

2. Филиппиён 4:11-13, "На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, сер шавам ва мӯҳтоҷ шавам; ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Масалҳо 28:23 Касе, ки баъдтар одамро мазаммат мекунад, назар ба он ки бо забон хушомадгӯй мекунад, илтифоти бештар пайдо мекунад.

Сарзаниш кардан ба ҷои хушомадгӯйӣ бештар манфиат меорад.

1. Аҳамияти гуфтани ҳақиқат ба ҷои дурӯғ.

2. Қувваи танқиди созанда.

1. Масалҳо 15:1-2 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад. Забони хирадмандон дониш мебахшад, вале даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад.

2. Яъқуб 3:8-10 - Аммо ҳеҷ кас наметавонад забонро ром кунад. Ин як бадии ноором, пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро лаънат мекунем, ки ба сурати Худо офарида шудаанд. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон ва хоҳарони ман, набояд ин тавр бошад.

Масалҳо 28:24 Ҳар кӣ падар ё модари худро ғорат карда, гӯяд: "Ин гуноҳ нест; хамсафари вайронкунанда хамин аст.

Ғорат кардани падару модар гуноҳ маҳсуб мешавад ва онҳое, ки ин ҷиноятро содир мекунанд, ба ҳалокат рабт доранд.

1. "Оё аъмоли шумо аз суханони шумо баландтар аст?"

2. «Оқибатҳои нохуши ноадолатӣ».

1. Хуруҷ 20:12 - "Падару модари худро эҳтиром намо, то ки рӯзҳои ту бар замине, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад".

2. Эфсӯсиён 6: 1-3 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми аввалин аст, бо ваъдае, ки ин ба шумо хуб ояд ва шумо баҳраи дароз кашед. ҳаёт дар рӯи замин».

Масалҳо 28:25 Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ хоҳад шуд.

Мағрур боиси ҷанҷол мегардад, аммо таваккал ба Худованд шукуфоӣ меорад.

1: Мо бояд ба Худованд таваккал карданро ёд гирем, то баракатҳои Ӯро эҳсос кунем.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва аз ғурур дурӣ ҷӯем, агар мехоҳем дар сулҳу ваҳдат зиндагӣ кунем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат, ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан.

2: 1 Петрус 5:5-7 - Ҳамин тавр, эй ҷавонтар, худро ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз гардонад.

Масалҳо 28:26 Касе, ки ба дили худ таваккал мекунад, нодон аст, аммо ҳар кӣ оқилона рафтор кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Боварӣ ба дили худ боиси беақлӣ мешавад, аммо пайравони ҳикмат наҷот хоҳанд ёфт.

1. Роҳи ҳикмат: Омӯзиши таваккал ба Худо ба ҷои худ

2. Оқибатҳои пайравӣ ба дили худ: эътирофи аблаҳии худбоварӣ

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад ва аз гармӣ наметарсад. меояд, зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро меваҳояшро бас намекунад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Масалҳо 28:27 Касе, ки ба мискинон садақа медиҳад, камӣ нахоҳанд дошт, аммо касе ки чашмони худро пинҳон мекунад, лаънати бисьёре хоҳад дошт.

Ҳар кӣ ба мискинон медиҳад, мӯҳтоҷ нахоҳад шуд; вале онхое, ки эхтиёчоти дигаронро сарфи назар мекунанд, лаънат мешаванд.

1: Худо онҳоеро, ки ба камбағалон саховатманданд, баракат медиҳад.

2: Нодида гирифтани ниёзҳои дигарон лаънатро меорад.

1: Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? 15 Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. 16 Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед"; гарм ва серғизо нигоҳ доред, аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? 17 Ба ин монанд, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

2: Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бар дӯш гиред ва бо ин роҳ шумо шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард.

Масалҳо 28:28 Вақте ки шарирон бархостанд, одамон пинҳон мешаванд, вале вақте ки онҳо нобуд мешаванд, одилон меафзоянд.

Шарирон бархоста, мардумро пинҳон мекунанд, вале вақте ки онҳо ҳалок мешаванд, одилон афзун мешаванд.

1. Қувваи одил: чӣ гуна имон тарсро мағлуб мекунад

2. Қудрати сабр: Пайравӣ аз роҳи Худо дар баробари душвориҳо

1. Забур 34:4-7 Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод.

2. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Дар Масалҳо боби 29 оид ба ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт, аз ҷумла оқибатҳои якравӣ, арзиши хирад ва аҳамияти интизом ҳикмат оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо нишон додани оқибатҳои якравӣ ва исён оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки онҳое, ки дар беитоатии худ исрор мекунанд, ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд. Он ҳамчунин муҳимияти роҳнамоии оқилона ва гӯш кардани ислоҳро таъкид мекунад (Масалҳо 29:1–11).

Параграфи 2: Боб бо зарбулмасалҳое идома дорад, ки ба мавзӯъҳое, аз қабили роҳбарӣ, адолат ва интизом муроҷиат мекунанд. Он аҳамияти роҳбарии одилро, ки адолат ва адолатро пеш мебарад, таъкид мекунад. Он инчунин манфиатҳои интизомро дар ташаккули хислат ва канорагирӣ аз беақлӣ таъкид мекунад (Масалҳо 29:12-27).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту нӯҳуми Масал ҳикмат пешниҳод мекунад
дар паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт,
аз ҷумла оқибатҳои дар натиҷаи якравӣ,
арзиши марбут ба хирад,
ва ба интизом ахамият медиханд.

Эътироф кардани натиҷаҳое, ки дар якравӣ ва исён нишон дода шудаанд ва инчунин таъкид ба ҳалокати онҳое, ки дар беитоатӣ истодагарӣ мекунанд. Таъкид кардани аҳамияти роҳнамоии оқилона ва гӯш кардани ислоҳ. Ҳалли мавзӯъҳои гуногун тавассути масалҳои инфиродӣ, аз қабили роҳбарӣ, адолат, интизом ва таъкид кардани эътирофи аҳамияти марбут ба роҳбарии одил, ки адолатро пеш мебарад.
Таъкид кардани эътирофи манфиатҳое, ки дар натиҷаи интизом дар ташаккули хислат ба вуҷуд меоянд ва аз рафтори беақлона канорагирӣ мекунанд.
Пешниҳоди фаҳмиш дар фаҳмидани оқибатҳои якравӣ ва исён, қадр кардани маслиҳати оқилона ҳангоми қабули ислоҳ. Илова бар ин, эътироф кардани аҳамияти роҳбарии одилона, ки реша дар адолат аст ва инчунин қабул кардани интизом барои рушди шахсӣ ва канорагирӣ аз амалҳои беақл.

Масалҳо 29:1 Касе ки борҳо мазаммат карда гардани худро сахт мекунад, ногаҳон нобуд хоҳад шуд, ва он беилоҷ аст.

Оқибатҳои рад кардани қабули ислоҳ сахт аст.

1. Саркашии ислоњ боиси харобї ва харобї мегардад.

2. Файзи Худо ба мо имкон медиҳад, ки аз гуноҳҳои худ рӯй гардонем ва ислоҳи Ӯро қабул кунем.

1. Ибриён 12: 5-11 - "Ва ту насиҳатеро, ки ба ту дар бораи писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардай: Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун, ва вақте ки Ӯ шуморо мазаммат мекунад, рӯҳафтода нашав; дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул кунад, тозиёна мезанад.

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд, ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шарионаи онҳо рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва шифо мебахшам. замини онҳо».

Масалҳо 29:2 Ҳангоме ки одилон ҳукмрон бошанд, мардум шод мешаванд, вале вақте ки шарир ҳукмронӣ мекунад, мардум мотам мегиранд.

Вақте ки одил роҳбарӣ мекунад, мардум хушбахтанд; вақте ки одамони бад роҳбарӣ мекунанд, мардум ғамгин мешаванд.

1: Худо аз мо интизор аст, ки бо адолат роҳнамоӣ кунем ва адолатро ҷустуҷӯ кунем, на худхоҳӣ ва тамаъкорӣ.

2: Мо бояд аз таъсири қарорҳои худ дар хотир дошта бошем ва мувофиқи иродаи Худо роҳнамоӣ кунем.

1: Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2: Ирмиё 22:3-4 - Худованд чунин мегӯяд: Инсоф ва адолатро ба ҷо овар, ва аз дасти ситамгар раҳо кун, ки ғорат шудааст. Ва ба аҷнабиён, ятимон ва бевазани муқим бадӣ ва зӯроварӣ накун, ва дар ин макон хуни бегуноҳ нарез.

Масалҳо 29:3 Ҳар кӣ ҳикматро дӯст медорад, падари худро шод мекунад;

Касе, ки хирад меҷӯяд, падари худро шод хоҳад кард, ва он ки бо занони бадахлоқ муошират мекунад, дороии худро барбод медиҳад.

1: Ҳикмат биҷӯед, на беақлӣ.

2: Падару модари худро эҳтиром намо, бо интихоби оқилонаи зиндагӣ.

1: Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2: Эфсӯсиён 6:1-2 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед; ин ҳукми аввалин бо ваъда аст".

Масалҳо 29:4 Подшоҳ заминро ба воситаи довар мустаҳкам мекунад, аммо ҳар кӣ ҳадя мегирад, онро хароб мекунад.

Қарорҳои оқилонаи подшоҳ қудрати мустаҳкам кардани заминро доранд, дар ҳоле ки онҳое, ки бо ришва қарор қабул мекунанд, онро заиф мекунанд.

1. Қувваи доварии одилона: истодагӣ ба адолат дар ҷаҳони фасодзада

2. Хатари тамаъ: рад кардани васвасаи ришвахорӣ

1. Масалҳо 8:15-16 - «Ба воситаи Ман подшоҳон ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимон адолатро ҳукм мекунанд; ба воситаи Ман ҳокимон ҳукмронӣ мекунанд, ва ашрофзодагон, ҳамаи онҳое ки адолатро идора мекунанд.

2. Ишаъё 11: 2-5 - "Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд. Ва лаззати ӯ хоҳад буд. аз Худованд битарс: вай аз рӯи чашмонаш доварӣ накунад, ва баҳсҳоро аз рӯи гӯшҳояш ҳал накунад, балки бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони рӯи замин адолат ҳукм хоҳад кард; заминро бо асои даҳонаш бизан, ва бо нафаси лабонаш шарирро хоҳад кушт, адолат камари камар ва вафодорӣ камари камар аст.

Масалҳо 29:5 Шахсе, ки ба ёри худ хушомад мезанад, барои пойҳояш тӯр мебахшад.

Хушомадгӯии ҳамсоя метавонад хатарнок бошад ва бояд аз он худдорӣ кард.

1. "Аз хушомадгӯӣ эҳтиёт шавед"

2. «Хатарҳои сӯиистифодаи дигарон»

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

2. Масалҳо 26:28 - "Забони дурӯғгӯ аз мубталоён нафрат мекунад, ва даҳони хушомадгӯй хароб мекунад".

Масалҳо 29:6 Дар гуноҳи одами бад дом ҳаст, вале одил суруд ва шодӣ мекунад.

Гуноҳи бадӣ ба дом меорад, вале одилон шодӣ мекунанд ва месароянд.

1. Шодии одил: Бо вуҷуди озмоишҳо шодӣ кардан дар Худованд

2. Доми гуноҳ: Чӣ гуна гуноҳ моро ба дом меандозад ва моро аз Худованд нигоҳ медорад

1. Забур 31:1-2 - Хушо касе ки гуноҳаш омурзида шудааст ва гуноҳаш пӯшида шудааст. Хушо марде, ки Худованд дар ҳаққи ӯ ҳеҷ гуноҳе ҳисоб намекунад, ва дар рӯҳаш ҳеҷ макр нест.

2. Филиппиён 4:4 - Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегӯям: шод бошед!

Масалҳо 29:7 Одил сабаби мискинро мебинад, вале шарир намедонад, ки онро намедонад.

Одил ба эҳтиёҷоти камбағалон таваҷҷӯҳ мекунад, дар ҳоле ки шарирон ба ниёзҳои бенавоён аҳамият намедиҳанд.

1: Мо бояд ҳамеша онҳоеро, ки аз худамон камбахтанд, ба ёд орем ва ба онҳо шафқат ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти одилона зиндагӣ кунем, ба ҷои он ки онҳоро нодида гирем, ба ниёзмандон кӯмак расонем.

1: Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон рафта, худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан.

2: Matthew 25:40 - NIV - Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо барои яке аз хурдтарин бародарону хоҳарони ман кардаед, барои ман кардаед".

Масалҳо 29:8 Мардони тамасхур шаҳрро ба дом меоранд, вале хирадмандон ғазабро дур мекунанд.

Мардони тамасхур метавонанд шаҳрро хароб кунанд, дар ҳоле ки хирадмандон хашмро ором карда, ҷанҷолро пешгирӣ карда метавонанд.

1: Қувваи доварии нек ва сухани хирадманд.

2: Хатари такаббур ва тамасхур.

1: Масалҳо 15:1 - "Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад".

2: Яъқуб 3:17 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, нарм ва осон аст, ки пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ аст."

Масалҳо 29:9 Агар доно бо одами нодон муҷодала кунад, хоҳ хашмгин шавад, хоҳ хандад, оромӣ нест.

Одами доно, агар бо одами нодон бањс кунад, њаргиз оромї намеёбад, новобаста аз он ки одами нодон чи гуна муносибат кунад.

1. Дар пайи сулҳ: омӯхтани мухолифат бо файз

2. Аҳамияти насиҳати хирад дар баробари беақлӣ.

1. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

2. Яъқуб 3:13-18 - Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бо рафтори некаш бигзор корҳояшро дар ҳалимати хирад нишон диҳад.

Масалҳо 29:10 Хунхор аз росткор нафрат мекунад, вале одил ҷони худро меҷӯяд.

Одил ҷони росткоронро меҷӯянд, дар ҳоле ки хунхорҳо аз онҳо нафрат доранд.

1) Қудрати муҳаббат бар нафрат

2) Аҳамияти ҷустуҷӯи адолат

1) Матто 5:44-45: Аммо Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки писарони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед. Зеро ки Ӯ офтоби худро бар бадӣ ва бар некӣ тулӯъ мекунад ва бар одил ва бар золимон борон мефиристад.

2) Румиён 12:19-21: Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам" мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душманат гурусна бошад, ӯро таъом деҳ; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед; зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Масалҳо 29:11 Нодон тамоми андешаи худро баён мекунад, вале хирадманд онро то охир дар худ нигоҳ медорад.

Одами оқил хирадро медонад ва забонашро то лаҳзаи муносиб нигоҳ медорад, мисли аблаҳи беандеша сухан мегӯяд.

1. Вақти сухан гуфтан ва вақти хомӯш будан: Масалҳо 29:11

2. Қувваи оқилона: Фаҳмидани ҳикмати Масалҳо 29:11

1. Воиз 3:1–8

2. Яъқуб 1:19–20

Ҳикматлар 29:12: Агар ҳоким ёлғон гапига қулоқ солса, унинг барча хизматкорлари фосиқдир.

Ҳоким, ки ба дурӯғ гӯш медиҳад, боиси бадкирдор шудани ҳамаи хизматгорон мегардад.

1. Хатари бовар кардан ба дурӯғ

2. Қудрати пешвои хуб

1. Забур 101:7 - Касе ки маккор мекунад, дар хонаи Ман сокин нахоҳад шуд; касе, ки дурӯғ мегӯяд, пеши назари ман нахоҳад монд.

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ.

Масалҳо 29:13 Бечора ва маккор бо ҳам вомехӯранд, Худованд чашмони онҳоро равшан мекунад.

Худованд ҳам ба фақиру фиребгарон инсоф ва маърифат мебахшад.

1: Мо ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки Худо адолаткунандаи ниҳоист ва Ӯ ба мӯҳтоҷон ва ситамкорон равшанӣ мебахшад.

2: Мо бояд саъй кунем, ки мисли Худо бошем ва ба ҳама, новобаста аз вазъият ва рафторашон, адолат ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

1: Isaiah 58:6-7 Оё ин рӯзае нест, ки ман интихоб мекунам: воз кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлум ва шикастани ҳар юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?

2: Мико 6:8 Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Масалҳо 29:14 Подшоҳе, ки бенавоёнро содиқона доварӣ мекунад, тахти ӯ то абад устувор хоҳад буд.

Подшоҳе, ки бенавоёнро содиқона доварӣ мекунад, то абад пойдор хоҳад шуд.

1. Қувваи роҳбарии мӯътамад

2. Неъмати ғамхорӣ дар бораи камбағалон

1. Ишаъё 32:1-2 - "Инак, подшоҳ бо адолат ҳукмронӣ хоҳад кард, ва мирон бо адолат ҳукмронӣ хоҳанд кард. Ҳар яке мисли паноҳгоҳ аз шамол ва паноҳгоҳ аз тӯфон, мисли ҷӯйҳои об дар кишвари хушк хоҳанд буд. , мисли сояи санги бузург дар замини хушк».

2. Матто 25:35-40 - "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед, ба ман либос лозим буд ва шумо маро пӯшондед. , Ман бемор

будам ва ту маро нигоҳубин мекардӣ, дар зиндон будам ва ба хабаргирии ман омадӣ».

Масалҳо 29:15 Асои ва мазаммат ҳикмат медиҳад, аммо кӯдаке, ки ба худаш мондааст, модари худро шарманда мекунад.

Асои, сарзаниш ва ҳидоят метавонад ба кӯдак хирад оварад, дар ҳоле ки онҳоро ба ихтиёри худ гузоштан шармандагист.

1. Ҳикмати ҳидояти падару модар

2. Қувваи зарбулмасал дар тарбияи фарзанд

1. Эфсӯсиён 6:4 - Падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Такрори Шариат 6:6-7 - Ин аҳкоме, ки имрӯз ба шумо медиҳам, бояд дар дили шумо ҷой гирад. Онҳоро ба фарзандони худ таассурот диҳед. Дар бораи онҳо ҳангоми дар хона нишастан ва ҳангоми роҳ рафтан, хобидан ва бархостан сӯҳбат кунед.

Масалҳо 29:16 Вақте ки шарирон зиёд мешаванд, ҷиноят меафзояд, вале одилон фурӯпошии худро хоҳанд дид.

Вақте ки шарирон зиёд мешаванд, гуноҳ зиёд мешавад; вале одил адолатро мебинад.

1: Одилҳо, сарфи назар аз мавҷудияти бадӣ, барои садоқати худ подош хоҳанд гирифт.

2: Худо новобаста аз шумораи одамони шарир дар ҷаҳон адолатро барои одилон муқаррар хоҳад кард.

1: Ишаъё 3: 10-11 - Ба одилон бигӯед, ки кори онҳо хуб хоҳад буд, зеро онҳо самараи аъмоли худро хоҳанд хӯрд. Вой бар ҳоли бадкорон! Ба ӯ бемор хоҳад буд, зеро мукофоти дастҳояш ба ӯ дода мешавад.

2: Румиён 2:7-8 Ба онҳое ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод; балки барои касоне, ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва хашм хоҳад буд.

Масалҳо 29:17 Писаратро ислоҳ кун, ва ӯ ба ту оромӣ хоҳад дод; оре, ӯ ҷони туро шод хоҳад кард.

Ислоҳ кардани писари худ метавонад сулҳ ва хушбахтӣ оварад.

1: Ба кӯдакон таълим додани интизом ва эҳтиром ба оила оромӣ ва шодӣ меорад.

2: Қудрати интизом ва дастур барои сулҳ ва шодмонӣ ба оила.

1: Қӯлассиён 3:21 Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, то ки онҳо рӯҳафтода нашаванд.

2: Эфсӯсиён 6:4 Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

Масалҳо 29:18 Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум нобуд мешаванд, аммо касе ки шариатро риоят мекунад, хушбахт аст.

Бе рӯъё одамон умедро аз даст медиҳанд ва ноумед мешаванд; лекин онҳое ки ба қонунҳои Худо итоат мекунанд, шод хоҳанд шуд.

1. Нигоҳи Худо: Роҳ ба сӯи шодии ҳақиқӣ

2. Итоати Қонуни Худо: Калиди ҳаёти пурмаъно

1. Забур 19:7–11

2. Румиён 12:1-2

Масалҳо 29:19 Банда бо сухан ислоҳ намешавад, зеро агар фаҳмад, ҷавоб намедиҳад.

Хизматгор ба ислоҳи лафзӣ ҷавоб намедиҳад; фахманд хам, чавоб намедиханд.

1. Қувваи ислоҳи одилона: Чӣ гуна суханҳо, на ҷазои ҷисмонӣ, метавонанд ба тавбаи ҳақиқӣ оварда расонанд.

2. Аҳамияти гӯш кардан: Фаҳмидани зарурати кушода будан ба маслиҳати шахсони мансабдор.

1. Ибриён 12:11 - Дар айни замон ҳама гуна интизом на гуворо, балки дарднок менамояд, вале баъдтар он ба онҳое, ки аз рӯи он таълим гирифта шудаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолатеро, ки Худо талаб мекунад, ба вуҷуд намеорад.

Масалҳо 29:20 Оё одамеро мебинӣ, ки дар суханаш шитобкор аст? ба беақл аз ӯ умед бештар аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки бо вожаҳое, ки мо истифода мебарем, эҳтиётткор бошем, зеро аблаҳ нисбат ба касе, ки шитобкорона ҳарф мезанад, муваффақтар аст.

1. «Қувваи сухан: Чаро мо бояд бо сухани худ эҳтиёт бошем»

2. "Ҳикмати сабр: Таҳлили Масалҳо 29:20"

1. Яъқуб 1:19 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад".

2. Масалҳо 15:2 - "Забони хирадманд донишро таъриф мекунад, аммо даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад".

Масалҳо 29:21 Ҳар кӣ ғуломи худро аз кӯдакӣ ба таври нозук тарбия кунад, то охир писари ӯ шавад.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми ҷазо додани шахсони таҳти парастории мо пурсабр ва меҳрубон бошем, зеро он метавонад таъсири мусбати дарозмуддат дошта бошад.

1. «Омӯзиши муҳаббат: Манфиатҳои интизоми беморон»

2. "Сохтани оила: тарбияи муҳаббат тавассути интизом"

1. Эфсӯсиён 6:4 - «Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбия кунед».

2. Қӯлассиён 3:21 - «Эй падарон, фарзандони худро хашмгин накунед, вагарна онҳо рӯҳафтода мешаванд».

Масалҳо 29:22 Одами хашмгин ҷанҷол барангехт, ва хашмгин дар гуноҳ зиёд мешавад.

Марди хашмгин ва хашмгин ба низоъ бармеангезад ва гуноҳҳои зиёд содир мекунад.

1. Ғазаб: Гуноҳ ва оқибатҳои он

2. Ором нигоҳ доштан ва дар зери назорат мондан

1. Яъқуб 1:19-20 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 15:18 Марди хашмгин ҷанҷолро бармеангезад, аммо касе ки дар хашм оҳиста ҷанҷолро хомӯш мекунад.

Масалҳо 29:23 Мағрури одамро паст мекунад, вале иззат фурӯтанро дар рӯҳ дастгирӣ мекунад.

Мағрурӣ ҳалокат меорад ва фурӯтанӣ иззат меорад.

1: Мо бояд худро дар назди Худованд фурӯтан кунем ва ғурурро рад кунем, зеро танҳо дар он сурат мо метавонем иззати Ӯро ба даст орем.

2: Мо метавонем аз ин оят бифаҳмем, ки ғурур ба ҳалокат мебарад, дар ҳоле ки фурӯтанӣ ба подош мебарад.

1: Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ ба мо файзи бештар медиҳад. Ин аст, ки Навиштаҳо мегӯяд: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад.

2: Забур 138:6 - Ҳарчанд Худованд баланд аст, Ӯ ба фурӯтанон меҳрубонона менигарад; баланд бошад хам, онҳоро аз дур мебинад.

Масалҳо 29:24 Ҳар кӣ бо дузд шарик бошад, аз нафси худ нафрат мекунад: лаънатро мешунавад, вале ба он ифшо намекунад.

Ҳар касе, ки бо дузд муошират кунад, дар ниҳоят ба нафси худаш зиён мерасонад. Онҳо лаънатҳоро мешунаванд ва онро ошкор намекунанд.

1. Хатари муошират бо одамони ношоиста

2. Оқилона интихоб кардани дӯстон

1. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо шарирон қадам намезанад ва дар роҳе, ки гунаҳкорон мебаранд, намеистад ё дар байни масхаракунандагон наменишинад.

2. Забур 26:4-5 - Ман бо одамони маккор наменишинам ва бо риёкорон муошират намекунам. Ман аз анҷумани бадкорон нафрат дорам ва аз нишастан бо бадкорон худдорӣ мекунам.

Масалҳо 29:25 Тарси одам ба дом меорад, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, эмин хоҳад буд.

Тарс аз одамон метавонад ба дом афтад, аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, эминанд.

1. Амният ва амниятро дар Худо ёфтан

2. Ғалаба кардани тарс ва таваккал ба Худованд

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Масалҳо 29:26 Бисёриҳо дар ҷустуҷӯи илтифоти ҳоким; лекин доварии ҳар кас аз ҷониби Худованд аст.

Бисёриҳо ризояти шахсони қудратмандро меҷӯянд, аммо дар ниҳоят Худо доварӣ мекунад.

1: Дар хотир доштан муҳим аст, ки ҳама қудрат аз ҷониби Худост ва аз ҳад зиёд талаби ризоияти афроди қудратманд нест.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо довари ниҳоӣ аст ва пеш аз ҳама ризоияти Ӯро талаб кунем.

1: Забур 75: 6-7 - "Зеро ки тарғиб на аз шарқ, на аз ғарб ва на аз ҷануб меояд. Аммо Худо Довар аст: Ӯ якеро меандозад ва дигареро муқаррар мекунад".

2: Дониёл 4:17 - "Ин кор аз рӯи фармони посбонон ва талаби каломи муқаддасон аст, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло дар Малакути Одамҳо ҳукмронӣ мекунад ва медиҳад. онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад ва бар он пасттарин одамонро таъин мекунад».

Масалҳо 29:27 Одами золим барои одил зишт аст, ва касе ки дар роҳ одил аст, барои шарирон зишт аст.

Ин оят дар бораи тафовути байни одил ва шарир ва чӣ гуна ҳар яки якдигарро ҳамчун зишт меҳисобад.

1. Адолати Худо: Тафовут байни одил ва шарир

2. Зиндагии рост: баракати зишт будан барои бадкорон

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Забур 37:27 - Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; то ҷовидон хоҳед монд.

Боби 30-уми Масалҳо як бахши беназирест, ки суханони оқилонаи Агур, писари Ёкеро дар бар мегирад. Он дар бораи фурӯтанӣ, хирад ва тарси Худо фаҳмиш медиҳад.

Параграфи 1: Агур бо ифода кардани ҳисси ночизӣ ва фурӯтании худ дар назди Худо оғоз меёбад. Ӯ эътироф мекунад, ки ҳикмат ва фаҳмиш надорад, аммо эътимоднокӣ ва камолоти каломи Худоро эътироф мекунад (Масалҳо 30:1-6).

Параграфи 2: Агур пас аз он як қатор ибораҳои рақамиро пешниҳод мекунад, ки мушоҳидаҳои гуногунро дар бораи рафтори инсон ва падидаҳои табиат таъкид мекунанд. Ин масалҳо аҳамияти беайбӣ, қаноатмандӣ ва канорагирӣ аз такаббурро таъкид мекунанд (Масалҳо 30:7–33).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби сӣ ҳикматро пешкаш мекунад
ба воситаи суханони Агур,
таъкид ҷанбаҳои монанди фурӯтанӣ,
хирад ва тарси Худо.

Эътироф кардани фурӯтании аз ҷониби Агур баёншуда ва эътирофи ҳикмати Худо.
Таъкид кардани мушоҳидаҳои оид ба рафтори инсон тавассути ибораҳои ададӣ.
Тавассути ин зарбулмасалҳо ба мавзӯҳои гуногун, аз қабили поквиҷдонӣ, қаноатмандӣ муроҷиат намуда, ҳушёрӣ аз такаббурро таъкид мекунад. Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи қабул кардани фурӯтанӣ дар назди Худо, эътирофи ҳикмати Ӯ ҳангоми қадр кардани беайбӣ ва қаноатмандӣ дар зиндагӣ. Илова бар ин, дарки муҳим будани худдорӣ аз такаббур дар муносибатҳои худ бо дигарон.

Масалҳо 30:1 Суханони Агур ибни Ёко, пешгӯӣ: он мард ба Итиил, ҳатто ба Итиил ва Укал гуфт:

Агур писари Ёке ба Итиел ва Укал пешгӯӣ мекунад.

1. Қувваи нубувват

2. Ахамияти суханони Агур

1. Ҳабаққуқ 2:2-3 - "Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: "Рӯъёро бинавис ва онро дар рӯи мизҳо равшан кун, то касе ки онро мехонад, давад. охир он сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: ҳарчанд ба таъхир афтода бошад ҳам, мунтазири он бош, зеро ки он ҳатман меояд, дер нахоҳад монд».

2. Румиён 12: 6-8 - "Пас, бахшоишҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, хоҳ нубувват, балки мувофиқи таносуби имон нубувват кунем; ё

хидмат, дар хидмати худ мунтазир бошем. таълим медиҳад, ё касе ки насиҳат медиҳад, бо насиҳат: ҳар кӣ медиҳад, бигзор онро бо соддагӣ ба ҷо оварад, касе ки ҳукмронӣ кунад, бо ҷидду ҷаҳд ва касе ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

Масалҳо 30:2 Албатта, ман аз ҳар одам ваҳшӣтарам, ва фаҳмиши одамӣ надорам.

Ин порча дар бораи фурӯтании инсон дар эътирофи бефаҳмии худ сухан меронад.

1. Ҳикмати фурӯтанӣ: эътирофи маҳдудиятҳои мо

2. Фаҳмидани ҷои мо: Оғози инсонияти мо

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Масалҳо 30:3 Ман на ҳикмат омӯхтаам, на дониши муқаддасро.

Ман донишу хирад намерасад.

1. Ба Худо таваккал кардан ба ҳикмат

2. Ҷустуҷӯи дониши муқаддас

1. Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад.

2. Забур 118:66 Ба ман хирад ва дониш омӯз, зеро ки ман ба аҳкоми Ту имон дорам.

Масалҳо 30:4 Кӣ ба осмон сууд кардааст ё фуруд омадааст? ки бодро дар мушти худ чамъ кардааст? ки обро дар либос бастааст? ки тамоми ақсои заминро барпо кардааст? Номи ӯ чист ва номи писараш чист, агар гӯед?

Ин порча як қатор саволҳоро дар бораи қудрати Худо ба миён меорад ва бо даъвати номи Ӯ ва номи писараш хотима меёбад.

1. Подшоҳии Худо: Қудрати Худои Мутаъол

2. Донистани номи Худо: Даъват ба ибодати Ӯ

1. Забур 24:1-2 - Замин ва пуррагии он аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он. Зеро ки онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва бар обхезиҳо пойдор кардааст.

2. Ишаъё 40:12-14 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро бо тарозуҳо ва теппаҳо баркашид. дар мувозина? Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва чун ғубори хурди тарозуҳо ҳисоб мешаванд;

Масалҳо 30:5 Ҳар як каломи Худо пок аст: Ӯ барои онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сипар аст.

Суханони Худо пок ва боэътимод аст ва касоне, ки ба Ӯ имон меоваранд, ҳифз хоҳанд шуд.

1. Ба Худо таваккал кунем - Масалҳо 30:5

2. Пок будани Каломи Худо - Масалҳо 30:5

1. Ибриён 4: 12-13, "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳоро муайян мекунад. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳнаанд ва ба чашмони касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем».

2. Забур 18:2, "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст".

Масалҳо 30:6 Ба суханони ӯ илова накун, то ки туро мазаммат накунад, ва дурӯғгӯй ёбӣ.

Ба сухани Худо изофа накун, зеро туро барои дурӯѓ сарзаниш мекунад.

1. Ҳақиқати Каломи Худо - Масалҳо 30:6

2. Ба Каломи Худо илова накунед - Масалҳо 30:6

1. Забур 119:160 - «Каломи Ту аз ибтидо рост аст ва ҳар як доварии одилонаи Ту то абад пойдор аст».

2. Юҳанно 17:17 - "Онҳоро ба воситаи ростии Худ тақдис намо: каломи Ту ростист".

Масалҳо 30:7 Аз ту ду чиз талаб мекунам; пеш аз мурданам онҳоро инкор накун:

Ин оят аҳамияти зиндагии содиқона ба Худо ва аҳкоми Ӯро нишон медиҳад.

1. Зиндагӣ бо садоқат: пайравӣ ба Худо чӣ маъно дорад?

2. Қувваи дуо: Чӣ гуна аз Худо талаб кардани он чизе, ки ба шумо лозим аст, метавонад ҳама фарқиятро ба вуҷуд орад

1. Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард"

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба ӯ дода мешавад».

Масалҳо 30:8 Ботил ва дурӯғро аз ман дур кун: ба ман на камбизоатӣ ва на бойӣ ато кун; маро бо ғизое, ки барои ман қулай аст, бихӯред:

Масалҳо 30:8 моро бармеангезад, ки аз ботил ва дурӯғ дурӣ ҷӯем ва зиндагии мутавозинро бидуни камбизоатӣ ва сарват ҷустуҷӯ кунем.

1. "Ҷустуҷӯи мувозинат дар ҷаҳони нобаробар: Ҳикмат аз Масалҳо 30:8"

2. "Ҳақиқат дар бораи ботил ва дурӯғ: Ҷустуҷӯи қувват дар Масалҳо 30:8"

1. Матто 6:24-34 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад.

2. Такрори Шариат 8:18 - Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато мекунад.

Масалҳо 30:9 Мабодо сер шавам, ва туро инкор накунам ва нагӯям: "Худованд кист? ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро беҳуда бигирам.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки имони худро мустаҳкам нигоҳ дорем ва дар замонҳои фаровонӣ ва фақр аз Худованд инкор накунем, то исми Ӯро беҳуда нагӯем.

1. Фаровонӣ ва фақр: Имон барои ҳар фасл

2. Бо душвориҳо устувор истодан

1. Забур 119:45 - Ва ман озодона роҳ хоҳам рафт, зеро ки аҳкомҳои Туро меҷӯям.

2. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Масалҳо 30:10 Ғуломро назди оғои худ айбдор макун, мабодо ӯ туро лаънат кунад, ва ту гунаҳкор шавӣ.

Ғуломеро ба оғои худ айбдор накунед, вагарна лаънат шуда, гунаҳкор хоҳед шуд.

1. Дар хотир доред, ки суханони шумо чӣ гуна метавонанд ба дигарон таъсир расонанд ва зарар расонанд.

2. Фақат рост бигӯед ва аз айбдоркунии бардурӯғ эҳтиёт шавед.

1. Матто 5:33-37 «Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами бардурӯғ нахӯред, балки он чиро, ки қасам хӯрдаед, барои Худованд ба ҷо оваред". Аммо ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ гоҳ ба осмон қасам нахӯред, зеро он тахти Худост ё ба замин, зеро ки он зери пои Ӯст ё ба Ерусалим, зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст. Ва ба сари худ савганд нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ, бигзор он чи мегӯӣ, бале, ё не, бигӯяд, ки ҷуз ин аз бадӣ аст.

2. Яъқуб 5:12 Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон, на ба замин ва на ба ягон қасами дигаре, қасам нахӯред, балки бигзор оре, ки шумо бале, ва не, не, бошад, то зери маҳкумият наафтед.

Масалҳо 30:11 Насле ҳаст, ки падари худро дашном медиҳад, ва модари худро баракат намедиҳад.

Дар ин оят бар эҳтиром ва эҳтироми падару модар таъкид шудааст.

1: Падару модари худро эҳтиром кунед ва эҳтиром кунед

2: Баракатҳои итоат ба падару модар

1: Хуруҷ 20:12 - Падару модари худро иззат намо, то ки умрат дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз бошад.

2: Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром намо (ин ҳукми аввалин бо ваъда аст), то ки бар ту некӣ гардад ва ту дар замин умри дароз бинӣ.

Масалҳо 30:12 Насле ҳастанд, ки дар назари худ поканд, вале аз ифлосии худ шуста нашудаанд.

Насле вуҷуд дорад, ки худро бегуноҳ меҳисобад, аммо то ҳол аз гуноҳашон олуда аст.

1. Мо бояд барои гуноҳи худ масъулият ба дӯш гирем

2. Хатари худфиребӣ

1. Ғалотиён 6:7-8 «Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, вай низ дарав мекунад. барои Рӯҳ мекорад, ки аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

2. Масалҳо 16:2 "Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад".

Масалҳо 30:13 Насле ҳаст, эй чашмони онҳо чӣ баланд аст! ва пилкҳои онҳо баланд мешаванд.

Одамони ин насл хислатхои маѓрур ва маѓрур доранд.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд - Масалҳо 16:18

2. Фурӯтанӣ калиди ҳаёти пурбаракат аст - Яъқуб 4:6

1. Айюб 5:2–3

2. Масалҳо 16:5

Масалҳо 30:14 Насле ҳаст, ки дандонҳояш мисли шамшер ва дандонҳои даҳонашон мисли корд аст, то мискинонро аз замин ва мискинонро аз миёни одамон бихӯранд.

Наслеро тавсиф мекунанд, ки дандонҳои тез ва хатарнок ба мисли шамшеру корд доранд, ки барои зулму бенавоён ва бечорагон истифода мекунанд.

1. Хавфи зулм: Чӣ гуна беадолатӣ ва бечорагон таъсир мерасонад

2. Қувваи шафқат: Дастрасӣ ба ниёзмандон

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед.

2. Ибодат 19:10 - Бори дуюм аз болои токзори худ нагузаред ва ангури афтодаро нагиред. Онҳоро барои бечорагон ва аҷнабиён гузоред.

Масалҳо 30:15 Асп ду духтар дорад ва фарьёд зада: "Деҳ, бидеҳ". Се чиз аст, ки ҳеҷ гоҳ сер намешавад, бале, чаҳор чиз намегӯяд, бас аст:

Ду духтари аспсавор серталаб ва чор чиз, ки ҳаргиз сер намешавад.

1. Хавфи тамаъ: Чӣ қадар кофӣ аст?

2. Конеъ гардонидани хоҳишҳои мо: дарёфти қаноатмандӣ

1. Воиз 5:10 - "Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; ва ҳар кӣ фаровониро аз афзунӣ дӯст медорад".

2. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате, ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам».

Масалҳо 30:16 Қабр; ва шиками нозой; замине, ки аз об пур нест; ва оташе ки намегӯяд: "Бас аст".

Дар порча аз чаҳор чиз сухан меравад - қабр, шиками нозой, замини беоб ва оташе, ки хомӯш намешавад.

1. Қудрати Худо дар орзуҳои амалӣнашуда

2. Умед дар пеши марг

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Забур 139:13-14 - "Зеро ки узвҳои дарунии маро ба вуҷуд овардаӣ; Ту маро дар шиками модарам бофтаӣ. Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам. Аҷоиб аст аъмоли Ту; ҷони ман онро хуб медонад. "

Масалҳо 30:17 Чашме ки падарашро масхара мекунад ва аз итоаткории модари худ нафрат мекунад, зоғҳои водӣ онро хоҳанд кашид, ва уқобҳои ҷавон онро хоҳанд хӯрд.

Ин порча дар бораи оқибатҳои тамасхур ва нофармонии падару модар сухан меронад, ки ҳукми Худо сахт хоҳад буд.

1. "Ҳукми Худо барои нофармонии падару модар"

2. "Падар ва Модари худро эҳтиром кунед: баракатҳо ва оқибатҳо"

1. Эфсӯсиён 6: 1-3, "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми

аввалин аст, бо ваъдае, ки ин ба шумо хуб ояд ва шумо баҳраи дароз бинед. ҳаёт дар рӯи замин».

2. Хуруҷ 20:12, "Падару модари худро иззат намо, то ки дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, умри дароз бинӣ".

Масалҳо 30:18 Се чиз барои ман хеле аҷоиб аст, бале, чор чизро намедонам:

Ин порча дар бораи чизҳои асрори Худо сухан меронад, ки барои фаҳмидани он хеле аҷиб аст.

1. Асрори Худо: Он чизе ки мо намедонем ва он чиро медонем

2. Аҷиби Худо: Ҷашни он чизе, ки мо намефаҳмем

1. Айюб 11:7-9 Оё шумо асрори Худоро дарк карда метавонед? Оё шумо ҳудуди Худои Қодирро тафтиш карда метавонед? Онҳо аз осмон баландтаранд, шумо чӣ кор карда метавонед? Онҳо аз қаъри қабр амиқтаранд, ту чӣ медонӣ? Андозаи онҳо аз замин дарозтар ва аз баҳр васеътар аст.

2. Забур 147:5 Худованди мо бузург аст ва дар қудрат тавоно аст; фаҳмиши ӯ маҳдудият надорад.

Масалҳо 30:19 Роҳи уқоб дар ҳаво; роҳи мор бар санг; роҳи киштӣ дар миёни баҳр; ва роҳи мард бо каниз.

Ин порча чаҳор ҳолати гуногунро бо ҳамдигар муқоиса карда, нишон медиҳад, ки чӣ тавр инсон ба мисли табиат тавоно нест.

1. Ҳудуди қудрати инсонӣ: Чӣ гуна Худои Мутаъол аз мо болотар аст

2. Таслим ба хости Худо: раҳо кардани интизориҳои мо

1. Ишаъё 40:27-31 - Чаро ту мегӯй, эй Яъқуб, ва бигӯй, эй Исроил, роҳи ман аз Худованд пӯшида аст, ва Худои ман ҳуқуқи маро рад мекунад?

2. Айюб 40:15-24 - Ба ҳар касе ки мағрур аст, нигоҳ кунед ва ӯро паст кунед ва шарионро дар ҷое ки истодаанд, поймол кунед.

Масалҳо 30:20 Чунин аст тарзи зани зинокор; вай мехӯрад ва даҳони худро мерӯёнад ва мегӯяд: "Ман ҳеҷ бадӣ накардаам".

Ин оят дар бораи зани зинокор сухан меравад, ки гуноҳашро пинҳон мекунад ва онро инкор мекунад.

1. Хатари инкор: Омӯзиши иқрор ва тавба кардани гуноҳ

2. Қувваи зарбулмасал: Муайян кардан ва пешгирӣ кардани ноинсофӣ

1. Луқо 11:4 - Ва гуноҳҳои моро биомурз; зеро ки мо низ ҳар касеро, ки аз мо қарздор аст, мебахшем.

2. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Масалҳо 30:21 Замин барои се чиз ғамгин мешавад ва барои чаҳор чиз тоқат карда наметавонад:

Замин аз чаҳор чиз ғамгин мешавад, ки тоқат намекунад.

1. Бори замин: Он чизе, ки мо тоқат карда наметавонем

2. Вазни ҷаҳони мо: Фаҳмидани ҳудуди мо

1. Воиз 4:8 - "Марде танҳо буд, ки на писар дошт ва на бародар. Заҳматаш интиҳо набуд, аммо чашмонаш аз сарваташ қаноат намекарданд".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

Масалҳо 30:22 Барои банда вақте ки подшоҳӣ мекунад; ва нодон, вақте ки аз гӯшт сер шавад;

Вақте ки ғулом дар мансаби ҳукуматдор аст, онҳо метавонанд беақл рафтор кунанд, вақте ки ғизои фаровон доранд.

1. Хатари мағрурӣ: Чӣ гуна бояд аз аблаҳ будан, вақте ки шумо баракат гирифтаед, худдорӣ кунед

2. Қувваи қаноатмандӣ: чӣ гуна бояд дар мақоми ҳокимият хизматгор бошад

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Филиппиён 4:12-13 - Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро медонам ва чӣ тавр фаровон шуданро медонам: дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон бошам ва ҳам дар эҳтиёҷот азоб кашам.

Масалҳо 30:23 Барои зани нафратовар, вақте ки шавҳардор аст; ва каниз, ки вориси хонумаш аст.

Масалҳо 30:23 аз издивоҷ кардан бо зани хиёнаткор ва роҳ надодан ба ғуломи хонум вориси вай огоҳ мекунад.

1. Хатари бевафоӣ дар издивоҷ

2. Хатари тамаъ дар моликият

1. Масалҳо 31:10-31, Ва кӣ метавонад зани солеҳро ёбад? зеро нархи вай аз ёқут хеле болотар аст.

2. Луқо 12:15, Ва ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест.

Масалҳо 30:24: Чаҳор чиз дар рӯи замин кам аст, аммо аз ҳад зиёд хирадманд:

25 Мӯрчагон қавме нестанд, вале онҳо дар тобистон гӯшти худро омода мекунанд;

Чаҳор махлуқе, ки ҳаҷмаш хурд аст, бисёр хирадманданд ва намунаи он ҳикмат дар мӯрчагон дида мешавад, ки ҳарчанд тавоно нестанд, ғизои худро барои тобистон омода мекунанд.

1. Пайвастагӣ дар душвориҳо: Чӣ тавр ҳатто хурдтарин мо метавонем корҳои бузургро анҷом диҳем

2. Ҳикмати кӯчак: Чӣ тавр ҳатто заифтарин ҳам метавонад корҳои бузургро анҷом диҳад

1. 1 ба Қӯринтиён 1:27 - «Аммо Худо нодонони ҷаҳонро баргузид, то доноонро шарманда кунанд;

2. Луқо 16:10 - "Ҳар кӣ ба чизи андак бовар кардан мумкин аст, ба чизи зиёд низ бовар кардан мумкин аст; ва ҳар кӣ дар чизи хеле кам беинсоф бошад, ба чизи зиёд низ беинсофӣ хоҳад кард."

Масалҳо 30:25 Мӯрчагон қавми нотавон ҳастанд, вале онҳо дар тобистон гӯшти худро тайёр мекунанд;

Мӯрчаҳо хурд ҳастанд, аммо барои оянда омодаанд.

1. Қувваи омодагӣ: Чӣ гуна мӯрчаҳо ба мо роҳ нишон медиҳанд

2. Қувваи хоксорӣ: Омӯзиш аз мӯрчагон

1. Матто 6:34 - "Бинобар ин, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо дар бораи чизҳои худ ғамхорӣ хоҳад кард. Барои рӯз кофист андӯҳи худ."

2. Яъқуб 4:13-15 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем, як сол дар он ҷо мемонем, хариду мефурӯшем ва фоида ба даст меорем; дар ҳоле ки шумо намедонед, ки чӣ Фардо рӯй хоҳад дод.Зеро зиндагии шумо чист?Ин ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешаваду баъд нест мешавад.Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Масалҳо 30:26 Сӯзанакҳо мардуми нотавонанд, вале хонаҳои худро дар сангҳо месозанд;

Кониҳо як махлуқи хурд ва заиф ҳастанд, аммо онҳо метавонанд дар сангҳо барои худ хона созанд.

1. Қувваи заъифон: Дарк кардани қудрат дар заъфҳои мо

2. Бунёди таҳкурсӣ барои худ: Ҷустуҷӯи қувват дар ҷойҳои ғайримуқаррарӣ

1. Ишаъё 40:29-31: Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.

2. Забур 18:2: Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, дар он паноҳ мебарам.

Масалҳо 30:27 Малахҳо подшоҳ надоранд, лекин ҳамаашон даста-даста мебароянд;

Дар ин порча ахамия-ти якчоя кор кардан новобаста аз мансабу унвон таъкид шудааст.

1: Якҷоя мо бештар ба даст меорем - Масалҳо 30:27

2: Қудрати ҷомеа - Масалҳо 30:27

1: Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд.

2: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худпарастӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

Масалҳо 30:28 Тотанак бо дастҳои худ мегирад ва дар қасрҳои подшоҳон аст.

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки ҳатто хурдтарин мавҷудот метавонанд ба ҷойҳои қудрат ва нуфузи бузург роҳ пайдо кунанд.

1. "Қудрати сабр" - Қобилияти тоқатфарсо ва гирифтани дастҳои худ ба мо хотиррасон мекунад, ки новобаста аз он ки дар кадом шароите мо ҳастем, имони худро нигоҳ доштан ва таваккал ба ризқи Худоро дошта бошем.

2. "Ҳикмати фурӯтанӣ" - Ин оят моро водор мекунад, ки фурӯтан бошем ва аҳамияти ҳатто хурдтарин махлуқотро дарк кунем, зеро Худованд онҳоро барои анҷом додани корҳои бузург истифода мебарад.

1. Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои Шахсе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Масалҳо 30:29 Се чиз хуб аст, ва чор чиз хуб аст.

Чор чиз аст, ки дар роҳи рафтанашон писанд аст.

1. Зебоии рафтан ба самти дуруст

2. Қувваи зиндагии дуруст

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Масалҳо 4:25-27 - "Бигзор чашмони ту ба пеш нигаранд; нигоҳи худро бевосита ба пеши худ нигоҳ дор. Ба роҳҳои пойҳои худ бодиққат фикр кун ва дар ҳама роҳҳои худ устувор бош. Ба рост ё чап нагардӣ. ; пои худро аз бадӣ нигоҳ дор».

Масалҳо 30:30 Шере, ки дар миёни ҳайвоноти ваҳшӣ пурқувваттар аст ва ба ҳеҷ кас рӯ намегардонад;

Шер аз ҳама даррандагон қавӣ аст ва аз ҳеҷ чиз наметарсад.

1. Худо ба мо далерӣ додааст, ки ҳатто ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо қувваҳои тарсонанда, барои ҳимояи ҳақ истодагарӣ кунем.

2. Мо метавонем аз шер дар бораи нигоҳ доштани далерӣ ва тавоноӣ ҳангоми дучор шудан ба муқобилият дарси ибрат гирем.

1. 2 Тимотиюс 1:7 - Зеро Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солим додааст.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

Масалҳо 30:31 Барзагов; буз низ; ва подшоҳе, ки бар зидди ӯ қиём нест.

Масалҳо 30:31 мурғ, буз ва подшоҳро муқоиса карда, қайд мекунад, ки ҳеҷ кас ба подшоҳ муқобилат карда наметавонад.

1. Қудрати ҳокимият: Фаҳмидани Масалҳо 30:31

2. Қувваи подшоҳӣ: Дар Масалҳо 30:31 пайдо кардани умед

1. 1 Петрус 2:13-17 - Фаҳмидани нақши итоат ба ҳокимият

2. Ишаъё 9:6-7 - Омӯзиши бузургии подшоҳӣ дар Навиштаҳо

Масалҳо 30:32 Агар беақлона рафтор кардаӣ, ки худро баланд карда бошӣ, ё гумони бад дошта бошӣ, дасти худро бар даҳони худ гузор.

Ин оят аз беақлӣ ва андешаҳои бад ҳушдор дода, моро водор мекунад, ки пеш аз амал кардан фикр кунем.

1: Мо бояд ҳамеша дар бораи гуфтору амалҳои худ бохабар бошем ва пеш аз амал кардан ҳатман фикр кунем.

2: Мағрурӣ метавонад моро ба беақлӣ ва андешаҳои бад расонад, аз ин рӯ ҳатман пеш аз қабули ягон қарор худамонро фурӯтан созед ва ҳикмати Худоро биҷӯед.

1: Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм суст бошад.

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Масалҳо 30:33 Албатта, аз кӯфтани шир равған ба вуҷуд меояд, ва кӯфтани бинӣ хун ба вуҷуд меояд, бинобар ин фишори ғазаб низоъро ба вуҷуд меорад.

Ин оят дар бораи оқибатҳои хашм ва чӣ гуна метавонад боиси муноқиша гардад.

1. Қувваи ғазаб: Чӣ гуна эҳсосоти мо метавонанд ба низоъ оварда расонанд

2. Хикмати зарбулмасал: Омӯхтани хашми худ

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Воиз 7:9 - «Дар рӯҳи худ ба хашм нашавед, зеро хашм дар оғӯши аблаҳон ҷойгир аст».

«Масалҳо» боби 31 як порчаи машҳурест, ки бо номи «Зани некӯ» ё «Зани дорои хислати наҷиб» маълум аст. Дар бораи хислату кирдори зани аъло ва зани дорои хислати наҷиб ҳикмат оварда шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Лемуил таълимоти оқилонаеро, ки аз модараш гирифта буд, нақл мекунад. Вай ба ӯ дар бораи хатари машруботи спиртӣ маслиҳат медиҳад ва ӯро ташвиқ мекунад, ки адолатро барои осебпазирон ҳимоя кунад (Масалҳо 31:1-9).

Сархати 2-ум: Сипас дар боб сифатҳо ва фаъолияти зани солеҳ ба таври муфассал баён шудааст. Вай ҳамчун меҳнатдӯст, боваринок, моҳир ва дилсӯз тасвир шудааст. Вай хонаводаи худро хуб идора мекунад, ба корҳои фоидаовар машғул аст, ба оилааш ғамхорӣ мекунад, ба камбағалон кӯмак мекунад ва бо ҳикмат сухан мегӯяд (Масалҳо 31:10-31).

Дар ҷамъбаст,
Масалҳо боби сию як ҳикмат пешниҳод мекунад
тавассути тавсифи зани солеҳ,
таъкид кардани сифатҳо ба монанди саноат,
эътимоднокӣ, кордонӣ,
ва шафқат.

Эътироф кардани маслиҳати модари шоҳ Лемуил дар бораи пешгирӣ кардани истеъмоли аз ҳад зиёди машрубот ҳангоми таблиғи адолат.
Тавсифи хислатҳо ва фаъолиятҳои марбут ба зани солеҳ.
Тавассути ин тавсиф ба ҷанбаҳои гуногун, аз қабили меҳнатдӯстӣ, эътимоднокӣ ва таъкид кардани заҳмат ва ҳамдардӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи арзишҳои сифатҳое, ки зани аъло ё зани дорои хислати олӣ нишон медиҳад. Ба инҳо ҷидду ҷаҳд дар идоракунии масъулиятҳо, эътимоднок будан дар муносибатҳо ва нишон додани заковат ва ҳамдардӣ нисбат ба дигарон дохил мешаванд. Илова бар ин, дарки аҳамияти ҳикмат дар гуфтор ва амал.

Масалҳо 31:1 Суханони подшоҳ Лемуил, пешгӯие, ки модараш ба ӯ таълим додааст.

Модари шоҳ Лемуил ба ӯ пешгӯиро таълим дод.

1. Кувваи Сухани Модар

2. Ҳикмати масалҳо 31

1. Масалҳо 31:1

2. Такрори Шариат 6:6-7 Ва ин суханоне, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳанд буд. Ту онҳоро ба фарзандони худ бодиққат таълим хоҳӣ дод, ва ҳангоме ки дар хонаи худ нишастаӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ, дар бораи онҳо сухан гӯй.

Масалҳо 31:2 Писарам, чӣ? ва чӣ писари батни ман? ва чӣ писари назрҳои ман?

Ин порча як саволи риторикист, ки модари шоҳ Лемуил барои кӯшиши додани маслиҳати оқилона ба ӯ гузоштааст.

1. "Нақшаи Худо барои занон: Масалҳо 31 нуқтаи назар"

2. "Қувваи суханони модар: омӯзиши Масалҳо 31:2"

1. Ишаъё 49:15 - "Оё зан кӯдаки ширдеҳи худро фаромӯш карда метавонад, ки ба писари шиками худ раҳм накунад? Ҳатто инҳо фаромӯш мекунанд, аммо Ман туро фаромӯш намекунам."

2. Забур 21:10 - "Ман аз таваллуди худ бар Ту андохта шудаам, ва аз батни модарам Ту Худои ман будӣ".

Масалҳо 31:3 Қуввати худро ба занон надиҳед, ва роҳҳои худро ба он чизе ки подшоҳонро нобуд мекунад, надиҳед.

Қудрат ва қудрати худро ба онҳое, ки аз он сӯиистифода мекунанд, надиҳед.

1: Худо моро даъват мекунад, ки қувват ва қудрати худро нигоҳ дорем ва онро ба онҳое, ки аз он сӯиистифода мекунанд, насупорем.

2: Мо бояд дар истифодаи қудрат ва қудрати худ оқилона бошем ва онро ба онҳое, ки аз он истисмор мекунанд, надиҳем.

1:1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед, дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки бародарии шумо дар тамоми ҷаҳон ҳамин гуна ранҷу азобҳоро аз сар мегузаронад.

2: Масалҳо 28:20 - Марди содиқ аз баракатҳо фаровон мешавад, аммо ҳар кӣ ба бой шудан шитоб мекунад, бечазо намемонад.

Масалҳо 31:4 Барои подшоҳон, эй Лемуил, шароб нӯшидани подшоҳон нест; на барои шоҳзодагон нӯшокии сахт:

Подшоҳон ва подшоҳон набояд май ва нӯшокиҳои сахт нӯшанд.

1. Қудрати худдорӣ: Ҳикмати Масалҳо 31:4

2. Лаззат аз ҳушёрӣ: Омӯзиши Масалҳо 31:4

1. Эфсӯсиён 5:18 Ва аз шароб масти нашавед, зеро ин фосиқ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед.

2. 1 Петрус 4:7 Поёни ҳама чиз наздик аст; Пас ба хотири дуоҳои худ худдорӣ ва ҳушьёр бошед.

Масалҳо 31:5 Мабодо бинӯшанд, ва шариатро фаромӯш накунанд, ва доварии касе аз ҷабрдидагонро вайрон накунанд.

Ин ҳушдорест, ки аз ҳад зиёд нӯшидан лозим нест, то касе қонунро фаромӯш накунад ва ё нисбати шахси ниёзманд ҳукми ноодилона содир кунад.

1. Дар хотир доред, ки адолат рафтор кунед: А дар бораи он, ки чӣ гуна мо бояд дар бораи қарорҳои худ, махсусан нисбати онҳое, ки ниёз доранд, бодиққат бошем.

2. Мастӣ ва оқибатҳои он: А дар бораи хатарҳои нӯшокии зиёд ва чӣ гуна он метавонад боиси нақзи қонун гардад.

1. Масалҳо 31: 4-5 - "На барои подшоҳон, эй Лемуил, барои подшоҳон нест, ки май нӯшанд, ва барои мирон нӯшокии спиртӣ нест: мабодо нӯшанд ва шариатро фаромӯш кунанд ва ҳукми касеро вайрон накунанд. мубталоён».

2. Ишаъё 5:11-12 - "Вой бар ҳоли онон, ки субҳи барвақт бархостанд, то аз паи нӯшокии нӯшокӣ бираванд; то шаб давом кунанд, то шароб онҳоро афрӯхт! қубур ва шароб дар идҳои худ ҳастанд, вале онҳо ба кори Худованд аҳамият намедиҳанд, ва ба кори дастҳои Ӯ аҳамият намедиҳанд».

Масалҳо 31:6 Ба касе, ки ба ҳалокат омода аст, нӯшокии қавӣ бидеҳ, ва ба онҳое ки дилашон вазнин аст, шароб бидеҳ.

Алкогол бояд ба шахсони ниёзманд, махсусан ба онҳое, ки дар ҳолати ғамгинанд, дода шавад.

1. "Қувваи машрубот барои сабук кардани дард"

2. «Талабот ба ҳамдардӣ дар замони ранҷу азоб»

1. Ишаъё 38:15 - "Чӣ гӯям? Ӯ ба ман гуфт, ва худаш онро ба ҷо оварад: Ман тамоми солҳои худ дар талхии ҷони худ нарм хоҳам рафт".

2. Румиён 12:15 - "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед".

Масалҳо 31:7 Бигзор вай бинӯшад, ва фақири худро фаромӯш кунад, ва бадбахтии худро дигар ба ёд наорад.

Масалҳо моро ташвиқ мекунанд, ки барои раҳоӣ аз андӯҳ ва фақр ба Худо муроҷиат кунем.

1. Худо манбаи тароват аст

2. Омӯзиши таваккал ба Худованд

1. Ишаъё 55:1-2 Биё, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед.

2. Забур 107:9 Зеро ки Ӯ ҷони ҳавасро сер мекунад, ва рӯҳи гуруснаро аз чизҳои нек сер мекунад.

Масалҳо 31:8 Даҳони худро барои гунгон дар роҳи ҳамаи онҳое ки барои ҳалокат таъин шудаанд, кушо.

Мо бояд барои онҳое, ки бесадо ва харобшавӣ азоб мекашанд, сухан гӯем.

1. Барои беовоз сухан гӯед

2. Чӣ тавр мо ба онҳое, ки ба нобудшавӣ таъин шудаанд, кӯмак карда метавонем

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, даъвои бевазанро талаб кунед.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Масалҳо 31:9 Даҳонатро кушо, аз рӯи адолат доварӣ кун, ва дар ҳаққи мискинон ва мискинон даъво кун.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки дар ҳаққи афроди мазлум ва ниёзманди кумак сухан бигӯем.

1. Кувваи овози мо: Бархостан барои таъкибу мазлум

2. Даъват ба тарафдории адолат ва шафқат

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар мусибаташон дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ доштан.

2. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, ситамгарро сарзаниш кардан; бепарасторонро дифоъ кунед, барои бевазанон илтимос кунед.

Масалҳо 31:10 Кӣ зани солеҳро ёфта метавонад? зеро нархи вай аз ёқут хеле болотар аст.

Зани солеҳ аз гаронбаҳои гавҳар болотар аст.

1. Арзиши фазилат

2. Қимати зан

1. Титус 2:3-5 Занони солхӯрда низ бояд дар рафтор эҳтиром дошта бошанд, на тӯҳматгарон ё ғуломи шароби зиёд. Онҳо бояд кори некро таълим диҳанд ва ба ҳамин тариқ, ҷавондухтаронро тарбия кунанд, ки шавҳару фарзандони худро дӯст доранд, худдорӣ, покиза, дар хона кор, меҳрубон ва итоаткор ба шавҳарони худ бошанд, то каломи Худо дашном доданд.

2. Масалҳо 31:30 Дилрабоӣ фиребанда аст ва зебоӣ беҳуда аст, аммо зане, ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст.

Масалҳо 31:11 Дили шавҳараш ба вай эътимод дорад, ба тавре ки ӯ ба ғанимат эҳтиёҷ надорад.

Зан манбаи бехатарии шавҳар аст ва ба ӯ эътимоди муваффақ шуданро медиҳад.

1. Қувваи издивоҷ: Истифодаи нерӯи дастгирии ҳамдигар

2. Қудрати маҷлис: арзиши шарики худотарс

1. 1 Петрус 3:1-7 - Эҳтиром ва эҳтиром дар издивоҷ

2. Масалҳо 18:22 - Арзиши шарики вафодор

Масалҳо 31:12 Вай тамоми айёми умраш ба ӯ некӣ мекунад, на бадӣ.

Зани дорои ахлоқи олиҷаноберо ситоиш мекунанд, ки дар тамоми умр ба шавҳараш некӣ мекунад.

1. Зани нек: хислати наҷиби ҳамсари худотарс

2. Арзиши зан: баракати ёвари бовафо

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Муносибати зану шавҳар

2. Масалҳо 18:22 - Ҷустуҷӯи зани дорои хислати олӣ

Масалҳо 31:13 Вай пашм ва зағир меҷӯяд, ва бо дастони худ бо омодагӣ кор мекунад.

Вай зани мехнатдуст ва богайрат аст.

1: Барои муваффақият меҳнат кардан муҳим аст.

2: Ҷашни зани меҳнатдӯст.

1: Хуруҷ 20:9 Шаш рӯз меҳнат карда, тамоми кори худро ба ҷо овар.

2: Эфсӯсиён 4:28 Касе, ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба ниёзманд бидиҳад.

Масалҳо 31:14 Вай мисли киштиҳои савдогарон аст; хурокашро аз дур меорад.

Занро ба киштии савдогар монанд мекунанд, ки аз масофаи дур ғизо меорад.

1. Вафодории зан - Масалҳо 31:14

2. Пешниҳодҳо аз ҷониби Худо - Масалҳо 31:14

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Масалҳо 31:15 Вай ҳанӯз шаб бархоста, ба хонадони худ хӯрок медиҳад, ва ба канизони худ насибе медиҳад.

Вай барвакт бархоста, оилаашро таъмин карда, мехнатдустӣ нишон медихад.

1. Қувваи меҳнатдӯстӣ

2. Арзиши провайдер

1. Масалҳо 14:23 - Ҳама меҳнати душвор фоида меорад, аммо танҳо сухан танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Масалҳо 31:16 Вай киштзорро мебинад ва онро мехарад, бо меваи дастони худ токзор мешинонад.

Вай як зани ташаббускорест, ки сармоягузории оқилона мекунад.

1: Сармоягузорӣ ба оянда

2: Истифодаи бештари имкониятҳо

1: Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад, ва дар он ҷое ки дуздон намешикананд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: Воиз 11:2 - Ба ҳафт нафар ва ҳам ба ҳашт насибе диҳед; зеро намедонӣ, ки дар рӯи замин чӣ бадӣ хоҳад буд.

Масалҳо 31:17 Камари худро бо қувват мебандад, ва бозуҳояшро мустаҳкам мекунад.

Дар порча дар бораи тавоноии зан сухан меравад, ки чӣ тавр ӯ камарашро баст ва бозуҳояшро мустаҳкам мекунад.

1. «Қувваи зан»

2. «Камари худро бо қувват баста кунед».

1. Масалҳо 31:25 - "Қувват ва шаъну шараф либоси вай аст; ва дар вақти оянда шодӣ хоҳад кард".

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

Масалҳо 31:18 Вай дарк мекунад, ки моли вай хуб аст: шамъи вай шабона хомӯш намешавад.

Зани хирадманд медонад, ки кораш барор аст ва шабу руз мехнат мекунад.

1. Зани хирадманд - Зиндагии пурмахсул ва имон

2. Кувваи суботкорӣ — мехнат кардан ва таслим нашудан

1. Масалҳо 14:23 - Ҳама меҳнати душвор фоида меорад, аммо танҳо сухан танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Матто 5:16 - Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

Масалҳо 31:19 Вай дастҳои худро ба шпиндель мегузорад, ва дастонаш риштаро нигоҳ медорад.

Ин байти Масалҳо занонро водор мекунад, ки дастони худро барои кори пурсамар истифода баранд.

1: Тарҳрезии Худо барои занон: Истифода бурдани дастҳои мо барои хизмат ва эҳтиром ба Ӯ

2: Кор бо Мақсад: Ҷустуҷӯи иҷрошавӣ дар истифодаи дастҳои мо

1: Титус 2:3-5 - Занони солхӯрда низ бояд дар рафтор эҳтиром дошта бошанд, на тӯҳматгарон ва ғуломони шароби зиёд. Онҳо бояд кори некро таълим диҳанд ва ба ҳамин тариқ, ҷавондухтаронро тарбия кунанд, ки шавҳару фарзандони худро дӯст доранд, худдорӣ, покиза, дар хона кор, меҳрубон ва итоаткор ба шавҳарони худ бошанд, то каломи Худо дашном доданд.

2: Забур 90:17 - Бигзор файзи Худованд Худои мо бар мо бод, ва кори дасти моро бар мо устувор созад; бале, кори дастони моро ба рох монад!

Масалҳо 31:20 Дасти худро ба мискинон дароз мекунад; Оре, вай дастҳои худро ба мискинон дароз мекунад.

Вай ба ниёзмандон ҳамдардӣ зоҳир мекунад.

1: Мо аз мисоли зани солим дар Масалҳои 31 омӯхта метавонем, ки ба мо муҳим будани кӯмак ба ниёзмандонро нишон медиҳад.

2: Ҳамдардӣ ва хайрхоҳӣ хислатҳои муҳимест, ки мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ таҷассум кунем.

1: Матто 25:35-40 Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед.

2: Яъқуб 1:27 Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ғамхорӣ кардани ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон.

Масалҳо 31:21 Вай аз барф барои аҳли байташ наметарсад, зеро ки тамоми аҳли байташ либоси арғувонӣ доранд.

Вай зани тавоно ва шуҷоъ аст, ки амният ва ҳифзи хонаводаашро таъмин мекунад.

1. Қувваи устувори зани худотарс

2. Муҳимияти таъмини амнияти хонаводаҳои мо

1. Масалҳо 31:10–31

2. Забур 127:3–5

Масалҳо 31:22 Вай барои худ аз гобелен рӯйпӯшҳо месохт; либосаш абрешими ва бунафш аст.

Вай зани тавоно ва зебост, чи берун ва чи дар ботин.

1: Худо занонро барои қавӣ ва зебо офаридааст ва ин зебоӣ танҳо ба ҷисм нест.

2: Мо метавонем аз мисоли Масалҳо 31 зан, ки намунаи қувват ва зебоӣ аст, омӯхта метавонем.

1: 1 Петрус 3:3-4 - "Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либоси зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд аз ботинии шумо, зебоии пажмурданашавандаи рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо арзиши бузург дорад."

2: Isaiah 61:10 - "Ман аз Худованд хеле лаззат мебарам; ҷонам дар Худои худ шодӣ мекунад, зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшонд ва ҷомаи адолати Худро дар бар кард, чунон ки домод сарашро мисли коҳин оро медиҳад. , ва чун арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад».

Масалҳо 31:23 Шавҳари вай дар назди дарвозаҳо маълум аст, вақте ки дар миёни пирони замин нишастааст.

Ин оят дар бораи эҳтиром ва эҳтироми шавҳари зан дар ҷомеа сухан меравад.

1: Эҳтироми дигарон бо адолат ба даст меояд

2: Амалҳои мо хислати моро инъикос мекунанд

1: Матто 5:13-16 Шумо намаки замин ҳастед... бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон равшан шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

2: Титус 2: 7-8 Дар ҳама чиз ба онҳо намунаи хуб нишон диҳед. Дар таълимоти худ беайбӣ, ҷиддӣ ва дурустии суханро нишон диҳед, ки онҳоро маҳкум кардан ғайриимкон аст, то онҳое ки ба шумо мухолифат мекунанд, хиҷил шаванд, зеро дар ҳаққи мо ҳеҷ чизи баде надоранд.

Масалҳо 31:24 Ва катони маҳин месохт ва онро мефурӯшад; ва камарбандҳоро ба савдогар медиҳад.

Вай зани мехнатдуст аст, ки дар кори шахсиаш комёб аст.

1: Ҳеҷ гоҳ аз орзуҳои худ даст накашед

2: Ҳадафи баланд гузоред ва ба муваффақият бирасед

1: Филиппиён 4:13 Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2: Масалҳо 16:3 Аъмоли худро ба Худованд супор, ва андешаҳои ту устувор хоҳанд шуд.

Масалҳо 31:25 Қувват ва иззат либоси вай аст; ва дар оянда шод хоҳад шуд.

Вай кувваю шаъну шараф дар бар дорад ва дар оянда шод мегардад.

1. Дар оянда шодӣ кунед: Чӣ гуна бояд дар қувват ва шараф либос пӯшед

2. Дар либоси тавоноӣ ва шаъну шараф: шодӣ аз оянда

1. Эфсӯсиён 6:10-18 (Барои либосҳои қувват ва шараф)

2. Ишаъё 40:31 (Барои шодӣ дар оянда)

Масалҳо 31:26 Вай даҳони худро бо ҳикмат мекушояд; ва дар забони вай қонуни меҳрубонӣ аст.

Бо ҳикмат сухан мегӯяд ва суханаш меҳрубон аст.

1. Нерӯи суханҳои нек

2. Аҳамияти ҳикмат

1. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

2. Яъқуб 3:17 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ".

Масалҳо 31:27 Вай ба роҳҳои хонаи худ нигоҳ мекунад, ва нони бекориро намехӯрад.

Вай дар ниго-хубини оила гайрат ва мехнатдуст буда, аз танбалӣ худдорӣ мекунад.

1: Муҳимияти меҳнатдӯстӣ ва меҳнатдӯстӣ.

2: Хатари бекорӣ ва танбалӣ.

1: Қӯлассиён 3:23-24 Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2: Масалҳо 6:6-11 Ба назди мӯрча рав, эй танбал; роҳҳои ӯро дида бароед ва хирадманд бошед. Вай бе ягон сардор, афсар ва ҳоким дар тобистон нони худро омода мекунад ва дар дарав ғизо ҷамъ мекунад.

Масалҳо 31:28 Фарзандони вай бархоста, ӯро муборак мегӯянд; шавҳари вай низ, ва вайро ситоиш мекунад.

Масалҳо 31:28 зани дорои хислати олиҷанобро ситоиш мекунад ва фарзандон ва шавҳараш ӯро баракат хонда, ӯро ситоиш мекунанд.

1. Ситоиши зани шариф - Намунаи Масалҳо 31:28

2. Неъмати модари худодод - Подоши зани имондор

1. Масалҳо 31:28

2. Эфсӯсиён 5: 22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

Масалҳо 31:29 Духтарони зиёде некӣ кардаанд, вале Ту аз ҳама бартарӣ.

Занҳо метавонанд корҳои неки зиёде кунанд, аммо зане, ки дар Масалҳо 31:29 тасвир шудааст, аз ҳама болотар аст.

1. Зани некӯкор - Чӣ гуна бояд зиндагии шоиста дошта бошад

2. Аризаи зан - Таҷлили масал 31 Зан

1. Масалҳо 31:29

2. Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи рост аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, ва чӣ ҷоиз аст, агар чизе олиҷаноб ё шоистаи таъриф аст, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Масалҳо 31:30 Неъмат макр аст, ва зебоӣ беҳуда аст; лекин зане ки аз Худованд метарсад, ситоиш хоҳад шуд.

Тарс аз Худованд муҳимтарин хислати зан аст; зебой ва неъмат руякӣ мебошанд.

1. "Занони худотарс: Зебоии ҳақиқӣ"

2. "Тарс аз Парвардигор: Бузургтарин хислати зан"

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, ва чӣ сазовори таҳсин аст, ва агар ягон фазилат бошад, ва ҳар чизе ки сазовори таъриф аст, дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

Масалҳо 31:31 Аз самараи дастҳояш ба вай бидеҳ; ва аъмоли вай дар назди дарвозаҳо ӯро ситоиш кунад. Воиз 1:1 Суханони воиз, писари Довуд, подшоҳи Ерусалим.

Масалҳо 31:31 моро ташвиқ мекунад, ки меҳнати вазнинро мукофот ва ситоиш кунем.

1. Бигзор меҳнати сахт барои худ сухан гӯяд

2. Мукофот ва ситоиш ба онҳое, ки заҳмат мекашанд

1. Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

2. Эфсӯсиён 6:7-8 - «Аз таҳти дил хизмат кунед, гӯё ки шумо ба Худованд хизмат мекунед, на ба одамон, зеро медонед, ки Худованд ҳар якеро барои ҳар кори некашон, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, мукофот хоҳад дод».

Боби 1 Воиз мавзӯи бефоида ё бефоида будани кӯшишҳои инсон ва табиати даврии ҳаётро омӯхтааст.

Сархати 1: Боб бо изҳори он ки ҳама чиз бемаънӣ ё беҳуда аст, оғоз мешавад. Муаллиф, ки онро Устод ё Воиз меноманд, дар бораи табиати такрории ҳаёт ва чӣ гуна наслҳо меоянду мераванд, фикр мекунанд, аммо ҳеҷ чиз воқеан тағир намеёбад (Воиз 1:1-11).

Параграфи 2: Боб бо нишон додани маҳдудиятҳои хирад ва дониши инсон идома дорад. Воиз саъй кардани фаҳмиши худро тавассути кӯшишҳои гуногун, аз қабили ҷӯёи лаззат, ҷамъ овардани сарват ва ба даст овардани хирад тасвир мекунад. Аммо, ӯ ба хулосае меояд, ки ҳамаи ин кӯшишҳо дар ниҳоят холӣ ҳастанд ва қаноатмандии доимӣ намеоранд (Воиз 1:12-18).

Дар ҷамъбаст,
Боби якуми Воиз омӯхта мешавад
мавзӯи беҳуда ё беҳуда,
таъкид кардани табиати даврӣ дар ҳаёт.

Эътироф кардани изҳорот дар бораи бемаънӣ будани ҳама чиз.
Мулоҳиза дар бораи табиати такрорӣ, ки дар ҳаёт мушоҳида мешавад ва таъкид накардани тағироти ҷиддии наслҳо.
Тавсифи маҳдудиятҳое, ки нисбат ба хирад ва дониши инсонӣ нишон дода шудаанд.
Таъкид кардани корҳое, ки воиз анҷом додааст, ба монанди ҷустуҷӯи лаззат, ҷамъ овардани сарват ҳангоми ба даст овардани хирад.
Эътирофи хотимавӣ ба холӣ, ки дар ин саъйҳо пайдо шудааст, бидуни қаноатмандии доимӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи тафаккури табиати муваққатии ҷустуҷӯҳои ҳаёт ва эътирофи бефоидаии ниҳоии онҳо. Илова бар ин, эътироф кардани маҳдудиятҳо дар фаҳмиши инсонӣ ҳангоми огоҳӣ аз гузоштани арзиши аз ҳад зиёд ба лаззатҳои муваққатӣ ё дороиҳои моддӣ.

Воиз 1:2 Ботил, - мегӯяд Воиз, - ботил. ҳамааш ботил аст.

Ботил будани ҳама чизҳои заминӣ боиси зиндагии холӣ ва беҳуда мегардад.

1: Мо бояд чизе бештар аз чизҳои заминӣ ҷустуҷӯ кунем, то дар ҳаёт шодӣ пайдо кунем.

2: Саъю кӯшишҳои ҷаҳон зуд ва дар ниҳоят иҷронашавандаанд.

1: Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: Филиппиён 3:7-8 Аммо ҳар фоидае, ки ман доштам, ба хотири Масеҳ зиён ҳисоб мекардам. Дарвоқеъ, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро арзиши бештари шинохти Худованди ман Исои Масеҳ. Ба хотири Ӯ ман ҳама чизро аз даст додаам ва онҳоро ахлот меҳисобам, то ки Масеҳро ба даст орам.

Воиз 1:3 Одам аз тамоми меҳнати худ, ки зери офтоб мекунад, чӣ фоида дорад?

Дар порчаи Воиз 1:3 беҳуда будани меҳнати инсон ҳангоми аз нуқтаи назари дунявӣ нигоҳ доштан тасвир шудааст.

1. Кори моро аз нуқтаи назари абадият истифода мебарем

2. Неъмати қаноат дар баробари беҳуда

1. Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2. Ишаъё 55:8 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

Воиз 1:4 Як насл мегузарад ва насли дигар меояд, лекин замин то абад боқист.

Дар порча дар бораи ногузирии давраи ҳаёт сухан меравад, ки як насл мегузараду насли дигар меояд, аммо замин то абад боқӣ мемонад.

1. "Даври ҳаёт: Ҷустуҷӯи маъно ва умед дар гузаранда"

2. "Замини ҷовидонӣ: Ҳузури бетағйири Худо дар ҷаҳони тағйирёбанда"

1. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

2. Забур 103:5 - «Ӯ заминро бар пояи худ гузошт, то ки ҳаргиз ҷунбиш нашавад».

Воиз 1:5 Офтоб низ мебарояд ва офтоб ғуруб мекунад ва ба маконе ки Ӯ тулӯъ кардааст, мешитобад.

Офтоб тулӯъ мекунаду ғуруб мекунад ва ба ҷои худ бармегардад.

1. Давраи доимии ҳаёт

2. Чӣ тавр дар ҳар рӯз сулҳро пайдо кардан мумкин аст

1. Воиз 3:1–8

2. Забур 121:1–2

Воиз 1:6 Шамол ба самти ҷануб ҳаракат карда, ба шимол гардиш мекунад; он пайваста чарх мезанад, ва шамол аз рӯи гардиши худ боз бармегардад.

Шамол пай дар пай самти худро дигар мекунад ва дар давраи худ ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад.

1: Дар бораи он чизе ки мо тағир дода наметавонем, ғамхорӣ кардан ҷоиз нест.

2: Мо метавонем аз шамол ёд гирем, ки дар муқобили тағйирот чандир ва мутобиқ бошем.

1: Масалҳо 19:21 - Нақшаҳо дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор аст.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як ҳадяи хуб ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад.

Воиз 1:7 Ҳама дарёҳо ба баҳр равон мешаванд; аммо баҳр пур нест; ба ҷое, ки дарёҳо аз он ҷо меоянд, боз ба он ҷо бармегарданд.

Дарёҳо ба баҳр ҷорӣ мешаванд, аммо баҳр ҳеҷ гоҳ пур намешавад ва дарёҳо дар ниҳоят ба сарчашмаи худ бармегарданд.

1. Таъмини бепоёни Худо: Фаҳмидани ҳикмати Воиз 1:7

2. Такя ба фаровонии Худованд дар ҳама ҳолат

1. Ишаъё 40:28 - "Оё надонистаӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад?"

2. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

Воиз 1:8 Ҳама чиз пур аз меҳнат аст; одам онро ба забон оварда наметавонад: чашм аз дидан сер нест, гӯш аз шунидан сер намешавад.

Тамоми ҳаёт пур аз меҳнат аст ва ҳеҷ чиз наметавонад қаноатмандии ҳақиқӣ оварад.

1. Беҳуда будани ҷустуҷӯи қаноатмандӣ

2. Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ дар ҷаҳони кор

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Воиз 1:9 Он чи буд, он чи хоҳад буд; ва он чи анҷом дода мешавад, бояд анҷом дода шавад; ва дар зери офтоб чизи нав нест.

Ҳеҷ чиз воқеан аслӣ нест ва ҳама дастовардҳои мо аз гузашта реша мегиранд.

1: Мо бояд ба пешгузаштагони худ илҳом ва роҳнамоӣ кунем, зеро ҳеҷ коре, ки мо мекунем, воқеан нав нест.

2: Мо набояд аз дастовардҳои худ фахр кунем, балки дарк кунем, ки ҳама коре, ки мо мекунем, бар пояи он чизе, ки пеш аз мо омадааст, сохта шудааст.

1: Масалҳо 3: 5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст."

Воиз 1:10 Оё чизе ҳаст, ки дар бораи он гуфта шавад: "Инак, ин нав аст?" он аллакай аз замонҳои қадим буд, ки пеш аз мо буд.

Ҷаҳон ҳамеша дар тағир аст ва аммо ҳеҷ чиз воқеан нав нест, зеро он аллакай дар як шакл пеш аз мо вуҷуд дошт.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳама чиз - Воиз 3:1-8

2. Муҳимияти қаноатмандӣ - Филиппиён 4:11-13

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Воиз 1:11 Дар бораи чизҳои пештара ёдовар нест; ва он чиро, ки баъд аз он хоҳанд омад, ба хотир нахоҳад оварад.

Ин оят дар бораи он сухан меравад, ки чӣ гуна гузашта дар ниҳоят фаромӯш мешавад ва оянда номаълум аст.

1. Мо бояд дар айни замон зиндагӣ кунем ва аз ҳар рӯз бештар истифода кунем, зеро гузашта ба зудӣ фаромӯш мешавад ва оянда пешгӯинашаванда аст.

2. Мо бояд диққати худро ба кори дуруст ва истифода аз имкониятҳо равона созем, зеро замони мо дар ин дунё ниҳоят ба охир мерасад.

1. Забур 103:15-16 - Дар бораи одам, айёми ӯ мисли алаф аст; чун гули сахро шукуфтааст; зеро шамол аз болои он мегузарад ва он меравад ва ҷои он дигар онро намедонад.

2. Яъқуб 4:13-14 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва савдо мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад оварда». Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Воиз 1:12 Ман, воиз, подшоҳи Исроил дар Ерусалим будам.

Воиз, ки дар Ерусалим подшоҳ буд, дар бораи бефоида будани ҳаёт ва меҳнат фикр мекунад.

1: Ҳеҷ чиз абадӣ намемонад: Гузариши ҳаёт

2: Ҳеҷ чизро ба таври муқаррарӣ қабул накунед: номукаммалии ҳаёт

1: Яъқуб 4:14 - "Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки каме вақт пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад."

2: 2 ба Қӯринтиён 4:18 - "Дар ҳоле ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем; зеро он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадӣ аст".

Воиз 1:13 Ва ман дили худро бахшидам, то ки дар бораи ҳар он чи дар зери осмон ба амал меояд, бо ҳикмат биҷӯям ва бисанҷам: ин азоби сахтро Худо ба фарзандони одам додааст, то ки бо он амал кунанд.

Ин порча дар бораи душвориҳои зиндагӣ сухан мегӯяд, ки Худо ба одамон барои таҷриба ва омӯхтани он ато кардааст.

1: Мо бояд душворӣ ва ғаму андӯҳи зиндагиро қабул кунем, зеро Худо онро ба мо ҳамчун роҳи рушд ва омӯхтан додааст.

2: Зиндагӣ пур аз озмоишҳо ва машаққатҳост, аммо Худованд барои мо ин душвориҳоро фароҳам кардааст, то тавонотар шавем.

1: Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо комил шавед. ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз камбудӣ».

2: Румиён 5: 3-5 "На танҳо ин, балки мо аз уқубатҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад, ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехтааст».

Воиз 1:14 Ман ҳамаи корҳоеро, ки дар зери офтоб анҷом дода мешавад, дидаам; ва инак, ҳама чиз ботил ва ғамгинии рӯҳ аст.

Ҳама корҳои инсон дар ниҳоят бемаънӣ ва бефоидаанд.

1: Одамон бояд маҳдудиятҳои худро дарк кунанд ва ба ҷои корҳои дунявӣ ба корҳои рӯҳонӣ тамаркуз кунанд.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки хурсандӣ ва мақсадро дар нақшаи Худо пайдо кунем, на дар корҳои муваққатии ин ҷаҳон.

1: Румиён 8:18-21 Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост. Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро мутеъ кардааст, ба умеди он ки худи махлуқот аз бандагии фасод раҳоӣ ёфта, озодии ҷалоли фарзандони Худоро ба даст оварад. Зеро мо медонем, ки тамоми махлуқот то кунун якҷоя бо дарди зоиш оҳу нола мекард.

2: Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Воиз 1:15 Он чи каҷ аст, наметавонад рост карда шавад, ва он чи ки камбизоат аст, шуморида намешавад.

Имконнопазирии тағир додани гузашта ва ислоҳи хатогиҳои мо.

1. Нақша ва камолоти Худованд: Қабули тағйирнопазир

2. Муносибат бо хатогиҳои худ: Тасаллият дар раҳмати Худо

1. Ишаъё 46:10 - Ҳадафи ман устувор хоҳад буд ва ман ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2. Забур 130:3 - Агар Ту, эй Худованд, бояд ба гуноҳҳо ишора кунӣ, эй Худованд, кӣ истода метавонад?

Воиз 1:16 Ман бо дили худ сухан ронда, гуфтам: «Инак, ман ба мулки бузург омадаам ва аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ман дар Ерусалим буданд, ҳикмати бештаре гирифтаам;

Сулаймон дар бораи ҳикмат ва дониши худ фикр мекунад, ки аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ дар Ерусалим омадаанд, болотар аст.

1. Ҳикмати Сулаймон - Тадқиқоти он, ки ҳикмати Сулаймон чӣ гуна метавонад ба имондорони муосир кӯмак кунад.

2. Арзиши дониш - Фаҳмидани аҳамияти дониш ва чӣ гуна он ба ҳаёти ҳаррӯза таъсир мерасонад.

1. Масалҳо 3:13-14 - Ҳикмат аз ёқут қиматтар аст ва ҳеҷ чизро бо он муқоиса кардан мумкин нест.

2. Масалҳо 18:15 - Дили оқил дониш меомӯзад ва гӯши хирад донишро меҷӯяд.

Воиз 1:17 Ва диламро бахшидам, то ки ҳикматро бидонам, ва девонагӣ ва ҷаҳолатро бидонам; фаҳмидам, ки ин ҳам ғамгинии рӯҳ аст.

Муаллифи «Воиз» дарёфтааст, ки ҷустуҷӯи дониш, хирад, девонагӣ ва беақлӣ як манбаи ноумедӣ аст.

1. Илми Худо аз дониши мо бузургтар аст: аввал Ӯро биҷӯед.

2. Одамон аксаран дар љойњои нодуруст њикмат ва дониш мељўянд.

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Румиён 11:33-34 Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд?

Воиз 1:18 Зеро дар ҳикмати зиёд андӯҳи зиёд аст, ва ҳар кӣ донишро афзун мекунад, андӯҳро афзун мекунад.

Хирад ва дониш метавонад ғамро ба вуҷуд оварад ва ҳар чӣ бештар омӯзад, ҳамон қадар ғамангезтар мешавад.

1. Ғами дониш: Чӣ гуна бояд бо дарди омӯзиш мубориза бурд

2. Ҳикмати қаноатмандӣ: қадр кардани он чизе, ки доред

1. Румиён 12:15 - Бо шодмонон шод бошед; бо гирякунандагон гиря кунед.

2. Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод.

Боби 2 Воиз ба таҳқиқи бемаънии машғулиятҳои гуногун ва табиати зудгузари дастовардҳои инсонӣ амиқтар меомӯзад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Воиз аз паи кайфу сафо, машаққати шароб, сохтани корҳои бузург, ба даст овардани сарват ва иҳотаи неъматҳои моддӣ тавсиф мекунад. Бо вуҷуди ин, ӯ ба хулосае меояд, ки ҳамаи ин кӯшишҳо дар ниҳоят холӣ ва арзиши доимӣ надоранд (Воиз 2:1-11).

Сархати 2-ум: Баъдан воиз таваҷҷуҳи худро ба хирад ва дониш равона мекунад. Ӯ бартарии ҳикматро бар беақлӣ эътироф мекунад, аммо эътироф мекунад, ки ҳатто хирад ҳам наметавонад қаноатмандии ниҳоиро таъмин кунад ё касро аз марг муҳофизат кунад. Ӯ мушоҳида мекунад, ки ҳам хирадмандон ва ҳам нодонҳо оқибат ба як сарнавишт дучор мешаванд (Воиз 2:12-17).

Параграфи 3: Воиз дар бораи он фикр мекунад, ки чӣ гуна меҳнати душвор метавонад бефоида бошад, вақте касе намедонад, ки чӣ барои кӣ мерос гирифтааст. Ӯ савол медиҳад, ки оё меҳнат кардан меарзад, бе он ки намедонад, ки он дар оянда ба худ ё дигарон чӣ фоида меорад (Воиз 2:18-23).

Сархати 4: Дар ниҳоят, ӯ фикр мекунад, ки шодии ҳақиқӣ танҳо аз дасти Худо меояд. Ӯ маслиҳат медиҳад, ки дар зиндагӣ қаноатмандӣ пайдо кунед ва аз ҳаловатҳои оддӣ ҳамчун тӯҳфаҳои Худо баҳра баред (Воиз 2:24-26).

Дар ҷамъбаст,
Боби дуюми Воиз омӯхта мешавад
бемаънӣ дар машғулиятҳои гуногун,
нишон додани табиати зудгузаре, ки дар дастовардҳои инсон мушоҳида мешавад.

Эътироф кардани корҳое, ки воиз ба ӯҳда дорад, ба монанди ҷустуҷӯи лаззат, сохтани корҳои бузург ҳангоми ҷамъ овардани сарват.
Эътирофи хотимавӣ ба холӣ, ки дар ин кӯшишҳо бе арзиши доимӣ пайдо шудааст.
Таваҷҷӯҳ ба ҳикмат ва эътирофи бартарии он бар беақлӣ.
Мушоҳидаи маҳдудиятҳое, ки дар бораи қаноатмандӣ аз ҷониби ҳикмат ва ногузирии марг, ки ҳам хирадмандон ва ҳам нодонон дучор мешаванд.
Мулоҳиза дар бораи бефоидаии бо меҳнати сахт алоқаманд ҳангоми номуайянӣ дар бораи кӣ мерос гирифтани самараи меҳнат.
Пурсиш кардан ба маблағи заҳмат бидуни возеҳ дар бораи манфиатҳои оянда.
Андешидани шодии ҳақиқӣ, ки аз дасти Худо ба даст меояд, дар ҳоле ки насиҳат додан қаноатмандӣ дар насибаи худ ва лаззат аз лаззатҳои оддӣ ҳамчун тӯҳфаҳои Худо.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи холӣ, ки ба дунболи лаззатҳои муваққатӣ ё дороиҳои моддӣ хос аст. Илова бар ин, эътироф кардани маҳдудиятҳо ҳатто дар дохили ҳикмат мавҷуд аст ва ҳамзамон барои дарёфти қаноатмандӣ ва гирифтани шодӣ аз муносибат бо Худо, на аз дастовардҳои беруна ё ҷамъ кардани сарват.

Воиз 2:1 Ман дар дили худ гуфтам: "Алҳол бирав, туро бо шодмонӣ имтиҳон хоҳам дод, бинобар ин ҳаловат баред; ва инак, ин ҳам беҳуда аст".

Ин порча дар бораи бефоида будани ҷустуҷӯи лаззати танҳоӣ дар зиндагӣ сухан меронад.

1: Барои иҷрошавии ҳақиқӣ на танҳо лаззатро, балки шодиро биҷӯед.

2: Умеди худро ба Худо кун, на ба лаззатҳои зудгузари дунё.

1: Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем, як сол дар он ҷо мемонем, хариду мефурӯшем ва фоида ба даст меорем"; дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Ин ҳатто буғест, ки каме вақт пайдо мешавад ва сипас нест мешавад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

2: Қӯлассиён 3:1-2 - Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои рӯи замин.

Воиз 2:2 Ман дар бораи ханда гуфтам: "Девона аст"; ва аз хурсандӣ: "Ин чӣ кор мекунад?"

Ин порча дар бораи он ки чӣ гуна шодӣ ва ханда зудгузар буда, арзиши онҳоро зери суол мебарад.

1. Шодиҳои зиндагӣ: дарёфти иҷрошавии ҳақиқӣ дар Худо

2. Ботилии зиндагӣ: пайи қаноатмандии абадӣ

1. Яъқуб 4:14 - "Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати кӯтоҳ пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2. Забур 61:8 - «Ҳар вақт ба Ӯ таваккал кунед; эй мардум, дили худро ба ҳузури Ӯ рехт: Худо паноҳгоҳи мост».

Воиз 2:3 Ман дар дили худ хостам, ки худро ба май бидиҳам, вале дили худро бо ҳикмат ошно кардам; ва беақлӣ бимонам, то бубинам, ки барои писарони одам чӣ фоидае буд, ки онҳо бояд тамоми айёми умри худ дар зери осмон кунанд.

Омӯзиши тавозуни байни ҳикмат ва беақлӣ як ҷанбаи муҳими ҳаёт аст.

1: Муҳимияти ҷустуҷӯи ҳикмат дар ҳама чиз.

2: Фаҳмидани зарурати мувозинат байни ҳикмат ва беақлӣ.

1: Масалҳо 3:13-18 - Хушо касе ки хирад меёбад, ва касе ки ақл мегирад.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Воиз 2:4 Ман барои худ корҳои бузурге кардам; Ман хонаҳо сохтам; Ман токзорҳо шинондаам:

Дар ин порча аз ботил будани комёбиҳо ва дороии инсон сухан меравад.

1: Беҳудаи моликияти заминӣ - Воиз 2:4

2: Беҳудаи меҳнати инсон - Воиз 2:4

1: Матто 6: 19-21, "Барои худ ганҷҳо дар рӯи замин ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2: 1 Тимотиюс 6:6-10, "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст. Зеро ки мо ба ин ҷаҳон ҳеҷ чиз наовардаем, ва маълум аст, ки мо ҳеҷ чизро иҷро карда наметавонем. Ва мо бо ғизо ва сару либос қаноатманд бошем. Аммо онҳо ки сарватдор хоҳад шуд, ба васвасаҳо ва дом ва ба ҳавасҳои зиёди аблаҳона ва озордиҳанда, ки одамонро дар ҳалокат ва ҳалокат ғарқ мекунанд, меафтанд. имон оварда, худро бо ғаму андӯҳҳои зиёд захмӣ карданд».

Воиз 2:5 Ман барои худ боғҳо ва боғҳо сохтам, ва дар онҳо дарахтони ҳар навъ мева шинондаам.

Муаллиф богу бустонхо буньёд карда, дарахту мевахои гуногун шинондааст.

1: Худо ба мо зебоӣ ва фаровонӣ медиҳад, агар мо танҳо барои мушоҳида ва қадр кардани он вақт ҷудо кунем.

2: Ҳаёти мо пур аз баракатҳост ва мо бояд вақт ҷудо кунем, то онҳоро эътироф ва шукр гӯем.

1: Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар чӣ рост аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, чӣ қобили таҳсин аст, ва чӣ олиҷаноб аст, ва агар чизе сазовори таъриф аст, фикр кунед. дар бораи ин чизҳо.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як ҳадяи хуб ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад.

Воиз 2:6 Ман барои худ ҳавзҳои об сохтам, то ки бо он ҳезумеро, ки дарахтҳо мерӯёнанд, об диҳам.

Порча аз Воиз 2:6 ба мо таълим медиҳад, ки об барои афзоиш муҳим аст.

1. Эътироф кардани неъматҳо ва ризқҳои Худо - Чӣ тавр истифода бурдани он чизе, ки мо дорем, барои парвариш ва шукуфоӣ

2. Қувваи об - Чӣ гуна об барои афзоиш ва тағирот муҳим аст

1. Юҳанно 7:38-39 - Исо гуфт: "Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки Навиштаҳо гуфтаанд: "Аз дили ӯ дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд"."

2. Забур 1:3 - Ӯ мисли дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст ва дар мавсим мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад.

Воиз 2:7 Ман ба худ ғуломон ва канизонро гирифтам, ва дар хонаи худ ғуломон таваллуд ёфтаам; инчунин дороии калони чорпоён ва чорпоёне доштам, ки пеш аз ман дар Ерусалим буд;

Воиз дар Воиз 2:7 аз сарват ва дороии бузурги худ фахр мекунад.

1. Бењудагии молпарастї ва ботил будани сарват.

2. Ба қадри зиндагии содда ва шинохти неъматҳои Худо.

1. Масалҳо 30:8-9 - Ба ман на камбизоатӣ деҳ ва на сарват; Маро аз ғизое, ки бароям лозим аст, бихӯред, то сер шавам ва туро инкор карда, гӯям: "Худованд кист?" ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро палид накунам.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Воиз 2:8 Ман низ нуқра ва тилло ва ганҷи хоси подшоҳон ва вилоятҳоро ҷамъ кардаам: барои худ сарояндагон ва занони сароянда, ва лаззатҳои писарони одамонро ҳамчун асбобҳои мусиқӣ ва ҳама гуна чизҳо ҷамъ овардам. .

Ин порча аз Воиз 2:8 дар бораи ҷамъоварии сарват ва лаззат сухан меравад, аммо аз ботил будани чунин сарват ва лаззат огоҳ мекунад.

1) Беҳудаи сарват ва лаззат - Воиз 2:8

2) қаноатмандӣ аз Масеҳ - Филиппиён 4:11-13

1) Ирмиё 9:23-24 - "Худованд чунин мегӯяд: Бигзор хирадманд бо ҳикмати худ фахр накунад, ва тавоно бо қудрати худ фахр накунад, сарватдор дар сарвати худ фахр накунад: Аммо ҳар кӣ фахр мекунад Бо он фахр кунед, ки Ӯ Маро мефаҳмад ва мешиносад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд Худованд».

2) Масалҳо 23: 4-5 - "Меҳнат кун, то сарватманд нашав: аз ҳикмати худ даст каш. Оё ба он чизе ки нест, чашм дорӣ? зеро сарват бешубҳа худро бол мекунад; онҳо мисли уқоб ба сӯи осмон парвоз мекунанд."

Воиз 2:9 Ҳамин тавр, ман бузург будам ва аз ҳар чизе ки пеш аз ман дар Ерусалим буданд, бештар афзойиш ёфтам; ҳикмати ман низ бо ман монд.

Сарват ва ҳикмати Сулаймон натиҷаи итоаткории ӯ ба Худо буд.

1: Итоат баракат меорад;

2: Ҳикмат атои Худост;

1: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад."

Воиз 2:10 Ва ҳар он чиро, ки чашмонам мехост, аз онҳо нигоҳ намедоштам, дили худро аз ҳеҷ шодӣ дареғ надоштам; зеро ки дилам аз тамоми мехнатам шод шуд ва ин хисси ман аз тамоми мехнати ман буд.

Муаллиф аз мехнати пурчушу хуруши онхо хурсанд шуда, аз тамоми неъматхои моддие, ки он оварда буд, бахра мебурд.

1. Боғайратона меҳнат кардан шодӣ меорад - Воиз 2:10

2. Аз меҳнати худ шодӣ кунед - Воиз 2:10

1. Масалҳо 14:23 - Дар ҳама меҳнат фоида ҳаст, аммо гапи бехуда танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Воиз 2:11 Он гоҳ ман ба тамоми корҳое, ки дастҳои ман кардаам ва ба меҳнате ки барои ба ҷо овардаам, нигоҳ кардам; ва инак, ҳама чиз ботил ва ғамгинии рӯҳ буд, ва дар зери офтоб фоидае набуд.

Сулаймон фаҳмид, ки тамоми меҳнат ва меҳнати ӯ бемаънӣ аст ва қаноатмандии доимӣ намеовард.

1. Беҳудаи ҳаёт ва зарурати ҷустуҷӯи Салтанати абадии Худо.

2. Ба Худо таваккал кунед, на ба подошҳои муваққатии дунё.

1. Матто 6:19-20 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан.

2. Масалҳо 16:8 Каме бо адолат беҳтар аст аз даромади зиёд бо беадолатӣ.

Воиз 2:12 Ва ман рӯ овардам, ки хирад, девонагӣ ва аблаҳиро бубинам; зеро ки шахсе, ки пас аз подшоҳ меояд, чӣ кор карда метавонад? ҳатто он чизе ки аллакай анҷом дода шудааст.

Муаллифи «Воиз» дар бораи хирад, девонагӣ ва беақлӣ андешаронӣ мекунад, ки одам пас аз подшоҳ чӣ кор карда метавонад, зеро ҳама чиз аллакай иҷро шудааст.

1. Маънои ҳикмат: Омӯзиши Воиз 2:12

2. Ҷустуҷӯи ҳадаф пас аз Подшоҳ: Мулоҳиза дар бораи Воиз 2:12

1. Масалҳо 3:13-17 - Ҳикмат ва фаҳмиш

2. Румиён 8:28 - Худо ҳама чизро барои некӣ кор мекунад

Воиз 2:13 Он гоҳ ман дидам, ки ҳикмат аз беақлӣ бартар аст, чунон ки рӯшноӣ аз торикӣ бартар аст.

Ҳикмат аз бехирадӣ хеле болотар аст.

1. Арзиши хирад: равшан кардани роҳи саодати ҳақиқӣ

2. Тафовути рӯшноӣ ва торикӣ: Фаҳмидани фарқияти байни ҳикмат ва беақлӣ

1. Масалҳо 3:13-18 - Хушо касе ки хирад меёбад, ва касе ки фаҳм аст.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Воиз 2:14 Чашмони хирадманд дар сари ӯ аст; лекин аблаҳ дар торикӣ роҳ меравад; ва ман низ фаҳмидам, ки як воқеа бо ҳама рӯй медиҳад.

Доноён аз атрофашон огоҳанд, дар ҳоле ки нодон дар торикӣ аст; ҳама одамон як натиҷаро эҳсос мекунанд.

1. Ҳикмати бино: Чӣ гуна бояд аз атрофамон огоҳ шавем

2. Аблаҳии ҷоҳилӣ: Чӣ гуна бояд аз торикӣ канорагирӣ кард

1. Масалҳо 15:14: «Дили хирад дар ҷустуҷӯи дониш аст, вале даҳони аблаҳон ба ҷаҳолат мехӯрад».

2. Масалҳо 12:15: "Роҳи аблаҳ дар назари ӯ дуруст аст, аммо касе ки ба маслиҳат гӯш медиҳад, хирадманд аст".

Воиз 2:15 Он гоҳ дар дили худ гуфтам: "Чунон ки ба аблаҳ рӯй дода бошад, ба ман низ ҳамон тавр мешавад"; ва чаро ман донотар будам? Он гоҳ дар дил гуфтам, ки ин ҳам ботил аст.

Беҳудаи ҷустуҷӯи ҳикмати заминӣ дар Воиз 2:15 муҳокима карда мешавад.

1. Беҳудаии ҷустуҷӯи ҳикмати заминӣ

2. Дарки ботил будани зиндаги

1. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ғун накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Масалҳо 15:16 Каме бо тарси Худованд беҳтар аст аз ганҷи бузург ва душворӣ бо он.

Воиз 2:16 Зеро ки ҳеҷ ёдгории хирадмандон то абад бештар аз аблаҳон нест; зеро ки он чи дар айёми оянда аст, ҳама фаромӯш хоҳанд шуд. Ва хирадманд чӣ гуна мемирад? ҳамчун аблаҳ.

Дар Воиз 2:16, доно ва нодон дар марг баробаранд, зеро дастовардҳои онҳо бо мурури замон фаромӯш хоҳанд шуд.

1. Қадр кардани ҳаёт: Ҳикмати Воиз 2:16

2. Парадокси ҳикмат: Омӯзиш аз Воиз 2:16

1. Забур 49:10-11: Зеро Ӯ мебинад, ки хирадмандон мемиранд, ҳамон тавр нодон ва бераҳм нобуд мешаванд ва сарвати худро ба дигарон мегузоранд.

2. Ишаъё 40:6-8: Овоз гуфт: «Гирья кун». Ва гуфт: «Чӣ гиря кунам? Ҳама гӯшт алаф аст, ва тамоми некӯии он мисли гули саҳро аст: Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, зеро ки Рӯҳи Худованд бар он дам мекунад; албатта қавм алаф аст. Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

Воиз 2:17 Бинобар ин ман аз ҳаёт нафрат доштам; зеро коре ки дар зери офтоб анҷом дода мешавад, барои ман гарон аст, зеро ки ҳама чиз ботил ва ғамгинии рӯҳ аст.

Ҳаёт метавонад аз ноумедӣ ва ноумедии бузург пур шавад.

1: Бо вуҷуди душвориҳои зиндагӣ, ваъдаҳои Худо дар бораи умед ва шодмонӣ боқӣ мемонанд.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки чизҳои ин ҷаҳон зуд аст, аммо муҳаббати Худо абадӣ аст.

1: Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Воиз 2:18 Бале, ман аз тамоми меҳнати худ, ки дар зери офтоб гирифта будам, нафрат мекардам, зеро ки онро бояд ба касе вогузорам, ки пас аз ман хоҳад буд.

Ин порча дар бораи бефоида будани мехнате, ки бе назардошти таъсири он ба наслхои оянда карда шудааст, сухан меравад.

1. Маънои мерос: Меҳнати имрӯзаи мо ба наслҳои оянда чӣ гуна метавонад таъсир расонад

2. Ботил аз ботил: Чаро танҳо кӯшишҳои мо муваффақиятро кафолат дода наметавонанд

1. Қӯлассиён 3:23-24 Ҳар он чи мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Масалҳо 13:22 Одами нек ба фарзандони фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад.

Воиз 2:19 Ва кӣ медонад, ки ӯ доно хоҳад буд ё аблаҳ? аммо вай бар тамоми меҳнати ман, ки дар он меҳнат кардам, ва дар зери офтоб худро хирадманд нишон додаам, ҳукмронӣ хоҳад кард. Ин ҳам беҳуда аст.

Сулаймон ҳикмати меҳнат ва дастовардҳои худро зери шубҳа мегузорад, ки касе метавонад самараи кори ӯро мерос гирад ва онро қадр накунад.

1. Ботилии зиндагӣ: Баррасии меҳнат ва дастовардҳои мо

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои номуайян: Ҳикмати Воиз

1. Масалҳо 16:9 - "Одамон дар дили худ нақшаи худро доранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Воиз 2:20 Бинобар ин ман мехостам диламро аз тамоми меҳнате, ки зери офтоб гирифтаам, ноумед созам.

Муаллифи «Воиз» дар бораи мехнати худ фикр карда, худро дар вазъияти ноумедӣ мебинад.

1. Беҳудаи меҳнати заминӣ - Воиз 2:20

2. Дар байни ноумедӣ умед ва шодӣ пайдо кардан - Воиз 2:20

1. Ишаъё 55:2 - Чаро шумо пули худро барои он чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қаноат намекунад?

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Воиз 2:21 Зеро марде ҳаст, ки меҳнаташ дар ҳикмат, дониш ва адолат аст; лекин ба касе, ки дар он меҳнат накардааст, онро ба насиби худ мегузорад. Ин ҳам ботил ва бадии бузург аст.

Меҳнати инсон метавонад хирад, дониш ва адолатро ба вуҷуд орад, аммо пас аз рафтанаш метавонад онро ба касе вогузорад, ки барои он кор накардааст. Ин ботил ва бадии бузург аст.

1. Беҳудаи сарвати ба даст оварданашуда: А дар Воиз 2:21

2. Арзиши меҳнат: А дар Воиз 2:21

1. Масалҳо 13:22, "Одами нек ба фарзандони худ мерос мегузорад, ва сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад".

2. Масалҳо 16:26, "Касе ки меҳнат мекунад, барои худ заҳмат мекунад, зеро даҳони вай аз вай мехоҳад".

Воиз 2:22 Зеро ки одам аз тамоми меҳнати худ ва изтироби дилаш, ки дар зери офтоб заҳмат кашидааст, чӣ дорад?

Одамон аксар вақт мепурсанд, ки ҳадафи зиндагӣ чист ва ҷавоб ин аст, ки тамоми меҳнат ва меҳнате, ки мо дар зиндагӣ аз сар мегузаронем, ба мо шодии доимӣ оварда наметавонад.

1. Ҷустуҷӯи маъно дар зиндагӣ - Кашфи умед ва ҳадаф дар ҷаҳони аксаран душвор.

2. Ботил будани корҳои заминӣ - Омӯзиши арзиш ба чизҳое, ки давом доранд.

1. Филиппиён 4:4-6 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед ва боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд дар даст аст. Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.

2. Яъқуб 4:14 - Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Ин ҳатто буғест, ки каме вақт пайдо мешавад ва сипас нест мешавад.

Воиз 2:23 Зеро ки тамоми айёми ӯ ғаму андӯҳ аст, ва ғаму андӯҳи ӯ; Оре, дилаш шаб ором намегирад. Ин ҳам беҳуда аст.

Ин порча дар бораи ғаму андӯҳи зиндагӣ ва чӣ гуна душвор будани ёфтани оромӣ сухан меронад.

1. "Ба ғам дода нашавед: дар замони душвориҳо тасаллӣ ва умед пайдо кунед"

2. «Бо вуҷуди душвориҳои мо пурра зиндагӣ кардан»

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Воиз 2:24 Барои одам чизе беҳтар аз он нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони худро аз меҳнаташ лаззат барад. Инро низ дидам, ки ин аз дасти Худост.

Муаллифи Воиз 2:24 дар бораи баракати он фикр мекунад, ки аз неъматҳои неки тавассути меҳнат ба даст овардааш баҳра бурда метавонад, ки ин атои Худост.

1. Дарьёфт намудани шодии мехнат: аз корамон пурсамар истифода бурда

2. Қаноатмандӣ дар кори мо: Чӣ тавр аз меҳнати худ иҷро шудан мумкин аст

1. Ҳастӣ 2:15 - "Ва Худованд Худо он одамро гирифта, ба боғи Адан гузошт, то ки онро бипӯшонад ва онро нигоҳ дорад."

2. 1 Таслӯникиён 4:11-12 - "Ва шумо омӯзед, ки хомӯш бошед, ва кори шахсии худро анҷом диҳед ва бо дастҳои худ кор кунед, чунон ки ба шумо амр фармудаем, то ки бо онҳое ки дар берунанд, ростқавлона рафтор кунед, ва аз чизе кам набошед».

Воиз 2:25 Зеро кист, ки бештар аз ман бихӯрад ё кӣ метавонад ба ин ҷо шитоб кунад?

Дар порча сухан меравад, ки чӣ гуна қаноатмандӣ ва шодии инсон дар зиндагӣ маҳдуд ва дастнорас аст.

1. "Ҷустуҷӯи хушбахтӣ: Чӣ тавр дар ҳаёт шодӣ пайдо кардан мумкин аст"

2. «Рузи Худо: неъматҳое, ки берун аз хостаҳои мо медиҳад».

1. Забур 37:4, Аз Худованд ҳаловат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод.

2. Филиппиён 4:12-13, Ман медонам, ки мӯҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат. Ман ҳамаи инро ба воситаи Ӯ, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам.

Воиз 2:26 Зеро ки Худо ба одами дар назари ӯ нек ҳикмат, дониш ва шодмонӣ ато мекунад, вале ба гунаҳкор Ӯ заҳмат мебахшад, то ҷамъ кунад ва ҷамъ кунад, то ба шахси нек дар ҳузури Худо ато кунад. . Ин ҳам ботил ва озори рӯҳ аст.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки Худо касонеро, ки фармонбардори Ӯ ҳастанд, бо ҳикмат, дониш ва шодмонӣ подош медиҳад, дар ҳоле ки ба нофармонҳо меҳнат ва заҳмат дода мешавад.

1. Фоидаҳои тоат ба Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Боби 3-уми Воиз мафҳуми вақт ва фаслҳои ҳаётро омӯхта, ногузирии тағирот ва сирри назорати ҳокимияти Худо бар ҳама чизро таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо пешниҳоди порчаи машҳуре оғоз мешавад, ки фаслҳо ва фаъолиятҳои гуногуни ҳаётро муқоиса мекунад. Он таъкид мекунад, ки барои ҳар як мақсад дар зери осмон вақт вуҷуд дорад, аз ҷумла таваллуд, марг, кишт, дарав, гиря, хандидан ва ғайра (Воиз 3:1-8).

Параграфи 2: Воиз дар бораи табиати абадии кори Худо ва чӣ гуна одамон нақшаҳои Ӯро пурра дарк карда наметавонанд. Ӯ эътироф мекунад, ки сарфи назар аз заҳмат ва талош дар зиндагӣ, ҳама чиз вақти муайяни аз ҷониби Худо муайяншударо дорад (Воиз 3:9-15).

Параграфи 3: Воиз мушоҳида мекунад, ки одамон дар фаҳмиши худ маҳдуданд ва наметавонанд тасвири бештари кори Худоро дарк кунанд. Ӯ дар бораи беадолатие, ки дар ҷаҳон мебинад, андеша мекунад, вале дар ниҳоят ба хулосае меояд, ки беҳтар аст, ки аз ҳаловатҳои оддии ҳаёт ҳамчун тӯҳфаҳои Худо баҳра баред (Воиз 3:16-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби сеюми Воиз омӯхта мешавад
консепсияи вақт,
ногузир будани тагйиротро таъкид мекунад
ва эътироф кардани сирре, ки бо ҳокимияти Худо алоқаманд аст.

Пешниҳоди порчаи машҳуре, ки фаслҳои гуногун ва фаъолиятҳои дар тӯли ҳаёт мушоҳидашударо муқоиса мекунанд.
Таъкид кардани эътирофи ба мақсадҳои гуногун ё фаъолияте, ки вақти таъинкардаи онҳоро таъин кардааст.
Мулоҳиза дар бораи табиати абадӣ, ки дар кори Худо нишон дода шудааст ва эътироф кардани маҳдудиятҳои инсонӣ дар фаҳмидани нақшаҳои Ӯ.
Эътироф кардани мавҷудияти беадолатӣ дар ҷаҳон ҳангоми хулосабарорӣ аз лаззат бурдан аз лаззатҳои оддӣ ҳамчун тӯҳфаҳои Худо.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи қабули воқеияти тағирёбии фаслҳои ҳаёт ва эътирофи ҳокимияти илоҳӣ бар ҳама чиз. Илова бар ин, эътироф кардани маҳдудиятҳои инсонӣ дар фаҳмидани ниятҳои Худо ва қаноатмандӣ аз қадр кардани неъматҳои ҳаррӯзаи аз ҷониби Ӯ атошуда.

Воиз 3:1 Ҳар чизе дар зери осмон вақт ва вақт дорад.

Барои ҳама чиз вақт ва ҷои мувофиқ вуҷуд дорад.

1. Дарёфти вақт ва ҷои муносиб барои худ

2. Донистани ҳадафи мо дар зери осмон

1. Аъмол 17:26-27 - Худо ҳамаи одамонро офарид, ки Ӯро ҷустуҷӯ кунанд ва Ӯро пайдо кунанд.

2. Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед.

Воиз 3:2 Вакти таваллуд кардан ва вақти мурдан аст; вақти шинондан ва вақти чидан кардани он чи шинонда шудааст;

Вақт барои ҳама чиз, аз таваллуд то марг.

1: Мо бояд қабул кунем, ки ҳаёт пастиву равони худро дорад; хар як фасли хаётро азизу огуш кардан лозим аст.

2: Худо тавозуни комилро дар ҳаёт офаридааст, аз оғози кишт то охири шинондани ҳосил.

1: Яъқуб 4:14 - "Ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати кӯтоҳ пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2: Воиз 12:1 - "Акнун Офаридгори худро дар айёми ҷавонии худ ба ёд овар, дар ҳоле ки айёми бад намеояд ва солҳо наздик намешаванд, вақте ки ту бигӯй: "Ман аз онҳо хушнуд нестам".

Воиз 3:3 Вақт барои куштан ва вақти шифо додан; вақти вайрон шудан ва вақти обод кардан;

Замоне барои ҳар мақсад дар зери осмон.

1: Мо бояд фаслҳои ҳаётро қабул кунем ва онҳоро барои сохтани ҳамдигар истифода барем.

2: Мо бояд вақтамонро оқилона истифода барем ва дарк кунем, ки зиндагӣ пастиву баландиҳои худро дорад.

1: Ғалотиён 6:9 - Ва биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем.

2: Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард". Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем. Тавре ки ҳаст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

Воиз 3:4 Вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан;

Зиндагӣ пур аз фаслҳое аст, ки меояду меравад ва ҳар фасл шодиву ғам меорад.

1: Мо метавонем дар ҳама фаслҳои ҳаёти худ хурсандӣ дошта бошем.

2: Дар лаҳзаҳои душвор умед ва шодӣ пайдо кардан.

1: Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки шумо бо озмоишҳо рӯ ба рӯ мешавед, ҳама чизро хурсандӣ ҳисоб кунед.

2: Ишаъё 40:29-31 - Ҳатто дар хастагӣ, Худо қувват мебахшад.

Воиз 3:5 Вақти партофтани сангҳо ва вақти ҷамъ кардани сангҳо; замоне барои ба оғӯш гирифтан ва замоне барои худдорӣ аз оғӯш;

Вақтҳое ҳастанд, ки ҳам ҷамъ кардан ва ҳам партофтан, ба оғӯш гирифтан ва худдорӣ кардан аз оғӯш кардан.

1. "Фаслҳои ҳаёт: Донистани кай амал кардан"

2. "Қувваи фаҳмиш: Муайян кардани он ки беҳтарин аст"

1. Матто 6:34 - "Бинобар ин дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард. Барои рӯз кофист, ки ғами худи ӯ аст".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Воиз 3:6 Вақт барои ба даст овардан ва вақти аз даст додан; вақти нигоҳ доштан ва вақти партофтан;

Ҳаёт пур аз муқобилиятҳо ва дугонаҳост, ки мо бояд қабул ва идора карданро омӯзем.

1: Худо ҳаёти моро назорат мекунад ва ба мо таълим медиҳад, ки ба Ӯ таваккал кунем, ки ҳам тавассути ба даст овардан ва ҳам аз даст додани сарватҳои ҳаёт.

2: Ҳикмати Воиз ба мо таълим медиҳад, ки тавозуни ҳаётро ҳам дар замонҳои хуб ва ҳам душвор қадр кунем.

1: Ирмиё 29:11 «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад».

2: Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол шавед. ва мукаммал, аз чизе кам набуда».

Воиз 3:7 Вақти даридан ва вақти дӯхтан; вақти хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан;

Вақти ҳама чиз: канда шудан, ислоҳ кардан, хомӯш будан ва сухан гуфтан.

1: Худо барои ҳар як мавсими ҳаёти мо нақша дорад.

2: Мо бояд фаҳмем, ки кай вақти сухан гуфтан ва кай хомӯш буданро омӯзем.

1: Яъқуб 1:19 - 19 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад;

2: Воиз 5:2 - 2 Дар даҳони худ шитоб накунед ва дилатон шитоб накунад, ки сухане ба ҳузури Худо бигӯед, зеро Худо дар осмон аст ва шумо дар замин ҳастед. Пас бигзор суханони шумо кам бошад.

Воиз 3:8 Вақти дӯст доштан ва вақти нафрат кардан; замони чанг ва замони осоишта.

Замоне барои ҳар мақсад дар зери осмон.

1. Тавозуни ҳаёт: Чӣ тавр дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо сулҳ ва муҳаббатро пайдо кардан мумкин аст

2. Ҷанг ва сулҳ: Омӯзиши интихоби дуруст дар вазъиятҳои душвор

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. Матто 5:44 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

Воиз 3:9 Касе ки дар он кор мекунад, чӣ фоида дорад?

Ин порча арзиши мехнат ва мукофоти онро зери суол мебарад.

1. Аз паи кори пурмазмун

2. Кор ва ибодат: хидмат ба Худо дар меҳнат

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2. Масалҳо 16:3 - Кори худро ба Худованд супоред, ва нақшаҳои шумо амалӣ хоҳанд шуд.

Воиз 3:10 Ман азоберо дидаам, ки Худо ба фарзандони одам додааст, то дар он машқ кунанд.

Худо аз ҳама одамон талаб мекунад, ки дар ҳаёт мубориза баранд.

1. "Тӯҳфаи мубориза: қабул кардани мушкилоте, ки ҳаёт меорад"

2. «Куввае, ки аз мубориза бармеояд».

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Воиз 3:11 Ӯ ҳама чизро дар замони Худ зебо кардааст, инчунин ҷаҳонро дар дили онҳо ҷой додааст, то ки ҳеҷ кас наметавонад кореро, ки Худо мекунад, аз аввал то охир бидонад.

Худо ҳама чизро дар замони худ зебо кардааст ва дар қалби мо ҷовидона ҷой додааст, то инсон ҳеҷ гоҳ кори Ӯро пурра дарк накунад.

1. Вақти Худо комил аст: Воиз 3:11

2. Асрори нақшаи Худо: Воиз 3:11

1. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар доварӣ ва роҳҳои Ӯ ақлнопазиранд!

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо болотар аст.

Воиз 3:12 Ман медонам, ки дар онҳо фоидае нест, балки барои он ки одам шодӣ кунад ва дар ҳаёти худ некӣ кунад.

Муаллифи «Воиз» эътироф мекунад, ки зиндагӣ пур аз муборизаҳо ва душвориҳост, аммо маслиҳат медиҳад, ки ба некие, ки дар зиндагӣ пайдо мешавад, таваҷҷӯҳ кунед.

1. Ҷустуҷӯи шодӣ дар муборизаҳои зиндагӣ

2. Ҷустуҷӯи некӣ дар ҳар вазъият

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст;

дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Воиз 3:13 Ва инчунин, ки ҳар кас бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ баҳра барад, ин атои Худост.

Ҳар як инсон бояд аз неъмати меҳнати худ баҳра барад, зеро ин атои Худост.

1. Тухфаи мехнат - Ба кадри кимат донистани неъмати мехнат

2. Аз самараи меҳнати худ баҳра бурдан - Дарк кардани баракати Худо дар кӯшишҳои худ

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт; шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2. Масалҳо 13:11-12 - Сарвати саросемавор ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад. Умеди таъхир дилро бемор мекунад, аммо орзуи амалӣ дарахти ҳаёт аст.

Воиз 3:14 Ман медонам, ки ҳар коре ки Худо мекунад, то абад хоҳад буд: ҳеҷ чиз ба он дода намешавад ва чизе аз он гирифта намешавад; ва Худо ин корро мекунад, то мардум аз Ӯ битарсанд.

Аъмоли Худо ҷовидона аст ва бояд эҳтиром ва тарсид.

1. Аъмоли Худо ҷовидона ва бетағйир аст, аз ин рӯ мо бояд Ӯро бо аъмоли худ эҳтиром кунем.

2. Мо бояд аз Худованд битарсем ва корҳои абадии Ӯро эҳтиром кунем.

1. Хуруҷ 20: 3-6 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ бутеро ба сурати ҳеҷ чиз дар осмон дар осмон ё дар зери замин ё дар обҳои поёнӣ насоз. Саҷда накун. ба онҳо фурӯд овар ё ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам, ва фарзандонро барои гуноҳи падарон то насли сеюм ва чоруми касоне, ки аз ман нафрат мекунанд, ҷазо медиҳам. ки маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро риоя мекунанд.

2. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ мехоҳад, ҷуз он ки аз Худованд Худои худ битарс, ба Ӯ итоат кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ хизмат намоӣ. тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ, ва ба риояи аҳкому фармонҳои Худованд.

Воиз 3:15 Он чи буд, ҳоло аст; ва он чи бояд бошад, аллакай буд; Ва Худо он чиро, ки гузаштааст, талаб мекунад.

Ин порча дар бораи табиати даврӣ будани ҳаёт ва чӣ гуна Худо аз мо талаб мекунад, ки аз гузашта омӯзем.

1. Дарс гирифтан аз гузашта: Хикмати ниёгонамонро чи тавр дар хаёти имруза татбик кунем.

2. Атои Воиз: Фаҳмидани он ки чӣ тавр вақтро барои ҷалоли Худо истифода бурдан мумкин аст.

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед?"

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Воиз 3:16 Ва ман дар зери офтоб ҷои доварӣ дидам, ки шарорат дар он ҷост; ва ҷои адолат, он шарорат дар он ҷо буд.

Воиз 3:16 мегӯяд, ки бадӣ ва шарорат ҳам дар ҷои доварӣ ва ҳам дар ҷои адолат вуҷуд дорад.

1. Адолат ва марҳамати Худо: Омӯзиши Воиз 3:16

2. Адолат ва шарир: Мулоҳиза дар бораи Воиз 3:16

1. Ишаъё 45:19 - "Ман дар ниҳон, дар ҷои торикии замин сухан нагуфтаам: ба насли Яъқуб нагуфтаам: "Маро беҳуда биҷӯед: Ман Худованд, адолатро мегӯям, ростиро эълон мекунам. ."

2. Забур 89:14 - «Адолат ва доварӣ маскани тахти Туст: марҳамат ва ростӣ аз пеши рӯи Ту хоҳанд рафт».

Воиз 3:17 Ман дар дили худ гуфтам: Худо одилон ва шариронро доварӣ хоҳад кард, зеро ки дар он ҷо барои ҳар мақсад ва ҳар кор вақт ҳаст.

Худо довари ниҳоӣ аст ва ҳама чиз вақт ва ҳадаф дорад.

1: Вақти комили Худо - Воиз 3:17

2: Фаҳмидани адолати Худо - Воиз 3:17

1: Румиён 2:16 - Дар рӯзе, ки Худо сирри одамонро ба воситаи Исои Масеҳ мувофиқи башорати ман доварӣ хоҳад кард.

2: 1 Петрус 4:17-18 - Зеро замоне расидааст, ки доварӣ бояд аз хонаи Худо оғоз шавад: ва агар он аввал аз мо сар шавад, оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад? Ва агар одилон базӯр наҷот ёбанд, осиён ва гунаҳкор ба куҷо хоҳанд омад?

Воиз 3:18 Ман дар дили худ дар бораи мулки писарони одам гуфтам, то ки Худо онҳоро ошкор кунад, ва онҳо бубинанд, ки худашон ҳайвони ваҳшӣ ҳастанд.

Сулаймон дарк мекунад, ки одамон бояд дарк кунанд, ки дар муқоиса бо Худо миранда ва маҳдуданд.

1. Қадр кардани инсонияти мо: Фаҳмидани маҳдудиятҳои мо дар партави қудрати Худо

2. Қабул кардани марги мо: қадр кардани ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо

1. Айюб 41:11 - Кӣ ба ман монеъ шуд, ки ба ӯ подош диҳам? он чи дар зери осмон аст, аз они Ман аст.

2. Забур 8:4 - Одам чӣ гуна аст, ки ту аз ӯ ёд дорӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ?

Воиз 3:19 Зеро он чи ба сари фарзандони одам мерасад, ба ҳайвоноти ваҳшӣ дучор мешавад; Ба онҳо як чиз расад: чунон ки яке мемирад, дигаре мемирад; Оре, ҳама як нафас доранд; ба тавре ки одам аз ҳайвони ваҳшӣ бартарӣ надорад, зеро ки ҳама чиз ботил аст.

Ин порча таълим медиҳад, ки ҳама одамон ва ҳайвонот дар марг баробаранд ва ҳеҷ кас бар дигаре бартарӣ надорад.

1: Ҳаёт зудгузар аст ва муҳаббати Худо ягона чизест, ки то абад боқӣ мемонад.

2: Мо ҳама дар назари Худо баробар ҳастем ва набояд кӯшиш кунем, ки бар якдигар бартарӣ дошта бошем.

1: Яъқуб 4:14: "Агар шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати кӯтоҳ пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2: Воиз 8:13: "Он гоҳ ман дидам, ки ҳикмат аз бехирадӣ бартар аст, чунон ки нур аз торикӣ бартар аст".

Воиз 3:20 Ҳама ба як ҷо мераванд; ҳама аз хоканд ва ҳама боз ба хок табдил меёбанд.

Ҳама одамон, сарфи назар аз муваффақиятҳои заминии худ, ниҳоят ба як натиҷа меоянд.

1: Ҳаёти мо дар рӯи замин зудгузар аст ва ягона чизи муҳим он аст, ки мо барои абадият чӣ гуна зиндагӣ мекунем.

2: Муваффақиятҳои заминии мо дар муқоиса бо ҳаёте, ки барои мо дар Осмон пешбинӣ шудааст, ниҳоят бемаънӣ аст.

1: Матто 6:19-21 Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд мешавад ва дуздон даромада, медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд намекунад, ва дуздон дар он ҷо надаромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: Яъқуб 4:14 Чаро шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зиндагии шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Воиз 3:21 Кӣ медонад, ки рӯҳи одами боло мебарояд ва рӯҳи ҳайвони ваҳшӣ, ки ба замин поён меравад?

Ин порча дар бораи асрори ҳаёт ва мамот тафаккур карда, мепурсад, ки кӣ рӯҳи инсонро, ки ба осмон бармехезад ва рӯҳи ҳайвони ваҳшӣ, ки ба замин фуруд меояд, фаҳмида метавонад.

1. Асрори ҳаёт ва марг: Тадқиқоти Воиз 3:21

2. Аҷиби Худо: Баррасии табиати рӯҳии инсон

1. Ишаъё 55:8-9: Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 8:38-39: Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Воиз 3:22 Бинобар ин ман медонам, ки чизи беҳтаре аз он нест, ки одам аз аъмоли худ шод шавад; зеро ки ин насиби ӯст; зеро кист, ки ӯро биёварад, то бубинад, ки пас аз ӯ чӣ хоҳад буд?

Беҳтарин коре, ки инсон мекунад, ин аст, ки аз корҳои худ шодӣ кунад, зеро ин ягона чизест, ки бо ӯ мемонад.

1. «Шодӣ дар корҳои шахсии худ: Роҳ ба сӯи иҷрошавӣ»

2. "Ҷустуҷӯи шодӣ дар ин ҷо ва ҳоло"

1. Қӯлассиён 3:23-24 - "Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед. "

2. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун, зеро дар қабр, ки меравӣ, на кор ҳаст, на даст, на дониш ва на ҳикмат».

Боби 4-уми Воиз мавзӯъҳои зулм, ҷудошавӣ ва арзиши ҳамсафариро дар партави душвориҳои зиндагӣ меомӯзад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи зулм ва беадолатӣ дар ҷомеа оғоз мешавад. Воиз ашкҳои мазлумонро мушоҳида карда, тасаллӣ надоштани онҳоро мушоҳида карда, қайд мекунад, ки ҳатто онҳое, ки қудрат доранд, ҳасад ва тамаъро ба вуҷуд меоранд (Воиз 4:1-3).

Сархати 2: Воиз дар бораи беҳуда будани меҳнати танҳоӣ ва чӣ гуна он ба холӣ оварда мерасонад, андеша мекунад. Ӯ манфиатҳои ҳамроҳиро қайд карда, қайд мекунад, ки ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо метавонанд якдигарро дастгирӣ кунанд, гармӣ диҳанд, муҳофизат кунанд ва дар вақти зарурӣ ба ҳамдигар кӯмак расонанд (Воиз 4:4-12).

Параграфи 3: Воиз табиати зудгузари шӯҳрат ва қудратро баррасӣ мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки сарват ва муваффақият метавонад бемаънӣ бошад, агар онҳо бо қаноатмандӣ ҳамроҳ нашаванд ё аз ҳисоби дигарон пайгирӣ карда шаванд (Воиз 4:13-16).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби чоруми Воиз омӯзонида мешавад
мавзӯъҳо ба монанди зулм,
ҷудоӣ, ва арзиши гузошта ба ҳамнишинӣ.

Тавсифи зулми густурдае, ки дар дохили ҷомеа мушоҳида мешавад, дар баробари набудани тасаллӣ аз ҷониби мазлумон.
Мулоҳиза дар бораи бефоидаии марбут ба меҳнати танҳоӣ дар ҳоле ки таъкид бар манфиатҳои аз ҳамроҳӣ ба даст омада.
Бо эътирофи аҳамияти додашуда ба дастгирии мутақобила, гармӣ тавассути муносибатҳо ва кӯмаке, ки дар вақти зарурӣ пешниҳод карда мешавад.
Андешидани табиати муваққатӣ, ки дар шӯҳрат ё қудрат пайдо шудааст.
Эътироф кардани бемаънии эҳтимолии марбут ба сарват ё муваффақият ҳангоми қаноатмандӣ ё аз ҳисоби дигарон ба даст овардан.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи беадолатиҳои ҷомеа ҳангоми қадр кардани робитаҳои муфид бо дигарон барои дастгирӣ, тасаллӣ ва кӯмак.
Илова бар ин, ҳушдор додан аз пайгирии фоидаи моддӣ бидуни қаноатмандӣ ё истисмори дигарон дар ин раванд.

Воиз 4:1 Ва ман баргашта, тамоми зулмҳои зери офтобро дидам; ва аз тарафи золимон қудрат буд; вале тасаллодиҳанда надоштанд.

Кувваи зулму ситам равшан аст ва мазлумонро касе надорад, ки тасалло диҳад.

1: Бар души бори зулм

2: Раҳо кардани дарди зулм

1: Ишаъё 1:17 Дуруст рафтор карданро омӯзед; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

2: Яъқуб 1:27 Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ғамхорӣ кардани ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон.

Воиз 4:2 Бинобар ин ман мурдагонро, ки аллакай мурдаанд, бештар аз зиндаҳое, ки зинда ҳастанд, ҳамду сано хондам.

Мурдагон, ки аллакай даргузаштаанд, нисбат ба онҳое, ки ҳанӯз зиндаанд, сазовори ситоишанд.

1. Қувваи миннатдорӣ: эътироф кардани он чизе ки мо ҳоло дорем

2. Зиндагии пурраи ҳаёт: истифодаи бештари вақти мо дар рӯи замин

1. Румиён 12:1-2 "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат кунед, аммо бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст."

2. Забур 90:12 «Моро таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем».

Воиз 4:3 Бале, Ӯ беҳтар аст аз ҳардуи онҳо, ки ҳанӯз надида буданд ва кори бади зери офтобро надидаанд.

Шахси танҳоӣ аз ду нафаре, ки кори бадро дидаанд, беҳтар аст.

1. Қувваи танҳоӣ: Зиндагӣ бо қувват ва беайбӣ

2. Ҳикмати Воиз: Дарсҳои ҳаёт дар ҷаҳони пайваст

1. Масалҳо 24:1 2 Ба шарир ҳасад набар, бо онҳо дӯстӣ макун; зеро ки дилҳояшон қасди зӯроварӣ мекунад, ва лабҳояшон дар бораи душворӣ гап мезананд.

2. Забур 51:10 Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун.

Воиз 4:4 Бори дигар ман тамоми азобу машаққат ва ҳар кори дурустро ба назар гирифтам, ки барои ин ба одам ҳасад мебарад, ки ҳамсояаш бошад. Ин ҳам ботил ва озори рӯҳ аст.

Ҳасад ба ҳамсоя метавонад боиси фишори зиёд ва дарди зиёд шавад ва дар ниҳоят ба ҳеҷ чиз оварда намерасонад.

1: Биёед ба ёри худ ҳасад набарем, балки ба онҳо муҳаббат ва фаҳмиш зоҳир кунем.

2: Мо бояд ба ҳаёти худ диққат диҳем ва кӯшиш кунем, ки худро хушбахт созем, на ҳасад бурдан ба атрофиён.

1: Матто 22:37-39 - "Ва ба ӯ гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст дор. Ин аст ҳукми бузург ва якум. Ва дуюмаш писанд меояд: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2: Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: шумо ёри худро мисли худ дӯст бидор».

Воиз 4:5 Нодон дастҳои худро ба ҳам мебандад ва гӯшти худро мехӯрад.

Доноён дастони худро барои кор кардан ва таъмин кардани худ истифода мебаранд, дар ҳоле ки нодонон ҳеҷ коре намекунанд ва оқибати онро мебинанд.

1. Хирадмандии мехнат кардан

2. Беақлӣ аз танбалӣ

1. Масалҳо 14:23 - Дар ҳама меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани оддӣ танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Воиз 11:6 - Субҳ тухми худро бикор, ва бегоҳ дасти худро нигоҳ надор, зеро намедонӣ, ки кадоме аз онҳо муваффақ мешавад, ин ё он ва ё ҳардуи онҳо хуб хоҳад буд.

Воиз 4:6 Муште бо оромӣ беҳтар аст аз ҳар ду дасте ки пур аз ранҷ ва ғамгинии рӯҳ аст.

Беҳтар аст, ки камтар бо қаноатмандӣ дошта бошед, аз изтироб бештар.

1: қаноатмандӣ аз Худованд сулҳ меорад

2: Арзиши қаноатмандӣ

1: Филиппиён 4:12-13 Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

2: Забур 131:2 Аммо ман ором шудам ва ором шудам, мисли кӯдаки аз шир ҷудошуда бо модараш ҳастам; мисли кӯдаки аз шир ҷудошуда ман қаноатмандам.

Воиз 4:7 Ва ман баргаштам, ва дар зери офтоб ботил дидам.

Сулаймон мушоҳида кард, ки ҳаёт дар зери офтоб пур аз ботил ва холӣ аст.

1. Ботилҳои зиндагӣ: Ҷустуҷӯи маъно ва иҷрошавӣ дар Худованд

2. Гузаштан аз ботил аз зиндагӣ: Зиндагӣ бо умеди қиёмат

1. Ғалотиён 6:14 - «Лекин аз ман фахр накунам, магар бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Воиз 4:8 Яке танҳо ҳаст, ва дигаре нест; Оре, вай на фарзанд дорад ва на бародар; ва чашмаш аз сарват сер намешавад; ва намегӯяд: "Барои кӣ меҳнат карда, ҷони худро аз некӯӣ маҳрум мекунам?" Ин ҳам беҳуда аст, ҳа, азоби дарднок аст.

Як кас метавонад бе оила беохир кор кунад, аммо ин кори бефоида ва хастакунанда аст.

1. Беҳудаи меҳнати беохир: Дарсҳо аз Воиз

2. Баракати оила: Мо аз Воиз чӣ омӯхта метавонем

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷост. дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Масалҳо 27:10 - "Дӯсти худ ва дӯсти падаратро тарк макун ва дар рӯзи мусибат ба хонаи бародари худ нарав; ҳамсояи наздик аз бародари дур беҳтар аст".

Воиз 4:9 Ду беҳтар аз як; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд.

Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, зеро онҳо метавонанд ба якдигар кӯмак расонанд, ки ба даст овардани бештари онҳо кӯмак расонанд.

1: Мо дар якҷоягӣ қавитарем, аз танҳоӣ.

2: Якҷоя кор кардан фоида меорад.

1: Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад, ва як кас дигареро тез мекунад.

2: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

Воиз 4:10 Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад бардошт; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад.

Бехтараш хамсафар бошед, зеро дар шумора кувват дорад ва хангоми афтидан касе кумак мекунад.

1. Қувваи якҷоя: Фаҳмидани аҳамияти ҷомеа

2. Баракати дӯстӣ: Чӣ тавр мушорикат метавонад ба мо дар бартараф кардани муборизаҳо кӯмак кунад

1. Масалҳо 18:24 - Шахсе, ки дӯст дорад, бояд худро дӯстона нишон диҳад, ва дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад. Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд: аммо чӣ гуна метавонад танҳо гарм шавад? Ва агар яке бар ӯ ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

Воиз 4:11 Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки арзиши шарикиро дарк кунем ва якҷоя кор кунем, то дар танҳоӣ бештар корҳоро анҷом диҳем.

1: "Қудрати ҷомеа"

2: "Қувваи якҷоя"

1: Масалҳо 27:17 - "Чунон ки оҳан оҳанро тез мекунад, кас дигареро тез мекунад".

2: Воиз 4:9-12 - "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо ба ивази меҳнаташон фоидаи хуб доранд: Агар яке аз онҳо афтад, яке метавонад ба дигаре кӯмак кунад, ки ба по хезонад. Аммо ба ҳар касе, ки меафтад ва касе

надорад, раҳм кунед. ба онҳо ёрӣ деҳ. Ҳамчунин, агар ду бо ҳам нишинанд, гарм мешаванд. Аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ҳарчанд як нафар тавоно бошад ҳам, ду нафар худро муҳофизат карда метавонанд. Риштаи се ришта зуд канда намешавад."

Воиз 4:12 Ва агар касе бар ӯ ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

Ин байт аз кувваи ду-се бо хам кор кардан сухан меравад ва ресмони секабата зуд канда намешавад.

1. Қувваи ду: Ҳамкорӣ дар ваҳдат

2. Қувваи се: ресмоне, ки ба осонӣ канда намешавад

1. Забур 133:1–3

2. Румиён 12:9–12

Воиз 4:13 Кӯдаки камбағал ва доно беҳтар аст аз подшоҳи пиру нодон, ки дигар насиҳат нахоҳад шуд.

Доно ва хоксор будан беҳтар аз пиру беақл.

1: "Ҳикмат бошед: фурӯтанӣ ва оқилӣ ба муваффақияти доимӣ оварда мерасонад"

2: "Ҳикмат синну сол ва аблаҳии онро мағлуб мекунад"

1: Масалҳо 1:7 - Тарси Худованд ибтидои дониш аст, аммо нодонҳо ба ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

Воиз 4:14 Зеро ки Ӯ аз зиндон барои подшоҳӣ кардан меояд; дар ҳоле ки ҳар кӣ дар Малакути ӯ таваллуд ёфтааст, камбағал мешавад.

Ин порча дар бораи тафовути байни маҳбуси озодшуда ва ба мақоми қудратӣ додашуда ва шахсе, ки аз подшоҳон таваллуд шудааст, ки эҳтимол камбизоат боқӣ мемонад, сухан меронад.

1: Новобаста аз вазъияти шумо, шумо метавонед ғолиб шавед ва ба макони бузургӣ бирасед.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва барои мавқеъи худ дар зиндагӣ миннатдор бошем, новобаста аз он ки он чӣ қадар имтиёзнок бошад ё беимтиёз бошад.

1: Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи бенавоӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате, ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, сер шавам ва мӯҳтоҷ шавам; ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Воиз 4:15 Ман ҳамаи зиндаҳоеро, ки дар зери офтоб қадам мезананд, бо кӯдаки дуюме, ки ба ҷои ӯ бармехезад, дидам.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳаёт зудгузар аст ва рӯзе мо ҳама аз ин замин меравем ва мероси худро ба фарзандони худ мегузорем.

1. Меросе, ки мо мегузорем: омода кардани фарзандони мо барои он чизе, ки мо дар паси худ мегузорем

2. Донистани вақти мо дар ин ҷо кӯтоҳ аст: истифодаи бештари чизҳое, ки мо дорем

1. Забур 103:14-16 "Зеро ки Ӯ чаҳорчӯби моро медонад; Ӯ дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем. Аммо одамизод, айёми ӯ мисли алаф аст; Ӯ мисли гули саҳро мешукуфад, зеро шамол аз болои он мегузарад, ва нест, ва ҷои он дигар онро намедонад».

2. Яъқуб 4:14 "Вале шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

Воиз 4:16 Дар тамоми қавм, ҳатто ҳамаи онҳое ки пеш аз онҳо будаанд, интиҳо нест: онҳо низ аз Ӯ шодӣ нахоҳанд кард. Албатта, ин ҳам ботил ва озори рӯҳ аст.

Дар ояти Воиз 4:16 гуфта мешавад, ки ҳама одамон, новобаста аз он ки пеш аз онҳо чӣ қадар наслҳо омадаанд, дар ҳаёт шодӣ нахоҳанд ёфт. Ин ҳама ботил ва ғамгинии рӯҳ аст.

1. Ғазабҳои зиндагӣ: Бо вуҷуди муборизаҳо шодӣ пайдо кардан

2. Ботил ва ғазаб: Омӯзиши дарёфти шодӣ дар ҳаррӯза

1. Забур 16:11 Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Воиз 2:24-26 Барои одам чизе беҳтар аз он нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва аз меҳнати худ ҳаловат бибарад. Ман дидам, ки ин ҳам аз дасти Худост, зеро ғайр аз Ӯ, ки метавонад бихӯрад ё кӣ ҳаловат барад? Зеро ба ҳар кӣ писанд ояд, Худо ҳикмат, дониш ва шодӣ ато кардааст, вале ба гунаҳкор кори ҷамъоварӣ ва ҷамъоварӣ додааст, то ба касе, ки Худоро писандидааст, диҳад. Ин ҳам беҳуда ва талоши бод аст.

Боби 5-уми Воиз ба мавзӯъҳои эҳтиром, беайбӣ дар ибодат ва маҳдудиятҳои сарват ва дороиҳои моддӣ тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани аҳамияти наздик шудан ба Худо бо эҳтиром ва эҳтиёт оғоз мешавад. Воиз маслиҳат медиҳад, ки ҳангоми ворид шудан ба ҳузури Худо бо суханҳо эҳтиёткор бошед, ба ҷои қасрҳои шитобкорона ба самимият ва итоаткорӣ ташвиқ кунед (Воиз 5:1-3).

Параграфи 2: Воиз ҳушдор медиҳад, ки ба сарват ва дороиҳои моддӣ аз ҳад зиёд арзиш надиҳед. Вай табиати зудгузари сарват ва чӣ гуна онҳо метавонанд ба ҷои қаноатмандӣ изтироб оваранд, таъкид мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки қаноатмандии ҳақиқӣ аз он чизест, ки Худо ба кас ато кардааст (Воиз 5:10-15).

Параграфи 3: Воиз дар бораи маҳдудиятҳои меҳнати инсон фикр мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки меҳнат метавонад гарон бошад ва мардум пас аз марг сарвати худро бо худ гирифта наметавонанд. Ба ҷои ин, ӯ ташвиқ мекунад, ки дар кори худ ҳамчун атои Худо шодӣ пайдо кунад (Воиз 5:18-20).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷуми Воиз омӯхта мешавад
мавзӯъҳо ба монанди эҳтиром,
беайбӣ дар ибодат, дар баробари маҳдудиятҳои марбут ба сарват.

Таъкид кардани аҳамияти наздик шудан ба Худо бо эҳтиром ва ҳушдор додан аз ваъдаҳои шитобкор.
Тарғиби ихлос ва тоъат дар ибодат ба ҷои такя ба суханони хушку холӣ.
Огоҳӣ аз тамаркузи аз ҳад зиёд ба сарват ё дороии моддӣ.
Эътироф кардани табиати зудгузар, ки дар сарватҳо ва потенсиали изтироб вуҷуд дорад, на қаноатмандӣ.
Таъкид кардани қаноатмандии ҳақиқӣ аз баҳрабардорӣ аз баракатҳои аз Худо гирифташуда.
Мулоҳиза дар бораи маҳдудиятҳое, ки дар меҳнати инсон нишон дода шудаанд ва эътироф карда наметавонанд, ки сарвати ҷамъшударо пас аз марг ба даст оранд.
Барангезандаи хурсандӣ дар кор ҳамчун тӯҳфае, ки Худо ато кардааст.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи наздик шудан ба ибодат бо ихлос ва эҳтиром ва дарк кардани табиати муваққатии дороиҳои дунё. Илова бар ин, эътироф кардани аҳамияти дарёфти қаноат аз он чизе, ки ба касе дода шудааст, ба ҷои кӯшиши пайваста барои фоидаи бештари моддӣ ё имкон додани изтироб ба қаноатмандии ҳақиқӣ сояафкан кардан.

Воиз 5:1 Ҳангоме ки ба хонаи Худо меравӣ, пои худро нигоҳ дор ва барои шунидан бештар тайёр бош, аз қурбонии аблаҳон, зеро ки онҳо намедонанд, ки бадӣ мекунанд.

Ҳангоми рафтан ба хонаи Худо мо бояд бештар диққати худро ба гӯш диҳем, на ба қурбонӣ, зеро қурбониҳои беақл як намуди бадӣ аст.

1. Қувваи гӯш кардан: Чӣ тавр Каломи Худоро дар хонаи Ӯ қабул кардан мумкин аст

2. Беақлии қурбонӣ: Фаҳмидани шарри қурбониҳои ҷоҳилӣ

1. Яъқуб 1:19 - "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад".

2. Матто 15:7-9 - «Эй риёкорон, Ишаъё дар бораи шумо хуб нубувват карда, гуфта буд: «Ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешавад ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунад, вале дилашон аз Ман дур аст».

Воиз 5:2 Дар даҳони худ шитоб накун, ва дили ту шитоб накунад, ки ба ҳузури Худо чизе бигӯям; зеро ки Худо дар осмон аст, ва ту дар замин; бинобар ин суханонат кам бошад.

Мо бояд бо суханоне, ки дар назди Худо мегӯем, эҳтиёт бошем, зеро Ӯ дар осмон аст ва мо дар замин ҳастем.

1. Қувваи Калом: Чаро мо бояд дар назди Худо суханони худро оқилона истифода барем

2. Муҳимияти фурӯтанӣ: чӣ гуна мо бояд дар назди Худо сухан гӯем

1. Яъқуб 3:9-10 - Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки дар шабеҳи Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

2. Масалҳо 10:19 - Вақте ки сухан бисёр аст, гуноҳ кам нест, аммо ҳар кӣ лабҳои худро нигоҳ дорад, оқил аст.

Воиз 5:3 Зеро хоб ба воситаи тиҷорати зиёд меояд; ва овози аблаҳ аз бисёр сухан маълум аст.

Ин оят моро ҳушдор медиҳад, ки аз гуфтор бохабар бошем ва дар муомилоти тиҷорӣ эҳтиёткор бошем.

1: Дар бораи суханҳо ва амалҳои худ бодиққат бошед, зеро онҳо метавонанд оқибатҳои бештаре дошта бошанд, ки шумо дарк мекунед.

2: Оқибатҳои амалҳои худро ба назар гиред, зеро онҳо метавонанд аз он ки шумо фикр мекунед, таъсири бештаре дошта бошанд.

1: Масалҳо 10:19 Дар бисёр суханон гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лаби худро нигоҳ дорад, доно аст.

2: Матто 12:36-37 "Аммо ба шумо мегӯям, ки одамон барои ҳар сухани беҳуда бигӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод. маҳкум карда шаванд».

Воиз 5:4 Вақте ки ту назди Худо назр мекунӣ, адо накун; зеро ки ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи назр кардай, адо кун.

Ин оят моро водор мекунад, ки ваъдаҳоеро, ки ба Худо додаем, иҷро кунем ва дар риояи онҳо таъхир накунем, зеро Худо аз аблаҳон хушнуд нест.

1. Ба Худо ваъда додан ва вафо кардан

2. Неъмати вафодор будан ба Худо

1. Малокӣ 3:10 - Ҳама даҳьякҳоро ба анбор биёред, то дар хонаи ман гӯшт бошад, ва ҳоло маро бо ин имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро ба шумо накушоям ва нарезам. Шумо баракате медиҳед, ки барои гирифтани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

2. Яъқуб 5:12 - Аммо пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам ёд накунед, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре; балки бигзор ореи шумо оре бошад; ва на шумо, не; Мабодо ба маҳкумият дучор нашавед.

Воиз 5:5 Назр накун, беҳтар аст аз он ки назр кунӣ ва адо накунӣ.

Аҳд накардан беҳтар аст аз назр ва вафо накардан.

1. Арзиши вафо кардан ба ваъдаҳои мо

2. Қувваи Калом

1. Матто 5:33-37 Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами бардурӯғ нахӯред, балки он чиро, ки ба Худованд қасам хӯрдаед, ба ҷо оваред". Аммо ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ гоҳ ба осмон қасам нахӯред, зеро он тахти Худост ё ба замин, зеро ки он зери пои Ӯст ё ба Ерусалим, зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст. . Ва ба сари худ савганд нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Бигзор он чизе ки шумо мегӯед, танҳо Ҳа ё Не бошад; чизе бештар аз ин аз бадӣ меояд.

2. Яъқуб 5:12 Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, на ба осмон, на ба замин ва на ба ягон қасами дигаре, қасам нахӯред, балки бигзор «ҳа» -и шумо оре бошад ва «не»-и шумо «не» бошад, то ки ба маҳкумият дучор нашавед.

Воиз 5:6 Даҳони худро нагузор, ки ҷисми худро ба гуноҳ водор созад; ва дар назди фариштаи нагӯй, ки ин хатост; чаро Худо аз овози ту хашмгин шуда, кори дасти туро нест кунад?

Мо бояд эҳтиёт бошем, ки сухан ва рафторе накунем, ки боиси хашми Худо гардад ва кори дасти моро вайрон кунад.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханронии мо метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани ҷазоҳои Худо

1. Масалҳо 18:21, Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони он меваҳои онро хоҳанд хӯрд.

2. Яъқуб 3:5-6, Ҳамин тавр, забон низ узви хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Дар натичаи оташи хурд чӣ кадар чангал сузонда мешавад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсоф аст. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми рафти ҳаётро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад.

Воиз 5:7 Зеро дар бисёре аз хобҳо ва суханҳои зиёд ҳам ботил ҳаст; лекин аз Худо битарс.

Бисёр орзуҳо ва калимаҳои зиёд танҳо ботиланд, аз ин рӯ мо бояд аз Худо битарсем.

1. Чӣ тавр орзуҳо ва суханҳо барои пешбурди зиндагии пурмаъно кофӣ нестанд

2. Қувваи тарс аз Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Масалҳо 1:7: Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Масалҳо 9:10: Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; ҳар касе, ки аҳкоми Ӯро риоят мекунад, фаҳмиши хубе дорад.

Воиз 5:8 Агар дар ягон вилоят зулми бенавоён ва таҳрифи шадиди доварӣ ва адолатро бинӣ, аз ин тааҷҷуб накун; ва аз онҳо болотар аст.

Маќомоти болої ба мазлумону ситамкорон таваљљуњ медињанд, пас аз он чизе, ки мебинї, њайрон нашав.

1. Худо ҳамеша беадолатиро мушоҳида мекунад ва огоҳ аст - Воиз 5:8

2. Мазлумонро Худо ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад - Воиз 5:8

1. Ишаъё 30:18 - Аммо Худованд орзу дорад, ки ба ту марҳамат кунад; бинобар ин вай бархоста, ба шумо раҳм хоҳад кард. Зеро ки Худованд Худои адолат аст. Хушо ҳамаи онҳое, ки ӯро интизоранд!

2. Масалҳо 21:3 - Кори дуруст ва адолатро иҷро кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

Воиз 5:9 Ва фоидаи замин барои ҳама аст: саҳро ба худи подшоҳ хизмат мекунад.

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки тамоми махлуқот барои муштарак аст ва ҳатто подшоҳон низ ба ҳукмҳои замин итоат мекунанд.

1: Худо ба мо Заминро додааст, то мубодила ва ғамхорӣ кунем

2: Мо ҳама дар назари Худо баробар ҳастем, ҳатто Подшоҳон

1: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳамаатон дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Яъқуб 2:1-4 - Бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, зеро ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред. Зеро, агар марде ки ангуштарини тилло ва либоси зебо дорад, ба ҷамъомади шумо ояд, ва камбағале дар тан либоси фарсуда низ дарояд, ва агар ба касе ки либоси зебо дар бар дорад, таваҷҷуҳ карда, гӯед, ки дар ин ҷо дар ҷои хубе бинишинед. , Ҳангоме ки шумо ба марди бечора мегӯед: "Дар он ҷо биистед ё "аз рӯи пои ман бинишинед", оё байни худ ҷудо накардаед ва бо андешаҳои бад довар намешавед?

Воиз 5:10 Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; на касе ки фаровониро бо афзудан дӯст медорад, ин ҳам ботил аст.

Мо ҳеҷ гоҳ аз чизҳои ин ҷаҳон қонеъ шуда наметавонем.

1: Худо мехоҳад, ки мо аввал Ӯро ва Малакути Ӯро биҷӯем, на чизҳои ин ҷаҳон.

Матто 6:33 Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2: Мо бояд бо он чизе ки дорем, қаноат кунем ва ба хоҳиши бештари худ нахӯрем.

Филиппиён 4:11-13 На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате ки набошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва

гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам. Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

1: Воиз 5:10 Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; на касе ки фаровониро бо афзудан дӯст медорад, ин ҳам ботил аст.

2: 1 Тимотиюс 6:10 Зеро ки муҳаббати пул решаи ҳама бадӣ аст, ки баъзе касон ба он тамаъ мекарданд, аз имон гумроҳ шуда, худро бо андӯҳҳои зиёд мекананд.

Воиз 5:11 Вақте ки мол зиёд мешавад, хӯрдагон зиёд мешаванд; ва ба соҳибони он чӣ фоидае ҳаст, ки онҳоро бо чашми худ бубинанд?

Ин порча аз ботил будани дороиҳои заминӣ сухан меронад, зеро онҳое, ки сарвати бештар ба даст меоранд, танҳо аз дидани он баҳра мебаранд, на чизи дигаре.

1. Арзиши қаноатмандӣ

2. Тавассути муҳаббати Худо иҷро шудан

1. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ғун накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Ибриён 13:5-6 Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Воиз 5:12 Хоби марди меҳнаткаш ширин аст, хоҳ кам бихӯрад, хоҳ бисёр; аммо фаровонии сарватдорон ӯро хоб намекунад.

Хоби одами мехнатдуст новобаста аз он ки чи кадар доранд, тароват мебахшад. Бо вуҷуди ин, сарвати сарватманд метавонад онҳоро аз истироҳати хуби шабона боздорад.

1. Қаноатмандӣ аз Худованд: Дар байни вазъиятҳои душвор оромӣ ва истироҳат пайдо кунед.

2. Заҳмат кашидан ва ба даст овардани савоби он: баракати хоби тароват пас аз як рӯзи заҳмат.

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам. Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Забур 127:2 - Беҳуда аст, ки шумо барвақт мехезед ва дер меравед ва нони заҳмати ғамгинро мехӯред; зеро вай ба махбуби худ хоб мекунад.

Воиз 5:13 Бадии дардоваре ҳаст, ки ман дар зери офтоб дидаам, яъне сарвате, ки барои соҳибони он нигоҳ дошта шудааст, то зарарашон.

Сарват дар сурати окилона истифода набурдан ба сохибонашон бори гарон шуда метавонад.

1. Хатари сарват: Хатари тамаъкории беназорат

2. Арзиши қаноатмандӣ: чӣ гуна бояд аз он чизе ки мо дорем, қаноат кунем

1. Масалҳо 18:11 - "Сарвати сарватманд шаҳри пурқуввати ӯст; Ҳалокати мискинон қашшоқии онҳост"

2. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъ ҳазар кунед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороии вай иборат нест".

Воиз 5:14 Аммо он сарватҳо бо заҳмати бад нобуд мешаванд, ва ӯ писаре ба дунё овард, ва дар дасти ӯ чизе нест.

Ин порча хусусияти гузарандаи сарватро таъкид мекунад, зеро он метавонад ба сабаби бадбахтӣ дар як лаҳза гирифта шавад.

1. "Он чи аз они туст аз они ту нест: Дарки абадияти сарват"

2. «Пешгӯишавандаи ҳаёт: омӯхтан аз Воиз».

1. Забур 39:6 Мо танҳо сояҳоро меҷунбонем, ва тамоми шитобҳои бандамон ба ҳеҷ чиз хотима намеёбад.

2. Яъқуб 4:14 Чаро шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зиндагии шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Воиз 5:15 Вақте ки ӯ аз шиками модари худ берун омад, бараҳна бармегардад, то ки ба он ҷое ки омад, биравад ва аз меҳнати худ чизе намегирад, ки онро ба дасташ бурда метавонад.

Ин порча таъкид мекунад, ки ҳангоми мурдан тамоми дороии мо дар паси худ боқӣ хоҳад монд ва набояд ба дороиҳои моддӣ аз ҳад зиёд рабт дошта бошем.

1. Беҳуда будани дороиҳои моддӣ

2. Ҷустуҷӯи маънои берун аз мавод

1. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ғун накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Луқо 12:15 Эҳтиёт бошед ва аз ҳар гуна тамаъ эҳтиёт бошед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороияш иборат нест».

Воиз 5:16 Ва ин ҳам бадии сахтест, ки дар ҳар лаҳзае ки вай омад, ҳамон тавр меравад; ва он ки барои бод меҳнат кардааст, чӣ фоида дорад?

Сулаймон аз заҳмат кашидан барои чизҳои муваққатӣ ва зудгузарро ҳушдор медиҳад, зеро ҳеҷ чиз бо мо гирифта намешавад ва танҳо Худо метавонад ба мо мукофоти доимӣ диҳад.

1. "Ботил аз зиндагӣ: Заҳмат барои шамол"

2. "Гузариши зиндагӣ: сармоягузорӣ ба ҷовидонӣ"

1. Яъқуб 4:14, "Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2. 1 Тимотиюс 6:7, "Зеро ки мо ба ин ҷаҳон ҳеҷ чиз наовардаем, ва яқин аст, ки мо ҳеҷ чизро бароварда наметавонем."

Воиз 5:17 Ӯ тамоми айёми худро дар торикӣ мехӯрад, ва аз беморию худ андӯҳ ва хашми зиёде дорад.

Ин порча аз зиндагии пур аз торикӣ, ғаму ғазаб аз беморӣ сухан меронад.

1. Файзи шифобахши Худо дар замонҳои торикӣ

2. Дар ранҷу азоб қувват ёфтан

1. Ишаъё 53:4-5 Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Яъқуб 5:13-15 Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо кунад. Оё касе хушҳол аст? Бигзор ӯ ҳамду сано хонад. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро зинда мекунад. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Воиз 5:18 Инак, он чизеро, ки ман дидаам: барои касе хуб ва зебост, ки бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ, ки тамоми айёми умри худ дар зери офтоб мегирад ва Худо ба ӯ ато мекунад, баҳра барад. : зеро ин насиби ӯст.

Дар ин порча муҳим будани баҳра бурдан аз неъматҳои меҳнати мо, ки Худо онро ба мо додааст, таъкид мекунад.

1. Аз неъматҳое, ки Худо ба ту додааст, баҳра баред

2. Барои қадр кардани кори анҷомдодаатон вақт ҷудо кунед

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё ту аз онҳо арзишмандтар нестӣ?...

Воиз 5:19 Ва ҳар касе ки Худо ба ӯ сарват ва сарват ато карда, ба ӯ қудрат додааст, ки аз он бихӯрад, ва насибашро бигирад ва аз меҳнати худ шод шавад; ин атои Худост.

Худованд ба мо сарват, қудрат ва шодмонӣ ато мекунад ва ин неъматҳо аз ҷониби Ӯст.

: Тӯҳфаҳои Худо аз сарват, қудрат ва шодӣ

: Зиндагӣ бо шукрона

Такрори Шариат 8:17-18 - Ва Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарватро медиҳад, то аҳди Худро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, пойдор созад, чунон ки имрӯз аст.

Яъқуб 1:17 - Ҳар як ҳадяи хуб ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё сояе вуҷуд надорад.

Воиз 5:20 Зеро ки ӯ айёми умри худро зиёд ба ёд нахоҳад овард; зеро ки Худо ба вай дар шодии дилаш ҷавоб медиҳад.

Рӯзҳои умри инсон зудгузар аст ва Худованд ба ёди Ӯ шодӣ мебахшад.

1: Бештари вақтро истифода баред: Ёди Худо дар зиндагӣ

2: Шодмонӣ дар ҳузури Худованд: Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ дар зиндагӣ

1: Забур 90:12 - Пас, ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дилҳои худро ба ҳикмат истифода барем.

2: Яъқуб 4:13-14 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард". Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Боби 6-уми Воиз мавзӯи маҳдудиятҳо ва номуайянии мавҷудияти инсонро омӯхта, бефоида будани аз паи сарват ва молу мулкро бидуни дарёфти қаноатмандии ҳақиқӣ таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешниҳоди сенария оғоз мешавад, ки дар он шахс дорои сарват, дороиҳо ва фарзандони сершумор аст, аммо наметавонад аз онҳо лаззат барад. Воиз нишон медиҳад, ки чунин шахс аз касе, ки ҳеҷ гоҳ вуҷуд надошт, беҳтар нест (Воиз 6:1-3).

Сархати 2: Воиз дар бораи ногузирии марг ва чӣ гуна он кӯшишҳои ҳаётро дар ниҳоят бемаънӣ мегардонад, инъикос мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки одамон

аксар вақт барои қаноатмандӣ кӯшиш намекунанд ва хоҳишҳои онҳо қонеъ намегарданд (Воиз 6:4-9).

Параграфи 3: Воиз нақши тақдир ё пешгӯии илоҳӣ дар ташаккули ҳаёти шахсро баррасӣ мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки одамон дар вазъиятҳои худ маҳдуданд ва роҳҳои Худоро пурра дарк карда наметавонанд. Ӯ маслиҳат медиҳад, ки аз он чизе ки ба кас дода шудааст, шодӣ ҷӯед, на кӯшиши пайваста барои бештар (Воиз 6:10-12).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби шашуми Воиз омӯзонида мешавад
маҳдудиятҳо ва номуайяниҳои марбут ба мавҷудияти инсон,
таъкид кардани бефоидае, ки дар пайи сарват бе қаноатмандии ҳақиқӣ пайдо мешавад.

Пешниҳоди сенарияи он, ки соҳиби сарват, дороиҳо ва фарзандони сершумор лаззат намебаранд.
Пешниҳод кардани набудани бартарияти чунин шахс дар муқоиса бо касе, ки ҳеҷ гоҳ вуҷуд надошт.
Мулоҳиза дар бораи ногузирии марбут ба марг ҳангоми эътирофи бемаънӣ дар ҷустуҷӯи ҳаёт.
Мушоҳида кардани тамоюли инсон ба пайваста барои бештар кӯшиш кардан бидуни қаноатмандӣ ё қаноатмандӣ.
Андешидани нақше, ки тақдир ё пешгӯии илоҳӣ дар ташаккули ҳаёти шахс мебозад.
Эътироф кардани назорати маҳдуд аз болои вазъият ва қобилияти пурра дарк накардани роҳҳои Худо.
Маслиҳат додан муҳим аст, ки аз баракатҳои гирифташуда шодӣ пайдо кунем, на аз пайи пайваста манфиати моддӣ ё хоҳишҳои иҷронашуда.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи маҳдудиятҳои хоси мавҷудияти инсон ва таъкид кардани аҳамияти қаноатмандӣ ва шукргузорӣ барои он чизе, ки ба касе дода шудааст. Илова бар ин, эътироф кардани асрори марбут ба пешакии илоҳӣ ва ҳушдор додан аз пайгирии бефосилаи дастовардҳои ҷаҳонӣ ҳамчун воситаи дарёфти иҷрои бардавом.

Воиз 6:1 Бадие ҳаст, ки ман дар зери офтоб дидаам, ва он дар байни одамон маъмул аст:

Зиндагии бемақсад як мушкили маъмул дар байни мардон аст.

1: Ҳадафи ҳаётатонро тавассути хидмат ба Худо иҷро кунед

2: Чаро зиндагии пурмазмун беҳтар аз сарват аст

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

2: Забур 90:12 - Ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем.

Воиз 6:2 Марде, ки Худо ба ӯ сарват, сарват ва иззат додааст, ба тавре ки ӯ барои ҷони худ чизеро аз ҳар он чи мехоҳад, намехоҳад, вале Худо ба ӯ қудрат намедиҳад, ки аз он бихӯрад, балки шахси бегона онро мехӯрад. ботил ва он бемории бад аст.

Худо метавонад ба инсон тамоми сарвати моддӣ ва иззату шаъну шарафро ато кунад, ки онҳо ҳамеша мехостанд, аммо агар қудрати баҳрабардорӣ аз он надошта бошанд, ин ҳама беҳуда аст ва ҷуз андӯҳ чизе намеоварад.

1. Тӯҳфаҳои Худо: Баракатҳоро дар ҳаёти худ қадр кунед

2. Ботил аз сарват: лаззат бурдан аз он чи дорем

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. Масалҳо 30:8 - Ботил ва дурӯғро аз ман дур кун: на камбизоатӣ ва на сарвате ба ман; маро бо ғизои бароям мувофиқ бихӯред.

Воиз 6:3 Агар касе сад фарзанд ба дунё оварад, ва солҳои зиёд зиндагӣ кунад, то ки айёми солаш бисьёр бошад, ва ҷонаш аз некӯӣ пур нашавад, ва инчунин дафн надошта бошад; Ман мегӯям, ки таваллуди нобаҳангоми ӯ беҳтар аст.

Ин порча аз он сухан меравад, ки як таваллуди бармаҳал беҳтар аз серфарзанд будану зиндагии серфарзанд будан беҳтар аст.

1. Ҳаёти иҷрошаванда: истифодаи бештари вақти мо дар рӯи замин

2. Баракати орзуҳои иҷронашуда: дарёфти тасаллӣ бо донистани он ки мо дар ихтиёр нестем

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Воиз 3:1-8 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизи зери осмон вуҷуд дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти канда гирифтани чизи шинондашуда; вақти куштан ва вақти шифо додан; вақти вайрон шудан ва вақти обод кардан; вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан; вақти партофтани санг ва вақти ҷамъ кардани санг; замоне барои ба оғӯш гирифтан ва замоне барои худдорӣ аз оғӯш; вақти ҷустуҷӯ ва вақти аз даст додани; вақти нигоҳ доштан ва вақти партофтан.

Воиз 6:4 Зеро ки Ӯ бо ботил меояд, ва дар зулмот меравад, ва исми Ӯ бо зулмот фаро гирифта хоҳад шуд.

Воиз дар Воиз дар бораи шахсе сухан меронад, ки бо беҳуда ба ҷаҳон меояд ва дар торикӣ меравад ва номи ӯ фаромӯш шудааст.

1. Нобудшавии ботил

2. Доимий будани ҳаёт

1. Забур 39:4-5 Худовандо, ба ман хотиррасон кун, ки вақти ман дар рӯи замин чӣ қадар кӯтоҳ хоҳад буд. Ёд кун, ки умри ман мисли нафаси ҳаво аст. Зиндагии инсон мисли сояест, ки зуд аз байн меравад.

2. Ишаъё 40:6-8 Овозе мегӯяд: «Фарьёд кун! Пурсидам: Чӣ фарёд кунам? Фарёд кун, ки одамон мисли алафанд. Зебоии онхо мисли гули сахро зуд пажмурда мешавад. Сабза пажмурда мешаваду гул мерезад, Нафаси Худованд бар онон дамад. Ҳаёти одамон мисли алаф аст. Онхо чун гул дар сахро шукуфтаанд. Аммо чун шамол аз болои онҳо гузарад, гӯё ҳеҷ гоҳ вуҷуд надоштанд, аз байн мераванд.

Воиз 6:5 Илова бар ин, вай офтобро надидааст ва ҳеҷ чизро намедонад: он аз дигаре оромтар аст.

Ин оят аз бехабарӣ ва огоҳии касе, ки даргузашт, сухан меронад ва бар ин аст, ки оромии ин шахс бештар аз зинда аст.

1. Тасаллии марг - Фаҳмидани оромии ниҳоии мо дар марг.

2. Ҳикмати Худованд - Қадр кардани нақшаи Худо барои мо, ки дар Воиз 6:5 ошкор шудааст.

1. Забур 116:15 - Дар назари Худованд марги муқаддасони Ӯ азиз аст.

2. Ишаъё 57:1-2 - Одил нобуд мешавад, ва ҳеҷ кас онро ба дил намегирад; диндорон бурда мешаванд ва ҳеҷ кас намефаҳмад, ки одилон барои аз бадӣ эмин мондан гирифта мешаванд.

Воиз 6:6 Бале, гарчанде ки ӯ ҳазор сол умр ба сар мебарад, ду бор гуфта шудааст, аммо ҳеҷ фоидае надидааст: оё ҳама ба як ҷо намераванд?

Одамон новобаста аз он ки чӣ қадар умр ба сар мебаранд, ҳеҷ гуна шодӣ ё қаноатмандии доимиро дар ҳаёт эҳсос карда наметавонанд.

1. Зиндагӣ зудгузар ва номуайян аст - аз он бештар истифода баред.

2. Барои дарёфти шодӣ ва қаноатмандии ҳақиқӣ, ба фаротар аз вақт нигоҳ кунед.

1. Румиён 8:18-25 Умеди ҷалоли абадӣ.

2. Филиппиён 4:4-13 Дар ҳама ҳолат қаноатмандӣ.

Воиз 6:7 Тамоми меҳнати одам барои даҳони ӯ аст, аммо иштиҳо сер намешавад.

Меҳнати инсон барои таъмини рӯзгор аст, аммо иштиҳо ҳеҷ гоҳ пурра қонеъ намешавад.

1. Иштиҳои беандоза: Ќаноати омӯзиш дар миёни орзуҳо

2. Қаноатмандӣ тавассути Худо: Омӯзиши такя ба Худованд барои иҷроиш

1. Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва чӣ тавр фаровон шуданро медонам. Ман дар ҳар шароит сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯ ба рӯ шуданро омӯхтаам».

2. Матто 6:33-34 "Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова хоҳад шуд. Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Барои рӯз басанда аст. мушкилоти худаш аст».

Воиз 6:8 Зеро ки хирадманд бештар аз нодон чӣ дорад? Бечора чӣ дорад, ки медонад, ки пеши зиндагон роҳ равад?

Доноён ва камбағалон як натиҷаи ниҳоӣ доранд, аз ин рӯ зиндагӣ бемаънӣ аст.

1: Ҳар яки мо як натиҷаи ниҳоӣ дорем, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза хирадманд ва муваффақ ҳастем, аз ин рӯ, мо бояд ба ҳозира тамаркуз кунем ва то ҳадди имкон аз зиндагӣ лаззат барем.

2: Мо набояд аз ҳикмат ва дастовардҳои худ аз ҳад зиёд фахр кунем, зеро онҳо дар ниҳоят ба ҳамон натиҷае оварда мерасонанд, ки онҳое, ки муваффақ нестанд.

1: Яъқуб 4:13-14 Ҳоло биравед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба чунин шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем; 14 Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки чӣ фардо мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

2: Филиппиён 4:6-7 Бе ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. 7 Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Воиз 6:9 Дидани чашмҳо аз саргардонии ҳавас беҳтар аст: ин ҳам ботил ва ғамгинии рӯҳ аст.

Ин оят дар бораи бефоидаии зиндагӣ сухан мегӯяд, вақте ки хоҳишро аз қаноат пеш мегузоранд.

1: қаноатмандӣ калиди хушбахтӣ аст

2: Дар лаҳзаи ҳозир шодӣ пайдо кунед

1: Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам».

2: Забур 37: 4 - "Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

Воиз 6:10 Он чи ки маълум аст, аллакай номгузорӣ шудааст, ва маълум аст, ки он одам аст; ва наметавонад бо он ки тавонотар аз ӯ бошад, мубориза барад.

Бефоида будани кушишхои инсон барои бахсу мунозира кардан бо кувваи тавонотар таъкид мешавад.

1. Мо наметавонем бо қувваҳое, ки аз мо бузургтаранд, мубориза барем.

2. Дарки бузургии Худо ва таваккал ба Ӯ.

1. Ишаъё 40:15-17 - Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо шуморида мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи андак мегирад.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Воиз 6:11 Модоме ки чизҳои зиёде ҳастанд, ки ботилро афзун мекунанд, чӣ гуна одам беҳтар аст?

Ояти Воиз 6:11 ба манфиати доштани молу мулки зиёд савол медиҳад, зеро онҳо метавонанд боиси ботил гардад.

1. "Арзиши қаноатмандӣ"

2. "Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ дар ҷустуҷӯҳои пурмазмун"

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷост. дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам: Ман метавонам ҳама чизро ба василаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, иҷро кунам».

Воиз 6:12 Зеро кист, ки медонад, ки барои одам дар ин ҳаёт чӣ хуб аст, тамоми айёми ҳаёти беҳудаи худро, ки ӯ ҳамчун соя мегузаронад? Зеро кист, ки ба одам гуфта метавонад, ки пас аз ӯ дар зери офтоб чӣ хоҳад буд?

Дар Воиз 6:12 беҳуда будани ҳаёт ва набудани назорат бар ояндаи он таъкид шудааст.

1. Фаҳмидани ботил будани ҳаёт

2. Бештар аз зиндагӣ дар рӯбарӯи номаълум

1. Яъқуб 4:13-17 - Зиндагӣ бо хирад ва фурӯтанӣ

2. Румиён 8:18-25 - Боварӣ ба ҳокимияти Худо

Боби 7-уми Воиз мавзӯъҳои гуногунро, аз ҷумла ҳикмат, арзиши душвориҳо, аҳамияти фурӯтанӣ ва маҳдудиятҳои фаҳмиши инсониро меомӯзад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани арзиши ҳикмат бар беақлӣ оғоз мешавад. Воиз нишон медиҳад, ки обрӯ ва ҳикмати нек аз лаззатҳои зудгузар ва беақлӣ афзалтар аст. Ӯ инчунин дар бораи табиати ғамангези марг ва чӣ гуна он метавонад ба худшиносӣ оварда расонад, фикр мекунад (Воиз 7:1–4).

Параграфи 2: Воиз дар бораи манфиатҳои душвориҳо ва чӣ гуна он метавонад ба рушди шахсӣ оварда расонад. Ӯ мегӯяд, ки бо мушкилот рӯ ба рӯ шудан метавонад хислати худро такмил диҳад ва дар бораи ҳаёт дарсҳои муҳим омӯзад (Воиз 7:5–14).

Параграфи 3: Воиз аҳамияти фурӯтаниро муҳокима намуда, аз худбинии аз ҳад зиёд ё худписандӣ огоҳ мекунад. Ӯ дар ҳама чиз ба мӯътадилӣ маслиҳат медиҳад ва ба ҷустуҷӯи хирад ташвиқ мекунад ва ҳангоми эътирофи хатогии инсонӣ (Воиз 7:15-22).

Параграфи 4: Воиз дар бораи табиати мубрамонаи фаҳмиши инсон инъикос мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки сарфи назар аз саъй кардани дониш, ӯ на ҳама ҷавобҳоро кашф кардааст ё роҳҳои Худоро пурра дарк кардааст (Воиз 7:23-29).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби ҳафтуми Воиз омӯзонида мешавад
мавзӯъҳо ба монанди хирад,
арзише, ки дар мусибат пайдо мешавад, аҳамияти фурӯтанӣ,
ва маҳдудиятҳои марбут ба фаҳмиши инсон.

Бартарии ҳикматро бар лаззатҳои зудгузар ё беақлӣ таъкид мекунад.
Мулоҳиза дар бораи табиати ғамангезе, ки бо марг алоқаманд аст, ҳангоми ташвиқи интроспекция.
Мулоҳиза дар бораи манфиатҳое, ки аз рӯ ба рӯ шудан бо мушкилоте, ки ба рушди шахсӣ оварда мерасонад ва дарсҳои арзишманди ҳаёт гирифта шудаанд.
Муҳокимаи аҳамияти фурӯтанӣ ҳангоми огоҳӣ аз худбинӣ ё худписандӣ.
Насиҳат ба мӯътадил дар ҳама чиз дар баробари ҷустуҷӯи ҳикмат ва эътирофи хатогии инсон.
Мулоҳиза дар бораи табиати пурасрор, ки дар атрофи фаҳмиши инсон.
Эътироф кардани маҳдудиятҳое, ки дар талоши худ барои дониш пайдо мешаванд ва қобилияти пурра дарк накардани роҳҳои Худо.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи арзише, ки ба ҳикмат бар фароғатҳои муваққатӣ гузошта шудааст ва ҳамзамон таъкид кардани рушди шахсии аз дучоршавӣ бо мушкилот. Илова бар ин, таъкид кардани аҳамияти фурӯтанӣ ва мӯътадилӣ дар аъмоли худ ва эътирофи маҳдудиятҳои зотӣ дар фаҳмиши инсонӣ дар муқоиса бо дониши илоҳӣ.

Воиз 7:1 Номи нек аз равғани атрафшон беҳтар аст; ва рӯзи марг аз рӯзи таваллуди худ.

Номи нек аз муваффақияти дунявӣ арзишмандтар аст ва рӯзи марг аз рӯзи таваллуд муҳимтар аст.

1. Зиндагӣ бо ҳадаф: Чӣ гуна номи нек азиз аст

2. Рӯзи марг: Фаҳмидани моҳияти он

1. Масалҳо 22:1 - Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург, ва илтифот беҳтар аз нуқра ва тилло аст.

2. Ишаъё 57:1-2 - Одил нобуд мешавад, ва ҳеҷ кас онро ба дил намегирад; мардони диндор бурда мешаванд, дар ҳоле ки ҳеҷ кас намефаҳмад. Зеро ки

одилон аз мусибат дур мешаванд; онҳо ба сулҳ дохил мешаванд; дар кати худ истирохат мекунанд, ки бо ростии худ кадам мезананд.

Воиз 7:2 Ба хонаи мотам рафтан беҳтар аст аз рафтан ба хонаи зиёфат; зеро ин аст анҷоми кори ҳама; ва зинда онро ба дили ӯ хоҳад гузошт.

Мотам гирифтан беҳтар аз ҷашн гирифтан аст, зеро марг барои тамоми башарият анҷоми ниҳоӣ аст.

1. Охири ҳама: Омӯзиши зиндагӣ дар партави марги мо

2. Рафтан дар хоксорӣ: Ҷашни зиндагӣ, мотами марг

1. Румиён 5:12 14 - Бинобар ин, чунон ки гуноҳ ба воситаи як одам ба ҷаҳон омад ва мамот ба воситаи гуноҳ, ва мамот ба ҳамаи одамон гузашт, зеро ҳама барои гуноҳ гуноҳ карданд, дар ҳақиқат пеш аз он ки шариат дода шавад, дар ҷаҳон буд, аммо Дар ҷое ки қонун нест, гуноҳ ҳисоб намешавад. Аммо марг аз Одам то Мусо, ҳатто бар онҳое, ки гуноҳашон ба гуноҳи Одам монанд набуд, ҳукмронӣ мекард, ки як навъи ояндаи оянда буд.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:21 22 - Чунки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омадааст. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

Воиз 7:3 Ғам беҳтар аз ханда аст, зеро ки дил аз ғамгинии чеҳра беҳтар мешавад.

Ғам метавонад ба дили беҳтар оварда расонад.

1: Бигзоред, ки андӯҳ ба рушди рӯҳонӣ оварда расонад.

2: Муқовимат бо ғам барои ба даст овардани хирад.

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2: Isaiah 55:12 - Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд; кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

Воиз 7:4 Дили хирадмандон дар хонаи мотам аст; аммо дили аблаҳон дар хонаи шодмонӣ аст.

Доноён аҳамияти мотамро дарк мекунанд, дар ҳоле ки аблаҳон ба айшу ишрат ҷалб мешаванд.

1. Ҳикмати мотам ва ғамгинӣ

2. Хатари беақлӣ ва айшу ишрат

1. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед».

2. Яъқуб 4:13-14 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист, зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад».

Воиз 7:5 Шунидан танбеҳи доноонро беҳтар аст аз шунидани суруди аблаҳон.

Аз таърифи аблаҳона маслиҳати оқилона гирифтан беҳтар аст.

1. Қимати маслиҳати хирадмандона

2. Қувваи ислоҳи мусбӣ

1. Масалҳо 15:31-32 - "Гӯше, ки ба танбеҳи ҳаётбахш гӯш медиҳад, дар миёни доноён сокин хоҳад шуд. Ҳар кӣ насиҳатро сарфи назар мекунад, худро хор мекунад, аммо касе ки ба мазаммат гӯш медиҳад, хирад пайдо мекунад."

2. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

Воиз 7:6 Зеро, чунон ки хандаи хорҳои зери дег аст, хандаи аблаҳ низ ҳамин тавр аст: ин ҳам ботил аст.

Ботил бемаънӣ ва аблаҳона аст ва хандаи аблаҳон мисли кафидани хорҳои зери дег аст.

1. Ботилии зиндагӣ: Ҷустуҷӯи маъно дар ҷустуҷӯҳои беақл

2. Бемаънии ханда: Парҳез аз бемаънӣ тавассути хирад

1. Масалҳо 14:13 - Ҳатто дар ханда дил метавонад дард кунад ва шодӣ бо ғам анҷом ёбад.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Воиз 7:7 Албатта, зулм хирадмандро девона мекунад; ва ҳадя дилро вайрон мекунад.

Ин порча нишон медиҳад, ки аз ҳад зиёд чизе, ҳатто чизи мусбат метавонад зарар расонад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки то чӣ андоза мо дар ҳама паҳлӯҳои ҳаёти худ модератсияро истифода мебарем.

2: Мо бояд барои он чизе ки дорем, миннатдор бошем, аммо бидонед, ки аз ҳад зиёди чизе метавонад зараровар бошад.

1: Масалҳо 30:7-9 Ду чизро аз ту мехоҳам, пеш аз маргам инкор накун: Дурӯғ ва дурӯғро аз ман дур кун; Ба ман на фақру сарват ато кун; Маро аз ғизое, ки бароям лозим аст, бихӯред, то сер шавам ва туро инкор карда, гӯям: "Худованд кист?" ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро палид накунам.

2: Воиз 5:10-12 Касе ки пулро дӯст медорад, бо пул қаноат намекунад ва касе ки сарватро аз даромади худ дӯст медорад; ин ҳам ботил аст. Вақте ки мол зиёд мешавад, ки онҳоро мехӯрад, зиёд мешавад ва соҳиби онҳо чӣ фоидае дорад, ки онҳоро бо чашми худ бубинад? Хоби мардикор ширин аст, хоҳ кам бихӯрад, хоҳ бисёр, аммо шиками сери сарватманд ӯро хоб намекунад.

Воиз 7:8 Охири кор беҳтар аз ибтидои он аст; ва пурсабр аз рӯҳи мағрур беҳтар аст.

Охири чизе аз аввал беҳтар аст ва сабр кардан беҳтар аз ифтихор аст.

1. "Охир аз аввал беҳтар аст"

2. «Арзиши сабр»

1. Филиппиён 4:5-6 - "Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст. Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо расонед."

2. Яъқуб 1:19-20 - «Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад».

Воиз 7:9 Дар рӯҳияи худ шитоб накунед, ки хашмгин шавед, зеро ки ғазаб дар оғӯши аблаҳон ҷойгир аст.

Мо набояд зуд хашмгин шавем, зеро ин нишонаи беақлист.

1. Суханони ҳикматнок: Суст шудан дар вокуниш ба хашм

2. Гузаронидани ҳаёт бо сабр: Чӣ тавр ба хашм ҷавоб додан мумкин аст

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Воиз 7:10 Ту нагӯй: "Чаро айёми пештара аз инҳо беҳтар буд?" зеро ки ту дар ин бора оқилона намепурсан.

Рӯзҳои қаблӣ ҳатман беҳтар аз замони ҳозира набуданд ва пурсидан ҳам аз рӯи хирад нест, ки чаро.

1. Оғӯши ҳозира: Ҷустуҷӯи иҷрошавӣ дар ҳар лаҳза

2. Ҳаракат кардан: Аз гузашта раҳо шудан ва ояндаро қабул кардан

1. Филиппиён 3:13-14 - Эй бародарон, ман худамро дарк накардаам, балки як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар қафо мондааст, фаромӯш карда, ба он чи пеш аст, даст мекашам.

2. Ишаъё 43:18-19 - Шумо чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва чизҳои пешинро ба ёд наоваред. Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун

хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

Воиз 7:11 Ҳикмат бо мерос хуб аст, ва аз он барои онҳое ки офтобро мебинанд, нафъ дорад.

Хирад дороии арзишманд аст, хусусан вақте ки бо мерос ҳамроҳ мешавад.

1: Масалҳо 3:13-18 - Ҳикмат асоси муваффақияти ҳақиқӣ аст.

2: Масалҳо 8:11-14 - Ҳикмат аз сарват пуразиштар аст.

1: Филиппиён 4:8-9 - Ақли худро бо ҳикмат ва ростӣ пур кунед.

2: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад.

Воиз 7:12 Зеро ки ҳикмат муҳофизат аст, ва пул муҳофизат аст; лекин бартарии дониш дар он аст, ки ҳикмат ба онҳое, ки доранд, ҳаёт мебахшад.

Ин оят моро ба ҷустуҷӯ ва инкишоф додани хирад ташвиқ мекунад, зеро ин ба мо ҳаёт мебахшад.

1. Қимати ҳикмат: Чӣ гуна рушди ҳикмат ҳаёт мебахшад

2. Пул ва хирад: Чаро Аълошиносӣ азизтар аст?

1. Масалҳо 3:13-14 - "Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст".

2. Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳои забур ва мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед».

Воиз 7:13 Ба кори Худо назар кунед: зеро кист, ки он чиро, ки Ӯ каҷ кардааст, рост карда метавонад?

Сулаймон таъкид мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад он чиро, ки Худо каҷ кардааст, ислоҳ кунад.

1. Қабули иродаи Худо: Омӯзиши эътимод ба нақшаи Ӯ

2. Арзиши пурсабрӣ: Мо аз Воиз 7:13 чӣ омӯхта метавонем

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Воиз 7:14 Дар рӯзи шукуфоӣ шод бошед, вале дар рӯзи мусибат фикр кунед: Худо якеро бар дигаре бартарӣ додааст, то ки одам аз паси худ чизе наёбад.

Ин порча мардумро ташвиқ мекунад, ки дар рӯзҳои хуб шодӣ кунанд ва дар рӯзҳои бад вазъи худро ба назар гиранд, зеро Худо ҳарду вақтро барои имтиҳон кардани мардум ва дар ёфтани ҳадафи аслии худ муқаррар кардааст.

1. Ду паҳлӯи зиндагӣ: дарёфти шодӣ ва нерӯ дар душвориҳо

2. Таъмини Худо: Дар пастиву баландиҳои зиндагӣ шодӣ ва тасаллӣ дидан

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Воиз 7:15 Ман ҳама чизро дар айёми ботилии худ дидаам: одил ҳаст, ки дар адолати худ ҳалок мешавад, ва одами шарир ҳаст, ки умри худро бо шарорати худ дароз мекунад.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки ҳам одамони одил ва ҳам шарир бо тақдири худ рӯ ба рӯ мешаванд.

1. Роҳи адолат: то охир сабр кардан

2. Оқибатҳои бадӣ: даравидани он чи мекорӣ

1. Матто 24:13 - Аммо ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Масалҳо 11:19 - Чӣ тавре ки адолат ба ҳаёт майл дорад, ончунон ҳар кӣ аз паи бадӣ бошад, то марги худ онро таъқиб мекунад.

Воиз 7:16 Бар бисёр одил набошед; ва худатро доно макун: чаро худро ҳалок мекунӣ?

Набояд аз ҳад зиёд одил ва хирадманд бошад, зеро он метавонад ба ҳалокат оварда расонад.

1. Барои манфиати худ аз ҳад зиёд доно нашавед - Воиз 7:16

2. Аз одил шудан эҳтиёт шавед - Воиз 7:16

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

Воиз 7:17 Бар шарир набош ва беақл набош; чаро бояд пеш аз вақти худ бимирӣ?

Ин порча одамонро ташвиқ мекунад, ки зиндагии бадӣ ва беақлӣ накунанд, зеро ин кор боиси пеш аз вақт мурдани онҳо мегардад.

1. Зиндагии худотарсӣ беҳтарин роҳи таъмини умри дароз аст.

2. Аз рафтори беақлӣ ва ношоиста худдорӣ кунед, зеро он боиси марги бармаҳал мегардад.

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Матто 7:13-14 - Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг ва роҳе сахт аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд.

Воиз 7:18 Хуб аст, ки инро ба даст оварӣ; Оре, аз ин низ дасти худро накаш; зеро ҳар кӣ аз Худо метарсад, аз ҳамаи онҳо берун хоҳад омад.

Ин порча хонандаро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бимонад, зеро маҳз касоне, ки аз Худо метарсанд, дар ниҳоят муваффақ хоҳанд шуд.

1. Дар имон устувор бошед: Сафари солеҳон

2. Имони устувор: Подоши тарс аз Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 111:7 - Ӯ аз хабари бад наметарсад; дилаш устувор аст ва ба Худованд таваккал мекунад.

Воиз 7:19 Ҳикмат доноонро бештар аз даҳ марди тавоно, ки дар шаҳр ҳастанд, қувват мебахшад.

Хирад тавонотар аз қувват аст.

1: Биёед ҳама аз Худованд ҳикмат биҷӯем, зеро он аз ҳар қуввае, ки мо дар рӯи замин ёфта метавонем, тавонотар аст.

2: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар қавӣ бошем, мо ҳеҷ гоҳ қудрати ҳақиқӣ нахоҳем дошт, то даме ки ҳикмати Худовандро наёбем.

1: Масалҳо 3:13 - "Хушо касе ки хирад меёбад, ва касе ки фаҳм аст".

2: Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

Воиз 7:20 Зеро дар рӯи замин одами одил нест, ки некӣ кунад ва гуноҳе накунад.

Ҳеҷ кас дар рӯи замин комилан одил ва бегуноҳ нест.

1. Қувваи фурӯтанӣ: фаҳмидани инсонияти мо дар партави Воиз 7:20

2. Ба таври комил нокомил: Чӣ тавр бо гуноҳҳои худ дар партави Воиз 7:20 зиндагӣ кунем

1. Забур 14:1-3 - "Аҳмақ дар дили худ гуфтааст: "Худо нест. Онҳо фосиданд, корҳои зишт кардаанд, ҳеҷ кас некӣ намекунад".

2. Румиён 3:10-12 - "Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, касе нест, касе нест: касе дарк намекунад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд. Ҳамаашон аз роҳ рафтаанд, якҷоя зиёновар мешаванд; ҳеҷ кас некӯкор нест, на як нафар».

Воиз 7:21 Ҳамчунин ба ҳар сухане ки гуфта мешавад, аҳамият надиҳед; мабодо бандаатро нашунавӣ, ки туро лаънат мекунад;

Ин порча таълим медиҳад, ки ба ҳар сухане, ки гуфта мешавад, аҳамият надиҳед, ҳатто агар бандае бошад, ки ба оғои худ лаънат мекунад.

1. Ҳар чизе ки шумо мешунавед, дуруст нест

2. Қувваи Калом

1. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст".

2. Яъқуб 3:1-12 - «Эй бародарони ман, бисьёре аз шумо набояд муаллим шавед, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем».

Воиз 7:22 Зеро аксар вақт дили худат медонад, ки ту низ дигаронро лаънат кардаӣ.

Ин оят аз Воиз ба он ишора мекунад, ки мо аксар вақт бо суханони худ дигаронро хафа мекунем.

1: Қувваи Калом - Чӣ тавр Суханронии мо метавонад ҳаёт ё нобуд созад

2: Барқарор кардани муносибатҳои вайроншуда - Масъулият барои суханони мо

1: Яъқуб 3:9-10 - Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки дар шабеҳи Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

2: Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони он меваҳои онро хоҳанд хӯрд.

Воиз 7:23 Ҳамаи инро ман бо ҳикмат исбот кардаам: гуфтам, ки хирад хоҳам буд; вале аз ман дур буд.

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки ҳикматро метавон ҷустуҷӯ кард, аммо дар ниҳоят чизе нест, ки бо қудрат ё фаҳмиши худи мо ба даст оварда шавад.

1. Ҷустуҷӯи хирад: Он чизе ки Воиз 7:23 моро таълим медиҳад

2. Омӯзиши таваккал ба Худо: дарёфти хирад тавассути имон

1. Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки ба ҳама саховатмандона бе айб мебахшад ва он ба шумо дода

мешавад. Аммо вақте ки шумо мепурсед, бояд бовар кунед ва шубҳа накунед, зеро касе, ки шак мекунад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол вазида ва партоб мекунад.

Воиз 7:24 Он чи дур ва аз ҳад амиқ аст, кӣ метавонад онро фаҳмад?

Воиз ҳайрон мешавад, ки оё касе метавонад сирри дур ва амиқро кашф кунад.

1. Қаъри зиндагӣ: Омузиши номаълуми сафари мо

2. Ҳикмати қабули асрор: Донистани вақте ки мо ҳама чизро дониста наметавонем

1. Масалҳо 25:2, "Ҷалоли Худо пинҳон кардани чизест, аммо шарафи подшоҳон ин аст, ки чизеро кофтуков кунад."

2. Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

Воиз 7:25 Ман дили худро ба кор андохтам, то бидонам, ва ҷустуҷӯ кунам, ва ҷустани ҳикмат ва сабаби чизҳо, ва донистани бадии аблаҳӣ, ҳатто аблаҳӣ ва девонагӣ.

Муаллиф дили худро барои ба даст овардани хирад, фаҳмидани чизҳо ва шинохти бадӣ ва беақл истифода мебарад.

1. Дар пайи ҳикмат: дарёфти мувозинат дар зиндагӣ

2. Муҳимияти фаҳмидани бадӣ ва беақлӣ

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Масалҳо 2:1-5 - Писарам, агар суханони Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ; Ба тавре ки гӯши худро ба ҳикмат моил кун ва дили худро ба хирад водор кунӣ. Оре, агар аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯй, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯйӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Воиз 7:26 Ва ман занро аз марг талхтар мебинам, ки дилаш дом ва тӯр ва дастҳояш мисли банд аст; ҳар кӣ Худо хоҳад, аз вай раҳо хоҳад шуд; вале гунаҳкорро вай гирифта хоҳад кард.

Ҳикмат таълим медиҳад, ки зане, ки ба Худо писанд намеояд, метавонад доми гунаҳкор бошад, дар ҳоле ки онҳое, ки ба Худо писанд аст, метавонанд аз вай гурезанд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Фоидаҳои итоати Худо

1. Масалҳо 6:24-26 То туро аз зани бад, аз хушомадгӯии забони зани бегона нигоҳ дорад. Ба зебоии вай дар дили худ ҳавас накун; ва туро бо пилкҳои худ набарад. Зеро ки ба воситаи зани фоҳиша мард ба як пора нон оварда мешавад, ва зани зино барои ҷони гаронбаҳо шикор хоҳад кард.

2. Масалҳо 5:1-5 Писарам, ба ҳикмати ман гӯш деҳ ва ба фаҳми ман гӯш деҳ, то ки хирад дорӣ, ва лабҳоят донишро нигоҳ доранд. Зеро ки лабони зани бегона чун шон мерезад, ва даҳонаш аз равған нармтар аст: Аммо охираш мисли кирмак талх аст, мисли шамшери дудама тез. Пойҳояш ба марг меафтанд; қадамҳои вай дар ҷаҳаннам нигоҳ дошта мешавад.

Воиз 7:27 Инак, ман инро ёфтам, мегӯяд воиз ва як ба як ҳисоб карда, барои фаҳмидани ҳисоб:

Ин порча аҳамияти бодиққат ва дақиқ буданро ҳангоми қабули қарорҳо таъкид мекунад.

1. Муҳимияти боғайрат будан дар қабули қарор

2. Чӣ тавр оқилона қарор қабул кардан мумкин аст

1. Масалҳо 15:22 - Нақшаҳо бе машварат барбод мераванд, аммо бо машваратчиёни зиёд муваффақ мешаванд.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Воиз 7:28 Онро ҷони ман ҳанӯз меҷӯяд, аммо намеёбам: аз миёни ҳазор нафар як кас ёфтаам; вале дар байни ҳамаи онҳо занеро наёфтаам.

Ин оят мардро бо зан муқоиса мекунад ва ба он ишора мекунад, ки имкони пайдо кардани мард аз ҳазор нафар назар ба зан бештар аст.

1. Хатти тақсим: Чӣ гуна гендер ба ҳаёти мо таъсир мерасонад

2. Баробар аз ҷиҳати арзиш, гуногун дар тарҳрезӣ: Фаҳмидани нақши библиявии мардон ва занон

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. 1 Петрус 3:7 - Ҳамин тавр, эй шавҳарон, бо занони худ ба таври фаҳмо зиндагӣ кунед ва ба зан ҳамчун зарфи заифтар эҳтиром зоҳир намоед, зеро онҳо бо шумо ворисони файзи ҳаёт мебошанд, то дуоҳои шумо ба амал наояд. монеъ шуд.

Воиз 7:29 Инак, ман танҳо инро фаҳмидам, ки Худо одамиро росткор офарид; вале онхо бисьёр ихтироотро чустучу кардаанд.

Худо инсонро рост офарид, аммо одамизод бисёр ихтироъ кардааст.

1: "Аҳамияти адолат"

2: "Хатари ихтироъ"

1: Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст."

2:2 Тимотиюс 3:7 - «ҳамеша меомӯзад ва ҳеҷ гоҳ ба дониши ростӣ расида наметавонад».

Боби 8-уми Воиз мавзӯъҳои ҳокимият, адолат ва табиати пурасрори натиҷаҳои ҳаётро меомӯзад.

Сархати 1: Боб бо эътирофи қудрати подшоҳ ва аҳамияти итоат ба ҳокимон оғоз мешавад. Воиз эҳтиром кардани шахсони қудратмандро маслиҳат медиҳад, аммо эътироф мекунад, ки ҳатто онҳо ба доварии Худо итоат мекунанд (Воиз 8:1-5).

Параграфи 2: Воиз дар бораи беадолатии зоҳирие, ки дар ҷаҳон мушоҳида мекунад, андеша мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки баъзан одамони шарир муваффақ мешаванд, дар ҳоле ки одилон азоб мекашанд, аммо дар ниҳоят Худо ҳамаро мувофиқи аъмоли онҳо доварӣ мекунад (Воиз 8:6-9).

Параграфи 3: Воиз дар бораи пешгӯинашаванда ва асрори марбут ба натиҷаҳои ҳаёт андеша мекунад. Ӯ мушоҳида мекунад, ки одамон вазъиятҳои худро пурра дарк карда наметавонанд ё идора карда наметавонанд ва маслиҳат медиҳад, ки аз ҳаловатҳои оддӣ шодӣ пайдо кунанд, на ба саволҳои беҷавоб (Воиз 8:10-15).

Параграфи 4: Воиз эътироф мекунад, ки гарчанде ки ҳикмат бартариҳои худро дорад, он муваффақият ва муҳофизат аз мушкилотро кафолат намедиҳад. Ӯ эътироф мекунад, ки ҳам хирадмандон ва ҳам одамони нодон дар зиндагӣ бо номуайяниҳои шабеҳ дучор меоянд (Воиз 8:16-17).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби ҳаштуми Воиз омӯзонида мешавад
мавзӯъҳо, аз қабили қудрат,
адолат, дар баробари табиати пурасрор дар натиҷаи ҳаёт.

Эътироф кардани аҳамияти итоат ба ҳокимон ва эътирофи масъулияти онҳо дар назди Худо.
Мулоҳиза дар бораи беадолатии ошкоро дар ҷаҳон.
Дар бораи ҳолатҳое қайд кунед, ки одамони шарир комёб мешаванд ва одилон азоб мекашанд.
Тасдиқи ҳукми ниҳоии аз ҷониби Худо дар асоси аъмоли худ.
Мулоҳиза дар бораи пешгӯинашавандаи марбут ба натиҷаҳои ҳаёт.
Эътироф кардани маҳдудиятҳое, ки дар фаҳмиши инсонӣ ё назорати вазъиятҳо хосанд.
Аҳамияти маслиҳат додан ба дарёфти шодӣ дар лаззатҳои оддӣ дода мешавад, на ба саволҳои беҷавоб.
Эътироф кардани бартариҳое, ки ҳикмат доранд, дар ҳоле ки эътироф кардани қобилияти он барои кафолати муваффақият ё муҳофизат аз мушкилот.
Мушоҳидаи номуайяниҳои муштараке, ки ҳам шахсони оқил ва ҳам беақл дар тӯли сафари зиндагӣ дучор меоянд.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи сохторҳои ҳокимият ва эътирофи масъулияти илоҳӣ барои шахсони дар қудрат. Илова бар ин, эътирофи мавҷудияти беадолатии зоҳирӣ ва таъкид кардани эътимод ба доварии ниҳоии Худо. Ҳавасманд кардани қаноатмандӣ тавассути дарёфти шодӣ дар ҳаловатҳои оддӣ ба ҷои он ки аз саволҳои беҷавоб ва ё кӯшиш барои фаҳмиши пурра.

Воиз 8:1 Кӣ ба хирадманд монанд аст? Ва кист, ки таъбири чизеро медонад? хиради одам чеҳраашро равшан мекунад, ва ҷасорати чеҳраи ӯ дигар мешавад.

Одами хирад аз он сабаб хирадманд аст, ки маънии чизҳоро мефаҳмад ва хирадаш бо ҷасорат рӯшноӣ медиҳад.

1. Хирад калиди фаҳмиш аст - Воиз 8:1

2. Дурахшидан ба воситаи ҳикмат - Воиз 8:1

1. Масалҳо 16:16 - "Чӣ қадар беҳтар аз тилло хирад ба даст овардан беҳтар аст! Барои ба даст овардани фаҳмиш аз нуқра интихоб шудан аст."

2. Забур 19:8 - «Аҳкоми Худованд дуруст аст, дилҳоро шод мегардонад; ҳукми Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад».

Воиз 8:2 Ба ту маслиҳат медиҳам, ки амри подшоҳро риоя кун, ва он дар бораи қасами Худо.

Муаллиф ба хонанда маслиҳат медиҳад, ки ба фармонҳои подшоҳи худ итоат кунанд, зеро онҳо зери қудрати Худо дода шудаанд.

1. Итоати Худо ба воситаи итоати пешвоёни мо

2. Қувваи савганд дар ҷаҳони шубҳа

1. Румиён 13:1–7

2. Матто 5:33–37

Воиз 8:3 Шитоб накунед, ки аз пеши назари Ӯ дур шавед: дар кори бад истодагарӣ накунед; зеро ки вай он чиро, ки ба вай писанд меояд, мекунад.

Мо набояд шитоб кунем, ки кореро, ки мо медонем, нодуруст ё ба Худо нописанд аст, анҷом диҳем.

1. 'Интизории Худованд: Фоидаҳои сабр дар зиндагии худотарс'

2. "Ҳикмати итоаткорӣ: чӣ гуна бояд зиндагии шоиста ва эҳтиром ба Худо дошта бошад"

1. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2. Забур 37:7 - Дар Худованд истироҳат кунед ва Ӯро пурсабр кунед; Аз он кас, ки дар роҳи ӯ комёб шавад, ғамгин мабош, Аз он кас, ки макрҳои бад орад.

Воиз 8:4 Дар куҷо каломи подшоҳ аст, он ҷо қудрат аст; ва кӣ метавонад ба ӯ гӯяд: "Ту чӣ кор мекунӣ?"

Қудрати сухани подшоҳ мутлақ ва шакку шубҳа нест.

1: Қудрат ва салоҳияти каломи подшоҳ

2: Эҳтиром ба ҳокимият

1: Масалҳо 16:10 - Ҳукми илоҳӣ дар лабони подшоҳ аст: даҳони ӯ дар доварӣ аз ҳад зиёд нест.

2: Румиён 13: 1-2 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

Воиз 8:5 Ҳар кӣ ҳукмро риоя кунад, ҳеҷ бадӣ нахоҳад ҳис мекунад; ва дили хирадманд вақт ва доварро мебинад.

Оқил ба фармудаҳои Худо амал мекунад ва оқибати бадро намебинад, дар ҳоле ки дили хирад метавонад замон ва ҳукми дурустро дарк кунад.

1. Ҳикмати риояи фармудаҳои Худо

2. Аҳамияти фаҳмиш дар вақт ва доварӣ

1. Масалҳо 3:5-6, Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Масалҳо 14:15: Одам ба ҳар сухан бовар мекунад, вале оқил ба рафтани худ нигоҳ мекунад.

Воиз 8:6 Зеро ки барои ҳар як мақсад вақт ва доварӣ ҳаст, бинобар ин бадбахтии инсон бар сари ӯ бузург аст.

Замон ва довар бадбахтии бузурги инсонро дикта мекунад.

1: Мо метавонем дар вақти ранҷу азоб ва доварӣ дар Худо қувват пайдо кунем.

2: Ҳаёт пур аз ранҷу азоб аст, аммо Худо ҳамеша бо мо аст, то моро бубинад.

1: Забур 28:7 - Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба вай бовар мекунад ва вай ба ман ёрӣ мерасонад. Дилам аз шодӣ ба ларза меояд, бо сурудам уро васф мекунам.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Воиз 8:7 Зеро ки намедонад, ки чӣ мешавад;

Ин порча аҳамияти эътимод ба Худоро таъкид мекунад, зеро ҳеҷ кас наметавонад ояндаро пешгӯӣ кунад.

1. "Таваккал ба Худо: тасаллӣ дар номуайянӣ"

2. "Ҳикмати раҳой: такя ба нақшаи Худо"

1. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад".

2. Забур 111:7 - Онҳо аз хабари бад наметарсанд; дилҳояшон устувор ва таваккал ба Парвардигор аст.

Воиз 8:8 Касе нест, ки бар рӯҳ қудрат дошта бошад, ки рӯҳро нигоҳ дорад; ва дар рӯзи марг қудрат надорад; ва бадӣ онҳоеро, ки ба вай дода шудаанд, раҳо нахоҳад кард.

Ҳеҷ кас қудрати идора кардани рӯҳ ё маргро надорад ва шарир касонеро, ки ба он таслим шудаанд, муҳофизат карда наметавонад.

1. Қудрати рӯҳи инсонӣ: Чӣ тавр дар замонҳои душвор душвориро паси сар кардан ва устувориро пайдо кардан мумкин аст

2. Ногузирии марг: Чӣ тавр ба анҷоми ҳаёт омода шудан ва аз донистани он ки шумо танҳо нестед, тасаллӣ ёбед

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда тавонед.

Воиз 8:9 Ҳамаи инро ман дидам ва диламро ба ҳар коре ки дар зери офтоб анҷом дода мешавад, ба кор бурдам: замоне ҳаст, ки касе бар каси дигаре ҳукмронӣ мекунад, ба зиёни худ.

Замоне мешавад, ки як кас болои дигареро назорат мекунад, ки ин метавонад бар зарари онҳо бошад.

1. Хавфи қудрат: Баррасии оқибатҳои назорат.

2. Ҳудуди салоҳият: мувозинати қудрат ва масъулият.

1. Румиён 13:1-7: Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад.

2. Масалҳо 16:18: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

Воиз 8:10 Ва ҳамин тавр ман шарионро дафн карда дидам, ки аз макони муқаддас омада ва рафта буданд, ва онҳо дар шаҳре, ки ин корро карда буданд, фаромӯш шуда буданд: ин ҳам ботил аст.

Шарикон дар ниҳоят фаромӯш мешаванд, ҳатто дар ҷойҳое, ки онҳо бадӣ карда буданд. Ин хотиррасон мекунад, ки ҳама кӯшишҳои инсон дар ниҳоят бефоидаанд.

1. Ёдоварӣ аз ботилҳои зиндагӣ

2. Эътироф кардани гузариши бадӣ

1. Румиён 8:18-21 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. Забур 37:1-2 - Аз бадкорон ғамгин нашав; Ба ситамкорон ҳасад макун! Зеро онҳо ба зудӣ мисли алаф пажмурда мешаванд ва мисли алафи сабз пажмурда мешаванд.

Воиз 8:11 Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

Набудани муҷозоти зуд барои аъмоли бад мардумро водор мекунад, ки бадкорӣ идома диҳанд.

1. Адолати Худо, ҳарчанд вақт лозим бошад ҳам, яқин аст.

2. Тавбаи ҳақиқӣ оқибатҳои онро талаб мекунад.

1. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 37:28 Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад ва содиқони Худро тарк намекунад; онҳоро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад, балки то абад нигоҳ медорад.

Воиз 8:12 Ҳарчанд гунаҳкор сад бор бадӣ кунад ва умри ӯ дароз шавад ҳам, ман медонам, ки барои онҳое ки аз Худо метарсанд, хуб хоҳад буд.

Одил барои садоқати худ ба Худо мукофот хоҳанд гирифт.

1: Худо ҳамеша мушоҳида мекунад ва онҳоеро, ки ба Ӯ содиқанд, мукофот медиҳад.

2: Аз шарорати ҷаҳон рӯҳафтода нашавед, зеро Худо ҳамеша ба халқи худ содиқ хоҳад буд.

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2: Забур 103:17 - Аммо муҳаббати устувори Худованд ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, аз абад то абад аст.

Воиз 8:13 Аммо кори бадкорон хуб нахоҳад буд, ва рӯзҳои худро, ки мисли соя аст, дароз нахоҳад кард; зеро ки аз Худо наметарсад.

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд аз Худо битарсем, зеро онон, ки некӯӣ нахоҳанд дошт ва рӯзҳояшон зуд мегузарад.

1: Мо бояд аз Худо битарсем ва ба ҳикмати Ӯ таваккал кунем, зеро танҳо Ӯ метавонад ҳаёти осоишта ва шодмонӣ диҳад.

2: Қонунҳои Худо ба манфиати мо дода шудаанд ва мо набояд онҳоро сарфи назар кунем, зеро зиндагӣ дар беитоатӣ танҳо боиси андӯҳ мегардад.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2: Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Воиз 8:14 Дар рӯи замин кори ботил аст; ки одамони одил ҳастанд, ки ба онҳо мувофиқи аъмоли шарир рӯй медиҳад; Боз одамони шарир ҳастанд, ки ба онҳо мувофиқи аъмоли одилон рӯй медиҳад: Ман гуфтам, ки ин ҳам ботил аст.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки чунин ба назар беадолатона менамояд, ки баъзан одамони хуб ноком мешаванд ва одамони бад муваффақ мешаванд. Ин як мисоли беҳуда аст.

1. Ботил будани ҳаёт - тавағғӯҳ ба он, ки чӣ тавр зиндагӣ на ҳамеша ба тавре ки мо мехоҳем сурат мегирад ва чӣ гуна бо он мубориза барем.

2. Баракати одил – тавағғуҳ ба он, ки чӣ тавр роҳҳои Худо аз роҳи мо болотар аст ва мукофоти адолат.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст.

Воиз 8:15 Он гоҳ ман шодиро таъриф кардам, зеро ки одам дар зери офтоб чизи беҳтаре надорад, аз хӯрдан, нӯшидан ва хурсандӣ кардан; зеро ки ин айёми меҳнати ӯ бо ӯ мемонад, ки Худо ба ӯ дар зери офтоб медиҳад.

Воиз дар Воиз 8:15 одамонро ба хӯрдан, нӯшидан ва шодмонӣ ташвиқ мекунад, зеро он ба ҳаёт шодӣ ва қаноатмандӣ меорад.

1. "Шодии зиндагӣ: дарёфти қаноатмандӣ аз он чизе ки мо дорем"

2. "Таҷлили ҳаёт: Чӣ тавр бо шукргузорӣ ва лаззат зиндагӣ кардан мумкин аст"

1. Филиппиён 4:11-12 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам».

2. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз ҳар гуна тамаъ эҳтиёт шавед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороии вай иборат нест".

Воиз 8:16 Вақте ки ман дили худро ба кор андохтам, то ҳикматро бидонам, ва кореро, ки дар рӯи замин анҷом дода мешавад, бубинам;

Дар Воиз 8:16, муаллиф хоҳиши фаҳмидани ҳикмат ва мушоҳидаҳоро дар бораи он, ки ҳаёт дар рӯи замин бидуни оромӣ барои касе зиндагӣ мекунад, изҳор мекунад.

1. Дар пайи ҳикмат - Омӯзиши корбурди дил ба ҷустуҷӯи ҳикмат дар ҳаёти мо.

2. Истирохат зарур аст - Фаҳмидани он ки чаро вақти истироҳат барои саломатӣ ва некӯаҳволии мо муҳим аст.

1. Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Воиз 8:17 Он гоҳ ман тамоми кори Худоро дидам, ки одам кореро, ки дар зери офтоб анҷом дода мешавад, фаҳмида наметавонад; бале дуртар; Ҳарчанд хирад гумон мекунад, ки онро бидонад, вале онро ёфта наметавонад.

Кори Худо барои мо пурасрор ва номаълум аст.

1: Ба нақшаи Худо эътимод кунед ва қабул кунед, ки мо онро дарк карда наметавонем.

2: Дар ҷустуҷӯи дониш рӯҳафтода нашавед, аммо дарк накунед, ки баъзе чизҳо аз фаҳмиши мо берунанд.

1: Матто 6:25-34 - Парво накунед, балки ба нақшаи Худо таваккал кунед.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

Боби 9-уми Воиз мавзӯъҳои номуайянии ҳаёт, ногузирии марг ва аҳамияти лаззат бурдан аз ҳозираро меомӯзад.

Сархати 1: Боб бо эътирофи он оғоз мешавад, ки ҳам одил ва ҳам шарир дар марг бо як сарнавишт рӯбарӯ мешаванд. Воиз дар бораи он фикр мекунад, ки чӣ тавр ин воқеият метавонад одамонро аз паи адолат ва лаззат бурдан аз ҳаёт боздорад (Воиз 9:1-3).

Сархати 2: Воиз таъкид мекунад, ки ҳаёт пур аз номуайянӣ ва пешгӯинашаванда аст. Ӯ таъкид мекунад, ки ҳеҷ кас намедонад, ки фалокат ё муваффақият кай фаро хоҳад расид ва маслиҳат медиҳад, ки дар вақти давом додани онҳо аз имкониятҳо самаранок истифода баранд (Воиз 9:4-12).

Параграфи 3: Воиз дар бораи маҳдудиятҳои ҳикмат ва қудрати инсонӣ фикр мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки хирад на ҳамеша муваффақиятро кафолат медиҳад, зеро рӯйдодҳои ғайричашмдошт метавонанд ҳатто нақшаҳои оқилонаро вайрон кунанд (Воиз 9:13-18).

Дар ҷамъбаст,
Боби нӯҳуми Воиз омӯзад
мавзӯъҳо ба монанди номуайянии ҳаёт,
ногузирии марбут ба марг, инчунин аҳамияти баҳрабардорӣ аз лаҳзаҳои ҳозира.

Эътироф кардани сарнавишти муштараке, ки ҳам шахсони одил ва ҳам шарир ҳангоми марг дучор мешаванд.
Мулоҳиза дар бораи рӯҳафтодагии эҳтимолӣ, ки аз ин воқеият бармеояд.
Таъкид кардани мавҷудияти номуайянӣ дар ҳаёт ва пешгӯинашавандаи натиҷаҳо.
Таъкид кардани аҳамияти истифодаи имкониятҳо ҳангоми мавҷудияти онҳо.

Эътироф кардани маҳдудиятҳое, ки ба ҳикмат ё қудрати инсон хосанд. Эътироф кардани қобилияти ҳикмат ҳамеша муваффақиятро бо сабаби ҳолатҳои ғайричашмдошт.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи сарнавишти муштараке, ки ҳама одамон новобаста аз мавқеи ахлоқии онҳо дучор меоянд. Ба ҷои рӯҳафтода шудан аз номуайяниҳои марбут ба натиҷаҳои ҳаёт ташвиқ кардани лаҳзаҳои ҳозира. Илова бар ин, эътироф кардани маҳдудиятҳо дар фаҳмиши инсонӣ ва ҳушдор додан аз такя кардани аз ҳад зиёд танҳо ба ҳикмат ё қувваи шахсӣ ҳамчун кафолат барои ноил шудан ба натиҷаҳои дилхоҳ.

Воиз 9:1 Зеро ин ҳама дар дили худ фикр мекардам, ки ҳамаи инро эълон кунам, ки одилон, хирадмандон ва аъмоли онҳо дар дасти Худост: ҳеҷ кас на муҳаббат ва на нафратро аз ҳар он чи дар пеши назари онҳост, намедонад. .

Ин порча қудрати Худо ва сирри роҳҳои Ӯро таъкид мекунад.

1. Эътимод ба ношинос: дарёфти тасаллӣ дар пешакии Худо

2. Ҳикмати Худо: Эътироф ба нофаҳмии роҳҳои Ӯ

1. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Довудҳои Ӯ чӣ гуна ақлнопазир аст, ва роҳҳои Ӯ берун аз он, ки ошкоро нест!

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Воиз 9:2 Ҳама чиз барои ҳама яксон аст: барои одил ва барои шарир як ҳодиса аст; ба пок ва пок ва нопок; барои қурбонӣ ва барои касе ки қурбонӣ намекунад; ва касе ки қасам мехӯрад, мисли касе ки аз қасам метарсад.

Ояти Воиз 9:2 гуфта мешавад, ки ҳама воқеаҳо новобаста аз адолат ва гуноҳи онҳо ба сари ҳамаи одамон меоянд.

1. Баробарии ҳама одамон дар назди Худо

2. Қудрати адолати Худо

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. Ҳизқиёл 18:20 - "Ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар барои гуноҳи падар азоб накашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар ӯ хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худаш хоҳад буд».

Воиз 9:3 Дар байни ҳама чизҳое, ки дар зери офтоб ба амал меояд, ин як бадӣ аст, ки барои ҳама як ҳодиса рӯй медиҳад: бале, дили писарони инсон низ пур аз бадӣ аст, ва дар дили онҳо девона аст, ки зинда ҳастанд. , ва баъд аз он ба назди мурдагон мераванд.

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки ҳама одамон новобаста аз интихоби ахлоқиашон, ба як сарнавишт гирифторанд. 1. Воқеияти умумиҷаҳонии марг: Аҳамияти зиндагии пурмаъно 2. Ногузирии марг: фарогирии фаногии мо. 1. Румиён 6:23: «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти

ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст». 2. Ибриён 9:27: «Ва чунон ки муқаррар шудааст, ки одамон як бор ва баъд аз ин мурданд, доварӣ».

Воиз 9:4 Зеро барои касе, ки бо тамоми зиндагон пайваст аст, умед аст, зеро саги зинда аз шери мурда беҳтар аст.

Ин оят баён мекунад, ки зиндагон умед доранд ва зиндагӣ аз марг арзишмандтар аст.

1: Мо бояд ҳамеша ҳаётро қадр кунем ва новобаста аз вазъият, ба беҳтаринҳо умед бахшем.

2: Мо набояд таслим шавем, ҳатто агар чизе ба назар мурда бошад, зеро он ҳанӯз ҳам метавонад эҳё шавад.

1: Юҳанно 11:25 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам». Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд,

2: Филиппиён 1:21 - Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст.

Воиз 9:5 Зеро ки зиндагон медонанд, ки хоҳанд мурд; лекин мурдагон чизе намедонанд ва дигар мукофоте надоранд; зеро хотираи онхо фаромуш мешавад.

Зиндагон аз марги худ огоҳанд, мурдагон чизеро намедонанд ва фаромӯш мешаванд.

1. Ҳаётро ба оғӯш гиред ва дар лаҳза зиндагӣ кунед, зеро марг ба зудӣ меояд.

2. Дар хотир доред, ки ҳаёт қиматбаҳост ва бояд қадр карда шавад, зеро он абадӣ нахоҳад буд.

1. Филиппиён 4:4-5 Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд дар даст аст.

2. Яъқуб 4:14 Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

Воиз 9:6 Ва муҳаббат, нафрат ва ҳасадашон ҳоло нест шудааст; ва онҳо дар ҳеҷ коре, ки дар зери офтоб анҷом дода мешавад, то абад насибе надоранд.

Зиндагии зери офтоб зудгузар ва бе доимист.

1: Мо бояд дар хотир дорем, ки ҳаёт дар рӯи замин зудгузар аст ва мо бояд ба Худо ва ваъдаҳои абадии Ӯ таваккал кунем.

2: Мо бояд вақт ва муносибатҳои худро дар рӯи замин қадр кунем, аммо дарк кунем, ки онҳо маҳдуданд ва то абад давом карда наметавонанд.

1: Яъқуб 4:14 "Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ки шумо туман ҳастед, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2: Забур 90:12 "Пас ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои моро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем."

Воиз 9:7 Бирав, нони худро бо шодӣ бихӯр ва шароби худро бо дили шод бинӯш; зеро Худо аъмоли туро қабул мекунад.

Зиндагӣ бо шодӣ, хӯрдану нӯшидан ҳаловат баред, зеро Худо кори шуморо қабул мекунад.

1. Дар Худованд шодӣ кунед ва бо шодӣ кор кунед - Воиз 9:7

2. Бо хидмат ба Худо дар ҳаёт шодӣ пайдо кунед - Воиз 9:7

1. Забур 100:2 - Бо шодӣ ба Худованд хизмат кунед, бо сурудҳои шодӣ ба ҳузури Ӯ биёед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

Воиз 9:8 Бигзор либосат ҳамеша сафед бошад; ва сари ту аз атрафшон кам набошад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки сарфи назар аз номуайянии зиндагӣ пок ва поквиҷдон бошем.

1. Нигоҳубини худ дар замонҳои номуайян

2. Пок ва покиза мондан нишонаи имон

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Пас, дар зери дасти пурқудрати Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад. Тамоми изтироби худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Воиз 9:9 Бо зане, ки ӯро дӯст медорӣ, дар тамоми айёми ҳаёти ботил, ки дар зери офтоб ба ту ато кардааст, дар тамоми айёми ботилии ту, шодмон бош, зеро ки насиби ту дар ин ҳаёт аст ва дар меҳнате, ки зери офтоб мегирӣ.

Моро ташвиқ мекунанд, ки дар тӯли ҳаёти заминии худ бо ҳамсарамон шодона зиндагӣ кунем, зеро ин насиби мо дар ин ҳаёт аст.

1. Ҷустуҷӯи шодӣ дар ӯҳдадорӣ: Чаро издивоҷ муҳим аст

2. Шод шудан аз тӯҳфаҳои ҳаёт: Дар сафар шодӣ ёфтан

1. Юҳанно 15:11-12 - Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пур шавад. Ин аст ҳукми Ман, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштаам.

2. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - Ва алҳол имон, умед, хайрия, ин се чиз боқӣ мемонад; Аммо бузургтарини онҳо садақа аст.

Воиз 9:10 Ҳар коре ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун; зеро дар гӯр, ки ту меравӣ, на кор аст, на даст, на дониш ва на ҳикмат.

Мо бояд дар зиндагӣ сахт меҳнат кунем, зеро кору донишу хирад аз мо то гӯр намеравад.

1. Вақти худро дар рӯи замин бештар истифода баред - Воиз 9:10

2. Ҳоло сахт меҳнат кунед, мукофотҳоро дертар ба даст оред - Воиз 9:10

1. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон».

2. Матто 6:19-21 - "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд намекунанд. , ва ба ҷое ки дуздон надаромада, намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Воиз 9:11 Ман баргаштам ва дар зери офтоб дидам, ки на мусобиқа барои тезкорон аст, на ҷанг ба зӯроварон, на нон барои доноён, на барои хирадмандон сарват, на барои одамони хирад. маҳорат; вале вақт ва тасодуф ба ҳамаи онҳо рӯй медиҳад.

Ин оят ба мо меомӯзад, ки ҳар кас новобаста аз ќобилият, мањорат ва њикматаш мутеъи як ќонунњои тасодуф ва замон аст.

1. Ногаҳон ва беадолатии зиндагӣ: Воиз 9:11

2. Зиндагӣ пешгӯинашаванда аст: рӯҳафтода нашавед, устувор бошед

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Воиз 9:12 Зеро ки одам низ вақти худро намедонад: мисли моҳиёни дар тӯри бад гирифташуда ва мисли паррандагоне ки ба дом афтодаанд; Писарони одамон низ дар замони бад, вақте ки ногаҳон бар онҳо афтад, ба дом афтодаанд.

Ин порча нишон медиҳад, ки ҳаёти инсон пешгӯинашаванда аст ва онро ногаҳон аз байн бурдан мумкин аст.

1. Норавшании ҳаётро қабул кунед ва дар лаҳза зиндагӣ кунед

2. Ба таҷрибаҳои ногаҳонӣ дар зиндагӣ омода бошед

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? Оё касе аз шумо метавонад бо ғамхорӣ ба ҳаёти худ як соат илова кунад?

Воиз 9:13 Ин ҳикматро ман дар зери офтоб низ дидаам, ва ин ба назари ман бузург буд:

Ҳаёт номуайян аст ва метавонад пешгӯинашаванда бошад, аз ин рӯ, то ҳадди имкон аз он истифода баред.

1: Карп Дием - Рӯзиро дастгир кунед

2: Ҳар рӯзро бештар истифода баред

1: Яъқуб 4:14 - Чаро шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зиндагии шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

2: Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

Воиз 9:14 Шаҳри хурде буд, ва дар он ҷо одами кам буд; ва подшоҳи бузурге ба муқобили он омад, ва онро муҳосира кард, ва бар зидди он қалъаҳои бузурге сохт.

Подшоҳи бузург як шаҳри хурдеро муҳосира карда, бар зидди он қалъаҳо месохт.

1. Худо моро дар вазъиятҳои душвор қарор медиҳад, то моро имтиҳон кунад ва имонамонро мустаҳкам кунад.

2. Дар душвориҳо ва душвориҳо бояд ба Худо таваккал кунем.

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад.

2. Матто 6:34 - Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо барои худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Ба рӯз басанда аст ранҷи худ.

Воиз 9:15 Дар он ҷо марди камбизоате ёфт шуд, ва ӯ бо ҳикмати худ шаҳрро наҷот дод; вале он бечораро касе ба ёд наовард.

Дар шаҳре хирадманди камбағале ёфт шуд ва ӯ бо хирадаш барои наҷоти шаҳр истифода кард, аммо бо талошҳояш ёд нарафт.

1. Ҳикмат аз сарват арзишмандтар аст.

2. Ба онҳое, ки дар гузашта ба шумо кӯмак кардаанд, қадр кунед.

1. Масалҳо 4:7-9 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор; Варо сарафроз кун, ва ӯ туро баланд бардорад, вакте ки ӯро ба оғӯш гирӣ, туро иззат хоҳад кард. Ба сари ту зиннати файз хоҳад дод: тоҷи ҷалол ба ту хоҳад дод.

2. Луқо 17:11-19 - Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим мерафт, аз миёни Сомария ва Ҷалил мегузашт. Ва ҳангоме ки Ӯ ба деҳае даромад, даҳ марди махавие, ки аз дур истода буданд, вохӯрданд; Ва чун онҳоро дид, ба онҳо гуфт: «Биравед, худро ба коҳинон нишон диҳед». Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, пок шуданд. Ва яке аз онҳо, чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашт ва бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд, ва бар пойҳои ӯ афтода, шукрона гуфт, ва ӯ сомарӣ буд. Исо дар ҷавоб гуфт: «Оё даҳ нафари покшудагон набуданд? аммо нӯҳ нафар куҷоянд? Наёфтанд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано хонанд, ҷуз ин бегона. Ва ба вай гуфт: «Бархез, бирав; имонат туро шифо бахшид».

Воиз 9:16 Он гоҳ ман гуфтам: "Ҳикмат аз қувват беҳтар аст; лекин хиради камбағал беэътино мешавад, ва суханаш шунида намешавад".

Ҳикмат аз нерӯи ҷисмонӣ арзишмандтар аст, аммо ҳикмати бечорагон аксар вақт нодида гирифта мешавад ва нодида гирифта мешавад.

1: Арзиши хирад

2: Ҳикмати камбағалонро нодида нагиред

1: Масалҳо 16:16, Чӣ қадар беҳтар аз тилло хирад ба даст овардан! Барои ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2: Яъқуб 1:5, Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Воиз 9:17 Суханони хирадмандон дар оромона шунида мешаванд, на фарёди ҳукмронии миёни аблаҳо.

Ҳикмат дар муҳити осоишта шунида мешавад, на дар фазои бесарусомон.

1. Нерӯи сулҳҷӯёнаи хирад

2. Қувваи гӯш кардан

1. Масалҳо 1:5-7 - «Бигзор хирадманд бишнавад ва донишаш афзун гардад, ва ҳар кӣ фаҳмад, роҳнамоӣ кунад, то масал ва макол, суханони ҳаким ва муаммоҳои онҳоро бифаҳмад».

2. Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Воиз 9:18 Ҳикмат аз аслиҳаи ҷангӣ беҳтар аст, аммо як гунаҳкор неъмати бисьёрро нест мекунад.

Ҳикмат аз қувваи ҷисмонӣ ё қувваи ҳарбӣ арзишмандтар аст, аммо як қарори нодуруст метавонад бисёр чизҳоро барбод диҳад.

1. Қувваи хирад - Чӣ гуна хирад метавонад тавонотар аз ҳар силоҳи ҷангӣ бошад.

2. Таъсири гуноҳ - Чӣ гуна гуноҳ метавонад ҳатто беҳтарин ниятҳоро вайрон кунад.

1. Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Боби 10-уми Воиз мавзӯъҳои ҳикмат, беақлӣ ва оқибатҳои рафтори аблаҳиро меомӯзад.

Сархати 1: Боб бо таъкид бар бартарии хирад бар беақлӣ оғоз мешавад. Воиз таъсири хирад ва беақлро ба обрӯи инсон муқоиса мекунад ва маслиҳат медиҳад, ки бо аблаҳон муошират накунанд (Воиз 10:1-3).

Параграфи 2: Воиз дар бораи хатарҳо ва оқибатҳои эҳтимолии рафтори аблаҳона фикр мекунад. Ӯ мисолҳои гуногунро истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ тавр беақлӣ метавонад ба харобӣ оварда расонад, дар ҳоле ки хирад метавонад муваффақият ва муҳофизат оварад (Воиз 10:4-11).

Параграфи 3: Воиз аҳамияти роҳбарии оқилона дар ҷомеаро баррасӣ мекунад. Вай таъкид мекунад, ки вақте роҳбарон хирад надоранд ё рафтори номуносиб доранд, ин метавонад ба мардуми онҳо таъсири манфӣ расонад. Ӯ итоаткорӣ ба ҳокимиятро маслиҳат медиҳад ва аз садоқати кӯр огоҳ мекунад (Воиз 10:16-20).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби даҳуми Воиз омӯзонида мешавад
мавзӯъҳо ба монанди хирад,
беақлӣ, дар баробари оқибатҳои марбут ба рафтори аблаҳона.

Таъкид кардани бартарии хирад бар беақлӣ.
Маслиҳат оид ба муошират бо аблаҳон аз сабаби таъсири манфии эҳтимолӣ.
Мулоҳиза дар бораи хатарҳо ё оқибатҳое, ки аз амалҳои беақлона бармеоянд.
Бо мисолҳои гуногун нишон диҳед, ки чӣ гуна беақлӣ метавонад ба харобӣ оварда расонад, дар ҳоле ки хирад муваффақият ё муҳофизат меорад.
Муҳокимаи аҳамияти роҳбарии оқилона дар дохили ҷомеа.
Эътироф кардани таъсире, ки роҳбароне, ки аз хирад надоранд ё рафтори номатлуб ба мардуми худ мекунанд.
Маслиҳат додан ба итоат ба ҳокимият ҳангоми огоҳӣ аз садоқати кӯр бидуни арзёбии танқидӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи аҳамияти эътироф кардани ҳикмат, на ба беақлӣ дучор шудан. Огоҳӣ аз иттиҳодияҳои зарароваре, ки метавонанд ба рушди шахсӣ ё некӯаҳволӣ халал расонанд. Илова бар ин, таъкид кардани аҳамияти роҳбарии оқилона дар дохили ҷамоатҳо ва ташвиқи фаҳмиш дар арзёбии шахсиятҳои ҳокимият барои идоракунии муассир ва пешрафти ҷомеа.

Воиз 10:1 Пашшаҳои мурда аз равғани атрафшони дорухона бӯи бад мебароранд: ҳамин тавр андаке аблаҳӣ мекунад касе ки бо ҳикмат ва иззат ном дорад.

Оқибатҳои марговар метавонанд ҳатто аз хурдтарин амалҳои аблаҳона, новобаста аз обрӯи хирад ва шараф ба вуҷуд оянд.

1. Хатари беақлӣ: арзиши андак нодурустӣ

2. Қудрати обрӯ: Чӣ тавр амалҳои мо моро муайян мекунанд

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Румиён 3:23 - зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Воиз 10:2 Дили хирад дар дасти росташ аст; вале дили нодон дар тарафи чапаш.

Дили хирад ба ҳикмат роҳнамоӣ мекунад, ва дили нодонро гумроҳ мекунад.

1. Қувваи хирад: Чӣ тавр бояд ба дили худ дуруст пайравӣ кард

2. Хатари беақлӣ: Худдорӣ аз роҳи дасти чап

1. Масалҳо 3:5-6, Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5, Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Воиз 10:3 Бале, ҳангоме ки аблаҳ аз роҳ меравад, ҳикмати ӯро гум мекунад ва ба ҳар кас мегӯяд, ки вай аблаҳ аст.

Ақли беақл дар рафтору гуфторашон аён аст.

1. Дидани беақлӣ дар худ: дарк кардани аблаҳӣ дар гуфтору кирдорамон

2. Ҳикмат дар амал: Зиндагӣ аз ҳикмати Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Масалҳо 10:19, «Вақте ки сухан зиёд аст, гуноҳ кам нест, лекин ҳар кӣ лаби худро нигоҳ дорад, оқил аст».

2. Яъқуб 3:17, «Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ».

Воиз 10:4 Агар рӯҳи ҳоким бар зидди ту барҳоста, ҷои худро тарк накун; барои таслим шудан ҷиноятҳои бузургро ором мекунад.

Рӯҳи ҳоким набояд ба муқобили мо қиём кунад, балки мо бояд ҷои худро тарк кунем ва барои ором кардани ҷиноятҳои бузург итоат кунем.

1. Гузаштан ба масофаи иловагӣ: Чӣ гуна таслим шудан метавонад ҷиноятҳоро ором кунад

2. Қудрати итоаткорӣ: Чӣ тавр бояд бо ҳокимият

1. Матто 5:38-41 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ман ба ту мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накун; аммо ҳар кӣ ба рухсораи ростатат торсакӣ занад, дигареро низ ба ӯ кун; агар касе мехоҳад, ки туро ба додгоҳ кашад ва куртаатро бигирад, ҷомаатро низ ба вай бидиҳад. ва ҳар кӣ туро маҷбур кунад як мил тай кардан, бо ӯ ду мил равед.

2. Эфсӯсиён 6:5-8 - Эй ғуломон, ба онҳое ки ба ҳасби ҷисм оғоёни шумо ҳастанд, бо тарс ва ларзон, аз самими қалб, мисли Масеҳ, итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун ба одамон писандида, балки ҳамчун бандагони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд, ва бо иродаи нек хизмат мекунанд, чунон ки ба Худованд, на ба одамон, зеро медонанд, ки касе ҳар кори нек кунад, аз ҷониби Худованд, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод.

Воиз 10:5 Бадие ҳаст, ки ман дар зери офтоб дидаам, ҳамчун хатое ки аз ҳоким бармеояд:

Хатогиҳои ҳоким метавонад ба бадӣ оварда расонад.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки пешвоёни оқил бошем ва аз қарорҳои худ огоҳ бошем.

2: Амалҳои мо метавонанд оқибатҳои васеъ дошта бошанд, аз ин рӯ мо бояд дар бораи қарорҳои худ бохабар бошем.

1: Яъқуб 3:1 - "Эй бародарони ман, бисёре аз шумо набояд муаллим шаванд, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем."

2: Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён бехатарӣ ҳаст".

Воиз 10:6 Беақлӣ дар ҷалоли бузург қарор гирифтааст, ва сарватдорон дар ҷои паст нишастаанд.

Беақлӣ аксар вақт бо мақоми баланд мукофотонида мешавад, дар ҳоле ки ба сарватманд эҳтироми кам дода мешавад.

1: Мо набояд ба андешаи ботил фирефта нашавем, ки гӯё соҳиби сарват ва қудрат ягона роҳи дарёфти иззат ва эҳтироми ҳақиқӣ аст.

2: Бояд дар хотир дошт, ки хирад ва поквиҷдонӣ аз сарват ва қудрат арзишмандтар аст.

1:1 Тимотиюс 6:10, Зеро муҳаббати пул решаи ҳама гуна бадӣ аст. Бархе аз афроде, ки ба пул тамаъ буданд, аз имон саргардон шуда, ғамҳои зиёдеро сӯрох кардаанд.

2: Масалҳо 13:7, Як кас худро бой вонамуд мекунад, аммо чизе надорад; дигаре худро камбагал вонамуд мекунад, вале сарвати калон дорад.

Воиз 10:7 Ман ғуломонро дидам, ки савори аспон ва мирон дар рӯи замин чун ғулом қадам мезананд.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки сарват ва мақоми заминӣ зудгузар аст ва ҳама одамон дар назари Худо баробаранд.

1: "Ботил будани мақоми заминӣ"

2: "Хоксорӣ дар баробари қудрат"

1: Яъқуб 2:1-7

2: Матто 20:20-28

Воиз 10:8 Ҳар кӣ чоҳ кофта, дар он хоҳад афтод; ва ҳар кӣ девореро мешиканад, мор ӯро газад.

Оқибатҳои амалҳои мо метавонанд вазнин бошанд ва онҳое, ки таваккал мекунанд, аксар вақт ба оқибатҳои сахт дучор мешаванд.

1. "Хатари зиндагии беэҳтиётӣ"

2. "Интихоби оқилонаи эҳтиёт"

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

Воиз 10:9 Ҳар кӣ сангро бардорад, бо он осеб хоҳад дид; ва ҳар кӣ ҳезум меканад, бо он дар хатар хоҳад монд.

Ин оят аз хатарҳои эҳтимолии меҳнати дастӣ ва зарурати эҳтиёткор будан ҳангоми кор бо маводи хатарнок огоҳ мекунад.

1. Хатарҳои ниҳонии меҳнат: Чӣ тавр Воиз 10:9 метавонад ба мо кӯмак кунад, ки эҳтиёткор бошем

2. Ҳикмати омодагӣ: Омӯзиши Воиз 10:9

1. Масалҳо 22:3 - Оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

2. Воиз 7:18 - Хуб аст, ки шумо инро нигоҳ доред; Оре, аз ин низ дасти худро накаш; зеро ҳар кӣ аз Худо метарсад, аз ҳамаи онҳо берун хоҳад омад.

Воиз 10:10 Агар оҳан кунд бошад, ва канори онро намеканад, бояд боз ҳам бештар қувват бахшад; аммо ҳикматро ҳидоят кардан фоиданок аст.

Қувваи хирад барои муваффақият муҳим аст; рохбарӣ кардан фоиданоктар аст, назар ба саъю кушиши бештар куввa сарф кардан.

1. Нерӯи хирад: ноил шудан ба комёбӣ тавассути фаҳмиш

2. Ба пеш рафтан бо тавоноии хирад

1. Масалҳо 16:16 - Чӣ қадар беҳтар аз тилло ба даст овардани хирад! Барои ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2. Масалҳо 9:9 - Ба марди хирад насиҳат деҳ, ва ӯ боз ҳам хирадтар мешавад; одами одилро таълим дихед, илмаш зиёд мешавад.

Воиз 10:11 Албатта, мор бе ҷодугарӣ газад; ва гапзанон беҳтар нест.

Мор бе огоҳӣ газад ва ғайбат ҳам ҳамон қадар хатарнок аст.

1: Мо бояд аз хатари ғайбат эҳтиёт бошем, зеро он метавонад ба дигарон мисли газидани мор зарар расонад.

2: Мо бояд дар бораи суханони худ ва оқибатҳои онҳо дар хотир дошта бошем, зеро онҳо метавонанд зарар расонанд, ҳатто вақте ки мо намехоҳем.

1: Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст.

2: Яъқуб 3:5-7 - Забон як бадии ноором ва пур аз заҳри марговар аст.

Воиз 10:12 Суханони даҳони хирад меҳрубон аст; вале лабони аблаҳ худро фурӯ мебарад.

Сухани хирадманди хирадманд метавонад файзу шодӣ оварад, дар ҳоле ки сухани нодон танҳо ба сари худ харобӣ меорад.

1. Оқилона сухан гӯед - Қудрати суханҳо барои ҳаёт ё харобшавӣ

2. Аҳмақи аблаҳ - Чӣ тавр зиндагӣ кардан мумкин нест

1. Масалҳо 12:18 - «Касе ҳаст, ки бепарво сухан мегӯяд, мисли зарбаи шамшер, Аммо забони хирадмандон шифо мебахшад».

2. Яъқуб 3:1-12 - "Бигзор бисёре аз шумо, эй бародаронам, муаллим нашавед, зеро медонед, ки мо ба ҳукми сахттар дучор мешавем".

Воиз 10:13 Аввали суханони даҳони Ӯ аблаҳӣ аст, ва охири суханаш девонавори бадхоҳ аст.

Ин оят аз сухани беақл ва бадгӯй ҳушдор медиҳад.

1. Қудрати калимаҳо: Чӣ гуна суханронии мо метавонад эҷод ё нобуд созад

2. Баракат ва лаънати забонҳои мо: Оқилона интихоб кардани он чӣ мегӯем

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст.

2. Яъқуб 3:6-8 - Забон бадии ноором буда, пур аз заҳри марговар аст.

Воиз 10:14 Нодон низ пур аз сухан аст: одам намедонад, ки чӣ мешавад; ва пас аз ӯ чӣ хоҳад буд, ки ба ӯ гуфта метавонад?

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳеҷ кас ояндаро пешгӯй карда наметавонад ва мо набояд ҳангоми таҳияи нақшаҳо хушбинона беақл бошем.

1: Беақлӣ хушбин набошед: Ба нақшаи Худованд эътимод кунед

2: Норавшании ҳаёт: Омӯзиши зиндагӣ бо умед ба Худованд

1: Масалҳо 27:1 - "Бо фардо фахр накунед, зеро намедонед, ки рӯз чӣ меорад."

2: Яъқуб 4:13-17 - «Эй касоне, ки мегӯед, ҳозир биёед, ки мо имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист, зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад».

Воиз 10:15 Меҳнати аблаҳон ҳар якеро хаста мекунад, зеро намедонад, ки чӣ тавр ба шаҳр биравад.

Меҳнати аблаҳон хаста аст, зеро онҳо роҳи дурусти шаҳрро намедонанд.

1. Омӯзиши роҳи рост – пайравӣ аз роҳи росту танг.

2. Фоидаҳои ҳикмат – қабули қарорҳои оқилона.

1. Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

2. Забур 31:8 - Ман туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми худ ба ту маслиҳат медиҳам.

Воиз 10:16 Вой бар ҳоли ту, эй замин, вақте ки подшоҳи ту кӯдак аст, ва мирони ту саҳар мехӯранд!

Ин порча аз паёмадҳои доштани ҳокими ҷавон ва бетаҷриба бо мушовирони бепарво ҳушдор медиҳад.

1. Хатарҳои доштани фарзанди шоҳ ва мушовирони бепарво

2. Аҳамияти доштани таҷрибаи роҳбарӣ

1. Масалҳо 29:2 - Вақте ки одилон ҳукмронӣ мекунанд, мардум шод мешаванд, аммо вақте ки шарир ҳукмронӣ мекунад, мардум мотам мегиранд.

2. Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

Воиз 10:17 Хушбахтӣ ту, эй замин, вақте ки подшоҳи ту писари ашрофзодагон аст, ва мирони ту дар вақташ барои қувват мехӯранд, на барои мастӣ!

Ин баракат аст, ки подшоҳ ва ҳокимон дар як сарзамин ба меъёр мехӯранд, на барои мастӣ.

1. Баракати миёнаравӣ

2. Баракати масъулият

1. 1 Петрус 5:2-3 - Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост, ва онҳоро на аз рӯи зарурат посбонӣ кунед, балки барои он ки омодаед, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи беинсоф, балки майли хизмат кардан; на аз болои онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед.

2. Масалҳо 23:1-3 - Вақте ки шумо барои хӯрокхӯрӣ бо ҳоким менишинед, хуб қайд кунед, ки чӣ дар пеши шумост ва агар ба пурхӯрӣ дода шавад, ба гулӯят корд занед. Ба нозу неъматҳои ӯ тамаъ макун, зеро он ғизо фиребанда аст.

Воиз 10:18 Аз танбалии зиёд бино фарсуда мешавад; ва аз бекории дастҳо хона фурӯ меравад.

Танбалӣ ба ҳалокат мебарад ва танбалӣ ба харобӣ мебарад.

1: Мо бояд дар тамоми кӯшишҳоямон боғайрат ва меҳнатдӯст бошем, то аз харобӣ ва харобӣ канорагирӣ кунем.

2: Дасти худро ба некӣ ба кор барем ва бекор набошем, то аз харобӣ ва харобӣ канорагирӣ кунем.

1: Масалҳо 14:23; Дар ҳама меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани лаб танҳо ба камбағалӣ майл дорад.

2: Қӯлассиён 3:23; Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Воиз 10:19 Зиёфат барои ханда ва шароб хурсандӣ мебахшад; аммо пул ба ҳама чиз ҷавоб медиҳад.

Шодии зиндагӣ дар зиёфат, нӯшидан ва пул доштан аст.

1. Шодии зиндагӣ: Ҷашн ба воситаи зиёфат ва нӯшидан

2. Пул ба ҳама чиз ҷавоб медиҳад: Қудрати сарват

1. Масалҳо 22:7 - Сарват бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад ва қарзгир хизматгори қарздиҳанда аст.

2. Воиз 2:24 - Барои одам чизе беҳтар аз он нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони худро аз меҳнати худ лаззат барад.

Воиз 10:20 Подшоҳро лаънат макун, на дар фикри ту; ва сарватдорро дар хобгоҳи худ лаънат накун, зеро ки мурғи ҳаво садо хоҳад бардошт, ва он ки бол дорад, аз ин хабар хоҳад гуфт.

Ин порча моро таълим медиҳад, ки бо сухани худ эҳтиёт бошем ва аз лаънатҳои пешвоён ва шахсони қудратманд худдорӣ кунем.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханони мо ба дигарон таъсир мерасонанд

2. Ҳикмати Воиз: Зиндагӣ бо оқилона

1. Яъқуб 3:5-8 - "Ҳамчунон ки забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андак оташ афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат аст; забоне дар миёни узвҳои мо, ки тамоми баданро палид мекунад ва табиатро оташ меафканад, ва он оташи дӯзах аст, барои ҳар навъ ҳайвонҳо ва паррандагон ва морҳо ва чизҳои дар баҳр , ром шудааст ва ром шудааст, ки инсониятро ром кардааст: Аммо забонро ҳеҷ кас ром карда наметавонад, он шарри беитоат аст ва пур аз заҳри марговар аст».

2. Масалҳо 10:19 - "Дар бисёр суханҳо гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лабҳои худро нигоҳ дорад, хирадманд аст".

Боби 11 Воиз мавзӯъҳои таваккал, саховатмандӣ ва пешгӯинашавандаи ҳаётро меомӯзад.

Параграфи 1: Боб аз ташвиқи рӯҳияи далерӣ ва гирифтани хатарҳои ҳисобшуда оғоз меёбад. Воиз маслиҳат медиҳад, ки нони худро бар об партоед ва ба саховатмандӣ ва сармоягузорӣ пешниҳод мекунад, ки бе интизории бозгашти фаврӣ (Воиз 11:1-2).

Параграфи 2: Воиз дар бораи номуайянӣ ва пешгӯинашавандаи зиндагӣ фикр мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки одамон наметавонанд натиҷаи амалҳои худро пурра дарк кунанд ё назорат кунанд, ҳамон тавре ки онҳо обу ҳаворо пешгӯӣ карда наметавонанд. Аз ин рӯ, ӯ барои истифода бурдани имкониятҳо ва машғул шудан ба кори пурсамар ташвиқ мекунад (Воиз 11:3–6).

Параграфи 3: Воиз ба хонандагон аз табиати зудгузари ҷавонӣ хотиррасон мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки то ҳанӯз тавонистанд аз зиндагӣ лаззат баранд. Ӯ таъкид мекунад, ки пирӣ маҳдудиятҳо меорад ва дар замони ҳозира бо хурсандӣ зиндагӣ карданро ташвиқ мекунад (Воиз 11:7–10).

Дар ҷамъбаст,
Боби ёздаҳум дар бораи Воиз
мавзӯъҳо ба монанди гирифтани хатар,
саховатмандӣ, дар баробари эътирофи ғайричашмдошт дар ҳаёт.

Рӯҳи рӯҳбаландкунанда, ки бо далерӣ тавсиф карда мешавад, ҳангоми тарғиби хатарҳои ҳисобшуда.
Маслиҳат додани амалҳои саховатмандӣ ё сармоягузорӣ бидуни интизории бозгашти фаврӣ.
Мулоҳиза дар бораи номуайянии марбут ба натиҷаҳои ҳаёт.
Эътироф кардани маҳдудиятҳо дар фаҳмиши инсон ё назорат аз болои вазъиятҳое, ки ба нотавонӣ дар пешгӯии обу ҳаво монанданд.
Ахамияти ба истифода додани имкониятхо дар баробари машгул шудан ба мехнати пурмахсул.
Хотиррасон кардани шахсони алоҳида дар бораи табиати муваққатӣ, ки бо ҷавонон ҳамроҳӣ мекунад ва даъват кардани лаззат дар лаҳзаҳои ҳозира.
Эътироф кардани маҳдудиятҳои дарпешистодаи пиронсолӣ ва ташвиқ барои зиндагӣ дар мавсими ҷорӣ.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи арзише, ки ҳангоми гирифтани хатарҳои ҳисобшуда ҳангоми пешбурди амалҳои саховатмандӣ гузошта шудааст. Ташвиқ кардани ашхос барои қабул кардани номуайяниҳои дар сафари ҳаёт ба ҷои он ки аз тарс ё эҳтиёти аз ҳад зиёд фалаҷ шаванд. Илова бар ин, таъкид кардани аҳамияте, ки аз лаззат бурдан аз лаҳзаҳои ҳозира, ки зуд мегузарад, эътироф кардани тағйироти ногузири раванди пиршавӣ ва таъкид кардани аҳамияти дарёфти шодӣ дар марҳилаҳои мухталифи ҳаёт.

Воиз 11:1 Нони худро бар об парто, зеро ки пас аз чанд рӯз онро хоҳӣ ёфт.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба захираҳои худ саховатманд бошем ва боварӣ ҳосил кунем, ки он дар вақташ ба мо бармегардад.

1. Неъмат бошед: Подоши саховатмандӣ

2. Эътимод ва итоат: Сафари садақа вафодор

1. Матто 6:33, Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2. Масалҳо 19:17, Ҳар кӣ ба мискинон саховатманд бошад, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ба вай барои аъмоли ҳуд подош медиҳад.

Воиз 11:2 Ба ҳафт нафар ва ба ҳашт нафар низ ҳисса диҳед; зеро намедонӣ, ки дар рӯи замин чӣ бадӣ хоҳад буд.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки саховатманд бошем ва ҳатто вақте ки мо натиҷаи онро намедонем, садақа кунем.

1. Ба қудрати саховатмандӣ бовар кунед: Чӣ гуна ҳадя метавонад ҷаҳонро тағйир диҳад

2. Шодии садақа: Подошҳои саховатмандӣ

1. Масалҳо 11:25 - Саховатманд комёб мешавад; касе, ки дигаронро тароват бахшад, тароват меёбад.

2. 2 Қӯринтиён 9:6-7 - Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дил қарор додаед, бидиҳед, на бо нохоҳам ва на маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад.

Воиз 11:3 Агар абрҳо пур аз борон бошанд, худро бар замин холӣ мекунанд; ва агар дарахт ба ҷануб ё ба тарафи шимол афтад, дар ҷое ки дарахт меафтад, он ҷо хоҳад буд.

Абрҳо ҳангоми пур шудан борон меборад ва самти афтидани дарахтро қувваҳои атрофи он муайян мекунанд.

1. Ҳукмронии Худо: Баррасии барҳӯрди табиат ва тарҳи илоҳӣ

2. Дидани дасти Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Румиён 8:28-30: Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд. Барои онҳое ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват намуд, ва онҳоеро, ки даъват карда буд, низ сафед кард, ва онҳоеро, ки сафед карда буд, низ ҷалол дод.

2. Яъқуб 1:17: Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Воиз 11:4 Ҳар кӣ ба бод нигоҳ мекунад, намекорад; ва ҳар кӣ ба абрҳо нигоҳ мекунад, дарав намекунад.

Ахамияти дурусти вакти кор кайд карда мешавад; кас набояд бетаваҷҷӯҳ амал кунад, балки лаҳзаи мувофиқро интизор шавад.

1. Шамол ва Абр: Вақт дар ҳаёти мо

2. Интизори Худованд: Сабру хирад

1. Яъқуб 5:7-8 Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

2. Масалҳо 16:9 Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

Воиз 11:5 Чунон ки ту намедонӣ, ки роҳи рӯҳ чист, ва чӣ гуна устухонҳо дар батни зани ҳомила ба воя мерасанд; ончунон ки ту корҳои Худои Офаридгорро намедонӣ.

Мо наметавонем роҳҳои Рӯҳ ва чӣ тавр Худоро дарк кунем, зеро корҳои Ӯ барои мо номаълум аст.

1: Мо бояд ба роҳҳои пурасрори Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо онҳоро намефаҳмем.

2: Мо бояд нақшаи Худоро қабул кунем ва ба он бовар кунем, ҳатто вақте ки корҳои Ӯ аз мо пинҳон аст.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Воиз 11:6 Субҳи худ тухми худро бикор, ва бегоҳ дасти худро нигоҳ надор, зеро ту намедонӣ, ки ин ё он муваффақ хоҳад шуд, ё ин ки ҳарду яксон хоҳанд буд.

Кишт ва дарав як қисми давраи ҳаёт аст. Мо наметавонем бидонем, ки оқибати он чӣ мешавад, аммо мо бояд ба ҳар ҳол тухми худро кошем.

1: Даравидани фоидаи кишт

2: Бо вуҷуди номуайянӣ ба Худо таваккал кардан

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. 2 Қӯринтиён 9:6-8 - Аммо инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва ҳар кӣ фаровон мекорад, низ фаровон хоҳад даравид. Ҳар кас мувофиқи нияташ дар дилаш, бигзор дод; на ба ҳасрат, на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки неъматро бар шумо фаровон кунад. То ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед ва дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Воиз 11:7 Дар ҳақиқат нур ширин аст, ва дидани чашмҳо ба офтоб хуш аст:

Нур атои Худост, ки шодиву хурсандӣ меорад.

1: Аз атои нури Худо баҳра баред

2: Ба қадри зебоии табиат

Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

Забур 83:11 - Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст; Худованд неъмат ва иззат медиҳад; Аз касоне, ки рафторашон беайб аст, ҳеҷ кори хайре дареғ намедорад.

Воиз 11:8 Аммо агар шахсе солҳои зиёд зиндагӣ кунад ва аз ҳамааш шодӣ кунед; лекин айёми зулмотро ба ёд оварад; зеро ки онҳо бисьёр хоҳанд шуд. Ҳар чизе, ки меояд, ботил аст.

Рӯзҳои торикӣ ё душвориҳо метавонанд дар тӯли ҳаёт дар шаклҳои гуногун пайдо шаванд, аммо бояд дар хотир дошта бошанд, зеро онҳо фаровон хоҳанд буд. Дар зиндагӣ ҳама чиз дар ниҳоят бемаънӣ аст.

1. Ба воситаи душвориҳои зиндагӣ ҳокимияти Худоро эътироф кунед.

2. Аз неъматҳои зиндагӣ шодӣ кунед, аммо дар хотир доред, ки ҳама чиз зудгузар аст.

1. Ишаъё 53: 3-5 - Ӯ аз ҷониби одамон нафрат ва рад карда шуд, як марди ғамгин ва ошно бо ранҷу азоб. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепиндоранд, ӯро хорӣ мекарданд ва мо ӯро паст медоштем. Албатта, ӯ нотавонҳои моро бардошт ва андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, вале мо пиндоштем, ки Худо ӯро озор дода ва бар ӯ осеб дидааст. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро инкишоф медиҳад. Сабр бояд кори худро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Воиз 11:9 Шод шав, эй ҷавон, дар ҷавонии худ; ва бигзор дили ту дар айёми ҷавонии худ шод гардад, ва бо роҳҳои дили худ ва дар назари чашмони худ рафтор намо;

Ҷавонон бояд аз зиндагӣ лаззат баранд, аммо бояд дар хотир дошта бошанд, ки Худо онҳоро аз рӯи рафторашон доварӣ хоҳад кард.

1. "Зиндагии комил дар партави доварии Худо"

2. «Дар лахза шодй ёфтан, бо чашми абадият».

1. Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

2. Румиён 14:12 - "Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод".

Воиз 11:10 Пас, андӯҳро аз дили худ дур кун, ва бадиро аз ҷисми худ дур кун, зеро ки кӯдакӣ ва ҷавонӣ беҳуда аст.

Ин порча табиати зудгузари кӯдакӣ ва ҷавониро нишон медиҳад ва моро ташвиқ мекунад, ки на ба ғаму андӯҳ тамаркуз кунем.

1. Шодмонӣ дар сафар: Оғози табиати зудгузари ҳаёт

2. Аз ғам раҳо кунед: Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ дар ин ҷо ва ҳоло

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ меорад». Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Боби 12-и Воиз китобро бо мулоҳизаҳо дар бораи пирӣ, тарс аз Худо ва ҳадафи ниҳоии зиндагӣ ба анҷом мерасонад.

Параграфи 1: Боб бо тавсифи мушкилот ва таназзули ҷисмонӣ, ки бо пиронсолӣ меоянд, оғоз мешавад. Воиз барои тасвир кардани раванди пиршавӣ бо забони шоирона истифода бурда, таъсири онро ба ҷанбаҳои гуногуни ҳаёт нишон медиҳад (Воиз 12:1-7).

Параграфи 2: Воиз дар ҷавонӣ ба хирад ва донишҷӯӣ маслиҳат медиҳад. Ӯ таъкид мекунад, ки пайравӣ ба хирад боиси ҳаёти пурмазмун ва пурмазмун мегардад (Воиз 12:8-9).

Сархати 3: Воиз бо таъкид ба аҳамияти тарс аз Худо ва риояи аҳкоми Ӯ хотима медиҳад. Ӯ мегӯяд, ки ин вазифаи ҳар як шахс аст, зеро Худо ҳар амали худро ба доварӣ меорад (Воиз 12:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Хулоса боби дувоздаҳуми Воиз
китоб бо мулоҳизаҳо дар бораи пиршавӣ,
тарс аз Худо ва дар баробари ҳадафи ниҳоии ҳаёт.

Тавсифи мушкилоте, ки бо таназзули ҷисмонӣ бо пиронсолӣ алоқаманданд.
Истифодаи забони шоирона барои тасвири таъсири раванди пиршавӣ ба паҳлӯҳои гуногуни ҳаёт.
Насиҳат аз паи хирад ва азхудкунии дониш дар солҳои ҷавонӣ.
Таъкид кардани аҳамият ба қабули ҳикмате, ки ба мавҷудияти пурмазмун оварда мерасонад.
Диққати хотимавӣ ба тарси Худо ва итоат кардан ба аҳкоми Ӯ дода мешавад.
Эътироф кардани доварии илоҳӣ, ки амал ё аъмоли ҳар як шахсро интизор аст.
Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи тағироти ногузири раванди пиршавӣ ва ташвиқи ҷустуҷӯи хирад дар давраи ҷавонӣ. Таъкид кардани аҳамияте, ки тарси эҳтиром нисбат ба Худо ва инчунин риояи аҳкоми Ӯ барои ҳаёти мақсаднок дорад. Илова бар ин, эътироф кардани масъулияти илоҳӣ барои ҳама амалҳо ё корҳое, ки дар тӯли сафар анҷом дода мешаванд ва ҳамзамон одамонро ташвиқ мекунанд, ки мувофиқи принсипҳои илоҳӣ зиндагӣ кунанд.

Воиз 12:1 Ҳоло Офаридгори худро дар айёми ҷавонии худ ба ёд овар, дар ҳоле ки айёми бад намеояд, ва солҳо наздик намешаванд, ва гӯй: "Ман аз онҳо хушнуд нестам";

Пеш аз фаро расидани замонҳои душвори зиндагӣ дар ҷавонӣ бояд Худоро ёд кунем.

1. Мунтазир нашавед, ки хеле дер мешавад: Манфиатҳои хидмат ба Худо дар ҷавонии мо

2. Гирифтани рӯз: Истифодаи бештари вақти мо

1. Забур 90:12 - Пас, ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дилҳои худро ба ҳикмат истифода барем.

2. Яъқуб 4:14 - дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

Воиз 12:2 Ҳангоме ки офтоб, ё рӯшноӣ, ё моҳ ё ситораҳо торик нашавад, ва абрҳо пас аз борон барнагарданд:

Воиз 12:2 ба зебогии ҳамешагии табиат дар шаклҳои гуногуни он, ҳатто пас аз борон гузаштани он таъкид мекунад.

1. Ҷалоли бепоёни табиат: Таҷлили зебоии офариниши Худо

2. Табиати тағйирнопазири табиат: шодӣ аз шукӯҳи абадии офариниш

1. Забур 19:1-4 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва осмон аз болои корҳои Ӯ эълон мекунад».

2. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

Воиз 12:3 Дар рӯзе ки посбонони хона ба ларза хоҳанд афтод, ва зӯроварон саҷда хоҳанд кард, ва суфтагарон аз сабаби кам будани онҳо, ва онҳое ки аз тирезаҳо ба берун менигаранд, тира хоҳанд шуд,

Ин порча аз замони ногузир сухан меронад, ки тавоноҳо хам мешаванд ва ҳатто ҳушёртарин нобиноён нобино мешаванд.

1. Ногузирии тағйирот: чӣ гуна бояд ба номуайянӣ омода шавад

2. Қувваи фурӯтанӣ: қабул кардани заъфҳои ногузири мо

1. Забур 90:12 - Пас, ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дилҳои худро ба ҳикмат истифода барем.

2. Яъқуб 4:14 - Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

Воиз 12:4 Ва дарҳо дар кӯчаҳо баста хоҳанд шуд, ҳангоме ки садои дастос паст мешавад, ва ӯ аз овози парранда бархезад, ва ҳамаи духтарони мусиқинавоз паст хоҳанд шуд;

Ҳаёт зудгузар ва муваққатист.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳаёт дар рӯи замин зудгузар аст ва танҳо вақте ки мо ҳаёти худро ба Худо сарф мекунем, ҷовидонӣ таъмин мешавад.

2: Мо набояд фаромӯш кунем, ки ҳаёт дар рӯи замин зудгузар аст ва мо бояд барои абадият зиндагӣ кунем, на танҳо барои ин ҷо ва ҳоло.

1: Матто 6:19-20 Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дуздон даромада, дуздида мешаванд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд.

2: Филиппиён 3:19-20 Тақдири онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикамашон аст, ва ҷалолашон дар шармандагии онҳост. Фикри онҳо ба чизҳои заминӣ нигаронида шудааст. Аммо шаҳрвандии мо дар осмон аст. Ва мо бесаброна мунтазири Наҷотдиҳанда аз он ҷо ҳастем, ки Исои Масеҳи Худованд аст.

Воиз 12:5 Ва ҳангоме ки онҳо аз баландӣ метарсанд, ва тарсу ҳарос дар роҳ хоҳад буд, ва дарахти бодом мешукуфад, ва малах бори гарон хоҳад буд, ва ҳавас нопадид мешавад, зеро ки одам ба дарозии худ меравад. хона ва мотамдорон дар кӯчаҳо мераванд:

Ин порча дар бораи табиати зудгузари ҳаёт ва чӣ гуна марг ҷузъи муайян ва ногузирии ҳаёт аст, инъикос мекунад.

1. Вақти мо дар рӯи замин маҳдуд аст, аз ин рӯ мо бояд аз ҳаёти худ бештар истифода барем.

2. Барои ба ёд овардани онҳое, ки гузаштаанд, вақт ҷудо кунед ва вақтеро, ки бо онҳое, ки ҳоло зиндагӣ мекунанд, қадр кунед.

1. Воиз 3:1-8 - Ҳар коре, ки дар зери осмон аст, вақт ва мавсими ҳар коре ҳаст.

2. Забур 90:12 - Ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем.

Воиз 12:6 Ё ҳамеша риштаи нуқра канда шавад, ё косаи тилло шикаста шавад, ё кӯзаи назди чашма, ё чархи назди чоҳ шикаста шавад.

Корди нуқра, косаи тилло, кӯза ва чарх ҳама рамзи табиати зудгузари ҳаёт мебошанд.

1. «Умри номукаммал: истифодаи бештари вақти мо»

2. "Ранги нуқра: Мулоҳиза дар бораи марги мо"

1. Ишаъё 40:6-8 - "Ҳама одамон мисли алафанд, ва тамоми садоқати онҳо мисли гулҳои саҳро аст. Алаф пажмурда мешавад ва гулҳо мерезанд, зеро нафаси Худованд бар онҳо мевазид. Алаф хушк мешавад ва гулҳо мерезанд, аммо каломи Худои мо то абад пойдор аст.

2. Яъқуб 4:14 - Ҳаёти шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Воиз 12:7 Он гоҳ хок ба замин бармегардад, чунон ки буд, ва рӯҳ ба сӯи Худое, ки онро ато кардааст, бармегардад.

Сулаймон таълим медиҳад, ки вақте ки шахс мемирад, рӯҳи онҳо ба Худое бармегардад, ки онро ато кардааст.

1. Вақти худро дар рӯи замин қадр кунед: коре, ки шумо дар ин ҷо мекунед, муҳим аст

2. Бароҳатии донистани он ки пас аз ҳаёт чӣ меояд, қабул кунед

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Айюб 14:14 - Агар одам бимирад, оё дубора зинда мешавад? Ҳама рӯзҳои вақти таъинкардаамро интизор хоҳам буд, то ивази ман биёяд.

Воиз 12:8 Ботил, — мегӯяд воиз; ҳамааш ботил аст.

Воиз эълон мекунад, ки ҳама чиз ботил аст.

1. Зиндагӣ дар болои ботил

2. Дар дунёи беҳуда шодӣ ёфтан

1. Румиён 8: 18-19 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад.

2. Филиппиён 4: 11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам.

Воиз 12:9 Илова бар ин, азбаски воиз хирадманд буд, то ҳол ба мардум дониш меомӯхт; Оре, вай бодиққат баромад ва масалҳои зиёдеро ҷустуҷӯ кард ва ба тартиб оварад.

Воиз дар Воиз 12:9 доно буд ва бо ҷустуҷӯ ва тартиб додани масалҳои зиёде ба мардум дониш меомӯхт.

1. Қувваи масалҳо: омӯзиши Воиз 12:9

2. Ҳикмати воиз: Инъикоси Воиз 12:9

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Масалҳо 18:15 - Дили оқил дониш мегирад; ва гӯши хирадмандон дониш меҷӯяд.

Воиз 12:10 Воиз кӯшиш мекард, ки суханони мақбул пайдо кунад; ва он чи навишта шудааст, рост, ҳатто суханони рост буд.

Воиз калимаҳоеро меҷуст, ки писандидаи Худо бошанд ва онҳоро ростқавл ва ҳақиқӣ ёфтанд.

1. Қудрати сухани ростқавл

2. Ҷустуҷӯи суханони писандидаи Худо

1. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ.

Воиз 12:11 Суханони хирадмандон мисли чӯбдаст ва мехҳоест, ки аз ҷониби устодони калисо маҳкам карда мешаванд, ки аз як чӯпон дода мешавад.

Дар ин порча сухан аз суханони хирадмандонаи чӯпон ҳамчун чӯбу мех, ки аз ҷониби устодони анҷуман маҳкам карда мешавад, сухан меравад.

1. Қудрати чӯпон: Чӣ тавр суханони оқилонаи чӯпон моро ба ҳаёти пурсамар раҳнамоӣ мекунанд

2. Аҳамияти маҷлис: Чӣ гуна ҷамъомадҳои мӯъминон моро ба маърифати рӯҳонӣ мебаранд

1. Масалҳо 9:8, Ба масхаракунанда мазаммат накун, вагарна ӯ аз ту нафрат мекунад; марди доноро мазаммат кун, ва ӯ туро дӯст хоҳад дошт.

2. Забур 23:1-2, Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

Воиз 12:12 Ва боз, эй писарам, бо инҳо насиҳат деҳ: сохтани китобҳои зиёд интиҳо надорад; ва омӯзиши зиёд хастагии ҷисм аст.

Сулаймон ба писараш маслиҳат медиҳад, ки аз оқибатҳои зиёд хондан ва навиштан огоҳ бошад.

1. Ҳаёти худро мувозинат кунед: Ҳикмати Сулаймон

2. Фоидаҳои миёнаравӣ

1. Масалҳо 23:4-5 - Барои сарватманд шудан худро хаста накун; ба зиракии худ бовар накунед. Ба сарват як нигоҳ кун, ва онҳо рафтанд, зеро онҳо ҳатман бол сабзида, мисли уқоб ба осмон парвоз хоҳанд кард.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Воиз 12:13 Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ки тамоми вазифаи инсон ин аст.

Тамоми вазифаи инсон ин аст, ки аз Худо битарсад ва аҳкоми Ӯро риоя кунад.

1. Муҳимияти итоат кардан ба фармудаҳои Худо

2. Фаҳмидани маънои тарси ҳақиқӣ аз Худо

Салиб-

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; хамаи онхое, ки ба он амал мекунанд, нагз мефахманд.

Воиз 12:14 Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо корҳои мо ва ҳатто фикрҳои махфии моро доварӣ хоҳад кард.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки дар назари Худо дуруст рафтор кунем, зеро Ӯ моро барои корҳои нек ва бади мо доварӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳеҷ чиз аз Худованд пӯшида нест, бинобар ин мо бояд ҳамеша аз фикру аъмоли худ огоҳ бошем.

1: Масалҳо 16:2 - Ҳар як роҳи одам ба назари ӯ дуруст менамояд, аммо Худованд ниятҳоро баҳо медиҳад.

2: Румиён 2:16 - Ин дар рӯзе рӯй хоҳад дод, ки Худо сирри одамонро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ мекунад, чунон ки Инҷили ман эълон мекунад.

«Суруди Сулаймон» боби 1 муҳаббати дилчасп ва шоирона байни арӯс ва дӯстдоштаи ӯро муаррифӣ мекунад. Он барои орзую майлу хохиш ва мафтуни онхо ба якдигар замина мегузорад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки арӯс муҳаббати амиқашро нисбати дӯстдоштаи худ баён мекунад. Вай мехоҳад, ки бо ӯ наздик бошад ва муҳаббати ӯро бо беҳтарин хушбӯй муқоиса кунад (Суруди Сулаймон 1:1-4).

Параграфи 2: Арӯс худро торик, вале зебо тавсиф мекунад ва эътироф мекунад, ки намуди зоҳирии ӯ арзиш ва ҷаззоби ӯро коҳиш намедиҳад. Вай ба оғӯши дӯстдоштааш орзу мекунад ва изҳори хоҳиши қавӣ дорад, ки бо ӯ бошад (Суруди Сулаймон 1:5-7).

Сархати 3: Арӯс ба духтарони Ерусалим муроҷиат карда, аз онҳо хоҳиш мекунад, ки дар ёфтани дӯстдоштааш кӯмак кунанд. Вай ӯро бо истилоҳҳои дурахшон тавсиф карда, ҷолибият ва дилрабоии ӯро таъкид мекунад (Суруди Сулаймон 1:8-11).

Сархати 4-ум: Маҳбуба ба изҳори муҳаббати арӯс бо ситоиши зебоии ӯ ва муқоисаи он бо унсурҳои гуногуни табиӣ посух медиҳад. Ӯ содиқ будани худро ба вай тасдиқ мекунад ва мехоҳад, ки муносибатҳои онҳо ривоҷ ёбад (Суруди Сулаймон 1:12-17).

Дар ҷамъбаст,
Суруди Сулаймон боби якум оварда шудааст
ишқи дилчасп байни арӯс
ва махбубааш ба воситаи ифодахои шоирона.

Изҳори муҳаббати амиқе, ки арӯс ба дӯстдоштааш дорад.
Хоҳиши наздикӣ ҳангоми муқоисаи муҳаббати худро бо беҳтарин бӯйҳо.
Эътироф кардани хислатҳои ҷисмонии худшиносӣ ҳангоми таъкид кардани арзиш ё ҷалби шахсӣ.
Орзуи ба оғӯши маҳрамона ва изҳори хоҳиши қавӣ ба иттиҳод.
Муроҷиат ба духтарони Ерусалим, ки барои ёфтани дӯстдоштаи худ кӯмак меҷӯянд.
Тавсифи маҳбуб бо истифода аз истилоҳҳои дурахшон, ки ҷолибият ё ҷаззобро нишон медиҳад.
Маҳбуб бо ситоиши зебоии дар арӯс пайдошуда ҳангоми муқоисаи он бо унсурҳои гуногуни табиӣ посух медиҳад.
Тасдиқи садоқат ба арӯс ва изҳори хоҳиши ривоҷ додани муносибатҳо.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи эҳсосоти шадиди марбут ба ишқи ошиқона, ки тавассути забони шоирона ифода карда мешавад. Таъкид кардани аҳамият ба мафтуни мутақобила ва инчунин ҷалби ҷисмонӣ дар муносибатҳои ошиқона. Илова бар ин, таъкид кардани аҳамияти муошират ошкоро ва ҷустуҷӯи дастгирӣ аз дигарон ҳангоми баррасии масъалаҳои марбут ба муҳаббат ё муносибатҳо.

Суруди Сурудҳо 1:1 Суруди сурудҳо, ки аз они Сулаймон аст.

Суруди таронаҳо шеъри ишқии Сулаймон аст.

1: Муҳаббат атои зебои Худост ва мо аз Суруди Сурудҳои Сулаймон бисёр чизҳоро омӯхта метавонем.

2: Худо моро даъват мекунад, ки ҳамдигарро амиқ дӯст дорем ва атои муҳаббатро бо шодӣ ва миннатдорӣ ҷашн гирем.

1: 1 ба Қӯринтиён 13: 4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест; вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ кунед, вале бо ростӣ шодӣ кунед: Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад».

2: Юҳанно 15:12-13 - "Ҳукми Ман ин аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад."

Суруди Сурудҳо 1:2 Бигзор вай маро бо бӯсаҳои даҳони худ бибӯсад, зеро ки муҳаббати ту аз шароб беҳтар аст.

Ошиќ ширинии ишќи маъшуќаашро ситоиш карда, онро бењтар аз шароб тавсиф мекунад.

1. Ширинии ишқ: Омӯзиши зебоии маҳрамона дар таронаи таронаҳо

2. Тӯҳфаи илоҳии ишқ: эҳсоси фаровонӣ ва иҷрошавии Худо

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

2. Румиён 13:10 - "Муҳаббат ба ёри худ бадӣ намекунад; бинобар ин муҳаббат иҷроиши шариат аст".

Суруди Сурудҳо 1:3 Аз маззаи атрафшони неки ту исми Ту мисли атрафшони рехташуда аст, бинобар ин бокираҳо Туро дӯст медоранд.

Бӯи хуши неъмати Худо машҳур аст ва номи ӯ дар қалби мӯъминон ситоиш мешавад.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна некии Худо эътироф мешавад

2. Тарзи вафодорӣ: Чаро бокираҳо Худовандро дӯст медоранд

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2. 1 Петрус 2:2 - Мисли кӯдакони навзод шири поки рӯҳониро орзу кунед, то ки шумо ба воситаи он наҷот ёбед.

Суруди Сурудҳо 1:4 Маро бикаш, аз қафои ту медавидем: подшоҳ маро ба утоқҳои худ овард; мо аз ту шод хоҳем шуд ва аз ту шодӣ хоҳем кард, ишқи туро аз май дида бештар ба ёд хоҳем овард: одил туро дӯст медорад.

Маро ба ту наздик кун, эй Худованд, ва ман ба ҳар куҷое, ки ту мекунӣ, пайравӣ хоҳам кард. Ишқи ту беҳтар аз ҳар лаззати заминӣ аст.

1: Муҳаббати Худо беҳтар аз ҳама чизи дигар аст

2: Бо Худо наздикӣ ҷӯед ва муҳаббати Ӯ шуморо ба анҷом мерасонад

1: Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2: Сафанё 3:17 - "Худованд Худои ту дар миёни ту тавоно аст; Ӯ наҷот хоҳад дод, аз шодӣ бар ту шодӣ хоҳад кард; дар муҳаббати худ ором хоҳад гирифт, бо суруд бар ту шодӣ хоҳад кард".

Суруди Сурудҳо 1:5 Ман сиёҳ ҳастам, вале зебоям, эй духтарони Ерусалим, мисли хаймаҳои Қадор, мисли пардаҳои Сулаймон.

Арӯс бо вуҷуди пӯсти сиёҳаш зебост ва зебоии ӯро ба хаймаҳои Қадар ва пардаҳои Сулаймон монанд мекунанд.

1. Зебоӣ дар ҳама шакл ва рангҳо меояд

2. Ба қадри зебоии гуногунрангӣ

1. 1 Петрус 3:3-4 - Нагузоред, ки ороиши шумо аз бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либосе, ки шумо мепӯшед, берунӣ бошад, балки ороиши шумо шахси пинҳонии дил бо зебогии бебозгашт бошад. рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо хеле азиз аст.

2. Масалҳо 31:30 - Дилрабоӣ фиребанда аст ва зебоӣ беҳуда аст, аммо зане, ки аз Худованд метарсад, бояд ситоиш карда шавад.

Суруди Сурудҳо 1:6 Ба ман нигоҳ накунед, зеро ки ман сиёҳ ҳастам, зеро ки офтоб ба ман нигариста, фарзандони модарам аз ман хашмгин буданд; Маро нигаҳбони токзорҳо карданд; аммо токзори худамро нигоҳ накардаам.

Нотик дар Суруди Сурудҳо 1:6 баён мекунад, ки чӣ тавр онҳо аз рӯи ранги пӯсташон бегона ва беэҳтиромӣ ҳис мекунанд ва чӣ гуна ба онҳо вазифаҳое гузошта шудаанд, ки натавонистанд иҷро кунанд.

1. Қувваи устуворӣ дар муқобили табъиз

2. Қуввати имон дар миёни душвориҳо

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст" мегӯяд Худовандо.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро ҳама шодӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед, дар ҳоле ки аз ҳеҷ чиз камӣ доред.

Суруди Сурудҳо 1:7 Ба ман бигӯ, эй эй ҷони ман, ки дӯст медорад, дар куҷо мечаронӣ, дар куҷо рамаи худро дар нисфирӯзӣ истироҳат мекунӣ;

Маърузачӣ орзу дорад, ки хамрохи махбуби онхо бошад ва ба орзуи хамсафарии онхо шарик аст.

1. Орзуи ишқ: Кашфи қаноатмандӣ дар муносибат

2. Нигоҳубини чӯпон: Дар ҳузури чӯпон оромї ёфтан

1. Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонда, дар канори обҳои ором мебарад.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад; ба онхое, ки чавон доранд, мулоимона рохбарӣ мекунад.

Суруди Сурудҳо 1:8 Агар надонӣ, эй одитарин занон, бо пои рама бирав, ва бачаҳои худро дар канори хаймаҳои чӯпонон бихӯр.

Суруди таронаҳо одилтарин занонро ташвиқ мекунад, ки ба берун баромада, фаҳманд, ки рама ба куҷо меравад ва сипас фарзандони худро дар назди хаймаҳои чӯпонон ғизо диҳад.

1. "Ба чӯпон гӯш диҳед: дар замонҳои номуайян аз паи Исо равед"

2. "Сафари нав: дарёфти имон ва умед дар замонҳои душвор"

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

2. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад.

Суруди Сурудҳо 1:9 Туро, эй дӯсти ман, ба як даста аспони аробаҳои Фиръавн монанд кардам.

Нотик дӯстдоштаи онҳоро ба як гурӯҳ аспони аробаҳои Фиръавн монанд мекунад.

1. Зебоии ишқ: омӯхтани маънои паси суруди сурудҳо

2. Ҷустуҷӯи қувват аз рақамҳо: қувват аз дигарон

1. Масалҳо 18:24 Одами бисёр ҳамнишин метавонад хароб шавад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

2. Румиён 12:5 Ҳамин тавр, мо дар Масеҳ, гарчанде ки бисьёрем, як баданро ташкил медиҳем ва ҳар як узв ба ҳамаи дигарон тааллуқ дорад.

Суруди Сурудҳо 1:10 Рухсораҳои ту аз қатори ҷавоҳирот, гарданат аз занҷирҳои тилло.

Нотик мухаббати онхоро васф карда, рухсорахои бо гавхар ва гарданашонро бо занчирхои зар зебу зинат медихад.

1. Зебоии ишқ: Мулоҳиза дар бораи сурудҳои суруд 1:10

2. Худро бо муҳаббат оро медиҳем: Тадқиқоти Суруди Сурудҳо 1:10

1. 1 Юҳанно 4:7-8 "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. ."

2. 1 ба Қӯринтиён 13: 4-7 "Садақа тӯлонӣ мекашад ва меҳрубон аст; хайрия ҳасад намебарад; садақа худашро фахр намекунад, мағрур нест, худро бадкор намекунад, аз они худро намеҷӯяд, ба осонӣ ба хашм намеояд, фикр намекунад бад; аз шарорат шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шодӣ мекунад; ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад».

Суруди Сурудҳо 1:11 Мо туро аз тилло бо чӯҷаҳои нуқра ҳудудҳо месозем.

Ин оят аз зебоӣ ва ғании муҳаббати Худованд ба мо сухан меравад.

1: Муҳаббати Худо гаронбаҳо ва пок аст

2: Ҷалоли муҳаббати Худо

1: Ишаъё 43: 4 "Азбаски ту дар назари ман азиз ва гиромӣ ҳастӣ, ва азбаски туро дӯст медорам, ба ивази ту одамонро хоҳам дод, ба ивази ҷони ту халқҳоро хоҳам дод".

2:1 Юҳанно 4:9-10 "Худо муҳаббати Худро дар байни мо чунин нишон дод: Ӯ Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем.

Ин муҳаббат аст: на аз он ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро ҳамчун қурбонии кафорати гуноҳҳои мо фиристод».

Суруди Сурудҳо 1:12 Ҳангоме ки подшоҳ сари дастархони худ менишаст, сутуни ман бӯи онро мебарорад.

Ровии «Суруди таронаҳо» бӯи хуши маҳбуби онҳоро ҳангоми нишастан дар сари дастархони шоҳ тасвир мекунад.

1. Ширинии ишқ: Омӯзиши қадр кардани бӯи муносибатҳои мо

2. Бӯи вафодорӣ: ривоҷ додани равобити эътимод ва садоқат

1. Масалҳо 16:24 - Суханони гуворо мисли асал, ширинии ҷон ва саломатӣ ба устухонҳо мебошанд.

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Суруди Сурудҳо 1:13 Як бастаи мур барои ман маҳбуби ман аст; тамоми шаб дар миёни синаҳои ман хобида хоҳад буд.

Ин порча равобити маҳрамонаи байни маъшуқ ва маъшуқро тасвир мекунад.

1. "Муҳаббати наздик: Муносибатҳо ба ҳамон тарзе, ки Худо моро тарбия мекунад"

2. "Муҳаббате, ки қонеъ мекунад: эҳсоси шодии вафодории комил"

1. Юҳанно 15:9-17 - Амри Исо дар бораи дӯст доштани якдигар, чунон ки Ӯ моро дӯст дошт.

2. 1 Юҳанно 4:7-12 - Амри Худо дар бораи дӯст доштани якдигар ва чӣ гуна муҳаббати комил тарсро берун мекунад.

Суруди Сурудҳо 1:14 Маҳбуби ман барои ман мисли як хӯшаи камфир дар токзорҳои Энгедӣ аст.

Махбубро дар токзорхои Энгедй ба як гули кофур, гули хушбуй монанд мекунанд.

1. Зебоии ишќ: Муќоисаи маъшуќ ба гули муаттар

2. Ширинии Энгедӣ: Мулоҳиза дар бораи токзорҳои Энгедӣ

1. Ҳастӣ 16:13-14 (Ва ӯ номи Худовандро, ки ба вай сухан мегуфт, хонд: "Худо маро мебинӣ; зеро ки вай гуфт: "Оё ман ҳам дар ин ҷо ба касе, ки маро мебинад, нигоҳ доштаам? Аз ин рӯ, чоҳ Беэр-Лоҳай номида шудааст. -рои; инак, он дар байни Қодеш ва Бередаст.)

2. Ишаъё 5:1-2 (Акнун ман ба маҳбуби худ суруди маҳбуби худро хоҳам хонд, ки ба токзораш ламс мекунад. Маҳбуби ман дар теппаи бағоят пурсамар токзор дорад: Ва онро девор карда, сангҳои онро ҷамъ карда, шинонд. онро бо токи барҷастае бароварди, ва дар мобайни он бурҷе сохт, ва инчунин дар он шаробфурӯш сохт;

Суруди Сурудҳо 1:15 Инак, ту одил ҳастӣ, муҳаббати ман; инак, ту одил ҳастӣ; ту чашмони кабӯтар дорӣ.

Суруди суруд зебоии махбубро васф мекунад.

1. Худованд моро барои қадр кардани зебоӣ офаридааст

2. Маънои паси суруди суруд

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

2. Забур 33:5 - Онҳое, ки ба Ӯ нигоҳ мекунанд, дурахшонанд; чехраи онхо харгиз шарму нангу номус на-мешавад.

Суруди Сурудҳо 1:16 Инак, ту одил ҳастӣ, эй маҳбуби ман, бале, дилпазир: бистари мо низ сабз аст.

Маърузачӣ нисбат ба маъшукаашон мафтуни худро баён карда, онхоро зебою гуворо тавсиф мекунад. Онҳо инчунин бистари сабзеро, ки онҳо муштараканд, қайд мекунанд.

1. Дидани зебоӣ дар маҳбуби мо

2. Зиндагӣ дар ҳамоҳангӣ бо табиат

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар он чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Суруди Сурудҳо 1:17 Бари хонаи мо арз аст, ва чӯбҳои мо аз арча.

Дар «Суруди сурудҳо» хонае тасвир шудааст, ки бо чӯбҳои кедр ва арча сохта шудааст.

1. Сохтани хона бар пояи устувор - Истифодаи Суруди Сурудҳо ҳамчун намунаи таҳкурсии мустаҳкам дар имон ва муҳаббат.

2. Қувват ва зебоӣ - Омӯзед, ки чӣ гуна истифода аз чӯбҳои кедр ва арча метавонад ба хона қувват ва зебоӣ оварад.

1. 1 ба Қӯринтиён 3:11 - Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсие гузорад, ғайр аз он ки аллакай гузошта шудааст, яъне Исои Масеҳ.

2. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд.

Суруди Сулаймон боби 2 баёноти шеърии муҳаббати байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Он муносибатҳои шукуфтани онҳо ва зебоии робитаи онҳоро тасвир мекунад.

Сархати 1: Арӯс худро ба савсани байни хорҳо муқоиса намуда, беҳамто ва матлуб будани худро ба маҳбубаш баён мекунад. Вай бесаброна омадани ӯро интизор аст ва орзуи муттаҳидии наздики онҳост (Суруди Сулаймон 2:1-3).

Сархати 2: Арӯс орзу мекунад, ки дӯстдоштааш мисли ғазал ё буғи ҷавон ба наздаш биёяд. Вай ӯро даъват мекунад, ки аз лаззатҳои муҳаббат дар оғӯши табиат баҳра барад ва бо истифода аз тасвирҳои равшан барои ифода кардани хоҳишҳои пурғавғои онҳо (Суруди Сулаймон 2:4-7).

Сархати 3: Арӯс бо духтарони Ерусалим сӯҳбат карда, онҳоро даъват мекунад, ки муҳаббатро бармаҳал бедор накунанд, балки вақти муносиби онро интизор шаванд. Вай муҳаббати худро нисбати дӯстдоштаи худ баён мекунад ва ӯро ҳамчун ҷазел ё буғубаи ҷавон тасвир мекунад (Суруди Сулаймон 2:8-9).

Сархати 4: Маҳбуба бо суханони пур аз мафтуни зебоии арӯс ҷавоб медиҳад. Ӯ чашмони ӯро ба кабӯтарҳо муқоиса мекунад ва ҷазби умумии ӯро ситоиш мекунад. Ӯ мехоҳад, ки ба ӯ наздик бошад ва аз вақти якҷоя лаззат барад (Суруди Сулаймон 2:10–14).

Параграфи 5: Арӯс маҳбуби худро ба муҳити ғайриоддӣ дар табиат даъват мекунад, ки дар он ҷо онҳо метавонанд аз ширкати ҳамдигар лаззат баранд. Вай гулҳои шукуфон, паррандагони сурудхонӣ ва бӯи хушро, ки гирду атрофи онҳоро иҳота мекунад, тасвир мекунад (Суруди Сулаймон 2:15-17).

Дар ҷамъбаст,
Суруди Сулаймон боби дуюмро тасвир мекунад
романтикаи шукуфони байни
арӯс ва маҳбубаш тавассути ифодаҳои шоирона.

Муқоиса кардани худ ҳамчун савсани беназир дар байни хорҳо ҳангоми изҳори дилхоҳ.
бесаброна интизори омадан дар баробари орзуи иттиҳоди маҳрамона.
Дар орзуи наздик шудани дӯстдоштаи мисли ғазал ё буғи ҷавон.
Лаззати даъваткунанда дар доираи лаззатҳое, ки бо муҳаббат алоқаманданд, бо истифода аз тасвирҳои равшан пайдо мешаванд.
Духтарони Ерусалимро даъват мекунанд, ки муҳаббатро бармаҳал бедор накунанд, балки вақти муносиби онро интизор шаванд.
Изҳори меҳру муҳаббат нисбат ба маҳбуб ҳангоми тавсифи ӯ ҳамчун ғазал ё буғи ҷавон.
Маҳбуба бо мафтуни зебоии дар дохили арӯс пайдошуда ва изҳори хоҳиши наздик шудан посух медиҳад.
Даъват кардани маҳбуб ба муҳити табиии ғайриоддӣ, ки онҳо метавонанд аз ширкати ҳамдигар лаззат баранд.
Тавсифи гулҳои шукуфон, сурудхонии паррандагон бо бӯи хуши атроф.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи робитаи амиқи эмотсионалӣ, ки дар муносибатҳои ошиқона тавассути забони шоирона тасвир шудааст.
Таъкид кардани аҳамият ба сабр ва вақт ҳангоми сухан дар бораи масъалаҳои марбут ба муҳаббат ё муносибатҳо. Илова бар ин, таъкид кардани аҳамияти қадр кардани зебоии табиӣ ва дарёфти шодӣ дар таҷрибаи муштарак ҳамчун ҷуфт.

Суруди Сурудҳо 2:1 Ман садбарги Шарон ва савсани водиҳоям.

Суруди Сурудҳо 2:1 изҳороти зебоӣ ва арзиш аст.

1. "Розии Шарон: Насиҳат барои дарёфти арзиши мо дар Масеҳ"

2. "Савсани водиҳо: ташвиқ барои ҷустуҷӯи зебоӣ дар Худо"

1. Ишаъё 53: 2 - "Зеро ки Ӯ дар пеши назари ӯ мисли гиёҳи нарм ва мисли решае аз хоки хушк нашъунамо хоҳад ёфт: вай на шакл ва на зебоӣ дорад; ва ҳангоме ки Ӯро мебинем, ҳеҷ зебоие нест, ки мо бояд ӯро бихоҳад».

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Суруди Сурудҳо 2:2 Чӣ тавре ки савсан дар миёни хорҳост, муҳаббати ман дар миёни духтарон ончунон аст.

Зебоии ишқ дар байни як муҳити душвор намоён аст.

1. "Муҳаббат дар миёни душвориҳо"

2. «Гули хушбӯй дар ғафси хор».

1. Рут 3:11 - "Ва акнун, эй духтарам, натарс. Ман барои ту ҳар он чи ки ту бихоҳӣ, иҷро хоҳам кард, зеро ҳамаи ҳамватанони ман медонанд, ки ту зани арзанда ҳастӣ".

2. Забур 45: 13-14 - "Ҳама ҷалол аст малика дар хонаи худ; ҷомааш бо тилло бофта шудааст. Дар либосҳои гулдӯзӣ ӯро ба сӯи подшоҳ мебаранд; рафиқони бокирааш аз паи вай мераванд, ва дӯстонаш назди ту оварда мешаванд. "

Суруди Сурудҳо 2:3 Чӣ тавре ки дарахти себ дар миёни дарахтони ҳезум аст, маҳбуби ман дар миёни писарон ҳамон тавр аст. Зери сояи ӯ нишастам бо завқ, ва меваҳояш ба табъам ширин буд.

Маъшуқ дар миёни дигарон фарк дорад ва сухангӯ аз ҳамсафари маъшуқ лаззат мебарад.

1. Шодии фарқият: дарёфти лаззат дар маҳбуби мо

2. Ширинии ишқ: Таҷрибаи меваи ҳамсафарӣ

1. Забур 1:1–3

2. Юҳанно 15:1–8

Суруди Сурудҳо 2:4 Ӯ маро ба зиёфат овард, ва байрақаш бар ман муҳаббат буд.

Суруди таронаҳо шодии муҳаббати ҳамдигарии арӯсу домодро таҷлил мекунад.

1: Парчами ишқ: Таҷлили муҳаббати содиқ ва тағйирнопазири Худо.

2: Шодии домоду арӯс: Оғӯши зебоии иттиҳоди худодод.

1: Эфсӯсиён 5:25-33 - Муҳаббати қурбонии шавҳар ба занаш.

2: Суруди Сурудҳо 8:6-7 - Шодии наздикии муносибатҳо дар издивоҷ.

Суруди Сурудҳо 2:5 Маро бо парчаҳо бимонед, бо себ маро тасаллӣ диҳед, зеро ки ман аз ишқ беморам.

Суруди суруд ишқи маҳрамонаи ду ошиқро ифода мекунад.

1: Муҳаббати ҳақиқӣ сазовори ҷашн аст

2: Ишқи ишқ тӯҳфа аст

1: 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалй нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

2: Матто 22:37-40 - Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор». Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ба ин ду ҳукм тамоми шариат ва пайғамбарон вобаста аст.

Суруди Сурудҳо 2:6 Дасти чапи ӯ дар зери сарам аст, ва дасти росташ маро ба оғӯш мегирад.

Худованд моро бо дасти росташ ба оғӯш мегирад.

1: Бо муҳаббати абадии Худо, мо муҳофизат карда мешавем

2: Бо дасти рости Худо ба оғӯш гирифта шудааст: Дар тасаллои Ӯ ором гузор

1: Забур 139:5 - Ту маро аз пасу пеш банд мекунӣ, ва даст бар ман ниҳодӣ.

2: Isaiah 41:13 - Зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки аз дасти ростат гирифта, ба ту мегӯяд: "Натарс"; Ман ба шумо кӯмак мекунам.

Суруди Сурудҳо 2:7 Эй духтарони Ерусалим, ба шумо, эй духтарони Ерусалим, ба қаҳварангҳо ва теппаҳои саҳро амр медиҳам, ки то даме ки Ӯ бихоҳад, ишқи маро бедор накунед ва муҳаббати маро бедор накунед.

Ин порча хоҳиши нотиқ аст, ки дар муҳаббати онҳо халалдор нашаванд.

1. Қувваи сабр дар муносибатҳо

2. Муҳимияти муошират эҳтиромона дар муҳаббат

1. 1 Қӯринтиён 13:4–7

2. Яъқуб 1:19–20

Суруди Сурудҳо 2:8 Овози маҳбуби ман! инак, вай ҷаҳида бар кӯҳҳо меояд, бар теппаҳо.

Махбуб меояд, шодона аз болои куху теппахо чахида.

1: Муҳаббати Худо пур аз шодӣ ва лаззат аст.

2: Худо бо шодӣ ва ҷашн назди мо меояд.

1: Забур 16:11 - "Ту роҳи ҳаётро ба ман маълум мекунӣ; дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст".

2: Isaiah 55:12 - "Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт ва бо осоиштагӣ берун хоҳӣ шуд; кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард."

Суруди Сурудҳо 2:9 Маҳбуби ман мисли чӯҷа ё харби ҷавон аст: инак, вай дар паси девори мо истода, ба тирезаҳо нигоҳ карда, худро аз панҷара нишон медиҳад.

Маҳбубро ба оҳу монанд мекунанд, ки дар паси девор истода, аз тирезаҳо мушоҳида мекунад.

1. Ҷустуҷӯи қувват дар осебпазирӣ

2. Муҳаббати бебозгашти Худо

1. Забур 27:4 - Як чизро аз Худованд талаб кардам, ки онро ҷустуҷӯ хоҳам кард: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам, ба зебогии Худованд нигарам ва пурсам дар маъбади худ.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ бардошта, бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард.

Суруди Сурудҳо 2:10 Маҳбуби ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Эй азизи ман, бархез ва дур шав».

Маҳбуб бо дигаре сухан гуфта, онҳоро даъват мекунад, ки бо онҳо бираванд.

1. Даъвати ишқ: Омӯзиши пайравӣ ба даъвати маҳбуби мо

2. Зебоии таслим: Омӯзиши посух додан ба даъвати маҳбуби мо

1. Юҳанно 15:9–17; Фармони Исо ба шогирдонаш, ки дар муҳаббати Ӯ бимонанд ва якдигарро дӯст доранд.

2. Матто 11:28–30; Даъвати Исо ба хасташудагон омада, назди ӯ биёяд ва оромӣ ёбад.

Суруди Сурудҳо 2:11 Зеро, инак, зимистон гузашт, борон тамом шуд ва рафт;

Зимистон ба охир расид ва ваъдаи нашъунамои нав дар ин ҷост.

1. Оғози нав: Оғози ваъдаи баҳор

2. Қувваи навсозӣ: Рафъи рӯзҳои сиёҳи зимистон

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё онро намефаҳмед?

2. Румиён 8:11 - «Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

Суруди Сурудҳо 2:12 Гулҳо дар рӯи замин пайдо мешаванд; замони сурудхонии паррандагон фаро расид ва дар сарзамини мо овози сангпушт шунида мешавад;

Омадани баҳор зебоӣ ва хори мурғонро меорад.

1. Офариниши Худо: Ҷашни баҳор ва зебоии он

2. Шодии табиат: Таҷрибаи шукӯҳи офариниш

1. Ҳастӣ 1:31 - Ва Худо ҳама чизеро, ки Ӯ офаридааст, дид, ва инак, хеле хуб буд.

2. Забур 19:1-2 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб дониш баён мекунад.

Суруди Сурудҳо 2:13 Дарахти анҷир анҷири сабзи худро мерӯяд, ва токҳои ангури нарм бӯи хуш мебахшанд. Бархез, эй ишки ман, одинам, дур шав.

Шодии ишқ гул мекунад.

1: Ишқ чизи зебоест, ки бояд онро қадр кард ва парвариш кард.

2: Мо бояд аз имкониятҳое, ки дар назди мо ҳастанд, истифода барем, то шодии муҳаббатро эҳсос кунем.

1:1 Қӯринтиён 13:4-7 Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад.

2: Эфсӯсиён 5:21-33 Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед. Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд.

Суруди Сурудҳо 2:14 Эй кабутари ман, он ки дар пораҳои санг, дар ҷойҳои ниҳони зинапояҳо ҳаст, чеҳраи туро бубинам, овозатро бишнавам; зеро ки овозат ширин аст ва чеҳраи ту зебост.

Суруди сурудҳо ҷашни ишқи ошиқонаи ду нафар аст.

1: Муҳаббати Худоро метавон дар ҷойҳои ногувор пайдо кард.

2: Зебоии ишқи ҳақиқӣ ҳам дар сухан ва ҳам дар амал ифода мешавад.

1:1 Юҳанно 4:7-8: Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2: Матто 22:36-40: Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст? Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор». Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми шариат ва анбиё овезон аст.

Суруди Сурудҳо 2:15 Рӯбоҳон, рӯбоҳҳои хурдакакро, ки токҳоро вайрон мекунанд, ба мо бигиред, зеро ки токҳои мо ангури нарм доранд.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки бар зидди ҳар гуна парешонҳо, ки моро аз зиндагии содиқона ба Худо боздорад, амал кунем.

1. "Зиндагии содиқона: Андешидани чораҳо бар зидди парешонҳо"

2. «Рӯбоҳҳои хурди ҳаёт: ҳифзи садоқати мо ба Худо»

1. Филиппиён 3: 13-14 - "Бародарон, ман худамро дарк накардаам: ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чизҳои қаблӣ расида истодаам, ман ба нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

2. Забур 119:9-10 - "Ҷавон бо кадом роҳ роҳи худро пок кунад? Бо таваҷҷӯҳ ба он мувофиқи каломи Ту. Бо тамоми дили худ Туро ҷустуҷӯ кардам: Бигзор аз аҳкоми Ту саргардон нашавам".

Суруди Сурудҳо 2:16 Маҳбуби Ман аз они Ман аст, ва ман аз они: Ӯ дар миёни савсанҳо мечархад.

Маъшуқи суханвар аз они ӯ аст ва ӯ дар навбати худ аз маҳбубаш аст, ки дар миёни савсанҳо мехӯрад.

1. Маънои мансубият: Омӯзиши муҳаббати Худо ва худамон

2. Зиндагӣ дар муносибат: Чӣ тавр инкишоф додани робитаҳои содиқ

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсаброро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар касро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

Суруди Сурудҳо 2:17 То фаро расидани рӯз, ва сояҳо гурезанд, эй маҳбуби ман, рӯй гардон, ва ту мисли гӯсфанд ё харбота бар кӯҳҳои Беттер бош.

Маҳбуб аз Ошиқаш даъват мекунад, ки то субҳ бо онҳо гурезад.

1. Гурехта ба сӯи Худо: Суруди сурудҳо ҳамчун даъват барои фирор аз ҷаҳон

2. Паноҳ ёфтан ба Худо: Қудрати кӯҳҳои Бетер

1. Ишаъё 2:2-5 - Кӯҳи хонаи Худованд дар қуллаи кӯҳҳо устувор хоҳад шуд ва ҳамаи халқҳо ба он ҷорӣ хоҳанд шуд.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

«Суруди Сулаймон» боби 3 баёноти шоиронаи муҳаббати байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Дар он пазмонӣ ва ҷустуҷӯи арӯс барои дӯстдоштааш тасвир шудааст, ки боиси вохӯрии шодии онҳо мегардад.

Сархати 1: Арӯс хоб ё рӯъёеро тасвир мекунад, ки дар он маҳбуби худро ҷустуҷӯ мекунад. Вай орзуи амиқи худро нисбат ба ӯ баён мекунад ва нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯро пайдо кардааст. Вай ӯро сахт нигоҳ медорад ва намегузорад, ки ӯро биравад (Суруди Сулаймон 3:1-4).

Сархати 2: Арӯс ба духтарони Ерусалим муроҷиат карда, онҳоро даъват мекунад, ки то он даме, ки муҳаббат омода нашавад, муҳаббатро халалдор накунанд ва бедор накунанд. Вай марҳалаи бузургеро тасвир мекунад, ки худи подшоҳ Сулаймон дар аробаи боҳашамат мебурд (Суруди Сулаймон 3:5–11).

Дар ҷамъбаст,
Суруди Сулаймон боби сеюмро тасвир мекунад
орзую чустучуи арус
ба воситаи ифодахои шоирона маъшукаашро.

Тавсифи хоб ё рӯъё, ки дар он арӯс дӯстдоштаи худро меҷӯяд.
Изҳори орзуи амиқ нисбат ба маҳбуб ҳангоми нақл кардани вохӯрии шодии онҳо.
Муроҷиат ба духтарони Ерусалим бо сабр дар бедории муҳаббат.
Тасвири сайру гашти бузург бо шоҳ Сулаймон, ки дар аробаи боҳашамат бурда мешавад.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи хоҳиши шадиде, ки дар муносибатҳои ошиқона бо забони шоирона тасвир шудааст. Таъкид кардани аҳамият ба сабр ва вақти дуруст ҳангоми масъалаҳои марбут ба муҳаббат ё муносибатҳо. Илова бар ин, таъкид кардани зебоии дар таҷрибаҳои муштарак пайдошуда ва инчунин интизории вохӯрии шодмонӣ байни ду шахсе, ки ба муҳаббати амиқ мерасанд.

Суруди Сурудҳо 3:1 Шабона дар бистари худ Онеро, ки ҷонам дӯст медорад, ҷустуҷӯ кардам; Ӯро меҷустам, вале наёфтам.

Нотик дар ҷустуҷӯи касест, ки онҳо дар шаб дӯст медоранд, аммо муваффақ намешаванд.

1. Орзуи наздикӣ дар муносибат

2. Ҷустуҷӯи ишқи пурмазмун

1. Ирмиё 29:13 - Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

2. Луқо 11:9-10 - Пас, ба шумо мегӯям: биталабед ва ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед ва дари шумо ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ мепурсад, мегирад; ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва касе ки дарро бикӯбад, дар кушода мешавад.

Суруди Сурудҳо 3:2 Ман алҳол бархоста, дар шаҳр дар кӯчаҳо меравам, ва дар роҳҳои васеъ Онеро, ки ҷонам дӯст медорад, меҷӯям: Ӯро меҷустам, вале наёфтам.

Нотик дар саросари шаҳр маҳбуби худро меҷӯяд, аммо онҳоро пайдо карда наметавонанд.

1: Ҳамаи мо метавонем ба таҷрибаи ҷустуҷӯи чизе, ки мо сахт орзу мекунем, вале натавонистем онро пайдо кунем.

2: Мо боварӣ дошта метавонем, ки Худо ҳамеша наздик аст, ҳатто вақте ки мо ҳис намекунем, ки ба Ӯ расида метавонем.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт, давида, хаста нашаванд, роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд.

2: Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Суруди Сурудҳо 3:3 Посбононе, ки дар гирду атрофи шаҳр мегаштанд, Маро ёфтанд; ба ӯ гуфтам: "Оё Он Касеро, ки ҷонам дӯст медорад, дидӣ?"

Нотик маҳбуби худро меҷӯяд ва аз посбонони шаҳр пурсид, ки оё ӯро дидаанд?

1. Умед дар замонҳои танҳоӣ - омӯхтани ҷустуҷӯи ҳузури Худо дар замонҳои душвор.

2. Ҷустуҷӯи Муҳаббат - аҳамияти дунболи ишқи ҳақиқӣ.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Воиз 3:11 - Ӯ ҳама чизро ба замони худ мувофиқ кардааст; зиёда аз он дар зеҳни онҳо ҳисси гузашта ва ояндаро ҷой додааст, аммо онҳо наметавонанд дарк кунанд, ки Худо аз аввал то охир чӣ кор кардааст.

Суруди Сурудҳо 3:4 Каме аз онҳо гузаштам, вале касеро ёфтам, ки ҷонам дӯст медорад; Ӯро нигоҳ доштам ва нагузоштам, то даме ки ӯро ба хонаи модарам овардам ва ба ҳуҷраи вай, ки маро ҳомиладор кардааст.

Нотик касеро, ки дӯст медоранд, пайдо кард ва то ба хонаи модарашон наоварданд, онҳоро раҳо накард.

1. Муҳаббат ва ӯҳдадорӣ: Қудрати нигоҳдорӣ

2. Иҷро кардани қасди худ: Мулоҳиза дар бораи Суруди Сурудҳо 3:4

1. Эфсӯсиён 5:25-33 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай фидо кард

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пуртоқат ва меҳрубон аст; он ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалй нест.

Суруди Сурудҳо 3:5 Эй духтарони Ерусалим, ба шумо, эй духтарони Ерусалим, ба заҳгзорҳо ва паси саҳро амр медиҳам, ки то он даме ки Ӯ бихоҳад, ишқи маро бедор накунед ва муҳаббати маро бедор накунед.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки бо сабр интизори замонии Худованд бошем ва ба сӯи Ӯ шитоб накунем.

1. Сабр фазилат аст: Қудрати интизорӣ бар Худо

2. Ҳикояи муҳаббат: Омӯзиши интизории вақти Худо

1. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бош, ва дилат далер бошад; интизори Парвардигор!

2. Марсияҳо 3:25 - Худованд ба онҳое, ки интизори Ӯ ҳастанд, ба ҷоне ки Ӯро меҷӯянд, некӣ мекунад.

Суруди Сурудҳо 3:6 Ин кист, ки аз биёбон мисли сутунҳои дуд берун меояд, ки аз мур ва ладан хушбӯй шудааст, ва бо ҳама хокаҳои савдогар?

Дар «Суруди Сурудҳо» муҳаббати шадиди байни ду нафар тасвир шудааст ва дар 3:6 шахсияти пурасрор тасвир шудааст, ки аз биёбон пайдо мешавад, ки бо мур, ладан ва ҳама хокаҳои тоҷир хушбӯй шудааст.

1. «Сираи пурасрори ишқ: Шиносоии ошиқи рӯҳи мо».

2. "Бӯи ишқ: бӯи наздикӣ бо Худо"

1. Суруди Сулаймон 5:16 - "Даҳони ӯ аз ҳама ширин аст: бале, ӯ ҳама зебост. Ин маҳбуби Ман аст, ва ин дӯсти ман, эй духтарони Ерусалим".

2. Забур 45:8 - "Ҳамаи либосҳои ту аз қасрҳои устухони фил бӯи мур, ва алоё ва кассия дорад, ки бо онҳо туро шод карданд".

Суруди Сурудҳо 3:7 Инак, бистари ӯ, ки аз они Сулаймон аст; шаст нафар мардони далер дар бораи он, аз далери Исроил.

«Суруди сурудҳо» зебоӣ ва муҳаббати бистари Сулаймонро, ки дар иҳотаи мардони тавоно ва ҷасури Исроил буд, ситоиш мекунад.

1. Қувваи ишқ: Нигоҳе ба қудрати ишқи Сулаймон ва ҳифзи он аз ҷониби мардони далери Исроил.

2. Ҷанговарони Муҳаббат: Муайян кардани он, ки чӣ тавр барои мубориза бурдан ва муҳофизат кардани касе, ки мо дӯст медорем.

1. Масалҳо 18:22 - "Ҳар кӣ зане ёбад, чизи нек пайдо мекунад ва аз Худованд илтифот мегирад".

2. Эфсӯсиён 5:25-33 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай фидо кард».

Суруди Сурудҳо 3:8 Ҳама шамшер дар даст доранд, зеро дар ҷанг моҳир аст: ҳар кас шамшери худро бар рони худ дорад, аз тарси шаб.

Ин байт аз Суруди Сурудҳо дар бораи ҳузури шамшерҳо ва чӣ гуна одамон аз тарс онҳоро дар наздик нигоҳ медоранд.

1. Қувваи тарс: Тарсро, ки моро аз зиндагӣ озод мекунад, чӣ гуна мағлуб кардан мумкин аст

2. Шамшери Рӯҳ: Чӣ тавр Каломи Худоро барои мубориза бо тарс истифода бурдан мумкин аст

1. Ишаъё 11: 4-5 - Аммо Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард; ва заминро бо асои даҳони худ, ва бо нафаси лабони худ хоҳад зад. бадкоронро мекушад. Ва адолат камари камари ӯст, ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд.

2. Ибриён 4:12 - Зеро ки каломи Худо тезтар ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудаҳа тезтар аст, ки то пора-пора кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сурох мекунад ва даркқунандаи фикру зикр ва ниятхои дил.

Суруди Сурудҳо 3:9 Подшоҳ Сулаймон худро аз чӯби Лубнон ароба сохт.

Шоҳ Сулаймон аробае аз чӯби Лубнон сохт.

1. Қувваи Сулаймон: Чӣ тавр Подшоҳ мероси худро сохт

2. Тарзи ҳаёти худ: Аз намунаи шоҳ Сулаймон омӯхтан

1. 3 Подшоҳон 10:17–22

2. Масалҳо 16:9

Суруди Сурудҳо 3:10 Барои духтарони Ерусалим сутунҳои онро аз нуқра сохт, қаъри онро аз тилло, рӯйпӯшашро аз арғувон, ва миёнашро бо муҳаббат сангфарш карда буд.

Худованд маводи беҳтаринро барои сохтани сохтори муҳаббат ба духтарони Ерусалим фароҳам овард.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: Чӣ гуна Худованд ба дӯстдоштааш беҳтарин неъматро медиҳад

2. Арзиши ишқ: Чӣ гуна ишқ бебаҳо ва бебаҳо аст

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Суруди Сурудҳо 3:11 Биравед, эй духтарони Сион, ва инак, подшоҳ Сулаймонро бо тоҷе, ки модараш дар рӯзи ҳамсараш ва дар рӯзи шодии дилаш тоҷ гузошта буд.

Сулаймонро духтарони Сион ҳамчун подшоҳ ҷашн мегиранд, ки ӯро барои ҳамсаронаш ва барои шодии дилаш тоҷ мегузоранд.

1. Лаҳзаҳои тоҷ: Таҷлили баракатҳои Худо дар ҳаёти мо

2. Шодии хизмат ба Подшоҳи мо: эҳсоси иҷрошавии ҳақиқӣ дар Худо

1. Забур 21:2-4 - Ту ба ӯ хоҳиши дили ӯро додӣ ва хоҳиши лабҳояшро нигоҳ надорӣ. Село 3 Ту бар кӯҳи Сино фуруд омадӣ; ба онҳо аз осмон сухан мегуфтӣ. Ту ба онҳо қонунҳои дуруст ва қонунҳои ҳақиқӣ, фароиз ва фармонҳои нек додӣ. 4Ту рӯзи шанбеи муқаддаси Худро ба онҳо эълон кардай ва ба воситаи бандаи Худ Мусо ба онҳо амрҳо, фармонҳо ва қонунҳо додай.

2. Воиз 3:1-8 - Ҳама чиз вақт ва мавсими ҳар кор дар зери осмон аст: 2 вақти таваллуд кардан ва вақти мурдан, вақти шинондан ва вақти решакан кардан, 3 а вақти куштан ва замоне барои шифо, вақт барои хароб кардан ва вақт барои бино кардан, 4 вақт барои гиря кардан ва вақт барои хандидан, вақт барои гиря кардан ва вақт барои хандан, вақт барои гиря кардан ва вақт барои хандидан, 5 вақт барои пароканда кардани санг ва вақт барои барои ҷамъ кардани онҳо, вақти ба оғӯш гирифтан ва вақти худдорӣ аз оғӯш, 6 вақт барои ҷустуҷӯ ва вақт барои таслим кардан, вақт барои нигоҳдорӣ ва вақт барои партофтан, 7 вақт барои пора кардан ва вақт барои ислоҳ кардан, вақти хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан, 8 вақт барои дӯст доштан ва вақт барои нафрат, вақт барои ҷанг ва вақт барои сулҳ.

«Суруди Сулаймон» боби 4-ум ифодаи шеърии муҳаббати байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Он ба зебоӣ ва ҷаззобияти арӯс таваҷҷӯҳ зоҳир карда, хусусиятҳои ҷисмонии вай ва таъсири онҳоро ба дӯстдоштааш нишон медиҳад.

Сархати 1: Маҳбуба зебоии ҷисмонии арӯсро ситоиш карда, ҷанбаҳои гуногуни намуди зоҳирии ӯро таъриф мекунад. Ӯ чашмони вайро ба кабӯтарҳо, мӯяшро ба рамаи бузҳо муқоиса карда, дандонҳои ӯро мисли гӯсфандони нав тарошида сафед мекунад (Суруди Сулаймон 4:1-5).

Сархати 2: Маъшуқ идомаи ситоиши зебоии арӯсро идома дода, лабҳояшро ба риштаи арғувон ва даҳонашро ба як пораи анори дилписанд муқоиса мекунад. Ӯ бӯи хушеро, ки аз либоси вай мебарояд, ситоиш мекунад (Суруди Сулаймон 4:6-7).

Сархати 3-ум: Маҳбуб арӯсро ҳамчун боғи баста тавсиф карда, таъкид мекунад, ки вай танҳо барои ӯ маҳфуз аст. Ӯ изҳори орзу мекунад, ки меваҳои дохили ин боғро бичашад ва оби тароватбахши онро бинӯшад (Суруди Сулаймон 4:8–15).

Параграфи 4: Арӯс бо изҳори таассуроти мутақобилан ба дӯстдоштааш ҷавоб медиҳад. Вай ӯро як гули хна дар токзорҳои онҳо мехонад ва ӯро ба фазои шахсии онҳо даъват мекунад (Суруди Сулаймон 4:16).

Дар ҷамъбаст,
Боби чоруми Суруди Сулаймон тасвир шудааст

мафтуни зебоии чисмонии арӯс
ва ифодаи байнихамдигарй
арӯс ва маҳбубаш бо забони шоирона.

Маҳбуб ҷанбаҳои мухталиферо, ки дар намуди зоҳирии арӯс пайдо мешавад, ситоиш мекунад.
Муқоисаи чашм ба кабӯтар, мӯй ба рамаи буз дар баробари тавсифи дандонҳои сафед.
Зебоиро бештар бо муқоиса кардани лабҳо ба риштаи арғувон ё буридаи анор.
Бӯи ситоиш аз либосҳое, ки арӯс мепӯшад.
Тавсифи арӯс ҳамчун боғи баста, ки танҳо барои дӯстдоштааш ҷудо карда шудааст.
Изҳори хоҳиши чашидани меваҳо дар боғ ва нӯшидани оби тароватбахши он.
Арӯс ҳангоми даъвати маҳбуба ба фазои хусусӣ таассуроти мутақобила мекунад.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи қадршиносии амиқ нисбат ба сифатҳои ҷисмонӣ, ки дар муносибатҳои ошиқона тавассути забони шоирона тасвир шудаанд. Таъкид кардани аҳамият ба истисноӣ ё ӯҳдадорӣ дар муносибатҳои ошиқона. Илова бар ин, таъкид кардани изҳороти мутақобилаи меҳру муҳаббат ва эҷоди як фазои маҳрамона байни ду шахсе, ки ба ҳамдигар сахт муҳаббат доранд.

Суруди Сурудҳо 4:1 Инак, ту одил ҳастӣ, эй дӯсти ман; инак, ту одил ҳастӣ; Ту чашмони кабӯтарҳо дар қуфлҳоят; мӯи ту мисли рамаи бузҳост, ки аз кӯҳи Ҷилъод пайдо мешаванд.

Дар порча зебоии махбуб тасвир шудааст.

1. Офариниши Худо зебост - Суруди Сурудҳо 4:1

2. Муҳаббат бо роҳҳои зебо ифода мешавад - Суруди сурудҳо 4:1

1. Забур 90:17 - Бигзор ҷамоли Худованд Худои мо бар мо бод, ва кори дасти моро барои мо устувор гардонад; оре, кори дастони моро ба рох монад.

2. Қӯлассиён 3:12 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

Суруди Сурудҳо 4:2 Дандонҳои ту мисли рамаи гӯсфандони тарошидашуда, ки аз шустан баромадаанд; ки ҳар яке дугоник зоид, ва ҳеҷ яке аз онҳо нозой нест.

Ин байт муќоисаи шоиронаест, ки дандонњои касеро ба рамаи гўсфандон, ки шуставу хушзот кардаанд.

1. Зебоии тозагӣ: Ҷустуҷӯи шодӣ дар одатҳои нигоҳубини ҳаррӯзаи мо

2. Шодии ҷомеа: Чӣ тавр якҷоя кор кардан моро беҳтар мекунад

1. Масалҳо 27:17, Оҳан оҳанро тез мекунад; Пас одам чеҳраи дӯсти худро тезтар мекунад.

2. Воиз 4:9-10, Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад.

Суруди Сурудҳо 4:3 Лабҳои ту мисли риштаи арғувонӣ аст, ва суханат зебост; маъбадҳои ту мисли пораи анор дар қуфлҳои туст.

Маъшуқро ҳамчун намуди зебо тавсиф мекунанд.

1. Донистани шахсияти мо дар Масеҳ: Таҷлили зебоии офариниши Худо

2. Наздик шудан ба Худо бо парастиши осори ӯ

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд. Барои онҳое ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват намуд, ва онҳоеро, ки даъват карда буд, низ сафед кард, ва онҳоеро, ки сафед карда буд, низ ҷалол дод.

Суруди Сурудҳо 4:4 Гардани ту мисли бурҷи Довуд аст, ки барои анбори силоҳ сохта шудааст, ва дар он ҳазорҳо сипар, ҳама сипарҳои мардони тавоно овезонанд.

Гардани маҳбуб қавӣ ва тавоно аст, мисли бурҷи Довуд, ки зиреҳ ва сипарҳои мардони тавоно дорад.

1: Қуввати маҳбуб ва қудрати Худованд.

2: Зебои маҳбуб ва ҳифозати Худованд.

1: Забур 28:7 "Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дили ман ба Ӯ таваккал кард, ва ман ёрӣ додам; бинобар ин дили ман бағоят шод мешавад, ва бо суруди худ Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт".

2: Isaiah 59:17 "Зеро ки Ӯ адолатро ҳамчун синабанд, ва хӯди наҷотро бар сараш дар бар кард; ва либоси интиқомро дар бар кард, ва бо ҷидду ҷаҳд мисли ҷома пӯшида буд."

Суруди Сурудҳо 4:5 Ду синаи ту мисли ду ҷасади дугониканд, ки дар миёни савсанҳо мечаранд.

Дар «Суруди таронаҳо» зебоии маҳбуба васф карда, синаҳояшро ду ҷасади дугоник, ки дар миёни савсанҳо мехӯранд, тасвир мекунад.

1. Зебоии офариниши Худо: Тадқиқот дар суруди таронаҳо

2. Қувваи ишқ: омӯхтани суруди сурудҳо

1. Забур 139:14 - Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ки ман тарсончак ва аҷиб офарида шудаам.

2. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман шакл додам ва офаридаам.

Суруди Сурудҳо 4:6 То дамидани рӯз, ва сояҳо гурезанд, Ман маро ба кӯҳи Мир ва теппаи ладан хоҳам бурд.

Нотик орзу дорад, ки ба макони хушбуй ва зебой, дур аз сояи шаб фирор кунад.

1. Бартараф кардани торикӣ тавассути ҷустуҷӯи шодмонӣ

2. Зебоӣ ва бӯи садоқати вафодор

1. Забур 139:11-12 - "Агар гӯям, ки зулмот маро фаро хоҳад гирифт, ва рӯшноӣ бар ман шаб хоҳад буд, ҳатто торикӣ барои ту торик нест; шаб мисли рӯз равшан аст, зеро торикӣ мисли нур бо ту».

2. Ишаъё 60:1-2 - "Бархезед, дурахшанед, зеро нури шумо омад, ва ҷалоли Худованд бар шумо тулӯъ кардааст. Зеро инак, зулмот заминро фаро хоҳад гирифт, ва қавмҳоро зулмот ғафс хоҳад кард; аммо Худованд бар шумо бархезед, ва ҷалоли Ӯ бар шумо зоҳир хоҳад шуд».

Суруди Сурудҳо 4:7 Ту ҳама одил ҳастӣ, дӯсти ман; дар ту ҷои холе нест.

«Суруди суруд» зебоии маъшукаро васф карда, эълон мекунад, ки дар онхо камбудие нест.

1. Муҳаббати бебозгашт: Ҷашни зебоии азизони мо

2. Беайб: Андешаҳо дар бораи камолоти офариниши Худо

1. Масалҳо 31:10 - "Зани олиҷаноб, ки метавонад пайдо кунад? Вай аз ҷавоҳирот қиматтар аст".

2. Ҳастӣ 1:31 - "Ва Худо ҳама чизеро, ки Ӯ офаридааст, дид, ва инак, он хеле хуб буд".

Суруди Сурудҳо 4:8 Ҳамроҳи ман аз Лубнон биё, эй ҳамсарам, бо ман аз Лубнон: аз қуллаи Амона, аз қуллаи Шенир ва Ҳермон, аз анбори шерҳо, аз кӯҳҳои паланг нигоҳ кун.

Нотик хамсари онхоро даъват мекунад, ки хамрохи онхо аз Лубнон биёяд ва ба районхои зебои Амана, Шенир, Хермон ва сарзамини шеру палангхо бингарад.

1. Даъват ба ишқ: Даъвати Худо барои як шудан

2. Якҷоя саёҳат кардан: Даъвати Худо барои кашф ва кашф

1. Эфсӯсиён 5:31-32 - "Бинобар ин мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад дошт, ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд. Ин сир амиқ аст ва ман мегӯям, ки он ба Масеҳ ва калисо.

2. Забур 103:19 - Ӯ моҳро барои нишон додани фаслҳо сохт; офтоб вакти гурубашро медонад.

Суруди Сурудҳо 4:9 Диламро ба ваҷд овардӣ, эй хоҳарам, ҳамсарам; Дили маро бо як чашми худ, бо як занҷири гарданат месӯзондӣ.

Маҳбуб аз зебоии маҳбуби худ мафтун мешавад.

1. Муҳаббат аксар вақт тавассути зебоӣ ва қадршиносӣ ифода карда мешавад.

2. Кувваи зебой ва тавоноии он барои тасхири дил.

1. Масалҳо 5:19 - Бигзор вай мисли қафаси пурмуҳаббат ва хушбӯй бошад; бигзор синаи вай ҳамеша туро сер кунад; ва ҳамеша бо муҳаббати вай мафтун шавӣ.

2. 1 Юҳанно 4:18 - Дар муҳаббат тарс нест; балки муҳаббати комил тарсро берун мекунад, зеро тарс азоб дорад. Ҳар кӣ метарсад дар муҳаббат комил нест.

Суруди Сурудҳо 4:10 Чӣ одилона аст ишқи ту, эй хоҳарам, ҳамсарам! Муҳаббати ту аз шароб чӣ қадар беҳтар аст! ва бӯи атрафшони ту аз ҳама ҳанутҳост!

Муҳаббати ҳамсар беҳтар аз лаззаттарин чизҳои зиндагӣ аст.

1. Ба қадри меҳри ҳамсаратон аз ҳама чиз бештар қадр карданро омӯзед.

2. Муҳаббат бузургтарин неъматест, ки Худо ба мо додааст.

1. 1 Юҳанно 4:8 - «Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст».

2. Марк 12:30-31 - "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Дуюм ин аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Фармони дигаре аз ин бузургтар нест.

Суруди Сурудҳо 4:11 Лабҳои ту, эй ҳамсари ман, мисли шон афтад; асал ва шир дар зери забони туст; ва бӯи ҷомаат мисли бӯи Лубнон аст.

Дар «Суруди таронаҳо» маҳбуб ҳамчун сухани ширин ва хушбӯй тасвир шудааст.

1: Қувваи суханони ширин

2: Бӯи ширини адолат

1: Масалҳо 16:24 - Суханони гуворо мисли асал, ширинии ҷон ва саломатӣ ба устухонҳо мебошанд.

2:2 Қӯринтиён 2:14-15 - Аммо шукр ба Худое, ки ҳамеша дар Масеҳ моро дар маросими тантанавӣ роҳнамоӣ мекунад ва ба воситаи мо бӯи дониши Ӯро дар ҳама ҷо паҳн мекунад. Зеро ки мо накҳати Масеҳ барои Худо дар миёни наҷотёфтагон ва дар миёни ҳалокшудагон ҳастем.

Суруди Сурудҳо 4:12 Биҳишт баста аст хоҳари ман, ҳамсари ман; чашма баста, чашмае баста.

Ин порча аз зебоӣ ва истисноии ишқи Маҳбуб сухан меронад.

1: Зебои ишқи маъшуқ

2: Истисноии ишқи маҳбуб

1: Ишаъё 62: 4-5 "Туро дигар таркшуда номида нахоҳанд шуд, ва замини ту дигар харобазор номида нахоҳад шуд, балки ту номида хоҳӣ шуд, ки лаззати Ман дар вай аст, ва замини ту зан гирифта шудааст; зеро ки Худованд аз ту писандидааст, ва замини шумо издивоҷ хоҳад кард.

2: Ирмиё 31:3 "Худованд аз дур ба ӯ зоҳир шуд. Ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин садоқати худро ба ту нигоҳ доштам".

Суруди Сурудҳо 4:13 Ниҳолҳои ту боғи анорест, ки меваҳои хушбӯй доранд; камфир, бо спикенард,

Суруди Сулаймон шодии муҳаббат ва издивоҷро таҷлил мекунад.

1: Ишқ мисли анор зебову ширин аст.

2: Издивоҷ неъмати гаронбаҳост, ки бояд қадр карда шавад.

1: Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед; Ба якдигар сабр кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бо касе ихтилоф дошта бошад: чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед. Ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки пайванди камолот аст.

2: Эфсӯсиён 5:22-33 - Эй занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сардори зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо аст, ва Ӯ наҷотдиҳандаи бадан аст. Бинобар ин, чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, бигзор занон низ дар ҳама чиз ба шавҳарони худ бошанд. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард; То ки онро бо шустани об бо калом тақдис ва пок созад.

Суруди Сурудҳо 4:14 Спикенард ва заъфарон; каламус ва дорчин, бо ҳама дарахтони ладан; Мирра ва алоэ, бо ҳама ҳанутҳои асосӣ:

Суруди суруд зебоии ишқи ду нафарро васф мекунад.

1: Ишқи ҳақиқӣ ҳадяи арзишманд ва хушбӯй аст, ҳамон гуна, ки дар ин байт зикр шудааст.

2: Муҳаббат аз ҳама ашёи моддӣ ё лаззат қиматбаҳотар аст, тавре ки дар ин порча ҳанут тасвир шудааст.

1: 1 Қӯринтиён 13:1-8 - Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; он ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест.

2:1 Юҳанно 4:16 - Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай сокин аст.

Суруди Сурудҳо 4:15 Чашмаи боғҳо, чоҳи обҳои ҳаёт ва ҷӯйҳо аз Лубнон.

Ин порча тасвири зебоии табиат ва фаровонии сарватхои хаётбахши он мебошад.

1. "Оби зинда: тароватбахш ва навсозии зиндагии мо"

2. «Зебоии табиат: тӯҳфаи Худо».

1. Юҳанно 4:14 Аммо ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд; балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чоҳи обе хоҳад шуд, ки то ҳаёти ҷовидонӣ меҷӯшад».

2. Забур 104:10-12 Ту дар водиҳо чашмаҳоро ҷорӣ мекунӣ; дар байни куххо чорй мешаванд; ба ҳар ҳайвони ваҳшии саҳро об медиҳанд; хари вахшй ташнагиашонро мешиканад. Дар паҳлӯи онҳо мурғони осмон сокинанд; дар байни шохахо суруд мехонанд. Аз манзили баланди худ кӯҳҳоро об медиҳӣ; замин аз самараи мехнати шумо сер мешавад.

Суруди Сурудҳо 4:16 Бедор шав, эй боди шимол! ва биё, эй ҷануб; ба боғи ман дам кунед, то ки ҳанут аз он берун равад. Бигзор маҳбуби ман ба боғи худ биёяд ва аз меваҳои хушбӯяш бихӯрад.

Маҳбубаро даъват мекунанд, ки ба боғ ворид шавад ва аз меваҳои хушбӯи он лаззат барад.

1: Мо даъват шудаем, ки ба боғи Худованд ворид шавем ва аз меваи рӯҳи Ӯ баҳраманд шавем.

2: Тавассути баракатҳои Худованд, мо метавонем дар боғи Ӯ лаззат ва шодӣ эҳсос кунем.

1: Забур 1:3 - Ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои об шинонда шудааст, ва дар мавсими худ мева медиҳад; барги вай низ пажмурда нахохад шуд; ва ҳар коре кунад, муваффақ хоҳад шуд.

2: Isaiah 61:11 - Зеро, чунон ки замин навдаи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ чизҳои кошташударо мерӯёнад; Пас, Худованд Худо дар пеши тамоми халқҳо адолат ва ҳамду сано ба вуҷуд хоҳад овард.

«Суруди Сулаймон» боби 5-ум ифодаи шеърии муҳаббати байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Он ҷудоии лаҳзае ва муштоқи баъдӣ ва пайвастани онҳоро тасвир мекунад.

Сархати 1: Арӯс хоберо тасвир мекунад, ки дар он дудилагӣ мекунад, ки дарро ба рӯи маҳбубааш кушояд, вақте ки ӯ дарро мезанад. Вақте ки вай қарор кард, ки ӯро ба хона иҷозат диҳад, ӯ аллакай рафтааст. Вай ӯро меҷӯяд, аммо пайдо карда наметавонад (Суруди Сулаймон 5:1-6).

Сархати 2: Духтарони Ерусалим аз арӯс дар бораи хислатҳои дӯстдоштаи худ мепурсанд ва ӯро водор мекунанд, ки хусусиятҳои ҷисмонии ӯро тасвир кунад ва муҳаббати амиқашро нисбати ӯ баён кунад (Суруди Сулаймон 5:7-8).

Сархати 3: Арӯс дар тамоми шаҳр ҷустуҷӯи маҳбуби худро идома дода, аз дигарон мепурсад, ки оё ӯро дидаанд. Вай ба посбонҳое дучор мешавад, ки бо ӯ бадрафторӣ мекунанд, аммо вай дар таъқиби худ устувор мемонад (Суруди Сулаймон 5:9-16).

Сархати 4: Дар ниҳоят, арӯс маҳбуби худро пайдо мекунад ва изҳор мекунад, ки то чӣ андоза ҳузури ӯро орзу мекунад. Вай зебоии ҷисмонии ӯро тасвир мекунад ва муҳаббаташро ба ӯ баён мекунад (Суруди Сулаймон 5:17).

Дар ҷамъбаст,
Таронаи Сулаймон боби панҷумро тасвир мекунад
ҷудоии муваққатии байни
арӯс ва дӯстдоштааш,
дар пайи орзую умеди онҳо ва дар ниҳоят ба вохӯрии онҳо тавассути ифодаҳои шоирона.

Тавсифи хобе, ки арӯс аз кушодани дар дудилагӣ мекунад, вақте ки дӯстдоштааш меояд.
Рафтани маҳбуб пеш аз иҷозати вуруд ба ҷустуҷӯи арӯс.
Муносибати бад аз ҷониби посбонон ҳангоми таъқиб қарор доштан.
Дар ниҳоят пайдо кардани маҳбуб ҳангоми изҳори хоҳиш ба ҳузури ӯ.
Тавсифи зебоии ҷисмоние, ки маҳбуб дар баробари изҳори муҳаббат дорад.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи эътирофи мушкилоти муваққатӣ, ки дар муносибатҳои ошиқона бо забони шоирона тасвир шудаанд. Таъкид кардани аҳамият ба субот, қатъият ва инчунин бартараф кардани монеаҳое, ки дар лаҳзаҳои ҷудошавӣ ё масофаи байни муносибатҳо дучор мешаванд. Илова бар ин, қайд кардани шодии ҳангоми вохӯрӣ бо шахси дӯстдошта ва изҳори муҳаббати амиқ нисбати онҳо.

Суруди Сурудҳо 5:1 Ман ба боғи худ омадаам, эй хоҳарам, ҳамсарам: Мирро бо ҳанут ҷамъ овардаам; Ман асали худро бо асали худ хӯрдам; Майи худро бо шири худ нӯшидам: Бихӯред, эй дӯстон; бинӯшед, оре, фаровон бинӯшед, эй маҳбубон.

Суруди таронаҳо ифодаи шоиронаи шодии ишқи зану шавҳар аст. Ин даъват барои иштирок дар шодии рӯҳонӣ ва ҷисмонии издивоҷ аст.

1. Шодиҳои муҳаббати оилавӣ: Даъват барои таҷриба кардани иҷроиши рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ

2. Издивоҷи худро бо наздикии рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ ғизо диҳед

1. 1 Қӯринтиён 7:2-5 - Павлус ҷуфти ҳамсаронро ташвиқ мекунад, ки якдигарро аз ҷиҳати ҷинсӣ қонеъ кунанд.

2. Эфсӯсиён 5:21-33 - Павлус зану шавҳарро ташвиқ мекунад, ки якдигарро бо муҳаббати бечунучаро эҳтиром кунанд.

Суруди Сурудҳо 5:2 Ман хобам, аммо дилам бедор мешавад: ин овози маҳбуби Ман аст, ки дарро дарафтода, мегӯяд: «Эй хоҳар, эй ишқи ман, кабӯтарам, беайби ман, зеро ки сарам аз шабнам пур шудааст, ва қуфлҳои ман бо қатраҳои шаб.

Маъшуқ аз дӯстдоштааш даъват мекунад, ки ӯро ба дарун равад.

1: Қудрати муҳаббат ва чӣ гуна он аз марзҳо убур мекунад.

2: Дар ишқ беайб будан чӣ маъно дорад.

1:1 Юҳанно 4:7-8 Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

2: Румиён 12:9-10 Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Суруди Сурудҳо 5:3 Ман куртаамро кашидам; чӣ тавр онро пӯшам? Ман пойҳоямро шустам; чӣ гуна онҳоро палид кунам?

Нотик дар Суруди Сурудҳо савол медиҳад, ки онҳо пас аз кашидани онҳо чӣ гуна метавонанд куртаҳои худро пӯшида ва пойҳои худро палид кунанд.

1. Аҳамияти муқаддас ва пок мондан дар фикру амал.

2. Мушкилоти нигоҳ доштани тавозуни байни ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ.

1. Ишаъё 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд".

2. 1 ба Қӯринтиён 6:19-20 - "Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки онро аз Худо доред? Шумо аз они худ нестед, зеро ки шумо бо нархи гарон харида шудаед. Худоро дар ҷисми худ ҳамду сано гӯед».

Суруди Сурудҳо 5:4 Маҳбуби ман дасташро ба сӯрохи дар гузошт, ва дарҳои ман барои ӯ ҷунбид.

Ровӣ муҳаббати ӯро нисбат ба маҳбубаш баён карда, тасвир мекунад, ки вақте ки ӯ дасташро аз дар мегузорад, эҳсосоти ӯ чӣ гуна ба ҷунбиш меояд.

1. Муҳаббат дар замони ҷудоӣ: Бозёфт кардани наздикӣ ҳангоми дур кардани иҷтимоӣ

2. Қудрати ламси ноаён: рӯҳбаланд кардани муҳаббати содиқ дар замонҳои дур

1. Ишаъё 49:16 - "Инак, Ман туро бар кафи дастҳои худ кандаам; деворҳои ту ҳамеша дар пеши ман ҳастанд."

2. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

Суруди Сурудҳо 5:5 Ман бархостам, то ки ба маҳбуби худ равам; ва дастонам аз мур ва ангуштонам аз мури хушбӯй бар дастаки қулф афтоданд.

Махбуба бархост то дари махбубаашро кушояд. Дастонаш аз мур ва ангуштонаш муаттари хушбӯй.

1: Мо бояд дилҳои худро ба Худованд кушоем ва бигзор муҳаббати Ӯ моро пур кунад.

2: Вақте ки мо ба Худо таслим мешавем, Ӯ моро аз файзу муҳаббати худ пур мекунад.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Эфсӯсиён 3:17-19 - То ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин бошад. Ва ман дуо мекунам, ки шумо, ки дар муҳаббат реша давонда ва устувор ҳастед, дар якҷоягӣ бо тамоми халқи муқаддаси Худованд қудрат дошта бошед, то бидонед, ки муҳаббати Масеҳ то чӣ андоза васеъ ва дароз ва баланд ва амиқ аст ва ин муҳаббатро бидонед, ки аз дониш болотар аст. то ки шумо ба андозаи тамоми пуррагии Худо пур шавед.

Суруди Сурудҳо 5:6 Ба маҳбуби худ кушодам; Аммо маҳбуби ман худро ба худ кашид, ва рафт. Ман ба ӯ занг задам, аммо ӯ ба ман ҷавоб надод.

Маҳбуб рафта буд ва сухангӯ онҳоро мечӯяд.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои ноумедӣ

2. Умед дар замони талафот

1. Марсияҳо 3:21-23 "Инро ба ёд овардам, бинобар ин умедворам. Аз марҳамати Худованд нест, ки мо нестем, зеро ки раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар нав мешаванд: вафодории ту бузург аст. "

2. Забур 34:18 "Худованд ба онҳое ки аз дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон ҳастанд, наҷот медиҳад".

Суруди Сурудҳо 5:7 Посбононе, ки дар гирду атрофи шаҳр мерафтанд, маро ёфта, заданд ва захмӣ карданд; посбонони девор пардаи маро аз ман гирифтанд.

Посбонон, ки дар гирду атрофи шаҳр мерафтанд, рӯйпӯши онҳоро гирифта, ба сухангӯ ҳамла карданд.

1: Мо бояд ҳамеша аз хатарҳои ҷаҳон огоҳ бошем ва барои муҳофизати худ ҳушёр бошем.

2: Худо ҳамеша дар лаҳзаҳои душворӣ бо мо аст, ҳатто вақте ки мо ҳис мекунем, ки моро партофта шудаем.

1: Забур 91: 9-10 "Зеро ки Худовандро, ки паноҳгоҳи ман аст, аз ҳама Таоло манзили худ сохтӣ; Ба ту ҳеҷ бадӣ нахоҳанд расид, ва ба манзили ту бало нахоҳанд расид."

2: Ишаъё 41:10 "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; туро қувват хоҳам дод; бале, ман туро ёрӣ хоҳам дод; бале, туро бо дасти рости адолати ман».

Суруди Сурудҳо 5:8 Ба шумо, эй духтарони Ерусалим!

Маъшуқро фармудаанд, ки дарёбанд ва аз ишқи ӯ бигӯянд.

1: Муҳаббат як эҳсоси қавӣ аст, ки метавонад аз ҳад зиёд бошад.

2: Мо бояд ҳамеша муҳаббати худро бо дигарон мубодила кунем, ҳатто агар он душвор бошад ҳам.

1: 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад.

2: Румиён 12: 9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

Суруди Сурудҳо 5:9 Маҳбуби ту аз маҳбуби дигар чӣ аст, эй зеботарини занон? Маҳбуби ту аз маҳбуби дигар чӣ аст, ки моро ин қадар васф мекунӣ?

Ин порча аз Суруди Сурудҳо мепурсад, ки оё аз ҳама маҳбуби дигар бузургтар маҳбубе ҳаст?

1. Бегонагии ишқ: Баррасии он ки маҳбуб аз ҳар чизи дигар бузургтар аст

2. Дарёфти тасаллӣ дар муҳаббат: омӯхтани қудрати ишқ дар замонҳои душвор

1. 1 Юҳанно 4:19, Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7, Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Суруди Сурудҳо 5:10 Маҳбуби ман сафед ва сурх аст, Сарвари байни даҳ ҳазорон аст.

Маъшуқро сафед ва сурхранг тавсиф мекунанд, аз ҳама барҷастатарин.

1. Ягона будани муҳаббати Худо

2. Зебоии муқаддасот

1. 1 Юҳанно 4:7–12

2. Забур 90:17

Суруди Сурудҳо 5:11 Сараш мисли тиллои маҳин аст, қуфлҳояш буттааст ва мисли зоғ сиёҳ аст.

Суруди таронаҳо зебоии маҳбубро васф карда, сари ӯро ҳамчун тиллои беҳтарин ва қуфлҳояшро чун зоғ бутта ва сиёҳ тасвир мекунад.

1. Зебоии маҳбуб: Ҷашни зебоии офариниши Худо

2. Қувваи муҳаббати ҳақиқӣ: Чӣ гуна муҳаббат аз боло мегузарад ва тағир меёбад

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 1 ба Қӯринтиён 13:1-4 - Гарчанде ки ман бо забонҳои одамон ва фариштагон гап мезанам ва хайрия надорам, ман мисли миси садонок ё санҷи зангзанӣ шудаам. Ва гарчанде ки ман атои нубувват дошта бошам ва ҳама асрор ва ҳама донишро мефаҳмам; ва гарчанде ки имон дорам, то кӯҳҳоро барканам ва садақа надорам, ман ҳеҷ нестам. Ва агарчи тамоми дороии худро барои таъом додани мискинон медиҳам, ва агар баданамро барои сӯхтан диҳам ва садақа надошта бошам, ба ман фоидае намебахшад.

Суруди Сурудҳо 5:12 Чашмони Ӯ мисли чашмони кабӯтарон дар канори дарёҳои об аст, ки бо шир шуста ва ба таври мувофиқ гузошта шудааст.

Чашмони маъшука дар лаби дарёхои об, поку зеборо ба чашми кабутар монанд мекунанд.

1: Бо чашми ишқ дидан.

2: Зебоӣ ва қудрати покӣ.

1: Матто 6:22 - Нури бадан чашм аст: Пас, агар чашми ту ягона бошад, тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд.

2: Масалҳо 20:11 - Ҳатто кӯдак аз рафтораш маълум аст, ки кори ӯ пок аст ва оё дуруст аст.

Суруди Сурудҳо 5:13 Рухсораҳои Ӯ мисли бистари хушбӯй, мисли гулҳои ширин аст: Лабҳояш мисли савсанҳо, Мирра хушбӯй.

Ин порча тасвири зебоии махбуб аст.

1. Зебоии ишќ дар офариниши Худо

2. Ҷустуҷӯи шодӣ аз чизҳои хурд

1. Забур 45:2 - Ту зеботарин фарзандони одамон ҳастӣ; файз бар лабони ту рехта мешавад.

2. Масалҳо 17:22 - Дили шодмон доруи хуб аст, аммо рӯҳи шикаста устухонҳоро хушк мекунад.

Суруди Сурудҳо 5:14 Дастҳои Ӯ мисли ҳалқаҳои тиллои бо берилл гузошташуда аст: шиками ӯ мисли устухони фил, ки бо сапфир пӯшида шудааст.

Ин порча дар бораи зебоии маҳбуб сухан гуфта, дастони ӯро ҳамчун ҳалқаҳои тиллоии бо берилл гузошташуда ва шиками ӯро ҳамчун устухони фил, ки бо сапфир фаро гирифта шудаанд, тасвир мекунад.

1. Зебоии ишқ: Тадқиқи Суруди Сурудҳо 5:14

2. Қувваи Муҳаббати Худо: Чӣ тавр Муҳаббати Худо моро дигаргун месозад

1. Ишаъё 53:2 - Зеро ки ӯ дар пеши назари ӯ чун гиёҳи нарм ва мисли решае аз хоки хушк нашъунамо хоҳад ёфт: вай шакл ва зебоӣ надорад; ва ҳангоме ки Ӯро бубинем, ҳеҷ зебоие нест, ки Ӯро орзу кунем.

2. 1 Петрус 1:24 - Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҷалоли инсон мисли гули алаф аст. Алаф пажмурда мешавад ва гули он мерезад.

Суруди Сурудҳо 5:15 Пойҳои Ӯ мисли сутунҳои мармар аст, ки бар пояҳои тиллои маҳин гузошта шудаанд; чеҳраи ӯ мисли Лубнон аст, ва мисли кедрҳо зебост.

Маҳбуба бо бузургӣ тасвир шудааст, ки пойҳояшро ба сутунҳои мармарӣ, ки бар ҷӯробҳои тиллои маҳин гузошта шудаанд ва чеҳрааш мисли кедрҳои пурҳашамати Лубнон.

1. Дидани ҷамоли маҳбуб: Тавассути ҷалоли Худо

2. Зиндагӣ дар шукӯҳу шаҳомат: Таҷрибаи сарвати файзи Худо

1. Забур 45:2 - "Ту аз фарзандони одамӣ зеботар ҳастӣ: файз дар лабони ту рехта мешавад, бинобар ин Худо туро то абад баракат додааст".

2. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонд, ва маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домод. худро бо зеварҳост, ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад».

Суруди Сурудҳо 5:16 Даҳони Ӯ аз ҳама ширин аст: бале, ӯ ҳама зебост. Ин аст маҳбуби ман ва ин дӯсти ман, эй духтарони Ерусалим.

Ин порча аз он сухан меравад, ки маҳбуб ширин ва дилпазир тавсиф мешавад.

1: Маҳбуби мо ширин ва дилпазир аст - Забур 33:8

2: Муҳаббат олӣ аст - 1 Қӯринтиён 13

1: Забур 34:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2:1 Қӯринтиён 13 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур.

Суруди Сулаймон боби 6 муколамаи шоиронаи байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Он мубодилаи дилчаспро тасвир мекунад, ки муҳаббат ва хоҳиши амиқеро, ки онҳо нисбат ба якдигар доранд, ифода мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки арӯс дар ҷустуҷӯи дӯстдоштаи худ ва орзуи пайдо кардани ӯ. Вай ба ӯ мафтуни худро баён карда, зебоии ӯро тавсиф мекунад ва ӯро бо дигарон муқоиса мекунад (Суруди Сулаймон 6:1-3).

Сархати 2: Маҳбуба ба ҷустуҷӯи арӯс ҷавоб дода, зебоии ӯро эътироф мекунад ва муҳаббаташро ба ӯ тасдиқ мекунад. Ӯ фазилатҳои ӯро ситоиш мекунад ва ӯро ба як шаҳри зебо муқоиса мекунад (Суруди Сулаймон 6:4-7).

Параграфи 3: Дӯстони арӯс ҳамроҳ шуда, зебогии ӯро таъриф мекунанд ва мепурсанд, ки куҷо рафтааст. Онҳо ӯро ташвиқ мекунанд, ки баргардад, то онҳо минбаъд низ муҳаббати худро ҷашн гиранд (Суруди Сулаймон 6:8-10).

Параграфи 4: Арӯс дар посух мегӯяд, ки чӣ гуна аз ҳузури маҳбубааш ғамгин шуда буд ва лаҳзаҳои маҳрамонаи онҳоро бо ҳам нақл мекунад. Вай изҳор мекунад, ки ӯ дар байни дигарон беназир аст (Суруди Сулаймон 6:11-13).

Дар ҷамъбаст,
Суруди Сулаймон боби шашумро ошкор мекунад
орзуи бездид,
ситоиши зебоии якдигар,
ва ҷашни ишқи беназири онҳо.

Арӯс дар ҷустуҷӯи маҳбуб; таассурот баён карданд.
Муҳаббати тасдиқкунандаи муҳаббат; ситоиш барои арӯс.
Дӯстон ба ҳамду сано ҳамроҳ мешаванд; ҳавасмандгардонӣ.
Арӯс аз ҳузур ғарқ шуд; мухаббати бехамто тасдик намуд.

Дар ин боб табодули дилчасп байни арӯсу домод тасвир шуда, орзуи амиқи онҳоро нисбат ба якдигар баён мекунад. Ин мафтуни мутақобилаи онҳоро таъкид мекунад, зеро онҳо зебоӣ ва фазилатҳои якдигарро тавсиф мекунанд. Дӯстон ба ҷашни ишқи худ ҳамроҳ шуда, онҳоро ташвиқ мекунанд, ки аз нав муттаҳид шаванд, то ки онҳо якҷоя хурсандиро идома диҳанд. Боб бо он хотима меёбад, ки арӯс дар бораи лаҳзаҳои маҳрамонае, ки бо дӯстдоштааш муштарак буд, ёдоварӣ мекунад ва беҳамтоии ӯро дар байни дигарон тасдиқ мекунад. Дар маҷмӯъ, он ҳисси хоҳиши шадид, дилбастагӣ ва ҷашнро дар заминаи муҳаббати ошиқона байни ду шахсе, ки ба ҳамдигар сахт содиқанд, ифода мекунад.

Суруди Сурудҳо 6:1 Маҳбуби ту куҷо рафт, эй зеботарин занон? маҳбуби ту куҷо шуд? то ки ӯро бо ту ҷустуҷӯ кунем.

Маҳбуби одилтарини занон рафтааст ва онҳо ӯро меҷӯянд.

1. "Ҷустуҷӯи маҳбуб"

2. «Дар пайи ишқ»

1. Матто 7:7-8 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2. Масалҳо 8:17 - "Ман дӯст медорам онҳоеро, ки Маро дӯст медоранд; ва онҳое ки Маро барвақт меҷӯянд, Маро хоҳанд ёфт".

Суруди Сурудҳо 6:2 Маҳбуби ман ба боғи худ, ба катҳои хушбӯй фуруд омад, то дар боғҳо бихӯрад ва савсанҳо ҷамъ кунад.

Дӯстдоштаи ман ба боғи худ рафтааст, то аз зебоии он лаззат барад ва савсанҳо ҷамъ кунад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки барои қадр кардани зебоии офаридаҳои Ӯ вақт ҷудо кунем.

2: Мо метавонем аз чизҳои оддии ҳаёт шодӣ пайдо кунем, ба монанди боғи савсанҳо.

1: Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту ато хоҳад кард.

2: Матто 6:25-33 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед?

Суруди Сурудҳо 6:3 Ман маҳбуби ман ҳастам, ва маҳбуби Ман аз они Ман аст: вай дар миёни савсанҳо мечархад.

Ман ва маҳбуби ман ба ҳамдигар содиқем ва робитаи илҳоми илоҳӣ дорем.

1. Шодии садоқат дар издивоҷ

2. Даравидани мукофоти ишқ

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб ованд, ресмони сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пуртоқат ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Суруди Сурудҳо 6:4 Ту зебоӣ, эй ишқи ман, мисли Тирсо, зебо мисли Ерусалим, даҳшатнок мисли лашкари бо байрақҳо.

Маъшуқро аз зебоии худ ситоиш мекунанд, ба лашкари тавоно монанд мекунанд.

1. Зебои махбуб: Чашни неруи ишк

2. Қувваи ишқ: Ҷустуҷӯи қудрат дар зебоӣ

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда тавонед.

Суруди Сурудҳо 6:5 Чашмони худро аз ман дур кун, зеро ки онҳо маро мағлуб кардаанд: мӯи ту мисли рамаи бузҳоест, ки аз Ҷилъод пайдо мешаванд.

Маъшуқ талаб мекунад, ки нигоҳи маъшуқ хотима бахшад, зеро он аз ҳад зиёд буд.

1. Қудрати ишқ: Оғӯши қувваи маҳрамона

2. Зебоии қабул: раҳо кардани фишори камол

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур. Он дигаронро беобрӯ намекунад, худписандӣ намекунад, ба осонӣ ба хашм намеояд, хатогиҳоро сабт намекунад. Муҳаббат аз бадӣ лаззат намебарад, балки бо ростӣ шод мешавад. Ҳамеша муҳофизат мекунад, ҳамеша бовар мекунад, ҳамеша умедвор аст, ҳамеша устувор аст.

Суруди Сурудҳо 6:6 Дандонҳои ту мисли рамаи гӯсфандоне ҳастанд, ки аз шустан мебароянд, ва ҳар яке дугоникҳо зоид, ва дар миёни онҳо як нозой нест.

Дар ин порча ба зебоии маъшуқа, ки дандонҳояшро ба рамаи гӯсфанд монанд мекунанд, таъкид мекунад.

1. Зебоии маҳбуб: Дар офариниши Худованд шодӣ ёфтан

2. Такомули офариниши Худо: Таҷлили ҳадяҳои Ӯ

1. Забур 119:71 - Барои ман хуб аст, ки азоб кашидаам, то ки фароизи Туро омӯзам.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Суруди Сурудҳо 6:7 Чун пораи анор маъбадҳои ту дар қуфлҳои туст.

Ин порча муқоисаи зебоии зан ва зебоии анорро нишон медиҳад.

1. Зебоии офариниши Худо - омӯхтани зебоии ҷаҳони гирду атроф ва чӣ гуна он ҷалоли Худоро инъикос мекунад.

2. Арзиши зебоии ботинӣ - Таҷлили зебоии рӯҳи зан ва чӣ гуна он аз зебоии ҷисмонии ӯ ба маротиб бештар аст.

1. Забур 139:14 - «Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам».

2. 1 Петрус 3:3-4 - «Бигзор ороиши шумо берун аз бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ, ё либосе, ки мепӯшед, набошед, балки ороиши шумо шахси пинҳонии дил бо зебоии бефаноӣ бошад. рӯҳи ҳалим ва ором аст, ки дар назари Худо хеле гаронбаҳост».

Суруди Сурудҳо 6:8 Ҳаштод малика ва ҳаштод суррия ва духтарони бешумор.

Дар «Суруди таронаҳо» зебоӣ ва қадри маҳбуб васф шуда, зикр мегардад, ки ӯ аз ҳар зани дигар матлубтар аст.

1. Дидани арзиши Маҳбуб: Омӯзиш дар Суруди Сурудҳо 6:8

2. Қадр кардани зебоии ҳақиқӣ: Мулоҳиза дар бораи Сурудҳо 6:8

1. Масалҳо 31:10-31 - Тавсифи зани идеалӣ.

2. Забур 45:10-17 - Таронае, ки зебоии маликаро ситоиш мекунад.

Суруди Сурудҳо 6:9 Кабӯтари ман, беайби ман як аст; вай ягона модари худ аст, вай интихобкардаи ӯст, ки ӯро зоид. Духтарон вайро дида, баракат доданд; Оре, маликаҳо ва суррияғон, ва ӯро ситоиш карданд.

Дар Суруди Сурудҳо 6:9 зане тасвир шудааст, ки ҳамаи онҳое, ки ӯро мебинанд, таърифу баракат медиҳанд.

1. "Зебоии ишқи Худо: Ҷашни зани фазилат"

2. "Муборак аз ҳама: Подошҳои адолат"

1. Масалҳо 31:10 - "Зани дорои хислати олиҷаноб, ки метавонад пайдо кунад? Вай аз ёқут қиматтар аст".

2. Забур 19:7-8 - "Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро тароват мебахшад. Шариатҳои Худованд эътимоднок аст, оддиро хирадманд мегардонад. Аҳкоми Худованд дуруст аст ва дилро шод мегардонад. аҳкоми Худованд мунаввар аст ва ба чашмон нур мебахшад».

Суруди Сурудҳо 6:10 Кист он касе, ки чун саҳар ба пеш менигарад, мисли моҳ зебо, мисли офтоб равшан ва даҳшатнок мисли лашкар бо байрақҳо?

Ин порча пурсида мешавад, ки зане ки ин қадар зебост?

1: Худо ҳамаи моро бо зебоии беҳамто офаридааст ва мо бояд аз кӣ будани худ фахр кунем.

2: Зебогии Худо дар мо инъикос ёфтааст ва мо бояд барои қадр кардани он вақт ҷудо кунем.

1: 1 Петрус 3: 3-4 - "Зинати шумо берун аз бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ, ё либосе, ки мепӯшед, набошед, балки ороиши шумо махфии дил бо зебоии бебозгашт бошад. рӯҳи ҳалим ва ором аст, ки дар назари Худо хеле гаронбаҳост».

2: Забур 139:14 - "Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам. Аҷоиб аст аъмоли Ту; ҷони ман онро хуб медонад."

Суруди Сурудҳо 6:11 Ман ба боғи чормағз фуромадам, то ки меваҳои водиро бубинам, ва бубинам, ки оё ток шукуфтааст ва анорҳо шукуфтаанд?

Маърузачӣ ба боги чормагззор рафта, меваю набототи водиро мушохида мекунад.

1. Омӯзиши қаноатмандӣ бо он чизе, ки мо дорем ва он чи Худо ба мо додааст.

2. Тарбияи қадршиносӣ ва шукргузорӣ ба зебоиҳои табиат.

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Забур 65:9-13 - Шумо ба замин меравед ва онро об медиҳед; шумо онро хеле бой мегардонед; дарёи Худо пур аз об аст; Ту ғаллаи онҳоро таъмин мекунӣ, зеро ки онро тайёр кардаӣ. Ба куракхояш фаровон об медихӣ, пушташро чой дода, бо борон нарм мекунӣ, нашъунамои онро баракат медихӣ. Ту бо неъмати худ солро тоҷ мекунӣ; роҳҳои вагонҳои шумо аз фаровонӣ пур мешавад. Чарогоххои биёбон пур мешавад, талу теппахо аз шодӣ камар баста, маргзорхо рама мепушанд, водихо бо галла меруёнанд, бо шодӣ фарьёд мезананд ва суруд мехонанд.

Суруди Сурудҳо 6:12 Ё ҳаргиз медонистам, ҷонам маро мисли аробаҳои Амминадиб сохтааст.

Гуфтор дар Суруди Сурудҳо 6:12 муҳаббати худро ба касе баён мекунад ва чӣ тавр ин ба онҳо ногаҳон ва ғайричашмдошт эҳсос кардааст.

1. Қувваи ишқ: Чӣ гуна бояд аз ишқ рабуда шавад.

2. Интихоби дӯст доштани бечунучаро: Чӣ гуна бояд мисли аробаҳои Амминадиб бошад.

1. 1 Юҳанно 4:7-8 Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд шудааст ва Худоро мешиносад. Касе, ки дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 Муҳаббат тӯлонӣ азоб мекашад ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад намекунад; ишқ худ ба худ намеравад, мағрур намешавад; даҒалона рафтор намекунад, худашро намеҷӯяд, ба ғазаб намеояд, бадӣ намекунад; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шодӣ мекунад; ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Суруди Сурудҳо 6:13 Баргард, баргард, эй Шуломӣ! баргардед, баргардед, то туро бубинем. Дар Шуломӣ чӣ хоҳед дид? Чунон ки ротаи ду лашкар буданд.

Ин порча аз Суруди Сурудҳо 6:13 дар бораи зебоии шуломӣ сухан меронад ва ӯро тавре тасвир мекунад, ки гӯё вай лашкари ду нафар бошад.

1. Зебоии Шуламит ва Қудрати офариниши Худо

2. Ҷалоли Шуломӣ ва Бузургии Худованд

1. Забур 45:11 "Пас подшоҳ зебогии туро бисёр хоҳад хост, зеро ки Ӯ Парвардигори туст; ва Ӯро парастиш кун".

2. 2 ба Қӯринтиён 3:18 "Аммо ҳамаи мо, бо чеҳраи кушод, ки дар шиша ҷалоли Худовандро мебинем, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил ёфтаем, чунон ки аз Рӯҳи Худованд."

Суруди Сулаймон боби 7 муколамаи шоиронаи байни арӯс ва маҳбубашро идома медиҳад. Он табодули шаҳвонӣ ва маҳрамонаро тасвир мекунад, ки зебоии ҷисмонӣ ва хоҳиши онҳоро ба ҳамдигар нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки маҳбуб зебоии ҷисмии арӯсро ситоиш карда, ба симои зебо ва хислатҳои дилрабои ӯ таваҷҷӯҳ мекунад. Ӯ ба чашмҳо, мӯйҳо, дандонҳо, лабҳо ва гардани вай маъқул аст (Суруди Сулаймон 7:1-5).

Сархати 2: Арӯс ба суханони дӯстдоштааш бо изҳори хоҳиши худ ба ӯ ҷавоб медиҳад. Вай ӯро даъват мекунад, ки дар боғе, ки аз бӯи хушбӯй пур шудааст, аз лаззатҳои муҳаббати онҳо баҳра барад (Суруди Сулаймон 7:6-9).

Сархати 3-ум: Маҳбуба ба ситоиши зебоии арӯсаш идома дода, ба қомат, камар, шикам ва ронҳои ӯ таваҷҷӯҳ мекунад. Ӯ ӯро бо унсурҳои гуногуни табиӣ, ба монанди дарахти хурмо ё токзор муқоиса мекунад (Суруди Сулаймон 7:10-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳафтуми Суруди Сулаймон нишон медиҳад
ситоиш барои зебоии ҷисмонии якдигар,
даъват ба лаззатҳои ишқ,
ва муқоиса бо унсурҳои табиӣ.

Маҳбуба ситоиши зебоии арӯс.
Арӯс изҳори хоҳиш; даъват.
Маҳбуб ҳамду санои давомдор; мукоиса.

Ин боб мубодилаи маҳрамонаи байни арӯсу домодро тасвир мекунад, ки онҳо ҷолибияти ҷисмонии ҳамдигарро ҷашн мегиранд. Он[о [ам ба [амдигарро тавассути тасвири шоиронаи узв ва хусусият[ои мушаххаси бадан баён мекунанд. Маҳбуб маҳбуби худро бо унсурҳои гуногуни табиӣ, ки рамзи ҳосилхезӣ ва фаровонӣ доранд, муқоиса мекунад. Даъвати арӯс вуҷуд дорад, ки дар як боғи маҷозӣ пур аз лаззатҳои ҳассос ба муҳаббати дилчасп машғул шавад. Дар маҷмӯъ, он ҷашни ҳассосиятро дар заминаи муҳаббати ошиқона байни ду шахсе, ки ба ҳамдигар сахт ҷалб шудаанд, тасвир мекунад.

Суруди Сурудҳо 7:1 Чӣ зебост пойҳои ту бо пойафзол, эй духтари шоҳзода! буғумҳои ронҳои ту мисли ҷавоҳирот аст, кори дасти як коргари маккор.

Духтари шоҳзодаро барои зебоии худ таъриф мекунанд ва барои ҳунармандии моҳираш таъриф мекунанд.

1. Зебоӣ пӯсти амиқ аст: Зебоии ботинии як ҳунарманди моҳир

2. Тавассути офариниши Худо: Таҷлили зебоии ҳунарманди моҳир

1. Масалҳо 31:10-31 - Фазилати зани қобилиятнок

2. Забур 138:14 - Офариниши Худо инсоният ва зебоии он

Суруди Сурудҳо 7:2 Нофи ту мисли косаи гирд аст, ки нӯшокиро намехоҳад; шиками ту мисли теппаи гандумест, ки бо савсанҳо печонда шудааст.

Ин байт зебоии маъшуќро бо забони шоирона тасвир намуда, нофи ўро ба коса ва шиками ўро ба теппаи гандум, ки дар ињотаи савсан аст, муќоиса кардааст.

1. Зебоии маҳбуб: Ба қадри вижагиҳои ҳар як шахс

2. Арзиши ишқ: дидани фаротар аз ҷалби ҷисмонӣ

1. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз ҷисм аст, аммо шахси зино бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

2. Забур 139:14 - Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ки ман тарсончак ва аҷиб офарида шудаам. Аҷоиб аст корҳои шумо; рӯҳи ман онро хеле хуб медонад.

Суруди Сурудҳо 7:3 Ду синаи ту мисли ду ҷасади дугониканд.

Дар «Суруди таронаҳо» зебоии суханварро ба ду дугоникҳои ҷавони молик муқоиса мекунад.

1. Зебоии Худованд: Мулоҳиза дар бораи Суруди Сурудҳо 7:3

2. Дидани офариниши Худо: ҷалоли табиат дар Суруди Сурудҳо 7:3

1. Забур 103:19-20 - Ӯ моҳро барои нишон додани фаслҳо сохт; офтоб ғуруби худро медонад. Ту торикӣ меорӣ, шаб аст, ки тамоми ҳайвоноти ҷангал медароянд.

2. Айюб 39:1-4 - Оё ту медонӣ, ки бузҳои кӯҳӣ чӣ вақт таваллуд мекунанд? Оё шумо гӯсолакунии охуҳоро мушоҳида мекунед? Оё шумо метавонед моҳҳоеро, ки анҷом медиҳанд, ҳисоб кунед ва оё медонӣ, ки он вақт таваллуд мекунанд, вақте ки онҳо барои зоидани бачаҳои худ ба зону мезананд ва аз меҳнати худ раҳо мешаванд?

Суруди Сурудҳо 7:4 Гарданат мисли бурҷи устухони фил аст; чашмони ту мисли ҳавзҳои моҳӣ дар Ҳешбон, назди дарвозаи Батраббим; бинии ту мисли бурҷи Лубнон аст, ки ба сӯи Димишқ менигарад.

Зебоии офаридаҳои Худо аз гардани боҳашамати бурҷи фил то чашмони дилрабои ҳавзи моҳӣ дар Ҳешбон беҳамто аст.

1. Зебоӣ: Зебоии ғайби офаридаи Худо

2. Муқоиса: Муқоиса кардан бо зебоии офаридаи Худо

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Забур 19:1-2 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб донишро нишон медиҳад".

Суруди Сурудҳо 7:5 Сари ту бар ту мисли Кармил аст, ва мӯйи сари ту мисли арғувон аст; шоҳ дар галереяҳо баргузор мешавад.

Зебоии маъшуқро бо шукуфоии Кармел ва ҷонбахши арғувон муқоиса мекунанд.

1. Муҳаббати Худо зебо, ҷонбахш ва сероб аст.

2. Дар ҳузури подшоҳ ризоят ёфтан.

1. Забур 16:11 - "Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст".

2. Ишаъё 33:17 - "Чашмони шумо подшоҳро дар зебогии худ хоҳанд дид; онҳо заминеро хоҳанд дид, ки дуртар аст."

Суруди Сурудҳо 7:6 Чӣ одилона ва чӣ дилпазир ҳастӣ, эй ишқ, барои лаззатҳо!

Нотиқ дар Суруди Сурудҳо 7:6 ба маҳбуби онҳо изҳори тааҷҷуб мекунад ва онҳоро ҳамчун «одилона ва гуворо» ва пур аз лаззат тавсиф мекунад.

1. Зебоии ишқ: Таҷлили аҷиби муносибатҳо

2. Дӯст доштани Худо ва дӯст доштани дигарон: дарёфти шодӣ дар лаззати ҳамдигар

1. Филиппиён 2:3-4 Бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2. 1 Юҳанно 4:7-8 Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

Суруди Сурудҳо 7:7 Ин қомати ту мисли дарахти хурмо аст, ва синаи ту ба хӯшаҳои ангур.

«Суруди тарона» зебоии маъшукаашро васф карда, қади онҳоро ба дарахти хурмо ва синаҳоро ба гулҳои ангур монанд мекунад.

1. Зебоии ишқ: Мулоҳиза дар бораи Суруди Сурудҳо 7:7

2. Дидани ҷалоли Худо дар муҳаббати инсонӣ: Омӯзиши маънои Суруди Сурудҳо 7:7

1. Ишаъё 61:3 - «то ки ба онҳо тоҷи зебоӣ ба ҷои хокистар, равғани шодӣ ба ҷои мотам ва либоси ҳамду сано ба ҷои рӯҳи ноумедӣ ато кунанд. аз Худованд барои намоиши ҷалоли худ».

2. Забур 90:17 - «Бигзор файзи Худованд Худои мо бар мо сокин бошад; кори дастҳои моро барои мо устувор гардон, бале, кори дастҳои моро устувор гардон».

Суруди Сурудҳо 7:8 Ман гуфтам: "Ба назди дарахти хурмо мебароям, шохаҳои онро хоҳам гирифт: алҳол синаи ту мисли гулҳои ток хоҳад буд, ва бӯи бинии ту мисли себ хоҳад буд;

Маҳбуб нисбат ба зебоии шарики худ муҳаббат ва мафтуни худро баён мекунад.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро ва комил аст

2. Зебоии наздикӣ дар муносибатҳо

1. 1 Юҳанно 4:10 - «Муҳаббат дар ин аст, ки мо Худоро дӯст дошта бошем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад».

2. Суруди Сурудҳо 4:7 - "Ту ҳама зебо ҳастӣ, дӯсти ман, дар ту ҳеҷ айбе нест".

Суруди Сурудҳо 7:9 Ва боми даҳони ту мисли шароби беҳтарин барои маҳбуби ман аст, ки бо ширинӣ фурӯ рафта, лабони хуфтаро ба забон меовард.

Даҳони маъшуқро ҳамчун шароби беҳтарин тавсиф мекунанд, ки бо ширинӣ фурӯ меравад ва хобидагонро ба сухан водор мекунад.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханони мо ба атрофиёнамон таъсир мерасонанд

2. Ширинии меҳрубонӣ: Чӣ тавр суханони мо метавонанд барои эҷоди ҷаҳони беҳтар кӯмак расонанд

1. Масалҳо 16:24 - Суханони гуворо мисли асал, ширинии ҷон ва саломатӣ ба устухонҳо мебошанд.

2. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.

Суруди Сурудҳо 7:10 Ман маҳбуби ман ҳастам, ва хоҳиши ӯ ба ман аст.

Маҳбуб дар муҳаббат ва хоҳиши ҳамдигар ба ҳамдигар шодӣ зоҳир мекунанд.

1. Омӯзиши ишқ: Маънии суруди суруд

2. Парвариши муҳаббат дар издивоҷ: Қувваи хоҳиши тарафайн

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-8 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур. Он дигаронро беобрӯ намекунад, худписандӣ намекунад, ба осонӣ ба хашм намеояд, хатогиҳоро сабт намекунад. Муҳаббат аз бадӣ лаззат намебарад, балки бо ростӣ шод мешавад. Ҳамеша муҳофизат мекунад, ҳамеша бовар мекунад, ҳамеша умедвор аст, ҳамеша устувор аст.

Суруди Сурудҳо 7:11 Биё, эй маҳбуби ман, ба саҳро биравем; биёед дар кишлокхо истикомат кунем.

Нотик дар Суруди Сурудҳо 7:11 маҳбуби онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба саҳро баромада, дар деҳот вақт гузаронанд.

1. Муҳаббати Худо моро ба ҳам меорад ва ба ҷаҳон барои омӯхтан ва кашф мекунад.

2. Зебоии табиат ва ҷомеаро бояд дар якҷоягӣ бо касе, ки дӯст медорем, эҳсос кунем.

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб ованд, ресмони сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Суруди Сурудҳо 7:12 Биёед барвақт ба токзорҳо барем; бубинем, ки оё ток мешукуфад, оё ангури нарм пайдо мешавад ва анорҳо мешукуфанд: дар он ҷо ба ту муҳаббатҳои худро хоҳам дод.

Дар Суруди Сурудҳо 7:12, дӯстдорон ташвиқ карда мешаванд, ки ба токзорҳо бираванд ва бубинанд, ки ток мешукуфад ва мева шукуфта истодааст.

1. Шодии ишқ: Дар ишқи Худо қувват ёфтан

2. Муҳаббат дар гул: Парвариши меваи муҳаббат дар ҳаёти мо

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

Суруди Сурудҳо 7:13 Мандраҳо бӯй мекунанд, ва дар назди дарвозаҳои мо ҳар гуна меваҳои нав ва кӯҳна ҳастанд, ки барои ту, эй маҳбуби ман, ҷамъ овардаам.

Ин порча аз фаровонии тароват ва лаззате, ки маҳбуб пешкаш мекунад, сухан меронад.

1. Фаровонии Худо тӯҳфаест, ки онро бо дигарон мубодила кардан мумкин аст.

2. Шодии додан ин хурсандие аст, ки Худо барои мо мехоҳад.

1. Юҳанно 15:11 - «Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бошад, ва шодии шумо пур шавад».

2. Масалҳо 11:25 - "Ҳар кӣ баракат меорад, сарватдор мешавад ва касе ки об медиҳад, худаш об мешавад".

«Суруди Сулаймон» боби 8-ум ифодаи шеърии муҳаббати байни арӯс ва дӯстдоштаи ӯро ба анҷом мерасонад. Он пайванди пойдори онҳо, муҳаббати амиқ ва қудрати муҳаббатро ҷашн мегирад.

Параграфи 1: Арӯс хоҳиши худро баён мекунад, ки дӯстдоштаи худро ҳамчун бародаре дошта бошад, ки бидуни шарму шарм ӯро дар назди мардум пайдо кунад. Вай вохӯриҳои аввали онҳоро ба ёд меорад ва муҳаббати бепоёни худро нисбат ба ӯ тасдиқ мекунад (Суруди Сулаймон 8:1-4).

Сархати 2: Арӯс ба духтарони Ерусалим муроҷиат карда, онҳоро даъват мекунад, ки то он даме, ки муҳаббат омода нашавад, муҳаббатро бедор накунанд ва халалдор накунанд. Вай изҳор мекунад, ки муҳаббат мисли марг қавӣ ва тоқатнопазир мисли қабр аст (Суруди Сулаймон 8:5-7).

Сархати 3: Арӯс замонеро ба ёд меорад, ки маҳбубаш аз зери дарахти себ пайдо кардааст. Вай лаҳзаҳои хурсандиовареро, ки онҳо бо ҳам мубодила мекарданд, ба ёд меорад ва изҳори таманнои худро ба оғӯши ӯ баён мекунад (Суруди Сулаймон 8:8–10).

Параграфи 4: Арӯс бо дӯстдоштаи худ сӯҳбат мекунад ва хоҳиши худро баён мекунад, ки муҳаббати онҳо бо ӯҳдадории пойдор мӯҳр карда шавад. Вай муҳаббати онҳоро ба шӯълае муқоиса мекунад, ки онро хомӯш кардан ғайриимкон аст ва мегӯяд, ки обҳои зиёд онро хомӯш карда наметавонанд (Суруди Сулаймон 8:11-14).

Дар ҷамъбаст,
Суруди Сулаймон боби ҳаштум ҷашн гирифта мешавад
пайванди пойдор ва муҳаббати амиқ
байни арӯс ва маҳбубаш тавассути ифодаҳои шоирона.

Изҳори хоҳиши дӯстдоштаи бародар будан ва ба ёд овардани вохӯриҳои аввал.
Тасдиқи муҳаббати бепоёне, ки нисбат ба маҳбуб зоҳир мешавад.
Муроҷиат ба духтарони Ерусалим, ки ба сабр дар бедоршавӣ ё халалдор кардани муҳаббат даъват мекунад.
Эълон кардани қуввае, ки дар муҳаббат пайдо мешавад, бо марг ё қабр муқоиса карда мешавад.
Ёдоварӣ аз лаҳзаҳои шодмонӣ дар зери дарахти себ ва изҳори орзуи оғӯш.
Хоҳиши ӯҳдадории пойдор ҳангоми муқоисаи муҳаббати онҳо ба шӯълаи хомӯшнашаванда.

Пешниҳоди фаҳмишҳо дар бораи шинохти амиқ, қувват ва дарозумрӣ бо ишқи ҳақиқии ошиқона, ки тавассути забони шоирона тасвир шудааст. Таъкид кардани аҳамият ба ӯҳдадорӣ, эътимод ва садоқати бепоён дар муносибатҳо. Илова бар ин, таъкид кардани қудрате, ки муҳаббати ҳақиқӣ дорад ва қобилияти муқовимат ба мушкилот ё таъсироти беруна, ки бо мурури замон ба вуҷуд меоянд.

Суруди Сурудҳо 8:1 Кош мисли бародари ман мебудӣ, ки синаи модарамро мемакид! Вақте ки туро берун меёбам, туро мебӯсам; Оре, ман набояд хор карда шавам.

Маърузачӣ орзу мекунад, ки бо махбубашон чукуртар алока дошта бошад, орзу мекунад, ки онхо мисли бародар наздик бошанд.

1. Қувваи маҳрамона: омӯхтани умқи ишқи пайванд

2. Муҳаббат берун аз оила: Ҷустуҷӯи робитаҳои азиз дар ҷойҳои ғайримуқаррарӣ

1. Юҳанно 15:13, "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. 1 Юҳанно 4:7-8, "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Суруди Сурудҳо 8:2 Ман туро роҳнамоӣ мекардам ва ба хонаи модарам меовардам, ки ба ман насиҳат медиҳад: аз шароби анори ман ба ту шароби хушбӯй менӯшам.

Нотик дар «Суруди таронаҳо» изҳори хоҳиш мекунад, ки маҳбуби худро ба хонаашон биёрад ва бо онҳо шароби хушбӯй ва шарбати анори онҳоро мубодила кунад.

1. Муҳаббати Худо: Чӣ тавр онро тавассути меҳмондорӣ баён кардан мумкин аст

2. Назари Китоби Муқаддас оид ба меҳмондорӣ ва баракати дигарон

1. Румиён 12:13: Барои эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед.

2. 1 Петрус 4:9: Бе шикоят ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед.

Суруди Сурудҳо 8:3 Дасти чапаш зери сарам бошад, ва дасти росташ маро ба оғӯш кашад.

Суруди Сурудҳо 8:3 муносибати наздики байни ду нафарро таъкид намуда, хоҳиши наздикии ҷисмониро ифода мекунад.

1. "Маҳрамии ишқ: Бозёфт кардани наздикӣ дар муносибатҳо"

2. «Қувваи ламс: маънои наздикӣ дар ишқ»

1. Румиён 12:10, "Ба якдигар дар муҳаббат содиқ бошед. Якдигарро аз худатон болотар эҳтиром кунед".

2. Эфсӯсиён 5:21, «Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед».

Суруди Сурудҳо 8:4 Ба шумо, эй духтарони Ерусалим, амр медиҳам, ки то даме ки Ӯ бихоҳад, бедор нашавед ва муҳаббати маро бедор накунед.

Ин порча дар бораи эҳтиром кардани хоҳишҳои касе ва маҷбур накардани муҳаббат ба онҳо сухан меравад.

1. Наздиконро эҳтиром кунед: То он даме, ки онҳо омодаанд, интизор шавед

2. Муҳаббат бо сабр: Иҷозат додан ба рушди муҳаббат

1. Матто 7:12 - "Пас он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон"

2. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат тӯлонӣ азоб мекашад ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад намебарад; муҳаббат худашро нишон намедиҳад, мағрур намешавад; дағалона рафтор намекунад, худашро намеҷӯяд, ба хашм намеояд, фикр мекунад. бадӣ нест, аз шарорат шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шодӣ мекунад; ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама тоб меорад».

Суруди Сурудҳо 8:5 Ин кист, ки аз биёбон омада, ба маҳбуби худ такя мекунад? Ман туро зери дарахти себ баланд кардам: дар он ҷо модарат туро ба вуҷуд овардааст;

Ин порча порчае аз Суруди Сурудҳо 8:5 аст, ки дар бораи он сухан меравад, ки маҳбуба чӣ гуна ба муҳаббати худ такя мекунад ва дар зери дарахти себ эҳьё мешавад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо - чӣ гуна муҳаббати Ӯ моро дар замонҳои душвор боло мебарад ва тасаллӣ медиҳад

2. Қувваи Маҳбуб - чӣ гуна такя ба наздикони мо метавонад дар лаҳзаҳои душвор ба мо кӯмак кунад

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Суруди Сурудҳо 8:6 Маро чун мӯҳр бар дили худ бигузор, чун мӯҳр бар бозуи худ, зеро ки муҳаббат мисли марг қавӣ аст; Ҳасад мисли қабр бераҳм аст: ангиштҳои он ангиштҳои оташанд, ки шӯълаи шадиде дорад.

Муҳаббат аз марг қавитар аст.

1: Қувваи Муҳаббат - Чӣ гуна муҳаббат қудрати мағлуб кардани маргро дорад.

2: Қувваи ҳасад - Чӣ гуна ҳасад метавонад як қувваи харобкунанда бошад.

1:1 Қӯринтиён 13:13 - Пас, акнун имон, умед ва муҳаббат боқӣ мемонад, ин се чиз; аммо бузургтарини ин ишқ аст.

2: Румиён 8: 38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Суруди Сурудҳо 8:7 Обҳои зиёд муҳаббатро хомӯш карда наметавонанд, ва обхезиҳо онро ғарқ карда наметавонанд: агар одам тамоми дороии хонаи худро барои муҳаббат бахшида шавад, он комилан маҳкум хоҳад шуд.

Муҳаббат бебозгашт аст ва онро харидан мумкин нест.

1. Қувваи ишқ ва арзиши он дар ҳаёти мо

2. Муҳимияти арҷ доштани ишқ ва нагирифтани он

1. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз кори бадӣ шодӣ кунед, вале бо ростӣ шодӣ кунед.Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад, ишқ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад».

2. Румиён 12:9-10 - "Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ нигоҳ доред. Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

Суруди Сурудҳо 8:8 Мо хоҳари хурдӣ дорем, ва ӯ сина надорад: дар рӯзе ки дар ҳаққи ӯ сухан мегӯянд, барои хоҳари худ чӣ кор кунем?

Ин порча аз «Суруди таронаҳо» аз арзиши ишқ ва оила сухан меронад.

1.Муҳаббат на аз рӯи синну сол ё хусусиятҳои ҷисмонӣ, балки ба қувваи робита вобаста аст.

2.Оила асоси ҳаёти мост ва бояд қадр ва ҳифз карда шавад.

1. Эфсӯсиён 5:25 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай фидо кард.

2. Масалҳо 18:24 - Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

Суруди Сурудҳо 8:9 Агар вай девор бошад, қасри нуқра бар вай бино хоҳем кард, ва агар вай дар бошад, бо тахтаҳои арзи ӯро мебандем.

Суруди таронаҳо як матни шоиронаест, ки дар он сухангӯ муҳаббат ба маҳбуби худро баён мекунад. Дар 8:9, онҳо пешниҳод мекунанд, ки новобаста аз он ки маҳбуби онҳо чӣ гуна аст, онҳо қасри нуқра бино мекунанд ё онҳоро бо тахтаҳои кедр иҳота мекунанд.

1. Муҳаббат бечунучаро аст, новобаста аз вазъият.

2. Муҳаббати Худо ба мо мисли қалъаи мустаҳкам аст.

1. Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодир хоҳанд буд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 91:14 "Азбаски вай ба ман дар муҳаббат часпид, Ман ӯро наҷот медиҳам; Ман ӯро муҳофизат мекунам, зеро ки Ӯ исми Маро медонад".

Суруди Сурудҳо 8:10 Ман девор ҳастам, ва синаҳои ман мисли манораҳо; он гоҳ дар назари Ӯ ҳамчун касе будам, ки илтифот ёфтаам.

Ин оят эҳсоси ба нафъи касе буданро баён мекунад, ки маҳбуб аст.

1. Зебогии қадр ва писандида будан аз ҷониби дӯстдошта

2. Шодии эҳсоси ишќ ва ќабули њаќиќї

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ҳизқиёл 16:8 - Вақте ки ман бори дигар аз назди ту гузаштам ва ба ту нигаристам, инак вақти ту замони муҳаббат буд; ва домани худро бар ту густурдам ва аврати туро пӯшидам. Ман бо ту аҳд бастаам, мегӯяд Худованд Худо, ва ту аз они ман шудӣ.

Суруди Сурудҳо 8:11 Сулаймон дар Баалҳомӯн токзор дошт; токзорро ба дасти посбонон дод; Ҳар яке барои меваи он ҳазор танга нуқра меовард.

Дар порча токзори Сулаймон дар Баалҳомӯн ва посбонон, ки бояд барои самари меҳнаташон ҳазор тангаи нуқра меоранд, тасвир шудааст.

1. Худо моро даъват мекунад, ки идоракунандагони содиқи токзори Ӯ бошем.

2. Муъминон ба неъмати Худо подош дода мешаванд.

1. Матто 21:33-41, Масалҳо дар бораи иҷоракорони шарир.

2. Воиз 2:4-11, Мулоҳизаҳои воиз дар бораи меҳнат.

Суруди Сурудҳо 8:12 Токзори ман, ки аз они ман аст, пеши ман аст: ту, эй Сулаймон, бояд ҳазор дона дошта бошӣ, ва меваи он дусад дона дошта бошӣ.

Нотик дар Суруди Сурудҳо 8:12 ба Сулаймон мегӯяд, ки захираҳояшро оқилона истифода барад ва онҳоро идора кунад.

1. Ҳикмати мудирият

2. Арзиши идоракунии захираҳо

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Луқо 16:1-13 - Масал дар бораи мудири оқил

Суруди Сурудҳо 8:13 Ту, ки дар боғҳо сокинӣ, рафиқон ба овози ту гӯш медиҳанд; ба ман гӯш деҳ.

Суруди суруд маъшукаро ба шунидани овози хамсафараш даъват мекунад.

1. Муҳимияти гӯш кардани овози ҳамсафар.

2. Қувваи муошират тавассути гӯш кардан.

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 18:13 - «Агар касе пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, ин беақлӣ ва шарми ӯ аст».

Суруди Сурудҳо 8:14 Шитоб кун, эй маҳбуби ман, ва мисли ҷӯйбор ва ё ҷавоне дар кӯҳҳои ҳанут бош.

Махбуба чун охуи кухсори хушруй ба дидор шитобад.

1. Таъсири ишќ: чаро шитоб дар муносибатњо зарур аст.

2. Аз паи маҳбуб: омӯхтан аз паи Худо ва дар паи Ӯ будан.

1. Забур 41:1 Чунон ки охуҳо дар ҷӯйи об дард мекашанд, эй Худоё, ҷони ман барои Ту дард мекунад.

2. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; Монанди уқоб бо болҳо бархостанд, Медаванду хаста нашаванд, Роҳ мераванду беҳол намешаванд.

Боби 1 Ишаъё бо тасвири давлати саркаш дар Яҳудо ва Ерусалим оғоз мешавад. Ишаъё-пайғамбар паёми Худоро мерасонад, ки рафтори гунаҳкоронаи онҳоро маҳкум мекунад ва онҳоро ба тавба даъват мекунад.

Сархати 1: Ишаъё худро ҳамчун пайғамбаре муаррифӣ мекунад, ки ин паёмро мерасонад. Ӯ суханони худро ба осмон ва замин муроҷиат карда, таъкид мекунад, ки ҳатто табиат қудрати Худоро эътироф мекунад (Ишаъё 1:1-2).

Сархати 2: Худо ноумедии худро нисбат ба халқи худ баён карда, онҳоро ба исён кардан бар зидди Ӯ айбдор мекунад ва муносибати худро бо Ӯ тарк кардааст. Ӯ онҳоро ба бадани беморе, ки дар захмҳо пӯшонида шудааст, муқоиса мекунад (Ишаъё 1:3–6).

Параграфи 3: Худо қурбониҳои зиёдеро, ки халқаш пешкаш мекунад, рад мекунад, зеро онҳо самимият надоранд ва бо шарорат ҳамроҳ мешаванд. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки адолатро ҷустуҷӯ кунанд, зулмро ислоҳ кунанд ва дар бораи осебпазирон ғамхорӣ кунанд (Ишаъё 1:10-17).

Параграфи 4: Худо Яҳудоро барои амалҳои фосидиашон насиҳат дода, роҳбарони онҳоро «ҳокимони Садӯм» ва халқи онҳоро «мардуми Амӯра» номид. Ӯ онҳоро аз оқибатҳои давом додани роҳи ҳозираи худ огоҳ мекунад (Ишаъё 1:18-23).

Сархати 5: Бо вуҷуди гуноҳҳои онҳо, Худо омурзиш медиҳад, агар тавба кунанд. Аммо, агар онҳо дар исён истодагарӣ кунанд, онҳо мисли шаҳри сӯхта ба харобӣ дучор хоҳанд шуд. Бақияи содиқ нигоҳ дошта мешавад (Ишаъё 1:24-31).

Дар ҷамъбаст,
Боби якуми Ишаъё тасвир шудааст
Маҳкумкунии Худо ба исёни Яҳудо
ва даъвати Ӯ ба тавба тавассути паёми пешгӯии Ишаъё.

Муайян кардани Ишаъё ҳамчун пайғамбаре, ки ин паёмро мерасонад.
Изҳори ноумедӣ аз рафтори саркаш, ки аз ҷониби Яҳудо нишон дода шудааст.
Муқоиса кардани ҳолати гунаҳкор ба ҷисми бемор, ки дар захмҳо пӯшонида шудааст.
Рад кардани қурбониҳои ғайрисамимӣ ҳангоми даъват ба ҷустуҷӯи адолат дар баробари ғамхорӣ ба осебпазирон.

Насиҳат кардани амалҳои коррупсионӣ ва огоҳӣ дар бораи оқибатҳои он, ки агар роҳи ҷорӣ идома ёбад.
Пешниҳоди бахшиш пас аз тавба ва таъкид кардани нобудшавии эҳтимолии бо роҳи дигар.
Нигоҳ доштани бақияи содиқ дар миёни доварӣ.

Ин боб ҳамчун муқаддима ба китоби Ишаъё хизмат мекунад, то хоҳиши Худоро ба ибодати ҳақиқӣ ва адолат нишон диҳад, на расму оинҳои динии холӣ. Он аҳамияти адолат, раҳмдилӣ ва тавбаи самимӣ дар нигоҳ доштани муносибат бо Худоро таъкид мекунад.

Ишаъё 1:1 Руъёи Ишаъё ибни Амоз, ки вай дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо дид.

Рӯҳи Ишаъё дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар айёми подшоҳони он.

1. Муҳаббати Худо ба халқи худ ва чӣ гуна ба Ӯ содиқ мондан новобаста аз вазъият.

2. Итоат ба Худо ва чи гуна баракат меорад.

1. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Ишаъё 1:2 Гӯш кун, эй осмон, ва гӯш кун, эй замин, зеро ки Худованд гуфтааст: Ман фарзандонро ғизо дода, ба воя расонидам, ва онҳо бар зидди ман исён карданд.

Худованд дар бораи он ки чӣ тавр Ӯ фарзандони Худро тарбия ва ба воя расонидааст, мегӯяд, вале онҳо исён карданд.

1: Муҳаббати Падар сарфи назар аз исён

2: Файзи Худо дар баробари нофармонӣ

Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Забур 103:13-14 -Чунон ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба тарсҳои Ӯ раҳм мекунад; зеро вай медонад, ки мо чӣ тавр ташаккул ёфтаем, дар хотир дорад, ки мо хокем.

Ишаъё 1:3 Барзагов соҳиби худро мешиносад, ва хар гаҳвораи оғои худро медонад, вале Исроил намедонад, ва қавми Ман намедонанд.

Худо муқаррар кардааст, ки ҳатто ҳайвонҳо оғои худро шинохта метавонанд, аммо мардуми Исроил Ӯро намешиносанд ва ба назар намегиранд.

1. Муҳаббати Худо бепоён аст, ҳатто вақте ки халқи Ӯ онро намешиносанд

2. Эътироф кардани Устоди мо: Имтиҳони Ишаъё 1:3

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо Ӯро дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Ишаъё 1:4 Эй халқи гунаҳкор, қавме пур аз шарорат, насли бадкирдорон, фарзандони фосид; онҳо Худовандро тарк карданд, Қуддуси Исроилро ба хашм оварданд, ақибнишинӣ карданд.

Халқи гунаҳкор бо тарки Ӯ ва дур шудан аз таълимоти Ӯ ғазаби Худоро барангехт.

1: Худо мехоҳад, ки мо ба таълимоти Ӯ пайравӣ кунем ва ба Ӯ итоат кунем.

2: Мо бояд дар бораи амалҳои худ бохабар бошем ва кӯшиш кунем, ки зиндагии шоистаи Худоро дошта бошем.

1: Ҳизқиёл 18:30-32 - Бинобар ин, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2: Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

Isaiah 1:5 Чаро шумо бояд боз гирифтори зарба шавед? шумо торафт бештар исьён хоҳед кард: тамоми сар бемор ва тамоми дил бемадор аст.

Халқи Исроил борҳо аз Худо рӯй мегардониданд ва ба огоҳиҳо ва амрҳои Ӯ беэътиноӣ мекарданд. Онҳо дар як давраи исён ва ҷазо буданд.

1. Шикастани гардиши исён: ибрат аз мардуми Исроил

2. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ирмиё 2:19 "Бадиҳои ту туро ислоҳ хоҳад кард, ва ақибнишинии ту туро фош хоҳад кард: Пас бидон ва бидон, ки ин кори бад ва талх аст, ки ту Худованд Худои худро тарк кардаӣ, ва тарси ман дар ту, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо».

2. Ҳушаъ 4:6: «Халқи ман аз бехабарӣ ҳалок шудааст: азбаски ту донишро рад кардӣ, ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои ман коҳин нахоҳӣ шуд; модоме ки қонуни Худои худро фаромӯш кардаӣ, фарзандонатро фаромӯш кун».

Ишаъё 1:6 Аз кафи пояш то сараш солим нест; балки захмхо ва захмхо ва захмхои пускунанда: на баста шудаанд, на баста нашудаанд ва на бо равғани атрафшон.

Дар ин порча бемории ҷисмонӣ ва рӯҳонии халқи Худо ва чӣ тавр ба он беэътиноӣ карда шудани он муҳокима карда мешавад.

1: Худо ба беморон ғамхорӣ мекунад - Ёдрас кардани ғамхории меҳрубононаи Худо нисбати мо, ҳатто вақте ки мо аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ беморем.

2: Шифоёфта бо муҳаббати Худо - Ёдоварӣ аз қудрати шифобахши муҳаббати Худо ва чӣ гуна он моро ба Ӯ наздик мекунад.

1: Ирмиё 30:17 - Зеро ки Ман туро сиҳат хоҳам дод, ва туро аз захмҳоят шифо хоҳам дод, мегӯяд Худованд; зеро ки онҳо туро раҳошуда хонда, гуфтаанд: "Ин Сион аст, ки касе ӯро намеҷӯяд".

2: Яъқуб 5:14-15 - Оё касе дар байни шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Ишаъё 1:7 Кишвари шумо хароб шудааст, шаҳрҳои шумо дар оташ сӯхтааст: замини шумо, бегонагон дар ҳузури шумо мехӯранд, ва вай хароб аст, чунон ки аз ҷониби бегонагон хароб карда шудааст.

Сарзамини Исроил аз сабаби хароб шудани шаҳрҳо ва мардуми он, ки дар натиҷаи ҳамлаи бегонагон ба ин замин оварда шудааст, харобазор шудааст.

1. Раҳмати Худо дар харобӣ: Фаҳмидани муҳаббати Худо ҳатто дар замонҳои ранҷу азоб

2. Тавассути тавба ва имон рафъи харобӣ

1. Нозияҳо 1:1-2 Чӣ қадар бекас аст шаҳре, ки пур аз мардум буд! Вай мисли бевазане шуд, ки як вақтҳо дар байни халқҳо бузург буд! Вай, ки дар байни музофот малика буд, ба вассал табдил ёфтааст.

2. Ишаъё 58:12 Ва онҳое ки аз шумо ҳастанд, харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт: таҳкурсии наслҳои бисьёрро баланд хоҳӣ кард; ва шумо номида хоҳед шуд: «Таъмиркунандаи рахна, Баркароркунандаи роҳҳо барои сокинон».

Ишаъё 1:8 Ва духтари Сион ҳамчун хонае дар токзор, ҳамчун манзил дар боғи бодиринг, ҳамчун шаҳри муҳосирашуда боқӣ мемонад.

Шаҳри Сион харобазор ва партофта шудааст, ки ба коттеҷ дар токзор ё манзил дар боғи бодиринг монанд аст.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор - Ишаъё 1:8

2. Чӣ тавр вокуниши содиқи мо ба барқароршавӣ оварда мерасонад - Ишаъё 1:8

1. Марсияҳо 5:1-2 - Дар хотир доред, эй Худованд, он чиро, ки ба сари мо омадааст; бубин, ва инак, маломати моро бубин! Мероси мо ба ғарибон ва хонаҳои мо ба бегонагон дода шудааст.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо комёб шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

Ишаъё 1:9 Агар Худованди лашкарҳо бақияи андаке барои мо боқӣ намемонд, мо мисли Садӯм мебудем, ва мо мисли Амӯро мебудем.

Раҳмати Худо моро аз ҳалокате, ки ба сари Садӯм ва Амӯро омад, раҳо кард.

1: Мо бояд шукронаи раҳмати Худо бошем ва ҳеҷ гоҳ онро як чизи муқаррарӣ нагирем.

2: Мо бояд аз амалҳои худ бохабар бошем ва барои адолат кӯшиш кунем, то раҳмати Худоро нигоҳ дорем.

1: Забур 51: 1-2 - Ба ман марҳамат кун, эй Худо, ба ҳасби меҳрубонии Худ; ба ҳасби марҳамати бузургии Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз гуноҳҳои ман ба таври комил бишӯед ва маро аз гуноҳам пок намо.

2: Марсияҳо 3: 22-23 - Аз марҳамати Худованд мо несту нобуд нашудаем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ишаъё 1:10 Каломи Худовандро бишнавед, эй сардорони Садӯм! Ба шариати Худои мо, эй мардуми Амӯро гӯш диҳед.

Худованд ҳокимони Садӯм ва Амӯраро даъват мекунад, ки ба қонуни Ӯ гӯш диҳанд.

1. Муҳимияти риоя кардани қонуни Худо

2. Таъхирнопазирии гӯш кардани Каломи Худованд

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

2. Такрори Шариат 6: 4-6 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд».

Ишаё 1:11: Қурбонликларингнинг кўплиги менга нима мақсадда? мегӯяд Худованд: «Ман пур аз қурбониҳои сӯхтании қӯчқорҳо ва чарбуи чорпоён ҳастам; ва аз хуни говҳо, ё барраҳо ва бузҳо лаззат намебарам.

Худо қурбониҳои зиёдеро барои Ӯ қадр намекунад, балки тавбаи ҳақиқиро мехоҳад.

1: Қурбониҳои мо ба Худо бемаънӣ аст, магар ин ки мо аз гуноҳҳои худ тавба накунем.

2: Худо аз мо тавбаи ҳақиқиро мехоҳад, на танҳо қурбониҳои бемаънӣ.

1: Ирмиё 7:21-23 - Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Қурбониҳои сӯхтании худро барои қурбониҳои худ бигузоред ва гӯшт бихӯред. Зеро ки ман ба падарони шумо дар рӯзе, ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо чизе нагуфтаам ва ба онҳо амр накардаам; лекин ман ба онҳо фармудаам, ки ба овози ман итоат кунед, ва Худои шумо хоҳам буд. , ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр фармудаам, рафтор кунед, то ки бароятон нек гардад.

2: Мико 6: 6-8 - Бо чӣ ман ба ҳузури Худованд омада, ба Худои олӣ саҷда кунам? Оё бо қурбониҳои сӯхтанӣ, бо гӯсолаҳои яксола пеши Ӯ биёям? Оё Худованд аз ҳазорон қӯчқор, ё аз даҳ ҳазор дарёи равған хушнуд мешавад? Оё нахустзодаи худро барои гуноҳи худ, самари ҷисми худро барои гуноҳи ҷонам медиҳам? Ба ту нишон дод, эй одам, чӣ некӣ аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

Ишаъё 1:12 Вақте ки шумо барои ҳозир шудан ба ҳузури Ман меоед, кӣ аз дасти шумо талаб кардааст, ки дар ҳавлиҳои маро поймол кунед?

Дар ин порча сухан меравад, ки Худо мепурсад, ки чаро одамон пеши Ӯ меоянд, дар ҳоле ки Ӯ аз онҳо ин корро талаб накардааст.

1. Омӯзиши гӯш кардан ва иҷрои фармудаҳои Худо

2. Фаҳмидани маънои тоъат

1. Матто 4:4 - Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд».

2. Румиён 6:16 - Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай ҳастед, ба ҳар кӣ итоат мекунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

Ишаъё 1:13 Дигар ҳадяҳои беҳуда наоваред; бухур барои ман зишт аст; Моҳи нав ва шанбеҳо, даъвати анҷуманҳо, ман наметавонам аз он дур шавам; ин гуноҳ аст, ҳатто ҷаласаи тантанавӣ.

Ин порча пешниҳоди ҳадияҳои беҳуда, бухур ва иштирок дар маҷлисҳо ва дигар вохӯриҳои диниро маҳкум мекунад, зеро инҳо дар назди Худо зишт ҳастанд.

1: Маънои ибодати ҳақиқӣ - Парастиши ҳақиқии Худо дар ҳадияҳои беҳуда, бухур ва маҷлисҳои динӣ нест, балки дар зиндагии тоъату муқаддасот сурат мегирад.

2: Хатари ибодати ботил - Ибодати козиб дар назди Худо як кори зишт аст ва метавонад боиси харобиву нобудӣ гардад.

1: Матто 15:7-9 - Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо хуб нубувват карда буд, вақте ки гуфт: «Ин қавм Маро бо лабони худ эҳтиром мекунад, вале дилашон аз ман дур аст; беҳуда Маро парастиш мекунанд ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот таълим медиҳанд.

2: Ирмиё 7:4-7 - Ба ин суханони фиребанда бовар накунед: ин маъбади Худованд аст, маъбади Худованд, маъбади Худованд. Зеро, агар ҳақиқӣ рафтору кирдори худро ислоҳ кунӣ, агар ҳақиқӣ дар байни одам ва ёри ӯ адолат кунӣ, ба ғариб, ятим ва бевазан зулм накунӣ ва дар ин ҷо хуни бегуноҳ нарезӣ ва роҳ нагардӣ. пас аз худоёни дигар ба зиёни худат, пас ман туро дар ин макон сукунат хоҳам дод.

Ишаъё 1:14 Моҳҳои нави ту ва идҳои таъинкардаи ту, ҷонам нафрат дорад; онҳо барои ман мусибат доранд; Ман аз таҳаммули онҳо хаста шудаам.

Худо ибодати дурӯғро рад мекунад ва тоати самимиро мехоҳад.

1. Ибодати ҳақиқӣ: Итоати самимӣ ба Худо

2. Мушкилот бо расму оинҳо: Худо ибодати ҳақиқиро мехоҳад

1. Такрори Шариат 10:12-13 - «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо ва Ӯро дӯст дорӣ, ба Худованд Худои худ хизмат намо. бо тамоми дили худ ва бо тамоми чони худ.

2. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чӣ иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Ишаъё 1:15 Ва ҳангоме ки дастҳои худро дароз кунед, чашмони худро аз шумо пинҳон хоҳам кард; бале, вақте ки шумо дуоҳои зиёд мекунед, намешунавам: дастҳои шумо пур аз хун аст.

Ин порча аҳамияти адолат ва адолатро таъкид мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ накунем, Худо дуоҳоро намешунавад.

1. Зарурати адолат ва адолат дар ҳаёти мо

2. Дуоҳои мо барои Худо чӣ маъно доранд?

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Яъқуб 4:3 - Вақте ки шумо мепурсед, қабул намекунед, зеро шумо бо ниятҳои нодуруст мепурсед, то он чизеро, ки ба даст меоред, барои ҳаловати худ сарф кунед.

Ишаъё 1:16 Туро бишӯй, пок гардон; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан;

Худо одамонро даъват мекунад, ки аз роҳҳои гуноҳашон тавба кунанд ва ба сӯи Ӯ бозгарданд.

1. "Даъват ба тавба"

2. "Пок шудан аз гуноҳ: ӯҳдадории нав"

1. Ҳизқиёл 18:30–32; Пас, тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед, то шарорат ҳалокати шумо нашавад.

2. Забур 51:7; Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам буд; маро бишӯед ва ман аз барф сафедтар мешавам.

Ишаъё 1:17 Хуб карданро ёд гиред; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед.

Ин порча моро водор мекунад, ки ба ниёзмандон кумак кунем ва адолатро ҳимоя кунем.

1. "Даъват ба адолат: некӣ кардан ва ҷустуҷӯи адолат барои осебпазирон"

2. "Дӯст доштани ҳамсоягон: ғамхорӣ ба ниёзмандон"

1. Матто 25:35-40 - "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед ..."

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон."

Ишаъё 1:18 Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

Худованд моро даъват мекунад, ки бо Ӯ сӯҳбат кунем ва тавба кунем, то гуноҳонамон омурзида ва дур шавад.

1. Даъват ба муомила бо Худо

2. омурзиши гуноҳҳои мо

1. Ҳизқиёл 18:30-32 - "Бинобар ин, ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз худ дур кунед, ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав созед, зеро ки чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод».

Ишаъё 1:19 Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд.

Дар порча гуфта мешавад, ки агар мо ирода ва итоаткор бошем, аз неъматхои замин бахра мебарем.

1. «Баракати тоат»

2. «Ирода ва итоат: Роҳ ба сӯи баракат».

1. Ирмиё 7:23 - "Ба овози ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр фармудаам, рафтор кунед, то ки ин бароятон нек бошад".

2. Яъқуб 1:22-25 - "Лекин иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи

фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Ишаъё 1:20 Аммо агар рад карда, исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

Худо итоатро талаб мекунад ва нофармонро ҷазо медиҳад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз Ишаъё 1:20

2. Фаҳмидани итоаткории ҳақиқӣ: Тадқиқот дар Ишаъё 1:20

1. Румиён 6:16-17 Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай хоҳед буд, ки ба ҳар касе итоат кунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

2. Такрори Шариат 28:15-19 Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид.

Ишаъё 1:21 Чӣ гуна шаҳри содиқ фоҳиша шудааст! пур аз доварӣ буд; адолат дар он ҷой дода шудааст; вале холо котилон.

Шаҳри мӯътамад ба фоҳиша мубаддал шуда, аз садоқати худ ба адолат ва адолат даст кашидааст.

1: Мо бояд ба даъвати Худо ба адолат ва адолат содиқ бимонем, ҳатто агар он душвор бошад.

2: Мо набояд роҳ надиҳем, ки худро фирефтаи фирефтаи гуноҳ кунем, балки дар ӯҳдадории худ ба адолат устувор бошем.

1: Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2: Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

Ишаъё 1:22 Нуқраи ту рахна шудааст, шароби ту бо об омехта шудааст.

Дар ин порча сухан меравад, ки чӣ тавр мардуми Худо аз Худо дур шудаанд.

1. «Оқибати рӯйгардонӣ аз Худо».

2. "Аҳамияти нигоҳ доштани Худо дар ҳаёти худ"

1. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст.

Ишаъё 1:23 Сарварони ту саркаш ва шариконӣ дузданд: ҳар кас ҳадяҳоро дӯст медорад ва аз паи мукофот мераванд: ятимонро доварӣ намекунанд, ва гуноҳи бевазан ба онҳо намерасад.

Хокимони халк одил нестанд ва ба заифону осебпазирон парвое надоранд.

1. "Даъват ба адолат: ислоҳи гуноҳони мазлум"

2. «Қувваи муҳаббат: Ғамхорӣ дар бораи бепадарону бевазанон».

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар мусибаташон дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ доштан.

2. Забур 81:3-4 - Камбағалон ва ятимонро муҳофизат кунед: ба мискинон ва мискинон адолат кунед. Бечорагон ва мискинонро раҳоӣ деҳ: онҳоро аз дасти шарирон дур кун.

Ишаъё 1:24 Бинобар ин, Худованд, Худованди лашкарҳо, Қудрати Исроил, мегӯяд: «Эй душманонам маро осон хоҳам кард, ва аз душманонам қасос хоҳам гирифт:

Худованди лашкарҳо, Қудрати Исроил эълон мекунад, ки аз душмани Худ қасос хоҳад гирифт.

1. Адолат ва интиқоми Худо - Румиён 12:19-21

2. Муҳаббат ва марҳамати Худо - Луқо 6:27-36

1. Забур 93:1–2

2. Румиён 12:17-21

Ишаъё 1:25 Ва ман дастамро бар ту хоҳам бурд, ва рахи туро пок хоҳам кард, ва тамоми тинатро дур хоҳам кард;

Худо моро аз гуноҳҳо ва бадиҳо пок мекунад ва ба ҷои онҳо некӯкорӣ мекунад.

1. Қудрати поккунандаи Худо - Чӣ гуна Худо моро аз гуноҳ пок мекунад ва онро бо некӣ иваз мекунад

2. Тозакунии рӯҳҳои мо - Чӣ гуна Худо моро ба симои худ шакл медиҳад

1. 1 Юҳанно 1:8-9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст, ки гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Забур 51:7 - Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд; маро бишӯед, ва ман аз барф сафедтар хоҳам буд.

Ишаъё 1:26 Ва ман доварони туро, чунон ки дар аввал аст, ва машваратчиёни туро, ки дар аввал буд, барқарор хоҳам кард; баъд аз он ту: "Шаҳри адолат, шаҳри амин" хонда хоҳанд шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба халқи худ адолат ва адолатро барқарор мекунад ва онҳоро ба шаҳри содиқ ва одил табдил медиҳад.

1. Вафодории Худо дар барқарорсозии халқаш

2. Зиндагии одил дар шаҳри Худо

1. Забур 146:7-8 - "Он барои мазлум доварӣ мекунад, ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд бандиҳоро озод мекунад: Худованд чашмони кӯронро мекушояд, Худованд саҷдашудагонро эҳьё мекунад"

2. Ибриён 11:10 - "Зеро ки Ӯ шаҳреро меҷуст, ки таҳкурсӣ дорад ва бинокор ва созандаи он Худост".

Ишаъё 1:27 Сион бо доварӣ фидия дода мешавад, ва баргардонандагони вай бо адолат.

Сион ба воситаи адолат барқарор карда мешавад ва халқи вай ба воситаи адолат наҷот хоҳад ёфт.

1. Қувваи адолат: Чӣ тавр Сионро барқарор кардан мумкин аст

2. Адолат ва кафорат: Роҳ ба сӯи наҷоти абадӣ

1. Ҳизқиёл 36:22-23 - "Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯ, ки Худованд Худо чунин мегӯяд: на ба хотири шумо, эй хонадони Исроил, ки ман мехоҳам амал кунам, балки ба хотири муқаддаси Худ. Номеро, ки ту дар миёни халқҳое, ки назди онҳо омадай, палид кардай, ва ман муқаддасии исми бузурги Худро, ки дар миёни халқҳо палид шудааст, ва ту дар миёни онҳо палид кардай, сафед хоҳам кард: ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худовандо, мегӯяд Худованд Худо, вақте ки ман қудсияти худро ба воситаи Ту дар пеши назари онҳо сафед мекунам.

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шаронаи худ бармегарданд, Ман аз осмон мешунаванд ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо мебахшам. "

Ишаъё 1:28 Ва ҳалокати ҷиноятқорон ва гуноҳкорон якҷоя хоҳад буд, ва онҳое ки Худовандро тарк мекунанд, нобуд хоҳанд шуд.

Касоне, ки хости Худоро инкор мекунанд ва фармонҳои Ӯро нофармонӣ мекунанд, ҳалок хоҳанд шуд.

1. «Оқибатҳои рад кардани иродаи Худо».

2. «Итоат ба Худо баракат меорад, нофармонӣ ҳалокат меорад».

1. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят он ба марг мебарад".

Ишаъё 1:29 Зеро ки онҳо аз дубҳои дилхоҳи шумо хиҷил хоҳанд шуд, ва шумо аз боғҳое, ки баргузидаед, хиҷил хоҳед шуд.

Мардум аз ҷойҳое, ки барои бутпарастӣ ҷустуҷӯ карда буданд, шарм хоҳанд дошт ва аз боғҳои интихобкардаашон хиҷолат хоҳанд дошт.

1. Ҷустуҷӯи ризогии Худо, на аз они инсон

2. Шарми бутпарастӣ

1. Ҳизқиёл 20: 7-8 - "Он гоҳ ман ба онҳо гуфтам: "Ҳар кас чизҳои зиштии чашмони худро дур кунед, ва худро бо бутҳои Миср палид накунед: Ман Худованд Худои шумо ҳастам, аммо онҳо бар зидди ман исён карданд, ва ба ман гӯш надоданд: на ҳама чизҳои зиштии чашмони худро дур накарданд, ва бутҳои Мисрро тарк накарданд; ва ман гуфтам: "Қаҳри Худро бар онҳо мерезам, то ки хашми худро бар онҳо дар дар байни замини Миср».

2. Ирмиё 17: 5-6 - "Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст он касе, ки ба одам таваккал мекунад ва бозуи ҷисми ӯро мегардонад, ва дилаш аз Худованд дур мешавад. Зеро ки ӯ мисли теппаи биёбон хоҳад буд, ва нахоҳанд дид, ки кай некӣ меояд, балки дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шур, ва на маскун сокин хоҳад шуд».

Ишаъё 1:30 Зеро шумо мисли дарахти дуб хоҳед буд, ки барги он пажмурда мешавад, ва мисли боғе, ки об надорад.

Дар порча сухан меравад, ки чӣ гуна ҳаёт бе об пажмурда ва пажмурда мешавад.

1. Муҳимияти об мондан аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ.

2. Муҳимияти доштани робитаи пайваста бо Худо.

1. Матто 5:6 - «Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро онҳо сер хоҳанд шуд».

2. Забур 1:3 - "Вай мисли дарахте аст, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ки дар мавсими худ мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад. Дар ҳар коре, ки мекунад, комёб мешавад".

Ишаъё 1:31: Ва қавӣ мисли кашолакунанда, ва созандаи он ҳамчун шарора хоҳад буд, ва ҳардуи онҳо якҷоя сӯзон хоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро хомӯш нахоҳад кард.

Ин оят дар бораи неруи тавоно ва тавоно сухан меронад, ки ба осонӣ нобуд мешавад.

1. Қудрати Худо: Фаҳмидани нерӯи қудрати Ӯ

2. Подоши тоъат: ваъдаи њифзи Худо

1. Матто 5:3-5 "Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо онҳое ки навҳа мекунанд, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд".

2. Забур 91:1-2 «Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Қодири Мутлақ хоҳад монд.

Дар боби 2 Ишаъё рӯъё дар бораи болоравии ояндаи Ерусалим ва таъсиси Малакути Худо дар рӯи замин тасвир шудааст. Он замонеро тасвир мекунад, ки ҳамаи халқҳо роҳнамоии Худоро меҷӯянд ва дар зери ҳукмронии Ӯ осоишта зиндагӣ хоҳанд кард.

Сархати 1: Ишаъё рӯъёи худро дар бораи Яҳудо ва Ерусалим нақл карда, тасвир мекунад, ки чӣ тавр дар рӯзҳои охир кӯҳи хонаи Худованд дар байни ҳамаи кӯҳҳо баландтарин хоҳад буд. Ҳама халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт, то дастуроти Худоро ҷӯянд (Ишаъё 2:1-4).

Сархати 2: Паёмбар таъкид мекунад, ки дар ин муддат силоҳҳои ҷангӣ ба олоти сулҳ мубаддал хоҳанд шуд. Миллатҳо дигар ба низоъ машғул нахоҳанд шуд, балки ба ҷои он диққати худро ба таълим аз Худо ва рафтор кардан бо роҳҳои Ӯ равона хоҳанд кард (Ишаъё 2:5-9).

Сархати 3: Ишаъё ба онҳое, ки мағрур ҳастанд, муроҷиат мекунад ва онҳоро аз доварии дарпешистодаи Худо огоҳ мекунад. Нигоҳҳои баланди инсоният паст хоҳад шуд, дар ҳоле ки танҳо Худованд сарбаланд хоҳад шуд (Ишаъё 2:10-17).

Сархати 4: Пайғамбар мардумро даъват мекунад, ки аз эътимод ба бутҳо ва қувваи инсонӣ даст кашанд, зеро инҳо беҳуда аст. Баръакс, онҳо бояд худро дар назди Худои якто фурӯтан кунанд, ки Ӯ ҳар он чиро, ки мағрур аст, поён хоҳад дод (Ишаъё 2:18-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби дуюми Ишаъё пешкаш мешавад
рӯъёи баландшавии ояндаи Ерусалим
ва барпо намудани Малакути Худо дар рӯи замин.

Мубодилаи рӯъё дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар рӯзҳои охир.
Тавсифи кӯҳи хонаи Худованд аз дигарон болотар аст.
Миллатҳо дар ҷустуҷӯи дастуроти илоҳӣ ҳастанд ва дар ҳоле ки диққати худро ба сулҳ равона мекунанд, на низоъ.
Трансформатсия дар он ҷое ба амал меояд, ки силоҳ ба воситаи сулҳ табдил меёбад.
Муроҷиат ба шахсони мағрур ва огоҳӣ дар бораи доварии дарпешистода.
Даъват ба таваккал танҳо бар Худост, на бутҳо ё қувваи инсонӣ.

Ин боб умедро ба ояндае пешкаш мекунад, ки дар он халқҳо дар зери ҳукмронии Худо, сулҳро қабул мекунанд ва роҳнамоии илоҳӣ меҷӯянд. Он ба фурӯтанӣ дар назди Худо таъкид мекунад ва аз таваккал кардан ба қудрати ҷаҳонӣ ё худоёни козиб ҳушдор медиҳад. Дар ниҳоят, он ба замоне ишора мекунад, ки адолат бартарӣ дорад ва инсоният дар зери ҳукмронии Худованд ваҳдат пайдо мекунад.

Ишаъё 2:1 Каломе ки Ишаё ибни Омӯз дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дид.

Ин порча рӯъёи пешгӯии Ишаъёро дар бораи Яҳудо ва Ерусалим тасвир мекунад.

1. Муҳимияти эътимод ба рӯъёи нубувватии Худо.

2. Аҳамияти паёми пешгӯии Ишаъё барои Яҳудо ва Ерусалим.

1. Ирмиё 29:11, Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Ишаъё 2:2 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар айёми охир, кӯҳи хонаи Худованд дар қуллаи кӯҳҳо устувор хоҳад буд, ва аз болои кӯҳҳо сарафроз хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт.

Ин порча дар бораи таъсиси хонаи Худованд дар рӯзҳои охир ва чӣ гуна ҳамаи халқҳо ба он меоянд, сухан меронад.

1. "Хонае, ки аз ҷониби Худованд таъсис дода шудааст: Қудрати Инҷил"

2. "Рӯзҳои охир: замони муттаҳидшавӣ тавассути хонаи Худованд"

1. Аъмол 17: 26-27 "Ва Ӯ аз як одам ҳар халқи инсониятро дар тамоми рӯи замин офарид, ки мӯҳлатҳо ва ҳудуди макони зисти худро муайян кард, то онҳо Худоро ҷӯянд ва шояд эҳсос кунанд. ба сӯи ӯ роҳ ёфта, ӯро ёбед. Аммо ӯ дар асл аз ҳар яки мо дур нест».

2. Аъмол 10:34-35 "Пас, Петрус даҳони худро кушода гуфт: "Ба ростӣ, ман мефаҳмам, ки Худо рӯйбинӣ намекунад, балки дар ҳар халқе, ки аз Ӯ тарсад ва кори дуруст мекунад, ба Ӯ мақбул аст."

Ишаъё 2:3 Ва мардуми бисьёре рафта, хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем; ва Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо бо роҳҳои Ӯ хоҳем рафт, зеро ки шариат ва каломи Худованд аз Ерусалим аз Сион берун хоҳанд омад.

Дар ин порча сухан меравад, ки бисёр одамон ба хонаи Худо мераванд, то роҳҳои Ӯро омӯзанд ва бо роҳи Ӯ пайравӣ кунанд.

1: Мо даъват шудаем, ки Худоро биҷӯем ва роҳҳои Ӯро омӯзем.

2: Пайравӣ дар роҳи Худо ягона роҳи расидан ба анҷоми ҳақиқӣ аст.

1: Забур 37:3-5 Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; Пас шумо дар замин зиндагӣ хоҳед кард ва аз амният баҳравар хоҳед шуд. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро мекунад.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 2:4 Ва Ӯ дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард, ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навор хоҳанд зад: қавм бар зидди халқ шамшер нахоҳанд кашид, ва онҳо дигар ҷангро нахоҳанд гирифт.

Ишаъё пешгӯӣ карда буд, ки Худо халқҳоро доварӣ мекунад ва онҳо силоҳҳои ҷангиро ба олоти сулҳ табдил хоҳанд дод.

1. Қувваи сулҳ: Чӣ гуна интихоби мо ба ҷаҳон таъсир мерасонад

2. Аз шамшер то амоч: Зиндагӣ дар ҳамоҳангӣ ва ваҳдат чӣ маъно дорад

1. Мико 4:3 - «Ва Ӯ дар миёни мардуми бисьёр доварӣ хоҳад кард, ва халқҳои пурқувватро аз дур мазаммат хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч

хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба арақ хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набарад, ва боз чангро ёд мегиранд».

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед».

Isaiah 2:5: Эй хонадони Яъқуб, биёед ва дар нури Худованд роҳ равем.

Ин порча аз Ишаъё халқи Яъқубро ташвиқ мекунад, ки дар нури Худованд рафтор кунанд.

1. Даъвати Худо барои роҳ рафтан дар нур

2. Пайравӣ ба роҳи Парвардигор

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар поя мегузорад ва он равшанӣ медиҳад. Ба ҳама дар хона, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши дигарон мунаввар шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

2. 1 Юҳанно 1:5-7 - Ин аст хабаре ки мо аз ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест. Агар мо гӯем, ки мо дар торикӣ рафтор мекунем, бо Ӯ мушоракат дорем, дурӯғ мегӯем ва ростиро иҷро намекунем. Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

Ишаъё 2:6 Бинобар ин ту қавми Худро хонаи Яъқубро тарк кардай, зеро ки онҳо аз шарқ пур шудаанд, ва мисли фалиштиён коҳин ҳастанд, ва онҳо дар фарзандони бегонагон писанданд.

Худованд қавми Худро, яъне хонаи Яъқубро тарк кардааст, зеро онҳо ба ҷои такя ба Ӯ такя кардан ба фолбинони шарқро интихоб кардаанд.

1. Таваккул ба Худо ягона манбаи амну қувват аст.

2. Амалҳои мо оқибат дорад ва вақте ки мо таваккал ба ҷуз Худоро ихтиёр мекунем, моро Ӯ тарк мекунад.

1. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд.

2. Ирмиё 17:5-7 - «Малъун аст он касе, ки ба одам таваккал мекунад ва аз ҷисм қувват мегирад ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад. Он кас мисли бутта дар заминҳои бекорхобида хоҳад буд; онҳо шукуфоиро нахоҳанд дид. Вақте ки меояд, онҳо дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шур, ки дар он ҳеҷ кас зиндагӣ намекунад, сокин хоҳанд шуд».

Ишаъё 2:7 Замини онҳо низ пур аз нуқра ва тилло аст, ва ганҷҳои онҳо интиҳо нест; Замини онҳо низ пур аз асп аст, ва аробаҳои онҳо поён нест.

Сарзамин пур аз сарвату сарват аст, ки ба фаровонии ганҷҳо, аспу аробаҳои он беохир нест.

1: Худо моро бо фаровонӣ ва фаровонӣ баракат медиҳад.

2: Бо захираҳое, ки Худо ба мо додааст, фурӯтанона ва содиқона зиндагӣ кунед.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2: Воиз 5:10 - Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ пули кофӣ надорад; касе, ки молро дуст медорад, аз даромадаш сер намешавад. Ин ҳам бемаънист.

Ишаъё 2:8 Замини онҳо низ пур аз бутҳост; ба кори дасти худ, ки ангуштони худ сохтаанд, парастиш мекунанд;

Мардуми замони Ишаъё аз Худо рӯй гардонданд ва ба ҷои бутҳои худашон саҷда мекарданд.

1. "Бутҳое, ки мо мепарастем"

2. "Қувваи кибру ғурур: рӯйгардонӣ аз Худо"

1. Ишаъё 2:8

2. Румиён 1:21-25 - "Зеро ки онҳо Худоро мешинохтанд ҳам, Ӯро ҳамчун Худо ҷалол надоданд ва Ӯро шукр накарданд, балки тафаккури онҳо беҳуда ва дилҳои аблаҳии онҳо тира шуд. Ҳарчанд онҳо даъво мекарданд, ки доно ҳастанд, онҳо аблаҳ шуданд. ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда ва паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон монанд карда шудаанд».

Isaiah 2:9 Ва одами бад таъзим мекунад, ва бузургвор худро фурӯтан мекунад; бинобар ин онҳоро набахшед.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки паст ва бузург бояд худро фурӯтан кунанд ва набояд бахшида шаванд.

1. Фурӯтанӣ: Шарти омурзиш

2. Мағрурӣ: Монеа дар роҳи бахшиш

1. Яъқуб 4:6-10 Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ. Дарднок бош ва гиря кун: хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба гарон мубаддал гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Масалҳо 16:18-19 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз фурӯпошӣ меравад. Беҳтар аст, ки бо фурӯтанон фурӯтан бошед, аз он ки ғаниматро бо мағрурон тақсим кунед.

Ишаъё 2:10 Ба санг даромад ва худро дар хок пинҳон кун, аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ.

Ин порча даъват ба фурӯтанӣ ва эҳтиром дар назди Худованд аст.

1. «Қудрати фурӯтанӣ»

2. «Аз Парвардигор ва бузургвораш битарс».

1. Яъқуб 4:10 - "Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Забур 33:11 - "Биёед, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед; Ман ба шумо тарси Худовандро таълим хоҳам дод".

Ишаъё 2:11 Нигоҳҳои баланди инсон фурӯтан хоҳад шуд, ва мағрури одамон фурӯ хоҳад рафт, ва танҳо Худованд дар он рӯз сарафроз хоҳад шуд.

Фурӯтанӣ барои баланд бардоштани Худованд лозим аст.

1: Ҷалоли Худо: Даъват ба фурӯтанӣ

2: Фурӯтан ва баланд: Дарси Ишаъё

1: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

Ишаъё 2:12 Зеро ки рӯзи Худованди лашкарҳо бар ҳар мағрур ва сарбаланд ва бар ҳар сарбаланд хоҳад буд; ва ӯ паст хоҳад шуд;

Рӯзи Худованд рӯзест барои фурӯтании мағрурон.

1: Мағрурӣ метавонад душмани бузурги роҳи рӯҳонии мо бо Худо бошад, зеро он метавонад моро водор кунад, ки ба камбудиҳо ва заъфҳои худамон кӯр шавем.

2: Худованд Худои адолат аст, ва Ӯ мағруронро, ки намехоҳанд, ки худро фурӯтан кунанд, фурӯтан хоҳад кард.

1: Яъқуб 4:6-10 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат, ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан.

Ишаъё 2:13 Ва бар тамоми арзҳои Лубнон, ки баланд ва баланд аст, ва бар тамоми дубҳои Бошон,

Худо ҳамаи мутакаббирону мутакаббиронро доварӣ хоҳад кард.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Румиён 12:3

2. Дар назди Худо фурӯтан бошед - Яъқуб 4:10

1. Луқо 18:14 - "Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, фурӯтан хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан кунад, сарафроз хоҳад шуд".

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

Ишаъё 2:14 Ва бар ҳамаи кӯҳҳои баланд ва бар ҳамаи теппаҳои баланд,

Дар ин порча аз ҷалоли Худо дар кӯҳҳо ва теппаҳои баландтарин сухан меравад.

1: Ҷалоли Худо дар баландтарин ҷойҳо зоҳир мешавад.

2: Бузургии Худо ҳатто дар баландтарин кӯҳҳо зоҳир мешавад.

1: Забур 29:4 - Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст.

2: Ҳабаққуқ 3:3-4 - Худо аз Теман ва муқаддас аз кӯҳи Парон омад. Шаъну шарафи Ӯ осмонро фаро гирифт, ва замин пур аз ситоиши ӯ буд. Село Равшании Ӯ мисли нур буд; нурҳо аз дасташ дурахшид; ва дар он ҷо қудрати худро пӯшонд.

Ишаъё 2:15 Ва бар ҳар бурҷи баланд ва бар ҳар девори девордор,

Ин порча дар бораи аҳамияти таваккал ба Худо ва таваккал ба Ӯ барои муҳофизат сухан меравад, на ба дастгоҳҳои сохтаи инсон, ба монанди манораҳои баланд ва деворҳои девор.

1. "Амнияти Худованд: Ҷустуҷӯи муҳофизати ҳақиқӣ дар танҳоӣ дар Худо"

2. "Қуввати имон: таваккал ба Худованд аз ҳама болотар"

1. Забур 61:8 - «Эй мардум, ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; дили худро ба ҳузури Ӯ рехт; Худо барои мо паноҳгоҳ аст».

2. Ҳизқиёл 33:11 - "Ба онҳо бигӯй: "Ба ҳангоме ки Ман зинда ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, ман мамоти шарирро намеписандам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; баргардед, аз худ рӯй гардонед. Барои чӣ шумо, эй хонадони Исроил, хоҳед мурд?»

Ишаъё 2:16 Ва бар ҳамаи киштиҳои Таршиш ва бар ҳар суратҳои зебо.

Дар ин порча дар бораи доварии Худо бар ҳамаи киштиҳои Таршиш ва ҳама расмҳои гуворо сухан меравад.

1: Доварии Худо ҳамаро фарогир аст ва ҳеҷ гоҳ бадкоронро раҳм намекунад.

2: Мо бояд дороии худ ва дороии худро оқилона истифода барем, зеро Худо моро барои ҳар чизе ки дорем, доварӣ хоҳад кард.

1: Ишаъё 1:2-3 - Гӯш кун, эй осмон, ва гӯш кун, эй замин; зеро ки Худованд гуфтааст: «Фарзандонро тарбия намуда, ба воя расонидам, вале онҳо бар зидди Ман исён карданд».

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як ҳадяи хуб ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад.

Ишаъё 2:17 Ва баландии одамизод фурӯ ғалтад, ва ғурури одамон паст хоҳад шуд; ва танҳо Худованд дар он рӯз сарафроз хоҳад шуд.

Худованд сарбаланд ва ғурури инсон фурӯтан хоҳад шуд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2. Худо бузург аст ва мо бояд таслим шавем

1. Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ"

2. Филиппиён 2: 5-11 «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати банда дар сурати одам таваллуд ёфта, дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи мамот, ҳатто марги бар салиб итоат кард.Бинобар ин Худо ӯро баланд бардошт ва ба ӯ ато кард. Номе ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Ишаъё 2:18 Ва бутҳоро тамоман несту нобуд хоҳад кард.

Дар порча сухан меравад, ки Худо бутҳоро нест мекунад.

1. Зарурати таҷдиди рӯҳонӣ: рад кардани бутҳои бардурӯғи ин ҷаҳон

2. Қудрати Худо барои тағир додани ҳаёт тавассути нест кардани бутҳо

1. 1 Қӯринтиён 10:14-15 - "Бинобар ин, эй дӯстони азизи ман, аз бутпарастӣ бигрезед. Ман ба одамони оқил гап мезанам; худатон ҳукм кунед, ки чӣ мегӯям."

2. Ирмиё 10:5-6 - "Мисли тарсончак дар майдони бодиринг, бутҳои онҳо сухан гуфта наметавонанд; бояд онҳоро бардошта бурдан лозим аст, зеро онҳо наметавонанд роҳ гарданд. Аз онҳо натарс; онҳо наметавонанд зарар расонанд ва ҳеҷ фоидае."

Ишаъё 2:19 Ва онҳо аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, вақте ки Ӯ бархоста, заминро ба ларза медарорад, ба чуқуриҳои сангҳо ва ба ғорҳои замин хоҳанд даромад.

Вақте ки Ӯ ба доварӣ меояд, одамон аз тарс ва тарс пур мешаванд.

1. Натарс - Ишаъё 2:19

2. Ҷалол ва ҷалоли Худованд - Ишаъё 2:19

1. Забур 27:1 "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қуввати ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

2. Ваҳй 6:16 "Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо гуфт: "Ба болои мо биафтед ва моро аз рӯи Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед"

Ишаъё 2:20 Дар он рӯз касе бутҳои худро аз нуқра ва бутҳои тиллоии худро, ки ҳар яке барои худ парастиш карда буданд, ба сутунҳо ва куршапаракҳо меандозад;

Дар замони Ишаъё бутпарастӣ маъмул буд ва одамон бутҳои худро барои парастиш сохтанд.

1. Хатари бутпарастӣ: Омӯзиш аз китоби Ишаъё

2. Ваъдаҳои ботил аз бутпарастӣ: Огоҳӣ аз паёмбарон

1. Такрори Шариат 5:8 - "Шумо барои худ ҳайкали кандакорӣ насозед, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст".

2. Қӯлассиён 3:5 - «Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист».

Ишаъё 2:21 То ки аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, вақте ки Ӯ бархоста, заминро ба ларза медарорад, ба пораҳои харсангҳо ва ба қуллаҳои сангҳои рахна даромад.

Дар ин порча аз тарси одамон аз Худованд ва ҷалоли бузургии Ӯ сухан меравад, ки вақте Ӯ барои такон додани замин зоҳир мешавад.

1. "Тарс аз Худованд: баракат ва лаънат"

2. «Ҷазрати Худо: Ба таври даҳшатовар нозил шудааст».

1. Забур 33:8 - Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор тамоми сокинони дуньё аз вай бимонанд.

2. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Қуддус фаҳмиш аст.

Ишаъё 2:22 Аз одаме, ки нафасаш дар бинии вай аст, бас кунед;

Одамон набояд ба кӯмаки одамон умед банданд, зеро одамон нокомиланд ва ҳалли комилро пешниҳод намекунанд.

1. На ба инсон, балки ба Худованд такя кунед - Ишаъё 2:22

2. Қудрати фурӯтанӣ - Яъқуб 4:10

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 118:8 - Беҳтар аст, ки ба Худованд таваккал кунед, аз он ки ба одам эътимод дошта бошед.

Боби 3 китоби Ишаъё оқибатҳои фасоди ҷамъиятии Яҳудо ва таназзули ахлоқиро тасвир мекунад. Пайгамбар доварии дар пешистодаро, ки ба сабаби исёни онхо бар зидди Худо ба сари халк хохад расид, тасвир мекунад.

Сархати 1: Ишаъё эълон мекунад, ки Худованд сутунҳои муҳими дастгирии Яҳудоро, аз ҷумла пешвоёни қобилиятнок, ҷанговарони далер, доварон ва анбиёро нест хоҳад кард. Одамон бесарусомонӣ ва зулмро эҳсос хоҳанд кард (Ишаъё 3:1-5).

Параграфи 2: Ишаъё вайроншавии тартибот ва арзишҳои иҷтимоиро дар Яҳудо таъкид мекунад. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр ҳокимони бетаҷриба ва пешвоёни ноболиғ ҳукмронӣ мекунанд, ки ба ҳолати нофаҳмиҳо ва бесуботӣ оварда мерасонанд (Ишаъё 3:6-7).

Сархати 3: Паёмбар такаббурӣ ва молпарастиро дар байни занон дар Ерусалим маҳкум мекунад. Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки зинати зиёдатии онҳоро бо мотам иваз хоҳад кард, зеро онҳо дар вақти доварии оянда зиён мебинанд (Ишаъё 3:16-26).

Параграфи 4: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ гуна камобӣ ва харобӣ ба ҷабҳаҳои гуногуни ҷомеа, аз ҷумла кишоварзӣ, тиҷорат, мӯд ва муносибатҳои шахсӣ таъсир мерасонад. Мағрури миллат тавассути доварии илоҳӣ фурӯтан хоҳад шуд (Ишаъё 3:26).

Дар ҷамъбаст,
Боби сеюми Ишаъё тасвир шудааст
окибатхое, ки Яхудо дучор шуда буд
аз сабаби фасоди иҷтимоӣ
ва таназзули ахлоқӣ тавассути огоҳиҳои пешгӯӣ.

Эълон кардани барҳам додани сутунҳое, ки ҷомеаро дар дохили Яҳудо дастгирӣ мекунанд.
Таъкид кардани вайроншавии тартиботи иҷтимоӣ дар якҷоягӣ бо ҳокимони бетаҷриба.
Маҳкум кардани такаббурӣ дар баробари тамоюлҳои моддӣ аз ҷониби занон.
Пешгӯии мотам иваз кардани зинати аз ҳад зиёд бо сабаби доварии дарпешистода.
Тавсифи таъсир ба кишоварзӣ, тиҷорат, мӯд дар якҷоягӣ бо муносибатҳои шахсӣ.
Таъкид кардани хоксории ифтихори миллӣ бо ҳукми илоҳӣ.

Ин боб ҳамчун огоҳии сахт дар бораи оқибатҳое, ки ҷомеаеро, ки бо исён бар зидди принсипҳои Худо тавсиф мешавад, интизор аст. Он окибатхои зараровари рохбарияти фасодзада, вайроншавии чамъият, молпарастй ва такаббуриро фош мекунад. Тавассути ин пешгӯиҳо дар бораи доварӣ дар Яҳудо барои беитоатӣ ба роҳҳои Худо, Ишаъё ба тавба ва бозгашт ба адолат даъват мекунад.

Isaiah 3:1 Зеро ки инак, Худованд, Худованди лашкарҳо, аз Ерусалим ва аз Яҳудо иқоматгоҳ ва асо, тамоми нон ва тамоми обро мегирад.

Худованд рӯзии нон ва обро аз Ерусалим ва Яҳудо дур мекунад.

1. Худо назорат мекунад: Фаҳмидан ва эътимод ба ҳокимияти Худо

2. Дарёфти ризқу рӯзии Парвардигор: таваккал кардан дар вақти ниёз ба Худо

1. Забур 23:1–6

2. Матто 6:25–34

Ишаъё 3:2 Марди тавоно ва ҷанговар, қозӣ ва набӣ, ва хирадманд ва қадимӣ,

Худо манбаи ниҳоии қувват, ҳикмат ва ҳидоят аст.

1: Қувваи Худо: Такя ба қудрати Худо дар замони ҷанг

2: Ҳикмати Худо: Ҷустуҷӯи роҳнамоии Худо дар замонҳои қарор

1: Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

2: Яъқуб 1:5-6 Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, бе шак, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва парронда аст.

Ишаъё 3:3 Сардори панҷоҳ, ва марди гиромӣ, ва машваратчӣ, ва ҳунарманди маккор ва суханвар.

Ин порча дар бораи пешвоён дар ҷомеа ва нақшҳои муҳими онҳо сухан меравад.

1: Мо бояд барои пешвоёни ҷомеаи мо ва қобилияти онҳо барои роҳнамоии мо миннатдор бошем.

2: Арзёбии таъсири пешвоён дар ҷомеаи мо барои рушди рӯҳонии мо муҳим аст.

1: Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

2: 1 Тимотиюс 3:1-7 - Ин сухани дуруст аст, ки агар касе вазифаи усқуфро орзу кунад, кори хубро мехоҳад.

Ишаъё 3:4 Ва ман кӯдаконро ба онҳо хоҳам дод, ва кӯдакон бар онҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард.

Худо пешвоёни кунуниро ба фарзандону тифлон иваз мекунад.

1. "Қудрати Худо: Иваз кардани ҳокимият бо кӯдакон ва кӯдакон"

2. "Роҳбарӣ ва нақшаи Худо: Интиқоли ваколат ба ҷавонон"

1. Яъқуб 3:1-10 - Муҳокима дар бораи истифодаи хирад дар роҳбарӣ.

2. Масалҳо 29:2 - Вақте ки одилон дар қудрат ҳастанд, мардум шод мешаванд.

Ишаъё 3:5 Ва мардум ба якдигар, ва ҳар яке аз ёри худ ситам хоҳанд кард: кӯдак бар зидди қадимӣ ва пастӣ бар зидди ҷалол мағрур хоҳад шуд.

Мардуми замони Ишаъё якдигарро зулм мекарданд, ҷавонон мағрур буданд ва пастҳо номусро бадном мекарданд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад: Хатари худро болотар аз дигарон

2. Зулм дар ҷомеа: Зарурати ҳифзи шаъну шарафи ҳама

1. Масалҳо 16:18: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 2: 1-9: Бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, вақте ки ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред. Зеро, агар марде ки ангуштарини тилло ва либоси зебо дорад, ба ҷамъомади шумо ояд, ва камбағале дар тан либоси фарсуда низ дарояд, ва агар ба касе ки либоси зебо дар бар дорад, таваҷҷуҳ карда, гӯед, ки дар ин ҷо дар ҷои хубе бинишинед. , Ҳангоме ки шумо ба марди бечора мегӯед: "Дар он ҷо биистед ё "аз рӯи пои ман бинишинед", оё байни худ ҷудо накардаед ва бо андешаҳои бад довар намешавед?

Ишаъё 3:6 Вақте ки касе бародари худро аз хонаи падараш гирифта, мегӯяд: "Ту либос дорӣ, ҳокими мо бош, ва ин хароба зери дасти туст".

Хулоса - Одамон барои қабули қарорҳо ва масъулияти худ, ҳатто агар онҳо соҳибихтисос набошанд, ба ҳамдигар такя мекунанд.

1. Баракати фурӯтанӣ - Яъқуб 4:10

2. Хавфи худбоварӣ - Масалҳо 3:5-6

1. Матто 23:8-10 - Исо огоҳ мекунад, ки касеро "ҳоким" номидан накунад

2. 1 Петрус 5:5 - Муҳимияти фурӯтанӣ ва итоат ба якдигар

Ишаъё 3:7 Дар он рӯз ӯ қасам хӯрда, мегӯяд: "Ман табиб намешавам"; зеро ки дар хонаи ман на нон асту на либос; маро ҳокими қавм нагардон.

Худо аз онҳое, ки мехоҳанд ҳукмронии мардум бошанд, бидуни ғизо ва либос барои хонаводаи худ ҳушдор медиҳад.

1. «Даъват ба хизмат: Салтанати Худоро дар ҷои аввал мегузорем»

2. «Ғамхорӣ дар бораи оилаҳои мо: афзалияти муқаддас».

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

2. Масалҳо 19:14 - "Хона ва сарват аз падарон мерос гирифтаанд, аммо зани оқил аз Худованд аст".

Isaiah 3:8 Зеро ки Ерусалим хароб шудааст, ва Яҳудо хароб шудааст, зеро ки забон ва аъмоли онҳо бар зидди Худованд аст, то ки чашмони ҷалоли Ӯро ба хашм оваранд.

Мардуми Ерусалим ва Яҳудо аз Худованд дур шуданд, ва аъмоли онҳо ғазаби Ӯро барангехт.

1: Раҳмати Худо ҳатто вақте ки мо рӯй гардонем, пойдор аст

2: Оқибатҳои исён

Румиён 2:4 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунед ва намефаҳмед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба бурдан мехоҳад? , Матто 15:3 - Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ва чаро шумо ба хотири анъанаи худ фармони Худоро вайрон мекунед?

Ишаъё 3:9 Намоиши чеҳраи онҳо бар зидди онҳо шаҳодат медиҳад; ва гуноҳи худро ҳамчун Садӯм эълон мекунанд, онро пинҳон намекунанд. Вой бар ҷонашон! зеро ба худашон бадӣ кардаанд.

Бад будани одам дар чеҳраи онҳо аён аст ва онҳо мисли Садӯм аз гуноҳи худ шарм намедоранд. Вой бар ҳоли онҳо! Зеро ки онҳо ба сари худ душворӣ овардаанд.

1. Далели бадӣ: Чӣ гуна гуноҳ дар ҳаёти мо ошкор мешавад

2. Оқибатҳои гуноҳ: Чӣ тавр мо арзиши аъмоли худро пардохт мекунем

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ишаъё 3:10 Ба одилон бигӯед, ки некӣ ба ӯ хоҳад буд, зеро ки онҳо меваи аъмоли худро хоҳанд хӯрд.

Ин оят парҳезгоронро ба некӣ ташвиқ мекунад ва дар баробари талошҳояшон подош бигирад.

1. Нек кардан савоб аст: баракати амали солеҳ

2. Он чи мекорӣ, дарав кун: Манфиатҳои зиндагии одилона

1. Масалҳо 11:18 - Шахси шарир музди фиребанда ба даст меорад, аммо касе ки адолатро мекорад, мукофоти аниқ мегирад.

2. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид. Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем.

Ишаъё 3:11 Вой бар ҳоли шарирон! ба вай бемор хоҳад шуд, зеро ки мукофоти дастҳояш ба ӯ дода мешавад.

Бадкорон окибати аъмоли худро мебинанд.

1: Бадӣ накун, зеро ки оқибати аъмоли худ ту хоҳад кашид.

2: Худо бадиро беҷазо намегузорад, пас ҳатман бо адолат зиндагӣ кунед.

1: Ғалотиён 6: 7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ дарав мекунад.

2: Масалҳо 11:21 - Ба роҳи худ боварӣ ҳосил кунед, зеро одилон мукофот хоҳанд шуд, аммо шарир нобуд хоҳад шуд.

Isaiah 3:12: Халқи Ман, кӯдакон золиманд, ва занон бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Эй қавми ман, онон, ки туро роҳнамоӣ мекунанд, туро гумроҳ мекунанд ва роҳи роҳатро вайрон мекунанд.

Мардуми Исроилро фарзандон ва занони худашон зулм мекунанд ва сарваронашон онҳоро гумроҳ карда, роҳи адолатро вайрон мекунанд.

1. «Роҳҳои адолат ва зулми мардуми Исроил».

2. «Исёни зидди ҳокимият ва харобии роҳҳои адолат»

1. Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Масалҳо 4:18-19 - "Аммо роҳи одилон мисли нури саҳар аст, ки то рӯзи пурра равшантар ва равшантар медурахшад. Роҳи шарирон мисли зулмот аст; онҳо намедонанд, ки чӣ онҳоро ба васваса меандозад. ».

Isaiah 3:13: Худованд барои муҷозот бархезад, ва барои доварӣ бар мардум меистад.

Худованд барои доварӣ кардани мардум ва барои онҳо даъво кардан бармехезад.

1. "Адолат ва шафқат: Ҷавоби мо ба Илтиҷои Худованд"

2. «Даввари раҳмдилонаи Худованд»

1. Мико 6:1–8

2. Забур 50:1–15

Ишаъё 3:14: Худованд бо пирони қавми Худ ва мирони он ба доварӣ хоҳад омад, зеро ки шумо токзорро хӯрдаед; ғанимати мискинон дар хонаҳои шумост.

Худованд пешвоёни қавми Худро барои он доварӣ хоҳад кард, ки аз камбағалон баҳра бурда, токзорҳои онҳоро вайрон мекунанд.

1. Худо мебинад ва ғамхорӣ мекунад, ки мо бо дигарон чӣ гуна муносибат мекунем

2. Оқибатҳои тамаъ ва худхоҳӣ

1. Масалҳо 22: 22-23 - "Камбағонро ғорат накунед, зеро онҳо камбағал ҳастанд ва ранҷҳоро дар назди дарвоза мағзӯр накунед, зеро Худованд даъвои онҳоро ҳал хоҳад кард ва ҷони онҳоеро, ки онҳоро ғорат мекунанд, хоҳад гирифт."

2. Яъқуб 5:1-5 - "Акнун биё, эй сарватдор, барои мусибате, ки ба сари ту меояд, гиря кун ва нола кун; сарвати ту пӯсида ва ҷомаат куя хӯрдааст. Тилло ва нуқраи ту занг зада ва зангзании онҳост. бар зидди ту далел хоҳад буд ва

гӯшти туро мисли оташ хоҳад хӯрд; Ту дар айёми охир ганҷ ҷамъ кардай; инак, музди коргароне, ки киштзорҳои шуморо даравида буданд, ки онро бо фиреб нигоҳ доштай, бар зидди ту фарьёд зада истодаанд, ва Фарьёди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст».

Ишаъё 3:15 Чӣ маъно дорад, ки шумо қавми Маро пора-пора мекунед ва чеҳраи бенавоёнро маҷро мекунед? мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо.

Ин порча дар бораи хашми Худо аз бадрафторӣ бо халқи худ ва камбағалон сухан меронад.

1. Худованд ғамхории бечорагон ва мазлумонро дорад

2. Оқибатҳои зулм ба дигарон

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

2. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

Ишаъё 3:16 Ва Худованд мегӯяд: «Зеро ки духтарони Сион мағруранд, ва бо гарданҳои дароз ва чашмони ғафс роҳ мераванд, ва дар вақти рафтан қадам мезананд ва оҳиста-оҳиста оҳиста-оҳиста пойҳои худро мекашанд.

Духтарони Сион дар рафтори худ мағрур ва беҳуда ҳастанд.

1: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ - Масалҳо 16:18

2: Бо Худо фурӯтанона рафтор кунед - Мико 6:8

1: Забур 119:51 - "Мағрурон барои ман чоҳҳо кофтаанд, ки онҳо мувофиқи шариати Ту нестанд".

2: Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз мебахшад".

Isaiah 3:17: Бинобар ин Худованд тоҷи сари духтарони Сионро бо котур мезанад, ва Худованд сирри онҳоро ошкор хоҳад кард.

Худованд духтарони Сионро ҷазо дода, расвоӣ ва айби онҳоро ошкор хоҳад кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: роҳ рафтан дар нури ҳақи Худо

2. Хатарҳои мағрурӣ: Худро дар назди Худо фурӯтан кунед

1. Ишаъё 5:21–24

2. Яъқуб 4:6–10

Ишаъё 3:18 Дар он рӯз Худованд ҷасорати онҳоро аз зеварҳои ҷингангези пойҳошон, ва ғӯлаҳои онҳо, ва чархҳои мудавварашон мисли моҳ дур хоҳад кард,

Худованд дар рузи киёмат зебоии чисмони ва зевари мардумро аз байн мебарад.

1. Беҳудаи зебоии ҷисмонӣ: омӯзиши Ишаъё 3:18

2. Фош кардани рӯизаминии ороиши заминӣ: Мулоҳиза аз Ишаъё 3:18

1. 1 Петрус 3:3-4 - "Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либоси зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд аз ботинии шумо, зебоии пажмурданашавандаи рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо арзанда аст».

2. Масалҳо 31:30 - "Ҷазб фиребанда аст, ва зебоӣ зудгузар аст, аммо зане, ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст".

Ишаъё 3:19 Занҷирҳо ва дастбандҳо ва гӯшкунакҳо,

Дар порча дар бораи занҷирҳо, дастпонаҳо ва гулӯсакҳо сухан меравад, ки як қисми либоспӯшии Исроили қадим буданд.

1. Аҳамияти риояи қонунҳои Худо ва қоидаҳои либоспӯшӣ.

2. Фаҳмидани рамзи либос дар Китоби Муқаддас.

1. 1 Тимотиюс 2:9-10 - Ба ҳамин монанд, ман мехоҳам, ки занон бо либоси мувофиқ, хоксорона ва оқилона оро диҳанд, на бо мӯйҳои бофташуда ва тилло ё марворид ё либосҳои гаронбаҳо, балки бо аъмоли нек, чунон ки мувофиқ аст заноне, ки ба худопарастӣ даъво мекунанд.

2. Масалҳо 31:30 - Дилрабоӣ фиребанда аст ва зебоӣ зудгузар аст, аммо зане, ки аз Худованд метарсад, бояд ситоиш карда шавад.

Ишаъё 3:20 Камушҳо, ва зебу зинатҳои пойҳо, ва сарбандҳо, ва лавҳаҳо ва гӯшворҳо,

Ин порча баъзе либосҳоеро тасвир мекунад, ки одамон дар замони Ишаъё мепӯшиданд.

1: Худо ғамхорӣ мекунад, ки мо чӣ гуна худро баён мекунем ва чӣ гуна худро оро медиҳем.

2: Ҳатто дар тарзи либоспӯшии мо, мо бояд кӯшиш кунем, ки Худоро ҷалол диҳем.

1: 1 Петрус 3:3-4 - "Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либоси зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд аз ботинии шумо, зебоии пажмурданашавандаи рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо арзиши бузург дорад."

2: Масалҳо 31:30 - "Ҷазб фиреб аст, ва зебоӣ зудгузар аст; аммо зане, ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст".

Ишаъё 3:21 Ҳалқаҳо ва ҷавоҳироти бинӣ,

ва костюмҳои тағйирёбандаи либос, ва мантияҳо, ва вимпелҳо ва пиндонҳо.

Дар порча аз бехуда будани ороиши зиёдатӣ сухан меравад.

1: Мо бояд дар либос ва ороиши худ хоксор ва хоксор бошем, на аз ҳад зиёд дар ботил.

2: Мо бояд ба зебоии ботинии худ диққат диҳем, на ба намоиши сарватҳои моддӣ.

1: Матто 6:19-21 Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дуздон даромада, дуздида мешаванд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд

2: 1 Петрус 3:3-4 Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либосҳои зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд нафси ботинии шумо бошад, зебоии бепоёни рӯҳи ҳалим ва ором бошад, ки дар назари Худо арзиши бузург дорад.

Ишаъё 3:22 Либосҳои тағйирёбанда, ва ҷомаҳо, ва доғҳо, ва кунҷҳои бурро,

Ин порча навъҳои гуногуни либосҳоро дар ҷаҳони қадим мефаҳмонад.

1. Ҳаёти мо бояд инъикоси ҷалоли Худо бошад, на молу мулки заминӣ.

2. Мо бояд саъй кунем, ки хоксор бошем ва аз он чи ба мо дода шудааст, қаноат кунем.

1. Матто 6:24-34 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад.

2. Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида мегирем" - шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад биёранд.

Ишаъё 3:23 Айнакҳо, ва катони маҳин, ва кулоҳҳо ва пардаҳо.

Дар ин порча дар бораи либосҳои гуногуне, ки одамони замони Ишаъё мепӯшиданд, ба монанди айнак, катони маҳин, кулоҳ ва пардаҳо муҳокима карда мешавад.

1. Либос метавонад ифодаи зоҳирии имони мо бошад ва метавонад ҳолати рӯҳии ботинии моро инъикос кунад.

2. Мо метавонем аз либосҳои замони Ишаъё ёд гирем, то мавқеи худро дар ҷаҳон беҳтар дарк кунем.

1. 1 Тимотиюс 2: 9-10 - "Ба ҳамин тариқ, занон дар либоси хоксорона, бо шармгинӣ ва ҳушёрӣ зиннат медиҳанд, на бо мӯйҳои гулдор, на тилло, на марворид ва на либоси гаронбаҳо; Аммо (ки занонро эътироф мекунанд, парҳезгорӣ) бо аъмоли нек».

2. Яъқуб 2: 1-4 - "Бародарони ман, ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол, ба шахсиятҳо имон наоваред. Зеро, агар ба ҷамъомади шумо марде бо ангуштарини тиллоӣ ва либоси зебое биёяд. , ва як камбағале дар тан либоси нопок дар бар меояд; ва шумо ба касе ки либоси ҳамҷинсгаро дар бар дорад,

эҳтиром мегузоред ва ба ӯ бигӯед: "Дар ин ҷо дар ҷои хубе бинишин; ва ба мискинон бигӯ: "Дар он ҷо биист ё бинишин". Дар ин ҷо дар зери пои ман: Пас, оё шумо дар худ рӯйбинӣ намекунед ва доварони фикрҳои бад шудаед?»

Ишаъё 3:24 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ба ҷои бӯи хушбӯй хоҳад буд; ва ба ҷои камарбанд иҷора; ва ба ҷои бемӯй хуб муқаррар; ва ба ҷои меъда як камар аз палос; ва ба ҷои зебоӣ сӯхтааст.

Ба ҷои бӯи хуш ва либоси ҷолиб, дар Ишаъё 3:24 замони бӯи нохуш ва либосҳои палос пешгӯй шудааст.

1. "Қудрати Каломи Худо: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 3:24"

2. "Арзиши фурӯтанӣ: омӯзиши Ишаъё 3:24"

1. Масалҳо 16:19 - "Беҳтар аст, ки бо фурӯтанон фурӯтан бошед, аз он ки ғаниматро бо мағрурон тақсим кунед".

2. Яъқуб 4:10 - "Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

Ишаъё 3:25 Мардони ту аз шамшер хоҳанд афтод, ва тавоноии ту дар ҷанг.

Ин порча дар бораи суқути мардон ва тавоноҳо дар ҷанг аст.

1. Ҳатто қавитарин одамони мо дар назди Худованд осебпазиранд.

2. Мо бояд ҳушёр бошем ва ба Худованд барои муҳофизат таваккал кунем.

1. Яъқуб 4:13-15 Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем", аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

2. Масалҳо 21:31 Асп барои рӯзи ҷанг омода аст, аммо ғалаба аз они Худованд аст.

Ишаъё 3:26 Ва дарвозаҳои вай гиря ва навҳа хоҳанд кард; ва вай хароб шуда, бар замин хоҳад нишаст.

Шаҳри Ерусалим хароб хоҳад шуд ва дарвозаҳои он гиря ва мотам хоҳанд дошт.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Нолаҳои шаҳр

2. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Умед ба харобшудагон

1. Ирмиё 29:10-14 - ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозии халқи худ

2. Забур 137:1-6 - Нола кардан аз харобшавии Ерусалим

Боби 4 Ишаъё рӯъёи барқароршавӣ ва кафоратро пас аз ҳукме, ки дар боби қаблӣ тавсиф шудааст, пешкаш мекунад. Он замони ояндаеро тасвир

мекунад, ки ҷалоли Худо дар Ерусалим сокин хоҳад шуд ва ба халқи Ӯ покӣ ва муҳофизат меорад.

Сархати 1: Ишаъё рӯзеро тасвир мекунад, ки ҳафт зан ба як мард часпида, барои шаъну шарафи худ издивоҷ хоҳанд кард. Онҳо эътироф мекунанд, ки нангин нест карда мешаванд ва мехоҳанд бо номи Ӯ хонда шаванд (Ишаъё 4:1).

Сархати 2: Пайгамбар Ерусалими покизашуда ва дигаргуншударо тасаввур мекунад, ки дар он ҷалоли Худо рӯзона бар халқи худ соябоне хоҳад буд ва шабона ҳамчун паноҳгоҳ аз тӯфонҳо хизмат мекунад (Ишаъё 4:2-6).

Дар ҷамъбаст,
Боби чоруми китоби Ишаъё пешкаш мешавад
биниши барқарорсозӣ ва наҷотдиҳӣ
пас аз ҳукме, ки дар боло тавсиф шудааст.

Тавсифи сенарияи оянда, ки дар он занҳои сершумор барои издивоҷ издивоҷ мекунанд.
Тасаввур кардани Ерусалими покшуда бо ҷалоли Худо ҳамчун соябони муҳофизатӣ.
Паноҳгоҳе, ки дар давоми рӯз ва шаб таъмин карда мешавад, таъкид мекунад.

Ин боб умедро ба ҳолати ояндаи навсозӣ ва ҳузури илоҳӣ дар Ерусалим пешниҳод мекунад. Он қудрати дигаргунсозандаи Худоро таъкид мекунад, ки халқи Худро аз гуноҳҳояшон пок мекунад ва онҳоро дар зери ғамхории муҳофизатии Ӯ амният таъмин мекунад. Тасвири истифодашуда тасаллӣ, субот ва ризқи илоҳӣ дар замонҳои душворро ифода мекунад.

Ишаъё 4:1 Ва дар он рӯз ҳафт зан як мардро дастгир карда, хоҳанд гуфт: "Нони худамонро мехӯрем ва либоси худро мепӯшем; фақат бигзор мо бо номи Ту хонда шавем, то ки маломатамонро аз худ дур кунем".

Дар Ишаъё 4:1, Худо ошкор мекунад, ки дар рӯзи оянда ҳафт зан аз як мард илтимос хоҳанд кард, то онҳоро бо номи ӯ шинос кунанд, то шармсор нашаванд.

1. Қудрати ном: Чӣ тавр номи Исо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Маломат ва кафорат: Чӣ тавр Исо шарми моро мағлуб мекунад

1. Филиппиён 2:9-10 - «Бинобар ин Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад. "

2. Румиён 8:1 - "Бинобар ин, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест".

Ишаъё 4:2 Дар он рӯз шохаи Худованд зебо ва ҷалол хоҳад ёфт, ва меваи замин барои наҷотёфтагон аз Исроил некӯ ва зебо хоҳад буд.

Шохаи Худованд ҷалол хоҳад ёфт ва барои банӣ-Исроил самараи хубе медиҳад.

1: Худо бо мост ва ба мо муваффақият ва зебоӣ меорад.

2: Қувват ва ҷалоли Худо моро ба он чизе, ки дар вақти душворӣ лозим аст, медиҳад.

1: Забур 33: 18-19 - Инак, чашми Худованд ба тарсҳои Ӯст, бар касонест, ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд, то ки ҷони онҳоро аз марг наҷот диҳад ва дар қаҳтӣ зинда нигоҳ дорад.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 4:3 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ мемонад, ва ҳар кӣ дар Ерусалим бимонад, муқаддас номида хоҳад шуд, ҳатто ҳар касе ки дар миёни зиндагонии Ерусалим навишта шудааст:

Сокинони боқимондаи Сион ва Ерусалим муқаддас хонда хоҳанд шуд.

1: Худо ба воситаи зиндагонии Ерусалим ба мо имконият дод, ки муқаддас бошем.

2: Дар Сион ва Ерусалим мондан, мо метавонем Худоро ҷалол диҳем ва муқаддас шавем.

1: ба Румиён 8:29 Барои он ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2: Ибриён 12:14 Бо тамоми одамон сулҳ ва қудсиятро риоя кунед, ки бидуни он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид.

Ишаъё 4:4 Вақте ки Худованд палиди духтарони Сионро шуста, хуни Ерусалимро аз миёни он бо рӯҳи доварӣ ва рӯҳи сӯзон пок хоҳад кард.

Худо халқи Сион ва Ерусалимро бо доварӣ ва сӯхтори худ аз гуноҳҳо ва гуноҳҳояшон пок хоҳад кард.

1. Муҳаббат ва омурзиши Худо: Қудрат барои тағир додани одамон

2. Оташи поккунандаи Худо: Даъват ба муқаддасот

1. Ҳизқиёл 36:25-27 - Ман бар ту оби пок мепошам, ва ту аз ҳама нопокиҳои худ пок хоҳӣ шуд, ва аз тамоми бутҳоят туро пок хоҳам кард.

2. Забур 51:7-8 - Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд; маро бишӯед, ва ман аз барф сафедтар хоҳам буд.

Isaiah 4:5: Ва Худованд бар ҳар манзили кӯҳи Сион ва бар калисоҳои он рӯзона абр ва дуд, ва шабона дурахши оташи алангаро хоҳад сохт, зеро ки бар тамоми ҷалол муҳофизат хоҳад буд.

Худованд мардуми кӯҳи Сион ва калисоҳои онҳоро рӯзона бо абр ва дуд ва шабона оташи сӯзон муҳофизат хоҳад кард.

1.Парвардигоро нигахбону нигахбони мост

2. Ба Худо таваккал кардан дар ҳифозат

1. Забур 90:3–7

2. Забур 33:7–8

Ишаъё 4:6 Ва хаймае хоҳад буд, ки рӯзона сояе аз гармӣ ва барои паноҳгоҳе бошад, ва барои пинҳон аз тӯфон ва борон.

Дар Ишаъё 4:6 дар бораи хаймае сухан меравад, ки аз гармӣ паноҳгоҳ, ҷои паноҳгоҳ ва аз тӯфону борон муҳофизат мекунад.

1. Худо моро дар вақти ниёзамон паноҳ медиҳад.

2. Хаймаи Худо паноҳгоҳест аз ҳар чизе, ки моро фаро мегирад.

1. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад.

2. Ибриён 6:18 - Барои он ки бо ду чизи бетағйир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо имконнопазир аст, мо, ки барои паноҳгоҳ гурехтаем, рӯҳбаландии қавӣ дошта бошем, то умеди дар пеши мо гузошташударо нигоҳ дорем.

Боби 5-уми китоби Ишаъё суруди шоиронае дорад, ки бо номи "Суруди токзор" маъруф аст. Он ноумедии Худоро аз бевафоии исроилиён тасвир мекунад ва ба онҳо барои шарораташон доварӣ эълон мекунад.

Сархати 1: Пайғамбар ғамхории Худоро нисбати халқи худ тасвир намуда, Исроилро бо токзоре, ки Ӯ бодиққат нигоҳубин мекард, муқоиса мекунад. Бо вуҷуди ин, токзор ба ҷои ҳосили ангури хуб, ангури худрӯй медод (Ишаъё 5:1-2).

Параграфи 2: Худо парвандаи худро бар зидди Исроил тавассути як қатор саволҳои риторикӣ пешниҳод мекунад ва мепурсад, ки Ӯ барои онҳо боз чӣ кор карда метавонист. Бо вуҷуди кӯшишҳои Ӯ, онҳо аз Ӯ рӯй гардонданд ва ба беадолатӣ ва зӯроварӣ машғул шуданд (Ишаъё 5:3-7).

Параграфи 3: Ишаъё шаш «вой»-ро бар гуноҳҳои мушаххасе, ки дар ҷомеа паҳн шудаанд, аз ҷумла тамаъкорӣ, гедонизм, худписандӣ, вайрон кардани адолат, такаббур ва майзадагӣ эълон мекунад (Ишаъё 5:8-23).

Сархати 4: Боб бо тасвири хашм ва доварии Худо ба охир мерасад. Ӯ халқҳои бегонаро ба вуҷуд хоҳад овард, то бар Исроил дар натиҷаи беитоатии онҳо ҳалок шаванд (Ишаъё 5:24-30).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷуми китоби Ишаъё пешкаш мешавад
"Суруди токзор"
ноумедии Худоро тасвир мекунад
ва доварӣ бар Исроил.

Тасвир кардани ғамхории Худо нисбати Исроил дар муқоиса бо токзоре, ки ангури ваҳшӣ медиҳад.
Пешниҳоди саволҳои риторикӣ, ки бевафоии Исроилро нишон медиҳанд.
Эълон кардани шаш "вой" бар гуноҳҳои маъмули ҷомеа.
Тасвири ғазаб ва доварии Худо, ки боиси ҳалокати халқҳои хориҷӣ оварда шудааст.

Ин боб ҳамчун огоҳӣ дар бораи оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо ва даст ба бадкорӣ хизмат мекунад. Он хоҳиши Худоро барои адолат дар байни халқи худ ошкор мекунад ва доварии одилонаи Ӯро нишон медиҳад, вақте ки онҳо меъёрҳои Ӯро риоя намекунанд. Тавассути ин суруди шоирона, Ишаъё ба зарурати тавба ва барқароршавӣ таъкид мекунад, то аз ҳалокати дарпешистода канорагирӣ кунад.

Ишаъё 5:1 Акнун ман барои маҳбуби худ суруди маҳбуби худро хоҳам хонд, ки токзорашро ламс мекунад. Махбуби ман дар теппаи пурсамар токзор дорад:

Суруди ишк ва умед барои мардуми азизи Худо.

1. Тарбияи қалби ишқ ва умед

2. Суруди шодӣ ва ҳамду санои Худо

1. Румиён 8:18-39 - Умеди мо ба уқубатҳои Масеҳ

2. Забур 118:105 - Каломи Худо нур барои роҳи мост

Ишаъё 5:2 Ва онро девор гирифт, ва сангҳои онро ҷамъ кард, ва онро бо токи беҳтарин шинонд, ва дар мобайни он бурҷе сохт, ва инчунин дар он шаробфурӯш сохт; , ва он ангури худруй дод.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худованд токзореро бо токи беҳтарин шинонд ва дар миёни он бурҷе сохт, аммо он танҳо ангури ваҳшӣ меовард.

1. Нақшаи Худо ва вокуниши мо - омӯхтани идеяи эътимод ба Худо сарфи назар аз натиҷаҳое, ки мо мебинем.

2. Парвариши токзор - таваҷҷӯҳ ба аҳамияти нигоҳубини токзор ва чӣ гуна Худо мехоҳад, ки мо онро содиқона идора кунем.

1. Забур 80:8, 9 - "Ту аз Миср ток баровардӣ: халқҳоро бадар ронда, онро шинондай. Дар пеши он ҷой муҳайё кардай, ва онро решакан кардӣ, ва он заминро пур кард. ».

2. Луқо 6:43-45 - "Зеро дарахти нек меваи бад намеоварад; на дарахти бад меваи нек меоварад. Зеро ҳар дарахт аз меваи худ маълум аст. Зеро ки одамон аз хорҳо анҷир ҷамъоварӣ намекунанд ва аз буттаи бутта ангур ҷамъ мекунанд».

Ишаъё 5:3 Ва акнун, эй сокинони Ерусалим ва мардуми Яҳудо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки дар миёни ман ва токзори ман ҳукм кунед.

Худованд мардуми Ерусалим ва Яҳудоро даъват мекунад, ки байни ӯ ва токзори ӯ доварӣ кунанд.

1. Даъвати Худованд ба адолат: пайдо кардани ҷои худ дар токзори Худо.

2. Идоракунии содиқона: иҷро кардани даъвати Худо ба адолат.

1. Амос 5:24 - Аммо бигзор адолат мисли об ва адолат мисли ҷӯйе ҷорист.

2. Яъқуб 2:12-13 - Ҳамин тавр бигӯед ва чунон рафтор кунед, ки онҳо бояд тибқи қонуни озодӣ доварӣ карда шаванд. Зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе марҳамат аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Ишаъё 5:4 Ба токзори ман боз чӣ кор карда метавонист, ки ман дар он накардаам? Пас, чун дидам, ки ангури худрӯй баровард?

Худо барои токзори худ ҳар кори аз дасташ меомадаро мекард, аммо он ба ҷои ангури дилхоҳ танҳо ангури худрӯй медод.

1: Садоқати Худо бар абас нест, ҳатто вақте ки кӯшишҳои мо он чизе ки Ӯ интизор нест.

2: Файзи Худо басанда аст, ҳатто вақте ки итоаткории мо кам аст.

1: Марсияҳо 3: 22-23 - "Марҳамати Ӯ то абад аст, ва садоқати Ӯ ба тамоми наслҳо".

2: ба Румиён 5:20 - "Гузашта аз ин, шариат дохил шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд."

Ишаъё 5:5 Ва акнун ба он ҷо равед; Ман ба шумо мегӯям, ки бо токзори худ чӣ кор хоҳам кард: девори онро хоҳам бурд, ва он хӯрда хоҳад шуд; ва девори онро вайрон кунед, ва он поймол хоҳад шуд;

Худо нақша дорад, ки халқи Худро бо вайрон кардани девори муҳофизатӣ ва девори атрофи токзори худ ҷазо диҳад.

1. Ҷазои Худо одилона аст - Ишаъё 5:5

2. Муҳаббат ва интизоми Худо - Ишаъё 5:5

1. Масалҳо 15:10 - "Азоби сахт барои касест, ки роҳро тарк кунад; ҳар кӣ мазамматро бад бинад, мемирад".

2. Ибриён 12: 5-11 - "Ва ту насиҳатеро, ки ба ту дар бораи писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардай: Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун, ва вақте ки аз ҷониби Ӯ мазаммат карда мешавад, рӯҳафтода нашав; дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул кунад, тозиёна мезанад.

Ишаъё 5:6 Ва ман онро хароб хоҳам кард: бурида ва кофта нахоҳад шуд; балки хорҳо ва хорҳо хоҳанд бардошт: ба абрҳо низ амр хоҳам кард, ки бар он борон наборанд.

Худо касонеро, ки дороии худро оқилона истифода намебаранд, ҳалок мекунад ва боронро нозил мекунад.

1. Оқибатҳои идоракунии беақлонаи захираҳо

2. Неъмати тоат ба Худо

1. Масалҳо 21:20 - Дар манзили хирадмандон ганҷе ҳаст ва равған аст;

2. Матто 5:45 - То ки шумо писарони Падари осмонии худ бошед; зеро ки офтоби Худро бар бадӣ ва бар некон тулӯъ мекунад ва бар одилону ситамкорон борон мефиристад.

Ишаъё 5:7 Зеро ки токзори Худованди лашкарҳо хонаи Исроил аст, ва мардуми Яҳудо ниҳоли некӯи ӯст; барои адолат, вале инак фарьёд.

Худованди лашкарҳо мунтазири доварӣ ва адолат аст, вале зулм ва фарьёд мебинад.

1. Худо интизор аст, ки мо одил бошем ва адолатро ҷустуҷӯ кунем, аммо аксар вақт мо ноком мешавем ва ба ҷои он ранҷу азоб эҷод мекунем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҷаҳони адолат ва адолатро ба вуҷуд орем, чунон ки Худо ният дорад.

1. Яъқуб 1:22-25 - Худро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Зеро ҳар он чи одамизод мекорад, онро низ даравад.

Ишаъё 5:8 Вой бар ҳоли онҳое, ки хона ба хона мепайванданд, ва саҳро ба саҳро мегузоранд, то даме ки ҷое набошад, то ки онҳо дар миёни замин танҳо бимонанд!

Ин порча аз тамаъкорӣ ва хатари ба даст овардани сарвату сарватҳои зиёд ҳушдор медиҳад.

1. "Хатари тамаъ: Огоҳии Ишаъё 5:8"

2. «Баракати қаноат: дарёфти шодӣ дар миёни замин».

1. Луқо 12:15-21 - Масали Исо дар бораи аблаҳи сарватманд

2. Воиз 5:10-12 - Огоҳӣ дар бораи лаззат бурдан аз он чизе ки дорад ва канорагирӣ аз тамаъ

Isaiah 5:9 Ба гӯшам Худованди лашкарҳо гуфта буд: «Ба ростӣ, хонаҳои зиёде хароб хоҳанд шуд, ҳатто бузург ва зебо ва бидуни сокин.

Доварии Худо бисёр хонаҳои бузург ва одилонаро ба харобӣ меорад.

1: Аз кибр ва худсарӣ ҳазар кунед, зеро Худо касонеро, ки тавба намекунанд, доварӣ мекунад.

2: Дар зиндагӣ худдорӣ накунед, зеро Худо бар касоне, ки Ӯро фаромӯш мекунанд, доварӣ мекунад.

1: Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

2: Ибриён 10:31, "Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст."

Ишаъё 5:10 Бале, даҳ гектар токзор як ванна ҳосил хоҳад дод, ва тухми хомер як эфа хоҳад дод.

Дар Ишаъё 5:10 муҳокима карда мешавад, ки чӣ тавр даҳ гектар токзор танҳо як ванна медиҳад ва чӣ гуна тухми хомер як эфа медиҳад.

1. Қувваи Имон - Чӣ тавр дар лаҳзаҳои душвор ба Худо таваккал кардан мумкин аст

2. Неъматҳои фаровон - Чӣ гуна бояд шукрона кард аз ҳар чизе, ки Худо додааст

1. Румиён 4:20-21 - Ӯ аз ваъдаи Худо ба воситаи беимонӣ ҳайрон нашуд; балки дар имон қавӣ буд ва Худоро ҳамду сано мегуфт; ва пурра итминон дошт, ки он чиро, ки ваъда дода буд, иҷро карда метавонад.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Ишаъё 5:11 Вой бар ҳоли онҳо, ки субҳи барвақт барҳоста, аз паи нӯшокии спиртӣ гарданд; ки то шаб давом мекунад, то шароб онҳоро аланга занад!

Одамонро аз он огоҳ мекунанд, ки рӯзи худро бо истеъмоли машрубот гузаронанд.

1. Хатарҳои нӯшокӣ: худдорӣ аз машрубот барои ҳаёти солим

2. Модератсия дар ҳама чиз: Ҷустуҷӯи мувозинат дар зиндагӣ

1. Масалҳо 20:1 Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест.

2. Ғалотиён 5:21 Ҳасад, куштор, мастигарӣ, масхарабозӣ ва монанди инҳо: дар бораи онҳо пештар ба шумо мегӯям, чунон ки дар гузашта низ ба шумо гуфтам, ки онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Ишаъё 5:12 Ва барфа ва най, лавҳа ва най ва шароб дар базмҳои онҳо ҳастанд, вале онҳо ба кори Худованд аҳамият намедиҳанд, ва ба кори дастҳои Ӯ аҳамият намедиҳанд.

Мардуми замони Ишаъё кори Худованд ё амали дастҳои Ӯро надида, май ва айшу ишратро дӯст медоштанд.

1. Муҳимияти баррасии кори Худованд

2. Хатари такя кардан ба лаззат ва фароғат

1. Воиз 9:7–10

2. Яъқуб 4:13–17

Ишаъё 5:13 Бинобар ин, қавми ман ба асирӣ афтодаанд, зеро ки дониш надоранд; ва мардони мӯҳтарамашон гуруснагӣ шудаанд, ва мардуми онҳо аз ташнагӣ хушк шудаанд.

Мардуми Худо аз бехабарии худ ба асорат афтодаанд. Рохбарони онхо дар гуруснагй ва оммахо аз ташнагй хушк шудаанд.

1. Халқи Худо дар асирӣ - Чаро дониш муҳим аст?

2. Оқибатҳои ноогоҳӣ - Вақте ки надоштани дониш ба фалокат оварда мерасонад.

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Ҳушаъ 4:6 - Халқи ман аз бехабарӣ ҳалок шудааст: азбаски ту донишро рад кардӣ, ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои ман коҳин нахоҳӣ шуд; модоме ки қонуни Худои худро фаромӯш кардаӣ, фарзандонатро фаромуш кун.

Ишаъё 5:14: «Бинобар ин дӯзах васеъ шуда, даҳони худро беандоза кушод; ва ҷалоли онҳо, ва шумораи онҳо, ва ҷалоли онҳо, ва ҳар кӣ шодӣ мекунад, ба он фуруд ояд.

Дӯзах макони ранҷу азоби бузургест, ки чен кардан ғайриимкон аст ва касоне, ки аз Худо пайравӣ намекунанд, ба он ҷо фиристода мешаванд.

1. "Ҳақиқати ҷаҳаннам: Ҷиддӣ гирифтани огоҳии Худо"

2. "Зиндагии бо имон: парҳез аз домҳои дӯзах"

1. Луқо 12:5, "Аммо ман ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз он шахс битарсед, ки пас аз куштани бадан қодир аст, ки шуморо ба дӯзах партояд. Оре, ба шумо мегӯям, аз вай битарсед".

2. Яъқуб 4:17, "Бинобар ин, барои касе ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ишаъё 5:15 Ва одами бад фурӯ ғалтида хоҳад шуд, ва марди тавоно фурӯтан хоҳад шуд, ва чашмони олиҷаноб фурӯтан хоҳанд шуд.

Худо онҳоеро, ки мағрур ва тавоно ҳастанд, фурӯтан карда, ба мо дар бораи фавти худамон ва вобастагии мо аз Ӯ хотиррасон мекунад.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Масалҳо 16:18

2. Даъвати Худо ба фурӯтанӣ - Яъқуб 4:10

1. Айюб 22:29 - Вақте ки одамон саркӯб мешаванд, шумо бигӯед: "Бархӯрдор аст"; ва фурӯтанро наҷот хоҳад дод.

2. Забур 149:4 - Зеро ки Худованд аз қавми Худ писанд меояд: Ӯ ҳалимонро бо наҷот зеб хоҳад дод.

Ишаъё 5:16 Аммо Худованди лашкарҳо дар доварӣ баланд хоҳад шуд, ва Худои муқаддас дар адолат тақдис хоҳад шуд.

Парвардигори лашкарҳо дар доварӣ ҷалол хоҳад ёфт, ва Худо дар адолат ҷалол хоҳад ёфт.

1. Хислати бепоёни Худо

2. Подшоҳии Худо

1. Забур 145:17 - "Худованд дар ҳама роҳҳои Худ одил аст, ва дар ҳама аъмоли Ӯ муқаддас аст".

2. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст, Худованди лашкарҳо: тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

Ишаъё 5:17 Он гоҳ баррaҳо мувофиқи тарзи худ мечаронанд, ва партовҳои фарбеҳро бегонагон хоҳанд хӯрд.

Худованд аз оқибатҳои такаббурӣ ва беэътиноӣ ба огоҳиҳои Ӯ огоҳ мекунад.

1: Мо бояд дар назди Худо фурӯтан бошем ва ба огоҳиҳои Ӯ ба мо гӯш диҳем, то ки баракатҳои Ӯро эҳсос кунем.

2: Биёед мисли фарбеҳ набошем, ки ба огоҳиҳои Худо беэътиноӣ карда, ба оқибатҳои он дучор шуданд, балки ба ҷои он омода бошем, ки ба ҳикмати комили Худо таваккал кунем.

1: Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Ишаъё 5:18 Вой бар ҳоли онҳое ки шароратро бо риштаҳои ботил мекашанд ва гуноҳ мекунанд, чунон ки бо ресмони ароба.

Мардумро аз оқибати корҳои бад ва гуноҳ огоҳ мекунанд.

1. Хавфи кашидани бадӣ бо риштаҳои ботил

2. Оқибатҳои гуноҳ кардан

1. Яъқуб 1:15 - "Пас, пас аз ҳомила шудани ҳавас гуноҳро ба дунё меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, мамотро ба дунё меорад".

2. Ҳизқиёл 18:4 - "Инак, ҳама ҷонҳо аз они Мананд; ҷони падар ва ҷони писар аз они Ман аст: ҷони гуноҳкор хоҳад мурд."

Ишаъё 5:19 Бигӯ: "Бигзор вай суръат бахшад ва кори худро тезонад, то ки мо онро бубинем; ва бигзор маслиҳати Подшоҳии Исроил наздик шавад ва биёяд, то ки мо онро бидонем".

Одамон аз Худо талаб мекунанд, ки зуд амал кунад ва нақшаи Ӯро ошкор кунад, то онҳо онро дарк кунанд.

1. Вақти Худо комил аст - Омӯзиши эътимод ба нақшаи Ӯ

2. Қувваи имон - Гирифтани асрори иродаи Худо

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ишаъё 5:20 Вой бар ҳоли онҳое ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

Ишаъё ҳушдор медиҳад, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ номидан, инчунин иваз кардани торикиро ба рӯшноӣ ва талхро ба ширинӣ иваз кардан.

1. Огоҳӣ бар зидди релятивизми ахлоқӣ

2. Хатари ошуфтани неку бадӣ

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ишаъё 5:21 Вой бар ҳоли онҳое ки дар назари худ хирадманд ва дар назари худ хирадманд!

Гузариш Ин порча аз такаббур ва такаббур ҳушдор медиҳад.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2. Аз такаббур ҳазар кун ва бар Худо таваккал кун.

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Ишаъё 5:22 Вой бар ҳоли тавоноҳое, ки шароб менӯшанд, ва мардони тавоно, ки нӯшокии спиртӣ омехта мекунанд!

Одамоне, ки тавоно ва тавоноанд, барои нӯшидани аз ҳад зиёд маҳкум карда мешаванд.

1. «Хатари нӯшокии аз ҳад зиёд»

2. «Даъвати Худо ба миёнаравӣ»

1. Масалҳо 20:1 - "Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест".

2. Ғалотиён 5:19-21 - «Акнун аъмоли ҷисм ошкор аст, ки инҳоянд: зино, зино, нопокӣ, зинокорӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, ихтилоф, тақлид, ғазаб, ҷанҷол, фитна, бидъатҳо, ҳасадҳо. , куштор, мастигарӣ, айшу ишрат ва монанди инҳо: дар бораи онҳо пештар ба шумо мегӯям, чунон ки дар гузашта низ ба шумо гуфтам, ки онҳое ки ин корро мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

Ишаъё 5:23 Он ки шарирро барои мукофот сафед мекунад, ва адолати одилро аз вай дур мекунад!

Дар порча аз вазъияте сухан меравад, ки бадкорон подош мегиранд ва одил аз адолати худ маҳрум мешаванд.

1. Худо одил аст ва адолатро дастгирӣ мекунад - Ишаъё 5:23

2. Мукофоти мо дар адолат пайдо мешавад - Ишаъё 5:23

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро нобуд мекунад.

2. Забур 37:3 - Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед.

Ишаъё 5:24 Бинобар ин, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва аланга коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок хоҳад шуд, зеро ки онҳо қонуни Худованди лашкарҳоро рад кардаанд, ва каломи муқаддаси Исроилро нафрат карданд.

Доварии Худо бар касоне, ки шариат ва каломи Ӯро инкор мекунанд, сахт хоҳад буд.

1. Оқибатҳои рад кардани Каломи Худо 2. Нобудшавии коҳ ва коҳ

1. Масалҳо 15:29 - "Худованд аз шарирон дур аст, аммо дуои одилонро мешунавад". 2. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

Ишаъё 5:25 Бинобар ин ғазаби Худованд бар қавми Худ аланга зад, ва Ӯ дасти Худро бар онҳо дароз карда, онҳоро зад, ва теппаҳо ба ларза даромаданд, ва ҷасади онҳо дар миёни кӯчаҳо пора шуд. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст.

Ғазаби Худо бар қавми худ аланга зад ва Ӯ онҳоро зад ва теппаҳоро ба ларза овард. Х,ануз хашму газабаш рафъ нашудааст ва дасташ то хол дароз аст.

1. Муҳимияти итоат кардан ба иродаи Худо

2. Раҳмат ва ғазаби Худо

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ҳушаъ 11:8 - Чӣ тавр туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ тавр ман туро наҷот диҳам, эй Исроил? Чӣ тавр туро Адма гардонам? Чӣ тавр туро ҳамчун Забоим таъин кунам? дилам дар даруни ман чарх мезанад, тавбаҳоям бо ҳам афрӯхтаанд.

Ишаъё 5:26 Ва Ӯ ба сӯи халқҳо аз дур нишон хоҳад бардошт, ва ба онҳо аз ақсои замин фишурда хоҳад кард; ва инак, онҳо бо суръат хоҳанд омад.

Ин порча аз Ишаъё дар бораи он сухан меравад, ки Худо ба сӯи халқҳо байрақ бардошта, онҳоро ба сӯи Ӯ даъват мекунад.

1: Мо даъват шудаем, ки ба даъвати Худо иҷобат кунем ва ба ҳар ҷое ки Ӯ бирасонад, пайравӣ кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳем ва омода бошем, ки ба ҳар ҷое ки Ӯ моро ҳидоят кунад, биравем.

1: Румиён 10:15 - Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое, ки мужда медиханд!».

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 5:27 Дар байни онҳо ҳеҷ кас хаста нашавад ва пешпо нахӯрад; ҳеҷ кас нахоҳад хоб равад ва хоб набарад; на камарбанди камарашон кушода мешавад ва на банди кафшашон шикаст;

Худованд халқашро аз ҳар гуна осеби ҷисмонӣ нигоҳ медорад ва ба онҳо қувват ва амният медиҳад.

1. Қувват ва амнияти Худо - Ишаъё 5:27

2. Муҳофизати Худо - Ишаъё 5:27

1. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, иҷро кунам».

2. Забур 91:4 - Ӯ туро бо пинҳонҳои худ пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва ҷигарбанд аст.

Ишаъё 5:28 Онҳое ки тирҳои онҳо тез ва тамоми камонҳошон хамир аст, наёҳони аспонашон мисли санги санг ва чархҳои онҳо мисли гирдбод ҳисоб хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи доварии шадиди Худо бар душманонаш аст.

1. Адолат ва адолати Худо: таваккал ба доварии одилонаи Ӯ

2. Ба Худо бигзоред, ки дар ҷангҳои мо биҷангад: такя ба қувват ва қудрати Ӯ

1. Забур 9:7-9 - Аммо Худованд то абад тахт нишастааст; вай тахти худро барои адолат барпо кардааст, ва ҷаҳонро аз рӯи адолат доварӣ мекунад; халкхоро аз руи адолат доварй мекунад. Худованд қалъаест барои мазлумон, қалъа дар вақти душворӣ. Ва онҳое ки исми Туро медонанд, ба Ту таваккал мекунанд, зеро ки Ту, эй Худованд, толибони Туро тарк накардаӣ.

2. Ишаъё 59:15-16 - Ҳақиқат кам аст ва ҳар кӣ аз бадӣ дур мешавад, худро ба тӯъмаи худ табдил медиҳад. Худованд инро дид, ва аз он ғазаб кард, ки адолат нест. Дид, ки одам нест ва дар ҳайрат монд, ки касе нест, ки шафоат кунад; он гоҳ бозуи худаш ба ӯ наҷот овард, ва адолаташ ӯро дастгирӣ кард.

Ишаъё 5:29 Наъраи онҳо мисли шер хоҳад буд, онҳо мисли шерҳои ҷавон наъра хоҳанд кард; бале, наъра хоҳанд кард, ва сайдро нигоҳ дошта, онро эмин хоҳанд бурд, ва ҳеҷ кас онро раҳо нахоҳад кард.

Халқи Худоро бо шерҳо монанд мекунанд, ки тавоноӣ ва қудрати гирифтани он чиро, ки аз они онҳост ва ҳеҷ кас боздошта наметавонад.

1. «Қувваи халқи Худованд»

2. «Худо нигаҳбони мост»

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст".

2. Румиён 8:37 - «Не, мо дар ҳамаи ин чизҳо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем».

Ишаъё 5:30 Ва дар он рӯз мисли гурриши баҳр ба муқобили онҳо наъра хоҳанд кард; ва агар касе ба замин нигоҳ кунад, инак торикӣ ва ғамгин аст, ва нур дар осмони он тира шудааст.

Дар рӯзи қиёмат мардум пур аз андӯҳ ва осмонҳо тира мешаванд.

1. Торик шудани осмон: пайдо кардани умед дар замонҳои душвор

2. Даҳшатҳои ҳукм: дидани ҳукми Худо дар ҷаҳон

1. Ваҳй 6:12-17 - Осмон тира мешавад ва фарорасии доварии бузург.

2. Забур 107:23-30 - Шукрона гуфтан ба Худо барои наҷоташ дар вақти душворӣ.

Дар боби 6-уми китоби Ишаъё вохӯрии ҳаяҷонбахши пайғамбар бо Худо дар рӯъё нақл мекунад. Он ба муқаддас будани Худо, ношоиста будани Ишаъё ва супориши ӯ барои расонидани паёми Худо ба мардуми саркаш таъкид мекунад.

Сархати 1: Ишаъё тасвир мекунад, ки Худованд дар тахти баланд ва баланд нишастааст ва дар иҳотаи мавҷудоти осмонӣ серафим ном дорад. Онҳо муқаддас будани Худоро ҳамду сано мегӯянд ва садои онҳо маъбадро бо ибодати худ ба ларза медарорад (Ишаъё 6:1-4).

Сархати 2: Ишаъё аз дидани ҷалоли Худо ғамгин шуда, аз гуноҳи худ дарк мекунад ва худро нолоиқ эълон мекунад, ки дар ҳузури Худо бошад (Ишаъё 6:5).

Параграфи 3: Яке аз серафимҳо ба лабони Ишаъё ангишти фурӯзон аз қурбонгоҳ ламс карда, ба таври рамзӣ ӯро аз гуноҳҳояш пок мекунад. Он гоҳ серафим даъвати Худоро ба касе мерасонад, ки аз номи Ӯ биравад (Ишаъё 6:6-8).

Параграфи 4: Ишаъё ҷавоб медиҳад, ки худро барои хидмат пешкаш мекунад, гарчанде медонист, ки паёми ӯро бисёриҳо рад мекунанд. Ба ӯ супориш дода шудааст, ки далерона сухан гӯяд, аммо огоҳ карда шудааст, ки Исроил бо

сабаби дилҳои сангдилашон ба доварӣ ва асирӣ дучор хоҳад шуд (Ишаъё 6:9-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби шашуми Ишаъё нақл мекунад
диди ҳаяҷонангези паёмбар
бо ҳузури муқаддаси Худо вохӯрдан.

Тавсифи Худованд, ки дар тахти баланд нишастааст, ҳангоми ситоиши серафим.
Таваҷҷуҳи Ишаъё дарк кардани гуноҳи шахсии.
Тозакунии рамзӣ тавассути сӯзондани ангишт ба даст меояд.
Комиссияи интиқол додашуда дар баробари радди пешгӯӣ дучор шуд.
Огоҳӣ дар бораи доварии дарпешистода бо сабаби дилҳои сангдил дар дохили Исроил.

Ин боб транссендентӣ ва муқаддас будани Худоро нишон медиҳад ва ҳамзамон нолоиқии инсонро дар ҳузури Ӯ таъкид мекунад. Он ҳам тавбаи шахсӣ ва ҳам даъвати илоҳӣ таъкид мекунад, зеро Ишаъё фурӯтанона худро ҳамчун паёмбар пешниҳод мекунад, гарчанде ки медонист, ки бисёриҳо суханони ӯро рад мекунанд. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи аҳамияти эътироф кардани гуноҳи худ, итоаткорона ба даъвати Худо ҷавоб додан ва ҳатто дар ҳолатҳои душвор эълон кардани ҳақиқати Ӯ хизмат мекунад.

Ишаъё 6:1 Дар соле ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишаста, баланд ва баланд буд, ва қатораи ӯ маъбадро пур кард.

Дар соли марги шоҳ Узиё ба Ишаъё рӯъё дода шуд, ки Худованд бар тахти Ӯ нишастааст ва қатораи Ӯ маъбадро пур мекунад.

1: Худо бар ҳама Ҳоким аст, ҳатто дар вақти ғам.

2: Худовандро барои бузургӣ ва қудрати худ ситоиш кардан лозим аст.

1: Юҳанно 14:6 - Исо гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман".

2: Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

Ишаъё 6:2 Дар болои он серафимҳо меистоданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо дугонааш руяшро пушонд ва бо дутоаш пойхои худро пушонд ва бо дутоаш парвоз кард.

Серафим дар Ишаъё 6:2 шаш бол дорад, ки дутои он барои пӯшонидани рӯйу пойҳо ва дутои онҳо барои парвоз истифода мешаванд.

1. Қувваи ибодат: Баррасии Серафим дар Ишаъё 6:2

2. Пӯшидани худро дар ҳузури Худо: Маънои Серафим дар Ишаъё 6:2

1. Ҳизқиёл 1:5-6 - Тавсифи каррубиён

2. Ваҳй 4:8 - Тавсифи чор махлуқи зинда дар атрофи тахти Худо

Ишаъё 6:3 Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст».

Худованди лашкарҳо муқаддас аст, ва ҷалоли Ӯ тамоми заминро пур мекунад.

1: Худои мо муқаддас ва сазовори ҳамду сано аст

2: Мо бояд халқе бошем, ки Худои муқаддаси худро парастиш мекунанд

1: Ваҳй 4:8 - Ва чор махлуқоти зинда, ки ҳар яки онҳо шаш бол доранд, дар гирду атроф ва дарун пур аз чашманд ва шабу рӯз мегӯянд: «Худованд Худои Қодири Мутлақ муқаддас, муқаддас, муқаддас аст! , ки буд ва ҳаст ва хоҳад омад!

2: Забур 29:2 - Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; Худовандро дар ҷалоли қудсият парастиш кунед.

Ишаъё 6:4 Ва аз овози фарьёд сутунҳои дар ба ҷунбиш омад, ва хона аз дуд пур шуд.

Садо доду фарьёд зада, дари хона ба харакат даромада, хонаро аз дуд пур кард.

1. Қудрати овози Худо

2. Боварӣ ба қудрати Худованд

1. Забур 29:3-9 - Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мекунад, Худованд бар обҳои бисьёр.

2. Ибриён 12:25-28 - Нигоҳ кунед, ки аз Сухангӯй рад накунед. Зеро, агар онҳо, ки ба сухангӯй дар рӯи замин рад карданд, раҳо наёфта бошанд, беҳтар аз он мо, агар аз Ӯ, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯй гардонем, раҳо нахоҳем шуд.

Ишаъё 6:5 Он гоҳ гуфтам: «Вой бар ман! зеро ки ман нест шудаам; зеро ки ман марди лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавми лабони палид сокин ҳастам; зеро ки чашмони ман Подшоҳ, Худованди лашкарҳоро дидаам.

Ишаъё пас аз дидани бузургии Худованд ғамгин мешавад ва нолозим будани рӯҳонии худро дарк мекунад.

1. "Лабҳои нопок: эътирофи нолозимии рӯҳонии мо"

2. "Аълоҳазрати Худованд: Нигоҳ доштани қудсияти Худо"

1. Румиён 3:23 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд".

2. Забур 51:17 - «Қурбони ман, эй Худо, рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

Ишаъё 6:6 Он гоҳ яке аз серафимҳо, ки дар дасташ ангишти зинда дошт, ки онро бо мағзҳо аз қурбонгоҳ гирифта буд, назди ман парвоз кард.

Худо фариштаеро бо ангишти зинда мефиристад, то гуноҳи Ишаъёро пок кунад.

1. Қувваи омурзиши илоҳӣ

2. Муҳаббати меҳрубононаи Худо

1. Ишаъё 1:18 Акнун биёед ва бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2. 2 ба Қӯринтиён 5:21 Зеро ки Ӯро барои мо, ки гуноҳро намедонем, гуноҳ кардааст; то ки мо дар Ӯ адолати Худо гардем.

Ишаъё 6:7 Ва онро бар даҳони ман гузошта, гуфт: «Инак, ин лабони туро ламс кардааст; ва гуноҳи ту бардошта мешавад, ва гуноҳи ту пок мешавад.

Ба Ишаъё рӯъёи пешгӯӣ дода мешавад ва гуфта мешавад, ки гуноҳҳояш бардошта шудаанд ва гуноҳаш пок шудааст.

1. Қувваи бахшидан - Чӣ гуна файзи Худо метавонад мавқеи моро барқарор кунад

2. Зиндагӣ бо виҷдони пок - Фаҳмидани фарқи байни гунаҳкорӣ ва бегуноҳӣ

1. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2. Мико 7:18-19 - Кист Худое мисли ту, ки шароратро мебахшад ва аз ҷинояти бақияи мероси Худ мегузарад? Ӯ хашми худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки ӯ аз марҳамат лаззат мебарад. Ӯ боз бармегардад, ба мо раҳм хоҳад кард; Ӯ гуноҳҳои моро тобеъ хоҳад кард; ва тамоми гуноҳҳои онҳоро ба қаъри баҳр меандозӣ.

Ишаъё 6:8 Ва овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

Худо одамонро даъват мекунад, ки ҳамчун фиристодаи Каломи Ӯ фиристода шаванд.

1: Биёед омода бошем, ки ба он ҷое ки Худо аз мо талаб мекунад, биравем

2: Ҷавоб додан ба даъвати Худо: Ана ман ҳастам, Маро бифирист

1: Ирмиё 1:4-10

2: Луқо 4:18-19

Ишаъё 6:9 Ва гуфт: «Биравед ва ба ин қавм бигӯед: «Шунидед, вале нафаҳмед; ва мебинед, вале намебинед.

Худо моро даъват мекунад, ки дилҳои моро ба паёми Ӯ кушоем, ҳатто агар мо онро пурра нафаҳмем.

1: Барои фаҳмидани иродаи Худо мо бояд имон дошта бошем.

2: Худо бо мо бо роҳҳои пурасрор сухан мегӯяд ва мо бояд барои гӯш кардан кушода бошем.

1: Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

Ишаъё 6:10 Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, гӯшҳои онҳоро вазнин ва чашмонашонро пӯш. мабодо бо чашми худ бубинанд, ва бо гӯши худ бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон ованд ва шифо наёбанд.

Ин порча аз Ишаъё 6:10 одамонро ташвиқ мекунад, ки ба Худо муроҷиат кунанд ва шифои Ӯро гиранд.

1. Қувваи Имон: Гирифтани шифои Худо

2. Даъвати Худо ба тавба кунед ва шифо ёбед

1. Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Румиён 10:9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, шумо наҷот хоҳед ёфт.

Ишаъё 6:11 Он гоҳ ман гуфтам: «Худовандо! То ба кай? Ва ӯ ҷавоб дод: «То даме ки шаҳрҳо бе сокин ва хонаҳо бе одам ва замин тамоман хароб гардад;

Худованд ба ҳалокат иҷозат медиҳад, то даме ки замин тамоман хароб шавад.

1: Мо бояд ҳаёт ва вақти худро дар рӯи замин барои ҷалоли Худо истифода барем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо назорат мекунад ва нақшаи ҷаҳонро дорад, ҳатто агар мо онро дида натавонем.

1: Румиён 12:2, Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2: Воиз 3:1, Ҳар бир нарсанинг вақти бор, осмондаги ҳар бир ишнинг ўз вақти бор.

Ишаъё 6:12 Ва Худованд одамонро аз дур дур кард, ва дар миёни замин тарки бузурге ба амал омадааст.

Худованд одамонро аз замин дур мекунад, ки дар натиҷа тарки бузурге ба вуҷуд меояд.

1. Нақшаҳои Худо ғайриимкон аст: Омӯзиши Ишаъё 6:12

2. Ҳукмронии Худо: Боварӣ ба нақшаҳои Ӯ сарфи назар аз вазъият

1. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд? Ё кист, ки ба ӯ ҳадя додааст, то ки баргардонида шавад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯ ва ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Ишаъё 6:13 Аммо дар он даҳяк хоҳад буд, ва он бармегардад ва хӯрда хоҳад шуд: мисли дарахти арғувон ва чун дуб, ки вақте ки барг мепартоянд, дар онҳост; мазмуни он бошад.

Даҳяки мардум дар замин боқӣ хоҳанд монд ва онҳо мисли дарахти гулу дуб хоҳанд буд, ки ҳатто пас аз рехтани баргҳояш ҷавҳари худро нигоҳ медорад. Тухми муқаддас ҷавҳари мардум хоҳад буд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи бақия - Ишаъё 6:13

2. Моҳияти халқи Худо - Ишаъё 6:13

1. Румиён 9:27 - «Ишаъё низ дар бораи Исроил нидо мекунад: «Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияи наҷот хоҳад ёфт».

2. Матто 13:31-32 - «Масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон ба донаи хардал монанд аст, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст; ҳама тухмҳо, аммо чун нашъунамо ёфт, дар байни наботот бузургтар аст ва ба дарахт мубаддал мешавад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шохаҳои он ҷойгир мешаванд».

Боби 7-уми китоби Ишаъё воқеаҳоеро, ки дар бораи пешгӯии муҳиме, ки ба подшоҳи Яҳудо дар замони бӯҳрони сиёсӣ дода шуда буд, нақл мекунад. Дар ин боб мавзӯъҳои эътимод ба ваъдаҳои Худо ва оқибатҳои беимонӣ нишон дода шудаанд.

Сархати 1: Дар шароити ҷанг, Ишаъёро Худо барои мулоқот бо шоҳ Оҳоз фиристодааст ва ба ӯ итминон медиҳад, ки душманонаш ғолиб нахоҳанд шуд. Ишаъё ба Оҳоз дастур медиҳад, ки барои тасдиқ аломате пурсад (Ишаъё 7:1-9).

Сархати 2: Сарфи назар аз он, ки Оҳоз барои гирифтани тасдиқ аз Худо имконият дода шудааст, рад карда, беимон будани худро нишон медиҳад. Сипас Худо ба Худ аломати пешгӯии бокираеро, ки ҳомила шуда Иммануилро таваллуд мекунад, пешкаш мекунад (Ишаъё 7:10-16).

Параграфи 3: Ишаъё Оҳозро дар бораи ҳамлаи дар пешистодаи Ашшуриён ва оқибатҳои харобиовари он барои Яҳудо аз сабаби беимонии онҳо огоҳ мекунад. Ӯ итминон медиҳад, ки Худо бақияи худро сарфи назар аз ҳалокати дар пешистода муҳофизат хоҳад кард (Ишаъё 7:17–25).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳафтуми китоби Ишаъё пешкаш мешавад
пешгӯие, ки ба подшоҳ Оҳоз дода шудааст
дар давраи кризиси сиёсӣ.

Тавсифи Ишаъё, ки Худо бо итминон барои подшоҳ Оҳоз фиристодааст.
Оҳоз аз тасдиқи Худо даст кашид ва беимон нишон дод.
Пешгӯиҳо дар бораи бокираи ҳомиладор Иммануил.
Огоҳӣ дар бораи ҳуҷуми Ашшур ва тасаллӣ барои боқимондаҳо.

Ин боб муҳим будани эътимод ба ваъдаҳои Худоро ҳатто дар замонҳои душвор таъкид мекунад. Он ҳам оқибатҳои бевафоии шоҳ Оҳозро нишон медиҳад ва ҳам кафолатеро, ки тавассути пешгӯиҳои илоҳӣ дода шудааст, таъкид мекунад. Ёдоварӣ дар бораи Иммануил ба иҷрошавии ояндаи Масеҳ ишора мекунад ва ҳамчун ёдраскунӣ хизмат мекунад, ки Худо ҳатто дар шароити душвор бо халқи худ аст.

Ишаъё 7:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар айёми Оҳоз ибни Ютом, ибни Узиё, подшоҳи Яҳудо, Резин подшоҳи Сурия ва Пеқо ибни Ремалиё, подшоҳи Исроил, сӯи Ерусалим баромаданд. ба мукобили он чанг кунад, вале бар зидди он галаба карда натавонист.

Дар айёми Оҳоз, подшоҳи Яҳудо, подшоҳони Сурия ва Исроил кӯшиш карданд, ки ба Ерусалим ҳамла кунанд, аммо муваффақ нашуданд.

1. Қувваи имон: Омӯзиши муҳосираи Ерусалим

2. Арзишҳои тоъат: Таҳлили салтанати Оҳоз

1. 2 Вақоеънома 28:5–15

2. Ишаъё 8:1–4

Ишаъё 7:2 Ва ба хонадони Довуд хабар дода, гуфтанд: «Ором бо Эфроим иттифоқ аст». Ва дилаш ба ҷунбиш омад ва дили мардумаш, чунон ки дарахтони ҳезум бо шамол ба ҳаракат медароянд.

Ба хонадони Довуд хабар расид, ки Сурия бо Эфроим иттифоқ баста, дар байни мардум тарсу изтироб ба вуҷуд овард.

1. Худо дар замони тарс ва изтироб пояи устувори мост.

2. Вақте бо ҳолатҳои душвор рӯ ба рӯ шавад, ба ҳифз ва ризқи Худо таваккал кунед.

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

2. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 7:3 Ва Худованд ба Ишаъё гуфт: «Акнун ба пешвози Оҳоз ва писарат Шеарёшуб бирав, дар канори ҷӯйбори ҳавзи боло дар сари роҳи саҳрои пурбор;

Худованд ба Ишаъё амр медиҳад, ки бо Оҳоз ва писараш Шеарҷашуб дар канори канал дар назди ҳавзе, ки дар паҳлӯи киштзор ҷойгир аст, вохӯрад.

1. Худованд моро даъват мекунад, ки дар ҳама ҳолатҳо ба Ӯ хизмат кунем.

2. Мо даъват шудаем, ки ба роҳнамоии Худованд эътимод кунем ва ба он посух гӯем.

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям".

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ишаъё 7:4 Ва ба ӯ бигӯ: «Эҳтиёт шав ва хомӯш бош; натарсед ва аз ду думҳои ин оташдонҳои дудкаш, аз хашми шадиди Резин аз Сурия ва аз писари Ремалиё рӯҳафтода нашавед.

Ин порча аз Ишаъё 7:4 аз тарс огоҳ мекунад ва эътимоди оромро ба муҳофизати Худо аз хашми Резин ва Сурия бармеангезад.

1: Ҳимоят ва қудрати Худо аз ҳар тарс бузургтар аст

2: Ба Худо таваккал кунед, ки ҳар гуна тарсро мағлуб кунад

1: Забур 34:4 - Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ ба ман ҷавоб дод; маро аз тамоми тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 7:5 Зеро ки Сурия, Эфроим ва писари Ремалиё бар зидди ту маслиҳати бад карда, гуфтанд:

Сурия, Эфроим ва писари Ремалиё бар зидди Худо қасд карданд.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои мусибат

2. Бар бадӣ бо некӣ ғолиб омадан

1. Румиён 12:19-21 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс: Агар душманат гурусна бошад, сераш деҳ, агар ташна бошад, об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ.

2. Матто 10:16 - «Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, бинобар ин мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо бегуноҳ бошед».

Ишаъё 7:6 Биёед, бар зидди Яҳудо баромада, онро ба ғазаб оварем, ва дар он барои мо рахна кунем, ва дар миёни он писари Тобаалро подшоҳ таъин кунем.

Душманони Яҳудо нақшае кашиданд, ки ба шаҳр ҳамла кунанд ва дар миёни он подшоҳи нав, писари Табаалро таъин кунанд.

1. Қувваи муттаҳидшавӣ бар зидди мушкилот

2. Аҳамияти муқовимат ба васвасаҳо

1. Воиз 4:12 "Гарчанде ки як кас мағлуб шуда метавонад, ду нафар худро муҳофизат карда метавонанд. Архи се ришта зуд канда намешавад".

2. Яъқуб 4:7 "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

Ишаъё 7:7 Худованд Худо чунин мегӯяд: «Ин истода наметавонад ва воқеъ нахоҳад шуд».

Худованд Худо эълон мекунад, ки ягон воқеа рӯй нахоҳад дод.

1. Худо назорат мекунад: эътимод ба нақшаҳои Ӯ

2. Қудрати Каломи Худо: такя кардан ба ваъдаҳои Ӯ

1. Масалҳо 19:21 - Нақшаҳо дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор хоҳад буд.

2. Эфсӯсиён 3:20 - Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар он чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар аст.

Ишаъё 7:8 Зеро ки сари Сурия Димишқ аст, ва сардори Димишқ Резин аст; ва дар давоми шашсаду панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки қавме набошад.

Дар Ишаъё 7:8, Худо эълон мекунад, ки пас аз 65 сол Эфроим шикаста мешавад ва ҳамчун қавм вуҷуд надорад.

1. Ҳукми Худо: Оқибатҳои гуноҳ

2. Ҳукмронии Худо: Нақшаҳои тағирнашаванда

1. Ирмиё 50:17-18 "Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерҳо ӯро рондаанд: аввал подшоҳи Ашшур ӯро хӯрд; ва дар охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳои ӯро шикаст. Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: , Худои Исроил; Инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ӯро ҷазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро ҷазо додаам».

2. Ишаъё 10:5-6 «Эй Ашшур, асои ғазаби Ман, ва асо дар дасташон хашми Ман аст; Ман ӯро бар зидди халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай ҳукм хоҳам дод. , то ғаниматро бигиранд ва сайдро гиранд, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунанд».

Ишаъё 7:9 Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сардори Сомария писари Ремалиё аст. Агар имон наёваред, устувор нахоҳед шуд.

Ишаъё 7:9 огоҳ мекунад, ки онҳое ки имон надоранд, устувор нахоҳанд шуд.

1. Аҳамияти имон дар бунёди пояи мустаҳкам.

2. Оқибати бовар надоштан ба Худо.

1. Яъқуб 2:17-20, "Ҳамчунин имон, агар аъмол надошта бошад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро бо аъмоли худ ба ту нишон хоҳам дод: Ту имон дорӣ, ки Худои якто ҳаст, некӣ мекунӣ: девҳо низ имон меоваранд ва меларзанд, аммо оё ту медонӣ, эй одами беҳуда, имони бе аъмол мурда аст? Оё Иброҳим набуд. Падари мо, вақте ки писараш Исҳоқро бар қурбонгоҳ қурбонӣ карда буд, бо аъмол сафед шуд?»

2. Забур 37:3-5, "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва дар ҳақиқат сер хоҳӣ шуд. Худро низ аз Худованд шод намо, ва Ӯ хоҳишҳои туро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба Худованд вогузор, ба Ӯ таваккал кун, ва Ӯ ба амал хоҳад оварад».

Ишаъё 7:10 Ва Худованд боз ба Оҳоз сухан ронда, гуфт:

Худованд бо подшоҳ Оҳоз сухан меронад, то ба ӯ дар бораи садоқати Худо хотиррасон кунад ва ӯро ташвиқ кунад, ки дар таваккали худ ба Худованд устувор монад.

1: Мо ҳамеша хотиррасон мекунем, ки ба Худованд таваккал кунем ва Ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

2: Новобаста аз душворӣ ё душворӣ, мо метавонем бо имон ба Худованд назар кунем ва Ӯ бо мо хоҳад буд.

1: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

2: Такрори Шариат 31:8 - Худи Худованд пешопеши шумо меравад ва бо шумо хоҳад буд; ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад. Натарс; рӯҳафтода нашавед.

Ишаъё 7:11 Аз Худованд Худои худ аломате бипурс; онро ё дар чуқурӣ, ё дар баландии боло пурсед.

Худо аз мардум талаб мекунад, ки барои исботи муҳаббат ва садоқати Ӯ аз Ӯ нишона талаб кунанд.

1. Чӣ тавр бояд ҳаёти содиқона ба Худо итоат кунад

2. Боварӣ ба муҳаббат ва ваъдаҳои бепоёни Худо

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ишаъё 33:6 - Ва ӯ устувории замони ту, фаровонии наҷот, ҳикмат ва дониш хоҳад буд; Тарси Худованд ганҷи Сион аст.

Ишаъё 7:12 Аммо Оҳоз гуфт: «Ман наметалабам ва Худовандро нахоҳам наозмояд».

Оҳоз аз талаб кардан ё васваса кардани Худо худдорӣ мекунад.

1. Худо ба замон ва тарзи худ рӯзӣ медиҳад.

2. Хоксор бошед ва дар баробари Худо фармонбардор бошед, гарчанде ки душвор бошад.

1. Яъқуб 1:5-7 "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай ато хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои як шахс талаб кунад. Касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро шамол ронда ва мепартояд: зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард».

2. Айюб 1:21 "Ва ӯ гуфт: "Ман бараҳна аз шиками модарам омадаам, ва бараҳна бармегардам.

Ишаъё 7:13 Ва гуфт: «Акнун бишнавед, эй хонадони Довуд! Оё барои шумо кори андак аст, ки одамонро хаста кунед, аммо оё Худои маро низ хаста мекунед?

Худо хонадони Довудро ҳушдор медиҳад, ки одамонро халалдор накунанд, зеро ин кор барои Худо низ хаста мешавад.

1. Худои Сабр: Чӣ тавр Парвардигорамонро хаста накунем

2. Бо пои хонадони Довуд рафтан: Ёди Худоро хаста накардан

1. Ғалотиён 6:9 Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Қӯлассиён 3:23 Ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон.

Ишаъё 7:14 Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод; Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Имонуил хоҳад хонд.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо дар бораи нишонае ба қавми худ нақл мекунад; бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ки номаш Иммануил хоҳад буд.

1: Ваъдаи Худо ба Иммануил - Таҷлили умед ва шодии садоқати Худо.

2: Мӯъҷизаи таваллуди бокира - Таҷлили қудрати мӯъҷизаи Худо.

1: Луқо 1:26-37 - Фариштаи Ҷабраил назди Марям меояд, то ба ӯ дар бораи ҳомиладории Исо нақл кунад.

2: Матто 1:18-25 - Ба Юсуф дар бораи бокира таваллуд шудани Исо нақл карда мешавад.

Ишаъё 7:15 Равған ва асал бихӯрад, то бидонад, ки аз бадӣ даст кашад ва некиро интихоб кунад.

Ин порча аз Ишаъё ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд хӯрокҳои дурустро бихӯрем, то солим бошем ва интихоби хуб кунем.

1: Мо бояд ҷисми худро аз ҳадяҳои Худо ба мо ғизо диҳем, ба монанди равған ва асал ва ин қувваро барои интихоби чизи хуб истифода барем.

2: Ғизо на танҳо ғизои бадани мост, балки он метавонад ба ёдоварӣ аз он чизе, ки Худо аз мо хоста буд, ки интихоб кунем - некӣ.

1: Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар чӣ рост аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, чӣ қобили таҳсин аст, ва чӣ олиҷаноб аст, ва агар чизе сазовори таъриф аст, фикр кунед. дар бораи ин чизҳо.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 7:16 Зеро ки пеш аз он ки кӯдак донад, ки аз бадӣ даст кашад ва некиро интихоб кунад, замине ки ту нафрат мекунӣ, аз ҳар ду подшоҳи вай тарк хоҳад шуд.

Пеш аз он ки кӯдак ба синни балоғат расад, ки некиро аз бадро фарқ кунад, заминро ду подшоҳи он тарк мекунанд.

1. Қудрати интихоб: Чӣ гуна қарорҳои мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

2. Ҳукмронии Худо дар миёни озодии иродаи инсон

1. Такрори Шариат 30:19 - "Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунам, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; пас ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли ту зинда монед".

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо анҷоми интизорӣ бахшам."

Ишаъё 7:17 Худованд бар ту ва бар қавми ту ва бар хонадони падарат рӯзҳоеро хоҳад овард, ки аз рӯзе ки Эфроим аз Яҳудо берун рафт; ҳатто подшоҳи Ашшур.

Худованд ба воситаи подшоҳи Ашшур бар қавми Яҳудо ва хонадони Эфроим барои аз Яҳудо берун рафтанашон рӯзҳои азобу уқубат хоҳад овард.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Қабул кардани оқибатҳои интихоби мо

2. Адолати Худо: Фаҳмидани доварии одилонаи Худованд

1. Ирмиё 2:17-18 Оё шумо ин корро ба гардани худ наовардаед, ки Худованд Худои худро тарк карда, вақте ки Ӯ шуморо бо роҳ роҳнамоӣ мекард? Пас, ба Миср барои нӯшидани оби дарёи Нил рафта, ба ту чӣ фоида дорӣ? Ба Ашшур рафта, оби Фуротро бинӯшед, шумо чӣ фоида доред?

2. Ҳизқиёл 18:20-22 Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ишаъё 7:18 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз Худованд барои пашшае ки дар канори дарёҳои Миср аст, ва занбӯри асал дар замини Ашшур фишурда хоҳад кард.

Худованд пашшаҳо ва занбӯри асалро дар замини Ашшур ва дар канори дарёҳои Миср даъват хоҳад кард.

1. Ғамхории Худо: Чӣ тавр Худо ба ҳамаи махлуқот ғамхорӣ мекунад

2. Қуввати заъф: Чӣ гуна қудрати Худо дар хурду ночиз зоҳир мешавад

1. Забур 145:9 - Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.

2. Масалҳо 30:24-28 - Чаҳор чиз дар рӯи замин хурд аст, вале онҳо бениҳоят хирадманданд: мӯрчагон халқи қавӣ нестанд, аммо дар тобистон ғизои худро таъмин мекунанд.

Ишаъё 7:19 Ва онҳо омада, ҳамаро дар водиҳои харобазор, ва дар чуқуриҳои харсангҳо, ва бар ҳамаи хорҳо ва бар тамоми буттаҳо ором хоҳанд гузошт.

Мардум ба водиҳои бекорхобида омада, дар сӯрохи сангҳо ва дар байни хору буттаҳо истироҳат хоҳанд кард.

1. Ҷустуҷӯи истироҳат дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Бароҳатӣ дар ҳолатҳои ногувор

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 23: 1-4 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобондааст; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад; Ӯ маро дар роҳҳо мебарад. Оре, гарчанде ки дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ, асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

Ишаъё 7:20 Дар ҳамон рӯз Худованд риштарошеро, ки киро карда шудааст, яъне аз тарафи онҳо дар он тарафи дарё, подшоҳи Ашшур, сар ва мӯйи пойҳоро хоҳад тарошад; ва он ришро низ хоҳад сӯхт .

Ин порча доварии Худоро тавассути Ашшур тасвир мекунад, ки сару пои онҳоеро, ки ба Ӯ содиқ набуданд, риштарош хоҳад кард.

1. Ба Худо содиқ мондан чӣ маъно дорад?

2. Доварии Худоро эҳсос кардан чӣ маъно дорад?

1. Ишаъё 10:5 7

2. Румиён 12:19 21

Ишаъё 7:21 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки одам гов ва ду гӯсфандро мечаронад;

Дар Ишаъё 7:21 Худо ваъда медиҳад, ки рӯзе одамон барои нигоҳубини ҳайвонот захираҳои кофӣ хоҳанд дошт.

1. Рӯзи Худо: фаровонӣ дар замони камёфтӣ

2. Ба ваъдаи Худо таваккал кунед: Ӯ ниёзҳои моро таъмин мекунад

1. Забур 33:8-9: бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад. Аз Худованд битарсед, эй халқи муқаддаси Ӯ, зеро онҳое ки аз Ӯ метарсанд, аз чизе кам нестанд.

2. Матто 6:25-34: Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғам нахӯред, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? Оё касе аз шумо метавонад бо ғамхорӣ ба ҳаёти худ як соат илова кунад?

Ишаъё 7:22 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки барои фаровонии шире, ки онҳо хоҳанд дод, вай равған хоҳад хӯрд; зеро ки равған ва асал ҳар кас он чи дар замин боқӣ мондааст, бихӯрад.

Ин порча аз замони фаровонӣ дар сарзамин сухан меронад, ки мардум ба миқдори кофии шир барои тайёр кардани равған ва асал барои лаззат бурдан дастрас хоҳанд буд.

1. фаровонӣ дар ризқи Худо

2. Аз фаровонии Худо ғизо додан

1. Забур 23:5 Дар пеши душманонам суфра меорӣ; сари маро бо равған молидаӣ; косаи ман пур мешавад.

2. Филиппиён 4:19 Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Ишаъё 7:23 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар ҷое ки ҳазор ток бо ҳазор нуқра нуқра буд, ҳатто барои хорҳо ва хорҳо хоҳад буд.

Дар рӯзи пешгӯии Ишаъё киштзорҳои қаблан ҳосилхезро бӯй ва хор пахш мекунанд.

1. Буридани хор: даравидани савоби вафо

2. Қудрати ҳазорон: Эҳё кардани робитаи худ бо Худо

1. Матто 7:15-20: Масал дар бораи бинокорони доно ва нодон

2. Яъқуб 1:2-4: Ҳисоб кардани озмоишҳо ҳамчун лаҳзаҳои хурсандиовар

Ишаъё 7:24 Одамон бо тирҳо ва камонҳо ба он ҷо хоҳанд омад; зеро ки тамоми замин хор ва хор хоҳад шуд.

Тамоми заминро хорҳо ва хорҳо пахш мекунанд ва одамон бояд аз тиру камон истифода баранд.

1. Доварии Худо аксар вақт тавре сурат мегирад, ки мо интизор нестем.

2. Ҳатто дар замонҳои душвориҳои бузург, Худо ҳанӯз ҳам назорат мекунад.

1. Ишаъё 35:7 - Ва замини хушк ба ҳавз ва замини ташна чашмаҳои об ҳоҳад буд: дар маскани аждаҳо, ки ҳар кадоме дар он ҷо хобидаанд, алафи камишзор ва алафзорҳо хоҳад буд.

2. Луқо 8:7 - Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд, ва хорҳо калон шуда, онро пахш карданд, ва самаре надод.

Ишаъё 7:25 Ва бар ҳамаи талу теппаҳое, ки бо барзагов кофта мешаванд, тарси хор ва хор ба он ҷо нахоҳад омад, балки он барои фиристодани говҳо ва поймол кардани чорпоён хоҳад буд.

Дар Ишаъё 7:25 гуфта мешавад, ки теппаҳо бо чӯб кофта мешаванд ва ин ҷои бехатар аст, ки дар он ҳеҷ як хору хор пайдо намешавад, балки ҷои он хоҳад буд, ки барзагов ва ҳайвоноти дигар бехатар мечаранд.

1. "Ҳимояи Худованд дар баробари тарс"

2. «Баракати Худованд дар замонҳои душвор»

1. Забур 91:4 Туро бо парҳои худ пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Боби 8-уми китоби Ишаъё ба вазъияти сиёсии Яҳудо муроҷиат мекунад ва дар бораи оқибатҳои беимонӣ ва пирӯзии ниҳоии ниятҳои Худо пешгӯиҳои иловагӣ медиҳад.

Сархати 1: Писари Ишаъё, Маҳер-шалол-хаш-баз, ҳамчун аломати Яҳудо таваллуд шудааст. Пайғамбар пешгӯӣ мекунад, ки пеш аз он ки кӯдак суханҳои аввалини худро бигӯяд, Ашшур ба Сурия ва Исроил ҳамла карда, харобиҳо меорад (Ишаъё 8:1-4).

Сархати 2: Ишаъё халқи Яҳудоро насиҳат мекунад, ки бо роҳи халқҳои дигар пайравӣ накунанд ва натарсанд. Баръакс, онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки ба Худо ҳамчун маъбад ва манбаи муҳофизати худ таваккал кунанд (Ишаъё 8:11-15).

Параграфи 3: Паёмбар аз ҷустуҷӯи роҳнамоӣ аз миёнаравҳо ва рӯҳҳо ҳушдор медиҳад ва таъкид мекунад, ки одамон бояд барои ҳикмат аз қонуни Худо машварат кунанд. Ӯ мегӯяд, ки онҳое, ки каломи Худоро рад мекунанд, ба зулмот ва мусибат дучор хоҳанд шуд (Ишаъё 8:19-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаштуми китоби Ишаъё муроҷиат мекунад
вазъияти сиёсии Яҳудо
ва дар бораи беимонӣ пешгӯиҳо медиҳад
ва тантанаи ниятҳои Худо.

Таваллуди писари Ишаъёро ҳамчун нишона тавсиф мекунад.
Пешгӯии ҳамлаи Ашур бо оқибатҳои харобиовар.
Насиҳат ба таваккал ба Худо на аз пайравӣ ба дигар миллатҳо.
Огоҳӣ аз ҷустуҷӯи роҳнамоӣ аз расонаҳо.
Муҳимияти машварат кардан бо қонуни Худо барои ҳикмат таъкид мекунад.

Ин боб зарурати садоқат ва эътимод ба Худоро дар шароити душвор таъкид мекунад. Он аз рӯй овардан ба сарчашмаҳои бардурӯғи ҳидоят ҳушдор медиҳад ва таваккал ба Худои якторо ташвиқ мекунад. Пешгӯй дар бораи Ашшур ҳамчун ёдоварӣ мекунад, ки беитоатӣ ба доварӣ мебарад, дар ҳоле ки таваккал ба Худо наҷот медиҳад. Дар ниҳояти кор, он ҳукмронӣ ва садоқатмандии Худоро сарфи назар аз беимонии одамон ё таҳдидҳои беруна таъкид мекунад.

Ишаъё 8:1 Ва Худованд ба ман гуфт: «Ту як лӯхтаки калон бигир ва дар он бо қалами одамӣ дар бораи Маҳершалалҳашбоз бинавис».

Худованд ба Ишаъё амр мекунад, ки дар бораи Маҳершалолҳашбаз як китоби бузург бинависад.

1. "Даъват ба тоъат: пайравӣ ба фармудаҳои Худо"

2. «Қувваи навиштан: тамрини имон»

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - «Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, риоя намоӣ, зеро ки он гоҳ роҳи обод бошад, ва он гоҳ муваффақияти хуб хоҳӣ дошт ».

2. Ишаъё 30:21 - "Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост мегардед ва ба чап мегардӣ, бо он рафтор кун".

Ишаъё 8:2 Ва ман шоҳидони содиқро назди худ гирифтам, то шаҳодат диҳанд: Уриёи коҳин ва Закариё ибни Ёбарёкиё.

Ишаъё ду шоҳиди содиқ, Уриёи коҳин ва Закарё ибни Ёбарёкиёро гирифт, то суханони ӯро сабт кунанд.

1. Қувваи Шоҳидони мӯътамад

2. Муҳимияти сабт кардани суханони мо

1. 2 ба Қӯринтиён 5:10-11 (Зеро ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ҳар кас он чиро, ки дар ҷисм кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, бигирад)

2. Ибриён 12:1 (Бинобар ин, азбаски мо абри шоҳидонро иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо истодагарӣ давем)

Ишаъё 8:3 Ва ман назди зани набӣ рафтам; ва ҳомила шуда, писаре зоид. Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: «Номи ӯро Маҳершалолҳашбоз бихон».

Ба пайғамбар Ишаъё аз ҷониби Худованд дастур дода шуд, ки писарашро Маҳершалолҳашбоз номгузорӣ кунад.

1. Боварӣ ба роҳнамоии Худованд - Ишаъё 8:3

2. Қудрати ном - Ишаъё 8:3

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Матто 1:21 - Ва ӯ писаре зоид, ва ту ӯро Исо хоҳӣ гуфт, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод.

Ишаъё 8:4 Зеро пеш аз он ки кӯдак дониш дошта бошад, ки фарёд занад: "Падарам ва модарам, сарвати Димишқ ва ғанимати Сомария ба ҳузури подшоҳи Ашшур гирифта хоҳанд шуд".

Ин порча қудрати Худоро таъкид мекунад, ки сарвати Димишқ ва Сомарияро ҳатто пеш аз он ки кӯдак фарёд кунад, дар пеши подшоҳи Ашшур гирифта шавад.

1. Қудрати бузурги Худо

2. Вақти Худо комил аст

1. Марсияҳо 3: 37-39 - Кӣ сухан гуфт ва воқеъ шуд, магар ин ки Худованд ба он амр накарда бошад?

2. Забур 61:11 - Худо як бор гуфт, ду бор ман шунидам, ки қудрат аз они Худост.

Ишаъё 8:5 Ва Худованд боз ба ман сухан ронда, гуфт:

Худованд ба Ишаъё дар бораи доварии оянда сухан мегӯяд.

1. Ҳукми Худо одил ва одилона аст

2. Оқибатҳои рад кардани Каломи Худо

1. Ишаъё 8:11 - "Зеро ки Худованд бо дасти қавӣ ба ман чунин гуфт ва ба ман дастур дод, ки бо роҳи ин қавм наравам".

2. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Ишаъё 8:6 Зеро ки ин қавм аз оби Шилӯо, ки нарм равон аст, рад мекунанд, ва аз Резин ва писари Ремалиё шодӣ мекунанд;

Ин порча табиати исёни халқи Исроилро тасвир мекунад, ки обҳои Шилӯаро рад мекунанд ва ба ҷои он подшоҳони замириро баланд мебардоранд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ муҳим будани таваккал ба Худоро фаромӯш накунем, на ба ҳокимони заминӣ, барои амният ва муҳофизати мо.

2: Худо мехоҳад, ки мо аз чоҳҳои файзи Ӯ бинӯшем, на ба ҷавҳари шикастаи қудрати инсонӣ.

1: Ирмиё 17:5-7 - Худованд чунин мегӯяд; Лаънат бод касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро бозуи ӯ месозад ва дилаш аз Худованд дур мешавад.

2: Забур 146:3 - Ба сарварон таваккал накун, ва ба писари одам, ки дар онҳо ҳеҷ кӯмаке нест.

Ишаъё 8:7 Ва алҳол, инак, Худованд оби дарёи пурқувват ва бисёр, подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли Ӯро бар онҳо боло мебарад; бонкҳои ӯ:

Худованд бар зидди онҳое ки ба Ӯ ситам кардаанд, як қувваи пурқувват хоҳад овард, яъне подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли ӯро.

1. Адолати Худованд - дар бораи он, ки чӣ тавр Худо ҳамеша адолатро ба онҳое, ки ситамкор мекунанд, меорад.

2. Қудрати Худованд - дар бораи он ки чӣ тавр Худо тавоност ва ҳамеша ғолиб хоҳад буд.

1. Ишаъё 8:7 - "Пас, акнун, инак, Худованд оби дарёи пурқувват ва бисёр, подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли Ӯро бар онҳо боло мебарад; ва ӯ бар тамоми каналҳои худ хоҳад баромад, ва тамоми соҳилҳои ӯро аз назар гузаронед:"

2. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ишаъё 8:8 Ва аз Яҳудо убур хоҳад кард; вай пуроб мешавад ва аз он мегузарад, то ба гардан мерасад; ва болҳои вай фарохи замини туро, эй Имонуил, пур хоҳад кард.

Худо замини Имонуилро бо ҳузур ва муҳофизати худ пур хоҳад кард.

1. Ҳимояи Худо бепоён аст

2. Ваъдаи ҳузури Худо

1. Ишаъё 26:3-4 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро ки дар Худованд Яҳова қуввати ҷовидонӣ аст.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд.

Ишаъё 8:9 Ҳамроҳ шавед, эй мардум, ва пора-пора хоҳед шуд; ва гӯш кунед, эй ҳамаи кишварҳои дур; Камари худро бандед, ва пора-пора хоҳед шуд.

Ишаъё одамонро огоҳ мекунад, ки бо ҳам муошират кунанд ва ба Худованд гӯш диҳанд, вагарна онҳо шикаста мешаванд.

1. Чӣ тавр муттаҳид шудан моро дар имонамон қавӣ мегардонад

2. Қудрати гӯш кардани Каломи Худо

1. Забур 133:1 «Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!»

2. Румиён 15: 5-6 "Акнун Худои пурсабр ва тасаллӣ ба шумо ато кунад, ки ба ҳасби Исои Масеҳ бо якдигар ҳамфикр бошед: то ки шумо бо як ақл ва як даҳон Худоро, Падари Худованди мо Исоро ҳамду сано хонед. Масеҳ."

Ишаъё 8:10 Якҷоя машварат кунед, ва он барбод хоҳад рафт; каломро бигӯед, ва он истода наметавонад, зеро ки Худо бо мост.

Одамоне, ки ба муқобили Худо рафтанд, муваффақ намешаванд, зеро Худо ҳамеша бо мост.

1. Қувваи Худо: Донистани он ки Худо ҳамеша бо мост

2. Боварӣ ба Худо: такя ба ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Агар шумо дар Ман бимонед ва ман дар шумо, меваи фаровон хоҳед овард; ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. Забур 45:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

Ишаъё 8:11 Зеро ки Худованд бо дасти қавӣ ба ман чунин гуфт ва ба ман дастур дод, ки бо роҳи ин қавм наравам ва гуфт:

Худованд бо дасти қавӣ ба Ишаъё сухан гуфта, ба ӯ дастур дод, ки бо роҳи мардум пайравӣ накунад.

1. Роҳнамоии Худованд: Омӯзиши фаҳмидани овози Худо.

2. Қуввати тоат: Пайравӣ дар роҳи Худо.

1. Ирмиё 6:16-19 - Худованд чунин мегӯяд: Дар канори роҳҳо истода, нигоҳ кун ва роҳҳои қадимиро талаб кун, ки роҳи нек дар он ҷост; ва дар он сайр кунед ва ҷонҳои худро ором ёбед. Вале гуфтанд: «Дар он роҳ намеравем».

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 8:12 Шумо нагӯед: "Иттиҳодест, ба ҳамаи онҳое ки ин қавм ба онҳо гӯяд: "Иттиҳод аст"; на аз онҳо битарсед ва на битарсед.

Ба тарси дигарон дода нашавед; Ба ҷои ин, дар имони худ устувор бошед.

1. Ғалаба кардани тарс дар имон

2. Дар Каломи Худо қувват ёфтан

1. Ишаъё 8:12

2. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

Ишаъё 8:13 Худи Худованди лашкарҳоро тақдис кунед; ва бигзор вай тарси шумо бошад, ва бими шумо бошад.

Ишаъё 8:13 ин даъватест, ки Худованди лашкарҳоро эҳтиром кунад ва Ӯро ҳамчун объекти тарсу ҳарос истифода барад.

1. Эҳтиром ба Худованд: Қувваи тарс дар имон

2. Қудс кардани Парвардигори лашкарҳо: дарёфти тарс ва тарс дар ҳаёти мо

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

2. Ирмиё 33:9 - Ва ин шаҳр барои ман номи шодмонӣ, ҳамду сано ва ҷалол дар пеши ҳамаи халқҳои рӯи замин хоҳад буд, ки аз тамоми некие, ки ман барои онҳо мекунам, хоҳанд шунид; аз тамоми некӣ ва тамоми осоиштагие, ки барои он мебахшам, метарсанд ва ларзон хоҳанд шуд.

Ишаъё 8:14 Ва ӯ барои маъбад хоҳад буд; балки барои санги пешпо ва санги васваса барои ҳар ду хонадони Исроил, барои ҷин ва барои доме барои сокинони Ерусалим.

Ин порча дар бораи муҳофизати Худо барои халқи худ сухан меронад ва ҳамзамон онҳоро аз оқибатҳои аъмоли худ огоҳ мекунад.

1. "Роҳи паноҳ: Чӣ гуна муҳофизати Худо метавонад ба наҷот оварда расонад"

2. "Сангҳои пешпохӯрӣ: Интихоби мо чӣ гуна оқибатҳо дорад"

1. Матто 13:14-15 - «Касе ки ба болои ин санг афтад, пора-пора мешавад; лекин вақте ки ба болои касе афтад, вайро пахш мекунад».

2. Яҳудо 1:24-25 - «Акнун ба касе ки қодир аст, ки шуморо аз пешпохӯрӣ нигоҳ дорад ва шуморо пеши ҳузури ҷалоли Худ беайб ва бо шодии бузург ба Худои ягонаи Наҷотдиҳандаи мо пешкаш кунад, ҷалол, бузургӣ, қудрат ва қудрат! ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, пеш аз ҳама, ҳоло ва то абад! Омин».

Ишаъё 8:15 Ва бисьёр касон дар миёни онҳо пешпо хӯрда, меафтанд, шикаста хоҳанд шуд, ва ба дом афтода, асир хоҳанд шуд.

Бисёр одамон пешпо мехӯранд ва меафтанд, ки ба асир ва зиндониашон оварда мерасонад.

1. "Огоҳии Худо: аз пешпохӯрӣ ва афтодан ҳазар кунед"

2. «Дар вақти душвор қувват ёфтан»

1. Матто 5:5 - Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Ишаъё 8:16 Шаҳодатро бандед, дар миёни шогирдонам шариатро мӯҳр занед.

Ин порча аҳамияти риояи қонуни Худоро дар байни шогирдон таъкид мекунад.

1: Қонуни Худо атои пурқувват аст Ишаъё 8:16

2: Итоати Қонуни Худо Манбаи баракатҳо Ишаъё 8:16

1: Яъқуб 1:22 - "Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед".

2: Такрори Шариат 6: 4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

Ишаъё 8:17 Ва ман ба Худованд, ки рӯи худро аз хонаи Яъқуб пинҳон мекунад, мунтазир хоҳам буд, ва ӯро ҷустуҷӯ хоҳам кард.

Ишаъё 8:17 дар бораи таваккал кардан ва интизор шудан ба Худованд сухан меронад, ҳатто вақте ки Ӯ дур ё пинҳон аст.

1. «Таваккал ба вафодории Худо»

2. "Интизори Худованд дар замонҳои душвор"

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 61:5-6 - Ҷони ман, танҳо ба Худо мунтазир бош; зеро интизории ман аз ӯст. Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман аст; Ӯ муҳофизати ман аст; Ман ҳаракат намекунам.

Ишаъё 8:18 Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман ато кардааст, барои аломот ва мӯъҷизот дар Исроил аз ҷониби Худованди лашкарҳо, ки дар кӯҳи Сион сокин аст.

Ишаъё ва фарзандоне, ки Худованд ба ӯ додааст, аломатҳо ва мӯъҷизаҳои Худованди лашкарҳо мебошанд, ки дар кӯҳи Сион сокин аст.

1. Тӯҳфаҳои аҷиби Худо: Баррасии мӯъҷизаҳои Ишаъё ва фарзандони ӯ

2. Қувваи имон: Таҷрибаи мӯъҷизаҳои Парвардигори лашкарҳо

1. Такрори Шариат 32:39 - Бингар, ки Ман ҳам ҳастам, ки Ӯ ҳастам, ва бо ман худое нест: мекушам ва зинда мекунам; Ман захмдор мекунам ва шифо мебахшам; касе нест, ки аз дасти Ман раҳоӣ диҳад.

2. Забур 78:4 - Мо онҳоро аз фарзандони онҳо пинҳон намекунем ва ба насли оянда ҳамду санои Худованд ва қуввати Ӯ ва корҳои аҷоиби Ӯро, ки Ӯ кардааст, нишон медиҳем.

Ишаъё 8:19 Ва ҳангоме ки ба шумо гӯянд: "Ба онҳое, ки рӯҳҳои ошно доранд, ва ҷодугароне, ки бо чашмонашон нигоҳ мекунанд ва ғур-ғур мекунанд, биҷӯед: оё қавме Худои худро намеҷӯяд?" барои зинда ба мурдагон?

Одамон бояд Худоро ҷустуҷӯ кунанд, на он ки онҳоеро, ки рӯҳ ва ҷодугарии шиносро меҷӯянд.

1. Худои Зинда ва мурдагон: дарёфти умед ва тасаллӣ аз Худованд

2. Ба Худованд таваккал кунед ва васвасаи рӯҳҳои шинос ва ҷодугарро рад кунед

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 8:20 Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест.

Ин порча аҳамияти риояи қонун ва шаҳодати Худоро барои дарёфти маърифати рӯҳонии ҳақиқӣ таъкид мекунад.

1. Мунаввар кардани роҳи Худо: Омӯзиши риояи қонун ва шаҳодати Худо

2. Наздик шудан ба Худо тавассути итоат ба Каломи Ӯ

1. Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. Яъқуб 1:25 Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ бодиққат назар кунад ва дар он устувор бошад, ва на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи фаъол бошад, ин шахс дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ишаъё 8:21 Ва онҳо аз он гузар хоҳанд кард, базӯр хӯрда ва гуруснаанд; ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳангоме ки гурусна мемонанд, ғамгин хоҳанд шуд, ва подшоҳи худ ва Худои худро лаънат мекунанд, ва ба боло нигоҳ мекунанд.

Мардум аз вазъияти душвору гурусна гузашта, аз пешвоён ва Худои худ хашмгин мешаванд.

1. "Баракати санҷишҳо: Чӣ тавр дар шароити душвор қувват пайдо кардан мумкин аст"

2. «Файз ва сабр дар замонҳои қаҳтӣ ва нотавонӣ»

1. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии комил ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонед, то ки шумо босавод бошед. баркамол ва мукаммал, аз чизе кам нест».

2. Матто 5:6 - «Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро онҳо сер хоҳанд шуд».

Ишаъё 8:22 Ва онҳо ба замин нигоҳ хоҳанд кард; ва инак, изтироб ва зулмот, хира андӯҳ; ва ба торикӣ ронда хоҳанд шуд.

Мардум ба замин менигаранд ва танҳо мусибат, зулмот ва андӯҳро мебинанд ва онҳо ба зулмот хоҳанд рафт.

1. Нури Худо дар торикӣ

2. Ҷустуҷӯи умед ва тасаллӣ дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 9:2 - Одамоне, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар касоне, ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд.

Боби 9-уми китоби Ишаъё пешгӯии умед ва наҷотро дар бар мегирад, ки диққати худро ба таваллуди кӯдаке, ки ба халқи Исроил рӯшноӣ ва сулҳ меорад.

Сархати 1: Боб бо паёми шодӣ оғоз мешавад ва эълон мекунад, ки онҳое, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургро хоҳанд дид. Он дар бораи озод шудан аз зулм ва афзоиши шодӣ тавассути таваллуди кӯдак пешгӯӣ мекунад (Ишаъё 9:1-5).

Параграфи 2: Таваллуди кӯдак ҳамчун аломати дахолати Худо тасвир шудааст. Ӯ дорои унвонҳо ба монанди Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ ва шоҳзодаи сулҳ хоҳад буд. Малакути ӯ бо адолат ва адолат пойдор хоҳад шуд (Ишаъё 9:6-7).

Сархати 3: Сарфи назар аз ин ваъдаҳо, Ишаъё ҳушдор медиҳад, ки ба сабаби ғурур ва такаббурии Исроил доварӣ наздик аст. Мардум дар натиҷаи ҷанг ва гуруснагӣ харобӣ хоҳанд дошт (Ишаъё 9:8–21).

Дар ҷамъбаст,
Тӯҳфаҳои боби нӯҳуми Ишаъё
пешгӯии пур аз умед
дар бораи таваллуди кудак
ки нур ва сулху осоиш меоранд.

Эълон кардани шодӣ дар торикӣ.
Пешгӯии озод шудан аз зулм.
Тавсифи кӯдак бо унвонҳои илоҳӣ.
Барпо намудани салтанати одилонаи умедбахш.
Огоҳӣ дар бораи доварии дарпешистода бо сабаби ғурур.

Ин боб бо пешгӯӣ дар бораи Масеҳе, ки рӯшноӣ, ҳикмат ва осоиштагӣ меорад, дар замонҳои душворӣ тасаллӣ медиҳад. Он содиқ будани Худоро дар иҷрои ваъдаҳояш сарфи назар аз нокомиҳои инсонӣ таъкид мекунад. Ҳангоми огоҳӣ дар бораи доварии дар пешистода барои беитоатӣ, он дар ниҳоят ба умеди ниҳоӣ дар нақшаи наҷотдиҳии Худо тавассути Исои Масеҳ ишора мекунад.

Ишаъё 9:1 Бо вуҷуди ин, хира нахоҳад буд ончунон ки дар ғазаби вай буд, вақте ки дар аввал замини Забулун ва замини Нафталиро сабуктар карда буд, ва баъдтар вайро дар роҳи баҳр, дар он тарафи Урдун боз ҳам сахттар меовард. , дар Ҷалил аз халқҳо.

Торикие, ки Исроил рӯ ба рӯ шуд, он қадар сахт нахоҳад буд, ки вақте ки онҳо бори аввал аз Забулун ва Нафталӣ кӯчонида шуданд ва сахттар азоб

кашиданд, вақте ки онҳо дар баҳр ва берун аз Урдун дар Ҷалил сайр мекарданд.

1. Нури Худо дарториктарин замонҳо медурахшад

2. Муҳаббати Худо ба халқаш бечунучаро аст

1. Ишаъё 42: 6-7 "Ман Худованд ҳастам, ман туро ба адолат даъват кардам, ман низ туро аз дасти худ нигоҳ медорам ва туро посбонӣ хоҳам кард, ва туро ҳамчун аҳд барои мардум, ҳамчун нуре барои халқҳо, то ки чашмони кӯрро кушоянд, асиронро аз зиндон ва онҳоеро, ки дар торикӣ сокинонро аз зиндон берун кунанд.

2. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро нахоҳанд гузаронд; Вақте ки ту аз оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва на алангаи аланга туро намесузонад. ».

Ишаъё 9:2 Халқе, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид.

Халки Исроил, ки дар торикӣ ва ноумедӣ умр ба сар мебурд, нури бузургеро дид, ки умед ва шодӣ меорад.

1. Қувваи Нур: Чӣ тавр Нури Худо умед ва шодӣ меорад

2. Гузаштан дар торикӣ: Бартараф кардани муборизаҳои зиндагӣ тавассути имон

1. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам?

2. Юҳанно 8:12 - Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам». Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт.

Ишаъё 9:3 Ту халқро афзун кардӣ, ва шодиро афзун накардӣ: онҳо пеши Ту аз шодии дарав шодӣ мекунанд, ва мисли одамон, вақте ки ғаниматро тақсим мекунанд, шодӣ мекунанд.

Худо шумораи одамонро зиёд кардааст, аммо шодӣ ба ин мувофиқ нест. Шодӣ танҳо вақте мавҷуд аст, ки Худо ҳузур дорад ва онро бо шодии ҳосил ва шодии шарикӣ дар ғанимат муқоиса кардан мумкин аст.

1. Шодии дарав: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 9:3

2. Шодии Худованд: Эҳсоси ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

3. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед, вақте ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

Ишаъё 9:4 Зеро ки ту юғи бори ӯро шикастӣ, ва асои китфи ӯ, асои ситамкори ӯро, чунон ки дар рӯзи Мидьён.

Худованд моро аз бори гарон ва ситамкорон раҳо кардааст.

1. "Қувваи озодӣ: Наҷотдиҳии Худо барои Исроил чӣ маъно дошт ва он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад"

2. «Шодии раҳоӣ: шодӣ аз шикастани юғи золим».

1. Хуруҷ 6:6-7 - "Бинобар ин, ба банӣ-Исроил бигӯ: "Ман Худованд ҳастам, ва шуморо аз зери юғи мисриён берун хоҳам овард ва шуморо аз ғуломии онҳо озод хоҳам кард ва туро бо бозуи дароз ва бо амалҳои бузурги доварӣ фидия диҳад; Ман туро ҳамчун қавми худ хоҳам гирифт, ва Худои ту хоҳам буд; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз зери юғи Мисриён».

2. Луқо 1: 68-69 - "Ситоиш ба Худованд, Худои Исроил, зеро ки Ӯ назди қавми Худ омада, онҳоро фидия додааст. Ӯ шохи наҷотро барои мо дар хонаи бандаи худ Довуд бардошт. "

Ишаъё 9:5 Зеро ки ҳар ҷанги ҷанговар бо садои ошуфтааст, ва либосҳо дар хун ғелонда мешавад; аммо ин бо сӯзиш ва сӯзиши оташ хоҳад буд.

Ишаъё пешгӯӣ мекунад, ки ҷанги ояндаи ҷанговар бо сӯзиш ва сӯзиши оташ хоҳад гирифт, на бо садои ошуфташуда ва либосҳои дар хун ғелондашуда.

1. Қудрати Каломи Худо: Омузиши Ишаъё 9:5

2. Таъсири пешгӯии Худо: Фаҳмидани паёми Ишаъё 9:5

1. Ирмиё 5:14 - "Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: "Азбаски шумо ин суханро мегӯед, инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту оташ хоҳам кард, ва ин қавмро ҳезум хоҳад кард, ва он онҳоро хоҳад хӯрд".

2. Эфсӯсиён 6:12-13 - "Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмати ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем. Барои ҳамин тамоми зиреҳро барои шумо бигиред. аз Худост, то ки шумо дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед».

Ишаъё 9:6 Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ хонда хоҳад шуд. .

Ишаъё-пайғамбар дар бораи кӯдаке сухан меронад, ки ҳукуматро бар дӯши ӯ хоҳад гирифт. Номи ӯ Аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои Қодир, Падари ҷовидонӣ ва Шоҳзодаи сулҳ хоҳад буд.

1. Ваъдаи аҷиб: ваъдаи Худо дар бораи умед ба Масеҳ

2. Шоҳзодаи сулҳ: оромӣ дар ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 11:1-5 - Навдае аз танаи Йисой берун хоҳад омад, ва шоха аз решааш мева хоҳад дод.

2. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

Ишаъё 9:7 Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то ки онро амр кунад, ва аз ин баъд то абад онро бо доварӣ ва адолат пойдор гардонад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

Худо ҳукумати Довуд ва подшоҳии ӯро афзун хоҳад кард, то ки бо адолат ва адолат то абад барқарор шавад. Гайрати Худованд ин корро хоҳад кард.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Қудрати ғаюри Худованд

1. Румиён 2:5-10 - Адолати Худо дар доварӣ аз рӯи адолат

2. Забур 103:17-18 - Вафодории Худованд ба аҳди худ ва марҳамат ба ҳамаи наслҳо

Ишаъё 9:8 Худованд ба Яъқуб калом фиристод, ва он бар Исроил равшанӣ дод.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки каломи Худо ба Исроил меояд ва рӯшноӣ меорад.

1: Нури Каломи Худо - Ишаъё 9:8

2: Бигзор нури Каломи Худо ҳаёти шуморо равшан кунад - Ишаъё 9:8

1: Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст.

2: Юҳанно 1:4-5 - Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамон буд. Нур дар торикӣ медурахшад, торикӣ онро маглуб накардааст.

Ишаъё 9:9 Ва тамоми қавм, ҳатто Эфроим ва сокини Сомарияро хоҳанд донист, ки бо ғурур ва дилбастагӣ мегӯянд:

Мардуми Эфроим ва Сомария мағрур ва аз дилҳои худ фахр мекунанд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад - Масалҳо 16:18

2. Фурӯтанӣ ва шодӣ дар Худованд - Яъқуб 4:6-10

1. Ишаъё 5:21 - Вой бар ҳоли онҳое ки дар назари худ хирадманд ва дар назари худ хирадманд!

2. Масалҳо 16:5 - Ҳар кӣ дар дил мағрур аст, назди Худованд зишт аст: ҳарчанд даст ба даст баста бошад ҳам, бечазо нахоҳад монд.

Ишаъё 9:10 Хиштҳо афтодаанд, вале мо бо сангҳои тарошида бино хоҳем кард; анҷирҳо бурида шудаанд, вале мо онҳоро ба кедрҳо табдил медиҳем.

Мардум аз харобахо дилсард нахохад шуд, зеро онхо бо кувваи бештар аз нав ободу кишт мекунанд.

1: Мо метавонем ҳама гуна монеаҳоро паси сар кунем, агар мо омода ва азми аз нав барқарор кардан ва ниҳолшинонӣ бошем.

2: Мо метавонем аз ҳама душвориҳо боло равем, агар мо мутамарказ ва иродаи қавӣ бошем.

1: 2 ба Қӯринтиён 4:8-9 "Мо аз ҳар тараф изтироб дорем, аммо ғамгин нестем; мо дар ҳайратем, аммо ноумед нестем; таъқиб карда мешаванд, вале партофта нашудаанд; сарнагун карда мешаванд, вале нобуд нашудааст"

2: Ирмиё 29:11 "Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагиро медонам, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшам."

Ишаъё 9:11 Бинобар ин Худованд душманони Резинро бар зидди ӯ хоҳад гузошт, ва бо душманонаш муттаҳид хоҳад кард;

Худованд ба онҳое, ки ба Резин муқобилат мекунанд, муқобилат хоҳад кард.

1: Худованд дар вақти душвориҳо ҳамеша дар мадади мо хоҳад буд.

2: Мо бояд ҳамеша ба Худованд итоат кунем, ҳатто вақте ки бо душманонамон рӯ ба рӯ мешавем.

1: Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

Ишаъё 9:12 Армиён пеш, ва фалиштиён аз пас; ва онҳо Исроилро бо даҳони кушода хоҳанд хӯрд. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст.

Ғазаби Худо бар Исроил то ҳол вуҷуд дорад, гарчанде ки сурияҳо дар пеш ва фалиштиён аз паси онҳо даҳони кушода онҳоро мехӯранд.

1. ғазаби Худо ва доварии беист

2. Хавфи риоя накардани аломатҳои огоҳкунанда

1. Ирмиё 5:9-10 - Оё ман барои ин чизҳо дидан намекунам? мегӯяд Худованд: «Оё ҷони ман аз чунин халқе интиқом намегирад? Дар замин як чизи аҷиб ва даҳшатнок содир карда мешавад;

2. Ҳабаққуқ 1:5-6 - Инак, дар миёни халқҳо, ва назар андозед ва дар тааҷҷубовар бошед: зеро ки Ман дар айёми шумо коре хоҳам кард, ки ҳарчанд ба шумо гуфта шавад, бовар намекунед. Зеро ки инак, Ман калдониёнро, яъне он халқи талх ва шитобкорро, ки дар тамоми замин гаштугузор мекунанд, ба миён меорам, то ки масканҳои аз они онҳо набударо тасарруф кунанд.

Ишаъё 9:13 Зеро ки мардум ба он ки ба онҳо зарба мезанад, рӯй намегардонанд ва Худованди лашкарҳоро намеҷӯянд.

Халқи Исроил тавба накарда, ба Худо рӯй наоварданд ва аз Худованд мадад талаб накардаанд.

1. Тавба кунед ва Худовандро биҷӯед: Даъвати Худо ба бозгашт

2. Муҳаббати Худо дар миёни мусибатҳо

1. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Луқо 13:3 Не, ба шумо мегӯям; лекин агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.

Isaiah 9:14: Пас, Худованд дар як рӯз сар ва дум, шоха ва шитобро аз Исроил бурида хоҳад кард.

Худованд Исроилро ҷазо дода, дар як рӯз роҳбарон ва халқи онҳоро нест мекунад.

1. Худованд одил аст ва доварии ӯ ҳатман аст

2. Оқибатҳои як рӯз барои як умр гуноҳ

1. Румиён 2:5-11 - Доварии одилонаи Худо

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд

Ишаъё 9:15 Қадим ва бошараф, Ӯ сар аст; ва набие, ки дурӯғ мегӯяд, дум аст.

Кадимиён ва муътабарҳо пешвоёнанд, ва дурӯғгӯён пайравонанд.

1. Пайравӣ ба Ҳақиқати Худо - Чӣ гуна бояд дурустро аз нодуруст ҷудо кард

2. Қувваи роҳбарии мӯҳтарам - Чӣ гуна бояд бо поквиҷдонӣ роҳбарӣ кард

1. Масалҳо 12:17 - Касе, ки рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2. Масалҳо 14:25 - Шоҳиди ростқавл ҳаётро наҷот медиҳад, аммо шоҳиди бардурӯғ фиребанда аст.

Ишаъё 9:16 Зеро ки роҳбарони ин қавм онҳоро гумроҳ мекунанд; ва онҳое ки ба онҳо роҳнамоӣ мекунанд, нобуд мешаванд.

Роҳбарон мардуми худро гумроҳ мекунанд, ки боиси ҳалокат мегардад.

1. Хатари пайравӣ аз пешвоёни нодуруст

2. Оқибатҳои пайравӣ аз ҳидояти ботил

1. Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

2. Матто 15:14 - Бигзор онҳоро бигузор: онҳо пешвоёни кӯрон ҳастанд. Ва агар кӯр ба кӯр роҳбарӣ кунад, ҳар ду ба чоҳ меафтанд.

Ишаъё 9:17 Бинобар ин Худованд ба ҷавонони онҳо шодӣ нахоҳад кард, ва ба ятимон ва бевазанони онҳо раҳм нахоҳад кард; зеро ки ҳар кас риёкор ва бадкирдор аст, ва ҳар даҳон аҳмақона мегӯяд. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст.

Худованд ба ятимон ва бевазанон раҳм нахоҳад кард, чунон ки онҳо мунофиқ ва бадкирдоронанд ва аблаҳон мегӯянд. Бо вуҷуди ин ғазаби Худованд фурӯ нарафтааст ва дасташ ҳанӯз дароз аст.

1. Худои меҳрубон ва одил аст

2. Ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд

1. Забур 145:8 - Худованд меҳрубон ва пурмуҳаббат аст; оҳиста хашмгин ва марҳамати бузург.

2. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Ишаъё 9:18 Зеро ки шарорат мисли оташ месузад: он шохаҳо ва хорҳоро хоҳад сӯзонд, ва дар бешазорҳои ҷангал аланга хоҳад зад, ва онҳо мисли дуд баланд хоҳанд шуд.

Бадиро ба оташе монанд мекунанд, ки хору хорҳоро мехӯрад ва дар ҷангал мисли дуд мебарояд.

1. Хавфи бадӣ ва зарурати худдорӣ

2. Тарбияи Худованд ва оқибатҳои гуноҳ

1. Масалҳо 16:32 - Касе ки дар хашм дер аст, беҳтар аз тавоно аст; ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, назар ба он ки шаҳреро мегирад.

2. Ғалотиён 5:19-21 - Акнун аъмоли ҷисм равшан аст: бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, ҳасад, ғазаб, рақобат, ихтилофот, ҷудоӣ, ҳасад, мастӣ, org , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Isaiah 9:19: Аз ғазаби Худованди лашкарҳо замин тира мешавад, ва қавм мисли сӯзишвории оташ хоҳанд буд: ҳеҷ кас бародари худро амон нахоҳад дод.

Ғазаби Худованд заминро тира гардонд, ва одамон мисли сӯзишворӣ барои оташ табдил ёфтанд, ва ҳеҷ кас дигареро дареғ намедорад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Фаҳмидани Ишаъё 9:19

2. Қувваи бахшидан: Омӯзиш аз Ишаъё 9:19

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед мешаванд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, моро бо Масеҳ зинда кард, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, ин аст, ки шумо бо файз наҷот ёфтед.

Ишаъё 9:20 Ва ӯ аз тарафи рост рабуда, гурусна хоҳад монд; ва аз тарафи чап хоҳад хӯрд, ва сер нахоҳанд шуд: ҳар кас гӯшти бозуи худро хоҳанд хӯрд.

Одамон аз гуруснагӣ азоб мекашанд ва барои зинда мондан ба каннибализм даст мезананд.

1. Талаботи ҷисмонии мо ва ризқи Худо

2. Оқибатҳои исён

1. Ишаъё 10:3, Ту дар рӯзи ҷазо, дар харобие, ки аз дур меояд, чӣ кор хоҳӣ кард? Аз кӣ ёрӣ бигрезед ва моли худро ба куҷо мегузоред?

2. Ирмиё 5:3, эй Худованд, оё чашмони Ту ҳақиқатро намеҷӯянд? Ту онҳоро задӣ, вале онҳо ғам нахӯрданд; Шумо онҳоро хӯрдед, вале онҳо ислоҳ карданро рад карданд. Чеҳраи худро аз санг сахттар кардаанд; тавба карданро рад кардаанд.

Ишаъё 9:21 Менашше, Эфроим; ва Эфроим, Менашше, ва онҳо якҷоя бар зидди Яҳудо хоҳанд буд. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст.

Ғазаби Худо барнагаштааст ва дасти Ӯ ҳанӯз дароз аст.

1: Мо бояд ба Худо муроҷиат кунем, то омӯзем, ки чӣ тавр бо Ӯ оштӣ шавем ва ба илтифоти Ӯ баргардонем.

2: Мо бояд омода бошем, бахшем ва аз онҳое, ки ба мо ситам кардаанд, бахшиш бихоҳем, то бо Худо оштӣ шавем.

1: Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2: Матто 6:14-15 Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

Боби 10-уми китоби Ишаъё ба мавзӯи доварӣ ва барқарорсозӣ идома дода, диққати худро ба ҷазои Худо нисбати Ашшур барои такаббурӣ ва зулми онҳо ва инчунин ваъдаи Ӯ дар бораи наҷот додани Исроил аз душманонашон равона мекунад.

Сархати 1: Боб бо огоҳӣ бар зидди онҳое, ки қонунҳои ноодилона ва фармонҳои зулмоварро қабул мекунанд, оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Ашшур, ки ӯро ҳамчун асбоби ғазаби Худ истифода бурд, вале бо мағрур амал мекард, доварӣ хоҳад кард (Ишаъё 10:1-4).

Сархати 2: Ишаъё дараҷаи забтҳои Ашшур ва эътиқоди онҳоро, ки қудрати онҳо танҳо аз қувваи худи онҳост, тасвир мекунад. Бо вуҷуди ин, Худо мегӯяд, ки онҳоро барои такаббурашон ҷазо хоҳад дод (Ишаъё 10:5–19).

Параграфи 3: Пайғамбар Исроилро итминон медиҳад, ки ҳарчанд онҳо бо таҳдиди ҳуҷуми Ашшур рӯбарӯ ҳастанд, Худо онҳоро ҳифз хоҳад кард. Ӯ ваъда медиҳад, ки бақияи худро ба Сион бармегардонад ва онҳоро ба садоқати Худ боварӣ мебахшад (Ишаъё 10:20-34).

Дар ҷамъбаст,
Суроғаҳои боби даҳуми Ишаъё
Ҷазои Худо бар Ашшур
барои такаббур ва зулму ситамашон.

Огоҳӣ аз қонунҳои ноодилона ва фармонҳои золимона.
Эълон кардани доварии дар пешистода бар Ашшур.
Тавсифи дараҷаи истилои Ашшур.
Боварӣ додани Исроил ба муҳофизат ва садоқат.

Ин боб оқибатҳои ғурур ва зулмро нишон медиҳад ва ҳамзамон ба адолати Худо дар муносибат бо миллатҳо таъкид мекунад. Он ба Исроил тасаллӣ мебахшад ва онҳоро итминон медиҳад, ки сарфи назар аз таҳдиди наздик, Худо дар ниҳоят халқи Худро муҳофизат мекунад ва бақияи онро нигоҳ медорад. Он ҳамчун ёдоварӣ хизмат мекунад, ки ҳатто дар замонҳое, ки ба назар чунин менамояд, ки қувваҳои бад ҳукмронӣ мекунанд, Худо бар ҳамаи халқҳо ҳукмрон боқӣ мемонад ва ниятҳои Худро барои адолат ва наҷот амалӣ мекунад.

Ишаъё 10:1 Вой бар ҳоли онҳое, ки ҳукмҳои ноинсофона мебароранд, ва андӯҳеро, ки муқаррар кардаанд, менависанд;

Дар ин порча дар бораи касоне сухан меравад, ки қонунҳои ноинсофона месозанд ва ғам менависанд ва онҳоро аз оқибати аъмоли худ огоҳ мекунанд.

1. «Хатари қонунҳои ғайриодилона»

2. «Оқибатҳои вазнини навиштани ғамгинӣ».

1. Масалҳо 12:2 - "Одами нек аз Худованд илтифот мегирад, аммо одами бадкирдорро маҳкум хоҳад кард".

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ кунад ва накунад, барои вай гуноҳ аст".

Ишаъё 10:2 Барои он ки мискинонро аз доварӣ дур созам, ва ҳаққро аз мискинони қавми Ман бигирам, то бевазанон тӯъмаи онҳо шаванд, ва ятимонро ғорат кунанд!

Дар ин порча аз беадолатии зулм кардани бечорагон ва гирифтани ҳуқуқи онҳо ба адолат сухан меравад.

1. Адолати Худо: Ҷустуҷӯи инсоф барои ниёзмандон

2. Ғамхорӣ дар бораи камбизоатон: Вазифаи мост

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва покиза аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2. Такрори Шариат 10: 18-19 - Ӯ адолатро барои ятимон ва бевазан иҷро мекунад ва муҳоҷирро дӯст медорад ва ба ӯ хӯрок ва либос медиҳад. Пас, ғарибро дӯст доред, зеро ки шумо дар замини Миср муҳоҷир будед.

Ишаъё 10:3 Ва шумо дар рӯзи таъна ва дар харобае ки аз дур хоҳад омад, чӣ кор хоҳед кард? ба кӣ мегурезед? ва ҷалоли худро дар куҷо тарк хоҳед кард?

Худо аз мо мепурсад, ки вақте ки Ӯ моро зиёрат мекунад ва ҳалокат меорад, мо чӣ кор хоҳем кард ва барои кӯмак ба куҷо меравем.

1. Дар вақти харобӣ аз Худо кӯмак пурсед

2. Ба зиёрати Худо омода шавед

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ба шумо анҷоми интизорӣ бахшам. Он гоҳ Маро бихонед, ва рафта, ба Ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод. Ва шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва маро хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ хоҳед ҷуст.

Ишаъё 10:4 Бе ман онҳо зери асирон саҷда хоҳанд кард, ва зери куштагон хоҳанд афтод. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст.

Ғазаби Худованд нисбат ба қавми худ паст нашудааст ва дасти Ӯ то ҳол дар доварӣ дароз аст.

1. Ғазаби абадии Худованд - Чӣ гуна хашми Худо фурӯ нарафтааст

2. Раҳмати бепоёни Худованд - Чӣ тавр дасти Худо то ҳол дароз аст

1. Ирмиё 23:5-6 - «Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман барои Довуд шохаи одилро ба вуҷуд меоварам, ва ӯ ҳамчун подшоҳ салтанат хоҳад кард ва оқилона рафтор хоҳад кард, ва адолат ва адолатро дар Дар айёми ӯ Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Исроил бехатар сокин хоҳад шуд, ва ин аст номе ки ӯ хонда хоҳад шуд: "Худованд адолати мост".

2. Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад. Зеро ки ҳар қадар осмонҳо аз замин баланд аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст.

Ишаъё 10:5 Эй Ашшур, асои ғазаби ман, ва асои дасти онҳо ғазаби ман аст.

Худо ба Ашшур хашмгин шуда, онҳоро бо асои хашм ҷазо хоҳад дод.

1. «Ҳукм ва раҳмати Худо: Қиссаи Ашшур»

2. «Зиндагӣ бо итоаткорӣ: Дарсҳо аз Ашшур».

1. Ишаъё 48:22 "Ба шарирон осоиштагӣ нест, мегӯяд Худованд".

2. Масалҳо 16:4 "Худованд ҳама чизро барои Худ офаридааст: бале, шарирро барои рӯзи шарир".

Ишаъё 10:6 Ман ӯро бар зидди халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай амр хоҳам дод, то ғаниматро бигирад ва торочро бигирад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

Худованд бар зидди халқи шарир ва риёкор пешвое мефиристад, то онҳоро мағлуб кунад ва онҳоро ба ҷавобгарӣ кашад.

1. Фаҳмидани адолати Худо: омӯзиши Ишаъё 10:6

2. Ғазаб ва раҳмати Худо: Чӣ гуна бояд ба мунофиқӣ посух дод

1. Румиён 12:19 Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Забур 37:12-13 Шарирон ба одилон найранг мекунанд ва ба онҳо дандон ғиҷиррос мекунанд; вале Худованд ба бадкорон механдад, зеро медонад, ки рӯзи онҳо фаро мерасад.

Ишаъё 10:7 Аммо ӯ ин тавр намегӯяд, ва дилаш чунин фикр намекунад; балки дар дилаш нест, ки миллатхои на камро несту нобуд кунад.

Ин порча дар бораи қудрат ва нияти Худо барои ҷазо додани халқҳо барои гуноҳашон сухан меронад.

1: Пеш аз он ки дер нашавад, мо бояд тавба кунем ва ба Худо рӯй оварем.

2: Худо соҳибихтиёр ва одил аст ва бадиро дар замони худ ҷазо хоҳад дод.

1: Ҳизқиёл 18:30-32 - Бинобар ин, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2: Масалҳо 16:5 - Ҳар кӣ дар дил мағрур аст, назди Худованд зишт аст: ҳарчанд даст ба даст баста бошад ҳам, бечазо нахоҳад монд.

Ишаъё 10:8 Зеро ки Ӯ мегӯяд: «Оё мирони ман ҳама подшоҳ нестанд?

Ин ояти Ишаъё 10:8 дар бораи пурсиши Худо аз ҳокимон дар бораи он ки оё онҳо ҳама подшоҳ ҳастанд, муҳокима мекунад.

1. Подшоҳии Худо: Баррасии подшоҳони замин

2. Мақсади ҳокимон: омӯзиши Ишаъё 10:8

1. Ирмиё 23:5–6; Худо Подшоҳи ҳақиқии ҳамаи халқҳост

2. Румиён 13:1–7; Ҳокимиятҳои роҳбарикунанда, ки Худо таъин кардааст

Ишаъё 10:9 Оё Кално мисли Каркамиш нест? Оё Ҳамот мисли Арпод нест? Оё Сомария мисли Димишқ нест?

Ишаъё-пайғамбар савол медиҳад, ки оё Кално, Ҳамот ва Сомария ба мисли Каркамиш, Арпад ва Димишқ тавоноанд?

1. Қувваи Имон: Чӣ гуна таваккал ба Худо метавонад моро аз ҳар қудрати заминӣ қавӣ гардонад.

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ гуна кор кардан дар ягонагӣ метавонад моро аз ҳар як фард қавитар кунад.

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Ишаъё 10:10 «Чунон ки дасти Ман салтанатҳои бутҳоро пайдо кардааст, ва пайкарҳои онҳо дар Ерусалим ва Сомария бартарӣ доштанд;

Худо тавоност ва метавонад бар салтанати бутҳо ғолиб ояд.

1. Қувваи Худо: Ғалаба кардани бутҳо ва худоёни козиб

2. Такя ба қудрати Худо дар замонҳои душвор

1. Такрори Шариат 4:15-19 - Бодиққат бошед ва худро бодиққат нигоҳ доред, то он чиро, ки чашмони шумо дидааст, фаромӯш накунед ва то даме ки зиндаед, аз дилатон берун нашавед, балки онҳоро ба фарзандони худ огоҳ созед. ва фарзандони фарзандони шумо.

2. Румиён 1:18-25 - Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон зоҳир мешавад, ки бо ноадолатии худ ҳақиқатро пахш мекунанд.

Ишаъё 10:11 Оё нахоҳам ончунон ки бо Сомария ва бутҳои вай кардам, бо Ерусалим ва бутҳои вай рафтор кунам?

Ин порча дар бораи доварии Худо барои бутпарастии Сомария ва Ерусалим сухан меравад.

1: Ягон бутпарастӣ барои доварии Худо аз ҳад калон ё хеле хурд нест

2: Худо одил аст ва ҳамаи онҳоеро, ки Қонуни Ӯро вайрон мекунанд, доварӣ мекунад

1: Румиён 2:12-16 - Зеро ҳамаи онҳое ки бидуни шариат гуноҳ кардаанд, бе шариат низ нобуд хоҳанд шуд, ва ҳамаи онҳое ки зери шариат гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат доварӣ хоҳанд шуд.

2: Ҳизқиёл 14:3-5 - Писари одам! Оё ман бояд иҷозат диҳам, ки онҳо аз ман пурсанд?

Ишаъё 10:12 Бинобар ин чунин хоҳад шуд, ки ҳангоме ки Худованд тамоми кори Худро бар кӯҳи Сион ва бар Ерусалим анҷом дод, ман самараи дили пуразоби подшоҳи Ашшур ва ҷалоли баландии ӯро ҷазо хоҳам дод.

Худо ифтихори подшоҳи Ашшурро пас аз анҷоми кори худ дар Сион ва Ерусалим ҷазо хоҳад дод.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: омӯзиши подшоҳи Ашшур аз Ишаъё 10:12

2. Ваъдаи адолати Худо: Баррасии Ишаъё 10:12 дар контекст

1. Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Румиён 12:19, "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед: зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ишаъё 10:13 Зеро ки Ӯ мегӯяд: "Ман онро бо қуввати дастам ва бо ҳикмати худ кардам"; зеро ки Ман доно ҳастам, ва ҳудуди мардумро дур карда, ганҷҳои онҳоро ғорат кардам, ва сокинонро мисли марди далер зер кардаам.

Худованд ќувва ва хирадашро барои аз байн бурдани марзу буми мардум ва гирифтани ганљњои онњо истифода кардааст.

1. Нерӯи қудрат ва ҳикмати Худо

2. Таъсири ғорат ва зулм

1. Масалҳо 3:19-20 - "Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; осмонро бо хирад барпо кардааст. Бо дониши Ӯ умқҳо шикаста мешаванд, ва абрҳо шабнамро мефурӯшанд".

2. Ишаъё 11: 4 - «Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ, ва бо нафаси лабони худ хоҳад зад. бадкоронро бикушед».

Ишаъё 10:14 Ва дасти Ман сарвати қавмро ҳамчун лона ёфт; ва касе набуд, ки болро ҷунбонд, ё даҳон кушод, ё чашмак зад.

Дасти Худо сарвати мардумро ёфта, онро ҷамъоварӣ мекунад, мисли тухми боқимонда. Ҳеҷ кас ҳаракат намекард ё сухане намегуфт, то ба Худо эътироз кунад.

1. Ҳукмронии Худоро бояд бо фурӯтанӣ ва эҳтиром қабул кард.

2. Қудрат ва ризқи Худовандро бо шукргузорӣ ҷашн гирифт.

1. Забур 8:4-6 - Одам кист, ки дар бораи ӯ дар назар дорӣ, ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ? Зеро ки ту ӯро аз олами осмон андаке пасттар кардай ва тоҷи ҷалол ва иззати ӯ гузоштай. Ту ба ӯ ҳукмронӣ бар аъмоли дастҳои худ додай; ҳама чизро зери пои Ӯ гузоштай.

2. Забур 24:1 - Замин аз они Худованд аст ва пуррагии он, ҷаҳон ва сокинони он.

Ишаъё 10:15 Оё табар бо он касе фахр мекунад? ё арра бар ларзонанда бузург мешавад? ки гӯё асо бар зидди онҳое, ки онро боло мебардорад, ҷунбиш кунад ё гӯё асо худро боло барад, гӯё он ҳезум набошад.

Худо аз қудрати одамон бар табиат мутаассир нахоҳад шуд, зеро Ӯ аз ҳама асбоб бузургтар аст.

1. Маҳдудияти қудрати инсон

2. Қуввати беҳамтои Худо

1. Айюб 12:7-10 - Аммо аз ҳайвонот пурс, ва онҳо туро таълим хоҳанд дод; паррандагони ҳаво, ва онҳо ба шумо хоҳанд гуфт; 8 ё ба замин сухан гӯед, ва он шуморо таълим хоҳад дод; бигзор мохии бахр ба шумо хабар дихад. 9 Кадоме аз ҳамаи инҳо намедонад, ки дасти Худованд ин корро кардааст? 10 Ҳаёти ҳар махлуқот ва нафаси тамоми инсоният дар дасти Ӯст.

2. Забур 135:7-8 - Ӯ абрҳоро аз ақсои замин мебарорад; бо борон барқ мефиристад ва аз анборҳои худ бод мебарорад. 8Ва нахустзодаи Мисрро, нахустзодаи одамон ва ҳайвонотро куштааст.

Ишаъё 10:16 Бинобар ин Худованд, Худованди лашкарҳо, ба фарбеҳони Худ лоғар хоҳад фиристод; ва дар зери ҷалоли Ӯ оташе мисли сӯзони оташ хоҳад афрӯхт.

Худованд дар миёни фарбеҳҳо лоғар хоҳад фиристод ва дар зери ҷалоли Худ оташе мисли оташ афрӯхт.

1. Худованд таъмин мекунад: Ба ризқи Худованд таваккал кардан

2. Оташи Худованд: Дарки қудрати поккунандаи Худованд

1. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханонро мешунавад ва онҳоро ба кор мебарад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст.

Ишаъё 10:17 Ва нури Исроил барои оташ, ва Қуддуси Ӯ барои шӯъла хоҳад буд; ва дар як рӯз хорҳо ва шохаҳои Ӯро фурӯзон ва фурӯ хоҳад бурд;

Нури Исроил тағирот ва нобудшавии гуноҳро меорад.

1: Нури Исроил тағирот меорад

2: Нобудшавии гуноҳ тавассути нури Исроил

1: Румиён 12:2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

2: 1 ба Қӯринтиён 15:33-34 - "Фирефта нашавед: ширкати бад ахлоқи некро вайрон мекунад. Аз бесарусомонии масти худ бедор шавед, чунон ки дуруст

аст, ва гуноҳ карданро давом надиҳед. Зеро баъзеҳо Худоро намешиносанд. Ман мегӯям. ин ба шармандагии ту».

Ишаъё 10:18 Ва ҷалоли ҷангал ва киштзори пурсамари ӯро ҳам ҷон ва ҳам ҷисми ӯро хоҳанд бурд;

Худо ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳи касонеро, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд, мехӯрад ва онҳоро заъиф ва нотавон мегардонад.

1. Қувваи ғазаби Худо - Ишаъё 10:18

2. Оқибатҳои гуноҳ - Ишаъё 10:18

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Матто 10:28 - Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад.

Ишаъё 10:19 Ва боқимондаи дарахтони ҷангали ӯ кам хоҳанд буд, то ки кӯдак онҳоро бинависад.

Дар Ишаъё 10:19 дар бораи ҷангале сухан меравад, ки ҳаҷмаш хеле кам шудааст ва ба дараҷае ки кӯдак метавонад ҳамаи дарахтонро нависад.

1. Дар ноумедӣ раҳмати Худо басанда аст.

2. Нақшаи Худо бузургтар аз он аст, ки мо дарк карда метавонем.

1. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - "Ва ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст".

2. Айюб 42:2 - "Ман медонам, ки ту аз ӯҳдаи ҳама кор қодирӣ, ва ҳеҷ фикре аз ту нигоҳ дошта намешавад".

Ишаъё 10:20 Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки бақияи Исроил ва онҳое ки аз хонадони Яъқуб раҳо шудаанд, дигар бар он касе ки онҳоро зад, нахоҳанд монд; балки бар Худованд, Қуддуси Исроил, ба ростӣ бимонад.

Бақияи Исроил, ки аз хонадони Яъқуб гурехтаанд, дигар ба онҳое, ки онҳоро хафа кардаанд, такя нахоҳанд кард, балки ба ҷои он ки ба Худованд, Қуддуси Исроил такя кунанд.

1. Ҷустуҷӯи қувват дар Худо: Чӣ тавр дар замонҳои душвор ба Худованд такя кардан мумкин аст

2. Омӯзиши имон ба Худо: баракатҳои таваккал ба Худованд

1. Забур 31:14-15 Аммо ман ба Ту таваккал мекунам, эй Худованд; Ман мегӯям: Ту Худои ман ҳастӣ. Замони ман дар дасти туст; маро аз дасти душманонам ва аз таъқибкунандагонам раҳоӣ деҳ!

2. 2 Қӯринтиён 1:8-9 Зеро мо намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз ранҷу азобе, ки дар Осиё дидем, бехабар бошед. Зеро ба мо чунон бори гарон афтода будем, ки аз худи ҳаёт ноумед шудем. Дар ҳақиқат, мо ҳис мекардем,

ки ҳукми қатлро гирифтаем. Аммо ин барои он буд, ки мо на ба худамон, балки ба Худое, ки мурдагонро эҳьё мекунад, такя кунем.

Ишаъё 10:21 Бақияи бақияи Яъқуб ба сӯи Худои тавоно бармегардад.

Бақияи Яъқуб ба сӯи Худои тавоно бармегардад.

1. Худо тавоност ва онон, ки ба сӯи Ӯ бозгарданд, баракатанд.

2. Ҳарчанд хурд бошад, пасмондаи Худо фаромӯш нахоҳад шуд.

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ман ба Ӯ таваккал мекунам.

Ишаъё 10:22 Зеро, агар қавми Ту Исроил мисли реги баҳр бошад, вале бақияи онҳо бармегардад: истеъмоли муқарраршуда аз адолат пур хоҳад шуд.

Худованд бақияи Исроилро наҷот хоҳад дод, ва адолат фаровон хоҳад шуд.

1: Вафодории Худо дар ваъдаи Ӯ барои наҷот додани бақияи Исроил дида мешавад.

2: Адолати Худо дар фармони адолати Ӯ дида мешавад.

1: Румиён 9: 27-28 - Ва Ишаъё дар бораи Исроил фарёд мезанад: "Гарчанде ки шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад, танҳо як бақияи онҳо наҷот хоҳанд ёфт, зеро ки Худованд ҳукми Худро ба ҷо хоҳад овард. замин пурра ва бетаъхир.

2: Румиён 11: 5-6 - Ҳамин тавр, дар айни замон боқимондае ҳаст, ки бо файз интихоб шудааст. Ва агар он аз рӯи файз бошад, дигар бар асоси аъмол нест; вагарна файз дигар файз намешуд.

Isaiah 10:23 Зеро ки Худованд Худои лашкарҳо дар миёни тамоми замин истеъмоли қатъӣ хоҳад кард.

Худованд Худо ҳеҷ касро дареғ надошта, бар замин ҳалокат хоҳад овард.

1. Раҳмат ва адолати Худо: Фаҳмидани мувозинат

2. Ҳукми Худо: Чаро мо бояд тавба кунем

1. Ирмиё 9:24 - Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бо ин фахр кунад, ки маро дарк кунад ва донад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар рӯи замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд ХУДОВАНД.

2. Румиён 2:4 - Ё ба сарвати некӣ ва пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ; Оё намедонед, ки некии Худо туро ба тавба мебарад?

Ишаъё 10:24 Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: эй қавми ман, ки дар Сион сокин аст, аз ашшурӣ натарс: вай туро бо асо хоҳад зад, ва асои худро бар зидди ту бар тибқи тарзи Миср хоҳад бардошт. .

Худо ба халқи худ дар Сион итминон медиҳад, ки ашшурӣ ба онҳо зарар намерасонад, гарчанде ки ӯ метавонад таҳдид кунад.

1. Муҳофизати Худованд: ваъдаи Худо ба халқи худ

2. Содиқ ба Каломи Ӯ: Муҳаббати устувори Худо ба халқаш

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Ишаъё 10:25 Зеро ки боз чанде нагузашта ғазаб қатъ хоҳад шуд, ва хашми ман дар ҳалокати онҳо.

Ғазаби Худо пас аз як муддати кӯтоҳ қатъ мешавад ва дар натиҷа онҳое, ки аз ӯ хашм доранд, нобуд мешаванд.

1. Қувваи сабр дар баробари хашм

2. Омӯзиши раҳо кардани хашм

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 16:32 - "Ҳар кӣ дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавонотар аст, ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, аз он касе, ки шаҳрро забт мекунад".

Ишаъё 10:26 Ва Худованди лашкарҳо барои вай тозиёнае ба амал оварад, мувофиқи қатли Мидён дар сахраи Ореб; ва чунон ки асои ӯ бар баҳр буд, ончунон мисли Миср онро боло хоҳад дод.

Ин порча дар бораи доварии Худованд бар қавми Худ сухан меронад, ки ба воситаи тозиёна ё ҷазое, ки Ӯ бар сари мидёниён дар кӯҳи Ореб овард ва мисли асое, ки Ӯ дар Миср бар баҳр бардошт.

1. Фаҳмидани ҳукм ва раҳмати Худо

2. Зиндагӣ дар итоати Худованд

1. Хуруҷ 7:20-21 - Ва Мусо ва Ҳорун чунин карданд, чунон ки Худованд фармуда буд; ва асоро бардошт, ва ба обҳое, ки дар дарё буд, дар назари Фиръавн ва дар назари навкаронаш зад; ва тамоми обҳои дарё ба хун мубаддал шуданд.

2. Доварон 7:25 - Ва онҳо ду мири Мидьён Ореб ва Заебро гирифтанд; ва Оребро бар санги Ореб куштанд, ва Заибро дар майзори Зееб куштанд, ва Мидьёнро таъқиб карданд, ва каллаҳои Ореб ва Заибро ба Ҷидъӯн дар он тарафи Урдун оварданд.

Ишаъё 10:27 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки бори ӯ аз дӯши туст, ва юғи ӯ аз гардани ту гирифта хоҳад шуд, ва юғ аз сабаби тадҳин нобуд хоҳад шуд.

Дар рӯзи Худованд бори гуноҳ аз дасти мардум гирифта хоҳад шуд ва юғи зулм аз сабаби тадҳин шикаста хоҳад шуд.

1. Қудрати тадҳин: шикастани зулм ва озод кардани мо

2. Бори гуноҳ: дарёфти озодӣ тавассути тадҳини Худованд

1. Забур 55:22 - Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба васваса афтанд.

2. Ишаъё 58:6 - Оё ин рӯзае нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шароратро кушоед, бори вазнинро барҳам диҳед ва мазлумонро озод кунед, ва шумо ҳар як юғро бишканед?

Ишаъё 10:28 Ӯ ба Айат омад, ба Мигрон гузашт; дар Михмаш вагонҳои худро гузоштааст:

Худо, ҳатто дар баробари душвориҳо, содиқ ва тавоност.

1. Вафодории устувори Худо

2. Қувваи Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯ ҳеҷ кас наметавонад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, ва мисли уқобҳо болҳо бар бол парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Румиён 8:35-37 - "Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё душворӣ ё душворӣ ё таъқибот ё гуруснагӣ ё бараҳнагӣ ё хатар ё шамшер? Чӣ тавре ки навишта шудааст: "Ба хотири Ту мо тамоми рӯз ба марг дучор мешавем. ; моро гӯсфандони кушташаванда ҳисоб мекунанд." Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст медошт, бештар ғолиб ҳастем».

Ишаъё 10:29 Онҳо аз гузаргоҳ гузаштанд; дар Ҷабаъ маскан гирифтанд; Рамо метарсад; Ҷибъаи Шоул гурехт.

Халқи Исроил сарҳадро убур карда, дар Ҷабаъ маскан гирифтанд, ва дар Ромо ҳаросон шуданд ва аз Ҷибъаи Шоул гурехтанд.

1: Аз тағирот ва номаълум натарс, зеро Худо ҳамеша бо туст.

2: Новобаста аз оқибатҳои он, барои он чизе ки ба он бовар мекунед, устувор бошед.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Дониёл 3:17-18 - "Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Ба ту маълум аст, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат намекунем ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

Ишаъё 10:30 Овози худро баланд кун, эй духтари Ғалим; онро ба Лаиш бишнав, эй Анатоти бечора.

Ин порча духтари Галлимро ташвиқ мекунад, ки ҳатто дар вазъияти душвор дар Лаиш ва Анатот овози худро бишнавад.

1. Қудрати як овоз: Чӣ гуна як овоз метавонад ҷаҳонро тағир диҳад

2. Бартараф кардани душвориҳо: боло рафтан аз ҳолатҳои душвор

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?

2. Ишаъё 58:12 - Ва харобаҳои қадимии ту аз нав барқарор хоҳанд шуд; пояҳои наслҳои бисьёрро баланд хоҳед кард; туро таъмиргари рахна, барқароркунандаи кӯчаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд.

Ишаъё 10:31 Мадмена нест карда шуд; сокинони Гебим барои гурехтан ҷамъ мешаванд.

Сокинони Мадменах ва Гебим гурехта истодаанд.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

1. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

2. 2 Тимотиюс 1:7 - Зеро Худо ба мо на рӯҳи тарсончак, балки рӯҳи қувват, муҳаббат ва худтарбияро ато кардааст.

Ишаъё 10:32 Ӯ ҳанӯз дар он рӯз дар Нӯб хоҳад монд: дасти худро бар кӯҳи духтари Сион, теппаи Ерусалим хоҳад афшонд.

Ин порча дар бораи доварии Худо бар Ерусалим сухан меронад.

1. Адолати Худо: Фаҳмидани адолат ва ғазаби Худо

2. Подшоҳии Худо: Дарки қудрат ва қудрати Ӯ

1. Ишаъё 11: 4-5 - "Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард; ва заминро бо асои даҳони худ ва бо нафаси лабони худ бизанад. бадкоронро бикушад, ва адолат камари камари ӯ ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд».

2. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?"

Ишаъё 10:33 Инак, Худованд, Худованди лашкарҳо, навдаҳоро бо ваҳшат канда хоҳад кард, ва баландпояҳо бурида хоҳанд шуд, ва мағрурон фурӯтан хоҳанд шуд.

Худованд мағрур ва тавоноро бо қудрат ва тавоноии бузург фурӯ хоҳад овард.

1. Фурӯтанӣ дар назди Худованд: Дарки қудрати Худои Қодир

2. Мағрурӣ пеш аз тирамоҳ меояд: Оқибатҳои такаббурӣ

1. Филиппиён 2:3-4 «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед.

2. Яъқуб 4:6-7 "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ишаъё 10:34 Ва ҷастаҳои ҷангалро бо оҳан бурида хоҳад кард, ва Лубнон аз ҷониби як тавоно фурӯ хоҳад рафт.

Худо як тавоноеро истифода мебарад, то дарахтони ҷангалро бурида, Лубнон фурӯ хоҳад рафт.

1: Қудрати Худо номаҳдуд аст ва онро метавон истифода бурд, ки ҳама чизро дар роҳи худ фурӯ барад.

2: Мо набояд ба чизҳои дунё таваккал кунем, зеро танҳо Худост, ки моро пирӯзии ҳақиқӣ ва пойдор меорад.

1: Забур 20:7 "Баъзе ба аробаҳо ва баъзе ба аспҳо эътимод мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард".

2: Ибриён 11: 1 "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

Боби 11 Ишаъё рӯъёи пешгӯии Масеҳи оянда ва салтанати одилонаи Ӯро пешкаш мекунад, ки ба Исроил ва ҷаҳон умед ва барқарорсозӣ меорад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи сифатҳо ва хислатҳои Масеҳи оянда, ки навдае аз кундаи Йисой номида мешавад, оғоз мешавад, ки аз Рӯҳи Худованд пур мешавад (Ишаъё 11:1-5).

Сархати 2: Пешгӯӣ як салтанати осоиштаро дар зери ҳукмронии ин Подшоҳи одил тасвир мекунад. Он ҳамоҳангии байни тамоми мавҷудот, аз ҷумла дарранда ва сайдро тасвир мекунад ва ҷаҳони пур аз дониш ва эҳтироми Худоро тасвир мекунад (Ишаъё 11:6-9).

Параграфи 3: Боб бо пешгӯии барқарорсозии халқи худ аз ҷониби Худо ба анҷом мерасад. Ӯ Исроилро аз асирӣ дар халқҳои гуногун ҷамъ хоҳад кард, онҳоро бо баракатҳои парокандаи онҳо муттаҳид хоҳад кард ва душманони онҳоро нест хоҳад кард (Ишаъё 11:10-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби ёздаҳуми Ишаъё кушода мешавад

рӯъёи пешгӯӣ
дар бораи ҳукмронии Масеҳи оянда.

Тавсифи хислатҳои Масеҳи оянда.
Тасвири салтанати осоиштаи зери ҳукмронии Ӯ.
Тасвири ҳамоҳангии байни тамоми мавҷудот.
Пешгӯии барқарорсозии халқи Худо.

Ин боб бо пешниҳоди рӯъёи ҳокими оянда, ки адолат ва адолатро таҷассум мекунад, умед мебахшад. Он дар бораи садоқати Худо дар иҷрои ваъдаҳои Ӯ тавассути Масеҳ сухан меронад. Тасвири сулҳ, ваҳдат дар байни офариниш ва барқарорсозӣ ҳамчун ёдраскунӣ хизмат мекунад, ки дар ниҳоят нақшаи наҷотдиҳии Худо бар гуноҳ ва шикастан ғолиб хоҳад шуд. Он ба Исои Масеҳ ҳамчун иҷрошавии ин пешгӯиҳо ишора мекунад ва нақши Ӯро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Подшоҳ, ки ба ҳамаи онҳое ки ба Ӯ имон овардаанд, наҷот медиҳад, таъкид мекунад.

Ишаъё 11:1 Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решааш шоха нашъунамо хоҳад ёфт;

Аз Йисой асо меояд, ва аз решааш шоха мерӯяд.

1. Нақшаи Худо барои наҷот: Шохаи Йисой

2. Манбаи ғайричашмдошти қувват: Аз пояи Йисой

1. Румиён 15:12 - "Ва боз, Ишаъё мегӯяд: "Решаи Йисой хоҳад омад, ки бар халқҳо ҳукмронӣ хоҳад кард; халқҳо ба Ӯ умед хоҳанд дошт.

2. Ваҳй 22:16 - "Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳам. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшон ва субҳ ҳастам".

Ишаъё 11:2 Ва рӯҳи Худованд бар вай хоҳад афтод: рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қувват, рӯҳи дониш ва тарси Худованд;

Рӯҳи Худованд бар Масеҳ сокин хоҳад шуд, то ки ҳикмат, фаҳмиш, маслиҳат, қудрат, дониш ва тарси Худовандро ато кунад.

1. «Тӯҳфаи Худо аз ҳикмат ба воситаи Масеҳ»

2. «Қудрати тарси Худованд»

1. Айюб 28:28 - "Ва ба одам гуфт: "Инак, тарс аз Худованд ҳикмат аст; ва дурӣ аз бадӣ хирад аст".

2. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Ишаъё 11:3 Ва ӯро дар тарси Худованд хирадманд хоҳад кард; ва аз рӯи дидани чашмонаш доварӣ нахоҳад кард, ва баъд аз шунидани гӯшҳои худ мазаммат нахоҳад кард.

Масеҳ фаҳмиши тез пайдо мешавад ва на аз рӯи чашмони худ, балки аз рӯи тарси Худованд доварӣ хоҳад кард.

1. Ҳикмати Масеҳ: Чӣ тавр мувофиқи хости Худо ҳукм кардан

2. Фаҳмидани тарс аз Худованд: пайравӣ аз Каломи Худо чӣ маъно дорад

1. Юҳанно 7:24 - Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки доварии одилонаро доварӣ кунед.

2. Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши хуб ҳамаи онҳоеро, ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, доранд.

Ишаъё 11:4 Аммо Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард, ва заминро бо асои даҳони худ хоҳад зад, ва бо нафаси лабони худ шарирро хоҳад кушт.

Худо камбағалонро бо адолат доварӣ мекунад ва барои ҳалимон адолат амал мекунад. Ба шарир бо қудрати каломи Худо ҷазо дода мешавад.

1. Қувваи Каломи Худо: Чӣ тавр дар имони худ далер бошем

2. Адолат ва адолат барои фақиру ҳалим: Муҳаббати бепоёни Худо

1. Яъқуб 3:1–12

2. Матто 12:36–37

Ишаъё 11:5 Ва адолат камари камари ӯ хоҳад буд, ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд.

Худо моро даъват мекунад, ки бо адолат ва вафодор зиндагӣ кунем.

1. Зиндагӣ бо адолату вафодорӣ

2. Камарбанди адлу вафо

1. Забур 118:172: Забони ман аз каломи Ту сухан хоҳад гуфт, зеро ки ҳама аҳкоми Ту рост аст.

2. Румиён 6:13: Ҳеч як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олати бадӣ нагузоред, балки худро ба Худо тақдим кунед, ҳамчун касоне, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

Ишаъё 11:6 Гург низ бо барра сокин хоҳад шуд, ва паланг бо гӯсола хоҳад хобид; ва гӯсола ва шери ҷавон ва фарбеҳ якҷоя; ва кӯдаке ба онҳо роҳнамоӣ хоҳад кард.

Утопияи осоишта тасвир шудааст, ки дар он ҳайвонҳои намудҳои гуногун бо сарварии як кӯдаки хурдсол осоишта зиндагӣ мекунанд.

1. "Сулҳ тавассути роҳбарӣ: Омӯзиш аз Ишаъё 11:6"

2. «Таксим кардани сулх: ахамияти бо хам тинч зиндагй кардан».

1. Матто 18:2-4, «Ва ӯ кӯдакеро наздаш хонд ва дар миёни онҳо гузошт ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо рӯҳафтода нашавед ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нашавед: Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст».

2. 1 Петрус 5:5, "Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Бале, ҳама ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад. "

Ишаъё 11:7 Ва гов ва хирс мечаронанд; фарзандони онҳо якҷоя хоҳанд хобид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд.

Ин порча дар бораи замони сулҳ ва ҳамоҳангии байни ҳайвонот сухан меронад.

1. Қувваи сулҳ: Омӯзиш аз ҳайвонот

2. Шер ва барзагов: Дарси ҳамоҳангӣ

1. Забур 34:14 - Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; сулҳу осоишро чустучу карда, аз паи он.

2. Матто 5:9 - Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

Ишаъё 11:8 Ва кӯдаки ширмак бар сӯрохи хоре бозӣ хоҳад кард, ва кӯдаки аз шир ҷудошуда дасти худро бар ҷӯйи кокатриса хоҳад гузошт.

Дар порча сухан меравад, ки кӯдакон бидуни тарс бо ҳайвоноти хатарнок бозӣ кунанд.

1. "Қувваи итоаткорӣ: Қувваи имон"

2. "Зиндагии озод аз тарс: қабул кардани эътимод ба Худо"

1. Матто 10:31-32 - "Пас, натарсед; шумо аз гунҷишкони бисьёр арзишмандед. Бинобар ин ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари осмонии Худро эътироф хоҳам кард."

2. Румиён 8:15 - "Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки рӯҳи фарзандхондагиро гирифтаед. Вақте ки мо гиря мекунем, эй Аббо! Падар! "

Ишаъё 11:9 Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман осеб нахоҳанд дод ва хароб нахоҳанд кард, зеро ки замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

Замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, ва ҳеҷ осебе ва харобӣ дигар нахоҳад буд.

1. Ваъдаи сулҳ: Таҳқиқи Ишаъё 11:9

2. Қувваи дониш: Дар Ишаъё 11:9 тасаллӣ ёфтан

1. Забур 71:7 - Дар айёми Ӯ одилон нашъунамо хоҳанд ёфт; ва фаровонии осоиштагӣ то даме ки моҳ пойдор аст.

2. Ишаъё 2:4 - Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои

худро ба навор хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо ҷангро нахоҳанд омӯзанд. дигар.

Ишаъё 11:10 Ва дар он рӯз решаи Йисой пайдо хоҳад шуд, ки вай аломати қавм хоҳад буд; Халқҳо онро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва оромии ӯ ҷалол хоҳад ёфт.

Решаи Йисой барои ҳама мардум нишона хоҳад буд, ва оромии он ҷалол хоҳад буд.

1: Исо решаи Йисой аст - аломати умед барои ҳама одамон.

2: Аз боқимондаи решаи Йисой шодӣ кунед.

1: Румиён 15:12 - Ва боз, Ишаъё мегӯяд: "Решаи Йисой, ки бархоста бар халқҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, пайдо хоҳад шуд; халқҳо ба Ӯ умед хоҳанд дошт.

2: Ваҳй 22:16 - Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то ба шумо барои калисоҳо шаҳодат диҳам. Ман реша ва насли Довуд ва ситораи дурахшони субҳ ҳастам.

Ишаъё 11:11 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро хоҳад гузошт, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ хоҳанд монд, аз Ашшур, ва аз Миср, ва аз Патрус, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинор, ва аз Ҳамот, ва аз ҷазираҳои баҳр.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо барои баргардонидани халқи худ аз асирӣ сухан меравад.

1: Худо моро ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад, новобаста аз он ки мо чӣ қадар дур ҳис кунем.

2: Ба Худо ҳамеша бовар кардан мумкин аст, ки ваъдаҳояшро иҷро мекунад.

1: Ҳизқиёл 37: 1-14 - Рӯи водии устухонҳои хушк, ки халқи Исроилро дар асирӣ нишон медиҳад ва ваъдаи Худо барои барқарор кардани онҳо.

2: Ишаъё 43:1-7 - ваъдаи Худо дар бораи тасаллӣ ва муҳофизат ва итминони Ӯ, ки Ӯ халқи Худро наҷот медиҳад.

Ишаъё 11:12 Ва ӯ барои халқҳо нишоне хоҳад гузошт, ва бадарғаи Исроилро ҷамъ хоҳад кард, ва парокандашудаи Яҳудоро аз чор гӯшаи замин ҷамъ хоҳад кард.

Ин порча дар бораи аломате нақл мекунад, ки барои халқҳо гузошта хоҳад шуд ва чӣ гуна Худо исроилиёнро ҷамъ мекунад ва парокандашудаи Яҳудоро аз чор гӯшаи замин ҷамъ хоҳад кард.

1. Аломати кафорати Худо: Чӣ гуна муҳаббати Худо гумшудагонро барқарор мекунад

2. Муттаҳидшавии халқи Худо: Чӣ гуна Худо халқи худро аз халқҳо ҷамъ мекунад

1. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

2. Эфсӯсиён 2:11-22 - Оштӣ шудани яҳудиён ва ғайрияҳудиён дар Масеҳ

Ишаъё 11:13 Ҳасад аз Эфроим дур хоҳад шуд, ва душманони Яҳудо маҳв хоҳанд шуд: Эфроим ба Яҳудо ҳасад нахоҳанд кард, ва Яҳудо ба Эфроим ҳасад нахоҳанд кард.

Ишаъё 11:13 дар бораи сулҳи байни Яҳудо ва Эфроим сухан меронад, зеро Эфроим дигар ба Яҳудо ҳасад нахоҳанд кард ва Яҳудо дигар Эфроимро ба хашм нахоҳад овард.

1. "Роҳ кардани ҳасад ва расидан ба сулҳ"

2. «Дарёфти ҳамоҳангӣ дар эҳтироми ҳамдигар»

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Эфсӯсиён 4:3 - «Тамоми кӯшишро ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Ишаъё 11:14 Аммо онҳо бар китфи фалиштиён ба самти ғарб парвоз хоҳанд кард; онҳоро аз шарқ якҷоя ғорат хоҳанд кард; дасти худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; ва банӣ-Аммӯн ба онҳо итоат хоҳанд кард.

Банӣ-Исроил ба китфи фалиштиён ба самти ғарб парвоз хоҳанд кард ва онҳоро аз шарқ ғорат хоҳанд кард, онҳо низ дасти худро бар Адӯм, Мӯоб ва Аммон хоҳанд гузошт, ва банӣ-Аммӯн ба онҳо итоат хоҳанд кард.

1. Қувваи Худо ба воситаи халқаш зоҳир мешавад

2. Итоат баракат меорад

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард. Медаванд ва хаста намешаванд. Онҳо роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд."

2. 1 Подшоҳон 15:22 - "Аммо Самуил ҷавоб дод: "Ба Худованд чӣ писанд аст: қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои шумо ё итоат ба овози Ӯ? Гӯш кунед! Итоат беҳтар аз қурбонӣ аст, ва итоаткорӣ беҳтар аз қурбонии чарбуи қӯчқор».

Ишаъё 11:15 Ва Худованд забони баҳри Мисрро комилан нест хоҳад кард; ва бо шамоли сахти худ дасти худро бар дарё хоҳад афшонд, ва онро дар ҳафт ҷӯй мезанад, ва одамонро аз дарёи хушк гузаронад.

Худованд забони баҳри Мисрро несту нобуд хоҳад кард ва бо шамоли сахти худ дарёро чунон суст мекунад, ки одамон аз он бе тар нагузаранд.

1: Қудрати Худо барои ҷудо кардани баҳрҳо ёдрас кардани корҳои мӯъҷизавии Ӯ ва қобилияти Ӯ барои таъмини мост.

2: Ҳатто вақте ки обҳо барои убур кардан хеле чуқур ба назар мерасанд, Худо онҳоро ҷудо мекунад ва барои мо роҳ медиҳад.

1: Хуруҷ 14:21-22: Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард ва тамоми он шаб Худованд бо шамоли сахти шарқӣ баҳрро баргардонд ва онро ба хушкӣ табдил

дод. Обҳо тақсим шуданд, ва банӣ-Исроил аз баҳр дар замини хушк гузаштанд, ва дар тарафи рост ва чапашон девори об буд.

2: Еҳушаъ ибни Нун 3:15-17: Ҳоло Урдун дар тамоми давраи дарав дар марҳилаи обхезӣ қарор дорад. Аммо вақте ки коҳинон, ки сандуқро бардошта буданд, ба Урдун расиданд ва пойҳояшон ба лаби об расид, оби болооб аз ҷорист. Он дар масофаи хеле дуртар, дар шаҳре бо номи Одам, ки дар наздикии Соретон воқеъ аст, ҷамъ шуда буд, дар ҳоле ки обе, ки ба баҳри Арабо (Баҳри Намак) ҷорӣ мешуд, комилан қатъ шуда буд. Ва мардум аз рӯ ба рӯи Ериҳӯ гузаштанд.

Ишаъё 11:16 Ва барои бақияи қавми Ӯ, ки аз Ашшур боқӣ хоҳанд монд, роҳе хоҳад буд; чунон ки барои Исроил дар рӯзе ки аз замини Миср баромад.

Ин порча дар бораи шоҳроҳе нақл мекунад, ки барои бақияи Худо баргаштан аз Ашшур сохта шудааст, ҳамон тавре ки барои исроилиён ҳангоми тарк кардани Миср буд.

1. "Шоҳроҳи боқимонда: Ҷустуҷӯи роҳи мо ба сӯи Худо"

2. "Роҳи наҷот: пайравӣ аз роҳи Худо ба сӯи адолат"

1. Ишаъё 43:19 - "Инак, Ман чизи нав хоҳам кард; алҳол он пайдо мешавад; магар шумо онро намедонед? Ман ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо".

2. Хуруҷ 13: 17-22 - "Ва ҳангоме ки фиръавн мардумро раҳо кард, Худо онҳоро аз роҳи замини фалиштиён набурд, гарчанде ки он наздик буд, зеро Худо гуфтааст: "Мабодо, мардум ҳангоми дидани ҷанг тавба мекунанд ва ба Миср бармегарданд».

Боби 12 Ишаъё суруди ҳамду сано ва шукргузорӣ ба Худо барои наҷот ва наҷоти Ӯст. Дар он шодӣ ва миннатдории халки озодшудаи Исроил ифода ёфтааст.

Сархати 1: Боб бо изҳороти эътимод ва эътимод ба Худо, эътирофи хашми Ӯ, инчунин эътирофи тасаллӣ ва наҷоти Ӯ оғоз мешавад (Ишаъё 12:1-2).

Сархати 2: Суруд ба амали кашидани об аз чоҳҳои наҷот таъкид карда, рамзи баракатҳои фаровоне, ки аз ҷониби Худо гирифта шудааст, мебошад. Он ташвиқ мекунад, ки ба Ӯ шукр гӯянд ва корҳои Ӯро дар байни халқҳо эълон кунанд (Ишаъё 12:3-4).

Сархати 3: Суруд бо насиҳат ба ҳамду санои Худо, шодӣ аз ҳузури Ӯ ва эътирофи бузургии Ӯ идома дорад. Он номи муқаддаси Ӯро ҳамчун сазовори ҳамду сано таъкид мекунад (Ишаъё 12:5–6).

Дар ҷамъбаст,
Тӯҳфаҳо боби дувоздаҳуми Ишаъё
суруди ситоиш ва шукрона
ба Худо барои наҷоти худ.

Эълон кардани эътимод ба тасаллӣ ва наҷоти Худо.
Таъкид ба кашидани об аз чоҳҳои наҷот.
Барангезандаи миннатдорӣ ва эълон дар байни миллатҳо.
Насиҳат кардан ба ҳамду сано, шодӣ дар ҳузури Худо.

Ин боб ҳамчун вокуниш ба эҳсоси наҷоти Худо хизмат мекунад ва изҳори миннатдории амиқ барои амалҳои наҷотбахши Ӯ мебошад. Он дар бораи хурсандие, ки аз оштӣ шудан бо Ӯ бармеояд, инъикос меёбад. Он имондоронро ташвиқ мекунад, ки шукр гӯянд, некии Ӯро дар байни тамоми халқҳо эълон кунанд ва Ӯро бо ситоиши самимӣ ибодат кунанд. Дар ниҳоят, он ба мо хотиррасон мекунад, ки манбаи ниҳоии шодмонӣ, қувват ва наҷоти мо дар муносибати мо бо Худо пайдо мешавад.

Ишаъё 12:1 Ва дар он рӯз бигӯй: эй Худованд, Туро ҳамду сано хоҳам гуфт: агарчи бар ман хашмгин будӣ, ғазаби Ту фурӯ рафт, ва маро тасаллӣ додӣ.

Дар Ишаъё 12:1 ғазаби Худо нисбат ба сухангӯ бо тасаллӣ иваз карда мешавад.

1. Муҳаббати Худо пойдор аст: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 12:1

2. Бахши Худо: Дар Ишаъё 12:1 пайдо кардани умед

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 103:14 - "Зеро Ӯ медонад, ки мо чӣ гуна ташаккул ёфтаем; Ӯ дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем".

Ишаъё 12:2 Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва натарсам: зеро ки Худованд Худованд қуввати ман ва суруди ман аст; вай низ наҷоти ман шуд.

Ишаъё 12:2 шунавандаро ташвиқ мекунад, ки таваккал кунанд ва натарсанд, зеро Худованд қувват ва наҷоти онҳост.

1. Ба Худованд таваккал кунед ва натарсед

2. Худованд қувват ва наҷоти мост

1. Забур 34:4 Ман Худовандро биҷӯям, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳар тарсу ҳаросам раҳоӣ дод.

2. Румиён 10:11 Зеро ки Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

Ишаъё 12:3 Пас, шумо бо шодӣ аз чоҳҳои наҷот об берун хоҳед кард.

Ишаъё моро ташвиқ мекунад, ки аз чоҳҳои наҷот хурсандӣ гирем.

1. Дар Худованд шодӣ кунед: Аз чоҳҳои наҷот

2. Умед ва шодмонӣ: Осоиш дар чоҳҳои наҷот

1. Ирмиё 2:13 - Зеро ки халқи Ман ду бадӣ кардааст; чашмаи обҳои ҳаётро тарк карда, маро тарк кардаанд, ва барои онҳо обанборҳо, кӯзаҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд.

2. Юҳанно 4:13-14 - Исо ба вай ҷавоб дода, гуфт: «Ҳар кӣ аз ин об бинӯшад, боз ташна хоҳад шуд; балки обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чоҳи об хоҳад буд, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарояд.

Ишаъё 12:4 Ва дар он рӯз бигӯед: "Худовандро ҳамду сано хонед, исми Ӯро бихонед, аъмоли Ӯро дар миёни мардум эълон кунед, исми Ӯ баланд аст".

Мардум бояд Худоро ҳамду сано гӯянд ва некии Ӯро дар миёни мардум эълон кунанд, зеро исми Ӯ баланд аст.

1. Дар Худованд шодӣ кунед - Шодии ҳузури Худо

2. Эҳсони Худоро эълон кунед - Номи Ӯро дар байни халқҳо эълон кунед

1. Забур 34: 1-3 - "Худовандро ҳамеша ҳамду сано хоҳам гуфт: ҳамду санои Ӯ ҳамеша дар даҳони ман хоҳад буд. Ҷони ман вайро бо Худованд фахр хоҳад кард: фурӯтанон инро мешунаванд ва шод хоҳанд шуд. Худованд бо ман, ва биёед исми Ӯро якҷоя сарафроз кунем».

2. Румиён 10:14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? онҳо мавъиза мекунанд, магар он ки фиристода нашавад?

Ишаъё 12:5 Барои Худованд суруд хонед; зеро ки Ӯ корҳои хуб кардааст: ин дар тамоми замин маълум аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки Худовандро барои корҳои аълои Ӯ, ки дар тамоми ҷаҳон маълуманд, ҳамду сано хонем.

1. Ҳамду санои Парвардигор: Даъват ба ибодат ва шукр

2. Шод шудан аз аъмоли аълои Худованд

1. Забур 100:4-5 - Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва аз ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дароед! Ба ӯ шукр гӯед; номи ӯро муборак бод!

2. Ваҳй 5:12 - "Барраи кушташуда сазовори он аст, ки қудрат ва сарват ва ҳикмат ва қудрат ва иззат ва ҷалол ва баракатро ба даст орад!"

Ишаъё 12:6 Фарьёд кун ва нидо кун, эй сокини Сион, зеро ки Қуддуси Исроил дар миёни ту бузург аст.

Ин порча бузургии Подшоҳи Исроилро таъкид мекунад ва мардуми Сионро даъват мекунад, ки дар ҳузури Ӯ шодӣ кунанд.

1. Дар ҳузури Подшоҳи Исроил шодӣ кардан

2. Таҷлили бузургии Подшоҳи Исроил

1. Забур 46:10 «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

2. Юҳанно 14:27 "Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ба шумо медиҳам. Бигзор дили шумо музтариб нашавад ва битарсед".

Боби 13-уми китоби Ишаъё пешгӯии доварӣ бар зидди Бобилро дар бар мегирад, ки харобшавии дарпешистодаи онро ва оқибатҳои он барои такаббурӣ ва зулми он дучор хоҳад шуд.

Сархати 1: Ин боб бо эълони фармони Худо дар бораи баланд бардоштани байрақ дар кӯҳ оғоз мешавад ва халқҳои сершуморро барои иҷрои ҳукми Ӯ бар Бобил даъват мекунанд (Ишаъё 13:1-5).

Сархати 2: Ишаъё рӯзи Худовандро тасвир карда, онро ҳамчун рӯзи ғазаб ва ҳалокат тасвир мекунад. Тасвири истифодашуда бетартибиҳои кайҳонӣ, даҳшат ва андӯҳи одамонро тасвир мекунад (Ишаъё 13:6-16).

Сархати 3: Пайғамбар эълон мекунад, ки ҷалоли Бобил хомӯш карда мешавад. Вай харобазор мегардад, дар он танҳо ҳайвоноти ваҳшӣ зиндагӣ мекунанд ва дигар ҳеҷ гоҳ аз нав барқарор карда намешавад. Доварии Худо бар Бобил ниҳоӣ аст (Ишаъё 13:17-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби 13-и Ишаъё оварда шудааст
пешгӯии доварӣ бар Бобил
барои такаббур ва зулму ситами худ.

Даъвати халқҳоро барои доварӣ эълон мекунад.
Тавсифи рӯзи Худованд ҳамчун рӯзи ғазаб.
Тасвири вайроншавӣ ва даҳшати кайҳонӣ.
Эълон кардани нест шудани ҷалоли Бобил.

Ин боб ҳамчун ёдраскуние хизмат мекунад, ки Худо бар ҳамаи халқҳо ҳукмфармост ва онҳоро барои аъмоли худ ҷавобгар аст. Он оқибатҳоеро нишон медиҳад, ки онҳоеро, ки бо ғурур амал мекунанд ва ба дигарон зулм мекунанд, интизоранд. Дар ҳоле ки махсус ба Бобил дар заминаи таърихии он муроҷиат мекунад, он инчунин ба мавзӯъҳои васеътари марбут ба адолати илоҳӣ ишора мекунад ва дар бораи табиати зудгузари қудрати инсонӣ дар муқоиса бо қудрати абадии Худо ҳушдор медиҳад.

Ишаъё 13:1 Бори Бобил, ки Ишаъё ибни Амоз дид.

Ишаъё дар бораи Бобил рӯъёи пешгӯӣ дорад.

1. Доварии Худо дар бораи Бобил ва оқибатҳои он

2. Қудрати Каломи Худо ва Иҷрои он

1. Ирмиё 50:1 10

2. Румиён 11:33 36

Ишаъё 13:2 Бар кӯҳи баланд байрақ бардоред, ба онҳо овоз баланд кунед, даст афшонед, то ки онҳо ба дарвозаҳои ашрофиён дохил шаванд.

Ишаъё ба мардум дастур медиҳад, ки дар болои кӯҳи баланд байрақ бардошта, ашрофонро даъват кунанд, то ба дарвозаҳои онҳо дохил шаванд.

1. «Қувваи парчам: дарёфти нерӯ дар ваҳдат»

2. "Садои Тағйирот: Овози Шуморо Шунавед"

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони он аз меваҳои он хоҳанд хӯрд.

Ишаъё 13:3 Ба муқаддасони Худ амр фармудаам, ва тавоноёни Худро низ барои ғазаби Худ даъват кардам, ҳатто онҳоеро, ки аз бузургии Ман шодӣ мекунанд.

Худо муқаддасон ва тавоноёни Худро даъват кардааст, то хашми Худро баён кунанд.

1. ғазаби Худо: баён кардани хашми ӯ бо адолат

2. Подшоҳии Худо: муқаддасони Ӯ ба амал

1. Эфсӯсиён 5:6-7 - Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони хушку холӣ фирефта накунад, зеро барои ин ғазаби Худо бар писарони беитоат меояд. Пас шарики онҳо нашавед.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон! зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ишаъё 13:4 Садои издиҳом дар кӯҳҳо, мисли мардуми бузург; Садои ғавғои салтанатҳои халқҳо, ки ҷамъ омадаанд: Худованди лашкарҳо лашкари ҷангро ҷамъ мекунад.

Худованди лашкарҳо лашкари ҷангро барои муқобила бо халқҳои сершумор ҷамъ меорад.

1: Дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Эфсӯсиён 6:10

2: Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед. Эфсӯсиён 6:11

1: Зеро ки мо ба ҳасби ҷисм рафтор мекунем, ба ҳасби ҷисм ҷанг намекунем. Зеро аслиҳаи ҷанги мо аз ҷисм нест, балки қудрати илоҳӣ барои хароб кардани қалъаҳо дорад. 2 Қӯринтиён 10:3–4

2: Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад. Ибриён 4:12

Isaiah 13:5 Онҳо аз як кишвари дур, аз охири осмон меоянд, ҳатто Худованд ва аслиҳаи хашми Ӯ, то тамоми заминро несту нобуд кунанд.

Худованд аз канори осмон меояд, то ки заминро бо аслиҳаи ғазаб нест кунад.

1. Бо интизории ғазаби Худо зиндагӣ кардан

2. Табиати доварии Худованд

1. Ваҳй 19:11-21 - Омадани Худованд бо аслиҳаи доварӣ

2. Ишаъё 30:27-28 - ғазаб ва марҳамати Худованд

Ишаъё 13:6 Фарьёд кунед! зеро ки рӯзи Худованд наздик аст; он ҳамчун ҳалокат аз ҷониби Худои Қодири Мутлақ хоҳад омад.

Рӯзи Худованд наздик аст ва аз ҷониби Худо ҳалокат хоҳад овард.

1. Рӯзи Худованд: Омодагӣ ба ҳалокат ё кафорат?

2. Тайёр бошед: Рӯзи Худованд фаро мерасад

1. Юил 2:31 - "Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фаро расад".

2. Матто 24:36 - «Аммо он рӯз ва соатро, ҷуз Падари Ман, ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон».

Ишаъё 13:7 Бинобар ин ҳама дастҳо суст хоҳанд шуд, ва дили ҳар кас об мешавад.

Доварии дарпешистодаи Худо дар тамоми одамон тарсу ваҳмро ба вуҷуд меорад.

1: Доварии одилонаи Худо моро водор мекунад, ки аз тарс ларзонем.

2: Биёед пеш аз омадани доварии Ӯ бо фурӯтанӣ ба Худо тавба кунем.

1: Луқо 21: 25-26 - Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо хоҳанд буд, ва дар рӯи замин халқҳо аз гурриши баҳр ва мавҷҳо ба изтироб меафтанд, одамон аз тарс ва пешгӯӣ аз он чи ба дунё меояд.

2: Юил 2:12-13 - Аммо ҳоло ҳам, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва мотам назди Ман баргард; ва дилҳои худро дарида, на ҷомаи худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст; ва ӯ аз фалокат тавба мекунад.

Ишаъё 13:8 Ва онҳо ҳаросон хоҳанд шуд: дарду андӯҳ онҳоро фаро хоҳад гирифт; онҳо мисли зани зоидан дард хоҳанд дошт; аз якдигар дар ҳайрат хоҳанд монд; чеҳраашон мисли шӯъла хоҳад буд.

Вақте ки Худованд ба онҳо доварӣ мекунад, одамон аз тарс, дард ва андӯҳ пур мешаванд ва онҳо аз ҳайратҳои бузург пур хоҳанд шуд.

1. Натарс: таваккал ба Худованд дар замонҳои душвор

2. Ғамхорӣ ва тарс тавассути муҳаббат ва қудрати Масеҳ

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2. Забур 34:4 - Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод.

Ишаъё 13:9 Инак, рӯзи Худованд меояд, ки ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то заминро хароб гардонад; ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард.

Худованд бо ғазаб ва ғазаб меояд, то ки заминро хароб кунад ва гуноҳкоронро нест кунад.

1. Ғазаби Худо меояд - Ишаъё 13:9

2. Барои вохӯрӣ бо Худованд омода шавед - Ишаъё 13:9

1. Румиён 2:5-6 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазабро барои худ ҷамъ карда истодаед.

6. Ирмиё 25:30-31 - Пас, ҳамаи ин суханонро дар ҳаққи онҳо нубувват кунед ва ба онҳо бигӯед: Худованд аз баланд наъра хоҳад кард, ва аз макони муқаддаси худ садои Худро баён хоҳад кард; вай бар оғили худ бо шиддат наъра хоҳад зад, ва мисли онҳое ки ангур поймол мекунанд, бар зидди тамоми сокинони замин фарёд хоҳад зад.

Ишаъё 13:10 Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои онҳо равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро намедиҳад.

Худо бар замин торикӣ меорад, ки дар он ситораҳо ва офтоб дигар рӯшноӣ нахоҳанд овард.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна ҳукмронии Худо бар махлуқот қудрати Ӯро ошкор мекунад

2. Зиндагӣ дар торикӣ: Фаҳмидани маънои рӯҳонии Ишаъё 13:10

1. Ваҳй 21:23-25 - "Ва шаҳр эҳтиёҷ надошт, ки на офтоб ва на ба моҳ, ки дар он дурахшон шавад, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва Барра нури он аст".

2. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

Ишаъё 13:11 Ва Ман ҷаҳонро барои шарорataшон ҷазо хоҳам дод, ва шарironро барои шарорataшон; ва такаббури мағруронро қатъ хоҳам кард, ва такаббури даҳшатоваронро паст хоҳам кард.

Ин порча дар бораи ҷазои Худо ба бадӣ ва ифтихори бадкорон сухан меравад.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Масалҳо 16:18

2. Худованд дили инсонро медонад - Ирмиё 17:10

1. Масалҳо 6:16-17 - "Ин шаш чизе, ки Худованд нафрат дорад, Бале, ҳафт чиз назди Ӯ зишт аст: Нигоҳи мағрур, забони дурӯғгӯй, Дастҳое, ки хуни бегуноҳ рехтаанд".

2. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, Аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ишаъё 13:12 Ман одамро аз тиллои маҳин гаронбаҳотар хоҳам кард; ҳатто як одам аз тори тиллои Офир.

Дар ин порча ба қадри инсоният, ки аз тилло арзишмандтар аст, таъкид шудааст.

1: Мо ҳама ба сурати Худо офарида шудаем ва аз ин рӯ арзиши беохир дорем

2: Худо моро бештар аз ҳама чизҳои моддӣ қадр мекунад

1: Ҳастӣ 1:26-27 - Худо инсониятро ба сурати Худ офарид

2: Забур 49:7 - Ҳеҷ кас наметавонад ҷони дигареро фидия диҳад ё ба Худо фидияе барои онҳо диҳад.

Isaiah 13:13: Бинобар ин Ман осмонро ба ларза хоҳам овард, ва замин дар ғазаби Худованди лашкарҳо ва дар рӯзи ғазаби шадиди Ӯ аз ҷои худ берун хоҳад шуд.

Худо ғазаби Худро берун мекунад ва дар рӯзи ғазаби сахти худ осмонҳову заминро ба ларза хоҳад овард.

1. Худои мо Худои ғазаб ва адолат аст

2. Рӯзи Худованд: Даъват ба тавба

1. Сафанё 1:14–18

2. Юил 2:1–11

Ишаъё 13:14 Ва он мисли чӯҷаи таъқибшуда ва мисли гӯсфанде хоҳад буд, ки онро ҳеҷ кас намебардорад: ҳар кас ба сӯи қавми худ рӯ оварда, ҳар яке ба замини худ гурезад.

Одамон ҳангоми дучори хатар ба сӯи мардуми худ бармегарданд ва ба сарзамини худ гурезанд.

1. Дарсҳо аз Роҳи таъқибшуда: Омӯзиши эътимод ба муҳофизати Худо

2. Паноҳ бурдан: Амният ёфтан дар ваъдаҳои Худо

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибатҳо. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканда шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд; обҳои он ғуррон мешаванд ва ба изтироб меоянд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман».

Ишаъё 13:15 Ҳар касе, ки ёфт шавад, зада хоҳад шуд; ва ҳар кӣ ба онҳо пайваст бошад, аз шамшер хоҳад афтод.

Ин ояти Ишаъё 13:15 ҳамлаи зӯроварона ва харобиоварро бар зидди онҳое, ки ба он муқобилат мекунанд, тасвир мекунад.

1. Ҳукми Худо яқин аст ва бар ҳар касе, ки бо Ӯ мухолифат мекунад, хоҳад омад.

2. Мо бояд ҳушёр бошем ва ба фармонҳои Худо итоат кунем, то аз ҳукми Ӯ раҳоӣ ёбад.

1. Ҳизқиёл 33:11 Ба онҳо бигӯ: «Қасам ки Ман зинда ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, ки мамоти шарионро намеписандам; балки барои он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; зеро чаро хоҳед мурд?

2. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ишаъё 13:16 Фарзандони онҳо низ дар пеши назари онҳо пора-пора хоҳанд шуд; хонаҳояшон валангор ва занонашон ғорат хоҳанд шуд.

Дар Ишаъё 13:16 вайроншавии оилаҳо тасвир шудааст, ки кӯдакон дар пеши назари онҳо пора-пора карда мешаванд, хонаҳои онҳо вайрон карда мешаванд ва занҳояшон васвасаҳо мешавад.

1. "Ғазаби оташини Худо: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонӣ"

2. «Қувваи ишқ дар баробари ранҷу азоб».

1. Ҳушаъ 9:7 Айёми зиёрат фаро расид, айёми ҷазо фаро расид; Исроил инро хоҳад донист: набӣ нодон аст, одами рӯҳонӣ девона аст, зеро ки гуноҳҳои ту аз ҳад зиёд ва нафрати азим аст.

2. Румиён 8:18 Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

Ишаъё 13:17 Инак, Ман Мидияҳоро бар зидди онҳо хоҳам барангехт, ки ба нуқра эътибор надоранд; Ва аммо тилло аз он лаззат нахоҳанд дошт.

Худо мидияҳоро барои ҷазо додани мардум истифода мебарад ва онҳо ба сарвати моддӣ таваҷҷӯҳ надоранд.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо метавонад ҳатто хурдтарин қувваҳоро барои иҷрои иродаи худ истифода барад.

2. Беҳудаи сарват: Чӣ гуна дороиҳои моддӣ дар ниҳоят моро наҷот дода наметавонанд.

1. Яъқуб 4:14 - Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

2. Масалҳо 23:5 - Ба сарват як назар андозед, ва онҳо рафтанд, зеро онҳо ҳатман бол сабзида, мисли уқоб ба осмон парвоз хоҳанд кард.

Ишаъё 13:18 Камонҳои онҳо низ ҷавононро пора-пора хоҳанд кард; ва ба меваи бачадон раҳм нахоҳанд кард; чашми онҳо фарзандонро амон нахоҳад дод.

Худованд ба мухолифони Ӯ раҳм нахоҳад кард; хатто ба бачагони бегунох хам.

1. Қувваи ғазаби Худо

2. Муҳаббати бепоёни Худо

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст".

Ишаъё 13:19 Ва Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии ҷалоли калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард.

Бобил, ки як вақтҳо салтанати бузург ва ҷалол буд, мисли Садӯм ва Амӯра нобуд хоҳад шуд.

1.Адолати Худо бар касоне, ки бар зидди Ӯ исён мекунанд, устувор аст ва воқеъ хоҳад шуд.

2. Новобаста аз он ки подшоҳӣ чӣ қадар тавоно ва ҷалоле ба назар мерасад, он ба ҳар ҳол тобеи қудрати Худост.

1. Ишаъё 14:22-24 - "Зеро ки Ман бар зидди онҳо қиём хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ном ва бақия ва насл ва наслро аз Бобил маҳв хоҳам кард, мегӯяд Худованд. Ман онро низ тасарруф хоҳам кард. зеро ки кирмак ва ҳавзҳои об, ва Ман онро бо ҷорӯби ҳалокат хоҳам рӯфт, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

2. Ҳастӣ 19:24-25 - Он гоҳ Худованд аз ҷониби Худованд аз осмон ба Садӯм ва Амӯро кибрит ва оташ борид. Пас, Ӯ он шаҳрҳо ва тамоми даштҳо, ва тамоми сокинони шаҳрҳо ва он чиро, ки дар рӯи замин мерӯяд, хароб кард.

Ишаъё 13:20 Дар он ҳеҷ гоҳ сокин нахоҳад шуд, ва дар он насл ба насл сокин нахоҳад шуд; ва арабҳо дар он ҷо хайма нахоҳанд зад; ва чӯпонон дар он ҷо оғил нахоҳанд кард.

Дар ин порча омадааст, ки дар ягон мавзеи муайяне сокин ва сукунат нахохад дошт ва на арабхо ва на чупоне дар он чо хайма намезананд ва огилхояшонро намесозанд.

1. Нақшаи Худо барои ҳар ҷои ҷаҳон - Ишаъё 13:20

2. Ҳукмронии Худо - Ишаъё 13:20

1. Ирмиё 50:12 - "Модари ту сахт хиҷил хоҳад шуд; он ки туро зоид, хиҷил хоҳад шуд: инак, паси халқҳо биёбон, хушкӣ ва биёбон хоҳад буд".

2. Ирмиё 51:43 - "Шаҳрҳои вай харобазор, замини хушк ва биёбонест, замине аст, ки дар он ҳеҷ кас сокин нест, ва ҳеҷ фарзанди одам аз он убур намекунад".

Ишаъё 13:21 Аммо дар он ҷо ҳайвоноти ваҳшии биёбон хоҳанд хобид; ва хонаҳояшон пур аз ҷунбандагон хоҳад буд; ва бумҳо дар он ҷо сокин хоҳанд шуд, ва сатирҳо дар он ҷо рақс хоҳанд кард.

Ҳайвоноти ваҳшӣ дар майдони биёбон зиндагӣ хоҳанд кард ва онҳоро махлуққое ҳамроҳӣ мекунанд, ки ғам меоранд, бумҳо ва сатираҳое, ки рақс мекунанд.

1. Таъсири замини биёбон - Ишаъё 13:21

2. Ширкати номатлуби ҳайвоноти ваҳшӣ - Ишаъё 13:21

1. Ирмиё 50:39 - Бинобар ин дар Бобил ҳайвонҳои ваҳшӣ бо гиенаҳо сокин хоҳанд шуд, ва дар он шутурмурғҳо сокин хоҳанд шуд; вай дигар ҳеҷ гоҳ насл ба насл сокин нахоҳад шуд ва дар он сокин нахоҳад шуд.

2. Забур 103:21 - Шерони ҷавон аз паси сайди худ наъра мекунанд ва гӯшти худро аз Худо меҷӯянд.

Ишаъё 13:22 Ва ҳайвонҳои ваҳшии ҷазираҳо дар хонаҳои хароби худ фарьёд хоҳанд зад, ва аждаҳо дар қасрҳои зебои худ фарьёд хоҳанд зад; ва замони вай наздик аст, ва айёми вай дароз нахоҳад шуд.

Ин порча дар бораи ҳалокат ва харобие, ки ба сари мардум меояд ва чӣ гуна вақташон наздик аст ва рӯзҳои онҳо дароз нахоҳад шуд.

1. Ҳукми Худо ҳатман ва ногузир аст

2. Ба рӯзи Худованд омода шавед

1. Ирмиё 4:6–7; Ба сӯи Бобил байрақ гузоред, ба ҳукуматҳои Модия ишора кунед. Эълон кун ва дар сур дамида ва бар кӯҳҳо байрақ бигузор, овозро ба онҳо баланд кун.

2. Ваҳй 6:12–17; Ва дидам, ки ӯ мӯҳри шашумро кушод, ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод; ва офтоб мисли палоси мӯй сиёҳ шуд, ва моҳ мисли хун шуд; Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, чунон ки дарахти анҷир, вақте ки аз шамоли сахт ба ларза ояд, анҷири бармаҳали худро партофт. Ва осмон мисли туморе, ки печонида шуд, рафт; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ кӯчонида шуданд.

Боби 14-уми китоби Ишаъё пешгӯӣ алайҳи подшоҳи Бобилро дар бар мегирад, ки суқути ниҳоии ӯ ва доварии бар сари ӯ омадаро ошкор мекунад. Он инчунин инро бо барқарорсозӣ ва баланд бардоштани Исроил муқоиса мекунад.

Сархати 1: Боб бо ваъдаи барқарорсозии ояндаи Исроил ва бозгашти онҳо ба сарзамини худ оғоз мешавад. Худо ба Яъқуб раҳм мекунад ва боз Исроилро интихоб хоҳад кард, дар ҳоле ки аҷнабиён ба онҳо ҳамроҳ мешаванд (Ишаъё 14:1-3).

Сархати 2: Ишаъё ба подшоҳи Бобил муроҷиат карда, ғурур ва такаббурии ӯро масхара мекунад. Ӯ суқути худро пешгӯӣ карда, тасвир мекунад, ки чӣ тавр ӯ аз мавқеи баландаш паст карда мешавад (Ишаъё 14:4-11).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо тасвир кардани аксуламали дигар халқҳо ба суқути Бобил идома дорад. Онҳо аз ҳалокати он дар ҳайрат изҳори назар мекунанд ва эътироф мекунанд, ки қудрати он шикаста шудааст (Ишаъё 14:12-21).

Сархати 4: Ишаъё ҳукми Худоро бар зидди Бобил эълон карда, мегӯяд, ки он комилан хароб хоҳад шуд ва дигар ҳеҷ гоҳ эҳё нахоҳад шуд. Замини он харобазор хоҳад шуд, ки дар он танҳо ҳайвоноти ваҳшӣ зиндагӣ мекунанд (Ишаъё 14:22-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби чордаҳуми Ишаъё нишон медиҳад
суқути подшоҳи Бобил
ва ваъда медиҳад, ки Исроил барқарор мешавад.

Барқарорсозии умедбахш барои Исроил.
Тамасхур кардани ғурур ва пешгӯии суқути подшоҳи Бобил.
Тасвири ҳайрат дар байни халқҳо ҳангоми суқути Бобил.
Эълон кардани ҳукми ниҳоӣ дар бораи Бобил.

Ин боб ҳамчун ёдраскуние хизмат мекунад, ки Худо бар тамоми халқҳо ҳукмрон аст ва онҳоеро, ки дар мағрурӣ саркӯб мекунанд, фурӯтан мекунад. Он садоқати Ӯро ба халқи баргузидаи Худ таъкид мекунад ва ваъда медиҳад, ки онҳо сарфи назар аз асорати қаблӣ барқарор мешаванд. Илова бар ин, он хусусияти муваққатии қудрат ва салтанатҳои инсониро дар муқоиса бо қудрати абадии Худо таъкид мекунад. Дар ниҳоят, он ба нақшаи наҷотбахшии Худо барои халқи худ ва ғалабаи ниҳоии Ӯ бар тамоми қудратҳои заминӣ ишора мекунад.

Ишаъё 14:1 Зеро ки Худованд ба Яъқуб марҳамат хоҳад кард, ва боз Исроилро интихоб хоҳад кард, ва онҳоро дар замини худашон хоҳад гузошт, ва ғарибон бо онҳо ҳамроҳ хоҳанд шуд, ва онҳо ба хонадони Яъқуб хоҳанд пайваст.

Худо ба Яъқуб ва Исроил раҳм мекунад ва онҳоро ба ватанашон бармегардонад ва бо бегонагон муттаҳид мекунад.

1. Раҳмати Худованд: Чӣ гуна Муҳаббати Худо аз ҳама марзҳо мегузарад

2. Қувваи ваҳдат: Чӣ гуна имон метавонад одамонро ба ҳам наздик кунад

1. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе марҳамат аст. Марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

2. Забур 33:18 - «Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба марҳамати Ӯ умед мебанданд».

Ишаъё 14:2 Ва қавм онҳоро гирифта, ба ҷои худ хоҳанд бурд, ва хонадони Исроил онҳоро дар замини Худованд ба ғуломон ва канизон тасарруф хоҳанд кард; ва онҳоро, ки асири онҳо буданд, асир хоҳанд гирифт; ва бар золимони худ ҳукмронӣ хоҳанд кард.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо сухан меронад, ки ба ситамдидагон раҳоӣ медиҳад ва ба онҳо дар замини Худованд марҳамат мебахшад.

1. Худо раҳокунанда аст: такя ба қудрат ва қудрати Ӯ дар замони душворӣ

2. Ғалабаи имон: таваккал ба Худованд, ки моро ба озодӣ ҳидоят мекунад

1. Хуруҷ 14:13-14 - "Ва Мусо ба мардум гуфт: "Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои

мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед. , шумо онҳоро дигар то абад нахоҳед дид: Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

2. Забур 34:17 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Ишаъё 14:3 Ва дар рӯзе воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд ба ту оромӣ хоҳад дод аз ғаму андӯҳи ту, ва аз тарси ту ва аз ғуломии сахте, ки ту ба он хизмат кардай,

Худо аз андӯҳ, тарс ва ғуломӣ оромӣ медиҳад.

1. Дар замонҳои душвор оромӣ ёфтан - Ишаъё 14:3

2. Қудрати тасаллии Худо - Ишаъё 14:3

1. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Ишаъё 14:4 То ки ин масалро бар зидди подшоҳи Бобил бигӯй, ва бигӯй: «Чӣ гуна ситамкор қатъ шуд! шаҳри тиллоӣ қатъ шуд!

Масале гуфта мешавад, ки бар зидди подшоҳи Бобил гуфта мешавад, ки дар он мепурсанд, ки ситамгар ва шаҳри тиллоӣ чӣ гуна қатъ шудааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр масали Ишаъё ҷараёни таърихро тағйир дод

2. Бартараф кардани занҷирҳои зулм: Чӣ гуна Худованд мазлумонро озод мекунад

1. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба бенавоён башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва шифоёбиро мавъиза кунам. барои кӯрон, то ки кӯфтагонро озод кунад».

2. Ишаъё 58:6 - "Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шарирро кушояд, бори вазнинро барҳам диҳад ва мазлумонро озод кунад, ва шумо ҳар як юғро бишканед?"

Ишаъё 14:5 Худованд асои шарironро шикастааст, ва асои ҳокимонро шикаст.

Худо қудрати золимон ва ҳокимонро шикастааст.

1. Қудрати Худо: Нишон додани душманони мо, ки масъул аст

2. Ҳокимият ва итоат: Ҳукмронии Худованд бар ҳама

1. Забур 2:9-12 - Ту онҳоро бо асои оҳанин мешиканад ва мисли зарфи кулолгар пора-пора хоҳӣ кард.

2. Ирмиё 27:5-7 - Ман заминро, одам ва ҳайвони ваҳшии рӯи заминро бо қудрати бузурги худ ва бо бозуи дарози худ офаридаам ва онро ба ҳар касе, ки ба назари Ман писанд омад, додам.

Ишаъё 14:6 Ҳар кӣ халқро бо ғазаби доимӣ мезанад, он ки халқҳоро бо хашм ҳукмронӣ мекард, таъқиб мешавад ва ҳеҷ кас монеа намекунад.

Доварии Худо ногузир ва боздошташаванда аст.

1: Ҳеҷ кас он қадар тавоно нест, ки дар назди Худо ҷавобгар бошад.

2: Мо бояд барои амалҳои худ масъулиятро ба дӯш гирем ва оқибатҳои интихоби худро қабул кунем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ишаъё 14:7 Тамоми замин ором аст ва ором аст: онҳо ба сурудхонӣ медароянд.

Замин ором аст ва сокинони он бо шодмонӣ суруд мехонанд.

1. «Сулх дар руи замин».

2. «Шодии сурудхонӣ».

1. Забур 96:11-12 - "Бигзор осмон шод шавад, ва замин шод шавад: баҳр ва пур аз он ғуррон кунад. Бигзор киштзор ва ҳар он чи дар он аст, шодӣ кунад; он гоҳ ҳамаи дарахтони ҳезум шод мешавад"

2. Филиппиён 4:4-5 - "Дар Худованд ҳамеша шодӣ кунед: ва боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст".

Ишаъё 14:8 Бале, арчаҳо аз ту шод мешаванд, ва арчаҳои Лубнон мегӯянд: "Азбаски ту дар замин мондай, ҳеҷ кас ба муқобили мо набаромадааст".

Арча ва кедрҳои Лубнон шодӣ мекунанд, зеро касе барои буридани онҳо намеояд.

1. Аз ҳимояи Худо шод бошед

2. Шодии ризқи Худо

1. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо парҳои Худ хоҳад пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; вафодории ӯ сипар ва қалъаи ту хоҳад буд».

2. Ишаъё 54:17 - «Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, ғолиб нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки туро айбдор мекунад, рад хоҳӣ кард.

Ишаъё 14:9 Дӯзах аз поин ҳаракат мекунад, то ки дар вақти омаданат туро пешвоз гирад; вай мурдагонро барои ту, ҳатто тамоми сарварони рӯи замин ба шӯр меоварад; тамоми подшоҳони халқҳоро аз тахтҳои онҳо бархостааст.

Худо мурдагонро зинда мекунад ва ҳокимони заминро барои пешвози Ӯ, вақте ки Ӯ меояд, зинда мекунад.

1. Рӯзи Худованд: омадани подшоҳ

2. Эҳёи одилон: умеди абадӣ

1. Матто 24:30-31 - «Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд: ва он гоҳ тамоми қабилаҳои замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки дар абрҳои осмон меояд. қудрат ва ҷалоли азим хоҳад дошт, ва Ӯ фариштагони Худро бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо баргузидагони Ӯро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигари осмон ҷамъ хоҳанд кард».

2. Ваҳй 20: 11-13 - "Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки замин ва осмон аз рӯи Ӯ гурехт; ва барои онҳо ҷое пайдо нашуд. Ва мурдагонро дидам. , хурду бузург дар пеши Худо истода, китобҳо кушода шуданд, ва китоби дигаре кушода шуд, ки китоби ҳаёт аст, ва мурдагон аз рӯи он чи дар китобҳо навишта шудаанд, мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда шуданд. баҳр мурдагонеро, ки дар он буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, таслим кард; ва ҳар кас мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда шуд».

Ишаъё 14:10 Ҳама сухан гӯянд ва ба ту гӯянд: «Оё ту низ мисли мо нотавон шудай? Оё ту мисли мо шудай?

Дар ин порча сухан меравад, ки душманони Худо аз қудрат ва қудрати Ӯ ба ҳайрат меоянд.

1: Биёед дар хотир дошта бошем, ки қудрат ва қудрати Худо аз қудрати мо дуртар аст ва вақте ки Ӯ қудрати худро нишон медиҳад, мо набояд ҳайрон шавем.

2: Ҳаргиз фаромӯш накунем, ки қудрат ва қудрати Худо аз ҳар чизи дигаре бузургтар аст ва ҳамеша бар душманонаш пирӯз хоҳад шуд.

1: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарафроз хоҳам шуд".

2: Ишаъё 40:29 - "Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад".

Ишаъё 14:11 Даҳаи ту ба гӯр фуруд омад, ва садои зӯрҳои ту: кирм дар зери ту паҳн шудааст, ва кирмҳо туро мепӯшонанд.

Шӯҳрат ва ҷалоли ин ҷаҳон оқибат фано мешавад ва мемирад.

1: Мағрурӣ пеш аз афтодан меравад - Масалҳо 16:18

2: Ботил - Воиз 1:2

1: Яъқуб 4:14 - Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

2: 1 Қӯринтиён 15:50-58 - Ҳамаамон дар як мижа задан тағир хоҳем ёфт.

Ишаъё 14:12 Чӣ гуна ту аз осмон афтодаӣ, эй Люсифер, писари субҳ! Чӣ гуна ту ба хок афтидаӣ, ки халқҳоро заиф кардӣ!

Мағрури Люсифер боиси аз осмон ба замин афтодани ӯ гардид ва халқҳоро заиф кард.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меравад

2. Оқибатҳои ғурур

1. Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Яъқуб 4:6, "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ишаъё 14:13 Зеро ки ту дар дили худ гуфтаӣ, ки ман ба осмон меравам, тахти худро аз ситораҳои Худо боло хоҳам кард: Ман низ бар кӯҳи ҷамоат, дар паҳлӯҳои шимол хоҳам нишаст.

Дар Ишаъё 14:13 дар бораи шахсе сухан меравад, ки эълон кардааст, ки онҳо ба осмон сууд мекунанд ва тахти худро аз ситораҳои Худо баланд мекунанд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад - Масалҳо 16:18

2. Хавфи боварии аз ҳад зиёд - Масалҳо 16:5

1. Ҳизқиёл 28:2 - Писари одам, ба мири Сӯр бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: Ту мӯҳри камол, пур аз ҳикмат ва дар зебоӣ комил будӣ.

2. Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Ишаъё 14:14 Ман аз баландиҳои абрҳо мебароям; Ман мисли Олитарин хоҳам буд.

Ин порча аз Ишаъё 14:14 дар бораи шахсе сухан меравад, ки мехоҳад мисли Худо бошад.

1. Хавфи ғурур ва такаббур ва чӣ гуна он ба ҳалокат мерасонад.

2. Қабул кардани фурӯтанӣ ҳамчун як роҳе барои нигоҳ доштани мо дар замина ва наздиктар ба Худо.

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Матто 23:12 - Зеро ҳар кӣ худро боло бардорад, фурӯтан хоҳад шуд ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарбаланд хоҳад шуд.

Ишаъё 14:15 Аммо туро ба дӯзах, ба канораҳои чоҳ хоҳанд бурд.

Дар ин порча аз оқибатҳои ғурур ва такаббур, ки боиси фурӯпошӣ ва харобӣ мегардад, сухан меравад.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Масалҳо 16:18

2. Хатарҳои такаббурӣ - Яъқуб 4:6

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Ишаъё 14:16 Онҳое, ки туро мебинанд, бо чашмони худ ба ту нигоҳ карда, хоҳанд гуфт: «Оё ин ҳамон шахсест, ки заминро ба ларза оварда, салтанатҳоро ба ларза овардааст?

Мардум ба касе, ки замоне заминро ба ларза оварда, салтанатҳоро ба ларза оварда буд, бо тааҷҷуб менигаранд ва мепурсанд, ки оё ин воқеан ҳамон шахс аст?

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Гузариши қудрати инсон

1. Яъқуб 4:14 - Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

2. Забур 75:7 - Аммо Худо довар аст: Ӯ якеро зер мекунад ва дигареро муқаррар мекунад.

Ишаъё 14:17 Он ҷаҳонро ба биёбон табдил дод ва шаҳрҳои онро хароб кард; ки хонаи асиронашро накушод?

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои ба ҷаҳон ва касоне, ки ба Ӯ итоат намекунанд, ба ҳалокат ва доварӣ овардан сухан меронад.

1. Ғазаб ва ҳукми Худо: Дарки ҳаќиќати ќудрати Ӯ

2. Зарурати итоаткорӣ: Омӯзиши эҳтиром ва риояи иродаи Худо

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

2. Забур 37:39 - «Лекин наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст; Ӯ дар вақти душворӣ қалъаи онҳост».

Ишаъё 14:18 Ҳама подшоҳони халқҳо, ҳатто ҳамаашон, дар ҷалоли ҳар кас дар хонаи худ хобидаанд.

Подшоҳони ҳама миллатҳо иззату эҳтиром доранд, ки ҳар яке дар ҷои бузургии худ.

1. Худо касонеро, ки Ӯро иззату эҳтиром кардан мехоҳанд, иззату эҳтиром мекунад.

2. Ҳар як шахс махсус ва шоистаи эҳтиром ва эҳтиром аст.

1. 1 Петрус 2:17 - Ҳама одамонро эҳтиром кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо битарсед, подшоҳро эҳтиром кунед.

2. Масалҳо 16:18-19 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аз тақсим кардани ғанимат бо мағрур.

Ишаъё 14:19 Аммо ту мисли шохаи зишт аз қабри худ ронда шудай, ва мисли либоси кушташудагон, бо шамшер тела дода, ба сангҳои чоҳ меафтӣ; чун лошае, ки зери по мондааст.

1: Мо бояд мисли шохаи нафратангез аз қабрҳоямон дурӣ ҷӯем ва ба ҷои он кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти худро тавре гузаронем, ки Худоро ҷалол диҳад ва мисли кушташудагон бо шамшер зада нашавем ва мисли лошае зери по поймол нашавем.

1: Римликларга 12:1-2 Пас, эй биродарлар, Худонинг марҳамати билан сизлардан илтимос қиламанки, баданларингизни тирик, муқаддас ва Худога мақбул қурбонлик сифатида тақдим қилинглар, бу руҳий ибодатингиздир. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

2: Эфсӯсиён 4:1-3 Бинобар ин, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар рафтор кунед. , майл доранд, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доранд.

Ишаъё 14:19 дар бораи аз қабрҳои мо мисли шохаи нафратовар ронда шудан ва бо шамшер канда шудан ҳамчун огоҳӣ аз зиндагӣ кардани зиндагии хилофи иродаи Худо сухан меронад. Мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем ва тавре ки Ӯро эҳтиром кунем.

Ишаъё 14:20 Туро дар дафн бо онҳо ҳамроҳ нахоҳанд кард, зеро ки замини худро хароб кардай ва қавми худро куштай; насли бадкорон ҳеҷ гоҳ шӯҳрат нахоҳад ёфт.

Бадкорон чун одил ёд нахоҳанд шуд, зеро аъмоли онҳо харобӣ ва харобӣ меорад.

1. Оқибати аъмоли бади касеро аз панд гирифтан бозмедорад.

2. Худо довари одил аст ва бадии инсонро фаромӯш намекунад.

1. Румиён 2:6-8 Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: ҳаёти ҷовидонӣ ба онҳое, ки бо пурсабрӣ дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд; балки ба касоне, ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ғазаб ва хашми ноинсоф итоат мекунанд.

2. Забур 37:28 Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; Онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, аммо насли шарирон маҳв хоҳанд шуд.

Ишаъё 14:21 Барои фарзандони ӯ ба хотири гуноҳи падаронашон куштор тайёр кунед; ки на бархостанд, на сохиби замин шаванд, на симои дуньёро аз шахрхо пур кунанд.

Худо фарзандони золимонро барои гуноҳҳои падаронашон ҷазо дода, онҳоро аз тасарруфи замин ва сохтани шаҳрҳо бозмедорад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки мо барои амалҳои худ ва аъмоли пешгузаштаи худ ҷавобгарем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем ва аз гуноҳ худдорӣ кунем, зеро оқибатҳои аъмоли мо барои наслҳо боқӣ хоҳанд монд.

1: Масалҳо 20:7 - Одил, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, хушбахт аст фарзандони ӯ баъд аз ӯ!

2: Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар дар назари шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки дар заминашон шумо истикомат мекунед. Аммо ман ва хонаи ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ишаъё 14:22 Зеро ки Ман бар зидди онҳо қиём хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ном ва бақия ва писар ва ҷияни Бобилро маҳв хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худо эълон мекунад, ки Бобил ва тамоми мардуми онро нест хоҳад кард.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳукми Ӯ

2. Оқибатҳои рад кардани Каломи Худо

1. Ваҳй 18:2-5 - Ҳалокати Бобил

2. Ирмиё 51:20-24 - Ваъдаҳои Худованд бар зидди Бобил

Ишаъё 14:23 Ман онро низ мулки талх ва ҳавзҳои об хоҳам кард, ва онро бо бӯи харобот рӯфта хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо маконеро мулки талх ва ҳавзҳои об гардонад ва онро бо бӯи харобот рӯфт.

1. Қудрати Парвардигори лашкарҳо

2. Барбод додани ғазаби Худо

1. 2 ба Қӯринтиён 10:4-5 - Зеро аслиҳаи ҷанги мо на ҷисмонӣ аст, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то анборҳои мустаҳкамро вайрон кунад; Хаёлот ва ҳар чизи баландеро, ки бар зидди шинохти Худо баланд мешавад, сарнагун карда, ҳар андешаро ба итоаткории Масеҳ асир мегардонад.

2. Айюб 28:7-11 - Роҳе ҳаст, ки ҳеҷ паррандае намедонад, ва чашми мурғ онро надидааст: шерҳои шер онро нагузаштаанд, ва шери бераҳм аз он нагузаштааст. Дасти Худро бар санг дароз мекунад; вай куххоро решакан мекунад. Ӯ дарёҳоро аз миёни сангҳо бурид; ва чашми ӯ ҳар чизи гаронбаҳоро

мебинад. Ӯ обхезонро аз пуроб мебандад; ва он чи ниҳон аст, вайро ошкор мекунад.

Ишаъё 14:24 Худованди лашкарҳо қасам хӯрда, гуфт: «Ҳақиқатан, чунон ки ман фикр мекардам, ҳамон тавр воқеъ хоҳад шуд; ва чунон ки ман ният доштам, ҳамон тавр хоҳад буд:

Худованд ба нақшаҳо ва ваъдаҳои худ содиқ аст.

1: Вафодории Худо: Мо метавонем ба ваъдаҳои Ӯ такя кунем

2: Ҳокимияти Худо: Боварӣ ба нақшаҳои Ӯ устувор хоҳад буд

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

2: 2 ба Қӯринтиён 1:20 - "Зеро ки чӣ қадар ваъдаҳои Худо дода бошанд ҳам, онҳо дар Масеҳ оре ҳастанд. Ва аз ин рӯ, мо ба воситаи Ӯ барои ҷалоли Худо омин гуфта мешавад."

Ишаъё 14:25 То ки Ашшурро дар замини худ мешиканам, ва бар кӯҳҳоям ӯро зери по хоҳам зад; он гоҳ юғи ӯ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва бори ӯ аз дӯши онҳо дур хоҳад шуд.

Худо Ашшуриёнро мешиканад ва халқи Худро аз юғи онҳо озод мекунад.

1. Раҳо шудан аз зулм

2. Қудрати Худо барои бартараф кардани душвориҳо

1. Румиён 8:37-39 Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2. Забур 18:2 Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, дар он паноҳ мебарам.

Ишаъё 14:26 Ин аст нияте ки бар тамоми замин пешбинӣ шудааст; ва ин аст дасте ки бар ҳамаи халқҳо дароз карда шудааст.

Ин порча дар бораи нияти Худо ва ҳукмронии Ӯ бар ҳамаи халқҳо сухан меронад.

1. Подшоҳии Худо: Дарки қудрат ва қудрати Ӯ

2. Тағйир додани нуқтаи назари мо: Омӯзиши итоат ба иродаи Худо

1. Забур 103:19 Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

2. Матто 28:18 Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст.

Ишаъё 14:27 Зеро ки Худованди лашкарҳо қасд кардааст, ва кӣ онро бекор мекунад? ва дасташ дароз шудааст, ва кӣ онро баргардонад?

Худованд роҳи кореро муайян кардааст ва ҳеҷ кас наметавонад онро тағйир диҳад.

1. Нақшаҳои Худо боздошташавандаанд

2. Ҳукмронии Худо

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо муваффақият бахшад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда ато мекунад."

Ишаъё 14:28 Дар соле ки подшоҳ Оҳоз мурд, ин бори вазнин буд.

Ин порча аз Ишаъё 14:28 дар бораи бори гароне сухан меравад, ки дар соли марги подшоҳ Оҳоз эълон карда шуд.

1. Бори зиён: Оғӯш гирифтани ғаму андӯҳи мо

2. Мероси подшоҳ: Ёдоварӣ аз таъсири шоҳ Оҳоз

1. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасалло, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони ононро тасаллӣ диҳем. ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, ба он тасаллӣе, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбад».

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст."

Ишаъё 14:29 Шод нашав, эй тамоми Фаластин, зеро асои касе ки туро зад, шикастааст; зеро ки аз решаи мор кокатрис берун хоҳад омад, ва меваи вай мори оташин парвоз хоҳад кард.

Ин порча аз Ишаъё 14:29 дар бораи доварии Худо бар миллати Фаластин сухан меронад ва онҳоро ҳушдор медиҳад, ки ҷашн нагиранд, зеро ҷазои бузургтар меояд.

1. Раҳмат ва ҳукми Худо Чӣ тавр ҳарду якҷоя кор мекунанд

2. Хатари умеди бардурӯғ Аз гуноҳ шодӣ накунед

1. Ҳизқиёл 14:4-5 Огоҳӣ аз бутпарастӣ

2. Яъқуб 4:17 Донистани адолати Худо

Ишаъё 14:30 Ва нахустзодаи мискинон мехӯрад, ва мискинон дар амният хоҳанд хобид; ва ман решаи туро бо қаҳтӣ хоҳам кушт, ва ӯ бақияи туро хоҳад кушт.

Бечорагон ва мискинон ғамхорӣ карда мешаванд ва онҳое, ки бо Худо мухолифат мекунанд, ҷазо хоҳанд дод.

1: Раҳмат ва адолати Худо - Дарси Ишаъё 14:30

2: Омӯзиши эътимод ба Худо - Дарси Ишаъё 14:30

1: Яъқуб 2:5-7, Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизам: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбағалон ҳастанд, интихоб накардааст, то дар имон бой шаванд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд? Аммо шумо камбағалонро беобрӯ кардаед. Магар сарватмандон нестанд, ки шуморо истисмор мекунанд? Магар инҳо нестанд, ки туро ба додгоҳ мекашанд? Оё инҳо нестанд, ки ба номи неки касе, ки ту аз они он ҳастӣ, куфр мезананд?

2: Масалҳо 14:31: Ҳар кӣ ба камбағалон ситам мекунад, нисбат ба Офаридгори худ нафрат мекунад, аммо ҳар кӣ ба мискин меҳрубонӣ мекунад, Худоро эҳтиром мекунад.

Ишаъё 14:31 Фарьёд кун, эй дарвоза! гиря, эй шаҳр; Ту, эй тамоми Фаластин, пароканда шудай, зеро ки аз шимол дуд ҳоҳад омад, ва ҳеҷ кас дар замони муайянаш танҳо нахоҳад буд.

Шаҳри Фаластин аз дуди шимолӣ дар хатари парокандашавӣ ва харобшавӣ қарор дорад.

1. Ба рӯзи Худованд омода шавед - Ишаъё 14:31

2. Таъхири тавба - Ишаъё 14:31

1. Амос 5:18-20 - Нола ва нола

2. Ирмиё 4:5-7 - Фалокат наздик аст

Ишаъё 14:32 Пас ба фариштагони халқ чӣ ҷавоб хоҳад дод? Ки Худованд Сионро бунёд кардааст, ва мискинони қавми Ӯ ба он таваккал хоҳанд кард.

Худованд Сионро бунёд кардааст ва камбағалони қавми Ӯ метавонанд ба он таваккал кунанд.

1: Худованд Бунёди мо ва Умеди мост

2: Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ Сионро барпо кардааст

1: Забур 11:3 - Агар таҳкурсӣ вайрон шавад, одилон чӣ кор карда метавонанд?

2: Масалҳо 18:10 - Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст: одил ба он медарояд ва дар амон аст.

Боби 15 китоби Ишаъё пешгӯии доварӣ бар Мӯоб, халқи ҳамсояи Исроилро пешкаш мекунад. Он харобӣ ва мотамеро, ки бо сабаби доварии дарпешистодаи Худо ба Мӯоб меояд, тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи харобӣ ва харобие, ки ба Мӯоб хоҳад расид, оғоз мешавад. Шаҳрҳо ва деҳот ҳамчун харобазор тасвир карда шудаанд ва мардум аз ғаму андӯҳ ва навҳа пур шудаанд (Ишаъё 15:1-4).

Параграфи 2: Ишаъё андӯҳи шахсии худро аз вазъияти Мӯоб изҳор мекунад ва эътироф мекунад, ки шукуфоии қаблии онҳо, вале эътироф мекунад, ки он

ҳоло ба охир мерасад. Ӯ аз талаф шудани токзорҳо ва ҳосили онҳо таассуф мекунад (Ишаъё 15:5–9).

Дар ҷамъбаст,
Боби понздаҳуми Ишаъё ошкор мешавад
Доварии Худо бар Мӯоб
ва харобии онхоро тасвир мекунад.

Тасвири харобшавӣ ва харобшавии Мӯоб.
Тасвири алам ва нола дар байни мардумаш.
Изҳори андӯҳи шахсӣ барои вазъияти Мӯоб.

Ин боб ҳамчун огоҳӣ дар бораи оқибатҳои ғурур, нофармонӣ ва зулм хидмат мекунад. Он адолати Худоро дар муносибат бо халқҳое нишон медиҳад, ки бар хилофи ниятҳои Ӯ амал кардаанд. Он инчунин дилсӯзии Ишаъёро нишон медиҳад, зеро ӯ ба ранҷу азобҳои дигарон, ҳатто онҳое, ки як вақтҳо ба Исроил душман буданд, ҳамдардӣ мекунад. Дар ниҳояти кор, он ба ҳокимияти Худо бар ҳамаи миллатҳо ва хоҳиши Ӯ барои тавба ва оштӣ ишора мекунад.

Ишаъё 15:1 Бори Мӯоб. Зеро ки дар шаб Ари Мӯоб хароб шуда, хомӯш карда мешавад; зеро ки дар шаб Кири Мӯоб хароб шуда, хомӯш карда мешавад;

Харобшавии Ар ва Кири Мӯоб наздик аст.

1: Дар замони ҳалокат, Худо ҳоло ҳам дар ихтиёр аст.

2: Ҳатто дар баробари ҳалокат, умедро дар Худованд пайдо кардан мумкин аст.

1: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад.

2: Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Ишаъё 15:2 Вай ба Боҷит ва Дибӯн, баландтарин кӯҳҳо рафт, то ки гиря кунад: Мӯоб бар Набӯ ва бар Мадебо нала хоҳад кард; бар тамоми сарҳои онҳо мӯйсафед ва ҳар риш бурида хоҳад шуд.

Ин порча андӯҳи Мӯобро аз харобшавии шаҳрҳои онҳо тасвир мекунад.

1 - Ҳатто дар лаҳзаҳои ғамгин, мо метавонем тасаллӣ ва умедро аз Худо биҷӯем.

2 - Дар миёни ғаму андӯҳ мо бояд фаромӯш накунем, ки ҳеҷ гоҳ умед ва имон ба Худоро аз даст надиҳем.

1 - Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2 - Румиён 12:15 - Бо шодмонон шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред.

Ишаъё 15:3 Дар кӯчаҳои худ камар баста хоҳанд шуд; дар болои хонаҳо ва дар кӯчаҳои худ ҳар кас фарьёд зада, гиряи зиёд хоҳанд дошт.

Одамон дар кӯчаҳои Ерусалим аз мусибати бузург ғамгин мешаванд ва бо овози баланд гиря мекунанд.

1. Воқеияти андӯҳ - омӯхтани шаклҳои гуногуни ғаму андӯҳ ва тарзи мубориза бо онҳо.

2. Умед дар миёни мотам - Дар миёни андӯҳ ҳам умед пайдо кардан.

1. Марсияҳо 1:12, "Оё барои шумо, эй ҳамаи роҳгузарон, ҳеҷ чиз нест? Инак ва бубинед, ки оё ғаму андӯҳе мисли андӯҳи ман, ки ба ман расонида шудааст, ки Худованд дар рӯзи қиёмат маро уқубат кардааст ё не? хашми шадиди ӯ."

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4, «Муборак аст Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ; Ӯ моро дар тамоми мусибатҳои мо тасаллӣ медиҳад, то ки мо тавонем онҳоеро, ки дар ҳар мусибатанд, тасаллӣ деҳ, ба он тасаллӣ, ки мо худамон аз Худо тасаллӣ меёбем».

Ишаъё 15:4 Ва Ҳешбӯн ва Элеале фарьёд хоҳанд зад: овози онҳо то Яҳоз шунида хоҳад шуд, ва сарбозони мусаллаҳи Мӯоб фарьёд хоҳанд зад; Зиндагии ӯ бар ӯ сахт хоҳад буд.

Сарбозони мусаллаҳи Мӯоб аз талафоти худ бо андӯҳ фарьёд хоҳанд зад, ва фарьёди онҳо дар шаҳри Яҳоз шунида мешавад.

1. Қувваи гиря дар ғам

2. Аҳамияти мотами талафоти мо

1. Забур 13:2-3 - "То ба кай бояд бо андешаҳои худ мубориза кунам ва ҳар рӯз дар дилам ғам дошта бошам? То ба кай душмани ман бар ман пирӯз хоҳад шуд?"

2. Марсияҳо 3:19-20 - "Аз андӯҳ ва сайругашти ман, кирмак ва заҳраи маро ба ёд оваред. Ҷони ман онро ҳамеша дар ёд дорад ва дар дохили ман саҷда мекунад".

Ишаъё 15:5 Дилам барои Мӯоб фарьёд хоҳад овард; гурезагонаш ба сӯи Зоар, ки гови сесола буд, хоҳанд гурехт; зеро ки дар роҳи Ҳӯрӯнаим фарёди ҳалокат хоҳанд зад.

Ишаъё-пайғамбар дар бораи ғаму андӯҳи Мӯоб ва чӣ гуна мардум ба Сӯар гурезанд, вақте ки онҳо аз навмедӣ фарёд мезананд, нақл мекунад.

1. Қувваи андӯҳи Худо: Чӣ тавр пешгӯии Ишаъё ба мо ҳамдардӣ ва ҳамдардӣ меомӯзад

2. Ғалаба кардани тарс ва изтироб дар замонҳои душвор: Дарсҳо аз Ишаъё 15:5

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2. Масалҳо 18:10 - Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст; одилон ба сӯи он давида, дар амонанд.

Ишаъё 15:6 Зеро ки обҳои Нимрим хароб хоҳад шуд, зеро ки алаф хушк шудааст, алаф хушк шудааст, ҳеҷ чизи сабз нест.

Обҳои Нимрим хароб гаштаанд ва растаниҳо дигар нашъунамо намекунанд.

1. Аҳамияти пос доштани сарватҳои ҳаёнї ва ҳифзи зебоии замин.

2. Ба Худо таваккал кардан ба ризқу рӯзӣ дар замони тангӣ.

1. Забур 103:24 - Эй Худованд, корҳои Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро бо ҳикмат офаридӣ, Замин пур аз сарвати туст.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест? Инак, мурғони ҳаво, зеро онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд; лекин Падари осмонии шумо онҳоро ғизо медиҳад. Оё шумо аз онҳо беҳтар нестед?

Ишаъё 15:7 Бинобар ин фаровонии ба даст овардаашон ва он чиро, ки гузоштаанд, ба ҷӯйи бед хоҳанд бурд.

Фаровоние, ки мардум чамъ кардааст, ба дараи бед бурда мешавад.

1. Маънои фаровонии ҳақиқӣ - Масалҳо 11:24-25

2. Таъмини Худо - Филиппиён 4:19

1. Воиз 5:10–11

2. Яъқуб 4:13–17

Ишаъё 15:8 Зеро ки нидо дар сарҳади Мӯоб паҳн шудааст; Нолаи он ба Эглоим, ва гиряи он ба Беэрлим.

Сарҳадҳои Мӯоб дар тангӣ қарор доранд, дар Эглоим ва Беэрлим садои доду фиғон шунида мешавад.

1. Натарсед, ки дар ваќти сахтї даст ба ёрї дароз кунед.

2. Дар вақти тангӣ аз Худо тасаллӣ ҷӯед.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое, ки дилашон шикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ишаъё 15:9 Зеро ки обҳои Димӯн пур аз хун хоҳад шуд, зеро ки Ман бар Димӯн бештар шерҳоро хоҳам овард, бар касе ки аз Мӯоб гурезад, ва бар бақияи замин.

Худо бар мардуми Мӯоб ҳалокат хоҳад овард, ва оби Димӯн пур аз хун хоҳад шуд.

1. Дар ғазаб ва раҳмати Худо

2. Баракат ва лаънати тоъат

1. Ҳизқиёл 33:11 - Ба онҳо бигӯ: «Қасамки зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ки мамоти шарионро намеписандам; балки барои он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; Зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2. Ваҳй 14:10 - Ӯ инчунин аз шароби ғазаби Худо, ки бе омехта ба косаи ғазаби Ӯ рехта мешавад, менӯшад; ва дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид.

Боби 16-уми китоби Ишаъё пешгӯиро дар бораи Мӯоб пешкаш мекунад, ки ҳам доварӣ ва ҳам умедро барои халқ ошкор мекунад. Он ба дархости Мӯоб барои кӯмак муроҷиат мекунад ва ваъдаи барқароркуниро медиҳад.

Сархати 1: Боб бо даъват ба Мӯоб оғоз мешавад, то ба ҳокими Яҳудо хироҷ фиристад, ки рамзи итоаткорӣ ва паноҳҷӯии онҳо аз доварии дарпешистода аст. Ба сокинони Мӯоб тавсия дода мешавад, ки нисбат ба гурезаҳо аз Яҳудо меҳмоннавозӣ кунанд (Ишаъё 16:1-5).

Сархати 2: Ишаъё аз ҳалокати бар Мӯоб андӯҳгинии амиқ баён мекунад. Ӯ барои токзорҳо ва киштзорҳои онҳо, инчунин шодӣ ва шукуфоии гумшудаи онҳо мотам мегирад (Ишаъё 16:6-9).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо ваъдаи барқарорсозии ояндаи Мӯоб ба анҷом мерасад. Худо эълон мекунад, ки дар давоми се сол марҳамати Ӯ ба онҳо зоҳир хоҳад шуд ва онҳо ҷалоли худро дубора ба даст хоҳанд овард (Ишаъё 16:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби шонздаҳуми Ишаъё кушода мешавад
барои Мӯоб ҳам доварӣ ва ҳам умед.

Даъват ба таслим ва паноҳҷӯянда.
Маслиҳат додани меҳмоннавозӣ ба гурезаҳои Яҳудо.
Изҳори андӯҳ аз ҳалокати оянда.
Дар давоми се сол барқарорсозии оянда ваъда медиҳад.

Ин боб ҳукмронии Худоро бар халқҳо ва омодагии Ӯ барои раҳм кардан ҳатто дар замони доварӣ нишон медиҳад. Он ба аҳамияти фурӯтанӣ, паноҳ бурдан ба Худо таъкид мекунад, на ба қувваи инсонӣ ё иттифоқҳо. Гарчанде ки он дар бораи оқибатҳои ғурур ва беитоатӣ ҳушдор медиҳад, он инчунин ба воситаи ваъдаи барқарорсозӣ умед мебахшад. Дар ниҳояти кор, он ба нақшаи наҷотбахшии Худо ишора мекунад, ки берун аз Исроил паҳн шуда, халқҳои дигарро низ фаро мегирад.

Ишаъё 16:1 Баррараро ба ҳокими замин аз Село ба биёбон, ба кӯҳи духтари Сион фиристед.

Ишаъё 16:1 халқи Исроилро ташвиқ мекунад, ки барраеро ҳамчун ҳадя ба ҳокими замин аз Село ба Сион фиристанд.

1. Қудрати саховатмандӣ: Чӣ гуна ҳадя ба дигарон метавонад таъсир расонад

2. Ғалаба кардани тарс: ҷасорат дар пайравӣ ба даъвати Худо

1. Ибриён 13:16 - Ва фаромӯш накунед, ки некӣ кунед ва ба дигарон нақл кунед, зеро аз чунин қурбониҳо Худо писанд аст.

2. Матто 10:1-8 - Исо дувоздаҳ расулро мефиристад.

Ишаъё 16:2 Зеро ки мисли паррандаи овора аз лона берун карда мешавад, духтарони Мӯоб дар канораҳои Арнӯн хоҳанд буд.

Духтарони Мӯоб мисли мурғи аз лонаи худ рондашуда пароканда хоҳанд шуд.

1: Муҳаббати Худо ба мо монанди паррандаи модарест, ки бачаҳои худро паноҳ медиҳад. Ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки ҳама умед барбод меравад, Худо то ҳол ғамхорӣ мекунад.

2: Мо бояд қавӣ бошем ва ба Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки имони мо озмуда мешавад.

1: Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2: Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

Ишаъё 16:3 Машварат кунед, доварӣ кунед; сояи худро мисли шаб дар нимаи рӯз гардон; пинхони бегонагон; саргардонро таъна надиҳед.

Ин порча хонандаро ташвиқ мекунад, ки насиҳат бигирад ва ҳукмро иҷро кунад ва барои онҳое, ки дар хориҷа ва саргардонанд, ҷои амн фароҳам меорад.

1. Қувваи шафқат - омӯхтани аҳамияти пешниҳоди паноҳгоҳи амн барои ниёзмандон.

2. Даъват ба фаҳмиш - Омӯзиши он ки чӣ тавр мо метавонем аз хирад истифода бурда, қарорҳои одилона ва одилона қабул кунем.

1. Матто 25:35-40 - Масали Исо дар бораи гӯсфандон ва бузҳо.

2. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар бисёре аз машваратчиён амният ҳаст".

Ишаъё 16:4 Бигзор оворагони ман бо ту сокин шаванд, эй Мӯоб; Барои онҳо аз рӯи ғоратгар ниҳон бош, зеро ғоратгар дар охир аст, ғоратгар бас мешавад, золимон аз замин маҳв мешаванд.

Аҷоибонро Мӯоб бояд паноҳ диҳад, зеро золимонро замин фурӯ бурдааст.

1. Худо барои ҷӯяндагон ҳамеша ҳифозат ва паноҳгоҳ медиҳад.

2. Ҳатто дар баробари душвориҳо қувват ва бехатарии ҳақиқӣ аз имон ба Худост.

1. Забур 27:5 - Зеро ки дар рӯзи мусибат Ӯ маро дар манзили худ нигоҳ медорад; маро дар паноҳгоҳи хаймаи худ пинҳон хоҳад кард ва бар санге баланд хоҳад гузошт.

2. Забур 61:7 - Наҷот ва шарафи ман аз Худо вобаста аст; вай санги тавонои ман, паноҳгоҳи ман аст.

Ишаъё 16:5 Ва тахт бо марҳамат пойдор хоҳад шуд, ва ӯ ба ростӣ дар хаймаи Довуд бар он нишаста, доварӣ хоҳад кард, доварӣ мекунад ва адолатро мешитобад.

Худо тахти марҳамат ва адолатро барпо хоҳад кард, ва доварӣ хоҳад кард ва адолатро аз хаймаи Довуд ҷустуҷӯ хоҳад кард.

1. Арши раҳмат: адолат ва адолати Худо

2. Хаймаи Довуд: оромӣ дар хонаи Худованд

1. Забур 89:14 - "Адолат ва адолат асоси тахти ту аст; муҳаббат ва вафодорӣ аз пеши Ту меравад".

2. Қӯлассиён 1:20 - "Ва ба воситаи Ӯ ҳама чизро, хоҳ дар замин ва хоҳ дар осмон, бо Худ оштӣ диҳад ва бо хуни салиби Ӯ сулҳ кунад."

Ишаъё 16:6 Мо дар бораи ғурури Мӯоб шунидаем; вай хеле мағрур аст: ҳатто аз мағрурӣ ва ғурури худ ва хашми худ, аммо дурӯғҳои ӯ ин тавр нахоҳад буд.

Мӯоб бо ғурур, ғурур ва хашми худ машҳур аст, аммо ин хислатҳо ба муваффақият оварда намерасонанд.

1. Мағрурӣ гуноҳи марговар аст, ки метавонад ба ҳалокат расонад. Ишаъё 16:6

2. Ҳақиқати Худо ягона роҳи муваффақият аст. Ишаъё 16:6

1. Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Юҳанно 8:32, "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард".

Ишаъё 16:7 Бинобар ин Мӯоб барои Мӯоб гиря хоҳад кард, ҳама фарьёд хоҳанд зад; Албатта онҳо гирифтор шудаанд.

Мӯоб ба фалокат дучор шудааст ва бояд барои талафоти худ мотам гирад.

1: Дар вақти душворӣ ба сӯи Худо рӯй оваред ва аз Ӯ роҳнамоӣ кунед.

2: Вақте ки мо дард ва талафотро эҳсос мекунем, дар хотир доред, ки Худо дарди моро мефаҳмад ва бо мост.

1: Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд.

2: Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

Ишаъё 16:8 Зеро ки саҳроҳои Ҳешбӯн ва токи Сибмо хушк шудаанд: оғоёни халқҳо растаниҳои асосии онро шикастаанд, ба Ёзар омаданд, дар биёбон саргардон шуданд; навдаҳои он дароз кашидаанд, аз баҳр гузаштанд.

Майдонҳои Ҳешбон ва токи Сибмо аз ҷониби оғоёни халқҳо несту нобуд карда шуданд, ва ҳама чизи боқимонда биёбон аст.

1. Қувваи мо аз ҷониби Худованд аст, на аз дороии замин

2. Адолати Худо ҳатто дар вақти ҳалокат пойдор хоҳад шуд

1. Ишаъё 26:4 - То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро шумо дар Худованд Худо санги ҷовидонӣ доред.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

Ишаъё 16:9 Бинобар ин ман бо гиряи Ёзари токи Сибмо навҳа хоҳам кард: Туро бо ашки худ об хоҳам дод, эй Ҳешбӯн ва Элеале, зеро ки доду фарёд барои меваҳои тобистони ту ва барои ҳосили ту афтодааст.

Худо бо мардуми Ҷазира ва Ҳешбон аз талафоти меваю ҳосили тобистонаашон ғамгин хоҳад шуд.

1. Ғам дар баробари талафот: Дарёфти умед ба муҳаббати Худо

2. Ашки Худо: Даъват ба шафқат

1. Марсияҳо 3: 22-24 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст.

2. Забур 30:5 - «Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.

Ишаъё 16:10 Ва шодӣ дур мешавад, ва шодӣ аз киштзорҳои фаровон берун мешавад; ва дар токзорҳо суруд хонда нахоҳад шуд, ва доду фарёд нахоҳанд буд; Ман доду фарёди ангури онҳоро қатъ кардам.

Аз сахрою токзорхои сералаф шодию хурсандй дур шуд ва коргарон дигар аз ангур май тайёр карда наметавонанд.

1. Шодии шодӣ дар Худо: Дар миёни ғамҳо шодӣ ёфтан

2. Шодии худро дар Худо гузоштан: эҳтиёҷоти худро барои дарёфти шодӣ дар шароитамон раҳо кардан

1. Забур 30:11-12 - Мотамро барои ман ба рақс табдил додӣ: палоси маро пӯшидай ва маро бо шодӣ бастай; То ки ҷалоли ман Туро ҳамду сано хонад, ва хомӯш нашаванд. Эй Худованд Худои ман, Туро то абад шукр хоҳам гуфт.

2. Ишаъё 61:3 - Барои мотамдорон дар Сион таъин карда шавад, то ки ба онҳо зебой барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои

рӯҳи гарон; То ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Isaiah 16:11: Бинобар ин, шиками ман барои Мӯоб мисли барфа садо хоҳад дод, ва даруни ман барои Кирҳориш.

Мӯоб ва Кирҳареш муҳаббат ва марҳамати Худоро эҳсос хоҳанд кард.

1: Муҳаббат ва раҳмати Худо: тӯҳфа барои ҳама

2: Муҳаббат ва раҳмати Худоро қадр кунед

1: Румиён 5:8 - "Лекин Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

2: Эфсӯсиён 2: 4-5 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард, (бо файз шумо наҷот ёфтаед;)"

Ишаъё 16:12 Ва ҳангоме ки маълум шавад, ки Мӯоб дар баландӣ хаста шудааст, барои дуо гуфтан ба маъбади худ меояд; вале вай галаба намекунад.

Мӯоб хаста шудааст ва барои дуо гуфтан ба маъбад меояд, аммо муваффақ нахоҳад шуд.

1. Таваккул ба Худо дар замонҳои хастагӣ

2. Аҳамияти намоз

1. Забур 121:7-8 - Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ медорад; ӯ ҳаёти шуморо нигоҳ медорад. Худованд рафтани шуморо ва омадани шуморо аз ин вақт ва то абад нигоҳ медорад.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ишаъё 16:13 Ин аст каломе ки Худованд аз он вақт инҷониб дар бораи Мӯоб гуфтааст.

Худованд аз замонҳои қадим бо Мӯоб сухан меронад.

1: Мо бояд ба Худованд рӯй оварем ва ҳидояти Ӯро биҷӯем, зеро ки Ӯ аз замонҳои қадим бо мо сухан меронад.

2: Мо бояд суханони қадимии Худовандро ба ёд орем ва иродаи Ӯро дар ҳаёти худ ҷӯем.

1: Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, чароғе дар роҳи ман аст.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ишаъё 16:14 Аммо алҳол Худованд сухан ронда, гуфт: «Дар давоми се сол, мисли солҳои муздур, ва ҷалоли Мӯоб бо тамоми он издиҳоми бузург маҳкум хоҳад шуд; ва боқимонда хеле хурд ва заиф хоҳад буд.

Худованд гуфт, ва дар давоми се сол ҷалоли Мӯоб хор хоҳад шуд ва аҳолии он бағоят кам хоҳад шуд.

1. Каломи Худо ниҳоӣ аст - Ишаъё 16:14

2. Қудрати Худо боздошташаванда аст - Ишаъё 16:14

1. Ирмиё 48:1-2 - Дар бораи Мӯоб Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Вой бар ҳоли Небо! зеро ки вай вайрон шудааст: Кириатхайм парешон шуд ва гирифта шуд; Мисгоб парешон ва парешон шуд.

2. Ишаъё 15:1-9 - Бори Мӯоб. Зеро ки дар шаб Ари Мӯоб хароб шуда, хомӯш карда мешавад; зеро ки дар шаб Кири Мӯоб хароб шуда, хомӯш карда мешавад;

Боби 17-уми китоби Ишаъё пешгӯӣ дар бораи шаҳри Димишқ ва нобудшавии оқибати он дорад. Он инчунин ба мардуми Исроил муроҷиат мекунад ва онҳоро аз такя ба иттифоқҳои хориҷӣ огоҳ мекунад, на ба Худо таваккал.

Параграфи 1: Боб бо эъломи харобшавии дарпешистодаи Димишқ, пойтахти Сурия оғоз мешавад. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр шаҳр ба теппаи харобаҳо, партофташуда ва партофташуда табдил меёбад (Ишаъё 17:1-3).

Параграфи 2: Ишаъё Исроилро ҳушдор медиҳад, ки барои амнияти онҳо ба иттифоқҳои инсонӣ такя накунанд. Ӯ онҳоро ҳушдор медиҳад, ки ба шаҳрҳои мустаҳкам ё қудратҳои хориҷӣ эътимод накунанд ва таъкид мекунад, ки амнияти ҳақиқӣ аз таваккал ба Худо танҳо ба даст меояд (Ишаъё 17:4-11).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо ваъдаи доварӣ бар касоне, ки Исроилро ситам кардаанд, анҷом меёбад. Он итминон медиҳад, ки сарфи назар аз андӯҳи ҳозираашон, рӯзе фаро мерасад, ки онҳо ба Худо нигоҳ мекунанд ва аз бутпарастӣ рӯй мегардонанд (Ишаъё 17:12-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳабдаҳуми Ишаъё нишон медиҳад
харобии дар пешистодаи Димишк
ва Исроилро аз боварии нодуруст огоҳ мекунад.

вайрон ва партофтани Димишкро эълон карда.
Огоҳӣ аз такя ба иттифоқҳои инсонӣ.
Таъкид кардани эътимод ба Худо барои амнияти ҳақиқӣ.
Ваъдаи ҳукм бар золимон ва тавбаи оянда.

Ин боб ҳамчун хотиррасонӣ хидмат мекунад, ки эътимоди мо танҳо ба қудратҳои ҷаҳонӣ ё ҳимояи моддӣ бефоида аст. Он аҳамияти паноҳҷӯӣ ба Худо ва такя ба қудрати Ӯ на ба воситаи инсониро таъкид мекунад. Илова бар ин, он аз бутпарастӣ огоҳ мекунад ва бо тавбаи самимӣ ба сӯи Худо баргаштанро ташвиқ мекунад. Дар ниҳояти кор, он ба ҳукмронии Худо бар миллатҳо, хоҳиши Ӯ барои имони халқаш ба Ӯ ва доварии ниҳоии Ӯ нисбати онҳое, ки ба ҳадафҳои Ӯ мухолифат мекунанд, ишора мекунад.

Ишаъё 17:1 Бори Димишқ. Инак, Димишқ аз шаҳр гирифта шудааст, ва он теппаи харобазор хоҳад шуд.

Пешгӯии Ишаъё 17:1 харобшавии Димишқро пешгӯй мекунад, ки он ба теппаи харобиовар табдил меёбад.

1. "Ҳокимияти Худо: Вақте ки ҳукми Худо эълон мешавад"

2. "Беақлӣ дар рад кардани Каломи Худо: Оқибатҳои беитоатӣ"

1. Амос 5:18-20 - "Вой бар ҳоли шумо, ки рӯзи Худовандро орзу мекунед! ин барои шумо чӣ мешавад? Рӯзи Худованд зулмот аст, на рӯшноӣ. Мисли он ки одам аз шер гурехта бошад. , ва хирс бо ӯ вохӯрд; ё ба хона даромад ва дасташро ба девор такя кард, ва мор ӯро газид: Оё рӯзи Худованд торикӣ нахоҳад буд, на равшанӣ? ?"

2. Ирмиё 49:23-27 - "Дар бораи Димишқ. Ҳамот ва Арпод дар ҳайрат афтодаанд, зеро онҳо муждаи бад шунидаанд; дилашон ғамгин аст; дар баҳр ғамгин аст; он ором нест. Димишқ нотавон ва ғарқ шудааст. худро гурезад, ва тарс бар вай афтодааст: андӯҳ ва андӯҳ ӯро ҳамчун зани ранҷ кашидааст.Чӣ гуна шаҳри ҳамду сано, шаҳри шодии ман боқӣ намондааст!Бинобар ин ҷавонони вай дар кӯчаҳои вай хоҳанд афтод, ва тамоми ҷанговарон дар он рӯз маҳв хоҳанд шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ва Ман дар девори Димишқ оташ хоҳам афрӯхт, ва он қасрҳои Бенҳадодро фурӯ хоҳад бурд».

Ишаъё 17:2 Шаҳрҳои Ароэр партофта шудаанд; онҳо барои рамаҳо хоҳанд буд, ки хобида хоҳанд буд, ва ҳеҷ кас онҳоро ба ҳарос наандозад.

Шаҳрҳои Ароер партофта шудаанд ва акнун ҳамчун чарогоҳ барои рамаҳои ҳайвонот истифода хоҳанд шуд.

1. Вафодорӣ ва ризқи Худо дар миёни тарк.

2. Чӣ гуна набудани тарс метавонад нишонаи имон бошад.

1. Ирмиё 29: 5-6, "Хонаҳо созед ва дар онҳо зиндагӣ кунед; боғҳо бунёд кунед ва ҳосили онҳоро бихӯред. Занҳо бигиред ва писарон ва духтарон ба вуҷуд оред; барои писарони худ занон бигиред ва духтарони худро ба шавҳар диҳед, то ки онҳо писар зоид кунанд. ва духтарон, дар он ҷо афзун шавед ва кам нашавед».

2. Забур 91:9-10, «Азбаски Худовандро маскани Ҳаққи Таоло қарор додай, ки Ӯ паноҳгоҳи ман аст, ҳеҷ бадӣ ба ту нахоҳад расид, ва ҳеҷ вабо ба хаймаи ту наздик нашавад».

Ишаъё 17:3 Қалъа низ аз Эфроим, ва салтанат аз Димишқ ва бақияи Сурия хоҳад буд: онҳо мисли ҷалоли банӣ-Исроил хоҳанд буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо эълон мекунад, ки қалъаи Эфроим ва подшоҳии Димишқ қатъ хоҳад шуд, ва Сурия ба боқимонда мубаддал хоҳад шуд, вале он мисли банӣ-Исроил ҷалол хоҳад буд.

1. Худованди лашкарҳо: Худои тавоно, ки ба ваъдаҳояш вафо мекунад

2. Шӯҳрати банӣ-Исроил: тасвири умед ва ояндаи мо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 37:4 - Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.

Ишаъё 17:4 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҷалоли Яъқуб лоғар мешавад, ва фарбеҳии ҷисми ӯ лоғар мешавад.

Шӯҳрати Яъқуб паст мешавад ва ҷисмаш лоғар мешавад.

1. Зиндагӣ берун аз имкони мо: Оқибатҳои зиёдаравӣ

2. Ба Худованд такя кунед: Амният дар қудрати Худо шудан

1. Масалҳо 21:20: Дар хонаи доно ганҷ ва равғани матлуб аст, аммо одами нодон онро сарф мекунад.

2. Филиппиён 4:6-7: Дар ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Ишаъё 17:5 Ва он мисли он хоҳад буд, ки даравгар донро ҷамъ карда, бо бозуи худ хӯшаҳоро даравад; ва он мисли касест, ки дар водии Рафоим гӯш мечинад.

Дар порча саҳнае тасвир шудааст, ки даравгар дар водии Рафоим ҷуворимакка мечинад.

1. Рӯзи Худо: Таҷлили фаровонии зиндагӣ

2. Тарбияи вафодорӣ: Аз дарав омӯхтан

1. Матто 6:25–34; барои эҳтиёҷоти ҳаррӯзаи худ ба Худо таваккал карданро ёд гиред

2. Забур 65:9–13; Худоро барои фаровонӣ ва ризқаш ҳамду сано мегӯянд.

Isaiah 17:6 Аммо дар он ангури ҷавдор боқӣ хоҳад монд, чунон ки ларзиши дарахти зайтун, ду ё се буттамева дар болои навдаи боло, чор ё панҷ дона дар шохаҳои барҷастаи он, мегӯяд Худованд Худои Исроил.

Ин порча ваъдаи Худоро нишон медиҳад, ки Исроилро ҳатто дар вақти душворӣ таъмин мекунад.

1: Худо ҳамеша таъмин хоҳад кард, ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст.

2: Ваъдаҳои Худо, новобаста аз он ки чӣ гуна бошад, содиқ мемонанд.

1: Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи ғамхорӣ накардан дар бораи фардо.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми ниёзҳои моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ қонеъ хоҳад кард.

Ишаъё 17:7 Дар он рӯз одам ба Офаридгори худ нигоҳ хоҳад кард, ва чашмонаш ба Қуддуси Исроил эҳтиром хоҳанд дошт.

Дар лаҳзаи тангӣ бояд аз Офаридгори худ роҳнамоӣ ва тасаллӣ биҷӯяд.

1: Дар вақти тангӣ ба Худо нигоҳ кардан

2: тасаллии Худованд дар замонҳои душворӣ

1: Isaiah 43:1-2 - Аммо алҳол, мегӯяд Худованд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 17:8 Ва ӯ ба қурбонгоҳҳо, ба кори дастҳои худ нигоҳ накунад, ва он чиро, ки ангуштонаш сохтааст, эҳтиром накунад, на боғҳо ва на бутҳо.

Худо ба қурбонгоҳҳо ва бутҳое, ки одамон сохтаанд, нигоҳ намекунад ва онҳоро эҳтиром намекунад.

1. Ҳукмронии Худованд: Чаро мо набояд ба бутҳо нигоҳ кунем

2. Ботил будани бутпарастӣ: Чаро мо набояд ба бутҳо такя кунем

1. Хуруҷ 20:3-5 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. Забур 115:4-8 Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд.

Ишаъё 17:9 Дар он рӯз шаҳрҳои мустаҳками ӯ мисли шохаи партофташуда ва шохаи болотарин хоҳанд буд, ки онҳо аз барои банӣ-Исроил мондаанд; ва харобазор хоҳад буд.

Дар он рӯз шаҳрҳое, ки қавӣ ҳисобида мешаванд, ба сабаби банӣ-Исроил ба харобазор табдил хоҳанд ёфт.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳои баракат ва доварӣ

2. Оқибатҳои беэътиноӣ аз фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 28:1–14

2. Забур 81:11–16

Ишаъё 17:10 Азбаски ту Худои наҷоти худро фаромӯш кардаӣ ва аз санги қуввати худ ёд наовардӣ, аз ин рӯ растаниҳои хушбӯй шинон ва онро бо лағжишҳои аҷиб хоҳӣ шинон;

Мардуми Худо У ва куввату химояи Уро фаромуш карда, акнун богхои худро буньёд карда, ба кувваи худ боварӣ доранд.

1: Худо санги қувват ва нақоти мост.

2: Ба ҷои Худо такя кардан ба худамон.

1: Забур 18: 2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи нақоти ман, қалъаи ман".

2: Яъқуб 4:13-15 - "Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист?Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.Ба ҷои ин бояд бигӯӣ: Агар Худованд бихоҳад, зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Ишаъё 17:11 Дар рӯз ниҳоли худро нашъунамо хоҳӣ дод, ва бомдодон тухми худро нашъунамо хоҳӣ дод; аммо дарав дар рӯзи андӯҳ ва ғаму андӯҳ тӯда хоҳад буд.

Дар ин порча аз окибатхои дар сари вакт чамъоварӣ накардани хосил сухан меравад, зеро он дар рузи гаму андух туда мешавад.

1. Дар вақти дарав ё пушаймонӣ дар абадият - Муҳимияти аз даст додани лаҳза ва машғул шудан ба корҳои рӯҳонӣ

2. Ҳикмати кишт ва дарав - Мукофоти содиқона сармоягузорӣ кардан дар Малакути Худо

1. Воиз 3:1-2 "Ҳар чизе барои ҳар як мақсад дар зери осмон мавсим ва вақт дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан, вақти шинондан ва вақти чидан ки шинонда шудааст».

2. Ғалотиён 6:7-9 "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ барои ҷисм мекорад Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид; ва дар некӣ хаста нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем».

Ишаъё 17:12 Вой бар ҳоли мардуми бисьёре, ки мисли садои баҳрҳо садо медиҳанд; ва ба ҷунбишҳои халқҳое, ки мисли ҷунбишҳои обҳои азим мебароянд!

Дар порча аз хатари гирдиҳамоии зиёди одамоне, ки мисли баҳр садои зиёд мекунанд, огоҳ мекунад.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханони мо ба муҳити мо таъсир мерасонанд

2. Фаҳмидани хатарҳои мағрур: чӣ гуна такаббур метавонад ба ҳалокат расонад

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки он ба шунавандагон файз бахшад.

2. Яъқуб 3:9-10 - Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки дар шабеҳи Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

Ишаъё 17:13 Халқҳо мисли ҷараёнҳои обҳои бисьёр мешитобанд; лекин Худо онҳоро мазаммат хоҳад кард, ва онҳо ба дур гурезанд, ва мисли коҳи кӯҳҳо дар пеши шамол таъқиб хоҳанд шуд, ва мисли чизи ғелонда дар пеши тӯфон. .

Халқҳо аз ҷониби Худо мешитобанд ва мазаммат хоҳанд кард, ва мисли коҳ дар пеши бод ва чизи ғелонда пеш аз тӯфон ба дур гурезанд.

1. Халқҳо аз ҷониби Худо мазаммат хоҳанд шуд - Ишаъё 17:13

2. Қудрати Худо барои мағлуб кардани халқҳо - Ишаъё 17:13

1. Матто 3:12 - вентилятори вай дар дасташ аст, ва ӯ хирмани худро бодиққат тоза карда, гандумашро дар анбор ҷамъ хоҳад кард; балки кохро дар оташи хомушнашаванда месӯзонад.

2. Ирмиё 4:11-13 - Дар он вақт ба ин қавм ва ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: "Боди гарм аз баландиҳои бараҳна дар биёбон ба сӯи духтари қавми Ман, на барои шикастан ё пок кардан, 12 шамол низ барои он қавӣ. Акнун сухане ба онҳо хоҳад расид, ва ман фикри худро ба онҳо мегӯям.

Ишаъё 17:14 Ва инак, шомгоҳон мусибатро бубин; ва пеш аз субҳ ӯ нест. Ин аст қисми онҳо, ки моро ғорат мекунанд, ва қисми онҳо, ки моро ғорат мекунанд.

Ин порча дар бораи адолати Худо сухан меронад, ки онҳое, ки мехоҳанд ба бегуноҳ зарар расонанд, муваффақ нахоҳанд шуд, зеро Худо адолатро меорад.

1. Адолати Худо - А дар бораи он, ки чӣ гуна Худо ба онҳое, ки ба мо ситам мекунанд, адолат хоҳад овард.

2. Дар шом ва субҳ - А дар бораи чӣ гуна Худо доварии зуд меорад ва чӣ гуна мо метавонем ба адолати Худо таваккал кунем.

1. Матто 5:38-39 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". «Лекин ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накунед; лекин ҳар кӣ ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ кун.

2. Забур 37:27-28 - Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; ва то абад иқомат кунед. Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; Онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, аммо насли шарирон маҳв хоҳанд шуд.

Дар боби 18-уми китоби Ишаъё пешгӯӣ дар бораи миллати номаълуме, ки берун аз Эфиопия аст, оварда шудааст, ки эҳтимолан ба Куш ё дигар миллати африқоӣ ишора мекунад. Дар ин боб диққати Худо ба халқҳо ва даъвати Ӯ барои рӯ овардан ба Ӯ таъкид шудааст.

Параграфи 1: Боб бо даъват ба сарзамини берун аз Эфиопия оғоз мешавад, ки ҳамчун сарзамини болҳои ғурғур ва одамони баландпӯсти ҳамвор тасвир шудааст. Ин халқ даъват карда мешавад, ки ба он баҳр ва тавассути киштиҳои тез қосидон фиристад, то ба халқи Худо паём расонанд (Ишаъё 18:1-2).

Сархати 2: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо оромона аз ҷои истиқомати худ мушоҳида мекунад ва бо сабр интизори вақти муайяншуда, вақте ки Ӯ бармехезад ва дар доварӣ амал мекунад, интизор аст. Ӯ ин мушоҳидаи илоҳиро ба гармии сӯзон, ки дар вақти дарав растаниҳо хушк мекунад, муқоиса мекунад (Ишаъё 18:3-6).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо эълон кардани он, ки вақташ фаро мерасад, ин миллати дур ба кӯҳи Сион, ки ҳузури Худо дар он ҷост, боҷ ва эҳтиром хоҳад оварад. Онҳо ҳадияҳои худро ҳамчун як таслим ва ибодат хоҳанд кард (Ишаъё 18:7).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаждаҳуми Ишаъё ошкор мекунад
Чашмони Худо бар халқҳои дур
ва даъвати Ӯро ба сӯи Ӯ тавба кунанд.

Даъват ба сарзамини дури берун аз Эфиопия.
Тавсифи мушоҳидаи пурсабрии Худо.
Муқоисаи тамошои илоҳӣ бо гармии сӯзон.
Эълони арҷгузорӣ ва парастиши оянда аз ин миллат.

Ин боб ҳукмронии Худоро бар ҳамаи халқҳо, аз ҷумла халқҳои берун аз Исроил, таъкид мекунад. Он нишон медиҳад, ки Ӯ мехоҳад, ки ҳамаи халқҳо Ӯро ҳамчун манбаи ҳақиқии ибодат ва наҷоти худ эътироф кунанд. Он инчунин паёмеро мерасонад, ки новобаста аз он ки як миллат чӣ қадар дур ё гуногун ба назар мерасад, онҳо низ имкони наҷотро тавассути рӯй ба Худо доранд. Дар ниҳояти кор, он ба фарогир будани нақшаи наҷотбахшии Худо ва орзуи Ӯ дар робита бо ҳамаи халқҳо ишора мекунад.

Ишаъё 18:1 Вой бар ҳоли замине, ки болҳо сояафкан аст, ки он берун аз дарёҳои Эфиопия аст!

Ишаъё-пайғамбар ба сарзамини берун аз дарёҳои Эфиопия огоҳӣ медиҳад.

1. Огоҳӣ аз Ишаъё: гӯш додан ба даъвати Худо барои тавба

2. Фаҳмидани огоҳии Худо: Тавба кунед ва имон оваред

1. Румиён 10:13-15 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт. Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо бе воиз бишнаванд? Ва чӣ гуна мавъиза хоҳанд кард, магар он ки фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: "Пойҳои онҳо, ки Инҷили сулҳро мавъиза мекунанд ва аз чизҳои нек башорат медиҳанд, чӣ қадар зебоанд!"

2. Забур 95:6-7 - "Эй биё, саҷда кунем ва саҷда кунем: ба ҳузури Худованди офаринандаи худ зону шавем, зеро ки Ӯ Худои мост; ва мо халқи чарогоҳи Ӯ ва гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем. ».

Ишаъё 18:2 Он кас сафиронро ба соҳили баҳр, ҳатто дар зарфҳои пурталотуми бар об мефиристад, ва мегӯянд: "Эй қосидони тез, ба сӯи халқе ки пароканда

ва пошида, ба сӯи халқи аз ибтидо то ҳол даҳшатоваре биравед; халқе пайдо шуд ва поймол шуд, ки заминашро дарёҳо вайрон кардаанд!

Худованд ба суи миллате, ки пароканда, пуст ва поймол шудааст, сарзаминашро дарёҳо вайрон кардааст, сафир мефиристад.

1. Муҳаббати барқароркунандаи Худо ба мазлумон

2. Қувваи ваҳдат дар замонҳои хатарнок

1. Ишаъё 57:15 - "Зеро ки чунин мегӯяд Таоло ва Таоло Сокини абадият, ки исми Ӯ муқаддас аст: Ман дар макони баланд ва муқаддас сокинам, бо Ӯ низ, ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳро эҳё кунад. аз фурӯтанон ва барои эҳё кардани қалби тавбакорон».

2. Забур 137:1 - "Дар назди дарёҳои Бобил, дар он ҷо нишастем, ҳа, гиря кардем, вақте ки Сионро ба ёд овардем".

Ишаъё 18:3 Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон, ва сокинони замин, бубинед, вақте ки Ӯ байрақ бар кӯҳҳо мебардорад; ва чун карнай навохт, бишнавед.

Худо ҳамаи одамонро даъват мекунад, ки биёянд ва аз паёми Ӯ огоҳ шаванд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки паёми Ӯро бишнаванд ва ба иродаи Ӯ итоат кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки даъвати Худоро гӯш кунем ва ҷавоб диҳем, новобаста аз он ки он аз куҷо меояд.

1: Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

2: Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Ишаъё 18:4 Зеро ки Худованд ба ман гуфт: «Ман оромӣ хоҳам ёфт, ва дар манзили худ мисли гармии равшан бар наботот ва мисли абри шабнам дар гармии дарав хоҳам буд.

Худованд ором хоҳад гирифт ва маскани Худро дида мебарояд, мисли гармии равшан бар наботот ва абри шабнам дар гармии дарав.

1. Дар вақти стресс дар Худованд истироҳат кунед

2. Баракатҳои манзил дар назди Худованд

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

29 Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз Ман биомӯзед; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт.

30 Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Забур 23:1-6 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

2 Маро дар чарогоҳҳои сарсабз хобонад, Дар канори обҳои ором мебарад.

3 Ҷони маро барқарор мекунад, Ба хотири исми Худ маро ба роҳҳои адолат мебарад.

4 Бале, гарчанде ки дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд.

5 Ба ҳузури душманонам дастархон меорӣ, Сарамро бо равған молидаӣ; косаи ман мерезад.

6 Албатта, некӣ ва марҳамат тамоми айёми умрам аз паи ман хоҳад буд, ва ман то абад дар хонаи Худованд сокин хоҳам буд.

Ишаъё 18:5 Зеро ки пеш аз дарав, вақте ки навдаи комил аст ва ангури турш дар гул пухта мешавад, вай ҳам шохаҳои навдаҳоро бо кандакорӣ бурида, навдаҳоро канда бурид.

Ин порча дар бораи доварии Худо ва омадани ҳосил сухан меронад.

1: Фаҳмидани ҳукми Худо

2: Даравидани ҳосили адолат

1: Матто 3:8-10 - "Мувофиқи тавба самаре диҳед. Ва гумон накунед, ки ба худ бигӯед: "Мо Иброҳимро падари мо дорем". Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо метавонад аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вуҷуд оварад: табар аллакай дар решаи дарахтон аст, ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ва ба оташ андохта хоҳад шуд».

2: Ибриён 12: 5-7 - "Ва насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? "Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр нашав ва ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро тарбия мекунад. ҳар писареро, ки қабул кунад, дӯст медорад ва ҷазо медиҳад». Ин аст, ки шумо бояд барои тарбия таҳаммул кунед; Худо ба шумо ҳамчун писар муносибат мекунад. Барои чӣ писаре ҳаст, ки падараш ӯро тарбия намекунад?

Ишаъё 18:6 Онҳо якҷоя бо мурғони кӯҳистон ва ҳайвоноти замин хоҳанд монд; ва паррандагон бар онҳо тобистон хоҳанд монд, ва тамоми ҳайвоноти рӯи замин бар онҳо зимистон хоҳанд монд.

Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, ба дасти ҳайвоноти рӯи замин вогузор карда, ҷазо медиҳад.

1. Мо бояд ба Худо содиқ бошем, то аз ғазаби Ӯ дурӣ ҷӯем.

2. Мо бояд аз оқибатҳои нофармонӣ огоҳ шавем.

1. Такрори Шариат 28:15-26, лаънатҳои Худо барои беитоатӣ.

2. Румиён 6:23, Музди гуноҳ мамот аст.

Ишаъё 18:7 Дар он замон ҳадия ба Худованди лашкарҳо оварда хоҳад шуд, ки қавми пароканда ва пошхӯрда, ва аз халқи даҳшатнок аз ибтидои онҳо то имрӯз; халқе пайдо шуд ва поймол шуд, ки замини онҳоро дарёҳо вайрон кардаанд, ба ҷои исми Худованди лашкарҳо, кӯҳи Сион.

Мардуми пароканда ва пӯхташуда аз як миллати даҳшатбор, ки замини онҳоро дарёҳо вайрон кардааст, дар кӯҳи Сион ба Худованди лашкарҳо тӯҳфа хоҳанд овард.

1. Раҳмати Худо ба бечорагон - Ишаъё 18:7

2. Баракати итоаткорӣ - Ишаъё 18:7

1. Ишаъё 12:6 - Фарьёд кун ва фарьёд кун, эй сокини Сион, зеро ки муқаддаси Исроил дар миёни ту бузург аст.

2. Забур 48:1-2 - Худованд бузург аст ва бузург аст дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти Ӯ. Зебо барои вазъият, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст.

Боби 19-уми китоби Ишаъё пешгӯие дар бораи Миср дорад, ки ҳам доварӣ ва ҳам барқароркуниро тасвир мекунад. Он ҳукмронии Худоро бар миллат ва нақшаи Ӯро барои наҷоти онҳо ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб бо эълони доварии Худо бар Миср оғоз мешавад. Сарзамин ҳамчун нооромиҳо, нофаҳмиҳо ва тафриқа байни раҳбарони он тавсиф карда мешавад. Бутҳо ва ҷодуҳои онҳо дар назди қудрати Худо бефоида хоҳанд буд (Ишаъё 19:1-4).

Сархати 2: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр дарёи Нил, ки барои кишоварзӣ ва иқтисоди Миср муҳим буд, ба хушксолӣ дучор хоҳад шуд. Роҳҳои об хушк шуда, боиси душвориҳои иқтисодӣ ва изтироби мардум мегарданд (Ишаъё 19:5–10).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо нишон додани он идома дорад, ки Миср аз тарс ва ошуфтагӣ пур мешавад, зеро Худо ҳикмат ва фаҳмиши онҳоро халалдор мекунад. Такя ба худоёни козиб ва хирадии инсонӣ бефоида хоҳад буд (Ишаъё 19:11–15).

Сархати 4: Сарфи назар аз доварии дарпешистода, Ишаъё паёми умедро барои Миср пешниҳод мекунад. Ӯ дар бораи замони оянда сухан мегӯяд, ки онҳо ба сӯи Худо тавба мекунанд. Онҳо қурбонгоҳе месозанд, то ки Ӯро дар миёни замини худ парастиш кунанд, ки дар натиҷа шифои илоҳӣ ва мусолиҳа мегардад (Ишаъё 19:16-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби нуздаҳуми Ишаъё кушода мешавад
ҳам доварӣ ва ҳам барқарорсозии Миср.

Эълон кардани доварӣ бар Миср.
Тавсифи ошӯб, ошуфтагӣ, тақсимот.
Пешгӯии хушксолие, ки боиси мушкилоти иқтисодӣ мегардад.
Ошкор кардани вайроншавии хирад, вале пешниҳоди умед.

Ин боб ҳукмронии Худоро бар ҳамаи халқҳо, аз он ҷумла халқҳои тавоно ба мисли Миср нишон медиҳад. Он таъкид мекунад, ки такя ба худоёни козиб ё хирадии инсонӣ дар назди қудрати Ӯ бефоида аст. Гарчанде ки он дар бораи оқибатҳои бутпарастӣ ва ғурур ҳушдор медиҳад, он инчунин ба воситаи ваъдаи тавба дар оянда барои Миср умед мебахшад. Дар ниҳояти кор, он ба нақшаи наҷотбахшии Худо ишора мекунад, ки берун аз Исроил паҳн шуда,

халқҳои дигарро низ фаро мегирад ва хоҳиши Ӯ барои шифо, мусолиҳа ва ибодати ҳақиқӣ ҳатто ба онҳое, ки як вақтҳо аз Ӯ дур буданд, нишон медиҳад.

Ишаъё 19:1 Бори Миср. Инак, Худованд бар абри тез савор шуда, ба Миср хоҳад омад, ва бутҳои Миср дар ҳузури Ӯ ба ҷунбиш хоҳанд омад, ва дили Миср дар миёни он об хоҳад шуд.

Худо ба Миср омада, бутҳоро ба ларза меорад ва дилҳои мардумро об мекунад.

1. "Худо дар ин ҷост: дар ҳузури Ӯ тасаллӣ ва қувват ёфтан"

2. "Ҳокимияти Худо: Омӯзиши эътимод ба новобаста аз номуайянӣ"

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда бахшад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 19:2 Ва мисриёнро бар зидди мисриён хоҳам гузошт, ва онҳо ҳар яке бар зидди бародари худ ва ҳар кас бар зидди ёри худ ҷанг хоҳанд кард; шаҳр бар зидди шаҳр ва салтанат бар зидди салтанат.

Мисриён дар байни худ меҷанганд.

1. Хавфи ҷудоиандозӣ

2. Қувваи ваҳдат

1. Яъқуб 4:1–10

2. Масалҳо 6:16–19

Ишаъё 19:3 Ва рӯҳи Миср дар миёни он нобуд хоҳад шуд; ва маслиҳати онро барҳам хоҳам дод, ва онҳо ба бутҳо, ва ҷодугарон, ва арвоҳи ошно ва ҷодугарон хоҳанд бурд.

Рӯҳи Миср нобуд мешавад ва мардум ба бутҳо ва ҷодугарӣ рӯй хоҳанд дод.

1. Қудрати бутпарастӣ ва ҷодугарӣ

2. Аз Худо ва ваъдаҳояш рӯй гардонанд

1. Ирмиё 44:17–19

2. Такрори Шариат 18:10–12

Ишаъё 19:4 Ва мисриёнро ба дасти оғои золим хоҳам дод; ва подшоҳи бераҳм бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, мегӯяд Худованд, Худованди лашкарҳо.

Худованд, Худованди лашкарҳо, мисриёнро ба дасти як оғои золим хоҳад супурд ва подшоҳи бераҳм бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. «Худованди золим ва Подшоҳи бераҳм» - А дар бораи оқибатҳои саркашӣ аз итоат ба Худо.

2. «Ҳукми одилонаи Худо» - А дар бораи адолати Худо ва аҳамияти итоати Ӯ.

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ҳизқиёл 18:32 - "Зеро ки ман марги ҳеҷ касро дӯст намедорам, мегӯяд Худованди Олӣ. Тавба кунед ва зиндагӣ кунед!"

Ишаъё 19:5 Ва обҳо аз баҳр тамом хоҳанд шуд, ва дарё бефосила ва хушк хоҳад шуд.

Гузариш дар бораи хушк шудани обҳои баҳр ва дарёҳо мебошад.

1. Ахамияти об дар хаёти мо

2. Зарурати идора кардани офаридаҳои Худо

1. Такрори Шариат 11: 11-12 - Аммо замине, ки шумо ба он ҷое, ки барои тасарруф кардан меравед, замини кӯҳҳо ва водиҳост ва оби борони осмонро менӯшад: замине, ки Худованд Худои шумо дар бораи он ғамхорӣ мекунад: чашмони Худованд Худои ту ҳамеша бар он аст, аз аввали сол то охири сол.

2. Юил 2:28-29 - Ва баъд аз он воқеъ хоҳад шуд, ки Ман рӯҳи Худро бар тамоми башар мерезам; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, пирони шумо хоб хоҳанд дид, ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид;

Ишаъё 19:6 Ва дарёҳоро дур хоҳанд кард; ва ҷӯйҳои мудофиа холӣ ва хушк хоҳанд шуд: найҳо ва парчамҳо пажмурда хоҳанд шуд.

Дарьёхо дигар мешаванд, дарьёхои мудофиа холй ва хушк мешаванд, найхо ва парчамхо пажмурда мешаванд.

1. Зарурати роҳнамоии рӯҳонӣ: дарёфти роҳ дар замони номуайянӣ

2. Қувваи эътимод: бартараф кардани мушкилот тавассути имон

1. Ишаъё 11:15-16 - Ва Худованд забони баҳри Мисрро комилан нест хоҳад кард; ва бо шамоли сахти худ дасти худро бар дарё хоҳад афшонд, ва онро дар ҳафт ҷӯй мезанад, ва одамонро аз дарёи хушк гузаронад. Ва барои бақияи қавми ӯ, ки аз Ашшур боқӣ хоҳад монд, роҳе хоҳад буд; чунон ки барои Исроил дар рӯзе ки аз замини Миср баромад.

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад. Бинобар ин ман аз заъфҳо, аз маломатҳо, аз эҳтиёҷотҳо, аз таъқиботҳо ва андӯҳҳо ба хотири Масеҳ ҳаловат мебарам; зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам.

Ишаъё 19:7 Қамысҳои коғази назди ҷӯйборҳо, дар даҳони ҷӯйҳо, ва ҳар чизе ки дар ҷӯйҳо кошта шудааст, пажмурда хоҳад шуд, ронда мешавад ва дигар нест.

Дар Ишаъё 19:7 саҳнаи харобшавӣ ва харобшавӣ тасвир шудааст, ки дар он ҳама он чи дар ҷӯйборҳо кошта шуда буд, ронда шуда, вуҷуд надорад.

1. Ҳукми Худо: Оқибатҳои ногузири гуноҳ

2. Умед дар миёни ҳалокат: Зиндагӣ бо имон дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:18-25 - Офариниш дар нола ва умед

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост

Ишаъё 19:8 Моҳидорон низ навҳа хоҳанд кард, ва ҳамаи онҳое ки ба ҷӯйборҳо кунҷ меандохтанд, навҳа хоҳанд кард, ва онҳое ки тӯр бар об мепошанд, заиф хоҳанд шуд.

Дар порча дар бораи онхое сухан меравад, ки барои давлати Миср мотам доранд.

1. Арзиши мотам: Чӣ тавр пас аз гум шудан умед пайдо кард

2. Тасаллии Худо барои мотам: Дар замони душворӣ оромӣ пайдо кардан

1. Марсияҳо 3:22-24 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст. Худованд насибаи ман аст, мегӯяд ҷони ман, бинобар ин ман ба вай умед мебандад.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ мебахшад, то мо тавони ононро тасаллӣ диҳем. ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, ба он тасаллйе, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбад».

Ишаъё 19:9 Ва онҳое ки бо зағир бофтаанд, ва торбофандагон хиҷил хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи ҷазо барои онҳое, ки дар шабакаҳои зағир ва бофандагӣ кор мекунанд, сухан меравад.

1: Адолати Худо ба ҳама, ҳатто онҳое, ки дар зағир ва бофандагӣ кор мекунанд, паҳн мешавад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки дар доираи қонуни Худо бимонем ё бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавем.

1: Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад, марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд."

2: Масалҳо 10:12 - "Нафрат ҷанҷолро бармеангезад, аммо муҳаббат ҳама хафаҳоро фаро мегирад."

Ишаъё 19:10 Ва онҳо, ки барои моҳӣ ҷӯйборҳо ва ҳавзҳо месозанд, шикаста хоҳанд шуд.

Ишаъё 19:10 дар бораи онҳое, ки барои моҳӣ шлюзҳо ва ҳавзҳо месозанд, сухан меронад.

1. Ваъдаи бепоёни Худо дар бораи адолат

2. Корхои бехудаи инсон

1. Ирмиё 17:10 - "Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам".

2. Масалҳо 11:3 - «Беайбии росткорон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро несту нобуд мекунад».

Ишаъё 19:11 Ҳақиқатан мирони Сӯан аблаҳанд, маслиҳати машваратчиёни хирадманди фиръавн бераҳмона шудааст: чӣ тавр шумо ба фиръавн мегӯед: "Ман писари ҳаким, писари подшоҳони қадим ҳастам"?

Сардорони Сӯан беақланд ва маслиҳати машваратчиёни хирадманди фиръавн бераҳмона шудааст.

1. Хатари такя ба хиради худамон

2. Беақлии хирадмандии инсонӣ

1. Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард. Дар назари худ хирадманд набош, аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав.

2. Яъқуб 3:13-18 - Дар байни шумо кист марди хирадманд ва дорои дониш аст? бигзор аз сухбати нек асархои худро бо хоксории хирад нишон дихад. Аммо агар дар дилҳоятон ҳасад ва низоъ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмат аз боло нозил намешавад, балки заминӣ, нафсонӣ ва шайтонист. Зеро дар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол аст, дар он ҷо нофаҳмӣ ва ҳар кори бад ҳаст. Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок, баъд сулҳҷӯ, нарм ва осон аст, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва бе риё. Ва самараи адолат дар сулҳу осоиштагӣ кошта мешавад.

Ишаъё 19:12 Онҳо куҷоянд? хирадмандони шумо куҷоянд? ва бигзор онҳо алҳол ба ту хабар диҳанд, ва бидонанд, ки Худованди лашкарҳо бар Миср чӣ нияте кардааст.

Ишаъё 19:12 Ҳакимони Миср дар куҷоянд ва аз онҳо талаб мекунад, ки Худованди лашкарҳо дар бораи Миср чӣ нияте кардааст.

1. Худо барои ҳама, ҳатто барои Миср нақшае дорад.

2. Ҳикматеро, ки Худо ба мо додааст, нодида нагиред.

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

Ишаъё 19:13 Сардорони Сӯан нодон шуданд, мирони Нӯф фирефта шуданд; Мисрро, ҳатто сокинони қабилаҳои он низ, фирефта кардаанд.

Сардорони Миср беақл шуданд ва мардумро гумроҳ карданд.

1. Огоҳӣ бар зидди анбиёи козиб: Тавсифи Ишаъё 19:13

2. Хавфи рафтан бо роҳи нодуруст: омӯзиши Ишаъё 19:13

1. Ирмиё 23:13-14 - "Пайғамбарон бардурӯғ нубувват мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст доранд, ки ин тавр бошад: ва шумо дар охири он чӣ кор хоҳед кард?"

2. Матто 24:11 - «Ва бисьёр анбиёи козиб ба майдон омада, бисьёр касонро гумроҳ хоҳанд кард».

Ишаъё 19:14 Худованд дар миёни он рӯҳи каҷро омехта кардааст, ва онҳо Мисрро дар ҳар кори он гумроҳ кардаанд, чунон ки майзада дар қайи худ ларзон мешавад.

Худованд Мисрро ба хатогиҳои зиёде водор кардааст, ки дар он рӯҳи каҷ ҷойгир шудааст.

1. Қувваи таъсири рӯҳонӣ

2. Хавфи мастигарӣ

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Масалҳо 20:1 - Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест.

Ишаъё 19:15 Ва ҳеҷ коре барои Миср нахоҳад буд, ки сар ё дум, шоха ё шитоб карда метавонад.

Худо намегузорад, ки мардуми Миср ягон коре кунанд.

1. Кори Худо: Фаҳмидани қудрати ризқи Ӯ

2. Худованд Ҳоким аст ва иродаи Ӯ иҷро мешавад

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед ва ба ризқи Худо таваккал накунед

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

Ишаъё 19:16 Дар он рӯз Миср мисли занон хоҳад буд; ва аз дасти Худованди лашкарҳо, ки Ӯ бар он меларзад, ҳаросон ва ҳаросон хоҳад шуд.

Худованди лашкарҳо дасти Худро бар Миср афшонда, онҳоро тарсу ҳарос хоҳад кард.

1. Қудрати бузурги Худо: эътирофи тарс аз Худованд

2. Подшоҳии Худо: озод кардани дасти адолат

1. Забур 47:2 - Зеро ки Худованди Таоло даҳшатнок аст; вай Подшоҳи бузурги тамоми рӯи замин аст.

2. Ишаъё 46:9-10 - Чизҳои пештараро ба ёд оред: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест, Аз ибтидо ва аз қадим он чи ҳанӯз анҷом нашудааст, эълон карда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Ишаъё 19:17 Ва замини Яҳудо барои Миср даҳшатовар хоҳад буд, ва ҳар кӣ онро зикр мекунад, аз маслиҳати Худованди лашкарҳо, ки бар зидди он қарор додааст, дар худ битарсад.

Яҳудо ба сабаби доварии Худованди лашкарҳо манбаи даҳшат ва тарс барои Миср хоҳад шуд.

1. Қудрати доварии Худо - Ишаъё 19:17

2. Масъулияти донистани иродаи Худо - Ишаъё 19:17

1. Ирмиё 32:17, "Эй Худованд Худо! инак, Ту осмон ва заминро бо қудрати бузурги Худ офаридӣ ва бозуи худро дароз кардаӣ, ва ҳеҷ чиз барои Ту душвор нест".

2. Ваҳй 6:17, "Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби онҳо фаро расидааст; ва кӣ истодагарӣ карда метавонад?"

Ишаъё 19:18 Дар он рӯз панҷ шаҳр дар замини Миср ба забони канъонӣ сухан ронда, ба Худованди лашкарҳо қасам ёд хоҳанд кард; яке «шаҳри ҳалокат» номида мешавад.

Панҷ шаҳри Миср бо забони Канъон сухан хоҳанд гуфт ва ба Худованди лашкарҳо савганд ёд мекунанд, ки яке шаҳри харобшавӣ номида мешавад.

1. Муҳимияти пайравӣ ба Худо: омӯзиши Ишаъё 19:18

2. Қувваи бахшидан: ошкор кардани маънои паси Ишаъё 19:18

1. Ирмиё 11:5 - То он ки қасамеро, ки ба падарони шумо додаам, ба ҷо оварам, то ба онҳо замине диҳам, ки аз шир ва асал равон аст, чунон ки имрӯз аст.

2. Такрори Шариат 6:5 - Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

Ишаъё 19:19 Дар он рӯз қурбонгоҳе барои Худованд дар миёни замини Миср, ва сутуне дар сарҳади он барои Худованд хоҳад буд.

Дар оянда қурбонгоҳи Худованд дар миёнаи Миср ва сутуне дар сарҳади он ба Худованд бахшида хоҳад шуд.

1. Ғалабаи Худованд бар Миср: қурбонгоҳ ва сутуни пешгӯӣ

2. Муҳаббат ва вафодории бепоёни Худованд: Чӣ тавр Худованд ваъдаҳои худро иҷро мекунад

1. Хуруҷ 3:2 - Ва фариштаи Худованд дар шӯълаи оташ аз миёни бутта ба ӯ зоҳир шуд;

2. Isaiah 11:9 - Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман осеб нахоҳанд дод ва хароб накунанд, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

Ишаъё 19:20 Ва он барои аломате ва шаҳодате барои Худованди лашкарҳо дар замини Миср хоҳад буд, зеро ки онҳо барои ситамкорон сӯи Худованд фарёд хоҳанд зад, ва Ӯ ба онҳо наҷотдиҳанда ва бузурге хоҳад фиристод. , ва Ӯ онҳоро наҷот хоҳад дод.

Худованд наҷотдиҳандаеро мефиристад, то халқи мазлуми Мисрро наҷот диҳад.

1. Худо Наҷотдиҳандае мефиристад, то мазлумонро раҳо кунад

2. Қудрати Худо барои озод кардани халқи худ

1. Хуруҷ 3:7-10 - Худо худро ба Мусо ошкор мекунад ва ваъда медиҳад, ки халқи худро аз ғуломии Миср раҳо мекунад

2. Аъмол 7: 22-23 - Истефанус ба Шӯрои Олӣ хотиррасон мекунад, ки Худо халқи Исроилро аз ғуломии Миср наҷот дод

Ишаъё 19:21 Ва Худованд ба Миср шинохта хоҳад шуд, ва мисриён дар он рӯз Худовандро хоҳанд шинохт, ва қурбонӣ ва ҳадия хоҳанд кард; оре, онҳо назр ба Худованд хоҳанд дод ва онро ба ҷо оваранд.

Худованд ба Миср шинохта хоҳад шуд, ва мисриён Ӯро хоҳанд шинохт ва барои Ӯ ҳадияҳо ва назрҳо хоҳанд кард.

1. Қудрати шинохти Худо - Чӣ гуна донистани Худо зиндагиҳоро дигар мекунад

2. Қудрати назр ба Худо - Чӣ гуна назр додан имонро мустаҳкам мекунад

1. Юҳанно 17:3 - «Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки онҳо Туро Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, мешиносанд».

2. Такрори Шариат 23:21 - "Вақте ки ба Худованд Худои худ назр мекунӣ, иҷрои онро таъхир накун, зеро Худованд Худои ту ҳатман инро аз ту талаб хоҳад кард, ва ту гунаҳкор хоҳӣ шуд".

Ишаъё 19:22: Ва Худованд Мисрро мезанад, ва онро мезанад, ва шифо хоҳад дод, ва онҳо назди Худованд хоҳанд баргашт, ва Ӯ аз онҳо илтиҷо карда, онҳоро шифо хоҳад дод.

Худо Мисрро ҷазо хоҳад дод, вале он гоҳ онҳоро шифо медиҳад ва онҳоро ба сӯи Ӯ бармегардонад, ки дар он ҷо онҳо шифо хоҳанд ёфт.

1. Раҳмати Худо дар ҷазо: Дарки қудрати шифои Худованд

2. Қувваи тавба: Бозгашт ба сӯи Парвардигор ва гирифтани шифои ӯ

1. Юнус 3:10 - "Вақте Худо дид, ки онҳо чӣ кор карданд ва чӣ гуна онҳо аз роҳҳои бади худ баргаштанд, тавба кард ва ба сари онҳо ҳалокате, ки таҳдид карда буд, наовард".

2. Ирмиё 30:17 - «Ман туро сиҳат хоҳам дод ва ҷароҳатҳои туро шифо хоҳам дод, мегӯяд Худованд».

Ишаъё 19:23 Дар он рӯз шоҳроҳе аз Миср ба Ашшур хоҳад буд, ва ашшуриён ба Миср хоҳанд омад, ва мисриён ба Ашшур, ва мисриён бо ашшуриён хизмат хоҳанд кард.

Дар он рӯз одамон муттаҳид мешаванд ва новобаста аз миллаташон ба ҳамдигар хидмат мекунанд.

1: Ягонагӣ дар гуногунрангӣ - Ишаъё 19:23

2: Дарёфти асосҳои умумӣ - Ишаъё 19:23

1: Румиён 15: 5-7 - "Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин мувофиқат бо якдигар ва мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исоро ҳамду сано хонед. Масеҳ."

2: Юҳанно 17:20-23 - "Ман на танҳо барои инҳо, балки ҳамчунин барои онҳое, ки ба воситаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард, то ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман ҳам дар Ту, то ки онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ».

Ишаъё 19:24 Дар он рӯз Исроил бо Миср ва Ашшур сеюм хоҳад буд, ва баракат дар миёни замин хоҳад буд.

Дар оянда Исроил дар баробари Миср ва Ашшур баракат хоҳад ёфт.

1. Ваъдаи баракат: дарёфти имон дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Баракати Исроил: Чӣ тавр ваъдаҳои Худо метавонанд халқҳоро ба ҳам биёранд

1. Эфсӯсиён 2:14-17 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон кард.

2. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!

Ишаъё 19:25: Ӯро Худованди лашкарҳо баракат дода, гӯяд: «Муборак аст Миср қавми ман, ва Ашшур — кори дасти ман, ва Исроил, ки мероси ман аст».

Худо Миср, Ашшур ва Исроилро баракат медиҳад.

1: Одамони гуногун, Худои як - Чӣ тавр мо метавонем дар ягонагӣ бо вуҷуди ихтилофҳоямон ҷамъ шавем.

2: Баракати Худо бар ҳамаи халқаш - Донистани он, ки ҳама моро як қудрати олӣ дӯст медоранд ва қадр мекунанд.

1: Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ ҳаст, на ғайрияҳудӣ, на ғулом ва на озод, на марду зан, зеро ки ҳамаатон дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2: Румиён 10: 12-13 - "Зеро ки байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён фарқе нест, ҳамон як Худованд Худованди ҳама аст ва ҳамаи онҳоеро, ки Ӯро мехонанд, баракат медиҳад, зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт. "

Дар боби 20-уми китоби Ишаъё воқеаи таърихие нақл мекунад, ки худи Ишаъё бо худ ҳамчун пешгӯии рамзӣ бо паёме барои Миср ва Куш хизмат мекунад. Он оқибатҳои такя ба иттифоқҳои хориҷиро ошкор мекунад, на таваккал ба Худо.

Сархати 1: Боб бо гузориши амалҳои Ишаъё ҳамчун пайғамбар оғоз мешавад. Аз ҷониби Худо ба ӯ амр шудааст, ки либос ва пойафзоли худро кашида, се сол бараҳна ва пойлуч роҳ рафт, ҳамчун аломати зидди Миср ва Куш (Ишаъё 20:1-4).

Параграфи 2: Ин амали рамзӣ ҳамчун огоҳӣ ба Миср ва Куш хизмат мекунад, ки барои муҳофизат аз Ашшур ба ин халқҳо такя мекарданд. Хоркӣ, ки Ишаъё аз сар гузаронида буд, пешгӯии шармандагии он аст, ки ҳангоми асирии ашшуриён ба сари онҳо хоҳад омад (Ишаъё 20:5-6).

Дар ҷамъбаст,
Боби бистуми Ишаъё нақл мекунад
амалҳои рамзии пайғамбар
ҳамчун огоҳӣ ба Миср ва Куш.

Тавсифи амали рамзии сесолаи Ишаъё.
Огоҳӣ аз такя ба иттифоқҳои хориҷӣ.
Пешгӯии шарм тавассути асирии Ашшур.

Ин боб ҳамчун ёдоварӣ хидмат мекунад, ки таваккал ба қудрат ё иттифоқҳои инсонӣ ба ҷои такя ба роҳнамоии Худо метавонад боиси ноумедӣ ва хорӣ гардад. Он аҳамияти паноҳҷӯии танҳо ба Худоро таъкид мекунад, на ҷустуҷӯи амният аз тариқи дунявӣ. Илова бар ин, он ба оқибатҳои он таъкид мекунад, ки халқҳо ҳангоми таваккал кардан ба сарчашмаҳои беэътимод, на ба сӯи Худо рӯ меоранд. Дар ниҳояти кор, он ба ҳукмронии Худо бар тамоми халқҳо ва хоҳиши Ӯ дар бораи он ки халқаш имони худро ба Ӯ аз ҳама чиз болотар гузорад, ишора мекунад.

Ишаъё 20:1 Дар соле ки Тартон ба Ашдӯд омад, (вақте ки Сарғон подшоҳи Ашшур ӯро фиристод) ва бо Ашдӯд ҷангид ва онро забт кард;

Худо касонеро, ки ба фармони Ӯ итоат намекунанд, азоб мекунад.

1: Мо бояд қонунҳои Худоро риоя кунем ва мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем, вагарна мо ҷазо медиҳем.

2: Худо Худои одил ва одил аст ва нофармониро таҳаммул намекунад.

1: Такрори Шариат 28:15 - "Аммо чунин хоҳад шуд, ки агар ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ, ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту мерасад».

2: Матто 5:17-19 - "Гумон накунед, ки ман омадаам, то шариат ё анбиёро вайрон кунам; на барои вайрон кардан, балки барои иҷро кардани он омадаам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то даме ки осмон ва замин гузарад, як Ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон карда, ба одамон чунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад; ва онҳоро таълим деҳ, ки дар Малакути Осмон бузург номида хоҳад шуд».

Ишаъё 20:2 Дар айни замон Худованд ба воситаи Ишаъё ибни Омӯс сухан ронда, гуфт: «Бирав ва палосро аз камар воз кун, ва кафши худро аз пои худ каш». Ва ӯ ҳамин тавр кард, бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт.

Ба Ишаъё аз ҷониби Худованд дастур дода буд, ки палоси худро кашад ва кафшашро кашад ва ӯ итоат карда, бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт.

1. Дар итоаткорӣ рафтор кардан: дарсҳо аз Шоҳиди ғайримуқаррарии Ишаъё

2. Қувваи фурӯтанӣ: омӯзиши итоаткории Ишаъё

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

2. 2 Қӯринтиён 5:7 - Зеро ки мо аз рӯи имон рафтор мекунем, на аз рӯи бино.

Ишаъё 20:3 Ва Худованд гуфт: «Чунон ки бандаи ман Ишаъё се сол бараҳна ва пойлуч роҳ рафт, то барои Миср ва бар Ҳабашистон аломат ва тааҷҷубовар бошад;

Худо Ишаъёро истифода бурд, то ба халқҳои Миср ва Эфиопия аломат ва мӯъҷиза оварад.

1: Худо моро бо роҳҳои пурқувват барои ба амал баровардани иродаи Худ истифода мебарад.

2: Роҳҳои Худо роҳҳои мо нестанд, аз ин рӯ ба нақшаи Ӯ бовар кунед, ҳатто агар он аҷиб менамояд.

1: Ирмиё 1:7-8 - Ба Худо таваккал кунед, ҳатто агар нақшаҳои Ӯ душвор бошад.

2: Ибриён 11: 23-29 - Боварӣ ба қудрати Худо барои иҷрои иродаи Ӯ.

Ишаъё 20:4 Ҳамин тавр, подшоҳи Ашшур асирони мисрӣ ва асирони ҳабаширо, хурду калон, бараҳна ва пойлуч, ҳатто бо думҳошон кушода, ба шарми Миср хоҳад бурд.

Подшоҳи Ашшур мисриҳо ва ҳабашиёнро хурду калон ба асир мебарад ва онҳоро бараҳна ва хору залил мегузорад.

1. Оқибатҳои кибр ва такаббур

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми халқҳо

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Ирмиё 18: 4-6 - "Каломи Худованд ба ман нозил шуд: "Эй хонадони Исроил, оё ман бо шумо мисли ин кулолгар рафтор карда наметавонам?" мегӯяд Худованд. Инак, мисли гил дар дасти кулолгар , ҳамин тавр ту дар дасти ман ҳастӣ, эй хонадони Исроил'».

Ишаъё 20:5 Ва онҳо аз интизории ҳабашии худ ва аз ҷалоли Миср ҳаросон ва хиҷил хоҳанд шуд.

Халкхои Эфиопия ва Миср аз такья ва боварии худ ба давлатхои худ шарм медоранд.

1: Мо набояд ба чизҳои заминӣ таваккал кунем, балки ба ҷои он ки аз Худованд роҳнамоӣ кунем ва ба Ӯ таваккал кунем.

2: Халқи Худо набояд аз имони худ шарм кунад, балки барои онҳое ки Ӯро намешиносанд, дар зулмот нуре бошад.

1: Ирмиё 17: 5-8 - Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро қуввати вай месозад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад. Ӯ мисли бутта дар биёбон аст ва ҳеҷ неъматеро намебинад. Ӯ дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шурбунёди беодам сокин хоҳад шуд. Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

2: Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

Ишаъё 20:6 Ва сокини ин ҷазира дар он рӯз гӯяд: "Инак, интизории мо чунин аст, ки мо ба куҷо меравем, то ки аз подшоҳи Ашшур халос шавем; ва чӣ гуна мо раҳо шавем?"

Сокинони ҷазира ба раҳоӣ аз подшоҳи Ашшур ниёз доранд ва дар ҳайратанд, ки чӣ тавр гурехта метавонанд.

1. Умеди бепоён ба наҷот - Ишаъё 20:6

2. Дар замонҳои душвор қувват ёфтан - Ишаъё 20:6

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. Забур 37:39 - Аммо наҷоти одил аз ҷониби Худованд аст; Ӯ қуввати онҳо дар замони душворӣ аст.

Дар боби 21-уми китоби Ишаъё пешгӯӣ дар бораи суқути Бобил ва нобудшавии ояндаи халқҳои гуногун оварда шудааст. Он саҳнаи доварӣ ва нооромиҳои дар пешистодаро тасвир намуда, ҳокимияти Худоро бар ҳамаи халқҳо нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи лашкаре оғоз мешавад, ки мисли гирдбод аз биёбон пеш меравад. Пайғамбар даъват карда мешавад, ки бурҷи посбонӣ созад ва ба он чизе ки мебинад, бодиққат бошад. Ӯ шоҳиди фурӯпошии Бобил ва шикастани бутҳои он аст (Ишаъё 21:1-2).

Параграфи 2: Ишаъё хабари ғамангезеро, ки дар бораи Элам, салтанати қадимии Эрони имрӯза гирифтааст, тасвир мекунад. Ӯ ҳалокати онҳоро пешгӯй мекунад ва халқи худро даъват мекунад, ки барои наҷот ёфтан аз фалокат паноҳ ҷӯянд (Ишаъё 21:3–4).

Параграфи 3: Пешгӯй бо гузоришҳо дар бораи Дума, минтақаи дигар идома дорад, ки бо нигаронӣ дар бораи амнияти онҳо пурсон мешавад. Ишаъё бо паёме ҷавоб медиҳад, ки ҳам шаб ва ҳам саҳар вақти ғамгинӣ ва пас аз сабукӣ фаро хоҳад расид (Ишаъё 21:11-12).

Параграфи 4: Боб бо пешгӯиҳо дар бораи халқҳои Арабистон, Дума ва Кедар, ки дар давоми як сол ба харобиҳо дучор хоҳанд шуд, анҷом меёбад. Вақте ки Худо ҳукми Худро бар онҳо иҷро мекунад, ҷалоли онҳо пажмурда мешавад (Ишаъё 21:13-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту як Ишаъё ошкор мекунад
суқути Бобил ва доварии дарпешистода
бар миллатҳои гуногун.

Намоиши лашкари пешрав аз биёбон.
Фурӯпошии Бобил бо бутҳои шикаста.
Пешгӯии ҳалокати Элом.
Ташвиш аз амният дар Дума.
Пешгӯиҳо дар бораи Арабистон, Дума, Кедар.

Ин боб ҳокимияти Худоро бар тамоми халқҳо ва нақши Ӯро ҳамчун довар ва наҷотдиҳанда нишон медиҳад. Он ҳамчун огоҳӣ аз такя ба қудратҳои ҷаҳонӣ ё худоёни бардурӯғ барои амният ё шукуфоӣ хидмат мекунад. Он ҳамчунин таъкид мекунад, ки ҳеҷ миллате наметавонад аз доварии Худо гурезад, вақте ки аз Ӯ рӯй гардонанд ё бар қавми Ӯ зулм кунанд. Дар ниҳояти кор, он ба садоқати Худо дар иҷрои адолат ишора мекунад ва барои касоне, ки дар замони нооромӣ ба Ӯ паноҳ меҷӯянд, умед мебахшад.

Ишаъё 21:1 Бори биёбони баҳр. Чун гирдбодҳо дар ҷануб аз он мегузарад; Пас аз биёбон, аз замини даҳшатбор меояд.

Ишаъё 21:1 дар бораи бори вазнине сухан меравад, ки аз замини даҳшатбор дар биёбон меояд, мисли тундбод дар ҷануб.

1. "Бори биёбон: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор"

2. «Қувваи гирдбод: бартараф кардани мушкилот бо устуворӣ»

1. Ирмиё 23:19 - "Инак, тундбоди Худованд бо ғазаб берун меояд, ҳатто гирдоби сахт: он бар сари шарирон сахт хоҳад афтод".

2. Масалҳо 10:25 - "Чунон ки тундбод мегузарад, шарир дигар нест, аммо одилон таҳкурсии ҷовидонӣ аст".

Ишаъё 21:2 Ба ман рӯъёи даҳшатбор зоҳир шудааст; савдогари хиёнаткор хиёнат мекунад ва вайронкунанда ғорат мекунад. Ба боло бирав, эй Элом, эй Медиё, муҳосира кун; тамоми оҳу оҳҳои онро қатъ кардам.

Худо ба Ишаъё дар бораи рӯъёи даҳшатнок нақл мекунад ва ба Элом ва Мидия амр мекунад, ки муҳосира кунанд.

1. Ҳукми Худо: Оқибати хиёнат

2. Қувваи дуо: Бартараф кардани харобӣ ва ноумедӣ

1. Ишаъё 21:2

2. Ирмиё 29:11-13 "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиёне нарасонад, ният дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад. Он гоҳ шумо маро даъват карда, биёед. ва ба ман дуо гӯй, ва ман ба ту гӯш хоҳам дод: Ту Маро ҷустуҷӯ хоҳӣ кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ».

Ишаъё 21:3 Бинобар ин камари ман пур аз дард аст: дардҳо маро фаро гирифтаанд, мисли дарди зане, ки зоиш мезананд; Ман аз дидани он ғамгин шудам.

Ишаъё ҳангоми шунидан ва дидани ҳодисаи муайян дарди шадиди ҷисмонӣ ва эҳсосиро эҳсос мекунад.

1. Тасаллии Худо дар ранҷу азобҳои мо

2. Чӣ тавр бо вазъиятҳои душвор мубориза бурдан мумкин аст

1. Румиён 8:18-19 - "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ин замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост. ».

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ мебахшад, то мо тавони ононро тасаллӣ диҳем. ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, ба он тасаллӣе, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбад».

Ишаъё 21:4 Дилам танг шуд, ваҳм маро ба ваҳм овард: шаби хушнудии ман ба тарсу ҳарос табдил ёфт.

Дилам пур аз тарсу ваҳм аст; шаби фараҳбахши ман ба даҳшат табдил ёфтааст.

1: Ғалаба кардани тарс дар баробари душвориҳо

2: Дар миёни изтироб осоиш ва шодмонӣ ёфтан

1: Забур 34:4 - Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод.

2: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Ишаъё 21:5 Дастархон тайёр кунед, дар бурҷи дидбонӣ бедор шавед, бихӯред ва бинӯшед: бархезед, эй мирон, ва сипарро тадҳин кунед.

Ба мардум фармон дода шудааст, ки зиёфат тайёр кунанд, манораи посбонро тамошо кунанд ва барои тадҳин кардани сипарҳо бархезанд.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои номуайян

2. Қудрати ҷомеа

1. Забур 27:1-3 Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам? Вақте ки бадкорон ба ман ҳамла мекунанд, то бадани маро бихӯранд, рақибон ва душманони ман, онҳо, душманон ва душманони ман ҳастанд, ки пешпо мехӯранд ва меафтанд. Ҳарчанд сипоҳ бар ман ӯрду зад, Дилам натарсад; Ҳарчанд бар зидди ман ҷанг бархост, аммо ман итминон хоҳам дошт.

2. Забур 16:5-7 Худованд насибаи баргузидаи ман ва косаи ман аст; шумо насиби маро доред. Сатрхо дар чойхои дилкаш бар ман афтодаанд; Ман мероси зебое дорам. Худовандеро, ки ба ман насиҳат медиҳад, баракат медиҳам; дар шаб низ дилам маро насиҳат мекунад. Ман Худовандро ҳамеша пеши худ гузоштаам; зеро ки вай дар тарафи рости Ман аст, ман ба ларза нахоҳам рафт.

Ишаъё 21:6 Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфт: "Бирав, посбон таъин кун, то он чи мебинад, нақл кунад".

Ин порча фармони Худоро дар бораи таъин кардани посбонро тасвир мекунад, то он чиро, ки мебинад, эълон кунад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ҳушёр бошем

2: Муҳимияти ҳушёр будан

1: Эфсӯсиён 6:18 - Ҳамеша бо ҳама дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва бо тамоми сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон мунтазир бошед.

2: Марк 13:33-37 - Эҳтиёт бошед, бедор бошед ва дуо гӯед, зеро намедонед, ки вақт кай фаро мерасад.

Ишаъё 21:7 Ва ӯ аробаеро дид, ки бо чанд савора, як аробаи хар ва як аробаи шутур; ва ӯ бо ҷидду ҷаҳд гӯш дод:

Ишаъё-пайғамбар чаҳор аробаеро дид, ки саворонашон гуногун буданд ва ба онҳо диққати ҷиддӣ медод.

1. "Дидани ин имон аст: мо роҳнамоии Худоро дар ҳаёти худ чӣ гуна қабул мекунем"

2. "Дигар ба тафсилот: Қудрати мушоҳидакор будан"

1. Хуруҷ 13:17-22 - Роҳнамоии Худованд ба исроилиён дар биёбон.

2. Забур 46:10 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо ва мадади ҳозиразамон дар душвориҳост.

Ишаъё 21:8 Ва ӯ нидо дод: «Шер!

Нозири Худо ҳушдор медиҳад, то одамонро аз хатари дар пешистода огоҳ созад.

1. Худованд посбони мост: Дар хизмати Ӯ ҳушёр бошед

2. Худо моро даъват мекунад, ки дар муҳофизати худ устувор бошем

1. Ишаъё 21:8 - "Ва ӯ фарьёд зад: "Шер: оғоям, ман рӯзона бар бурҷи посбонӣ меистам, ва тамоми шабҳо дар паҳлӯи худ меистам:"

2. Забур 4:8 - "Дар осоиштагӣ мехонам ва хоҳам, зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар бехатарӣ сокин кун".

Ишаъё 21:9 Ва инак, як аробаи одамон бо чанд савора меояд. Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Бобил фурӯ ғалтид, афтод; ва тамоми пайкарҳои худоёни вайро ба замин пора-пора кард.

Худо эълон мекунад, ки Бобил фурӯ рафтааст ва бутҳои он несту нобуд шудаанд.

1. Беҳуда будани бутпарастӣ ва қудрати Худо

2. Яќин будани њукми Худо бар бадињо

1. Дониёл 5:30-31 - "Ҳамон шаб Белшасар, подшоҳи Бобилиён кушта шуд ва Дориюши Модӣ, дар синни шасту дусолагӣ салтанатро ба дасти худ гирифт".

2. Ирмиё 51:24-26 - «Ман ба Бобил ва ба ҳамаи сокинони он ҷо барои ҳар гуноҳе, ки дар Сион кардаанд, дар пеши назари ту ҷазо хоҳам дод», мегӯяд Худованд. «Ман душмани ту ҳастам, эй кӯҳи пурқувват, эй харобкунандаи тамоми замин, — мегӯяд Худованд. «Ман мушт бар ту мебардорам, то туро аз баландӣ ба замин ронам, Вақте ки ман тамом кунам, ту ҷуз як теппаи хароба чизе нахоҳӣ буд».

Ишаъё 21:10 Эй хирмани ман ва хирмани замини ман, он чиро, ки аз Худованди лашкарҳо, Худои Исроил шунидаам, ба шумо баён кардам.

Ин оят ваъдаи Ишаъё-пайғамбарро барои маълум кардани каломи Худованд ифода мекунад.

1. Қудрати Эълон: Эълон кардани Каломи Худованд

2. Итоат ва вафодорӣ: Зиндагӣ ба Каломи Худованд

1. Юҳанно 1:1-5 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

2. Румиён 10:13-15 Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ишаъё 21:11 Бори Думо. Ӯ маро аз Сеир мехонад, посбон, шаб чӣ? Подшоҳ, шаб чӣ?

Дар порча дар бораи посбоне сухан меравад, ки аз Сеир даъват шуда, дар бораи шаб хабар диҳад.

1. Даъвати посбон: ба Худо содиқона хизмат кардан дар замонҳои душвор

2. Ҷавоб додан ба даъвати Худо: Чӣ гуна имони мо дар замони торикӣ мустаҳкам мешавад

1. Ҳабаққуқ 2:1-4 - "Ман дар посгоҳи худ истода, худам дар деворҳо истодаам; Ман нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки ӯ ба ман чӣ мегӯяд ва ба ин шикоят чӣ ҷавоб медиҳам".

2. Забур 130:5-6 - "Ман интизори Худованд ҳастам, ҷонам мунтазир аст ва ба каломи Ӯ умед дорам; ҷонам бештар аз посбонони субҳ, бештар аз посбонони субҳ интизори Худованд аст".

Ишаъё 21:12 Посбон гуфт: «Субҳад ва шаб ҳам фаро мерасад; агар хоҳед, бипурсед: баргардед, биёед».

Посбон мардумро ба ҷустуҷӯи дониш ва фаҳмиш ташвиқ мекунад.

1. Ҷустуҷӯи дониш ва фаҳмиш дар зиндагӣ

2. Аҳамияти додани саволҳо

1. Масалҳо 2:3-5 - Бале, агар шумо барои фаҳмиш фарёд занед ва овози худро барои фаҳм баланд кунед, агар онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худо.

2. Яъқуб 1:5-7 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад. Аммо вақте ки шумо мепурсед, бояд бовар кунед ва шубҳа накунед, зеро касе, ки шак мекунад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол вазида ва партоб мекунад. Он шахс набояд интизори гирифтани чизе аз Худованд бошад.

Ишаъё 21:13 Боре бар души Арабистон. Дар ҷангали Арабистон маскан хоҳед гирифт, эй сайёҳони Деданим.

Ба гардани Арабистон бори гарон меафтад ва Деданим супориш медидад, ки дар чангалдои Арабистон манзил ёбанд.

1. Имон дар замонҳои душвор: Таҳлили Ишаъё 21:13

2. Дар биёбон қувват ёфтан: аҳамияти Ишаъё 21:13

1. Такрори Шариат 8:2-3 - Ба ёд оред, ки чӣ гуна Худованд Худои шумо дар ин чил сол дар тамоми биёбон шуморо роҳнамой кард, то шуморо фурӯтан созад ва бисанҷад, то бидонед, ки дар дилатон чӣ ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоя мекунед ё не .

3. Забур 23 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

Ишаъё 21:14 Сокинони замини Тема ба ташна об оварданд, ва гурезонро бо нони худ боздоштанд.

Мардуми Тема ба ниёзмандон бо пешниҳоди ғизо ва нӯшокӣ меҳмоннавозӣ мекарданд.

1. Қудрати меҳмондорӣ: ғамхорӣ ба дигарон дар ниёз

2. Дили шафқат: даст ба бегонагон

1. Луқо 10:25-37 (Масал дар бораи сомарии нек)

2. Ибриён 13:2 (Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед)

Ишаъё 21:15 Зеро ки онҳо аз шамшер, аз шамшери кашидашуда ва аз камони хамида ва аз сахтии ҷанг гурехтанд.

Одамон аз харобиҳои ҷанг, аз ҷумла шамшерҳо, шамшерҳои кашидашуда ва камонҳои хамида мегурезанд.

1. Арзиши ҷанг: Фаҳмидани нархи низоъ

2. Ҷустуҷӯи сулҳ дар замони ноором: Паноҳҷӯй аз ҷанг

1. Ишаъё 2:4 Онҳо шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба наворбардорӣ хоҳанд кард: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва дигар ҷангро нахоҳанд гирифт.

2. Яъқуб 4:1 Дар байни шумо чӣ боиси ҷанҷол мегардад ва чӣ боиси ҷанҷол мегардад? Оё ин нест, ки ҳавасҳои шумо дар дохили шумо ҷанг мекунанд?

Ишаъё 21:16 Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфт: «Дар давоми як сол, ба ҳасби солҳои муздур, ва тамоми ҷалоли Қедор нобуд хоҳад шуд;

Худованд эълон кардааст, ки дар давоми як сол ҷалоли Кедор нест хоҳад шуд.

1. Нокомии зиндагӣ: Чӣ тавр бо он чизе, ки мо дорем, зиндагӣ кунем

2. Арзиши имон: Боварӣ ба замони Худованд

1. Воиз 3:1–8

2. Румиён 8:28-39

Ишаъё 21:17 Ва бақияи шумораи камонварон, мардони тавонои банӣ-Қедар, кам хоҳад шуд, зеро ки Худованд Худои Исроил инро гуфтааст.

Шумораи ҷанговарони тавонои Қадор кам хоҳад шуд, зеро ки онро Худованд Худои Исроил гуфтааст.

1. "Каломи Худованд ниҳоӣ аст: кам кардани мардони тавонои Кедар"

2. "Худо дар ихтиёр аст: боқимондаи ҷанговарони Кедар"

1. 2 ба Қӯринтиён 1:20 - Зеро тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ Омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Боби 22 китоби Ишаъё ба пешгӯии доварӣ бар зидди Ерусалим ва роҳбарони он диққат медиҳад. Он мағрурӣ, беэътиноӣ ва эътимод надоштани онҳоро ба Худо нишон медиҳад, ки боиси суқути онҳо мегардад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи водии рӯъё оғоз мешавад, ки он ба Ерусалим дахл дорад. Ишаъё аз харобшавии дарпешистодаи шаҳр ва тавба накардани сокинони он мотам мехӯрад (Ишаъё 22:1-5).

Сархати 2: Пешгӯӣ ба амалҳо ва муносибатҳои сарварони Ерусалим муроҷиат мекунад. Он шавқмандии аз ҳад зиёди онҳо, беэътиноӣ ба аҳкоми Худо ва омода нашудан ба хатари дар пешистодаро танқид мекунад (Ишаъё 22:8-11).

Параграфи 3: Ишаъё ба Шебна, мансабдори фасодзада, ки дар қаср масъул аст, ишора мекунад. Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки ба ҷои Шебна Элёқим меояд, ки ба ӯ қудрат ва масъулият супорида мешавад (Ишаъё 22:15-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту дуюми Ишаъё ошкор мешавад
ҳукм бар сарварони Ерусалим
аз гурур ва бепарвоии худ.

Мотам барои харобшавии Ерусалим.
Танкиди шухӣ ва бепарвоии рохбарон.
Пешгӯиҳо дар бораи иваз кардани Шебна.

Ин боб ҳамчун огоҳӣ аз такаббурӣ, нафс ва саркашӣ аз фармонҳои Худо хидмат мекунад. Он оқибатҳоеро, ки аз таваккал кардан ба қудрати инсонӣ бармеояд, на ба Худо такя карданро фош мекунад. Илова бар ин, он ҳокимияти Худоро дар таъин кардани роҳбарон мувофиқи мақсадҳои Ӯ таъкид мекунад. Дар ниҳояти кор, он ба зарурати фурӯтанӣ, тавба ва вобастагӣ ба Худо ҳамчун сифатҳои муҳими ҳам барои афрод ва ҳам миллатҳо ишора мекунад.

Ишаъё 22:1 Бори водии рӯъё. Ҳоло ба ту чӣ шудааст, ки тамоман ба бомҳо баромадай?

Ин порча дар бораи шаҳри Ерусалим ва норозигии Худованд аз сокинони он барои беимонии онҳо сухан меравад.

1. Гуноҳи мағрурӣ: Таҳлили Ишаъё 22:1

2. Даъвати Худованд барои тавба: Омӯзиши Ишаъё 22:1

1. Луқо 18:10-14 - Масал дар бораи фарисӣ ва андозгир

2. Ишаъё 55:6-7 - Даъвати Худованд ба тавба ва марҳамат

Ишаъё 22:2 Ту, ки пур аз изтироб ҳастӣ, шаҳри пурғавғо, шаҳри шодмон; кушташудагони ту на аз шамшер кушта шудаанд, на дар ҷанг.

Шаҳри пур аз садо ва шодӣ тасвир шудааст, аммо сокинон дар ҷанг кушта нашудаанд.

1. Шодии ҳаёт дар шаҳри Худо

2. Дар замони нооромӣ шодӣ ёфтан

1. Забур 126:2 - Даҳони мо аз ханда, забони мо аз сурудҳои шодмонӣ пур шуд.

2. Румиён 15:13 - Худои умед, вақте ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

Ишаъё 22:3 Ҳама сарварони ту бо ҳам гурехтаанд, онҳоро камонварон бастаанд; ҳама он чи дар ту ёфт шудааст, бо ҳам бастаанд, ки аз дур гурехтаанд.

Хокимони шахр аз тарафи камонварон асир ва баста шудаанд.

1: Мо бояд дар имони худ ҳушёр бошем ва ба Худо барои муҳофизат ва раҳоӣ аз тарс ва хатар эътимод дошта бошем.

2: Аз душвориҳо ва мушкилоте, ки ҳаёт пешкаш мекунад, рӯҳафтода нашавед, балки рӯҳафтода нашавед, ки ба қувваи Худо такя кунед, то ба мо дар бартараф кардани онҳо кӯмак кунад.

1: Забур 46:1-2 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

2: Ибриён 13:6 Пас, мо бо итминон мегӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам. Одамони оддӣ бо ман чӣ кор карда метавонанд?

Ишаъё 22:4 Бинобар ин гуфтам: "Аз ман дур шав; Бо алам гиря мекунам, заҳмат кашед, то маро тасаллӣ надиҳад, аз ғанимати духтари халқам.

Ишаъё аз ҳалокати халқи худ таассуф мекунад ва ҳеҷ тасаллӣ наметалабад.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои душворӣ

2. Чаро бо одамони хуб корҳои бад рӯй медиҳанд?

1. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Ишаъё 22:5 Зеро он рӯзи изтироб ва поймолкунӣ ва ҳайрат аз ҷониби Худованд Худои лашкарҳо дар водии рӯъё аст, деворҳоро вайрон мекунад ва фарьёд ба сӯи кӯҳҳо.

Ин порча дар бораи рӯзи душворӣ, изтироб ва ошуфтагии азиме, ки худи Худо ба вуҷуд овардааст, нақл мекунад.

1: Дар вақти душворӣ аз Худо роҳнамоӣ ва қувват биҷӯед.

2: Ҳадафҳои Худоро фаҳмидан баъзан душвор аст, аммо мо бояд ба Ӯ имон ва эътимод дошта бошем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Ишаъё 22:6 Ва Элом сипарро бо аробаҳои одамон ва савораҳо бардошт, ва Кир сипарро кушод.

Дар порча дар бораи кашфи силоҳҳои ҷангии Элам ва Кир сухан меравад.

1. Худованд ҳамеша бо мост, то дар замони ҷанг моро муҳофизат кунад.

2. Худованд ба мо қувват ва далерӣ ато мекунад, то бо душманонамон рӯ ба рӯ шавем.

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Забур 28:7 - "Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба Ӯ таваккал мекунад, ва ман мадад меорам; дилам шод мешавад ва бо суруди худ ба Ӯ шукр мегӯям".

Ишаъё 22:7 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки водиҳои баргузидаи ту пур аз аробаҳо хоҳанд буд, ва саворон дар назди дарвоза саф кашида хоҳанд шуд.

Ин порча аз замоне сухан меронад, ки баргузидаи водиҳо аз аробаҳо пур мешаванд ва савораҳо дар назди дарвоза саф кашида мешаванд.

1: Худо дар назорат аст - Ишаъё 22:7 ба мо нишон медиҳад, ки Худо ҳама воқеаҳоро, ҳатто дар нооромтарин замонҳо назорат мекунад.

2: Худо муҳофизи мост - Ишаъё 22:7 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо муҳофизи мост ва дар баробари хатар амниятеро, ки ба мо лозим аст, таъмин хоҳад кард.

1: Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2: Забур 18:2 - Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

Ишаъё 22:8 Ва ӯ пӯшиши Яҳудоро кашф кард, ва ту дар он рӯз ба зиреҳи хонаи ҷангал назар кардӣ.

Худо қудрати Яҳудо ва зиреҳи хонаи ҷангалро ошкор кард.

1. Зиреҳи кофӣ: таваккал ба нерӯи Худо.

2. Мустахкам намудани асосхои мо: кувваи боварӣ.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қуввати ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Isaiah 22:9 Шумо инчунин раххои шаҳри Довудро дидаед, ки онҳо бисьёранд, ва шумо оби ҳавзи поёнро ҷамъ кардаед.

Шикастанҳои шаҳри Довуд зиёданд ва оби ҳавзи поёнӣ ҷамъ шудаанд.

1. Қувваи шаҳр: Чӣ гуна мушкилотро дар зиндагӣ бартараф кардан мумкин аст

2. Тобоварӣ ба Худо: таваккал ба ҳифзи ӯ

1. Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканда шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд; обҳои он ғуррон мешаванд ва ба изтироб меоянд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

Ишаъё 22:10 Ва шумо хонаҳои Ерусалимро шумор кардаед, ва хонаҳоро вайрон кардаед, то деворро мустаҳкам кунед.

Мардуми Ерусалим хонаҳоро вайрон карданд, то барои деворҳои шаҳр қалъаҳо созанд.

1. Муҳимияти хидмати содиқона ба Худо

2. Қувваи ваҳдат ва ҷомеа

1. 1 Петрус 4:10 - Вақте ки ҳар як ҳадя гирифтааст, онро истифода баред, то ба якдигар хизмат кунед, ҳамчун идоракунандагони хуби файзи гуногуни Худо.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб ованд, ресмони сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

Ишаъё 22:11 Шумо инчунин дар миёни ду девор барои оби ҳавзи кӯҳна чоҳе сохтед, аммо ба созандаи он нигоҳ накардаед, ва ба офаринандаи он кайҳо эҳтиром надоред.

Ин порча дар бораи беэҳтиромӣ нисбат ба созандагони ҳавз, ки чандин сол пеш сохта шуда буд, инъикос мекунад.

1. Эҳтироми меҳнати дигарон - Мо бояд ҳамеша меҳнати дигаронро эътироф ва эҳтиром кунем, ҳатто агар он солҳои зиёд пеш карда шуда бошад.

2. Эҳтиром ба осори Худо - Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки дастони Худоро дар ҳаёти худ гиромӣ кунем, хоҳ он чизест, ки мо офаридаем ё чизест, ки Ӯ тавассути мо кардааст.

1. Масалҳо 14:31 - Ҳар кӣ ба камбағал ситам кунад, Офаридгори худро таҳқир мекунад, аммо касе ки ба мискинон саховатманд аст, ӯро эҳтиром мекунад.

2. Воиз 7:1 - Номи нек аз атрафшони гаронбаҳо ва рӯзи марг аз рӯзи таваллуд беҳтар аст.

Ишаъё 22:12 Ва дар он рӯз Худованд Худои лашкарҳоро ба гиря ва мотам ва бемӯй ва палос пӯшидан даъват кард:

Худо ба вақти тавба ва ғам даъват мекунад.

1: Тавба кунед ва барои шифо ба Худо муроҷиат кунед.

2: Ғамгин ва гиря кун, аммо ноумед нашав, зеро Худо бо туст.

1: Ирмиё 29:11, "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам," мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад.

2: Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ишаъё 22:13 Ва инак, шодӣ ва шодмонӣ, куштани говҳо ва куштани гӯсфандон, гӯшт хӯрдан ва шароб нӯшидан; биёед бихӯрем ва бинӯшем; зеро ки фардо мемирем.

Ин порча дар бораи бефоидаии зиндагӣ сухан меронад ва мардумро водор мекунад, ки то ҳадди имкон аз зиндагии худ лаззат баранд.

1. Ҳар рӯзеро, ки гӯё охирини шумо бошад, зиндагӣ кунед.

2. Аз неъматҳои зиндагӣ шодӣ ҷӯед.

1. Воиз 3:1–8

2. Яъқуб 4:13–15

Ишаъё 22:14 Ва ба гӯшҳои ман аз ҷониби Худованди лашкарҳо ошкор шудааст: "Ба дурустӣ ки ин шарорат аз шумо пок нахоҳад шуд, то даме ки бимиред, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо".

Ин порча дар бораи оқибатҳои шарорат сухан меронад, ки он то марг пок нахоҳад шуд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, то боварӣ ҳосил кунем, ки гуноҳҳои мо барои наҷот додани мо монеъ нашаванд.

2: Ҳар як шахс бояд бо оқибатҳои гуноҳҳои худ рӯ ба рӯ шавад, то пок шавад.

1: Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2: 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ишаъё 22:15 Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Бирав, назди ин хазинадор, ҳатто ба Шабно, ки болои хона аст, бирав ва бигӯ:

Худованд Худои лашкарҳо ба Шебна, ки хазинадори хона буд, амр мекунад, ки ба ҷое биравад.

1. Шинохтани фармудаҳои Худо

2. Итоат ба фармудаҳои Худо

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Луқо 10:27 "Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худат дӯст бидор".

Ишаъё 22:16 Ту дар ин ҷо чӣ дорӣ? ва дар ин ҷо кистӣ, ки дар ин ҷо қабр кандаӣ, мисли касе ки ӯро дар баландӣ қабр меканад, ва барои худ дар санглох маскан муҳайё кардааст?

Ин порча дар бораи касест, ки дар санги баланд барои худ қабр ва манзил кандакорӣ кардааст.

1. Халқи Худо барои зиндагӣ бо хизмат ва қурбонӣ даъват карда шудааст

2. Зарурати фурӯтанӣ ва вобастагӣ ба Худо

1. Матто 16:24-25 - Баъд Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Isaiah 22:17: Инак, Худованд туро бо асорати азим хоҳад бурд, ва ҳатман туро фаро хоҳад гирифт.

Худованд касеро бо асорати азим мебарад ва онҳоро мепӯшонад.

1. Худованд сарнавишти мост

2. Қудрати бузурги Худо дар ҳаёти мо зоҳир мегардад

1. Айюб 42:2 Ман медонам, ки ту аз ӯҳдаи ҳама чиз қодирӣ мебарӣ, ва ҳеҷ нияти ту барбод намеравад

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Ишаъё 22:18 Ӯ ҳатман рӯй гардонда, туро мисли тӯб ба сарзамини калон мепартояд: дар он ҷо ту хоҳӣ мурд, ва аробаҳои ҷалоли ту дар он ҷо хиҷи хонаи оғои ту хоҳанд буд.

Худо халқи Худро ҷазо дода, онҳоро ба сарзамини бегона мепартояд, ки дар он ҷо мемиранд ва ҷалолашон шарманда хоҳад шуд.

1. Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, азоб мекунад

2. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ирмиё 15:1-2 Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: «Ҳатто агар Мусо ва Самуил дар пеши Ман истода бошанд ҳам, дили ман ба ин қавм намеафтад. Онҳоро аз ҳузури Ман дур кун ва раҳояшон кун!

2. Ҳизқиёл 18:30-32 Пас, эй банӣ-Исроил, Ман ҳар яки шуморо мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Ҳокими Ҳоким. Тавба кун! Аз ҳама гуноҳҳои худ рӯй гардон; он гоҳ гуноҳ шикасти шумо нахоҳад буд. Аз ҳама гуноҳҳои содиркардаатон халос шавед ва дили нав ва рӯҳи нав гиред. Чаро шумо хоҳед мурд, эй халқи Исроил?

Ишаъё 22:19 Ва ман туро аз макони ту дур хоҳам кард, ва ӯ туро аз аҳволат поён хоҳад дод.

Худо касеро аз қудрат ва қудрататаш дур мекунад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳама қудрат ва қудрат аз ҷониби Худост ва Ӯ ҳар вақт метавонад онро аз худ бигирад.

2: Мо набояд аз дастовардҳо ва мақоми худ аз ҳад зиёд фахр кунем, зеро Худо метавонад моро зуд фурӯтан созад.

1: Яъқуб 4:10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Забур 75:7 Аммо Худо ҳукм мекунад: Якеро паст мекунад, дигареро боло мебарад.

Ишаъё 22:20 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки бандаам Элёқим ибни Ҳилқиёро хоҳам хонд.

Дар ин порча Худо Элёқимро даъват мекунад, ки ба Ӯ хизмат кунад.

1. Даъвати Элиёқим: Худо барои кори худ интихоб шудааст

2. Хизмат ба Худо: Имтиёзи даъват шудан аз ҷониби Ӯ

1. Матто 20:25-28 - Исо таълим медиҳад, ки бузургтарини мо ғулом аст.

2. Ирмиё 1:4-5 - Даъвати Худо ба Ирмиё барои бандаи Ӯ шудан.

Ишаъё 22:21 Ва ман ӯро бо ҷомаи ту мепӯшонам, ва ӯро бо камарбанди ту мустаҳкам хоҳам кард, ва ҳукумати туро ба дасти ӯ хоҳам супурд, ва ӯ падари сокинони Ерусалим ва хонадони Яҳудо хоҳад шуд.

Худо нияти дорад, ки ба як пешвои Ерусалим ва Яҳудо қудрат диҳад, ки вай барои сокинон ҳамчун падар хизмат хоҳад кард.

1. Қудрати қудрати аз ҷониби Худо додашуда

2. Муҳаббати падаронаи Худо

1. Румиён 13:1-2 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ ҳокимияте ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст."

2. Эфсӯсиён 6:4 - "Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед".

Ишаъё 22:22 Ва калиди хонадони Довудро бар китфи ӯ хоҳам гузошт; Пас вай мекушояд, ва ҳеҷ кас намебандад; ва ӯ мебандад, ва ҳеҷ кас намекушояд.

Ин порча аз Ишаъё аҳамияти калиди хонаи Довудро бар китфи ӯ гузошта, таъкид мекунад ва нишон медиҳад, ки худи ӯ хонаро мекушояд ва мебандад ва ҳеҷ каси дигар ин корро карда наметавонад.

1. "Содиқати Худо: Калиди Довуд"

2. «Ҳокимияти Худо: супурдани калид ба Довуд».

1. Ваҳй 3:7-8 - «Ва ба фариштаи калисои Филаделфия бинавис: «Суханони муқаддаси ҳақиқӣ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеҷ кас намепӯшад, ки мебандад ва касе намекушояд».

2. Матто 16:19 - "Ман калидҳои Малакути Осмонро ба шумо хоҳам дод, ва он чи дар рӯи замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд, ва он чи дар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд".

Ишаъё 22:23 Ва ман ӯро мисли мех дар ҷои мӯътамад маҳкам хоҳам кард; ва ӯ тахти ҷалоли хонаи падари худ хоҳад буд.

Худо ваъда медиҳад, ки дар хонаи Худ барои халқи худ тахти пурҷалол месозад.

1. Тахти ҷалоли Худо: Нигоҳе ба Ишаъё 22:23

2. Баракати Арш: Чӣ тавр мо метавонем ваъдаҳои Худоро ба даст орем

1. Ишаъё 9:7 - Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ интиҳо нахоҳад буд, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то ки онро фармоиш диҳанд ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, ҳатто аз он вақт то абад. . Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

Ишаъё 22:24 Ва тамоми ҷалоли хонаи падараш, насл ва насл, ва ҳама зарфҳои камшумор, аз зарфҳои пиёла, то ҳама зарфҳои чӯҷаро бар ӯ меовезанд.

Ин порча дар бораи ҷалоли хонаи падар ба касе овехтани он сухан меравад ва он ҳама зарфҳоро аз пиёла то парчам дар бар мегирад.

1. Ҷалоли Худо - Чӣ тавр ба баракатҳои Ӯ

2. Баракати хидмат ба Худо - Чӣ тавр Ӯро эҳтиром кардан

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба Ӯ паноҳ мебарад.

2. Такрори Шариат 28:1-2 - Агар шумо ба Худованд Худои худ комилан итоат кунед ва тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо медиҳам, риоя кунед, Худованд Худои шумо шуморо аз тамоми халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт.

Ишаъё 22:25: «Дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, — мехе, ки дар ҷои мӯътамад маҳкам карда шудааст, канда канда, бурида афтад; ва боре ки бар он буд, бурида хоҳад шуд, зеро ки Худованд инро гуфтааст.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худованд бори вазнинро аз байн мебарад ва мушкилотро аз байн мебарад.

1: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ки моро аз бори гарони мо сабук кунад.

2: Вақте ки вақт фаро мерасад, Худованд душвориҳои моро бартараф мекунад.

1: Матто 11:28-30 - Ба назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи Ман осон аст ва бори Ман сабук аст.

2: Забур 55:22 - Бори худро ба Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба ларза афтанд.

Боби 23 китоби Ишаъё пешгӯӣ дар бораи шаҳри Тир, маркази машҳури тиҷоратии Финикияро дар бар мегирад. Он доварии Худоро нисбати Сӯр барои ғурур, сарват ва бадрафторӣ нисбати дигар халқҳо ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб бо нола дар бораи шаҳри Тир ва таназзули он оғоз мешавад. Ишаъё киштиҳоро аз Таршиш водор мекунад, ки дар посух ба хабари нобудшавии Сӯр гиря кунанд (Ишаъё 23:1-3).

Параграфи 2: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр Тир тавассути тиҷорат сарвати бузург ба даст овард ва таъсири худро ба минтақаҳои гуногуни соҳилӣ паҳн кард. Бо вуҷуди ин, Худо эълон мекунад, ки ба шукуфоии онҳо хотима мебахшад ва ғурури онҳоро фурӯ хоҳад овард (Ишаъё 23:4-14).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо даъвати бозгашти Тир ба сӯи Худо пас аз ҳафтод сол ба анҷом мерасад. Сарвати онҳо ба хизмати Худо бахшида мешавад, на барои манфиати шахсӣ ё бутпарастӣ (Ишаъё 23:15-18).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту сеюми Ишаъё ошкор мекунад
Доварии Худо бар Тири сарватманд
барои мағрурӣ ва бадрафторӣ нисбат ба дигарон.

Нола аз таназзули шаҳр.
Ба нашъунамои онхо хотима дода.
Ба тавба ва бахшидан ба Худо даъват кунед.

Ин боб ёдоварӣ мекунад, ки сарват ва қудрати дунё муваққатӣ аст ва дар сурати истифодаи масъулиятшиносӣ метавонад боиси такаббурӣ шавад. Он аҳамияти фурӯтанӣ, адолат ва муносибати одилонаро нисбат ба дигарон бар хилофи истисмори онҳо барои манфиати шахсӣ таъкид мекунад. Илова бар ин, он таъкид мекунад, ки шукуфоии ҳақиқӣ аз мувофиқ кардани худ бо ниятҳои Худо ба даст меояд, на аз паи шӯҳратпарастӣ. Дар ниҳоят, он ба имкони тавба ва барқароршавӣ ишора мекунад, ҳатто пас аз эҳёи доварии илоҳӣ, имкони афрод ё миллатҳо барои бозгашт ба сӯи Худо ва бахшидани захираҳои худ дар хидмат ба Ӯ.

Ишаъё 23:1 Бори Сӯр. Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш; зеро ки вай валангор шудааст, ба тавре ки хонае нест ва даромадан нест; аз замини Хиттим ба онҳо ошкор шудааст.

Шина хароб шудааст ва умеди барқароршавӣ нест.

1: Худо Худои адолат аст, ки бадкоронро ҳалок мекунад.

2: Бо вуҷуди хароб шудани Сӯр, Худо раҳм мекунад ва ба онҳое, ки ба сӯи Ӯ рӯй меоранд, умед мебахшад.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад.

2: Амос 9:8 - "Инак, Ман фармон медиҳам ва хонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо такон медиҳам, чунон ки касе бо ҷумбонидан, вале ҳеҷ санге ба замин нахоҳад афтод."

Ишаъё 23:2 Ором бошед, эй сокинони ҷазира; Ту, ки тоҷирони Сидӯн, ки аз баҳр убур мекунанд, пур кардай.

Сокинони ҷазира ташвиқ мешаванд, ки ором бошанд ва ба тоҷирони Зидон, ки ниёзҳои онҳоро таъмин кардаанд, такя кунанд.

1) Эҳтиёҷ ба Худо - Ишаъё 23:2

2) Ба садоқати дигарон такя кардан - Ишаъё 23:2

1) Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2) Забур 46:10 Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Ишаъё 23:3 Ва дар назди обҳои бузург тухми Сиҳор, яъне ҳосили дарё даромади вай аст; ва вай марди миллатҳост.

Тухми Сихор аз обҳои бузург ҷамъоварӣ карда мешавад ва даромаде, ки вай ба даст меорад, марҳалаи халқҳост.

1. Қудрати дарав: Чӣ тавр Худо ҳосили дарёро барои баракати халқҳо истифода мебарад

2. Баракати итоат: Подошҳои зиндагӣ мувофиқи нақшаи Худо

1. Воиз 11:1 - «Нони худро бар об парто, зеро пас аз чанд рӯз онро боз хоҳӣ ёфт».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Isaiah 23:4 Шарм бош, эй Сидӯн, зеро ки баҳр, ҳатто қуввати баҳр гуфта, гуфтааст: "Ман азоб намекашам, ва фарзандон намеоварам, ва ҷавононро тарбия намекунам, ва духтаронро тарбия намекунам".

Бахри Зидон гуфту гуяд, ки на зоидаву на тарбият чавонмардону бокира.

1. Қудрати Худо дар табиат: Чӣ тавр баҳр бо Сидон ҳарф мезанад

2. Ризи Худо: Чӣ гуна баҳр он чизеро, ки мо аз Ӯ мегирем, намедиҳад

1. Айюб 38:8-11 - Худо ба Айюб аз тӯфон дар бораи қудрати худ дар офариниш сухан мегӯяд

2. Забур 147:3 - Таъмини Худо барои мардумаш шифо ва қувват

Ишаъё 23:5 Чӣ тавре ки дар бораи Миср хабар дода мешавад, онҳо аз хабари Сӯр ончунон дарднок хоҳанд шуд.

Гузориши Тир боиси дарди сахт мегардад.

1. Фаҳмидани дарди хабари бад

2. Истифодаи дард барои ҳавасманд кардани тағйироти мусбӣ

Иқтибосҳо:

1. Марсияҳо 3: 1-3 "Ман касе ҳастам, ки бо асои ғазаби Худ мусибатро дидаам; Ӯ маро меронд ва маро дар торикӣ роҳ дод, на рӯшной; Албатта, Ӯ дасти Худро ба муқобили ман борҳо ва борҳо дар тамоми ҷаҳон гардондааст. рӯз.Гӯшту пӯстамро нобуд кард, Устутонамро шикаст, Маро муҳосира карда, бо алам ва алам иҳота кард.

2. Воиз 7:3 "Ғам аз ханда беҳтар аст, зеро вақте ки чеҳра ғамгин аст, дил метавонад шод бошад".

Ишаъё 23:6 Ба Таршиш гузаред; гиря кунед, эй сокинони ҷазира!

Ин порча дар бораи ба мотам даъват кардани мардуми Таршиш сухан меравад.

1: Мо ҳама бо ғаму андӯҳ дучор мешавем, аммо Худо бо мо аст, ҳатто дар мотами мо (Забур 33:18).

2: Ҳарчанд эҳсос мешавад, ки ғаму андӯҳ моро фурӯ мебарад, қудрати Худо боз ҳам бузургтар аст ва Ӯ метавонад моро аз ғаму андӯҳ раҳо кунад (Забур 45:1).

1: Забур 34:18 "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад".

2: Забур 46:1 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори доимист».

Ишаъё 23:7 Оё ин шаҳри шоди шумост, ки қадимиаш аз айёми қадим аст? Пойҳои худаш ӯро барои иқомат кардан дур хоҳанд бурд.

Хурсандии шаҳри Тир кӯтоҳмуддат аст, зеро он ба зудӣ ба бадарга маҷбур мешавад.

1. Худо дар ниҳояти кор аст ва метавонад ҳатто шаҳрҳои пуриқтидортаринро фурӯ барад.

2. Шодии мо набояд дар дороии мо бошад, балки дар ваъда ва қудрати Худо бошад.

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо муваффақ шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад".

Ишаъё 23:8 Кӣ ин маслиҳатро бар зидди Сӯр, шаҳри тоҷдор, ки тоҷиронаш ҳокиманд, ва тоҷирони онҳо шарафи рӯи заминанд?

Худо мепурсад, ки кӣ бар зидди шаҳри сарватманд ва пурқудрати Тир машварат кардааст.

1. Худованд ситамро нодида намегирад ва ҳамеша барои ситамкорон адолат талаб мекунад.

2. Сарват ва қудрат моро аз доварии Худо ҳифз намекунад.

1. Яъқуб 2:1-13 - Ба сарватмандон рӯйбинӣ надиҳед ё ба камбағалон рӯйбинӣ накунед.

2. Ҳизқиёл 26:1-21 - Доварии Худо бар зидди Сӯр ва нобудшавии он.

Ишаъё 23:9 Худованди лашкарҳо ният кардааст, ки ғурури ҳар ҷалолро доғдор созад, ва ҳамаи ҷалолҳои рӯи заминро таҳқир кунад.

Худованд тасмим гирифтааст, ки мағруронро фурӯтан созад ва мӯҳтарами рӯи заминро фурӯ барад.

1: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2: Баракатҳои фурӯтанӣ

1: Яъқуб 4: 6-10 "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад."

2: Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Ишаъё 23:10 Аз замини худ мисли дарё бигзар, эй духтари Таршиш: дигар қувват нест.

Замини Таршиш заиф ва харобазор аст ва мардумаш даъват шудаанд, ки аз он мисли дарё гузаранд.

1. Муҳаббати устувори Худо: Умеди Таршиш

2. Қувваи заъф: Мулоҳиза дар бораи Таршиш

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 23:11 Ӯ дасти худро бар баҳр дароз кард, салтанатҳоро ба ларза андохт: Худованд бар зидди шаҳри савдогар амр додааст, ки қалъаҳои онро вайрон кунад.

Худованд амр медиҳад, ки қалъаҳои шаҳри савдогаронро вайрон кунад.

1: Худо ба мо амр медиҳад, ки қалъаҳои гуноҳро дар ҳаёти худ вайрон кунем.

2: Дар итоат ба Худованд, мо бояд қалъаҳои ноинсофиро вайрон кунем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2:1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Ишаъё 23:12 Ва гуфт: «Дигар шод нашав, эй бокираи мазлум, духтари Сидӯн! дар он ҷо шумо низ ором нахоҳед дошт.

Ба духтари мазлуми Зидон пешгӯӣ карда мешавад, ки вай ба Читтим биравад, ки дар он ҷо истироҳат намекунад.

1. Муборизаҳои имон: пайдо кардани оромӣ дар ҷаҳони ноором

2. Умед дар миёни зулм: Паём аз Ишаъё 23:12

1. Матто 11:28-30 Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Забур 61:5-6 Зеро ки Худои якто, эй ҷони ман, хомӯш бош, зеро умеди ман аз Ӯст. Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман, қалъаи ман аст; Ман намеларзонам.

Ишаъё 23:13 Инак, замини калдониён; ин қавм набуд, то даме ки ашшуриён онро барои сокинони биёбон бунёд накунанд; манораҳои онро барпо карданд, қасрҳои онро барпо карданд; ва онро ба харобазор оварданд.

Ин порча аз Ишаъё 23:13 дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр мардуми Ашшур замини Калдониёнро бунёд карда, манораҳо ва қасрҳо сохтанд, вале баъд онро хароб карданд.

1. Эътироф кардани ҳукмронии Худо дар баробари ғарази инсон

2. Гузаштани дастовардҳои инсон

1. Ирмиё 51:58 - "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Деворҳои васеи Бобил комилан шикаста хоҳанд шуд, ва дарвозаҳои баландии он дар оташ месӯзонида хоҳанд шуд; ва мардум бар абас меҳнат хоҳанд кард, ва қавм дар оташ, ва хаста хоҳанд шуд».

2. Забур 127:1 - «Агар Худованд хонаро бино кунад, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас».

Isaiah 23:14: Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш, зеро ки қуввати шумо хароб шудааст.

Киштихои Таршиш суст шудаанд ва бояд мотам гиранд.

1. Қувваи Худо бепоён аст - Ишаъё 40:28-31

2. Дар душвориҳо қувват ёфтан - Ишаъё 41:10

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

Ишаъё 23:15 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр, мувофиқи айёми як подшоҳ, ҳафтод сол фаромӯш хоҳад шуд; пас аз анҷоми ҳафтод сол, Тир ҳамчун фоҳиша суруд хоҳад хонд.

Тир 70 сол фаромӯш мешавад, аммо пас аз он вақт боз фоҳиша месарояд.

1. Нақот ва барқарорсозии Худо - Нигоҳе ба сафари Сӯр аз тавба ва барқароршавӣ.

2. Садоқати Худо - Мумкин аст, ки Худо чӣ гуна содиқ аст, то ваъдаҳояшро иҷро кунад, ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст.

1. Ишаъё 23:15

2. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ишаъё 23:16 Барфа ба даст гирифта, шаҳрро давр зан, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; оханги ширин соз, суруди бисьёр бихон, то ба ёди ту расад.

Худо ба фоҳиша амр мекунад, ки барф ба даст гирад ва сурудҳои зиёде бихонад, то ки дар хотир нигоҳ дошта шавад.

1: Худо ҳамеша омода аст, ки моро бибахшад ва баргардонад, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ шудаем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳем, ҳатто вақте ки дигарон моро фаромӯш кардаанд, зеро Худо моро фаромӯш накардааст.

1: Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

2: Забур 139:17-18 - Худо ҳама чизро дар бораи мо медонад ва мефаҳмад.

Ишаъё 23:17 Ва баъд аз анҷоми ҳафтод сол чунин хоҳад шуд, ки Худованд Сӯрро дидан хоҳад кард, ва вай ба музди худ бармегардад, ва бо тамоми салтанатҳои ҷаҳон дар рӯи замин зино хоҳад кард.

Худованд пас аз 70 сол ба Тир ташриф меорад ва Тир ба дигар миллатҳои ҷаҳон байъат хоҳад кард.

1. Вафодории Худо: Имтиҳони Ишаъё 23:17

2. Муҳимияти вафодорӣ: Масали Тир

1. Ишаъё 46:10 - Ҳадафи ман устувор хоҳад буд ва ман ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2. Воиз 3:17 - Ман дар дили худ гуфтам, ки Худо одилон ва бадкоронро доварӣ хоҳад кард, зеро барои ҳар як мақсад ва ҳар кор вақт ҳаст.

Ишаъё 23:18 Ва тиҷорататаш ва музднокаш барои Худованд муқаддас хоҳад буд; зеро ки моли вай барои сокинон ба ҳузури Худованд хоҳад буд, то бихӯранд, ва либоси пойдор.

Ин порча таъкид мекунад, ки халқи Худованд бояд захираҳои худро барои ғамхорӣ ба эҳтиёҷмандон истифода барад ва ба Худованд қудсият биёрад.

1. Ғамхорӣ дар бораи ниёзмандон: Масъулияти халқи Худованд

2. Истифодаи захираҳо барои овардани қудсият ба Худованд

1. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар касе аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм шавед ва сер шавед, аммо ба эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо ҳеҷ коре накунад, ин чӣ фоида дорад?"

2. Эфсӯсиён 4:28 - "Ҳар кӣ дуздӣ мекард, дигар набояд дуздӣ кунад, балки бояд кор кунад ва бо дасти худ кори фоиданок кунад, то чизе дошта бошад, ки бо ниёзмандон мубодила кунад."

Боби 24-уми китоби Ишаъё пешгӯии доварӣ ва харобиро дар тамоми замин аз сабаби исёнаш бар Худо пешкаш мекунад. Он фалокати умумибашариро тасвир мекунад, ки ба хамаи одамон, сарфи назар аз вазъи ичтимой ва макони онхо, таъсир мерасонад.

Сархати 1: Боб бо эъломияе оғоз мешавад, ки Худованд заминро хароб хоҳад кард ва онро ба як замини харобазор табдил медиҳад. Доварӣ ҳам ба замин ва ҳам ба сокинони он таъсир хоҳад кард (Ишаъё 24:1-3).

Параграфи 2: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр ин доварӣ ба ҷанбаҳои гуногуни ҷомеа, аз ҷумла коҳинон, одамон, ҳокимон, тоҷирон ва мардуми оддӣ таъсир мерасонад. Ҷои шодӣ ва шодӣ бо мотам ва ноумедӣ иваз карда мешавад (Ишаъё 24:4-13).

Сархати 3: Пешгӯӣ таъкид мекунад, ки ин доварӣ натиҷаи исёни инсоният бар зидди қонунҳои Худост. Он такаббурӣ ва беэҳтиромӣ нисбати Ӯро нишон медиҳад (Ишаъё 24:5–6).

Сархати 4: Бо вуҷуди харобиҳо, Ишаъё изҳор мекунад, ки барои касоне, ки ба Худо содиқ мемонанд, умед ҳаст. Ӯ дар кишварҳои дур Худоро ҳамду сано эълон мекунад, зеро бақияи одил ҳокимияти Ӯро эътироф мекунад (Ишаъё 24:14-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту чоруми Ишаъё ошкор мешавад
доварии умумиҷаҳонӣ дар бораи инсонияти саркаш
ки боиси харобӣ ва ноумедӣ мегардад.

Эълон кардани харобии рӯи замин.
Таъсир ба гурӯҳҳои гуногуни ҷомеа.
Оқибати исён бар зидди Худо.
Умед ба бақияи одил.

Ин боб ҳамчун огоҳӣ дар бораи оқибатҳои рӯйгардонӣ аз роҳҳои Худо ва пайравӣ аз худпарастӣ хизмат мекунад. Он манзараи доварии умумибашариро тасвир мекунад, ки дар он дастовардҳои инсонӣ аз байн мераванд ва хусусияти муваққатии ҷустуҷӯҳои ҷаҳониро таъкид мекунад. Бо вуҷуди ин, он инчунин ба онҳое, ки дар байни бесарусомонӣ ба Худо содиқ мемонанд, умед мебахшад, ки ҳатто дар замони шӯришҳои бузург, имкони ҳамду сано ва эътирофи ҳокимияти Ӯ вуҷуд дорад. Дар ниҳоят, он ба аҳамияти зиндагӣ дар мувофиқат бо принсипҳои Худо ишора мекунад, на ба хоҳишҳои худхоҳона ва васвасаҳои дунявӣ.

Ишаъё 24:1 Инак, Худованд заминро холӣ мекунад, ва онро хароб мекунад, ва чаппа месозад, ва сокинони онро пароканда мекунад.

Худованд заминро бесамар ва чаппагардон мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

1. Худованд назорат мекунад: ба ҳокимияти Ӯ эътимод дорад

2. Ҳукми Худо: Фаҳмидани адолати Ӯ

1. Ирмиё 4:23-28 - Ҳалокати замин аз ғазаби Худованд

2. Ваҳй 6:14-17 - Даҳшати доварии Худованд дар рӯи замин

Ишаъё 24:2 Ва чӣ тавре ки дар бораи қавм бошад, бо коҳин низ ҳамин тавр хоҳад шуд; чунон ки бо ғулом, ончунон бо оғои худ; чӣ тавре ки бо каниз, бо маъшуқааш; чун бо харидор, бо фурӯшанда њамин тавр; чунон ки бо карздиханда, бо карзгиранда; чунон ки бо рибогир, инчунин бо рибо ба ӯ.

Ин оят дар Ишаъё дар бораи муносибати баробар бо одамон сухан меравад, хоҳ хоҷа, ғулом, харидор, фурӯшанда, қарздиҳанда, қарзгир ва ё онҳое, ки ба рибо машғуланд.

1. «Баробарии ҳама дар назди Худо»

2. «Қувваи муттаҳидкунандаи ишқ»

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2. Яъқуб 2:8-9 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед, ёри худро мисли худ дӯст доред, кори хуб мекунед. Аммо агар рӯйбинӣ кунед, гуноҳ мекунед ва аз рӯи шариат ҳамчун вайронкорон маҳкум мешавед.

Ишаъё 24:3 Замин тамоман холӣ ва тамоман хароб хоҳад шуд, зеро ки Худованд ин каломро гуфтааст.

Замин аз рӯи каломи Худованд хароб хоҳад шуд.

1. Дар итоаткорӣ ба Каломи Худо зиндагӣ кардан

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Амос 3:7 - Албатта Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, балки сирри Худро ба бандагони Худ, яъне анбиё ошкор мекунад.

2. Ирмиё 18:7-10 - Дар кадом лаҳза ман дар бораи халқе ва дар бораи салтанате сухан ронам, то онро канда, барҳам хӯрам ва хароб кунам; 8 Агар он халқе, ки ман бар онҳо гуфтам, аз бадии онҳо рӯй гардонад, ман аз бадие, ки ба онҳо кардан мехостам, тавба хоҳам кард. 9 Ва дар кадом лаҳза дар бораи халқе ва дар бораи салтанате сухан ронам, то онро бино созам ва шинонам; 10 Агар дар назари ман бадӣ кунад ва ба овози ман итоат накунад, ман аз некие, ки гуфтам, ба онҳо нафъ мерасонам, тавба хоҳам кард.

Isaiah 24:4 Замин мотам мегирад ва пажмурда мешавад, ҷаҳон суст мешавад ва пажмурда мешавад, одамони мағрур дар рӯи замин заиф мешаванд.

Замин аз такаббури мардум ба танг омадааст.

1: Худо фурӯтаниро мехоҳад, на ғурур.

2: Мо метавонем оромӣ ва шодмонӣ пайдо кунем, вақте ки мо ба ҷои иродаи худамон иродаи Худоро ҷӯем.

1: Яъқуб 4: 6-10 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанҳо марҳамат мекунад.

2: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худпарастӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

Ишаъё 24:5 Замин низ зери дасти сокинони он палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, ҳукмро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро вайрон карданд.

Замин аз сабаби он ки сокинонаш қонунҳоро вайрон мекунанд ва аҳди ҷовидонаро вайрон мекунанд, палид шудааст.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Дарс гирифтан аз таҷовузҳои сокинони замин.

2. Аҳди ҷовидонаи Худо: Даъват ба вафодорӣ.

1. Такрори Шариат 28: 15-20, "Вале чунин хоҳад шуд, ки агар ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ; ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид: дар шаҳр лаънат хоҳӣ шуд, ва дар саҳро лаънат хоҳӣ шуд».

2. Ғалотиён 6:7-8, "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад; зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Ишаъё 24:6 Бинобар ин лаънат заминро фурӯ бурдааст, ва сокинони он хароб шудаанд; бинобар ин, сокинони замин сӯхтаанд, ва одамони кам мондаанд.

Лаънати гуноҳ боиси ҳалокат ва ноумедӣ дар рӯи замин гардида, шумораи ками одамон боқӣ мондааст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Зиндагӣ бо лаънат

2. Ҳангоми аз байн рафтани ҳама чиз боқӣ мемонад: Бақияи содиқи Худо

1. Румиён 8:19-22 - Офариниш дар зери вазнинии гуноҳ оҳу нола мекунад ва интизори кафоратро интизор аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:22 - Марг ба воситаи гуноҳ омад, аммо ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳ меояд

Ишаъё 24:7 Майи нав мотам мекашад, ток мерезад, ҳама дилҳои шодмон оҳ мекашанд.

Майи нав мотам дорад, ток пажмурда мешавад ва ҳама шодмонон оҳ мекашанд.

1. Шодмонӣ дар миёни мотам

2. Бо вуҷуди вазъиятҳои душвор дар Худованд шодӣ кардан

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Забур 30:5 - Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.

Isaiah 24:8 Шоди лавҳаҳо қатъ мешавад, садои шодмонон хотима меёбад, шодии арфа хомӯш мешавад.

Шодии мусиқӣ дигар нест.

1. Шодии мусиқӣ: Ба ёд овардани вақтҳои хуб ва дарёфти шодӣ дар шароити зиндагӣ

2. Мусиқӣ ҳамчун забони рӯҳ: Пайвастшавӣ ба қалби Худо

1. Воиз 3:4 Вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан.

2. Забур 150:3-5 Ӯро бо садои карнай ҳамду сано хонед; Ӯро бо забур ва арфа ҳамду сано гӯед. Ӯро бо тон ва рақс ҳамду сано кунед; бо асбобу узвхои тордор таърифу тавсиф кунанд. Ӯро бар санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед; Ӯро бар санҷҳои баланд садо диҳед.

Ишаъё 24:9 Онҳо майро бо суруд нахоҳанд нӯшид; нӯшокии сахт барои онҳое, ки онро менӯшанд, талх хоҳад буд.

Мардум дигар дар нӯшидани шароб иштирок нахоҳанд кард ва ба ҷои он, нӯшокии сахт як таҷрибаи талх хоҳад буд.

1. Ҳаёти бе шодӣ: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 24:9

2. Таъми талхи нӯшокиҳои сахт: Бо вуҷуди мушкилот дар зиндагӣ шодӣ пайдо кардан

1. Забур 103:15: Ва шароб барои шод кардани дили одам, равған барои дурахшон кардани чеҳра ва нон барои мустаҳкам кардани дили одам.

2. Румиён 14:17: Зеро ки Малакути Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки аз адолат, осоиштагӣ ва шодӣ дар Рӯҳулқудс аст.

Ишаъё 24:10 Шаҳри ошӯб хароб шудааст: ҳар хона баста аст, то касе ба он дохил нашавад.

Шаҳр комилан баста шудааст, ки касе вориди он нест.

1. Қудрати ризқу рӯзии Худо

2. Вафодории Худо дар замони бӯҳрон

1. Такрори Шариат 28:12 - Худованд ганҷинаи неки Худро, яъне осмонро барои ту мекушояд, то ба замини ту дар мавсими худ борон диҳад ва тамоми кори дасти ту баракат диҳад; ва ту ба халқҳои бисьёр қарз хоҳӣ дод, ва ту қарз намедиҳад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ишаъё 24:11 Дар кӯчаҳо фарьёди шароб баланд мешавад; тамоми шодӣ тира шуд, шукухи замин рафт.

Шодии заминро аз байн бурданд, танҳо андӯҳу навмедӣ боқӣ мондааст.

1: Худо медиҳад ва Худо мегирад - Воиз 3:1-8

2: Аз даст додани шодӣ - Яъқуб 1:2-4

1: Марсияҳо 5:15-16

2: Ишаъё 61:3

Ишаъё 24:12 Дар шаҳр харобазор мондааст, ва дарвоза хароб шудааст.

Гузаришро мухтасар кунед: Дар шаҳр харобӣ онро хароб кардааст ва дарвозаҳо шикастаанд.

1. Ғазаби Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Барқароркунӣ ва кафорат пас аз озмоиш

1. Ирмиё 51:30 32

2. Сафанё 3:8 13

Ишаъё 24:13 Вақте ки он дар миёни замин дар миёни мардум чунин хоҳад буд, мисли ларзиши дарахти зайтун ва мисли ангури гандум, ки ангур ба охир мерасад, хоҳад буд.

Ин порча дар бораи замони ҷунбиш ва ҷамъоварии ҳосил дар миёни замин сухан меронад.

1. Тасаллии ҳузури Худо дар замони ҷунбиш

2. Чӣ тавр фоидаи ҳосили Худоро гирифтан мумкин аст

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, агар замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд».

2. Матто 6:25-32 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест. , ва бадан бештар аз либос аст? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед?...».

Ишаъё 24:14 Онҳо овози худро баланд хоҳанд кард, барои бузургии Худованд суруд хоҳанд гуфт, аз баҳр фарьёд хоҳанд зад.

Одамон овози худро баланд хоҳанд кард, то Худовандро аз баҳр ҳамду сано гӯянд.

1. Аз умқи қалби мо ҳамду санои Худованд

2. Бо баланд кардани садои мо барои ситоиши Ҷазрати Худованд

1. Забур 98:4-7 - Садои шодӣ ба Худованд, эй тамоми рӯи замин; ба суруди шодмонӣ баромад кунед ва ситоиш кунед! Ҳамду сано хонед Худовандро бо

лира, бо наво ва наво! Бо карнайҳо ва садои сур ба ҳузури Подшоҳ, Худовандо! Бигзор баҳр ғуррон кунад, ва ҳар он чизе ки онро пур мекунад; ҷаҳон ва касоне, ки дар он сокинон!

2. Румиён 15:9-12 - ва то ки халқҳо Худоро барои марҳаматаш ҳамду сано гӯянд. Чунон ки навишта шудааст: "Бинобар ин Ман Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт, ва ба исми Ту тараннум хоҳам дод". Ва боз гуфта мешавад: «Эй халқҳо, бо қавми Ӯ шодӣ кунед». Ва боз: Худовандро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи халқҳо, ва бигзор ҳамаи халқҳо Ӯро ҳамду сано гӯянд. Ва боз Ишаъё мегӯяд: «Решаи Йисой хоҳад омад, ҳатто Он касе ки барои ҳукмронии ғайрияҳудиён бархостааст; халқҳо ба Ӯ умед мебанданд.

Ишаъё 24:15 Пас, шумо Худовандро дар оташ ҳамду сано гӯед, ҳатто исми Худованд Худои Исроилро дар ҷазираҳои баҳр.

Худованд бояд дар миёни оташҳо, алалхусус дар ҷазираҳои баҳр ҷалол ёбад.

1: Ҳангоме ки ҳаёт дар оташ аст, ба Худо муроҷиат кунед, то ҳидоят ва қувват бигиред.

2: Дар миёни душворӣ Худоро тасбеҳ гӯй ва ситоиш кун.

1: Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

2: Забур 95:1-2 - Биёед, барои шодӣ барои Худованд суруд хонем; биёед бо овози баланд ба санги наҷоти худ фарёд занем. Бо шукрона пеши ӯ биёем ва бо суруду наво васф кунем.

Ишаъё 24:16 Мо аз канори замин сурудҳоро шунидаем, ҳатто ҷалоли одилонро. Аммо ман гуфтам: "Лавҳари ман, лоғарии ман, вой бар ҳоли ман"! тоҷирони хиёнаткор хиёнат карданд; Оре, тоҷирони хиёнаткор хеле хиёнат карданд.

Сурудхои шухрат аз дуртарин гушаи замин шунида мешаванд, аммо нотик аз лоики худашон аз точирони хиёнаткор, ки хиёнаткорона рафтор кардаанд, таассуф мекунад.

1. Хиёнати гуноҳ

2. Қувваи нола

1. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ишаъё 24:17 Тарс ва чоҳ ва дом бар ту, эй сокини замин.

Тарс ва хатар ба сари ҳамаи сокинони замин меояд.

1. Огоҳии Худо ба мо - Муҳимияти гӯш кардани огоҳиҳои ӯ

2. Натарс! - Имон ва ташвиқ аз ҷониби Худо

1. Луқо 12:4-7 - Таълимоти Исо дар бораи натарс

2. 2 Тимотиюс 1:7 - Қудрати Худо, ки ба мо далерӣ ва қувват мебахшад

Ишаъё 24:18 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз садои ваҳшат мегурезад, ба чоҳ меафтад; ва ҳар кӣ аз миёни чоҳ мебарояд, ба дом афтода хоҳад шуд, зеро ки тирезаҳо аз боло кушодаанд, ва пояҳои замин ба ларза меоянд.

Одамоне, ки аз тарси хатар мегурезанд, ба чоҳ меафтанд ва онҳое, ки аз чоҳ мебароянд, ба дом афтода, чун осмон кушода ва пояҳои замин меларзанд.

1. Раҳмат ва лутфи Худо дар замонҳои сахт

2. Вафодорӣ ва қудрати Худо дар замонҳои душвор

1. Забур 91:14-16 - "Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро таслим хоҳам дод; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод. : Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд, варо наҷот хоҳам дод, ва ӯро иззат хоҳам дод; Ӯро бо умри дароз сер хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод».

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Ишаъё 24:19 Замин комилан вайрон шуд, замин пок шуд, замин аз ҳад зиёд ҷунбид.

Замин дар ҳолати харобӣ ва ларзиш аст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: ҳукми Худо ва масъулияти мо

2. Умеди наҷот: Муҳаббати Худо ва барқарорсозии мо

1. Румиён 8:18-22 - Ҷалоли офариниши нав

2. Ишаъё 65:17-25 - Ваъдаи осмони нав ва замини нав

Ишаъё 24:20 Замин мисли майзада ба он сӯ чарх мезанад, ва мисли кӯза барҳам хоҳад рафт; Ва гуноҳаш бар он сангин аст. ва он фурӯ хоҳад рафт, ва барнамехезад.

Замин барои гуноҳ ҷазо дода мешавад ва аз нав эҳё нахоҳад шуд.

1: Гуноҳҳои мо оқибат дорад ва Худо моро барои онҳо ҷазо хоҳад дод.

2: Интихобҳое, ки мо ҳоло мекунем, ҷовидонии моро муайян мекунанд.

1: Ҳизқиёл 18:20-23 Рӯҳе, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

2: Яъқуб 2:10-11 Зеро, ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта иҷро накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст. Зеро Он ки гуфта буд: "Зино

накун" низ гуфтааст: "Қатл накун". Агар шумо зино накунед, балки одамкушӣ кунед, вайронкунандаи шариат шудаед.

Ишаъё 24:21 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки Худованд лашкари афлоконро, ки дар боло ҳастанд, ва подшоҳони замин бар замин ҷазо хоҳад дод.

Худованд ҳокимони дунёро рӯзи қиёмат ҷазо медиҳад.

1. Омода бош: Рӯзи қиёмат фаро мерасад

2. Кӣ ба ғазаби Худо дучор мешавад?

1. Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

2. Ваҳй 20:11-15 - Доварии ниҳоии мурдагон

Ишаъё 24:22 Ва онҳо ҷамъ хоҳанд шуд, чунон ки бандиён дар чоҳ ҷамъ мешаванд, ва дар зиндон маҳкам хоҳанд шуд, ва пас аз рӯзҳои зиёд онҳоро дидан хоҳанд кард.

Дар порча дар бораи одамоне сухан меравад, ки онҳо ҷамъ мешаванд ва дар зиндон баста мешаванд, танҳо пас аз чанд рӯз боздид карда мешаванд.

1. Зарурати сабр дар замони душворӣ

2. Дар замонҳои душвор дар Худованд қувват пайдо кардан

1. Румиён 5:3-4 - На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

2. Забур 31:24 - Қавӣ бошед, ва дили шумо далер бошад, эй ҳамаи онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд!

Ишаъё 24:23: Вақте ки Худованди лашкарҳо дар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим ва дар пеши гузаштагони Худ ба таври ҷалол подшоҳӣ хоҳад кард, моҳ хиҷил хоҳад шуд, ва офтоб хиҷил хоҳад шуд.

Худованд дар Сион ва Ерусалим ҷалол подшоҳӣ хоҳад кард.

1: Ҷалоли Худо ҳукмронӣ хоҳад кард - Бифаҳмед, ки ҷалоли Худо дар Сион ва Ерусалим чӣ гуна дида мешавад.

2: Ҳукмронии ниҳоӣ - Муайян кардани он, ки чаро Худо ҳокими ниҳоӣ аст ва ҳокимияти Ӯ чӣ гуна бояд дар маркази диққати мо бошад.

1: Ваҳй 21:23 - Ва шаҳр эҳтиёҷ надошт, ки офтоб ва моҳтоб дар он дурахшон шавад, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва Барра нури он аст.

2: Ирмиё 23: 5-6 - Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман барои Довуд шохаи одил хоҳам овард, ва Подшоҳе салтанат хоҳад кард ва муваффақият хоҳад кард, ва доварӣ ва адолатро дар рӯи замин ба амал оварад. Дар айёми ӯ Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Исроил дар амон сокин хоҳад шуд; ва ин аст номи ӯ, ки ба василаи он ӯ: Худованд адолати мо хонда хоҳад шуд.

Дар боби 25-уми китоби Ишаъё паёми ҳамду сано ва шукргузорӣ ба Худо барои нақот ва нақоти Ӯ оварда шудааст. Он фарқияти байни садоқати Худо ва нобудшавии шариронро таъкид мекунад ва дар ниҳоят ба ояндае ишора мекунад, ки дар он Худо ашкҳоро пок мекунад ва халқи худро шод хоҳад кард.

Сархати 1: Боб бо эъломи ҳамду сано ба Худо барои аъмоли аҷибаш оғоз мешавад. Ишаъё эътироф мекунад, ки Худо қувват, паноҳгоҳ ва манбаи нақоти Ӯст (Ишаъё 25:1-5).

Сархати 2: Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо шаҳрҳои қалъадорро хароб кардааст ва халқҳои мутакаббирро фурӯтан кардааст. Ӯ Худоро барои аз тӯфон, гармӣ ва зулм паноҳ доданаш ҳамду сано мегӯяд (Ишаъё 25:6–8).

Сархати 3: Пешгӯӣ бо рӯъё дар бораи ҷашни бузурге, ки Худованд дар кӯҳи Сион омода кардааст, идома дорад. Ҳама халқҳо даъват карда мешаванд, ки дар ин ҷашн иштирок кунанд, ки рамзи сулҳ, фаровонӣ ва ғалаба бар марг аст (Ишаъё 25:6-8).

Сархати 4: Ишаъё барои ғалабаи Худо бар худи марг изҳори миннатдорӣ мекунад. Ӯ эълон мекунад, ки ашк пок хоҳад шуд, шарм аз байн хоҳад рафт ва Худованд абадан ҳукмронӣ хоҳад кард (Ишаъё 25:8-12).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту панҷуми Ишаъё ошкор мешавад
ҳамду сано барои нақоти Худо
ва чашни фарахбахши оянда.

Ҳамду сано барои аъмоли аҷиби Худо.
Ӯро қувват ва паноҳгоҳ эълон кунед.
Рӯи зиёфати бузург дар кӯҳи Сион.
Ғалаба бар марг; бартараф кардани ашк.

Ин боб ҳамчун изҳори миннатдорӣ ба Худо барои садоқати Ӯ дар нақот додани халқаш аз душманон хизмат мекунад. Он фарқияти байни ҳалокати онҳоеро, ки ба Ӯ муқобилат мекунанд, ва ҷашни шодмононаи онҳое, ки ба Ӯ эътимод доранд, таъкид мекунад. Он ба ояндае ишора мекунад, ки дар он тамоми халқҳо дар зери ҳукмронии Худо бо ҳам муттаҳид хоҳанд шуд ва замоне, ки ғаму андӯҳ бо шодии абадӣ иваз карда мешавад. Дар ниҳоят, он умедеро, ки ба нақоти Худо такя кардан лозим аст, таъкид мекунад, на ба қудратҳо ва вазъиятҳои дунё эътимод кардан.

Ишаъё 25:1 Эй Худованд, Ту Худои ман ҳастӣ; Туро сарафроз хоҳам кард, исми Туро ситоиш хоҳам кард; зеро ки ту корҳои аҷоиб кардай; Насиҳатҳои қадимии ту вафодорӣ ва ростӣ мебошанд.

Ин порча дар бораи садоқат ва ростии Худо сухан меронад ва корҳои аҷоиби Ӯро ҷашн мегирад.

1. Вафодории Худо: Таҷлили корҳои аҷиби Ӯ

2. Садоқат ва ҳақиқати Худо: шодӣ аз маслиҳати ҷовидонаи Ӯ

1. Забур 100:5 - Зеро ки Худованд некӯст; мухаббати устувори вай то абад пойдор аст, ва садокаташ ба наслхо.

2. Румиён 3:21-22 - Аммо ҳоло адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир шудааст, гарчанде ки Шариат ва анбиё дар бораи адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон шаҳодат медиҳанд.

Ишаъё 25:2 Зеро ки ту аз шаҳр теппае сохтай; аз шаҳри муҳофизатшуда харобазор: қасри бегонагон шаҳр нест; он ҳеҷ гоҳ сохта нахоҳад шуд.

Шаҳр хароб мешавад ва ҳеҷ гоҳ аз нав барқарор нахоҳад шуд.

1. Худо ҳаёти моро назорат мекунад ва дар ниҳоят барои мо бе саҳми мо қарор қабул мекунад.

2. Мо бояд ба иродаи Худо таваккал кунем, ҳатто агар он барои мо нофаҳмо бошад.

1. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

2. Забур 46:10 Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Isaiah 25:3: Пас, мардуми қавӣ Туро ҷалол хоҳанд дод, шаҳри халқҳои даҳшатнок аз ту метарсад.

Одамон аз халқҳои пурқувват ва тарсу ҳарос Худоро ҳамду сано хоҳанд гуфт.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна ҷалол додани Худо ба миллатҳо таъсир мерасонад

2. Қувваи тарс: чӣ гуна тарс аз Худо ба миллатҳо таъсир мерасонад

1.Забур 145:3-6 - Худованд бузург аст, ва бузург аст ҳамду сано, ва бузургии Ӯ ақлнопазир аст.

2.Дониёл 2:20-22 - Номи Худо то абад муборак бод, зеро ки ҳикмат ва тавоноӣ аз они Ӯст: Ӯ замонҳо ва фаслҳоро иваз мекунад; подшоҳонро аз байн мебарад, ва подшоҳонро таъин мекунад; ба подшоҳон ҳикмат медиҳад хирадманд ва дониш барои донандагони хирад.

Ишаъё 25:4 Зеро ки ту барои мискинон қувват, барои мискинон дар тангии ӯ қувват, паноҳгоҳ аз тӯфон, соя аз гармӣ, вақте ки таркиши даҳшатовар мисли тӯфон бар девор аст.

Худо қувват ва паноҳгоҳи мо дар вақти тангӣ аст.

1. «Қувваи Худо дар замонҳои тангӣ»

2. «Паногоҳ дар муҳаббати Худо»

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ишаъё 25:5 Садои бегонагонро мисли гармӣ дар ҷои хушк паст хоҳӣ кард; ҳатто гармӣ бо сояи абр: шохаи даҳшатнок паст хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи муҳофизати Худо аз қувваҳои беруна ва чӣ гуна садои бегонагонро паст кардани он сухан меравад.

1. Ҳимояи Худо паноҳгоҳ дар вақти ниёз аст

2. Такя ба тавоноӣ ва раҳмати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Забур 61:3-4 Зеро ки барои ман паноҳгоҳ ва бурҷи мустаҳкам аз душман будӣ. Дар хаймаи Ту то абад хоҳам монд, Ба ниҳони болҳои ту таваккал хоҳам кард.

2. Марсияҳо 3:22-23 Аз марҳамати Худованд аст, ки мо несту нобуд нашавем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ишаъё 25:6 Ва дар ин кӯҳ Худованди лашкарҳо барои ҳамаи одамон ид хоҳад кард, ки аз чарбуҳо, зиёфати майҳо бар пиёҳҳо, аз майҳои чарбуи пур аз илик, аз шаробҳои хуб тозашуда.

Худованд барои ҳама одамон зиёфати хӯроки серғизо ва шаробҳои интихоб хоҳад кард.

1. Рӯзи фаровони Худо - Таҷлили неъматҳои фаровони Худо

2. Шодии зиёфат - эҳсоси пуррагии муҳаббати Худо

1. Ишаъё 55:1-2 - Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед. Чаро пулро барои он чизе сарф кунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қаноат намекунад? Гӯш кунед, маро гӯш кунед ва аз он чи некӯ бихӯред, ва аз ғанитарин роҳки шумо лаззат мебаред.

2. Юҳанно 6:35 - Исо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам». Ҳар кӣ назди ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

Ишаъё 25:7 Ва Ӯ дар ин кӯҳ рӯйи рӯйпӯшеро, ки бар тамоми мардум гузошта шудааст, ва пардаеро, ки бар ҳамаи халқҳо пӯшонида шудааст, нест хоҳад кард.

Худо пардаи ҷаҳолат ва гуноҳро, ки тамоми одамонро фаро мегирад, дур мекунад ва ба онҳо ба дониши бештаре дар бораи Ӯ дастрасӣ медиҳад.

1. Кори аҷиби Худованд: кушодани илоҳӣ

2. Аз ҷаҳолат ва гуноҳ халос шудан: Қудрати Худо

1. 2 ба Қӯринтиён 4:3-4 - Аммо агар башорати мо пинҳон бошад, он барои гумшудагон пинҳон аст: Худои ин ҷаҳон зеҳни онҳоеро, ки имон намеоваранд,

кӯр кардааст, мабодо нури Инҷили ҷалол равшан шавад. Масеҳ, ки сурати Худост, бояд ба назари онҳо дурахшон шавад.

2. Эфсӯсиён 4:17-18 - Бинобар ин, инро мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо минбаъд мисли халқҳои дигар, бо ақли ботил рафтор накунед, зеро фаҳмиш тира шуда, аз ҳаёти Худо бегона шудааст. нодонӣ, ки дар онҳост, аз кӯр будани дилашон.

Ишаъё 25:8 Ӯ маргро дар ғалаба фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард; ва мазаммати қавми Худро аз тамоми замин нест хоҳад кард, зеро ки Худованд инро гуфтааст.

Ин порча ба мо ваъдаи Худоро хотиррасон мекунад, ки марг мағлуб хоҳад шуд ва Ӯ ҳама дарду ранҷҳоро аз байн мебарад.

1. Тасалли ваъдаҳои Худо: аз Ишаъё 25:8 гирифтани қувват ва умед

2. Даъват ба пирӯзӣ: озодиро аз рӯи ваъдаи Ишаъё 25:8 эҳсос кардан

1. Ваҳй 21:4 - "Ва Худо тамоми ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард; ва мамот дигар нахоҳад буд, на ғамгин, на гиря ва на дард: зеро он чи пештар гузашт, гузашт."

2. Румиён 8:18-23 - "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ин замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. Зеро интизории ҷиддии махлуқот мунтазири зуҳури писарон аст. Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро бо умед мутеъ кардааст, мутеъи ботил карда шудааст, зеро худи махлуқот низ аз ғуломии фано ба озодии ҷалоли фарзандони Худо раҳо хоҳад шуд. .Зеро мо медонем, ки тамоми махлуқот то ҳол бо ҳам оҳу нола мекунад ва дард мекашад ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки аввалин меваҳои Рӯҳро доранд, худамон ҳам дар худ нола мекунем ва мунтазири фарзандхонӣ ҳастем, то ки фидияи бадани мо».

Ишаъё 25:9 Ва дар он рӯз гуфта хоҳад шуд: "Инак, ин Худои мост; Мо мунтазири Ӯ будем, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод: ин Худованд аст; мунтазири У будем, аз начоташ шоду шод мешавем.

Ин порча дар бораи шодӣ ва сабукии наҷот аз ҷониби Худо ва чӣ гуна мо бояд Ӯро дар интизорӣ интизор шавем.

1. Интизори Худованд: Қувваи Сабр

2. Шод шудан аз наҷот: шукр ба Худо

1. Румиён 8:25 - Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, мо онро бо сабр интизор мешавем.

2. Забур 33:5 - Онҳое, ки ба Ӯ нигоҳ мекунанд, дурахшонанд; чехраи онхо харгиз шарму нангу номус на-мешавад.

Ишаъё 25:10 Зеро ки дасти Худованд дар ин кӯҳ ором хоҳад гирифт, ва Мӯоб зери ӯ поймол хоҳад шуд, чунон ки коҳ барои пору помол мешавад.

Дасти Худо бар кӯҳ хоҳад монд ва Мӯоб мисли коҳ зери по хоҳад шуд.

1. Адолати Худо устувор ва устувор аст.

2. Мо бояд дар назди Худованд фурӯтан бошем ва доварии Ӯро қабул кунем.

1. Ишаъё 8:7-8 Бинобар ин, инак, Худованд обҳои дарёи пурқувват ва бисёр, подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли Ӯро бар онҳо боло мебарад; ва ӯ бар тамоми каналҳои худ хоҳад баромад, аз тамоми соҳилҳои вай бигзарад; ва ӯ аз Яҳудо убур хоҳад кард; вай пуроб мешавад ва аз он мегузарад, то ба гардан мерасад; ва болҳои вай фарохи замини туро, эй Имонуил, пур хоҳад кард.

2. Айюб 40:11-12 Ғазаби ғазаби худро берун кун: ва инак, ҳар мағрурро бубин, ва ӯро хор намо. Ба ҳар мағрур нигоҳ кун, ва ӯро паст гардон; ва бадкоронро дар ҷои худ поймол кунед.

Ишаъё 25:11 Ва дастҳои Худро дар миёни онҳо дароз хоҳад кард, чунон ки шинокунанда дастҳои худро барои шино кардан дароз мекунад, ва ғурури онҳоро бо ғанимати дастҳояшон фурӯ хоҳад зад.

Худо касонеро, ки мутакаббиронро фурӯтан месозад ва он чиро, ки аз дигарон гирифтаанд, мегирад.

1. Хатари кибр ва арзиши хасис

2. Қудрати Худо барои барқарор кардан ва шифо додан

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Ишаъё 25:12 Ва қалъаи қалъаи баланди деворҳои туро фурӯ хоҳад бурд, фурӯ хоҳад гузошт ва ба замин, ҳатто то хок хоҳад овард.

Ин порча дар бораи ба замин овардан ва ба хок табдил додани қалъа сухан меравад.

1. Қудрати Худо бар қувваи худи мо

2. Муҳимияти таваккал ба Худо, на ба қувваи худамон

1. Забур 20:7 Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

2. Ибриён 10:35-36 Бинобар ин боварии худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад. Зеро ки шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо овардаед, ваъдаро ба даст ored.

Боби 26 Ишаъё суруди ҳамду сано ва эътимод ба наҷоти Худост. Он эътимоди бақияи одилро ба садоқати Худо, ҳатто дар байни душвориҳо ва интизории баракатҳои оянда тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб бо эъломи таваккал ба Худо ҳамчун санг ва қалъаи бетағйир оғоз мешавад. Одил осоиштагии комили Ӯро эътироф мекунанд, ки он барои онҳое, ки ба Ӯ устуворона таваккал мекунанд, дастрас аст (Ишаъё 26:1-4).

Сархати 2: Ишаъё сарнавишти одилонро бо тақдири шарирон муқоиса мекунад. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо халқҳои мутакаббирро ба замин меандозад ва онҳоеро, ки фурӯтан ва росткорро боло мебардоранд (Ишаъё 26:5-6).

Сархати 3-юм: Пешгӯӣ бо илтиҷо барои раҳм дар вақти изтироб идома дорад. Одилон орзуи ғолиб омадани адолат ва адолатро баён намуда, эътироф мекунанд, ки танҳо Худо сулҳи ҳақиқиро барқарор карда метавонад (Ишаъё 26:7-9).

Параграфи 4: Ишаъё дар бораи таҷрибаҳои гузашта, ки Худо бар ситамкорон доварӣ кард ва халқи Худро аз ғуломӣ раҳо кард, мулоҳиза мекунад. Ӯ изҳори боварӣ мекунад, ки ҳатто ҳангоми марг низ Худо содиқони Худро эҳё хоҳад кард (Ишаъё 26:12–19).

Параграфи 5: Боб бо даъват ба шодмонӣ ва ҳамду санои Худо барои муҳаббати устувораш хотима меёбад. Ишаъё ояндаеро пешбинӣ мекунад, ки дар он Ерусалим аз адолат, осоиштагӣ, шукуфоӣ ва шодии абадӣ пур мешавад (Ишаъё 26:20-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту шашуми Ишаъё ошкор мешавад
ба наҷоти Худо таваккал кунед
ва интизории баракатҳои оянда.

Эъломи таваккал ба Худо ҳамчун қалъа.
Тафовут байни тақдири одилон ва бадкорон.
Ҳангоми ғамгинӣ раҳм кунед.
Боварӣ ба эҳёи пас аз марг.
Ба шодмонӣ даъват кунед; интизории баракатҳои оянда.

Ин боб ҳамчун ифодаи имони бепоён ба садоқати Худо дар байни озмоишҳо хизмат мекунад. Он муҳим будани такя ба Ӯро ҳамчун манбаи тағйирнопазири қувват ва амният таъкид мекунад. Он фарқияти байни сарнавишти ниҳоии онҳоеро, ки ростқавлона рафтор мекунанд ва онҳое, ки ба Ӯ муқобилат мекунанд, таъкид мекунад. Илова бар ин, он имондоронро водор мекунад, ки адолатро ҷустуҷӯ кунанд ва боварӣ ҳосил кунанд, ки танҳо Худо метавонад сулҳи ҳақиқиро барқарор кунад. Дар ниҳояти кор, он ба ояндаи пур аз адолат, шодмонӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ ишора мекунад, ки рӯъёе, ки умедро илҳом мебахшад ва ба Офаридгори содиқи мо ҳамду сано хонда мешавад.

Ишаъё 26:1 Дар он рӯз ин суруд дар замини Яҳудо хонда хоҳад шуд; Мо як шаҳри қавӣ дорем; Худо барои деворҳо ва қалъаҳо наҷот хоҳад дод.

Ишаъё 26:1 эълон мекунад, ки Худо наҷотро тавассути деворҳо ва қалъаҳои мустаҳкам таъмин хоҳад кард.

1. Муҳофизати Худо: Умеди мо дар замони душворӣ

2. Чӣ тавр имони мо ба Худо метавонад ба мо қувват ва тасаллӣ бахшад

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Ишаъё 26:2 Дарҳоро кушоед, то халқи одил, ки ростиро нигоҳ медорад, дохил шавад.

Ин порча аҳамияти ҳақиқат ва адолатро барои ба даст овардани дастрасӣ ба дарвозаҳои наҷот таъкид мекунад.

1. Рохи бихишт бо хакикат ва адолат хамвор аст

2. Дар биҳишт зиндагӣ кардан, бо ҳалол ва нияти нек зиндагӣ кардан

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Забур 37:30 - Даҳони одил ҳикмат мегӯяд, ва забонаш аз адолат сухан мегӯяд.

Ишаъё 26:3 Онро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ба ту таваккал мекунад.

Ин порча муҳимияти таваккал ба Худованд ва нигоҳ доштани ақли худро ба Ӯ равона мекунад, то сулҳи комилро эҳсос кунад.

1. "Ба Худованд таваккал кунем ва фикрҳои худро ба Ӯ нигоҳ дорем"

2. «Ваъдаи сулхи комил».

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 26:4 То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро ки дар Худованд Яҳова қуввати ҷовидонӣ аст.

Барои қудрати абадӣ ба Худованд таваккал кунед.

1. «Қуввати вафодории Худо»

2. "Чаро мо метавонем ба қудрати Худованд такя кунем"

1. Забур 18:2 "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст".

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9-10 "Аммо ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати ман дар заъф комил шудааст. Бинобар ин ман аз заъфҳои худ бо камоли хурсандӣ фахр хоҳам кард, то қудрати Масеҳ бошад. Пас, ба

хотири Масеҳ ман аз заъфҳо, дашномҳо, сахтиҳо, таъқиботҳо ва мусибатҳо қаноат мекунам, зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам».

Ишаъё 26:5 Зеро ки Ӯ сокинонро, ки дар боло аст, фуруд меоварад; шаҳри баланд, онро паст мекунад; онро ба замин меандозад; онро хатто ба хок хам меоварад.

Худо мағрур ва тавоноро фурӯтан карда, онҳоро ба ҳамон сатҳе поин мебарад, ки мисли дигарон.

1. Фурӯтании Худо: Ба мо таълим додан, ки Ӯро баланд бардорем

2. Ифтихори инсон: ба мо таълим медиҳад, ки худро фурӯтан кунем

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Забур 138:6 - "Гарчанде ки Худованд баланд бошад ҳам, ба фурӯтанон таваҷҷӯҳ мекунад, вале мағрурро аз дур медонад".

Ишаъё 26:6 Пой онро поймол хоҳад кард, ҳатто пойҳои мискинон ва қадамҳои мискинон.

Дар Ишаъё 26:6 дар бораи мискинон ва мискинон поймол кардани замин сухан меронад.

1. Қудрати фурӯтан: Чӣ тавр ҳатто заифтарин дар байни мо метавонад таъсири доимӣ гузорад

2. Ваъдаи Худо: Чӣ гуна Худованд ҳалимонро баракат медиҳад ва фақиронро боло мебарад

1. Матто 5:5 - Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

2. Забур 37:11 - Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд ва аз осоиштагии фаровон лаззат хоҳанд бурд.

Ишаъё 26:7 Роҳи одил инсоф аст: Ту, эй ростқавл, роҳи одилонро баркашида.

Роҳи одилро адолат ҳидоят мекунад ва Худо роҳи одилро вазн мекунад.

1. Ростӣ роҳи адолат аст

2. Вазни роҳи адолат дар назди Худо

1. Забур 25:21 - Бигзор беайбӣ ва адолат маро нигоҳ дорад; зеро ки ман туро интизорам.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

Ишаъё 26:8 Бале, дар роҳи довариҳои Ту, эй Худованд, мо мунтазири Ту будем; Хоҳиши ҷони мо ба исми Ту ва ба ёди Туст.

Мо мунтазири ҳукмҳои Худованд будем ва орзуи мо ба ном ва ёди Ӯст.

1. Мунтазири ҳукмҳои Худованд

2. Орзуи ном ва зикри Парвардигор

1. Забур 37:5-6, Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба вай бовар кунед ва вай амал мекунад. Адолати туро чун нур, ва адолати туро чун нимрӯз берун хоҳад овард.

2. Румиён 12:2, Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ишаъё 26:9 Бо ҷони худ ман туро дар шаб орзу кардам; Оре, бо рӯҳи худ дар ман Туро барвақт ҷустуҷӯ хоҳам кард: зеро вақте ки доварии Ту дар замин аст, сокинони ҷаҳон адолатро хоҳанд омӯхт.

Ин порча дар бораи хоҳиши Худо ва дар ҷустуҷӯи Ӯ барвақттар сухан меравад ва вақте ки доварии Худо дар замин аст, сокинони ҷаҳон адолатро меомӯзанд.

1. Фоидаҳои ҷустуҷӯи Худоро барвақт

2. Қудрати ҳукмҳои Худо

1. Забур 118:174 Орзуи наҷоти Ту, эй Худованд, ва шариати Ту лаззати ман аст.

2. Ирмиё 9:24 Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор аз ин фахр кунад, ки Маро дарк мекунад ва мешиносад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар рӯи замин меҳрубонӣ, адолат ва адолатро ба амал меоварад; зеро ки ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд Худованд.

Ишаъё 26:10 Бигзор марҳамат ба шарирон зоҳир шавад, вале ӯ адолатро намеомӯзад: дар замини росткор вай ситам мекунад, ва бузургии Худовандро намебинад.

Сарфи назар аз лутфу марҳамат, шарирон адолатро намеомӯзанд, балки ба ҷои он ки дар сарзамини росткор рафтори ноинсофиро идома медиҳанд ва ҷалоли Худовандро намешиносанд.

1. Раҳмати Худо дар баробари бадӣ

2. Бузургии Худованд дар сарзамини адолат

1. Забур 51:1-4 - Ба ман марҳамат кун, эй Худо, ба ҳасби меҳрубонии Худ: ба ҳасби марҳаматҳои бузурги Худ гуноҳҳои маро маҳв кун.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ишаъё 26:11 Худовандо, вақте ки дасти Ту бардошта шавад, онҳо нахоҳанд дид; Оре, оташи душманонат онҳоро фурӯ хоҳад бурд.

Душмании Худо шарманда ва нобуд мешаванд вакте ки Худованд даст барорад.

1. Ғалаба кардани ҳасад бо қудрати Худо

2. Қудрати дасти Худо

1. Румиён 12:21 - Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр ва бодиққат бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар ҷустуҷӯи касе барои хӯрдан аст. Дар имон устувор истода, ба ӯ муқобилат кунед.

Isaiah 26:12: Худовандо, барои мо сулҳро муқаррар хоҳӣ кард, зеро ки ҳама аъмоли моро дар мо кардаӣ.

Худованд барои халқи худ сулҳро муқаррар кардааст ва тамоми корҳои онҳоро барои онҳо кардааст.

1. Вафодории Худованд: Чӣ гуна Худованд барои мо рӯзӣ медиҳад

2. Сарчашмаи осоиштагии мо: таваккал ба Худованд

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 37:3 - Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

Isaiah 26:13: Эй Худованд Худои мо, худоёни дигаре, ки ғайр аз Ту бар мо ҳукмронӣ кардаанд, вале танҳо ба воситаи Ту исми Туро ёд хоҳем кард.

Худованд ягонаест, ки сазовори парастиш ва ситоиш аст.

1: Танҳо Худо сазовори ситоиш ва парастиши мост.

2: Мо бояд Худовандро дар ҳаёти худ аз ҳама болотар бардорем.

1: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2:1 Петрус 4:11 - Агар касе сухан гӯяд, бояд мисли сухани Худо сухан гӯяд. Агар касе хизмат кунад, бояд бо қуввае, ки Худо медиҳад, ин корро кунад, то ки Худо дар ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад. Аз они Ӯ ҷалол ва қудрат то абад бод. омин.

Ишаъё 26:14 Онҳо мурдаанд, зинда нахоҳанд шуд; мурданд, эҳьё нахоҳанд шуд; бинобар ин Ту онҳоро дида, нобуд кардаӣ ва тамоми хотираи онҳоро нобуд кардаӣ.

Ин порча дар бораи доварии Худованд бар касоне, ки мурдаанд ва эҳё намешаванд, сухан меронад.

1. Доварии Худо ниҳоӣ аст - Ишаъё 26:14

2. Қудрати иродаи Худованд - Ишаъё 26:14

1. Забур 34:15-16 - "Чашмони Худованд бар одилон аст ва гӯшҳои Ӯ ба фарёди онҳо диққат медиҳад; чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст, то хотираи онҳоро аз замин нест кунад. ».

2. Айюб 34: 14-17 - "Агар ӯ дили худро ба он равона кунад ва рӯҳ ва нафаси худро барои худ ҷамъ кунад, тамоми бадан якҷоя нобуд мешавад ва одам ба хок бармегардад".

Isaiah 26:15: Ту халқро афзун кардӣ, эй Худованд, халқро афзун кардӣ, Ту ҷалол ёфтӣ; Ту онро то тамоми ақсои замин дур кардай.

Худованд умматро зиёд кард ва ба дуру дарози замин дур кард ва ба ин васила худро тасбех гуфт.

1. Чӣ гуна Худо ба воситаи некӯии худ худро ҷалол медиҳад

2. Бузургии неъматҳои ӯ бар қавмаш

1. Ишаъё 26:15

2. Румиён 8:28: Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Isaiah 26:16: Худовандо, дар мусибат ба аёдати Ту омаданд, вақте ки ҷазои Ту бар онҳо буд, дуо рехтанд.

Мардум дар ваќти душворї ва душворї ба сӯи Худо рӯ оварда, ба воситаи дуо тасаллї ва њидоят мељӯянд.

1. Худо дар замонҳои сахт паноҳгоҳи мост

2. Дар намоз роҳат ёфтан

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

2. Румиён 12:12 Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

Ишаъё 26:17 Мисли зани кудакдор, ки вақти таваллудаш наздик мешавад, дарднок аст ва дар дарди худ фарьёд мезанад; Мо низ дар назари Ту будем, эй Худованд.

Халқи Исроил дар ранҷу азоби худ ба Худо илтиҷо мекунанд ва худро ба зани дар ҳоли таваллуд муқоиса мекунанд.

1. Худо фарёди ранҷу азобро мешунавад

2. Дард ва умеди зоиш

1. Забур 34:17-19 - Фарёди одил ва Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Румиён 8:18-25 - Мо ҳоло азоб мекашем, аммо умеди ҷалоли Худо дар оянда ба мо ошкор хоҳад шуд.

Ишаъё 26:18 Мо ҳомила будем, дарднок будем, чунон ки бод бароварди; Мо дар рӯи замин ҳеҷ наҷоте накардаем; сокинони ҷаҳон низ афтодаанд.

Ин порча аз Ишаъё дар бораи душворӣ ва набудани муваффақият дар кӯшиши ба даст овардани наҷот дар ҷаҳон сухан меронад.

1. Мушкилии эҳоди тафовут - Чӣ гуна кӯшишҳои мо барои ба вуҷуд овардани тағйирот дар ҷаҳон метавонанд бо монеаҳои ба назар бартарафнашаванда монеъ шаванд.

2. Умед дар миёни душвориҳо - Боқимонда умед ва истодагарӣ дар муқобили монеаҳои ба назар рафънашаванда.

1. Румиён 8:18-25 - Умед, ки аз донистани он, ки ранҷу азобҳои моро халос кардан мумкин аст.

2. Забур 55:22 - Ба марҳамати Худо такя карда, дар вақти душворӣ наҷот медиҳад.

Ишаъё 26:19 Мурдаҳои ту зинда хоҳанд шуд, бо ҷасади ман зинда хоҳанд шуд. Бедор ва суруд хонед, эй сокинони хок, зеро шабнами шумо мисли шабнами наботот аст, ва замин мурдагонро берун хоҳад кард.

Худо ваъда медиҳад, ки мурдагон аз нав зинда мешаванд ва одамонро ташвиқ мекунад, ки аз шодӣ пур шаванд ва ҳамду сано хонанд.

1. Умед ба қиёмат: Таҷлили ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Дар Худованд шодӣ кунед: Аз нав кашф кардани шодӣ дар ранҷу азоб

1. Юҳанно 5:28-29 Аз ин дар ҳайрат нашавед, зеро замоне фаро мерасад, ки ҳамаи онҳое ки дар қабрҳо ҳастанд, овози Ӯро мешунаванд ва берун меоянд, онҳое ки кори нек кардаанд, зинда хоҳанд шуд ва онҳое ки ки кори бадие карда шавад, то маҳкум карда шавад.

2. Айюб 19:25-27 Ман медонам, ки фидиядиҳандаи ман зинда аст ва дар охир ӯ дар рӯи замин хоҳад истод. Ва баъд аз он ки пӯстам нобуд шуд, дар ҷисми худ Худоро хоҳам дид; Ман худам ӯро бо чашмони худ хоҳам дид, на дигаре. Чӣ гуна дилам дар даруни ман аст!

Ишаъё 26:20 Биё, эй қавми ман, ба утоқҳои худ даро ва дарҳои худро ба рӯйи худ бибанд; чунон ки андаке буд, худро пинҳон бидор, то даме ки ғазаб фаро расад.

Худо қавми худро даъват мекунад, ки дар хонаҳои худ паноҳ ҷӯянд ва то ғазаби Худованд аз байн нашаванд.

1. Қуввати имон: Паноҳ ёфтан ба Парвардигор

2. Гӯш додан ва гӯш кардани даъвати Худованд: Дар Каломи Ӯ қувват пайдо кардан

1. Забур 91:2 - "Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард".

2. Матто 10:29-31 - "Оё ду гунҷишк ба як тин фурӯхта намешавад? ва яке аз онҳо бе Падари шумо ба замин намеафтад. Аммо мӯйҳои сари шумо ҳама шумурда шудаанд. Пас, натарсед, шумо аз бисьёр гунҷишкҳо арзишмандтаранд».

Ишаъё 26:21 Зеро, инак, Худованд аз макони Худ мебарояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон ҷазо диҳад; замин низ хуни худро ошкор хоҳад кард, ва куштагонашро дигар намепӯшонад.

Худованд меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳҳояшон ҷазо диҳад, ва замин хуни кушташудагонро ошкор хоҳад кард.

1. Худованд меояд: дар айёми охир дар адолат зиндагӣ кардан

2. Замин сухан мегӯяд: Даъват ба тавба

1. Ваҳй 19:11–16

2. Ҳизқиёл 18:30–32

Боби 27-и Ишаъё мавзӯи доварӣ ва барқароркунии Худоро идома медиҳад. Он замонеро тасвир мекунад, ки Худо душманони Худро ҷазо медиҳад, халқи Худро наҷот медиҳад ва онҳоро ба сарзаминашон бармегардонад.

Сархати 1: Боб бо эъломи қудрат ва адолати Худо оғоз мешавад. Ишаъё тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ӯ бо Левиафан, ки рамзи бесарусомонӣ ва бадӣ аст, бо куштани он мубориза хоҳад бурд (Ишаъё 27:1).

Параграфи 2: Ишаъё аз тасвирҳои кишоварзӣ истифода мебарад, то ғамхории Худоро нисбати халқи худ нишон диҳад. Ӯ Исроилро ба токзоре монанд мекунад, ки Худо онро муҳофизат ва парвариш мекунад ва шабу рӯз онро назорат мекунад (Ишаъё 27:2-6).

Сархати 3: Пешгӯӣ дар бораи ҷазои исроилиён дар натиҷаи бутпарастии онҳо сухан меравад. Аммо, Ишаъё таъкид мекунад, ки ин интизом барои тавба ва барқароршавӣ пешбинӣ шудааст (Ишаъё 27:7-9).

Сархати 4: Ишаъё дар бораи ҷамъшавии мардуми парокандаи Исроил аз халқҳои гуногун пешгӯӣ мекунад. Онҳо дар Ерусалим барои ибодати Худо бармегарданд ва марҳамат ва омурзиши Ӯро эҳсос мекунанд (Ишаъё 27:12-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳафтуми Ишаъё ошкор мешавад
Доварии Худо бар душманонаш
ва баркарор намудани халқи Ӯ.

Эъломи қудрат ва адолати Худо.
Иллюстратсия бо истифода аз тасвирҳои кишоварзӣ.
Ҷазо барои бутпарастӣ; ба тавба даъват.
Ҷамъоварӣ ва барқарорсозии Исроил.

Ин боб ҳокимияти Худоро бар ҳама чиз, аз ҷумла қувваҳои бетартибие, ки Левиафан муаррифӣ мекунад, таъкид мекунад. Он муҳим будани содиқ

мондан ба Ӯро таъкид мекунад, на ба бутпарастӣ ё корҳои дунявӣ. Сарфи назар аз ҷазо барои беитоатӣ, умед ба тавба ва барқароршавӣ тавассути раҳмати Худо вуҷуд дорад. Дар ниҳояти кор, он ба ояндае ишора мекунад, ки мардуми пароканда дар сарзамини худ ҷамъ мешаванд ва замоне, ки Ӯро ба адолат ибодат мекунанд ва омурзишро эҳсос мекунанд. Он ба мо хотиррасон мекунад, ки гарчанде ки оқибатҳои амалҳои мо вуҷуд дошта бошанд ҳам, ҳамеша имкони наҷот тавассути тавбаи самимӣ дар назди Офаридгори меҳрубонамон мавҷуд аст.

Ишаъё 27:1 Дар он рӯз Худованд бо шамшери дарднок ва бузург ва тавонои Худ левиафани мори сӯрохкунанда, ҳатто левиафони мори каҷро ҷазо хоҳад дод; ва аждаҳоро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт.

Дар рӯзи Худованд, Ӯ Левиафан, морро бо шамшери тавонои Худ ҷазо хоҳад дод ва аждаҳоро дар баҳр хоҳад кушт.

1: Исо ҳамчун ғолиби тавоно - Ишаъё 27:1

2: Ҷазои гуноҳ - Ишаъё 27:1

1: Ваҳй 12:9 - Ва аждаҳои бузург, он мори кӯҳна, ки иблис ва шайтон номида мешавад, ки тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад, ронда шуд: вай ба замин ронда шуд, ва фариштаҳояш бо вай ронда шуданд.

2: Айюб 41:1-11 - Оё шумо метавонед левиафанро бо қалмоқ кашед? ё забони ӯ бо ресмоне, ки ту онро меандозӣ? Метавонед ба бинии ӯ қалмоқ гузоред? ё даҳони худро бо хор дарид? Оё ӯ барои ту бисёр дуо хоҳад кард? Оё ба ту сухани нарм мегӯяд? Оё бо ту аҳд мебандад? Оё ӯро то абад банда хоҳӣ гирифт?

Ишаъё 27:2 Дар он рӯз ба вай суруд хонед: "Токзори шароби сурх".

Ин порча суруди ҳамду санои Худоро ташвиқ мекунад ва Ӯро ба токзори майи сурх монанд мекунад.

1. Худоро ба ҳама некӣ ва раҳмати худ ситоиш ва гиромӣ бояд дошт.

2. Мо метавонем муҳаббат ва садоқати худро ба Худо тавассути суруд баён кунем.

1. Забур 100:1–5

2. Забур 33:1–3

Ишаъё 27:3 Ман Худованд, онро нигоҳ медорам; Онро ҳар лаҳза об медиҳам: мабодо касе ба он осеб нарасонад, шабу рӯз онро нигоҳ медорам.

Худо содиқ аст, ки дар бораи мо ғамхорӣ кунад ва моро аз хатар ва зарар нигоҳ дорад.

1: Худо муҳофизи содиқи мост.

2: Ғамхории доимии Худо нисбати мо.

1: Забур 121:3-4 - Касе, ки туро посбонӣ мекунад, хоб намекунад; дар ҳақиқат, касе ки бар Исроил посбонӣ мекунад, на хоб меравад ва на хоб хоҳад бурд.

2: Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ишаъё 27:4 Дар ман ғазаб нест: кӣ дар ҷанг бар ман хорҳо ва хорҳо мегузорад? Аз байни онхо мегузаштам, якчоя месузондам.

Худо хашмгин нест ва Ӯ қудрати худро барои бартараф кардани ҳама монеаҳое, ки дар роҳи Ӯст, истифода мебарад.

1. Қудрати Худо ҳама монеаҳоро паси сар мекунад

2. Қудрати Худованд баробар нест

1. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 27:5 Ё бигзор қуввати маро бигирад, то ки бо ман сулҳ кунад; ва бо ман сулҳ хоҳад кард.

Худо моро даъват мекунад, ки қувваи Ӯро нигоҳ дорем, то мо бо Ӯ сулҳ кунем.

1. «Қудрати сулҳ кардан бо Худо»

2. «Дар Исо қувват ёфтан»

1. Румиён 5:1 - "Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем."

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

Ишаъё 27:6 Ӯ онҳоеро, ки аз Яъқуб омадаанд, решакан хоҳад кард: Исроил гул мекунад ва навда хоҳад кард, ва рӯи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад кард.

Худо насли Яъқубро решакан мекунад ва Исроил гул-гулшукуфон ва дар тамоми ҷаҳон паҳн мешавад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи рушд ва шукуфоӣ

2. Реша гирифтан ва мева додан

1. Ирмиё 17:8 - "Вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда шудааст, ва решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармо меояд, наметарсад; балки баргаш сабз хоҳад буд ва дар соли хушксолӣ ва аз ҳосил додан қатъ намешавад».

2. Забур 1:3 - "Вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои об шинонда шудааст, ва дар мавсими худ мева медиҳад, ва баргаш пажмурда намешавад, ва ҳар коре ки мекунад, муваффақ хоҳад шуд".

Ишаъё 27:7 Оё вай ӯро зад, чунон ки вайро зад? ё ба ҳасби кушташудагони ӯ кушта шудааст?

Ин порча дар бораи адолати Худо фикр мекунад ва оё Ӯ дигаронро ҳамчун ҷазо ҷазо медиҳад ё ба ҷои он, ки мувофиқи кушташудагони Ӯ кушта мешавад.

1. Адолати Худо: адолат ва раҳмат

2. Худо дар ихтиёр аст: таваккал ва такя ба иродаи комили Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Забур 61:11-12 - Худо як бор гуфт; ду бор шунидаам; ки қудрат аз они Худост. Ҳамчунин аз они Ту, эй Худованд, марҳамат аст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи кораш подош медиҳӣ.

Ишаъё 27:8 Ба андозае, ки тир ояд, бо он баҳс хоҳӣ кард: Ӯ боди сахти худро дар рӯзи боди шарқ нигоҳ медорад.

Ин порча мефаҳмонад, ки Худо метавонад шамолро ҳангоми сахт ва беитоат идора кунад.

1. Худо қудрат дорад, ки дар байни бесарусомонӣ сулҳ биёрад.

2. Мо метавонем ба Худо такя кунем, ки дар байни душвориҳо манбаи қувватамон бошад.

1. Матто 8:23-27 - Исо тӯфонро ором мекунад.

2. Забур 54:8 - Худо паноҳ ва қуввати ман дар вақти душворӣ аст.

Ишаъё 27:9 Пас гуноҳи Яъқуб бо ҳамин пок хоҳад шуд; ва ин ҳама меваест, ки гуноҳи ӯро мебардорад; ҳангоме ки тамоми сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои кӯфташуда месозанд, дарахтон ва бутҳо нахоҳанд истоданд.

Худо гуноҳҳои исроилиёнро мебахшад, вақте ки онҳо қурбонгоҳҳо, боғҳо ва ҳайкали онҳоро вайрон мекунанд.

1. Қудрати поксозӣ: Чӣ гуна Худо гуноҳҳои моро мебахшад

2. Сангҳои қурбонгоҳ: Чӣ тавр мо ба тавба меоем

1. Ҳизқиёл 6:4-5, "Ва қурбонгоҳҳои шумо хароб хоҳад шуд, ва пайкарҳои шумо шикаста хоҳанд шуд; ва ман кушташудагони шуморо пеши бутҳои шумо хоҳам партофт. ва ҷасади мурдаҳои банӣ-Исроилро пеши бутҳои худ хоҳам гузошт. бутҳо ва устухонҳои туро дар атрофи қурбонгоҳҳои ту пароканда хоҳам кард».

2. Матто 3:8, "Пас, меваҳо ба тавба мувофиқанд".

Ишаъё 27:10 Аммо шаҳри муҳофизатшуда хароб хоҳад шуд, ва маскан партофта шуда, мисли биёбон хоҳад монд: дар он ҷо гӯсола мечаронад, ва дар он ҷо хобида, шохаҳои онро хоҳад хӯрд.

Шаҳре, ки як вақтҳо ҳифз ва зиндагӣ мекард, ҳоло мисли биёбон харобу партофта шудааст.

1. Бемаънии такя кардан ба нерӯи инсонӣ ба ҷои ҳимояи Худо

2. Ҳукмронии Худо: Ба воҳаҳо табдил додани биёбонҳои мо

1. 1 Қӯринтиён 1:27-29 - Қудрати Худо дар заъфи мо комил аст.

2. Ишаъё 35:1-7 - Худо биёбонро ба воҳа табдил медиҳад.

Ишаъё 27:11 Вақте ки навдаҳои он пажмурда мешаванд, шикаста хоҳанд шуд; занон омада, онҳоро оташ мезананд, зеро ки ин халқи беақл аст, бинобар ин, офаридгор ба онҳо раҳм нахоҳад кард, ва ки онҳоро ба вуҷуд овардааст, ба онҳо неъмате нахоҳанд дод.

Худо бар касоне, ки Ӯро намефаҳманд, раҳм намекунад ва ба онҳо неъмате намерасонад.

1. Зарурати дарки Худо

2. Нерӯи раҳмат ва неъмат

1. Румиён 11:33-36

2. Масалҳо 3:3–4

Ишаъё 27:12 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд аз маҷрои дарё то наҳри Миср хоҳад бурд, ва шумо, эй банӣ-Исроил, як-як ҷамъ хоҳед шуд.

Худованд исроилиёнро аз дарё ба Миср бармегардонад ва онҳоро як ба як ҷамъ хоҳад кард.

1. Вафодории Худованд барои гирд овардани халқи худ

2. Ваъдаҳои Худо иҷро шуданд

1. Ишаъё 11:11-12 - Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки Худованд бори дуюм дасти Худро хоҳад гузошт, то ки бақияи қавми Худро, ки аз Ашшур ва Миср боқӣ хоҳанд монд, баргардонад, ва аз Патрӯс, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинор, ва аз Ҳамот, ва аз ҷазираҳои баҳр.

2. Ирмиё 31:10 - Эй халқҳо, каломи Худовандро бишнавед, ва онро дар ҷазираҳои дур мавъиза кунед, ва бигӯед: Он ки Исроилро пароканда кард, ӯро ҷамъ карда, нигоҳ медорад, чунон ки чӯпон рамаи худро мепарварад.

Ишаъё 27:13 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз карнайи бузург навохта шавад, ва онҳое хоҳанд омад, ки дар замини Ашшур ва раҳошудагон дар замини Миср ба ҳалокат омода буданд, ва Худованд дар кӯҳи муқаддас дар Ерусалим.

Дар рӯзи садои карнайи бузург онҳое, ки дар Ашшур ва Миср ба ҳалокат омодаанд, омада, дар кӯҳи муқаддаси Ерусалим ба Худо саҷда хоҳанд кард.

1. Қувваи ибодат: Чӣ гуна ибодат моро ба Худо наздик мекунад

2. Ҷустуҷӯи умед: Чӣ тавр карнайи бузург кафоратро пешниҳод мекунад

1. Забур 95:6 - "Оё биё, биёед саҷда кунем ва саҷда кунем; ба ҳузури Худованд, Офаридгори худ зону шавем!"

2. Луқо 4:18-19 - "Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии асирон ва бино шудани кӯронро эълон кунам, то ки мазлумонро озод кунад, соли файзи Худовандро эълон кунад.

Боби 28-уми китоби Ишаъё паёми огоҳӣ ва сарзанишро дар бар мегирад, ки ба пешвоён ва мардуми Исроил нигаронида шудааст. Он ба мағрурӣ, мастигарӣ ва такя ба амнияти бардурӯғи онҳо муроҷиат мекунад ва ҳамзамон аҳамияти ҳикмати ҳақиқӣ ва эътимод ба Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо маҳкум кардани пешвоёни мағрурии Эфроим (намояндагони Исроил) оғоз мешавад. Ишаъё такаббурии онҳоро танқид мекунад ва онҳоро аз доварӣ огоҳ мекунад (Ишаъё 28:1-4).

Параграфи 2: Ишаъё барои тасвир кардани ҳолати рӯҳии мардум як қиёси мастиро истифода мебарад. Ӯ ба ҷои он ки аз Худо ҳикмат меҷӯянд, ба бехатарии бардурӯғ умед мебанданд (Ишаъё 28:7–13).

Сархати 3: Пешгӯӣ дар бораи санги кунҷе, ки Худо гузоштааст, сухан меронад, ки ба Масеҳи баргузидаи Ӯ, ки ба онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, субот ва наҷот хоҳад овард. Аммо онҳое, ки ин санги асосиро рад мекунанд, ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд (Ишаъё 28:14-22).

Сархати 4: Ишаъё бо даъват ба итмом мерасад, ки мардум ба дастуроти Худо гӯш диҳанд, на ба хиради инсонӣ такя кунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки оромии ҳақиқӣ аз таваккал ба Ӯ меояд, на ҷустуҷӯи роҳҳои ҳалли муваққатӣ (Ишаъё 28:23-29).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳаштуми Ишаъё ошкор мешавад
огоҳӣ аз ғурур, мастӣ,
ва такя ба амнияти бардурӯғ.

Маҳкум кардани раҳбарони мағрур.
Аналогияи мастии рӯҳонӣ.
Истинод ба Масеҳ ҳамчун санги кунҷ.
Барои таваккал ба дастуроти Худо даъват кунед.

Ин боб ҳамчун паёми огоҳкунанда бар зидди такаббурӣ, худпарастӣ ва эътимоди нодуруст хизмат мекунад. Он беақлӣ дар ҷустуҷӯи лаззатҳои муваққатӣ ё такя ба хиради инсонӣ ба ҷои рӯ овардан ба Худо барои ҳидоятро фош мекунад. Он ба Исои Масеҳ ҳамчун таҳкурсии ниҳоӣ ишора мекунад, ки дар он ҳаёти мо бояд санги кунҷе бунёд карда шавад, ки субот, наҷот ва оромии ҳақиқиро ҳангоми қабул кардани имон меорад. Дар ниҳояти кор, он ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳикмати ҳақиқӣ аз фурӯтанона гӯш кардани дастуроти Худо бармеояд, на такя ба фаҳмиши маҳдуди худамон ё саъю кӯшишҳои дунявӣ.

Ишаъё 28:1 Вой бар ҳоли тоҷи ғурур, бар ҳоли майзадагони Эфроим, ки зебоии ҷалоли онҳо гули пажмурда аст, ва бар сари водиҳои фарбеҳи онҳост, ки аз шароб мағлуб шудаанд!

Ишаъё-пайғамбар вой бар зидди майзадагони Эфроим, ки мағрур шудаанд ва зебоии онҳо пажмурда мешавад, сухан мегӯяд.

1. «Хатари мағрурӣ»

2. «Бефоидаи нӯшокии аз ҳад зиёд»

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Масалҳо 23:29-35 - Вой кист? Кӣ ғам дорад? Кӣ ҷанҷол дорад? Кӣ шикоят дорад? Кӣ бе сабаб захм дорад? Кӣ сурхии чашм дорад? Онон, ки дар шароб дер мемонанд; онхое, ки барои озмудани шароби омехта мераванд. Ба май нигоҳ накун, ки сурх аст, Чун дар коса медурахшад ва ҳамвор фурӯ равад. Дар охир чун мор газад ва чун андух газад. Чашмони ту чизҳои аҷоибро хоҳад дид, ва дилат чизҳои каҷро баён мекунад. Ту мисли касе хоҳӣ буд, ки дар миёни баҳр хобида, мисли касе, ки бар болои сутун хобида бошад. Маро заданд, мегӯед, вале ман осебе надидаам; маро заданд, вале ман инро хис намекардам. Ман кай бедор шавам? Ман бояд нӯшокии дигар нӯшам.

Ишаъё 28:2 Инак, Худованд Подшоҳи пурқудрат ва тавоно дорад, ки онро мисли тӯфони жола ва тӯфони харобиовар, мисли сели обҳои пурқувват бо дасти худ ба замин мепартояд.

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои ба ҳалокат расонидани замин сухан меронад.

1. Қудрати тавонои Худо: Чӣ тавр ба қудрат ва қудрати Ӯ эҳтиром гузоред

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани арзиши исён

1. Ирмиё 23:19 - "Инак, гирдоби Худованд бо ғазаб мебарояд, ҳатто гирдоби сахт: он бар сари шарирон сахт хоҳад афтод."

2. Наҳум 1:3 - "Худованд дар хашм оҳиста ва дар қудрат бузург аст, ва ҳеҷ гоҳ шаронро сафед намекунад: Худованд роҳи Худро дар гирдбод ва дар тӯфон дорад, ва абрҳо ғубори Ӯст. пойҳо».

Ишаъё 28:3 Тоҷи мағрур, майзадагони Эфроим, зери по хоҳанд шуд;

Мағрури касоне, ки ба майпарастӣ рӯ меоваранд, поин хоҳад шуд.

1: Мағрурӣ монеаи иродаи Худост.

2: Мо бояд ғурури худро тарк карда, ба Худо рӯй оварем.

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Ишаъё 28:4 Ва зебогии ҷалол, ки бар сари водии фарбеҳ аст, гули пажмурда ва мисли меваи шитобзадаи тобистон хоҳад буд; ки он касе, ки ба он нигоҳ мекунад, мебинад, дар ҳоле ки он дар даст аст, онро мехӯрад.

Зебоии пажмурдашудаи водии фарбех чун меваи саросемавор пеш аз тобистон аз байн меравад.

1. Зебоии ҳаётро дар ҳоле қадр кунед, ки он ҳанӯз дар ин ҷост.

2. Умри мо зуд мегузарад, аз ин бештар истифода баред.

1. Яъқуб 4:14 - "Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати кӯтоҳ пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2. Забур 90:12 - "Пас ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои моро ҳисоб кунем, то ки дилҳои худро ба ҳикмат ба кор барем".

Ишаъё 28:5 Дар он рӯз Худованди лашкарҳо барои тоҷи ҷалол ва гулдастаи зебоӣ барои бақияи қавми Худ хоҳад буд,

Худованди лашкарҳо дар рӯзи доварӣ тоҷи ҷалол ва гулдастаи зебоӣ барои халқи худ хоҳад буд.

1. Худованд тоҷи ҷалоли мост - Ишаъё 28:5

2. Биёед худро бо ҷамоли Худованд зинат диҳем - Ишаъё 28:5

1. Забур 103:4 - "Он ки ҷони туро аз ҳалокат фидия медиҳад; Ӯ туро бо меҳрубонӣ ва марҳамат тоҷ мекунад"

2. Масалҳо 16:31 - "Сари гиря тоҷи ҷалол аст, агар дар роҳи адолат пайдо шавад"

Ишаъё 28:6 Ва барои он ки дар доварӣ нишастааст, рӯҳи доварӣ ва барои қувват барои онҳое ки ҷангро сӯи дарвоза мегардонанд.

Ишаъё 28:6 ба зарурати оқилона ва қувват дар ҷанг ташвиқ мекунад.

1. Қувваи Худованд: Чӣ гуна Худо дар замонҳои душвор ба мо далерӣ мебахшад

2. Қувваи фаҳмиш: Чӣ тавр бояд дар зиндагӣ оқилона рафтор кунем

1. Забур 18:1-3 - "Ман туро дӯст медорам, эй Худованд, қуввати ман. Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шох аст. аз наҷоти ман, қалъаи ман».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарс не, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст».

Ишаъё 28:7 Аммо онҳо низ бо шароб гумроҳ шудаанд, ва ба воситаи нӯшокии спиртӣ аз роҳ дур шудаанд; коҳин ва набӣ аз нӯшокии спиртӣ гумроҳ шудаанд, аз шароб фурӯ бурда шудаанд, аз нӯшокии нӯшокӣ аз роҳ дур шудаанд; дар рӯъё хато мекунанд, дар доварӣ пешпо мехӯранд.

Ишаъё 28:7 дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр ҳам коҳинон ва ҳам анбиё аз истеъмоли шароб ва нӯшокии спиртӣ гумроҳ шудаанд.

1: Биёед кӯшиш кунем, ки аз васвасаи машрубот дурӣ ҷӯем ва зиндагии хуши Худоро пеш барем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки нӯшокии сахтро гумроҳ накунем, зеро он метавонад моро ба роҳи ҳалокат расонад.

1: Эфсӯсиён 5:18, "Ва масти шароб нашавед, ки дар он табъ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед".

2: Масалҳо 20:1, "Шароб масхара аст, нӯшокии сахт ҷанговар аст, ва ҳар кӣ аз он гумроҳ шавад, доно нест."

Ишаъё 28:8 Зеро ки ҳама мизҳо пур аз қайкунӣ ва чиркин аст, ба тавре ки ҷои пок нест.

Мардуми Худо чунон бетартибу нопок шудаанд, ки ҷое нест, ки пур аз ифлосиву қайкунӣ набошад.

1. Хатари бетартибӣ ва наҷосат

2. Бозгашт ба амру фармони Худо

1. 2 ба Қӯринтиён 7:1 - "Бинобар ин, эй маҳбубон, бо доштани ин ваъдаҳо, биёед худро аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ пок кунем ва дар тарси Худо муқаддасиро комил гардонем".

2. Ибодат 20:7 - "Пас, худро тақдис кунед ва муқаддас бошед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам".

Ишаъё 28:9 Ӯ ба кӣ дониш омӯзонад? ва киро Ӯ таълим диҳад? ки аз шир чушида, аз сина гирифта шудаанд.

Ин оят ба муҳиммияти таълими илму таълимот ба касоне, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ ба камол расидаанд, таъкид мекунад.

1. Рушд дар ҳикмати Худо: Аҳамияти камолоти рӯҳонӣ

2. Ҷустуҷӯи фаҳмидан: омӯхтани манфиатҳои дониш ва таълимот

1. Забур 119:97-104 Фаҳмидани аҳкоми Худованд ва ҷустуҷӯи ҳикмати Ӯ.

2. Масалҳо 3:13-18 Омӯзиш барои фаҳмидан ва интихоб кардани пайравӣ аз роҳҳои Худованд.

Ишаъё 28:10 Зеро дастур бояд бар дастурот бошад, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо андаке ва дар он ҷо каме:

Ишаъё 28:10 таълим медиҳад, ки Худо ҳикмати Худро андак-андак, зина ба зина ошкор мекунад.

1. «Хушо сабр: ҳикмати Худо нозил шудааст»

2. "Омӯзиш аз Худо: саф ба саф"

1. Матто 5:3-12 - Ҳазратҳо

2. Забур 118:105 - Арзиши каломи Худо.

Ишаъё 28:11 Зеро ки Ӯ ба ин қавм бо лабҳои тоқ ва забони дигар сухан хоҳад гуфт.

Худо ба халқи худ бо лабони ғазаб ва забони бегона сухан хоҳад гуфт.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ гуна Худо бо халқи худ бо роҳҳои ношинос ва ғайричашмдошт сухан мегӯяд.

2. Гуфтугӯ бо забонҳо: Омӯзиши атои рӯҳонии сухан гуфтан бо забонҳо ва оқибатҳои Китоби Муқаддас.

1. Аъмол 2:1-4: Вақте ки Рӯҳулқудс ба болои шогирдон фуруд омад, онҳо ба забонҳои дигар сухан мегуфтанд, зеро Рӯҳ ба онҳо имкон медод.

2. Ишаъё 55:11: Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Ишаъё 28:12 Ба ӯ гуфт: «Ин аст оромӣ, ки бо он шумо хастагонро ором кунед; Ва ин тароватбахш аст, аммо намешунаванд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо ба хастагон оромиро пешкаш мекунад, аммо онҳо гӯш карданро рад карданд.

1. Дар Худованд истироҳат кунед: Кашф кардани манбаи оромии ҳақиқӣ

2. Инкор кардани неъмати Худо: даст кашидан аз гирифтани баракати Худо

1. Матто 11:28-30 - Ба назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Ирмиё 6:16 - Худованд чунин мегӯяд: "Дар канори роҳҳо истода, бубинед ва роҳҳои қадимиро талаб кунед, ки роҳи нек дар куҷост ва дар он роҳ равед"; Ва шумо барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт.

Ишаъё 28:13 Аммо каломи Худованд барои онҳо дастур бар фароиз, дастур бар фароиз буд; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо андак ва дар он ҷо андак; то ки бираванд ва қафо афтанд ва шикаста шаванд ва дом афтанд ва гирифта шаванд.

Каломи Худованд ба мо қисмҳои хурд дода мешавад, то мо онро қабул кунем ва аз он ибрат гирем.

1: Худо ба мо оҳиста-оҳиста Каломи Худро медиҳад, то мо онро фаҳмем ва қабул кунем.

2: Мо бояд ба Худо иҷозат диҳем, ки бо мо пурсаброна сухан гӯяд, то дар имонамон инкишоф ёбад.

1: Матто 5:17-18 - Фикр накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва пайғамбаронро бекор кунам; Ман на барои аз байн бурдани онҳо, балки барои

иҷро кардани онҳо омадаам. Зеро, ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин гузарад, на заррае, на нуқтае аз Таврот намегузарад, то даме ки ҳама чиз ба амал ояд.

2: Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ишаъё 28:14 Пас, каломи Худовандро бишнавед, эй масхаракорон, ки ин қавми дар Ерусалим бударо ҳукмронӣ мекунед.

Ин порча онҳоеро, ки дар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, даъват мекунад, ки каломи Худовандро гӯш кунанд.

1. "Каломи Худо ниҳоӣ аст: ба аҳкоми Худованд итоат кунед"

2. "Ҳокимияти Худованд: Каломи Худовандро гӯш кунед"

1. Ирмиё 17: 19-20 "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи мувофиқат диҳам. ба самараи аъмоли худ».

2. Забур 118:11 "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

Ишаъё 28:15 Зеро ки шумо гуфтаед: "Мо бо мамот аҳд бастаем, ва мо бо дӯзах ҳамфикр ҳастем"; Вақте ки тозиёнаи пурбор гузарад, ба сари мо нахоҳад омад, зеро ки дурӯғро паноҳгоҳи худ кардаем ва дар зери ботил пинҳон шудаем.

Мардум бо марг паймон бастаанд ва бо олами ҷаҳиш паймон бастаанд ва бовар доранд, ки вақте фалокат ба вуқӯъ мепайвандад, онҳоро дуруғ ва ботил ҳифз мекунад.

1. Хавфи паноҳгоҳи бардурӯғ: Чӣ гуна дурӯғҳо шуморо муҳофизат намекунанд

2. Аҳде, ки мо мебандем: рад кардани марг ва интихоби ҳаёт

1. Ирмиё 17:5-7 - Худованд чунин мегӯяд; Лаънат бод касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисми бозуи ӯро месозад ва дилаш аз Худованд дур мешавад. Зеро ки вай мисли теппаи биёбон хоҳад буд, ва намебинад, ки кай некӣ меояд; балки дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шур сокин хоҳад шуд, ва на маскун. Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст.

2. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо набахшад? Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Худост сафедкунанда! Он кист, ки маҳкум мекунад? Ин Масеҳ аст, ки мурд, бале, эҳьё шуд, ки дар ямини Худост ва барои мо шафоат мекунад. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: "Мо ҳама рӯз ба хотири Ту куштаем"; моро гӯсфандони кушташуда ҳисоб мекунанд. На, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, бештар ғолиб ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки

моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ишаъё 28:16 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсие санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам; ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад.

Худованд дар Сион санги озмудашуда ва гаронбаҳо мегузорад ва онҳое, ки ба он имон доранд, ноумед нахоҳанд шуд.

1. Бунёди Худо: Умеди шикастнопазир; 2. Гӯшаи имон.

1. Ишаъё 28:16; 2. 1 Петрус 2:4-6 - «Вақте ки шумо назди Ӯ меоед, санги зиндае ҳастед, ки одамон онро рад кардаанд, вале дар назари Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо худатон мисли сангҳои зинда ҳамчун хонаи рӯҳонӣ сохта мешавед, то ки Каҳонати муқаддас, то ки қурбониҳои рӯҳоние, ки ба Худо ба воситаи Исои Масеҳ мақбул аст, пешкаш кунанд, зеро ки дар Навиштаҳо омадааст: «Инак, Ман дар Сион санге мегузорам, санги гӯшаи баргузида ва гаронбаҳо, ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд.

Ишаъё 28:17 Ман низ доварӣ ба хати рост хоҳам гузошт, ва адолатро то қаҳваранг, ва жола паноҳгоҳи дурӯғро нест хоҳад кард, ва обҳо аз паноҳгоҳ пур хоҳанд шуд.

Худованд доварӣ ва адолатро эълон хоҳад кард, ва дурӯғи шарирон нест карда мешавад.

1: Ҳақиқати Худо пирӯз хоҳад шуд

2: Адолати Худовандро инкор кардан мумкин нест

1: Масалҳо 11:3 - Беайбии одил онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд мекунад.

2: Забур 37:28 - Зеро ки Худованд довариро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале насли шарирон нест карда мешавад.

Ишаъё 28:18 Ва аҳди ту бо мамот бекор хоҳад шуд, ва аҳди ту бо дӯзах устувор нахоҳад буд; вақте ки тозиёнаи пурбор аз он гузарад, шуморо поймол хоҳад кард.

Аҳди Худо бо марг ва дӯзах, вақте ки балои пурбор мегузарад, вайрон мешавад.

1. "Қудрати боздоштнашавандаи Худо"

2. «Тобони пур аз доварии Худо»

1. Ирмиё 32:40-41 Ман бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст: Ман ҳеҷ гоҳ ба онҳо некӣ карданро бас нахоҳам кард ва ба онҳо илҳом мебахшам, ки аз Ман битарсанд, то ки онҳо ҳеҷ гоҳ аз Ман рӯй нагардонанд. Ман аз кори неки онхо шод хохам шуд ва бешубха бо тамоми дилу чон онхоро дар ин сарзамин мешинонам.

2. Румиён 8:31-32 Пас, мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?

Ишаъё 28:19 Аз он вақте ки он берун меояд, туро хоҳад гирифт, зеро ки саҳар аз субҳ, рӯзона ва шаб гузар хоҳад кард; ва танҳо барои фаҳмидани хабар ғамгин хоҳад буд.

Ишаъё-пайғамбар дар бораи паёме сухан меронад, ки субҳу шаб ба амал меояд ва фаҳмидани он кори душвор хоҳад буд.

1. Қувваи сабр: Омӯзиши фаҳмидани Каломи Худо

2. Ҳикмати Ишаъё: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор

1. Яъқуб 1:5-7 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва ҳеҷ шакку шубҳа барои ҳар кӣ шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро шамол ронда ва мепартояд; зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард».

2. Луқо 21: 25-26 - "Дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломот хоҳад буд, ва дар рӯи замин халқҳо аз гурриши баҳр ва мавҷҳо ба изтироб меафтанд, одамон аз тарс ва пешгӯй аз он чизе, ки аз ҳуш мемонанд. бар ҷаҳон меояд, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод».

Ишаъё 28:20 Зеро бистар кӯтоҳтар аз он аст, ки одам бар он дароз кашад, ва рӯйпӯшаш тангтар аз он аст, ки вай худро дар он печонда метавонад.

Бистар ва рӯйпӯш хеле кӯтоҳ аст, ки мард бароҳат истироҳат кунад ва худро дар бар гирад.

1. "Мушкилоти тасаллӣ дар ҷаҳони ранҷу азоб"

2. «Мубориза барои дарёфти оромӣ дар замонҳои ноором».

1. Забур 4:8 - Ҳам дар осоиштагӣ мехонам ва ҳам хоҳам рафт; зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

2. Ибриён 4:9-11 - Пас, барои халқи Худо рӯзи истироҳат боқӣ мондааст, зеро ҳар кӣ ба оромии Худо дохил шудааст, инчунин аз корҳои худ истироҳат кардааст, чунон ки Худо аз аъмоли худ.

Ишаъё 28:21 Зеро ки Худованд мисли кӯҳи Форасим бархоста, мисли дар водии Ҷибъӯн хашмгин хоҳад шуд, то ки кори худ, кори аҷиби худро ба ҷо оварад; ва амали у, кирдори ачоиби уро ба амал оварад.

Худованд ба таври пурқувват ва пурасрор амал хоҳад кард, то ниятҳояшро амалӣ созад.

1. Қудрат ва асрори Худо: Таҳқиқи Ишаъё 28:21

2. Роҳҳои беақлонаи Худо: Фаҳмидани Ишаъё 28:21

1. Матто 17:5 - "Ӯ ҳанӯз сухан мегуфт, вақте ки инак, абри равшане бар онҳо соя гирифт, ва овозе аз абр гуфт: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки Ман аз Ӯ хушнудам; Ӯро гӯш кунед"."

2. Айюб 37:5 - "Худо бо овози худ ба таври аҷиб раъд мезанад; Ӯ корҳои бузурге мекунад, ки мо онро дарк карда наметавонем."

Ишаъё 28:22 Пас, акнун масхара накунед, то ки бандҳои шумо мустаҳкам нагардад, зеро ки ман аз Худованд Худои лашкарҳо шунидам, ки истеъмоли дар тамоми рӯи замин муқарраршуда аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки Худоро тамасхур накунем, зеро Ӯ бар тамоми замин қудрат дорад ва агар мо бар зидди Ӯ равем, метавонад ҳалокат оварад.

1. Қудрати Худо: Чаро мо бояд Ӯро тамасхур накунем

2. Итоат беҳтар аз қурбонӣ аст: Чӣ гуна бояд қудрати Худовандро эҳтиром кард

1. Масалҳо 15:1 "Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад".

2. Матто 5:11-12 «Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар зидди шумо бардурӯғ мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки онҳо низ паёмбароне, ки пеш аз ту буданд».

Ишаъё 28:23 Гӯш диҳед ва овози Маро бишнавед; бишнавед ва сухани маро бишнавед.

Худо халқи Худро даъват мекунад, ки ба овоз ва суханони Ӯ гӯш кунанд ва диққат диҳанд.

1. Қудрати гӯш кардани овози Худо

2. Муҳимияти шунидани сухани Худо

1. Яъқуб 1:19-20 - Дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошед.

2. Масалҳо 8:34 - Хушбахт аст касе, ки маро гӯш мекунад ва ҳар рӯз дар назди дарвозаҳои ман менигарад ва дар паҳлӯи дарҳои ман интизор аст.

Ишаъё 28:24 Оё шудгор барои кишт тамоми рӯз шудгор мекунад? Оё пораҳои замини худро мекушояд ва мешиканад?

Мехнати пурчушу хуруши шудгорро ба хотир оварда, кадр мекунанд.

1. Кори захматкаш: ба кадри мехнати дигарон

2. Даъват ба мехнат: баракати мехнатдустӣ ва суботкорӣ

1. Воиз 4:9 10 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло

мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад!

2. Масалҳо 10:4 - Дасти суст боиси камбизоатӣ мешавад, аммо дасти меҳнатдӯст сарватманд мекунад.

Ишаъё 28:25: Вақте ки Ӯ рӯи онро равшан кард, магар фитчаҳоро намепартояд, ва зираро намепошад, ва ба ҷои онҳо гандуми асосӣ ва ҷав ва ҷавро намеандозад?

Дар ин порча ризқи Худо барои касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сухан меравад.

1: Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо ҳамеша моро таъмин мекунад.

2: Рӯзи Худо барои мо комил ва ҳамеша дар ҷои дуруст аст.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо мегӯяд, ки хавотир нашавед, зеро Худо ҳамеша таъмин хоҳад кард.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми эҳтиёҷоти моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ қонеъ хоҳад кард.

Ишаъё 28:26 Зеро ки Худои Ӯ ӯро ба хирад таълим медиҳад, ва ӯро таълим медиҳад.

Худо ба халқи худ ҳикмат меомӯзад ва онҳоро таълим медиҳад.

1. «Илм аз Худо: ҳикмат ва дастур».

2. «Роҳнамоии Худо барои ҳаёти мо»

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ишаъё 28:27 Зеро ки хирманҳо бо хирман кӯфта намешаванд, ва чархи ароба бар зира чарх зада намешавад; вале фитчесхоро бо асо ва зираро бо асо мезананд.

Раванди куфтани ду намуди зироат, фитч ва зира тавсиф шудааст.

1. Боварӣ ба ризқи Худо: Омӯзиши такя ба Ӯ дар ниёзҳои худ

2. Боғайрат будан: Мукофоти меҳнат

1. Масалҳо 10:4 - Касе ки бо дасти сусткор камбағал мешавад, вале дасти меҳнатдӯст бой мешавад.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Ишаъё 28:28 Дони нон кӯфта шудааст; зеро ки вай ҳеҷ гоҳ онро хирман нахоҳад кард, ва онро бо чархи аробааш намешиканад, ва бо саворонаш онро накӯбад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо намегузорад, ки халқи Худро ранҷонад ё кӯфтанд ва Ӯ онҳоро аз сахтии дунё ҳифз кунад.

1: Худо муҳофизи мост ва мо метавонем ба Ӯ таваккал кунем, ки моро эмин нигоҳ дорад.

2: Мо метавонем ба муҳаббат ва марҳамати Худо такя кунем, то моро дар рӯзҳои душвор гузаронад.

1: Ишаъё 40:11 "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард; онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ кӯдаконро роҳнамоӣ хоҳад кард."

2: Забур 91:15 "Вай Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод; Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ӯро наҷот медиҳам ва Ӯро эҳтиром хоҳам кард".

Ишаъё 28:29 Ин низ аз ҷониби Худованди лашкарҳо меояд, ки дар машварат аҷоиб ва дар амал аъло аст.

Ин порча ҳикмат ва қудрати Худовандро таъкид мекунад.

1: Ҳикмат ва қудрати Худо дар ҳаёти мо

2: Таҷрибаи аъло ва маслиҳати Худо

1: Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад."

2: Забур 19: 7-9, "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд боэътимод аст, оддиро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилҳоро шод мегардонад; ҳукми Худованд пок аст, чашмҳоро равшан мекунад».

Боби 29-уми китоби Ишаъё дар бораи Ерусалим ва сокинони он пешгӯӣ дорад. Он ба кӯрии рӯҳонӣ, риёкорӣ ва такя ба урфу одатҳои инсонии онҳо муроҷиат мекунад ва ҳамзамон умедро барои барқароршавӣ ва ваҳй аз ҷониби Худо дар оянда пешкаш мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи мусибати дарпешистодаи Ерусалим оғоз мешавад. Ишаъё онро ҳамчун Ариел номид, ки рамзи қурбонгоҳи қурбониро ифода мекунад. Ӯ огоҳ мекунад, ки шаҳр муҳосира ва фурӯтан хоҳад шуд (Ишаъё 29:1-4).

Сархати 2: Ишаъё нишон медиҳад, ки мардуми Ерусалим аз ҷиҳати рӯҳонӣ кӯр ва кар шудаанд. Худоро бо лаб ҷалол медиҳанд, вале дилҳояшон аз Ӯ дур аст. Парастиши онҳо ба анъанаҳои инсонӣ асос ёфтааст, на садоқати ҳақиқӣ (Ишаъё 29:9-14).

Сархати 3-юм: Пешгӯӣ дар бораи доварии Худо ба онҳое, ки ба нақшаҳои пинҳонӣ такя мекунанд ё ба ҷуз Ӯ ҳикмат меҷӯянд, сухан меронад. Ӯ

дигаргунии амиқеро ба амал меорад, ки беақлии ҳикмати инсониро фош мекунад (Ишаъё 29:15–16).

Сархати 4: Ишаъё дар бораи замони оянда пешгӯӣ мекунад, ки кӯрони рӯҳонӣ хоҳанд дид ва карҳо мешунаванд. Худо дахолат мекунад, ки халқи Худро наҷот диҳад ва барқарорсозӣ ба амал оварад ва боиси шодӣ ва ҳамду санои фаровон мегардад (Ишаъё 29:17-24).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту нӯҳуми Ишаъё ошкор мешавад
кӯрии рӯҳонӣ, риёкорӣ,
ва умед ба барқароршавӣ.

Тавсифи мусибати дарпешистода.
Кӯрии рӯҳонӣ; такя ба анъанахои инсонӣ.
Доварӣ дар бораи худбоварӣ.
Ваҳйи оянда; барқарорсозӣ; шодӣ.

Ин боб ҳамчун огоҳӣ бар зидди диндории рӯякӣ, ки бе садоқати самимии дил ба Худо хидмат мекунад. Он хатари такя ба ҳикмат ё анъанаи инсониро ба ҷои ҷустуҷӯи роҳнамоии илоҳӣ фош мекунад. Он доварии Худоро ба онҳое, ки ба нақшаҳои пинҳонӣ машғуланд ё кӯшиш мекунанд, ки бо расму оинҳои хушку холӣ Ӯро фиреб медиҳанд, таъкид мекунад. Бо вуҷуди ин, он инчунин умедро барои дигаргуниҳои оянда, замоне, ки биноҳои рӯҳонӣ барқарор мешаванд, гӯшҳои кар кушода мешаванд ва наҷоти худи Худо пешкаш мекунад. Ин давраи барқарорсозӣ ҳамду санои шодиро ба вуҷуд меорад, зеро халқи Ӯ соҳибихтиёрии Ӯро эътироф мекунад ва дахолати меҳрубононаи Ӯро ба ҳаёти онҳо эҳсос мекунад.

Ишаъё 29:1 Вой бар ҳоли Ориил, бар ҳоли Ориил, шаҳре, ки Довуд дар он сукунат дошт! сол ба сол илова кардан; бигзор қурбониҳо бикушанд.

Шаҳри Ариел, ки Довуд дар он ҷо зиндагӣ мекард, аз фалокати дарпешистода огоҳ карда мешавад.

1. Мо набояд ҳеҷ гоҳ оқибатҳои амали худро фаромӯш кунем.

2. Худо хамеша нигахбон аст ва моро аз гуноххои нодурустамон рахо намекунад.

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Забур 33:13-14 - Худованд аз осмон ба поён менигарад; тамоми фарзандони одамро мебинад; аз он чое ки тахти тахт нишастааст, ба тамоми сокинони замин менигарад, Он ки дилхои хамаи онхоро мураттаб мегардонад ва ба тамоми аъмоли онхо нигох мекунад.

Ишаъё 29:2 Аммо ман Ориэлро андӯҳгин хоҳам кард, ва ғамгинӣ ва ғамгин хоҳад буд, ва он барои ман мисли Ариил хоҳад буд.

Худо ба Ариел, ки номи ибронии Ерусалим аст, мусибат ва андӯҳ хоҳад оварад.

1. Адолати Худо: таваккал кардан ба Худованд ҳатто ҳангоми ранҷу азоб

2. Ҳукмронии Худо: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 29

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Марсияҳо 3:31-33 - "Зеро ки ҳеҷ кас аз ҷониби Худованд то абад партофта намешавад. Ҳарчанд ӯ ғам оварад, раҳм хоҳад кард, муҳаббати бепоёни ӯ ин қадар бузург аст".

Ишаъё 29:3 Ва ман дар гирду атрофи ту ӯрду мезанам, ва бар ту бо кӯҳе муҳосира хоҳам кард, ва бар зидди ту қалъаҳо хоҳам бардошт.

Ишаъё пешгӯӣ мекунад, ки Худо бар зидди душманони худ ӯрдугоҳ меандозад ва онҳоро бо кӯҳ иҳота мекунад ва барои муҳосира кардани онҳо қалъаҳо хоҳад сохт.

1. Қувваи муҳофизати Худо - Чӣ гуна ҳузури Худо метавонад дар лаҳзаҳои душворӣ қувват ва амният оварад.

2. Қуввати вафодории Ӯ - Чӣ тавр садоқати Худо ҳеҷ гоҳ моро ҳатто дар муқобили душманонамон ном намекунад.

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Забур 46:7 - «Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб қалъаи мост».

Ишаъё 29:4 Ва ту фуруд хоҳӣ шуд, ва аз замин сухан хоҳӣ гуфт, ва суханат аз хок паст хоҳад шуд, ва овози ту мисли касест, ки рӯҳи шинос аз замин хоҳад буд. ва сухани ту аз хок пичиррос хоҳад зад.

Ин порча дар бораи он аст, ки Худо касонеро, ки мағрур ва мутакаббиронро фурӯтан созад.

1: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад - Ишаъё 29:4

2: Фурӯтании Худо - Ишаъё 29:4

1: Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз мебахшад".

2: Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Ишаъё 29:5 Ва шумораи ғарибони ту мисли хоки хурде хоҳанд буд, ва анбӯҳи одамони даҳшатовар мисли коҳе, ки гузаранда хоҳанд буд; бале, дар як лаҳза хоҳад буд.

Аҷнабиён ва душманон зуд мераванд ва нест мешаванд.

1. Худо касонеро, ки ба мо муқобилат мекунанд, зуд аз байн мебарад.

2. Худо моро аз касоне, ки ба мо зарар расонидан мехоҳанд, нигоҳ медорад.

1. Забур 55:22 - "Гарбори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба васваса афтанд".

2. Такрори Шариат 28:7 - "Худованд душманонатро, ки бар зидди ту қиём мекунанд, пеши назари ту хоҳад зад: онҳо ба муқобили ту як роҳ берун хоҳанд шуд ва аз ҳафт роҳ аз пеши ту гурезанд".

Ишаъё 29:6 Туро Худованди лашкарҳо бо раъд ва заминҷунбӣ, ва ғавғои азим, бо тӯфон ва тӯфон ва алангаи оташи фурӯ мебарад.

Худованд назди халқи Худ бо раъд, заминҷунбӣ, садои азим, тӯфон, тӯфон ва оташи фурӯбаранда хоҳад омад.

1. Ҳузури бепоёни Худованд

2. Эътироф кардани ҳукмронии Худо дар ҳама чиз

1. Забур 18:7–15

2. Амос 3:7–8

Ишаъё 29:7 Ва шумораи зиёди халқҳое, ки ба муқобили Ориел меҷанганд, ва ҳамаи онҳое ки бар зидди вай ва лавозимоти ҷангии вай меҷанганд ва ӯро ба танг меоранд, мисли хоби шабе хоҳанд буд.

Миллатҳое, ки бар зидди Ариел меҷанганд, ҳамчун хоби рӯъёи шабона хоҳанд буд.

1. Ба Худованд таваккал кунед, ки Ӯ халқи Худро аз душманонашон муҳофизат мекунад.

2. Аз қудрати Худованд огоҳ бошед, ки душманони моро нобуд созад.

1. Ишаъё 30:15 - Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин гуфтааст: "Дар бозгашт ва истироҳат наҷот хоҳӣ ёфт; дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд.

2. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд; лекин мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард.

Ишаъё 29:8 Он мисли он хоҳад буд, ки гурусна хоб дида, инак, мехӯрад; лекин вай бедор мешавад, ва ҷонаш холӣ аст; лекин вай бедор мешавад, ва инак, беҳол аст, ва ҷонаш иштиҳо дорад; шумораи зиёди халқҳо, ки бар зидди кӯҳи Сион меҷанганд, ҳамин тавр хоҳанд буд.

Мардуми тамоми халқҳое, ки ба муқобили кӯҳи Сион меҷанганд, норозӣ хоҳанд шуд, чунон ки одами гурусна ё ташна ҳатто вақте ки дар хоби хӯрдану нӯшидан сер намешавад.

1. Ғаноатмандии нафс: рӯ овардан ба Худо барои тасаллии доимӣ

2. Рӯҳи гурусна ва ташна: дарёфти қаноатмандии ҳақиқӣ аз Худо

1. Забур 107:9 - Зеро ки Ӯ ҷони ҳавасро сер мекунад ва рӯҳи гуруснаро аз некӣ сер мекунад.

2. Матто 5:6 - Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер хоҳанд шуд.

Ишаъё 29:9 Худат бимонед ва тааҷҷуб кунед; фарьёд занед ва фарьёд занед: онҳо маст ҳастанд, аммо на аз шароб; ба ларза мераванд, вале на бо нӯшокии сахт.

Аз корҳои аҷоиби Худованд дар ҳайрат монда, бо тарс ва эҳтиром ба Ӯ нидо кунед.

1: Мастӣ на танҳо аз машрубот ба вуҷуд меояд, балки метавонад бо қудрати Худо ғамгин шудан бошад.

2: Корҳои Худо ҳам аҷоиб ва ҳам пурасрор ҳастанд ва агар мо омода набошем, метавонад моро ғамгин созад.

1: Хуруҷ 15:11 - Эй Худованд, дар байни худоён кист ба Ту монанд? Кист мисли ту, дар қудсият ҷалол, дар ҳамду сано тарсон ва мӯъҷизот?

2: Забур 77:14 - Ту Худои аҷибе ҳастӣ: қуввати Худро дар миёни мардум эълон кардай.

Ишаъё 29:10 Зеро ки Худованд рӯҳи хоби амиқро бар шумо рехт, ва чашмони шуморо бастааст: анбиё ва ҳокимони шумо, бинокоронро пӯшонидааст.

Худованд ба сари паёмбарон ва ҳокимон рӯҳи хоби амиқе андохтааст, ки онҳо аз ҳақиқати Ӯ кӯр мешаванд.

1. Иродаи Худо боздошташаванда аст - Ишаъё 29:10

2. Дидани ғайб – Қудрати фазли Худо

1. Ҳизқиёл 37:1-14 - Қудрати Худо барои зинда кардани мурдагон.

2. 1 Қӯринтиён 2:7-16 - Ҳикмати Худо ба онҳое ки Рӯҳ доранд, ошкор шудааст.

Ишаъё 29:11 Ва рӯъёи ҳама барои шумо мисли суханони китоби мӯҳр басташуда шудааст, ки одамон онро ба донишманд супорида, мегӯянд: "Илтимос, инро бихонед" ва ӯ мегӯяд: "Наметавонам". зеро он мӯҳр аст:

Ба донишманд китобе медиҳанд, ки мӯҳр баста ва чун аз ӯ бихонанд, ҷавоб медиҳад, ки наметавонам, чун мӯҳр баста шудааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Мӯҳри Худо: Аҳамияти китоби мӯҳр дар Ишаъё 29:11

1. Ирмиё 32:10-15 - ваъдаи Худо дар бораи аҳди нав

2. Ваҳй 5:1-5 - Китобе, ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст, ки аз ҷониби Барраи Худо кушода мешавад

Ишаъё 29:12 Ва китоб ба касе дода мешавад, ки дониш наёфтааст ва мегӯяд: "Илтимос, инро бихон" ва мегӯяд: "Ман дониш наёфтаам".

Китоберо ба касе медиҳанд, ки дониш наёфтааст, аз ӯ хоҳиш мекунад, ки онро бихонад, аммо онҳо ҷавоб медиҳанд, ки наомӯзанд.

1. Қувваи мутолиа: Чӣ гуна бояд донишро барои наздик шудан ба Худо истифода бурд

2. Арзиши таълим: Омӯзиш барои истифода бурдани имкониятҳо

1. Масалҳо 1:5 - Одами оқил мешунавад ва донишро афзун мекунад; ва хирадманд ба насиҳатҳои ҳаким хоҳад расид.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Ишаъё 29:13 Бинобар ин Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд, ва бо лабҳояшон Маро иззату эҳтиром мекунанд, вале дили худро аз ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман аз аҳкоми одамон таълим шудааст:

Одамон Худоро бо даҳон ва гуфтор эҳтиром мекунанд, аммо на бо дил, зеро тарси онҳо аз Худо бар қонунҳои инсонӣ асос ёфтааст, на аз Худо.

1. Қалби ибодат: Бознигарии равобити мо бо Худо

2. Фиреби тақвои ботил: Муайян кардан ва дур кардани имони мунофиқӣ

1. Матто 15:7-9 - Исо дар бораи он сухан мегӯяд, ки ибодат аз таҳти дил аст, на аз даҳон

2. Забур 51:17 - Илтиҷо ба Худо барои дили ҳақиқӣ, шикаста ва пушаймон.

Isaiah 29:14: Пас, инак, ман дар миёни ин қавм кори аҷибе хоҳам кард, кори аҷоиб ва мӯъҷизае, зеро ки ҳикмати хирадмандони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад шуд.

Худованд дар миёни қавми худ кори мӯъҷиза ва аҷибе анҷом медиҳад, ки хирад ва хирадмандонро аз байн мебарад.

1. Кори аҷиби Худованд: Чӣ гуна мӯъҷизаҳои Худо ҳаёти моро дигаргун мекунанд

2. Ҳикмати ниҳони Худо: таваккал ба нақшаҳои Худои таъоло

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Яъқуб 1:5-6 "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ чиз беихтиёрона. Зеро ҳар кӣ беҷуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронда аст».

Ишаъё 29:15 Вой бар ҳоли онон, ки мехоҳанд маслиҳати худро аз Худованд пинҳон кунанд, ва аъмоли онҳо дар торикӣ аст, ва мегӯянд: "Кӣ моро мебинад?" ва кӣ моро медонад?

Худо ҳама корҳоеро, ки мо мекунем, мебинад, ҳатто вақте ки мо фикр мекунем, ки касе онро тамошо намекунад.

1. Оқибатҳои пинҳон шудан аз Худо

2. Зарурати ошкоро дар назди Худо

1. Ибриён 4:13 - "Ва ҳеҷ махлуқот аз назари Ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва ба назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем".

2. Масалҳо 15:3 - "Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ва аз бадӣ ва некӣ бедор аст".

Ишаъё 29:16 Албатта, чаппагардонии шумо мисли гили кулолгар хоҳад буд: зеро оё кор дар бораи Офаридгор мегӯяд: "Ӯ маро наофаридааст?" ё он чиро, ки сохта шудааст, дар бораи касе, ки онро сохтааст, гӯяд: "Ӯ ақл надошт?"

Худованд соҳибихтиёр ва тавоно аст, ҷаҳонро мувофиқи хости Худ меофарад ва ташаккул медиҳад.

1: Мо бояд ба ҳикмат ва қудрати Худованд таваккал кунем, ҳатто вақте ки вазъиятҳои мо маъно надоранд.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худованд кулолгари ниҳоӣ аст, ва мо гил ҳастем, ки моро ба сурати Ӯ ташаккул медиҳанд.

1: Ирмиё 18: 1-6 Худованд ҳамчун кулолгар.

2: Масалҳо 16:4 Нақшаҳои Худованд аз нақшаҳои мо баландтаранд.

Ишаъё 29:17 Оё ҳанӯз чанде нагузаштааст, ва Лубнон ба киштзори пурбор мубаддал ҳоҳад шуд, ва киштзори пурбор ҳамчун ҷангал қадр карда мешавад?

Лубнон нихоят ба макони фаровонӣ ва хосилхезӣ табдил меёбад.

1. Вафодории Худо: Ваъдаи фаровонӣ ва ҳосилхезӣ

2. Муъчизаи ризки Худованд дар чойхои гайричашмдошт

1. Ирмиё 31:12 - Аз ин рӯ, онҳо омада, дар баландии Сион суруд хоҳанд хонд, ва барои гандум, ва барои шароб, ва барои равған, ва барои бачаҳои рама ва гала: ва ҷони онҳо мисли боғи сероб хоҳад буд; ва дигар ғамгин нахоҳанд шуд.

2. Забур 144:14 - То барзаговони мо барои меҳнат қавӣ бошанд; ки на дарояд ва на берун; ки дар кучахои мо шикояте набошад.

Ишаъё 29:18 Ва дар он рӯз карҳо суханони китобро хоҳанд шунид, ва чашмони кӯрон аз торикӣ ва аз торикӣ хоҳанд дид.

Дар Ишаъё 29:18 гуфта мешавад, ки чӣ тавр онҳое, ки карҳо метавонанд суханони китобро бишнаванд ва чашмони кӯрон аз торикӣ ва торикӣ бубинанд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 29:18

2. Дини нав ва шунавоӣ: ризқи Худо барои дармондагон

1. Ишаъё 35: 5-6 - "Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харгӯш ҷаҳад, ва забони гунг суруд мехонад".

2. Луқо 4:18-19 - "Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ки башоратро ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо диҳам, то ба асирон раҳоӣ ва шифоёбиро мавъиза кунам. барои кӯрон, то ки кӯфтагонро озод кунад».

Ишаъё 29:19 Ҳалимлар ҳам Яҳовага қувончни зиёда қилади, одамлар орасида камбағаллар эса Исроилнинг Қуддусларидан хурсанд бўладилар.

Ҳалим ва мискинон аз Худованд шод хоҳанд шуд.

1: Худованд шодии мост - Ишаъё 29:19

2: Дар Худованд шодӣ кардан - Ишаъё 29:19

1: Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ишаъё 29:20 Зеро ки даҳшатнок нест карда мешавад, ва масхаракунанда нобуд мешавад, ва ҳамаи онҳое ки ба шарорат нигоҳ мекунанд, нест карда мешаванд.

Худо дар ниҳоят ҷаҳонро аз онҳое, ки бадбахтӣ ва бесарусомонӣ меофаранд, пок хоҳад кард.

1: Худо ягонаест, ки метавонад дар ҳаёти мо адолат ва осоиштагӣ оварад.

2: Мо набояд ба худамон такя кунем, ки адолатро эҷод кунем, балки ба қудрат ва нақшаи Худо таваккал кунем.

1: Масалҳо 21:3 - Адолат ва доварӣ барои Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ишаъё 29:21 Инҳо одамро барои суханаш васвасакунанда месозанд, ва барои фошкунанда дар дарвоза дом мегузоранд, ва одилро ба ҳеҷ ваҷҳ рад мекунанд.

Дар порчаи Китоби Муқаддас ҳушдор дода мешавад, ки одамонро барои суханон ҷазо надиҳед ва бо истифода аз амалҳои ноадолатона ба доми онҳое, ки ростгӯянд, истифода баред.

1: Дар муҳаббат рост бигӯед ва дар ҳама корҳоямон адолат кунед.

2: Биёед одамонро барои суханони онҳо маҳкум накунем, ҳатто агар мо бо ҳам розӣ набошем, балки кӯшиш кунем, ки дар ҳамдигарфаҳмӣ ва эҳтиром ҳамкорӣ кунем.

1: Мико 6:8 Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

2: Яъқуб 1:19-20 Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Ишаъё 29:22 Бинобар ин Худованд, ки Иброҳимро фидия додааст, дар бораи хонадони Яъқуб чунин мегӯяд: Яъқуб алҳол хиҷил нахоҳад шуд, ва чеҳраи ӯ алҳол ранга нахоҳад рафт.

Худованд Иброҳимро наҷот дод ва намегузорад, ки хонадони Яъқуб хиҷил шаванд ва чеҳраи онҳо рангпарида шавад.

1. Наҷот додани Иброҳим: Муҳаббати Худо ба халқаш

2. Аҳди Худо бо Яъқуб: ваъдаи умед

1. Ҳастӣ 12:2-3 - Ва ман аз ту халқи бузурге хоҳам сохт, ва туро баракат хоҳам дод, ва номи туро бузург гардонам; ва ту баракат хоҳӣ буд: ва Ман онҳоеро, ки туро баракат медиҳанд, баракат хоҳам дод, ва лаънаткунандагони туро лаънат хоҳам гуфт: ва дар ту тамоми қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт.

2. Ишаъё 11: 1-2 - Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха мерӯяд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ, рӯҳи ҳикмат ва хирад қарор хоҳад гирифт. , рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Ишаъё 29:23 Аммо вақте ки ӯ фарзандони худро, ки кори дасти Ман аст, дар миёни ӯ дид, онҳо исми Маро тақдис хоҳанд кард, ва Қуддуси Яъқубро тақдис хоҳанд кард, ва аз Худои Исроил метарсанд.

Фарзандони Худо исми Ӯро тақдис хоҳанд кард ва Подшоҳи Яъқубро ҷалол хоҳанд дод ва аз Худои Исроил метарсанд.

1. Зиндагӣ бо тарси Худо: Кашфи муқаддасоти Худованд

2. Қудси номи Худо: Чӣ тавр Подшоҳи Яъқубро ҷалол додан мумкин аст

1. Ишаъё 29:23

2. Забур 99:3 - Бигзор онҳо исми бузург ва даҳшатноки Туро ситоиш кунанд; зеро он муқаддас аст.

Ishaiah 29:24 Онҳое ки дар рӯҳ гумроҳ шудаанд, ба ақл хоҳанд омад, ва шиквагарон таълим хоҳанд гирифт.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки онҳое, ки дар рӯҳ гумроҳ шудаанд ва шиква кардаанд, ба ақл меоянд ва таълимотро меомӯзанд.

1. "Қувваи тавба: расидан ба фаҳмиш"

2. «Роҳ ба сӯи рушди маънавӣ: таълимоти омӯзишӣ»

1. Масалҳо 15:32, "Ҳар кӣ ба насиҳат беэътиноӣ мекунад, худро хор мекунад, аммо ҳар кӣ ба мазаммат гӯш медиҳад, хирад пайдо мекунад".

2. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад».

Боби 30-юми китоби Ишаъё ба табиати исёнгарии мардуми Яҳудо ва майли онҳо ба такя ба иттифоқҳои инсонӣ, на ба Худо такя карданро баррасӣ мекунад. Он онҳоро аз оқибатҳои амалҳои худ огоҳ мекунад, балки инчунин умеди барқароршавӣ ва ҳидоятҳои илоҳӣ медиҳад.

Сархати 1: Боб бо сарзаниш бар зидди қарори Яҳудо, ки ба ҷои он ки ба роҳнамоии Худо такя кунад, аз Миср кӯмак пурсад. Ишаъё ҳушдор медиҳад, ки ин такя ба қудрати ҷаҳонӣ боиси расвоӣ ва ноумедӣ хоҳад шуд (Ишаъё 30:1-7).

Сархати 2: Ишаъё аҳамияти гӯш кардани дастурҳои Худо ва рад кардани анбиёи козибро, ки суханони хушку холӣ мегӯянд, таъкид мекунад. Ӯ мардумро даъват мекунад, ки ба Худо баргарданд ва ба хиради Ӯ таваккал кунанд (Ишаъё 30:8–14).

Сархати 3: Пешгӯӣ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо мехоҳад, ки халқаш тавба кунанд ва ба сӯи Ӯ баргарданд. Ӯ ҳамдардӣ, шифо ва муҳофизатро ваъда медиҳад, агар онҳо итоаткориро бар исён интихоб кунанд (Ишаъё 30:15-18).

Параграфи 4: Ишаъё ошкор мекунад, ки замоне фаро мерасад, ки Худо ба фарёди халқаш барои кӯмак бо меҳрубонӣ ҷавоб хоҳад дод. Ӯ тавассути Рӯҳи Худ роҳнамоӣ карда, онҳоро ба роҳи адолат ҳидоят хоҳад кард (Ишаъё 30:19-26).

Параграфи 5: Боб бо ваъдаи баракати оянда бар Сион хотима меёбад. Бо вуҷуди андӯҳи ҳозираашон, Худо онҳоро итминон медиҳад, ки барқарорсозӣ, фаровонӣ ва ғалаба бар душманонашон хоҳад овард (Ишаъё 30:27-33).

Дар ҷамъбаст,
Боби 30 Ишаъё ошкор мекунад
такя ба иттифоқҳои ҷаҳонӣ,
даъват ба тавба,
ва ваъдаи барқарорсозӣ.

Сарзаниш аз Миср кумак хост.
Муҳимияти гӯш кардани Худо.
Даъват ба тавба; ваъдаи ҳамдардӣ.
ҳидояти илоҳӣ; баракатҳои оянда бар Сион.

Ин боб ҳамчун паёми огоҳкунанда дар муқобили эътимод кардан ба иттифоқҳои инсонӣ ё ҷустуҷӯи амният ба ғайр аз роҳнамоии Худо хидмат мекунад. Он зарурати тавбаи ҳақиқӣ ва итоатро таъкид мекунад, на аз пайравӣ ба суханони хушку холӣ ё анбиёи козиб. Сарфи назар аз бепарвоии онҳо, он умед ба барқароршавӣ тавассути раҳмдилӣ ва шифои илоҳӣ медиҳад. Он ба ояндае ишора мекунад, ки Худо халқи Худро бо меҳрубонӣ тавассути Рӯҳи Худ роҳнамоӣ мекунад ва онҳоро бо роҳҳои адолат ҳидоят мекунад. Дар

ниҳояти кор, он онҳоро итминон медиҳад, ки сарфи назар аз душвориҳои мавҷуда, боварӣ ба таваккал ба Ӯ вуҷуд дорад, зеро Ӯ баракатҳои фаровон ва пирӯзӣ бар рақибони онҳо меорад.

Ишаъё 30:1 Вой бар ҳоли фарзандони саркаш, мегӯяд Худованд, ки машварат мекунанд, вале на бо Ман; ва онҳо бо пӯшиш пӯшанд, вале на аз рӯҳи Ман, то ки гуноҳро ба гуноҳ илова кунанд.

Худо касонеро, ки ба ҷои Ӯ бо дигарон машварат мекунанд ва онҳоеро, ки ба ҷои эътироф кардани гуноҳҳои худ пӯшонидани гуноҳи худ мекунанд, маҳкум мекунад.

1. «Зарурати талаби машварати Худо»

2. «Хатари гуноҳи иқрорнашуда»

1. Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои Шахсе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ишаъё 30:2 Он ки ба Миср биравад, ва аз даҳони ман напурсидаам; ки худро бо кувваи Фиръавн мустахкам кунанд ва ба сояи Миср таваккал кунанд!

Мардум ба ҷои такя ба Худо барои қувват ва муҳофизат ба Миср такя мекунанд.

1: Ба инсон ва ваъдаҳои дунявӣ таваккал макун, балки бар Худо таваккал кун.

2: Худо мехоҳад, ки мо барои қувват ва муҳофизат ба Ӯ таваккал кунем, на ба дигар одамон ё миллатҳо.

1: Масалҳо 3: 5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Забур 20: 7 - "Баъзе ба аробаҳо ва баъзе ба аспҳо эътимод дорем, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем."

Ишаъё 30:3 Пас, қуввати фиръавн хиҷи шумо хоҳад буд, ва таваккал ба сояи Миср ошуфтагии шумо хоҳад буд.

Ба ҷои Худо таваккал кардан ба Миср шармандагӣ ва нофаҳмиҳо меорад.

1. Ба ҷои дунё таваккал кардан ба Худо қувват ва эътимод мебахшад.

2. Ваќте мо ба ќувваи худ такя кунем, мо танњо шарму саргардониро мебинем.

1. Забур 20:7-8 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ишаъё 30:4 Зеро ки мирони ӯ дар Сӯан буданд, ва сафиронаш ба Ҳанес омаданд.

Дар порча дар бораи шоҳзодаҳо ва сафирони як миллат дар ду шаҳри гуногун сухан меравад.

1. Салтанати Худо бузургтар аз корҳои ҳар халқ аст: Дарси Ишаъё 30:4

2. Қудрати ягонагӣ: Дарси Ишаъё 30:4

1. Матто 12:25 - Исо гуфт: «Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, ба харобазор табдил меёбад, ва ҳар шаҳр ё хонае, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, устувор нахоҳад монд.

2. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

Ишаъё 30:5 Ҳама аз мардуме хиҷил шуданд, ки наметавонанд ба онҳо нафъ, на ёрӣ ва на фоида, балки расво ва таҳқир бошанд.

Ин порча нишон медиҳад, ки одамон аксар вақт аз онҳое, ки ба ҳеҷ ваҷҳ ба онҳо нафъ расонда наметавонанд, шарм мекунанд.

1. Худо ба ҳамаи мо яксон менигарад, новобаста аз он ки мо ба манфиати дигарон метавонем.

2. Мо набояд онҳоеро, ки ба мо кумак карда наметавонанд, доварӣ кунем, балки ба ҷои он ҳамон муҳаббат ва меҳрубоние, ки ба дигарон зоҳир мекунем, ба онҳо низ зоҳир кунем.

1. Ғалотиён 6:10 Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2. Луқо 6:31 Ва чунон ки шумо мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ ҳамон тавр кунед.

Ишаъё 30:6 Бори ҳайвоноти ҷанубӣ: ба замини изтироб ва андӯҳ, аз он ҷо шери ҷавон ва пир, мори оташин ва мори парвозкунанда меояд, онҳо сарвати худро бар дӯши харони ҷавон хоҳанд бурд, ва ганҷҳои онҳоро бар дастаҳои шутур, ба мардуме, ки нафъашон накунад.

Дар ин порча аз мардуме сухан меравад, ки ба асирӣ бурда мешаванд ва дороии худро дар пушти хару шутур мекашонанд ва танҳо бо мардуме рӯбарӯ мешаванд, ки ба онҳо нафъ нахоҳанд дод.

1. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо ҳамеша беҳтарин аст

2. Муҳимияти эътимод ба Каломи Худо

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад; Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст; аҳкоми Худованд рост аст ва комилан одил аст.

Ишаъё 30:7 Зеро ки мисриён бар абас ва бефоида ёрӣ хоҳанд кард; бинобар ин ман дар ин бора нидо кардаам: "Қуввати онҳо дар нишастан аст".

Ин порча аҳамияти такя ба Худоро таъкид мекунад, на ба кӯмаки инсон.

1. Қувваи нишастан

2. Беақлӣ дар такя ба инсон

1. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ишаъё 30:8 Акнун бирав ва онро дар пеши назари онҳо дар ҷадвал бинавис ва дар китоб қайд кун, то ки он замон то абад бошад.

Ин порча аз Ишаъё навиштани фармонро ташвиқ мекунад, ки дар наслҳои оянда дар хотир нигоҳ дошта шаванд.

1: Мо бояд фармонҳои Худоро дар хотир дошта, онҳоро барои наслҳои оянда гузорем.

2: Фармонҳои Худо бояд навишта шаванд, то дарсҳоеро, ки ба мо медиҳанд, ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем.

1: Хуруҷ 17:14 - Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инро барои ёдгорӣ дар китобе бинавис ва дар гӯши Еҳушаъ бишнав.

2: Забур 103:18 - Ба онҳое ки аҳди Ӯро риоят мекунанд, ва ба онҳое, ки аҳкоми Ӯро дар хотир доранд, то онҳоро иҷро кунанд.

Ишаъё 30:9 Инҳо қавми исёнкор, фарзандони дурӯғгӯ ва кӯдаконе ҳастанд, ки қонуни Худовандро намешунаванд.

Халқи Исроил исёнкоранд ва қонуни Худовандро риоя намекунанд.

1: Қонунҳои Худо ба манфиати мост

2: Баракатҳои тоати мӯъмин

1: Такрори Шариат 28: 1-14 - Баракатҳои риояи аҳкоми Худованд

2: Ирмиё 7:23 - Даст кашидан аз аҳкоми Худованд ба ҳалокат оварда мерасонад.

Ишаъё 30:10 Онҳо ба бинокорон мегӯянд: "Набинед"; ва ба анбиё: «Барои мо некиро нубувват накун, ба мо суханҳои нек бигӯй, макрҳоро пешгӯй кун».

Гузар Мардум намехоњад, ки аз фањмиёну пайѓамбарон сухани њаќро бишнаванд, онњо шунидани дурўѓу фиребро авлотар медонанд.

1. Қувваи Ҳақиқат: Оё мо дар ҳақиқат гӯш мекунем?

2. Пайравӣ дар роҳи Худо: Дурӯғ ва фиреб.

1. Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Isaiah 30:11: Туро аз роҳ дур кун, аз роҳ дур шав ва Подшоҳии Исроилро аз пеши мо дур кун.

Ба мардум дастур дода шудааст, ки аз роҳи ҳозираи худ рӯй гардонанд ва дахолат карданро ба нақшаҳои Подшоҳии Исроил бас кунанд.

1. Қудрати рӯйгардонӣ аз васвасаҳо

2. Қадам бо роҳи Подшоҳии Исроил

1. Забур 119:105: "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст"

2. Яъқуб 1:14-15: "Ҳар кас ҳангоми ба васваса афтодани ҳаваси бади худ кашида мешавад ва фирефта мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

Ишаъё 30:12 Бинобар ин, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд: «Азбаски шумо ин каломро нафрат карда, ба зулм ва каҷкорӣ таваккал мекунед, ва бар он меистед:

Подшоҳи Исроил мардумро мазаммат мекунад, зеро онҳо каломи Худоро нафрат доранд ва ба ҷои он ба зулм ва каҷкорӣ эътимод доранд.

1. Хатари беэътиноӣ аз Каломи Худо

2. Хатари эътимод ба зулм ва каҷравӣ

1. Яъқуб 1:19-21 - Фаҳмидани аҳамияти гӯш кардани каломи Худо

2. Ирмиё 17: 5-8 - Фаҳмидани оқибатҳои эътимод ба одам ба ҷои Худо

Ишаъё 30:13 Бинобар ин, ин шарорат барои шумо мисли рахнае хоҳад буд, ки барои фурӯ рафтан тайёр аст ва дар девори баланд варам мекунад, ва шикастани он дар як лаҳза ба амал меояд.

Ин оят дар бораи доварии Худо бар гуноҳ сухан меравад, ки ногаҳон ва бидуни огоҳӣ меояд.

1: Ҳукми Худо зуд ва устувор аст

2: Хатари таъхири тавба

1:2 Петрус 3:9: Худованд дар иҷрои ваъдааш сустӣ намекунад, чунон ки баъзе одамон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

2: Яъқуб 4:17: Пас, ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ишаъё 30:14 Ва онро мисли пораи зарфи кулолгарон, ки пора-пора шудааст, мешиканад; дареғ намедорад, то дар даридаи он порае пайдо нашавад, ки аз оташдон оташ гирад ё аз чоҳ об барорад.

Ин порча дар бораи доварии Худо сухан меронад, ки он комил ва бидуни раҳм хоҳад буд.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Оқибатҳои нофармонии Худо

1. Воиз 12:14 - Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек ва хоҳ бад ба доварӣ хоҳад овард.

2. Ваҳй 20:12 - Ва ман мурдагонро дидам, ки хурду калон дар пеши тахт истода буданд, ва китобҳо кушода шуданд. Баъд китоби дигар кушода шуд, ки китоби зиндагист. Ва мурдагон аз рӯи он чи дар китобҳо навишта шудаанд, мувофиқи коре ки карда буданд, доварӣ карда мешуданд.

Ишаъё 30:15 Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд; Дар бозгашт ва истироҳат наҷот хоҳед ёфт; Дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд, вале шумо намехостед.

Худованд Худо ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо дар бозгашт ба сӯи Ӯ ва имон ба Ӯ наҷот хоҳанд ёфт, аммо мардум гӯш карданро рад мекунанд.

1. Қувваи имони ором: Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо

2. Барқарор кардани робитаи мо бо Худо: Бозгашт ба сӯи Худованд барои наҷот

1. Ишаъё 11:2-3 - Рӯҳи Худованд бар Ӯ такя хоҳад кард, рӯҳи хирад ва фаҳмиш, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Ишаъё 30:16 Аммо шумо гуфтед: "Не; зеро ки мо савори аспҳо меравем; Пас шумо гурезед ва: «Мо бар тезкорон савор хоҳем шуд». Пас, онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд, зуд хоҳанд буд.

Халқи Исроил аз гӯш кардани насиҳати Худо саркашӣ карданд ва тасмим гирифтанд, ки ба ҷои он ки аз душманони худ савори аспҳо гурезанд.

1. Новобаста аз он ки мо чӣ қадар тез давидан хоҳем, мо аз иродаи Худо гурехта наметавонем

2. Мо наметавонем аз оқибатҳои интихоби худ дурӣ ҷӯем

1. Масалҳо 21:1 - Дили подшоҳ ҷараёнест, ки дар дасти Худованд аст; ба ҳар ҷое, ки хоҳад, мегардонад.

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Ишаъё 30:17 Ҳазор нафар аз мазаммати як кас гурехта хоҳанд шуд; бо сарзаниши панҷ нафар гурезед: то он даме, ки чун чароғ бар қуллаи кӯҳ ва чун прапорщик бар теппа бимонед.

Ин порча дар бораи қудрати маломати Худо ва қуввати ҷазои Ӯ сухан меронад.

1. Қуввати маломати Худо

2. Чӣ гуна бояд аз азоби Худо парҳез кунем

1. Ибриён 12:6-11 - Зеро Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад.

2. Масалҳо 3:11-12 - Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад.

Ишаъё 30:18 Ва аз ин рӯ Худованд мунтазир хоҳад буд, то ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ баланд хоҳад шуд, то бар шумо марҳамат кунад; зеро ки Худованд Худои доварӣ аст: хушо ҳамаи онҳое ки мунтазиранд вай.

Худо моро интизор мешавад ва ба мо марҳамат ва файз нишон хоҳад дод, зеро Ӯ Худои доварӣ аст. Касоне, ки Ӯро интизоранд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Неъматҳои интизории Худо

2. Раҳмат ва фазли Худо дар ҳукм

1. Забур 37:7-9 Дар Худованд ором бигир ва барои Ӯ сабр кунед: аз касе, ки дар роҳи ӯ комёб мешавад, аз касе, ки найрангҳои бадро ба амал меоварад, ғамгин нашав. Аз ғазаб даст бардор ва ғазабро тарк кун: дар ҳеҷ хирад ба бадӣ ғамгин нашав. Зеро ки бадкорон маҳв хоҳанд шуд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, вориси замин хоҳанд шуд.

2. Яъқуб 5:7-8 Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид. Шумо низ сабр кунед. дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

Ишаъё 30:19 Зеро ки қавм дар Сион дар Ерусалим сокин хоҳанд шуд; ту дигар гиря нахоҳанд кард: вай аз овози фарьёди ту ба ту марҳамат хоҳад кард; чун бишнавад, ба ту ҷавоб хоҳад дод.

Халқи Худо дар Сион ва Ерусалим тасаллӣ ва осоиштагӣ хоҳад ёфт. Худо раҳмат кунад ва ба гиряшон ҷавоб диҳад.

1. Посухи лутфи Худо ба гиряи ту

2. Бароҳати зиндагӣ дар Сион

1. Забур 34:17 - «Вақте ки одилон фарьёд мезананд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад».

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Ишаъё 30:20 Ва гарчанде ки Худованд ба ту нони мусибат ва оби андӯҳро ато кунад, аммо муаллимони ту дигар дар гӯшае дур нахоҳанд шуд, балки чашмони ту муаллимони худро хоҳанд дид.

Худованд метавонад вазъиятҳои душворро фароҳам оварад, аммо Ӯ муаллимонро аз халқи худ дур намекунад ва онҳо метавонанд онҳоро бубинанд.

1. Омӯзиш аз душвориҳо - Чӣ гуна Худо ранҷу азобҳои моро барои шакл додан ва таълим додан истифода мебарад.

2. Ризои Худо - Чӣ гуна Худо ҳатто дар душвортарин замонҳои мо низ рӯзӣ медиҳад.

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ишаъё 30:21 Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост ва чап гардиш кунед, бо он рафтор кунед".

Худо ваъда медиҳад, ки моро ҳидоят мекунад, агар мо ба дастуроти Ӯ пайравӣ кунем.

1. Муҳимияти пайравӣ аз роҳи Худо

2. Дар роҳи Худованд қадам задан

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 31:8 - Ман туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми пурмуҳаббати худ ба ту маслиҳат медиҳам.

Ишаъё 30:22 Ҳамчунин рӯйпӯши ҳайкалҳои нуқра ва ороиши пайкарҳои тиллоии худро палид хоҳӣ дод; онҳоро ҳамчун матои ҳайз парто. ба он гӯй: "Аз ин ҷо бирав".

Худо моро даъват мекунад, ки ҳар гуна бутҳоеро, ки моро аз Ӯ дур мекунанд, рад кунем.

1. Ба Худо таваккал кунед, на бутҳо

2. Ибодати козибро рад кунед

1. Такрори Шариат 5: 8-9 "Барои худ ҳайкали кандакорӣ ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин аст, ё дар зери замин аст, насоз. ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам, ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми касоне, ки аз ман нафрат доранд, ҷазо медиҳам».

2. 1 Қӯринтиён 10:14 "Пас, эй маҳбубони ман, аз бутпарастӣ бигрезед".

Ишаъё 30:23 Он гоҳ Ӯ борони тухми туро хоҳад дод, то ки заминро бо он мекорӣ; ва нони нашъунамои замин, ва он фарбеҳ ва фаровон хоҳад буд; дар он рӯз чорвои ту дар чарогоҳҳои калон мечаронад.

Худо барои киштзор борон медиҳад, ҳосили фаровон медиҳад ва чорворо дар чарогоҳҳои калон мехӯрад.

1. Садоқати Худо дар таъмини мардумаш

2. Неъмати фаровонӣ

1. Такрори Шариат 11:14 - то ки Ман ба ту боронро дар вақти муқарраршуда медиҳам, борони пештара ва борони охиринро, то ки дар ғаллаи худ ва шароби худ ва равғани худ ҷамъ шавӣ.

2. Забур 65:9-13 - Ту ба замин меравӣ ва онро об медиҳӣ: Ту онро аз дарёи Худо, ки пур аз об аст, ғанӣ медиҳӣ: Ту ба онҳо ҷуворимакка омода мекунӣ, ҳангоме ки онро таъмин кардай.

Ишаъё 30:24 Ҳамчунин барзаговҳо ва харони ҷавон, ки ба замин гӯш медиҳанд, хошоки покеро, ки бо бел ва вентилятор кӯфта шудааст, хоҳанд хӯрд.

Ба барзаговхо ва харони чавон хуроки тозае, ки бо белу вентилятор зада шудааст, таъмин карда мешавад.

1. Худо ба тамоми махлуқоташ ризқи ногаҳонӣ медиҳад.

2. Мо бояд ба ризқе, ки Худованд барои ҳаёти мо медиҳад, таваккал кунем.

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2. Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

Ишаъё 30:25 Ва бар ҳар кӯҳи баланд, ва бар ҳар теппаи баланд, дар рӯзи куштори бузург, вақте ки бурҷҳо фурӯ резанд, дарёҳо ва ҷӯйҳои обҳо хоҳанд буд.

Дар замони харобии бузург дар куху теппахои баландтарин дарьёхо ва дарьёхо пайдо мешаванд.

1. Раҳмат ва ризқи Худо дар вақти душворӣ

2. Дар миёни ҳалокат умед пайдо кардан

1. Забур 46:1-3 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

Ишаъё 30:26 Ва нури моҳ мисли нури офтоб хоҳад буд, ва нури офтоб ҳафт баробар хоҳад буд, мисли нури ҳафт рӯз, дар рӯзе ки Худованд рахнаи қавми Худро бибандад, ва захми онҳоро шифо мебахшад.

Худованд ба халқи худ шифо ва нур хоҳад овард.

1. Нури шифобахши Худованд - Дар торикӣ рӯшноӣ ёфтан

2. Муҳаббати бечунучарои Худо - эҳсоси файзу раҳмати Худо

1. Забур 147:3 - «Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

2. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад".

Ишаъё 30:27 Инак, исми Худованд аз дур меояд, ва бо ғазаби Ӯ фурӯзон аст, ва бори он вазнин аст: лабонаш пур аз хашм аст, ва забонаш мисли оташи фурӯ мебарад.

Худованд меояд, ки аз дур оташи ғазаб ва бори гарон, Лабҳои пур аз хашм ва забонаш мисли оташ аст.

1. "Омадани Худованд: Даъват ба тавба"

2. "Ғазаби Худо: Фаҳмидани ҳазрати Ӯ"

1. Яъқуб 4:6-10, "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад"

2. Ваҳй 6:17, "Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ӯ фаро расидааст; ва кӣ истодагарӣ карда метавонад?"

Ишаъё 30:28 Ва нафаси ӯ мисли ҷӯйи пуроб, то ба миёнаи гардан хоҳад расид, то халқҳоро бо ҷумбонии ботил гузаронад; ва дар даҳони қавм ҷилаве хоҳад буд, ки онҳоро гумроҳ мекунад.

Ин порча дар бораи қудрати соҳибихтиёри Худо сухан меронад, ки тавассути нафаси Ӯ доварӣ кунад, ки онро ба ҷӯйбори пуроб ташбеҳ медиҳад ва халқҳоро бо ҷумбонидани ботил аз ғалоқ гузаронад, то мардумро ба иштибоҳ андозад.

1: Қудрати Ҳокими Худо

2: Ҷумбони ботил

1: Ҳизқиёл 39:29 - "Ман дигар рӯи худро аз онҳо пинҳон нахоҳам кард, зеро ки Рӯҳи Худро бар хонадони Исроил рехт, мегӯяд Худованд Худо."

2: Ирмиё 16:19 - «Эй Худованд, қуввати ман ва қалъаи ман, паноҳгоҳи ман дар рӯзи мусибат, халқҳо аз ақсои замин назди Ту омада, хоҳанд гуфт: Падарони мо ҷуз дурӯғ ва чизҳои ночиз мерос гирифтаанд. ки дар он фоидае нест».

Ишаъё 30:29 Шумо суруде хоҳед дошт, чунон ки дар шабе ки маросими муқаддас баргузор мешавад; ва шодии дил, мисли он ки касе бо найе меравад, то ба кӯҳи Худованд, ба ҳузури тавонои Исроил биёяд.

Вақте ки одамон дар кӯҳҳои Исроил ба Худо наздик мешаванд, сурудҳои шодӣ ва шодмонӣ хоҳанд хонд.

1. Шодмонӣ дар сафар: Ҷустуҷӯи иҷроиш тавассути имон

2. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна ибодат ҳаётро тағир медиҳад

1. Забур 95:2 - Биёед, ба ҳузури Ӯ бо шукргузорӣ биёем, ва бо таронаҳои забур ба ӯ садои шодмоне хоҳем зад.

2. Забур 100:1-2 - Садои шодӣ ба сӯи Худованд бихонед, эй тамоми заминҳо. Ба Худованд бо шодӣ хизмат кунед: ба ҳузури Ӯ бо суруд ҳозир шавед.

Ишаъё 30:30 Ва Худованд овози пурҷалоли худро ба гӯш хоҳад расонд, ва равшании бозуи Ӯро бо хашми ғазаби Ӯ ва бо шӯълаи оташи фурӯбаранда, бо парокандагӣ, ва тӯфон ва жола нишон хоҳад дод. .

Худованд хашми худро ба воситаи оташи сӯзонда, пароканда, тӯфон ва жола баён хоҳад кард.

1. Қувваи устувори ғазаби Худо

2. Муҳимияти шинохти хашми Худо

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди ноадолатӣ зоҳир мешавад.

2. Забур 11:6 - Бар шарирон домҳо, оташ ва кибрит ва тӯфони даҳшатбор хоҳад борид: ин қисми косаи онҳо хоҳад буд.

Ишаъё 30:31 Зеро ки ба василаи овози Худованд Ашшур, ки бо асо зада мешавад, латукӯб хоҳад шуд.

Худованд ашшуриёнро ба воситаи овозаш мағлуб хоҳад кард.

1. Қудрати овози Худованд

2. Подшоҳии Худо дар рафъи душвориҳо

1. Аъмол 4:31 - Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, маконе, ки ҷамъ омада буданд, ба ларза омад; ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.

Ишаъё 30:32 Ва дар ҳар ҷое ки асои заминӣ, ки Худованд бар вай мегузорад, убур кунад, он бо лавҳаҳо ва барфаҳо хоҳад буд; ва дар набардҳои ҷунбиш бо он хоҳад ҷангид.

Худованд бо лавҳаҳо ва арфаҳо ҷанг хоҳад кард, ва асои заминӣ аз ҳар ҷое ки Худованд онро мегузорад, мегузарад.

1. Ором бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам - Забур 45:10

2. Қувваи мо аз ҷониби Худованд аст - Ишаъё 41:10

1. Забур 150:3-5 Ӯро бо садои карнай ҳамду сано хонед; Ӯро бо люта ва арфа ҳамду сано гӯед! Ӯро бо най ва рақс ҳамду сано хонед; Ӯро бо асбобҳои торӣ ва қубурҳо ҳамду сано гӯед! Ӯро бо санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед; Ӯро бо санҷҳои бархӯрд ҳамду сано гӯед!

2. Забур 81:2-3 Забурро бигир, ва ба ин ҷо тоб, арфаро бо забур биёр. Карнайро дар моҳи нав, дар ваќти муќарраршуда, дар рӯзи љашни тантанаи мо.

Ишаъё 30:33 Зеро ки Тӯфет аз қадим таъин шудааст; бале, барои подшоҳ омода шудааст; Ӯ онро чуқур ва калон сохт: теппаи он оташ ва ҳезуми зиёд аст; нафаси Худованд мисли сели кибрит онро меафрӯзонад.

Худо ҷазои Тофетро муъайян кардааст, як тудаи амиқ ва бузурги ҳезум ва оташе, ки аз нафаси Худованд мисли сели кибрит афрӯхта мешавад.

1. Адолати Худо: арзиши гуноҳ

2. Ғазаби Худованд: Оқибати исён

1. Матто 3:10-12 Яҳёи Таъмиддиҳанда аз ғазаби Худо огоҳ мекунад.

2. Юнус 3:10 Бо омодагии Худо ба раҳмдилӣ дар муқобили тавба кардан.

Дар боби 31-уми китоби Ишаъё дар бораи беақлӣ дар ҷустуҷӯи кӯмак аз Миср ҳушдор дода, ҳушдор медиҳад, ки аз такя ба қуввати инсонӣ на такя кардан ба Худо. Он аҳамияти рӯ овардан ба Худоро барои наҷот ва итминон таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо огоҳӣ бар зидди онҳое, ки ба Миср барои кӯмаки низомӣ такя мекунанд, оғоз мешавад. Ишаъё ин такя ба қудрати ҷаҳониро танқид мекунад ва эълон мекунад, ки он дар ниҳоят ба ноумедӣ оварда мерасонад (Ишаъё 31:1-3).

Сархати 2: Ишаъё ба мардуми Яҳудо итминон медиҳад, ки ҳузур ва муҳофизати Худо аз ҳама гуна кӯмаки инсонӣ хеле болотар аст. Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо содиқ, меҳрубон ва омода аст халқи Худро муҳофизат кунад (Ишаъё 31:4-5).

Сархати 3: Пешгӯӣ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо шахсан дахолат мекунад, то Ерусалимро аз душманонаш муҳофизат кунад. Ӯ барои халқи худ ҷанг карда, онҳоро аз бало халос хоҳад кард (Ишаъё 31:8-9).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию як Ишаъё ошкор мекунад
аблаҳии такя ба Миср,
кафолат дар ҳифзи Худо,
ва ваъдаи наҷот.

Огоҳӣ аз такя ба Миср.
Кафолат дар ҳузур ва муҳофизати Худо.
Ваъдаи дахолати илоҳӣ; раҳоӣ.

Ин боб ҳамчун паёми огоҳкунанда барои эътимод ба қувваи инсонӣ ё иттифоқҳои дунявӣ ба ҷои такя ба қудрат ва садоқати Худо хидмат мекунад. Он бартарии муҳофизати илоҳӣ аз ҳама гуна кӯмаки инсонӣ ё қудрати ҳарбӣ мебошад. Он одамонро итминон медиҳад, ки вақте ки онҳо ба Ӯ муроҷиат мекунанд, Ӯ шахсан дахолат мекунад, ба ҷангҳои онҳо меҷангад ва аз душманонашон наҷот хоҳад дод. Дар ниҳоят, он ба мо хотиррасон мекунад, ки амнияти ҳақиқӣ дар эътимод ба Худованд аст, на ҷустуҷӯи роҳҳои муваққатӣ ё эътимод ба қудратҳои заминӣ

Ишаъё 31:1 Вой бар ҳоли онҳое, ки барои кӯмак ба Миср меоянд; ва савори аспон монед ва ба аробаҳо таваккал кунед, зеро ки онҳо бисьёранд; ва сараҳо, зеро ки онҳо хеле қавӣ ҳастанд; вале онҳо ба Қуддуси Исроил нигоҳ намекунанд ва Худовандро намеҷӯянд!

Мардум набояд ба Миср муроҷиат кунанд, балки аз Худованд биҷӯянд.

1. Ба Худованд таваккал кун, на ба аробаву асп

2. Худовандро биҷӯед, на роҳҳои дунявӣ

1. Забур 20:7 - "Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем".

2. Ишаъё 55: 6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст".

Ишаъё 31:2 Аммо вай низ хирадманд аст, ва бадӣ хоҳад овард, ва суханони Худро барнамегардонад, балки бар зидди хонаи бадкорон ва бар зидди ёриҳои бадкорон қиём хоҳад кард.

Худо ҳаким аст ва дар доварӣ бар ситамкорон ва касоне, ки онҳоро дастгирӣ мекунанд, шарм намедорад.

1. Қудрати ҳикмати Худо: Вақте ки Худо доварӣ мекунад

2. Чаро мо бояд ба Каломи Худо пайравӣ кунем ва аз бадӣ пуштибонӣ накунем?

1. Масалҳо 8:13 - "Тарс аз Худованд ин аст, ки аз бадӣ нафрат дорам: мағрур ва такаббур, ва роҳи бад ва даҳони ғафс, оё ман нафрат дорам".

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ишаъё 31:3 Мисриён одамонанд, на Худо; ва аспони онҳо ҷисм аст, на рӯҳ. Ҳангоме ки Худованд дасти Худро дароз кунад, ҳам касе ки мададгор хоҳад афтод, ва ҳам он ки холпен хоҳад афтод, ва ҳама якҷоя ном хоҳанд шуд.

Худованд онҳоеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, муҳофизат ва дастгирӣ хоҳад кард.

1. Ба Худованд барои муҳофизат ва роҳнамоӣ таваккал кунед.

2. Вобаста ба Худо калиди муваффақият ва пирӯзӣ аст.

1. Ирмиё 17:7-8 Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

2. Забур 20:7 Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо таваккал мекунанд, вале мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

Ишаъё 31:4 Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфт: «Чунон ки шер ва шер ҷавон бар сайди худ наъра мекунанд, вақте ки чӯпонони сершумор ба муқобили ӯ даъват мешаванд, вай аз овози онҳо наметарсад ва худро хор нахоҳад кард садои онҳо: ҳамин тавр Худованди лашкарҳо фурӯд хоҳад омад, то ки барои кӯҳи Сион ва теппаи он ҷанг кунад.

Худованд барои ҷангидан барои кӯҳи Сион ва теппае ки ба он пайваст аст, фурӯд хоҳад омад, чунон ки шер аз анбӯҳи чӯпононе, ки бар зидди он даъват шудаанд, наметарсад.

1. "Қувват ва далерии Худованд дар баробари мушкилот"

2. «Худо муҳофизи абадии мост»

1. Забур 33:7 - «Фариштаи Худованд дар атрофи онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад».

2. 2 Вақоеънома 20:15 - «Аз ин лашкари бузург натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ҷанг аз они шумо нест, балки аз они Худост».

Ишаъё 31:5 Чӣ тавре ки паррандагон парвоз мекунанд, Худованди лашкарҳо Ерусалимро муҳофизат хоҳад кард; муҳофизат карда, онро таслим хоҳад кард; ва аз он гузашта, онро нигоҳ медорад.

Худованд моро аз ҳар гуна балоҳо ҳифз мекунад ва нигаҳ медорад.

1. Худо ҳамеша дар он ҷост, ки моро аз хатарҳо муҳофизат кунад.

2. Ба Худо таваккал кун, ки Ӯ ҳаргиз шуморо ноумед намекунад.

1. Такрори Шариат 31:6, "Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарсед ва натарсед, зеро ки Худованд Худои шумо бо ту меравад; Ӯ ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва тарк намекунад".

2. Забур 18:2, "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Ишаъё 31:6 Ба он касе, ки банӣ-Исроил аз ӯ исёни сахт бардоштаанд, рӯй оваред.

Гузариш Банӣ-Исроил сахт исён карданд ва бояд ба Худо рӯй ованд.

1. Хатари исён бар зидди Худо

2. Тасаллияти руҷӯъ ба сӯи Худо

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Ирмиё 3:22 - Баргардед, эй фарзандони беимон, ман бевафоии шуморо шифо хоҳам дод.

Ишаъё 31:7 Зеро дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқра ва бутҳои тиллоии худро, ки дастҳои худ барои ту барои гуноҳ сохтаанд, дур хоҳад кард.

Ишаъё 31:7 одамонро огоҳ мекунад, ки аз бутҳои нуқра ва тилло, ки барои онҳо ҳамчун гуноҳ сохта шудаанд, даст кашанд.

1. «Хатари бутпарастӣ»

2. «Гуноҳи бутпарастӣ»

1. Румиён 1:18-25

2. Хуруҷ 20:3–5

Ишаъё 31:8 Он гоҳ ашшурӣ аз шамшер меафтад, на аз як марди тавоно; ва шамшер, на аз одами бадкир, вайро хоҳад хӯрд, балки вай аз шамшер гурезад, ва ҷавонони ӯ парешон хоҳанд шуд.

Ишаъё пешгӯӣ мекунад, ки ашшуриён аз шамшере мағлуб хоҳанд шуд, ки шахси камқувват дорад ва ҷавонони онҳо рӯҳафтода хоҳанд шуд.

1. Худо ҳатто хурдтарин одамони моро барои мағлуб кардани рақибони бузург истифода хоҳад кард.

2. Ҳатто вақте ки ихтилофҳо бар зидди мо ҳастанд, Худо роҳи ғолибиятро фароҳам меорад.

1. 2 ба Қӯринтиён 12:10 - Аз ин рӯ, ман аз заъфҳо, аз таънаҳо, аз эҳтиёҷот, аз таъқиботҳо ва андӯҳҳо ба хотири Масеҳ ҳаловат мебарам, зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам.

2. Закариё 4:6 - Он гоҳ ӯ ба ман ҷавоб дода, ба ман сухан ронда, гуфт: «Ин аст каломи Худованд ба Зарубобил, ки мегӯяд: "На бо қувват ва на бо қувват, балки бо рӯҳи ман", мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Ишаъё 31:9 Ва ӯ аз тарс ба қалъаи худ убур хоҳад кард, ва миронаш аз фарш метарсанд, мегӯяд Худованд, ки оташаш дар Сион ва кӯраи вай дар Ерусалим аст.

Оташи Худованд дар Сион ва кӯраи Ӯ дар Ерусалим аст, ва мардум аз тарси лашкар дар қалъаҳои худ паноҳ хоҳанд бурд.

1. Тасаллияти шинохти Худованд бо мост

2. Натарс: Худованд паноҳгоҳи мост

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам.

Дар боби 32 китоби Ишаъё дар бораи омадани подшоҳи одил ва одил сухан меравад, ки ба замин сулҳ, шукуфоӣ ва амният меорад. Он вазъи кунунии таназзули ахлоқӣ ва зулмро бо ҳукмронии ояндаи ин ҳокими одил муқоиса мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи замоне оғоз мешавад, ки подшоҳи одил ба адолат ҳукмронӣ мекунад ва ба мардум субот ва муҳофизат меорад. Тафовут байни ин давраи ояндаи сулҳ ва ҳолати кунунии таназзули ахлоқӣ мавҷуд аст (Ишаъё 32:1-8).

Параграфи 2: Ишаъё дар бораи қаноатмандӣ ва боҳашамати занон дар Ерусалим муроҷиат мекунад. Ӯ онҳоро огоҳ мекунад, ки тасаллои онҳо бо мотам иваз карда мешавад, вақте ки доварӣ ба сари онҳо меояд (Ишаъё 32:9-14).

Сархати 3: Пешгӯӣ дар бораи дигаргуние сухан меравад, ки вақте ки Худо Рӯҳи Худро бар халқаш рехт, ба амал меояд. Ин рехтан ба адолат, адолат, осоиштагӣ ва фаровонии пурсамар оварда мерасонад (Ишаъё 32:15-20).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию дуюми Ишаъё ошкор мекунад
омадани подшоҳи одил,
огоҳӣ аз хушунат,
ва ваъдаи дигаргунсозии рӯҳонӣ.

Тавсифи ҳокими одил.
Огоҳӣ бар зидди худдорӣ.
Ваъдаи дигаргунсозии рӯҳонӣ.

Ин боб умедро ба ояндае тасвир мекунад, ки дар он адолат ва адолат таҳти роҳбарии подшоҳи одил ғолиб меояд. Он нишон медиҳад, ки чӣ гуна фасоди иҷтимоӣ ва таназзули ахлоқӣ бо ин давраи ваъдашудаи сулҳ муқоиса карда мешавад. Он аз худдорӣ дар байни айшу ишрат ҳушдор медиҳад ва ба одамон хотиррасон мекунад, ки доварӣ метавонад тасаллии онҳоро халалдор кунад, агар онҳо бо роҳҳои Худо мувофиқат накунанд. Бо вуҷуди ин, он инчунин умедро барои тағирёбии рӯҳонӣ тавассути Рӯҳи Худо бар халқи Ӯ дар замоне,

ки адолат, адолат, осоиштагӣ ва баракатҳои фаровон мешукуфанд, пешкаш мекунад. Дар ниҳоят, он ба ояндаи идеалӣ ишора мекунад, ки идоракунии илоҳӣ барои ҳамаи онҳое, ки онро қабул мекунанд, ҳамоҳангии пойдор ва шукуфоӣ меорад.

Ишаъё 32:1 Инак, подшоҳ бо адолат ҳукмронӣ хоҳад кард, ва мирон бо доварӣ ҳукмронӣ хоҳанд кард.

Подшоҳи одил ва хирадманд бар миллат ҳукмронӣ мекунад ва мушовиронаш қарори оқилона мебароранд.

1. Қувваи роҳбарии одилона

2. Аҳамияти ҳокимони хирадманд

1. Масалҳо 29:2 - Вақте ки одилон ҳукмронӣ мекунанд, мардум шод мешаванд, аммо вақте ки шарир ҳукмронӣ мекунад, мардум мотам мегиранд.

2. 1 Петрус 5:2-3 - Рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, чӯпонӣ кунед ва чун нозирон хизмат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки бо ихтиёри худ, на барои фоидаи ҳалол, балки бо ҷидду ҷаҳд; на ҳамчун сарварон бар шахсони ба шумо супурдашуда, балки барои рама намуна бошед.

Ишаъё 32:2 Ва одам ҳамчун паноҳгоҳ аз шамол ва пинҳонгоҳ аз тӯфон хоҳад буд; чун дарьёхои об дар чои хушк, чун сояи санги бузург дар замини хаста.

Марди имондор метавонад аз тӯфонҳои зиндагӣ паноҳ диҳад.

1: Дар душворӣ ба Худо паноҳ бибар.

2: Муҳаббати Худо паноҳгоҳи абадӣ аз тӯфонҳои ҳаёт аст.

1: Забур 91:2 - "Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард".

2: Ибриён 13: 5-6 - "Суҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед; зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк намекунам ва туро тарк намекунам. То ки мо далерона бигӯем: Худованд ёвари ман аст ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ хоҳад кард».

Ишаъё 32:3 Ва чашмони бинокорон хира нахоҳад шуд, ва гӯшҳои шунавоён мешунаванд.

Дар порча дар бораи онҳое сухан меравад, ки биниш ва фаҳмиши равшан доранд.

1: Худо мехоҳад, ки мо кунҷков бошем ва аз атрофамон омӯзем.

2: Мо бояд ба роҳнамоии Худованд бодиққат гӯш кунем, то фаҳмо ба даст орем.

1: Забур 119:18 - Чашмони маро кушо, то ки аз шариати Ту чизҳои аҷоибро бубинам.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Isaiah 32:4 Дили бемулоҳизаҳо донишро дарк хоҳад кард, ва забони тоқиён омода хоҳад буд, ки ошкоро сухан гӯяд.

Ин оят моро водор мекунад, ки донишро ҷустуҷӯ кунем ва дар муошират он эътимод дошта бошем.

1. Бо боварӣ сухан гӯед: Қудрати Худо барои таълим додан ва тағир додан

2. Парвариши қалб барои омӯзиш: Рушди хирад ва дониш

1. Масалҳо 2:1–5

2. Яъқуб 1:5–8

Isaiah 32:5 Шахси нопокро дигар озода намегӯянд, ва чиркро файз намегӯянд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр онҳое, ки ноинсофанд, дигар саховатманд ё меҳрубон номида намешаванд.

1. Муҳимияти зиндагии шоиста барои он ки дар назари Худо ва дигарон мавриди меҳрубонӣ қарор гиранд.

2. Хатари худро одил вонамуд кардан дар ҳоле ки не.

1. Масалҳо 21:13 - Ҳар кӣ гӯши худро ба фарёди мискинон пӯшад, худаш нидо мекунад ва ҷавоб намедиҳад.

2. Матто 5:20 - Зеро ба шумо мегӯям, агар адолати шумо аз шариатдонон ва фарисиён зиёдтар набошад, шумо ҳаргиз ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ишаъё 32:6 Зеро ки нопок бадгӯӣ хоҳад кард, ва дилаш ба шарорат кор хоҳад кард, то ки риёкорӣ кунад, ва бар зидди Худованд гумроҳӣ баён кунад, то ҷони гуруснагонро холӣ кунад, ва нӯшокии ташнагонро ба ноком.

Ин порча дар бораи бадиҳое, ки шахси нопок анҷом медиҳад, сухан меронад, аз қабили бадгӯӣ, бадкорӣ ва хато гуфтан.

1. Хатари гуноҳи санҷиданашуда

2. Арзиши мунофиқӣ

1. Матто 15:18-20 - Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил мебарояд; ва онҳо одамро палид мекунанд. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ, куфр берун мебароянд: Инҳо одамро палид мекунанд, лекин бо дастҳои ношуста хӯрдан одамро палид намекунад.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Isaiah 32:7 Асбобҳои чирк низ бад аст: Ӯ найрангҳои бад меандешад, то бенавоёнро бо суханони дурӯғ нобуд созад, ҳатто вақте ки мискин дуруст сухан мегӯяд.

Сарватдорон қудрати худро барои зулм ба камбағалон истифода мебаранд, ҳатто вақте ки камбағалон ҳеҷ кори баде накардаанд.

1: Нерӯи худро барои зулми дигарон истифода набаред, балки онро барои боло бурдани фақиру мазлум истифода баред.

2: Худо аз он нафрат дорад, вақте ки қудратмандон аз таъсири худ барои зулм ба заифону осебпазир истифода мебаранд.

1: Яъқуб 2:6-7 - Аммо шумо камбағалонро беобрӯ кардаед. Магар сарватмандон ба шумо зулм намекунанд ва ба суд намекашанд? Оё ба он номи олиҷаноб, ки туро бо он мехонанд, куфр намегӯянд?

2: Амос 5:11 - Бинобар ин, азбаски шумо камбағалонро поймол мекунед ва аз ӯ гандум мегиред, аз санги тарошида хонаҳо сохтаед, аммо дар онҳо сокин нахоҳед шуд; токзорҳои хушбӯй шинондаед, вале шароби онҳоро нахӯред.

Ишаъё 32:8 Аммо озодагон чизҳои озода меандешанд; ва бо чизҳои озода устувор хоҳад монд.

Либералро аз рӯи меъёрҳои худидоракунии худаш доварӣ мекунанд.

1. Мо бояд ба меъёрҳое, ки барои худ муқаррар кардаем, масъулият дошта бошем.

2. Мо бояд худро бо ҳамон меъёрҳое, ки дигаронро доварӣ мекунем, доварӣ кунем.

1. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Ишаъё 32:9 Бархезед, эй занони ором; Овози маро бишнавед, эй духтарони бепарво; Ба сухани ман гӯш диҳед.

Ин порча занонро ташвиқ мекунад, ки бархезанд ва ба садои Худо гӯш кунанд.

1. Даъват ба занон барои шунидани овози Худо

2. Қувваи гӯш кардани мӯътамад

1. Масалҳо 8: 34-35 "Хушо касе ки маро гӯш мекунад ва ҳар рӯз дар назди дарвозаҳоям менигарад ва дар паҳлӯи дарҳои ман мунтазир мешавад. Зеро ҳар кӣ маро ёбад, ҳаёт меёбад ва аз Худованд илтифот мегирад.

2. Яъқуб 1:19-20 Бародарон ва хоҳарони азизи ман, ба ин таваҷҷӯҳ кунед: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

Ишаъё 32:10 Шумо, эй занони бепарво, рӯзҳо ва солҳои зиёд изтироб хоҳед кард; зеро ки ангур тамом хоҳад шуд, ҷамъомад нахоҳад омад.

Занонро огоҳ мекунанд, ки беэҳтиётӣ боиси кам шудани ҳосили хуб мегардад.

1. Аз нав кашф кардани масъулият: Моликияти ҳаёти худ

2. Ғамхорӣ ба он чизе, ки аз ҳама муҳим аст: арзиши меҳнатдӯстӣ

1. Масалҳо 6:6-11 "Ба назди мӯрча бирав, эй танбал, роҳҳои онро дида баро ва доно бош! Ӯ на сардор, на нозир ва на ҳоким надорад, аммо ризқи худро дар тобистон захира мекунад ва ғизои худро дар вақти дарав ҷамъ мекунад."

2. Масалҳо 24:30-34 "Ман аз назди киштзори танбал, аз назди токзори марди беақл мегузаштам, ва инак, ҳамаро хорҳо пахш кардаанд; заминро бо нефт фаро гирифта, девори сангини он шикастааст. Пас дидам ва андеша кардам; Нигаристам ва насиҳат гирифтам: Каме хоб, андаке хоб, андаке дастҳо барои истироҳат кардан, ва фақр бар ту мисли роҳзан меояд ва мисли марди мусаллаҳ бенаво хоҳад шуд».

Ишаъё 32:11 Биларзед, эй занони осуда; эй ғафлатон, ғамгин шавед!

Ин порча ҳушдорест аз ҷониби Худо ба заноне, ки дар осоиш ва тасаллӣ зиндагӣ мекунанд, ба изтироб ва омодагӣ ба доварии оянда.

1. Бо тарс аз доварии Худо зиндагӣ кунед - Ишаъё 32:11

2. Бепарво набошед - Худро кашед, луч кунед ва ба камар камарбанд кунед - Ишаъё 32:11

1. Ирмиё 6:26 - Эй духтари қавми ман, камари палоси худро бипӯш, ва худро дар хокистар андохт; туро, мисли писари ягона, гиря кун, нолаи талхе, ки ногаҳон бар мо хоҳад омад.

2. Ҳизқиёл 24:17 - Пас оҳ каш, эй писари одам, аз шикастани камарат; ва бо алам дар пеши чашмонашон оҳ мекашанд.

Ишаъё 32:12 Онҳо барои дандонҳо, барои киштзорҳои хушманзар, барои токи ҳосилдор навҳа хоҳанд гуфт.

Дар порча дар бораи мотами фаровонии аз даст додашуда, аз кабили пистон, киштзорхои хушманзар ва токи пурсамар сухан меравад.

1. Фаровонии Худо ва он чизе, ки мо ҳангоми аз даст додани онро аз даст медиҳем

2. Неъмати фаровонӣ ва чӣ гуна қадри он

1. Луқо 12:13-21 - Масали Исо дар бораи аблаҳи сарватманд

2. Забур 107:35-38 - Таъмини Худо дар биёбон

Ишаъё 32:13 Бар замини қавми Ман хорҳо ва хорҳо ба вуҷуд меоянд; Оре, бар ҳамаи хонаҳои шодмонӣ дар шаҳри шодмон;

Шаҳри шодмонро хору хорҳо фаро мегиранд.

1. Зарурати шодмонӣ дар ҷаҳони хорҳо ва бриарҳо

2. Бо вуҷуди муборизаҳои зиндагӣ шодӣ ёфтан

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед.

2. Румиён 5:3-5 - Мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

Ишаъё 32:14 Зеро қасрҳо тарк хоҳанд шуд; мардуми шаҳр боқӣ хоҳанд монд; қалъаҳо ва манораҳо то абад барои оғоҳо, шодии харони ваҳшӣ ва чарогоҳи рамаҳо хоҳанд буд;

Қасрҳои шаҳр партофта мешаванд ва танҳо қалъаҳо ва манораҳо барои анбори ҳайвоноти ваҳшӣ боқӣ мемонанд.

1. Шодии қаноат - дарёфти шодӣ аз чизҳои оддии зиндагӣ.

2. Гузариши зиндагӣ - Оғӯши бефосилаи зиндагӣ.

1. Воиз 3:1-8 - Давраи беохири ҳаёт ва марги Худо.

2. Матто 6:25-34 - Муҳимияти эътимод ба ризқу рӯзии Худо.

Ишаъё 32:15 То он даме, ки рӯҳ бар мо аз боло рехта шавад, ва биёбон саҳрои пурбор бошад, ва киштзори пурбор ҷангал ҳисобида шавад.

То он даме, ки рӯҳ аз ҷониби Худо рехта нашавад, биёбон шукуфон хоҳад кард ва ба киштзори пурбор табдил хоҳад ёфт.

1. Ваъдаи Худо дар бораи фаровонӣ

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

1. Юил 2:23-32 - Фурӯпошии Рӯҳи Худо

2. Луқо 3:1-18 - Эълони Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи омадани Рӯҳулқудс

Ишаъё 32:16 Он гоҳ доварӣ дар биёбон сокин хоҳад буд, ва адолат дар киштзорҳои ҳосилхез боқӣ хоҳад монд.

Ин порча дар бораи адолат ва адолат сухан меронад, ки дар биёбон ва дар киштзори пурсамар ҳукмфармост.

1: Вақте ки ҳаёт дар биёбон аст, адолат ва адолат боқӣ хоҳад монд.

2: Ҳар куҷое, ки ҳаёт моро мебарад, адолат ва адолат боқӣ мемонад.

1: Яъқуб 1:22, "Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед."

2: Филиппиён 4:8, «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, ва чӣ сазовори таҳсин аст, ва агар

олиҷаноб бошад, ва ҳар чизи сазовори таъриф аст, дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

Ишаъё 32:17 Ва кори адолат осоиштагӣ хоҳад буд; ва самараи адолат оромӣ ва итминон то абад.

Сулҳ ва итминон самараи адолат аст.

1: Мо дар адолат оромӣ ва эътимод пайдо мекунем.

2: Адолат ба мо сулҳу амнияти ҳақиқӣ меорад.

1: Забур 4:8 - Ҳам дар осоиштагӣ мехонам ва ҳам мехонам; зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

2: Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

Ишаъё 32:18 Ва қавми ман дар манзилҳои осоишта ва дар хонаҳои устувор ва дар оромгоҳҳо сокин хоҳанд шуд;

Мардуми ман дар хонаҳои худ бехатар ва бехатар хоҳанд буд.

1: Исо Санг ва паноҳгоҳи мост (Забур 18:2, Ишаъё 32:2)

2: Муҳофизат ва таъминоти Худо (Забур 120:3-4, Ишаъё 32:18)

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст.

2. Забур 121:3-4 - Ӯ намегузорад, ки пои ту ҳаракат кунад; касе ки туро нигоҳ медорад, хоб намекунад. Инак, ҳар кӣ Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд ва на хоб хоҳад бурд.

Ишаъё 32:19 Вақте ки жола борид, бар ҷангал борид; ва шаҳр дар пастӣ паст хоҳад буд.

Огоҳӣ пешгӯӣ, ки жола ба ҷангал борид ва шаҳр дар ҷои паст қарор дорад.

1. Огоҳӣ барои омодагӣ: Огоҳии пешгӯии Ишаъё 32:19 ба мо хотиррасон мекунад, ки ба тӯфонҳои ҳаёт омода бошем.

2. Баракати фурӯтанӣ: фурӯтании шаҳр дар Ишаъё 32:19 ёдрас кардани баракатҳои фурӯтанӣ аст.

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Забур 147:6 - Худованд фурӯтанонро боло мебарад; бадкоронро ба замин мепартояд.

Ишаъё 32:20 Хушо шумо, ки дар канори ҳама об мекоред, ва пойҳои гов ва харро ба он ҷо мефиристед.

Худованд онҳоеро баракат медиҳад, ки дар канори ҳама об мекорад ва гову харҳои худро барои иҷрои кор мефиристанд.

1. Парвариши имон: кишт дар канори ҳама обҳо

2. Баракати меҳнат: Пойҳои гову хар

1. Забур 1:3 - «Ӯ монанди дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, меваи худро дар мавсим медиҳад ва баргаш пажмурда мешавад.

2. Масалҳо 21:5 - «Нақшаҳои меҳнатдӯст ба фоида меорад, чунон ки шитобкорӣ ба камбизоатӣ мебарад».

Боби 33-и китоби Ишаъё дар бораи харобшавӣ ва барқарорсозии Яҳудо сухан ронда, ба ҳокимияти Худо ва наҷоти Худо таъкид мекунад. Он фарқиятро байни харобиҳои Ашшур ва наҷоти ниҳоӣ, ки аз таваккал ба Худо бармеояд, тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъват ба адолат, адолат ва таваккал ба Худо дар байни замонҳои пурташвиш оғоз меёбад. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр нобудшавии Ашшур дар ниҳоят боиси ҳамду сано ва тарси Худо мегардад (Ишаъё 33:1-6).

Сархати 2: Ишаъё дар бораи харобиҳои дар натиҷаи ҳамлаи Ашшур изҳори таассуф мекунад, аммо итминон медиҳад, ки Худо барои наҷот додан эҳьё мешавад. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр душманон пароканда мешаванд, ғорат мешаванд ва хароб хоҳанд шуд (Ишаъё 33:7–12).

Сархати 3: Пешгӯӣ рӯъёи Сионро ҳамчун макони амн тасвир мекунад, ки дар он адолат, субот ва шукуфоӣ фаровон аст. Он нишон медиҳад, ки чӣ тавр танҳо онҳое, ки бо адолат рафтор мекунанд, метавонанд ба ин шаҳри муқаддас ворид шаванд (Ишаъё 33:13-16).

Параграфи 4: Ишаъё таъкид мекунад, ки Худо наҷот медиҳад. Ӯ итминон медиҳад, ки ҳарчанд мусибат вуҷуд дошта бошад ҳам, ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди халқи Ӯ сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд. Ӯ шифо, бахшидан ва муҳофизатро ваъда медиҳад (Ишаъё 33:17-24).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию сеюми Ишаъё ошкор мешавад
ба адолат даъват кардан; таваккал ба Худо,
нобуд кардани душманон; раҳоӣ,
ва ваъдаи амният тавассути наҷоти илоҳӣ.

Даъват ба адолат; ба Худо таваккал кунед.
Тавсифи нобудшавии душман.
Биниши Сиони амн; талаботи адолат.
Ваъдаи муҳофизати илоҳӣ; шифо.

Ин боб таъсири харобиовари ҳамлаи Ашшурро эътироф мекунад, вале таъкид мекунад, ки наҷоти ниҳоӣ на аз такя кардан ба қувва ё иттифоқҳои инсонӣ аз эътимод ба Худо меояд. Он нишон медиҳад, ки чӣ тавр зиндагии одилона ба амният дар Сион оварда мерасонад, рамзи ҳузури илоҳӣ, ки дар он субот ва шукуфоӣ мешукуфанд. Он итминон медиҳад, ки сарфи назар аз мусибатҳо ва таҳдидҳое, ки халқи Ӯ дучор мешавад, дар ниҳоят Худо наҷот медиҳад. Қудрати Ӯ ҳама силоҳҳоро бар зидди баргузидагонаш бетаъсир мегардонад ва дар ҳоле ки шифо, бахшидан, муҳофизат ва барқарорсозӣ медиҳад. Дар

ниҳояти кор, он ба эътимоди бебозгашт ишора мекунад, ки ба Ӯ ҳамчун манбаи амнияти мо дар шароити душвор эътимод дорем.

Ишаъё 33:1 Вой бар ҳоли ту, ки ғорат кардӣ, ва ғорат накардаӣ; ва ба ту хиёнат накарданд. вақте ки ғорат карданро бас кунӣ, ғорат хоҳӣ кард; ва чун ту ба хиёнат хотима диҳӣ, онҳо ба ту хиёнат хоҳанд кард.

Худо касонеро, ки ба дигарон ситам кардаанд, амр мекунад, ки аз кирдори худ даст бардоранд, зеро оқибати аъмоли худ ба онҳо хоҳад расид.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чӣ гуна Худо гуноҳро ҷуброн мекунад

2. Хатарҳои хиёнат: Подош барои фиреб

1. Румиён 3:23-25 - Зеро ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, ки Худо Ӯро ҳамчун кафорат ба воситаи хун, ки бо имон қабул карда шавад.

2. Воиз 8:11-13 - Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, дили фарзандони инсон комилан ба корҳои бад омода шудааст. Ҳарчанд гунаҳкор сад бор бадӣ мекунад ва умри худро дароз мекунад, аммо ман медонам, ки ба тарсҳои Худо хуб хоҳад буд, зеро ки онҳо аз Ӯ метарсанд. Аммо ба шарир хуб нахоҳад буд, ва рӯзҳои худро мисли соя дароз нахоҳад кард, зеро ки ӯ аз Худо наметарсад.

Isaiah 33:2: Эй Худованд, бар мо марҳамат кун! Мо мунтазири ту будем: ҳар саҳар дасти онҳо бош, ва наҷоти мо низ дар вақти тангӣ.

Худо дар вақти душворӣ наҷоти мост ва бояд манбаи қувваи мо бошад.

1. Худо тавоноии мо дар замонҳои душвор аст

2. Мунтазири наҷоти Худованд

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 33:3 Аз садои изтироб мардум гурехтанд; бо баланд шудани худ халқҳо пароканда шуданд.

Вақте ки Худо бузург аст, мардум аз тарс гурезанд ва миллатҳо пароканда мешаванд.

1. Ҳокимият ва қудрати Худо дар тарси миллатҳо ошкор шудааст

2. Доварии Худо: Вақте ки халқҳо гурезанд ва пароканда мешаванд

1. Хуруҷ 15:14-15 - Мардум аз Худованд метарсиданд ва ба Ӯ таваккал мекарданд.

2. Забур 47:1-2 - Дасти худро чап кунед, эй ҳамаи халқҳо! Бо сурудҳои баланди шодӣ ба Худо нидо кунед! Зеро ки Худованди Таоло, Подшоҳи бузурге бар тамоми замин, бояд тарс бошад.

Ишаъё 33:4 Ва ғанимати ту мисли гирди кирмак ҷамъ хоҳад шуд: мисли давидан ба сӯи малах бар онҳо давида хоҳад рафт.

Худо ғанимати душманонашро мисли тӯдаи малах ҷамъ мекунад.

1. Доварии сареъ ва қатъии Худо бар душманонаш

2. Қудрати Худо барои мағлуб кардани душманонаш

1. Забур 18:4-6 - Забурнавис қувват ва қудрати Худоро барои мағлуб кардани душманонаш эълон мекунад.

2. Ваҳй 9:3-7 - Юҳанно шоҳиди рӯъёи малахҳое мебошад, ки Худо барои азоб додани онҳое, ки тавба накардаанд, фиристодааст.

Ишаъё 33:5 Худованд сарбаланд аст; зеро ки вай дар баланд сокин аст: Сионро аз доварӣ ва адолат пур кардааст.

Худованд сарбаланд аст ва дар макони қудрати бузург сокин аст. Вай Сионро аз адолат ва адолат пур кардааст.

1. Сукунат дар баландиҳои Худованд

2. Адолат ва адолат дар Сион

1. Забур 48:1-2 - Худованд бузург аст ва бузург аст дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти Ӯ.

2. Матто 5:6 - Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер хоҳанд шуд.

Ишаъё 33:6 Ва ҳикмат ва дониш устувории замони ту ва қуввати наҷот хоҳад буд: тарси Худованд ганҷи ӯст.

Хирад ва дониши Худо ба зиндагии мо субот ва қувват мебахшад ва эҳтиром ба Худованд бузургтарин ганҷи Ӯст.

1: Ҳикмати Худо қувват аст

2: Бо ҳаёти худ Худовандро эҳтиром кунед

1: Масалҳо 3:13-18

2: Яъқуб 1:5–8

Ишаъё 33:7 Инак, далерони онҳо дар берун фарьёд хоҳанд зад: сафирони сулҳ сахт гиря хоҳанд кард.

Сафирони сулҳ аз набудани мардуми шуҷоъ сахт гиря мекунанд.

1. Қувваи нола дар Навиштаҳо

2. Зарурати далерӣ дар замонҳои душвор

1. Марсияҳо 1:2, "Вай дар шаб зор-зор гиря мекунад, бо ашк дар рухсораҳояш; дар миёни ҳамаи дӯстдорони худ касе надорад, ки ӯро тасаллӣ диҳад";

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9, "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс, рӯҳафтода нашав, зеро Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд.

Ишаъё 33:8 Роҳҳо валангоранд, роҳгузар қатъ мешавад; аҳдро вайрон кардааст, шаҳрҳоро нафрат кардааст, ба ҳеҷ кас нигоҳ намекунад.

Аҳд вайрон шуду касеро эҳтиром намекунад.

1. Муҳимияти риояи аҳдҳои мо

2. Оқибатҳои рад кардани дигарон

1. Ҳизқиёл 17:19 - Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман низ аз шохаи баландтарини арзи баланд гирифта, онро хоҳам бурд. Ман аз болои навдаҳои ҷавонаш навдаҳои нармро бурида, дар кӯҳи баланду барҷаста мешинонам.

2. Ирмиё 33:20 - Худованд чунин мегӯяд: Агар шумо метавонед аҳди Маро бо рӯз ва аҳди Маро бо шаб вайрон кунед, то ки шабу рӯз дар вақти муқарраршуда наояд,

Ишаъё 33:9 Замин мотам мегирад ва заиф мешавад; Лубнон хиҷил ва канда шудааст; Шарон мисли биёбон аст; ва Бошон ва Кармил меваҳои худро меҷунбонданд.

Замин аз набудани сулху амонӣ мотам мегирад; миллатҳо фурӯтан ва сарватҳои онҳо аз байн мераванд.

1. Гиря барои сулҳ: Чӣ гуна бояд бо талафот дар ҷаҳони ноором мубориза бурд

2. Тарбияи садоқат дар замони номуайянӣ

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

2. Яъқуб 1:2-4 Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ишаъё 33:10 Акнун Ман эҳьё хоҳам шуд, мегӯяд Худованд; акнун ман сарбаланд хоҳам шуд; акнун ман худамро боло хоҳам кард.

Худованд эҳьё хоҳад шуд ва сарафроз хоҳад шуд ва Худро боло мебарад.

1. Худо Сарчашмаи ниҳоии қудрат ва қудрат аст

2. Бузургии Худо сарчашмаи шодмонӣ ва умед аст

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

2. Филиппиён 2: 9-11 - "Бинобар ин Худо Ӯро сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Ишаъё 33:11 Шумо коҳ ҳомила хоҳед шуд, коса хоҳед дод; нафаси шумо мисли оташ шуморо фурӯ хоҳад бурд.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки ҳама гуна амали бардурӯғе, ки анҷом дода мешавад, оташ хоҳад гирифт.

1. «Оқибатҳои амалҳои бардурӯғ».

2. «Қувваи амал»

1. Матто 7:17-20 - "Ҳар як дарахти хуб меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бад меваи бад меорад. Дарахти хуб меваи бад дода наметавонад ва дарахти бад меваи хуб дода наметавонад".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад ва яке аз шумо ба онҳо мегӯед: "Ба саломатӣ биравед, гарм шавед ва сер шавед, аммо он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед, чӣ фоида дорад?"

Ишаъё 33:12 Ва қавм мисли сӯзони оҳак хоҳанд буд: мисли хорҳои бурида дар оташ хоҳанд сӯзонд.

Одамонро оташи муқаддаси Худо мисли хорҳои бурида ва сӯзонда фурӯ хоҳанд бурд.

1. Қудрати оташи Худо - Чӣ гуна доварии оташини Худо ҳамаи душманони ӯро фурӯ мебарад.

2. Арзиши нофармонӣ - Чӣ гуна нофармонӣ аз оташи муқаддаси Худо ҳалок хоҳад шуд.

1. Малокӣ 4:1 - Зеро, инак, рӯзе меояд, ки мисли танӯр фурӯзон хоҳад шуд; ва ҳамаи мағрурон, бале, ва ҳар кори бадкор, хошок хоҳанд буд; ва рӯзе ки хоҳад шуд, онҳоро сӯзонд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки аз онҳо на реша ва на шоха боқӣ хоҳад монд.

2. Юҳанно 15:6 - Агар касе дар Ман намонад, вай ҳамчун шоха берун партофта мешавад ва пажмурда мешавад; ва одамон онҳоро ҷамъ карда, ба оташ меандозанд, ва онҳо сӯзонданд.

Ишаъё 33:13 Гӯш кунед, эй дурҳо, он чи кардам; ва эй наздикон, қудрати Маро эътироф кунед.

Худо касонеро, ки дуру наздиканд, даъват мекунад, ки ба қудрати Ӯ эътироф кунанд.

1. Қудрати қудрати Худо: Шинохтан ва эътирофи тавоноии Ӯ

2. Эътироф кардани тавоноии Худо: Омӯзиши эҳтиром ва қадр кардани қудрати Ӯ

1. Забур 29:1-2 Ба Худованд васф кунед, эй мавҷудоти осмонӣ, ба Худованд ҷалол ва қувват диҳед. Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; Худовандро дар ҷалоли қудсият парастиш кунед.

2. 1 Вақоеънома 29:10-12 Бинобар ин Довуд дар ҳузури тамоми аҳли калисо Худовандро баракат дод. Ва Довуд гуфт: «Муборак аст Ту, эй Худованд, Худои падари мо Исроил, то абад. Эй Парвардигори ман, бузургӣ ва қудрат ва ҷалол ва пирӯзӣ ва ҷалол аз они туст, зеро ҳар он чӣ дар осмонҳо ва замин аст, аз они туст. Подшоҳӣ аз они туст, эй Худованд, ва Ту сарбаландӣ аз ҳама. Сарват ҳам, шараф ҳам аз туст, Ту бар ҳама ҳукмронӣ. Дар дасти туст қувват ва тавоноӣ, ва дар дасти туст бузург кардан ва ба ҳама қувват бахшидан.

Ишаъё 33:14 Гуноҳкорон дар Сион метарсанд; Тарс мунофиқонро ба ҳайрат оварад. Кист аз мо дар оташи фурӯбаранда сокин бошад? ки дар байни мо дар оташи абадӣ сокин хоҳад буд?

Рафтори гунаҳкорро таҳаммул намекунад ва ба ҷазои илоҳӣ дучор хоҳад шуд.

1: Мо бояд аз гуноҳ рӯй гардонем ва раҳмату лутфи Худоро талаб кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем, то бо Худо сокин шавем.

1: 1 Петрус 1: 15-16 - "Лекин, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2: Забур 34:14 - "Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; сулҳро биҷӯед ва аз паи он шавед".

Ишаъё 33:15 Он ки одилона рафтор мекунад ва рост мегӯяд; он ки аз фоидаи зулм беэътиноӣ мекунад, дастҳояшро аз гирифтани ришва меафканад, гӯшҳояшро аз шунидани хун мебандад ва аз дидани бадӣ чашмонашро мебандад;

Адолат ва адолат фазилатҳои муҳимест, ки бояд қабул ва амал кунанд ва онҳое, ки чунин мекунанд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Фазилати адолат ва адолат

2. Рад кардани зулму ситам

1. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

2. Забур 37:27 - Аз бадӣ рӯй гардон ва некӣ кун; он гоҳ шумо дар замин то абад сокин хоҳед буд.

Ишаъё 33:16 Вай бар баланд сокин хоҳад шуд; ҷои муҳофизати ӯ ҷанги сангҳо хоҳад буд: ба ӯ нон дода хоҳад шуд; обҳои ӯ боэътимод хоҳад буд.

Худо мехоҳад, ки мо дар баландтарин ҷойгоҳҳо бимонем ва дар он ҷо ҳифозат ва ризқу рӯзӣ дода мешавад.

1: Худо мехоҳад, ки моро ҷои амн ва амн муҳайё созад.

2: Худо мехоҳад, ки моро аз рӯзӣ ва ғизои зиндагии мо таъмин кунад.

1: Забур 91: 1-2 "Он ки дар паноҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Қодири Мутлақ ором хоҳад гирифт. Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳи ман ва қалъаи ман, Худои ман аст, ки ба Ӯ таваккал мекунам. ».

2: Филиппиён 4:19 "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

Ишаъё 33:17 Чашмони ту подшоҳро дар ҷамоли худ хоҳанд дид: онҳо замини хеле дурро хоҳанд дид.

Ишаъё 33:17 одамонро ташвиқ мекунад, ки вақтеро интизор шаванд, ки онҳо шоҳиди бузургии Подшоҳ ва зебоии кишварҳои дур хоҳанд шуд.

1. Таваҷҷӯҳ ба зебогии Худо: Дастрасӣ ба Малакути Осмон

2. Дидани дур: ноил шудан ба диди бештар аз тариқи имон

1. Забур 27:4 - Як чизеро, ки ман аз Худованд талаб кардаам, ки дар пайи он хоҳам буд: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам, ба зебоии Худованд нигарам ва пурсам дар маъбади худ.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Ишаъё 33:18 Дили ту даҳшатро андеша хоҳад кард. Котиб куҷост? қабулкунанда дар куҷост? Куҷост он ки манораҳоро ҳисоб кардааст?

Дар порча аз набудани рохбарон дар замони тарсу вахм сухан меравад.

1: Дар замони тарс ва даҳшат, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо манбаи ниҳоии қувват ва сулҳи мост.

2: Дар замони тарс ва даҳшат муҳим аст, ки пешвоёни қавӣ дошта бошанд, то ба мо роҳнамоӣ кунанд.

1: Забур 46:1-2 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибат аст. Бинобар ин мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба миёнаи баҳр ҳаракат кунанд."

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 «Оё ба ту амр накардаам, ки қавӣ ва далер бош; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст.

Ишаъё 33:19 Ту қавми бераҳмро нахоҳӣ дид, ки мардуми сухани амиқтар аз он ки шумо дарк карда метавонед; аз забони тоқ, ки наметавонӣ дарк.

Ишаъё аз мардуме огоҳ мекунад, ки забони бегона дорад, ки фаҳмо нест.

1. Қудрати забон: Чӣ гуна забон метавонад тақсим ва ғалаба кунад

2. Асрори номаълум: Омузиши ношинос

1. Аъмол 2:4-6 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд.

5 Дар Ерусалим яҳудиён, одамони худотарс аз ҳар халқи зери осмон сокин буданд.

6 Вақте ки ин овоза баланд шуд, мардум ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худ суханронии онҳоро мешунид.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Ишаъё 33:20 Ба Сион, шаҳри тантанаҳои мо нигоҳ кун: чашмони ту Ерусалимро маскани ором, хаймае, ки хароб нахоҳад шуд; ҳеҷ як сутуни он канда нахоҳад шуд ва ҳеҷ як ресмонаш канда нашавад.

Худо ваъда додааст, ки Сион ва Ерусалим хонаи осоишта, амн ва шикастнопазир боқӣ хоҳанд монд.

1. Ваъдаи ҷовидонаи Худо - Чӣ гуна ваъдаҳои Худо боэътимод ва эътимодноканд

2. Амнияти аҳди Худо - Чӣ тавр мо метавонем ба муҳофизати Худо такя кунем

1. Матто 28:20 - ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 33:21 Аммо дар он ҷо Худованди ҷалол барои мо макони дарёҳо ва дарёҳо хоҳад буд; Дар он ҳеҷ гала бо кайҳон наравад ва киштии пурқувват аз он намегузарад.

Худованд макони обҳои фаровон хоҳад буд, аммо ҳеҷ киштие наметавонад дар он шино кунад.

1. Қудрати Худованд: ҷои фаровонӣ

2. Аълоҳазрати Яҳова: Ҷойи зебоии бениҳоят

1. Забур 46:4 - Дарёе ҳаст, ки ҷӯйҳояш шаҳри Худоро, манзили муқаддаси Ҳаққи Таолоро шод мегардонад.

2. Масалҳо 8:28 - «Вақте ки Ӯ осмонро барпо кард, ман дар он ҷо будам, вақте ки Ӯ доирае бар рӯи чуқурӣ кашид».

Ишаъё 33:22 Зеро ки Худованд довари мост, Худованд қонунгузори мост, Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

Худованд довар, қонунгузор ва подшоҳи мост, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод.

1. Худованд мададгор ва Наҷотдиҳандаи мост

2. Ба Худованд чун Подшоҳи мо таваккал кунем

1. Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои ӯ Худованд аст, халқе, ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст!

2. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

Ишаъё 33:23 Муборизаҳои ту барбод рафт; Онҳо сутуни худро мустаҳкам карда натавонистанд ва бодбонро паҳн карда натавонистанд. лангон сайдро мегиранд.

Худованд ба онҳое, ки худро муҳофизат карда наметавонанд, ғанимати бузурги ҷанг хоҳад дод.

1: Худованд ҳамеша ба онҳое, ки худро муҳофизат карда наметавонанд, ғамхорӣ мекунад.

2: Худованд дар вақти ниёз ба мо рӯзӣ медиҳад.

1: Забур 46:1 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо".

2: Матто 11:28 "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод".

Ишаъё 33:24 Ва сокин нагӯяд: "Ман беморам; ба қавме ки дар он сокин ҳастанд, гуноҳашон омурзида хоҳад шуд".

Одамон дар замини Худо гуноҳҳояшон омурзида мешавад.

1. "Бурӯҳшуда ва шифоёфта: Чӣ гуна раҳмати Худо аз гуноҳҳои мо болотар аст"

2. "Зиндагӣ дар сарзамини шифо: эҳсоси омурзиши Худо"

1. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2. Румиён 3:23-25 - Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд; Бо файзи Худ ба василаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуда, Ӯро Худо ба воситаи имон ба Хуни Ӯ кафорат муқаррар кардааст, то ки адолати Худро барои омурзиши гуноҳҳои гузашта, ба василаи пурсабрии Худо эълон кунад.

Боби 34-уми китоби Ишаъё пешгӯии доварӣ ва ҳалокати халқҳоро, бахусус Адӯмро дар бар мегирад. Он саҳнаи таҳаввулоти кайҳонро тасвир мекунад ва ба ҳокимияти Худо ва доварии одилона таъкид мекунад.

Сархати 1: Ин боб бо даъват оғоз мешавад, ки халқҳоро ҷамъ кунанд ва гӯш кунанд, вақте ки доварии Худо бар онҳо эълон карда мешавад. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр замин аз хун тар мешавад ва осмон мисли тумор печида мешавад (Ишаъё 34:1-4).

Сархати 2: Ишаъё дар бораи нобудшавии Адӯм пешгӯӣ карда, рамзи доварии Худоро бар ҳамаи халқҳо ифода мекунад. Замин ба харобазор табдил ёфта, дар он ҳайвоноти ваҳшӣ маскан гирифта, бо хору хорҳо пӯшонида мешавад (Ишаъё 34:5–17).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию чоруми Ишаъё ошкор мекунад
пешгӯии доварӣ бар халқҳо,
нобудшавии Адӯм.

Халқҳоро даъват кунед, ки доварии Худоро бишнаванд.
Тавсифи таҳаввулоти кайҳонӣ.
Ҳалокати Адӯм; харобӣ.

Ин боб ҳамчун эълони доварии илоҳӣ бар халқҳо хизмат мекунад ва таъкид мекунад, ки ҳеҷ кас аз санҷиши одилонаи Худо озод нест. Он саҳнаеро тасвир мекунад, ки дар ин вақти ҳисобҳо вайроншавии кайҳонро ҳамроҳӣ мекунанд. Махсусан, он ба харобие, ки ба сари Адӯм хоҳад расид, тамаркуз мекунад, ки намунаи намояндагии ҳамаи халқҳои исёнкор, ки боиси харобшавӣ ва партофташуда мегардад. Тасвири истифодашуда ҷиддият ва амиқеро ифода мекунад, ки Худо бо он ҳукмҳои Худро иҷро мекунад. Дар ниҳояти кор, он ҳукмронии Ӯро бар тамоми махлуқот таъкид мекунад ва содиқ будани Ӯро барои ҳимояи адолат дар муносибат бо онҳое, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд ё ба бадӣ мекунанд, тасдиқ мекунад.

Ишаъё 34:1 Эй халқҳо, наздик шавед, то бишнавед; ва гӯш кунед, эй мардум, замин ва ҳар он чи дар он аст, бишнавад; ҷаҳон ва ҳама чизҳое, ки аз он ба вуҷуд меоянд.

Худо ҳамаи халқҳоро даъват мекунад, ки ба каломи Ӯ гӯш диҳанд ва замин ва ҳар чизеро, ки дар он дорад, бишнаванд.

1. Даъват ба ҷамъ: Гӯш додан ба Каломи Худо

2. Якҷоя барои шунидан: Дастрасӣ ба миллатҳо

1. Забур 55:22 - Ғамхориҳои худро ба Худованд андозед, ва Ӯ шуморо дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба ларза афтанд.

2. Воиз 4:9-10 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон фоидаи хуб доранд: Агар яке аз онҳо афтад, яке метавонад ба дигараш кӯмак кунад.

Ишаъё 34:2 Зеро ки ғазаби Худованд бар ҳамаи халқҳост, ва хашми Ӯ бар ҳамаи лашкарҳошон аст; Ӯ онҳоро тамоман несту нобуд карда, ба қатл супурд.

Ғазаб ва ғазаби Худованд бар ҳамаи халқҳо ва лашкарҳои онҳост, ки боиси ҳалокат ва куштори онҳо мегардад.

1.Адолати Худо бар ҳар касе, ки нофармонӣ мекунад ва бо Ӯ мухолифат мекунад.

2. Мо бояд ҳамеша фармонбардори Худованд бошем, то ки ғазаби Ӯ бар мо наояд.

1. Ваҳй 6:14-17 - "Ва осмон мисли туморе, ки ба ҳам печонида шуд, рафт; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ кӯчонида шуданд. Ва подшоҳони замин, ва бузургон ва сарватмандон. мардон ва мириҳазорон, ва ҷанговарон, ва ҳар ғуломон ва ҳар озод, дар оғоҳо ва сангҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд; Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо гуфтанд: «Ба болои мо биафтед ва моро аз онҳо пинҳон кунед. чеҳраи Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра: Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ӯ фаро расидааст, ва кӣ истода метавонад?»

2. Ҳизқиёл 7:19 - "Онҳо нуқраи худро дар кӯчаҳо мепартоянд, ва тиллои онҳо нест хоҳад шуд: нуқра ва тиллои онҳо наметавонанд дар рӯзи ғазаби Худованд онҳоро наҷот диҳанд: онҳо қаноатманд нахоҳанд шуд. ҷонҳои онҳоро пур накунед, зеро ки ин монеаи гуноҳи онҳост».

Ишаъё 34:3 Қурбонҳои онҳо низ бадар ронда хоҳанд шуд, ва бӯи онҳо аз ҷасади онҳо берун хоҳад омад, ва кӯҳҳо бо хуни онҳо об хоҳанд шуд.

Худованд бадкоронро ҷазо дода, ҷасадҳои онҳоро берун мекунад ва кӯҳҳоро бо хуни онҳо об мекунад.

1. Оқибатҳои бадӣ

2. Ғазаби Худованд

1. Румиён 6:23, «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Забур 2:5, "Он гоҳ Ӯ бо хашми худ ба онҳо сухан ронд ва онҳоро дар хашми худ ба ваҳшат андохта, гӯяд: "Подшоҳи Худро бар Сион, кӯҳи муқаддаси Ман, насб кардам"."

Ишаъё 34:4 Ва тамоми лашкари осмон пароканда хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯмор печида хоҳад шуд; ва тамоми лашкари онҳо фурӯ хоҳад афтод, чунон ки барг аз ток мерезад ва мисли анҷири афтида аз анҷир. дарахт.

Осмон ва тамоми лашкари осмон мисли тумор пароканда ва печонида мешаванд, ва тамоми лашкари онҳо мисли барге аз ток ва анҷир аз дарахти анҷир фурӯ хоҳад афтод.

1. Қудрати Худо барои пароканда ва навсозӣ: Омӯзиши Ишаъё 34:4

2. Гузариши осмон: Тадқиқоти ҷовидонии ҳаёт дар Ишаъё 34:4

1. Забур 101:25-27 - Аз қадим Ту пояи заминро гузоштай, ва осмон офариниши дастҳои Туст. Онҳо ҳалок мешаванд, вале Ту сабр хоҳӣ кард; Бале, ҳамаашон мисли ҷома пир мешаванд; Монанди ҷома Ту онҳоро иваз хоҳӣ кард, Ва онҳо дигар мешаванд. Валекин Ту ҳамон ҳастӣ, Ва солҳои ту тамом нахоҳад шуд.

2. Ибриён 1: 10-12 - Ва: Ту, эй Худованд, дар ибтидо таҳкурсии заминро гузоштӣ, ва осмон кори дасти Туст. Онҳо ҳалок хоҳанд шуд, вале Ту ҷовидонӣ; ва ҳама мисли ҷома пир мешаванд. Мисли ҷомае, ки онҳоро мепечонӣ, ва онҳо дигаргун хоҳанд шуд. Аммо Ту ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту беохир нахоҳад монд.

Ишаъё 34:5 Зеро ки шамшери ман дар осмон ғусл хоҳад шуд: инак, он бар Идумеа ва бар қавми лаънати Ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад.

Доварии Худо бар касоне хоҳад омад, ки Ӯро лаънат мекунанд.

1: Доварии Худо зуд ва одилона аст ва ҳеҷ кас наметавонад аз ғазаби Ӯ раҳо ёбад.

2: Аз рафтору гуфтори худ бохабар бошем, зеро Худо аз аъмоли мо нодида намегирад.

1: Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад.

2: Ибриён 10:26-31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Ишаъё 34:6 Шамшери Худованд аз хун пур шудааст, аз фарбеҳ ва аз хуни барраҳо ва бузҳо, аз чарбуи гурдаҳои қӯчқорҳо фарбеҳ шудааст; зеро ки Худованд дар Бозра қурбонӣ дорад, ва куштори бузург дар сарзамини Идумеа.

Шамшери Худованд пур аз хуни қурбониҳо аст.

1. Қувваи қурбонӣ: Баррасии муносибати мо бо Худо

2. Арзиши гуноҳ: Фаҳмидани қурбонии Исо

1. Ибриён 10:1-18 - Фаҳмидани қурбонии Исо ҳамчун пардохти ниҳоии гуноҳ

2. Ибодат 1:1-17 - Баррасии системаи қурбонӣ дар Аҳди Қадим

Ишаъё 34:7 Ва гӯсфандон бо онҳо, ва говҳо бо говҳо фуруд меоянд; ва замини онҳо аз хун тар хоҳад шуд, ва ғубори онҳо аз фарбеҳ гардад.

Замин аз хун тар карда, аз фарбех мешавад.

1: Оқибатҳои бадӣ метавонад харобиовар ва сахт бошад.

2: Худо бадкоронро доварӣ мекунад ва ба ҷаҳон адолат хоҳад оварад.

1: Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2: Ваҳй 19:11-14 - Он гоҳ ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед! Он ки бар он нишастааст, Мӯъмин ва Ҳақ номида мешавад ва дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш чун шӯълаи оташ аст ва бар сараш гулҳои зиёде дорад ва номе навишта шудааст, ки ҷуз худаш касе намедонад. Ӯ дар тан ҷомаи дар хун ғӯтондашуда дорад ва номе, ки ӯро Каломи Худо меноманд. Ва лашкарҳои осмон, ки дар катони маҳин, сафед ва пок саф ороста буданд, савори аспҳои сафед аз паи Ӯ мерафтанд. Аз даҳони Ӯ шамшери тез мебарояд, ки бо он халқҳоро бизанад, ва Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. Вай шаробфурӯши хашми ғазаби Худои Қодири Мутлақро поймол хоҳад кард.

Ишаъё 34:8 Зеро ки он рӯзи интиқом Худованд аст, ва соли ҷазо барои низоъҳои Сион аст.

Рӯзи интиқоми Худованд наздик аст, ва соли ҷуброни ҷанҷолҳои Сион фаро расидааст.

1. Кафолат ба воситаи интиқом аз Худованд

2. Адолат ва раҳмати Худо ба воситаи подош

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ҳизқиёл 25:17 - Ва Ман аз онҳо интиқоми бузург хоҳам гирифт; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки интиқомро аз онҳо хоҳам гирифт.

Ишаъё 34:9 Ва ҷӯйҳои он ба қатрон мубаддал гардад, ва ғубори он ба кибрит, ва замини он ба қатрон мубаддал гардад.

Замин хароб шуда, ба замини бекорхобида табдил меёбад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: харобии замин

2. Тағйир додани сарзамин бо раҳмати Худо

1. Луқо 3:17 - Чӯҷаи буранда дар дасташ аст, то хирмани худро тоза кунад ва гандумро дар анбори худ ҷамъ кунад, аммо коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд.

2. Ҳизқиёл 36:33-36 - Ин аст он чизе ки Худованди Подшоҳ мегӯяд: «Рӯзе ки туро аз тамоми гуноҳҳоят пок мекунам, шаҳрҳои туро кӯчондам, ва харобаҳо аз нав барқарор карда мешаванд. Замини бекорхобида ба ҷои он ки дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки аз он мегузаранд, харобазор гардад, кишт карда мешавад. Мегӯянд: «Ин замини харобазор мисли боғи Адан шудааст; шаҳрхое, ки дар харобазор, харобу валангор буданд, холо мустаҳкам ва истикомат мекунанд. Он гоҳ халқҳое, ки дар атрофи шумо боқӣ мондаанд, хоҳанд донист, ки Ман Худованд он чиро, ки хароб шуда буд, аз нав барқарор кардаам ва харобазорро аз нав шинондаам. Ман Худованд гуфтам ва ба амал хоҳам овард.

Ишаъё 34:10 Он шабу рӯз хомӯш нахоҳад шуд; дуди он то абад баланд хоҳад шуд; аз насл ба насл хароб хоҳад шуд; ҳеҷ кас аз он то абад намегузарад.

Замине, ки дар Ишаъё 34:10 тасвир шудааст, як замини харобазор ва бесамар аст, ки аз он дуди абадӣ мебарояд ва ҳеҷ кас аз он намегузарад.

1. Муҳимияти дидани ҷаҳон аз чашми рӯҳонӣ.

2. Оқибатҳои зиндагӣ бидуни ҳидояти Худо.

1. Ваҳй 21:1-5 Хонаи абадӣ бо Худо.

2. Забур 46:10 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост.

Ишаъё 34:11 Аммо корморт ва талха онро соҳиб хоҳанд шуд; Бум ва зоғ низ дар он сокин хоҳанд шуд, ва бар он хати ошуфтагӣ ва сангҳои холӣ дароз хоҳад кард.

Паррандагон, аз қабили кармор, талх, бум ва зоғ дар сарзамини бекорхобида сукунат хоҳанд кард ва дар он ҷо парешонӣ ва холӣ хоҳад буд.

1. Ҳукмронии Худо дар замонҳои харобӣ

2. Умед дар миёни иштибоҳ ва холӣ

1. Марсияҳо 5:20-22 - "Чаро моро то абад фаромӯш кардӣ, чаро моро ин қадар дур мекунӣ? Моро ба худат баргардон, эй Худованд, то ки мо барқарор шавем! Айёми моро аз замонҳои қадим нав кун, магар ин ки Ту комилан рад накардаӣ. ва шумо аз мо бениҳоят хашмгин ҳастед.

2. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӣ дорам, на ба бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам. Он гоҳ шумо маро мехонед ва биёед ва ба ман дуо кун, ва ман туро мешунавам, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ ва маро меҷӯӣ.

Isaiah 34:12: Онҳо ашрофони онро ба подшоҳӣ даъват хоҳанд кард, аммо ҳеҷ кас дар он ҷо нахоҳад буд, ва ҳамаи мирони он ҳеҷ хоҳанд буд.

Ҳеҷ яке аз бузургони подшоҳӣ ҳозир нахоҳанд шуд ва ҳама шоҳзодагон хоҳанд рафт.

1. Ҳукмронии Худо: Новобаста аз вазъият, Худо то ҳол дар назорат аст

2. Беҳудаи сарватҳои заминӣ: Шӯҳрати инсонӣ зудгузар аст

1. Яъқуб 4:14 - "Ҳаёти ту чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад."

2. Забур 146:3-4 - "Ба мирон, ба писари одам, ки дар вай наҷот нест, таваккал накун. Вақте ки нафасаш тамом мешавад, ба замин бармегардад; дар ҳамон рӯз нақшаҳои ӯ нобуд мешаванд."

Ишаъё 34:13 Ва дар қасрҳои вай хорҳо ҳоҳад буд, ва дар қалъаҳои он хорҳо ва хорҳо ҳоҳад омад; ва он маскани аждаҳо ва саҳни бумҳо хоҳад буд.

Замини хароби Ишаъё 34:13 ҳамчун макони харобот тасвир шудааст, ки дар қасрҳо ва қалъаҳо хорҳо, неталҳо ва буттаҳо дорад ва он хонаи аждаҳо ва майдони бумҳо мебошад.

1. Ҳукмҳои Худо: Тақдири харобшудагон дар Ишаъё 34:13

2. Ҳукмронии Худо: харобшавии Ишаъё 34:13

1. Забур 104:24-26, Ӯ заминро бо қудрати Худ меофарад, ҷаҳонро бо ҳикмати худ пойдор месозад, ва осмонро бо ихтиёри Худ дароз кардааст.

2. Забур 90:2, Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар замоне ки замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардӣ, ҳатто аз абад то абад, Ту Худо ҳастӣ.

Ишаъё 34:14 Ҳайвонҳои ваҳшии биёбон низ бо ҳайвонҳои ваҳшии ҷазира дучор хоҳанд шуд, ва сатира ба рафиқи худ фарьёд хоҳад зад; уқоби фиғон низ дар он ҷо ором гирифта, барои худ ҷои ором хоҳад ёфт.

Дар як чо хайвонхои вахшии биёбон ва чазира вомехуранд ва ором мегиранд.

1. Таъмини Худо барои ҳайвоноти ваҳшӣ - Ишаъё 34:14

2. Дар Худованд оромӣ ёфтан - Ишаъё 34:14

1. Забур 104:10-14 - Ӯ барои чорво алаф мерӯёнад ва барои одамон кишт мекунад, то аз замин ғизо барорад.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

Ишаъё 34:15 Дар он ҷо бум бузург лона карда, хобида, тухм хоҳад бароварда, ва дар зери сояи худ ҷамъ хоҳад шуд; дар он ҷо харгӯшҳо низ ҷамъ хоҳанд шуд, ҳар яке бо ҳамсараш.

Дар сарзамини Адӯм буғи бузург ва мурғҳо хона сохта, ҷуфт мешаванд.

1. Дар паноҳгоҳи Худо пайдо кардани хона

2. Нигохубини Худованд дар хакки хамаи махлукоташ

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт.

2. Матто 6:26 - Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

Ишаъё 34:16 Аз китоби Худованд биҷӯед ва бихонед: ҳеҷ яке аз инҳо ном нахоҳад шуд, ва ҳеҷ кас ҳамсари худро нахоҳанд дошт, зеро ки даҳони Ман фармудааст, ва рӯҳи Ӯ онҳоро ҷамъ кардааст.

Худо фармудааст, ки ҳамаи ваъдаҳои Ӯро дар Навиштаҳо талаб кунанд ва ҳеҷ яке аз онҳо иҷро нашавад.

1. Иҷрои ваъдаҳои Худо

2. Ҷустуҷӯи Каломи Худо

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Ишаъё 34:17 Ва барои онҳо қуръа партофтааст, ва дасти Худ онро ба онҳо тақсим кардааст: онҳо то абад моликияти он хоҳанд буд, аз насл ба насл дар он сокин хоҳанд шуд.

Худо заминро дар байни халқи худ тақсим кардааст, ва онҳо то абад соҳиби он хоҳанд буд, аз насл ба насл.

1. Ваъдаҳои Худо: Ҳадяи амният ва моликият

2. Қудрати соҳибӣ: Соҳиб шудан ба неъматҳои зиндагӣ

1. Румиён 8:28: Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 127:3: Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд мебошанд, меваи бачадон мукофот аст.

Боби 35-уми китоби Ишаъё паёми умед ва барқароркуниро тасвир мекунад. Он табдил додани биёбонро ба сарзамини шукуфон ва шодмонӣ тасвир намуда, қудрати наҷотбахши Худо ва баракатҳоеро, ки халқи Ӯро интизор аст, таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо тасвири биёбоне, ки бо растаниҳои фаровон шукуфтааст, оғоз меёбад. Он нишон медиҳад, ки чӣ тавр ҳузури Худо ба халқаш шифо, шодӣ ва қуввати нав меорад (Ишаъё 35:1-7).

Сархати 2: Ишаъё онҳоеро, ки нотавон ва тарсонанд, рӯҳбаланд карда, онҳоро итминон медиҳад, ки Худо бо қасос меояд, то онҳоро наҷот диҳад. Ӯ ваъда медиҳад, ки халқи Худро наҷот медиҳад, ки онҳо аломатҳои мӯъҷизавӣ ба монанди барқарор шудани бино, шунавоӣ, ҳаракат ва суханро эҳсос хоҳанд кард (Ишаъё 35:8-10).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию панҷуми Ишаъё ошкор мекунад
табдил додани биёбон ба фаровонӣ,
табобат; шодӣ; қувваи нав,
ва ваъдаи наҷот.

Тавсифи гули биёбон.
Ваъдаи шифо; шодӣ; кувваи нав.
Кафолати наҷот; аломатҳои мӯъҷизавӣ.

Ин боб паёми умед ва барқароркуниро пешкаш мекунад. Он ояндаеро тасвир мекунад, ки дар он ҷое, ки як вақтҳо бесамар ва харобае буд, ки онро биёбон нишон медод, тавассути қудрати наҷотбахши Худо ба макони фаровонӣ ва зебоӣ мубаддал хоҳад шуд. Он касонеро, ки нотавон ва ё тарс доранд, итминон медиҳад, ки Худо бо интиқоми илоҳӣ аз ситамкоронашон ба наҷоташон хоҳад омад. Дар ин вақти ваъдашуда, халқи Ӯ шифои ҷисмонӣ, инчунин ҳисси азими шодӣ ва қуввати навро эҳсос хоҳад кард. Онҳо метавонанд ба итминон боварӣ дошта бошанд, ки наҷот дар пеш аст ва бо аломатҳои мӯъҷизавӣ, ки қудрати Худоро барои тағир додани ҳаёт нишон медиҳанд. Дар ниҳоят, он дар дили мӯъминон умед мебахшад ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки новобаста аз он ки вазъияташон то чӣ андоза ногувор ба назар мерасад, ҳамеша барои дахолати илоҳӣ ҷой мавҷуд аст, ки ба барқароршавӣ ва баракатҳои фаровон оварда мерасонад.

Ишаъё 35:1 Биёбон ва ҷои хилват барои онҳо шод хоҳад шуд; ва биёбон шодӣ хоҳад кард, ва мисли садбарг мешукуфанд.

Заминхои бекорхобида шод ва биёбон аз шодй пур шуда, мисли садбарг мешукуфанд.

1. Шодмонӣ дар миёни мушкилиҳо

2. Ҷустуҷӯи зебоӣ дар ҷойҳои ғайричашмдошт

1. Юҳанно 15:11 - «Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пур шавад».

2. Забур 126:6 - "Он ки берун меравад ва гиря мекунад ва тухми гаронбаҳо меорад, бешубҳа, бо шодӣ бармегардад ва банди худро бо худ меорад".

Ишаъё 35:2 Он ба таври фаровон гул хоҳад кард, ва ҳатто бо шодӣ ва суруд шодӣ хоҳад кард: ҷалоли Лубнон ба он дода хоҳад шуд, ҷалоли Кармил ва Шарон, ҷалоли Худованд ва ҷалоли Худои моро хоҳанд дид.

Ин порча дар бораи шодии фаровон ва суруд дар посух ба ҷалоли Худованд сухан меронад.

1. Дар ҷавоб ба ҷалоли Худованд, биёед зиндагии фаровонро бо шодӣ ва суруд зиндагӣ кунем.

2. Биёед Худовандро ҳамду сано гӯем ва аз ҷалоли Ӯ шодӣ кунем.

1. Ишаъё 61:3 - ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ ато кунад; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

2. Забур 67:4 - Оҳ, бигзор халқҳо шод шаванд ва аз шодӣ суруд бихонанд! Зеро ки Ту мардумро одилона доварӣ хоҳӣ кард, ва халқҳои рӯи заминро ҳукмронӣ хоҳӣ кард.

Ишаъё 35:3 Дастҳои нотавонро мустаҳкам кунед, ва зонуҳои нотавонро мустаҳкам кунед.

Китоби Муқаддас моро бармеангезад, ки ба онҳое, ки нотавонанд ва ба дастгирӣ ниёз доранд, кӯмак расонем.

1. «Қувваи шафқат».

2. "Бардошти заифҳо"

1. Румиён 12:15 - "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед".

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

Ишаъё 35:4 Ба онҳое ки дилашон тарс доранд, бигӯ: «Қавӣ бошед, натарсед; инак, Худои шумо бо интиқом меояд, Худо ҳам бо мукофот; вай омада, шуморо наҷот медиҳад.

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки натарсанд, зеро Худо бо қасос меояд ва онҳоро наҷот медиҳад.

1. Қуввати имон: Ҷасорат дар ваъдаҳои Худо

2. Ғалаба кардани тарс бо тасаллои наҷоти Худо

1. Румиён 8:28-39: Кафолати муҳаббат ва наҷоти Худо

2. Забур 33:4-5: Худованд наздик аст ба онҳое, ки Ӯро дар тарсу андӯҳ мехонанд.

Ишаъё 35:5 Он гоҳ чашмони кӯрон кушода, гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд.

Худо ба нобиноён ва карон шифо мебахшад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки бубинанд ва бишнаванд.

1. «Дидани ғайб: умеди барқароршавӣ»

2. "Қувваи имон: шунидани гӯшношунаванда"

1. Юҳанно 9:1-41 (Исо одами кӯрро шифо медиҳад)

2. Марк 7:31-37 (Исо марди карро шифо медиҳад)

Ишаъё 35:6 Он гоҳ ланг мисли харбача ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

Дар Ишаъё 35:6 Худо ваъда медиҳад, ки лангон тавони ҷаҳидан ва гунгон суруд хонданро доранд ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ шуда, ғизои зарурӣро таъмин мекунанд.

1. Қувваи имон: таваккал ба Худо дар биёбон

2. Тағйирот бо ваъдаи Худо

1. Забур 107:35 - Ӯ биёбонро ба оби доимӣ ва хоки хушкро ба чашмаҳои об табдил медиҳад.

2. Румиён 15:13 - Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур мекунад, то ки шумо ба воситаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

Ишаъё 35:7 Ва замини хушк ба ҳавз, ва замини ташна чашмаҳои об ҳоҳад буд: дар маскани аждаҳо, ки дар он ҷо ҳар яки онҳо хобидаанд, алафи камиш ва сарсабзҳо хоҳад буд.

Дар Ишаъё 35:7 пешгӯӣ шудааст, ки замини хушк бо об ва наботот мубаддал хоҳад шуд, ки дар он ҳатто ҳайвоноти ваҳшӣ паноҳ хоҳанд ёфт.

1. Вақте ки мо ба Ӯ таваккал мекунем, Худо қодир аст, ки ҳаёти моро аз хушк ва бесамар ба пурсамар ва пурсамар табдил диҳад.

2. Таваҷҷуҳи мо ба Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ҳар гуна вазъияти душворро паси сар кунем.

1. Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад.

2. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

Ишаъё 35:8 Ва дар он ҷо шоҳроҳ ва роҳе хоҳад буд, ва он роҳи қудсият номида хоҳад шуд; нопок аз болои он нагузарад; Ва ин аз они касонест, ки роҳгузарҳо ҳарчанд аблаҳ бошанд, дар он гумроҳ намешаванд.

Роҳи қудсият роҳест, ки танҳо парҳезгорон метавонанд онро тай кунанд ва мусофиронро ҳидоят кунад, то гумроҳ нашаванд.

1: Роҳи муқаддасот як роҳ аст

2: Зиндагии муқаддасона ба баракатҳо мебарад

1: Филиппиён 2:15 - "То ки шумо, эй фарзандони Худо, дар миёни халқи каҷ ва каҷ, бе айб ва беайб ва беайб бошед, ва дар миёни онҳо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшад".

2: Матто 7: 13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед; зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёр касоне ҳастанд, ки ба он дохил мешаванд; зеро ки тангӣ дар аст, ва танг аст роҳе, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва кам касоне ҳастанд, ки онро меёбанд».

Ишаъё 35:9 Дар он ҷо ҳеҷ шер нахоҳад буд, ва ҳеҷ ҳайвони раҳнае бар он наравад, ва дар он ҷо пайдо нахоҳад шуд; вале фидияшудагон дар он ҷо хоҳанд рафт:

Раҳошудагон дар ҷое хоҳанд рафт, ки хатаре наздик нашавад.

1. Роҳи наҷот: Дар Масеҳ бехатарӣ ёфтан

2. Ҳимояи Худо: таваккал ба вафодории ӯ

1. Ишаъё 43:1-3 - "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва онҳо аз дарёҳо хоҳанд рафт. шуморо фаро нагиред; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузаред, сӯхта нахоҳед шуд, ва шӯъла шуморо нахоҳад сӯзонд».

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Ишаъё 35:10 Ва фидяшудаи Худованд баргашта, бо сурудҳо ва шодии абадӣ бар сарашон ба Сион хоҳанд омад: онҳо шодӣ ва шодӣ хоҳанд ёфт, ва ғаму андӯҳ ва оҳе дур хоҳад шуд.

Халқи Худованд фидия дода мешавад ва ба Сион бармегардад ва бо шодӣ ва шодии абадӣ суруд мехонад. Онҳо шодӣ ва шодӣ хоҳанд дошт, ва ғаму оҳ дигар нахоҳад буд.

1. Шодмонӣ дар Худованд: Эҳсос кардани баракатҳои наҷот

2. Шод шудан дар Худованд: Таҷлили шодии ҷовидонӣ

1. Забур 126:2 - Он гоҳ даҳони мо аз ханда, ва забони мо аз суруд пур шуд; ва онҳо дар миёни халқҳо гуфтанд: "Худованд барои онҳо корҳои бузург кардааст".

2. Ишаъё 51:11 - Пас, фидияёфтаи Худованд баргашта, бо сурудхонӣ ба Сион хоҳанд омад; ва шодии ҷовидонӣ бар сари онҳо хоҳад буд: онҳо шодӣ ва шодӣ ба даст хоҳанд овард; ва андӯҳ ва мотам гурезад.

Боби 36-уми китоби Ишаъё воқеаҳоеро, ки дар бораи ҳамлаи ашшуриён ба Яҳудо дар давраи ҳукмронии шоҳ Ҳизқиё нақл мекунанд, нақл мекунад. Он контексти таърихиро пешкаш мекунад ва имон ва эътимодро ба Худо, ки Ҳизқиё дар муқобили душмани таҳдидкунанда зоҳир кардааст, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо гузориши амалиёти низомии Ашшур бар зидди Яҳудо оғоз мешавад. Намояндаи подшоҳи Ашшур Рабшоқ ба Ерусалим меояд ва мардумро таъна мекунад ва ба эътимоди онҳо ба Худо шубҳа мекунад ва онҳоро ба таслим шудан даъват мекунад (Ишаъё 36:1-10).

Сархати 2: Маъмурони Ҳизқиё хоҳиш мекунанд, ки Рабшоқе бо онҳо на ба забони ибронӣ, балки ба забони арамӣ сӯҳбат кунад, аммо ӯ рад мекунад ва сухани масхаракоронаи худро идома медиҳад. Рабшоқе мекӯшад, ки дар бораи қудрати низомии Ашшур фахр карда, дар байни мардум тарсу тарсу шубҳа пайдо кунад (Ишаъё 36:11-20).

Сархати 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Ҳизқиё либосҳояшро дарронда, аз Ишаъё роҳнамоӣ меҷӯяд ва фиристодагони худро барои машварат бо ӯ мефиристад. Ишаъё Ҳизқиёро итминон медиҳад, ки Худо Ерусалимро аз таҳдидҳои Ашшур муҳофизат мекунад (Ишаъё 36:21-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию шашуми Ишаъё ошкор мекунад
Ҳамлаи Ашшур; тамасхури Яҳудо,
Ҳизқиё аз Ишаъё роҳнамоӣ меҷӯяд.

Ҳисобот дар бораи маъракаи Ашшур.
Рабшоқе масхара мекунад; боварии душвор.
Ҳизқиё ҳидоят меҷӯяд; тасаллӣ аз Ишаъё.

Дар ин боб гузориши таърихии рӯйдодҳои марбут ба ҳамла ба Яҳудо аз ҷониби Ашшур оварда шудааст. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр Рабшоқе, ки подшоҳи Ашшур аст, имони шоҳ Ҳизқиё ва халқи ӯро таъна мекунад ва зери шубҳа мегузорад. Сарфи назар аз он ки бо таҳдидҳои даҳшатовар рӯ ба рӯ шуда, дар бораи қудрати низомии худ фахр кунад, Рабшоқе натавонист азми онҳоро биларзонад. Дар посух ба ин бӯҳрон, Ҳизқиё аз Ишаъё пайғамбаре, ки бо иртиботаш бо Худо маъруф аст, роҳнамоӣ мекунад ва итминон медиҳад, ки Худо Ерусалимро аз ин хатари ногузир муҳофизат мекунад. Ин боб ҳам такаббурии қудрати инсониро, ки Ашшур нишон дод, ва ҳам такя ба дахолати илоҳӣ Ҳизқиё тавассути ҷустуҷӯи маслиҳат аз пайғамбаре, ки барои фаҳмиши рӯҳонии ӯ эътимод дошт, нишон медиҳад.

Ишаъё 36:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли чордаҳуми подшоҳи Ҳизқиё, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар зидди ҳамаи шаҳрҳои муҳофизатшавандаи Яҳудо омада, онҳоро забт кард.

Дар соли чордаҳуми подшоҳ Ҳизқиё, подшоҳи Ашшур Санҳериб ба Яҳудо ҳамла кард ва шаҳрҳои қалъадори онро забт кард.

1. Худо назорат мекунад: Ҳатто вақте ки корҳо бад ба назар мерасанд

2. Ғалаба кардани тарс бо имон

1. Ишаъё 41:10, "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 46:2, "Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ишаъё 36:2 Ва подшоҳи Ашшур Рабшоқеро аз Лахиш ба Ерусалим назди подшоҳ Ҳизқиё бо лашкари бузург фиристод. Ва ӯ дар канори ҷӯйбори ҳавзи болоӣ дар шоҳроҳи киштзори пурбор истода буд.

Подшоҳи Ашшур Рабшоқаро бо лашкари бузург ба Ерусалим фиристод, то шоҳ Ҳизқиёро таҳдид кунад.

1: Худо ҳамеша бо мост, новобаста аз он ки душманони мо чӣ қадар бузург ба назар мерасанд.

2: Мо бояд бо душманонамон далерона рӯ ба рӯ шавем ва ба Худо барои қувват ва муҳофизат эътимод дорем.

1: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; Ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ишаъё 36:3 Ва Элёқим, писари Ҳилқиё, ки сарвари хона буд, ва Шабнои котиб ва Юҳа, писари Ософ, китобнавис, назди ӯ баромаданд.

Элёқим, писари Ҳилқиё, Шабнои котиб ва Юаҳ, писари Ософ, ки китобнавис буд, назди Ишаъё омаданд.

1. Худо одамони оддиро барои амалӣ намудани ҳадафҳои фавқулоддаи худ истифода мебарад

2. Қувваи ваҳдат дар хидмат ба Худо

1. Хуруҷ 18:21 - Илова бар ин, аз миёни тамоми қавм мардони қобилиятро, ба монанди аз Худо тарс, мардони росткор ва аз тамаъ нафрат хоҳӣ кард; ва онҳоро бар онҳо гузоред, то ки ҳокими ҳазорон ва ҳокими садҳо, ҳокимони панҷоҳ ва ҳокими даҳҳо бошанд.

2. Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад; Пас одам чеҳраи дӯсти худро тезтар мекунад.

Ишаъё 36:4 Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Акнун ба Ҳизқиё бигӯед: Подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшур, чунин мегӯяд: "Ин ба кадом эътимодест, ки ба он таваккал мекунед?"

Рабшоқе, подшоҳи Ашшур, эътимоди Ҳизқиёро ба Худо зери шубҳа гузошт.

1. Ба Худованд таваккал кунед: Омӯзиши имон ва далерии Ҳизқиё дар Ишаъё 36:4

2. Ба Худо имон оваред: Нигоҳе ба эътимоди Ҳизқиё ба Ишаъё 36:4

1. Ишаъё 12:2 - "Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард, ва натарсам: зеро ки Худованд қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст".

2. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; чӯбдаст ва шохи наҷоти ман ва бурҷи баланди ман".

Isaiah 36:5 Ман мегӯям, ки ту мегӯӣ, (вале онҳо танҳо суханони беҳуда аст) Ман маслиҳат ва қувват барои ҷанг дорам; акнун ба кӣ таваккал мекунӣ, ки бар зидди ман исён мекунӣ?

Маърӯзачӣ савол медиҳад, ки чаро шахсе, ки ба ӯ муроҷиат мекунад, ба ҷои ӯ ба як қувваи беруна эътимод дорад, зеро вай боварӣ дорад, ки ӯ метавонад барои ҷанг маслиҳат ва қувват диҳад.

1. Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ қувват ва маслиҳат медиҳад

2. Ба дунё такя накун, вақте ки Худо дар канори туст

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ишаъё 36:6 Инак, ту ба асои ин найи шикаста, бар Миср таваккал мекунӣ; Агар касе ба он такя кунад, ба дасти вай даромада, онро сӯрох хоҳад кард; фиръавн подшоҳи Миср барои ҳамаи онҳое ки ба ӯ таваккал мекунанд, ҳамин тавр аст.

Ишаъё ҳушдор медиҳад, ки ба Фиръавн ва Миср эътимод накунем, зеро такя ба онҳо танҳо ба дарду ранҷу азоб оварда мерасонад.

1. Ба Худованд таваккал кунед, на ба инсон

2. Такя ба нерӯи инсонӣ боиси худкушӣ мегардад

1. Ирмиё 17:5–8

2. Забур 146:3–4

Ишаъё 36:7 Аммо агар ту ба ман гӯӣ: "Мо ба Худованд Худои худ таваккал мекунем: оё ин ҳамон нест, ки баландиҳо ва қурбонгоҳҳояшро Ҳизқиё бардошт, ва ба Яҳудо ва Ерусалим гуфт: "Дар назди ин қурбонгоҳ саҷда хоҳед кард?"

Ҳизқиё баландгоҳҳо ва қурбонгоҳҳои ибодатро аз байн бурда, ба Яҳудо ва Ерусалим амр фармуд, ки танҳо дар назди як қурбонгоҳ ибодат кунанд.

1.Худованд Худои низом аст ва мехоҳад, ки мо Ӯро дар ваҳдат парастиш кунем.

2. Худованд ягона Худоест, ки мо бояд онро парастиш кунем ва Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кардан лозим аст.

1. 2 Вақоеънома 31:1 - Вақте ки ҳамаи ин ба охир расид, тамоми исроилиёни ҳозирин ба шаҳрҳои Яҳудо баромаданд, ва бутҳоро пора-пора карданд, ва боғҳоро буриданд, ва баландиҳо ва қурбонгоҳҳоро хароб карданд. аз тамоми Яҳудо ва Биньёмин, дар Эфроим ва Менашше, то даме ки ҳамаро несту нобуд кунанд.

2. Хуруҷ 20:3-5 - Ту пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ ва ё монанде ба чизе насозед, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин дар зери замин аст, ё дар оби зери замин аст; ба онҳо саҷда накун, ба онҳо хизмат кун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

Ишаъё 36:8 Пас, лутфан, ба оғои ман, подшоҳи Ашшур, гарав бидиҳед, ва ба ту ду ҳазор асп хоҳам дод, агар тавонистӣ, ки саворони онҳоро савор кунӣ.

Подшоҳи Ашшур аз банӣ-Исроил хоҳиш мекунад, ки ба ӯ гарав диҳанд ва ба ивази он ду ҳазор асп пешниҳод кунад, агар исроилиён саворае таъмин кунанд.

1. Дар вазъиятҳои душвор ба Худо таваккал кардан - Ишаъё 36:8

2. Дар ҳама ҳолатҳо ба Худо хизмат кардан - Ишаъё 36:8

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ишаъё 36:9 Пас чӣ гуна ту аз як мири хурдтарин бандагони оғоям рӯй мегардонӣ, ва барои аробаҳо ва саворон ба Миср такя мекунӣ?

Ин порча савол медиҳад, ки чӣ тавр касе метавонад ба Миср барои аробаҳо ва савораҳо такя кунад, дар ҳоле ки Худованд қодир аст, ки ҳатто ба воситаи хурдтарин бандагони Худ кӯмак расонад.

1. Ризки Худо ба воситаи бандагонаш

2. Такя ба қудрати Худо, на ба ҷаҳон

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. 2 Вақоеънома 32:8 - Бо Ӯ бозуи ҷисм аст; балки Худованд Худои мо бо мост, ки ба мо мадад расонад ва дар ҷангҳои мо биҷангад.

Ишаъё 36:10 Ва оё акнун ман бе Худованд бар зидди ин замин омадаам, то онро хароб кунам? Худованд ба ман гуфт: «Ба муқобили ин замин баромада, онро хароб кун».

Худованд ба Ишаъё амр фармуд, ки ба замин баромада, онро хароб кунад.

1: Фармонҳои Худоро бидуни шубҳа иҷро кардан лозим аст.

2: Итоати содиқона ба Худо боиси баракатҳо мегардад.

1: Яъқуб 4:7-8 "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд."

2: Матто 6:33 "Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

Ишаъё 36:11 Он гоҳ Элиёқим, Шабно ва Юаҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Лутфан, ба бандагони худ ба забони арамӣ сухан гӯй; зеро ки мо онро мефаҳмем, ва бо мо ба забони яҳудиён, ба гӯши қавме ки бар девор ҳастанд, сухан нагӯед.

Элёқим, Шебна ва Юаҳ аз Рабшоҳ илтимос карданд, ки бо онҳо ба забони суриягӣ сухан гӯяд, на ба забони яҳудиён, то ки одамони дар девор буда нафаҳманд.

1. Фаҳмидани қудрати забон: Муҳимияти сухан гуфтан бо забони дуруст дар вақти лозима.

2. Қувваи ягонагӣ: Чӣ тавр Элёқим, Шебна ва Юаҳ якҷоя истода, талабҳои Рабшоқаро рад карданд.

1. Масалҳо 15:1-2, "Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад. Забони хирадманд донишро таъриф мекунад, аммо даҳони аблаҳон аблаҳро мерезад."

2. Эфсӯсиён 4:29, "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз ато кунад."

Ишаъё 36:12 Аммо Рабшоқе гуфт: «Оё оғоям маро назди оғои ту ва назди ту фиристод, то ин суханонро бигӯям? Оё маро назди мардоне, ки бар девор нишастаанд, нафиристод, то ки онҳо пору худро бихӯранд ва бо шумо пишаи худро бинӯшанд?

Рабшоқе бо аҳли Ерусалим сухан ронда, мепурсад, ки оё оғоаш ӯро фиристодааст, то ин суханонро бигӯяд ва ба мардуми Ерусалим саргини худро бихӯранд ва пешоби худро бинӯшанд?

1. Доварии Худо аксар вақт зуд ва сахт аст, аммо бидуни огоҳӣ намеояд

2. Ба огоҳиҳои Худо беэътиноӣ накунед, вагарна ба оқибатҳои вазнин дучор мешавед

1. Ирмиё 2:19 - Бадӣ туро ҷазо хоҳад дод, ва ақибнишинӣ туро мазаммат хоҳад кард. Пас фикр кунед ва бидонед, ки чӣ гуна бад ва талх барои ту аст, вақте ки шумо Худованд Худои худро тарк карда, аз ман тарс надоред, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо.

2. Масалҳо 28:14 - Хушо касе ки ҳамеша аз Худованд метарсад, аммо ҳар кӣ дили онҳоро сангдил мекунад, ба мусибат дучор хоҳад шуд.

Ишаъё 36:13 Ва Рабшоқе истода, бо овози баланд ба забони яҳудиён фарьёд зада, гуфт: «Суханони подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшурро бишнавед».

Рабшоқе яҳудиёнро даъват кард, ки суханони подшоҳи бузурги Ашшурро бишнаванд.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор

2. Ҳукмронии Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 46:1 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 36:14 Подшоҳ чунин мегӯяд: «Бигзор Ҳизқиё шуморо фирефта накунад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо наҷот диҳад».

Подшоҳ ҳушдор медиҳад, ки ба Ҳизқиё фирефта нашавед, зеро ӯ онҳоро наҷот дода наметавонад.

1. Хатари фиреб - Чӣ гуна бояд худро аз ваъдаҳои бардурӯғ шинохт ва муҳофизат кард.

2. Наҷотдиҳии ҳақиқӣ чист? - Омӯзиши шаклҳои гуногуни сабукӣ ва наҷот.

1. Румиён 8:31-39 - Чӣ моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда метавонад?

2. Забур 20:7 - Боварӣ ба муҳофизати Худованд.

Ишаъё 36:15 Ва бигзор Ҳизқиё туро ба Худованд таваккал накунад ва бигӯяд: "Худованд моро ҳатман наҷот хоҳад дод: ин шаҳр ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд".

Ҳизқиё ҳушдор медиҳад, ки ба Худованд таваккал накунанд, ки Ӯ онҳоро аз дасти подшоҳи Ашшур наҷот медиҳад, зеро шаҳр раҳо нахоҳад кард.

1. Ба Худованд таваккал кунед, аммо танҳо ба ваъдаҳои Ӯ такя накунед

2. Худованд на ҳамеша моро аз оқибатҳои интихоби мо муҳофизат мекунад

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

Ишаъё 36:16 Ба Ҳизқиё гӯш надиҳед, зеро подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: «Бо ман тӯҳфа бандед, ва назди ман берун рав; ва ҳар яке аз токи вай ва ҳар як аз дарахти анҷири вай, ва ҳар яке аз оби чоҳи худ бинӯшед;

Ҳизқиё ташвиқ карда шуд, ки бо подшоҳи Ашшур аҳд бибандад ва дороиҳои худро тарк кунад.

1. Ба Худованд таваккал кунед, на ба одам; ба ризқи Ӯ таваккал кунед.

2. Ба Худо ва Каломи Ӯ содиқ бимонед, новобаста аз он ки чӣ қадар арзиш дорад.

1. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳи шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Ишаъё 36:17 То даме ки омада, туро ба замине мисли замини худат, замини ҷуворимакка ва шароб, замини нон ва токзорҳо мебарам.

Ишаъё 36:17 дар бораи ба сарзамини фаровонӣ ва шукуфоӣ бурда шудан сухан меравад.

1. Шукрона кардан: Чӣ тавр қадр кардани фаровонии Худо ба мо ато кардааст

2. Моликияти замини ваъдашудаи мо: дар адолат зиндагӣ кардан барои гирифтани баракатҳои Худо

1. Такрори Шариат 8:7-10 - Зеро ки Худованд Худои ту туро ба замини нағз, ба замини ҷӯйборҳои обӣ, аз чашмаҳо ва қаъриҳое, ки аз водиҳо ва теппаҳо сарчашма мегиранд, меорад.

8 Замини гандум ва ҷав, аз токҳо ва дарахтони анҷир ва анор, замини равғани зайтун ва асал.

9 Замине, ки дар он шумо бе камёфт нон мехӯред, ва дар он ҳеҷ чиз намерасад; замине, ки сангаш охан аст ва аз теппахояш мис кандан мумкин.

10Ва ҳангоме ки хӯрда ва сер шудӣ, Худованд Худои худро барои замини некӯе, ки ба ту додааст, баракат гӯй.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Ишаъё 36:18 Эҳтиёт бошед, мабодо Ҳизқиё шуморо барангезад, ки гӯяд: "Худованд моро наҷот медиҳад". Оё касе аз худоёни халқҳо замини худро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардааст?

Худованд аз ваъдаҳои бардурӯғи Ҳизқиё огоҳ мекунад, ки Худованд онҳоро аз ҳукмронии Ашшур раҳо хоҳад кард.

1. Худованд ягона умеди мо барои наҷот ва наҷот аст.

2. Мо набояд ба ваъдаҳои бардурӯғи наҷот эътимод кунем.

1. Ирмиё 17:5-8 - Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст он касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро қуввати вай месозад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад.

6 Монанди бутта дар биёбон, Нахоҳад дид, ки некие ояд. Ӯ дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шурбунёди беодам сокин хоҳад шуд.

2. Забур 61:10 - Ба ситам таваккал накунед, ва дар ғоратгарӣ беҳуда нашавед: агар сарват зиёд шавад, дилатонро ба онҳо надиҳед.

Ишаъё 36:19 Куҷост худоёни Ҳамот ва Арфод? худоёни Сефарвоим куҷоянд? ва оё онҳо Сомарияро аз дасти ман раҳо кардаанд?

Ишаъё-пайғамбар мепурсад, ки худоёни Ҳамот, Арфод ва Сефарвоим дар куҷоянд ва оё онҳо Сомарияро аз дасти ӯ наҷот додаанд?

1. Худои мо Худои ягонаи ҳақиқӣ аст - Ишаъё 36:19

2. Шумо ба кӣ бовар мекунед? - Ишаъё 36:19

1. Ишаъё 44: 6-8 - "Худованд, Подшоҳи Исроил ва Наҷотдиҳандаи Ӯ, Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман аввалин ва охирин ҳастам; ба ҷуз Ман худое нест. Ва кӣ метавонад эълон кунад, ки Бигзор вай онро эълон кунад ва онро барои Ман ба тартиб оварад, зеро ки Ман қавми пешинро таъин кардаам; ва он чи меояд ва хоҳад, бигзор онҳо ба онҳо нишон диҳанд; натарсед ва натарсед; оё Ман Аз он замон ба шумо нагуфтаед ва баён кардаед?Шумо шоҳидони Ман ҳастед, оё ғайри Ман худое ҳаст?

2. Такрори Шариат 4:39 - Пас, ин рӯзро бидонед ва дар дили худ фикр кунед, ки Худи Худованд дар осмон дар осмон ва дар замин дар зер Худост; дигар нест.

Ишаъё 36:20 Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кистанд, ки замини худро аз дасти ман раҳо карданд, то ки Худованд Ерусалимро аз дасти ман раҳо кунад?

Аз Худованд мепурсанд, ки кадоме аз ҳамаи худоёни ин кишварҳо тавонистаанд заминҳои худро аз дасти Худованд наҷот диҳад ва чаро бояд аз Худованд интизор шавад, ки Ерусалимро аз ҳамон даст наҷот диҳад?

1. Боварӣ ба қудрати наҷотбахши Худо

2. Қувваи имон

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 43:11 - Ман, Ман Худованд ҳастам, ва ҷуз ман наҷотдиҳандае нест.

Ишаъё 36:21 Аммо онҳо хомӯш монданд ва ба Ӯ ҳарфе нагуфтанд, зеро фармони подшоҳ чунин буд, ки мегуфт: "Ба ӯ ҷавоб надиҳед".

Мардум фармуд, ки хомуш бошанд ва ба саволҳои подшоҳ посух надиҳанд.

1. Қудрати итоаткорӣ: Чӣ тавр ба ҳокимият итоат кардан мумкин аст

2. Қувваи хомӯшӣ: Омӯзиши гӯш кардан

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То ки бар ту некӯ бошад ва дар рӯи замин умри дароз дорӣ.

2. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

Ишаъё 36:22 Ва Элёқим ибни Ҳилқиё, ки сардори хона буд, ва Шабнои котиб ва Юаҳ ибни Ософ, ки китобнавис буд, бо либосҳои даридаи худ назди Ҳизқиё омада, суханони Рабшоқаро ба ӯ нақл карданд.

Элёқим, Шебна ва Юаҳ назди Ҳизқиё омаданд, то ки аз суханони Рабшоқе ба ӯ хабар диҳанд, либосашон аз андӯҳ дарида буд.

1. Вафодории Худо дар лаҳзаҳои душворӣ - Ишаъё 36:22

2. Қувваи шаҳодат - Ишаъё 36:22

1. Ишаъё 37:14 - "Ва Ҳизқиё номаи дасти фиристодагонро гирифта, хонд; ва Ҳизқиё ба хонаи Худованд рафта, онро ба ҳузури Худованд паҳн кард".

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ мебахшад, то мо тавони ононро тасаллӣ диҳем. ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, ба он тасаллӣе, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбад».

Боби 37-уми китоби Ишаъё ривояти ҳуҷуми Ашшурро идома медиҳад ва ба вокуниши шоҳ Ҳизқиё, дуои ӯ ба Худо ва наҷоти Худо аз Ерусалим диққат медиҳад.

Сархати 1: Ин боб бо изтироби Ҳизқиё ҳангоми шунидани суханони тамасхуркунандаи Рабшоқоҳ оғоз мешавад. Ӯ либоси худро дарида, аз Ишаъё маслиҳат мепурсад ва барои пурсиши Худованд қосидон мефиристад (Ишаъё 37:1-7).

Параграфи 2: Ишаъё ба Ҳизқиё паём мефиристад, ки ӯро итминон медиҳад, ки Худо Ерусалимро аз ашшуриён муҳофизат мекунад. Подшоҳи Ашшур хабари наздик омадани лашкарро мегирад ва ба муқобили онҳо меҷангад (Ишаъё 37:8–9).

Сархати 3: Ҳизқиё аз подшоҳи Ашшур номаи таҳдидкунанда мегирад, ки вай дар дуо ба ҳузури Худованд мегирад. Ӯ ҳокимияти Худоро эътироф мекунад ва барои раҳоӣ аз душманони онҳо илтимос мекунад (Ишаъё 37:14-20).

Сархати 4: Ишаъё аз ҷониби Худо ба Ҳизқиё ҷавоб фиристода, ваъда медиҳад, ки Ерусалим наҷот хоҳад ёфт. Худо барои худаш ва ба хотири бандаи худ Довуд муҳофизати шаҳрро эълон мекунад (Ишаъё 37:21-35).

Сархати 5: Ин боб бо нақл дар бораи он, ки чӣ тавр фариштаи Худованд ҳазорон нафарро дар лагери Ашшурӣ дар як шаб мезанад, анҷом меёбад. Подшоҳи Ашшур шармандавор ақибнишинӣ мекунад ва ниҳоят марги худро дар хона пешвоз мегирад (Ишаъё 37:36-38).

Дар ҷамъбаст,

Боби сию ҳафтуми Ишаъё ошкор мекунад
изтироби Ҳизқиё; ҷустуҷӯи машварат,
дуо барои наҷот; кафолати илоҳӣ,
ва дахолати Худо бар зидди Ашшур.

Ҳизқиё ғамгин шуд; маслиҳат ҷустуҷӯ.
Кафолат аз Ишаъё; рафтани душман.
Ҳизқиё барои наҷот дуо мекунад.
Худо ваъда медиҳад, ки муҳофизат; суқути душман.

Дар ин боб вокуниши шоҳ Ҳизқиё ба таҳдидҳои ашшуриён нишон дода шудааст. Он ғамгинии ӯро ҳангоми шунидани таънаҳои онҳо тасвир мекунад, аммо инчунин имони ӯро таъкид мекунад, ки ӯ аз Ишаъё роҳнамоӣ меҷӯяд ва ба дуо рӯ меорад. Тавассути паёмҳои Ишаъё, Худо Ҳизқиёро итминон медиҳад, ки Ерусалим сарфи назар аз ниятҳои душманонаш муҳофизат карда мешавад. Дар як гардиши аҷиби воқеаҳое, ки бо дахолати илоҳӣ ташкил карда шуданд, ҳазорон нафар дар лагери Ашшурӣ дар як шаб аз ҷониби фариштаи фиристодаи Худо ба ҳалокат расиданд. Ин боиси ақибнишинии онҳо дар шарм ва шикасти ниҳоят дар хона мегардад. Дар ин боб ҳам такя ба кӯмаки илоҳӣ дар замони бӯҳрон ва ҳам садоқати Худо дар наҷот додани халқи худ, вақте ки онҳо аз таҳти дил ба Ӯ таваккал мекунанд, таъкид мекунанд.

Ишаъё 37:1 Ва ҳангоме ки подшоҳ Ҳизқиё инро шунид, либоси худро дарронда, палос пӯшида, ба хонаи Худованд даромад.

Подшоҳ Ҳизқиё хабареро шунид, ки либосҳояшро дарронда ва палос пушонд, ва ба хонаи Худованд даромад.

1. Боварӣ ба ризқи Худо дар замонҳои сахт

2. Рӯй овардан ба Худо дар лаҳзаҳои тангӣ

1. Забур 91:15 - Ӯ Маро бихонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод: Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва ӯро эҳтиром хоҳам кард.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ишаъё 37:2 Ва ӯ Элёқимро, ки сардори хона буд, ва Шебнои котиб ва пирони коҳинон палос пӯшиданд, назди Ишаъёи набӣ ибни Омӯс фиристод.

Элёқим, Шебна ва пирони коҳинон аз ҷониби подшоҳ Ҳизқиё назди Ишаъёи набӣ фиристода шуданд.

1. Аҳамияти намоз дар вақти ниёз

2. Қудрати бандагони содиқи Худо

1. Матто 8:5-13 - имони мирисад ба Исо

2. Филиппиён 2:5-11 - Намунаи фурӯтании Масеҳ

Ишаъё 37:3 Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ҳизқиё чунин мегӯяд: «Имрӯз рӯзи мусибат ва мазаммат ва куфр аст, зеро ки кӯдакон барои таваллуд омадаанд, ва барои зоидан қуввае нест».

Мардуми Ҳизқиё ба ӯ мегӯянд, ки ин рӯзи мусибат, мазаммат ва куфр аст, зеро онҳо дар зоиш ҳастанд ва барои зоидан қувваи кофӣ нест.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душвор

2. Неъмати мехнат

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. 1 Таслӯникиён 5:18 - Дар ҳама чиз шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ дар бораи шумо.

Ишаъё 37:4 Шояд Худованд Худои ту суханони Рабшоқеро, ки подшоҳи Ашшур, оғои худ барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнавад ва суханонеро, ки Худованд Худои ту шунидааст, фош кунад; бинобар ин, худро баланд дуо барои боқимонда.

Подшоҳи Ашшур Рабшоқаро фиристод, то ки Худои Ҳайро таҳқир кунад, ва Худованд суханонро мешунавад. Аз ин рӯ, мардум ташвиқ карда мешаванд, ки барои бақияи боқимонда дуо гӯянд.

1. Такя ба ҳифозати Худо дар замонҳои сахт

2. Қувваи Намоз

1. Забур 91:14-16 - "Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро таслим хоҳам дод; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод. : Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд, варо раҳоӣ хоҳам дод, ва ӯро иззат хоҳам дод; Ӯро бо умри дароз сер хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод».

2. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамхории худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

Ишаъё 37:5 Шундай қилиб, шоҳ Ҳизқиёнинг хизматкорлари Ишаёнинг олдига келишди.

Хизматгорони подшоҳ Ҳизқиё барои кӯмак ба назди Ишаъё рафтанд.

1: Вақте ки мо ниёз дорем, Худо ҳамеша кӯмак мекунад.

2: Мо ҳамеша метавонем дар вақти душворӣ ба Худо муроҷиат кунем.

1: Ишаъё 37:5

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори доимист».

Ишаъё 37:6 Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: "Аз суханоне ки шунидай, ки бандагони подшоҳи Ашшур маро дашном додаанд, натарс".

Ишаъё ба мардуми Яҳудо дастур медиҳад, ки ба подшоҳи худ бигӯянд, ки аз суханони куфронаи подшоҳи Ашшур натарсанд.

1. Дар замони тарс ба Худо таваккал кардан

2. Қудрати куфр

1. 2 Тимотиюс 1:7 - "Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солим додааст".

2. Масалҳо 15:4 - "Забони солим дарахти ҳаёт аст, аммо кач дар он шикастани рӯҳ аст".

Ишаъё 37:7 Инак, Ман бар вай таркиш хоҳам фиристод, ва ӯ овозае шунида, ба замини худ бармегардад; ва ӯро дар замини худаш ба шамшер хоҳам бурд.

Ин порча аз Ишаъё 37:7 қудрати Худоро нишон медиҳад, ки адолатро ба онҳое, ки мухолифат мекунанд, нишон медиҳад.

1. Адолати Худо дар амал: Санҷиши Ишаъё 37:7

2. Фаҳмидани дасти тавонои Худо: омӯзиши Ишаъё 37:7

1. Хуруҷ 15:3 - "Худованд марди ҷангӣ аст; номи Ӯ Худованд аст".

2. 2 Таслӯникиён 1:6-8 - «Зеро ки назди Худо кори одилона аст, ки ба онҳое, ки шуморо ба изтироб меоранд, бо андӯҳ ҷазо диҳад ва ба шумо, ки дар изтироб афтодаанд, бо мо оромӣ диҳад, вақте ки Худованд Исо бо фариштагони тавонои худ аз осмон зоҳир мешавад. , дар оташи сӯзон аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва аз онҳое ки ба Инҷили Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, қасос мегирем».

Ишаъё 37:8 Ва Рабшоқе баргашт, ва подшоҳи Ашшурро дид, ки бо Либно меҷангад, зеро ки шунида буд, ки аз Локиш меравад.

Подшоҳи Ашшур пас аз шунид, ки аз Локиш рафтааст, ба Либно ҳамла мекард.

1. Муҳимияти огоҳ будан аз гирду атроф ва чӣ гуна амалҳои мо метавонанд ба вазъи кунунии мо таъсири калон расонанд.

2. Зарурати дар хотир доштан аз оқибатҳои қарорҳои худ ва гирифтани масъулият барои интихоби худ.

1. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ оварда мерасонад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд.

2. Луқо 16:10 - Касе, ки дар чизи андак мӯътамад аст, дар чизи зиёд низ мӯътамад аст, ва касе ки дар чизи андак беинсоф аст, дар чизи зиёд низ беинсоф аст.

Ишаъё 37:9 Ва ӯ шунид, ки дар бораи Тирҳако, подшоҳи Ҳабашистон мегӯяд: «Ӯ барои ҷанг кардан бо ту берун омадааст». Ва чун шунид, қосидонро назди Ҳизқиё фиристод ва гуфт:

Худо дуоҳои Ҳизқиёро мешунавад ва дар бораи ҳамлаи дарпешистода аз Эфиопия огоҳӣ мефиристад.

1. Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад ва ба таври худ ба онҳо ҷавоб медиҳад.

2. Бедор бошед ва аз нишонаҳое, ки Худо ба мо медиҳад, бохабар бошед.

1. Ишаъё 37:14-20 - Дуои Ҳизқиё ва Ҷавоби Худо

2. Забур 66:19 - Худо дуоро мешунавад ва ҷавоб медиҳад.

Ишаъё 37:10 Ба Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо чунин сухан ронда, бигӯ: «Худои ту, ки ба Ӯ таваккал мекунӣ, туро фирефта накунад ва нагӯяд: "Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур дода намешавад"».

Ишаъё-пайғамбар Ҳизқиё подшоҳи Яҳудоро ҳушдор дод, ки ба ваъдаҳои бардурӯғ, ки Ерусалим ба подшоҳи Ашшур дода намешавад, фирефта нашавад.

1. Боварӣ ба Худо моро аз фиреби ваъдаҳои бардурӯғ муҳофизат мекунад.

2. Мо метавонем дар Худо қувват ва далерӣ пайдо кунем, ҳатто вақте ки душвориҳо бартарафнашаванда ба назар мерасанд.

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд."

Ишаъё 37:11 Инак, ту шунидаӣ, ки подшоҳони Ашшур бо тамоми заминҳо чӣ кор карда, онҳоро ба таври комил хароб кардаанд; ва наҷот хоҳӣ ёфт?

Худованд ба воситаи Ишаъё савол медиҳад, ки чӣ тавр халқи Исроилро аз подшоҳони Ашшур, ки дигар заминҳоро хароб кардаанд, наҷот додан мумкин аст.

1. Худованд Наҷотдиҳандаи мост - Ишаъё 37:11

2. Қудрати Худо барои мағлуб кардани бадӣ - Ишаъё 37:11

1. Забур 145:19 - Ӯ хоҳишҳои онҳоеро, ки аз Ӯ метарсанд, иҷро мекунад; низ доди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот медиҳад.

2. Румиён 8:37 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

Ишаъё 37:12 Оё худоёни халқҳо он чиро, ки падаронам нобуд карда буданд, мисли Гӯзон, Ҳорон ва Ризеф ва банӣ-Аданро, ки дар Телассор буданд, наҷот доданд?

Худованд мепурсад, ки оё худоёни халқҳо метавонанд халқи худро наҷот диҳанд, чунон ки Ӯ қавми худро аз Ҷӯзон, Ҳорон, Ризеф ва банӣ-Адан, ки дар Телассар буданд, наҷот дода бошад?

1. Худо Наҷотдиҳандаи мост - Забур 18:2

2. Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед - Масалҳо 3:5-6

1. Ишаъё 37:20 - Пас, акнун, эй Худованд Худои мо, моро аз дасти Ӯ наҷот деҳ, то ки тамоми салтанатҳои замин бидонанд, ки Ту Худованд ҳастӣ, ҳатто Ту танҳо Ту.

2. Хуруҷ 14:13-14 - Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед, онҳоро дигар то абад нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

Ишаъё 37:13 Куҷост подшоҳи Ҳамот, ва подшоҳи Арфод, ва подшоҳи шаҳри Сефарвоим, Ҳена ва Иво?

Ин порча дар бораи подшоҳони Ҳамот, Арфод, Сефарвоим, Ҳена ва Иво сухан меравад, ки онҳо дар куҷоянд.

1. Ҳукмронии Худо бар халқҳо: Намунаи подшоҳони Ҳамот, Арфод, Сефарвоим, Ҳена ва Иво.

2. Ҷустуҷӯи ҳадаф ва маънӣ: Дарёфти ҳувияти мо дар ҳузури Худо.

1. Дониёл 2:20-21 - "Номи Худо то абад муборак бод, зеро ки ҳикмат ва тавоноӣ аз они Ӯст. Ӯ замонҳо ва замонҳоро иваз мекунад; подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро таъин мекунад; ба хирадмандон хирад ва дониш медиҳад. онҳое, ки ақл доранд».

2. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

Ишаъё 37:14 Ва Ҳизқиё номаро аз дасти фариштагон гирифта, хонд; ва Ҳизқиё ба хонаи Худованд рафта, онро ба ҳузури Худованд паҳн кард.

Ҳизқиё аз фариштагон нома гирифт ва ба хонаи Худованд рафт, то ки онро пеши Ӯ паҳн кунад.

1. Мисли Ҳизқиё ба Худованд содиқ бошед ва омода бошед, ки ба Худованд таваккал кунед.

2. Дар вақти зарурӣ аз Худо роҳнамоӣ кунед.

1. Ишаъё 37:14

2. Забур 46:10 Хомӯш бош ва бидон, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Ишаъё 37:15 Ва Ҳизқиё ба Худованд дуо карда, гуфт:

Эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ки дар байни каррубиён сокин аст, Ту Худои яккаву ягонаи тамоми салтанатҳои замин ҳастӣ: осмон ва заминро Ту офаридаӣ.

Ҳизқиё ба Худованд дуо карда, Ӯро Худои ягонаи тамоми салтанатҳои рӯи замин ва Офаридгори осмону замин эътироф кард.

1. Қувваи дуо: Эътироф кардани ҳокимияти Худованд

2. Худованд Худои яккаву ягона аст: эътимоди мо ба Ӯ

1. Ирмиё 10:10-11 - Аммо Худованд Худои ҳақиқӣ аст, Ӯ Худои Ҳай ва Подшоҳи абадӣ аст: аз ғазаби Ӯ замин ба ларза хоҳад афтод, ва халқҳо ба хашми Ӯ тоб оварда наметавонанд.

2. Такрори Шариат 4:39 - Пас, имрӯз бидонед ва дар дили худ бифаҳмед, ки Худованд Ӯ дар осмон дар осмон ва бар замин дар зер Худост: ҳеҷ каси дигар нест.

Isaiah 37:16: Эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ки дар миёни каррубиён сокин аст, Ту Худои ягонаи тамоми салтанатҳои замин ҳастӣ: осмон ва заминро Ту офаридаӣ.

Худо ягона Худои тамоми салтанатҳои рӯи замин аст ва Ӯст, ки осмон ва заминро офаридааст.

1. «Ҳокимияти Худо»

2. "Мӯъҷизаи офариниш"

1. Забур 115:3 - «Худои мо дар осмон аст; Ӯ ҳар чи хоҳад, мекунад».

2. Қӯлассиён 1:16 - «Зеро ҳама чиз дар осмон ва бар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст».

Ишаъё 37:17 Гӯши Худро хам кун, эй Худованд, ва бишнав; Чашмони худро кушо, эй Худованд, ва бубин, ва тамоми суханони Санҳерибро, ки барои таҳқири Худои Ҳай фиристодааст, бишнав.

Санҳериб Худои Ҳайро маззамат мекунад ва Ишаъё аз Худо хоҳиш мекунад, ки гӯш кунад ва чашмони Ӯро кушояд, то бубинад, ки чӣ рӯй дода истодааст.

1. Қувваи дуо: Даъвати Ишаъё ба Худо барои кӯмак

2. Бартараф кардани айбҳои бардурӯғ: Ҷавоб додан бо боварӣ ба ҳифзи Худо

1. Забур 34:17-19 - Худованд дуоҳои одилонро мешунавад ва онҳоро аз мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Дониёл 6:10-11 - Дониёл сарфи назар аз таҳдиди ҷазо ба Худо дуо гуфтанро давом дод ва Худо ӯро аз бало наҷот дод.

Ишаъё 37:18 Ростӣ, эй Худованд, подшоҳони Ашшур тамоми халқҳо ва кишварҳои онҳоро хароб карданд,

Подшоҳони Ашшур тамоми халқҳо ва кишварҳои онҳоро несту нобуд карданд.

1. Новобаста аз он ки вазъияти мо то чӣ андоза душвор бошад ҳам, Худо ҳамеша ба мо ғамхорӣ мекунад.

2. Мо бояд ҳамеша ба Худо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки бо ҳалокат дучор мешавем.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтиданд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

Ишаъё 37:19 Ва худоёни онҳоро дар оташ афкандаанд, зеро ки онҳо худо набуда, балки кори дасти одамон, чӯбу санг буданд; бинобар ин онҳоро несту нобуд карданд.

Мардум худоёни козиби худро, ки бо дасти инсон аз чубу тахта офарида шудаанд, несту нобуд кардаанд, зеро онхо худоёни хакикӣ набуданд.

1. Нолозим будани худоёни козиб

2. Мо бояд ба худоёни козиб чӣ гуна муносибат кунем

1. Такрори Шариат 32:17 "Онҳо ба девҳо қурбонӣ карданд, на ба Худо, ба худоҳое, ки намешинохтанд..."

2. Ирмиё 10:14 "Ҳар кас аблаҳ аст, аз дониш дур аст; ҳар як заргар аз бутҳои худ хиҷил мешавад, зеро пайкарҳои гудохтаи ӯ дурӯғ аст, ва дар онҳо нафас нест".

Ишаъё 37:20 Пас, акнун, эй Худованд Худои мо, моро аз дасти Ӯ наҷот деҳ, то ки тамоми салтанатҳои замин бидонанд, ки Ту Худованд ҳастӣ, ҳатто Ту танҳо Ту.

Ишаъё 37:20 Худоро даъват мекунад, ки халқи Худро аз душманонашон наҷот диҳад, то тамоми салтанатҳои рӯи замин бидонанд, ки Ӯ Худованди ягона аст.

1. "Худованди ягона: эътирофи ҳокимияти Худо"

2. "Қувваи дуо: Аз Худо талаби наҷот"

1. Матто 6:9-13 Пас, ҳамин тавр дуо гӯед: Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод. Салтанати шумо биёяд. Иродаи Ту ба амал ояд, дар замин, чунон ки дар осмон аст. Дар ин рӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ. Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ қарздорони худро бахшидаем. Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ.

2. Забур 66:1-4 Ба Худо нидо кунед, эй тамоми замин; Васфи исми Ӯро тараннум кунед; Ва ситоиши Ӯро ҷалол гардон. Ба Худо бигӯ: «Аъмоли Ту чӣ бузург аст! Ба туфайли бузургии қудрати Ту душманонат ба Ту таслим хоҳанд шуд. Тамоми замин ба Ту саҷда хоҳад кард ва Туро ҳамду сано хоҳанд хонд; Номи Туро ҳамду сано хоҳанд хонд. Села.

Ишаъё 37:21 Ва Ишаъё ибни Амоз назди Ҳизқиё фиристода, гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: дар ҳоле ки ту бар зидди Санҳериб подшоҳи Ашшур ба ман дуо гуфтай:

Ишаъё ибни Амоз аз ҷониби Худованд Худои Исроил ба Ҳизқиё дар бораи дуои Ҳизқиё бар зидди Санҳериб подшоҳи Ашшур хабар фиристод.

1. Қувваи дуо - Чӣ тавр дуои Ҳизқиё таърихро тағир дод

2. Дахолати Худо - Чӣ тавр Худованд Худои Исроил ба дуои Ҳизқиё ҷавоб дод

1. Яъқуб 5:16 - Дуои шахси одил қувваи бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

2. Луқо 18:1 - Исо ба онҳо як масал гуфт, ки онҳо бояд ҳамеша дуо гӯянд ва рӯҳафтода нашаванд.

Ишаъё 37:22 Ин аст каломе ки Худованд дар бораи ӯ гуфтааст; Бокира, духтари Сион, аз ту нафрат кардааст, ва ба тамасхур хандид; духтари Ерусалим бар ту сар ҷунбонд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худованд дар бораи касе, ки аз ҷониби духтари Сион ва Ерусалим нафрат ва хандида шудааст, сухан меронад.

1. Қувваи радкунӣ: Чӣ гуна муносибати мо муваффақияти моро муайян мекунад

2. Бартараф кардани рад: Чӣ тавр бояд аз таҳқир идома ёбад

1. Матто 11:6 «Хушо касе ки аз Ман хафа нашавад».

2. Румиён 8: 37-39 "Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира, на оянда ва на ҳеҷ кас. Қудратҳо, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот, моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад».

Ишаъё 37:23 Киро таҳқир кардӣ ва куфр гуфтӣ? ва бар зидди кӣ овози худро баланд карда, чашмони худро ба боло бардоштай? ҳатто бар зидди Подшоҳии Исроил.

Худо мардумро барои суханони куфр ва кирдорашон бар зидди Подшоҳи Исроил маҳкум мекунад.

1. Оқибатҳои куфр: Чӣ гуна мо бояд номи Худоро эҳтиром кунем

2. Худо нигоҳ дорад: Муҳимияти зиндагии одилона

1. Яъқуб 4:11-12 "Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадӣ нагӯед. Касе ки бар зидди бародар сухан гӯяд ё бародари худро доварӣ кунад, бар зидди шариат бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо на иҷрокунандаи шариат, балки довар аст.

2. Забур 106:2-3 Кӣ метавонад корҳои бузурги Худовандро ба забон оварад ё тамоми ҳамду санои Ӯро эълон кунад? Хушо касоне, ки адолатро риоя мекунанд, ва ҳамеша адолат мекунанд!

Ишаъё 37:24 Ту ба воситаи бандагони худ Худовандро мазаммат карда, гуфтай: «Ба воситаи аробаҳои худ ба баландии кӯҳҳо, ба канораҳои Лубнон расидаам; ва арчаҳои баландии онро хоҳам бурид, ва арчаҳои барҷастаи онро хоҳам бурид, ва ба баландии сарҳади ӯ ва ҷангали Кармали вай дохил хоҳам шуд.

Подшоҳи Ашшур Санҳериб фахр мекунад, ки вай бо аробаҳои худ ба Лубнон омадааст ва кедрҳо ва арчаҳоро нест хоҳад кард.

1. Ҳукмронии Худо бар халқҳо ва подшоҳон

2. Ифтихори инсон ва хоксории Худо

1. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, нақшаҳои қавмҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад боқист, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳамаи наслҳо".

2. Румиён 13:1 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ ҳокимияте ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст."

Ишаъё 37:25 Ман кофта, об менӯшам; ва бо кафи пойҳоям тамоми дарёҳои ҷойҳои муҳосирашударо хушк кардам.

Худо пойҳои худро барои хушк кардани тамоми дарёҳо дар ҷойҳои муҳосира истифода бурд.

1. Қудрати Худо боздошташаванда аст: омӯзиши Ишаъё 37:25

2. Донистани он ки кай ба Худованд таваккал кардан лозим аст: Дарсҳо аз Ишаъё 37:25

1. Забур 46:1-3, Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 41:13, Зеро ки Ман, Худованд Худои ту, дасти ростатро гирифта, ба ту мегӯям: натарс, ба ту ёрӣ хоҳам дод.

Ишаъё 37:26 Оё нашунидай, ки кайҳо боз ин корро кардаам? ва аз замонҳои қадим, ки ман онро ташкил кардаам? алҳол ба амал овардаам, ки ту шаҳрҳои муҳофизатиро ба харобазор табдил диҳӣ.

Худованд аз замонҳои қадим шаҳрҳоро офарид ва хароб мекунад.

1. Худо Ҳоким аст: Фаҳмидани пешгӯии илоҳӣ дар шаҳрҳо

2. Аз теппаҳои харобазор то таҳкурсии пурҷалол: умед ва кафорати шаҳрҳо

1. Ишаъё 45:18 - Зеро чунин мегӯяд Худованд, ки осмонро офарид (Ӯ Худост!), Ӯ заминро офарид ва онро ба вуҷуд овард (Ӯ онро барпо кард; онро холӣ наофаридааст, онро барои сокинон сохтааст!): Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ишаъё 37:27 Аз ин рӯ, сокинони онҳо нотавон буданд, ҳаросон ва дар ҳайрат афтода буданд: онҳо мисли алафи саҳро ва мисли алафи сабз, мисли алафи болои бомҳо, ва чун ҷуворимакка, ки пеш аз нашъунамо шуданаш дарида буданд.

Дар ин порча аз хурдӣ ва нозукии сокинони ин сарзамин сухан ронда, онхоро ба алафхои нозук, гиёх ва чуворимакка мукоиса мекунад.

1. Омӯзед, ки ноустувории худро дар баробари душвориҳо қабул кунед

2. Ҷустуҷӯи нерӯ дар заъфи ҳолати инсонии мо

1. Яъқуб 4:14-15 "Аммо шумо намедонед, ки ҳаёти шумо фардо чӣ гуна хоҳад буд. Шумо танҳо буғе ҳастед, ки андаке пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин, шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, зинда хохем кард ва хам ин ё он корро мекунем.

2. Эфсӯсиён 6:10-11 Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро бипӯшед, то дар муқобили макрҳои шайтон устувор бошед.

Ишаъё 37:28 Аммо ман манзилатро медонам, ва баромаданатро, ва даромадани туро ва хашми туро бар ман медонам.

Ин порча аз Ишаъё 37:28 дониш ва фаҳмиши Худоро дар бораи амалҳо ва эҳсосоти халқи Ӯ нишон медиҳад.

1: Худованд ҳама чизро медонад - омӯхтани он, ки чӣ гуна Худо ҳамаи амалҳо, эҳсосот ва ниятҳои моро медонад.

2: Вафодор ба Худованд - Муҳимияти содиқона риоя кардани иродаи Худо дар ҳама паҳлӯҳои ҳаёт.

1: Забур 139:1-4 - Ёдрас кардани дониши ҳамаҷониба ва мавҷудияти Худо.

2: Матто 6:25-34 - Насиҳат аст, ки дар бораи ҳаёт ғамхорӣ накунед, балки ба Худованд таваккал кунед.

Ишаъё 37:29 Азбаски хашми ту бар ман ва шӯру ғазаби ту ба гӯшам расид, аз ин рӯ қалмоқамро дар бинии ту ва ҷилави худро дар лабони ту хоҳам гузошт, ва туро бо роҳе, ки ту бо он мекунӣ, бармегардонам. омад.

Ин порча дар бораи қудрат ва қудрати Худо бар халқи худ ва чӣ гуна Ӯ ин қудратро барои ҳидоят кардани онҳо истифода мебарад.

1. «Қудрати қудрати Худо»

2. «Пайравӣ аз дастур ва нақшаҳои Худо»

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки дар доварӣ бар зидди ту бархоста, ту маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Забур 23:3 - «Ҷони маро барқарор мекунад, ба хотири исми Худ маро дар роҳҳои адолат мебарад».

Ишаъё 37:30 Ва ин барои ту аломате хоҳад буд: "Шумо он чиро, ки аз худаш мерӯяд, имсол хоҳед хӯрд; ва дар соли дуюм он чи ки аз он мерӯяд, ва дар соли сеюм мекоред, ва даравед ва токзорҳо шинонед ва аз меваи он бихӯред.

Ин порча дар бораи нишонае аз ҷониби Худо сухан меронад, ки дар тӯли се сол хӯрдани он чизе, ки табиатан мерӯяд ва дар соли сеюм токзор мешинонад.

1. Ваъдаи рӯзии Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем

2. Такя ба вафодории Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба ғамхории Худо эътимод дошта бошем

1. Матто 6:26-34 - Боварӣ ба рӯзии Худо

2. Забур 36:3-6 - Ба вафодории Худо такя кардан

Ишаъё 37:31 Ва бақияи раҳошуда аз хонадони Яҳудо боз ба поён реша гирифта, ба боло мева хоҳад дод;

Бақияи Яҳудо барқарор ва нашъунамо хоҳад ёфт.

1: Ба Худо таваккал кун, зеро Ӯ метавонад туро барқарор ва обод гардонад.

2: Ба ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ ва умед бовар кунед.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

2: Isaiah 43:19 - "Инак, ман кори нав мекунам! Ҳоло он мерӯяд; оё шумо онро намефаҳмед? Ман дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон роҳ месозам".

Ишаъё 37:32 Зеро ки бақия аз Ерусалим берун хоҳанд омад, ва онҳое ки аз кӯҳи Сион гурехтаанд: ғаюри Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

Ин оят мефаҳмонад, ки бақияи одамон аз Ерусалим ва кӯҳи Сион раҳо хоҳанд шуд ва ин ҷидду ҷаҳди Худованд аст.

1. "Ғайрати Худованд: Дарёфти паноҳ ва умед дар замонҳои душвор"

2. "Дасти муҳофизати Худованд: боқимондае, ки фирор мекунад"

1. Забур 33:18-22 - Инак, чашми Худованд ба тарсҳои Ӯст, бар касонест, ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд,

2. Ишаъё 54:7-8 - Барои як лаҳзаи кӯтоҳ ман туро тарк кардам, аммо бо раҳмдилӣ туро ҷамъ хоҳам кард. Бо хашми пур аз ғазаб лаҳзае рӯи худро аз ту пинҳон кардам, вале бо муҳаббати абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи ту.

Ишаъё 37:33 Бинобар ин Худованд дар бораи подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: «Вай ба ин шаҳр нахоҳад омад, ва дар он ҷо тире наандозад, ва пеши он бо сипарҳо нахохад омад, ва бар зидди он санг наандозад».

Худованд эълон мекунад, ки подшоҳи Ашшур наметавонад Ерусалимро муҳосира кунад.

1. Муҳофизати Худо аз халқи худ - Забур 90:4-5

2. Қувваи имон ба Худо - Ибриён 11:33-34

1. Ишаъё 59:19 - Ҳамин тавр, онҳо аз исми Худованд аз ғарб ва аз ҷалоли Ӯ аз тулӯи офтоб битарсанд. Вақте ки душман мисли тӯфон дарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрак боло хоҳад кард.

2. Забур 46:7-8 - Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Села. Биё, корҳои Худовандро бубин, ки Ӯ дар рӯи замин чӣ харобиҳо кардааст.

Ишаъё 37:34 Бо роҳи омаданаш, бо ҳамон роҳ бармегардад, ва ба ин шаҳр нахоҳад омад, мегӯяд Худованд.

Ӯ ҳамон тавре ки омада буд, барнамегардад.

1: ваъдаи муҳофизати Худо ва имони мо ба Ӯ.

2: Қудрати доварии Худо ва ниёзи мо ба тавба.

1: Забур 37:39 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 37:35 Зеро ки ман ин шаҳрро муҳофизат хоҳам кард, то ки онро ба хотири худам ва ба хотири бандаам Довуд наҷот диҳам.

Худо Ерусалимро ба хотири худаш ва ба хотири бандааш Довуд муҳофизат хоҳад кард.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш - омӯхтани ғамхорӣ ва муҳофизати Худо ба халқаш тавассути мисоли Ерусалим.

2. Мукофоти вафодорӣ - Баррасии садоқати Худо ва подошҳои вафодорӣ тавассути достони Довуд.

1. 2 Вақоеънома 7:14 - Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд, ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шарири худ

рӯй гардонанд; он гоҳ Ман аз осмон шунида, гуноҳи онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо хоҳам дод.

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо набахшад?

Ишаъё 37:36 Ва фариштаи Худованд берун омада, дар ӯрдугоҳи ашшуриён яксаду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зарба зад; ва субҳи барвақт бархостанд, инак, ҳама ҷасадҳои мурда буданд.

Фариштаи Худованд дар як шаб 185 000 Ашшуриёнро кушт.

1. Худо Худои ҳам марҳамат ва ҳам доварӣ аст - Румиён 11:22

2. Қувваи имон - Луқо 18:27

1. Дониёл 3:17-18 - Худо қодир аст, ки моро аз оташ наҷот диҳад

2. Забур 33:16-19 - Ҳеҷ кас мисли Худованд нест, Ӯст, ки моро аз душманонамон раҳо мекунад.

Ишаъё 37:37 Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, рафта, баргашта, дар Нинве сокин шуд.

Санҳериб, подшоҳи Ашшур, рафт ва сипас баргашт ва дар Нинве маскан гирифт.

1. Таъмини Худо: Чӣ гуна Худо Санҳерибро бо ҷои зист баракат дод.

2. Нақшаи Худо: Чӣ гуна нақшаҳои Худо ҳамеша дар ҳаракатанд.

1. Ишаъё 37:37 - Ҳамин тавр, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, рафта, баргашта, дар Нинве сокин шуд.

2. Ҳастӣ 1:1 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

Ишаъё 37:38 Ва ҳангоме ки ӯ дар хонаи худои худ Нисрӯх саҷда мекард, писаронаш Адраммалек ва Шарезер ӯро бо шамшер заданд; ва ба замини Арманистон гурехтанд, ва ба ҷои ӯ писараш Асарҳаддон подшоҳӣ кард.

Подшоҳи Ашшур Санҳерибро писаронаш Адраммелех ва Шарезер ҳангоми саҷда кардан дар хонаи худои Нисрох куштанд. Ба ҷои ӯ писараш Асарҳаддон подшоҳӣ кард.

1. Ҳукмронии Худо бар тамоми ҳолатҳои ҳаёт

2. Оқибатҳои ибодати козиб

1. Забур 24:1 - "Замин ва пур аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он."

2. Ирмиё 17:5 - "Худованд чунин мегӯяд: Малъун бод касе, ки ба одам таваккал мекунад ва бозуи ӯро ҷисм мегардонад, ва дилаш аз Худованд дур мешавад".

Боби 38-уми китоби Ишаъё дар бораи бемории шоҳ Ҳизқиё, дуои ӯ барои шифо ва посухи Худо ба илтиҷои ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо бемор шудани Ҳизқиё ва дидани аёдати пайғамбар Ишаъё оғоз мешавад. Ишаъё паёми Худоро мерасонад ва ба Ҳизқиё хабар медиҳад, ки бемориаш марговар аст ва ӯ шифо нахоҳад ёфт (Ишаъё 38:1-3).

Сархати 2: Ҳизқиё ба ин хабар посух медиҳад, ки бо дуо ба Худо муроҷиат мекунад ва ба марҳамат ва садоқати Ӯ муроҷиат мекунад. Ӯ ба Худо садоқати Худро хотиррасон мекунад ва барои шифо ва барқароршавӣ илтимос мекунад (Ишаъё 38:9-20).

Сархати 3: Худо дуои Ҳизқиёро мешунавад ва ба воситаи Ишаъё ҷавоб медиҳад ва подшоҳро итминон медиҳад, ки ашкҳои ӯро дидааст ва ӯро шифо хоҳад дод. Худо ваъда медиҳад, ки ба ҳаёти Ҳизқиё понздаҳ сол илова мекунад ва ӯро аз таҳдиди Ашшур наҷот медиҳад (Ишаъё 38:4-8, 21-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию ҳаштуми Ишаъё ошкор мекунад
бемории Ҳизқиё; пешгӯии терминал,
дуо барои шифо; посухи Худо.

Ҳизқиё бемор шуд; пешгӯии терминал.
Ҳизқиё барои шифо дуо мекунад.
Ҷавоби Худо; кафолати шифо.

Ин боб ба бемории шоҳ Ҳизқиё ва илтиҷои ноумедонаи ӯ аз Худо барои шифо бахшидан равона шудааст. Пас аз гирифтани хабари харобиовар аз Ишаъё дар бораи он ки бемории ӯ тамом шудааст, Ҳизқиё бо дуои гарм ба Худо муроҷиат мекунад. Ӯ ба раҳмати Худо муроҷиат мекунад, вафодории худро ба ёд меорад ва аз Ӯ илтиҷо мекунад, ки саломатии худро барқарор кунад. Дар ҷавоб ба илтиҷои Ҳизқиё Худо дуои ӯро мешунавад ва ба Ишаъё бо паёми боварӣ мефиристад. Худо ваъда медиҳад, ки Ҳизқиёро шифо мебахшад ва ба умри ӯ понздаҳ сол зам мекунад ва аз таҳдиди Ашшур наҷот медиҳад. Ин боб ҳам осебпазирии ҳаёти инсон ва ҳам қудрати дуо ва дахолати илоҳӣ дар посух ба имони самимиро таъкид мекунад.

Ишаъё 38:1 Дар он айём Ҳизқиё ба дараҷаи марговар бемор буд. Ва Ишаъёи набӣ ибни Омӯс назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Хонаи худро ба тартиб овар, зеро ки ту мурд, ва на зинда".

Ишаъёи набӣ ба Ҳизқиё мегӯяд, ки ӯ бимирад ва хонаи худро ба тартиб дарорад.

1. "Вақти мурдан: Ҳизқиё ва даъвати Худованд"

2. "Тӯҳфаи вақт: Аз Ҳизқиё омӯхтан"

1. Воиз 3: 1-2 - "Барои ҳама чиз мавсим, вақт барои ҳар мақсад дар зери осмон аст: вақти таваллуд ва вақти мурдан."

2. Яъқуб 4:14 - "Зеро ки ҳаёти ту чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати каме пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад."

Ишаъё 38:2 Ва Ҳизқиё рӯй ба сӯи девор гардонда, ба Худованд дуо гуфт:

Ҳизқиё дар вақти тангӣ ба Худованд дуо гуфт.

1: Дар вақти тангӣ ба Худованд дуо гӯед.

2: Ваќте њољат ояд, дар намоз аз Худо мадад биљӯед.

1: Яъқуб 5:13 - Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо кунад.

2: Филиппиён 4:6 - Дар ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Ишаъё 38:3 Ва гуфт: «Ҳоло ба ёд овар, эй Худованд, аз Ту илтимос мекунам, ки чӣ гуна ман пеши Ту бо ростӣ ва бо дили комил рафтор кардаам ва он чи дар назари Ту некӣ кардаам». Ва Ҳизқиё сахт гирист.

Ҳизқиё ба Худованд дуо карда, аз Ӯ хоҳиш кард, ки ба ёд орад, ки то чӣ андоза ба Ӯ содиқона хизмат мекард ва дар назари Ӯ некӣ кардааст. Ҳизқиё аз дуои ӯ чунон таъсир кард, ки ӯ гиря кард.

1. Бандагони мӯъмин: Подоши Худо барои вафодорӣ

2. Қувваи дуо: Намунаи Ҳизқиё

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд».

2. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад".

Ишаъё 38:4 Ва каломи Худованд ба Ишаъё нозил шуда, гуфт:

Ин порча дар бораи он аст, ки Худованд бо Ишаъё сухан мегӯяд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чаро мо бояд гӯш кунем ва итоат кунем

2. Зарурати имон: эътимод ба нақшаи Худо дар замонҳои душвор

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ишаъё 38:5 Бирав, ва ба Ҳизқиё бигӯ: «Худованд Худои падарат Довуд чунин мегӯяд: ман дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам; инак, ба рӯзҳои ту понздаҳ сол илова хоҳам кард».

Худо дуои Ҳизқиёро шунид ва ашкҳои ӯро дид, аз ин рӯ ваъда дод, ки ба умри ӯ 15 сол зам мекунад.

1.Худованд мӯъмин аст - дуъои қавми худро иҷобат мекунад ва раҳм мекунад, ҳатто вақте ки онҳо сазовори он нестанд.

2. Худои меҳрубон аст - Ҳатто вақте ки қавмаш гуноҳ мекунанд, ба онҳо раҳм ва лутфу марҳамат мебахшад.

1. Забур 145:8 - Худованд меҳрубон ва пурмуҳаббат аст; оҳиста хашмгин ва марҳамати бузург.

2. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Ишаъё 38:6 Ва ту ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ашшур халос хоҳам дод, ва ин шаҳрро муҳофизат хоҳам кард.

Худо ваъда дод, ки Ҳизқиё ва Ерусалимро аз дасти подшоҳи Ашшур халос мекунад ва шаҳрро муҳофизат мекунад.

1. Вафодории Худо дар ҳифзи халқи худ

2. Қудрати Худо бар ҳар чизест

1. 2 Вақоеънома 32:7-8 "Қавӣ ва далер бошед. Аз подшоҳи Ашшур ва лашкари азиме, ки бо ӯ буданд, натарсед ва рӯҳафтода нашавед, зеро ки бо мо қудрати бузургтар аз вай аст. Фақат бо Ӯст. бозуи ҷисм аст, аммо Худованд Худои мо бо мост, ки ба мо мадад расонад ва дар ҷангҳои мо биҷангад».

2. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагии мост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон мекунанд. ва кафк ва кӯҳҳо аз баландшавии онҳо ба ларза меоянд».

Ишаъё 38:7 Ва ин аломате аз ҷониби Худованд барои ту хоҳад буд, ки Худованд он чи гуфта буд, ба ҷо хоҳад овард;

Ин оят нишонаи Худованд аст, ки Ӯ ба ваъдаҳояш вафо мекунад.

1. Ваъдаҳои Худо: Вафо кардани Каломи Ӯ

2. Таъмини Худованд: Нишонаҳои вафодории Ӯ

1. Еҳушаъ ибни Нун 23:14-16 - "Ягон сухане аз ҳамаи ваъдаҳои неке, ки Худованд Худои ту дар бораи ту ба ту ваъда карда буд, беэътиноӣ накардааст. Ҳамааш барои ту иҷро шуд, ҳеҷ яке аз онҳо хилоф накард."

2. Румиён 15: 8-9 - "Зеро ба шумо мегӯям, ки Масеҳ аз номи ростии Худо хизматгори яҳудиён шудааст, то ваъдаҳои ба падарон додашударо тасдиқ кунад, то ки халқҳо Худоро барои марҳамати Ӯ ҳамду сано гӯянд. навишта шудааст: «Бинобар ин дар миёни халқҳо Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, исми Туро ҳамду сано хоҳам гуфт».

Ишаъё 38:8 Инак, ман сояи дараҷаҳоро, ки дар қафаси офтобии Оҳоз фурӯ рафтааст, даҳ дараҷа ақиб хоҳам овард. Пас, офтоб даҳ дараҷа баргашт, ки то он дараҷа фурӯ рафтааст.

Худованд ваъда дод, ки рақами офтобии Оҳозро даҳ дараҷа бозгардонад ва офтоб ба ҳолати аввалааш баргашт.

1. Қудрати Худо барои барқарор кардан: Чӣ тавр Худо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Аҳамияти сабр: Омӯзиши интизории Парвардигор

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ишаъё 38:9 Навиштаи Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо, вақте ки ӯ бемор буд ва аз беморӣ шифо ёфт:

Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо буд, ки аз беморӣ шифо ёфт ва таҷрибаи худро дар хаттӣ сабт кард.

1.Худованд дар бемориву шифо ҳамеша бо мост

2. Ба Худо таваккал кардан калиди шифо аст

1. Яъқуб 5:13-15 - Барои беморон дуо гӯед ва ба исми Худованд равған молед

2. Ибриён 13:5-6 - Худо ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад ва тарк намекунад

Ишаъё 38:10 Ман дар лаҳзаҳои кӯтоҳи айёми худ гуфтам: ба сӯи дарвозаҳои қабр хоҳам рафт: аз бақияи солҳои худ маҳрумам.

Ин порча дарки гӯяндаро дарк мекунад, ки ҳаёти онҳо дар рӯи замин ба охир мерасад.

1. Мо метавонем ба Худо таваккал карданро ёд гирем, вақте ки ҳаёт он тавре ки мо интизор будем, сурат нагирад.

2. Худо моро дар ҳар мавсими ҳаёт мегузаронад.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 31:14-15 - Аммо ман ба Ту таваккал мекунам, эй Худованд; Ман мегӯям: Ту Худои ман ҳастӣ. Замони ман дар дасти туст; маро аз дасти душманонам ва аз таъқибкунандагонам раҳоӣ деҳ!

Ишаъё 38:11 Ман гуфтам: «Худовандро, ҳатто Худовандро, дар замини зиндагон нахоҳам дид, ва одамро дигар бо сокинони ҷаҳон нахоҳам дид».

Нотик ноумедии худро аз он фикр баён мекунад, ки дар сарзамини зиндагон ҳеҷ гоҳ Худовандро дида наметавонанд.

1. "Дарёфти умед дар замонҳои душвор"

2. "Худо ҳамеша наздик аст"

1. Забур 27: 13-14 "Ман ба ин боварӣ дорам: некии Худовандро дар замини зиндаҳо хоҳам дид. Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва ба Худованд мунтазир бошед.

2. Ишаъё 40:31 «Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Ишаъё 38:12 Синну соли ман гузашт, ва чун хаймаи чӯпон аз ман дур шуд; Ман мисли бофанда ҷони худро буридаам; Ӯ маро бо бемории ғазаб бурида хоҳад кард; аз рӯз то шаб ба ман хотима хоҳӣ дод. .

Маърузачӣ дар бораи марги онхо сухан ронда, хаёти онхоро ба хаймаи чупонӣ, ки ба осонӣ бури-дан ва дур кардан мумкин аст, мукоиса мекунад. Онҳо ногузирии маргро баён намуда, мегӯянд, ки Худованд умри онҳоро бо беморӣ бурида, аз рӯз то шаб тамом мекунад.

1. "Зиндагӣ дар лаҳза: қадр кардани марги мо"

2. «Хаймаи чӯпон: истиора барои ҳаёт».

1. Забур 90:12 - "Пас ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои моро ҳисоб кунем, то ки дилҳои худро ба ҳикмат ба кор барем".

2. Яъқуб 4:14 - "Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зеро ки ҳаёти шумо чист? Он ҳатто буғест, ки барои муддати кӯтоҳ пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

Ишаъё 38:13 Ман то саҳар ҳисоб кардам, ки ӯ мисли шер тамоми устухонҳои маро мешиканад: аз рӯз то шаб маро несту нобуд хоҳӣ кард.

Худо дар ҳама ҳолат, сарфи назар аз дард ва номуайянии зиндагӣ соҳибихтиёр аст.

1. Ҳукмронии Худо дар замонҳои ранҷу азоб

2. Дар донистани ҳокимияти Худо тасаллӣ ёфтан

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Забур 30:5, "Зеро ки ғазаби ӯ як лаҳза аст, ва файзи ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд".

Ишаъё 38:14 Монанди турна ё фурӯ бурдам, чунон ки гӯр кардам: мисли кабӯтар навҳа кардам, чашмонам аз боло нигариста, эй Худованд, ситамкорам; барои ман ӯҳдадор шавед.

Ин порча дар бораи имони инсон ба Худо ва илтиҷои онҳо дар лаҳзаҳои тангӣ аз Ӯ кӯмак мекунад.

1. Ба Худованд таваккал кунед: Чӣ тавр дар фаслҳои душвор ба Худо таваккал кардан мумкин аст

2. Омӯзиши интизории Худо ва замони Ӯ

1. Забур 61:8 Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; Эй мардум, дили худро ба ҳузури ӯ бирезед, ки Худо паноҳгоҳи мост.

2. Румиён 12:12 Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; давом додани дуо.

Ишаъё 38:15 Чӣ бигӯям? ба ман гуфт, ва худаш ин корро кардааст: Ман тамоми солҳо дар талхии ҷонам нармӣ хоҳам рафт.

Худо бо рови сухан гуфт ва амале кард, пас ровӣ то охири умр бо хоксорӣ ва ғамгинӣ зиндагӣ мекунад.

1. Муҳаббати Худо дар ҳама ҳолатҳо

2. Дар фурӯтанӣ сулҳ пайдо кардан

1. Филиппиён 4:11-13 На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Яъқуб 4:10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ишаъё 38:16 Эй Парвардигори ман, одамон ба василаи ин чизҳо зиндагӣ мекунанд, ва дар ҳамаи ин ҳаёти рӯҳи ман аст: ҳамин тавр маро шифо хоҳӣ дод ва зинда гардон.

Ишаъё 38:16 аҳамияти ҳаёт ва қобилияти Худоро барои барқарор кардани он ифода мекунад.

1: Ҳаёти Рӯҳ ва қудрати Худо

2: Зиндагӣ бо имон ва таваккал ба Худо

1: Румиён 8:11 - «Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард».

2: Юҳанно 10:10 - "Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд."

Ишаъё 38:17 Инак, ман барои осоиштагӣ ғазаби бузурге доштам, аммо Ту ба ҷони ман муҳаббат доштӣ, онро аз чоҳи фасод раҳоӣ додӣ, зеро ки ҳама гуноҳҳои маро пушти сар кардаӣ.

Дар ин оят муҳаббат ва файзи Худо нишон дода шудааст, ки чӣ тавр Ӯ қавми Худро аз гуноҳ ва фасод наҷот медиҳад.

1. Дар умқи муҳаббати Худо - омӯхтани он, ки чӣ тавр муҳаббати Худо аз ҳама фаҳмиш болотар аст ва то умқи рӯҳҳои мо паҳн мешавад.

2. Ҳама гуноҳҳои бахшидашуда - Фаҳмидани қудрати фазли Худо ва чӣ гуна ҳамаи гуноҳҳои моро аз пушти худ мепартояд.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Худо.

Ишаъё 38:18 Зеро ки қабр наметавонад Туро ҳамду сано гӯяд, марг туро ҷашн гирифта наметавонад: онҳое ки ба чоҳ меафтанд, ба ростии Ту умед баста наметавонанд.

Марг наметавонад Худоро ситоиш кунад ва ҳақиқати Ӯро ситоиш кунад, зеро қабр наметавонад ба ҳақиқати Ӯ умед бахшад.

1. Қувваи ҳаёт дар Масеҳ: Таҷлили ҳақиқати Худо

2. Дар миёни марг пайдо кардани умед

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Ишаъё 38:19 Зиндагон ва зиндагон Туро ҳамду сано хоҳад гуфт, чунон ки ман имрӯз мекунам: Падар ба фарзандон ростии Туро ошкор хоҳад кард.

Зиндагон Худоро барои ростии Ӯ ҳамду сано хоҳанд гуфт.

1: Худоро барои ҳақиқаташ ҳамду сано гӯед

2: Зиндагон Худоро шукр гӯянд

1: Psalm 107:1 - Эй Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Ишаъё 38:20 Худованд тайёр буд, ки маро наҷот диҳад, бинобар ин мо дар тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сурудҳои худро ба асбобҳои торӣ хоҳем хонд.

Худованд тайёр буд, ки Ишаъёро наҷот диҳад, бинобар ин Ишаъё ва қавмаш то охири умри худ дар хонаи Худованд ба воситаи мусиқӣ Худовандро ҳамду сано хоҳанд гуфт.

1. "Файзи наҷотбахши Худованд" -- Омӯзед, ки наҷот ёфтан аз ҷониби Худованд чӣ маъно дорад ва чӣ тавр Ӯро тавассути ҳаёти мо эҳтиром кунем.

2. "Мусиқии ҳамду сано" -- Мулоҳиза дар бораи он, ки чӣ гуна мусиқӣ метавонад барои ҷалоли Худованд истифода шавад ва чӣ гуна он моро ба Ӯ наздиктар кунад.

1. Забур 13:5-6 -- Аммо ман ба муҳаббати устувори Ту таваккал кардам; дили ман аз наҷоти Ту шод хоҳад шуд. Ман барои Худованд суруд хоҳам гуфт, зеро ки Ӯ ба ман эҳсон кардааст.

2. Эфсӯсиён 5:19-20 -- Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ муроҷиат кунед, бо дили худ ба Худованд суруд ва наво хонед, ҳамеша ва барои ҳама чиз ба Худои Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед. .

Ишаъё 38:21 Зеро ки Ишаъё гуфта буд: «Бигзор як пораи анҷир гирифта, барои гил бар ҷӯшон гузоранд, ва ӯ шифо хоҳад ёфт».

Худованд ба Ишаъё дастур дод, ки ҷӯшишеро, ки аз анҷир сохта шудааст, табобат кунад.

1: Мо бояд ба дастуроти Худованд кушода бошем, ҳатто агар онҳо ғайримуқаррарӣ бошанд.

2: Худо қудрат дорад, ки моро ҳатто бо роҳҳои ғайримуқаррарӣ шифо диҳад.

1: Хуруҷ 15:26 - «Агар ту ба овози Худованд Худои худ боғайрат гӯш диҳӣ, ва он чи дар назари Ӯ дуруст аст, ба ҷо оварӣ, ва ба аҳкоми Ӯ гӯш диҳӣ ва тамоми фароизи Ӯро риоя кунӣ, ҳеҷ яке аз ин бемориҳо, ки бар мисриён овардаам, бар ту нест, зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки туро шифо мебахшад».

2: Яъқуб 5: 14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро ба исми Худованд равған молида, дуои имон хоҳад овард. беморро наҷот диҳед, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Ишаъё 38:22 Ҳизқиё низ гуфта буд: «Аломати он ки ман ба хонаи Худованд меравам?

Ин порча дар бораи Ҳизқиё мепурсад, ки аломати он аст, ки ӯ ба хонаи Худованд мебарояд.

1. Худованд имон ва тоъати моро подош медиҳад

2. Нишонаҳои рушди рӯҳонӣ

1. Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе каломро мешунавад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба табиати худ бодиққат нигоҳ мекунад. чеҳра дар оина аст.Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад. , дар кораш баракат хоҳад ёфт.

2. Матто 7:24-27 - "Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кард. Ва борон борид, обхезиҳо омад, шамолҳо вазид ва ба он хона зад, аммо наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва

онҳоро ба ҷо наоварад, мисли одами нодоне хоҳад буд, ки хонаи худро бар рег бино кардааст.Ва борон афтод, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, бар он хона зад, ва он фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд.

Боби 39-уми китоби Ишаъё дар бораи ташрифи фиристодагони Бобил ба шоҳ Ҳизқиё, рафтори ӯ ва огоҳии пайғамбар оид ба оқибатҳои оянда нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Ҳизқиё фиристодагони Бобилро қабул мекунад. Ӯ ба онҳо тамоми ганҷҳои салтанати худ, аз ҷумла сарват ва захираҳои низомии худро нишон медиҳад (Ишаъё 39:1-2).

Сархати 2: Ишаъё аз Ҳизқиё дар бораи меҳмонон ва мақсади онҳо мепурсад. Ҳизқиё бо ифтихор нишон медиҳад, ки ӯ ҳама чизро ба онҳо нишон дод, аз афташ, аз оқибатҳои эҳтимолӣ бехабар буд (Ишаъё 39:3-4).

Сархати 3: Ишаъё паёми Худоро мерасонад ва пешгӯй мекунад, ки тамоми ганҷҳое, ки Ҳизқиё ба бобилиён нишон дода буд, бо ҳамроҳии баъзе авлоди ӯ, ки дар қасри Бобил ҳамчун ахта хизмат мекунанд, дар ниҳоят ба Бобил бурда хоҳанд шуд (Ишаъё 39:5-7).).

Дар ҷамъбаст,
Боби сию нӯҳуми Ишаъё ошкор мекунад
сафари фиристодагони Бобул,
Амалҳои Ҳизқиё ва огоҳии Ишаъё.

Фиристодагони Бобил, ки Ҳизқиёро диданд.
Ҳизқиё ганҷҳоро нишон медиҳад; ифтихор нишон дод.
Огоҳии Ишаъё; оқибатҳои оянда.

Дар ин боб аз сафари фиристодагони Бобил ба шоҳ Ҳизқиё нақл мекунад. Ҳизқиё аз оқибатҳои эҳтимолӣ бехабар тамоми ганҷҳои салтанати худро ба онҳо нишон медиҳад. Ишаъё ҳангоми фаҳмидани меҳмонон ва мақсади онҳо, бо Ҳизқиё рӯ ба рӯ мешавад ва паёми Худоро мерасонад. Ишаъё ҳушдор медиҳад, ки дар натиҷаи аъмоли Ҳизқиё ганҷҳое, ки ӯ нишон дода буд, оқибат ба Бобил бурда мешаванд ва баъзе аз авлоди ӯ дар қасри Бобил ба сифати ахта гирифта мешаванд. Ин боб ҳамчун ҳикояи огоҳкунанда хизмат мекунад, ки аҳамияти фурӯтанӣ ва оқибатҳои эҳтимолии ғурур ва эътимоди нодурустро ба дороиҳои заминӣ нишон медиҳад.

Ишаъё 39:1 Дар он вақт Меродахбаладон ибни Баладон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизқиё нома ва ҳадя фиристод, зеро ӯ шунида буд, ки ӯ бемор шудааст ва шифо ёфтааст.

Меродахбаладон, подшоҳи Бобил, пас аз шунидани беморӣ ва шифо ёфтани ӯ ба Ҳизқиё нома ва тӯҳфа фиристод.

1. Вафодории Худо дар шифо: Омӯзиши Ҳизқиё

2. Дарси миннатдорӣ: Намунаи Ҳизқиё

1. Забур 103:3 - Ӯ ҳамаи гуноҳҳои шуморо мебахшад ва ҳамаи бемориҳои шуморо шифо мебахшад.

2. Матто 8:16-17 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд ва ӯ бо сухане рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

Ишаъё 39:2 Ва Ҳизқиё аз онҳо шод шуда, хонаи чизҳои гаронбаҳои худ, нуқра ва тилло, ва ҳанут ва равғани атрафшон, ва тамоми хонаи аслиҳаи худ ва ҳар он чи ёфт шуда буд, нишон дод. Дар ганҷҳои вай: дар хонаи ӯ ва дар тамоми салтанати ӯ чизе набуд, ки Ҳизқиё ба онҳо нишон надода бошад.

Ҳизқиё сафирони Бобилро пазироӣ карда, ба онҳо тамоми ганҷҳои худ, аз ҷумла нуқра, тилло, ҳанут, равғани атрафшон, зиреҳ ва дигар ашёи қиматбаҳояшро нишон дод.

1. Саховатмандии Ҳизқиё: Намунае барои ҳамаи мо

2. Хавфи эътимод ба сарват ба ҷои Худо

1. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Луқо 12:33-34 - Моли худро бифурӯшед ва ба мискинон бидиҳед. Худро бо халтаҳои пулӣ таъмин кунед, ки кӯҳна намешавад ва дар осмон ганҷе, ки аз байн намеравад, ба он ҷо дузд наздик намешавад ва ҳеҷ куя нобуд намекунад. Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ишаъё 39:3 Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизқиё омада, ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? ва аз куҷо назди ту омадаанд? Ва Ҳизқиё гуфт: «Онҳо аз кишвари дур, аз Бобил, назди ман омадаанд».

Ишаъёи набӣ шоҳ Ҳизқиёро аёдат мекунад ва ӯ дар бораи ду мард аз кишвари дур, Бобил, мепурсад.

1. Ғамхории пешакии Худо дар бораи халқаш - Вохӯрии Ҳизқиё бо Ишаъё

2. Ҷустуҷӯи ҳикмат аз Худо - Ҷавоби Ҳизқиё ба пурсиши Ишаъё

1. Ишаъё 6:8 - "Ман низ овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: "Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ гуфтам: "Инак, ман ҳастам; маро бифирист".

2. Забур 23:4 - "Бале, гарчанде ки ман дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои Ту ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Ишаъё 39:4 Ва гуфт: «Онҳо дар хонаи ту чӣ диданд? Ва Ҳизқиё ҷавоб дод: «Ҳар он чи дар хонаи Ман аст, дидаанд; дар ганҷҳои ман ҳеҷ чиз нест, ки ба онҳо нишон надодаам».

Аз Ҳизқиё пурсиданд, ки меҳмононаш дар хонааш чӣ диданд ва ӯ ҷавоб дод, ки ҳама он чи дар хонааш буд, аз ҷумла ганҷҳояшро ба онҳо нишон додааст.

1. Баракатҳои Худо: Даъват барои мубодила

2. Кашфи қаноат аз ризқи Худо

1. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз ҳар гуна тамаъ эҳтиёт шавед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороияш иборат нест.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Ишаъё 39:5 Он гоҳ Ишаъё ба Ҳизқиё гуфт: «Сухани Худованди лашкарҳоро бишнав:

Худо Ҳизқиёро аз оқибатҳои ғурур ва такаббури ӯ огоҳ кард.

1: Дар хотир дорем, ки ғурур ва такаббур метавонад ба доварӣ ва ғазаби Худо оварда расонад.

2: Биёед дар ҳузури Худованд фурӯтан бошем ва ба васвасаи ғурур ва такаббур наафтем.

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Филиппиён 2:3 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар қадр кунед."

Ишаъё 39:6 Инак, айёме мерасад, ки ҳар он чи дар хонаи ту аст, ва он чи падаронат то имрӯз захира карда буданд, ба Бобил бурда хоҳанд шуд: ҳеҷ чиз боқӣ нахоҳад монд, мегӯяд Худованд.

Худованд огоҳ мекунад, ки ҳар он чи дар хона аст ва аҷдодон нигоҳ доштаанд, ба Бобил бурда хоҳанд шуд ва ҳеҷ чиз боқӣ нахоҳад монд.

1. Огоҳии Худо: Ҳама чиз дигар мешавад

2. Ба молу мулк боварии худро нагузоред

1. Матто 6:19-21 «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва занг нест ва ҳам дар он ҷо дуздон шикастан ва дуздӣ накунед; зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Воиз 5:10 "Касе ки пулро дӯст медорад, бо пул сер намешавад, ва касе ки сарватро аз даромади худ дӯст медорад, ин ҳам ботил аст".

Ишаъё 39:7 Ва аз писарони ту, ки аз ту таваллуд хоҳӣ кард, он чиро, ки ту ба дунё хоҳӣ овард, хоҳанд бурд; ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил ахта хоҳанд буд.

Дар Ишаъё 39:7 пешгӯӣ шудааст, ки баъзе аз исроилиён дар қасри подшоҳи Бобил ахта хоҳанд шуд.

1. Нақшаҳои Худо барои мо: Боварӣ ба иродаи Худо

2. Бартараф кардани душвориҳо: Ҷустуҷӯи нерӯ дар замонҳои душвор

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед диҳам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 39:8 Он гоҳ Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Хуб аст каломи Худованд, ки ту гуфтай». Ва боз гуфт: «Зеро ки дар айёми ман осоиштагӣ ва ростӣ хоҳад буд».

Ҳизқиё аз шунидани хушхабар аз Худованд шодӣ мекунад.

1: Мо бояд ҳамеша барои баракатҳо ва ваъдаҳое, ки аз Худованд мегирем, миннатдор бошем.

2: Мо бояд аз садоқати Худо ба каломи Ӯ рӯҳбаланд шавем.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

Боби 40-и Ишаъё тағироти назаррасро дар оҳанг ва таваҷҷӯҳ дар дохили китоб нишон медиҳад. Он паёми тасаллӣ ва умедро муаррифӣ мекунад, ки қудрати Худо, садоқат ва наҷоти дарпешистодаи халқи Ӯро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо эълоне оғоз мешавад, ки халқи Худоро тасаллӣ медиҳад. Овози Худованд даъват мекунад, ки дар биёбон роҳе барои омадани Ӯ омода карда, эълон мекунад, ки ҷалоли Ӯ ба ҳама зоҳир хоҳад шуд (Ишаъё 40:1-5).

Сархати 2: Боб бо эъломи табиати муваққатӣ ва зудгузари мавҷудияти инсон дар муқоиса бо табиати абадии Худо идома дорад. Он ба қудрат ва ҳукмронии Худо бар офариниш таъкид карда, қобилияти Ӯро барои нигоҳ доштан ва таъмин кардани халқи худ таъкид мекунад (Ишаъё 40:6-26).

Параграфи 3: Боб бо даъват ба таваккал ба Худованд хотима меёбад. Он одамонро бовар мекунонад, ки Худо кувваи онхоро нав мекунад ва онхоро аз душворихо рахо мекунад. Он онҳоро бармеангезад, ки пурсаброна интизории Худовандро, ки онҳоро қувват мебахшад ва дастгирӣ мекунад (Ишаъё 40:27-31).

Дар ҷамъбаст,
боби чиҳил Ишаъё ошкор мекунад
паёми тасаллӣ; Қудрати Худо эълон кард,
табиати муваққатии инсоният; ҳокимияти Худо,
даъват ба таваккал ба Худованд; навсозӣ ва наҷот.

тасаллӣ эълон карда шуд; омодагӣ ба омадани Худо.
Табиати муваққатии инсоният; ҳокимияти Худо.
Даъват кунед, ки ба Худованд таваккал кунед; навсозӣ ва наҷот.

Ин боб ба халқи Худо паёми тасаллӣ ва умед меорад. Он аз омадани Худованд хабар медиҳад ва даъват мекунад, ки роҳе барои Ӯ омода созад. Он хусусияти муваққатӣ ва гузарандаи мавҷудияти инсонро дар муқоиса бо қудрат ва ҳокимияти абадии Худо таъкид мекунад. Ин боб мардумро итминон медиҳад, ки Худо қуввати онҳоро нав мекунад ва онҳоро аз душвориҳо раҳо мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунанд ва бо сабр интизори дахолати Ӯ бошанд. Он паёми рӯҳбаландкунандаро пешкаш мекунад, ки ба одамон дар бораи садоқат, қудрати Худо ва наҷоти дарпешистода, ки онҳоро интизор аст, хотиррасон мекунад.

Isaiah 40:1 Тасаллият диҳед, эй қавми Ман, тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо.

Худо дар Ишаъё 40:1 ба халқи худ тасаллӣ мебахшад.

1. "Тасаллии Худованд"

2. "Дар замонҳои мушкил пайдо кардани тасаллӣ"

1. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ мебахшад, то мо тавони ононро тасаллӣ диҳем. ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, ба он тасаллӣе, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбад».

Ишаъё 40:2 Ба Ерусалим оромона сухан гӯед, ва ба вай нидо кунед, ки ҷангаш анҷом ёфт, ва гуноҳаш бахшида шудааст, зеро ки вай барои ҳамаи гуноҳҳои худ дучанд аз дасти Худованд гирифта шудааст.

Ин порча дар бораи омурзиши гуноҳҳои Ерусалим аз ҷониби Худо ва чӣ тавр ҷанги вай ҳоло анҷом дода мешавад.

1. Бахши бечунучарои Худо: Чӣ тавр мо метавонем файз ва раҳматро ба даст орем

2. Қудрати кафорат: Чӣ тавр муҳаббати Худо ҳаёти моро тағир медиҳад

1. Румиён 8:1 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

2. Забур 103:10-12 - Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо муносибат намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо подош намедиҳад. Зеро ба қадри баландии осмонҳо аз замин, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад.

Ишаъё 40:3 Овози нидокунандае ки дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед".

Ин порча аз Ишаъё 40:3 дар бораи омодагӣ ба омадани Худованд тавассути сохтани роҳи калон дар биёбон сухан меравад.

1. "Ҷой кардан барои Худо: омодагӣ ба омадани Худованд"

2. "Даъвати Худо барои омодагӣ: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 40:3"

1. Юҳанно 14:2-3 - "Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба шумо мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар рафта, барои шумо ҷой тайёр кунам, Ман боз омада, туро ба назди Худ хоҳам бурд, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

2. Матто 3:3 - «Зеро ин аст он кас, ки Ишаъё-пайғамбар гуфта буд: «Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, роҳҳои ӯро рост кунед».

Ишаъё 40:4 Ҳар як води баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; ва каҷҳо рост, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд шуд.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо метавонад замонҳои душвортарин ва печидатарини моро бигирад ва онҳоро ба чизи зебо табдил диҳад.

1. Қудрати табдилдиҳандаи Худо: Чӣ тавр Худо метавонад ҳатто вазъиятҳои душвортаринро дигар кунад

2. Ҷустуҷӯи умед дар ҷойҳои ғайричашмдошт: Чӣ тавр Худо метавонад душвориҳои моро бартараф кунад ва аз онҳо чизи хубе ба даст орад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

Ишаъё 40:5 Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

Худованд ҷалоли Худро ба ҳамаи одамон ошкор хоҳад кард.

1. Бузургии ҷалоли Худо

2. Ваъдаи зуҳури Худо

1. Румиён 11:36 - Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва барои Ӯст.

2. Забур 145:3 - Худованд бузург аст, ва бузург аст ҳамду сано, ва бузургии Ӯ ақлнопазир аст.

Ишаъё 40:6 Овоз гуфт: «Гирья кун». Ва гуфт: «Чӣ гиря кунам? Ҳама гӯшт алаф аст, ва тамоми некӯии он мисли гули саҳро аст.

Овози Худованд нидо карда, мепурсад, ки чӣ бояд дод, ва ҷавоб медиҳад, ки ҳама ҷисм мисли алаф аст, ва зебоии он мисли гули саҳро аст.

1. Парвариши зебоӣ дар боғи Худованд

2. Гузариши зиндагии инсон

1. Забур 103:15-16 - «Аммо айёми ӯ мисли алаф аст; вай мисли гули саҳро мешукуфад, зеро бод аз болои он мегузарад, ва меравад, ва ҷои он дигар онро намедонад».

2. Яъқуб 1: 10-11 - "Аммо сарватдор дар паст шудани худ, зеро вай мисли гули алаф гузар мекунад. Зеро ки офтоб бо шамоли сӯзон мебарояд ва алафро хушк мекунад; ва гули он мерезад ва зебоии намуди он нобуд мешавад, сарватдор низ дар саъю кӯшиши худ пажмурда мешавад».

Ишаъё 40:7 Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, зеро ки Рӯҳи Худованд бар он дам мекунад; ҳақиқатан қавм алаф аст.

Ин порча дар бораи гузариши ҳаёт дар муқоиса бо қудрати абадии Худо сухан меронад.

1: Гузариши ҳаётро қабул кунед ва ба қудрати абадии Худо такя кунед

2: Дар назди Худо фурӯтан бошед ва марги моро ёд кунед

1: Яъқуб 4:14 - Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

2: Забур 103: 15-16 - Дар бораи одам, айёми ӯ мисли алаф аст: мисли гули саҳро, чунон мешукуфад. Зеро ки шамол аз болои он мегузарад, ва нест мешавад; ва макони он дигар онро намедонад.

Ишаъё 40:8 Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

Каломи Худо ҳеҷ гоҳ аз байн нахоҳад рафт.

1: Мо ҳамеша метавонем ба Каломи Худо такя кунем, то моро дастгирӣ кунад.

2: Каломи Худо абадӣ ва бетағйир аст.

1: Ирмиё 15:16 - "Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам, ва каломи Ту барои ман шодӣ ва шодии дили ман буд, зеро ки ман ба исми Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо".

2: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ишаъё 40:9 Эй Сион, ки башорат медиҳад, ба кӯҳи баланд баромад; Эй Ерусалим, ки башорат диҳӣ, овози худро бо қувва баланд кун; онро боло бардоштан, натарс; ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯед: «Инак Худои шумо!

Худо мардуми Ерусалимро даъват мекунад, ки хушхабарро мавъиза кунанд ва натарсанд.

1. Далер бошед: Худо моро даъват мекунад, ки хушхабари худро мавъиза кунем

2. Натарс: Худованд моро фиристод, то Каломи Худро мавъиза кунем

1. Ишаъё 52:7 - Чӣ зебост бар кӯҳҳо пойҳои Он кас, ки башорат медиҳад, сулҳро интишор мекунад, хушхабарро аз хушбахтӣ меорад, наҷот медиҳад, ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад"!

2. Румиён 10:15 - Ва чӣ тавр онҳо мавъиза карда метавонанд, агар фиристода нашаванд? Чунон ки навишта шудааст: Чӣ зебост пои касоне, ки мужда медиҳанд!

Ишаъё 40:10 Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо ӯ аст, ва кораш дар пеши Ӯст.

Худованд Худо бо қувват ва қувват меояд ва мукофот ва адолати Худро хоҳад овард.

1: Қувваи Худо мукофоти мост

2: Адолати Худо тасаллии мост

1: Забур 18:32-34 - Худост, ки маро қувват мебахшад ва роҳи маро комил мекунад. Пойҳои маро мисли пойҳои оҳу мекунад; Вай ба ман имкон медиҳад, ки дар баландиҳо истодаам.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 40:11 Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

Худо чӯпони меҳрубон ва ғамхор аст, ки рамаи Худро таъмин мекунад ва онҳоро бо нарм роҳнамоӣ мекунад.

1. Чӯпони нек: Ғамхорӣ ба рамаи мо

2. Ризки Худо: Нигоҳубин бар мост

1. Ҳизқиёл 34:11–16

2. Юҳанно 10:14–18

Ишаъё 40:12 Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила баробар кардааст, ва ғубори заминро ба андозае дарк кардааст, ва кӯҳҳоро дар тарозу ва теппаҳоро дар тарозу баркашдааст?

Худо тавоност ва дар илму ҳикмати беандозааш ҳудуд надорад.

1. Бузургии қудрати Худо

2. Ҳикмати беандозаи Худо

1. Айюб 28: 24-25 "Зеро ки Ӯ ба ақсои замин менигарад, ва зери тамоми осмон менигарад; то ки вазнро барои бодҳо созад, ва обҳоро бо андоза вазн мекунад".

2. Забур 147:5 "Худованди мо бузург аст ва қудрати азим аст: фаҳмиши Ӯ беохир аст".

Ишаъё 40:13 Кӣ Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст, ё мушовири Ӯ буданаш ӯро таълим додааст?

Саволҳои порча, ки метавонад Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кунад ё ба Ӯ таълим диҳад, зеро Ӯ қудрати ниҳоӣ аст.

1. Худо доност ва таваккал ба ҳикмати Ӯст

2. Фаҳмидани нофаҳмо: Оғӯши асрори Худованд

1. Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ беҷавоб аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Ишаъё 40:14 Бо кӣ Ӯ машварат кард, ва кӣ ӯро насиҳат дод, ва ба ӯ дар роҳи доварӣ таълим дод, ва ба ӯ дониш омӯзонд, ва роҳи хирадро ба ӯ нишон дод?

Худо ба Ишаъё насиҳат ва насиҳат дод, то ӯро дар роҳи доварӣ ва хирад ҳидоят кунад.

1. Ҳидоят аз ҷониби Худо: Пайравӣ ба роҳи рост дар зиндагӣ

2. Омӯзиш аз Худо: Гирифтани ҳикмат ва фаҳмиш

1. Масалҳо 2:6-9 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд; барои росткорон ҳикмати солим ҷамъ мекунад; вай сипарест барои онхое, ки софдилона рафтор мекунанд, роххои адолатро посбонӣ мекунад ва рохи мукаддасони худро посбонӣ мекунад.

2. Забур 25:4-5 - Маро роҳҳои Ту бидон, эй Худованд; ба ман роххои худро омуз. Маро дар ростии Худ роҳнамоӣ кун ва таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; барои ту ман тамоми рӯз интизорам.

Ишаъё 40:15 Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо ҳисоб мешаванд; инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи андак мебардорад.

Худо аз ҳамаи халқҳои ҷаҳон бузургтар аст ва онҳоро дар баробари худ ночиз медонад.

1. «Ҳокимияти тавонои Худо»

2. «Курки инсон дар партави бузургии Худо».

1. Забур 147:4 - Ӯ шумораи ситораҳоро ҳисоб мекунад; Ӯ ба ҳамаи онҳо номҳои онҳоро медиҳад.

2. Айюб 37:5 - Овози Худо ба таври аҷиб раъд мекунад; Ӯ корҳои бузурге мекунад, ки аз фаҳмиши мо берун аст.

Ишаъё 40:16 Ва Лубнон барои сӯхтан басанда нест, ва ҳайвоноти ваҳшӣ барои қурбонии сӯхтанӣ басанда нест.

Ишаъё 40:16 дар бораи қудрат ва бузургии Худо нақл карда, эълон мекунад, ки Лубнон ва ҳайвоноти он барои қурбонии сӯхтанӣ ба Ӯ кофӣ нестанд.

1. Бузургӣ ва қудрати Худо: Даъват ба тарс ва тааҷҷуб

2. Нокофии ҳадияҳои заминӣ дар назди Худои муқаддас

1. Румиён 11:33-36 - Амиқии ҳикмат ва дониши Худо аз ҳама фаҳмиш болотар аст.

2. Забур 50:10-12 - Ёдрас мекунем, ки ҳама чиз аз они Худованд аст ва Ӯ қурбониро талаб мекунад.

Ишаъё 40:17 Ҳама халқҳое, ки пеш аз Ӯ ҳастанд, ҳеҷ ҳастанд; ва барои ӯ аз ҳеҷ чиз камтар ва ботил ҳисобида мешаванд.

Ин порча ёдоварӣ аз қудрат ва бузургии Худованд аст, ки аз миллатҳои ҷаҳон хеле бузургтар аст.

1. «Қудрати Худо: Аълоҳазрати Ӯ аз ҳама болотар»

2. «Дар назди Ӯ чизе будан чӣ маъно дорад».

1. Забур 147:5 - "Худованди мо бузург аст ва қудрати бузург аст: фаҳмиши Ӯ беохир аст".

2. Айюб 11:7-9 - "Оё ту метавонӣ бо ҷустуҷӯи Худо Худоро ёбӣ? Оё метавони Қодири Мутлақро ба камол ёбӣ? Он мисли осмон баланд аст; ту чӣ кор карда метавонӣ? амиқтар аз дӯзах; ту чиро донӣ?"

Ишаъё 40:18 Пас Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед?

Ин порча аз Ишаъё қобилияти муқоиса кардани Худоро бо ҳар чизи дигар зери шубҳа мегузорад, зеро Ӯ беназир ва беҳамто аст.

1. "Воҳидаи Худо: беҳамто"

2. «Ҷазрати Худо: болотар аз ҳама»

1. Забур 139:7–12

2. Ишаъё 55:8–9

Ишаъё 40:19 Коргар ҳайкали кандашударо гудохта, заргар онро бо тилло паҳн карда, занҷирҳои нуқра меандозад.

Коргар хайкали кандашударо гудохта, онро бо занчирхои тиллою нукра мепушонад.

1: Мо набояд бутҳоро барои парастиш созем, балки Худои ягонаи ҳақиқиро парастиш кунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки молу мулки дунёро аз каломи Худо қадр накунем.

1. Забур 115:4–8

2. Румиён 1:23-25

Ишаъё 40:20 Касе ки ба ҳадде камбағал аст, ки ҳадияе надорад, дарахтеро интихоб мекунад, ки пӯсида нашавад; Ӯ барои ӯ коргари маккоре меҷӯяд, то ҳайкали кандакорӣ созад, ки ба ҳаракат намеояд.

Камбағалон роҳи ҳали пойдори мушкили худро меҷӯянд, дарахтеро интихоб мекунанд, ки пӯсида нашавад ва ҳунарманди бомаҳоратро меҷӯянд, то симои пойдор созад.

1. Рӯзи Худо барои бенавоён

2. Табиати ҷовидонаи имон

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Луқо 12:22-23 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғам нахӯред, ки чӣ мехӯред; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Зеро ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар аст.

Ишаъё 40:21 Оё намедонед? нашунидаед? Оё аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Оё аз бунёди замин нафаҳмидаед?

Худо аз ибтидо бо мо сухан мегӯяд ва гӯш кардан ва фаҳмидан вазифаи мост.

1. Шинохти овози Худо: Омӯзиши гӯш кардан ва фаҳмидан

2. Асосҳои имон: Вазифаи мо дар назди Худо

1. 1 Таслӯникиён 2:13 - Ва барои ин мо низ Худоро доимо шукр мегӯем, зеро вақте ки шумо каломи Худоро, ки дар бораи мо шунидаед, қабул кардаед, на ҳамчун каломи одамон, балки ончунон ки дар ҳақиқат аст , каломи Худо, ки дар шумо, имондорон низ амал мекунад.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Ишаъё 40:22 Он аст, ки бар гирди замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд; ки осмонро ҳамчун парда дароз мекунад ва онҳоро ҳамчун хаймае барои сокин шудан паҳн мекунад;

Худо офаридгори замин ва сокинони он аст.

1: Худо бар ҳама чиз назорат мекунад ва бояд таваккал кард.

2: Қудрати Худо беандоза аст ва бояд ситоиш кард.

1: Забур 24:1 - "Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, ҷаҳон ва сокинони он."

2: Қӯлассиён 1: 16-17 - "Зеро ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ салтанатҳо ва хоҳ қудратҳо ба воситаи Ӯ офарида шудааст. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. "

Ишаъё 40:23 Он ки сарваронро нест мекунад; Ӯ доварони заминро ботил мегардонад.

Худованд қудрат дорад, ки ҳатто одамони тавонотарин ва мӯҳтарамро ба ҳеҷ чиз кам кунад.

1: "Худо дар ихтиёр аст"

2: "Футтанӣ дар назди Худо"

1: Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2: Psalm 75:7 - Аммо Худо Довар аст: Ӯ якеро зер мекунад ва дигареро муқаррар мекунад.

Ишаъё 40:24 Бале, онҳо шинонда намешаванд; оре, кошта нахоҳанд шуд: оре, ғаллаи онҳо дар замин реша нахоҳанд зад; ва Ӯ низ бар онҳо бод хоҳад кард, ва онҳо хушк хоҳанд шуд, ва гирдбод онҳоро мисли коса дур хоҳад кард.

Худо касонеро, ки ба Ӯ таслим нестанд, решакан мекунад.

1. Бефоида будани рад кардани Худо - Ишаъё 40:24

2. Қувваи ғазаби Худо - Ишаъё 40:24

1. Румиён 11:17-24 - Худо метавонад ҳам сахтгир ва ҳам марҳамат нишон диҳад.

2. Амос 9:9-10 - Худо халқи Худро то абад бино хоҳад кард.

Ишаъё 40:25 Пас Маро ба кӣ монанд мекунед, ё ман баробар мешавам? мегӯяд муқаддас.

Худои Мукаддас мепурсад, ки бо У киро баробар кардан мумкин аст.

1. "Бегонагии Худо"

2. «Табиати беҳамтои Худо».

1. Забур 86:8 - «Дар миёни худоён монанди Ту нест, эй Худованд, ва ҳеҷ коре мисли Ту нест».

2. Ишаъё 46:9 - "Он чи пештараро ба ёд ored, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест".

Ишаъё 40:26 Чашмони худро ба боло боло кунед, ва инак, кӣ ин чизҳоро офарид, ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун меоварад: Ӯ ҳамаро бо бузургии қудрати худ ном мебарад, зеро ки Ӯ дар қудрат қавӣ аст; касе ноком намешавад.

Худо тавоност ва осмонҳо ва ҳар чизеро, ки дар он аст, офарид ва ҳамаи онҳоро шумор ва номгузорӣ кардааст.

1. Қудрат ва бузургии Худо

2. Донистан ва таваккал кардан ба қудрати Худо

1. Забур 33:6-9 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ. Ӯ обҳои баҳрро ҳамчун тӯда ҷамъ мекунад, Ӯ чуқуриро дар анборҳо мегузорад. Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад, бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд. Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад; Фармон дод ва он устувор монд.

2. Ирмиё 32:17 - Эй Худованд Худо! инак, бо қудрати бузурги худ осмон ва заминро офаридӣ ва бозуи худро дароз кардаӣ, ва ҳеҷ чизи душворе барои ту нест.

Ишаъё 40:27 Чаро ту, эй Яъқуб, мегӯӣ, эй Исроил, ва мегӯӣ, ки роҳи ман аз Худованд пӯшида аст, ва доварии ман аз Худои ман гузашт?

Яъқуб ва Исроил савол медиҳанд, ки чаро Худо роҳи Худро пинҳон кардааст ва аз доварии онҳо гузашт.

1. Имон ба Худоро аз даст надиҳед: таваккал ба Худо ҳатто дар замонҳои душвор

2. Таъмини Худо: Чӣ тавр Худо ба халқи худ ҳатто дар замонҳои душвор ғамхорӣ мекунад

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман тамоми ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Ишаъё 40:28 Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

Худованд ҷовидон аст ва хаста нест, ва фаҳмиши Ӯро тафтиш кардан мумкин нест.

1. Қувваи Худованд Худои мо

2. Ҳикмати бепоёни Худо

1. Забур 90:2 Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар вақт замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардаӣ, ҳатто аз абад то абад, Ту Худо ҳастӣ.

2. Забур 147:5 Худованди мо бузург аст ва қудрати азиме, фаҳмиши Ӯ беохир аст.

Ишаъё 40:29 Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

Заифонро қувват мебахшад ва ба нотавон қувват мебахшад.

1. Қувват дар заъф: Ҷустуҷӯи қудрат дар имон

2. Таваккал ба Худованд: Вақте ки нерӯи мо нокифоя аст

1. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - "Вале ӯ ба ман гуфт:" Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати Ман дар заъф комил шудааст. Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман такя кунад.

10 Бинобар ин, ба хотири Масеҳ, ман аз заъфҳо, аз таҳқир, аз сахтиҳо, аз таъқиботҳо ва душвориҳо лаззат мебарам. Зеро, вақте ки ман нотавон бошам, он гоҳ қавӣ ҳастам».

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд."

Ишаъё 40:30 Ҳатто ҷавонон беҳуш ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон тамоман меафтанд;

Дар порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр ҳатто ҷавонон метавонанд хаста ва ноком шаванд.

1: Ҳеҷ кас мағлубнашаванда нест - ҳамаи мо заифиҳо дорем ва бояд фурӯтанона кӯмаки Худоро қабул кунем.

2: Ҳамаи мо лаҳзаҳои заъфро аз сар мегузаронем - ба қуввае, ки Худо медиҳад, такя кунед.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам; сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Ишаъё 40:31 Аммо мунтазирони Худованд қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қувваи нав пайдо мекунанд ва барои давидан ва хаста нашаванд ва роҳ рафтан ва суст нашаванд.

1. "Интизори Худованд: Сарчашмаи қувват ва навсозӣ"

2. "Бо болҳо мисли уқобҳо бархоста"

1. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бош, ва дилат далер бошад; интизори Парвардигор!

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпида аст, як тараф гузорем ва биёед бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигаристаем, ки Ӯ барои шодие, ки дар

пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Боби 41-и китоби Ишаъё ба садоқати Худо, қудрати Ӯ барои наҷот додани халқи худ ва бефоида будани бутпарастӣ тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо итминони Худо ба халқи баргузидаи худ оғоз шуда, ба онҳо садоқати Ӯ ва муносибати махсуси онҳоро хотиррасон мекунад. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки натарсанд ва ҳаросон нашаванд, зеро Ӯ бо онҳост, то ба онҳо қувват ва кӯмак расонад (Ишаъё 41:1-7).

Сархати 2: Худо халқҳо ва бутҳои онҳоро даъват мекунад ва онҳоро даъват мекунад, ки даъвои худро пешниҳод кунанд ва қудрати худро нишон диҳанд. Ӯ бартарии Худро бар ҳама худоёни козиб эълон мекунад ва қобилияти пешгӯии ояндаро таъкид мекунад ва исбот мекунад, ки Ӯ танҳо Худост (Ишаъё 41:21-29).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу як Ишаъё ошкор мекунад
Вафодории Худо ба халқи баргузидаи худ,
беҳуда будани бутпарастӣ ва бартарии Ӯ.

итминони Худо ба халқи худ; садоқати ӯ.
Даъват ба бутҳо; Бартарии Худо эълон карда шуд.

Ин боб садоқати Худоро ба халқи баргузидаи Худ таъкид мекунад ва онҳоро ба ҳузур, қувват ва кӯмаки Ӯ боварӣ мебахшад. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки натарсанд ва рӯҳафтода нашаванд, зеро Ӯ онҳоро дастгирӣ мекунад ва дастгирӣ мекунад. Илова бар ин, Худо халқҳо ва бутҳои онҳоро даъват мекунад ва онҳоро даъват мекунад, ки даъвои худро баён кунанд ва қудрати худро нишон диҳанд. Ӯ бартарии Худро бар худоёни козиб тасдиқ карда, қобилияти пешгӯии ояндаро нишон медиҳад ва эълон мекунад, ки Ӯ танҳо Худост. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи бефоида будани бутпарастӣ хизмат мекунад ва ба қудрат ва қудрати беҳамтои Худо таъкид мекунад.

Ишаъё 41:1 Дар пеши ман хомӯш бош, эй ҷазираҳо! ва бигзор халқ қуввати худро нав кунад: бигзор онҳо наздик шаванд; Пас бигзор онҳо сухан гӯянд: биёед якҷоя ба доварӣ наздик шавем.

Худо ҷазираҳоро даъват мекунад, ки дар пеши Ӯ хомӯш бошанд ва барои доварӣ якҷоя шаванд.

1. Қувваи хомӯшӣ: Чӣ тавр ба Худо наздик шудан мумкин аст

2. Тавассути доварии Худо қуввати худро нав мекунем

1. Забур 46:10 Хомӯш бош ва бидон, ки Ман Худо ҳастам.

2. Ишаъё 40:28-31 Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ишаъё 41:2 Кӣ одилро аз шарқ бархоста, ӯро ба пои худ даъват кард, халқҳоро пеш аз ӯ дод ва ӯро бар подшоҳон ҳукмронӣ кард? онҳоро чун хок ба шамшери худ дод, ва чун хошок ба камони худ.

Худо марди одилро аз шарқ даъват кард, ба ӯ бар халқҳо ва подшоҳон қудрат дод ва онҳоро ба шамшер ва камони ӯ дод.

1. Боварӣ ба Худо барои қувват бахшидан дар замонҳои душвор

2. Қувваи адолат

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед

2. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

Ишаъё 41:3 Ӯ онҳоро таъқиб карда, бехатар гузашт; хатто бо рохе, ки бо пои худ нарафтааст.

Худованд барои халқи худ муҳофизат ва роҳе фароҳам хоҳад овард, ҳатто агар ин роҳе бошад, ки онҳо пештар нагузаштаанд.

1. Худо барои касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, роҳе медиҳад

2. Ба Худованд таваккал кун, ҳатто вақте ки роҳ норавшан аст

1. Забур 31:8 - «Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Ман туро бо чашми Худ роҳнамоӣ хоҳам кард».

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо муваффақ шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад".

Ишаъё 41:4 Кӣ онро офарида ва ба ҷо оварда, наслҳоро аз ибтидо даъват кардааст? Ман Худованд ҳастам, ки аввалин ва охирин ҳастам; Ман ӯ ҳастам.

Худо ибтидо ва интиҳост ва аз ибтидои замон тамоми наслҳоро содиқона даъват кардааст.

1: Худо алфа ва омега аст ва ӯ дар тӯли тамоми вақт ба фарзандони худ содиқ буд.

2: Биёед ба Худованд имон оварем, зеро ки Ӯ аввалин ва охирин аст ва то абад бо мо хоҳад буд.

1: Ваҳй 1:8 Ман Алфа ва Омега ҳастам, мегӯяд Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳаст, ки буд, ва дар оянда оянда.

2: Хуруҷ 3:14 - Худо ба Мусо гуфт: "Ман ҳамон касе ҳастам". Ин аст он чизе ки шумо ба банӣ-Исроил бигӯед: Ман маро назди шумо фиристодаам.

Ишаъё 41:5 Ҷазираҳо инро дида, тарсиданд; ақсои замин тарсиданд, наздик шуданд ва омаданд.

Одамон аз тамоми гӯшаву канори рӯи замин воқеаро дида, тарсиданд ва наздик омаданд.

1. Қудрати Худо бузург аст ва бояд эҳтиром кард.

2. Мо бояд қудрати Худоро дарк кунем ва аз он битарсем.

1. Ишаъё 41:5 - "Ҷазираҳо инро диданд ва тарсиданд; ақсои замин тарсиданд, наздик шуданд ва омаданд."

2. Забур 33:8 - "Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд".

Ишаъё 41:6 Ҳар яке ба ҳамсояи худ ёрӣ медоданд; ва ҳар кас ба бародари худ мегуфт: «Далер бош».

Мардум якди-гарро рухбаланд ва дастгирӣ менамуданд, далерӣ ва кувват мебахшиданд.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр дастгирӣ кардани ҳамдигар метавонад фарқиятро ба вуҷуд орад

2. Қувваи шумораҳо: Манфиатҳои дастгирии ҷомеа

1. 1 Таслӯникиён 5:11 - "Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед."

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

Ишаъё 41:7 Ва дуредгар заргарро ташвиқ мекард, ва касе ки бо болға ҳамвор мекунад, он касро, ки сурро мезанад, мегуфт: "Он барои сӯзандан омода аст" ва онро бо мехҳо маҳкам кард, то ки ҷунбиш нашавад.

Дуредгар заргарро ташвиқ мекунад, ки ашёро бо мехҳо кафшер кунад ва маҳкам кунад, то ки он ба ҳаракат наояд.

1. Худо асбобҳои гуногунро истифода мебарад, то дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо ба мо кӯмак кунад.

2. Ба нақшаи Худо таваккал кунед ва иҷозат диҳед, ки Ӯ шуморо ҳидоят кунад.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 41:8 Аммо ту, эй Исроил, бандаи ман ҳастӣ, Яъқуб, ки ман баргузидаам, насли дӯсти ман Иброҳим ҳастӣ.

Худо Исроилро, ки аз насли Яъқуб ва Иброҳим буданд, барои бандааш интихоб кард.

1. Халқи баргузидаи Худо: Қиссаи Исроил

2. Вафодории Иброҳим: Намунаи Итоат

1. Румиён 4:12-13 - Ва ӯ ҳамчунин падари махтуншудагон аст, ки на танҳо хатнашудагон, балки аз рӯи имоне ки падари мо Иброҳим пеш аз хатна шуданаш дошт, пайравӣ мекунад.

13 Зеро ваъдае, ки ба Иброҳим ва насли ӯ дода шуда буд, ки вориси ҷаҳон шавад, на ба воситаи шариат, балки ба воситаи адолати имон омадааст.

2. Ибриён 6:13-15 - Зеро вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ӯ ҳеҷ каси бузургтаре надошт, ки ба вай қасам хӯрад, ба худ қасам хӯрда, 14 гуфт: «Албатта туро баракат хоҳам дод ва туро афзун хоҳам кард». 15 Ҳамин тавр, Иброҳим, ки сабр карда, ба ваъда расид.

Ишаъё 41:9 Ту, ки Ман аз ақсои замин гирифтаам, ва туро аз сардорони он даъват намуда, ба ту гуфтам: "Ту бандаи Ман ҳастӣ"; Ман туро баргузидаам, ва туро тарк накардаам.

Худо моро интихоб кардааст ва даъват кардааст, ки ба Ӯ хизмат кунем, новобаста аз он ки мо аз куҷоем.

1. "Даъват ба хидмат: интихоби Худо барои баракат"

2. "Даъвати содиқи Худо: баракат барои ҳама"

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Матто 22:14 - Чунки даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидашудагон кам.

Ишаъё 41:10 Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба муҳофизати Худо ва ваъдаи қувват ва кӯмаки Ӯ имон дошта бошанд.

1. Ваъдаҳои Худо: қувват ва кӯмак барои муборизаҳои ҳаёт

2. Натарс: такя ба адолати Худо

1. Ибриён 13:5-6 - «Бигзор рафтори шумо бетамаъӣ бошад; бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Худи Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, Дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин барканор шавад, ва агар кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обаш ғуррон ояду изтироб, Гарчанд аз варамаш кӯҳҳо ба ларза».

Ишаъё 41:11 Инак, ҳамаи онҳое ки бар зидди ту хашмгин шуданд, хиҷил ва хиҷил хоҳанд шуд; ва онҳое ки бо ту меҷанганд, ҳалок хоҳанд шуд.

Худо бар касоне, ки ба қавми Ӯ мухолифат мекунанд, адолат хоҳад кард; хоксор ва тамоман несту нобуд мешаванд.

1. Адолати Худо барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ содиқанд, пирӯзии комил хоҳад овард.

2. Аз касоне, ки бо ту мухолифат мекунанд, матарс, ки Худо дар вақташ инсоф ва хорӣ ба онҳо хоҳад овард.

1. Румиён 8:31 - "Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Забур 118:6 - "Худованд аз ҷониби ман аст; Ман наметарсам. Одам бо ман чӣ кор карда метавонад?"

Ишаъё 41:12 Ту онҳоро хоҳӣ ҷустуҷӯ хоҳӣ кард, ва нахоҳӣ ёфт, ҳатто онҳое ки бо ту низоъ кардаанд;

Худованд кафолат медиҳад, ки онҳое, ки ба мо муқобилат мекунанд, нобуд карда мешаванд.

1: Эътимод ба Худо дар муқобили мухолифат

2: Қудрати Худованд дар мағлуб кардани душманони мо

1: Румиён 8:31, Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2: Масалҳо 21:31, Асп барои рӯзи ҷанг омода аст, аммо ғалаба аз они Худованд аст.

Ишаъё 41:13 Зеро ки Ман, Худованд Худои ту, дасти ростатро дошта, ба ту мегӯям: натарс; Ман ба ту кумак мекунам.

Худо ҳамеша бо мост ва ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1: Мо ҳамеша метавонем ба Худо боварӣ дошта бошем, ки дар паҳлӯи мо бошад ва ба мо қувват ва далерӣ диҳад.

2: Новобаста аз он ки душвориҳои мо чӣ қадар душвор бошанд ҳам, Худо ҳамеша бо мост ва моро тавассути онҳо роҳнамоӣ мекунад.

1: Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд.

Ишаъё 41:14 Натарс, эй кирми Яъқуб, ва эй мардони Исроил; Ман ба ту ёрӣ хоҳам дод, мегӯяд Худованд, ва раҳокунандаи ту, Қуддуси Исроил.

Ин оят аз Ишаъё халқи Исроилро ташвиқ мекунад, ки натарсанд, зеро онҳо аз ҷониби Худованд ва Подшоҳи Исроил ёрӣ ва фидия дода мешаванд.

1. Далерӣ дар муқобили тарс - Рушди имон ба ваъдаҳои Худо

2. Ғалаба кардани тарс тавассути қудрати Подшоҳи Исроил

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солим додааст».

Ишаъё 41:15 Инак, Ман туро хирманчаи нави тезе хоҳам сохт, ки дандон дорад: кӯҳҳоро кӯфта, хурда хоҳӣ зад, ва теппаҳоро чун коҳ хоҳам сохт.

Худо барои бартараф кардани душвориҳои душвор дар ҳаёт воситаҳо фароҳам меорад.

1. Худо моро барои ҳар як душворӣ муҷаҳҳаз кардааст

2. Худо барои бартараф кардани душвориҳои зиндагӣ воситаҳо фароҳам меорад

1. Эфсӯсиён 6:13-17 - Тамоми зиреҳи Худоро ба бар кунед, то ки шумо ба нақшаҳои иблис муқобилат карда тавонед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки шумо бо озмоишҳо рӯ ба рӯ мешавед, онро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

Ишаъё 41:16 Ту онҳоро водор хоҳӣ кард, ва шамол онҳоро хоҳад бурд, ва гирдбод онҳоро пароканда хоҳад кард; ва ту дар Худованд шодӣ хоҳӣ кард, ва дар Қуддуси Исроил фахр хоҳӣ кард.

Худо душманони халқи Худро пароканда хоҳад кард, ва касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, бояд аз Ӯ шодӣ кунанд ва фахр кунанд.

1. Ҳатто дар вақти душвориҳо дар Худованд шодӣ кунед

2. Дар ҳама ҳолат Подшоҳии Исроилро ҷалол диҳед

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Забур 34:5 - Онҳое, ки ба сӯи Ӯ менигаранд, дурахшонанд ва чеҳраашон ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳад шуд.

Ишаъё 41:17: Вақте ки мискинон ва мискинон об меҷӯянд, ва об нест, ва забонашон аз ташнагӣ суст мешавад, Ман Худованд онҳоро мешунавад, Ман Худои Исроил онҳоро тарк нахоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки мешунавад ва камбағалон ва мискинонеро, ки ба об ноумеданд, тарк намекунад.

1. Раҳмати Худо ба мискинон ва мискинон

2.Худованд ризқдиҳандаи мост

1. Забур 40:17 - Аммо ман мискин ва мискинам; вале Худованд дар бораи ман фикр мекунад: ту мададгори ман ва раҳокунандаи ман ҳастӣ; бимон, эй Худои ман.

2. Яъқуб 2:14-17 Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? «Агар бародар ё хоҳаре бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; Бо вуҷуди он ки шумо ба онҳо чизҳои барои ҷисм заруриро намедиҳед; чи фоида дорад? Ҳамин тавр, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан.

Ишаъё 41:18 Дар баландӣ дарёҳо хоҳам кушояд, ва дар миёни водиҳо чашмаҳоро хоҳам кушояд: биёбонро ҳавзи об ва замини хушкро чашмаҳои об хоҳам сохт.

Ваъдаи Худо дар бораи об додан дар ҷойҳои хушк.

1: Худо Худои имкониятҳост ва дар душвортарин шароитҳо умед мебахшад.

2: Ваъдаҳои Худо дар бораи таъминот дар замони хушксолӣ ба мо садоқат ва умед мебахшанд.

1: Ҳастӣ 1:1-2 Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид. Замин бе шакл ва холӣ буд, ва торикӣ бар рӯи чуқурӣ буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо парвоз мекард.

2: Юҳанно 4:14 Аммо ҳар кӣ аз обе ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, дигар ташна нахоҳад монд. Обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе хоҳад шуд, ки то ҳаёти ҷовидонӣ ҷорӣ мешавад.

Ишаъё 41:19 Ман дар биёбон кедр, дарахти шитто ва мирт ва дарахти равган мешинонам; Дар биёбон арча ва санавбар ва сандуқро якҷоя хоҳам гузошт;

Худо ваъда медиҳад, ки ҳатто дар биёбон одамонро таъмин карда, кедр, дарахти шитто, мирт, равған, арча, санавбар ва сандуқ мешинонанд.

1. Таъмини Худо дар замонҳои душвор

2. Самарабахш будани имон ба Худо

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Забур 1:3 - Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои об шинонда, меваи худро дар мавсими худ медиҳад; барги вай низ пажмурда нахохад шуд; ва ҳар коре кунад, муваффақ хоҳад шуд.

Ишаъё 41:20 То онҳо бубинанд, ва донанд, ва андеша кунанд, ва дарк кунанд, ки дасти Худованд ин корро кардааст, ва Қуддуси Исроил онро офаридааст.

Худо ҳама чизро офаридааст ва дасташ дар кораш аён аст.

1. "Дидани дасти Худо дар офариниш"

2. "Дарки муҳаббати Худо тавассути офариниши Ӯ"

1. Румиён 1:20: «Зеро ки аз замони офариниши ҷаҳон хислатҳои ноаёни Худо қудрати абадии Ӯ ва табиати илоҳӣ ба таври равшан зоҳир гардида, аз он чи офарида шудааст, фаҳмида мешавад, ба тавре ки одамон узр надоранд».

2. Забур 19:1: «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дастҳои Ӯро эълон мекунад».

Ишаъё 41:21: «Садои худро ба вуҷуд оваред, мегӯяд Худованд; Далелҳои қавии худро баён кунед, мегӯяд подшоҳи Яъқуб.

Ин порча одамонро даъват мекунад, ки барои далелҳои худ дар назди Худованд далел биёранд.

1. Худо моро ба исботи имонамон даъват мекунад

2. Бархез ва қуввати худро нишон диҳед

1. Яъқуб 2:14-26 - Имон бе аъмол мурда аст.

2. Румиён 12:1 - Бадани худро ҳамчун қурбонии зинда пешкаш кунед.

Ишаъё 41:22 Бигзор онҳо онҳоро берун оварда, ба мо нишон диҳанд, ки чӣ мешавад; ё чизҳои ояндаро ба мо эълон кунед.

Худо ба халқи худ даъват мекунад, ки ба Ӯ гузаштаро нишон диҳанд ва ояндаро пешгӯӣ кунанд, то онҳо нақшаҳои Ӯро дарк кунанд.

1. Нақшаҳои Худо дастрас нестанд - Ишаъё 41:22

2. Боварии содиқ ба Худованд - Ишаъё 41:22

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод".

2. Румиён 11:33 - Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ!

Ишаъё 41:23 Он чиро, ки дар оянда хоҳад буд, нишон деҳ, то бидонем, ки шумо худоён ҳастед; оре, некӣ кунед ё бадӣ кунед, то ки мо ҳаросон шавем ва онро якҷоя бубинем.

Худо одамонро даъват мекунад, ки бо пешгӯӣ ва нишон додани он чизе, ки дар оянда рӯй медиҳад, исбот кунанд, ки онҳо худо ҳастанд.

1. Қудрати пешгӯӣ: Фаҳмидани даъвати Худо барои исботи илоҳияти мо

2. Кори нек ё бад: Фаҳмидани даъвати Худо барои исботи илоҳияти мо

1. Ишаъё 44:6-7 - чунин мегӯяд: Худованд Подшоҳи Исроил ва раҳокунандаи Ӯ Худованди лашкарҳо; Ман аввалинам ва охиринам; ва ҷуз ман Худое нест. Ва кӣ, чунон ки Ман онро даъват карда, эълон карда, бароям муқаррар хоҳад кард, зеро ки Ман қавми қадимиро таъин кардаам? ва он чи меояд ва хоҳад омад, ба онҳо нишон диҳанд.

2. Матто 24:44 - Пас, шумо низ омода бошед, зеро дар соате, ки шумо гумон намекунед, Писари Одам меояд.

Ишаъё 41:24 Инак, шумо ҳеҷ нестед, ва кори шумо бефоида аст: Ӯ зишт аст, ки шуморо интихоб мекунад.

Ин порча огоҳӣ аз эътимод ба бутҳо ва худоёни козиб аст.

1. Ба бутҳо таваккал накун, балки танҳо ба Худованд таваккал кун.

2. Худоҳои козибро рад кунед ва ҳақиқати Каломи Худоро қабул кунед.

1. Забур 115: 4-8 - "Бутҳои онҳо нуқра ва тилло аст, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо намегӯянд; чашмҳо, аммо намебинанд; Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, Аммо бӯй намекунанд, дастҳо доранд, вале эҳсос намекунанд, пойҳо доранд, вале роҳ намераванд ва дар гулӯяшон садое намебаранд.

2. Ирмиё 10:5 - "Бутҳои онҳо мисли тарсончакҳо дар киштзори бодиринг ҳастанд, ва онҳо сухан гуфта наметавонанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, зеро онҳо наметавонанд роҳ гарданд. Аз онҳо натарсед, зеро онҳо наметавонанд бадӣ кунанд, ва он ҳам нест. дар онхо некӣ кардан.

Ишаъё 41:25 Якеро аз шимол бархостаам, ва ӯ хоҳад омад: аз тулӯи офтоб исми Маро бихонад, ва ӯ бар сардорон хоҳад омад, чунон ки гӯсфанд, ва мисли кулолгар гилро поймол мекунад.

Худо касеро аз шимол интихоб кардааст, ки биёяд ва исми Ӯро бихонад ва ин шахс бар ҳокимон қудрат дорад.

1. Қудрати Итоат: Интихоби Худо барои баракат ва тавонмандии фармонбардорон

2. Ҳокимияти илоҳӣ: Чӣ гуна Худо моро барои иҷрои иродаи худ истифода мебарад

1. Филиппиён 2:13 - Зеро Худост, ки дар шумо амал мекунад, то ки нияти неки Худро иҷро кунед ва амал кунед.

2. Дониёл 4:17 - Қарор аз ҷониби фариштагон эълон карда мешавад, муқаддасон ҳукмро эълон мекунанд, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло бар салтанатҳои одамон ҳукмрон аст ва онҳоро ба ҳар касе, ки хоҳад, медиҳад ва бар онҳо таъин мекунад. пасттарин мардон.

Ишаъё 41:26 Кӣ аз ибтидо эълон кардааст, то ки мо бидонем? ва пеш аз ин, то бигӯем, ки Ӯ одил аст? оре, касе нест, ки гӯяд, оре, касе нест, ки эълон кунад, оре, касе нест, ки суханони Туро мешунавад.

Ҳеҷ кас наметавонад аз аввал адолатро эълон кунад ва касе онро шарҳ дода наметавонад ва шунида наметавонад.

1. Худои ягона одил аст - Ишаъё 41:26

2. Эълон кардани адолати Худо - Ишаъё 41:26

1. Румиён 3:10 - "Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ кас одил нест, якто нест"

2. Забур 19:7 - "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд боварибахш аст, оддиро хирадманд мекунад"

Ишаъё 41:27 Аввалин ба Сион гӯяд: «Инак, онҳоро бубин, ва Ман ба Ерусалим касеро хоҳам дод, ки башорат диҳад».

Худо ваъда медиҳад, ки ба Сион қосише мефиристад, то ба Ерусалим хушхабар расонад.

1. Ба ваъдаҳои Худо эътимод кунед - Ишаъё 41:27

2. Далерӣ дар душвориҳо - Ишаъё 41:27

1. Румиён 10:15 - Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое, ки мужда медиханд!».

2. Забур 119:49 - Каломи худро ба бандаи худ дар хотир дор, зеро ки Ту ба ман умед бахшидӣ.

Ишаъё 41:28 Зеро ки ман дидам, ва ҳеҷ кас набуд; Ҳатто дар байни онҳо, ва ҳеҷ мушовире набуд, ки ҳангоме ки аз онҳо пурсидам, ба сухане ҷавоб дода тавонад.

Худо касеро меҷӯяд, ки ба саволҳои ӯ ҷавоб диҳад, аммо касе ёфт намешавад.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои номуайян

2. Чаро мо бояд ба ҳикмати Худо такя кунем?

1. Ишаъё 40:13-14 - "Кӣ Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст, ё ончунон ки мушовири Ӯ ба Ӯ хабар додааст? Бо кӣ машварат кард ва кӣ ба Ӯ фаҳм дод? Ва кӣ Ӯро дар роҳи адолат таълим дод ва Ӯро таълим дод дониш дошт ва Ӯро аз роҳи ақл огоҳ кард?»

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ишаъё 41:29 Инак, ҳама ботиланд; Асарҳои онҳо ҳеҷ аст: тасвирҳои гудохтаашон бод ва ошуфтааст.

Дар Ишаъё 41:29 гуфта мешавад, ки тамоми корҳои инсоният ботил ва ҳеҷ чиз нест, ва пайкарҳои гудохтаи онҳо ҷуз бод ва ошуфтагӣ чизе нестанд.

1. Каломи Худо ҳақиқат аст - Ишаъё 41:29 таъкид мекунад, ки корҳо ва бутҳои мо дар муқоиса бо ҳақиқати Каломи Худо ҳеҷ нестанд.

2. Ба Худо таваккал кунед - Ишаъё 41:29 ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд танҳо ба Худо таваккал кунем, зеро аъмоли мо дар баробари қудрати Худо ҳеҷ аст.

1. Хуруҷ 20:3-4 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Ту барои худ ҳайкале насоз, ки ба сурати чизе дар осмон дар боло ё дар замини зериобӣ ё дар обҳои поёнӣ аст.

2. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд. Агар Худованд шаҳрро посбон набошад, посбонон беҳуда посбонӣ мекунанд.

Дар боби 42-и Ишаъё ходими Худованд муаррифӣ мешавад, ки вай ҳамчун баргузидаи Худо барои ба ҷаҳон адолат, адолат ва наҷот таъиншуда тасвир шудааст.

Сархати 1: Боб бо эълон дар бораи бандаи Худованд, ки Худо аз ӯ дастгирӣ мекунад ва аз ӯ лаззат мебарад, оғоз мешавад. Ин банда ҳамчун ҳалим, дилсӯз ва аз Рӯҳ қудрат дода шудааст, ки адолатро дар рӯи замин муқаррар кунад (Ишаъё 42:1-4).).

Сархати 2: Дар идомаи боб рисолати банда барои баровардани адолат ва маърифат ба миллатҳост. Он таъкид мекунад, ки то даме ки адолат пойдор нашавад ва дар соҳилҳо интизори таълимоти ӯ нашаванд, ғулом хаста ва рӯҳафтода нахоҳад шуд (Ишаъё 42:5-9).

Параграфи 3: Боб диққати худро ба мардуми Исроил, ки барои кӯрӣ ва карии рӯҳониашон мазаммат мекунанд, равона мекунад. Сарфи назар аз ҳолати кунунии онҳо, Худо ваъда медиҳад, ки онҳоро роҳнамоӣ мекунад, барқарор мекунад ва дар биёбон роҳ хоҳад дод (Ишаъё 42:16-20).

Параграфи 4: Боб бо даъвати суруди нав ба Худованд, ки Ӯро барои корҳои бузурги Ӯ ва садоқати Ӯ ситоиш мекунад, анҷом медиҳад. Он таъкид мекунад, ки Худо халқи Худро сафед хоҳад кард ва ба бутпарастӣ ва зулми онҳо хотима хоҳад дод (Ишаъё 42:10-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу дуюми Ишаъё ошкор мешавад
бандаи Худованд адолат меовард,
мазаммат ба Исроил, ва садоқати Худо.

Эълони бандаи Худованд; адолат барпо гардид.
Вазифаи хизматгор; маърифати миллатхо.
Ба Исроил сарзаниш кунед; ваъдаи барқарорсозӣ.
Даъват ба суруди нав; садоқати Худо.

Ин боб бандаи Худовандро муаррифӣ мекунад, ки вай ҳамчун баргузидаи аз ҷониби Худо барои овардани адолат, адолат ва наҷот ба ҷаҳон таъиншуда тасвир шудааст. Ба ғулом нарм, дилсӯз ва бо Рӯҳ тавоноӣ хос аст. Дар боб ба рисолати банда барои пойдор сохтани адолат ва маърифат дар миёни миллатҳо таъкид шуда, садоқати бепоёни ӯ ба ин вазифа таъкид шудааст. Он инчунин халқи Исроилро барои кӯрии рӯҳонӣ ва кар будани онҳо мазаммат мекунад, вале онҳоро ба ваъдаи Худо оид ба роҳбарӣ ва барқарор кардани онҳо итминон медиҳад. Ин боб бо даъват ба хондани суруди нави ҳамду сано ба Худованд, таҷлил аз корҳои тавоно ва садоқатмандии Ӯ анҷом меёбад. Он иҷрошавии ваъдаҳои Худо ва сафед шудани халқи Ӯро интизор аст.

Ишаъё 42:1 Инак, бандаи Ман, ки ман ӯро дастгирӣ мекунам; баргузидагонам, ки ҷонам аз онҳо шод мешавад; Рӯҳи Худро бар ӯ андохтам: Ӯ доварӣ ба халқҳо хоҳад овард.

Ин порча дар бораи бандаи Худо сухан меронад, ки вай доварӣ ба халқҳо хоҳад овард.

1. Қудрати бандаи Худо - Омӯзиши нақши бандаи Худо дар баровардани доварӣ ба халқҳо.

2. Вафодории Худо - Тафаккур дар бораи вафодории Худованд дар пуштибонӣ аз бандааш ва хушнудӣ аз ӯ.

1. Ишаъё 49:6 - «Ва гуфт: «Ин кори сабук аст, ки ту бояд бандаи Ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро эҳё кунӣ ва наҷотёфтагони Исроилро барқарор кунӣ; , то ки наҷоти ман то охири замин бошӣ».

2. Румиён 15: 8-12 - "Акнун ман мегӯям, ки Исои Масеҳ хизматгори махтунон барои ростии Худо буд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо тасдиқ кунад: Ва то ки халқҳо Худоро барои марҳамати Ӯ ҳамду сано гӯянд; навишта шудааст: "Ба ин сабаб дар миёни халқҳо туро эътироф хоҳам кард ва исми Туро тараннум хоҳам кард." Ва боз мегӯяд: "Эй халқҳо, бо қавми Ӯ шодӣ кунед. Ва боз мегӯяд, Ишаъё мегӯяд: "Решаи Йисой хоҳад буд, ва Он ки бар халқҳо подшоҳӣ хоҳад кард, халқҳо ба Ӯ таваккал хоҳанд кард".

Ишаъё 42:2 Ӯ гиря нахоҳад кард, ва баланд нахоҳад шуд, ва овози худро дар кӯча шунидан нахоҳад кард.

Ин порча дар бораи бандаи Худо сухан меронад, ки дар кӯчаҳо фарёд намекунад, балки аз қувват ва адолат пур мешавад.

1. Қувваи қувваи ором: Омӯзиши гӯш кардани Худо

2. Қувваи адолат: хидмат ба Худо

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд".

2. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад".

Ишаъё 42:3: Ӯ найи кӯфтаро намешиканад, ва зағири дудкашро хомӯш нахоҳад кард: доварӣ ба ростӣ хоҳад овард.

Худо ҳалим ва меҳрубон аст ва ба ниёзмандон адолат ва ростиро медиҳад.

1. Раҳмат ва адолати Худо: Чӣ гуна мо аз муҳаббати Ӯ баракат дорем

2. Ишаъё 42:3: Табиати ҳалим ва меҳрубони Худо

1. Матто 11:28-30 - Исо моро даъват мекунад, ки барои оромӣ ва осоиштагӣ назди Ӯ биёем.

2. Қӯлассиён 3:12-15 - Мо бояд худро бо ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрӣ пӯшем.

Ишаъё 42:4 Ӯ ноумед нахоҳад шуд ва рӯҳафтода нахоҳад шуд, то даме ки доварӣ дар рӯи замин муқаррар накунад, ва ҷазираҳо мунтазири қонуни Ӯ хоҳанд буд.

Ӯ таслим нахоҳад шуд, то даме ки адолат дар рӯи замин пойдор нашавад ва тамоми халқҳо қонуни Ӯро интизор шаванд.

1: То дар рӯи замин адолат пойдор нашавад, таслим нашавед.

2: Ҳама халқҳо интизори қонуни Худо ҳастанд.

1: Habakkuk 2:14 - Зеро замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

2: Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои ӯ Худованд аст, халқе, ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст!

Ишаъё 42:5 Чунин мегӯяд Худои Худованд, ки осмонро Офарид ва онҳоро дароз кард; он ки заминро паҳн мекунад ва он чи аз он мебарояд; Он ки ба мардум бар он нафас мебахшад ва ба онҳое ки дар он роҳ меравand, рӯҳ медиҳад.

Худои Худованд осмонҳо ва заминро офарид, ба одамоне, ки дар он зиндагӣ мекунанд, нафас ва рӯҳ медиҳад.

1. Худо офаридгор ва нигаҳбони ҳама аст

2. Қудрати Худо дар офариниш ошкор аст

1. Забур 24:1-2 Замин аз ҷониби Худованд ва пуррагии он аст, ҷаҳон ва сокинони он

2. Ҳастӣ 1:1 Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

Ишаъё 42:6 Ман Худованд, туро ба адолат даъват намудаам, ва дасти туро хоҳам гирифт, ва туро нигоҳ хоҳам дод, ва туро ҳамчун аҳди қавм, то нури халқҳо хоҳам дод;

Ин порча аз Ишаъё дар бораи даъвати Худованд ба одил ва нақшаи Ӯ барои нигоҳ доштани онҳо ва аҳди халқ ва нур барои халқҳо сухан меравад.

1. Даъват ба адолат: Зиндагӣ бо мардуми аҳд

2. Дурахши нури Инҷил: расонидани хушхабар ба ҳама одамон

1. Матто 28:18-20 - Супориши бузурги Исо барои расонидани Инҷил ба ҳамаи халқҳо

2. Яъқуб 2:14-26 - Муҳимияти имон ва корҳо ҳамчун далели имони ҳақиқӣ

Ишаъё 42:7 Барои кушодани чашмони кӯр, барои берун овардани маҳбусон аз зиндон ва онҳое ки дар торикӣ нишастаанд, аз зиндон.

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои озод кардани онҳое, ки дар торикӣ ва асирӣ қарор доранд, сухан меронад.

1: Қудрати Худо барои озод кардани мо аз торикӣ

2: Мӯъҷизаи кори наҷотбахши Худо

1: Юҳанно 8:36 - "Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд."

2: Румиён 8:22 - "Зеро ки мо медонем, ки тамоми махлуқот то ҳол дардҳои зоишро якҷоя кашида, оҳу нола мекунад".

Ишаъё 42:8 Ман Худованд ҳастам, исми Ман ҳамин аст; ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод, ва ҳамду санои Худро ба ҳайкалҳои кандакорӣ нахоҳам дод.

Худованд ба ҳеҷ мавҷуде ва бути дигаре ҷалол ва ситоиши худро намедиҳад.

1. Ягонагии Худо: Ҷашни Ҷалоли беҳамтои Худованд

2. Бутпарастии кибр: рад кардани васвасаи нафс

1. Забур 115:4–8

2. Румиён 1:18-25

Ишаъё 42:9 Инак, чизҳои пештара ба амал меоянд, ва чизҳои навро эълон мекунам: пеш аз он ки онҳо пайдо шаванд, Ман дар бораи онҳо ба шумо мегӯям.

Худо чизҳои навро эълон мекунад ва пеш аз ба амал омаданаш аз онҳо ба мо хабар медиҳад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ризқ

2. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Ишаъё 42:10 Барои Худованд суруди нав бихонед, ва ҳамду санои Ӯро аз ақсои замин, эй онҳое ки ба баҳр фуруд меоянд, ва ҳар он чи дар он аст; ҷазираҳо ва сокинони он.

Худовандро аз тамоми гӯшаву канори рӯи замин, аз онҳое ки дар наздикии баҳр зиндагӣ мекунанд ва сокинони он ҳамду сано бояд гӯянд.

1. Худовандро бо суруди нав ҳамду сано хонед

2. Аз ақсои замин Худовандро парастиш кунед

1. Забур 98:1 - "Оҳ, барои Худованд суруди нав бихон! Зеро ки Ӯ корҳои аҷоиб кардааст; Дасти рост ва бозуи муқаддаси Ӯ Ӯро ғалаба карданд".

2. Ваҳй 14:7 - "Бо овози баланд бигӯед: "Аз Худо битарсед ва Ӯро ҳамду сано хонед, зеро ки соати доварии Ӯ фаро расидааст; ва ба Офаридгори осмону замин, баҳр ва чашмаҳои об саҷда кунед".

Ишаъё 42:11 Бигзор биёбон ва шаҳрҳои он овози худро баланд кунанд, деҳоте ки Қедор сокин аст; бигзор сокинони кӯҳистон суруд бихонанд, аз қуллаҳои кӯҳҳо фарьёд зананд.

Сокинони Қедар бояд аз қуллаи кӯҳҳо суруд ва фарьёд зананд.

1. Аз офариниши Худованд шод бошед

2. Қудрати баланд бардоштани овози шумо

1. Забур 98:4-6 - Садои шодӣ ба Худованд, эй тамоми замин: садои баланд кунед, ва шодӣ кунед, ва ҳамду сано хонед.

2. Забур 105:1-3 - Эй Худовандро шукр гӯй; номи уро бихон: кори уро дар байни мардум маълум кун.

Ишаъё 42:12 Бигзор онҳо Худовандро ҳамду сано гӯянд, ва ҳамду санои Ӯро дар ҷазираҳо эълон кунанд.

Ин порча аз Ишаъё одамонро ташвиқ мекунад, ки Худовандро ҳамду сано гӯянд.

1. "Ҷалол додан ба Худованд: даъват ба ибодат"

2. "Таҷлили Худованд бо ҳамду сано: Даъват ба шодӣ"

1. Ваҳй 14:7 - "Бо овози баланд бигӯям: "Аз Худо битарс ва Ӯро ҳамду сано гӯед, зеро соати доварии Ӯ фаро расидааст; ва ба Офаридгори осмон ва замин ва баҳр ва чашмаҳои обҳо».

2. 1 Вақоеънома 16:23-24 - "Эй тамоми рӯи замин, Худовандро бихонед; наҷоти Ӯро ҳар рӯз нишон диҳед. Ҷалоли Ӯро дар байни халқҳо эълон кунед, мӯъҷизаҳои Ӯро дар миёни тамоми мардум".

Ишаъё 42:13 Худованд чун марди тавоно берун хоҳад омад, мисли марди ҷангӣ рашкро барангехт; фарьёд мезанад, ҳа, наъра мекунад; вай бар душманони худ галаба мекунад.

Худованд мисли як марди тавоно аст, ки пур аз қудрат ва қувватест, ки бар зидди душманонаш мубориза мебарад.

1. Қудрати Худо барои ғолибият - Аз Ишаъё 42:13 гирифта, мо метавонем омодагии Худовандро барои ҷанг бар зидди душманони мо ва қудрати Ӯ барои мағлуб кардани онҳо дида метавонем.

2. Қувваи Худованд - Мо метавонем аз он тасаллӣ гирем, ки Худованд як марди тавоно аст ва пур аз қувват ва тавоноӣ барои мағлуб кардани ҳама гуна мухолифате, ки мо дучор мешавем.

1. Ишаъё 42:13 - Худованд ҳамчун марди тавоно берун хоҳад омад, ва ҳасадро мисли марди ҷангӣ барангехт: вай гиря мекунад, ҳа, наъра мекунад; вай бар душманони худ галаба мекунад.

2. Забур 24:8 - Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованд тавоно ва тавоно, Худованд пурқувват дар ҷанг.

Ишаъё 42:14 Ман дер боз ором истодаам; Ман ором будам ва худдорӣ кардам: акнун мисли зани ранҷур гиря мекунам; Ман якбора несту нобуд хоҳам кард.

Худо муддати тӯлонӣ сабр мекард, аммо ҳоло омода аст, ки амал кунад ва доварии Худро нишон диҳад.

1. Худо сабр дорад, аммо сабри Ӯ беохир нест.

2. Оқибатҳои амали мо ҳаст ва Худо нодида нахоҳад монд.

1. Воиз 8:11 - "Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бадӣ омода шудааст".

2. Ишаъё 55:6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст"

Ишаъё 42:15 Ман кӯҳҳо ва теппаҳоро хароб хоҳам кард, ва тамоми гиёҳҳои онҳоро хушк хоҳам кард; ва дарёҳоро ҷазираҳо хоҳам сохт, ва ҳавзҳоро хушк хоҳам кард.

Худо кӯҳҳо ва теппаҳоро ба харобазор табдил медиҳад, ҳама растаниҳоро хушк мекунад ва дарёҳоро ба ҷазираҳо табдил медиҳад ва ҳавзҳоро хушк мекунад.

1. Чӣ тавр Қудрати Худо метавонад мӯъҷизаҳо эҷод кунад

2. Хатари беэътиноӣ ба қудрати Худо

1. Айюб 12:20-25 - Ӯ маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; Ӯ нақшаҳои мардумро бефоида месозад.

21 Хирадмандонро ба макри худ мекашад, Маслиҳати маккор зуд меояд.

22 Рӯзона ба торикӣ дучор мешаванд, Нимрӯз чун шаб даст мекашанд.

2. Ишаъё 40:25-26 - Пас Маро ба кӣ монанд хоҳӣ кард, Ё ба кӣ баробар шавам? мегӯяд муқаддас. 26 Чашмони худро ба боло боло кун, Ва бубин, ки ин чизҳоро кӣ офаридааст, Кӣ лашкари худро аз рӯи шумора берун меоварад; Ҳамаро ба ном мехонад, Ба бузургии қудрати худ ва қудрати худ; Ягон кас намерасад.

Ишаъё 42:16 Ва ман кӯронро бо роҳе хоҳам овард, ки онҳо намедонистанд; Ман онҳоро ба роҳҳое, ки намедонанд, ҳидоят хоҳам кард: торикиро пеши онҳо равшанӣ хоҳам дод, ва каҷро рост хоҳам кард. Ин корҳоро бо онҳо хоҳам кард, ва онҳоро тарк нахоҳам кард.

Худо нобиноёнро ба роҳҳое, ки намедонанд, ҳидоят мекунад ва торикиро ба рӯяшон равшанӣ мебахшад ва каҷро ба дурустӣ хоҳад кард. Ӯ онҳоро тарк намекунад.

1. Дидани ғайб: Дар торикӣ умед пайдо кардан

2. Ваъдаҳои бепоёни Худо: Ҳаргиз тарк нашавед

1. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

2. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод».

Ишаъё 42:17 Онҳое, ки ба ҳайкали кандакор таваккал мекунанд, ба ҳайкалҳои гудохта мегӯянд: "Шумо худоёни мо ҳастед", пас гардонда хоҳанд шуд, хеле хиҷил хоҳанд шуд.

Дар порча муҳокима карда мешавад, ки чӣ тавр онҳое, ки ба бутҳои бардурӯғ эътимод мекунанд, хиҷолат ва хиҷолат хоҳанд дошт.

1: Бутпарастӣ гуноҳ аст - Румиён 1:21-25

2: Худованд Худои мост - Ишаъё 43:10-11

1: Ирмиё 10:3-5

2: Забур 115:3–8

Ишаъё 42:18 Гӯш кунед, эй карҳо! ва эй кӯрон, бубинед, то бубинед.

Ин порча аз Ишаъё дар бораи қудрати дидани ҷисмонӣ ва шунавоӣ дар заминаи имон сухан меронад.

1. Имкониятҳои бепоёни имон: омӯхтани қудрати эҳсосот

2. Дидан ва шунидан аз рӯи замин: ошкор кардани маънои амиқтари Навиштаҳо

1. Эфсӯсиён 1:18 - «Чашмони дилҳои худро мунаввар гардонед, то бидонед, ки чӣ умеде, ки Ӯ шуморо ба он даъват кардааст ва сарвати мероси пурҷалоли Ӯ дар муқаддасон чист».

2. Юҳанно 10:27-28 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд. Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман рабуда наметавонад".

Ишаъё 42:19 Кӣ кӯр аст, ҷуз бандаи Ман? ё кар, ҳамчун фиристодаи ман, ки ман фиристодаам? ки кӯр аст мисли комил, ва кӯр мисли бандаи Худованд?

Бандагони Худованд даъват шудаанд, ки комил бошанд ва ба ҷаҳон кӯр бошанд, аммо онҳо ба ҳар ҳол инсонанд ва ба кӯр ё кар будан ҳассосанд.

1. Нобино ба ҷаҳон: Даъват ба вафо ва покӣ

2. Такомули тоат: хизмат ба Худованд бо куриву карӣ

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати

ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Юҳанно 8:12 - Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт.

Ишаъё 42:20 Чизи бисьёрро мебинӣ, вале ту риоя намекунӣ; гӯшҳоро мекушояд, аммо намешунавад.

Худо бисёр чизҳоро мебинад ва мешунавад, аммо ба онҳо мушоҳида намекунад ва ба онҳо аҳамият намедиҳад.

1. Қудрати беэътиноӣ: Омӯзиши дур кардани чизҳои муҳим

2. Паҳн кардани хушхабар: таваҷҷӯҳи худро ба Каломи Худо нигоҳ доштан

1. Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ ҷоиз аст, ва чӣ сазовори таҳсин аст, агар олиҷаноб бошад, агар чизе сазовори таъриф бошад. , дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

2. Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар рӯи замин.

Ишаъё 42:21: Худованд ба хотири адолаташ писанд аст; вай шариатро баланд мебардорад ва онро шарафманд мегардонад.

Худо мехоҳад, ки мо мувофиқи қонуни одилонаи Ӯ зиндагӣ кунем.

1: Қонуни Худо роҳ ба сӯи адолат аст

2: Худованд меҳрубон аст ва тоатонро гиромӣ медорад

1: Забур 19:7-8 Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад.

2: Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ишаъё 42:22 Аммо ин қавмест ғоратшуда ва ғоратшуда; ҳамаашон дом дар сӯроххо ҳастанд, ва дар зиндонҳо пинҳон шудаанд; онҳо барои сайд ҳастанд, ва ҳеҷ кас наҷот намеёбад; то ғанимат аст, ва ҳеҷ кас намегӯяд: "Барқарор кун".

1: Халқи Худо мазлум ва ба кафорат ниёз дорад.

2: Мо бояд барои онҳое, ки барои худ сухан гуфта наметавонанд, сухан ронем.

1: Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон рафта, худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан.

2: Масалҳо 31:8 - Даҳонатро барои безабон кушо, Ба хотири ҳамаи онҳое ки мурдан таъин шудаанд.

Ишаъё 42:23 Кӣ аз шумо ба ин гӯш медиҳад? ки дар оянда гӯш хоҳад дод ва мешунавад?

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки халқи Худо даъват карда мешавад, ки Ӯро бодиққат гӯш кунанд.

1. "Худо даъват мекунад - бодиққат гӯш кунед"

2. «Ба Каломи Худованд гӯш диҳед»

1. Луқо 8:18 - "Пас, бодиққат фикр кунед, ки чӣ тавр гӯш мекунед."

2. Яъқуб 1:19 - «Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад».

Ишаъё 42:24 Кӣ Яъқубро ба ғанимат дод, ва Исроилро ба ғоратгарон дод? Оё Худованд нест, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардаем? зеро ки бо роҳҳои Ӯ рафтор кардан намехостанд ва ба шариати Ӯ итоат намекарданд.

Худованд халқи Исроилро барои риоя накардани қонунҳои Ӯ ҷазо дод.

1. Худо одил аст: А дар бораи оқибатҳои нофармонӣ

2. Зарурати итоаткорӣ: А дар бораи аҳамияти вафодорӣ ба Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Такрори Шариат 11: 26-28 - Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, итоат кунед, ва лаънат, агар ба амал оваред. ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон, то худоёни дигареро, ки нашинохтаӣ, пайравӣ кун.

Ишаъё 42:25 Бинобар ин бар ӯ хашми ғазаб ва қувваи ҷангро рехт; ва он ӯро сӯзонд, вале ӯ инро ба дил наовард.

Худо хашм ва қуввати ҷанги худро бар касе, ки онро намедонист ё пайхас намекард, водор кардааст.

1. Беэътиноӣ ба даъвати Худо: Чӣ тавр роҳамонро гум кунем

2. Оқибатҳои нодида гирифтани ғазаби Худо

1. Ишаъё 5:24 - Пас, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва шӯъла коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок боло хоҳад рафт, зеро ки онҳо қонуни Худовандро партофтаанд. лашкарҳо карданд ва каломи Подшоҳи Исроилро нафрат карданд.

2. Ишаъё 29:13-14 - Бинобар ин Худованд гуфт: «Чунки ин мардум бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд, ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром мекунанд, вале дили худро аз ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман таълим медиҳад. дастури одамон: Пас, инак, Ман дар миёни ин қавм кори аҷибе хоҳам кард, кори аҷоиб ва мӯъҷизае, зеро ки ҳикмати хирадмандони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад шуд.

Боби 43-и китоби Ишаъё бо мавзӯи садоқати Худо ва нақшаи наҷотдиҳии Ӯ барои халқи худ идома дорад. Он муҳаббат, муҳофизат ва наҷоти Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо изҳороти Худо оғоз мешавад, ки Ӯ халқи худ, Исроилро офарида ва ташаккул додааст. Ӯ ваъда медиҳад, ки бо онҳо хоҳад буд, онҳоро дар обҳои чуқур ва оташ муҳофизат мекунад ва онҳоро фидия медиҳад (Ишаъё 43:1-7).

Сархати 2: Худо ба халқи худ ёдрас мекунад, ки шахсияти беназири Худро ҳамчун Худои ягонаи ҳақиқӣ. Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки корҳои пешинаи наҷоти Ӯро ба ёд оранд ва натарсанд, зеро Ӯ минбаъд низ ба манфиати онҳо кор хоҳад кард (Ишаъё 43:8-13).

Параграфи 3: Худо нақшаи худро барои ба вуҷуд овардани чизи нав эълон мекунад, ки дар биёбон роҳ месозад ва барои халқи баргузидаи Худ дар биёбон об медиҳад. Ӯ мегӯяд, ки гуноҳҳои онҳоро маҳв мекунад ва гуноҳҳои онҳоро дигар ба хотир нахоҳад овард (Ишаъё 43:14-28).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу сеюми Ишаъё ошкор мекунад
Муҳаббат, муҳофизат ва наҷоти Худо,
Худи Ӯ ҳамчун Худои ягонаи ҳақиқӣ,
ваъдаи чизи нав ва бахшиш.

Эъломияи Худо дар бораи муҳаббат ва муҳофизат ба халқи худ.
Ёдрас кардани шахсияти Ӯ ҳамчун Худои ягонаи ҳақиқӣ.
Ваъдаи чизи нав; бахшиш эълон кард.

Дар ин боб садоқати Худо ва нақшаи наҷотбахшии Ӯ барои халқаш таъкид мешавад. Худо ба Исроил муҳаббат ва муҳофизати Худро эълон карда, ваъда медиҳад, ки дар рӯзҳои душвор бо онҳо хоҳад буд ва онҳоро наҷот медиҳад. Ӯ ба халқи худ шахсияти беҳамтои Худро ҳамчун Худои ягонаи ҳақиқӣ хотиррасон мекунад ва онҳоро даъват мекунад, ки амалҳои пешинаи наҷоти Ӯро ба ёд оранд. Худо нақшаи худро барои ба вуҷуд овардани чизи нав эълон мекунад, ки дар биёбон роҳе месозад ва халқи баргузидаи Худро ҳатто дар ҷойҳои хилват таъмин мекунад. Ӯ инчунин ваъдаи омурзишро пешниҳод мекунад ва эълон мекунад, ки гуноҳҳои онҳоро маҳв мекунад ва гуноҳҳои онҳоро дигар ба хотир нахоҳад овард. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи муҳаббати бепоёни Худо, қудрати наҷот додани Ӯ ва вафодории Ӯ ба аҳди худ бо халқаш хизмат мекунад.

Ишаъё 43:1 Аммо алҳол Худованде, ки туро офарид, чунин мегӯяд: эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки туро фидия додаам, туро ба исми ту хондаам; ту аз они ман ҳастӣ.

Худо эълон мекунад, ки Ӯ Яъқуб ва Исроилро офарида ва ба вуҷуд овардааст ва онҳоро водор мекунад, ки натарсед, чунон ки Ӯ фидия дода ва онҳоро ба ном хондааст.

1. Натарс: Худо дар ихтиёр аст

2. Арзиши донистани номи Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Хуруҷ 3:14-15 - "Ва Худо ба Мусо гуфт: "МАН КИ ҲАСТАМ; ва ӯ гуфт: "Ба банӣ-Исроил чунин бигӯй: "Ман Маро назди шумо фиристодаам." Ва Худо боз ба Мусо гуфт: , Ҳамин тавр ба банӣ-Исроил бигӯй: Худованд Худои падарони шумо, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, маро назди шумо фиристод; ин аст номи ман то абад, ва ин аст ёдгории ман барои ҳамаи наслҳо».

Ишаъё 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Ин порча ваъдаи Худоро тасвир мекунад, ки ҳам дар замонҳои душвор ва ҳам душвор бо мо хоҳад буд.

1. Ҳузури бепоёни Худо: итминон ба муҳофизат ва тасаллӣ дар замонҳои душвор

2. Таҷрибаи пешакии Худо: Донистани оромии ҳузури Ӯ дар ҳар вазъият

1. Румиён 8:38-39: «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Ирмиё 29:11: "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед ато кунам".

Ишаъё 43:3 Зеро ки ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам: Мисрро ба ивази фидияи ту, Ҳабашистон ва Себоро барои ту додам.

Худо ягона Худои ҳақиқӣ ва наҷотдиҳандаи Исроил аст. Ӯ Миср ва Эфиопияро ба хотири Исроил қурбон кард.

1. Қудрати муҳаббати Худо: Чӣ гуна Худо барои халқи худ қурбонӣ мекунад

2. Боварӣ ба ризқи Худо: таваккал ба нерӯи Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд; Аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард.

Ишаъё 43:4 Азбаски ту дар назари ман гаронбаҳо будӣ, мӯҳтарам будӣ, ва ман туро дӯст доштам; бинобар ин барои ту одамонро хоҳам дод, ва одамонро барои ҷони ту.

Худо моро чунон дӯст медорад, ки Ӯ омода аст барои мо ҳама чизро диҳад.

1. Муҳаббати Худо дар фидокории Ӯ зоҳир мешавад

2. Табиати бечунучарои муҳаббати Худо

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. , метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Ишаъё 43:5 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард;

Худованд моро итминон медиҳад, ки Ӯ бо мост ва новобаста аз он ки дар куҷо набошем, моро ба бехатарӣ меорад.

1: Ваъдаи тасаллии Худо - Ишаъё 43:5

2: Донистани ҳузури Худо дар замонҳои тарс - Ишаъё 43:5

1: Такрори Шариат 31:6 - "Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарсед ва натарсед, зеро ки Худованд Худои шумост, ки бо шумо меравад; Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

2: Ибриён 13: 5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Пас, мо бо итминон гуфта метавонем, ки Худованд аст. ёвари ман; наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Ишаъё 43:6 Ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, ақиб нашавед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред;

Худо ба шимолу ҷануб амр мекунад, ки писарону духтарони худро аз тамоми гӯшаву канори замин биёранд.

1. Қувваи ваҳдат: Даъват барои ҳама миллатҳо барои муттаҳид шудан дар зери Худо

2. Худо ба халқи худ даъват мекунад: риояи дастурҳои Худо, новобаста аз он ки арзиш

1. Эфсӯсиён 2:14-17 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон кард

2. Румиён 15:7 - Пас, якдигарро пазирой кунед, чунон ки Масеҳ шуморо пазирой кардааст, барои ҷалоли Худо.

Ишаъё 43:7 Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; бале, ман ӯро офаридаам.

Худо моро офаридааст, то номи Ӯро ҷалол диҳем.

1: Шодии донистани он ки мо барои ҷалоли Худо офарида шудаем

2: Дар қабули ҳадафи мо барои ҷалол додани Худо рафтор кардан

1: Эфсӯсиён 2:10 Зеро ки мо офаридаи Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудааст, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем.

2: Забур 139:13-16 Зеро ки бандҳои маро соҳиб шудай; маро дар батни модарам пӯшонидӣ. Туро ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва нафси ман дуруст медонад. Моли ман аз ту пӯшида набуд, он гоҳ ки дар ниҳон офарида шудам ва дар қаъри замин ба таври аҷиб кор карда шудаам. Чашмони ту ҷавҳари маро дид, вале нокомил буд; ва дар китоби ту ҳамаи узвҳои ман навишта шудаанд, ки пайваста ба вуҷуд омадаанд, дар ҳоле ки ҳеҷ кадоме аз онҳо вуҷуд надошт.

Ишаъё 43:8 Кӯронро, ки чашм доранд, ва каронро, ки гӯш доранд, биёваред.

Худованд нобиноён ва каронро даъват мекунад, ки чашму гӯши худро кушоянд ва Ӯро бишносанд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дилҳо ва ақли худро ба сӯи Ӯ кушоем, то мо муҳаббат ва роҳнамоии Ӯро бубинем ва бишнавем.

2: Мо даъват шудаем, ки ба Худо таваккал кунем ва ба Худо таваккал кунем, то чашму гӯши худро ба мӯъҷизаҳое, ки Ӯ дар ихтиёр дорад, кушоем.

1: Ишаъё 43:8 - "Кӯронро, ки чашм доранд ва каронро, ки гӯш доранд, ба вуҷуд ored".

2: Яъқуб 1:22 - Аммо худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед.

Ишаъё 43:9 Бигзор тамоми халқҳо ҷамъ шаванд, ва қавмҳо ҷамъ шаванд: кист, ки аз байни онҳо инро эълон карда, чизҳои пештараро ба мо нишон дода метавонад? Бигзор шоҳидони худро биёваранд, то сафед шаванд; ё бишнаванд ва гӯянд: "Ин рост аст".

Худо ҳамаи халқҳоро даъват мекунад, ки исбот кунанд, ки Ӯ вуҷуд надорад ва дар гузашта корҳои бузург накардааст.

1. Паҳн кардани хушхабар дар бораи муҳаббати бепоёни Худо

2. Мушкилот барои имон овардан ба ваъдаҳои Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

Isaiah 43:10: «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то ки Маро донед ва имон оваред ва бифаҳмед, ки Ман Ӯ

ҳастам; пеш аз ман Худое вуҷуд надошт, ва баъд аз ман низ вуҷуд нахоҳад дошт. .

Худованд Худои ягона аст ва бандагонашро баргузидааст, то бар мавҷудияти Ӯ шаҳодат диҳанд ва номи Ӯро ба забон оваранд.

1. "Қудрати шоҳидӣ: ошкор кардани мавҷудияти Худо ба ҷаҳониён"

2. "Интихоби Худованд: Фаҳмидани нақши мо дар нақшаи бузурги Худо"

1. Такрори Шариат 6:4-7 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд: онҳоро ба фарзандони худ боғайрат омӯз, ва дар бораи онҳо сухан гӯй, вақте ки дар хонаи худ нишинӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ. .

2. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Ишаъё 43:11 Ман, худи ман ҳам Худованд ҳастам; ва дар канори ман ҳеҷ наҷотдиҳандае нест.

Худо ягона наҷотдиҳанда аст ва дигар нест.

1. Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва ба одамон ё чизҳои дигар бовар накунем.

2. Ҳеҷ кас ҷуз Худо наҷот дода наметавонад.

1. Ишаъё 45:21-22 - "Ҷуз Ман Худои дигаре нест, Худои одил ва Наҷотдиҳанда; ғайр аз Ман ҳеҷ кас нест. Ба ман рӯй гардон ва наҷот ёбӣ, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест».

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Ишаъё 43:12 Ман эълон кардам, ва наҷот додам ва нишон додам, ки дар миёни шумо худои бегона набуд; бинобар ин шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд, ки Ман Худо ҳастам.

Ин порча дар бораи садоқати Худо ва ҳифзи халқи Ӯ сухан меронад.

1. Худо бовафо аст: Дар ҳар фасл ба Худованд таваккал кардан

2. Ҳимояи Худо: таваккал ба Парвардигор новобаста аз он

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 28:7 - Худованд қувват ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал кард, ва ман ёрӣ додам; ва бо суруди худ ӯро ситоиш хоҳам кард.

Ишаъё 43:13 Бале, Ман пеш аз он ки рӯзе вуҷуд дошт, Ӯ ҳастам; ва касе нест, ки аз дасти Ман раҳоӣ диҳад: Ман кор хоҳам кард, ва кӣ иҷозат медиҳад?

Худо ягонаест, ки моро наҷот дода метавонад ва ҳеҷ кас наметавонад ӯро аз иҷрои он чизе ки мехоҳад, боздорад.

1. Таваккул ба Худо: таваккал ба тавоноии наҷоти Ӯ.

2. Фаҳмидани ҳукмронии Худо: Донистани он ки Ӯ дар ихтиёр аст.

1. Ишаъё 46:9-11 - Чизҳои пештараро ба ёд оред: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест.

2. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

Ишаъё 43:14 Худованд, фидиядиҳандаи шумо, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд: Ба хотири ту ба Бобил фиристодам, ва ҳамаи ашрофиёнашон ва калдониёнро, ки фарьёдашон дар киштиҳост, фуровардам.

Худованд, ки раҳокунандаи Исроил аст, ба Бобил фиристода, бузургони он ва калдониёнро, ки дар киштиҳо шунида мешаванд, фуровард.

1. Худо Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳандаи мост

2. Худо ҳатто дар замонҳои душвор Ҳоким аст

1. Ишаъё 43:14

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?

Ишаъё 43:15 Ман Худованд, Қуддуси ту, Офаридгори Исроил, Подшоҳи ту ҳастам.

Худованд Қуддус ва Офаридгори Исроил аст ва Подшоҳ аст.

1. Тасдиқи ӯҳдадории мо ба Худо ҳамчун Подшоҳи мо

2. Дар хотир доштани аҳди худ бо Худованд ҳамчун муқаддаси мо

1. Матто 4:17 - Аз он вақт Исо ба мавъиза оғоз карда, гуфт: «Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик аст».

2. 2 Қӯринтиён 6:16 - Маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки мо маъбади Худои Ҳай ҳастем; чунон ки Худо гуфтааст: Ман дар миёни онҳо маскани худ хоҳам сохт ва дар миёни онҳо рафтор хоҳам кард, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Ишаъё 43:16 Чунин мегӯяд Худованд, ки роҳе дар баҳр ва роҳе дар обҳои пурқувват месозад;

Худованд дар лаҳзаҳои душвор роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ мекунад.

1. "Худо дар замонҳои душвор роҳе медиҳад"

2. "Роҳҳои Худо аз баҳр"

1. Масалҳо 3:5-6 (Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард.)

2. Забур 23:4 (Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд.)

Ишаъё 43:17 Ки ароба ва асп, лашкар ва қудратро ба вуҷуд меорад; якҷо хоҳанд хобид, бархоста нахоҳанд шуд: онҳо несту нобуд шудаанд, ҳамчун кашолакунанда хомӯш шудаанд.

Ин порча дар бораи харобӣ ва беқувватии артишҳо аст.

1. Худои якто тавоно ва тавоност ва тамоми қувват ва тавоноии мо аз Ӯст.

2. Мо набояд ба қувваи худ такя кунем, балки ҳангоми дучори мушкилӣ ба Худо рӯй оварем.

1. 2 Вақоеънома 20:15 - Аз ин лашкари азим натарсед ва рӯҳафтода нашавед. Зеро ки ҷанг аз они шумо нест, балки аз они Худост.

2. Забур 33:16-17 - Ҳеҷ подшоҳро лашкари бузурги ӯ наҷот намедиҳад; одами тавоно бо қувваи бузурги худ наҷот намеёбад. Асп умеди пуч ба галаба аст; ва бо қудрати бузурги худ наҷот дода наметавонад.

Ишаъё 43:18 Ба ёд наоваред чизҳои пештараро, ва чизҳои пешинро ба назар нагиред.

Худо ба мо мегӯяд, ки на ба гузашта, балки ба оянда нигоҳ кунем.

1. Гузаштан аз гузашта: Оғози ояндаи нав

2. Зиндагӣ дар лаҳза: Фаромӯш кардани он чи дар паси он аст

1. Филиппиён 3:13-14 - "Он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, саъй намуда, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ қадам мезанам."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ишаъё 43:19 Инак, Ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

Ин порча қобилияти Худоро барои иҷрои кори нав ва ғайричашмдошт таъкид мекунад.

1: Қудрати нав - Чӣ тавр Худо метавонад роҳе созад, ки мо ҳеҷ чизро намебинем

2: Тасаллии нав - Чӣ тавр Худо дар муборизаҳои мо умед ва таъминот меорад

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2:2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.

Ишаъё 43:20 Ҳайвони ваҳшии саҳро маро, аждаҳо ва бумҳоро эҳтиром хоҳад кард, зеро ки Ман дар биёбон об медиҳам, ва дар биёбон наҳрҳо медиҳам, то ба қавми Худ, ки баргузидаам, об диҳам.

Худованд барои баргузидагони худ ҳатто дар бесамартарин ҷойҳо обу рӯзӣ медиҳад.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

2. Таъмини Худованд барои халқаш

1.Забур 23:1-3 "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад, рӯҳи маро барқарор мекунад".

2. Матто 6:33 «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

Ишаъё 43:21 Ман ин халқро барои худ ба вуҷуд овардаам; онҳо ситоиши Маро баён хоҳанд кард.

Худо барои худ қавме офарид, то Ӯро ҷалол ва ҳамду сано ованд.

1. Зиндагӣ барои ҷалоли Худо - Омӯзиши он ки мардум будан аз ҷониби Худо бо мақсади ҷалол додани Ӯ чӣ маъно дорад.

2. Фаҳмидани мақсади мо дар зиндагӣ - Истифодаи Ишаъё 43:21 барои фаҳмидани аҳамияти халқ будан, ки Худо барои ҷалоли Ӯ офаридааст.

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Аъмол 17:26-27 - Ва Ӯ аз як одам ҳар халқи башариятро дар тамоми рӯи замин офарид, ки даврaҳои ҷудошуда ва ҳудуди макони зисти худро муайян кунад, то онҳо Худоро ҷӯянд ва шояд эҳсос кунанд ба сӯи ӯ роҳ ёфта, ӯро пайдо кунанд. Бо вуҷуди ин, ӯ воқеан аз ҳар яки мо дур нест.

Ишаъё 43:22 Аммо ту маро даъват накардай, эй Яъқуб; лекин ту аз ман хаста шудай, эй Исроил.

Худо аз он ноумед шуд, ки Исроил ӯро ба дуо даъват накардааст, балки ба ҷои ӯ аз ӯ хаста шудааст.

1. Худоро ба таври оддӣ қабул накунед - Дарси Ишаъё 43:22

2. Аҳамияти дуо - Онро мисли Исроил дар Ишаъё 43:22 беэътино накунед

1. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шаванд".

Ишаъё 43:23 Ту чорвои майдаи қурбониҳои сӯхтании худро ба ман наовардай; ва маро бо қурбониҳои худ эҳтиром накардай. Ман туро бо қурбонӣ хизмат кардан водор накардаам ва туро бо бухур хаста накардаам.

Худо аз халқи худ қурбонӣ ва қурбонӣ талаб намекард, зеро намехост, ки онҳоро хаста кунад ва онҳоро ба хидмат расонад.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст - Ӯ аз мо ба чизе ниёз надорад

2. Қудрати хизмат кардан ба Худо аз таҳти дил

1. Юҳанно 4:23 - "Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ сақда хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин одамонро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд".

2. Румиён 12:1 - «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хизмати оқилонаи шумост».

Ишаъё 43:24 Ту ба ман асои ширин нахаридай ва аз чарбуи қурбониҳои худ маро пур накардай; балки маро бо гуноҳҳои худ хизмат кардан водор сохтай, аз гуноҳҳои худ маро хаста кардай.

Худо аз ҳадияҳои қавми худ норозӣ аст, зеро онҳо бо пул ба ӯ асои ширин нахаридаанд ва ӯро аз чарбуи қурбониҳои худ сер накардаанд. Баръакс, онҳо ӯро бо гуноҳҳои худ хизмат карда, бо гуноҳҳои худ хаста карданд.

1. Арзиши гуноҳи тавбанашаванда

2. Қудрати омурзиши Худо

1. Румиён 3:23-24 - «Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед карда шуданд».

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

Ишаъё 43:25 Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам пок месозам ва гуноҳҳои туро ба ёд намеоварам.

Худо ваъда медиҳад, ки гуноҳҳои моро мебахшад ва онҳоро фаромӯш мекунад.

1. Бахши бечунучарои Худо

2. Қувваи тавба

1. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2. Ибриён 8:12 - Зеро ки Ман ба ноадолатии онҳо раҳм хоҳам кард, ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

Ишаъё 43:26 Маро ба ёд овар: биёед бо ҳам муҷозот кунем; эълон кун, то ки сафед шавӣ.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба ҳузури Худо дар дуо биёем ва омодаем, ки даъвои худро баён кунем ва сафед кунем.

1. "Қувваи дуо: Ҷустуҷӯи асос"

2. «Ёд ба вафодории Худо: талаби омурзиш».

1. Яъқуб 5:16 - "Гуноҳҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои таъсирбахш ва гарми одами одил фоидаи зиёд дорад".

2. Забур 51:1-2 - "Эй Худо, ба ман марҳамат кун, ба ҳасби марҳамати худ; ба ҳасби марҳамати фаровони Худ, гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз шароратам пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун. ."

Ишаъё 43:27 Падари нахустини ту гуноҳ кард, ва муаллимони ту бар зидди ман таҷовуз карданд.

Ин порча таъкид мекунад, ки гуноҳ ба наслҳо мегузарад.

1: Муҳаббати Худо аз гуноҳи мо бузургтар аст. Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Мо ҳеҷ гоҳ аз файзи Худо дур нестем. Ишаъё 1:18 Акнун биёед, масъаларо ҳал кунем, мегӯяд Худованд. Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

1: Забур 51:5 Албатта, ман дар таваллуд гунаҳкор будам, аз лаҳзаи ҳомила будани модарам гунаҳкор будам.

2: Румиён 3:23 Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Ишаъё 43:28 Бинобар ин ман сарварони маъбадро палид кардам, ва Яъқубро ба лаънат ва Исроилро ба маломат супурдам.

Худо Яъқуб ва Исроилро лаънат кард, зеро онҳо бар зидди Ӯ исён карданд.

1. Хатарҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз намунаи Яъқуб ва Исроил

2. Муҳаббати бепоёни Худо бо вуҷуди исёни мо

1. Такрори Шариат 28:15-68 Огоҳӣ дар бораи оқибатҳои беитоатӣ

2. Ирмиё 31:3 Муҳаббати беандозаи Худо ба халқи худ.

Дар боби 44-уми китоби Ишаъё ба аҳмақии бутпарастӣ ва ягонагии Худо ҳамчун Офаридгор ва Нигоҳубини ҳама чиз тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасдиқи Худо дар бораи халқи баргузидаи худ, Исроил ва ваъдаи Ӯ оид ба рехт, ки Рӯҳи Худро бар онҳо рехт. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз бутҳои бардурӯғ натарсанд ва ба васваса нашаванд (Ишаъё 44:1-5).

Сархати 2: Худо ягонагии худро ҳамчун Офаридгор ва нигаҳбони ҳама чиз эълон мекунад. Ӯ Худро бо бутҳо муқоиса карда, нотавон будани онҳо аз ӯҳдаи коре ва вобастагии онҳоро аз ҳунари инсонӣ таъкид мекунад (Ишаъё 44:6-20).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи Худо дар бораи барқарор ва баракат додани халқи худ анҷом меёбад. Ӯ онҳоро ба омурзиши Худ ва фаровонии баракатҳое, ки онҳо ба даст хоҳанд овард, боварӣ мебахшад ва мақоми онҳоро ҳамчун баргузидаи Ӯ таъкид мекунад (Ишаъё 44:21-28).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу чоруми китоби Ишаъё ошкор мешавад
Тасдиқи Худо ба халқи баргузидаи худ,
беақлӣ аз бутпарастӣ ва ваъдаи Ӯ барои баракат.

Тасдиқи Худо ба халқи баргузидаи худ; Рӯҳи Ӯро мерезад.
Эъломияи ягонагии Худо; бо бутҳо муқоиса кунед.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва баракат ба халқи худ.

Ин боб тасдиқи Худоро дар бораи халқи баргузидаи худ, Исроил таъкид мекунад. Ӯ ваъда медиҳад, ки Рӯҳи Худро бар онҳо мерезад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз бутҳои козиб натарсанд ва ба васваса наафтанд. Худованд ягонагии худро ҳамчун Офаридгор ва нигаҳбони ҳама чиз эълон карда, худро бо бутҳое, ки нотавон ва вобаста ба ҳунари инсонӣ ҳастанд, муқобил мегузорад. Вай бефоида будани бутпарастиро таъкид мекунад. Ин боб бо ваъдаи Худо дар бораи баргардонидан ва баракат додани халқи Худ, итминон медиҳад, ки онҳоро ба омурзиши Ӯ ва фаровонии баракатҳое, ки онҳо ба даст хоҳанд овард, анҷом медиҳад. Он мақоми махсуси онҳоро ҳамчун баргузидаи Ӯ бори дигар тасдиқ мекунад ва ба онҳо садоқат ва муҳаббати Ӯро хотиррасон мекунад.

Ишаъё 44:1 Аммо акнун бишнав, эй бандаи ман Яъқуб! ва Исроил, ки ман онҳоро баргузидаам:

Ин порча ба интихоби Яъқуб ва Исроил аз ҷониби Худованд таъкид мекунад.

1: Худованд моро интихоб кардааст.

2: Интихоби Худо барои мо имтиёз аст.

Ишаъё 44:1 - Аммо акнун бишнав, эй бандаи ман Яъқуб! ва Исроил, ки Ӯро баргузидаам; Эфсӯсиён 1:4 - чунон ки Ӯ моро пеш аз бунёди ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки мо дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем.

Ишаъё 44:2 Чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид ва аз батни ту шакл дод, ки ба ту ёрӣ диҳад; Натарс, эй Яъқуб, бандаи ман; ва ту, эй Есурун, ки Ӯро баргузидаам.

Худо Яъқуб ва Исорунро итминон медиҳад, ки ба онҳо кӯмак хоҳад кард ва онҳо набояд тарсиданд.

1. Ғамхории пурмуҳаббати Худо - итминон додани халқи Ӯ ба кӯмакаш

2. Натарс - ваъдаҳои муҳофизати Худо

1. Румиён 8:28-29 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ишаъё 44:3 Зеро ки Ман бар ташна об мерезам, ва бар замини хушк сел хоҳам рехт: Рӯҳи Худро бар насли ту, ва баракати Худро бар насли Ту хоҳам рехт.

Худо ваъда медиҳад, ки об, обхезӣ, Рӯҳ ва баракаташро ба рӯи ташна ва хушк мерезад.

1. Ваъдаҳои Худо, Ишаъё 44:3

2. Қудрати баракати Худо, Ишаъё 44:3

1. Забур 63:1 - «Худоё, Ту Худои ман ҳастӣ; барвақт Туро меҷӯям: ҷонам ташнаи Ту аст, ҷисми ман дар замини хушку ташна, ки об нест, орзуи Ту аст».

2. Юҳанно 7:37-39 - "Дар рӯзи охир, он рӯзи бузурги ид, Исо истода, фарьёд зада, гуфт: "Касе ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мисли Навиштаҳо гуфта шудааст, ки аз шиками ӯ дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд.(Аммо инро дар бораи Рӯҳ, ки имондорон ба Ӯ бояд қабул кунанд, гуфт, зеро ки Рӯҳулқудс ҳанӯз дода нашудааст, зеро ки Исо ҳанӯз ҷалол наёфта буд. .)"

Ишаъё 44:4 Ва онҳо мисли даруни алаф, мисли бед дар канори ҷӯйборҳо мерӯянд.

Ишаъё пешгӯӣ мекунад, ки халқи Худо мисли алаф ва бед дар назди манбаи об мерӯянд ва мешукуфанд.

1. Шукуфоӣ дар иродаи Худо: Дар ваъдаҳои Ӯ қувват ва тавоноӣ пайдо кардан

2. Қудрати ризқи Худо: нашъунамо чун дарахт дар канори об

1. Забур 23:2 - "Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонд, ва маро дар канори обҳои ором мебарад".

2. Ирмиё 17: 7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад".

Ишаъё 44:5 Касе гӯяд: "Ман аз они Худованд ҳастам"; ва дигаре худро ба исми Яъқуб хоҳад хонд; ва дигаре бо дасти худ ба Худованд обуна хоҳад шуд, ва худро ба исми Исроил ном хоҳад гузошт.

Одамон метавонанд садоқати худро ба Худованд эълон кунанд, хоҳ бо эълони имони худ, хоҳ бо дасташон обуна ва бо истифода аз номи Яъқуб ё Исроил.

1. Қувваи Эъломия: Чӣ тавр имони худро маълум кардан мумкин аст

2. Ҳувият ва мансубият: Фаҳмидани маънои исмҳои Худо

1. Румиён 10: 9-10: "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. имон оваред ва сафед шавед, ва маҳз бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Ҳастӣ 32:22-28: "Ҳамон шаб ӯ бархоста, ду зани худ, ду каниз ва ёздаҳ писари худро гирифта, аз дарёи Яббӯқ убур кард. Пас аз он ки онҳоро ба он наҳр фиристод, ӯ фиристод. Ва Яъқуб танҳо монд ва марде то субҳ бо ӯ мубориза бурд ва он мард дид, ки наметавонад ӯро мағлуб кунад, ба сурохии паҳлӯи Яъқуб ламс кард, ки ҳангоми мубориза бо он мард паҳлӯяш канда шуд. Он мард гуфт: «Иҷозат деҳ, зеро субҳ аст!» Аммо Яъқуб ҷавоб дод: «Туро намегузорам, то маро баракат надиҳӣ». Номи ту дигар Яъқуб не, балки Исроил хоҳад буд, зеро ки ту бо Худо ва бо одамон мубориза бурдай ва ғолиб омадай.

Ишаъё 44:6 Чунин мегӯяд Худованд Подшоҳи Исроил, ва раҳокунандаи Ӯ Худованди лашкарҳо; Ман аввалинам ва охиринам; ва ҷуз ман Худое нест.

Худо эълон мекунад, ки Ӯ Худои ягона ва аввалину охирин аст.

1. Худо Алфа ва Омега аст

2. Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ Худои ягона аст

1. Юҳанно 1:1-3 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

2. Такрори Шариат 6:4 Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо як Худованд аст.

Ишаъё 44:7 Ва кӣ, чунон ки Ман даъват карда, эълон карда, онро барои ман ба тартиб оварад, зеро ки Ман қавми қадимро таъин кардаам? ва он чи меояд ва хоҳад омад, ба онҳо нишон диҳанд.

Худо мепурсад, ки кӣ метавонад ба мисли Ӯ занг занад ва ояндаро зикр кунад.

1. Ҳукмронии Худо дар донистани оянда

2. Қудрат ва дониши Худо дар донистани он чӣ меояд

1. Матто 6:8 - "Бинобар ин, ба онҳо монанд нашавед, зеро Падари шумо медонад, ки шумо пеш аз он ки аз Ӯ бипурсед, ба чӣ ниёз доред".

2. Румиён 11:33 - "Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! То чӣ андоза доварӣ ва роҳҳои Ӯ беақл аст!"

Ишаъё 44:8 Натарсед ва натарсед: магар аз он вақт ба шумо нагуфтаам ва баён накардаам? шумо шоҳидони Ман ҳастед. Оё дар канори ман Худое ҳаст? Оре, Худое нест; Ман ҳеҷ чизро намедонам.

Худо ба халқи худ итминон медиҳад, ки натарсанд ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки қаблан мавҷудияти худро эълон карда буд ва Ӯ Худои ягона аст.

1. Итминони Худо: Донистани он ки мо танҳо нестем

2. Бузургии Худо: Дар байни мардум бархурдор будан

1. Юҳанно 14:27 - осоиштагии худро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд.

Ишаъё 44:9 Онҳое ки ҳайкали кандакорӣ мекунанд, ҳама ботиланд; ва неъматҳои онҳо нафъ надиҳад; Ва шоҳидони худашон ҳастанд. намебинанд ва намедонанд. то ки шарманда шаванд.

Ҳама кӯшишҳо барои сохтани бут бефоидаанд, зеро онҳо ҳеҷ фоидае намедиҳанд ва танҳо шармандагӣ хоҳанд овард.

1. Мо набояд ба васвасаи бутпарастӣ дода шавем ва ба ҷои ин кӯшиш кунем, ки вақт ва қувваи худро барои Худованд сарф кунем.

2. Худованд ягона манбаи қаноатмандии ҳақиқӣ ва доимист.

1. Румиён 1:22-23 - Онҳо даъво карда, ки доно ҳастанд, беақл шуданд ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон ва ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд.

2. Забур 115:4-8 - Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд. Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, вале бӯй накунад. Онҳо даст доранд, аммо эҳсос намекунанд; пойҳо, вале роҳ нараванд; ва дар гулӯяшон садое намебаранд. Онҳое, ки онҳоро месозанд, монанди онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

Ишаъё 44:10 Кӣ худоеро ба вуҷуд овардааст, ё ҳайкаеро, ки бефоида аст, гудохтааст?

Ишаъё-пайғамбар мепурсад, ки чаро касе худо ё бутеро месозад, ки фоидае надорад.

1. «Аҳмақии бутпарастӣ»

2. "Ваъдаи холии худоёни козиб"

1. Аъмол 17:29 - «Азбаски мо насли Худо ҳастем, набояд фикр кунем, ки Худой ба тилло, нуқра ё санге монанд аст, ки аз рӯи ҳунар ва ҳунари инсон канда шудааст».

2. Ирмиё 10:14 - "Ҳар кас дар дониши худ бераҳм аст: ҳар асосгузор аз ҳайкали кандакорӣ дар ҳайрат аст: зеро пайкари гудохтаи ӯ дурӯғ аст, ва дар онҳо нафас нест".

Ишаъё 44:11 Инак, ҳамаи ҳамкорони ӯ хиҷил хоҳанд шуд; ва коргарон, ки онҳо аз одаманд; бигзор ҳама ҷамъ шаванд, бархезанд; вале онҳо метарсанд ва якҷоя хиҷил хоҳанд шуд.

Кормандони Худо аз истодан дар ҳузури Ӯ шарм мекунанд ва аз доварии Ӯ метарсанд.

1. Қабули фазлу раҳмати Худо дар ҳаёти мо

2. Ғалаба кардани шарму тарс дар назди Худо

1. Румиён 8:1-2: "Бинобар ин, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт мебахшад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст."

2. Забур 33:4: «Ман Худовандро ҷӯям, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз тамоми тарсу ҳаросам раҳоӣ дод».

Ишаъё 44:12 Омӯзгар бо ангур ҳам дар ангишт кор мекунад, ва онро бо болғаҳо месозад, ва бо қувваи бозуҳои худ кор мекунад: Оре, гурусна аст, ва қувваташ суст аст; об наменӯшад ва суст мешавад. .

Омӯзгар сахт ва бо ҷидду ҷаҳд бо тоғу гурз ва қувваи худ кор мекунад, аммо аз гуруснагӣ ва нерӯи худ кам мешавад.

1. Қуввати Имон: Ба даст овардани қувват аз Худо дар замонҳои сахт

2. Хаста, вале хаста нест: бо сабру тоқат тоб овардан ба муборизаҳои зиндагӣ

1. Забур 121:1-2 "Чашмамро ба теппаҳо боло мекунам - кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офаридгори осмонҳо ва замин аст".

2. Матто 11: 28-30 "Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои худ оромӣ ёбед, зеро юғи ман сабук аст ва бори ман сабук аст».

Ишаъё 44:13 Дуредгар ҳукмронии худро дароз мекунад; онро бо хат мефурӯшад; онро бо тайёраҳо васл мекунад ва бо қутбнамо мефурӯшад ва ба сурати одам мувофиқи зебоии одам месозад; ки он дар хона монад.

Дар порча дар бораи дуредгаре сухан меравад, ки асбобҳои худро барои сохтани чизи зебо истифода мебаранд.

1: Мо метавонем тӯҳфаҳо ва истеъдодҳои худро барои эҷод кардани чизи зебо истифода барем.

2: Мо бояд малакаҳои худро барои ҷалоли Худо бо зебоӣ истифода барем.

1: Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат, ғазаб, хашм ва ғазаб, фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ."

2: Қӯлассиён 3:17 - "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед."

Ишаъё 44:14 Ӯ барояш арзҳоро мебурад, ва сарв ва дубро мегирад, ки онҳоро дар миёни дарахтони ҷангал барои худ мустаҳкам мекунад; хокистар мешинонад, ва борон онро ғизо медиҳад.

Худо тавоност ва метавонад дарахтони пурқувватро аз ҷангал бигирад ва онҳоро барои мақсадҳои худ истифода барад, онҳоро шинонад ва барои ғизо додани онҳо борон диҳад.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Ӯ метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Боварӣ ба ризқу ғамхории Худо

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Забур 29:10 - "Худованд бар тахти тӯфон нишастааст; Худованд то абад ҳамчун Подшоҳ нишастааст".

Ишаъё 44:15 Он гоҳ барои одам сӯхтан хоҳад буд, зеро ки аз он гирифта, худро гарм хоҳад кард; Оре, онро меафрӯзад ва нон мепазад; Оре, Ӯ худое месозад ва ба он парастиш мекунад; онро ҳайкали кандакорӣ месозад ва ба он меафтад.

Тамоюли инсон ба офаридани худоёни бардурӯғ ва парастиши онҳо.

1. Чӣ тавр бояд худоёни козибро эътироф кунем ва бутпарастиро рад кунем (Ишаъё 44:15)

2. Хатари сохтани бутҳо барои худ (Ишаъё 44:15)

1. Хуруҷ 20:3-5 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. Забур 115:4-8 Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд.

Ишаъё 44:16 Як қисми онро дар оташ месӯзонад; бо як қисми он гӯшт мехӯрад; бирён мекунаду сер мешавад: Оре, гарм мешавад ва мегӯяд: «Аҳ, гармам, оташро дидам».

Худо як қисми ҳезумро барои сохтани оташ истифода мебарад, ки онро барои пухтан ва гарм нигоҳ медорад.

1. Тасаллияти ҳузури Худо

2. Таъмини қудрати Худо

1. Матто 6:25-27 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи ҷисми худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм бештар аст. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки онҳо намекоранд, дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

2. Забур 121:1-2 - "Чашмамро ба теппаҳо боло мекунам, кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офаридгори осмонҳо ва замин аст".

Ишаъё 44:17 Ва аз бақияи он худо, ҳайкали худро месозад: ба он афтода, ба он саҷда мекунад ва ба он дуо мекунад ва мегӯяд: "Маро раҳоӣ деҳ"; зеро ки ту худои ман ҳастӣ.

Мардум як қисми чизеро гирифта, онро худо месозанд ва ба он саҷда мекунанд ва ба он дуо мекунанд ва аз он наҷот мепурсанд, зеро онро худои худ медонанд.

1. Аз бутҳои ботил ҳазар кунед: Чаро мо бояд чизҳои ин ҷаҳонро рад кунем

2. Қувваи имон: Чаро мо бояд ба Худованд таваккал кунем

1. Такрори Шариат 4:15-19 - Хатари сохтани бутҳо

2. Забур 61:1-2 - Барои наҷот ба Худованд таваккал кардан

Ишаъё 44:18 Онҳо надонистанд ва нафаҳмиданд; зеро ки Ӯ чашмони онҳоро бастааст, ки онҳо намебинанд; ва дилҳояшон, ки намефаҳманд.

Халқи Худо аксар вақт аз сабаби нодонӣ ва бефаҳмии худ ба ҳақиқат кӯр мешаванд.

1. «Даъват барои кушодани чашму дилҳои мо ба ҳақиқати Худо»

2. «Хатари нобиноии нодонӣ».

1. Масалҳо 29:18, "Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум нобуд мешаванд"

2. Матто 6:22-23, "Чашм чароғи бадан аст. Агар чашмони шумо солим бошад, тамоми баданатон пур аз нур хоҳад буд. Аммо агар чашмони шумо носолим бошад, тамоми баданатон пур аз торикӣ хоҳад буд. "

Ишаъё 44:19 Ва ҳеҷ кас дар дили худ андеша намекунад, ва на дониш ва на фаҳм аст, ки бигӯяд: "Қисми онро дар оташ сӯзондам"; Оре, бар ангишташ низ нон пухтаам; Ман гӯшт бирён карда, онро хӯрдам; ва оё боқимондаи онро палид гардонам? Оё ман ба дарахти дарахт меафтам?

Худо одамонро сарзаниш мекунад, ки оқибати аъмоли худро намефаҳманд ва мепурсанд, ки чаро онҳо кореро анҷом медиҳанд, ки кори зишт ҳисобида мешавад.

1. Хатарҳои бепарвоӣ: Чаро фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо муҳим аст?

2. Қувваи фаҳмиш: Чӣ гуна зиштро эътироф кардан мумкин аст

1. Масалҳо 29:18 - "Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум ҳалок мешаванд; аммо касе ки шариатро риоя мекунад, хушбахт аст".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Ишаъё 44:20 Ӯ хокистарро мехӯрад: дили фиребхӯрда ӯро аз худ дур кардааст, ки ҷони худро раҳо карда наметавонад ва намегӯяд: "Оё дар дасти рости Ман дурӯғ нест?"

Одамонро фиреб дода, ба дурӯғ бовар кардан мумкин аст, ки дар натиҷа онҳо наметавонанд худро аз фиреби худ раҳо кунанд.

1. «Хатари худфиребӣ»

2. "Дурӯғҳое, ки мо ба худ мегӯем"

1. Ирмиё 17:9 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

Ишаъё 44:21 Инҳоро ба ёд ored, эй Яъқуб ва Исроил! зеро ки ту бандаи Ман ҳастӣ; Ман туро сохтаам; ту бандаи ман ҳастӣ: эй Исроил, маро фаромӯш нахоҳанд кард.

Худованд ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бандагони Ӯ ҳастем ва моро ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо ба халқаш

2. Қувваи хотираи Худо

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Забур 103:11 - «Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, марҳамати Ӯ ба тарсандагон он қадар бузург аст».

Ишаъё 44:22 Ман гуноҳҳои туро мисли абри ғафс пок кардам, ва гуноҳҳои туро мисли абр пок кардам; назди Ман баргард; зеро ки Ман туро фидия додаам.

Худо тавбакунандагонро мебахшад.

1: Новобаста аз хатогиҳои мо, Худо ҳамеша дар он ҷост ва омода аст, ки моро бибахшад ва наҷот диҳад.

2: Мо метавонем ба марҳамати Худо ва омодагии Ӯ барои бахшидани мо боварӣ дошта бошем.

1: Ирмиё 3:22 - "Баргардед, эй фарзандони гумроҳ, ва ман ақибнишиниҳои шуморо шифо хоҳам дод".

2:1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Ишаъё 44:23 Суруд хонед, эй осмон! зеро ки Худованд ин корро кардааст: фарьёд занед, эй поёнтари замин, бихонед, эй кӯҳҳо, эй ҷангал ва ҳар дарахти он, зеро ки Худованд Яъқубро раҳо карда, Худро дар Исроил ҷалол дод.

Худованд корҳои бузург кардааст ва халқи Ӯ бояд шод ва ҳамду сано гӯяд.

1. Аз некии Худо шод бошед

2. Худовандро барои наҷоташ ҳамду сано гӯед

1. Забур 98:1 - "Оҳ, барои Худованд суруди нав бихон, зеро ки Ӯ корҳои аҷоиб кардааст"

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ишаъё 44:24 Чунин мегӯяд Худованд, ки раҳокунандаи ту ва Он ки туро аз батни ба вуҷуд овардааст: "Ман Худованде ҳастам, ки ҳама чизро меофаринам; ки танҳо осмонро паҳн мекунад; ки худам заминро паҳн мекунад;

Худо, Худованд ва Раҳокунанда, офаринандаи ҳама чиз, аз ҷумла осмонҳо ва замин аст.

1. Худо ҳамчун Офаридгор: Худро дар тарҳи илоҳӣ бубинем

2. Наҷотдиҳандаи мо: Умед ва наҷоти мо дар ҷаҳони харобшуда

1. Ҳастӣ 1: 1-2 - "Дар ибтидо, Худо осмонҳо ва заминро офарид. Замин бе шакл ва холӣ буд, ва торикӣ бар рӯи умқ буд. Ва Рӯҳи Худо дар рӯи рӯи он мегашт. аз об».

2. Қӯлассиён 1: 15-17 - "Ӯ сурати Худои нонамоён аст, нахустзодаи тамоми махлуқот. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба василаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва чӣ ҳокимон. Ҳокимият ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст, ва Ӯ пеш аз ҳама аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст».

Ишаъё 44:25: «Он аломатҳои дурӯғгӯёнро вайрон мекунад ва фолбинонро девона мекунад; ки хирадмандонро ба ақиб мегардонад ва дониши онҳоро беақл месозад;

Худо дар ниҳояти кор аст ва нақшаҳои онҳоеро, ки мекӯшанд, фиреб диҳанд ва фиреб диҳанд.

1. Худо назорат мекунад: Натиҷаҳои Ишаъё 44:25

2. Хавфи дониши бардурӯғ: омӯзиши Ишаъё 44:25

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

2. Яъқуб 3:17 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, нарм ва ба осонӣ муомилашаванда, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ аст."

Ишаъё 44:26 Ки каломи бандаи Худро тасдиқ мекунад ва маслиҳати фариштагони худро иҷро мекунад; ки ба Ерусалим мегӯянд: "Ту сокин хоҳӣ шуд"; ва ба шаҳрҳои Яҳудо: шумо бино хоҳед шуд, ва Ман ҷойҳои пӯсидаи онро барқарор хоҳам кард;

Худованд барои иҷрои ваъдаҳои худ ва иҷрои маслиҳати паёмбаронаш бахшида шудааст. Ӯ ваъда медиҳад, ки Ерусалим сокин хоҳад шуд ва шаҳрҳои Яҳудо барқарор карда мешаванд ва ҷойҳои харобшудаи шаҳр эҳё хоҳанд шуд.

1. Ваъдаҳои Худованд ва иҷрои Ӯ

2. Ғамхории Худованд нисбати халқаш

1. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

2. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд. Ту низ аз Худованд ҳаловат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

Ишаъё 44:27 Он ба чуқурӣ мегӯяд: "Хушк шав, ва ман дарёҳои туро хушк хоҳам кард".

Худо қудрати хушк кардани дарёҳоро дорад.

1. Худо қудрат дорад, ки корҳои ғайриимконро иҷро кунад - Ишаъё 44:27

2. Ба Худо таваккал кунед, ки дар вақти зарурӣ шуморо таъмин кунад - Ишаъё 44:27

1. Еҳушаъ 3:15-17 - Вақте ки исроилиён аз дарёи Урдун гузаштанд

2. Хуруҷ 14:21-22 - Вақте ки Худо баҳри Сурхро барои исроилиён тақсим кард

Ишаъё 44:28 Ки дар бораи Куруш мегӯяд: "Ӯ чӯпони ман аст, ва ҳар хоҳиши маро иҷро хоҳад кард; ҳатто ба Ерусалим гӯяд: "Ту бино хоҳӣ шуд; ва ба маъбад, таҳкурсии Ту гузошта хоҳад шуд.

Худо дар бораи Куруш сухан ронда, ба ӯ мегӯяд, ки ӯ чӯпони Ӯст ва хоҳишҳои ӯро иҷро хоҳад кард. Ӯ ба Куруш фармуд, ки Ерусалимро бино кунад ва таҳкурсии маъбадро гузорад.

1. Ҳукмронии Худо: Омӯзиши Ишаъё 44:28

2. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр Куруш фармудаҳои Худоро иҷро мекард

1. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам."

2. Матто 6:10 - «Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд».

Боби 45-уми китоби Ишаъё ба нақши Куруш, подшоҳи бутпарастӣ, ҳамчун асбоб дар нақшаи наҷоти Худо барои халқи худ тамаркуз мекунад. Он ҳукмронии Худоро, қобилияти Ӯро барои истифода бурдани воситаҳои ғайричашмдошт барои мақсадҳои худ ва даъвати Ӯро барои ҳамаи халқҳо ба сӯи Ӯ таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо эълони Куруш ҳамчун тадҳиншудаи худ оғоз мешавад, ки Ӯ барои мутеъ кардани халқҳо ва дарҳоро барои бозгашти мардуми

асиршудааш истифода хоҳад кард. Худо ҳукмронии Худ ва қобилияти истифода бурдани ҳокимони бутпарастро барои амалӣ кардани ниятҳои Худ эълон мекунад (Ишаъё 45:1-13).

Сархати 2: Худо ба бутҳо ва худоёни козиб даъват мекунад ва таъкид мекунад, ки танҳо Ӯ Худои ҳақиқӣ ва Офаридгори ҳама чиз аст. Ӯ халқҳоро даъват мекунад, ки барои наҷот ба сӯи Ӯ рӯй оваранд ва эълон мекунад, ки ҳар як зону хам мешавад ва ҳар забон ба Ӯ байъат хоҳад кард (Ишаъё 45:14-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу панҷуми Ишаъё ошкор мешавад
Худо Курушро барои наҷот истифода бурд,
соҳибихтиёрии Ӯ, ва даъват ба халқҳо.

Эълон кардани Куруш ҳамчун асбоби баргузидаи Худо.
Даъват ба бутҳо; Ҳукмронии Худо таъкид шудааст.
Ба халқҳо даъват кунед; ҳар зону хам шавад.

Ин боб нишон медиҳад, ки Худо Куруш, подшоҳи бутпарастро ҳамчун асбоб дар нақшаи наҷоти халқи худ истифода мебарад. Худо ҳукмронии Худро эълон мекунад ва қобилияти истифода бурдани ҳатто воситаҳои ғайричашмдоштро барои амалӣ кардани ниятҳои худ эълон мекунад. Ӯ бутҳо ва худоёни козибро зери шубҳа мегузорад ва ягонагии Ӯро ҳамчун Худои ҳақиқӣ ва Офаридгори ҳама чиз таъкид мекунад. Худо ба халқҳо даъват карда, онҳоро даъват мекунад, ки барои наҷот ба сӯи Ӯ рӯй оваранд ва эълон мекунад, ки ҳар як зону хам мешавад ва ҳар забон ба Ӯ байъат хоҳад кард. Дар ин боб қудрати Худо, қудрати соҳибихтиёрии Ӯ ва хоҳиши Ӯ барои шинохтан ва саҷда кардани Ӯ нишон дода шудааст.

Ишаъё 45:1 Худованд ба тадҳини худ чунин мегӯяд: ба Куруш, ки дасти росташро нигоҳ доштаам, то халқҳоро дар пеши ӯ мутеъ созам; ва камарҳои подшоҳонро воз хоҳам кард, то ки ду дари баргҳоро пеши ӯ кушоям; ва дарвозаҳо баста нахоҳад шуд;

Худо Курушро интихоб кардааст, то тадҳиншудаи Худ бошад ва халқҳоро дар пеши ӯ мутеъ гардонад ва дарҳоро ба рӯи ӯ боз хоҳад кард, то аз он убур кунад.

1. Пешниҳоди Худо: Истифодаи тӯҳфаҳои мо барои ҷалоли Ӯ

2. Ба Худо таваккал кардан дар вазъияти душвор

1. Матто 4:23-24 - "Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро дар байни мардум шифо мебахшид. Ва шӯҳрати ӯ дар саросари ҷаҳон паҳн шуд. тамоми Сурия ва ҳамаи беморонро, ки гирифтори бемориҳо ва азобҳои гуногун буданд, ва девонагон, девонагон ва фалаҷ буданд, назди Ӯ оварданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод».

2. Ишаъё 43: 1-2 - "Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба номи худ хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ, ҳангоме ки аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд, ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга бар ту намеафрӯзад».

Ишаъё 45:2 Ман пешопеши ту меравам, ва каҷҳоро рост хоҳам кард: дарвозаҳои мисинро пора-пора хоҳам кард, ва панҷараҳои оҳанинро пора-пора хоҳам кард.

Худо пешопеши халқи худ меравад ва ҳама монеаҳоеро, ки дар роҳи онҳо истодаанд, шикаста хоҳад кард.

1. "Худо пешопеши ту меравад ва роҳро равшан мекунад"

2. "Худо ҳама монеаеро, ки миёни шумо ва ҳадафҳои шумост, аз байн мебарад"

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Забур 18:29 - "Зеро ки ман ба василаи Ту аз лашкар давидаам, ва ба Худои худ, аз девор ҷаҳидаам".

Ишаъё 45:3 Ва ман ба ту ганҷҳои зулмот ва сарватҳои ниҳонии маконҳоро хоҳам дод, то бидонӣ, ки Ман, Худованде, ки туро ба исми Ту мехонад, Худои Исроил ҳастам.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худованд сухан меронад, ки ба халқи худ ганҷҳои зулмот ва сарватҳои ниҳонӣ медиҳад ва Ӯст, ки онҳоро бо ном мехонад ва Худои Исроил аст.

1. Таҷрибаи фаровонии неъматҳои Худо

2. Кашф кардани ганҷҳои вафодории Худо

1. Эфсӯсиён 3:20-21 - Ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод. наслҳо, то абад ва то абад! омин.

2. 2 Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки шуморо ба таври фаровон баракат диҳад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳама вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Ишаъё 45:4 Ба хотири бандаам Яъқуб ва Исроили баргузидаи ман, ман туро ба исми ту хондаам: туро номгузорӣ кардам, гарчанде ки маро нашинохтай.

Худо Яъқуб ва Исроилро халқи баргузидаи Худ интихоб кард ва ба онҳо номи махсус додааст, гарчанде ки онҳо аз Ӯ бехабаранд.

1. Худо ҳамеша дар ҳаёти мо мавҷуд аст, ҳатто вақте ки мо инро дарк накунем

2. Қудрати халқи баргузидаи Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 139:7-12 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту ба куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон боло шавам, ту дар он ҷо ҳастӣ: агар бистари худро дар дӯзах созам, инак, дар он ҷо ҳастӣ. Агар болҳои субҳро гирифта, дар канори

баҳр сокин шавам; Ҳатто дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти ростат маро хоҳад гирифт. Агар гӯям, ки торикӣ маро фаро хоҳад гирифт; ҳатто шаб бар ман равшан хоҳад шуд.

Ишаъё 45:5 Ман Худованд ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест, Худое ҷуз ман нест; Ман туро бастам, гарчанде ки Ту Маро нашинохтӣ.

Худо ягона Худои ҳақиқӣ аст ва ба касоне, ки Ӯро намешиносанд, қувват бахшидааст.

1. Кашфи қуввати Худованд - омӯхтани қудрати Худо дар Ишаъё 45:5

2. Донистани Худои ягона - эътирофи волоияти Худованд дар Ишаъё 45:5

1. Ирмиё 10:10-11 - Аммо Худованд Худои ҳақиқӣ аст, Ӯ Худои Ҳай ва Подшоҳи абадӣ аст: аз ғазаби Ӯ замин ба ларза хоҳад афтод, ва халқҳо ба хашми Ӯ тоб оварда наметавонанд.

2. Такрори Шариат 4:39 - Пас, имрӯз бидонед ва дар дили худ бифаҳмед, ки Худованд Ӯ дар осмон дар осмон ва бар замин дар зер Худост: ҳеҷ каси дигар нест.

Ишаъё 45:6 То аз тулӯи офтоб ва аз ғарб бидонанд, ки ҷуз Ман ҳеҷ кас нест. Ман Худованд ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест.

Худо ягонаест, ки моро наҷот дода метавонад.

1: Мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба дигарон.

2: Худо ягонаест, ки метавонад моро наҷот диҳад.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Забур 61:1 - Дар ҳақиқат ҷони ман дар Худо оромӣ меёбад; наҷоти ман аз Ӯст.

Isaiah 45:7 Ман нурро ба вуҷуд меоварам, ва зулмотро меофарам; Ман осоиштагӣ месозам, ва бадӣ меофарам; Ман Худованд, ҳама чизро мекунам.

Худо сарчашмаи некиву бадӣ аст ва мо бояд новобаста аз он ки ба Ӯ таваккал кунем.

1. Ба Худованд таваккал кунед: Иродаи Худоро ҳам дар некӣ ва ҳам дар бад қабул кунед

2. Худо назорат мекунад: Фаҳмидани ҳокимияти Худо

1. Айюб 42:2 "Ман медонам, ки Ту ҳама чизро карда метавонӣ, ва ҳеҷ як нияти ту барбод намеравад".

2. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

Ишаъё 45:8 Эй осмон, аз боло фуруд ояд, ва бигзор осмон адолатро рехт; бигзор замин кушода шавад, ва онҳо наҷот ованд, ва адолат якҷоя боло равад; Ман Худованд онро офаридаам.

Худованд мехоҳад, ки наҷот ва адолатро ба вуҷуд орад.

1. Некӣ ва саховатмандии Худованд

2. Нақшаи Худованд барои адолат

1. Забур 107:1 - Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст!

2. 2 Петрус 3:9 - Худованд дар иҷрои ваъдааш суст нест, зеро баъзеҳо сустиро ҳисоб мекунанд, балки нисбат ба шумо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба расад.

Ишаъё 45:9 Вой бар ҳоли касе, ки бо Офаридгори худ меҷангад! Бигзор кӯза бо кӯзаҳои замин талош кунад. Оё гил ба касе, ки онро ороиш медиҳад, гӯяд: «Ту чӣ месозӣ? ё кори ту, Ӯ даст надорад?

Худо онҳоеро, ки Ӯро ба баҳс кашиданӣ мешаванд, огоҳ мекунад, зеро кулолгар бар гил қудрат дорад ва аз кулолгар пурсуҷӯ карда наметавонад.

1. Ҳокимияти Худо: Мо кӣ ҳастем, ки аз кулолгар пурсиш кунем?

2. Қудрати кулолгар: итоат ба дасти Офарандаи мо

1. Забур 2:9-12 - "Онҳоро бо асои оҳанин мешиканад ва мисли зарфи кулолгар пора-пора хоҳӣ кард".

2. Румиён 9:19-21 - "Ту кистӣ, эй одам, ки ба Худо ҷавоб диҳӣ? Оё он чи қолаб карда шудааст, ба шаклдиҳандаи худ мегӯяд: "Чаро маро чунин офаридаӣ?"

Ишаъё 45:10 Вой бар ҳоли касе, ки ба падараш мегӯяд: "Ту чӣ таваллуд дорӣ?" ё ба зан: "Чӣ зоидӣ?"

Худо касонеро, ки волидайн ё модари фарзандонашонро мепурсанд, сарзаниш мекунад.

1. Баракатҳои итоаткорӣ: Чаро мо бояд падару модари худро эҳтиром кунем

2. Қувваи муҳаббат: Чаро мо бояд оилаҳои худро қадр кунем

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми аввалин аст, бо ваъдае, ки он ба шумо хуб ояд ва шумо баҳра баред. умри дароз дар руи замин.

2. Масалҳо 1:8-9 - "Писарам, ба насиҳати падарат гӯш деҳ ва таълимоти модаратро тарк накун; онҳо гулчанбаранд, то саратро зеб диҳанд ва занҷиранд, ки гарданатро оро медиҳанд."

Ишаъё 45:11 Худованд, Қуддуси Исроил ва Офаридгори Ӯ чунин мегӯяд: «Аз ман бипурс, ки дар бораи писаронам хоҳад омад, ва дар бораи кори дастҳои ман ба ман амр фармоед».

Худо одамонро даъват мекунад, ки аз Ӯ дар бораи оянда ва кори дастҳои Ӯ пурсанд.

1. Боварӣ ба нақшаи Худованд

2. Кори дастҳои Худованд

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидам.

Ишаъё 45:12 Ман заминро офаридам, ва бар он одамро офаридам; Ман, ҳатто дастҳои худам, осмонро дароз кардам, ва ба тамоми лашкари онҳо фармон додаам.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо Офаридгори ҳама чиз аст ва қудрати Ӯ беохир аст.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Офаридгори мо ба олам ҳаёт ва тартибот меорад

2. Қудрати Худо: Ба қадри тавоноии бемисли ӯ

1. Ҳастӣ 1: 1-2 - Дар ибтидо, Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Забур 33:6-9 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад, лашкари пурситораашон аз нафаси даҳони Ӯ.

Ишаъё 45:13 Ман ӯро дар адолат эҳьё кардам, ва тамоми роҳҳои ӯро ҳидоят хоҳам кард: Ӯ шаҳри Маро бино хоҳад кард, ва асирони Маро раҳо хоҳад кард, на ба ивази пул ва на мукофот, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Ин порча дар бораи таъминоти Худо ба пешвои одил сухан меронад, ки шаҳри Худро бунёд мекунад ва асирони худро бе мукофот озод мекунад.

1. Худо ризқдиҳанда аст - Ишаъё 45:13

2. Муҳаббати бебозгашти Худо - Ишаъё 45:13

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Забур 146:7-9 - Он ки адолатро барои мазлумон иҷро мекунад, ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд зиндониёнро озод мекунад; Худованд чашмони нобиноёнро мекушояд. Худованд саҷдакунандагонро боло мебарад; Худованд одилонро дӯст медорад. Худованд бар муҳоҷир нигоҳ мекунад; бевазан ва ятимонро дастгирӣ мекунад, вале роҳи бадкоронро вайрон мекунад.

Ишаъё 45:14: «Худованд чунин мегӯяд: меҳнати Миср, ва тиҷорати Ҳабашистон ва собиён, ки мардони қоматбаланд аст, назди ту хоҳанд омад, ва онҳо аз они ту хоҳанд буд; онҳо аз ақиби ту хоҳанд омад; дар занҷирҳо хоҳанд омад ва ба сӯи ту хоҳанд афтод, ва ба ту илтиҷо хоҳанд кард ва гӯянд: "Худо дар туст". ва ҳеҷ каси дигар нест, Худое нест.

Худованд эълон мекунад, ки мардум аз Миср, Эфиопия ва Собиён ҳамчун асир ба банӣ-Исроил меоянд ва хоҳанд донист, ки танҳо Худо ҳузур дорад.

1. Қудрати Худо дар асирӣ

2. Подшоҳии Худованд дар ҳама чиз

1. Такрори Шариат 4:35 - Ба ту маълум шудааст, то бидонӣ, ки Худованд Худост; ҷуз ӯ ҳеҷ каси дигар нест.

2. Матто 28:20 - Ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Isaiah 45:15: Дарҳақиқат, Сен Ўзингни пинҳон қилувчи Худосан, эй Исроилнинг Худоси, Нажоткор.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо Наҷотдиҳанда аст, ки Худои Исроил аст, ки худро пинҳон мекунад.

1. Худои Пинҳонӣ, ки Наҷот медиҳад - Омузиши асрори наҷоти Худо тавассути ниҳони Ӯ.

2. Пешниҳоди Худо - Баррасии роҳҳое, ки Худо дар ҳаёти мо тавассути пешгӯии илоҳӣ кор мекунад.

1. Ишаъё 40:28 - Оё ту намедонӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Ишаъё 45:16 Ҳамаашон хиҷил хоҳанд шуд, ва инчунин хиҷолат хоҳанд кард: якҷоя бутсозон ба ошуфтагӣ хоҳанд рафт.

Худованд гуноҳи бутпарастиро маҳкум мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки бутсозон расвоӣ ва ошуфтагӣ хоҳанд дошт.

1. Бутпарастӣ: Гуноҳе бузург аст, ки онро нодида гирифтан

2. Хатарҳои сохтани бутҳо

1. Хуруҷ 20: 3-5 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё ба он чизе, ки дар осмон дар боло аст, ё он чи дар замин аст, ё дар зери замин аст, ё он чиро Дар оби зери замин, ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам, ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми нафратдорони Ман ҷазо медиҳам.

2. Румиён 1:22-25 Онҳо худро хирадманд гуфта, беақл шуданд ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд. Аз ин рӯ, Худо онҳоро дар ҳавасҳои дилашон ба нопокӣ, ба нангин кардани баданашон дар байни худ вогузор кард, зеро онҳо ҳақиқатро дар бораи Худо ба дурӯғ иваз карданд ва парастиш карданд ва ба махлуқот хизмат карданд, на Офаридгор, ки то абад муборак аст! омин.

Ишаъё 45:17 Аммо Исроил дар Худованд бо наҷоти абадӣ наҷот хоҳад ёфт: шумо хиҷил нахоҳед шуд ва ҷаҳони беохир нахоҳед шуд.

Исроил абадан дар Худованд наҷот хоҳад ёфт ва ҳеҷ гоҳ хиҷил ва хиҷил нахоҳад шуд.

1. Ваъдаи наҷоти ҷовидонӣ

2. Баракати фидя

1. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Забур 121: 1-2 - Ман чашмони худро ба теппаҳо хоҳам бурд, ки кӯмаки ман аз куҷо меояд. Ёрии ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст.

Ишаъё 45:18 Зеро ки Худованд, ки осмонро офарид, чунин мегӯяд: Худи Худо, ки заминро офарид ва онро офарид; онро барпо кардааст, бар абас наофаридааст, онро барои сокинон сохтааст: Ман Худованд ҳастам; ва ҳеҷ каси дигар нест.

Худованд осмонҳову заминро офаридааст, то сокин бошанд ва ҳеҷ кас ҷуз Ӯ нест.

1. Офариниши Худо: Нишонаи ҳузури ҷалоли Ӯ

2. Сокини замин: Даъват ба ҳузури Худо

1. Ҳастӣ 1:1 2 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Ваҳй 21:3 - Ва ман овози баланде аз тахт шунидам, ки мегуфт: «Инак! Манзили Худо ҳоло дар миёни мардум аст ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд. Онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд.

Ишаъё 45:19 Ман дар ниҳон, дар ҷои торикии замин сухан нагуфтаам, ба насли Яъқуб нагуфтаам: "Маро беҳуда биҷӯед; Ман Худованд, адолатро мегӯям, ростиро эълон мекунам".

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо ошкоро ва ростқавл мегӯяд ва суханони Худро пинҳон намекунад.

1: Худо ошкоро ва ростқавл мегӯяд

2: Худоро бо ҳалол ҷустуҷӯ кунед

1: Забур 25:14 - Сирри Худованд бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд; ва аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Ишаъё 45:20 Худро ҷамъ кунед ва биёед; Ба ҳам наздик шавед, эй наҷотёфтагон аз халқҳо; онҳо намедонанд, ки ҳезуми ҳайкали худро месозанд, ва ба худое дуо гӯянд, ки наҷот дода наметавонад.

Ин оят аз Ишаъё 45:20 халқҳоро даъват мекунад, ки ҷамъ шаванд ва ба Худованде, ки онҳоро наҷот дода метавонад, таваккал кунанд, ба ҷои саҷда кардани пайкарҳои кандакори худоёни козиб, ки наҷот дода наметавонанд.

1. "Худованд наҷоти мост"

2. «Хатарҳои бутпарастӣ».

1. Забур 61:7 - «Наҷот ва шарафи ман ба Худо вобаста аст; Ӯ санги тавонои ман, паноҳгоҳи ман аст».

2. Ирмиё 17: 5-7 - "Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст он касе, ки ба одам таваккал мекунад ва қувваи ҷисми ӯро мегардонад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад. Ӯ мисли бутта дар биёбон аст, ва намебинад. ҳар неъмате биёяд: Ӯ дар заминҳои хушки биёбон, дар замини шурзамин сокин хоҳад шуд».

Ишаъё 45:21 Бигӯед ва онҳоро наздик кунед; Оре, бигзор онҳо бо ҳам машварат кунанд: кӣ аз қадим инро баён кардааст? кӣ аз он вақт гуфта буд? Оё ман Худованд нестам? ва ҷуз ман худои дигаре нест. Худои одил ва Наҷотдиҳанда; дар канори ман касе нест.

Худо ягона Худои одил ва Наҷотдиҳанда аст.

1. Ҳокимият ва муҳаббати Худо

2. Зиндагӣ бо имон ба ҳокимияти Худо

1. Ишаъё 43:11 - "Ман, ҳатто ман, Худованд ҳастам; ва ҷуз ман наҷотдиҳанда нест".

2. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

Ишаъё 45:22 Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест.

Худо ба ҳама одамон амр мекунад, ки ба сӯи Ӯ нигоҳ кунанд ва наҷот ёбанд, зеро Ӯ Худои ягона аст.

1. Муҳаббат ва раҳмати бепоёни Худо ба ҳама одамон

2. Ягона будани Худо ва нақшаи Ӯ барои наҷот

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

Ишаъё 45:23 Ба худ қасам хӯрдам, ки калом аз даҳони ман бо адолат берун шудааст, ва барнамегардад, то ки ҳар зонуе назди Ман хам шавад, ҳар забон қасам хӯрад.

Ҳукмронии Худо мутлақ аст: ҳама одамон оқибат ба Ӯ саҷда хоҳанд кард.

1. Ҳукмронии беҳамтои Худо

2. Эътироф кардани қудрати Худо

1. Дониёл 7:13-14 - Ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак, бо абрҳои осмон касе мисли Писари Одам омад, ва ӯ ба Қадими Айём омад ва ба ҳузури ӯ муаррифӣ шуд. Ва ба ӯ салтанат ва ҷалол ва салтанате дода шудааст, ки ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ӯ хизмат кунанд; Малакути Ӯ салтанати ҷовидонист, ки гузарон нест, ва салтанати ӯ несту нобуд нахоҳад шуд.

2. Филиппиён 2:10-11 - то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва дар зери замин ба исми Исо хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Ишаъё 45:24 Албатта, касе гӯяд: «Ман дар Худованд адолат ва қувват дорам; одамон назди Ӯ хоҳанд омад; ва ҳар кӣ бар зидди ӯ хашм гирифтааст, хиҷил хоҳанд шуд.

Худо ба мо некӯкорӣ ва қувват мебахшад ва Ӯ паноҳгоҳи ҷӯяндагони Ӯст.

1. Қуввати адолати Худо

2. Дар Худованд паноҳ ёфтан

1. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Румиён 10:4 - Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат барои адолат барои ҳар як имондор аст.

Ишаъё 45:25 Дар Худованд тамоми насли Исроил сафед шуда, фахр хоҳанд кард.

Тамоми насли Исроил сафед шуда, дар Худованд ҷалол хоҳанд ёфт.

1. Сафедшавии Исроил ба воситаи Худованд

2. Ҷалоли Исроил дар Худованд

1. Румиён 3:20-31 - Сафедшавӣ ба воситаи имон ба Масеҳ

2. Ғалотиён 6:14-16 - Ҷалол дар салиби Масеҳ

Боби 46-уми китоби Ишаъё беқувватии бутҳоро бо ҳокимияти Худо ва садоқати Худо муқоиса мекунад. Он ба қобилияти Худо барои бурдани халқи худ дар ҳама ҳолатҳо ва даъвати Ӯ ба онҳо таъкид мекунад, ки танҳо ба Ӯ таваккал кунанд.

Сархати 1: Боб бо тавсифи бутҳои Бобул оғоз мешавад, ки дар болои ҳайвонот бардошта мешаванд ва худро наҷот дода наметавонанд. Худо бутҳоро масхара карда, заъфи онҳоро бо қудрат ва садоқати Худ муқоиса мекунад (Ишаъё 46:1-7).

Параграфи 2: Худо ба халқи худ дар бораи амалҳои пешинаи наҷот ва қобилияти эълон кардани интиҳо аз ибтидо хотиррасон мекунад. Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки садоқати Ӯро ба ёд оранд ва ба Ӯ таваккал кунанд, зеро танҳо Ӯ Худост ва ҳеҷ каси дигар нест (Ишаъё 46:8-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу шашуми Ишаъё ошкор мешавад
беқувватии бутҳо, садоқати Худо,
Даъвати ӯ ба таваккал ба Ӯ танҳо.

Тафовут байни бутҳо ва қудрат ва садоқати Худо.
Даъват ба ёдоварӣ ва таваккал ба Худои якто.

Ин боб ба беқувватии бутҳо таъкид карда, садоқат ва ҳокимияти Худоро таъкид мекунад. Он бутҳои Бобилро тасвир мекунад, ки дар болои ҳайвонҳо бардошта мешаванд ва наметавонанд худро наҷот диҳанд. Худо ин бутҳоро масхара мекунад ва заъфи онҳоро бо қудрат ва эътимоднокии худ муқоиса мекунад. Ӯ ба халқи худ амалҳои пешинаи наҷот ва қобилияти пешгӯии ояндаро хотиррасон мекунад. Худо онҳоро даъват мекунад, ки садоқати Ӯро ба ёд оранд ва танҳо ба Ӯ таваккал кунанд, зеро Ӯ Худои ягонаи ҳақиқӣ аст ва Худои дигаре нест. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ аз бефоида будани бутпарастӣ ва садоқати бепоёни Худо хидмат мекунад ва халқи Ӯро даъват мекунад, ки ба пуррагӣ ба Ӯ таваккал кунанд.

Ишаъё 46:1 Бел хам мешавад, Набӯ хам мешавад, бутҳои онҳо бар ҳайвонҳо ва бар чорпоён буданд; аробаҳои шумо бори гарон буданд; ба души хайвони дарранда бори гарон меафтанд.

Худо бузургтар аз бутҳои мардум аст.

1. Бутҳои одамон ҳеҷ гоҳ бо бузургии Худо баробар шуда наметавонанд.

2. Мо набояд садоқати худро ба Худо бо бори гарони бутҳои козиб бор кунем.

1. Ирмиё 10:3–5

2. Румиён 1:25

Ишаъё 46:2 Онҳо хам мешаванд, якҷоя саҷда мекунанд; бори гаронро бароварда натавонистанд, вале худашон ба асорат афтодаанд.

Худо намегузорад, ки ба қавми худ бори гаронеро, ки аз ӯҳдаи худ дошта бошанд, бор кунанд ва агар ғамгин шаванд, онҳоро ба асирӣ хоҳад гирифт.

1. Худованд моро ба асирӣ хоҳад гирифт, агар мо аз бори гарони худ ғамгин шавем.

2. Мо бояд ба Худо таваккал кунем, ки бори гарони моро бардорад.

1. Ишаъё 46:2 - Хам мешаванд ва якҷоя саҷда мекунанд; бори гаронро бароварда натавонистанд, вале худашон ба асорат афтодаанд.

2. Забур 55:22 - Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳаргиз намегузорад, ки парҳезгорон ба ҳаракат оянд.

Ишаъё 46:3 Ба ман гӯш диҳед, эй хонадони Яъқуб, ва тамоми бақияи хонадони Исроил, ки онҳоро аз шикам мебардорад ва аз шикам бардошта мешавад.

Худо ба хонадони Яъқуб ва тамоми бақияи хонадони Исроил занг зада, ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Ӯ онҳоро аз батни модар таваллуд кардааст.

1. Қудрати муҳаббати Худо ба халқаш

2. Вафодории Худо дар таваллуди халқи худ аз батни

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Забур 139: 13-14 - "Зеро ки ҷилави манро соҳибӣ кардӣ; маро дар шиками модарам пӯшонидӣ. Туро ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва ҷони ман дуруст медонад. хуб."

Ишаъё 46:4 Ва ҳатто то пирии ту Ман ҳамонам; ва туро то мӯи хирра хоҳам бурд; Ман ҳам мебарам ва туро таслим хоҳам кард.

Ин порча ба мо мегӯяд, ки Худо ҳамеша бо мо хоҳад буд ва новобаста аз он ки мо чӣ қадар пир шавем, ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1. Ба Худованд таваккал кунед: ваъдаи Худо, ки ҳамеша бо мост

2. Қудрати Худои мо: Ҳифз ва ризқу рӯзии Ӯ дар ҳама асрҳо

1. Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; Ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

2. Ибриён 13:5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам. Пас, мо бо итминон мегӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам. Одамони оддӣ бо ман чӣ кор карда метавонанд?

Ишаъё 46:5 Маро ба кӣ монанд мекунед, ва маро баробар мекунед ва ба ман монанд мекунед, то ки мо монанд бошем?

Худо мепурсад, ки кӣ метавонад бо Ӯ муқоиса кунад ва Ӯро баробар кунад.

1. Ҷалоли беҳамтои Худо

2. Худои бемисл

1. Забур 89:6-7 - Зеро киро дар осмон ба Худованд монанд кардан мумкин аст? Кадоме аз мавҷудоти осмонӣ мисли Худованд аст, ки Худое, ки дар шӯрои муқаддасон метарсад ва аз ҳама аз ҳар каси гирду атрофаш олӣ аст?

2. Ишаъё 40:25 - Пас Маро ба кӣ муқоиса мекунӣ, ки мисли Ӯ бошам? мегӯяд муқаддас.

Ишаъё 46:6 Онҳо тиллоро аз халта зиёд мекунанд, ва нуқраро дар тарозу баркашанд, ва заргаре киро мекунанд; ва онро худое месозад: меафтанд, бале, саҷда мекунанд.

Мардум барои сохтани бутҳо ба заргарон пул дода, пули худро бехуда сарф мекунанд ва сипас ба ин бутҳо саҷда мекунанд.

1. Масалҳо 16:16 - Чӣ қадар беҳтар аз тилло ба даст овардани хирад аст! Ва ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2. Қӯлассиён 3:5 - Пас, он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

1. Забур 115:4-8 - Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд. Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, вале бӯй накунад. Онҳо даст доранд, аммо эҳсос намекунанд; пойҳо, вале роҳ нараванд; ва дар гулӯяшон садое намебаранд. Онҳое, ки онҳоро месозанд, монанди онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

2. Ирмиё 10:3-5 - Зеро урфу одатҳои халқҳо ботил аст. Дарахти чангалро бо дастони усто бурида, бо табар кор мекунанд. Онро бо нуқра ва тилло оро медиҳанд; бо болгаю мех махкам мекунанд, то ки харакат накунад. Бутҳояшон мисли тарсончак дар киштзори бодиринг аст ва онҳо сухан гуфта наметавонанд; бардошта бурдан лозим меояд, зеро рох гашта наметавонанд. Аз онҳо натарс, зеро онҳо наметавонанд бадӣ кунанд, ва некӣ кардан дар онҳо нест.

Ишаъё 46:7 Ӯро бар китф бардошта, бардошта, ба ҷои худ мегузоранд, ва ӯ меистад; Ӯ аз ҷои худ дур нахоҳад шуд: оре, касе ба сӯи ӯ нидо хоҳад кард, аммо наметавонад ҷавоб диҳад ва ӯро аз мусибаташ наҷот диҳад.

Худо ҳамеша ҳозир аст ва ҳамеша дар вақти душворӣ ба мо кӯмак мекунад.

1. Худои ҳамеша мавҷуд: чӣ гуна Худо дар лаҳзаҳои душворӣ ҳамеша дар дасти мост

2. Донистани ҷои худ: Омӯзиши эътимод ба ҳокимияти Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ишаъё 46:8 Инро дар хотир нигоҳ доред ва ба худ одам нишон диҳед: онро ба ёд оред, эй ҷиноятkорон.

Ин порча моро бармеангезад, ки ваъдаҳои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем ва қавӣ ва содиқ бошем.

1. Қувваи имон: устувор истодан дар ваъдаҳои Худованд

2. Ёди Худованд: Вафо кардани аҳди худ бо Худо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:20 - Зеро тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо бошад.

Ишаъё 46:9 Чизҳои пештараро ба ёд оред: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест,

Худо ба мо ҳокимият ва қудрати Худро ҳамчун Худои ягона хотиррасон мекунад ва ҳеҷ кас монанди Ӯ нест.

1. Подшоҳии Худо: панд барои таваккал ба Ӯ танҳо

2. Ягонагии Худо: Ҳеҷ кас бо Ӯ муқоиса намекунад

1. Ирмиё 10: 6-7 "Ҳеҷ кас мисли Ту нест, эй Худованд; Ту бузург ҳастӣ, ва исми Ту дар қувват аст. Кӣ набояд аз Ту, эй Подшоҳи халқҳо натарсад? Ин ҳаққи ту аст. Дар байни ҳамаи пешвоёни хирадманд. аз халқҳо ва дар тамоми салтанатҳои онҳо ҳеҷ кас мисли шумо нест.

2. Забур 86:8-10 "Дар миёни худоён ҳеҷ кас монанди Ту нест, эй Худованд, ва ҳеҷ коре мисли ту нест. Ҳама халқҳое, ки Ту офаридай, омада, пеши Ту саҷда хоҳанд кард, эй Худованд, ва Туро ҳамду сано хоҳанд хонд. Зеро ки Ту бузург ҳастӣ ва корҳои аҷоиб мекунӣ, Ту танҳо Худо ҳастӣ.

Ишаъё 46:10 Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз ба амал наомадааст, эълон карда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Худованд аз аввал анҷоми чизеро эълон кардааст ва мувофиқи ризогии худ муайян кардааст, ки чӣ мешавад.

1. Эътимод ба нақшаи Худо - Омӯзиши қабул кардани он, ки Худо барои ҳаёти мо нақша дорад ва он беҳтарин хоҳад буд.

2. Вақти Худо - Эътироф кардани он, ки Худо аз рӯи ҷадвали худ кор мекунад ва сабр ва эътимод ба вақти Ӯ.

1. Масалҳо 19:21 - "Нақшаҳо дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор аст."

2. Масалҳо 16:9 - "Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро устувор мекунад".

Ишаъё 46:11 Аз шарқ мурғи раҳнаеро даъват карда, шахсеро, ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад; Ман онро мақсад кардаам, ман ҳам иҷро мекунам.

Худо нақшае гуфтааст, ки ба амал хоҳад овард.

1. Нақшаи Худо ҳамеша иҷро хоҳад шуд

2. Ба Каломи Худо таваккал кунед

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Забур 33:11 - "Аммо нақшаҳои Худованд то абад устувор аст, ниятҳои дили Ӯ дар тамоми наслҳо".

Ишаъё 46:12 Ба ман гӯш диҳед, эй дилсӯзҳо, ки аз адолат дур ҳастед!

Худо касонеро, ки аз адолат дуранд, даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ рӯй оранд.

1. Дар даъвати Худо ба тавба далер бошед

2. Рӯй овардан ба сӯи Худо барои адолат

1. Ирмиё 29:13 Вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯй, Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт.

2. Румиён 3:21-22 Аммо ҳоло адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир шудааст, гарчанде ки Шариат ва анбиё дар бораи адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон шаҳодат медиҳанд.

Ишаъё 46:13 Ман адолати Худро наздик мекунам; он дур нахоҳад буд, ва наҷоти Ман боқӣ нахоҳад монд; ва Ман наҷотро дар Сион барои ҷалоли Худ Исроил хоҳам гузошт.

Худо ба касоне, ки онро меҷӯянд, наҷот медиҳад ва ҳамеша наздик хоҳад буд.

1: Худо ҳамеша наздик аст ва наҷоти мо таъхир нахоҳад шуд.

2: Ба Худо таваккал кунед, то наҷоти шумо ва адолати шумо дода шавад.

1: Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

2: Ибриён 9:28 - Ҳамин тавр, Масеҳ боре пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад; ва ба толибони Ӯ бори дуюм бегуноҳ барои наҷот зоҳир хоҳад шуд.

Боби 47-и китоби Ишаъё дар бораи шаҳри мағрур ва шарир Бобил доварӣ мекунад. Он суқути Бобилро тасвир мекунад ва онро бо наҷоти халқи Худо муқоиса мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи Бобил, ки як вақтҳо як шаҳри пурифтихор ва тавоно буд, оғоз мешавад. Бо вуҷуди ин, Худо эълон мекунад, ки Ӯ онро аз

мавқеи баландаш фуроварда, нангин ва бараҳнагии онро фош хоҳад кард (Ишаъё 47:1-3).

Сархати 2: Худо ба Бобил муроҷиат карда, такаббурӣ ва такя ба ҷодугарӣ ва ҷодугариро ошкор мекунад. Ӯ мегӯяд, ки нобудшавии он ногаҳон меояд ва ҳеҷ кас наметавонад онро наҷот диҳад (Ишаъё 47:4-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу ҳафтуми Ишаъё ошкор мешавад
доварӣ бар ғурур ва шарорати Бобил,
суқути он ва муқоиса бо наҷоти Худо.

Эъломи доварӣ дар бораи ғурур ва шарорати Бобил.
Тавсифи суқути он ва муқоиса бо наҷоти Худо.

Дар ин боб доварӣ дар бораи шаҳри мағрур ва шарир Бобил эълон карда мешавад. Он Бобилро ҳамчун як шаҳри пурифтихор ва тавоно тавсиф мекунад, аммо Худо эълон мекунад, ки онро аз мавқеи баландаш фурӯ мебарад ва нангини онро фош хоҳад кард. Дар ин боб бевосита ба Бобил муроҷиат карда, такаббурӣ ва такя ба ҷодугарӣ ва ҷодугариро ошкор мекунад. Худо эълон мекунад, ки харобии Бобил ногаҳон меояд ва ҳеҷ кас наметавонад онро наҷот диҳад. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи оқибатҳои ғурур ва бадӣ хизмат мекунад ва суқути Бобилро бо наҷоте, ки Худо ба халқи худ ваъда медиҳад, муқоиса мекунад. Он ҳокимият ва адолати Худоро дар муносибат бо халқҳо таъкид мекунад ва ҳамчун огоҳӣ аз такаббурӣ ва такя ба қудратҳои бардурӯғ хизмат мекунад.

Ишаъё 47:1 Фуруд омада, дар хок бинишин, эй духтари бокираи Бобил, бар замин бинишин; тахт нест, эй духтари калдониён, зеро ки ту дигар нарм ва нарм хонда нахоҳанд шуд.

Худованд ба духтари Бобил амр мекунад, ки тахти худро тарк кунад ва дар хок нишинад, зеро вай дигар нозук ва нарм ҳисоб нахоҳад шуд.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Дарси духтари Бобил

2. Мағрурӣ: Огоҳии Худо ба духтари Бобил

1. Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

Ишаъё 47:2 Сангҳои осиёбро бигир ва орд кӯфта: қуфлҳои худро кушо, пои бараҳна кун, ронро кушо, аз дарёҳо бигзар.

Ишаъё 47:2 одамонро ташвиқ мекунад, ки аз минтақаи бароҳати худ берун раванд ва чизҳои навро санҷанд, бо дастос кардани орд бо сангҳои осиёб, кушодани қуфлҳои онҳо ва аз дарёҳо гузаштан.

1. Шикастани минтақаи тасаллии шумо: Мушкилоти Ишаъё 47:2

2. Хӯроки ордӣ ва кӯҳҳои ҳаракаткунанда: Чӣ тавр Ишаъё 47:2 метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

1. Ишаъё 40:31, Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Эфсӯсиён 3:20, Ба Ӯ, ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб кунем ё фикр кунем, аз ҳад зиёд ба амал оварад.

Ишаъё 47:3 Аврати ту ошкор хоҳад шуд, оре, нангини ту намоён хоҳад шуд: Ман интиқом хоҳам гирифт, ва туро чун одам нахоҳам дид.

Худо барои гуноҳи кибр интиқом мегирад ва раҳм намекунад.

1: Мағрурӣ ба ҳалокат мебарад - Масалҳо 16:18

2: Фурӯтанӣ калиди баракатҳои Худост - Яъқуб 4:6-10

1: Румиён 12:19-21

2: Масалҳо 11:2

Ишаъё 47:4 Дар бораи наҷотдиҳандаи мо, Худованди лашкарҳо номи ӯ, Қуддуси Исроил аст.

Худованди лашкарҳо наҷотдиҳандаи мост ва ҳамчун Қуддуси Исроил маълум аст.

1. Қудрати кафорат: Худованди лашкарҳо ва Қуддуси Исроил

2. Подшоҳии Исроил: Наҷотдиҳандае, ки ғамхор аст

1. Забур 103:4 - "Худовандро муборак бод, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун".

2. Ишаъё 41:14 - "Натарс, эй кирми Яъқуб, эй мардони Исроил! Ман ба шумо мададгорам, мегӯяд Худованд; Наҷотдиҳандаи шумо Қуддуси Исроил аст".

Ишаъё 47:5 Хомӯш бинишин ва худро ба торикӣ андоз, эй духтари калдониён; зеро ки ту дигар, зани салтанатҳо хонда нахоҳанд шуд.

Калдониён, ки қаблан ҳамчун "хонуми салтанатҳо" маъруф буданд, акнун хомӯш хоҳанд монд ва ба торикӣ ҳаракат хоҳанд кард.

1. Ҳукми Худо: Калдониён ҳамчун намуна

2. Қувваи хомӯшӣ: гӯш кардани Худо ба ҷои худамон

1. Масалҳо 19:21, "Нақшаҳои дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор аст."

2. Яъқуб 4:13-15, «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад оварда. Зиндагии ту чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.Ба ҷои ин бояд бигӯй: Агар Худованд бихоҳад, зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Ишаъё 47:6 Ман аз қавми худ хашмгин шудам, мероси Худро палид кардам, ва онҳоро ба дасти Ту супурдам; ба онҳо раҳм накардӣ; Ту юғи худро бар замонҳои қадим бор кардай.

Худо ғазаби Худро нисбат ба халқи худ баён мекунад, ки мероси Худро олуда карда, ба дасти душманоне медиҳад, ки ба онҳо раҳм накардаанд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани ғазаб ва раҳмати Худо

2. Юғи зулм: раҳо шудан аз бори гарони гузашта

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

29 Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз Ман биомӯзед; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт.

30 Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

32 Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо ба таври ройгон намедиҳад?

Ишаъё 47:7 Ва ту гуфтӣ: "Ман то абад зан хоҳам буд, то ки ин чизҳоро дар дили худ нагузоштай ва охири онро ба ёд наовардӣ".

Ин порча дар бораи шахсе сухан меронад, ки он қадар ба замони ҳозира тамаркуз кардааст, ки оқибатҳои амали худро дар оянда нодида мегиранд.

1. Оқибатҳои амали худро дар хотир доред.

2. Фақат барои ҳозир зиндагӣ накунед, ояндаро ба назар гиред.

1. Масалҳо 14:15 Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

2. Яъқуб 4:13-14 Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем", аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Ишаъё 47:8 Пас, алҳол инро бишнав, эй эй дилхушиҳо, эй бепарвоӣ сокин ва дар дили ту мегӯй: "Ман ҳастам, ва ҳеҷ кас ҷуз Ман нест"; Ман бевазан наменишинам ва талафоти фарзандонро намедонам.

Худованд онҳоеро, ки ба ҳаловат бахшида шудаанд ва беғамхорӣ мекунанд, ҳушдор медиҳад, ки онҳо аз бевазанӣ ва аз даст додани фарзандон озод нахоҳанд шуд.

1. Таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

2. Мағрурӣ ва худбоварӣ

1. Яъқуб 4:13–17

2. Забур 46:1–3

Ишаъё 47:9 Аммо ин ду чиз дар як рӯз ба сари ту хоҳад омад: талафоти фарзандон ва бевазанӣ: онҳо ба сабаби фаровонии ҷодуҳои ту ва барои фаровонии ҷодуҳои ту ба камол хоҳанд расид. .

Ин порча дар бораи ногаҳонӣ ва вазнинии оқибатҳои гуноҳ сухан мегӯяд.

1. Хатарҳои гуноҳ: Даравидани он чизе ки мо мекорем

2. Қувваи интихоб: фаҳмиш ва интизом

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Ишаъё 47:10 Зеро ки ту ба шарорати худ таваккал кардай, гуфтай: "Ҳеҷ кас Маро намебинад". Хирад ва дониши ту туро гумроҳ кардааст; ва ту дар дили худ гуфтай: "Ман ҳастам, ва ҳеҷ кас ҷуз ман нест".

Дар ин порча омадааст, ки таваккал ба бадӣ ва танҳо будани имон овардан боиси фирефтаи хирад ва дониши худи онҳо мегардад.

1. Хавфи эътимод ба бадӣ

2. Такя ба худшиносӣ боиси фиребу найранг мегардад

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Ирмиё 17:9 - "Дил аз ҳама чиз маккор аст ва сахт бемор аст; кӣ метавонад онро фаҳмад?"

Ишаъё 47:11 Бинобар ин бадӣ бар ту хоҳад омад; Намедонӣ, ки аз куҷо пайдо мешавад; ту онро ба таъхир андохта натавонед, ва харобае ногаҳон бар ту хоҳад омад, ки онро намедонӣ.

Бадӣ ногаҳон ба сари одам меояд ва онҳо наметавонанд пеши роҳи онро бигиранд ва намедонанд, ки он аз куҷост.

1. Донистани манбаи қувват дар замонҳои душвор - Ишаъё 47:11

2. Эътироф кардани харобии пеш аз фаро расидани он - Ишаъё 47:11

1. Забур 46:1-2 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст"

2. Айюб 5:7 "Аммо одам барои душворӣ таваллуд шудааст, чунон ки шарораҳо ба боло парвоз мекунанд"

Ишаъё 47:12 Акнун бо ҷодуҳои худ ва бо ҷодуҳои зиёди худ, ки аз ҷавониат дар он меҳнат кардай, истода бош; Агар чунин шавӣ, фоида хоҳӣ овард, агар чунин бошад, ғолиб хоҳӣ шуд.

Ин порча дар бораи доварии Худо дар бораи касоне, ки барои муваффақияти худ ба ҷоду ва сеҳру ҷоду такя мекунанд, сухан меронад ва ҳушдор медиҳад, ки ин гуна амалҳо дар ниҳоят зиёновар хоҳанд буд.

1. Ғалаба кардани васвасаҳо тавассути имон ба Худо

2. Қувваи амалҳои гуноҳ

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Isaiah 47:13: Ту аз бисёр маслиҳатҳои худ хаста шудай. Бигзор акнун мунаҷҷимон, ситорашиносон, пешгӯиҳои моҳона бархезанд ва туро аз ин чизҳое ки ба сари ту хоҳанд омад, нақот диҳанд.

Ин порча аз бовар кардан ба ситорашиносон, ситорашиносон ва пешгӯиҳои моҳона барои нақот ҳушдор медиҳад.

1: Мо набояд ба воситаҳои ҷаҳонии нақоти худ эътимод накунем, балки ба Худованд таваккал кунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки Худовандро фаромӯш накунем ва ба бутҳои козиб такя накунем, зеро он ба нақоти ҳақиқӣ оварда намерасонад.

1: Такрори Шариат 4:19 - "Ва ҳазар кунед, ки чашмони худро ба осмон боло кунед, ва ҳангоме ки офтоб ва моҳ ва ситорагон, тамоми лашкари осмонро мебинед, дур шавед ва ба онҳо саҷда кунед ва ба онҳо хизмат кунед. , он чиро, ки Худованд Худои ту барои ҳамаи қавмҳои зери тамоми осмон насиб кардааст».

2: Забур 118:8 - "Ба Худованд паноҳ бурдан беҳтар аст аз таваккал ба одам."

Ишаъё 47:14 Инак, онҳо мисли коса хоҳанд буд; оташ онҳоро хоҳад сӯзонд; худро аз қувваи шӯъла раҳо нахоҳанд кард: на ангишт барои гарм кардан ва на оташе барои он ки дар пеши он нишаста бошад.

Худо бадкоронро доварӣ мекунад, ки аз доварии Ӯ раҳо ёфта наметавонанд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чӣ гуна Худо бадкоронро доварӣ мекунад

2. Даравидани он чизе ки мо мекорем: Натиҷаҳои беитоатӣ

1. Ғалотиён 6:7-8: Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. 8 Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Румиён 6:23: Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ишаъё 47:15 Барои ту, тоҷирони ту, ки аз ҷавониат бо онҳо меҳнат кардай, ҳамин тавр хоҳанд шуд; ҳеҷ кас туро наҷот дода наметавонад.

Тоҷироне, ки сухангӯ аз овони ҷавонӣ аз онҳо хариду мефурӯшад, онҳоро партофта мераванд ва касе ба кумакашон намеояд.

1. Хатари аз паи сарват - Ишаъё 47:15

2. Хавфҳои такя ба дигарон - Ишаъё 47:15

1. Масалҳо 23:5 - "Оё чашми худро ба он чизе, ки нест, меҷӯй? зеро сарват бешубҳа худро бол мекунад; онҳо мисли уқоб ба сӯи осмон парвоз мекунанд."

2. Масалҳо 28:20 - "Одами содиқ аз баракатҳо фаровон мешавад, аммо ҳар кӣ барои бой шудан шитоб мекунад, бегуноҳ нахоҳад буд".

Дар боби 48-и китоби Ишаъё сухан дар бораи беитоатӣ ва исёни халқи Худо, Исроил идома дорад. Он сабр ва хоҳиши Худоро барои тавба кардани онҳо ва инчунин садоқати Ӯ дар наҷот додани онҳо таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо айбдоркунии Худо бар халқи худ барои якравӣ ва исёнашон оғоз мешавад. Ӯ ба онҳо огоҳии пешакӣ ва огоҳиҳои Худро, ки онҳо сарфи назар кардаанд, хотиррасон мекунад (Ишаъё 48:1-8).

Сархати 2: Худо садоқати Худ ва хоҳиши худро барои наҷоти онҳо эълон мекунад. Ӯ тасдиқ мекунад, ки онҳоро дар кӯраи андӯҳ ба хотири Худ пок кардааст ва намегузорад, ки номи Ӯ палид шавад (Ишаъё 48:9-11).

Параграфи 3: Худо халқи худро даъват мекунад, ки аҳкоми Ӯро гӯш кунанд ва итоат кунанд ва ваъда медиҳад, ки итоаткории онҳо сулҳ ва шукуфоӣ меорад. Ӯ аз оқибатҳои беитоатии давомдор огоҳ мекунад (Ишаъё 48:12–22).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу ҳаштуми Ишаъё ошкор мешавад
Айбномаи Худо ба исён,
Хоҳиши тавба ва садоқати ӯ.

Айбдор кардани якравӣ ва исён бар Худо.
Хоҳиши Худо барои наҷот ва садоқат тасдиқ карда шуд.
Даъват ба гӯш кардан ва итоат кардан; оқибатҳои итоат накардан.

Ин боб ба беитоатӣ ва исёни халқи Худо, Исроил муроҷиат мекунад. Худо онҳоро ба якравӣ ва беэътиноӣ ба огоҳиҳои Ӯ муттаҳам мекунад. Ӯ онҳоро огоҳии пешакии Худ ва гӯш надодан ба суханони Ӯро хотиррасон мекунад. Бо вуҷуди исёни онҳо, Худо садоқати Худ ва хоҳиши Худро барои наҷоти онҳо эълон мекунад. Ӯ тасдиқ мекунад, ки онҳоро дар кӯраи андӯҳ ба хотири Худ пок кардааст ва намегузорад, ки номи Ӯ палид шавад. Худо халқи худро ба гӯш додан ва итоат кардан ба аҳкоми Ӯ даъват мекунад ва ваъда медиҳад, ки итоаткории онҳо сулҳ ва шукуфоӣ меорад. Бо вуҷуди ин, Ӯ инчунин аз оқибатҳои беитоатии давомдор огоҳ мекунад. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи сабри Худо, хоҳиши тавба кардан ва садоқати Ӯ дар наҷот додани халқи худ хизмат мекунад. Он ба тоъат даъват мекунад ва аз оқибатҳои исён огоҳ мекунад.

Ишаъё 48:1 Инро бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ки бо номи Исроил хонда мешаванд ва аз обҳои Яҳудо берун меоянд, ки ба исми Худованд қасам мехӯранд ва Худои Исроилро ёд мекунанд. , аммо на дар ростӣ, на дар адолат.

Хонаи Яъқуб, ки Исроил номида мешавад, аз ҷониби Ишаъё огоҳ карда мешавад, ки ба исми Худованд қасам хӯрда, исми Ӯро бе ростӣ ва адолат ба забон наоварад.

1. Қувваи ҳақиқат ба номи Худо

2. Муҳимияти зиндагии солиҳ дар назди Худо

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ишаъё 48:2 Зеро ки онҳо худро аз шаҳри муқаддас меноманд ва бар Худои Исроил мемонанд; Номи ӯ Худованди лашкарҳост.

Худо моро ба муқаддасӣ ва таваккал кардан ба Ӯ ҳамчун Парвардигори лашкарҳо даъват мекунад.

1: Мо бояд барои муқаддасӣ кӯшиш кунем ва ба Худованди лашкарҳо таваккал кунем.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки Худованди лашкарҳо Худои мост ва мо бояд ба Ӯ таваккал кунем.

1:1 Петрус 1:15-16 Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддасам".

2:1 Юҳанно 4:4-5 Эй фарзандон, шумо аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд. Бинобар ин онҳо мисли ҷаҳон сухан мегӯянд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.

Ишаъё 48:3 Ман чизҳои пештараро аз ибтидо эълон кардаам; ва онҳо аз даҳони Ман баромаданд, ва Ман ба онҳо хабар додам; Ман онҳоро ногаҳон кардам, ва онҳо ба амал омаданд.

Худо чизеро аз аввал эълон кард ва анҷом дод ва онҳо ногаҳон ба амал омаданд.

1. Чӣ тавр Каломи Худо дар вақташ иҷро мешавад

2. Қудрати фармудаҳои Худо

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам".

2. Забур 33:9 - «Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад, фармон дод, ва устувор монд».

Ишаъё 48:4 Зеро медонистам, ки ту якрав ҳастӣ, ва гарданат риштаи оҳан ва миси пешу ту аст;

Ин порча аз дониши Худо дар бораи якравӣ ва тавоноии хислатҳои инсон сухан меравад.

1. Қабули ҳукмронии Худо ва раҳо кардани саркашии инсонӣ

2. Муҳаббат ва сабри бепоёни Худо бо вуҷуди якравии мо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш , метавонад моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Ишаъё 48:5 Ман аз аввал ба ту хабар додаам; Пеш аз он ки воқеъ шавад, ба ту нишон додам, мабодо нагӯӣ: "Бутами Ман онҳоро ба амал овардааст, ва пайкари ман ва пайкари гудохтаи Ман ба онҳо амр кардааст".

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки қудрати Худоро ба бутҳо ва суратҳо нисбат додан.

1. Қудрати Худо бемисл аст - Ишаъё 48:5

2. Бутҳо сазовори парастиши мо нестанд - Ишаъё 48:5

1. Хуруҷ 20: 4-5 - "Барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ ё шабоҳати чизе насоз, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст: Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Ирмиё 10:5 - "Бутҳои онҳо мисли тарсончакҳо дар киштзори бодиринг ҳастанд, ва онҳо сухан гуфта наметавонанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, зеро онҳо наметавонанд роҳ гарданд. Аз онҳо натарсед, зеро онҳо наметавонанд бадӣ кунанд, ва он ҳам нест. дар онхо некӣ кардан.

Ишаъё 48:6 Ту шунидай, ҳама инро бубин; ва оё онро эълон намекунед? Ман аз ин вақт ба ту чизҳои навро ошкор кардам, ҳатто чизҳои ниҳон, ва ту онҳоро нашинохтӣ.

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои ошкор кардани чизҳои нав ва пинҳонӣ ба халқи худ сухан меронад.

1. "Назари қудрати ғайби Худо: Омӯзиши эътимод ба чизи ношинос"

2. "Қудрати ошкоркунандаи Худо: кашфи ҳақиқатҳои нав тавассути ҳузури Ӯ"

1. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиёне

нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад. Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман ба ту гӯш медиҳам.

2. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Ишаъё 48:7 Онҳо ҳоло офарида шудаанд, на аз ибтидо; ҳатто пеш аз рӯзе ки онҳоро нашунидай; мабодо нагӯй: "Инак, ман онҳоро мешинохтам".

Худо чизҳоеро офарид, ки қаблан шунида нашуда буд, то мардум даъво накунанд, ки онҳоро мешиносанд.

1. Эҷодиёти Худо: Бозёфт кардани мӯъҷизаҳои офариниши Ӯ

2. Шинохти пешакии Худо: Донистани сарчашмаи ҳама чиз

1. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Довудҳои Ӯ чӣ гуна ақлнопазир аст, ва роҳҳои Ӯ берун аз он, ки ошкоро нест!

2. Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯянд; шаб ба шаб дониш нишон медиханд. Сухану забоне нест, ки овозашон шунида нашавад.

Ишаъё 48:8 Бале, нашунидай; Оре, намедонистӣ; Оре, аз он вақт инҷониб гӯши ту кушода нашуд, зеро ман медонистам, ки ту хеле хиёнат хоҳӣ кард ва аз батни бачадон ҷиноятқор номида шуд.

Ин порча аз Ишаъё таъкид мекунад, ки Худо моро ва қарорҳои моро ҳатто пеш аз таваллуд шуданамон ва ҳатто вақте ки мо аз ҳузури Ӯ огоҳ нестем, медонад.

1. Подшоҳии Худо: Фаҳмидани дониши ҳамаҷонибаи Худо

2. Неъмати Худо: Бозгаштан аз таҷовуз

1. Забур 139:1-4 - "Эй Парвардигори ман, маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро мешиносӣ. Ту медонӣ, ки ман менишинам ва вақте ки ман бархезам; Ту фикрҳои маро аз дур мебинӣ. Ту баромадан ва хобидани маро мебинӣ; Аз тамоми роҳҳои Ман огоҳед; Пеш аз он ки сухане дар забони ман набошад, Ту, эй Худованд, онро пурра бидонед».

2. Ирмиё 1:5 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон офариндам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам; Ман туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам».

Ишаъё 48:9 Ба хотири исми Худ ғазаби худро ба таъхир хоҳам дод, ва барои ҳамду санои худ аз ту худдорӣ хоҳам кард, то ки туро набурам.

Ин порча дар бораи марҳамат ва раҳму шафқати Худо ба касоне, ки номи Ӯро мехонанд, сухан меронад.

1: Меҳрубон ва раҳмати Худо

2: Қудрати даъват ба номи Худо

1: Юнус 4:2 Ӯ ба Худованд дуо карда, гуфт: «Аз Ту илтимос мекунам, эй Худованд, оё ин сухани ман набуд, вақте ки ман ҳанӯз дар кишвари худ будам? Бинобар ин ман пештар ба Таршиш гурехтам, зеро медонистам, ки Ту Худои меҳрубон ва меҳрубон, оҳиста хашмгин ва меҳрубони бузург ҳастӣ ва аз бадӣ тавба мекунӣ.

2: Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ишаъё 48:10 Инак, ман туро тоза кардам, аммо на бо нуқра; Ман туро дар кӯраи андӯҳ интихоб кардам.

Худо моро тавассути озмоишҳо ва мусибатҳо тоза мекунад, то мо одамонро беҳтар созем.

1: Худо моро меозмояд, то қувват бахшем

2: Имон дар миёни мусибат

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шодӣ кунед, зеро бидонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

2: 1 Петрус 1:6-7 - Аз ин шумо хеле шод мешавед, гарчанде ки ҳоло каме барои шумо лозим омад, ки дар ҳама гуна озмоишҳо ғамгин шавед. Инҳо барои он омадаанд, ки ҳақиқии собитшудаи имони шумо аз тилло бузургтар аст, ки ҳарчанд дар оташ тоза карда шуда нобуд мешавад, вақте ки Исои Масеҳ зоҳир мешавад, боиси ҳамду сано, ҷалол ва иззат мегардад.

Ишаъё 48:11 Оё инро ба хотири худам, ба хотири худам ҳам ба ҷо оварам, зеро ки чӣ тавр номи ман палид шавад? ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод.

Ин порча дар бораи аҳамияти он сухан меравад, ки Худо исми Худро муқаддас нигоҳ дорад ва ҷалоли Ӯро бо касе нақл намекунад.

1. «Номи Худо муқаддас аст: муқаддас нигоҳ доштани номи Худо ва ҷалоли Ӯ»

2. «Ҳокимияти Худо: Ҳифзи исми Худ ва рад кардани ҷалоли Ӯ»

1. Хуруҷ 20:7: Номи Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда мегирад, бегуноҳ нахоҳад монд.

2. Забур 29:2: Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; Худовандро дар ҷалоли қудсият парастиш кунед.

Ишаъё 48:12 Ба ман гӯш андоз, эй Яъқуб ва Исроил, ки даъватшудаам! ман ӯ ҳастам; Ман аввалинам, ман низ охиринам.

Худо худро ба Яъқуб ва Исроил муаррифӣ карда, эълон мекунад, ки Ӯ аввалин ва охирин аст.

1. Ягона будани Худо: Таҳқиқи Ишаъё 48:12

2. Муҳимияти эътирофи ҳокимияти Худо

1. Ишаъё 43:10-11: «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам: пеш аз ман Худое вуҷуд надошт, ва Оё пас аз ман хоҳад буд; Ман, Ман ҳам Худованд ҳастам, ва ҷуз ман наҷотдиҳандае нест».

2. Ваҳй 1:17-18 "Ва ҳангоме ки ӯро дидам, мисли мурда пеши пойҳои ӯ афтодам. Ва ӯ дасти росташро бар ман гузошта, гуфт: "Натарс; Ман аввалин ва охирин ҳастам; ки зинда аст ва мурда буд; ва инак, ман то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва маргро дар даст дорам».

Ишаъё 48:13 Дасти Ман таҳкурсии заминро гузоштааст, ва дасти рости Ман осмонро густурдааст; ҳангоме ки онҳоро даъват мекунам, онҳо якҷоя меистанд.

Худованд осмонҳову заминро ба дасти худ офарид ва ба фармони Ӯ итоат мекунанд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Офаридгори мо кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад

2. Иштироки Худо дар офариниш: Фаҳмидани мураккабии кори дасти Худо

1. Забур 33:6 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

2. Ҳастӣ 1:1 - Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.

Ишаъё 48:14 Ҳамаатон ҷамъ шавед ва бишнавед; ки кадоме аз онҳо ин чизҳоро баён кардааст? Худованд ӯро дӯст медорад, ва писанди худро бар Бобил хоҳад кард, ва бозуи ӯ бар калдониён хоҳад буд.

Худо нақшаҳои худро дар бораи Бобил ва калдониён иҷро хоҳад кард.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро ва бепоён аст

2. Нақшаҳои Худо ҳамеша амалӣ хоҳанд шуд

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 48:15 Ман, худам ҳам гуфтам; Оре, ӯро даъват кардам, овардам, ва ӯ роҳи худро обод хоҳад кард.

Худованд моро даъват кардааст ва роххоямонро обод мекунад.

1: Агар мо бо роҳи муайянкардаи Ӯ биравем, Худо ҳамеша моро ризқ медиҳад.

2: Мо метавонем ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ эътимод дошта бошем ва бидонем, ки он муваффақ хоҳад шуд.

1: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам," мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист.

Ишаъё 48:16 Ба Ман наздик шавед, инро бишнавед; Ман аз аввал пинҳон нагуфтаам; Аз он вақт ки буд, Ман дар он ҷо ҳастам; ва алҳол Худованд Худо ва Рӯҳи Ӯ маро фиристодааст.

Ишаъё эълон мекунад, ки Худованд Худо ва Рӯҳи Ӯ аз ибтидои замон Ӯро фиристодаанд.

1. Қудрати Сегона: Фаҳмидани табиати Сегонаи Худо

2. Муҳимияти мавъиза кардани Каломи Худо

1. Юҳанно 1:1-3 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

2. 2 ба Қӯринтиён 13:14 Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо ва шарикии Рӯҳулқудс бо ҳамаи шумо бод. омин.

Ишаъё 48:17 Чунин мегӯяд Худованд, Раҳокунандаи ту, Қуддуси Исроил; Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро ба фоида таълим медиҳад ва туро бо роҳе, ки бояд биравӣ, ҳидоят мекунад.

Худованд ба мо роҳи дурусти рафтанро таълим медиҳад ва моро роҳнамоӣ мекунад, то муваффақ бошем.

1: Худо Наҷотдиҳандаи мо, Роҳнамои мо ва Устоди мост.

2: Худо тавассути таълимоти худ моро ба муваффақият ҳидоят мекунад.

1: Isaiah 48:17 "Чунин мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи Ту, Қуддуси Исроил: Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро ба фоида таълим медиҳад, ки туро бо роҳе, ки бояд биравӣ, ҳидоят мекунад".

2: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Ишаъё 48:18 Кошки аҳкоми Маро гӯш мекардӣ! Пас, агар осоиштагии ту мисли дарё мебуд, ва адолати ту мисли мавҷҳои баҳр мебуд.

Худо ваъда медиҳад, ки агар мо ба аҳкоми Ӯ итоат кунем, мо мисли дарё ва баҳр осоиштагӣ ва адолат хоҳем дошт.

1. Итоати аҳкоми Худо ба сулҳи ҳақиқӣ оварда мерасонад

2. Бо риояи аҳкоми Худо аз неъматҳои адолат баҳра баред

1. Ишаъё 48:18

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ишаъё 48:19 Насли ту низ мисли реги буд, ва насли рӯдаҳои ту мисли шағали он буд; Номи ӯ набояд аз пеши ман бурида ва нобуд карда шавад.

Худо ҳеҷ гоҳ халқи баргузидаи Худро тарк намекунад, новобаста аз он ки шумораи онҳо чӣ қадар зиёд бошад.

1: Муҳаббати Худо абадӣ аст

2: Раҳмати Худо бепоён аст

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ишаъё 48:20 Аз Бобил биравед, аз калдониён гурехта, бо овози суруд эълон кунед, инро бигӯед, то ақсои замин бигӯед; бигӯед: «Худованд бандаи Худ Яъқубро раҳо кардааст».

Худованд бандаи Худ Яъқубро раҳо кард, ва моро даъват кард, ки Бобилро тарк кунем ва бо овози суруд аз калдониён гурезем.

1. Шод шудан аз фидияи Худованд

2. Даъват барои фирор аз Бобил

1. Ишаъё 51:11 -Бинобар ин фидияёфтаи Худованд баргашта, бо сурудхонӣ ба Сион хоҳанд омад; ва шодии ҷовидонӣ бар сари онҳо хоҳад буд: онҳо шодӣ ва шодӣ ба даст хоҳанд овард; ва андӯҳ ва мотам гурезад.

2. Забур 107:2 - Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки Ӯ киро аз дасти душман раҳо кардааст;

Ишаъё 48:21 Ва ҳангоме ки Ӯ онҳоро аз миёни биёбонҳо мебурд, ташна набуданд; Ӯ обҳоро барои онҳо аз санг ҷорӣ кард; сангро низ шикофт, ва об ҷорӣ шуд.

Худо исроилиёнро дар биёбон бо роҳи ҷорӣ кардани об аз санг ризқ дод.

1. Худо ҳамеша содиқ аст, ки ниёзҳои моро қонеъ кунад.

2. Мо метавонем ба Худо боварӣ дошта бошем, ки ҳатто дар вазъиятҳои душвортарин моро таъмин мекунад.

1. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Isaiah 48:22: осоиштагӣ нест, мегӯяд Худованд, ба бадкорон.

Ин порча аз Ишаъё дар бораи набудани сулҳ барои бадкорон сухан меронад.

1: Ҳар як инсон дар ҳаёти худ ба сулҳ ниёз дорад ва ин сулҳ танҳо аз ҷониби Худо метавонад бошад.

2: Саломи Худо барои ҳамаи онҳое, ки аз бадӣ рӯй мегардонанд, дастрас аст.

1: Юҳанно 14:27, осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

2: Қӯлассиён 3:15 Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед.

Боби 49-уми китоби Ишаъё ба бандаи Худованд, ки ҳамчун Исроил шинохта шудааст ва инчунин ҳамчун пешгӯии Исои Масеҳ дида мешавад, тамаркуз мекунад. Он рисолати бандаро барои наҷот додани халқҳо ва барқарорсозии халқи Худо таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо сухани бандаи Худованд оғоз мешавад, ки даъват ва рисолати худро аз батни модар баён мекунад. Ӯро Худо интихоб кардааст, то ки наҷотро ба ақсои замин расонад ва ҳарчанд ӯ рӯҳафтода бошад ҳам, Худо ӯро ба вафодории худ боварӣ мебахшад (Ишаъё 49:1-7).

Параграфи 2: Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худ, Исроилро барқарор ва ҷамъ мекунад, онҳоро аз асирӣ бармегардонад ва эҳтиёҷоти онҳоро таъмин мекунад. Ӯ муҳаббат ва ҳамдардии Худро нисбат ба онҳо эълон карда, мегӯяд, ки агар модар фарзанди худро фаромӯш кунад ҳам, халқи Худро фаромӯш нахоҳад кард (Ишаъё 49:8-18).

Параграфи 3: Боб бо паёми умед ва барқарорсозӣ ба итмом мерасад. Худо ба халқи худ итминон медиҳад, ки вақти барқароршавии онҳо наздик аст ва онҳо иҷрошавии ваъдаҳои Ӯро хоҳанд дид. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро баракат медиҳад ва ба ранҷу азоби онҳо хотима мебахшад (Ишаъё 49:19-26).

Дар ҷамъбаст,
Боби чилу нӯҳуми Ишаъё ошкор мешавад
рисолати банда барои овардани наҷот,
Ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ ва баракатҳо.

Вазифаи банда барои наҷот додани халқҳо.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва ҷамъшавии халқи Худо.
Кафолати муҳаббат, раҳмдилӣ ва иҷрои ваъдаҳои Худо.

Ин боб ба бандаи Худованд, ки ҳамчун Исроил шинохта шудааст ва инчунин рамзи Исои Масеҳ аст, тамаркуз мекунад. Банда дар бораи даъват ва рисолати худ аз батни худ сухан мегӯяд, ки аз ҷониби Худо баргузидаи наҷот ба ақсои замин аст. Бо вуҷуди рӯҳафтодагӣ, банда ба вафодории Худо итминон дорад. Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро барқарор ва ҷамъ мекунад, онҳоро аз асирӣ бармегардонад ва ниёзҳои онҳоро таъмин мекунад.

Вай мехру мухаббати худро баён карда, халкашро бовар мекунонад, ки модар фарзандашро фаромуш карда бошад хам, онхоро фаромуш намекунад. Ин боб бо паёми умед ва барқароркунӣ анҷом меёбад, зеро Худо ба халқи худ итминон медиҳад, ки вақти барқароршавии онҳо наздик аст. Ӯ ваъда медиҳад, ки ба онҳо баракати фаровон дода, ба ранҷу азоби онҳо хотима мебахшад. Дар ин боб рисолати банда барои овардани наҷот, ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ ва муҳаббат ва садоқати бепоёни Ӯ нисбат ба халқи худ таъкид шудааст.

Ишаъё 49:1 Ба ман гӯш диҳед, эй ҷазираҳо! ва эй мардум, аз дур гӯш кунед; Худованд маро аз шикам даъват кардааст; аз даруни модарам номи маро ба забон овардааст.

Худо Ишаъёро аз пеш аз таваллудаш даъват кардааст, ки бандаи Худ ва шоҳиди халқҳо бошад.

1. Даъват ба хидмат: посух додан ба даъвати Худо

2. Нақшаи аҷиби Худо: Чӣ тавр Худо моро барои амалӣ кардани ҳадафҳои худ истифода мебарад

1. Ирмиё 1: 4-5 - "Акнун каломи Худованд ба ман нозил шуда, гуфт: "Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис кардам; туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам. .

2. Забур 139:13-16 - Зеро ки узвҳои дарунии маро ба вуҷуд овардай; маро дар батни модарам бофтаед. Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам. Аҷоиб аст корҳои шумо; рӯҳи ман онро хеле хуб медонад. Чорчубаи ман аз ту пинхон набуд, вакте ки маро пинхонӣ сохтанд, дар каъри замин бофта буд. Чашмони ту ҷавҳари шаклнашудаи маро дид; Дар китоби ту ҳар яке аз онҳо навишта шудааст, он рӯзҳое, ки барои ман ташаккул ёфтаанд, дар ҳоле ки ҳеҷ кадоми онҳо вуҷуд надошт.

Ишаъё 49:2 Ва даҳони маро мисли шамшери тез сохт; Маро дар сояи дасташ пинҳон кард, ва маро як чоҳи сайкал дод; Маро дар таги худ пинҳон кардааст;

Худо даҳони бандаашро чун шамшери тез сохтааст ва ӯро чун тири сайқалдида дар чӯби худ пинҳон кардааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Худо барои ноил шудан ба ҳадафҳои худ аз овози бандааш истифода мебарад

2. Оғоз кардани шахсияти мо дар Масеҳ: Паноҳ ёфтан дар сояи дасти Худо

1. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо мекӯбад ва фикрҳо ва ниятҳои дил.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст.

Ишаъё 49:3 Ва ба ман гуфт: «Ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил, ки дар Ӯ ҷалол хоҳам ёфт».

Ин порча аз Ишаъё нишон медиҳад, ки Худо Исроилро барои бандаи Худ интихоб кардааст ва Ӯ ба воситаи онҳо ҷалол хоҳад ёфт.

1. Даъват ба хидмат: Чӣ тавр зиндагӣ кардан мумкин аст, ки Худоро ҷалол диҳад

2. Ваъдаи Худо: Донистани он ки Ӯ ба ваъдаи худ ба мо вафо мекунад

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Забур 115:1 - На ба мо, эй Худованд, на ба мо, балки ба исми Ту ҷалол бод, зеро муҳаббат ва садоқати Ту.

Ишаъё 49:4 Он гоҳ ман гуфтам: «Беҳуда меҳнат кардам, қуввати худро бар абас ва бар абас сарф кардам; лекин доварии ман аз ҷониби Худованд аст, ва кори ман бо Худои худ».

Нотик изҳори норозигии худро аз он ки чӣ тавр меҳнат ва кӯшиши онҳо беҳуда буд, изҳор мекунад, аммо боварӣ дорад, ки ҳукми онҳо дар дасти Худост.

1. Худо кӯшишҳои содиқонаро мукофот медиҳад

2. Арзиши таваккал ба Худо

1. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Isaiah 49:5 Ва алҳол, мегӯяд Худованд, ки маро аз батни модар ба вуҷуд овардааст, то бандаи Ӯ бошам, то Яъқубро боз назди ӯ биёрад: "Гарчанде ки Исроил ҷамъ нашуда бошад ҳам, ман дар назари Худованд ҷалол хоҳам дошт, ва Худои ман қуввати ман бош.

Худо Ишаъёро аз батни худ офаридааст, то ки бандаи Худ бошад ва Исроилро ба сӯи Ӯ баргардонад, ҳатто агар Исроил ҳанӯз ҷамъ нашуда бошад. Худо қуввати Ишаъё хоҳад буд ва Ишаъё дар назари Худованд ҷалол хоҳад ёфт.

1. Қувваи Худо дар заъфи мо - Ишаъё 49:5

2. Бандаи Худо шудан - Ишаъё 49:5

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 28:7 - Худованд қувват ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал мекунад ва маро ёрӣ медиҳанд; дилам шод мешавад ва бо сурудам ба у шукр мекунам.

Ишаъё 49:6 Ва гуфт: «Ин кори сабук аст, ки ту бандаи Ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро эҳё кунӣ ва наҷотёфтагони Исроилро барқарор кунӣ; Ман низ туро ҳамчун нур ба халқҳо хоҳам дод, то ки ту то охири замин наҷоти ман бош.

Худо ба Ишаъё мегӯяд, ки вай барои бандаи Худо интихоб шудааст ва ба ҳамаи одамон, ҳам ба исроилиён ва ҳам халқҳо наҷот бахшад.

1. Худо шуморо интихоб кард: Даъвати Худоро барои ҳаёти худ қабул кунед

2. Қувваи Наҷот: Баровардани нур ба ҷаҳони торик

1. Ишаъё 49:6

2. Румиён 10:14 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?

Ишаъё 49:7 Чунин мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи Исроил ва Қуддуси Ӯ, аз касе ки одам нафрат мекунад, аз касе ки халқ нафрат мекунад, ба бандаи ҳокимон: Подшоҳон хоҳанд дид ва бархоста, сардорон низ саҷда хоҳанд кард, зеро ки аз Худованд, ки амин аст, ва Подшоҳи Исроил аст, ва Ӯ туро интихоб хоҳад кард.

Худо, Наҷотдиҳандаи Исроил, новобаста аз бадрафторӣ, ки Ӯ аз одамон қабул мекунад, аз ҷониби подшоҳон ва шоҳон саҷда хоҳанд шуд.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо

2. Рафтори бемаҳбуб

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

Ишаъё 49:8 Худованд чунин мегӯяд: «Дар замони мақбул туро шунидам, ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад расондам; ба мерос мондани мероси харобшуда;

Худо мардумро дар вақти тангӣ шунид ва ёрӣ дод ва онҳоро нигоҳ медорад ва онҳоро аҳди мардуме хоҳад сохт, ки заминро барпо мекунанд ва мероси харобазорро мерос мегиранд.

1. Кӯмаки бепоёни Худо дар лаҳзаҳои зарурӣ

2. Қудрати аҳди Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

Ишаъё 49:9 То ба бандиён бигӯй, ки берун рав; Ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд, Худро нишон диҳед. Онҳо дар роҳҳо мечаронанд, ва чарогоҳҳояшон дар ҳама баландӣ хоҳад буд.

Худо онҳоеро, ки дар зиндон ва зулмот ҳастанд, даъват мекунад, ки берун оянд ва дар роҳҳои Ӯ ғизо гиранд.

1. "Нур дар торикӣ: Чӣ гуна муҳаббати Худо метавонад ҳама монеаро паси сар кунад"

2. "Нони ҳаёт: чӣ гуна бояд аз Каломи Худо ғизо пайдо кард"

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонда, дар канори обҳои ором мебарад.

Ишаъё 49:10 Онҳо гурусна ва ташна нахоҳанд монд; на гармӣ ва на офтоб ба онҳо зарба нахоҳад зад, зеро ҳар кӣ ба онҳо раҳм кунад, онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард, ҳатто бо чашмаҳои об онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард.

Худо ба мардумаш рӯзӣ медиҳад ва онҳоро ба сӯи амн ҳидоят мекунад.

1.Парвардигоро мефармояд: Раҳмат ва нигаҳбонии Худо

2. Пайравӣ ба роҳнамоии Худованд: дастур ва ҳидоят

1. Забур 23:2-3 - "Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобондааст, дар канори обҳои ором мебарад, рӯҳи маро барқарор мекунад".

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм бештар аст. аз либос?"

Ишаъё 49:11 Ва ман ҳама кӯҳҳои худро роҳ хоҳам сохт, ва роҳҳои ман баланд хоҳанд шуд.

Худованд барои мардумаш роҳе бахшад ва роҳҳояшро иззату эҳтиром кунад.

1. «Роҳи баланд: таваккал ба роҳи Худо».

2. «Беҳтар кардани ҳаёти мо бо роҳи Худо»

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор, чойхои нохамвор хамвор гардад. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва ҳамаи одамон онро якҷоя хоҳанд дид. Зеро ки даҳони Худованд гуфтааст.

Ишаъё 49:12 Инак, инҳо аз дур хоҳанд омад, ва инак, онҳо аз шимол ва ғарб; ва инҳо аз замини Синим.

Халқи Худо аз чор тарафи ҷаҳон ҷамъ хоҳад шуд.

1. Нақшаи Худованд барои халқи худ: мӯъҷизаи барқарорсозӣ

2. Қудрат ва Муҳаббати Худованд: Даъват ба ҳамаи халқҳо

1. Аъмол 2:17-21 - Фурӯпошии Рӯҳулқудс бар ҳамаи халқҳо

2. Ирмиё 16:14-15 - Ҷамъ кардани халқи Худо аз чор гӯшаи замин

Ишаъё 49:13 Суруд хонед, эй осмон! ва шод бош, эй замин; ва суруд хонед, эй кӯҳҳо, зеро ки Худованд қавми Худро тасаллӣ дод, ва ба андӯҳи худ марҳамат хоҳад кард.

Худованд халқи Худро тасаллӣ хоҳад дод ва ба мусибатзадагон марҳамат хоҳад кард.

1. Раҳмат ва тасаллии Худо: баракат барои ҳама

2. Овардани тасаллӣ дар замони мусибат

1. Забур 147:3 - Ӯ дили шикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

2. Ибриён 4:15-16 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, ҳамон тавре ки мо ҳастем, ӯ гуноҳ накардааст. Пас биёед бо эътимод ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

Ишаъё 49:14 Аммо Сион гуфт: «Худованд маро тарк кардааст, ва Худованд маро фаромӯш кардааст».

Сарфи назар аз он ки Худо худро партофташуда ҳис кунад, Сион содиқ мемонад, ки Худо онҳоро фаромӯш намекунад.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро ва бепоён аст

2. Бигзор дилат ноором нашавад

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст."

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Ишаъё 49:15 Оё зан кӯдаки ширмакашро фаромӯш карда метавонад, ки ба писари шиками худ раҳм накунад? Оре, шояд фаромӯш кунанд, вале Ман туро фаромӯш намекунам.

Худованд ќавми худро дӯст медорад ва ёд мекунад, њарчанд онњо фаромӯш бошанд.

1: Худо Падари ҷовидони мост, ки ҳамеша моро дар ёд дорад

2: Муҳаббати бепоёни Худо ба халқаш

1: Ирмиё 31:3 - Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам, бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2: Марсияҳо 3: 21-23 - Инро ман ба хотир овардам, бинобар ин умедворам. Аз марҳамати Худованд аст, ки мо намехӯрем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ишаъё 49:16 Инак, Ман туро бар кафи дастҳои худ кандаам; деворҳои ту ҳамеша дар пеши ман ҳастанд.

Худованд банӣ-Исроилро дар кафи дастонаш нақш бастааст ва ҳамеша дар бораи онҳо ва деворҳои онҳо ғамхорӣ мекунад.

1. Ғамхории пурмуҳаббати Худо: Мулоҳиза дар бораи бехатарии Ишаъё 49:16

2. Вафодории Худо: Таҳқиқи муҳаббати аҳди Ишаъё 49:16

1. Такрори Шариат 7: 8-9 - "Худованд ба шумо муҳаббати Худро гузошт ва шуморо баргузид, на аз он сабаб, ки шумо аз дигар қавмҳо зиёдтар будед, зеро шумо аз ҳама қавмҳо камтар будед. Аммо ин аз он сабаб буд, ки Худованд шуморо дӯст дошт ва нигоҳ дошт. қасамеро, ки ӯ ба аҷдодони шумо қасам хӯрдааст».

2. Ирмиё 31:3 - "Худованд дар гузашта ба мо зоҳир шуда, гуфт: Ман шуморо бо муҳаббати абадӣ дӯст доштам; Ман шуморо бо меҳрубонии бепоён ҷалб кардам.

Ишаъё 49:17 Фарзандони ту шитоб хоҳанд кард; ҳалоккунандагони ту ва онҳое ки туро хароб кардаанд, аз ту берун хоҳанд рафт.

Халқи Худо шифо ёфта, душманонашон ронда хоҳанд шуд.

1. Гузаштанро бигзоред: Ба пеш бо имон

2. Бартараф кардани душвориҳо: Ҷустуҷӯи нерӯ дар Худо

1. Ишаъё 61:3-4 То барои мотамдорон дар Сион таъин карда шавад, то ки ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ диҳад; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

2. Румиён 8:28-30 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар

киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

Ишаъё 49:18 Чашмони худро ба гирду атроф боло кун, ва инак, ҳамаи инҳо ҷамъ шуда, назди Ту меоянд. Ба ҳангоме ки Ман зинда ҳастам, мегӯяд Худованд, — ту ҳатман туро бо ҳамаи онҳо, чунон ки зебу зинат мепӯшӣ, ва онҳоро бар ту мебандӣ, чунон ки арӯс мекунад.

Худованд ваъда медиҳад, ки халқи Худро бо баракатҳо мепӯшонад, чунон ки арӯс худро бо ороиш зинат медиҳад.

1. Ваъдаҳои Худованд дар бораи ризқу фаровонӣ

2. Тасвири зебоӣ: Халқи Худо дар бари баракатҳо

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ ҷалол намо; он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб мешикананд.

2. Забур 103:1-5 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар даруни ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ! Худовандро ҳамду сано кун, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун, ки ҳама гуноҳҳои туро мебахшад, ҳама бемориҳои туро шифо мебахшад, ҷони туро аз чоҳ раҳо мекунад, туро бо муҳаббат ва марҳамати устувор тоҷ мекунад, ки туро аз некӯӣ сер мекунад, ки чавонии шумо мисли укобон нав мешавад.

Ишаъё 49:19 Зеро ки харобаҳои ту, ва ҷойҳои харобии ту, ва замини ҳалокати ту, алҳол аз сабаби сокинон танг хоҳад шуд, ва онҳое ки туро фурӯ бурдаанд, дур хоҳанд буд.

Замине, ки як вактхо харобу лалмӣ буд, акнун хеле хурд хохад буд, ки сокинони онро дарбар нагирад ва онхое, ки онро хароб кардаанд, дур хоханд буд.

1. Наҷот додани Худо: Ба фаровонӣ табдил додани ҳалокат

2. Умед дар миёни ҳалокат

1. Ишаъё 61:4 - "Онҳо харобаҳои қадимиро обод хоҳанд кард, харобаҳои пештараро барқарор хоҳанд кард; шаҳрҳои харобшуда ва харобаҳои наслҳои бисёрро барқарор хоҳанд кард".

2. Забур 126:1 - "Вақте ки Худованд сарвати Сионро барқарор кард, мо мисли хобдидагон будем".

Ишаъё 49:20 Пас аз он ки дигареро аз даст додӣ, фарзандоне ки ту хоҳӣ дошт, боз дар гӯшҳои ту хоҳанд гуфт: "Ҷой барои ман танг аст: ба ман ҷой деҳ, то ки ман сокин шавам".

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳатто пас аз он ки чизеро аз даст додем, мо метавонем чизи навро баракат диҳем.

1. Баракатҳои нав дар миёни талафот

2. Тағйироти душворро бо имон қабул кунед

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ташвишҳои худро ба гардани Ӯ андозед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Ишаъё 49:21 Он гоҳ дар дили худ бигӯй: "Инҳоро кӣ ба ман таваллуд кардааст, дар сурате ки ман фарзандони худро гум кардаам, ва харобазор ва асир ва ба он сӯ меравам?" ва кӣ онҳоро тарбия кардааст? Инак, ман танҳо мондам; инҳо куҷо буданд?

Худо ба исроилиён сухан меронад ва аз онҳо мепурсад, ки фарзандони онҳоро кӣ ба воя расонидааст, зеро онҳо дар харобазор, асир ва саргардон буданд.

1. Қудрати пешакии Худо: Чӣ гуна Худо барои халқи худ таъмин мекунад

2. Умед дар замони ранҷу азоб: таваккал ба рӯзии Худо

1. Матто 19:26 - Бо Худо ҳама чиз имконпазир аст

2. Айюб 42:2 - Ман медонам, ки Ту аз ӯҳдаи ҳама чиз қодирӣ ва ҳеҷ фикре аз ту нигоҳ дошта намешавад.

Ишаъё 49:22 Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дасти Худро сӯи халқҳо хоҳам баланд кард, ва байрақи Худро барои қавм хоҳам гузошт, ва онҳо писарони туро дар оғӯши худ хоҳанд овард, ва духтарони ту бар китфи онҳо хоҳанд бурд. .

Худо ваъда медиҳад, ки дасти Худро сӯи ғайрияҳудиён боло мебарад ва барои мардум байрақи Худро муқаррар мекунад, то ки онҳо ба назди Ӯ кӯдакон биёранд.

1. Муҳаббати беандозаи Худо ба ҳама - Ишаъё 49:22

2. Қувваи имон - Ишаъё 49:22

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ишаъё 49:23 Ва подшоҳон падарони ширдеҳи ту, ва маликаҳо модарони ширдеҳи ту хоҳанд буд; ба ту рӯй ба рӯи замин саҷда хоҳанд кард, ва ғубори пойҳои туро лесида хоҳанд кард; ва ту хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, зеро ки интизори Ман ҳастанд, хиҷил нахоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи Худованди Худо ва эҳтироми ӯ, ҳатто аз подшоҳон ва маликаҳо сухан меронад.

1. Подшоҳону маликаҳои замин аз Худованд эҳтиром доранд

2. Чӣ тавр мо метавонем эҳтироми худро ба Худованд баён кунем

1. Забур 2:10-11 - "Пас, эй подшоҳон, доно бошед; огоҳ бошед, эй ҳокимони замин. Бо тарс ба Худованд хизмат кунед, ва бо ларзон шодӣ кунед. Писарро

бибӯсед, то ки ӯ хашмгин нашавад, ва шумо дар роҳ нобуд шавед, зеро ки ғазаби ӯ зуд аланга мегирад.

2. Румиён 14:11 - "Зеро ки навишта шудааст: "То зиндаам, мегӯяд Худованд, ҳар зону ба ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард".

Ишаъё 49:24 Оё тӯъма аз тавоноҳо гирифта мешавад ё асири қонунӣ раҳо мешавад?

Ин порча дар бораи аз даст додани моликияти қудратмандон ва озод кардани асири қонунӣ сухан меравад.

1. Адолати Худо: тавоноии заифону мазлумонро

2. Ҳукмронии Худо: озод кардани асирон

1. Хуруҷ 3:7-9 - Ва Худованд гуфт: "Ман андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср ҳастанд, дидам, ва фарьёди онҳоро ба сабаби сарварони онҳо шунидаам; зеро ки андӯҳи онҳоро медонам; Ва Ман фурӯд омадаам, то ки онҳоро аз дасти мисриён раҳо намоям, ва онҳоро аз он замин ба замини нағз ва калон, ба замине, ки шир ва асал равон аст, барорам; ба ҷои канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва фариззиён, ва ҳивиён, ва ябусиён.

2. Луқо 4:18-19 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон мавъиза кунам, то ки кӯфтагонро озод кунам, то соли писандидаи Худовандро мавъиза кунам.

Isaiah 49:25: Аммо Худованд чунин мегӯяд: "Ҳатто асирони тавоноён бурда хоҳанд шуд, ва тӯъмаи даҳшатовар раҳо хоҳад шуд, зеро ки Ман бо касе ки бо ту мубориза мебарад, мубориза хоҳам бурд, ва фарзандонатро наҷот хоҳам дод".

Худо ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки ба асорати афроди тавоно афтодаанд, дур мекунад ва фарзандони онҳоеро, ки дар мусибат қарор доранд, наҷот медиҳад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи наҷот - Ишаъё 49:25

2. Қудрати муҳаббати Худо - Ишаъё 49:25

1. Хуруҷ 14:14 - "Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард; шумо танҳо бояд ором бошед."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Ишаъё 49:26 Ва Ман онҳоеро, ки туро ситам мекунанд, бо ҷисми худ таъом хоҳам дод; ва онҳо аз хуни худ, мисли шароби ширин маст хоҳанд шуд; ва ҳама башар хоҳанд донист, ки Ман Худованд Наҷотдиҳандаи ту ва Наҷотдиҳандаи ту, Қудратманди Яъқуб ҳастам.

Худованд ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки халқи Ӯро ситам мекунанд, бо ҷисми худ ғизо медиҳад ва онҳоро бо хуни худ мисли шароби ширин маст мекунад, то ҳама башар бидонанд, ки Ӯ Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳандаи онҳо, Қудрати Яъқуб аст.

1. Баракатҳои наҷотбахши Худованд ба халқаш

2. Адолати Худованд бар золимон

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед мешаванд.

2. Ишаъё 59:20 - Наҷотдиҳанда ба Сион меояд, ба онҳое ки дар Яъқуб аз гуноҳҳои худ тавба мекунанд, мегӯяд Худованд.

Боби 50-и китоби Ишаъё ба итоаткорӣ ва ранҷу азоби бандаи Худованд, ки ҳам Исроил ва ҳам пешгӯии Исои Масеҳ аст, тамаркуз мекунад. Он таваккули банда ба Худо ва эътимоди ҳақ будани Ӯро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз суханронии бандаи Худованд оғоз мешавад, ки қудрати Худоро барои наҷот додан ва қудрати Ӯро барои интизом эътироф мекунад. Банда итоаткорӣ ва омодагии худро ба ранҷу азобҳо тоб оварда, ба кӯмаки Худо таваккал мекунад, эълон мекунад (Ишаъё 50:1-11).

Параграфи 2: Дар ин боб фарқияти байни онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва онҳое, ки дар торикӣ роҳ мераванд, таъкид мекунанд. Он касонеро, ки ба Худованд таваккал мекунанд, ташвиқ мекунад, ки ба исми Ӯ такя кунанд ва рӯҳафтода нашаванд (Ишаъё 50:10-11).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳуми Ишаъё ошкор мешавад
тоъату ранҷу азоби банда,
ташвиқ ба таваккал ба Худованд.

Эътироф кардани банда ба қудрати Худо барои наҷотдиҳӣ ва интизом.
Эъломияи итоаткорӣ ва омодагӣ ба таҳаммули ранҷу азоб.
Тафовут байни онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва дар торикӣ ҳастанд.
Ташвиқ ба таваккал ба Худованд ва рӯҳафтода нашавед.

Ин боб ба итоаткорӣ ва ранҷу азоби бандаи Худованд, ки ҳам Исроил ва ҳам пешгӯии Исои Масеҳ аст, тамаркуз мекунад. Банда қудрати Худоро барои наҷот додан ва қудрати Ӯро барои интизом эътироф мекунад ва итоаткорӣ ва омодагии худро барои таҳаммул кардан ба ранҷу азобҳо ва таваккал кардан ба кӯмаки Худо эълон мекунад. Дар ин боб фарқияти байни онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва онҳое, ки дар торикӣ роҳ мераванд, таъкид мекунанд. Он касонеро, ки ба Худованд таваккал мекунанд, ташвиқ мекунад, ки ба исми Ӯ такя кунанд ва рӯҳафтода нашаванд. Дар ин боб таваккали банда ба Худо, омодагии ӯ барои таҳаммули ранҷу азоб ва итминон ба сафедкунии Худо таъкид шудааст. Он инчунин ҳамчун рӯҳбаландкунанда барои имондорон хизмат мекунад, ки ба Худованд таваккал кунанд ва рӯҳафтода нашаванд, зеро медонанд, ки Ӯ содиқ аст ва дар вақти душворӣ кӯмак хоҳад кард.

Ишаъё 50:1 Худованд чунин мегӯяд: "Ҳисоби талоқи модарат, ки ман аз вай ҷудо кардам, куҷост?" ё кист, ки аз қарздиҳандагони ман туро ба ӯ фурӯхтаам? Инак, шумо худро барои гуноҳҳои худ фурӯхтаед, ва модаратон барои гуноҳҳои худ дур карда шудааст.

Худо мепурсад, ки чаро мардум аз Ӯ дур шудаанд ва мегӯяд, ки гуноҳҳои онҳо боиси аз Ӯ ҷудо шудани онҳо шудааст.

1. Худро кӯтоҳ нафурӯшед: А дар Ишаъё 50:1

2. Арзиши ҷиноят: А дар Ишаъё 50:1

1. Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо кард ва барои мо лаънат гардид, зеро ки навишта шудааст: "Лаъун аст ҳар касе ки бар дарахт овехта шавад".

2. Румиён 6:23 -Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ишаъё 50:2 Пас, вақте ки ман омадам, оё касе набуд? вақте ки ман занг задам, оё касе нест, ки ҷавоб диҳад? Оё дасти ман тамоман кӯтоҳ шудааст, ки фидия дода наметавонад? ё ман қудрати таслим кардан надорам? инак, бо сарзаниши худ баҳрро хушк мекунам, дарёҳоро ба биёбон табдил медиҳам: моҳии онҳо бадбӯй мекунад, зеро об нест, ва аз ташнагӣ мемирад.

Худованд савол медиҳад, ки чаро ҳеҷ кас ба даъвати ӯ ҷавоб намедиҳад ва қудрати худро барои наҷот додан ва наҷот додан тасдиқ мекунад.

1. Худованд даъват мекунад - Оё мо гӯш мекунем?

2. Қудрати Худованд барои наҷот додан ва наҷот додан

1. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Забур 145:18-19 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст. Хоҳиши касонеро, ки аз Ӯ метарсанд, иҷро хоҳад кард; Ӯ низ фарьёди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот хоҳад дод.

Ишаъё 50:3 Ман осмонро сиёҳ мепӯшам, ва пӯшиши онҳоро палос мепӯшам.

Худост, ки осмонро тира гардонад ва палос пушонад.

1. Қудрати Худо: Фаҳмидани ҳукмронии Худои таъоло

2. Қувваи имон: чӣ гуна бояд зиреҳи Худоро ба бар кард

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Эфсӯсиён 6:10-17 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонед. Пас, биистед, ки камарбанди ростиро маҳкам баста, синаи адолатро дар бар кунед, ва ҳамчун кафш барои пойҳои худ ва тайёрии башорати сулҳро дар бар кунед. Дар ҳама ҳолат сипари имонро бигир, ки бо он шумо метавонед ҳама тирҳои

оташи иблисро хомӯш кунед; ва кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред.

Ишаъё 50:4 Худованд Худо ба ман забони донишмандонро ато кардааст, то бидонам, ки ба хасташуда чӣ гуна сухане бигӯям: саҳар аз субҳ бедор мешавад, гӯшҳои маро бедор мекунад, то мисли донишманд бишнаванд.

Худованд ба Ишаъё қобилият додааст, ки ба одамони хасташуда суханони рӯҳбаландкунанда бигӯяд ва гӯши Ишаъёро барои гӯш кардани хирадмандон бедор кардааст.

1. Бигзоред, ки Худо тавассути шумо сухан гӯяд: Қувваи рӯҳбаландкунандаро қабул кунед

2. Бедор шудан ба даъвати Худо: Гӯш додан ба ҳаким

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки он ба шунавандагон файз бахшад.

2. Масалҳо 1:5 - Бигзор хирадманд бишнавад ва донишро афзун кунад, ва ҳар кӣ фаҳмад, ҳидоят ёбад.

Ишаъё 50:5 Худованд Худо гӯши маро кушод, ва ман саркаш набудам ва аз онҳо рӯй нагардондам.

Худованд гӯшҳои сухангӯро боз кардааст ва онҳоро тавони шунидан ва итоат кардан ба фармудаҳои Ӯ кардааст.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр Каломи Худоро гӯш кардан ва пайравӣ кардан

2. Қувваи пайравӣ кардан: Рушди имон ва муқовимат ба васвасаҳо

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ишаъё 50:6 Пушти худро ба зарбазанон додам, ва рухсораҳоямро ба онҳое ки мӯйро тарошида буданд, аз шарм ва туф кардан рӯямро пинҳон накардаам.

Худо худро фурӯтан кард, то дардҳои ҷисмонӣ ва хориро тоқат кунад.

1. Намунаи фурӯтании Масеҳ

2. Қувваи истодагарӣ дар ранҷу азоб

1. Филиппиён 2:8 - Ва чун дар шакли инсон пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то дараҷаи марг, ҳатто марг дар салиб итоат кард.

2. 1 Петрус 2:19-21 - Барои он ки касе дарди ранҷу беадолатонаро тоқат кунад, сазовори таъриф аст, зеро онҳо Худоро медонанд. Аммо агар шумо барои кори нодуруст лату кӯб хӯрда, ба он тоб оваред, ин ба шумо чӣ гуна аст? Аммо агар шумо барои кори нек уқубат кашед ва ба он сабр кунед, ин дар назди Худо сазовори таъриф аст. Зеро ки шумо барои ин даъват шудаед, зеро

Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунае гузоштааст, то ки ба қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед.

Ишаъё 50:7 Зеро ки Худованд Худо ба ман мадад хоҳад кард; Бинобар ин ман хиҷолат нахоҳам кард: бинобар ин рӯи Худро мисли шаҳпора гузоштаам, ва медонам, ки хиҷил нахоҳам шуд.

Ишаъё азми қавӣ дорад, ки дар имонаш содиқ монад, зеро медонад, ки Худо бо ӯ хоҳад буд ва ба ӯ кӯмак хоҳад кард.

1. Дар имон устувор бошед: таваккал ба кумаки Худо

2. Мушкилотҳоро бо устуворӣ рӯ ба рӯ кунед: Донистани Худо бо туст

1. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 50:8 Ӯ наздик аст, ки маро сафед мекунад; ки бо ман мубориза мебарад? биёед якҷоя бошем: душмани ман кист? бигзор вай ба ман наздик шавад.

Худо наздик аст ва мехоҳад моро сафед кунад; Вақте ки мо душворӣ мекашем, ӯ бо мо хоҳад буд.

1. Худо сафедкунандаи мост - Ишаъё 50:8

2. Дар имон устувор бошед - Ишаъё 50:8

1. Филиппиён 1:6 - Мо ба ин боварӣ дошта бошед, ки Он ки кори некеро дар шумо оғоз кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом мерасонад.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ишаъё 50:9 Инак, Худованд Худо ба ман мадад хоҳад кард; кист, ки Маро маҳкум кунад? Инак, ҳама мисли ҷомае кӯҳна хоҳанд шуд; куя онҳоро хоҳад хӯрд.

Худованд Худо ба мо кӯмак хоҳад кард ва ҳеҷ кас наметавонад бар зидди мо доварӣ кунад, зеро ҳама чизҳои дунё мисли либос пажмурда мешаванд.

1. Худованд ёвари мост: такя ба Худо дар муборизаҳои зиндагӣ

2. Доимӣ чист?: Моҳияти пойдори ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ишаъё 50:10 Кист аз шумо, ки аз Худованд метарсад, ва ба овози бандаи Худ итоат мекунад, ва дар торикӣ роҳ меравад, ва нур надорад? бигзор ба исми Худованд таваккал кунад ва бар Худои худ бимонад.

Касоне, ки аз Худованд метарсанд ва ба фармони Ӯ итоат мекунанд, ҳатто дар зулмот низ бояд ба Худованд таваккал кунанд ва ба Ӯ таваккал кунанд.

1. Худованд кофист: Чӣ тавр дар замонҳои номуайян ба Худованд таваккал кардан мумкин аст

2. Нур дар торикӣ: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед. Аз Худованд лаззат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дили шуморо ба шумо хоҳад дод".

Ишаъё 50:11 Инак, ҳамаи шумо, ки оташ меафрӯзед, ва худро бо шарораҳо иҳота мекунед: дар нури оташи худ ва дар шарораҳое, ки афрӯхтаед, роҳ равед. Ин аз дасти Ман хоҳад буд; шумо дар ғам хобида хоҳед буд.

Худо касонеро, ки оташ меафрӯзанд ва бо шарораҳо иҳота кардаанд, огоҳ мекунад, ки дар натиҷа ғамгин хоҳанд шуд.

1. «Хатари бозӣ бо оташ».

2. «Оқибатҳои беитоатӣ»

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

2. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар кас, вақте ки аз ҳаваси худ дур мешавад ва фирефта мешавад, озмуда мешавад. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Боби 51-и китоби Ишаъё халқи Исроилро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд таваккал кунанд ва аз ваъдаҳои Ӯ тасаллӣ пайдо кунанд. Он садоқати Худо, қудрати наҷот додани Ӯ ва барқарор кардани халқи Ӯро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъват оғоз мешавад, ки ба Иброҳим ва Соро ҳамчун намунаи садоқати Худо назар андозанд. Он одамонро ба ҷустуҷӯи адолат ва наҷот ташвиқ мекунад, зеро қонун ва адолати Худо пирӯз хоҳад шуд (Ишаъё 51:1-8).

Сархати 2: Ин боб ба халқи Исроил итминон медиҳад, ки Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад ва фидия медиҳад. Он қудрати иҷро кардани Ӯ ва садоқати Ӯро ба ваъдаҳои аҳди Худ таъкид мекунад. Он одамонро ташвиқ мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунанд ва аз маломати одам натарсанд (Ишаъё 51:9-16).

Сархати 3: Боб бо даъвати бедор шудан ва бархостан ба охир мерасад, зеро наҷот ва адолати Худо наздик аст. Он одамонро ташвиқ мекунад, ки

Худовандро ба ёд оранд ва ҳаросон нашаванд, зеро Ӯ наҷот ва барқарорсозӣ хоҳад овард (Ишаъё 51:17-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу яки Ишаъё ошкор мешавад
ташвиқ ба таваккал ба Худованд,
итминони тасаллӣ ва фидя.

Даъват кунед, ки адолат ва наҷотро ҷустуҷӯ кунед, ба адолати Худо таваккал кунед.
Боварӣ ба қудрати Худо барои иҷро кардан ва вафодорӣ ба ваъдаҳои Ӯ.
Ташвиқ барои бедор шудан, ба ёд овардани Худованд ва тасаллӣ дар наҷоти Ӯ.

Ин боб халқи Исроилро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд таваккал кунанд ва аз ваъдаҳои Ӯ тасаллӣ пайдо кунанд. Он онҳоро даъват мекунад, ки ба Иброҳим ва Соро ҳамчун намунаи садоқати Худо нигоҳ кунанд ва онҳоро ба ҷустуҷӯи адолат ва наҷот ташвиқ мекунад. Ин боб одамонро итминон медиҳад, ки Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад ва фидия медиҳад ва қудрати расонидани Ӯ ва садоқати Ӯро ба ваъдаҳои аҳди Худ таъкид мекунад. Он онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунанд ва аз маломати инсон натарсанд. Ин боб бо даъват ба бедоршавӣ ва бархостан ба мардум хотиррасон мекунад, ки наҷот ва адолати Худо наздик аст. Он онҳоро ташвиқ мекунад, ки Худовандро ёд кунанд ва ҳаросон нашаванд, зеро Ӯ наҷот ва барқарорсозӣ хоҳад овард. Дар ин боб аҳамияти эътимод ба Худованд, садоқати Ӯ ва кафолати тасаллӣ ва фидияе, ки Ӯ медиҳад, таъкид мекунад.

Ишаъё 51:1 Ба ман гӯш диҳед, эй пайравони адолат, эй толибони Худованд: ба санглох, ки аз он тарошидаед, ва ба чоҳе, ки аз он ҷо кофтаед, нигоҳ кунед.

Ин порча онҳоеро, ки адолатро меҷӯянд, даъват мекунад, ки ба асли худ ва ба Худованд нигоҳ кунанд.

1: "Аз санг ва чоҳ: пайдоиши мо дар Худо"

2: "Ҷустуҷӯи адолат: Даъват ба ёдоварӣ аз решаҳои мо"

1: Такрори Шариат 32: 3-4 - "Зеро ки исми Худовандро мавъиза хоҳам кард: ба Худои мо бузургӣ бидеҳ: Ӯ Сахра аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ доварӣ аст: Худои ростӣ ва беохир. шарорат, одилона ва дуруст аст».

2: Забур 40:2 - «Ӯ маро низ аз чоҳи даҳшатбор, аз гили ботлоқ баровард, ва пойҳоямро бар санг гузошт, ва роҳҳоямро устувор сохт».

Ишаъё 51:2 Ба падари худ Иброҳим ва ба Соро, ки туро зоид, нигоҳ кун, зеро ки ман ӯро танҳо хондам, ва баракат додам, ва ӯро афзун кардам.

Ба Иброҳим ва Соро ҳамчун намунаи имон ва эътимод ба Худо нигаред.

1. Қудрати пайравӣ ба даъвати Худо

2.Ваъдаҳои Худо ба касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд

1. Ибриён 11: 8-10 - "Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба он ҷое ки ҳамчун мерос гирифта шавад, биравад. Ва берун рафт, вале намедонист, ки куҷо меравад. Бо имон ӯ дар замини ваъда, чунон

ки дар кишвари бегона, ва дар хаймаҳо бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ворисони ҳамон ваъда бо ӯ буданд, сукунат дошт, зеро ки ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсӣ дорад, ки бинокор ва созандаи он Худост».

2. Румиён 4:13-17 - "Зеро ваъдае, ки вай вориси ҷаҳон хоҳад буд, на ба Иброҳим ва на ба насли ӯ тавассути шариат, балки ба воситаи адолати имон буд. Зеро ки агар аҳли шариат ворисон, имон ботил ва ваъда беэътибор аст, зеро ки шариат ғазабро ба вуҷуд меорад, зеро ки дар ҷое ки шариат вуҷуд надорад, ҷиноят нест. на танҳо ба аҳли шариат, балки ба аҳли имони Иброҳим, ки падари ҳамаи мост, ба ҳамаи наслҳо бовар кун!» (Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои зиёде) дар ҳузури Ӯ ба Худо имон овардааст, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳоеро, ки вуҷуд надорад, мисли онҳо меномад».

Ишаъё 51:3 Зеро ки Худованд Сионро тасаллӣ хоҳад дод: Ӯ тамоми харобаҳои онро тасаллӣ хоҳад дод; ва биёбони вайро мисли Адан хоҳад кард, ва биёбони онро мисли боғи Худованд хоҳад кард; дар он шодӣ ва шодӣ, шукргузорӣ ва садои наво пайдо хоҳад шуд.

Худованд ба Сион тасаллӣ меорад ва харобиро ба биҳишти шодӣ ва шодӣ табдил медиҳад.

1. Тасаллият ва барқарорсозии илоҳии Худо

2. Шодмонӣ ва шодӣ дар боғи Худованд

1. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба бенавоён башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва шифоёбиро мавъиза кунам. то ки кӯронро озод кунад, то ки кӯфтагонро озод кунад, то соли писандидаи Худовандро мавъиза кунад».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ишаъё 51:4 Ба ман гӯш диҳед, эй қавми ман; ва ба ман гӯш деҳ, эй қавми ман, зеро ки шариат аз ман мебарояд, ва ман ҳукми Худро ором хоҳам дод, то нури мардум.

Худо ба халқу миллати худ даъват мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки ба воситаи шариати худ ба онҳо адолат ва рӯшноӣ хоҳад овард.

1. Худо даъват мекунад: ба каломи Худованд гӯш диҳед

2. Нури Худо: риояи қонуни Ӯ барои адолат

1. Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд аст, халқеро, ки Ӯ мероси Худ интихоб кардааст.

2. Юҳанно 8:12 - Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт.

Ишаъё 51:5 Адолати ман наздик аст; наҷоти Ман берун рафт, ва силоҳҳои Ман мардумро доварӣ хоҳад кард; ҷазираҳо интизори ман хоҳанд шуд, ва ба бозуи ман таваккал хоҳанд кард.

Худованд наздик аст ва наҷот дода шудааст, зеро бозуҳои Ӯ мардумро доварӣ хоҳанд кард. Ҳама дар ҷазираҳо интизори Худованд хоҳанд буд ва ба бозуи Ӯ таваккал хоҳанд кард.

1. Худованд наздик аст: таваккал ба адолати Худо

2. Наҷот ин ҷост: дарёфти тасаллӣ ва эътимод ба оғӯши Худо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 61:8 - Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед, эй мардум; дили худро пеши ӯ рехт; Худо паноҳгоҳи мост.

Ишаъё 51:6 Чашмони худро ба осмон боло карда, ба замини зери зер нигоҳ кунед, зеро ки осмон мисли дуд нест хоҳад шуд, ва замин мисли ҷомае кӯҳна хоҳад шуд, ва сокинони он низ ҳамин тавр хоҳанд мурд. наҷоти ман то абад хоҳад буд, ва адолати ман нест карда нахоҳад шуд.

1: Аз табиати муваққатии ҷаҳони атрофи мо рӯҳафтода нашавед, зеро наҷот ва адолати Худо абадӣ аст ва ҳеҷ гоҳ аз байн нахоҳад рафт.

2: Дар миёни ҷаҳоне, ки доимо тағйир меёбад, адолат ва наҷоти Худо як санги бечунбонда боқӣ мемонад, ки мо метавонем ба он такя кунем.

1: Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

2: Забур 145:13 - Подшоҳии Ту салтанати абадӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо боқӣ мемонад.

Ишаъё 51:7 Ба ман гӯш диҳед, эй касоне, ки адолатро медонед, қавме ки дар дили онҳо қонуни Ман аст; аз маломати одамон натарсед ва аз дашномҳои онҳо натарсед.

Мо набояд аз танқиди дигарон натарсем, балки ба ҷои онон назар кунем, ки дар дилашон адолат доранд ва қонуни Худоро риоя мекунанд.

1. Ҷуръат кунед, ки аз дигарон фарқ кунед: дар муқобили душвориҳо барои эътиқоди худ истодагарӣ кунед.

2. Натарс: такя ба нерӯи Худо барои пирӯзӣ бар танқиди дигарон.

1. Румиён 8:31 - "Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Ишаъё 51:8 Зеро ки куя онҳоро мисли ҷома хоҳад хӯрд, ва кирм онҳоро мисли пашм хоҳад хӯрд; лекин адолати Ман то абад ва наҷоти Ман насл ба насл хоҳад буд.

Адолат ва наҷоти Худо дар тӯли наслҳо боқӣ хоҳад монд, дар ҳоле ки чизҳои дунёро парвонагон ва кирмҳо мехӯранд.

1. Беҷой будани чизҳои заминӣ: таваккал ба ваъдаҳои абадии Худо

2. Табиати тағйирнопазири адолати Худо: Умеди мо барои наҷот

1. Забур 103:17 - Аммо муҳаббати устувори Худованд ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, аз абад то абад аст.

2. Румиён 10:8-10 - Аммо он чӣ мегӯяд? Калом наздики туст, дар даҳони туст ва дар дили туст (яъне каломи имоне, ки мо онро эълон мекунем); зеро агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

Ишаъё 51:9 Эй бозувони Худованд, бедор, бедор, қавӣ шав! бедор, чун дар айёми қадим, дар наслҳои қадим. Оё ту нестӣ, ки Роҳобро бурида, аждаҳоро захмӣ кардӣ?

Худованд мардумро ташвиқ мекунад, ки бедор шаванд ва ба ёд оранд, ки чӣ гуна пештар дар айёми қадим Роҳобро бурида, аждаҳоро захмӣ карда буд.

1. Даъвати Худованд ба амал: Ба ёд овардани тавоноии Ӯ

2. Аз нерӯи Худованд бедор шавед: Мулоҳиза дар бораи қудрати Ӯ

1. Забур 89:10 - "Ту Раҳобро пора-пора кардӣ, мисли кушташуда; Ту бо бозуи тавонои худ душманони худро пароканда кардӣ".

2. Ишаъё 27:1 - "Дар он рӯз Худованд бо шамшери дарднок ва бузург ва тавонои худ левиафани мори сӯрохкунанда, ҳатто левиафани он мори каҷро ҷазо хоҳад дод, ва аждаҳоро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт".

Ишаъё 51:10 Оё ту нестӣ, ки баҳр, обҳои умқи азимро хушк кардай? ки қаъри баҳрро роҳи убури фидягон кардааст?

Худо баҳрро хушк кард ва барои фидяшудагон роҳе дод, ки аз он убур кунанд.

1) Худо наҷотдиҳандаи мост ва дар лаҳзаҳои ниёзи мо дарҳоро барои мо боз карда метавонад. 2) Ба Худо таваккал кунед, ки дар лаҳзаҳои душворӣ роҳи наҷотро фароҳам меорад.

1) Хуруҷ 14: 21-22 - Вақте ки исроилиён дар Баҳри Сурх буданд, Худо ба онҳо роҳи гурезро кушод. 2) Забур 107:23-26 - Худо халқи Худро аз мусибатҳояшон наҷот медиҳад.

Ишаъё 51:11 Пас, фидияёфтаи Худованд баргашта, бо суруд ба Сион хоҳанд омад; ва шодии ҷовидонӣ бар сари онҳо хоҳад буд: онҳо шодӣ ва шодӣ ба даст хоҳанд овард; ва андӯҳ ва мотам гурезад.

Фидяшудаи Худованд бо шодӣ ба Сион бармегардад. Онҳо шодӣ ва шодии абадӣ хоҳанд дошт, дар ҳоле ки ғаму мотам аз байн меравад.

1. Наҷот додани Худо: Эҳсоси шодӣ ва шодӣ

2. Шод шудан ба ваъдаҳои Худо

1. Забур 30:11 - "Мотами маро ба рақс табдил додӣ: палоси маро пӯшидай ва маро бо шодӣ бастай".

2. Румиён 8:18-19 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд. писарони Худо».

Ишаъё 51:12 Манам, ки тасаллӣ медиҳам; Ту кистӣ, ки аз одами мурд ва аз Писари Одам, ки мисли алаф мубаддал хоҳад шуд, метарсӣ;

Худо моро тасаллӣ медиҳад ва ба мо хотиррасон мекунад, ки одамон гузарандаанд ва оқибат аз олам хоҳанд рафт.

1. Дар замони номуайянӣ дар Худованд тасаллӣ ёфтан

2. Гузариши инсон: қувват дар муҳаббати ҷовидонаи Худо

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибатҳо. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканда шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд; обҳои он ғуррон мешаванд ва ба изтироб меоянд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

2. Ибриён 13:5-6 «Суҳбати шумо бе тамаъ бошад ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед: зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳаргиз тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард. То ки мо далерона бигӯем: Худовандо. ёвари ман аст ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ хоҳад кард».

Ишаъё 51:13 Ва Худованди офаринандаи туро фаромӯш намо, ки осмонро паҳн кардааст ва пояҳои заминро гузоштааст; ва ҳар рӯз аз хашми ситамгар пайваста метарсид, ки гӯё вай омодаи нобуд карданист? ва ғазаби ситамгар куҷост?

Худованд ба исроилиён хотиррасон мекунад, ки Ӯ, офаринандаи осмонҳову заминро фаромӯш накунанд ва аз золим натарсанд.

1. "Қудрати Худо: Ёди Офаридгори худ"

2. «Қуввати имон: бартараф кардани тарс»

1. Ишаъё 40:28 - "Оё надонистай? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад?"

2. Забур 115:15 - «Шумо баракат аз Худованде, ки осмон ва заминро офаридааст».

Ишаъё 51:14 Асирӣ шитоб мекунад, то озод шавад, ва дар чоҳ намурд, ва нони ӯ кам нашавад.

Асир орзу дорад, ки аз зиндон озод шавад ва дар чоҳе, ки нони серӣ нест, нобуд нашавад.

1. Умед дар миёни ранҷу азоб

2. Аз асорат озод шудан

1. Ибриён 11: 36-39 - Ва дигарон бо тамасхур ва тозиёнаи бераҳмона, бале, инчунин занҷирҳо ва зиндонҳо озмуда шуданд: Онҳо сангсор шуданд, канда шуданд, озмуда шуданд, бо шамшер кушта шуданд; онҳо дар пӯсти гӯсфанд саргардон шуданд. ва пусти буз; бенаво будан, ранҷу азоб кашидан; (Ҷаҳон сазовори онҳо набуд): Дар биёбонҳо ва кӯҳҳо ва дар ғорҳо ва ғорҳои замин саргардон шуданд.

2. Забур 40:1-2 - Ман бо сабр интизори Худованд будам; ва ба ман майл карда, доди маро шунид. Ӯ маро низ аз чоҳи даҳшатбор, аз гили ботлоқ ба воя расонд, ва пойҳоямро бар санг гузошт, ва роҳамро устувор сохт.

Ишаъё 51:15 Аммо ман Худованд Худои ту ҳастам, ки баҳрро тақсим карда, мавҷҳояш ғуррон мекарданд: номи Ӯ Худованди лашкарҳост.

Худо Онест, ки баҳрро тақсим кард ва Худованди лашкарҳо аст, чунон ки дар Ишаъё 51:15 гуфта шудааст.

1. Қудрати Худо: Қобилияти Ӯ барои тақсим кардани баҳрҳо

2. Ташвиқи шинохти Парвардигори лашкарҳо аз ҷониби мост

1. Хуруҷ 14:21-22 - Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард; ва Худованд тамоми он шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро баргардонд, ва баҳрро хушк сохт, ва обҳо тақсим шуданд.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

Ишаъё 51:16 Ва ман суханони Худро дар даҳони ту гузоштам, ва туро дар сояи дасти Худ пӯшонидам, то ки осмонро шинонам, ва таҳкурсии заминро гузорам, ва ба Сион бигӯям: "Ту қавми Ман ҳастӣ" .

Худо суханони Худро ба халқи худ, Сион гуфтааст ва ваъда додааст, ки онҳоро муҳофизат мекунад ва онҳоро таъмин мекунад.

1. Ваъдаҳои Худо дар бораи ҳифз ва ризқу рӯзӣ

2. Қудрати Каломи Худо

1. Забур 121:3-4 - "Вай намегузорад, ки пои ту ҷунбонад; ҳар кӣ туро нигоҳ медорад, хоб нахоҳад рафт. Инак, касе ки Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд ва на хоб хоҳад бурд".

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм бештар аст. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки онҳо намекоранд, дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

Ишаъё 51:17 Бедор, бедор, бархез, эй Ерусалим, ки косаи ғазаби Худро аз дасти Худованд нӯшид; Ки косаи ларзонро нӯшида, берун кашидаї.

Худо Ерусалимро даъват мекунад, ки бархезад ва бо оқибатҳои гуноҳҳои худ, ки ғазаби Худоро дар бар мегирад, рӯ ба рӯ шавад.

1: Мо бояд бархезем ва бо оқибатҳои гуноҳҳои худ рӯ ба рӯ шавем, зеро Худо моро аз онҳо муҳофизат намекунад.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо довари одил аст ва аз гуноҳҳои мо нодида намегирад.

1: Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст.

Ишаъё 51:18 Дар миёни ҳамаи писароне ки вай зоид, ҳеҷ кас ӯро роҳнамоӣ намекунад; ва касе нест, ки вайро аз дасти ҳамаи писароне ки тарбия кардааст, гирад.

Ин порча аз набудани роҳнамоӣ ва пуштибонӣ аз Исроил сухан меронад.

1: Худо ягона манбаи ҳидоят ва дастгирии мост.

2: Мо бояд дар вақти эҳтиёҷ дар назди ҳамдигар бошем.

1: Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2: Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам.

Ишаъё 51:19 Ин ду чиз ба ту расидааст; ки бар ту пушаймон мешавад? харобӣ, ва ҳалокат, ва қаҳтӣ ва шамшер: ба воситаи кӣ туро тасаллӣ диҳам?

Халқи Худо харобӣ, харобшавӣ, гуруснагӣ ва шамшерро аз сар мегузаронад ва Худо мепурсад, ки кӣ онҳоро тасаллӣ медиҳад.

1. Худо ба халқи худ дар вақти ниёзашон тасаллӣ медиҳад.

2. Мо бояд ба нақшаи Худо боварӣ дошта бошем, ки Ӯ моро тасаллӣ медиҳад.

1. Юҳанно 14:16 - Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, то то абад бо шумо бошад.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Ишаъё 51:20 Писарони ту аз ҳуш рафтаанд, дар сари ҳама кӯчаҳо хобидаанд, мисли гови ваҳшӣ дар тӯранд; онҳо пур аз ғазаби Худованд, мазаммати Худои ту ҳастанд.

Халқи Исроил аз хашми Худованд мағлуб шуда, дар тамоми кӯчаҳо пароканда шудаанд.

1. Тарбияи Худо - Оқибати нофармонӣ

2. Такя ба нерӯ ва ҳифозати Парвардигор

1. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ишаъё 51:21 Пас, алҳол инро бишнав, эй ранҷу маст, вале на аз шароб!

Паёми ин порча ин аст, ки Худованд фарёди дардмандонро мешунавад ва тасаллӣ медиҳад.

1: Худо гиряҳои моро мешунавад ва тасаллӣ медиҳад

2: Эҳсоси тасаллӣ дар замони мусибат

1: Забур 34:18, "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад."

2: Матто 11:28, "Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод".

Ишаъё 51:22 Худованди ту Худованд ва Худои ту, ки дар ҳаққи қавми Худ даъво мекунад, чунин мегӯяд: «Инак, ман косаи ларзонро аз дасти ту гирифтаам, ҳатто пораҳои косаи ғазаби Худро; дигар онро нахӯред;

Худо косаи ранҷу андӯҳро аз мардумаш дур кардааст ва дигар ҳеҷ гоҳ онҳоро азоб намедиҳад.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои ғам - Ишаъё 51:22

2. Муҳофизат ва таъминоти Худованд - Ишаъё 51:22

1. Юҳанно 14:27 - осоиштагии худро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам.

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ишаъё 51:23 Аммо ман онро ба дасти онҳое ки туро ранҷ мекашанд, хоҳам дод; ки ба ҷони ту гуфтаанд: "Саҷда кун, то убур кунем";

тасаллӣ ва кафолати муҳофизати Худо барои ситамшудагон.

1: Худованд ситамкоронро ҳифз ва дифоъ хоҳад кард.

2: Худо ба касоне, ки ба ранҷ афтодаанд, қувват мебахшад, ки бархостанд ва ғолиб оянд.

1: Ишаъё 41:10, Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 34:19: Одилларнинг азоб-уқубатлари кўп, лекин Раббимиз уни ҳаммасидан халос этади.

Боби 52-и китоби Ишаъё дар бораи барқарорсозӣ ва кафорати ояндаи Ерусалим сухан меронад. Он шаҳрро даъват мекунад, ки бедор шавад, занҷирҳояшро афканад ва барои бозгашти пурҷалоли Худованд омода шавад.

Сархати 1: Боб бо даъвате оғоз мешавад, ки Ерусалим аз хоби худ бедор шавад ва либосҳои зебо дар бар кунад. Он эълон мекунад, ки Худованд халқи Худро тасаллӣ медиҳад ва фидия медиҳад ва онҳо дигар асир намешаванд (Ишаъё 52:1-2).

Сархати 2: Боб хушхабари бозгашти Худованд ба Сионро эълон мекунад. Он ба барқароршавӣ ва кафорате, ки Ӯ хоҳад овард, таъкид мекунад ва мардумро даъват мекунад, ки аз Бобил дур шаванд ва пок шаванд (Ишаъё 52:7-12).

Параграфи 3: Боб бо паёми умед ва шодӣ анҷом меёбад. Он эълон мекунад, ки Худованд пешопеши халқи Худ рафта, онҳоро дар бозгашт ба Ерусалим роҳнамоӣ мекунад. Он барқарорсозӣ ва ҷалоли Сионро таъкид мекунад ва мардумро даъват мекунад, ки пок ва муқаддас гарданд (Ишаъё 52:13-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу дуюми Ишаъё ошкор мешавад
ба бедории Ерусалим даъват кунед,
эълони баркароршавӣ ва озодшавӣ.

Ерусалимро даъват кунед, то бедор шавед ва барои бозгашти Худованд омода шавед.
Эълони хушхабар ва барқароршавӣ, ки Худованд хоҳад овард.
Паёми умед, шодӣ ва поксозии мардум.

Ин боб ба барқарорсозӣ ва наҷоти Ерусалим дар оянда нигаронида шудааст. Он бо даъвате оғоз мешавад, ки шаҳр аз хоби худ бедор шавад ва либосҳои зебо ба бар кунад, зеро Худованд халқи Худро тасаллӣ медиҳад ва фидия медиҳад. Ин боб хушхабари бозгашти Худованд ба Сионро эълон карда, ба барқарорсозӣ ва кафорати ки Ӯ хоҳад овард, таъкид мекунад. Он мардумро даъват мекунад, ки аз Бобил баромада, пок шаванд. Ин боб бо паёми умед ва шодӣ ба анҷом мерасад ва эълон мекунад, ки Худованд ба пеши халқи худ рафта, онҳоро дар бозгашт ба Ерусалим роҳнамоӣ мекунад. Он барқарорсозӣ ва ҷалоли Сионро таъкид мекунад ва мардумро даъват мекунад, ки пок ва тақдис шаванд. Дар ин боб даъват ба бедории Ерусалим, эълони барқароршавӣ ва наҷот ва паёми умед ва поксозӣ барои мардум таъкид шудааст.

Ишаъё 52:1 Бедор шавед, бедор шавед; қуввати худро дар бар бигир, эй Сион; Либоси зебои худро дар бар кун, эй Ерусалим, шаҳри муқаддас; зеро ки минбаъд номахтунон ва нопок ба ту дохил нахоҳанд шуд.

Сион ва Ерусалим ташвиқ карда мешаванд, ки қувват ва либосҳои зебои худро дар бар кунанд, зеро шаҳр дигар ба номахтунон ва нопок роҳ намедиҳад.

1. Қудси Сион: Қувваи халқи Худо

2. Зебоии Ерусалим: лутфу раҳмати Худо

1. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд бағоят шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст, ва маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домоди домод. худро бо зеварҳост, ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад».

2. Эфсӯсиён 4:24 - «Ва одами навро дар бар кунед, ки пас аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст».

Ишаъё 52:2 Худро аз хок ҷунбонда; Бархез ва бинишин, эй Ерусалим, аз бандҳои гардан озод шав, эй духтари асири Сион.

Ерусалим ташвиқ карда мешавад, ки бархезад ва худро аз асорате, ки дар он буд, раҳо кунад.

1. Худо барои раҳоӣ аз асирӣ даъват мекунад

2. Ҷунбиш кардани ғубор ва рафъи бандҳо: дарёфти озодӣ дар Исо

1. Ишаъё 61:1, Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон намоям.

2. Ғалотиён 5:1, Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро ба воситаи он озод кардааст, устувор бошед ва боз ба юғи ғуломӣ гирифтор нашавед.

Ишаъё 52:3 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Шумо худро бар абас фурӯхтаед; ва бе пул фидия дода хоҳед шуд.

Худо ба халқи худ мегӯяд, ки онҳо худро ба ҳеҷ чиз фурӯхтаанд ва бе пул фидия хоҳанд ёфт.

1. "Аз ҳеҷ чиз фидия дода шавад: Дар муҳаббати Худо арзиш пайдо кунед"

2. "Кафолати бепул: Дарси Ишаъё 52:3"

1. Румиён 3:24 - Бо файзи Ӯ ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, озодона сафед карда мешавад.

2. Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо кард ва барои мо лаънат шуд.

Ишаъё 52:4 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: қавми Ман пештар ба Миср барои иқомат кардан ба Миср омада буданд; ва Ашшурӣ онҳоро бесабаб зулм мекард.

Худованд Худо дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр халқи Ӯ, вақте ки онҳо ба Миср барои муҳоҷирӣ рафтанд, бесабаб зулм мекарданд.

1. Қудрати зулм: Чӣ гуна халқи Худо ғолиб омад

2. Муҳофизати Худованд: Чӣ гуна бояд дар лаҳзаҳои ниёз ба раҳмати Ӯ такя кард

1. Забур 34:17 - Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Хуруҷ 3:7-10 - Худованд гуфт: «Ман андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср ҳастанд, дидаам ва фарьёди онҳоро аз сабаби сарварони онҳо шунидам. Ман ранҷу азобҳои онҳоро медонам ва фурӯд омадаам, то онҳоро аз дасти мисриён раҳо намоям ва онҳоро аз он замин ба замини хуб ва фарох, ба замине, ки шир ва асал равон аст, ба макони канъониён оварам. , Ҳиттиён, Амориён, Периззиён, Ҳивиён ва Ебусиён.

Ишаъё 52:5 Пас, ман дар ин ҷо чӣ дорам, мегӯяд Худованд, ки қавми Ман беҳуда бурда шудаанд? ҳокимон онҳоро водор мекунанд, мегӯяд Худованд; ва исми Ман доимо ҳар рӯз дашном дода мешавад.

Худованд афсӯс мехӯрад, ки халқи Ӯро беҳуда бурданд, ва ҳокимон бар онҳо нола мекунанд. Ҳар рӯз номи ӯро дашном медиҳанд.

1. Қудрати номи Худо: Чӣ гуна куфр ба номи Худо ба ҳамаи мо таъсир мерасонад

2. Осебпазирии халқи Худо: Чӣ тавр мо метавонем онҳоеро, ки бурда мешаванд, муҳофизат кунем

1. Забур 44:20-21 Агар мо номи Худои худро фаромӯш мекардем ё дастони худро ба худои бегона дароз мекардем, оё Худо инро намефаҳмид? Зеро ӯ аз асрори дил огоҳ аст.

2. Эфсӯсиён 1:17-18 То Худои Худованди мо Исои Масеҳ, Падари ҷалол, рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро дар шинохти Ӯ ба шумо ато кунад: Чашмони фаҳмиши шумо мунаввар аст; то бидонед, ки умеди даъвати Ӯ чист ва сарвати ҷалоли мероси Ӯ дар муқаддасон чист.

Ишаъё 52:6 Бинобар ин қавми Ман исми Маро хоҳанд донист, бинобар ин дар он рӯз хоҳанд донист, ки Ман Сухангӯ ҳастам; инак, Ман ҳастам.

Халқи Худо Ӯро ва қудрати Ӯро ҳангоми эҳсос кардани он мешиносанд.

1. "Инак, ин ман ҳастам: дарки ҳузури Худо дар ҳаёти мо"

2. «Қудрати донистани номи Худо»

1. Хуруҷ 3:14 - "Ва Худо ба Мусо гуфт: "МАН КИ ҲАСТАМ; ва ӯ гуфт: "Ба банӣ-Исроил чунин бигӯй: "Ман Маро назди шумо фиристодаам".

2. Филиппиён 2: 9-11 - "Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст: то ки ҳар зону ба исми Исо хам шавад, аз он чи дар осмон ва чи дар замин, ва он чи дар зери замин аст, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар».

Ишаъё 52:7 Чӣ зебост бар кӯҳҳо Пойҳои Оне ки башоратдиҳанда ва башоратдиҳанда сулҳ; ки башорат медиҳад, наҷот медиҳад; ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад"!

Худо ҳукмронии Худро эълон карда, ба Сион хушхабар, осоиштагӣ ва наҷот меорад.

1. Хушхабар дар бораи Малакути Худо

2. Эълон кардани сулҳ ва наҷот

1. Румиён 10:15 - Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое, ки мужда медиханд!».

2. Ишаъё 40:9 - Бар кӯҳи баланд бархез, эй Сион, барандаи башорат, Овози худро баланд кун, эй Ерусалим, башоратдиҳанда; Онро баланд кунед, натарсед. Ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯед: "Ин аст Худои шумо!"

Ишаъё 52:8 Посбонони Ту овоз баланд хоҳанд кард; бо овози якҷо суруд хоҳанд хонд, зеро ки онҳо чашм ба чашм хоҳанд дид, вақте ки Худованд Сионро бармегардонад.

Ин порча дар бораи шодие, ки вақте Худованд Сионро бармегардонад, сухан меронад.

1. Шодмондан дар бозгашти Сион

2. Кори посбонон

1. Забур 126:1-2 "Вақте ки Худованд сарвати Сионро барқарор кард, мо мисли онҳое будем, ки хоб дидаанд. Он гоҳ даҳони мо аз ханда ва забони мо аз фарёди шодӣ пур шуд".

2. Закариё 2:10-12 "Суруд хон ва шодӣ кун, эй духтари Сион, зеро инак, Ман меоям ва дар миёни ту сокин хоҳам шуд, мегӯяд Худованд. Ва халқҳои зиёде дар он рӯз ба Худованд пайваст хоҳанд шуд, ва қавми Ман бошед, ва ман дар миёни шумо сокин хоҳам шуд, ва хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст».

Isaiah 52:9 Шодмонӣ дароед, якҷоя суруд хонед, эй харобаҳои Ерусалим, зеро ки Худованд қавми Худро тасаллӣ дод, Ерусалимро наҷот дод.

Худованд қавми Худро тасаллӣ дод ва Ерусалимро фидия дода, ба харобазорҳо шодӣ бахшид.

1: Аз тасалло ва кафорати Худованд шод бошед

2: Шодии муҳаббати наҷотбахши Худо

1: Луқо 1:47-49 Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман шод мешавад, зеро ки Ӯ ба мулки хоксоронаи бандаи Худ назар кардааст. Зеро ки инак, минбаъд тамоми наслҳо Маро муборак хоҳанд хонд; зеро ки тавоно барои ман корҳои бузург кардааст, ва исми Ӯ муқаддас аст.

2: Румиён 8:31-34 Пас, ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад? Кӣ бар зидди баргузидаҳои Худо айбдор мешавад? Худост сафедкунанда. Кӣ бояд маҳкум кунад? Исои Масеҳ ҳамон касест, ки бештар аз он мурдааст, эҳьё шудааст, ки дар ямини Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад.

Ишаъё 52:10 Худованд бозуи муқаддаси Худро дар пеши назари тамоми халқҳо бароварда; ва тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро хоҳанд дид.

Худованд қудрати Худро ошкор кардааст, то ки ҳама бубинанд ва ҳамаи халқҳо наҷоти Ӯро хоҳанд дид.

1. Қудрати Худо ба ҳама одамон ошкор шудааст

2. Наҷот додани Худои мо барои ҳамаи халқҳо

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ.

2. Забур 98:2-3 - Худованд наҷоти худро маълум кардааст; адолати Худро дар пеши назари халқҳо зоҳир кардааст. Ӯ муҳаббати устувор ва садоқати худро ба хонадони Исроил ба ёд овард.

Ишаъё 52:11 Биравед, биравед, аз он ҷо берун равед, ба ҳеҷ чизи нопок даст нарасонед; аз миёни вай биравед; пок бошед, ки зарфҳои Худовандро бардоранд.

Ин порча моро бармеангезад, ки аз ҳар гуна бадӣ даст кашем ва тарзи ҳаёти худотарсро нигоҳ дорем.

1: "Даъвати Худо барои пок ва муқаддас будан"

2: "Гуноҳро дар паси худ гузоштан"

1: Эфсӯсиён 5:11-12 - "Дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош кунед; зеро дар бораи корҳое, ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст".

2: 1 Петрус 1:16 - «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам».

Ишаъё 52:12 Зеро ки шумо шитоб нахоҳед рафт ва гурезед, зеро ки Худованд пешопеши шумо хоҳад рафт; ва Худои Исроил мукофоти шумо хоҳад буд.

Агар мо ба Ӯ пайравӣ кунем, Худованд моро ҳидоят мекунад ва муҳофизат мекунад.

1. Худованд роҳнамо ва нигаҳбони мост

2. Худо пуштибони мост

1. Забур 121:3 - Ӯ намегузорад, ки пои ту ҳаракат кунад; касе ки туро нигоҳ медорад, хоб намекунад.

2. Хуруҷ 13:21 - Ва Худованд рӯзона дар сутуни абр пешопеши онҳо мерафт, то ки онҳоро роҳнамоӣ кунад; ва шабона дар сутуни оташ, то ба онҳо равшанӣ бахшад; ки шабу руз равад.

Isaiah 52:13: Инак, бандаи Ман оқил хоҳад буд, ва сарбаланд ва сарбаланд хоҳад шуд, ва хеле баланд хоҳад шуд.

Бандаи Худо сарбаланд мешавад ва иззати бузург мегирад.

1. «Баракати хидмат ба Худо»

2. «Мукофоти Худо барои хидмати содиқона».

1. Матто 25:21 - "Оғояш ба ӯ гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад. Ту бар андак мӯътамад будӣ; Ман туро бар бисьёр таслим хоҳам кард. Ба шодии оғои худ дохил шав".

2. Румиён 12:11 - "Дар ғаюр танбал нашавед, дар рӯҳи оташин бошед, ба Худованд хизмат кунед".

Ишаъё 52:14 Бисёриҳо аз ту дар ҳайрат монданд; чеҳраи ӯ аз ҳар одам он қадар хира буд ва шаклаш аз фарзандони одамон бештар буд:

Ин порча аз Ишаъё беобрӯ шудани Исои Масеҳро аз ранҷу азоби дар салиб кашиданаш тасвир мекунад.

1: Мо бояд дар бораи муҳаббати Исои Масеҳ, ки дар хидмат ба Худо ва ба хотири халқаш ба беобрӯӣ ва ранҷу азоб тоб овард, андеша кунем.

2: Исои Масеҳ намунаи он аст, ки чӣ тавр мо бояд омода бошем, ки барои Худо ва барои дигарон азоб кашем ва қурбонӣ кунем.

1: Филиппиён 2: 5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ накард, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

2: Ибриён 12: 1-3 - "Бинобар ин мебинем, ки мо низ бо ин қадар бузурги шоҳидҳо иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, канор гузорем ва бо сабр дар мусобиқа давем. Он ки дар пеши мо гузошта шудааст, ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар ямини тахти Худо нишастааст. Он ки ба чунин зиддияти гунаҳкорон бар зидди худ тоб овард, то ки шумо хаста ва суст нашавед».

Ишаъё 52:15 Ҳамин тавр Ӯ халқҳои бисьёрро мепошад; Подшоҳон даҳони худро ба ӯ хоҳанд баста, зеро он чиро, ки ба онҳо гуфта нашудааст, хоҳанд дид; ва он чиро, ки нашунидаанд, меандешанд.

Худо дигаргунии бузурге ба амал меорад ва подшоҳон аз дидану шуниданашон дар ҳайрат хоҳанд монд.

1. Қудрати дигаргункунандаи Худо: Чӣ тавр Ӯ халқҳои зиёдеро мепошад

2. Пӯшидани даҳон: Вақте ки мо дар назди Худо безабонем

1. Хуруҷ 7:1-5 - Қудрати дигаргункунандаи Худо дар балоҳои Миср

2. Забур 39:2 - Дар пеши бузургии Худо безабон будан

Боби 53 китоби Ишаъё пешгӯии амиқест, ки дар бораи азобу уқубат ва марги қурбонии Масеҳ, ки Исои Масеҳ муаррифӣ мешавад, пешгӯӣ мекунад. Он нақши Ӯро дар бардошти гуноҳҳои инсоният ва наҷот додани ҳамаи имондорон тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи табиати хоксор ва хоксоронаи бандаи ранҷдида оғоз мешавад. Ин нишон медиҳад, ки ӯ нафратовар хоҳад буд, рад карда мешавад ва бо ғаму андӯҳ ошно мешавад. Бо вуҷуди ин, ӯ ғаму андӯҳи дигаронро бардошта мебурд (Ишаъё 53:1-4).

Сархати 2: Дар идомаи боб таъкид мешавад, ки ранҷу азоби банда на ба гуноҳи худаш, балки ба хотири дигарон будааст. Он марги қурбонии ӯ ва мақсади наҷотбахшии онро тасвир мекунад ва шифобахшӣ ва омурзишеро, ки тавассути ҷароҳатҳои ӯ меояд, нишон медиҳад (Ишаъё 53:5-9).

Сархати 3-юм: Боб бо натиҷаи пирӯзии ранҷу азоби банда анҷом меёбад. Он эълон мекунад, ки ӯ аз ҷониби Худо сарбаланд ва эҳтироми баланд хоҳад дошт ва Ӯ бисёр одамонро бо бардошти гуноҳҳои онҳо сафед хоҳад кард. Он таъкид мекунад, ки ӯ омода аст ҷони худро то марг рехт ва дар қатори ҷиноятқорон шумурда шавад (Ишаъё 53:10-12).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу сеюми Ишаъё ошкор мешавад
пешгӯии бандаи ранҷу азоб,
марги қурбонӣ ва кафорати.

Тавсифи ғуломи азобдида, хоршуда ва радшуда.
Марги қурбонӣ барои гуноҳҳои дигарон, шифо ва омурзиш меорад.
Баландӣ ва иззат, сафед кардани бисёриҳо бо қурбонии ӯ.

Ин боб пешгӯии амиқ дар бораи ғуломи ранҷу азобро дар бар мегирад, ки ӯ Исои Масеҳ аст. Он табиати хоксор ва хоксоронаи бандаро тасвир мекунад, ки аз ӯ хор карда мешавад, рад карда мешавад ва бо андӯҳ ошно мешавад. Ба ин нигох накарда, банда гаму андухи дигаронро бардошт. Дар боб таъкид шудааст, ки ранҷу азоби банда на аз гуноҳҳои худаш, балки ба хотири дигарон будааст. Он марги қурбонии ӯ ва ҳадафи наҷотбахши онро тасвир мекунад, ки шифо ва бахшишро, ки тавассути захмҳои ӯ меояд, таъкид мекунад. Ин боб бо натиљаи пирўзии ранљу ранљи банда ба поён мерасад ва эълон мекунад, ки ўро Худованд бартарї ва иззату иззати баланд хоњад дод. Он таъкид мекунад, ки ӯ омода аст ҷони худро то марг рехт ва дар қатори ҷиноятқорон шумурда шавад. Қурбонии банда бисёриҳоро сафед карда, гуноҳҳои онҳоро бардошта, ба ҳамаи имондорон наҷот мебахшид. Дар ин боб пешгӯии ғуломи ранҷу азоб, марги қурбонии ӯ ва кафорат ва сафедкунӣ, ки тавассути қурбонии ӯ меояд, ошкор мекунад.

Ишаъё 53:1 Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

Ин порча савол медиҳад, ки кӣ ба гузориши Худованд имон овардааст ва қудрати Худованд ба кӣ ошкор шудааст.

1. "Қувваи имон: имон овардан ба гузориши Худованд"

2. "Шиностани бозуи Худованд: ошкор кардани қудрати Ӯ"

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Яъқуб 2:17-18 - Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. Аммо касе хоҳад гуфт: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам". Ба ман

имони худро ғайр аз аъмоли худ нишон диҳед, ва ман ба шумо имони худро бо аъмоли худ нишон хоҳам дод.

Ишаъё 53:2 Зеро ки вай дар пеши назари ӯ чун гиёҳи нарм ва мисли решае аз хоки хушк нашъунамо хоҳад ёфт: вай на шакл дорад ва на зебо; ва ҳангоме ки Ӯро бубинем, ҳеҷ зебоие нест, ки Ӯро орзу кунем.

Ишаъё дар бораи шахсияти ояндае пешгӯӣ мекунад, ки зебоӣ, шакл ва зебоӣ нахоҳад дошт, аммо бисёриҳо орзу хоҳанд кард.

1. Қудрати зебоии ғайричашмдошти Масеҳ

2. Бартараф кардани таърифи ҷаҳонии зебоӣ

1. 1 ба Қӯринтиён 1:27-29 - "Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро баргузид, то ҳакимонро ба ваҷд ованд; ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки чизҳои тавоноро халалдор созанд; ва чизҳои пасти ҷаҳонро , ва чизҳои нафратангезро Худо баргузидааст, бале, ва чизҳои ғайриқонуниро, то ки чизҳои мавҷударо нобуд созад, то ки ҳеҷ башар дар ҳузури Ӯ фахр накунад».

2. Матто 11:29 - "Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

Ишаъё 53:3 Ӯ аз назари одамон хор ва рад карда шудааст; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

Бо вуҷуди адолат ва раҳмдилӣ ӯро рад карданд.

1. Файзи Худо бепоён аст, ҳатто вақте ки мо Ӯро рад мекунем.

2. Исо нафрат ва рад карда шуд, вале Ӯ то ҳол дӯст дошт ва Худро барои мо фидо кард.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 40:10 - Инак, Худованд Худо бо қувват меояд, ва бозуи Ӯ бар ӯ ҳукмронӣ мекунад; инак, мукофоташ бо ӯст ва мукофоташ дар назди ӯ аст.

Ишаъё 53:4 Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, лекин мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб дидаем.

Ӯ ғамҳои моро бардошт ва барои мо ранҷ кашид.

1: Мо хушбахтем, ки дар лаҳзаҳои ғаму андӯҳ ва ранҷу азоб ба Исо муроҷиат карда метавонем.

2: Исо бо омодагӣ қабул кард, ки бори ғаму андӯҳҳои моро қабул кунад, то мо файз ва марҳамати Ӯро эҳсос кунем.

1:2 ба Қӯринтиён 12:9 - "Ва ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст".

2:1 Петрус 5:7 - "Тамоми ғамхории худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад".

Ишаъё 53:5 Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

Исо барои гуноҳҳои мо захмӣ ва захмӣ шуд, то ки мо бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёбем.

1. "Баҳои наҷоти мо: ранҷу азоби Исо"

2. "Шифо ба воситаи тасмаҳои Исо"

1. Матто 8:17 (Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои Ишаъё-пайғамбар буд: Ӯ бемориҳои моро гирифт ва бемориҳои моро ба дӯш гирифт.)

2. 1 Петрус 2:24 (Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ дар салиб бардошт, то ки мо барои гуноҳҳо бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем; шумо ба воситаи захмҳои Ӯ шифо ёфтаед.)

Ишаъё 53:6 Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаем; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

Ҳама одамон гумроҳ шуданд, ҳар яке бо роҳи худ рафт ва Худо ҷазои ин гуноҳҳоро бар сари Исо гузоштааст.

1. "Фидия барои гуноҳҳои мо: Фаҳмидани бори гарони Ишаъё 53:6"

2. "Қувваи бахшидан: Чӣ гуна Худо моро аз гуноҳҳоямон дур мекунад"

1. Румиён 5:12-19 - Мефаҳмонад, ки чӣ тавр мо ба воситаи Исо атои файз ва сулҳро мегирем.

2. 1 Петрус 2:24 - нишон медиҳад, ки чӣ тавр Исо гуноҳҳои ҷаҳонро ба дӯш гирифт ва онҳоро дар бадани худ бардошт.

Ишаъё 53:7 Вай мазлум шуд, ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра ба забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошҳояш гунг аст, бинобар ин даҳони худро намекушояд.

Ин порча дар бораи омодагии Исо барои қабули ранҷу азоб бе шикоят сухан меронад.

1. Қувваи хомӯшӣ - омӯхтани намунаи Исо дар бораи қабули ранҷу азоб бе шикоят.

2. Қувваи Исо - Таҷлили қувваи хислати Исо ва азми қабул кардани ранҷу азоб.

1. Матто 26:63-64 - Сукути Исо дар назди саркоҳинон ва пирон.

2. Филиппиён 2:5-8 - Итоати фурӯтании Исо ба иродаи Худо.

Ишаъё 53:8 Ӯ аз зиндон ва аз доварӣ гирифта шуд; ва кӣ насли Ӯро эълон хоҳад кард? зеро ки вай аз замини зиндагон нест карда шуда буд, зеро ки гуноҳи қавми Ман вай ба ҳалокат расидааст.

Хулоса: Ишаъё 53:8 дар бораи аз зиндон ва доварӣ гирифта шудани Исо ва аз замини зиндаҳо ба сабаби гуноҳҳои халқи Худо маҳв карда шуданаш сухан меравад.

1. Азобҳои Исо: Чӣ тавр қурбонии Ӯ моро фидия дод

2. Дар роҳи Худованд рафтан чӣ маъно дорад

1. Матто 8:17 - Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо барои гуноҳ бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем.

2. Ибриён 9:28 - Ҳамин тавр, Масеҳ, ки як бор қурбонии гуноҳҳои бисёриҳоро бардоштааст, бори дуюм зоҳир хоҳад шуд, на барои мубориза бо гуноҳ, балки барои наҷот додани онҳое, ки Ӯро бесаброна интизоранд.

Ишаъё 53:9 Ва қабри худро бо бадкорон ва бо сарватдорон дар марги худ сохт; зеро ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд.

Ӯро бо бадкорон дафн карданд, гарчанде ки аз гуноҳ бегуноҳ буд.

1: Исо бо омодагӣ барои мо мурд, гарчанде ки Ӯ бегуноҳ ва бегуноҳ буд.

2: Исо ба мо намунаи олии муҳаббати қурбониро нишон дод.

1: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2: Филиппиён 2:8 - Ва дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто марг дар салиб.

Ишаъё 53:10 Аммо ба Худованд писанд омад, ки ӯро кӯфта кунад; вайро ғамгин кардааст: ҳангоме ки ҷони ӯро қурбонии гуноҳ мекунӣ, насли худро хоҳад дид, ва умри худро дароз хоҳад кард, ва хушнудии Худованд дар дасташ комёб хоҳад шуд.

Худо ба Исо иҷозат дод, ки уқубат кашад ва ҳамчун қурбонии гуноҳҳои мо бимирад, то ки Ӯ ба халқи худ ҳаёти ҷовидонӣ биёрад.

1. Қувваи қурбонӣ: Фаҳмидани аҳамияти марги Исо

2. Нақшаи наҷоти Худо: Умеди мо ба ранҷу азоби Исо

1. Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон; балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Филиппиён 2: 5-8 "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

Ишаъё 53:11 Вай азоби ҷони худро дида, сер хоҳад шуд: ба воситаи дониши худ бандаи одили Ман бисьёр касонро сафед хоҳад кард; зеро ки Ӯ гуноҳҳои онҳоро хоҳад бардошт.

Ин оят дар бораи қурбонии Исо ва қобилияти он барои сафед кардани бисёриҳо сухан меравад.

1. Қаноатмандии бандаи одил: омӯхтани дараҷаи қурбонии Исо

2. Бардошти гуноҳҳои мо: Қудрати муҳаббати Исо барои сафед кардан

1. Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ибриён 9:28 Ҳамин тавр, Масеҳ як бор қурбон шуд, то гуноҳҳои бисёриҳоро бардорад; ва бори дуюм зоҳир хоҳад шуд, то ки гуноҳ накунад, балки ба онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд, наҷот бахшад.

Ишаъё 53:12: «Бинобар ин ӯро бо бузургон як ҳисса тақсим хоҳам кард, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард; зеро ки ҷони худро ба марг рехт, ва ӯ дар қатори ҷиноятқорон шумурда шуд; ва гуноҳи бисёриҳоро ба дӯш гирифт ва барои ҷиноятқорон шафоат кард.

Исо барои гуноҳҳои бисёриҳо мурд ва дар қатори гунаҳкорон шумурда шуд, аммо ба ӯ бо бузургон ва қавӣ насиб дода шуд.

1. "Мубодилаи бузург" - Қудрати қурбонии Исо

2. «Неъмати фаровони Худо» - Тухфаи омурзиш

1. Эфсӯсиён 2:4-9 - Раҳмат ва файзи ғании Худо

2. Румиён 5:8 - Марги Исо барои гуноҳҳои мо

Дар боби 54-уми китоби Ишаъё дар бораи барқарорсозӣ, васеъшавӣ ва баракатҳои халқи Худо сухан меравад. Он тасвири зани нозой ва зани бесарпаноҳро истифода мебарад, то садоқати Худо ва нақшаҳои Ӯро барои шукуфоӣ ва муҳофизати баргузидагонаш нишон диҳад.

Сархати 1: Боб бо муроҷиат ба зани нозой ва бекас оғоз мешавад, ки рамзи Исроил аст. Вай уро водор мекунад, ки шодй кунад ва ба афзоиши ояндаи авлодаш тайёр шавад. Он ӯро боварӣ мебахшад, ки Офаридгори ӯ шавҳари ӯ хоҳад буд ва ӯ баракат ва муҳофизат хоҳад шуд (Ишаъё 54:1-8).

Сархати 2: Дар ин боб барқарорсозии халқи Худо тасвир шудааст. Он барқарорсозиро ба барқарорсозии шаҳр бо сангҳои қиматбаҳо ва таҳкурсии сапфир муқоиса мекунад. Он одамонро боварӣ мебахшад, ки онҳо дар адолат устувор хоҳанд шуд ва аз зулм эмин хоҳанд шуд (Ишаъё 54:9-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу чоруми Ишаъё ошкор мешавад
барқарорсозӣ ва баракатҳои оянда,
ҳифз ва дар адолат пойдор сохтани.

Даъвати зани нозой дар оянда зиёд мешавад.
Боварӣ ба Худо ҳамчун шавҳар, баракатҳо ва муҳофизат.
Тавсифи барқарорсозӣ ва таъсиси халқи Худо.

Ин боб ба барқарорсозӣ, васеъшавӣ ва баракатҳои халқи Худо дар оянда нигаронида шудааст. Он бо муроҷиат ба зани нозой ва бекас оғоз мешавад, ки рамзи Исроил аст. Занро ташвиқ мекунад, ки шодӣ кунад ва барои афзоиши ояндаи наслҳои худ омода шавад. Ӯ итминон дорад, ки Офаридгораш шавҳари ӯ хоҳад буд ва ӯ баракат ва ҳифз хоҳад шуд. Сипас боб барқарорсозии халқи Худоро бо истифода аз тасвири шаҳре, ки бо сангҳои қиматбаҳо ва таҳкурсии сапфир барқарор карда мешавад, тасвир мекунад. Он мардумро итминон медиҳад, ки дар адолат пойдор хоҳанд шуд ва аз зулм эмин хоҳанд шуд. Дар ин боб барқарорсозӣ ва баракатҳои ояндаи халқи Худо, инчунин муҳофизат ва устувории адолат, ки онҳо аз сар мегузаронанд, таъкид мекунад.

Ишаъё 54:1 Суруд хон, эй нозой, ки тоқат накардӣ; Сурудхонӣ кун ва бо овози баланд фарьёд кун, эй эй ки кӯдакро азоб надод; зеро ки фарзандони харобшудагон аз фарзандони зани шавҳардор зиёдтаранд, мегӯяд Худованд.

Худованд мегӯяд, ки фарзандони нозоён аз фарзандони занҳои шавҳардор бештаранд.

1: Ваъдаҳои Худо ба мо аз шароити мо бузургтаранд.

2: Новобаста аз вазъиятҳои мо, Худо моро таъмин мекунад.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

2: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Ишаъё 54:2 Ҷойгоҳи хаймаи худро васеъ кун, ва бигзор онҳо пардаҳои манзилҳои туро дароз кунанд: дареғ надеҳ, риштаҳои худро дароз ва сутунҳои худро мустаҳкам намо;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҷаҳонбинии худро васеъ кунем ва аз таваккал натарсем.

1. Далерӣ барои пеш рафтан: таваккал кардан ва васеъ кардани уфуқҳои мо

2. Натарс: Ғалаба кардани тарс ва афзоиши имон

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд.

2. Забур 118:6 - Худованд бо ман аст; Ман наметарсам. Одамони оддӣ бо ман чӣ кор карда метавонанд?

Ишаъё 54:3 Зеро ки ту аз дасти рост ва чап берун хоҳӣ шуд; ва насли ту вориси ғайрияҳудиён хоҳад шуд, ва шаҳрҳои харобаро сокин хоҳанд кард.

Худо ба халқи худ бар душманонашон пирӯз хоҳад шуд ва онҳо дубора дар сарзамини худ сокин хоҳанд шуд.

1.Худо ҳеҷ гоҳ моро вонамуд намекунад; Ӯ ҳамеша дар душвориҳо қувват ва умед мебахшад.

2. Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ки ҳаёти моро барқарор мекунад ва ба мо муваффақият меорад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

Ишаъё 54:4 Натарс; зеро ки шарм нахоҳӣ дошт: хиҷил нашав; зеро ки шарманда нахоҳӣ шуд, зеро нанги ҷавонии худро фаромӯш хоҳӣ кард ва дашномҳои бевазании худро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.

Ин порча ба тарс ва шарм надоштан ва шарми гузаштаро фаромӯш кардан ташвиқ мекунад.

1. Ғалаба кардани шарм тавассути имон ба Худо

2. Гузаштан аз гузашта ва оғӯши оянда

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед?"

2. Забур 33:4 - "Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро иҷобат кард ва маро аз ҳама тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод".

Ишаъё 54:5 Зеро ки Офаридгори ту шавҳари туст; исми Ӯ Худованди лашкарҳост; ва Наҷотдиҳандаи ту Қуддуси Исроил аст; Ӯ Худои тамоми замин хонда хоҳад шуд.

Худо офаридгор ва наҷотдиҳандаи мост. Ӯ Худованди лашкарҳо, муқаддаси Исроил ва Худои тамоми замин аст.

1. Худо Таъминкунанда ва Наҷотдиҳандаи мост - Ишаъё 54:5

2. рӯҳбаланд ва дилпур бошед - Ишаъё 54:5

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Забур 103:13 - "Чунон ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба тарсҳои Ӯ раҳм мекунад".

Ишаъё 54:6 Зеро ки Худованд туро ҳамчун зани партофташуда ва дар рӯҳ ғамгин ва зани ҷавонӣ даъват кардааст, вақте ки ту рад карда шудӣ, мегӯяд Худои ту.

Худованд моро ба сӯи Ӯ даъват мекунад, ҳатто вақте ки мо рад карда шудаем ва рӯҳи мо ғамгин аст.

1: Муҳаббати бечунучарои Худо

2: Бо вуҷуди радшавӣ ба сӯи Худо бозгардед

1: Румиён 8: 37-39 - "Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибтар ҳастем. Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, ва на оянда. ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот, наметавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

2: Забур 86:15 - "Аммо Ту, эй Худованд, Худои меҳрубон ва меҳрубонӣ, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати устувор ва вафодорӣ ҳастӣ."

Ишаъё 54:7 Як лаҳзае туро тарк кардаам; вале бо марҳамати бузург туро ҷамъ хоҳам оварад.

Ин порча дар бораи муҳаббат ва раҳмати Худо сухан меронад ва ба мо ёдоварӣ мекунад, ки агар дар муддати кӯтоҳ моро тарк карда бошад ҳам, раҳмати Ӯ ҳамеша моро ба сӯи Ӯ бозгардонад.

1. Раҳмат ва муҳаббати Худо: Чӣ гуна онҳо аз вақт ва фазо болотаранд

2. Ҳеҷ гоҳ танҳо: эҳсоси тасаллои ҳузури мӯътамади Худо

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; садоқати Ту бузург аст."

2. Забур 33:18 - "Худованд ба онҳое, ки дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон доранд, наҷот медиҳад".

Ишаъё 54:8 Дар ғазаби андаке ман рӯи худро аз ту пинҳон кардам; балки бо марҳамати ҷовидонӣ ба ту марҳамат хоҳам кард, мегӯяд Худованд Наҷотдиҳандаи ту.

Муҳаббати Худо ба мо абадӣ аст ва ҳарчанд новобаста аз он ки мо чӣ қадар гуноҳ кунем, аз байн нахоҳад рафт.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Омӯзиши меҳрубонии ҷовидонаи Худованд

2. Боварӣ ба марҳамати Худо: Умеди Ишаъё 54:8

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Забур 103:17 - «Лекин марҳамати Худованд аз абад то абад бар тарсиёни Ӯст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон аст».

Ишаъё 54:9 Зеро ки ин барои ман мисли обҳои Нӯҳ аст: зеро ки қасам хӯрдам, ки оби Нӯҳ дигар бар замин нахоҳанд рафт; Пас қасам хӯрдам, ки ба ту хашм нахоҳам дод ва туро сарзаниш накунам.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат ва тасаллӣ додани халқи худ, новобаста аз он ки онҳо бо кадом вазъият дучор мешаванд, сухан меронад.

1. Ваъдаҳои бепоёни Худо - Баррасии устувории муҳаббат ва раҳмати Худо.

2. Устувории њифзи Худованд - Ёдоварї аст, ки новобаста аз вазъияте, ки Худованд содиќ ва њаќиќ аст.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ишаъё 54:10 Зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо барҳам хоҳанд рафт; вале эҳсони ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман вайрон нахоҳад шуд, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм кардааст.

Худо ваъда медиҳад, ки меҳрубонӣ ва аҳди сулҳи Ӯ ҳеҷ гоҳ аз халқи худ гирифта намешавад.

1. Ваъдаи бепоёни муҳаббати Худо

2. Аҳди устувори сулҳи Худо

1. Забур 119:76 - Эй меҳрубонии Ту маро тасаллӣ бахшад, мувофиқи каломи Ту ба бандаи Худ.

2. Румиён 8:38 39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кун.

Isaiah 54:11: Эй мусибатзада, тундбоди туфон ва тасаллӣ наёфта, инак, ман сангҳои туро бо рангҳои зебо мегузорам, ва таҳкурсии туро аз ёқутҳо хоҳам гузошт.

Худо дармондагонро тасаллӣ мебахшад ва онҳоро бо гузоштани сангҳои зебо ва қиматбаҳо ҳамчун таҳкурсӣ қувват мебахшад.

1. «Тасаллии Бунёди Худо»

2. «Дарёфти қувват дар замонҳои душвор».

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст".

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст."

Ишаъё 54:12 Ва тирезаҳои туро аз агат хоҳам сохт, ва дарвозаҳои туро аз карбункулҳо, ва тамоми ҳудуди туро аз сангҳои хушбӯй хоҳам сохт.

Худованд девору дарвозаи одилонро бо сангҳои қиматбаҳо оро медиҳад.

1. Худованд мӯъминонро ба неъматҳои зебо подош медиҳад.

2. Зиндагиатро ба адолат биёроз, ки Худо умратро бо зебоӣ зинат диҳад.

1. Забур 37:3-4 "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд лаззат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод".

2. 1 Петрус 1:6-7 «Аз ин шумо шодӣ мекунед, гарчанде ки ҳоло муддати каме, агар лозим бошад, аз озмоишҳои гуногун ғамгин шудаед, ба тавре ки ҳаққонияти озмудашудаи имони шумо аз тиллои нобудшаванда, гарчанде ки нобуд мешавад, гаронбаҳотар аст. ки дар оташ озмуда шудааст, метавонад дар ваҳйи Исои Масеҳ ба ҳамду сано, ҷалол ва иззат оварда расонад».

Ишаъё 54:13 Ва ҳамаи фарзандони ту аз Худованд таълим хоҳанд ёфт; ва осоиштагии фарзандони ту бузург хоҳад буд.

Ин оят дар бораи он сухан меравад, ки Худованд фарзандони моро таълим медиҳад ва ба онҳо осоиштагӣ медиҳад.

1: Ваъдаи сулҳи Худованд

2: Ваъдаи Худованд дар бораи таълим

1: Эфсӯсиён 6:4 "Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед."

2: Масалҳо 22:6 "Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ҳатто вақте ки пир шавад ҳам, аз он дур нахоҳад шуд".

Ишаъё 54:14 Ту дар адолат устувор хоҳӣ шуд: аз зулм дур хоҳӣ шуд; зеро ки натарс: ва аз ваҳшат; зеро ки он ба ту наздик нахоҳад шуд.

Дар адолат, мо метавонем устувор ва дур аз зулм ва тарс.

1. Қувваи адолат - омӯхтани он, ки чӣ тавр адолат метавонад ба ҳаёти озод аз зулм ва тарс оварда расонад

2. Неъмати ҳифозати Худо - Баррасии он, ки чӣ гуна Худованд моро аз тарсу ваҳшат эмин нигоҳ медорад

1. Забур 91:4-5 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Румиён 8:31 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ишаъё 54:15 Инак, онҳо ҳатман ҷамъ хоҳанд шуд, аммо на ба воситаи Ман; ҳар кӣ бар зидди ту ҷамъ шавад, ба хотири ту хоҳад афтод.

Худо халқи худро аз душманонашон муҳофизат мекунад.

1: Муҳофизати Худо ҳамеша дастрас аст - Ишаъё 54:15

2: Дар имон устувор бошед - Ишаъё 54:15

1: Румиён 8:31-39 - Муҳаббат ва муҳофизати Худо ба фарзандонаш

2: Забур 91 - Сукунат дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло

Ишаъё 54:16 Инак, Ман оҳангареро офаридаам, ки ангиштҳоро дар оташ дам мекунад ва барои кори худ асбобе ба вуҷуд меорад; ва ман исрофкоронро барои нобуд кардан офаридаам.

1: Худо Офаридгори ҳама чиз аст ва оҳангарро барои ба вуҷуд овардани асбобҳо ва исрофкунандаро барои нобуд кардан офаридааст.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва дарк кунем, ки Худост, ки ҳама чизро идора мекунад.

1: Қӯлассиён 1:16-17 Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

2: Айюб 12: 9-10 Кист аз байни инҳо намедонад, ки дасти Худованд ин корро кардааст? 10 Дар дасти Ӯ ҷони ҳар зинда ва нафаси тамоми инсоният аст.

Ишаъё 54:17 Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

Худованд ваъда медиҳад, ки ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди бандагонаш сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва Ӯ ҳар касеро, ки ба онҳо муқобилат мекунад, доварӣ хоҳад кард. Ин мероси бандагони Худованд аст ва адолати онҳо аз ҷониби Ӯст.

1. Худованд муҳофизи мост: Фаҳмидани мероси мо дар Масеҳ

2. Дар муқобили мухолифат устувор истодан: адолати бандагони Худо

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Румиён 8:31 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Боби 55-уми китоби Ишаъё ба ҳамаи онҳое, ки ташна ҳастанд, даъват мекунад, ки биёянд ва баракатҳои фаровон ва озодонаи Худоро гиранд. Он аҳамияти ҷустуҷӯи Худованд, роҳҳои Ӯ ва омурзиши Ӯро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъват ба онҳое, ки ташна ҳастанд, оғоз мешавад ва аз обҳои наҷоти Худо озодона биёянд ва бинӯшанд. Он таъкид мекунад, ки роҳҳо ва фикрҳои Худо аз роҳҳои инсонӣ болотаранд ва каломи Ӯ ҳадафҳои Ӯро амалӣ хоҳад кард (Ишаъё 55:1-5).

Параграфи 2: Боб одамонро даъват мекунад, ки Худовандро биҷӯянд, то он даме, ки Ӯ пайдо шавад ва барои раҳмат ва омурзиш ба Ӯ мурочиат кунанд. Он таъкид мекунад, ки фикрҳо ва роҳҳои Худо аз фикрҳо ва роҳҳои инсонӣ фарқ мекунанд ва каломи Ӯ холӣ барнамегардад, балки хоҳишҳои Ӯро амалӣ хоҳад кард (Ишаъё 55:6-11).

Параграфи 3: Боб бо паёми шодмонӣ ва ваъдаи барқарорсозӣ ва фаровонии Худо анҷом меёбад. Он шодӣ ва сулҳеро, ки ҳамроҳи бозгашти халқи Худо ба сӯи Ӯ хоҳад буд, тасвир мекунад ва табиати абадии аҳди Ӯро таъкид мекунад (Ишаъё 55:12-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу панҷуми Ишаъё ошкор мешавад
даъват ба гирифтани баракатҳои Худо,
даъват ба талаби Худованд ва омурзиши Ӯ.

Даъват барои омадан ва озодона аз оби наҷот нӯшидан.
Даъват кунед, ки Худованд, роҳҳои Ӯ ва омурзиши Ӯро биҷӯед.
Ваъдаи шодмонӣ, барқароршавӣ ва фаровонӣ барои касоне, ки ба сӯи Худо бармегарданд.

Ин боб ба ҳамаи онҳое, ки ташнаи омадан ва гирифтани баракатҳои фаровон ва озодонаи Худо ҳастанд, даъват мекунад. Он аҳамияти ҷустуҷӯи Худованд, роҳҳои Ӯ ва омурзиши Ӯро таъкид мекунад. Ин боб бо даъват ба онҳое, ки ташна ҳастанд, оғоз мешавад ва аз обҳои наҷоти Худо озодона биёянд ва бинӯшанд. Он таъкид мекунад, ки роҳҳо ва андешаҳои Худо аз роҳҳои инсонӣ болотаранд ва каломи Ӯ ҳадафҳои Ӯро амалӣ хоҳад кард. Пас аз ин боб одамонро даъват мекунад, ки Худовандро биҷӯянд, то он даме, ки Ӯ пайдо шавад ва барои раҳмат ва омурзиш ба сӯи Ӯ мурочиат кунанд. Он таъкид мекунад, ки фикрҳо ва роҳҳои Худо аз фикрҳо ва роҳҳои инсонӣ фарқ мекунанд ва каломи Ӯ холӣ барнамегардад, балки хоҳишҳои Ӯро амалӣ хоҳад кард. Ин боб бо паёми шодмонӣ ва ваъдаи барқарорсозӣ ва фаровонии Худо анҷом меёбад. Он шодӣ ва сулҳеро, ки бо бозгашти халқи Худо ба Ӯ ҳамроҳӣ мекунад, тасвир мекунад ва табиати абадии аҳди Ӯро таъкид мекунад. Дар ин боб даъват ба гирифтани баракатҳои Худо, даъват ба талаби Худованд ва омурзиши Ӯ ва ваъдаи шодмонӣ, барқароршавӣ ва фаровонӣ барои касоне, ки ба сӯи Ӯ бармегарданд, таъкид шудааст.

Ишаъё 55:1 Эй ҳар ташна, ба об биёед ва касе ки пул надорад; биёед, харед ва бихӯред; Оре, биё, май ва ширро бе пул ва бе нарх бихар.

Худо ҳамаро даъват мекунад, ки биёянд ва он чизеро, ки ба онҳо ниёз доранд, бепул дастрас кунанд.

1. Нархи файзи Худо: Фаҳмидани муҳаббати бечунучарои Худо

2. Тӯҳфаи ройгон: қадр кардани ризқҳои бебаҳои Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Ишаъё 55:2 Чаро шумо барои он чизе сарф мекунед, ки нон нест? ва меҳнати шумо барои он чизе ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи нек бихӯред, ва бигзор ҷони шумо аз фарбеҳ лаззат барад.

Ин порча ба зарурати сармоягузорӣ дар он чизе, ки воқеан судманд аст ва лаззат бурдан аз он чизе, ки хуб ва ғизо медиҳад, таъкид мекунад.

1. Сармоягузорӣ ба он чизе, ки аз ҳама муҳим аст

2. Лаззат гирифтан аз кори нек

1. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ғун накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Филиппиён 4:8 Дар охир, эй бародарон! ин чизҳо.

Ишаъё 55:3 Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд.

Худо моро даъват мекунад, ки ба назди Ӯ биёем ва агар ин тавр кунем, Ӯ ба воситаи ваъдаҳои Довуд ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ва муносибати бехатар бо Ӯ ато хоҳад кард.

1. Даъвати Худо ба ҳаёти ҷовидонӣ: ба даст овардани марҳамати боэътимоди Довуд

2. Ваъдаи бепоёни Худо: Моил кардани гӯши мо барои шунидани каломи Ӯ

1. Ирмиё 29:11-13 Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад. Он гоҳ ту маро даъват хоҳӣ кард ва омада, ба ман дуо гӯй, ва ман ба ту гӯш медиҳам. Ту маро меҷӯӣ ва маро меёбӣ, вақте ки маро бо тамоми дилат меҷӯӣ.

2. Юҳанно 14:6 Исо ҷавоб дод: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Ишаъё 55:4 Инак, Ман ӯро барои шоҳид барои мардум, роҳбар ва фармондеҳ барои мардум додаам.

Худованд пешво ва фармондеҳеро барои мардум шоҳид додааст.

1.Худованд пешво ва амири мост

2. Худо хидоят кунад

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

Ишаъё 55:5 Инак, ту халқеро, ки намешиносӣ, даъват хоҳӣ кард, ва халқҳое ки туро намешинохтанд, ба хотири Худованд Худои ту ва барои Қуддуси Исроил назди ту давида хоҳанд рафт; зеро ки Ӯ Туро ҷалол додааст.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр одамон аз халқҳое, ки қаблан ба сухангӯ ношинос буданд, ба хотири Худованд ва Подшоҳи Исроил назди онҳо меоянд.

1. Қудрати Худо дар наздик кардани одамон

2. Такя ба Худованд барои ҷалби дигарон ба сӯи мо

1. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

2. Матто 28:19-20 - "Бинобар ин биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, итоат кунанд. Ва албатта Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср.

Ишаъё 55:6 Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст.

Ҳоло пеш аз он ки дер шавад ва Ӯ дигар дастрас набошад, Худоро ҷустуҷӯ кунед.

1. Худо ҳамеша ҳозир аст, аммо онро ба таври муқаррарӣ қабул накунед

2. Барои ёфтани Худо мунтазир нашавед, ҳоло амал кунед

1. Масалҳо 8:17 - Ман онҳоеро дӯст медорам, ки маро дӯст медоранд; ва онҳое ки Маро барвақт меҷӯянд, Маро хоҳанд ёфт.

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Ишаъё 55:7 Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки тавба кунанд ва ба сӯи Худо рӯй оваранд, зеро Ӯ раҳмат ва омурзиши фаровон хоҳад кард.

1. Қувваи тавба: рӯй овардан ба сӯи Худо барои кафорат

2. Раҳмати Худо ва бахшиши фаровон: дарёфти омурзиш ба воситаи имон

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф.

Isaiah 55:8 Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

Роҳҳои Худо аз роҳи мо болотаранд.

1: Мо бояд ба нақшаи Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки фаҳмидан душвор аст.

2: Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Худо ҳамеша манфиатҳои беҳтарини моро дар назар дорад.

1: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

Ишаъё 55:9 Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Роҳҳои Худо аз мо болотаранд ва андешаҳои Ӯ аз они мо мураккабтаранд.

1: Мо бояд ба нақшаи Худованд таваккал кунем ва ба иродаи Ӯ боварӣ дошта бошем, ҳатто агар он аз фаҳмиши мо болотар бошад.

2: Мо бояд қудрат ва бузургии Худоро эътироф кунем ва боварӣ дошта бошем, ки нақшаҳои Ӯ аз фаҳмиши мо бузургтаранд.

1: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ишаъё 55:10 Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад, ва онро мерӯёнад ва шукуфтааст, то ки ба коранда тухм ва ба хӯранда нон диҳад.

Каломи Худо мева медиҳад, ки коранда ва хӯрандаро ғизо медиҳад.

1. «Киштидан ва дарав: фаровонӣ ба воситаи Каломи Худо»

2. "Замини ҳосилхези имон: ривоҷ додани ҳаёти мо тавассути Навиштаҳо"

1. Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе каломро мешунавад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба табиати худ бодиққат нигоҳ мекунад. чеҳра дар оина аст.Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад. , дар кораш баракат хоҳад ёфт.

2. Забур 1:1-3 - «Хушо касе ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва пеши роҳи гунаҳкорон намеистад, ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад; балки лаззати вай аз шариати Худованд аст. , ва дар бораи шариати худ шабу рӯз мулоҳиза мекунад: Ӯ мисли дарахте аст, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда, дар мавсими худ мева медиҳад ва баргаш хушк намешавад ва дар ҳар коре, ки мекунад, комёб мешавад».

Ишаъё 55:11 Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ба сӯи он фиристодам, муваффақ хоҳад шуд.

Каломи Худо ботил нахоҳад шуд, балки ҳадафҳои Ӯро амалӣ хоҳад кард ва дар рисолати худ муваффақ хоҳад шуд.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Вафодории ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Ибриён 4:12 - Зеро ки каломи Худо тезтар ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ҳатто то пора кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳоро сӯрох мекунад ва дарккунандаи фикрҳост ва ниятҳои дил.

Ишаъё 55:12 Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва тамоми дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

Худо ваъда медиҳад, ки вақте ки мо ба Ӯ пайравӣ мекунем, Ӯ моро бо шодӣ ва осоиштагӣ берун мебарад ва кӯҳҳо, теппаҳо ва дарахтон дар ҳузури мо шод хоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи шодӣ ва осоиштагӣ - Ишаъё 55:12

2. Дар ҳузури Худованд шодӣ кардан - Ишаъё 55:12

1. Забур 96:11-12 - Бигзор осмон шодӣ кунад, замин шод шавад; бигзор баҳр ғуррон кунад ва ҳар он чи дар он аст; Бигзор киштзор шод шавад ва ҳама чиз дар он бошад!

2. Забур 100:2 - Бо шодӣ ба Худованд хизмат кунед! Бо суруд ба ҳузури ӯ биёед!

Ишаъё 55:13 Ба ҷои хор дарахти арча, ва ба ҷои шоха дарахти мирт хоҳад омад; ва он барои Худованд номе хоҳад буд, ва аломати абадӣ, ки бурида нахоҳад шуд.

Худо нишонаи доимии садоқати Худро медиҳад, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Аломати ҷовидонаи муҳаббати Худо

1. Забур 100:5 - Зеро ки Худованд некӯст; мухаббати устувори вай то абад пойдор аст, ва садокаташ ба наслхо.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Боби 56-и китоби Ишаъё аҳамияти адолат, адолат ва фарогириро дар ибодат ва ҳаёти ҷомеа баррасӣ мекунад. Он таъкид мекунад, ки Худо қабули ҳамаи

онҳоеро, ки аҳкоми Ӯро риоят мекунанд ва Ӯро меҷӯянд, новобаста аз мақоми иҷтимоӣ ва пайдоиши онҳо.

Сархати 1: Боб бо таъкид ба аҳамияти адолат ва адолат оғоз мешавад. Он одамонро ташвиқ мекунад, ки аҳкоми Худоро риоя кунанд ва адолатро нигоҳ доранд ва ба онҳое, ки ин корро мекунанд, баракатҳо ваъда медиҳанд (Ишаъё 56:1-2).

Параграфи 2: Боб ба хориҷиён ва ахтаҳо муроҷиат карда, онҳоро ба қабул ва шомил шудани онҳо ба хонаи дуои Худо итминон медиҳад. Он эълон мекунад, ки садоқат ва садоқати онҳо ба Худованд подош хоҳанд гирифт ва онҳо дар байни халқи Худо ҷой ва ном хоҳанд дошт (Ишаъё 56:3-8).

Параграфи 3: Дар боб рохбарону посбононеро, ки нисбат ба вазифаи худ хунукназарӣ мекунанд, танбех дода мешавад. Он аз чашмгуруснагӣ ва бефаҳмӣ, ки ба бунёди ҷомеаи одилона ва одилона халал мерасонад, огоҳ мекунад (Ишаъё 56:9-12).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу шашуми Ишаъё ошкор мешавад
таъкид ба адолат ва адолат,
фаро гирифтан ва кабул кардани хама.

Аҳамияти инсоф ва адолат, баракат барои фармонбардорон.
Кафолати қабул ва дохилшавӣ барои хориҷиён ва евнухҳо.
Сарзаниш ба роҳбарони бепарво ва огоҳӣ аз тамаъкорӣ.

Дар ин боб аҳамияти адолат ва адолат дар ибодат ва ҳаёти ҷомеа таъкид шудааст. Он мардумро ба риояи фармудаҳои Худо ва пойдории адолат ташвиқ мекунад ва ба касоне, ки ин корро мекунанд, баракатҳо ваъда медиҳад. Дар ин боб инчунин ба хориҷиён ва хоҷаҳо муроҷиат карда, онҳоро бовар мекунонад, ки онҳоро қабул ва дар хонаи дуои Худо дохил мекунанд. Он эълон мекунад, ки садоқат ва садоқати онҳо ба Худованд подош хоҳад гирифт ва онҳо дар байни халқи Худо ҷой ва ном хоҳанд дошт. Дар боб рохбарону посбононе, ки нисбат ба вазифаи худ хунукназарона рафтор мекунанд, сарзаниш карда, аз тамаъ ва бефах-мӣ, ки ба барпо намудани чамъияти одил ва одил халал мерасонад, огох мекунад. Он аҳамияти адолат, адолат ва фарогириро дар ибодат ва ҳаёти ҷомеа, инчунин қабули Худо аз ҳамаи онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, новобаста аз мақоми иҷтимоӣ ва пайдоиши онҳо, таъкид мекунад.

Isaiah 56:1: Худованд чунин мегӯяд: «Давлатро риоят кунед ва адолат кунед, зеро ки наҷоти Ман наздик аст, ва адолати Ман зоҳир хоҳад шуд».

Худованд одамонро амр мекунад, ки доварӣ ва адолатро риоя кунанд, зеро наҷот ва адолат ба зудӣ зоҳир хоҳад шуд.

1. Зиндагӣ бо адолат ва адолат

2. Ваъдаи наҷот

1. Мико 6:8 Ӯ ба ту, эй одамизод, чӣ некиро нишон дод. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Ғалотиён 5:22-23 Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ мебошад. Бар зидди ин гуна чизҳо қонун вуҷуд надорад.

Ишаъё 56:2 Хушо касе ки ин корро мекунад, ва Писари Одам, ки онро нигоҳ медорад; ки рӯзи шанберо аз ифлос кардани он нигоҳ медорад ва дасти худро аз ҳар кори бад нигоҳ медорад.

Ин оят моро водор мекунад, ки рӯзи шанберо муқаддас нигоҳ дорем ва аз бадӣ парҳез кунем.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки Рӯзи Худовандро муқаддас ва муқаддас нигоҳ дорем.

2: Мо набояд нагузорем, ки амалҳо ё фикрҳои мо рӯзи шанберо ифлос кунанд.

1: Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2: Забур 119:9 - Чӣ тавр ҷавон метавонад роҳи худро пок нигоҳ дорад? Онро мувофиқи каломи худ ҳифз кунед.

Ишаъё 56:3 Ва писари ғариб, ки ба Худованд пайваст, нагӯяд: "Худованд маро аз қавми Худ комилан ҷудо кардааст; ва хоҷасаро нагӯяд: "Инак, ман дарахти хушкам".

Худованд иҷозат медиҳад, ки аҷнабиён ва онҳоеро, ки хориҷшуда ҳисобида мешаванд, қабул кунанд.

1: Худо ҳамаро яксон дӯст медорад ва ҳеҷ кас набояд аз сабаби шароити мухталифи онҳо хориҷ ё рад карда шавад.

2: Мо ҳама дар назари Худо баробар ҳастем ва ҳама бо оғӯш кушода дар Малакути Ӯ истиқбол мешаванд.

1: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳамаатон дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Румиён 10:12-13 - Зеро ки байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқият вуҷуд надорад; зеро худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати Худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, мебахшад. Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ишаъё 56:4 Зеро ки Худованд ба ахтаҳое, ки рӯзҳои шанбеҳои маро риоя мекунанд, ва он чи ба ман маъқул аст, интихоб мекунанд ва аҳди Маро нигоҳ медоранд, чунин мегӯяд:

Худованд ба хоҷагон сухан гуфта, ба онҳо амр медиҳад, ки рӯзҳои шанбеи Ӯро риоя кунанд, чизҳоеро, ки ба Ӯ писанд аст, интихоб кунанд ва аҳди Ӯро риоя кунанд.

1. Фармони Худо ба ахтаҳо: риоя кардани рӯзи шанбе ва интихоб кардани он чизе, ки ба Ӯ писанд аст

2. Гирифтани аҳди Худо: Даъват ба итоаткорӣ

1. Ҳизқиёл 44:24, "Ва дар баҳсҳо дар доварӣ истода, онро мувофиқи доварии Ман доварӣ хоҳанд кард; ва дар ҳама калисоҳои Ман қонунҳо ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард, ва шанбеҳои Маро муқаддас хоҳанд кард."

2. Ибриён 8:10, "Зеро ин аст аҳде, ки Ман бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар зеҳни онҳо хоҳам гузошт, ва дар дили онҳо хоҳам навишт; барои онҳо Худост ва онҳо барои Ман қавм хоҳанд буд».

Ишаъё 56:5 Ба онҳо дар хонаи Худ ва дар дохили деворҳои худ ҷой ва номе хоҳам дод, ки аз писарон ва духтарон беҳтар аст: ба онҳо номи ҷовидонӣ хоҳам дод, ки нест карда нахоҳад шуд.

Худо ба касоне, ки ба Ӯ содиқанд, номи ҷовидонӣ хоҳад дод, ки беҳтар аз номи писарону духтарон аст.

1. Қудрати номи ҷовидонӣ - Таҳқиқи арзиши ном аз дидгоҳи рӯҳонӣ.

2. Сармоягузорӣ ба номи ҷовидонӣ - Чӣ гуна мо метавонем мероси худро дар Осмон ҳифз кунем.

1. Масалҳо 22:1 - Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург, ва илтифот беҳтар аз нуқра ва тилло аст.

2. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ишаъё 56:6 Ҳамчунин писарони аҷнаб, ки ба Худованд мепайванданд, то ки Ӯро ибодат кунанд ва исми Худовандро дӯст дошта, бандагони Ӯ бошанд, ҳар кӣ рӯзи шанберо палид накунад ва онро риоят кунад, аҳди ман;

Ишаъё 56:6 муҳимияти ба Худо пайвастани бегонагон, дӯст доштани номи Ӯ, ба Ӯ хизмат кардан ва муқаддас будани рӯзи шанбе таъкид мекунад.

1. Қимати бегонагон дар Худованд

2. Номи Худовандро дӯст доред ва рӯзи шанберо муқаддас нигоҳ доред

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред. Шаш рӯз меҳнат карда, тамоми кори худро ба ҷо овар; аммо рӯзи ҳафтум рӯзи шанбеи Худованд Худои туст; дар он на ту, на писарат, на духтарат, на канизи худ ва на канизи худ ҳеҷ коре накун. , на чорпоёни ту, на ғарибе, ки дар дари ту аст.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ишаъё 56:7 Ва онҳоро ба кӯҳи муқаддаси худ хоҳам овард, ва онҳоро дар хонаи дуои Худ шод хоҳам кард: қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои онҳо бар қурбонгоҳи Ман қабул хоҳад шуд; зеро ки хонаи Ман хонаи дуо барои тамоми мардум номида хоҳад шуд.

Худованд ваъда медиҳад, ки одамонро ба кӯҳи муқаддаси худ меорад ва онҳоро дар хонаи дуоаш шод мегардонад, ки қурбонӣ ва қурбонии онҳо қабул карда мешавад.

1. Хонаи дуои Худо: Ҷойи шодмонӣ ва қабул

2. Эҳсоси ҳузури Худованд дар зиндагӣ ва дуоҳои мо

1. Ишаъё 56:7

2. Матто 21:13 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Навишта шудааст, ки "хонаи ман хонаи намоз хонда хоҳад шуд", аммо шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед".

Ишаъё 56:8 Худованд Худо, ки раҳошудагони Исроилро ҷамъ мекунад, мегӯяд: «Бо вуҷуди ин, Ман ба ғайр аз онҳое ки назди Ӯ ҷамъ шудаанд, дигаронро назди Ӯ ҷамъ хоҳам овард».

Худованд Худо хориҷшудагон аз Исроил ва бисьёр одамони дигарро, ки ҳанӯз назди Ӯ наомадаанд, ҷамъ хоҳад кард.

1. "Муҳаббати Худо ба радшудагон"

2. "Ваъдаи наҷот барои ҳама"

1. Румиён 10:12-13 "Зеро ки ҳеҷ тафовуте дар байни яҳудӣ ва юнонӣ нест: зеро як Худованд бар ҳама сарватманд аст барои ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд. Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт. "

2. Луқо 4:18-19 Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон мавъиза кунам, то ки кӯфтагонро озод кунам, то соли писандидаи Худовандро мавъиза кунам.

Ишаъё 56:9 Эй ҳамаи ҳайвоноти саҳро, барои хӯрдан биёед, оре, ҳамаи ҳайвоноти ҷангал.

Ин порча ба он ишора мекунад, ки тамоми мавҷудоти рӯи замин даъват шудаанд, ки дар фазли Худо шарик шаванд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба назди Ӯ биёем ва дар некӣ ва раҳмати Ӯ иштирок кунем.

2: Мо бояд даъвати Худоро қабул кунем, то ба назди Ӯ биёем ва баракатҳои фаровони Ӯро гирем.

1: Матто 11:28 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод".

2: Забур 34:8 - "Чашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе ки ба Ӯ паноҳ мебарад".

Ишаъё 56:10 Посбонони Ӯ кӯранд: ҳама бехабаранд, ҳама сагҳои гунг ҳастанд, аккос карда наметавонанд; хобидан, хобидан, хобиданро дӯст доштан.

Ин порча дар бораи посбонони Худост, ки нобинову нодонанд ва аз ӯҳдаи кори худ дар нигоҳдорӣ ва огоҳӣ аз хатар наметавонанд.

1. Хавфи нобиноии рӯҳонӣ: Чӣ тавр онро бартараф кардан мумкин аст

2. Аҳамияти посбонони содиқ: таҳкими ҳушёрии рӯҳонии мо

1. Матто 15:14, "Онҳоро ба ҳоли худ бигузоред: онҳо пешвоёни кӯрон ҳастанд. Ва агар кӯр ба кӯрон роҳнамоӣ кунад, ҳарду ба чоҳ хоҳанд афтод."

2. Масалҳо 27:18, "Ҳар кӣ дарахти анҷирро нигоҳ медорад, меваи онро хоҳад хӯрд; ва ҳар кӣ ба оғои худ мунтазир аст, иззату эҳтиром хоҳад ёфт".

Ишаъё 56:11 Бале, онҳо сагҳои тамаъкор ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ сер намешаванд, ва чӯпононе ҳастанд, ки намефаҳманд: ҳама ба роҳи худ менигаранд, ҳар кас ба фоидаи худ, аз чорчӯбаи худ менигарад.

Бахилҳо ба роҳи худ менигаранд ва барои худ фоида меҷӯянд.

1: Бахилӣ корест, ки ҳеҷ гоҳ сер намешавад ва моро аз Худо дур мекунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо он чизе ки дорем, қаноат кунем ва аз Худо роҳнамоӣ кунем.

1: Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2: 1 Тимотиюс 6:6-8 - Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст, зеро мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва аз ҷаҳон чизе гирифта наметавонем. Аммо агар мо хӯрок ва либос дошта бошем, бо ин қаноат хоҳем кард.

Ишаъё 56:12 «Биёед ва бигӯед: "Ман шароб хоҳам овард, ва мо аз нӯшокии сахт сер хоҳем кард"; ва фардо мисли имрӯз ва хеле фаровонтар хоҳад буд.

Одамон нақша доранд, ки ба шароб ва нӯшокиҳои спиртӣ машғул шаванд ва интизоранд, ки фардо аз имрӯз беҳтар хоҳад буд.

1. Хатари нӯшокии аз ҳад зиёд

2. Парҳезӣ аз лаззати зиёдатӣ

1. Масалҳо 20:1 - Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест.

2. Ғалотиён 5:19-21 - Акнун аъмоли ҷисм ошкор аст, ки инҳоянд; Зино, зино, нопокӣ, фисқу фуҷур, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, ихтилоф, тақлид, ғазаб, ҷанҷол, фитна, бидъат, ҳасад, куштор, мастӣ, айшу ишрат ва монанди инҳо: дар гузашта ба шумо гуфта буд, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Боби 57-и китоби Ишаъё ба масъалаи бутпарастӣ ва зарурати тавба сухан меравад. Он бадӣ ва зинои рӯҳонии одамонро маҳкум мекунад ва ҳамзамон ба

онҳое, ки худро дар назди Худо фурӯтан мекунанд, умед ва барқароршавӣ пешкаш мекунад.

Сархати 1: Боб бо маҳкум кардани амалҳои бутпарастии мардуме оғоз мешавад, ки аз Худо рӯй гардонданд ва худоёни козибро меҷустанд. Он оқибатҳои аъмоли онҳо ва холигии ибодати онҳоро тасвир мекунад (Ишаъё 57:1-13).

Параграфи 2: Боб ба фурӯтанон ва пушаймон умед ва барқарорсозӣ пешниҳод мекунад. Ин ба онҳо итминон медиҳад, ки Худо рӯҳҳои онҳоро эҳё мекунад ва ҷароҳатҳои онҳоро шифо мебахшад. Он сарнавишти шарионро бо осоиштагӣ ва амнияти одилон муқоиса мекунад (Ишаъё 57:14-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу ҳафтуми Ишаъё ошкор мешавад
маҳкум кардани бутпарастӣ ва бадӣ,
умед ва барқарорсозӣ барои фурӯтанон.

Маҳкум кардани амалҳои бутпарастӣ ва зинои рӯҳонӣ.
Тавсифи оқибатҳо ва холигии ибодати козиб.
Кафолати умед, барқароршавӣ ва шифо барои фурӯтанон ва пушаймонӣ.

Ин боб ба масъалаи бутпарастӣ ва зарурати тавба таваҷҷуҳ дорад. Он аз маҳкум кардани амалҳои бутпарастии мардуме оғоз мешавад, ки аз Худо рӯй гардонда, худоёни козибро меҷустанд. Оқибатҳои аъмоли онҳоро тасвир мекунад ва холигии ибодати онҳоро таъкид мекунад. Сипас боб ба фурӯтан ва мутаассир умед ва барқарорсозӣ пешниҳод мекунад. Ин ба онҳо итминон медиҳад, ки Худо рӯҳҳои онҳоро эҳё мекунад ва ҷароҳатҳои онҳоро шифо мебахшад. Он сарнавишти шарионро, ки ба доварӣ ва ҳалокат дучор хоҳанд шуд, бо сулҳу амнияти одилон муқоиса мекунад. Дар ин боб маҳкум кардани бутпарастӣ ва бадӣ, инчунин умед ва барқароршавӣ барои онҳое, ки худро дар назди Худо фурӯтан мекунанд, таъкид мекунад.

Ишаъё 57:1 Одил ҳалок мешавад, ва ҳеҷ кас онро ба дил намегирад; ва раҳмдилҳо дур карда мешаванд, ва ҳеҷ кас намедонист, ки одилон аз бадии оянда дур карда мешаванд.

Одилонро аз бадӣ дур мекунанд, вале ҳеҷ кас пай намебарад.

1: Мо бояд адолати атрофиёнамонро эътироф ва қадр кунем.

2: Мо бояд эътироф кунем, ки онҳое, ки аз бадӣ дур карда шудаанд, бо мақсади бузургтар гирифта мешаванд.

1: Яъқуб 4:14 - Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

2: Матто 24:40-41 - Он гоҳ ду мард дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта мешаваду дигаре мемонад. Дар осиёб ду зан дастос мекунанд; яке гирифта мешаваду дигаре мемонад.

Ишаъё 57:2 Ӯ ба осоиштагӣ хоҳад даромад: онҳо дар бистари худ ором хоҳанд гирифт, ва ҳар яке дар ростқавлии худ роҳ меравад.

Ин порча аҳамияти зиндагии одилонаро таъкид мекунад, зеро онҳое, ки ин корро мекунанд, оромӣ ва оромӣ хоҳанд ёфт.

1. Зиндагии одил сулҳу оромӣ меорад

2. Пайравӣ ба ростӣ ба оромии ҳақиқӣ мебарад

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Забур 4:8 - Ҳам дар осоиштагӣ мехонам ва ҳам хоҳам рафт; зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун».

Ишаъё 57:3 Аммо ба ин ҷо наздик шавед, эй писарони ҷодугар, насли зинокор ва фоҳиша.

Худованд ба насли касоне, ки зино кардаанд ва ҷодугарӣ кардаанд, даъват мекунад.

1. Оқибатҳои зино ва ҷодугарӣ

2. Тавба ва омурзиши Худо

1. Ғалотиён 6:7-9 «Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, вай низ дарав мекунад. ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Яъқуб 5:19-20 «Эй бародарони ман, агар касе аз шумо аз ростӣ саргардон шуда, касе ӯро баргардонад, 20 бигзоред, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз саргардонии худ баргардонад, ҷони ӯро аз марг наҷот медиҳад ва мардумро мепӯшонад. аз гуноҳҳо».

Ишаъё 57:4 Шумо бар зидди кӣ бозӣ мекунед? Бар зидди ки даҳони калон карда, забон мекашед? Оё шумо фарзандони золим нестед, тухми ботил?

1: Мо набояд аз бадбахтиҳои дигарон шод шавем.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки ҳамаи мо фарзандони ҷинояткорем.

1: Румиён 3: 10-12 - Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ кас одил нест, на як кас; ҳеҷ кас намефаҳмад; ҳеҷ кас Худоро намеҷӯяд; ҳама рӯйгардон шуданд; якҷоя онҳо беарзиш шуданд; ҳеҷ кас некӣ намекунад, ҳатто як нест."

2: Яъқуб 2:10 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоят кунад, вале дар як нукта иҷро накунад, барои ҳамааш ҷавобгар мешавад.

Ишаъё 57:5 Оё зери ҳар дарахти сабз худро бутҳо меафрӯзед, ва кӯдаконро дар водиҳо дар зери кӯҳҳои сангҳо мекушед?

Бутпарастон дар водиҳо ва зери сангҳо кӯдаконро қурбонӣ мекарданд.

1: Бутпарастӣ на танҳо ибодати худоёни козиб, балки парастиши ҳавасҳои худхоҳонаи мост.

2: Худо моро даъват мекунад, ки ёри худро дӯст дорем ва ғамхорӣ кунем, на онҳоро қурбон кунем.

1: Матто 22:37-39 "Ва ба ӯ гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин аст ҳукми бузург ва якум. Ва дуюмаш монанди он аст. он: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2: Румиён 12: 2 "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст."

Ишаъё 57:6 Дар миёни сангҳои ҳамвори ҷӯй насиби ту аст; онҳо, онҳо насиби ту ҳастанд; ҳатто барои онҳо ҳадияи нӯшокӣ рехтай, ҳадияи ордӣ тақдим кардай. Оё ман бояд дар инҳо тасаллӣ гирам?

Халқи Худо ҳадияҳоро ба дарё рехтанд, аммо ин ба онҳо тасаллӣ намебахшад.

1. Тасаллияти ҳузури Худо

2. Зарурати қурбонӣ

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба воситаи Исо пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем.

Ишаъё 57:7 Бар кӯҳи баланду баланд бистари худро гузоштай; ба он ҷо рафта, қурбонӣ кунӣ.

Ин порча амалияи қурбонӣ карданро дар кӯҳи баланд тасвир мекунад.

1. Қувваи қурбонии қурбонӣ: Ишаъё 57:7

2. Бузургии Худо дар Ишаъё 57:7

1. Забур 50:7-15 - Даъвати Худо ба қурбонӣ

2. Ибриён 13:15 - Ба Худо қурбониҳои рӯҳонӣ пешкаш кунед.

Ишаъё 57:8 Дар паси дарҳо ва сутунҳо низ ёдгории Худро гузоштай, зеро ки ту худро ба ғайр аз ман ба каси дигаре ошкор кардай, ва боло рафтай; бистари худро васеъ кардай ва бо онҳо аҳд бастай; бистари онҳоро дар ҷое ки дидӣ, дӯст медоштӣ.

Дар Ишаъё 57:8 дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр касе аз Худо дур шуда, бо каси дигар аҳд баста, бистари онҳоро васеъ карда, он бистарро дӯст медорад.

1. Муҳаббат ва садоқати Худо: Ҳатто вақте ки мо саргардонем

2. Аҳди вафодорӣ: Арзёбии интихоби мо

1. Эфсӯсиён 4:1-3 «Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ».

2. 1 Юҳанно 4:7-12 "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. Дар ҳамин тавр муҳаббати Худо дар байни мо зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем: дар ин муҳаббат аст, на ин ки мо Худоро дӯст дошта бошем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод. Писар, то кафорати гуноҳҳои мо бошад; маҳбубон, агар Худо моро ин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем».

Ишаъё 57:9 Ва ту назди подшоҳ бо равғани атрафшон рафтӣ, ва атрҳои худро афзун намудӣ, ва қосидонатро ба дур фиристодӣ, ва худро ба дӯзах фурӯ бурдӣ.

Дар ин порча касе сухан меравад, ки назди подшоҳ бо равғани атрафшон рафт ва хушбӯи худро зиёд кард ва расулони худро ба дуриҳо фиристод ва ҳатто ба ҷаҳаннам расво кард.

1. Хавфи ғурур

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Филиппиён 2:3-4 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас ба чизи худ, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кунад. ."

Ишаъё 57:10 Ту аз бузургии роҳи худ хаста шудай; Вале нагуфтӣ: "Умед нест: ҷони дастатро ёфтай"; пас ту ғамгин набудӣ.

Дар ин порча дар бораи ноумед нашавед ва ҳатто дар миёни душвориҳо зиндагӣ пайдо кардан сухан меравад.

1. Ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳед - Ишаъё 57:10

2. Дарёфти ҳаёт дар миёни душвориҳо - Ишаъё 57:10

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

Ишаъё 57:11 Ва аз кӣ тарсидӣ ё тарсидӣ, ки дурӯғ гуфтӣ, ва маро ба ёд наовардӣ ва дар дили худ нагузоштай? Оё ман ҳанӯз аз қадим хомӯш нашудаам, ва ту аз ман наметарсӣ?

Худо дар гузашта сукут дошт, вале мардум то ҳол аз Ӯ метарсанд ва Ӯро фаромӯш кардаанд, ба ҷои он дурӯғ мегӯянд ва аҳамияти Ӯро ба назар намегиранд.

1. Ёд кардани Худованд дар замони тарс

2. Хомушии Худо ва тарси инсон

1. Забур 34:4 - Ман Худовандро ҷӯям, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросам раҳоӣ дод.

2. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Ишаъё 57:12 Ман адолати Ту ва аъмоли Туро эълон хоҳам кард; зеро ки онҳо ба ту нафъ нахоҳанд дод.

Ин порча дар бораи бефоида будани такя ба аъмоли неки худ барои наҷот сухан меронад.

1: Мо бояд барои наҷоти худ ба файзи Худо такя кунем, на ба аъмоли худ.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки корҳои нек кунем, на барои наҷоти худ, балки аз рӯи муҳаббат ва миннатдории худ ба Худо.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2: Яъқуб 2:17-18 "Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. Аммо касе гӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам. Ба ман имони худро ба ғайр аз аъмоли худ нишон диҳам, ва ман хоҳам кард". имони маро бо аъмоли худ ба шумо нишон диҳед.

Ишаъё 57:13 Вақте ки ту фарёд мекунӣ, бигзор дастаҳои ту туро раҳо кунанд; вале шамол ҳамаро хоҳад бурд; ботил онҳоро хоҳад гирифт; лекин ҳар кӣ ба Ман таваккал кунад, заминро вориси кӯҳи муқаддаси Ман хоҳад гирифт;

Вақте ки мо ба ҳамроҳонамон муроҷиат мекунем, онҳо метавонанд сабукии муваққатӣ пешниҳод кунанд, аммо танҳо таваккал ба Худо амнияти пойдор меорад.

1. Таваккал ба Худо ягона паноҳгоҳ дар тӯфон аст

2. Ҷустуҷӯи амният дар таваккали мо ба Худованд

1. Забур 9:10 - Ва онҳое ки исми Туро медонанд, ба Ту таваккал хоҳанд кард, зеро ки Ту, эй Худованд, толибони Туро тарк накардай.

2. Ирмиё 17:7-8 - Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст. «Зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармӣ меояд, намебинад, балки баргаш сабз хоҳад буд; ва дар соли хушксолӣ ҳушёр нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳанд шуд.

Ишаъё 57:14 Ва бигӯяд: "Бархезед, бархезед, роҳ тайёр кунед, васвасаро аз роҳи қавми Ман бигиред".

Худо моро даъват мекунад, ки роҳро тоза кунем, то халқи Ӯ наҷот ёбад.

1. Рохи начот: рафъи монеахо дар рохи мо

2. Даъвати Худо ба мо: омода кардани роҳ барои халқаш

1. Луқо 3:3-6 - Даъвати Яҳёи Таъмиддиҳанда барои омода кардани роҳ барои Худованд

2. Матто 7:13-14 - Суханони Исо дар бораи роҳи танги наҷот

Ишаъё 57:15 Зеро чунин мегӯяд Таоло ва Таоло, ки сукунати ҷовидонӣ аст, ва исми Ӯ муқаддас аст; Ман дар макони баланд ва муқаддас сокин ҳастам, бо он ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳи фурӯтанонро эҳё кунад ва дили тавбакоронро эҳё кунад.

Худое, ки олӣ ва муқаддас аст, бо онҳое, ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан доранд, сокин аст ва рӯҳ ва дили фурӯтанонро зинда мекунад.

1. Қудрати зиндагии фурӯтанона

2. Даъвати рӯҳи пушаймон

1. Яъқуб 4:6–10

2. Забур 51:17

Ишаъё 57:16 Зеро ки ман то абад мубориза нахоҳам кард ва ҳамеша хашмгин нахоҳам шуд; зеро ки рӯҳ дар пеши ман ва ҷонҳое, ки ман офаридаам, нобуд хоҳад шуд.

Ин порча аз Ишаъё дар бораи пурсабрӣ ва файзи Худо сухан меронад ва нишон медиҳад, ки Ӯ то абад хашм нахоҳад монд.

1. Сабр ва файз: Омӯзиш аз намунаи Худо

2. Интихоби бахшиш: як сӯ гузоштани хашми худ

1. 1 Юҳанно 4:8 - Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ишаъё 57:17 Зеро ки аз гуноҳи тамаъкории ӯ хашмгин шудам, ва ӯро задам; Маро пинҳон кардам, ва хашмгин шудам, ва ӯ бо роҳи дили худ ғазаб мекард.

Худованд онҳоеро, ки аз рӯи тамаъкорӣ мекунанд ва аз рӯи нафси худ пайравӣ мекунанд, ҷазо медиҳад.

1: Мо даъват шудаем, ки ҳаёти худро мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем, на хоҳишҳои худхоҳонаи худ.

2: Худо касонеро, ки ба тамаъкорӣ мекунанд ва ба роҳи худ мераванд, сабр намекунад.

1: 1 Юҳанно 2:15-17 - Дунёро ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, ҳавасҳои ҷисм ва ҳавасҳои чашмон ва ғурур дар молу мулк аз

Падар нест, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқӣ мемонад.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ишаъё 57:18 Ман роҳҳои ӯро дидам, ва ӯро шифо хоҳам дод, ва ӯро низ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва ба ӯ ва мотамзадагон тасаллӣ хоҳам дод.

Худо ранҷу азобҳои халқи худро дидааст ва ваъда додааст, ки онҳоро шифо медиҳад ва ба онҳо ва мотамдоронашон тасаллӣ медиҳад.

1. Худо Шифокунандаи мост - Ишаъё 57:18

2. Тасаллият дар замонҳои мотам - Ишаъё 57:18

1. Забур 33:18 "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

2. Юҳанно 14:1 "Дилҳои шумо музтариб нашавад. Ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред".

Ишаъё 57:19 Ман меваи лабҳоро меофарам; Салом, осоиштагӣ бар дур ва наздик аст, мегӯяд Худованд; ва ман ӯро шифо хоҳам дод.

Раҳмати пурмуҳаббати Худо ба ҳама дуру наздик паҳн шуда, сулҳу осоиштагӣ эҷод мекунад.

1. Раҳмати фаровони Худо

2. Дастрасӣ ба сулҳ

1. Забур 103:8–13

2. Румиён 5:1–11

Ишаъё 57:20 Аммо шарирон мисли баҳри пурташвишанд, ки ором шуда наметавонад, ва обҳояш ботлоқ ва хок мепартоянд.

Шарирон ба изтироб афтода, ботлу хок меоранд.

1. Мушкилоти гуноҳ: Омӯзиши истироҳат дар файзи Худо

2. Оқибатҳои гуноҳ: Осоиш дар адолат

1. Забур 23:2 Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

2. Забур 46:10 Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Isaiah 57:21: осоиштагӣ нест, мегӯяд Худои ман, барои бадкорон осоиштагӣ нест.

Ин порча огоҳии Худоро ба шарионро ифода мекунад, ки осоиштагӣ вуҷуд надорад.

1. Хавфи нофармонии Худо: Ба огоҳии Ишаъё 57:21 гӯш диҳед

2. Фоидаҳои итоати Худо: баракати сулҳро даравед

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

Боби 58-уми китоби Ишаъё ба масъалаи рӯзадории ҳақиқӣ ва бардурӯғ дахл карда, аҳамияти тавба, адолат ва ҳамдардӣ нишон медиҳад. Он таъкид мекунад, ки ибодати ҳақиқӣ дар амалҳои адолат ва ғамхорӣ нисбати дигарон инъикос меёбад.

Сархати 1: Боб бо фош кардани нифоқи рӯзадории мардум оғоз мешавад. Он муносибати худбинона ва расму оинпарастии онҳоро танқид карда, таъкид мекунад, ки рӯзадории ҳақиқӣ адолат, раҳмдилӣ ва ғамхорӣ ба афроди дар канор мондаро дар бар мегирад (Ишаъё 58:1-7).

Сархати 2: Дар боб баракатҳо ва манфиатҳои рӯзадории ҳақиқӣ тасвир шудааст. Он ваъда медиҳад, ки амалҳои ҳақиқӣ ба ҳидоят, барқарорсозӣ ва баракатҳои Худо оварда мерасонанд. Он аҳамияти эҳтиром кардани рӯзи шанбе ва лаззат бурдан аз Худовандро таъкид мекунад (Ишаъё 58:8-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу ҳаштуми Ишаъё ошкор мешавад
фош кардани рӯзадории бардурӯғ ва риё,
тавбаи ҳақиқӣ ва шафқатро таъкид мекунад.

Фош кардани риёкории рӯзадории худпарастӣ ва маросимӣ.
Таваҷҷӯҳ ба рӯзадории ҳақиқӣ, бо ҷалби амалҳои адолат ва шафқат.
Ваъдаҳои ҳидоят, барқарорсозӣ ва баракатҳои Худо барои амалҳои ҳақиқии ҳақиқӣ.

Дар ин боб масъалаи рӯзадории ҳақиқӣ ва ботил баррасӣ мешавад. Он аз фош кардани риёкории рузадории мардум огоз меёбад. Он бархӯрди худбинона ва расму оинҳои онҳоро танқид карда, таъкид мекунад, ки рӯзадории ҳақиқӣ адолат, марҳамат ва ғамхорӣ ба ҳомилаҳоро дар бар мегирад. Дар ин боб баракатҳо ва манфиатҳои рӯзадории ҳақиқӣ тасвир шудааст ва ваъда медиҳад, ки амалҳои ҳақиқӣ ба ҳидоят, барқарорсозӣ ва баракатҳои Худо оварда мерасонанд. Он аҳамияти эҳтиром кардани рӯзи шанбе ва лаззат бурдан аз Худовандро таъкид мекунад. Дар ин боб ба фош кардани рӯзадории дурӯғин ва мунофиқӣ, инчунин аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ ва раҳмдилӣ дар робита бо Худо таъкид шудааст.

Ишаъё 58:1 Бо овози баланд нидо кун, дареғ надеҳ, овози худро мисли карнай баланд кун, ва ба халқи Ман ҷиноятҳои онҳо ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро нишон намо.

Ин оят моро бармеангезад, ки дар бораи гуноҳҳои ҳамимононамон гап занем ва аз ин кор натарсем.

1: Даъват барои далерона сухан гуфтан - Ишаъё 58:1

2: Ростқавл ва ростқавл будан - Ишаъё 58:1

1: Эфсӯсиён 4:15 - Дар муҳаббат ростиро гуфтан

2: Яъқуб 5: 19-20 - Гуноҳҳои худро дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед

Ишаъё 58:2 Аммо онҳо ҳар рӯз Маро меҷӯянд ва аз донистани роҳҳои Мая лаззат мебаранд, чун халқе ки адолатро ба ҷо оварда, аҳкоми Худои худро тарк накардаанд; Онҳо аз наздик шудан ба Худо лаззат мебаранд.

Халқи Исроил ҳар рӯз Худоро меҷӯянд ва аз Ӯ ва роҳҳои Ӯ лаззат мебаранд, одилона зиндагӣ мекунанд ва фароизи Худоро тарк намекунанд. Онҳо адолат талаб мекунанд ва аз наздик шудан ба Худо лаззат мебаранд.

1. Аз Худованд лаззат баред: Ҳар рӯз Ӯро биҷӯед ва аз роҳҳои Ӯ шод бошед

2. Зиндагии одилона: Иҷрои аҳкоми Худо

1. Забур 37:4 - Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.

2. Такрори Шариат 6:17-18 - Ту аҳкоми Худованд Худои худро, ва шаҳодатҳои Ӯ ва фароизи Ӯро, ки ба ту амр фармудааст, риоя кун. Ва он чи дар назари Худованд дуруст ва нек аст, ба ҷо оваред, то ки он ба шумо нек ояд, ва шумо даромада, замини некеро, ки Худованд ба падарони шумо қасам хӯрдааст, тасарруф намоед.

Ишаъё 58:3 Чаро мо рӯза гирифтем, мегӯянд онҳо, ва ту намебинӣ? Чаро нафси худро озор додем ва ту намедонӣ? Инак, дар рӯзи рӯзадорӣ шумо ҳаловат мебаред ва тамоми меҳнати худро меҷӯед.

Мардум ба Худо шикоят мекунанд, ки рӯзаашон нашинохтааст, вале дар вақти рӯзадорӣ ҳаловат ёфта, корашонро ба анҷом мерасонанд.

1. «Қудрати Рӯза»

2. "Зиндагӣ бо имон дар ҷаҳони босуръат"

1. Матто 6:16-18 "Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон ғамгин нашавед, зеро ки онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то рӯзаашон ба дигарон намоён шавад. Ба ростӣ, ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Аммо ҳангоме ки рӯза медоред, сари худро тадҳин кунед ва рӯи худро бишӯед, то ки рӯзаатонро дигарон набинанд, балки Падари шумо, ки ниҳон аст, ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.

2. Яъқуб 1:27 Дине, ки дар пеши Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: дидани ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Ишаъё 58:4 Инак, шумо барои низоъ ва баҳсу мунозира ва мушти бадӣ рӯза медоред; мисли имрӯз рӯза нахоҳед гирифт, то ки овози худро ба баланд шунид.

Ишаъё аз рӯзадорӣ бо сабабҳои нодуруст огоҳ мекунад, масалан, барои ҷалби таваҷҷӯҳ ё ҷангу мунозира.

1. "Роҳи дурусти рӯза: Ҷустуҷӯи ҳузури Худо"

2. "Рӯза: василаи наздик шудан ба Худо, на ҷалби таваҷҷуҳ"

1. Матто 6:16-18 - Рӯза бояд пинҳонӣ барои писанд омадан ба Худо бошад, на барои он ки мардум таъриф кунанд.

2. Яъқуб 4:1-3 - Рӯза бояд барои наздик шудан ба Худо истифода шавад, на барои ҷангу ҷанҷол бо дигарон.

Ишаъё 58:5 Оё ин чунин рӯзаест, ки ман баргузидаам? рӯзе, ки одам ҷони худро ранҷ диҳад? Магар ин аст, ки сарашро чун бӯса хам карда, ба зери ӯ палос ва хокистар пошад? Оё ин рӯзро рӯза ва рӯзи писандидаи Худованд хонӣ?

Худованд расму оинҳои рӯзадориро қабул намекунад ва ба ҷои он тавбаи ҳақиқӣ ва фурӯтаниро меҷӯяд.

1. Рӯзаи ҳақиқӣ: Тавбаи самимӣ ва фурӯтанӣ дар назари Худо

2. Маънои Рӯза: Бештар аз парҳез аз ғизо

1. Матто 6:16-18 - Рӯза бояд пинҳонӣ бошад

2. Забур 51:17 - Қурбониҳое, ки Худо мехоҳад, рӯҳи шикаста ва дили пушаймон аст.

Ишаъё 58:6 Оё ин рӯзае нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шароратро кушоед, бори вазнинро барҳам диҳед ва мазлумонро озод кунед, ва шумо ҳар як юғро бишканед?

Ин порча дар бораи рӯзаи баргузидаи Худо сухан меронад, ки он бори сангинро барҳам додан, мазлумонро озод кардан ва шикастани ҳар як юғ аст.

1. Рӯзаи ҳақиқӣ: Даъват ба адолат 2. Дастҳои бадӣ: Даъват ба амал

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва покиза аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан. 2. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, қонуни Масеҳро иҷро кунед.

Ишаъё 58:7 Оё ин нест, ки нони худро ба гуруснагон диҳӣ, ва камбағалонро, ки ронда шудаанд, ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро бипӯшӣ; ва ту худро аз ҷисми худ пинҳон намедорӣ?

Ишаъё 58:7 моро ташвиқ мекунад, ки ба ниёзмандон бо ғизо, сарпаноҳ ва либос кӯмак расонем.

1. "Қувваи шафқат: васеъ кардани муҳаббати Худо ба ниёзмандон"

2. «Даъват ба амал: ғамхорӣ ба камбизоатон ва ниёзмандон»

1. Матто 25:31-46, Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

2. Яъқуб 1:27, Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон.

Ишаъё 58:8 Он гоҳ нури ту мисли саҳар берун хоҳад омад, ва саломатии ту зуд нашъунамо хоҳад ёфт; ва адолати ту пеши ту хоҳад рафт; Подоши ту ҷалоли Худованд хоҳад буд.

Худо ваъда медиҳад, ки агар мо ба Ӯ итоат кунем, нури мо дурахшон хоҳад шуд ва саломатӣ ва адолат пайравӣ мекунад.

1. Худо итоаткорро мукофот медиҳад - Ишаъё 58:8

2. Ваъдаи равшанӣ - Ишаъё 58:8

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст.

Ишаъё 58:9 Он гоҳ ту даъват хоҳӣ кард, ва Худованд ҷавоб хоҳад дод; гиря хоҳӣ кард, ва ӯ гӯяд: "Инак ман ҳастам". Агар аз даруни худ юғ, берун кардани ангушт ва сухани ботилро дур кунӣ;

Агар мо аз бадӣ рӯй гардонем, Худо даъвати моро қабул мекунад.

1. Қувваи Дуо: Чӣ тавр аз Худо посух гирифтан мумкин аст

2. Неъмати тавба: Аз бадӣ рӯй гардондан

1. Яъқуб 5:16б - Дуои таъсирбахш ва гарми марди одил бисёр фоида меорад.

2. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед, пок шавед; Бади аъмоли худро аз пеши назари Ман дур кун. Аз бадкорӣ даст кашед, некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, ситамгарро сарзаниш кардан; бепарасторонро дифоъ кунед, барои бевазанон илтимос кунед.

Ишаъё 58:10 Ва агар ту ҷони худро ба гуруснагон бикашӣ ва ҷони дардмандро сер кунӣ; он гоҳ нури ту дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард, ва торикии ту мисли нисфирӯзӣ хоҳад буд.

Ҷони худро ба гуруснагон ва дармондагон каш, ва нури ту дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард.

1. Қувваи шафқат: Чӣ тавр ба дигарон кӯмак кардан метавонад нури шуморо мустаҳкам кунад

2. Чароғи нур бошед: Чӣ тавр дар замонҳои торикӣ муҳаббат ва умедро паҳн кардан мумкин аст

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Ишаъё 58:11 Ва Худованд туро ҳамеша ҳидоят хоҳад кард, ва ҷонатро дар хушксолӣ сер хоҳад кард, ва устухонҳои туро фарбеҳ хоҳад кард; ва ту мисли боғи сероб ва мисли чашмаи обе хоҳӣ буд, ки обҳояш суст намешавад.

Худованд ҳамеша ҳидоят ва ғизо медиҳад, ки моро мисли боғи сероб гардонад.

1. Худо ба мо мадади бепоён ато мекунад

2. Фаровонӣ бо роҳнамоии Худо

1. Юҳанно 15:5 Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Агар шумо дар Ман бимонед ва ман дар шумо, меваи бисьёр хоҳед овард; гайр аз ман шумо ягон кор карда наметавонед.

2. Забур 23:1-3 Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад.

Ишаъё 58:12 Ва онҳое ки аз ту хоҳанд буд, харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт; ва туро «Таъмиркунандаи рахна», Баркароркунандаи пайраҳаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд.

Худо моро даъват мекунад, ки ҷойҳо ва пайроҳаҳои кӯҳнаро барқарор кунем ва ҳар гуна вайронкуниро ислоҳ кунем.

1. Барқарор кардани вайронкунӣ: Фаҳмидани зарурати барқарорсозӣ

2. Барќарорсозии роњњо: Даъват ба бозсозї

1. Забур 37:23 - «Қадамҳои одами некӯкор аз ҷониби Худованд амр мешавад, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17-20 - "Бинобар ин, касе ки дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст".

Ишаъё 58:13 Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ҳаваси худ дар рӯзи муқаддаси Ман рӯй гардонӣ; ва шанберо ҳаловат, муқаддаси Худованд, мӯҳтарам донед; ва Ӯро иззат намо, на бо роҳи худ рафтор кун, на ба худ писанд ояд, на сухани худро нагӯй.

Одамон даъват карда мешаванд, ки рӯзи шанберо бо кори худ накарда, сухани худро баён кунанд, балки ба ҷои он, ки онро ҳамчун лаззат, муқаддаси Худованд ва гиромӣ диданд.

1. Қудрати рӯзи шанбе: Чӣ тавр вақт ҷудо кардан барои истироҳат метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Эҳтироми рӯзи шанбе: истироҳат кардан дар муқаддасоти Худо

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Забур 95:1-2 - Эй биё, биёед барои Худованд суруд хонем: ба санги наҷоти худ садои шодмон кунем. Биёед ба ҳузури Ӯ бо шукргузорӣ биёем, ва бо таронаҳои забур барои Ӯ шодӣ кунем.

Ишаъё 58:14 Он гоҳ ту аз Худованд лаззат хоҳӣ дошт; ва туро бар баландиҳои замин савор хоҳам кард, ва аз мероси падарат Яъқуб ба ту ғизо хоҳам дод, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

Худованд ба онҳое, ки Ӯро пайравӣ мекунанд, шодӣ ва қаноатмандӣ мебахшад.

1. Лаззат аз Худованд: Роҳ ба сӯи шодӣ ва қаноатмандӣ

2. Саворӣ дар баландиҳои замин: ваъдаи Худо ба пайравонаш

1. Такрори Шариат 28: 12-13 - "Худованд анбори неки Худ, осмонро барои шумо мекушояд, то ба замини шумо дар мавсими худ борон диҳад ва тамоми кори дастҳои шуморо баракат диҳад. Шумо ба халқҳои бисьёр қарз медиҳед, вале аз ҳеҷ кас қарз нагир.Худованд туро сар хоҳад кард, на дум, на дар боло ҳастӣ, на дар поён.

2. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун, то дар замин зиндагӣ хоҳӣ кард ва аз амният баҳра хоҳӣ дошт. Аз Худованд ҳаловат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту ато хоҳад кард".

Боби 59-уми китоби Ишаъё гуноҳҳо ва бадиҳои одамонро фош карда, оқибатҳои амали онҳоро нишон медиҳад. Он ба зарурати тавба ва ваъдаи кафорати ва наҷоти Худо таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи гуноҳон ва љиноятҳои мардум оѓоз шуда, таъкид мекунад, ки ноинсофиҳояшон боиси људої миёни онҳо ва Худо шудааст. Он амалҳои зӯроварӣ, фиреб ва беадолатии онҳоро таъкид мекунад (Ишаъё 59:1-8).

Параграфи 2: Дар ин боб эътирофи мардум ба гуноҳҳои худ ва эътирофи гуноҳи онҳо эътироф карда мешавад. Он таъкид мекунад, ки касе нест, ки барои онҳо шафоат кунад ва наҷот диҳад, ҷуз худи Худо (Ишаъё 59:9-15а).

Сархати 3: Дар ин боб вокуниши Худо ба тавбаи мардум тасвир шудааст. Он онҳоро итминон медиҳад, ки Худо ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳанда меояд ва адолат ва наҷоти Худро меорад. Он ваъда медиҳад, ки аҳди Худо бо онҳо абадӣ хоҳад буд (Ишаъё 59:15б-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷоҳу нӯҳуми Ишаъё ошкор мешавад
фош кардани гуноҳ ва бадӣ,
даъват ба тавба ва ваъдаи наҷоти Худо.

Тавсифи гуноҳҳо ва ҷиноятҳое, ки боиси ҷудоӣ аз Худо мешаванд.
Эътироф кардани гуноҳ ва эътирофи гуноҳ.
Кафолати кафорати Худо, адолат ва аҳди абадӣ.

Дар ин боб гуноњ ва бадињои мардум фош шуда, натиљањои корњои онњоро равшан месозад. Он ба зарурати тавба таъкид намуда, эътирофи мардум ба гуноҳ ва эътирофи гуноҳро эътироф мекунад. Дар ин боб таъкид шудааст, ки

ба ҷуз худи Худо касе нест, ки аз номи онҳо шафоат кунад ва наҷот диҳад. Он ҷавоби Худоро ба тавбаи одамон тасвир мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки Ӯ ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳанда меояд ва адолат ва наҷоти Худро меорад. Он ваъда медиҳад, ки аҳди Худо бо онҳо абадӣ хоҳад буд. Дар ин боб ба фош кардани гуноҳ ва бадӣ, даъват ба тавба ва ваъдаи Худо дар бораи наҷот ва аҳди ҷовидона нигаронида шудааст.

Ишаъё 59:1 Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад; на гӯшаш вазнин, ки шунида наметавонад:

Қудрати Худованд беканор аст ва Ӯ ҳамеша омода аст, ки дуоҳои моро бишнавад ва ҷавоб диҳад.

1: Қудрати Худо беохир аст ва Ӯ ҳамеша ба илтиҷоҳои мо гӯш медиҳад.

2: Мо метавонем ба қудрати бепоёни Худо такя кунем ва Ӯ ҳамеша ба фарёди мо барои кӯмак боз аст.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2: Забур 50:15 - Дар рӯзи мусибат маро бихон; Ман туро наҷот медиҳам, ва ту Маро ҷалол хоҳӣ дод.

Ишаъё 59:2 Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардаанд, ки Ӯ намешунавад.

Ҷудоӣ аз Худо ба сабаби бадӣ ва гуноҳ.

1: Гуноҳҳои мо моро аз дидани чеҳраи Худо бозмедорад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил ва фурӯтан бошем, то ки бо Худо муошират бошем.

1: Эфсӯсиён 2:8-10 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то ки дар онҳо рафтор кунем.

2:1 Юҳанно 1:9 Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ишаъё 59:3 Зеро ки дастҳои шумо аз хун палид шудаанд, ва ангуштони шумо аз шарорат; Лабҳои ту дурӯғ гуфт, забонат кач хӯрд.

Дар ин порча омадааст, ки гуноњ аъмоли мардумро фосид кардааст, чун дастњояшон бо хун ва ангуштонашон бо ситам олуда ва лабњояшон дурўѓ гуфтааст ва забонњояшон ба ѓайри ѓурѓї мезад.

1. Гуноҳи беинсофӣ: омӯзиши Ишаъё 59:3

2. Қувваи суханони мо: Чӣ гуна забонҳои мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд, мувофиқи Ишаъё 59:3

1. Масалҳо 12:17-19 Ҳар кӣ рост мегӯяд, далели ростқавлона медиҳад, аммо шоҳиди козиб фиреб медиҳад. Касе ҳаст, ки сухани дурушти ӯ мисли шамшер аст, аммо забони доноён шифо мебахшад. Лабҳои ростқавлона то абад пойдоранд, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

2. Забур 15:2-3 Он ки беайб рафтор мекунад ва кори нек мекунад ва дар дили худ рост мегӯяд; ки бо забонаш тухмат намекунад ва ба ёри худ бад намекунад ва дар хакки дусташ маломат намекунад.

Ишаъё 59:4 Ҳеҷ кас ба адолат даъват намекунад, ва ҳеҷ кас ростиро талаб намекунад: ба ботил таваккал мекунанд ва дурӯғ мегӯянд; ба фисқ ҳомила шуда, шароратро ба вуҷуд меоранд.

Мардум адолат ва ҳақиқатро тарк карда, ба ҷои он ки ба ботил бовар карда, дурӯғгӯй шуданд. Онҳо ҳомила ба фисқу фуҷур шуданд ва зулмро ба вуҷуд оварданд.

1. Оқибатњои радди адолат ва њаќиќат

2. Хавфи эътимод ба ботил

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ишаъё 59:5 Тухми кокатрисро мебароранд ва тори анкабут мебанданд; ҳар кӣ аз тухми онҳо бихӯрад, мемирад, ва он чи кӯфта шудааст, ба мори афъие медарояд.

Одамони замони Ишаъё ба рафтори гунаҳкоре машғуланд, ки боиси ҳалокати онҳо мегардад.

1. Гуноҳ мисли тори анкабут аст, ки моро дар як давраи ҳалокат ба дом меандозад.

2. Биёед рафтори гунаҳкоронаи худро дар хотир дошта бошем ва барои наҷот ба Худо муроҷиат кунем.

1. Ишаъё 59:5–6

2. Масалҳо 5:22–23

Ишаъё 59:6 Торҳои онҳо либос нахоҳад шуд, ва бо аъмоли худ нахоҳанд пӯшид: аъмоли онҳо кори шарорат аст, ва зӯроварӣ дар дасти онҳост.

Дар ин порча сухан меравад, ки чӣ тавр корҳои одамон кори бадӣ аст ва амали зӯроварӣ дар дасти онҳост.

1: Мо бояд саъю кӯшиш кунем, ки корҳои мо одилона бошанд ва дар ҳаёти осоишта ва адолат зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар назари Худо корҳои нек ва некро ба ҷо орем ва аъмоли шарорат ва зӯровариро рад кунем.

1: Мико 6:8 Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2: Яъқуб 2:17 Пас, имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

Ишаъё 59:7 Пойҳои онҳо сӯи бадӣ давида, ба рехтани хуни бегуноҳ шитоб мекунанд; исрофкорӣ ва харобӣ дар сари рохи онхост.

Ин порча дар бораи бадӣ ва хунрезӣ ва чӣ гуна шарорат ва харобӣ дар пайи он сухан меравад.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки бадиро қабул накунем, зеро он ба ҳалокат ва марг оварда мерасонад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо адолат ва адолат зиндагӣ кунем, то ба домҳои бадӣ ва зӯроварӣ наафтем.

1: Масалҳо 11: 1-3 - Тарозуи бардурӯғ барои Худованд нафратовар аст, аммо вазни одилона лаззати Ӯст. Вақте ки ғурур ояд, пас шарм меояд; Беайбии одилон онҳоро ҳидоят хоҳад кард, вале бадкирдории таҷовузкорон онҳоро нобуд хоҳад кард.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ишаъё 59:8 Онҳо роҳи осоиштагиро намедонанд; ва дар рафтанашон ҳукме нест; онҳоро роҳҳои каҷ сохтаанд; ҳар кӣ ба он роҳ равад, осоиштагиро нафаҳмад.

Халк рохи сулху осоишро фаромуш карда, ба адолат амал намекунад; роххои халокатро ба вучуд овардаанд ва онхое, ки ба онхо пайравй мекунанд, оромй намеёбанд.

1. Роҳ ба сӯи сулҳ: Бозёфт кардани адолат ва адолат

2. Хатари роҳи каҷ: ҷудоӣ аз ҳикмати Худо

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст"

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст"

Isaiah 59:9 Пас, доварӣ аз мо дур аст, ва адолат ба мо намерасад; мо нурро интизорем, вале инак, тирагй мебинем; барои равшанӣ, вале мо дар торикӣ қадам мезанем.

Адолат ва доварӣ аз мо дур аст ва ба ҷои рӯшноӣ ва равшанӣ танҳо торикиро эҳсос мекунем.

1. "Хатарҳои интихоби торикӣ бар рӯшноӣ"

2. «Дар торикй нур ёфтан».

1. Юҳанно 8:12 - «Он гоҳ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам: ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, дар зулмот роҳ нахохад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».

2. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки бар теппае гузошта шудааст, пинҳон карда наметавонад. Мардум низ шамъро даргиронда, дар зери бутта намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, рӯшноӣ мебахшад: Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

Ишаъё 59:10 Мо мисли кӯрон деворро даст мекашем, ва гӯё ки чашм надошта бошем, даст мекашем: дар нисфирӯзӣ пешпо мехӯрем, чун дар шаб; мо дар ҷойҳои хилват мисли мурда ҳастем.

Мардум дар торикӣ гуё нобино шуда пешпо ме-зананд ва хатто дар равшании руз хам мисли мурдагон дар чойхои хилватанд.

1. "Нури ҷаҳон: дидани берун аз ҷисм"

2. «Дарёфти маънӣ дар миёни харобиҳо».

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водии ториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ишаъё 59:11 Мо ҳама мисли хирс наъра мекунем, ва мисли кабӯтарон мотам мегирем: доварӣ мечӯем, вале ҳеҷ чиз нест; барои наҷот, вале он аз мо дур аст.

Одамони замони Ишаъё бе умеди мӯҳлат ё наҷот азоб мекашиданд.

1: Адолати Худо дар ниҳоят пирӯз хоҳад шуд, гарчанде ки дар ин зиндагӣ дида нашавад.

2: Ҳатто вақте ки вақтҳо душвор аст, мо метавонем ба ваъдаҳои Худо умед дошта бошем.

1: Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Ишаъё 59:12 Зеро ки ҷиноятҳои мо дар пеши Ту зиёданд, ва гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат медиҳанд, зеро ки ҷиноятҳои мо бо мост; ва гуноҳҳои мо, мо онҳоро медонем;

Гуноҳҳои мо моро аз Худо ҷудо кардааст ва сабаби ранҷу азоби мост.

1. Дарк кардани гуноххоямон ва бозгашт ба суи Худо

2. Оқибатҳои гуноҳ ва умеди барқароршавӣ

1. Румиён 3:23 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд".

2. Ишаъё 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд".

Ишаъё 59:13 Ва таҷовуз кардан ва бар зидди Худованд дурӯғ гуфтан ва аз Худои худ дур шудан, зулм ва исён гуфтан, ҳомила кардан ва аз дил суханони дурӯғ гуфтан.

Мардум бар зидди Худованд таҷовуз мекунанд ва дурӯғ мегӯянд, зулм ва исён мегӯянд ва аз дил дуруғ мегӯянд.

1. "Хатари дурӯғгӯӣ ва таҷовуз бар зидди Худованд"

2. «Кувваи сухан дар хаёти мо».

1. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое, ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст".

2. Эфсӯсиён 4:29 - «Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад».

Ишаъё 59:14 Ва доварӣ ба ақиб бармегардад, ва адолат дур аст, зеро ки ростӣ дар кӯча афтодааст, ва адолат ба он дохил намешавад.

Ҳақиқат даст кашид ва адолат дур шуд ва ҷомеаро бе адолат гузошт.

1: Адолати Худо роҳ ба адолати ҳақиқӣ аст.

2: Пайравӣ бо роҳи Худо ягона роҳи адолати ҳақиқӣ аст.

1: Юҳанно 3:16-17 Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

2: Матто 7:12 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ки ин аст Таврот ва анбиё.

Ишаъё 59:15 Бале, ростӣ барбод меравад; ва ҳар кӣ аз бадӣ дур мешавад, худро ба тӯъмаи худ табдил медиҳад, ва Худованд инро дид, ва ба вай ғамгин шуд, ки ҳукме нест.

Ҳақиқат ноком аст ва онҳое, ки аз бадӣ рӯй мегардонанд, худро осебпазир мекунанд. Худованд норозӣ аст, ки адолат нест.

1. Зарурати ҳақиқат ва адолат дар ҷаҳони шикаста

2. Кори дуруст ва устувор мондан дар баробари бадӣ

1. Масалҳо 17:15 Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад, ва ҳар кӣ одилро маҳкум мекунад, ҳар ду дар назари Худованд зишт ҳастанд.

2. Яъқуб 4:17 Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ишаъё 59:16 Ва ӯ дид, ки ҳеҷ кас нест, ва тааҷҷуб кард, ки шафоъаткунанда нест; бинобар ин бозуи Ӯ ба ӯ наҷот овард; ва адолати ӯ, ӯро дастгирӣ мекард.

Дид, ки касе нест, ки шафоат кунад, Худаш наҷот овард.

1: Мо танҳо нестем, Худо ҳамеша бо мост.

2: Мо метавонем ба адолат ва наҷоти Худованд таваккал кунем.

1: Забур 37:39 Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2: Филиппиён 4:6-7 Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ишаъё 59:17 Зеро ки Ӯ адолатро чун синабанд, ва кулоҳи наҷотро бар сараш ниҳод; ва либоси интиқомӣ дар бар кард, ва бо ғайрат ҳамчун ҷома дар бар дошт.

Худо дар либоси адолат ва наҷот аст ва омода аст, ки адолатро муқовимат кунад.

1. Адолати Худо: Ҳифзи адолат ва муҳаббат

2. Пӯшидани зиреҳи Худо: омода будан ба некӣ

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи Худо

2. Румиён 12:19 - Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд

Ишаъё 59:18 Ва мувофиқи аъмоли онҳо подош хоҳад дод, ба душманони худ хашм хоҳад дод, ба душманони худ подош хоҳад дод; ба чазирахо подош медихад.

Худо ситамкоронро ба ҷазои кирдорашон ҷазо медиҳад ва бар душманонаш хашм медиҳад ва душманонашро ҷазо медиҳад.

1. Оқибати гуноҳ: Омӯзиш аз Ишаъё 59:18

2. Подоши гуноҳ: адолати Худо дар Ишаъё 59:18

1. Румиён 12:19-20 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Хуруҷ 23:4,7 - «Агар барзагови душмани худ ё хари вайро, ки гумроҳ шудааст, вохӯред, онро ба ӯ бозгардонед... Бо айбномаи бардурӯғ коре надоред ва шахси бегуноҳ ва поквиҷдонро ба назди ӯ нагузоред. марг, зеро ки ман гунаҳгоронро сафед намекунам».

Ишаъё 59:19 Ва аз исми Худованд аз ғарб ва аз ҷалоли Ӯ аз тулӯи офтоб битарсанд. Вақте ки душман мисли тӯфон дарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрак боло хоҳад кард.

Худо халқи худро аз душманонашон муҳофизат мекунад.

1. Муҳофизати Худованд дар замонҳои мусибат

2. Меъёри тавонои Худованд

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 91:2-3 - Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард. Албатта, Ӯ туро аз доми паррандагон ва аз вабои ғамангез раҳо хоҳад дод.

Ишаъё 59:20 Ва Наҷотдиҳанда ба Сион хоҳад омад, ва ба сӯи онҳое ки аз ҷиноят дар Яъқуб рӯй мегардонанд, мегӯяд Худованд.

Наҷотдиҳанда ба назди онҳое меояд, ки аз гуноҳҳои худ рӯй мегардонанд.

1: Тавба фидя меорад.

2: Худо касонеро, ки аз гуноҳҳои худ рӯй мегардонанд, мебахшад.

1: Румиён 3:23-25 - Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ҳамчун ҳадя, ба воситаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд.

2: Ирмиё 3:12-13 - Бирав, ва ин суханонро ба тарафи шимол эълон кун ва бигӯ: Баргард, эй Исроили гумроҳ, мегӯяд Худованд; ва хашми Худро бар шумо нахоҳам овард, зеро ки Ман раҳим ҳастам, мегӯяд Худованд, ва хашмро то абад нигоҳ намедорам.

Ишаъё 59:21 Аммо ман, ин аст аҳди Ман бо онҳо, мегӯяд Худованд; Рӯҳи Ман, ки бар ту аст, ва суханони Ман, ки дар даҳони ту гузоштаам, аз даҳони ту берун нахоҳад рафт, на аз даҳони насли ту, ва на аз даҳони насли ту, мегӯяд Худованд, аз минбаъд ва то абад.

Худо эълон мекунад, ки Рӯҳ ва суханони Ӯ то абад бо халқи Ӯ ва насли онҳо боқӣ хоҳанд монд.

1. Аҳди бепоёни Худо дар бораи муҳаббат

2. Қувваи пойдори Каломи Худо

1. Ирмиё 31:33-34 - аҳди абадии Худо дар бораи муҳаббат

2. Забур 119:89 - Каломи Худо то абад дар осмон ҷойгир аст

Боби 60-уми китоби Ишаъё тасвири равшани ҷалол ва барқарорсозии ояндаи Ерусалимро тасвир мекунад. Он замонеро тасвир мекунад, ки халқҳо ба

рӯшноӣ ва ҷалоли ҳузури Худо ҷалб мешаванд ва Ерусалим рамзи баракат ва шукуфоии илоҳӣ хоҳад шуд.

Сархати 1: Ин боб бо даъвати Ерусалим оғоз мешавад, ки бархоста ва дурахшон шавад, зеро ҷалоли Худованд бар вай омадааст. Он халқҳоеро тасвир мекунад, ки ба нури вай меоянд ва подшоҳон ба равшании вай ҷалб мешаванд. Он таъкид мекунад, ки Ерусалим барқарор ва бо файзу баракатҳои Худо оро дода мешавад (Ишаъё 60:1-9).

Сархати 2: Боб ҷамъшавии халқи Худоро аз тамоми гӯшаву канори замин тасвир мекунад, вақте ки онҳо бо шодӣ ва фаровонӣ ба Ерусалим бармегарданд. Дар он барқарорсозии деворҳои шаҳр ва шукуфоие, ки аз ҷониби халқҳои хориҷӣ, ки сарват ва захираҳои онҳоро саҳм мегузоранд, тасвир мекунад (Ишаъё 60:10-17).

Параграфи 3: Боб бо рӯъёи сулҳ ва адолати абадӣ хотима меёбад. Он таъкид мекунад, ки Худи Худованд нури абадии Ерусалим хоҳад буд ва дигар зӯроварӣ ё харобӣ нахоҳад буд. Он итминон медиҳад, ки халқи Худо ҳузури абадии Ӯро эҳсос хоҳад кард ва аз баракатҳои Ӯ баҳра хоҳанд бурд (Ишаъё 60:18–22).

Дар ҷамъбаст,
Боби шастуми Ишаъё нишон медиҳад
ҷалоли оянда ва барқарорсозии Ерусалим,
миллатҳое, ки ба рӯшноӣ ва ҷалол кашида шудаанд.

Ерусалимро даъват кунед, ки бо файзи Худо зинат ёфта, эҳьё шавад ва дурахшон шавад.
Ҷамъоварии мардуми Худо ва барқарорсозии ободии шаҳр.
Биниш дар бораи осоиштагии абадӣ, адолат ва ҳузури Худо.

Ин боб манзараи равшани ҷалол ва барқарорсозии ояндаи Ерусалимро тасвир мекунад. Он бо даъвате оғоз мешавад, ки Ерусалим эҳьё шавад ва дурахшон шавад, вақте ки ҷалоли Худованд бар вай меояд. Он тасвир мекунад, ки халқҳо ба нури вай ҷалб мешаванд ва подшоҳон ба равшании ӯ ҷалб мешаванд. Дар ин боб таъкид мешавад, ки Ерусалим барқарор ва бо файзу баракатҳои Худо оро дода мешавад. Он ҷамъшавии халқи Худоро аз тамоми гӯшаву канори замин тасвир мекунад, вақте ки онҳо бо шодӣ ва фаровонӣ ба Ерусалим бармегарданд. Дар он барқарорсозии деворҳои шаҳр ва шукуфоие, ки аз ҷониби миллатҳои хориҷӣ, ки сарват ва захираҳои онҳоро саҳм мегузоранд, тасвир мекунад. Ин боб бо рӯъёи сулҳ ва адолати абадӣ ба охир мерасад ва таъкид мекунад, ки Худи Худованд нури абадии Ерусалим хоҳад буд. Он итминон медиҳад, ки дигар зӯроварӣ ва ҳалокат нахоҳад буд ва халқи Худо ҳузури абадии Ӯро эҳсос хоҳад кард ва аз баракатҳои Ӯ баҳра хоҳанд бурд. Дар ин боб ба ҷалол ва барқарорсозии ояндаи Ерусалим, инчунин халқҳое, ки ба нур ва ҷалоли ҳузури Худо ҷалб мешаванд, тамаркуз мекунад.

Ишаъё 60:1 Бархез, дурахшид; зеро ки нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафтааст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки бархоста ва дурахшон шавем, зеро нури Худованд бар мост.

1. "Бархез ва дурахшон: Оғози нури Худованд"

2. "Зиндагӣ дар нур: ҷалоли Худо бар мо"

1. Забур 40:5: «Эй Худованд Худои ман, бисьёранд аъмоли аҷоиби Ту, ки Ту кардай, ва андешаҳои Ту, ки дар ҳаққи мост: онҳоро ба шумо ҳисоб кардан мумкин нест: агар бигӯям ва мегӯям аз онҳо, бештар аз он ки шумарааш мумкин нест».

2. Матто 5:14-16: "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон шамъро даргиронда, дар зери бутта мегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, рӯшноӣ мебахшад: Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

Ишаъё 60:2 Зеро, инак, зулмот заминро фаро хоҳад гирифт, ва қавмро зулмот фаро хоҳад гирифт; лекин Худованд бар ту қиём хоҳад кард, ва ҷалоли Ӯ бар ту зоҳир хоҳад шуд.

Худованд ба онҳое ки дар зулмотанд, рӯшноӣ хоҳад оварад.

1. Умед дар торикӣ: Нури Худованд дар ҳаёти мо

2. Дидани ҷалоли Худо: Дар вақти мусибат қувват ёфтан

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст, аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст, ки аз кӣ битарсам?

Ишаъё 60:3 Ва халқҳо ба нури ту хоҳанд омад, ва подшоҳон ба дурахши эҳёи ту хоҳанд омад.

Халқҳо нури Худоро ҷустуҷӯ хоҳанд кард ва подшоҳон ба равшании эҳёи Ӯ хоҳанд омад.

1. "Нури ҷаҳон: пайгирӣ ба нури Худо"

2. «Равшании эҳёи ӯ: Подшоҳон дар паи Салтанат»

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар поя мегузорад ва он равшанӣ медиҳад. Ба ҳама дар хона, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон мунаввар шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Ваҳй 19:11-16 - "Он гоҳ ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед! Он ки бар он нишастааст, мӯътамад ва ҳақиқӣ номида мешавад ва дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш мисли шӯълаи оташ аст. оташ, ва бар сараш гулчаҳои зиёде дорад, ва номе навишта шудааст, ки онро ҷуз худаш касе намедонад, дар тан ҷомаи ба хун ғӯташуда ва номаш Каломи Худост ва лашкарҳо аз осмон, ки дар катони махин, сафед ва покиза, савори аспҳои сафед аз ақиби Ӯ мерафтанд, аз даҳони Ӯ шамшери тез мебарояд, ки бо он халқҳоро бизанад, ва Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард, ва шаробфурӯшро поймол хоҳад кард. аз хашми ғазаби Худои Қодири Мутлақ,

бар ҷома ва бар рони ӯ ном навишта шудааст: Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён».

Ишаъё 60:4 Чашмони худро ба гирду атроф боло карда, бубин: ҳама ҷамъ шуда, назди Ту меоянд: писаронат аз дур хоҳанд омад, ва духтаронат дар паҳлӯи ту шир хоҳанд шуд.

Ишаъё 60:4 одамонро ташвиқ мекунад, ки ба атрофашон нигоҳ кунанд ва бубинанд, ки аъзоёни оилаашон ба онҳо наздик мешаванд.

1. Биёед якҷоя ҷамъ шавем: Қувваи оила

2. Аз бозгашти наздикон шод бошед

1. Забур 122:1-2 "Ман шод шудам, вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем. Пойҳои мо дар дохили дарвозаҳои Ту хоҳанд истод, эй Ерусалим".

2. Такрори Шариат 6: 4-7 "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханоне, ки Ман ба ту амр медиҳам, ки имрӯз дар дили худ бош, ва онҳоро ба фарзандони худ боғайрат таълим хоҳӣ дод, ва ҳангоме ки дар хонаи худ нишинӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ, дар бораи онҳо сухан гӯй. "

Ишаъё 60:5 Он гоҳ ту мебинӣ, ва бо ҳам равон хоҳӣ шуд, ва дили ту ҳаросон ва васеъ хоҳад шуд; зеро ки фаровонии баҳр ба ту мубаддал хоҳад шуд, лашкари халқҳо назди ту хоҳанд омад.

Халқҳои ҷаҳон фаровонии худро ба халқи Худо хоҳанд овард.

1: Худо ба халқи худ ризқ медиҳад, ҳатто агар он аз сарчашмаҳои ғайричашмдошт бошад.

2: Мо бояд барои неъматҳои Худо шукргузор бошем, ҳатто вақте ки онҳо аз сарчашмаҳои ғайричашмдошт меоянд.

1: Матто 6:25-34 - Ғамхорӣ накунед ва ба Худо таваккал накунед, ки ризқ медиҳад.

2: Забур 107:1-3 - Худовандро барои аъмоли некаш шукр гӯед.

Ишаъё 60:6 Туро шутурони сершумор фаро хоҳанд гирифт, эй дромдорони Мидьён ва Эфо; ҳама аз Сабо хоҳанд омад: тилло ва бухур хоҳанд овард; ва онҳо ҳамду санои Худовандро баён хоҳанд кард.

Ҷалоли Худованд ба воситаи ҳадияҳои шутурҳо, дромедарҳо ва тилло ва бухур аз Сабо зоҳир хоҳад шуд.

1. Қудрати ҳамду санои Худо дар миёни ҳадияҳои мо

2. Зебоии садақа дар саҷда ба номи Худо

1. Забур 107:32 - Бигзор онҳо низ Ӯро дар ҷамоати мардум сарафроз гӯянд, ва Ӯро дар ҷамоати пирон ҳамду сано гӯянд.

2. Ба Румиён 12:1 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хизмати оқилонаи шумост.

Ишаъё 60:7 Тамоми гӯсфандони Қедар назди ту ҷамъ хоҳанд шуд, қӯчқорҳои Набойӯт ба ту хизмат хоҳанд кард: онҳо бар қурбонгоҳи Ман мақбул хоҳанд омад, ва Ман хонаи ҷалоли Худро ҷалол хоҳам дод.

Худо гӯсфандони Қадор ва қӯчқорҳои Набойӯтро ҳамчун ҳадияи қабул ба қурбонгоҳи худ хоҳад овард, ва хонаи Худро ҷалол хоҳад дод.

1. Бузургии пазироии Худо

2. Таъмини Худо барои мардумаш

1. Забур 50:14-15 Ба Худо қурбонии шукргузорӣ кунед, ва назрҳои худро ба Ҳаққи Таоло ба ҷо оваред ва дар рӯзи тангӣ маро бихонед; Ман туро наҷот медиҳам, ва ту Маро ҷалол хоҳӣ дод.

2. Румиён 11:36 Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Ишаъё 60:8 Кистанд инҳо, ки мисли абр парвоз мекунанд, ва чун кабӯтарҳо ба тирезаҳои худ парвоз мекунанд?

Ин порча дар бораи он аст, ки халқи Худованд ҳамчун абр ва рамаи кабӯтарҳо ба сӯи Ӯ бармегардад.

1: Бо имон ва шодмонӣ ба сӯи Худованд баргардед

2: Худо ба халқи худ даъват мекунад

1: Ишаъё 43: 5-7 "Натарс, зеро Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам кард; ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб: "Нигоҳ кун" барнагардед: писарони Маро аз дур ва духтарони Маро аз ақсои замин биёваред; Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; Оре, Ӯро офаридаам. "

2: Ҳушаъ 11: 8-11 "Чӣ гуна ман туро таслим кунам, эй Эфроим, туро чӣ гуна раҳоӣ диҳам, эй Исроил, чӣ гуна туро ҳамчун Адмо гардонам? Чӣ гуна туро ҳамчун Забоим гузорам? Дилам дар даруни ман аст, тавбаҳо бо ҳам аланга мезананд, хашми худро ба амал наоварам, барои нобуд кардани Эфроим барнамегардам, зеро ки Ман Худо ҳастам, на одам, ки дар миёни ту Қуддус ҳастам, ва ба шаҳр нахоҳам рафт. Онҳо аз ақиби Худованд хоҳанд рафт, Ӯ мисли шер наъра хоҳад кард, вақте ки Ӯ наъра мекунад, кӯдакон аз ғарб ларзон хоҳанд шуд: онҳо мисли мурғ аз Миср ва мисли кабӯтаре аз замини Ашшур меларзанд. Ман онҳоро дар хонаҳояшон ҷойгир хоҳам кард, мегӯяд Худованд».

Ишаъё 60:9 Албатта, ҷазираҳо мунтазири ман ва пеш аз ҳама киштиҳои Таршиш хоҳанд буд, то писарони туро аз дур, нуқра ва тиллои онҳоро бо худ ба исми Худованд Худои ту ва ба Қуддуси Исроил биёранд. , зеро ки Ӯ Туро ҷалол додааст.

Ин порча умеди халқи Исроилро ба наҷоти Худованд инъикос мекунад.

1: Мо метавонем ба наҷоти Худо умед пайдо кунем, агар вақти Ӯро интизор шавем.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки халқи Худро аз дур бо сарват ба исми Ӯ меорад.

1: Забур 33: 18-19 - Инак, чашми Худованд ба тарсҳои Ӯст, бар касонест, ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд, ҷони худро аз марг раҳо мекунанд ва дар гуруснагӣ зинда нигоҳ доранд.

2: Isaiah 49:1-6 - Гӯш кунед, эй соҳилҳо, Маро, Ва эҳтиёт шавед, эй халқҳо, аз дур! Худованд Маро аз шикам даъват кардааст; Аз матритсаи модарам Номи Маро зикр кардааст. Ва даҳони Маро мисли шамшери тез сохт; Дар сояи дасти Худ Маро пинҳон кард ва Маро як чоҳи сайкал дод; Маро дар паноҳаш пинҳон кардааст.

Ишаъё 60:10 Ва писарони аҷнабиён деворҳои туро хоҳанд сохт, ва подшоҳони онҳо ба ту хизмат хоҳанд кард, зеро ки ман дар ғазаби худ туро задам, вале ба файзи Худ марҳамат кардам.

Худованд ба ғазаби Худ нигоҳ накарда ба халқи худ марҳамат намуд ва ҳатто подшоҳони халқҳои бегонаро барои сохтани деворҳои онҳо истифода хоҳад бурд.

1. Раҳмати Худо дар замони душворӣ

2. Таъмини Худованд барои халқаш

1. Эфсӯсиён 2:4-9 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро ҳамроҳи Масеҳ зинда сохт, ки шумо бо файз наҷот ёфтед ва моро бо Ӯ эҳьё кард ва бо Ӯ дар ҷойҳои осмонӣ дар Исои Масеҳ шинонд, то ки дар асрҳои оянда сарвати беандозаи файзи Худро дар меҳрубонӣ нисбати мо дар Исои Масеҳ нишон диҳад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ишаъё 60:11 Пас, дарвозаҳои Ту ҳамеша кушода хоҳанд буд; онҳо шабу рӯз баста намешаванд; То ки одамон лашкари халқҳоро назди ту биёранд, ва подшоҳони онҳо оварда шаванд.

Ин порча истиқболи ошкореро, ки халқи Худо бояд ба одамони ҳама миллатҳо ва миллатҳо пешкаш кунад, таъкид мекунад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дилҳо ва ҳаёти худро ба ҳамаи одамон кушоем.

2: Мо имконият дорем, ки муҳаббати Худоро бо ҷаҳониён мубодила кунем, бо оғӯш кардани одамони фарҳангҳо ва миллатҳои гуногун.

1: Марк 12:31 - Ёри худро мисли худат дӯст бидор.

2: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ, на ғулом ҳаст, на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳамаатон дар Исои Масеҳ як ҳастед.

Ишаъё 60:12 Зеро ки халқ ва салтанате, ки ба ту хизмат нахоҳанд кард, нобуд хоҳанд шуд; Оре, он халқҳо тамоман нобуд хоҳанд шуд.

Доварии Худо ба онҳое хоҳад расид, ки ба Ӯ хизмат намекунанд.

1: Адолати Худо пирӯз хоҳад шуд - Ишаъё 60:12

2: Рад кардани иродаи Худо ба ҳалокат оварда мерасонад - Ишаъё 60:12

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ишаъё 60:13 Ҷалоли Лубнон назди ту хоҳад омад: арча, санавбар ва сандуқ якҷоя, то макони муқаддаси маро зеб диҳанд; ва ҷои пойҳои Худро ҷалол хоҳам дод.

Худо ҷалоли Лубнонро бо дарахтони арча, санавбар ва дарахтони сандуқ барои зебо кардани он фиристода, макони муқаддаси Худро ҷалол хоҳад дод.

1. Хонаи Худо: Зебоии ҳузури Ӯ

2. Чӣ гуна бояд дар ҳаёти мо ҷои ибодатро эҷод кунем

1. Забур 96:6-8 - "Ҷалолият ва ҷалол дар пеши Ӯст; қувват ва шодмонӣ дар манзили ӯ. Ба Худованд, эй ҳамаи қабилаҳои халқҳо, ҷалол ва қувватро ба Худованд васф кунед. Ба Худованд ҷалолро нисбат диҳед. ба исми Ӯ; ҳадия биёр ва ба ҳавлии Ӯ биё».

2. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷони ман дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домод мисли коҳине бо сару либоси зебо ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироташ зинат медиҳад».

Ишаъё 60:14 Писарони онҳое ки туро ранҷ додаанд, хам шуда назди ту хоҳанд омад; ва ҳамаи онҳое ки туро хор карданд, зери пои ту саҷда хоҳанд кард; ва туро «шаҳри Худованд, Сиони Қуддуси Исроил» хоҳанд хонд».

Ҳамаи онҳое, ки халқи Худоро ситам кардаанд ё беэҳтиромӣ кардаанд, омада, ба халқи Худо саҷда хоҳанд кард ва онҳоро шаҳри Худованд ва Сиони Қуддуси Исроил хоҳанд номид.

1. «Қудрат ва бузургии халқи Худо».

2. «Баракати таслим шудан ба қудрати Худо».

1. Забур 18:46 "Худованд зинда аст! Ҳамду сано бар санги ман! Пок аст Худо, Наҷотдиҳандаи ман!"

2. Ишаъё 11:9 "Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман зарар нахоҳанд дод ва нобуд нахоҳанд кард, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд".

Ишаъё 60:15 Дар сурате ки ту партофта шудай ва нафрат доштай, ба тавре ки касе аз ту нагузаштааст, ман туро барҷастаи абадӣ ва шодии наслҳои зиёд хоҳам гардонид.

Худо ба касоне, ки партофта шудаанд ва нафрат доранд, кафоратро ваъда медиҳад.

1. Шодии кафорат: Эҳсос кардани муҳаббати абадии Худо

2. Таҷрибаи ҷалоли абадии Худо дар замонҳои сахт

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. 1 Петрус 5:10 - Ва Худои тамоми файз, ки шуморо ба ҷалоли абадии Худ дар Масеҳ даъват кардааст, пас аз андаке уқубат кашиданатон, Худатон шуморо барқарор карда, қавӣ, устувор ва устувор хоҳад кард.

Ишаъё 60:16 Ту низ шири халқҳоро бихоҳӣ, ва синаи подшоҳонро бихоҳӣ;

Ишаъё 60:16 мегӯяд, ки Худованд Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳандаи халқи Худ аст ва ҳатто онҳоро бо шири халқҳо ва синаи подшоҳон таъмин мекунад.

1. Таъмини Худо барои халқаш: Ишаъё 60:16

2. Қодири Яъқуб: Ишаъё 60:16

1. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам".

2. Румиён 8:35-39 - "Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?... Зеро ман боварӣ дорам, ки на на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қувваҳо, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигар дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо карда наметавонанд».

Ишаъё 60:17 Барои мисин тилло хоҳам овард, ва барои оҳан нуқра ва барои чӯб мис ва барои сангҳо оҳан хоҳам овард; Ман афсарони туро низ осоиштагӣ хоҳам дод, ва барои ҷабрдидагони ту адолат.

Худо ба воситаи пешвоёни худ ба халқи худ сарват ва сулҳ меорад.

1. Сарвати адолат: оромиш аз ризқи Худо

2. Тағйир додани пешвоёни мо: Парвариши сулҳ ва адолат

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ишаъё 60:18 Дар замини ту дигар зӯроварӣ шунида нахоҳад шуд, ва харобӣ ва харобӣ дар ҳудуди ту; аммо ту деворҳои худро наҷот хоҳӣ хонд, ва дарвозаҳои худро ситоиш хоҳӣ гуфт.

Зӯроварӣ дар сарзамини мо ба охир мерасад ва ҷои онро наҷот ва ҳамду сано хоҳад гирифт.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ тавр шукргузорӣ ва шукргузорӣ ба ҳаёти мо шифо мебахшад

2. Наҷот дар ҳавлии худамон: эътирофи ризқи Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

2. Эфсӯсиён 2:13-14 - Аммо ҳоло дар Исои Масеҳ шумо, ки як вақтҳо дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед. Зеро ки Худи Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро яксон кардааст ва дар ҷисми худ девори ҷудоиандозии адоватро вайрон кардааст.

Ишаъё 60:19 Офтоб дигар рӯзона нури ту нахоҳад буд; ва моҳтоб ба ту равшанӣ нахоҳад дод, балки Худованд барои ту нури ҷовидонӣ хоҳад буд, ва Худои ту ҷалоли ту хоҳад буд.

Худованд барои мо нур ва ҷалоли абадӣ аст.

1. Чӣ тавр дар Худованд ҷалол ёфтан мумкин аст

2. Нури абадии Худованд

1. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам?

2. Малокӣ 4:2 - Аммо барои шумо, ки аз исми Ман метарсанд, офтоби адолат дар болҳои ӯ шифо хоҳад ёфт.

Ишаъё 60:20 Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард; ва моҳи ту ба худ наафтад, зеро ки Худованд нури ҷовидони ту хоҳад буд, ва айёми мотами ту ба охир хоҳад расид.

Ин порча ваъдаи Худост, ки Ӯ нури абадии мо хоҳад буд ва рӯзҳои мотами мо ба охир мерасад.

1.Худованд рахнамо ва ёвари мост

2. Худо дар замонҳои мотам умед ва тасаллӣ меорад

1. Забур 27:1 Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам?

2. Ишаъё 49:10 Онҳо гурусна нахоҳанд буд ва ташна, ва на гармӣ ва на офтоб ба онҳо зарба мезанад, зеро ҳар кӣ ба онҳо раҳм кунад, онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард, ҳатто аз чашмаҳои об онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард.

Ишаъё 60:21 Халқи Ту низ ҳама одил хоҳанд буд: онҳо заминро то абад мерос хоҳанд гирифт, шохаи ниҳоли ман, кори дастҳои Ман, то ки ман ҷалол ёбам.

Халқи Худо одил хоҳанд буд ва аз вориси замин то абад баракат хоҳанд ёфт.

1. "Ваъдаҳои Худо: адолат ва мерос"

2. "Қудрати Худо: шинондан ва тасбеҳ"

1. Ишаъё 65:17–25; Ваъдаи Худо дар бораи мероси абадӣ

2. Румиён 10:13; Ваъдаи Худо дар бораи адолат тавассути имон ба Исои Масеҳ

Ишаъё 60:22 Аз хурдӣ ҳазор нафар, ва аз хурд халқи тавоно хоҳад шуд: Ман, Худованд, дар вақти Худ онро тезтар хоҳам кард.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Худо дар замони худ дигаргуниро аз чизи хурд ба чизи бузурге ба вуҷуд меорад.

1. Вақти Худо ҳамеша комил аст - Чӣ тавр ба Худованд таваккал кардан ва вақти Ӯро интизор шудан мумкин аст

2. Аз як зарра ба миллати бузург - Чӣ тавр Худо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Боби 61-уми китоби Ишаъё паёми умед ва барқароркуниро дар бар мегирад, ки омадани Масеҳ ва баракатҳои Ӯро эълон мекунад. Он ҳадаф ва рисолати ходими тадҳиншудаи Худовандро, ки ба мазлумонро хушхабар ва ба дилҳои шикаста тасаллӣ медиҳад, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо эълони ходими тадҳиншуда, ки аз Рӯҳи Худованд пур шудааст, оғоз мешавад. Дар он рисолати банда дар расонидани хушхабар ба бенавоён, бастани дилҳои шикаста ва эълони озодӣ ба асирон тасвир шудааст. Он соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом гирифтани Худои моро ваъда медиҳад (Ишаъё 61:1-3).

Сархати 2: Боб барқароршавӣ ва баракатҳоеро, ки ходими тадҳиншуда меорад, тасвир мекунад. Дар он аз нав баркарор кардани харобахои кадимӣ, азнавсозии шахрхои вайрона ва ба макони зебой ва шодмонӣ табдил додани харобахо тасвир ёфтааст. Он таъкид мекунад, ки фидияшудагон коҳинон ва хизматгузорони Худованд номида мешаванд ва аз сарват ва мероси халқҳо баҳра мебаранд (Ишаъё 61:4-9).

Сархати 3-юм: Боб бо эъломи ситоиш ва шодмонии банда анҷом меёбад. Он садоқат ва адолати Худованд ва ваъдаи шодӣ ва шодии ҷовидонаро таъкид мекунад. Он итминон медиҳад, ки Худованд адолат ва ҳамду санои Худро ба халқи Худ ато хоҳад кард (Ишаъё 61:10-11).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту як Ишаъё ошкор мекунад
умед ва барқароршавӣ эълон карда шуд,
рисолати ходими тадҳиншуда.

Эълони рисолати ходими тадҳиншуда барои овардани хушхабар ва тасаллӣ.
Ваъдаҳои барқарорсозӣ, тағирот ва баракатҳо.
Эъломияи ҳамду сано, шодӣ ва садоқати Худованд.

Ин боб паёми умед ва барқароркуниро дар бар мегирад, ки омадани Масеҳ ва баракатҳои Ӯро эълон мекунад. Он бо эълони ғуломи тадҳиншуда, ки пур аз Рӯҳи Худованд аст, оғоз мешавад ва рисолати бандаро барои расонидани хушхабар ба бенавоён, бастани дилҳои шикаста ва эълон кардани озодӣ ба асирон тасвир мекунад. Ин боб ваъда медиҳад, ки соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом аз Худои мост. Сипас он барқарорсозӣ ва баракатҳоеро, ки ходими тадҳиншуда меорад, тасвир мекунад, аз он ҷумла барқарорсозии харобаҳо, азнавсозии шаҳрҳои харобазор ва табдил додани харобиҳо ба ҷойҳои зебоӣ ва шодмонӣ. Он таъкид мекунад, ки фидияшудагон коҳинон ва хизматгузорони Худованд номида мешаванд ва аз сарват ва мероси халқҳо баҳра мебаранд. Ин боб бо эъломи ҳамду сано ва шодии банда ба итмом мерасад, ки садоқат ва адолати Худованд ва ваъдаи шодӣ ва шодии ҷовидонаро таъкид мекунад. Он итминон медиҳад, ки Худованд адолат ва ҳамду санои Худро ба халқи худ ато хоҳад кард. Дар ин боб ба умед ва барқароршавии эълоншуда, инчунин рисолати ходими тадҳиншуда оид ба овардани хушхабар ва тасаллӣ бахшида шудааст.

Ишаъё 61:1 Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

Рӯҳи Худованд моро тадҳин мекунад, то ба ҳалимон башорат диҳем, дилшикастонро шифо диҳем, озодиро ба асирон эълон кунем ва дарҳои зиндонро ба рӯи бастагон кушоем.

1. Хабари хуш барои ҳалимон: Паём аз Рӯҳи Худованд

2. Бастани дилҳои шикаста: Даъват барои эълони озодӣ

1. Юҳанно 10:10 Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро фаровон дошта бошанд.

2. Забур 147:3 Ӯ дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

Ишаъё 61:2 Барои эълон кардани соли мақбули Худованд ва рӯзи интиқом Худои мо; тасаллӣ додани ҳамаи мотамдорон;

Соли писандидаи Худованд вақти тасаллӣ додани мотамдорон аст.

1. Омӯзиши тасаллӣ дар замони мотам

2. Даъват барои шодмонӣ дар Соли мақбули Худованд

1. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

2. Забур 30:5 - Зеро ки ғазаби ӯ як лаҳза аст, ва илтифоти ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро кашад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.

Ишаъё 61:3 То барои мотамдорон дар Сион таъин кунед, то ки ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ диҳад; То ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Худо ваъда медиҳад, ки мотамдоронро тасаллӣ медиҳад ва ба онҳо шодӣ, ҳамду сано ва адолат мебахшад, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

1. Тасаллии Худо: Рафъи мотам ва андӯҳ

2. Шинонидани адолати Худо: Гирифтани шодмонӣ ва ҳамду сано

1. Юҳанно 14:27: осоиштагӣ ба шумо мегузорам; осоиштагии ман ба ту медиҳам. Ман ба ту намедиҳам, чунон ки ҷаҳон медиҳад. Нагузоред, ки дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсед.

2. Румиён 8:28: Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 61:4 Ва харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт, харобаҳои пешинаро барнамегардонанд, ва шаҳрҳои харобазорро, ва харобаҳои наслҳои зиёдеро барқарор хоҳанд кард.

Худо моро даъват мекунад, ки чизҳои харобшударо барқарор кунем ва ба одамони ноумедӣ умед бахшем.

1. Умеди барқароршавӣ - Ишаъё 61:4

2. Қувваи навсозӣ - Барқарорсозӣ ба ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо дастони Худо ҳастем, ки дар Исои Масеҳ офарида шудаем, то аъмоли нек кунем, ки Худо онҳоро пешакӣ барои мо омода кардааст.

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, офариниши нав омадааст: кӯҳна рафт, нав дар ин ҷост!

Ишаъё 61:5 Ва аҷнабиён истода, гӯсфандони туро мечаронанд, ва писарони аҷнабӣ шудгор ва токдорони ту хоҳанд буд.

Гариб ва ғарибонро Худо рӯзӣ медиҳад.

1. Рӯзи Худо: Чӣ гуна Худованд нисбати ғарибону ғарибон ғамхорӣ мекунад

2. Қувваи Имон: Боварӣ ба Худо, ки бо роҳҳои ғайричашмдошт ризқ медиҳад

1. Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи эътимод ба пешакии Худо.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст.

Ишаъё 61:6 Аммо шумо коҳинони Худованд номида хоҳед шуд: мардум шуморо вазирони Худои мо хоҳанд хонд: сарвати халқҳоро хоҳед хӯрд, ва дар ҷалоли онҳо фахр хоҳед кард.

Ин порча аҳамияти зиндагии бахшида ба Худо ва хидмати Ӯро таъкид мекунад ва нишон медиҳад, ки Худо онҳоеро, ки ин корро мекунанд, чӣ гуна мукофот хоҳад дод.

1. «Баракати хизмат ба Худованд»

2. «Сарватҳои пайравӣ ба Худо»

1. Юҳанно 13:12-17 - Пойҳои шогирдонашро шустани Исо

2. Матто 25:34-36 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

Ишаъё 61:7 Аз шарми шумо дучанд хоҳед шуд; ва аз ҳисси худ шодӣ хоҳанд кард, бинобар ин онҳо дар замини худ дучанд хоҳанд шуд: шодии абадӣ барои онҳо хоҳад буд.

Худо ба халқи худ ваъда медиҳад, ки онҳо дучанд чизеро, ки аз даст додаанд, мегиранд ва шодии абадӣ хоҳанд дошт.

1. Ваъдаи шодии Худо: Чӣ тавр Каломи Худо умед ва тасаллӣ меорад

2. Шод шудан аз ранҷу азоб: Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ишаъё 61:8 Зеро ки ман Худованд, довариро дӯст медорам, аз ғорат барои қурбонии сӯхтанӣ нафрат дорам; ва кори онҳоро ба ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди абадӣ хоҳам баст.

Худованд адолатро дӯст медорад ва ҳангоми дуздидани қурбониҳо нафрат мекунад. Ӯ халқи Худро ба сӯи ростӣ мебарад ва бо онҳо аҳди пойдор хоҳад кард.

1. Фаҳмидани муҳаббати Худованд ба адолат

2. Аҳди ваъдаи Худо

1. Забур 106:3 - Хушо онҳое ки доварӣ мекунанд, ва касе ки адолатро ҳамеша ба ҷо меорад.

2. Забур 119:172 - Забони ман аз каломи Ту сухан хоҳад гуфт, зеро ки ҳама аҳкоми Ту адолат аст.

Ишаъё 61:9 Ва насли онҳо дар миёни халқҳо ва насли онҳо дар миёни қавм маълум хоҳад шуд; ҳар кӣ онҳоро мебинад, эътироф хоҳад кард, ки онҳо насле ҳастанд, ки Худованд баракат додааст.

Насли Исроил дар байни халқҳо шинохта ва эҳтиром хоҳанд шуд, зеро ки онҳо насли мубораки Худованд мебошанд.

1. Эътироф кардани баракати Худо дар Исроил

2. Мавқеи Исроил дар байни халқҳо

1. Румиён 9: 4-5 "Зеро ки на ҳама Исроил, ки аз Исроил ҳастанд; ва на, азбаски онҳо насли Иброҳим ҳастанд, ҳама фарзандонанд; балки, насли ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд".

2. Ҳастӣ 12: 2-3 "Ва ман аз ту халқи бузурге хоҳам сохт, ва туро баракат хоҳам дод, ва номи туро бузург хоҳам кард; ва ту баракат хоҳӣ буд; ки туро лаънат мекунад ва дар ту тамоми қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт».

Ишаъё 61:10 Ман дар Худованд бағоят шодӣ хоҳам кард, ва ҷонам дар Худои худ шодӣ хоҳад кард; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, чунон ки домод худро бо зинатҳо пӯшидааст, ва мисли арӯс бо ҷавоҳироти худ ороиш медиҳад.

Худо ба ҷон либосҳои наҷот пӯшонд ва онро бо ҷомаи адолат пушонд, мисли домод, ки ба тӯяш омодагӣ мегирад.

1. Шодии наҷот: шодӣ аз неъматҳои Худо

2. Пӯшидани либос барои ид: Адолатро ҳамчун либоси худ қабул кардан

1. Румиён 5:17 - Зеро, агар бо гуноҳи як шахс мамот ба воситаи он як шахс ҳукмронӣ мекард, чӣ қадар зиёдтар онҳое ки файзи фаровони Худо ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як шахс ҳукмронӣ хоҳанд кард. одам, Исои Масеҳ!

2. Ваҳй 19:7-8 - Биёед, шодӣ кунем ва шод шавем ва Ӯро ҷалол диҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва арӯси ӯ худро омода кардааст; ба вай ато шудааст, ки катони махин дар бар кунад, равшан ва пок аст, зеро ки катони махин аъмоли одилонаи муқаддасон аст.

Ишаъё 61:11 Зеро, чунон ки замин навдаи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ чизҳои кошташударо мерӯёнад; Пас, Худованд Худо дар пеши тамоми халқҳо адолат ва ҳамду сано ба вуҷуд хоҳад овард.

Худо дар байни халқҳо адолат ва ҳамду сано ба вуҷуд меорад, ҳамон тавре ки замин навдаи худро мерӯёнад ва боғе коштааст.

1. Ваъдаи адолат ва ситоиши Худо

2. Тарбияи адолат ва ҳамду сано дар ҳаёти мо

1. Забур 98:2-3 - Худованд наҷоти Худро маълум кард ва адолати Худро ба халқҳо ошкор намуд. Ӯ муҳаббат ва садоқати худро ба хонадони Исроил ба ёд овард; тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро дидаанд.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Боби 62-и китоби Ишаъё хоҳиши пурҳаросаронаи пайғамбарро барои барқарор кардан ва ҷалоли Ерусалим баён мекунад. Он муҳаббат ва садоқати бепоёни

Худоро ба халқи худ ва баракатҳои ояндае, ки онҳоро интизор аст, таъкид мекунад.

Сархати 1: Ин боб бо азми пайғамбар оғоз мешавад, ки хомӯш наистад ва ҳамеша ба Худо ваъдаҳои худро дар бораи Ерусалим ёдрас кунад. Он табдили ояндаи Ерусалим ба шаҳри пурҷалол ва тағир додани номи онро барои инъикоси шахсияти нави он таъкид мекунад (Ишаъё 62:1-5).

Сархати 2: Боб ба ӯҳдадории Худо ба Ерусалим ва ваъдаи Ӯ дар бораи таъсис додани посбонҳое, ки то анҷоми барқарорсозии он оромӣ нахоҳанд дошт, таъкид мекунад. Он итминон медиҳад, ки Худо ба шаҳр наҷот ва иззат хоҳад овард ва деворҳои он «Наҷот» ва дарвозаҳои он «Сад» номида хоҳанд шуд (Ишаъё 62:6-9).

Параграфи 3: Боб бо даъвати мардум ба анҷом мерасад, ки аз дарвозаҳо гузаранд ва роҳро барои омадани Худованд омода созанд. Он интизории халққоро, ки адолати Ерусалимро эътироф мекунанд ва барқароршавии муносибатҳои одамон бо Худоро қайд мекунад (Ишаъё 62:10-12).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту дуюми Ишаъё ошкор мешавад
илтиҷои дилчасп барои барқарорсозии Ерусалим,
Уҳдадориҳои Худо ва баракатҳои оянда.

Азми Паёмбар барои ёдрас кардани ваъдаҳои Ӯ дар бораи Ерусалим.
Таваҷҷӯҳ ба ӯҳдадориҳои Худо ва таъсиси посбонон.
Мардумро даъват кунед, ки роҳро барои омадани Худованд омода созанд.

Ин боб илтиҷои дилчаспонаи пайғамбарро барои барқарор кардан ва ҷалоли Ерусалим баён мекунад. Он аз иродаи пайғамбар оғоз мешавад, ки хомӯш нашаванд ва ҳамеша ба Худо ваъдаҳои худро дар бораи Ерусалим ёдрас мекунанд. Дар ин боб табдили ояндаи Ерусалим ба шаҳри пурҷалол ва тағир додани номи он барои инъикоси шахсияти нави он таъкид шудааст. Он ба ӯҳдадории Худо ба Ерусалим ва ваъдаи Ӯ дар бораи барпо кардани посбонҳое, ки то анҷоми барқарорсозии он оромӣ нахоҳанд дошт, таъкид мекунад. Дар боб итминон медиҳад, ки Худо ба шаҳр наҷот ва иззат хоҳад овард ва деворҳои он "Наҷот" ва дарвозаҳояш "Сипос" номида мешаванд. Он бо даъвати мардум аз дарвозаҳо гузаштан ва роҳро барои омадани Худованд омода кардан ба анҷом мерасад. Он интизории халққоро, ки адолати Ерусалимро эътироф мекунанд ва барқароршавии муносибатҳои одамон бо Худоро қайд мекунад. Ин боб ба илтиҷои дилчасп барои барқарор кардани Ерусалим, ӯҳдадории Худо ва баракатҳои ояндае, ки халқи Ӯро интизор аст, тамаркуз мекунад.

Ишаъё 62:1 Ба хотири Сион хомӯш нахоҳам монд, ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам кард, то даме ки адолати он ҳамчун дурахш, ва наҷоти он ҳамчун чароғе, ки фурӯзон наояд.

Ин порча садоқат ва муҳаббати Худоро нисбат ба Ерусалим ва Сион таъкид мекунад ва ваъда медиҳад, ки то даме ки адолат ва наҷот ба онҳо оварда нашавад, хомӯш намемонанд.

1: Муҳаббати Худованд ба мо ҳеҷ гоҳ суст намешавад

2: Ҳамеша ба вафодории Худо такя кунед

1: Забур 107:1 - "Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст! Муҳаббати содиқи Ӯ то абад пойдор аст".

2: Isaiah 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳои баланд парвоз хоҳанд кард. Онҳо давида, хаста намешаванд. Онҳо роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд."

Ишаъё 62:2 Ва халқҳо адолати туро хоҳанд дид, ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли туро хоҳанд дид, ва ту бо номи наве хонда хоҳӣ шуд, ки даҳони Худованд онро номбар хоҳад кард.

Худо ба халқи худ номи наве хоҳад дод, ки онро ҳамаи халқҳо ва подшоҳон эътироф мекунанд.

1. Ҷалоли Худо бемисл аст - Ишаъё 62:2

2. Вафодории Худо ба халқи худ - Ишаъё 62:2

1. Ваҳй 3:12 - «Ҳар кӣ ғолиб ояд, дар маъбади Худои худ сутуне хоҳам сохт, ва ӯ дигар берун нахоҳад рафт; Худои ман, ки Ерусалими нав аст, ки аз осмон аз ҷониби Худои Ман нозил мешавад; ва номи нави Худро бар Ӯ хоҳам навишт».

2. 1 ба Қӯринтиён 1:30 - "Аммо шумо дар Исои Масеҳ аз Ӯ ҳастед, ки аз Худо барои мо ҳикмат, адолат, қудсият ва кафорат офарида шудааст".

Ишаъё 62:3 Ту низ дар дасти Худованд тоҷи ҷалол ва дар дасти Худои худ гулчаи шоҳона хоҳӣ буд.

Ишаъё 62:3 ваъдаи Худоро ба халқи худ эълон мекунад, ки онҳо дар дасти Ӯ тоҷи ҷалол ва гулчаи шоҳона хоҳанд буд.

1. Ваъдаи ҷалоли Худо: Таҳқиқи Ишаъё 62:3

2. Оғӯш гирифтани диадеми шоҳона: Чӣ тавр баракати Худоро дар Ишаъё 62:3 гирифтан мумкин аст

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақти лозима сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо ба гардани Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Ишаъё 62:4 Туро дигар партофташуда нахоҳанд гуфт; ва замини ту дигар хароба номида нахоҳад шуд, балки ту Ҳифзибо ва замини ту Бауло номида хоҳӣ шуд, зеро ки Худованд аз ту писандидааст, ва замини ту никоҳ хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи шодии Худо дар халқу замини худ ва садоқати Ӯ ба онҳо сухан меронад.

1. Худо Падари Муҳаббат ва Меҳр аст

2. Шодии Худо дар халқаш

1. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Ишаъё 54: 4-10 - Зеро ки ту аз дасти рост ва чап берун хоҳӣ шуд; ва насли ту вориси ғайрияҳудиён хоҳад шуд, ва шаҳрҳои харобаро сокин хоҳанд кард.

Ишаъё 62:5 Зеро, чунон ки ҷавон бокираро ба занӣ мегирад, писарони ту низ туро ба занӣ хоҳанд гирифт;

Худо аз халқаш шод мешавад, ҳамон гуна ки домод аз арӯси худ шодӣ мекунад.

1. Шодии издивоҷ: тасвири муҳаббати Худо

2. Таҷлили иттиҳоди Худо ва халқи Ӯ

1. Эфсӯсиён 5:25-27 - Шавҳарон бояд занони худро дӯст доранд, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт.

2. Ирмиё 31:3 - Худо халқи Худро дӯст медорад ва ҳеҷ гоҳ онҳоро тарк намекунад.

Ишаъё 62:6 Бар деворҳои ту, эй Ерусалим, посбонҳо гузоштаам, ки онҳо шабу рӯз ором нахоҳанд дошт;

Худованд посбонони Ерусалимро таъин кардааст, то исми Ӯро ҳамду сано гӯянд.

1. Қувваи ҳамду сано: Мулоҳиза дар бораи Ишаъё 62:6

2. Посбонони Ерусалим: Имтиҳони Ишаъё 62:6

1. Забур 103:1–5

2. Румиён 10:13–15

Ишаъё 62:7 Ва ба ӯ оромӣ надиҳед, то даме ки вай устувор бошад, ва Ерусалимро дар рӯи замин ҳамду сано гардонад.

То он даме, ки Ерусалим дар рӯи замин барқарор ва ҳамду сано нагардад, Худо ором нахоҳад гирифт.

1. Қувваи сабр: Ҷустуҷӯи бепоёни Худо барои адолат

2. Имон ба ояндаи ғайб: таваккал ба Худо дар замонҳои номуайян

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 62:8 Худованд ба дасти рости Ӯ ва бо бозуи қуввати Худ қасам хӯрдааст: «Ба ростӣ, ки ман дигар ғаллаи туро барои хӯроки душманонат нахоҳам дод; ва писарони аҷнабӣ шароби туро, ки барои он меҳнат кардай, нахоҳанд нӯшид.

Худованд ваъда додааст, ки халқи Худро аз душманонашон муҳофизат мекунад ва кӯшиш мекунад, ки меҳнати онҳо зоеъ нагардад.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Худованд халқашро ризқ медиҳад

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ишаъё 62:9 Аммо онҳое ки онро ҷамъоварӣ кардаанд, онро хӯрда, Худовандро ҳамду сано хоҳанд хонд; ва онҳое ки онро ҷамъ кардаанд, дар ҳавлии қудсияти Ман хоҳанд нӯшид.

Одамоне, ки барои ҷамъ овардани ҳосили Худо ҷамъ омадаанд ё кор кардаанд, дар ҳавлиҳои муқаддаси Ӯ дар ҷашни худ мехӯранд ва менӯшанд.

1. Баракати ҷамъоварии ҳосили Худо

2. Шод шудан ба ҳазрати Худо

1. Забур 33:5 - Ӯ адолат ва адолатро дӯст медорад; замин пур аз муҳаббати устувори Худованд аст.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Ишаъё 62:10 Гузаред, аз дарвозаҳо гузаред; роҳи мардумро тайёр кунед; партофт, партофт роҳ; сангҳоро ҷамъ кунед; барои мардум стандартро баланд бардорад.

Ин порча одамонро ташвиқ мекунад, ки роҳи Худовандро тавассути бартараф кардани монеаҳо ва эълони некии Ӯ омода созанд.

1. "Роҳ ба сӯи адолат: омода кардани роҳи Худованд"

2. "Бахти роҳи мошингард: Эълони раҳмат ва файзи Худо"

1. Матто 3:3 - "Зеро ки ин аст он кас, ки Ишаъё-пайғамбар гуфта буд: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".

2. Забур 5:8 - "Эй Худованд, маро бо адолати Худ ба сабаби душмании ман роҳнамоӣ кун; роҳи худро пеши рӯи ман рост кун".

Ишаъё 62:11 Инак, Худованд то охири ҷаҳон эълон кардааст: "Ба духтари Сион бигӯед: инак, наҷоти шумо меояд". инак, мукофоташ бо ӯст, ва кораш дар пеши назараш аст.

Худованд эълон кардааст, ки наҷот ва мукофот ба духтари Сион меояд.

1. Рӯзи Худо: Наљот ва подоши мардумаш

2. Эъломияи Худованд дар бораи умеди охири дунё

1. Луқо 2:30-31 - "Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дидаам, ки онро пеши рӯи тамоми мардум омода кардай; нуре барои равшан кардани халқҳо ва ҷалоли қавми Ту Исроил".

2. Мико 4:8 - "Ва ту, эй бурҷи рама, қалъаи духтари Сион, он ба суи ту хоҳад омад, салтанати аввалин; салтанат ба духтари Ерусалим хоҳад омад".

Ишаъё 62:12 Ва онҳоро хоҳанд хонд: "Қалми муқаддас, Фидяшудаи Худованд; ва ту хонда хоҳанд шуд: "Ҷустуҷӯшуда, шаҳре партофтанашуда".

Ин порча дар бораи он ки халқи Худо муқаддас номида мешавад ва фидия дода мешавад, ва дар ҷустуҷӯ ва тарк карда нашудан сухан меравад.

1. Қудрати наҷотбахши Худо Ишаъё 62:12

2. Умеди халқи Худо Ишаъё 62:12

1. Луқо 1:68-79 - Шукронаи Худо барои марҳамат ва кафорати Ӯ

2. Румиён 8:31-39 - Муҳаббат ва садоқати бепоёни Худо

Боби 63 Ишаъё омадани Худовандро бо интиқом ва наҷот тасвир мекунад. Он бозгашти ғолиби Масеҳро тасвир мекунад, ки душманони Худоро доварӣ мекунад ва халқи Худро наҷот медиҳад.

Сархати 1: Боб бо тасвири намуди ҷалоли Худованд, ки аз Адӯм бо либосҳои олудаи хун меояд, оғоз мешавад. Он Худовандро ҳамчун ҷанговар тасвир мекунад, ки доварӣ мекунад ва халқҳоро дар хашми Худ поймол мекунад (Ишаъё 63:1-6).

Параграфи 2: Боб дар бораи садоқат ва раҳмдилии Худо нисбат ба халқи худ инъикос мекунад. Он исён ва бевафоии исроилиёнро эътироф мекунад, аммо эътироф мекунад, ки марҳамат ва муҳаббати Худо то ҳол мавҷуд аст. Он нақл мекунад, ки чӣ тавр Худо халқи худро дар гузашта наҷот дод ва аз Ӯ дахолат ва барқароркуниро талаб мекунад (Ишаъё 63:7-14).

Параграфи 3: Боб бо дуое анҷом меёбад, ки Худо ба харобии маъбад ва зулми халқи худ нигоҳ кунад. Он ба хислати Худо ҳамчун Падар ва Наҷотдиҳандаи онҳо мурочиат карда, дахолат ва наҷоти Ӯро талаб мекунад. Он изҳори умед ба барқароршавии замин ва бозгашти мардум ба роҳҳои Худо (Ишаъё 63:15-19).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту сеюми Ишаъё ошкор мекунад
омадани Худованд бо интиқом ва наҷот,
мулоҳиза дар бораи садоқати Худо ва илтиҷо барои барқароршавӣ.

Тавсифи зуҳури пурҷалол ва иҷрои ҳукми Худованд.
Мулоҳиза дар бораи садоқати Худо ва раҳмдилӣ нисбат ба халқи худ.
Дуо барои дахолат, наҷот ва барқарорсозии Худо.

Ин боб омадани Худовандро бо интиқом ва наҷот тасвир мекунад. Он бо тасвири намуди ҷалоли Худованд, ки аз Адӯм бо либосҳои бо хун олудашуда меояд, оғоз меёбад. Дар ин боб Худованд ҳамчун ҷанговар тасвир шудааст, ки доварӣ мекунад ва халқҳоро дар ғазаби Худ поймол мекунад. Он дар бораи садоқат ва ҳамдардии Худо нисбат ба халқи худ инъикос мекунад, исён ва бевафоии онҳоро эътироф мекунад, аммо эътироф мекунад, ки марҳамат ва муҳаббати Худо то ҳол мавҷуд аст. Дар ин боб нақл мекунад, ки чӣ тавр Худо халқи худро дар гузашта наҷот дод ва аз ӯ дахолат ва барқароркуниро талаб мекунад. Он бо дуое анҷом меёбад, ки Худо ба харобии муқаддаси Ӯ ва зулми халқи Худ нигоҳ карда, ба хислати Худо ҳамчун Падар ва Наҷотдиҳандаи онҳо муроҷиат кунад. Дар боб изҳори умед ба барқарорсозии замин ва бозгашти мардум ба роҳи Худо. Ин боб ба омадани Худованд бо интиқом ва наҷот, инчунин инъикоси садоқати Худо ва илтиҷо барои барқароршавӣ тамаркуз мекунад.

Ишаъё 63:1 Ин кист, ки аз Адӯм меояд, бо либосҳои ранга аз Бозра? ин ки дар либоси худ ҷалол аст ва бо бузургии қуввати худ сафар мекунад? Ман, ки аз рӯи адолат сухан мегӯям, ва тавоност барои наҷот.

Ин порча дар бораи касе сухан меронад, ки аз Адӯм бо либосҳои ҷалол меояд ва бо адолат ва қувват барои наҷот сухан мегӯяд.

1. Қувват ва адолати Худо дар наҷот

2. Либоси ҷалоли наҷот

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

Isaiah 63:2: Чаро ту дар либоси худ сурх ҳастӣ, ва либосат мисли касе ки дар шароб мехӯрад?

Ин порча дар Ишаъё 63:2 аз Худо мепурсад, ки чаро Ӯ либоси сурх дар бар дорад, ба монанди касе, ки дар шаробпошӣ поймол шудааст.

1: Мо метавонем дар лаҳзаҳои душворӣ ба Худо назар кунем ва Ӯ дар он ҷо барои роҳнамоии мо хоҳад буд.

2: Мо бояд дар ҳама корҳое, ки мо мекунем, ба Худо таваккал кунем, зеро Ӯ ҳамеша бо мост.

1: Забур 34: 4-5 "Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросам раҳоӣ дод. Онҳо ба Ӯ нигоҳ карданд, ва рӯшноӣ карданд, ва чеҳраҳояшон хиҷил набуд."

2: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ишаъё 63:3 Ман танҳо майфишорро поймол кардам; ва аз мардум касе бо Ман набуд; ва хуни онҳо бар либоси Ман пошида хоҳад шуд, ва Ман тамоми либоси худро доғ хоҳам кард.

Танҳо Худо мардумро дар ғазаби Худ поймол хоҳад кард ва ҷазо хоҳад дод, ва хуни онҳо бар либоси Ӯ мерезад.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонӣ

2. Худо муқаддас ва одил аст: ниёз ба адолат

1. Ваҳй 19:13-16 - Ӯ дар тан ҷомаи ба хун тар кардашуда дорад ва номи Ӯ Каломи Худо номида мешавад.

2. Ишаъё 59:15-17 - Ӯ дид, ки касе нест, Ӯ дар ҳайрат афтод, ки касе нест, ки дахолат кунад; Пас бозуи Худ барои Ӯ наҷот мебахшид, ва адолати Худ Ӯро дастгирӣ мекард.

Ишаъё 63:4 Зеро ки рӯзи интиқом дар дили ман аст, ва соли фидияи ман фаро расидааст.

Рӯзи интиқом ва соли фидияи Худо фаро расид.

1. Рӯзи ҷазои Худо: замони кафорат ва интиқом

2. Эътироф кардани рӯзи Худованд: Даъват ба тавба

1. Румиён 2:5-6, 11 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ карда истодаед. Зеро Худо рӯйбинӣ намекунад. Зеро ки Худо рӯйбинӣ намекунад, балки дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори нек мекунад, писандидаи Ӯст.

2. Ишаъё 59:17-18 - Ӯ адолатро чун синабанд ва кулоҳи наҷотро бар сараш пӯшидааст; либоси интиқомӣ ба бар кард ва бо ҷидду ҷаҳд чун ҷома печонд. Мувофиқи аъмоли онҳо, ӯ низ ба душманонаш ғазаб хоҳад дод, ба душманонаш подош хоҳад дод.

Ишаъё 63:5 Ва ман нигоҳ кардам, ва ҳеҷ кас мададгоре набуд; ва ман дар тааҷҷуб будам, ки касе нест, ки дастгиркунандае нест; бинобар ин бозуи худам ба ман наҷот оварад; ва хашми ман, он маро дастгирӣ кард.

Бо вуҷуди ҷустуҷӯи кӯмак, касе ёфт нашуд, бинобар ин бозуи худи Худо наҷот оварад.

1. Вафодории Худо дар замонҳои зарурӣ

2. Боварӣ ба Худованд дар замонҳои душвор

1. Забур 37:39 - «Лекин наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст».

2. Ибриён 13:5-6 - «Суҳбати шумо бе тамаъ бошад ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед: зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк намекунам ва туро тарк намекунам. То ки мо далерона бигӯем: Худованд ёвари ман аст ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ хоҳад кард».

Ишаъё 63:6 Ва Ман қавмро дар ғазаби Худ поймол хоҳам кард, ва онҳоро дар ғазаби Худ маст хоҳам кард, ва қуввати онҳоро ба замин хоҳам фурӯ бурд.

Худо одамонро бо хашму ғазаби Худ ҷазо дода, қуввати онҳоро ба замин хоҳад зад.

1. «Оқибатҳои беитоатӣ»

2. «Қувваи ғазаби Худо»

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ибриён 10:30-31 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман пардохт мекунам. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард. Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Isaiah 63:7 Ман аз эҳсонҳои Худованд ва ҳамду санои Худованд, аз рӯи ҳар он чи Худованд ба мо ато кардааст, ва некии азиме, ки дар бораи хонадони Исроил, ки ба онҳо мувофиқи ҷалоли Худ ато кардааст, зикр хоҳам кард. марҳамат ва бар тибқи эҳсонҳои бузурги Ӯ.

Марҳамат ва бузургии Худо ба халқи Исроил дар Ишаъё 63:7 ситоиш карда мешавад.

1. Муҳаббат ва файзи бепоёни Худо нисбат ба халқаш

2. Қудрати раҳмат ва меҳрубонии Худованд

1. Забур 103:4-5 - "Худовандро муборак бод, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар даруни ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ. Худовандро, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ишаъё 63:8 Зеро ки Ӯ гуфта буд: «Онҳо қавми Ман ҳастанд, фарзандони дурӯғ намегӯянд; бинобар ин Ӯ Наҷотдиҳандаи онҳо буд».

Худо эълон кард, ки халқи Исроил халқи Ӯст ва Ӯ Наҷотдиҳандаи онҳо хоҳад буд.

1. Вафодории Худо ба халқи худ

2. Муҳаббати Худо ба халқаш

1. Такрори Шариат 7:8 Аммо азбаски Худованд туро дӯст дошт ва қасамеро, ки ба аҷдодони ту дода буд, вафо кард, туро бо дасти пурзӯр берун овард ва туро аз замини ғуломӣ, аз қудрати фиръавн подшоҳи Миср фидия дод.

2. Ишаъё 41:10 Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 63:9 Дар тамоми андӯҳи онҳо Ӯ азоб мекашид, ва фариштаи ҳузури Ӯ онҳоро наҷот дод: бо муҳаббат ва раҳм онҳоро фидия дод; ва онҳоро зоид ва дар тамоми айёми пешин бардошта бурд.

Ин порча дар бораи раҳмдилӣ ва муҳаббати Худо ба халқи худ, ҳатто дар замонҳои ранҷ сухан мегӯяд.

1. "Ҳузури пурмуҳаббати Худованд - тасаллӣ ва ғамхории Худо дар замонҳои мусибат"

2. «Фаҳорати Худо - Муҳаббат ва раҳми Худои Қодир»

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

Ишаъё 63:10 Аммо онҳо исён бардошта, Рӯҳулқудсашро ба хашм оварданд, бинобар ин Ӯ душмани онҳо шуд, ва бо онҳо ҷангид.

Халқи Исроил бар зидди Худо исён бардошта, Рӯҳи муқаддаси Ӯро ба хашм овард, бинобар ин Ӯ маҷбур шуд, ки душмани онҳо шавад ва бо онҳо ҷанг кунад.

1. «Хатари исён бар зидди Худо»

2. «Оқибатҳои хашмгин кардани Рӯҳулқудс».

1. Эфсӯсиён 4:30-32: "Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки ба василаи Ӯ барои рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин нашавед. Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, ва хашм, фиғон ва тӯҳмат аз шумо дур карда шавад. Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Ибриён 3:7-8: «Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон».

Ишаъё 63:11 Он гоҳ ӯ айёми қадимии Мусо ва қавмашро ба ёд оварда, гуфт: «Куҷост он ки онҳоро бо чӯпони рамаи худ аз баҳр берун овард? Куҷост он касе, ки Рӯҳулқудсашро даруни Ӯ гузошт?

Худо айёми Мусо ва қавми Худро ба ёд меорад ва мепурсад, ки куҷост Он касе, ки онҳоро бо чӯпони рамаи худ аз баҳр берун овард ва куҷост Он касе, ки Рӯҳулқудсашро дар дохили Мусо ҷойгир кард?

1. Вафодории Худо - Чӣ гуна садоқати Худо ҳангоми раҳони Мусо ва қавми Ӯ аз баҳр нишон дода шуд.

2. Қувваи Рӯҳулқудс - Чӣ тавр Рӯҳулқудс дар дохили мо ва тавассути мо кор мекунад, то моро барои рисолати мо муҷаҳҳаз созад.

1. Забур 77:19 - Роҳи Ту дар баҳр аст, ва роҳи Ту дар обҳои бузург, ва қадамҳои Ту маълум нест.

2. Ишаъё 48:20 - Аз Бобил биравед, аз калдониён гурезед, бо овози суруд эълон кунед, инро бигӯед, то ақсои замин бигӯед; бигӯед, ки Худованд бандаи Худ Яъқубро раҳо кардааст».

Ишаъё 63:12 Ки онҳоро бо дасти ямини Мусо бо бозуи пурҷалолаш бурд ва обро пеши онҳо тақсим кард, то ки худро исми ҷовидонӣ созад?

Худо исроилиёнро бо Мусо ва бозуи пурҷалолаш аз Баҳри Сурх роҳнамоӣ кард, то ки худро номи абадӣ созад.

1. Чӣ тавр ҷалоли Худо халқи Худро тавассути баҳри Сурх мебурд

2. Таъсири доимии таваккал ба Худо

1. Хуруҷ 14:21-22 Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва Худованд бо шамоли сахти шарқӣ дар об роҳ кушод. Он шаб шамол вазида, бахрро ба хушкӣ табдил дод.

2. Ишаъё 41:10 Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ишаъё 63:13 Ки онҳоро чун асп дар биёбон аз қаър бурд, то ки пешпо нахӯранд?

Худо халқи Исроилро дар замонҳои душвор ҳидоят карда, онҳоро аз ҳар гуна бало ва хатар муҳофизат мекард.

1. Худо роҳнамои мо дар биёбон аст - Ишаъё 63:13

2. Дар замонҳои душвор бо Худо рафтор кардан - Ишаъё 63:13

1. Забур 31:8 - "Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Туро бо чашми худ ба ту маслиҳат хоҳам дод".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ишаъё 63:14 Ҳангоме ки ҳайвони ваҳшӣ ба водӣ мефарояд, Рӯҳи Худованд ӯро ором кард; Ту низ қавми Худро роҳнамоӣ кардӣ, то ки худро исми ҷалол гардонӣ.

Рӯҳи Худованд халқи Худро роҳнамоӣ кард, ки номи пурҷалол созанд.

1. Ҷалоли Худо дар ҳаёти мо

2. Чӣ тавр дар водӣ истироҳат кардан мумкин аст

1. 2 ба Қӯринтиён 3:17 - Акнун Худованд Рӯҳ аст ва ҳар ҷое ки Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодӣ ҳаст.

2. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ишаъё 63:15 Аз осмон ба поён нигар, ва инак, аз макони қудсияти Ту ва ҷалоли Ту: куҷост ҷидду ҷаҳди ту ва қуввати ту, садои дарҳои ту ва марҳамати ту ба ман? онҳо боздошта шудаанд?

Дар ин порча аз қудсият ва ҷалоли Худо сухан меравад ва савол медиҳад, ки чаро ғайрату қуввати Ӯ нисбати сухангӯ зоҳир намешавад.

1: Қувваи Худо ҳамеша мавҷуд аст, новобаста аз он ки мо чӣ ҳис мекунем

2: Такя ба фазлу раҳмати Худо дар замонҳои душвор

1: Ибриён 4:16 - "Пас, биёед бо эътимод ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем".

2: Забур 18: 2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст."

Ишаъё 63:16 Бешубҳа, Ту падари мо ҳастӣ, гарчанде ки Иброҳим аз мо бехабар аст, ва Исроил моро эътироф намекунад; номи ту аз абад аст.

Худо то абад Падари мо ва Наҷотдиҳандаи мост.

1. Муҳаббати бепоёни Худо

2. Ваъдаи абадии кафорат

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд дар гузашта ба мо зоҳир шуда, гуфт: Ман шуморо бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; Ман шуморо бо меҳрубонии бепоён ҷалб кардам".

2. Забур 136:26 - "Ба Худои Осмон шукр гӯед; муҳаббати Ӯ то абад пойдор аст".

Ишаъё 63:17 Эй Худованд, чаро моро аз роҳҳои Худ гумроҳ кардӣ, ва дили моро аз тарси Худ сахт кардӣ? Ба хотири бандагони худ, эй қабилаҳои мероси худ, баргардед.

Аҳли Худо мепурсанд, ки чаро Худованд онҳоро аз роҳи худ гумроҳ кардааст ва дилҳояшонро аз тарси Ӯ сахт кардааст ва аз Худо хоҳиш мекунанд, ки ба хотири бандагонаш ва меросаш бозгардад.

1. Муҳаббати Худо ва даъвати тавба

2. Зарурати гӯш кардан ба аломатҳои огоҳкунандаи дили сахтшуда

1. Румиён 2:4-5 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?

2. Ибриён 3:12-13 - Эй бародарон, эҳтиёт бошед, ки мабодо дар касе дили шарир ва беимоне пайдо шавад, ки шуморо аз Худои Ҳай дур гардонад. Аммо ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, то даме ки имрӯз номида мешавад, то ки ҳеҷ яке аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад.

Ишаъё 63:18 Қавми қудсияти Ту онро дар муддати андаке тасарруф карданд: душманони мо маъбади Туро поймол карданд.

Халқи Худо ҷои муқаддаси худро танҳо як муддати кӯтоҳ соҳиб шуда буданд, пеш аз он ки душманонашон онро аз дасти онҳо гирифтанд.

1. Қуввати имон дар замонҳои душвор

2. Дар шароити душвор таваккал ба Худо

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише ба шумо нарасидааст, ки барои одамизод маъмул нест. Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз имкони худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварад. то ба он тоб оварда тавонед».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Ишаъё 63:19 Мо аз они Ту ҳастем: Ту ҳеҷ гоҳ бар онҳо ҳукмронӣ намекунӣ; онҳо бо номи Ту хонда нашудаанд.

Дар Ишаъё 63:19 гуфта мешавад, ки халқи Худо аз они Ӯст, вале бо номи Ӯ хонда намешавад.

1. Ҳукмронии Худо бар халқаш: шахсияти ҳақиқии мо дар Масеҳ

2. Бартараф кардани эҳсоси ҷудоӣ ва ҷудоӣ аз Худо

1. Румиён 8:14-17, Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2. Забур 100:3, Бидонед, ки Худованд Худост! Ӯст, ки моро офарид ва мо аз они Ӯем; мо мардуми Ӯ ҳастем ва гӯсфандони чарогоҳи Ӯ ҳастем.

Боби 64-уми китоби Ишаъё фарёди самимӣ барои дахолат ва барқарорсозии Худоро ифода мекунад. Гуноҳ ва камбудиҳои мардумро эътироф мекунад ва ба раҳмату қудрати Худо барои раҳоӣ ва навсозӣ муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Боб бо илтиҷо аз Худо оғоз мешавад, ки осмонро пора кунад ва фуруд ояд ва қудрат ва ҳузури аҷиби Ӯро нишон диҳад. Он нолоиқии одамон ва эҳтиёҷоти онҳоро ба дахолати Худо эътироф мекунад (Ишаъё 64:1-4).

Сархати 2: Боб ба гуноҳҳои мардум иқрор мешавад ва бевафоии онҳоро эътироф мекунад. Таъкид мекунад, ки онҳо мисли либоси палид ва аъмоли солеҳашон мисли латтаҳои палид аст. Он ба марҳамати Худо муроҷиат

мекунад ва аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки аҳди Худро дар хотир нигоҳ дорад ва то абад хашм нагирад (Ишаъё 64:5-9).

Параграфи 3: Боб бо як илтиҷои самимӣ анҷом меёбад, ки Худо ба харобии шаҳр ва зулми мардум нигоҳ кунад. Он ба меҳрубонии падаронаи Худо мурочиат мекунад ва аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки дар хотир дошта бошад, ки онҳо халқи Ӯ ҳастанд. Он изҳори умед ба барқароршавӣ ва бозгашт ба роҳҳои Худо (Ишаъё 64:10-12).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту чоруми Ишаъё ошкор мешавад
фарёди самимӣ барои дахолати Худо,
эътирофи гуноҳҳо ва ниёз ба барқароршавӣ.

Аз Худо илтиҷо кунед, ки қудрати Худро нишон диҳад ва фуруд ояд.
Эътироф кардани гуноҳҳо ва эътирофи нолоиқӣ.
Даъват ба раҳмати Худо, зикри аҳд ва умед ба барқароршавӣ.

Ин боб фарёди самимӣ барои дахолат ва барқарорсозии Худоро ифода мекунад. Он бо илтиҷо аз Худо оғоз мешавад, ки осмонро пора кунад ва фуруд ояд ва нолоиқии мардум ва эҳтиёҷоти онҳо ба дахолати Ӯро эътироф кунад. Дар ин боб ба гуноҳҳои мардум иқрор шуда, бевафоии онҳоро эътироф намуда, ниёзмандии онҳо ба раҳмати Худоро таъкид мекунад. Он аз Худо даъват мекунад, ки аҳди Ӯро ба ёд оварад ва то абад хашм нагирад. Ин боб бо як илтиҷои самимӣ анҷом меёбад, ки Худо ба харобии шаҳр ва зулми мардум нигоҳ кунад. Он ба меҳрубонии падаронаи Худо мурочиат мекунад ва аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки дар хотир дошта бошад, ки онҳо халқи Ӯ ҳастанд. Он изҳори умед ба барқароршавӣ ва бозгашт ба роҳҳои Худо мебошад. Дар ин боб ба фарёди самимӣ барои дахолати Худо, эътирофи гуноҳҳо ва зарурати барқароршавӣ тамаркуз мекунад.

Ишаъё 64:1 Кошки осмонро пора мекардӣ, то фуруд меомадӣ, то кӯҳҳо дар ҳузури Ту фурӯ резанд,

Ишаъё дуо мекунад, ки Худо аз осмон фуруд ояд ва кӯҳҳо ба ҳузури Ӯ вокуниш нишон диҳанд.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна дархостҳои мо ба Худо метавонанд тағйироти мӯъҷизавӣ ба вуҷуд оранд

2. Бузургии Худо: Чӣ гуна ҳузури Офаридгори мо моро рӯҳбаланд мекунад ва ба ҳаракат меорад

1. Забур 77:16-20 - Обҳо туро диданд, эй Худо, обҳо туро диданд; онҳо метарсиданд: қаъри замин низ ба изтироб афтод.

2. Хуруҷ 19:16-19 - Ва воқеъ шуд, ки рӯзи сеюм бомдодон раъдҳо ва барқҳо ба амал омаданд, ва бар кӯҳ абри ғафс ба амал омад, ва садои карнай бағоят баланд баромад; то ки тамоми одамони дар лагерь буда ларзиданд.

Ишаъё 64:2 Чунон ки оташи гудохта фурӯзон мешавад, оташ обҳоро ҷӯшонидааст, то ки исми Туро ба душманонат маълум созад, то ки халқҳо аз ҳузури Ту ба ларза афтанд!

Қудрат ва қудрати Худо ба ҷаҳониён зоҳир мешавад, то мардумро ба тавба ва эътирофи Ӯ расонад.

1: Ба қудрат ва тавоноии Худо эътироф кунед

2: Тавба кунед ва ба сӯи Худо тавба кунед

1: Ирмиё 9:24 - "Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бо ин фахр кунад, ки Маро дарк кунад ва мешиносад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар рӯи замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд: Худованд."

2: Матто 6:5-6 - "Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, мисли риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд, ки дар куништҳо ва дар кунҷҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ба назари мардум зоҳир шаванд. Ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд, аммо ту, вақте ки дуо мегӯӣ, ба ҷевони худ даро ва ҳангоме ки дари худро бастаӣ, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо кун, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод. ."

Ишаъё 64:3 Вақте ки ту корҳои даҳшатоваре кардӣ, ки мо интизор набудем, фуруд омадӣ, кӯҳҳо аз ҳузури Ту фурӯ рехтанд.

Ҳузури Худо тавоност ва метавонад кӯҳҳоро ба ҳаракат орад.

1. Қудрати Худо бузургтар аз он чизест, ки мо тасаввур карда метавонем.

2. Имони мо бояд ба қудрати Худо асос ёбад, на фаҳмиши худи мо.

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 46:2 - Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд.

Ишаъё 64:4 Зеро ки аз ибтидои ҷаҳон одамон нашунидаанд ва бо гӯш дарк накардаанд, ва чашм ҳам надидааст, эй Худо, ба ҷуз Ту он чиро, ки барои касе, ки мунтазири Ӯст, муҳайё кардааст.

Худо барои касоне, ки интизори ӯ ҳастанд, чизи махсусе омода кардааст, ки ҳеҷ кас онро то ҳол надида буд.

1. Мукофотҳои интизории Худованд - Ишаъё 64:4

2. Дидани ғайб: Тӯҳфаҳои махсуси Худо ба халқаш - Ишаъё 64:4

1. Румиён 8:25 - "Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, мо онро бо сабр интизорем".

2. 1 ба Қӯринтиён 2:9 - «Аммо, чунон ки навишта шудааст: "Он чизеро, ки на чашм надидааст, на гӯше шунидааст ва на дили инсон тасаввур кардааст, ки Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст".

Ишаъё 64:5 Ту ба шодӣ ва аъмоли нек, бо онҳое ки дар роҳҳои Ту туро ёд мекунанд, вомехӯрӣ; инак, ту хашмгин шудаӣ; зеро ки мо гуноҳ кардаем: дар он ҷо ҷовидонӣ ҳаст, ва мо наҷот хоҳем ёфт.

Мо наҷот меёбем, вақте ки мо шодӣ мекунем ва кори дуруст мекунем ва роҳҳои Худоро ба ёд меорем. Ҳатто вақте ки Худо аз гуноҳҳои мо хашмгин аст, ҳанӯз ҳам барои мо умед ҳаст.

1. Шод шавед ва адолат кунед - Ишаъё 64:5

2. Умед ба давомнокии Худо - Ишаъё 64:5

1. Такрори Шариат 6:5-7 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст, ва касе ки ҷонҳоро ба даст меорад, доно аст.

Ишаъё 64:6 Аммо ҳамаи мо мисли чизи нопок ҳастем, ва тамоми адолати мо мисли латтаҳои палид; ва ҳамаи мо мисли барг пажмурда мешавем; ва гуноҳҳои мо мисли бод моро бурдааст.

Ҳама адолати мо бефоида аст ва гуноҳҳои мо моро аз Худо дур кардааст.

1. Арзиши адолат ва оқибатҳои гуноҳ

2. Зарурати тавба кардан ва талаби омурзиш

1. Румиён 3:10-12 - Ҳеҷ кас одил нест, якто нест; касе намефаҳмад; ҳеҷ кас Худоро намеҷӯяд.

2. Забур 51:5-7 - Инак, ман бо шарорат таваллуд шудаам, ва модарам ба ман ҳомила шуд. Инак, ту аз ростӣ дар ботин лаззат мебарӣ, ва дар дили ниҳон ба ман хирад меомӯзӣ.

Ишаъё 64:7 Ва касе нест, ки исми Туро мехонад, ва худро барангезад, то ки Туро бигирад, зеро ки Ту рӯи Худро аз мо пинҳон кардай, ва моро ба сабаби гуноҳҳои мо нобуд кардай.

Худо чеҳраи Худро аз мо пинҳон кард ва ба сабаби гуноҳҳоямон моро нобуд кард.

1. Оқибатҳои нофармонӣ

2. Дасти тавба ба сӯи Худо

1. Забур 51:1–4

2. 2 Вақоеънома 7:14

Ишаъё 64:8 Аммо акнун, эй Худованд, Ту падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем ва ту кулолгари мо; ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем.

Худо Падари ҳама аст ва Ӯ офаридгори ҷаҳон аст, ки моро шакл медиҳад ва мувофиқи нақшаҳои худ ташаккул медиҳад.

1. Қудрати офариниши Худо - Чӣ гуна Худо моро меофарад ва шакл медиҳад

2. Падару модари илоҳӣ - Чӣ гуна Худо моро ҳамчун Падари мо ҳидоят мекунад

1. Айюб 10:8-11 - Дастҳои Ту маро сохт ва маро шакл дод; ба ман фаҳмонед, то аҳкоми шуморо биомӯзам.

2. Ирмиё 18:6 - Эй хонадони Исроил, оё ман метавонам бо шумо мисли ин кулолгар рафтор накунам? мегӯяд Худованд. Инак, мисли гил дар дасти кулолгар, ту низ дар дасти ман ҳастӣ, эй хонадони Исроил.

Ишаъё 64:9 Ба ғазаби сахт нашав, эй Худованд, ва шароратро то абад ба ёд наовар; инак, инак, мо аз Ту илтимос мекунем, ки ҳама қавми Ту ҳастем.

Худо даъват карда шудааст, ки ба тамоми халқи худ раҳм ва омурзиш нишон диҳад.

1: "Қувваи раҳмат ва бахшиш"

2: "Муҳаббати Худо ба халқи худ"

1: Мико 7:18-19 "Кист Худое мисли ту, ки гуноҳро мебахшад ва гуноҳро барои бақияи мероси Худ мебахшад? Ӯ хашми худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки Ӯ аз муҳаббати устувор лаззат мебарад. Ӯ боз ҳамдардӣ хоҳад кард. Ӯ гуноҳҳои моро зери по хоҳад зад; Ту тамоми гуноҳҳои моро ба қаъри баҳр меандозӣ».

2: Марсияҳо 3: 22-23 "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст."

Ишаъё 64:10 Шаҳрҳои муқаддаси Ту биёбон аст, Сион биёбон аст, Ерусалим харобазор аст.

Ишаъё дар бораи Ерусалим, Сион ва дигар шаҳрҳо замини харобазор буданро мегӯяд.

1. Оқибатҳои гуноҳ дар Навиштаҳо

2. Аҳамияти тавба ва барқароршавӣ

1. Ирмиё 4:23-26 - Ман ба замин нигоҳ кардам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва ба осмон, ва нур надоштанд.

2. Закариё 1:1-6 - Шабона дидам, ки марде бар аспи сурх савор аст, ва он дар миёни дарахтони мирт дар чуқурӣ меистод; ва аз паси вай аспхо: сурх, сорра ва сафед.

Ишаъё 64:11 Хонаи муқаддас ва зебои мо, ки падарони мо дар он ҷо Туро ҳамду сано хондаанд, дар оташ сӯхтааст, ва ҳама чизҳои зебои мо хароб шудааст.

Ишаъё-пайғамбар аз хароб шудани маъбад, ки падаронашон дар он ҷо Худоро ҳамду сано мегуфтанд, таассуф мекунад ва тамоми чизҳои зебои онҳо хароб шудааст.

1. Ҷустуҷӯи қувват дар замони талафот

2. Фаҳмидани ҳадафи Худо дар ҳалокат

1. Марсияҳо 3:22-24 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Isaiah 64:12: Оё ту аз ин чизҳо худдорӣ мекунӣ, эй Худованд? Оё хомуш истода, моро сахт азоб медиҳӣ?

Ин порча фарёди самимии халқи Худоро инъикос мекунад ва мепурсад, ки чаро Худованд хомӯш аст ва чаро Ӯ ба онҳо иҷозат додааст, ки азоб кашанд.

1. "Фарёди ёрӣ: Мубориза бо хомӯшии Худо"

2. «Дили вафодор дар миёни андӯҳ».

1. Яъқуб 5:13-18 - Қувваи дуо дар вақти ранҷу азоб

2. Забур 118:50 - Дар лаҳзаҳои душвор аз Каломи Худо тасаллӣ ва умед меҷӯед.

Боби 65-уми китоби Ишаъё тафовути байни бақияи одилро, ки Худоро меҷӯянд ва мардуми саркаш, ки Ӯро рад мекунанд, тасвир мекунад. Он доварии Худоро бар бадкорон ва ваъдаи Ӯ дар бораи барқарор кардан ва баракат додани бандагони содиқи Худро ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб бо посухи Худо ба онҳое, ки Ӯро наҷуст, оғоз мешавад ва Худро ба онҳое, ки Ӯро напурсидаанд, ошкор мекунад. Он табиати исёнгарии мардум ва амалҳои бутпарастии онҳоро тасвир мекунад, ки боиси эълони ҳукми Худо бар онҳо мегардад (Ишаъё 65:1-7).

Параграфи 2: Дар ин боб садоқати Худо ба бақияи худ ва ваъдаи Ӯ барои наҷот додани онҳо аз ҳалокат таъкид мешавад. Он одилонро бовар мекунонад, ки онҳо вориси баракатҳои замин хоҳанд шуд, аз фаровонӣ баҳра хоҳанд бурд ва осоиштагӣ ва шодиро эҳсос хоҳанд кард (Ишаъё 65:8-16).

Параграфи 3: Боб сарнавишти бадкоронро бо такдири одил муқоиса мекунад. Он ҳалокати касонеро, ки Худоро тарк мекунанд, интизор аст, тасвир мекунад, вале он ваъда медиҳад, ки осмони нав ва замини нав барои халқи баргузидаи Ӯ. Он ба барқароршавӣ ва баракатҳое, ки Худо ба бандагони содиқи Худ ато хоҳад кард, таъкид мекунад (Ишаъё 65:17-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту панҷуми Ишаъё ошкор мешавад
Тафовут байни боқимондаи одил ва одамони саркаш,
Доварии Худо бар бадкорон ва ваъдаи барқарорсозӣ.

Ҷавоби Худо ба онҳое, ки Ӯро намеҷӯянд ва эълони доварӣ.
Вафодории Худо ба бақияи худ ва ваъдаи баракатҳо.
Тафовут байни сарнавишти бадкорон ва барқароршавӣ ва баракатҳо барои одилон.

Ин боб фарқияти байни бақияи одилро, ки Худоро меҷӯянд ва мардуми саркаш, ки Ӯро рад мекунанд, тасвир мекунад. Он аз посухи Худо ба онҳое, ки Ӯро наҷустаанд, оғоз мешавад ва Худро ба онҳое, ки Ӯро напурсидаанд, ошкор мекунад. Дар ин боб табиати саркаши мардум ва амалҳои бутпарастии онҳо тасвир шудааст, ки боиси эълони ҳукми Худо бар онҳо мегардад. Он садоқати Худоро ба бақияи худ ва ваъдаи Ӯ дар бораи наҷот додани онҳоро аз ҳалокат таъкид мекунад. Ин боб одилонро бовар мекунонад, ки онҳо аз баракатҳои замин мерос мегиранд, аз фаровонӣ баҳра хоҳанд бурд ва осоиштагӣ ва шодиро эҳсос хоҳанд кард. Он сарнавишти шарионро бо одилон муқоиса карда, ҳалокати онҳоеро, ки Худоро тарк мекунанд, интизор аст, тасвир мекунад, вале ваъда медиҳад, ки осмони нав ва замини навро барои халқи баргузидаи Ӯ ваъда медиҳад. Он бозсозӣ ва баракатҳоеро, ки Худо ба бандагони мӯътамади худ ато хоҳад кард, таъкид мекунад. Дар ин боб ба тафовути байни бақияи одил ва мардуми саркаш, инчунин доварии Худо бар бадкорон ва ваъдаи барқарорсозии Ӯ равона шудааст.

Ишаъё 65:1 Аз онҳое ки маро талаб накардаанд, маро меҷӯянд; Ман аз онҳое, ки Маро намеҷӯянд, ёфтам; гуфтам: "Инак, Маро инак, ба халқе ки ба исми Ман хонда нашудааст".

Худо Худро ба онҳое, ки Ӯро намеҷӯянд, ҳатто ба халқе, ки исми Ӯро нахондаанд, нишон медиҳад.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо: Чӣ тавр Худо худро ба ҳамаи халқҳо ошкор мекунад

2. Файзи тааҷҷубовар: эҳсос кардани муҳаббати Худо бидуни ҷустуҷӯ

1. Румиён 3:23-24 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд".

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

Ишаъё 65:2 Ман тамоми рӯз дастҳои Худро ба сӯи қавми исьён дароз кардам, ки онҳо бо роҳи нодуруст рафтор мекунанд, бо андешаҳои худ;

Дар ин порча сабр ва муҳаббати Худованд нисбат ба қавми саркаш, ҳатто вақте ки аз роҳи рост сарпечӣ мекунанд, таъкид мекунад.

1. Муҳаббати Худо ба мардуми саркаш

2. Сабру раҳмати Худо дар баробари исён

1. Ҳушаъ 11:4 - "Ман онҳоро бо риштаҳои одамӣ, бо бандҳои муҳаббат кашидам; ва ман барои онҳо ҳамчун онҳое будам, ки юғи даҳони онҳоро мебардоранд, ва ба онҳо гӯшт гузоштам".

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ишаъё 65:3 Халқе, ки маро ҳамеша ба ғазаби худ бармеангезад; ки дар боғҳо қурбонӣ мекунад ва бар қурбонгоҳҳои хишт бухур месузад;

Мардуме, ки гуноҳ карданро давом медиҳанд ва иродаи Худоро рад мекунанд.

1: Хавфи рад кардани иродаи Худо

2: Қудрати тавба ва омурзиш

Румиён 3:23 - "Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд".

Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Ишаъё 65:4 Онҳое ки дар миёни қабрҳо мемонанд, ва дар ёдгориҳо маскан мегиранд, ки гӯшти хук мехӯранд, ва шӯрбои чизҳои зишт дар зарфҳои онҳост;

Мардум дар гӯр зиндагӣ мекунанд ва ҳайвоноти нопок мехӯранд, ки ин як навъ исён ба Худост.

1. Оқибатҳои исён

2. Аҳамияти адолат

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ибриён 12:14 - Барои сулҳ бо ҳама ва барои қудсияте, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид, саъй кунед.

Ишаъё 65:5 Онҳое ки мегӯянд: "Худ истода бош, ба ман наздик нашав; зеро ки ман аз ту муқаддастарам. Инҳо дуд дар бинии ман, оташест, ки тамоми рӯз месузад.

Ин порча дар бораи рад кардани Худо аз онҳое сухан меравад, ки худро аз дигарон муқаддастар мешуморанд.

1: "Худо аз ғурур нафрат дорад"

2: Фурӯтанӣ дар назди Худованд

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2:1 Петрус 5:5 - «Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад».

Ишаъё 65:6 Инак, дар пеши ман навишта шудааст: "Ман хомӯш нахоҳам монд, балки подош хоҳам дод, ҳатто ба синаи онҳо подош хоҳам дод"

Ин порча дар бораи адолат ва садоқати Худо барои ҷазо додани гуноҳ ва мукофотонидани онҳое, ки ба Ӯ содиқанд, сухан меронад.

1. Адолати Худо: Чаро мо наметавонем аз доварии одилонаи Ӯ гурезем

2. Вафодории Худо: Чӣ гуна мо он чизеро, ки мекорем, дарав мекунем

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ибриён 10:30 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман пардохт мекунам. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Isaiah 65:7: "Ҷасоратҳои шумо ва гуноҳҳои падарони шумо якҷоя, мегӯяд Худованд, ки бар кӯҳҳо бухур сӯзонданд, ва бар теппаҳо Маро дашном доданд; бинобар ин кори пешинаи онҳоро дар синаи онҳо андоза хоҳам кард.

Худо ба халқи худ дар бораи гуноҳҳои онҳо, гуноҳҳои падаронашон ва куфри Худо дар кӯҳҳо ва теппаҳо сухан меронад. Дар натиҷа, Худо кори пештараи онҳоро дар синаи онҳо андоза мекунад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чӣ гуна амалҳои мо ба наслҳои оянда таъсир мерасонанд

2. Тавба: Аз куфр ва гунох дур шудан

1. Такрори Шариат 5:9 - «Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам, ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми онҳое ки аз ман нафрат доранд, ҷазо медиҳам. ."

2. Масалҳо 28:13 - "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон кунад, муваффақ нахоҳад шуд, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад ёфт".

Ишаъё 65:8 Худованд чунин мегӯяд: "Чунон ки майи нав дар хӯша пайдо мешавад, ва касе мегӯяд: "Онро несту нобуд накун; зеро ки баракат дар он аст; ман низ ба хотири бандагони худ хоҳам кард, то ки ҳамаи онҳоро несту нобуд накунам.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро нест намекунад, чунон ки шароби навро, ки дар кластер ёфт шудааст, нест намекунад, зеро дар он баракат ҳаст.

1. Ваъдаи Худо дар бораи бандагонаш

2. Баракати шароби нав

1. Забур 28:8 - Худованд қуввати онҳост ва Ӯ қуввати наҷотбахши тадҳиншудагон аст.

2. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

Ишаъё 65:9 Ва ман насле аз Яъқуб ва аз Яҳудо вориси кӯҳҳои Ман ба вуҷуд хоҳам овард; ва баргузидагони Ман вориси он хоҳанд шуд, ва бандагони Ман дар он ҷо сокин хоҳанд шуд.

Худо аз Яъқуб ва Яҳудо насле хоҳад овард, ва баргузидагони Ӯ дар он сокин хоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ризқ ва мерос

2. Вафодории Худо дар вафо кардани аҳди худ

1. Забур 37:11 Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд; ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.

2. Румиён 8:17 Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

Ишаъё 65:10 Ва Шарон оғили рама хоҳад буд, ва водии Акор маконе хоҳад буд, ки рамаҳо дар он хобанд, барои қавми ман, ки Маро ҷустуҷӯ кардаанд.

Худо ваъда медиҳад, ки Шарон барои халқаш макони амният ва амният хоҳад буд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат: Боварӣ ба нақшаи Худованд

2. Водии Ахор: ҷои истироҳат барои халқи Худо

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Забур 23:2 - «Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад».

Ишаъё 65:11 Аммо шумо онҳое ҳастед, ки Худовандро тарк кардаед, кӯҳи муқаддаси маро фаромӯш кардаед, барои он лашкар дастархон омода мекунед, ва ҳадияи нӯшокӣ пешкаш мекунед.

Одамон Худовандро тарк карда, ба бутҳои козиб ҳадия медиҳанд.

1. "Худо нигоҳ дорад - Оқибатҳои тарки Ӯ"

2. "Табиати гузариши бутҳои бардурӯғ"

1. Матто 6:24 «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид».

2. Ирмиё 2:13 "Зеро ки қавми Ман ду бадӣ карданд: онҳо Маро, чашмаи обҳои ҳаётро тарк карданд, ва барои худ чоҳҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд".

Ишаъё 65:12 Бинобар ин Ман шуморо то шамшер шумурда хоҳам кард, ва ҳамаатон дар назди қатл сафҷда хоҳед кард, зеро вақте ки Ман даъват кардам, шумо ҷавоб надодед; вақте ки Ман гуфтам, шумо нашунидед; балки дар пеши назари ман бадӣ мекардам ва он чиро, ки ба ман маъқул набуд, ихтиёр кардам.

Худо касонеро, ки даъваташро иҷобат намекунанд ва фармонҳои ӯро рад мекунанд, азоб хоҳад дод.

1. Оқибатҳои рад кардани даъвати Худо

2. Интихоби роҳи нодуруст

1. Масалҳо 15:9 - "Роҳи шарир барои Худованд зишт аст, аммо Ӯ касеро дӯст медорад, ки аз паси адолат пайравӣ мекунад".

2. Ирмиё 29: 11-13 - "Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо анҷоми пешбинишуда расонад. Он гоҳ Маро даъват хоҳед кард, ва шумо рафта, ба Ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод, ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед».

Ишаъё 65:13 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, бандагони Ман хоҳанд хӯрд, лекин шумо гурусна хоҳед монд; инак, бандагони Ман хоҳанд нӯшанд, лекин шумо ташна хоҳед буд; инак, бандагони Ман шодӣ хоҳанд кард, лекин шумо хиҷил хоҳед шуд.

Худованд Худо эълон мекунад, ки бандагонаш ризқу рӯзӣ хоҳанд ёфт, аммо онҳое ки ба ӯ муқобилат мекунанд, гурусна, ташна ва хиҷил хоҳанд шуд.

1. Таъмини Худованд барои бандагонаш: таваккал ба неъматҳои фаровони Худованд

2. Баракати тоат ва лаънати нофармонӣ

1. Матто 6:31-33 - Ғамхорӣ накунед, балки аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед.

2. Масалҳо 28:25 - Бахилӣ ҷанҷолро бармеангезад, аммо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, сарватдор мешавад.

Ишаъё 65:14 Инак, бандагони Ман аз шодии дил суруд хоҳанд хонд, аммо шумо аз андӯҳи дил фарьёд хоҳед кард, ва аз андӯҳи рӯҳ нола хоҳед кард.

Бандагони Худо бо шодӣ суруд мехонанд, дар ҳоле ки мухолифони Худо аз ғаму андӯҳ гиряву нола мекунанд.

1. Ҳамеша дар Худованд шод бошед - Филиппиён 4:4

2. Муҳаббат ва файзи Худо - Румиён 5:8

1. Забур 32:11 - Дар Худованд шодӣ кунед ва шод бошед, эй ҳама одил!

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ишаъё 65:15 Ва исми худро барои баргузидагонам лаънат хоҳӣ гузошт, зеро ки Худованд Худо туро хоҳад кушт, ва бандагони Худро ба номи дигар хонд.

Худованд Худо лаънатонро мекушад ва ба бандагонаш номи нав хоҳад дод.

1. Қудрати номи Худо

2. Номи нав: Оғози тоза

1. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Забур 91:14 - Зеро ки Ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро наҷот медиҳам: Ӯро боло хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт.

Ишаъё 65:16 То касе ки худро дар замин баракат диҳад, дар Худои ростӣ баракат диҳад; ва ҳар кӣ дар замин қасам хӯрад, ба Худои ростӣ қасам хӯрад; зеро мусибатхои пештара фаромуш шудаанд ва аз чашми ман нихонанд.

Худо касонеро, ки дар рӯи замин баракат медиҳанд, даъват мекунад, ки Ӯро ба ҳақ дуруғ гӯянд ва ононро, ки ба ҳақ савганд хӯранд, зеро ранҷҳои гузаштаро фаромӯш кардааст ва аз назари худ пинҳон кардааст.

1. Кувваи баракат ва савганд дар хакикат

2. Ваъдаи омурзиши Худо ва қобилияти пинҳон кардани он чизе, ки мо фаромӯш карда наметавонем

1. Ишаъё 65:16

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

Ишаъё 65:17 Зеро, инак, Ман осмони нав ва замини навро меофарам, ва он пешина ба ёд нахоҳад омад ва ба хотир нахоҳад омад.

Худо осмони нав ва замини навро меофарад ва пешинааш фаромӯш мешавад.

1. Навсозӣ дар офариниши Худо: пайдо кардани умед дар Ишаъё 65:17

2. Ваъдаи Худо дар бораи осмон ва замини нав: Зиндагӣ дар навсозии Ишаъё 65:17

1. Румиён 8:18-19 Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. Зеро интизории ҷиддии махлуқот ошкор шудани фарзандони Худоро бесаброна интизор аст.

2. Ибриён 11:10-12 Зеро ки Ӯ шаҳреро меҷуст, ки таҳкурсӣ дорад ва бинокор ва созандаи он Худост. Ба воситаи имон худи Соро низ қувват гирифт, ки насли ҳомила шавад ва дар синни пирӣ таваллуд ёфт, зеро вайро, ки ваъда дода буд, амин донист. «Бинобар ин дар он ҷо аз як кас, ва мисли мурда, чунон ки ситораҳои осмон бисьёр ва мисли реги дар соҳили баҳр аст, бешуморе ба вуҷуд омаданд.

Ишаъё 65:18 Аммо шод бошед ва то абад аз он чи Ман меофаринам, шод бошед: зеро инак, Ман Ерусалимро шодӣ меофарам, ва қавми онро шодӣ меофарам.

Худо Ерусалимро ҳамчун макони шодмонӣ ва шодии халқи худ офаридааст.

1. Дар Худованд шодӣ кунед: Дар офариниши Худо шодӣ пайдо кунед

2. Эҷоди шодӣ: Қувваи муҳаббати Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 16:11 Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Яъқуб 1:2-4 Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ишаъё 65:19 Ва ман дар Ерусалим шодӣ хоҳам кард, ва дар қавми Худ шодӣ хоҳам кард; ва овози гиря дигар дар вай шунида нахоҳад шуд, ва садои фарьёд.

Худо Ерусалимро шод хоҳад кард ва ҳама гиря ва гиряро нест мекунад.

1. Шод шудан аз ваъдаҳои Худо: Дар миёни душвориҳо шодӣ ёфтан.

2. Умед дар миёни андӯҳ ва дард: таваккал кардан ба Худо, ки шодӣ меорад.

1. Юҳанно 16:20-22 - Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гиря ва мотам хоҳед кард, дар ҳоле ки ҷаҳон шод мешавад. Ту ғамгин мешавӣ, аммо ғами ту ба шодӣ мубаддал мешавад.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

Ишаъё 65:20 Аз он ҷо дигар тифли навзод ва пире, ки айёми худро сер накарда бошад, нахоҳад буд; зеро ки кӯдак садсолагӣ хоҳад мурд; вале гунаҳкор, ки садсола бошад, лаънат хоҳад шуд.

Дар Ишаъё 65:20 гуфта мешавад, ки ҳеҷ кас то ба охир расидани умри худ нахоҳад мурд ва ҳатто гунаҳкорон то 100 сол зиндагӣ хоҳанд кард, аммо ба ҳар ҳол лаънат хоҳанд шуд.

1. Умеди умри дароз: Баррасии баракати Ишаъё 65:20

2. Бо ҳадаф зиндагӣ кардан: Фаҳмидани лаънати Ишаъё 65:20

1. Забур 90:10 - Айёми солҳои мо шаст солу даҳ сол аст; ва агар бо қуввати онҳо ҳаштсола бошанд, аммо қуввати онҳо меҳнат ва ғам аст; зеро он зуд бурида мешавад ва мо парвоз мекунем.

2. Воиз 8:12-13 - Ҳарчанд гунаҳкор сад бор бадӣ кунад ва умри ӯ дароз шавад ҳам, ман медонам, ки хуб аст барои онҳое, ки аз Худо метарсанд, аз Ӯ метарсанд: Аммо ин хуб нахоҳад буд. бо шарирон, ва рӯзҳои худро, ки мисли соя аст, дароз нахоҳад кард; зеро ки аз Худо наметарсад.

Ишаъё 65:21 Ва хонаҳо сохта, дар онҳо сокин хоҳанд шуд; ва токзорҳо барпо карда, аз меваи он хоҳанд хӯрд.

Одамон дар хонахои истиқоматӣ сокин шуда, аз неъматхои буньёд кардани токзор ва чамъоварии хосил бахра мебаранд.

1. Худо ризқи мардумашро медиҳад ва мо бояд шукронаи неъматҳоеро, ки дар зиндагӣ дорем, бошем.

2. Бо меҳнат ва фидокорӣ мо метавонем ояндаи пур аз шодӣ ва фаровониро ба вуҷуд орем.

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Забур 128:2 - Ту самараи меҳнати дастҳои худро хоҳӣ хӯрд; шумо баракат хоҳӣ ёфт, ва ин бароятон хуб хоҳад буд.

Ишаъё 65:22 Онҳо бино нахоҳанд кард, ва сокини дигаре; онҳо нахоҳанд шинонд, ва дигаре нахӯрад, зеро ки айёми дарахтон айёми қавми Ман аст, ва баргузидагони Ман аз кори дастони худ баҳра хоҳанд бурд.

Халқи Худо метавонад муддати тӯлонӣ аз кори дасти худ лаззат барад.

1. Баракати меҳнат - Худо касонеро, ки ба Ӯ содиқанд, чӣ гуна подош медиҳад.

2. Шодии кори якҷоя - Чӣ тавр мо метавонем дар кор хурсандӣ пайдо кунем, вақте ки мо дар як ҷомеа якҷоя кор мекунем.

1. Воиз 3:13 - «Он ки ҳар кас бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ баҳра барад, ин атои Худост».

2. Ғалотиён 6: 9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муқарраршуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳо. ки аз хонадони имонанд».

Ишаъё 65:23 Онҳо бар абас меҳнат нахоҳанд кард, ва барои мусибат нахоҳанд овард; зеро ки онҳо насли мубораки Худованд ҳастанд, ва насли онҳо бо онҳост.

Мардуми Худои хати нав азобу машаққат нахоҳанд гирифт ва баракат хоҳанд ёфт ва авлоди онҳо аз паи онҳо хоҳанд рафт.

1. Худо ба мо зиндагии баракат ва шодмон ваъда додааст.

2. Мукофотҳои халқи содиқи Худо буданро ба даст ored.

1. Такрори Шариат 28:1-14 - Баракатҳое, ки ба халқи Исроил барои итоаткорӣ ваъда дода шудаанд.

2. Забур 128:1-6 - Баракатҳо ба онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва бо роҳҳои Ӯ қадам мезананд, мукофот дода мешавад.

Ишаъё 65:24 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки пеш аз он ки даъват кунанд, Ман ҷавоб хоҳам дод; ва ҳангоме ки онҳо сухан мегӯянд, Ман мешунавам.

Худо ҳамеша мешунавад ва ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад.

1: Худо ҳамеша ҳаст, мешунавад ва ҷавоб медиҳад

2: Худои мӯътамади мо - Ҳамеша гӯш медиҳад ва ҷавоб медиҳад

1: Яъқуб 5:16 - Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад.

2: 1 Юҳанно 5: 14-15 - Ва ин боварӣ аст, ки мо дар назди Ӯ дорем, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад. Ва агар донем, ки Ӯ дар ҳар чизе ки мо талаб кунем, моро мешунавад, мо медонем, ки хоҳишҳое дорем, ки аз Ӯ талаб кардаем.

Ишаъё 65:25 Гург ва барра якҷоя хоҳанд хӯрд, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд; ва хок гӯшти мор хоҳад буд. Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман осеб нахоҳанд дод ва хароб нахоҳанд кард, мегӯяд Худованд.

Ин порча дар бораи замоне сухан меронад, ки даррандаҳо ва сайдҳо ба таври осоишта бо ҳам зиндагӣ мекунанд ва якҷоя зиндагӣ мекунанд.

1: Мо метавонем сафири сулҳ дар ҷаҳон бо ҳамфикрӣ ва ҳамдигарфаҳмӣ зиндагӣ кунем.

2: Мо метавонем бадиро бо некӣ мағлуб кунем ва ба ҳама муҳаббат ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

1: Матто 5:9 - Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

2: Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.

Боби 66-уми китоби Ишаъё ҳамчун хулосаи китоб хидмат мекунад, ки сарнавишти ниҳоии ҳам одил ва ҳам шарирро муаррифӣ мекунад. Он ҳукмронии Худо, бартарии Ӯ ба ибодати ҳақиқӣ ва нақшаи Ӯ барои барпо кардани Ерусалими нав таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо эъломи волоияти Худо бар тамоми махлуқот оғоз мешавад. Он таъкид мекунад, ки ҳатто осмонҳо ва замин Ӯро дарбар гирифта наметавонанд ва Ӯ ба онҳое ки фурӯтан ва рӯҳан пушаймон ҳастанд, меҳрубонӣ мекунад (Ишаъё 66:1-2).

Сархати 2: Дар боб расму ойинҳои динии хушку холӣ ва қурбониҳои мардуми саркаш интиқод шудааст. Он хоҳиши Худоро ба ибодати самимӣ ва итоаткорӣ таъкид мекунад, на маросимҳои зоҳирӣ. Он аз оқибатҳои касоне, ки дар беитоатии худ истодагарӣ мекунанд, огоҳ мекунад (Ишаъё 66:3-6).

Параграфи 3: Боб ба рӯъёи барқарорсозии ояндаи Ерусалим мегузарад. Он шодӣ ва шукуфонеро, ки ба сари шаҳр ва сокинони он меояд, тасвир мекунад. Он ваъдаи Худоро дар бораи тасаллӣ додани халқи худ ва иҷро кардани орзуҳои онҳоро таъкид мекунад (Ишаъё 66:7-14).

Параграфи 4: Боб ба доварии бадкорон ва муқаррар кардани тартиботи нави Худо муроҷиат мекунад. Он доварии ниҳоии онҳоеро, ки бар зидди Худо исён мекунанд ва оқибатҳои абадӣ, ки онҳо дучор мешаванд, тасвир мекунад. Он бо ваъдаи осмони нав ва замини нав, ки дар он халқи Худо дар ҳузури Ӯ сокин хоҳанд шуд, анҷом меёбад (Ишаъё 66:15-24).

Дар ҷамъбаст,
Боби шасту шашуми Ишаъё ошкор мешавад
эълони волоияти Худо ва бартарии ибодати ҳақиқӣ,
барқарорсозии ояндаи Ерусалим ва доварии бадкорон.

Эъломи бартарӣ ва лутфи Худо барои фурӯтанон ва мутаассир.

Танқиди расму ойинҳои динии хушку холӣ ва хоҳиши ибодати самимӣ.
Биниш дар бораи барқарорсозии ояндаи Ерусалим ва ваъдаи Худо барои тасаллӣ додани халқи худ.
Муроҷиат ба доварии шарирон ва ваъдаи осмони нав ва замини нав.

Ин боб ҳамчун хулосаи китоби Ишаъё хизмат мекунад. Он бо эълони бартарии Худо бар тамоми махлуқот ва бартарии Ӯ барои ибодати ҳақиқӣ аз онҳое, ки фурӯтан ва рӯҳан пушаймон ҳастанд, оғоз мешавад. Дар ин боб расму ойинҳои динии хушку холӣ ва қурбонии мардуми саркаш интиқод шуда, хоҳиши Худо ба ибодати холис ва тоъату тоат таъкид шудааст. Он аз оқибатҳои касоне, ки дар нофармонии худ пофишорӣ мекунанд, ҳушдор медиҳад. Сипас боб ба рӯъёи барқарорсозии ояндаи Ерусалим мегузарад, ки шодӣ ва шукуфоиро, ки ба шаҳр ва сокинони он меояд, тасвир мекунад. Он ваъдаи Худоро дар бораи тасаллӣ додани халқи худ ва иҷро кардани орзуҳои онҳоро таъкид мекунад. Ин боб инчунин ба доварии бадкорон ва муқаррар кардани тартиботи нави Худо муроҷиат мекунад. Он доварии ниҳоии онҳоеро, ки бар зидди Худо исён мекунанд ва оқибатҳои абадӣ, ки онҳо дучор мешаванд, тасвир мекунад. Ин боб бо ваъдаи осмони нав ва замини нав, ки дар он халқи Худо дар ҳузури Ӯ сокин хоҳанд шуд, анҷом меёбад. Ин боб ба эълони волоияти Худо ва бартарии ибодати ҳақиқӣ, барқарорсозии ояндаи Ерусалим ва доварии бадкорон нигаронида шудааст.

Ишаъё 66:1 Худованд чунин мегӯяд: «Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст: хонае, ки барои Ман бино мекунед, куҷост? ва ҷои оромии ман куҷост?

Худо мепурсад, ки хонае, ки мардум барои Ӯ сохтаанд, куҷост ва ҷои оромиши Ӯ куҷост?

1. "Арши Худо: Осмон ё замин?"

2. "Сохтани хона барои Худо: Ин чӣ маъно дорад?"

1. Забур 24:1-2 - "Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, ҷаҳон ва онҳое ки дар он сокинанд, зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва бар об устувор кардааст."

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - "Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавориён ва анбиё, яъне Исои Масеҳ сохта шудаед. Худаш санги асосии кунҷест, ки дар он тамоми бино бо ҳам пайваста, ба маъбади муқаддаси Худованд табдил меёбад, ва шумо низ дар он якҷоя барои маскани Худо дар Рӯҳ бино шуда истодаед».

Ишаъё 66:2 Зеро ки ҳамаи ин чизҳоро бо дасти Ман сохтааст, ва ҳама чиз буд, мегӯяд Худованд, аммо ба ин одам назар хоҳам бурд, ки бечора ва рӯҳи пушаймон ва аз каломи Ман меларзад.

Худо ба онҳое менигарад, ки фурӯтан, рӯҳан фақир ва каломи Ӯро эҳтиром мекунанд.

1. Сарвати дил: Дар хоксорӣ ва фармонбардорӣ шодӣ ёфтан

2. Баракати рӯҳи пушаймон: арзиши эҳтиром ба Каломи Худо

1. Забур 51:17 Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

2. Яъқуб 1:22-24 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд.

Ишаъё 66:3 Касе ки говро мекушад, гӯё одамро кушта бошад; он ки гӯсфандро қурбонӣ мекунад, гӯё гардани сагро буридааст; касе ки қурбонӣ мекунад, гӯё хуни хукро қурбонӣ карда бошад; он ки бухур месузад, гӯё бутро баракат додааст. Бале, онҳо роҳҳои худро интихоб кардаанд, ва ҷони онҳо аз корҳои зишташон лаззат мебарад.

Ин порча дар бораи нафрати Худо нисбат ба касоне, ки корҳои бутпарастӣ мекунанд, сухан меронад ва онҳоро ба аъмоли бераҳмона ва ғайриинсонӣ ташбеҳ медиҳад.

1. Ҳазрати Худо: Чаро парастиши бутҳо кори зишт аст?

2. Даъват ба адолат: Худо аз бутпарастӣ нафрат дорад

1. Хуруҷ 20: 3-5 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳайкаеро ба сурати чизе дар осмон ё дар замин дар зери зер ё дар обҳои поёнӣ насоз. Саҷда накун. ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Такрори Шариат 12: 29-32 "Вақте ки Худованд Худои шумо халқҳоеро, ки барои тасарруф кардан меравед, пеши ту нест кунад, ва шумо онҳоро тасарруф карда, дар замини онҳо сокин шавед, эҳтиёт шавед, ки пас аз он ки онҳо ба доми онҳо пайравӣ кунанд, ба дом наафтед. пеш аз шумо ҳалок шудаанд, ва шумо дар бораи худоёни онҳо напурсед ва нагӯед: "Чӣ гуна ин халқҳо худоёни худро мепарастиданд, то ки ман низ чунин кунам". Ба Худованд Худои худ ин тавр саҷда накун, зеро ҳар кори зиштеро, ки Худованд нафрат дорад, онҳо барои худоёни худ кардаанд, зеро ки онҳо ҳатто писарону духтарони худро ба худоёни худ дар оташ месузонанд».

Ишаъё 66:4 Ман низ фиребҳои онҳоро интихоб хоҳам кард, ва тарси онҳоро ба сари онҳо хоҳам овард; зеро вақте ки ман занг задам, касе ҷавоб намедод; Вақте ки Ман сухан мегуфтам, нашуниданд, балки дар пеши назари ман бадӣ карданд ва он чиро, ки ба ман маъқул набуд, баргузиданд.

Сарфи назар аз даъвати Худованд барои ҷавоб додан, одамон ба ҷои кори бадӣ карданро интихоб карданд ва бо оқибатҳои амали худ дучор хоҳанд шуд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳамеша дар назари Худованд дуруст рафтор кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чаро.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки худро фиреб надиҳем, ки вақте ки мо ба даъвати Ӯ ҷавоб намедиҳем, Худованд бояд ба даъвати мо ҷавоб диҳад.

1: Матто 7:21 - "На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо!

2: Эфсӯсиён 5:15-17 - "Пас, бодиққат бубинед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки бифаҳмед, ки чӣ гуна иродаи Худованд аст».

Ишаъё 66:5 Каломи Худовандро бишнавед, эй касоне, ки аз каломи Ӯ ларзонед; Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат карданд ва ба хотири исми Ман шуморо бадар ронданд, гуфтанд: "Худованд ҷалол бод, лекин Ӯ ба шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва хиҷил хоҳанд шуд".

Ин порча аҳамияти каломи Худоро таъкид мекунад ва ба мо хотиррасон мекунад, ки онҳое, ки моро ба сабаби имони мо рад мекунанд, шарманда хоҳанд шуд, дар ҳоле ки мо аз ҷалоли Худованд шодӣ мекунем.

1: Дар Худованд шодӣ кунед, зеро ки Ӯ моро шод хоҳад кард, ва душманони мо шарманда хоҳанд шуд.

2: Аз касоне, ки моро ба сабаби имонамон рад мекунанд, натарсонем. Баръакс, мо бояд дар эътимоди худ ба Худо устувор бошем ва ҷалоли Ӯро интизор шавем.

1: Забур 34:5 - Онҳо ба Ӯ нигоҳ карданд, ва равшан шуданд, ва чеҳраи онҳо хиҷил набуд.

2: Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ишаъё 66:6 Овози ғавғо аз шаҳр, овоз аз маъбад, овози Худованд, ки ба душманони Худ ҷазо медиҳад.

Овози Худо барои онҳое, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд, адолат меорад.

1. "Овози Худо адолат меорад"

2. «Адолати Худованд»

1. Забур 9:16 - Худованд аз ҳукме, ки Ӯ иҷро мекунад, шинохта мешавад; шарир ба доми кори дасти худ афтодааст.

2. Такрори Шариат 32:35 - Интиқом аз они Ман аст ва подош барои замоне ки пои онҳо лағжад; зеро ки рӯзи мусибаташон наздик аст ва азобашон зуд меояд.

Ишаъё 66:7 Пеш аз он ки ранҷу азоб кашид, вай зоид; пеш аз он ки дардаш фаро расад, вайро мард таваллуд карданд.

Қудрати Худо қодир аст, ки ҳатто пеш аз дарди зоиш ба дунё ҳаёт биёрад.

1. Ваъдаи ҳаёти нав: Чӣ гуна Худо сарфи назар аз дардҳо оғозҳои нав меорад.

2. Мӯъҷизаи таваллуд: Қудрати Худо барои ҳаёт ба ҷаҳон.

1. Забур 139:13-14 - Зеро ки ту узвҳои дарунии маро ташкил кардай; маро дар батни модарам бофтаед. Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам.

2. Ирмиё 1:5 - Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ташаккул диҳам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис кардам; Ман туро пайғамбаре барои халқҳо таъин кардам.

Ишаъё 66:8 Кӣ чунин чизеро шунидааст? ки ин гуна чизҳоро дидааст? Оё замин дар як рӯз пайдо мешавад? ё як дам миллат ба дунё меояд? зеро ки Сион дарҳол зоид шуд, фарзандони худро ба дунё оварад.

Ишаъё-пайғамбар имкони дар як рӯз таваллуд шудани миллатро зери шубҳа мегузорад ва қайд мекунад, ки вақте Сион (Иерусалим) дар меҳнат буд, барои таваллуди фарзандонаш ҳанӯз вақт лозим буд.

1. Табиати мӯъҷизавии тавлиди миллат

2. Қувваи меҳнат ва сабр

1. Забур 101:18 - Ин барои насли оянда навишта хоҳад шуд, то ки халқи ҳанӯз офаридашуда Худовандро ҳамду сано гӯяд.

2. Ғалотиён 4:26-27 - Аммо Ерусалим, ки дар боло аст, озод аст ва вай модари мост. Зеро ки навишта шудааст: «Шод бош, эй нозой, ки тоқат намекунад; шикаста, бо овози баланд гиря кунед, эй, ки дардовар нестед! Зеро ки фарзандони бекас аз фарзандони шавҳардор зиёдтар хоҳад буд.

Ишаъё 66:9 Оё зоиданро наоварам, ва наоварам? мегӯяд Худованд: «Оё ман зоидаам ва бачадонро маҳкам кунам? мегӯяд Худои ту.

Қудрати Худо бепоён аст ва Ӯ ҳар чӣ бихоҳад, мекунад. Ӯ метавонад ҳаётро биёфарид ва Ӯ метавонад онро қатъ кунад.

1: Худо ҳаёт ва мамотро назорат мекунад.

2: Мо бояд ба иродаи комил ва вақти Худо эътимод дошта бошем.

1: Айюб 12:10 Дар дасти Ӯ ҷони ҳар мавҷудоти зинда ва нафаси тамоми инсоният аст.

2: Ирмиё 1:5 Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис кардам; Ман туро пайғамбаре барои халқҳо таъин кардам.

Ишаъё 66:10 Бо Ерусалим шодӣ кунед, ва бо вай шод бошед, эй ҳамаи дӯстдорони вай; аз шодӣ бо вай шодӣ кунед, эй ҳамаи онҳое, ки барои вай навҳа мекунанд.

Ҳамаи онҳое ки барои Ерусалим дӯст медоранд ва мотам доранд, бояд аз вай шод ва шод шаванд.

1. Аз шодии фаровони Ерусалим шодӣ кунед

2. Даъват ба мотамдорон: Дар Ерусалим шодӣ пайдо кунед

1. Юҳанно 15:11 - «Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пур шавад».

2. Забур 121:1 - "Ман шод шудам, вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем".

Ишаъё 66:11 То ки шумо шир кунед ва аз синаҳои тасаллии вай сер шавед; то ки шир чушида, аз фаровонии ҷалоли вай шод шавед.

Худо ба касоне, ки ба сӯи Ӯ рӯй меоранд, тасаллӣ ва шодмонӣ мебахшад.

1. Аз тасаллои Худованд шод бошед

2. Шир кун ва аз ҷалоли фаровони ӯ сер шав

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед, ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Ишаъё 66:12 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман сулҳро бар вай мисли дарё, ва ҷалоли халқҳоро мисли ҷӯйе равон хоҳам бахшид; он гоҳ шумо бихохед, ва бар паҳлӯҳои вай бардошта, бар пой ҳоҳед кашид. зонуҳои вай.

Худо ваъда медиҳад, ки сулҳ ва ҷалолро ба халқи худ мисли дарё ва дарёи равон паҳн мекунад.

1. "Ҷалоли сулҳи Худо"

2. «Тасаллии огуши Худо»

1. Забур 147:3 - "Ӯ шикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад"

2. Ишаъё 12:3 - "Бинобар ин шумо бо шодӣ аз чоҳҳои наҷот об берун хоҳед кард".

Ишаъё 66:13 Чунон ки модараш тасаллӣ диҳад, ман ҳам шуморо тасаллӣ хоҳам дод; ва шумо дар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт.

Худо ба касоне, ки ба сӯи Ӯ рӯй меоранд, тасаллӣ ва тасаллӣ мебахшад.

1: Худо падару модари меҳрубон аст, ки мехоҳад моро дар лаҳзаҳои ниёзмандиамон тасаллӣ диҳад.

2: Мо метавонем дар Худованд ба воситаи дуо ва имон тасаллӣ ва осоиштагӣ пайдо кунем.

1:2 Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то ки мо онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

2: Забур 147:3 - Ӯ дили шикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

Ишаъё 66:14 Ва ҳангоме ки шумо инро мебинед, дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли алаф нашъунамо хоҳад ёфт; ва дасти Худованд ба бандагонаш маълум хоҳад шуд, ва хашми Ӯ бар душманони Ӯ.

Худованд ба бандагонаш меҳрубонӣ ва ба душманонаш ғазаб мекунад.

1. Дасти Худованд: меҳрубонии Худованд нисбат ба бандагонаш

2. ғазаби Худо: ғазаби Худо бар душманонаш

1. Ирмиё 29:11-14 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некирода дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад.

Ишаъё 66:15 Зеро ки инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро бо ғазаб ва мазаммати худро бо алангаи оташ ба амал оварад.

Худованд бо оташ, аробаҳо ва ғазаб меояд, то ки доварӣ кунад.

1. Ғазаби муқаддас ва одилонаи Худо

2. Қудрат ва бузургии Худованд

1. Ибриён 10:26-27 - Зеро агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .

2. Ваҳй 19:11-16 - Он гоҳ ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед! Он ки бар он нишастааст, Мӯъмин ва Ҳақ номида мешавад ва дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш чун шӯълаи оташ аст ва бар сараш гулҳои зиёде дорад ва номе навишта шудааст, ки ҷуз худаш касе намедонад. Ӯ дар тан ҷомаи дар хун ғӯтондашуда дорад ва номе, ки ӯро Каломи Худо меноманд. Ва лашкарҳои осмон, ки дар катони маҳин, сафед ва пок саф ороста буданд, савори аспҳои сафед аз паи Ӯ мерафтанд. Аз даҳони Ӯ шамшери тез мебарояд, ки бо он халқҳоро бизанад, ва Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. Вай шаробфурӯши хашми ғазаби Худои Қодири Мутлақро поймол хоҳад кард. Бар ҷома ва бар рони ӯ номе навишта шудааст: "Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён".

Ишаъё 66:16 Зеро ки Худованд бо оташ ва шамшери Худ тамоми башарро илтиҷо хоҳад кард, ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд.

Худованд барои доварӣ кардани ҳамаи одамон оташ ва шамшери Худро истифода хоҳад бурд, ва бисёриҳо кушта хоҳанд шуд.

1. Худованд Довари одил аст - Ишаъё 66:16

2. Оқибатҳои беитоатӣ - Ишаъё 66:16

1. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо мекӯбад ва фикрҳо ва ниятҳои дил.

2. Ваҳй 19:15 - Аз даҳони Ӯ шамшери тез мебарояд, ки бо он халқҳоро мезанад, ва Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. Вай шаробфурӯши хашми ғазаби Худои Қодири Мутлақро поймол хоҳад кард.

Ишаъё 66:17 Онҳое ки худро тақдис мекунанд ва дар боғҳо дар паси як дарахти миёна худ пок мешаванд ва гӯшти хук, ва корҳои зишт ва мушро мехӯранд, якҷоя нобуд хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки онҳое, ки дар боғҳо пок мешаванд ва ғизои нопокро мехӯранд, нобуд хоҳанд шуд.

1. Қудсият: Роҳ ба сӯи муқаддасот

2. Хатари хӯрдани ғизои нопок

1. Ибодат 11:1-47 - Қонунҳо дар бораи ғизои пок ва нопок

2. Румиён 12:1-2 - Худро ба ҳаёти муқаддас бахшидан

Ишаъё 66:18 Зеро ки Ман аъмол ва андешаҳои онҳоро медонам; фаро хоҳад расид, ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро ҷамъ хоҳам кард; ва онҳо омада, ҷалоли Маро хоҳанд дид.

Худо ҳамаи халқҳо ва забонҳоро барои дидани ҷалоли Худ ҷамъ хоҳад кард.

1. Муҳаббати бепоёни Худо ба ҳамаи халқҳо

2. Қудрати ҷалоли Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Забур 145:10-12 - Ҳама корҳои ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, эй Худованд; ва муқаддасонат туро баракат хоҳанд дод. Аз ҷалоли Малакути Ту сухан хоҳанд гуфт, ва аз қудрати Ту сухан хоҳанд гуфт; То ки ба фарзандони одамизод аъмоли мӯъҷизаҳои Ӯ ва ҷалоли салтанати Ӯро маълум созад.

Ишаъё 66:19 Ва дар миёни онҳо аломате хоҳам гузошт, ва гурехтагони онҳоро ба халқҳо, ба Таршиш, Пул ва Луд, ки камон мекашанд, ба Тубол ва Ёвон, ба ҷазираҳои дур мефиристам. , ки шӯҳрати Маро нашунидаанд ва ҷалоли Маро надидаанд; ва ҷалоли Маро дар байни халқҳо эълон хоҳанд кард.

Худо баъзе аз мардумро ба кишварҳои дур мефиристад, то ҷалоли Худро бо халқҳое, ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, мубодила кунанд.

1. Қувваи шаҳодат: Истифодаи ҳаёти худ барои мубодилаи ҷалоли Худо

2. Даъват ба шогирдсозӣ: Паҳн кардани хушхабари Инҷил

1. Матто 28:19-20 Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

2. Аъмол 1:8 Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

Ишаъё 66:20 Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҳамаи халқҳо бар аспҳо, бо аробаҳо, ва гӯрҳо, ва бар хачирҳо ва бар ҳайвонҳои чӯпон барои қурбонӣ барои Худованд ба кӯҳи муқаддаси ман Ерусалим хоҳанд овард, мегӯяд Худованд, , чунон ки банӣ-Исроил ҳадияро дар зарфи пок ба хонаи Худованд меоранд.

Худо ваъда медиҳад, ки одамони тамоми халқҳоро ба кӯҳи муқаддаси Худ Ерусалим меорад, чунон ки исроилиён ба хонаи Худованд ҳадия меоранд.

1. Даъвати мо ба пайравӣ ба Худо: омӯзиши Ишаъё 66:20

2. Ваъдаи наҷоти Худо: Таҳқиқи Ишаъё 66:20

1. Ишаъё 66:20-21 - Зеро, чунон ки осмони нав ва замини нав, ки Ман месозам, пеши ман хоҳанд монд, мегӯяд Худованд, насли шумо ва номи шумо ҳамон тавр боқӣ хоҳад монд.

2. Ваҳй 21:1 - Ва ман осмони нав ва замини навро дидам: зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузаштанд; ва дигар баҳр набуд.

Ишаъё 66:21 Ва аз онҳо низ коҳинон ва левизодагон хоҳам гирифт, мегӯяд Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки баъзе аз халқи Худро барои коҳин ва левизодагон қабул мекунад.

1. Даъвати Худо: Даъвати Худо ба халқаш, ки ба Ӯ ҳамчун коҳинон ва левизодагон хизмат кунанд.

2. Бо шодӣ хизмат кардан: Кашфи шодии пайравӣ ба даъвати Худо.

1. Хуруҷ 19:1-6 - Худо халқи Худро ба салтанати коҳинон даъват мекунад.

2. 1 Петрус 2:9 - Имондорон даъват шудаанд, ки коҳини муқаддас бошанд ва қурбониҳои рӯҳонӣ пешкаш кунанд.

Ишаъё 66:22 Зеро, чунон ки осмони нав ва замини нав, ки Ман месозам, пеши ман хоҳад монд, мегӯяд Худованд, насли шумо ва номи шумо ҳамон тавр боқӣ хоҳад монд.

Худо осмони нав ва замини нав месозад ва дар он насл ва номи халқи Худро зинда нигоҳ медорад.

1. Ваъдаи осмони нав ва замини нав - Ишаъё 66:22

2. Иҷрои ваъдаҳои Худо - Ишаъё 66:22

1. 2 Петрус 3:13 - Аммо мувофиқи ваъдаи Ӯ мо интизори осмонҳои нав ва замини нав ҳастем, ки дар он адолат сокин аст.

2. Ишаъё 43:6 - Писарони маро аз дур ва духтарони маро аз канори замин биёред.

Ишаъё 66:23 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки аз як моҳи нав ба моҳи дигар, ва аз як шанбе ба рӯзи дигар, ҳама башар хоҳанд омад, то ки пеши Ман парастиш кунанд, мегӯяд Худованд.

Ҳама одамон аз як моҳи нав ба моҳи дигар ва аз як шанбе ба рӯзи дигар барои ибодати Худованд меоянд.

1. Баракатҳои ибодати Худованд - Ишаъё 66:23

2. Риояи шанбе ва моҳи нав - Ишаъё 66:23

1. Забур 95:6 - Биёед, саҷда кунем, дар пеши Худованди Офаридгори худ зону шавем.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр мо якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем ва аз вохӯрӣ даст накашем, чунон ки баъзеҳо одат кардаанд, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар рӯҳбаланд кунем. мебинӣ, ки рӯз наздик мешавад.

Ишаъё 66:24 Ва онҳо берун рафта, ба ҷасади одамоне ки бар зидди ман таҷовуз кардаанд, хоҳанд дид, зеро ки кирми онҳо нахоҳад мурд, ва оташи онҳо хомӯш нахоҳад шуд; ва онҳо барои ҳар башар нафратовар хоҳанд буд.

Худованд онҳоеро, ки бар зидди Ӯ таҷовуз мекунанд, ҷазо хоҳад дод ва ҳеҷ гоҳ онҳоро аз азоби Ӯ раҳо нахоҳад кард.

1. Ғазаби Худованд - Оқибатҳои нофармонӣ

2. Оташи хомушнашавандаи доварии Худо

1. Ишаъё 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд".

2. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Боби 1 Ирмиё боби аввали китоби Ирмиё мебошад, ки дар он Ирмиё пайғамбар даъвати илоҳии худро аз Худо барои пайғамбар шудан ба халқҳо қабул мекунад.

Сархати 1: Дар ин боб Ирмиё вохӯрии худро бо Худо ва супориши худро ҳамчун пайғамбар нақл мекунад (Ирмиё 1:4-10). Худованд ба Ирмиё мегӯяд, ки Ӯро ҳанӯз пеш аз он ки дар батни модараш ба вуҷуд ояд ва ӯро ҳамчун пайғамбар барои халқҳо ҷудо кунад, медонист. Сарфи назар аз он ки Ирмиё дар ибтидои нокомии Ирмиё бинобар ҷавонӣ буд, Худо ӯро итминон медиҳад, ки бо ӯ хоҳад буд ва суханони Ӯро дар даҳони ӯ мегузорад. Ӯ Ирмиёро бар салтанатҳо ва халқҳо таъин намуда, ба ӯ қувват мебахшад, ки решакан кардан, хароб кардан, хароб кардан ва бино карданро медиҳад.

Сархати 2: Худованд даъвати Худро бо нишон додани рӯъёҳои Ирмиё тасдиқ мекунад (Ирмиё 1:11-16). Аввалан, Ӯ ба ӯ шохаи дарахти бодомро нишон

медиҳад, ки чашми ҳушёрии Ӯро бар каломи Ӯ нишон медиҳад, то онро зуд иҷро кунад. Он гоҳ Ӯ деги ҷӯшонеро, ки ба тарафи шимол рӯ ба рӯ шуда буд, нишон медиҳад, ки рамзи фалокати дарпешистода аз он самт бар Яҳудо меояд. Ниҳоят, Худо Яҳудоро аз сабаби беитоатӣ ва бутпарастии онҳо доварӣ мекунад.

Сархати 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Худо Ирмиёро ташвиқ мекунад, ки натарсад ё тарсонад, балки дар иҷрои рисолати пешгӯии худ устувор истода бошад (Ирмиё 1:17-19). Худованд бар зидди онҳое, ки ба ӯ муқобилат мекунанд, муҳофизат ваъда медиҳад ва Ирмиёро итминон медиҳад, ки ӯ бар онҳо ғалаба хоҳад кард. Ӯ ба ӯ амр мекунад, ки ҳар он чиро, ки фармудааст, бе ягон созиш ва тарс далерона бигӯяд.

Дар ҷамъбаст,
Боби якуми Ирмиё даъвати илоҳии пайғамбарро тасвир мекунад.
Ирмиё, сарфи назар аз он ки аз ҷавонии худ нокофӣ ҳис мекард, аз Худо кафолат мегирад.
Худо ӯро ҳамчун пайғамбар бар халқҳо таъин мекунад ва ба воситаи рӯъёҳо ва суханони бевосита аз ҷониби Ӯ ба ӯ қудрат мебахшад.
Ӯ Ирмиёро ташвиқ мекунад, ки аз мухолифат натарсад, балки паёмҳои Ӯро бе созиш ё дудилагӣ содиқона эълон кунад.
Ин боб барои хидмати пешгӯии Ирмиё замина мегузорад ва барои пешгӯиҳои оянда дар бораи доварии дарпешистодаи Яҳудо замина мегузорад.

Ирмиё 1:1 Суханони Ирмиё ибни Ҳилқиё, дар бораи коҳинон, ки дар Анатот дар замини Биньёмин буданд:

Ирмиё коҳине аз сарзамини Биньёмин буд, ки суханони Худоро навишт.

1. Каломи Худо тавоно ва бетағйир аст

2. Даъвати Ирмиё - Намунаи итоаткорӣ

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Хуруҷ 3:4-6 - "Ва ҳангоме ки Худованд дид, ки ӯ барои дидани он ба як сӯ баргашт, Худо ӯро аз миёни бутта хонда, гуфт: "Мусо, Мусо! Ва гуфт: "Инак Ман ҳастам. гуфт: «Ба ин ҷо наздик нашав; кафшҳои худро аз пои худ каш, зеро ҷое ки бар он истодаӣ, хоки муқаддас аст».

Ирмиё 1:2 Ба ӯ каломи Худованд дар айёми Йӯшиёҳу ибни Амӯн, подшоҳи Яҳудо, дар соли сенздаҳуми подшоҳии ӯ нозил шуд.

Ирмиё пайғамбаре буд, ки каломи Худованд ба ӯ дар айёми подшоҳи Яҳудо Йӯшиёҳу дар соли сенздаҳуми подшоҳии ӯ нозил шуд.

1. Зиндагӣ бо итоаткорӣ ба Худованд - Ирмиё 1:2

2. Қудрати риоя кардани Каломи Худо - Ирмиё 1:2

1. Такрори Шариат 6:4-5 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Еҳушаъ 1:7 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ирмиё 1:3 Он ҳамчунин дар айёми Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, подшоҳи Яҳудо, то охири соли ёздаҳум, ки Сидқиё ибни Йӯшиё, подшоҳи Яҳудо буд, то ба асорати Ерусалим дар моҳи панҷум расид.

Хизмати пешгӯии Ирмиё дар давраи подшоҳии Еҳӯёқим оғоз ёфт ва то охири ҳукмронии Сидқиё, вақте ки Ерусалим дар моҳи панҷум асир шуд, идома ёфт.

1. Қувваи хизмати содиқона: Дарсҳо аз хизмати пайғамбаронаи Ирмиё

2. Дар замонҳои душвор устувор истода: аз намунаи Ирмиё қувват ёфтан

1. Ирмиё 1:3–7

2. Румиён 8:28-39

Ирмиё 1:4 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ирмиёро даъват мекунад, ки ба халқҳо нубувват кунад.

1. Қудрати Худо барои сухан гуфтан бо мо: Чӣ тавр даъвати Ирмиё моро рӯҳбаланд карда метавонад

2. Вафодории Худо: Чӣ тавр даъвати Ирмиё аҳди ӯро риоя мекунад

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Забур 33:6 - "Осмонҳо бо каломи Худованд ба вуҷуд омадаанд, ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ".

Ирмиё 1:5 Пеш аз он ки туро дар шикам ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам; ва пеш аз он ки ту аз шикам берун оядӣ, туро тақдис кардам, ва туро пайғамбаре барои халқҳо таъин кардам.

Худо Ирмиёро пеш аз таваллуд шуданаш медонист ва ӯро барои пайғамбар кардани халқҳо таъин кард.

1. Худо пеш аз он ки мо Ӯро бишносем, моро медонад ва даъват мекунад

2. Қудрати нақшаи Худо барои мо

1. Ишаъё 49:1 "Маро гӯш кунед, эй соҳилҳо, ва диққат диҳед, эй қавмҳо, аз дур.

2. Ғалотиён 1: 15-16 "Аммо вақте ки Он ки маро пеш аз таваллуд шуданам ҷудо карда буд ва бо файзи Худ маро даъват карда буд, хушҳол шуд, ки Писари Худро ба ман ошкор кунад, то ки Ӯро дар байни халқҳо мавъиза кунам, Ман фавран бо касе машварат накардаам"

Ирмиё 1:6 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд Худо! инак, ман сухан гуфта наметавонам, зеро ки ман кӯдак ҳастам.

Ирмиё аз даъвати Худо ба ҳаёташ сахт ғамгин мешавад ва ҳис мекунад, ки ӯ хеле ҷавон аст ва барои иҷрои он чизе, ки Худо аз ӯ талаб кардааст, таҷриба надорад.

1. Қудрати ҷавонӣ: Чӣ тавр ҳатто ҷавонон метавонанд дигаргунӣ эҷод кунанд

2. Имони бепоёни Худо ба халқаш: Даъвати Ирмиё ҳамчун намуна

1. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ирмиё 1:7 Аммо Худованд ба ман гуфт: «Нагӯ, ки ман кӯдакам; зеро ки ба ҳар он чизе ки ба ту мефиристам, меравӣ, ва ҳар он чи ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт.

Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки нагӯяд, ки ӯ хеле ҷавон аст ва ба ӯ амр мекунад, ки рафта ҳар чизе ки ба ӯ фиристода мешавад, бигӯяд.

1. Ҷасорати суханронӣ: Қадам дар имон

2. Даъвати Худо: таваккал ба қудрати илоҳӣ

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам: "Инак ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Румиён 8:31 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ирмиё 1:8 Аз рӯи онҳо натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, то ки туро наҷот диҳам, мегӯяд Худованд.

Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки натарсад, зеро Ӯ бо ӯ аст, то ба ӯ кӯмак кунад.

1. Натарс: Ба қудрати Худо таваккал кунед - Ирмиё 1:8

2. Ғалаба кардани тарс тавассути имон - Ирмиё 1:8

1. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Матто 28:20 - ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Ирмиё 1:9 Ва Худованд дасти Худро дароз карда, даҳони маро ламс кард. Ва Худованд ба ман гуфт: «Инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту гузоштаам».

Худованд ба Ирмиё қудрат дод, ки каломи ӯро иҷро кунад.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Муҳимияти гӯш кардани овози Худо

1. Масалҳо 30:5 Ҳар каломи Худо пок аст: Ӯ барои онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сипар аст.

2. Ишаъё 55:11 Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад.

Ирмиё 1:10 Инак, ман имрӯз туро бар халқҳо ва салтанатҳо таъин намудаам, то ки решакан кунӣ, валангор кунӣ, ва хароб кунӣ, ва хароб кунӣ, бино кунӣ ва шинонӣ.

Худо ба Ирмиё рисолати илоҳӣ додааст, ки бадро решакан кардан, барҳам додан, нест кардан ва нест кардан ва обод кардан ва шинондани некӣ.

1. Дидани рисолати илоҳии Худо дар ҳаёти мо ва чӣ гуна мо метавонем онро барои бунёд ва шинони некӣ истифода кунем.

2. Фаҳмидани нақшҳои инфиродии мо дар мубориза бар зидди бадӣ ва бунёди некӣ.

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. : ва инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам; омин».

2. Ишаъё 61:3 - «Барои мотамдорон дар Сион таъин карда, ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ ато кунад, то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд. , кишт кардани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад».

Ирмиё 1:11 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй Ирмиё, чӣ мебинӣ? Ва гуфтам: асои дарахти бодомро мебинам.

Худованд Ирмиёро мепурсад, ки чӣ мебинад ва Ирмиё ҷавоб медиҳад, ки асои дарахти бодомро мебинад.

1. Даъвати Худо ба амал: Чӣ тавр мо метавонем ба овози Худованд ҷавоб диҳем

2. Аҳамияти дарахти бодом дар Навиштаҷот

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад?

2. Хуруҷ 25:33-34 - Ту бар он панҷара аз шабакаи биринҷӣ бисоз, ва бар тӯр чор ҳалқаи биринҷӣ аз чор кунҷи он бисоз. Ва онро зери канори сандуқ бигузор, то ки тӯр то миёнаи киштӣ бошад.

Ирмиё 1:12 Ва Худованд ба ман гуфт: «Ту хуб дидӣ, зеро ки ман ваъдаи Худро мешитобам, то ки онро иҷро кунам».

Худо суханашро ба зудӣ иҷро мекунад.

1: Худо ҳамеша ба ваъдаҳои худ содиқ аст

2: Каломи Худо боэътимод аст

1: Isaiah 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Ирмиё 1:13 Ва каломи Худованд бори дуюм ба ман нозил шуда, гуфт: "Ту чӣ мебинӣ?" Ва ман гуфтам: «Ман деги ҷӯшон мебинам; ва чеҳраи он ба тарафи шимол аст.

Худованд бори дуюм бо Ирмиё сухан ронда, аз ӯ пурсид, ки чӣ дид. Ирмиё ҷавоб дод, ки деги ҷӯшонеро дид, ки рӯ ба шимол аст.

1. Даъвати Худованд ба итоаткорӣ: Ирмиё 1:13

2. Аз рӯи дастуроти Худованд: Ирмиё 1:13

1. Ишаъё 48:17-18 - Худованд, Наҷотдиҳандаи ту, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд: Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро ба фоида таълим медиҳад, ва туро бо роҳи рафтанат мебарад.

18 Кошки аҳкоми Маро риоя мекардӣ! Он гоҳ оромии шумо мисли дарё, ва адолати шумо мисли мавҷҳои баҳр мебуд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; 6 Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Ирмиё 1:14 Ва Худованд ба ман гуфт: «Аз шимол бар ҳамаи сокинони ин замин бадӣ ба амал ояд».

Худованд ба Ирмиё мегӯяд, ки бадӣ бар зидди сокинони ин замин аз шимол берун хоҳад омад.

1. Нагузоред, ки тарс аз ношинос шуморо фалаҷ кунад

2. Огоҳӣ аз ҷониби Худоро нодида нагиред

1. Ишаъё 8:10 - Якҷоя машварат кунед, ва он барбод хоҳад рафт; каломро бигӯед, ва он истода наметавонад, зеро ки Худо бо мост.

2. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ба Худованд мегӯям: Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам.

Ирмиё 1:15 Зеро ки инак, Ман ҳамаи қабилаҳои салтанатҳои шимолиро даъват хоҳам кард, мегӯяд Худованд; ва онҳо хоҳанд омад, ва ҳар яке тахти худро дар даромадгоҳи дарвозаҳои Ерусалим ва бар зидди тамоми деворҳои он гирду атроф ва бар зидди тамоми шаҳрҳои Яҳудо хоҳанд гузошт.

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ ҳамаи қабилаҳои салтанатҳои шимолиро даъват хоҳад кард, то омада тахтҳои худро дар Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо барпо кунанд.

1. Боварӣ ба қудрат ва қудрати ниҳоии Худо дар ҳама шароит.

2. Ваъдаи Худо барои ҳифзи халқи худ ва таъмини ниёзҳои онҳо.

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 1:16 Ва ман ҳукмҳои Худро бар онҳо хоҳам гуфт, ки ба тамоми бадии онҳо, ки Маро тарк кардаанд, ва барои худоёни дигар бухур сӯзонданд, ва аъмоли дастони худро парастиш мекунанд.

Худо касонеро, ки Ӯро тарк кардаанд ва бутҳо мепарастанд, доварӣ хоҳад кард.

1. «Хатари бутпарастӣ»

2. «Ҳукми Худо бар бадкорон».

1. Такрори Шариат 4:28-31, «Бинобар ин, шумо тамоми фароизҳо ва тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя кунед, то ки ба шумо ва фарзандони шумо баъд аз шумо нек гардад, ва умри худро дароз кунед. дар замине ки Худованд Худоят то абад ба ту медиҳад.

2. Ишаъё 44:9-11, "Онҳое, ки сурат месозанд, ҳамаашон бефоидаанд, ва чизҳои гаронбаҳояшон фоида нахоҳанд овард; онҳо шоҳиди худ ҳастанд; намебинанд ва намедонанд, то хиҷил шаванд. Кӣ мехост Худое месозанд ё сурате месозанд, ки ба ӯ ҳеҷ фоидае надиҳад?Албатта, ҳама рафиқонаш хиҷил хоҳанд шуд, ва коргарон, онҳо марди оддӣ ҳастанд. якҷоя.

Ирмиё 1:17 Пас, камари худро баста, бархез ва ҳар он чи ба ту амр мефармоям, ба онҳо бигӯ;

Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки устувор истода бошад ва суханҳои Худро, новобаста аз мухолифат, бе тарсу ҳарос бигӯяд.

1. Устувор бошед: Дар вазъиятҳои душвор ҷасорат пайдо кунед

2. Ғалаба кардани тарс: устувор истодан барои Худо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

Ирмиё 1:18 Зеро, инак, имрӯз Ман туро шаҳри муҳофизатшаванда ва сутуни оҳанин ва деворҳои мисин бар зидди тамоми замин, бар зидди подшоҳони Яҳудо, бар зидди мирони он, бар зидди коҳинон ва бар зидди мардуми замин.

Худо Ирмиёро як шаҳри қалъадоре месозад, ки сутуни оҳанин ва деворҳои мисин дорад, то аз подшоҳон, миронҳо, коҳинон ва мардуми Яҳудо дифоъ кунад.

1. Дар имони худ устувор бош, зеро Худо туро аз ҳар бадӣ ҳифз мекунад.

2. Ба васвасаи дунё таслим нашавед, зеро ҳимояи нињоии шумо Худост.

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки дар доварӣ бар зидди ту бархоста, ту маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Эфсӯсиён 6:11-13 - "Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки ба муқобили дасисаҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимиятҳо мубориза мебарем. ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландиҳо; Пас, тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед».

Ирмиё 1:19 Ва онҳо бо ту ҷанг хоҳанд кард; вале бар ту ғолиб нахоҳанд шуд; зеро ки Ман бо ту ҳастам, мегӯяд Худованд, то ки туро наҷот диҳам.

Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат ва наҷот додани мо аз душманони мо.

1: Ба Худованд таваккал кунед, Ӯ ҳамеша бо мо хоҳад буд.

2: Дар вақти душворӣ бидонед, ки Худо нигаҳбони мост.

1: Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Боби 2 Ирмиё паёми пешгӯии Ирмиёро ба мардуми Яҳудо идома медиҳад. Дар ин боб Ирмиё халқро бо бевафоӣ ва бутпарастии онҳо рӯ ба рӯ карда, онҳоро ба тавба даъват мекунад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Худо ба исроилиён дар бораи садоқат ва садоқати аввалини онҳо дар биёбон хотиррасон мекунад (Ирмиё 2:1-3). Ӯ ба хотир меорад, ки чӣ тавр онҳо муносибатҳои худро бо Ӯ аҳди муқаддас медонистанд ва аз паи Ӯ ба сарзамини фаровонӣ рафтанд. Бо вуҷуди ин, Ӯ қайд мекунад, ки онҳо аз Ӯ рӯй гардонданд ва бутпарастиро қабул карданд. Онҳо Худовандро, ки сарчашмаи оби ҳаёт аст, тарк карда, барои худ зарфҳои шикаста кофтаанд, ки обро нигоҳ дошта наметавонад.

Сархати 2: Баъд Ирмиё ба бутпарастии Яҳудо айбдоркунии пурқувватеро пешниҳод мекунад (Ирмиё 2:4-13). Ӯ онҳоро айбдор мекунад, ки Худо чашмаи обҳои ҳаётро тарк карда, ба ҷои бутҳое, ки бо дастони худ сохта шудаанд, рӯ меоранд. Бо вуҷуди он ки халқи Худо интихоб шуда буданд, онҳо аз паи

бутҳои беҳуда рафта, худоёни бегонаро пайравӣ карданд. Ирмиё мепурсад, ки чаро онҳо Худои ҳақиқии худро ба худоёни козиб иваз мекунанд, ки на наҷот ё ҷонҳои онҳоро қонеъ карда наметавонанд.

Сархати 3: Боб бо даъвати Худо ба Исроил барои баррасии оқибатҳои аъмоли худ хотима меёбад (Ирмиё 2:14-37). Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки бубинанд, ки халқҳои дигар аз бутпарастӣ ба ҷуз шарм ва ноумедӣ чизе ба даст овардаанд. Худованд Исроилро айбдор мекунад, ки мисли арӯси беимон, ки шавҳари худро тарк кардааст. Гуноҳҳои онҳо ба доварӣ ва мусибате бар сари худ хоҳанд овард.

Дар ҷамъбаст,
Боби дуюми Ирмиё ба фош кардани бевафоии Яҳудо тамаркуз мекунад. Худо ба исроилиён садоқати гузаштаи онҳоро хотиррасон мекунад, вале ҳоло тарки Ӯ аз Ӯ ба манфиати бутҳо таъкид мекунад. .Ин боб бо огоҳиҳо дар бораи доварии дарпешистода даъват карда мешавад ва аз Исроил даъват мекунад, ки бефоидаӣ ва оқибатҳои рӯйгардонӣ аз обҳои зиндае, ки Худо додааст, баррасӣ кунад. муносибати содиқ бо Худо.

Ирмиё 2:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ирмиё бо паём сухан мегӯяд.

1. Худованд ҳамеша бо мо сухан мегӯяд, ҳатто дар лаҳзаҳои душвор.

2. Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба овози Худо гӯш диҳем.

1. Ирмиё 33:3 "Маро бихон, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод".

2. Забур 46:10 «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Ирмиё 2:2 Бирав ва ба гӯши Ерусалим нидо карда, бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Ёд дорам туро, эй лутфи ҷавонии ту, ишқи ҳамсарат, Чун аз паи ман дар биёбон, дар замине, ки накошта будӣ.

Худованд ба Ерусалим сухан ронда, меҳрубонӣ ва муҳаббати ҷавонии онҳоро, вақте ки онҳо дар замини коштанашуда аз паи Ӯ рафтанд, ба хотир меорад.

1. Омӯзиши пайравӣ аз роҳи Худоро новобаста аз арзиш

2. Интихоби дӯст доштани Худоро бидуни қайду шарт

1. Ҳушаъ 2: 14-15 - "Бинобар ин, инак, вайро ба худ ҷалб карда, ба биёбон хоҳам овард, ва ба вай меҳрубонона сухан ронам; аз он ҷо ба вай токзорҳо хоҳам дод ва водии Ахорро дари умед хоҳам сохт. Дар он ҷо вай мисли айёми ҷавонии худ, чунон ки дар вақти аз замини Миср берун омаданаш, ҷавоб хоҳад дод».

2. Матто 22:37-38 - "Ва ба ӯ гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин аст ҳукми бузург ва аввалин."

Ирмиё 2:3 Исроил қудсият барои Худованд буд, ва ҳосили аввалини нашъунамои Ӯ; ҳар кӣ ӯро мехӯрад, васваса хоҳад кард; бадӣ бар онҳо хоҳад омад, мегӯяд Худованд.

Худованд Исроилро муқаддас ва ҳосили аввалини худ медонад, аммо онҳое ки Исроилро мехӯранд, ҷазо хоҳанд дод.

1. Подшоҳии Худо ва муҳаббати Ӯ ба халқаш

2. Оқибатҳои ноадолатӣ

1. Забур 22:3 - «Лекин ту муқаддас ҳастӣ, эй сокини ҳамду санои Исроил».

2. Румиён 2: 6-8 - «Кӣ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: Ба онҳое, ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд: ҳаёти ҷовидонӣ: Аммо барои ҷидолкорон ва ба ростӣ итоат накунед, балки ба ноинсофӣ, ғазаб ва ғазаб итоат кунед».

Ирмиё 2:4 Каломи Худовандро бишнавед, эй хонадони Яъқуб, ва ҳамаи қабилаҳои хонадони Исроил!

Ин порча дар бораи аҳамияти шунидани каломи Худованд аст, ки ба хонадони Яъқуб ва тамоми хонадони Исроил амр фармуда шудааст.

1. Барои гирифтани баракатҳои Ӯ сухани Худовандро гӯш кардан муҳим аст.

2. Ба фармонҳои Худованд итоат кунед, ва аз файзи Ӯ баракат хоҳед ёфт.

1. Матто 11:28-30 Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигир ва аз ман биомӯз; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Забур 37:4 Худро низ аз Худованд шод намо; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.

Ирмиё 2:5 Худованд чунин мегӯяд: «Падарони шумо дар Ман чӣ гуноҳе кардаанд, ки аз Ман дур рафта, аз паи ботил рафтор карда, беҳуда гаштанд?

Худованд мепурсад, ки чаро падарони мардум Ӯро тарк карданд ва чаро онҳо аз паи чизҳои бардурӯғ пайравӣ карданд?

1. Хатари таъқиби худоёни козиб

2. Беақлӣ аз Худованд рӯйгардонӣ

1. Такрори Шариат 6:14-16 - Ба худоёни дигар пайравӣ накунед, Худованд Худои шумо Худои ҳасаднок аст.

2. Забур 28:7 - Худованд қувват ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал кард ва ба ман мадад расид; ва бо суруди худ Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт.

Ирмиё 2:6 Ва онҳо нагуфтанд: «Куҷост Худованде, ки моро аз замини Миср берун овард, ва моро аз биёбон, аз замини биёбонҳо ва чоҳҳо, аз замини хушксолӣ ва аз сояи мамот, ба воситаи замине, ки касе аз он нагузаштааст, ва дар он ҳеҷ кас сокин набуд?

Халқи Худо Ӯро ва баракатҳои пешинаи Ӯро фаромӯш кардаанд, масалан, онҳоро аз Миср ва аз биёбон берун бурдан.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душворӣ

2. Ба ёд овардани ризқи Худо

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард; ."

2. Хуруҷ 14:14 - "Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо танҳо бояд хомӯш бошед."

Ирмиё 2:7 Ва ман шуморо ба кишвари фаровоне овардам, то аз меваи он ва неъмати он бихӯред; лекин ҳангоме ки даромадед, замини маро палид кардед ва мероси маро зишт кардед.

Худо исроилиёнро ба сарзамини пурсамар оварда, вале онҳо онро палид карда, ба замини зишт табдил доданд.

1. Некӣ ва раҳмати Худо дар баробари нофармонӣ

2. Оқибатҳои беэътиноӣ ба фармудаҳои Худо

1. Забур 107:1 - "Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст!"

2. Такрори Шариат 11:17 - "Аҳкоми Худованд Худои худ, ва шаҳодатҳои Ӯ ва фароизи Ӯро, ки ба ту фармудааст, боғайрат риоя намо".

Ирмиё 2:8 Коҳинон нагуфтанд: "Худованд куҷост?" ва шариатдонон Маро намешинохтанд: чӯпонон низ бар зидди ман таҷовуз мекарданд, ва анбиё ба воситаи Баал нубувват карда, аз паи чизҳои фоиданок мерафтанд.

Коҳинон ва чӯпонони замони Ирмиё Худовандро фаромӯш карда, ба ҷои худоёни козиб мисли Баал саҷда мекарданд. Пайғамбарон паёмҳои бардурӯғро пешгӯӣ мекарданд, ки ба ҳеҷ кас фоида намеоварданд.

1. Худоро пушти сар нагузоред - Дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ ба Худованд содиқ монданро фаромӯш накунед.

2. Пайравӣ ба паёмҳои бардурӯғ - Аз хатари гаравидан ба эътиқод ва таълимоти бардурӯғ огоҳ бошед.

1. Такрори Шариат 6:4-9 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест.

Ирмиё 2:9 Бинобар ин Ман боз бо ту даъво хоҳам кард, мегӯяд Худованд, ва бо фарзандони ту даъво хоҳам кард.

Худо касонеро, ки аз Ӯ гумроҳ шудаанд, даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ бозгарданд.

1: Худо Муҳаббат аст ва Ӯ мехоҳад, ки мо ба сӯи Ӯ баргардем.

2: Мо ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки Худо бо сабр интизор аст, ки мо ба сӯи Ӯ бармегардем.

1: Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад. , балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

2: Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ирмиё 2:10 Зеро ки аз ҷазираҳои Хиттим убур кунед ва бубинед; ва ба Қадор бифирист, ва бодиққат мулоҳиза рон ва бубин, ки оё чунин чизе ҳаст?

Худо Ирмиёро насиҳат мекунад, ки ба ҷазираҳои Хиттим, Кедар биравад ва бодиққат фикр кунед, ки оё ягон ҳақиқат вуҷуд дорад.

1. Донистани ҳақиқати Худо: Ирмиё 2:10

2. Ҷустуҷӯи ҳикмати Худо: Ирмиё 2:10

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Ирмиё 2:11 Оё халқе худоёни худро иваз кардааст, ки ҳанӯз худо нестанд? Аммо қавми ман ҷалоли худро ба он чизе, ки фоидае надорад, иваз кардаанд.

Худо халқи Исроилро барои иваз кардани Ӯ бо худоёни козиб маҳкум мекунад.

1: Мо бояд ба Худо содиқ бошем, зеро Ӯ ягона шахсест, ки моро шодии ҳақиқӣ ва бардавом таъмин карда метавонад.

2: Мо набояд ба худоёни козиб фирефта шавем, зеро онҳо наметавонанд моро ҷалоли ҳақиқӣ ва ҷовидона таъмин кунанд.

1: Такрори Шариат 4:35-39 - Ин чизҳо ба шумо нишон дода шудааст, то бидонед, ки Худованд Худост; гайр аз у каси дигаре нест.

2: Юҳанно 14:6 Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Ирмиё 2:12 Аз ин, эй осмон, дар ҳайрат бошед, ва сахт битарсед, хеле хароб шавед, мегӯяд Худованд.

Худованд даъват мекунад, ки осмонҳо аз аъмоли башар дар ҳайрат ва даҳшатнок шаванд ва дар натиҷаи кори ситамкорон хароб шаванд.

1: Адолати Худо ба ҳайрат ва даҳшат даъват мекунад

2: Ҷавоби Худо ба фасоди инсон

1: Румиён 1:18-25

2: Ҳизқиёл 16:49-50

Ирмиё 2:13 Зеро ки халқи Ман ду бадӣ кардааст; чашмаи обҳои ҳаётро тарк карда, маро тарк кардаанд, ва барои онҳо обанборҳо, кӯзаҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд.

Халқи Худо аз Ӯ, ки сарчашмаи оби ҳаёт аст, рӯй гардонданд ва ба ҷои он роҳҳои шикаста ва ноқонеъкунандаи худро офаридаанд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Дар сарчашмаи оби зинда дарёфти шодиву қаноатмандӣ

1. Забур 36:9 - «Зеро ки чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури Ту нурро мебинем».

2. Юҳанно 4:10-14 - «Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки атои Худо ва кӣ аз ту нӯшидан мехоҳад, ту аз Ӯ мепурсидӣ ва Ӯ ба ту оби ҳаёт медод.

Ирмиё 2:14 Оё Исроил ғулом аст? оё вай ғуломи хонадон аст? чаро вай вайрон шудааст?

Ирмиё савол медиҳад, ки чаро халқи баргузидаи Худо, Исроил ба мисли ғулом ва ғулом муносибат карданд ва чаро онҳо азоб кашиданд.

1. Халқи Худо: бандагон ё ғуломон?

2. Азоби баргузидаи Худо

1. Ишаъё 53:6 - Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо несту нобуд нашавем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ирмиё 2:15 Шерони ҷавон бар ӯ наъра зада, дод заданд, ва замини ӯро хароб карданд; шаҳрҳои ӯ сӯхтааст, бе сокинон.

Доварии Худо дар бораи ҳалокати халқаш барои исён ва бутпарастӣ.

1: Вақте ки мо аз Худо рӯй мегардонем ва ба амрҳои Ӯ беэътиноӣ мекунем, мо метавонем интизор шавем, ки оқибатҳои он азоб хоҳанд кашид.

2: Биёед дар хотир дорем, ки Худо ҳамеша содиқ аст ва муҳаббати Ӯ нисбат ба мо аз хатогиҳои мо бузургтар аст.

1: Ирмиё 29:11, Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо беҳбуд бахшад ва ба шумо зарар нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

2: Румиён 8: 38-39, Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Ирмиё 2:16 Ва фарзандони Нӯф ва Тахопан тоҷи сари туро шикастанд.

Фарзандони Ноф ва Тахапанес ба тоҷи сари сухангӯ осеб расонидаанд.

1. Қудрати марҳамат ва омурзиши Худо - Румиён 5:8

2. Қувваи истодагарӣ - Яъқуб 1:2-4

1. Ишаъё 3: 17-18 - Бинобар ин Худованд тоҷи сари духтарони Сионро бо котур мезанад, ва Худованд сирри онҳоро ошкор хоҳад кард.

18Дар он рӯз Худованд ҷасорати онҳоро аз зеварҳои ҷингангези пойҳошон, ва ҷавшанҳои онҳо, ва чархҳои мудавварашон мисли моҳ дур хоҳад кард,

2. Ҳизқиёл 16:11-12 - Ман туро низ бо ороишҳо оро додам, ва бар дастонат дастбандҳо ва дар гарданат занҷир гузоштам. 12 Ва бар пешонии ту гавҳар гузоштам, ва дар гӯшҳоят гӯшворҳо ва бар сари ту тоҷи зебое гузоштам.

Ирмиё 2:17 Оё ин барои худ надидай, ки Худованд Худои худро тарк кардай, вақте ки Ӯ туро бо роҳ бурд?

Ин порча як огоҳии Ирмиё ба онҳое аст, ки Худоро пас аз ҳидояташ тарк кардаанд.

1. Қудрати интихоб: Интихоби пайравӣ кардан ё тарк кардани Худо

2. Оқибатҳои тарк кардани роҳи Худо

1. Такрори Шариат 5:29 - "Кошки онҳо чунин диле доштанд, ки аз Ман метарсанд ва ҳама аҳкоми Маро ҳамеша риоя мекарданд, то ки ин ба онҳо ва фарзандони онҳо то абад хуб бошад!"

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ирмиё 2:18 Ва акнун ту дар роҳи Миср чӣ кор дорӣ, то аз оби Сиҳор бинӯшӣ? ё дар роҳи Ашшур чӣ кор дорӣ, то аз оби дарё бинӯшӣ?

Ирмиё исроилиёнро барои он ҷазо медиҳад, ки ба ҷои он ки ба Худо барои он чизе ки эҳтиёҷ доранд, ба халқҳои дигар таваккал кунанд.

1: Мо бояд барои ризқу рӯзии худ ба Худованд таваккал кунем ва ба сарчашмаҳои дигар наҷӯем.

2: Худо сарчашмаи ниҳоии қувват ва умеди мост.

1: Ишаъё 31: 1 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки барои кӯмак ба Миср мефароянд ва ба аспҳо такя мекунанд, ва ба аробаҳо, азбаски бисьёранд ва ба сavораҳо, азбаски хеле қавӣ ҳастанд, бовар мекунанд, вале ба муқаддасоти Исроил нигоҳ намекунанд. ё бо Худованд маслиҳат кунед!»

2: Забур 20: 7 - "Баъзе ба аробаҳо ва баъзе ба аспҳо эътимод дорем, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем."

Ирмиё 2:19 Бадии ту туро ислоҳ хоҳад кард, ва ақибнишинӣ туро мазаммат хоҳад кард: Пас бидон ва бидон, ки ин кори бад ва талх аст, ки ту Худованд Худои худро тарк кардай, ва тарси ман дар ту нест, мегӯяд: Худованд Худои лашкарҳо.

Худо ба мардуми Яҳудо огоҳ мекунад, ки онҳо барои бадкорӣ ва гумроҳии худ ислоҳ хоҳанд шуд ва Худоро тарк кардан бад ва талх аст.

1. Оқибатҳои ақибнишинӣ: Омӯзиш аз Ирмиё 2:19

2. Таъми талхи тарк кардани Худо: Фаҳмидани Ирмиё 2:19

1. Масалҳо 1:32 - Зеро рӯйгардонии оддӣ онҳоро хоҳад кушт, ва шукуфоии аблаҳон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

2. Ибриён 10:26-27 - Зеро, агар мо баъд аз он ки дониши ростиро гирифтем, қасдан гуноҳ кунем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва хашми оташин, ки душманонро фурӯ мебарад .

Ирмиё 2:20 Зеро ки аз замонҳои қадим юғи туро шикастам, ва бандҳои туро шикастам; ва ту гуфтӣ: "Ман аз ҳад нагузаронам"; вақте ки бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз саргардон шуда, фоҳиша мекунӣ.

Худо юғ ва бандҳои исроилиёнро шикаст, вале онҳо саргардон ва бутпарастиро идома медиҳанд.

1. Раҳмати Худо бо вуҷуди бевафоии мо пойдор аст

2. Бутпарастӣ боиси ваъдаҳои шикаста мешавад

1. Румиён 3:23-24 - «Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи фидияе, ки ба воситаи Исои Масеҳ омад, сафед карда шуданд».

2. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, ва Ӯ хоҳад ба ӯ марҳамат кун, ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

Ирмиё 2:21 Аммо ман туро токи наҷиб шинондаам, ки комилан тухми рост аст; пас чӣ гуна ту ба растании таназзули токи бегона барои ман табдил ёфтӣ?

Худо токи олиҷаноб шинонд, аммо халқи Ӯ ба растании таназзули токи бегона табдил ёфт.

1. Халқи Худо: Аз ашроф то таназзул

2. Ба ёд овардани решаҳои худ ва вафодорӣ ба Худо

1. Ирмиё 2:21

2. Матто 15:13 - Ҳар ниҳоле, ки Падари осмонии Ман нашинонда бошад, решакан хоҳад шуд.

Ирмиё 2:22 Зеро ки агар ту худро бо нитр шуста, ва собуни бисьёр бигирӣ, гуноҳи ту пеши ман нишон дода шудааст, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча дар бораи дониши Худо ва доварии Ӯ дар бораи гуноҳҳои мо сухан меронад.

1. "Гуноҳҳои фаромӯшнашаванда: Хотираи беохири Худо"

2. "Қувваи ғайричашмдошти собун ва нитр: Мулоҳиза дар дарки Худо"

1. Забур 139:1–4

2. Ибриён 4:13–16

Ирмиё 2:23 Чӣ гуна метавонӣ бигӯӣ, ки ман палид нестам, аз ақиби Баалӣ нарафтам? Роҳи худро дар водӣ бубин, бидон, ки чӣ кор кардаӣ: ту дромери тезе ҳастӣ, ки роҳҳои вайро тай карда истодаӣ;

Худо мепурсад, ки чаро одамон бутпарастии онҳоро инкор мекунанд, дар ҳоле ки Ӯ аъмоли онҳоро дар водӣ дидааст.

1. Хавфи инкор: Санҷиши роҳи мо дар водӣ

2. Зуд будани гуноҳ: Дромедаре, ки роҳҳои моро тай мекунад

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса дучор мешавад, ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Ирмиё 2:24 Хари ваҳшӣ, ки ба биёбон одат кардааст, ва аз завқи худ бодро мешиканад; Дар ин маврид кист, ки ӯро рӯйгардон кунад? ҳамаи онҳое ки вайро меҷӯянд, хаста нахоҳанд шуд; дар моҳи вай вайро хоҳанд ёфт.

Халқи Худо мисли хари ваҳшӣ, идоранашаванда ва озоданд.

1: Худо ба мо озодӣ ато мекунад ва ба мо хотиррасон мекунад, ки мо дар ниҳоят барои интихоби худ дар ҳаёт масъулем.

2: Мо бояд барои озодие, ки Худо ба мо медиҳад, шукргузор бошем ва барои эҳтироми Ӯ масъулиятшиносона рафтор кунем.

1: Isaiah 61: 1 - "Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам, ва кушодани зиндон ба рӯи онҳост».

2: Ғалотиён 5: 1 - "Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро бо он озод кардааст, устувор бошед ва боз ба юғи ғуломӣ гирифтор нашавед".

Ирмиё 2:25 Пои худро аз пошидан нигоҳ дор, ва гулӯятро аз ташнагӣ нигоҳ дор; лекин ту гуфтӣ: "Умед нест; зеро ки ман бегонагонро дӯст доштам ва аз ақиби онҳо хоҳам рафт.

Ирмиё халқи Исроилро насиҳат мекунад, ки аз роҳҳои гуноҳкардаи худ рӯй гардонанд ва онҳоро огоҳ мекунад, ки агар ин тавр накунанд, онҳо аз ташнагӣ ва бе пойафзоли мувофиқ азоб хоҳанд кашид.

1. "Хатари дӯст доштани бегонагон: Ирмиё 2:25"

2. "Рӯй аз гуноҳ: Ирмиё 2:25"

1. Румиён 8:13 - Зеро, агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, хоҳед мурд, аммо агар аъмоли баданро ба воситаи Рӯҳ бикушед, зинда хоҳед монд.

2. Забур 33:12 - Хушбахт аст он халқе, ки Худои ӯ Худованд аст, халқе, ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст!

Ирмиё 2:26 Чӣ тавре ки дузд ҳангоми пайдо шуданаш хиҷил мешавад, хонадони Исроил низ ҳамон тавр хиҷил мешаванд; онҳо, подшоҳон, мирон, ва коҳинон ва анбиёи онҳо,

Худо аз Исроил норозӣ аст, вақте ки роҳбарон ва халқи онҳо ба аҳди худ бо ӯ амал намекунанд.

1: Вақте ки қавмаш ба аҳди худ бо Ӯ вафо намекунанд, Худо норозӣ мешавад.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки Худо аз мо интизор аст, ки ба аҳди худ бо Ӯ содиқ монем.

1: Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Аммо агар хизмат ба Худованд бароятон номатлуб бошад, пас худатон интихоб кунед, ки имрӯз ба кӣ ибодат хоҳед кард: оё худоёни аҷдодони шумо дар он тарафи Фурот ибодат карда буданд ё ба худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо ҳастед зиндагӣ. Аммо ман ва хонадони ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

2: Ибриён 12: 28-29 - Пас, азбаски мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки онро ларзонда наметавонад, биёед шукрона кунем ва Худоро ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарс ибодат кунем, зеро Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

Ирмиё 2:27 «Ту падари ман ҳастӣ; ва ба санге, ки маро берун овардай, зеро ки онҳо ба ман рӯй гардонданд, на рӯи худ; балки дар вақти мусибаташон хоҳанд гуфт: "Бархез ва моро наҷот деҳ".

Халқи Исроил аз Худо рӯй гардонданд, вале дар вақти душворӣ онҳо ҳанӯз боварӣ доранд, ки Ӯ онҳоро наҷот дода метавонад.

1. Рӯй овардан ба Худо дар замонҳои душвор

2. Тағйирнопазирии инсон

1. Ишаъё 30:15 - Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд; Дар бозгашт ва истироҳат наҷот хоҳед ёфт; дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ирмиё 2:28 Аммо худоёни ту, ки туро офаридай, куҷоянд? Бигзор онҳо бархезанд, агар дар вақти мусибати ту туро наҷот дода тавонанд; зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, мувофиқи шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд.

Худо ба Яҳудо нидо карда, мепурсад, ки худоёни онҳо куҷоянд, ки онҳо барои худ сохтаанд ва онҳоро даъват мекунад, ки дар вақти мусибаташон онҳоро наҷот диҳанд, зеро ба қадри он ки дар Яҳудо шаҳрҳо ҳастанд, худоёни зиёде ҳастанд.

1. Ба бутҳои ботил таваккал накунед, балки ба Худо таваккал кунед

2. Хатари бутпарастӣ

1. Хуруҷ 20:3 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. Забур 115:8 - Онҳое, ки онҳоро месозанд, мисли онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

Ирмиё 2:29 Чаро шумо бо ман даъво мекунед? ҳамаи шумо бар зидди ман таҷовуз кардед, мегӯяд Худованд.

Худо қавми худро муттаҳам мекунад, ки ҳама бар зидди ӯ таҷовуз кардаанд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ирмиё 2:29

2. Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худо

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷравии хиёнаткорон онҳоро несту нобуд мекунад.

Ирмиё 2:30 Ман бар абас фарзандони туро задам; онҳо ислоҳ нашуданд: шамшери ту анбиёи туро мисли шери нобудкунанда фурӯ бурд.

Худованд банӣ-Исроилро зарба зад, вале онҳо ислоҳ нашуданд, балки шамшери онҳо анбиёи онҳоро хӯрд.

1: Фоҷиаи бузургтар аз он нест, ки халқи Худо ба ислоҳи Ӯ гӯш надиҳанд.

2: Мо бояд омода бошем, ки ислоҳи Худовандро қабул кунем, мабодо дилҳои ғурури худамон боиси ҳалокати мо гарданд.

1: Масалҳо 13:18 - Ҳар кӣ ба интизом беэътиноӣ кунад, ба камбағалӣ ва расвоӣ меояд, аммо ҳар кӣ ба ислоҳ гӯш диҳад, эҳтиром дорад.

2: Ибриён 12:5-11 - Оё насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон мурочиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр набош, ва аз таънааш хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад. Маҳз барои интизом аст, ки шумо бояд сабр кунед. Худо ба шумо ҳамчун писар муносибат мекунад. Барои кадом писаре ҳаст, ки падараш ӯро тарбия намекунад? Агар шумо бе интизом монда бошед, ки дар он ҳама иштирок кардаанд, пас шумо фарзандони ғайриқонунӣ ҳастед, на писарон. Ғайр аз ин, мо падарони заминӣ доштем, ки моро тарбия мекарданд ва мо онҳоро эҳтиром мекардем. Оё мо бештар ба Падари рӯҳҳо итоат накунем ва зиндагӣ кунем? Зеро ки онҳо моро дар муддати кӯтоҳ ҷазо доданд, чунон ки ба назари онҳо беҳтар буд, аммо Ӯ моро ба манфиати мо тарбия мекунад, то ки мо ба қудсияти Ӯ шарик шавем.

Ирмиё 2:31 Эй насл, каломи Худовандро бубинед. Оё ман биёбон барои Исроил будам? сарзамини зулмот? Бинобар ин, қавми Ман мегӯянд: "Мо оғоёнем"; дигар назди ту нахоҳем омад?

Худо аз мардум мепурсад, ки чаро онҳо ба сӯи Ӯ баргаштанро рад мекунанд, гарчанде ки Ӯ барои Исроил биёбон ё сарзамини зулмот набуд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш - Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 2:31

2. Бозгашт ба Худо - Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 2:31

1. Ҳизқиёл 18:23 - "Оё ман мехоҳам, ки шарир бимирад? - мегӯяд Худованд Худо, ва на аз он ки Ӯ аз роҳҳои худ баргардад ва зинда монад?"

2. Ҳушаъ 6:1 - "Биёед ва ба сӯи Худованд баргардем, зеро ки Ӯ пора кард, ва моро шифо хоҳад дод; Ӯ зарба зад, ва моро бастанд".

Ирмиё 2:32 Оё канизе ороиши худро фаромӯш карда метавонад ё арӯс либоси худро? Аммо мардуми ман маро рӯзҳои бешумор фаромӯш кардаанд.

Халқи Худо сарфи назар аз муҳаббати доимии Ӯ нисбати онҳо Ӯро фаромӯш карданд.

1: Муҳаббати Худо беохир аст ва мо бояд баргардонидани онро фаромӯш кунем.

2: Бахшиш атоест, ки Худо сарфи назар аз беитоатии мо пешкаш мекунад.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст. Ӯ на ҳамеша айбдор мекунад ва на ҳамеша хашми худро дар худ нигоҳ медорад; Ӯ ба мо тавре рафтор намекунад, ки ба гуноҳҳои мо сазовор аст ё мувофиқи гуноҳҳои мо ба мо подош намедиҳад.

Ирмиё 2:33 Чаро роҳи худро барои ҷустуҷӯи муҳаббат кӯтоҳ мекунӣ? Бинобар ин ту низ ба шарирон роҳҳои Худро таълим додай.

Худо мепурсад, ки чаро одамон муҳаббатро дар ҳама ҷойҳои нодуруст меҷӯянд ва ҳатто то он даме, ки ба шарирон роҳҳои худро таълим медиҳанд.

1. Ҷустуҷӯи муҳаббат дар ҷойҳои нодуруст: Огоҳӣ аз ҷониби Худо

2. Пайравӣ аз роҳи нодуруст: Оқибатҳои беэътиноӣ аз ишқи Худо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

Ирмиё 2:34 Дар домани ту низ хуни ҷонҳои бегуноҳони бечора пайдо шудааст: Ман онро на бо ҷустуҷӯи ниҳонӣ, балки бар ҳамаи инҳо ёфтаам.

Худо хуни бечорагони бегуноҳро дар домани Исроил дар натиҷаи амалҳои ноодилонаи онҳо пайдо кардааст.

1. "Худо ҳамаро мебинад: А дар Ирмиё 2:34"

2. "Амалҳои ноодилонаи исроилиён: А дар Ирмиё 2:34"

1. Ишаъё 1:17 - «Некӣ карданро омӯзед; адолатро биҷӯед, зулмро ислоҳ кунед; ба ятимон адолат оваред, кори бевазанро даъво кунед».

2. Масалҳо 21:3 - «Адилкорӣ ва адолат рафтор кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст».

Ирмиё 2:35 Аммо ту мегӯӣ: "Азбаски ман бегуноҳам, хашми ӯ аз ман бармегардад". Инак, ман бо ту илтимос хоҳам кард, зеро мегӯӣ, ки ман гуноҳ накардаам.

Худо халқи Исроилро, ки худро бегуноҳ мешуморанд, даъват мекунад, то эътироф кунанд, ки гуноҳ кардаанд.

1. Дарк кардани гуноххоямон ва талаби омурзиш

2. Дарки раҳмат ва фазли Худо

1. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Ирмиё 2:36 Чаро ин қадар майл медоред, ки роҳи худро тағир диҳед? ту низ аз Миср шарм хоҳӣ кард, чунон ки аз Ашшур шарм доштӣ.

Худо ноумед мешавад, вақте ки одамон ба ҷои пайравӣ аз Ӯ роҳҳои худро барои мутобиқ шудан бо ҷаҳон иваз мекунанд.

1: Мо бояд дар эътиқоди худ устувор бошем ва ба васвасаҳои ҷаҳон таъсир накунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки аз таълимоти Худо шарм надорем ва ба ҷои таълимоти дунё ба онҳо пайравӣ кунем.

1: Ишаъё 30: 1-2 - "Вой бар ҳоли фарзандони исёнкор, мегӯяд Худованд, ки машварат мекунанд, вале на бо Ман; ва онҳое ки бо пӯшиш мепӯшанд, вале на аз рӯҳи ман, то ки гуноҳро ба гуноҳ илова кунанд. "

2: Яъқуб 4:4 - "Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост".

Ирмиё 2:37 Оре, аз вай берун хоҳӣ шуд, ва дастҳоят бар сари худ хоҳӣ рафт, зеро ки Худованд эътимоди туро рад кардааст, ва ту дар онҳо комёб нахоҳӣ шуд.

Худо амалҳои гуноҳи моро рад кард ва он ба мо муваффақият намеоварад.

1: Мо наметавонем муваффақиятро бо қувваи худ пайдо кунем; танҳо ба воситаи Худо мо метавонем муваффақияти ҳақиқӣ ба даст орем.

2: Амалҳои гунаҳкоронаи мо шояд дар кӯтоҳмуддат мукофот диҳанд, аммо дар ниҳоят, онҳо танҳо ба мо шарманда ва пушаймон мешаванд.

1: Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст".

2: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва фикрҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

Боби 3 Ирмиё паёми пешгӯии Ирмиёро идома дода, ба бевафоии Исроил ва даъвати Худо барои тавба ва барқароршавӣ диққат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо изҳори ноумедии Худо аз хиёнати Исроил ва зинокории рӯҳонӣ оғоз мешавад (Ирмиё 3:1-5). Ӯ Исроилро ба зани беимон, ки бо худоёни дигар зино кардааст, муқоиса мекунад. Бо вуҷуди бутпарастии онҳо, Худо онҳоро ба бозгашт ба сӯи худ даъват мекунад ва эълон мекунад, ки Ӯ меҳрубон аст ва агар тавба кунанд, мебахшад.

Сархати 2: Ирмиё хусусияти хиёнаткоронаи амалҳои исроилиёнро бо муқоиса бо кӯшишҳои самимии Яҳудо барои тавба кардан таъкид мекунад (Ирмиё 3:6-10). Ӯ ошкор мекунад, ки гарчанде ки Яҳудо оқибатҳои бевафоии Исроилро дида буданд, онҳо аз он ибрат нагирифтанд. Дар ҳоле ки вонамуд мекарданд, ки Худоро меҷӯянд, онҳо ба шарорати худ идома доданд. Худованд эълон мекунад, ки аъмоли онҳо аз рафтори Исроили беимон бадтар аст.

Сархати 3: Боб бо даъват ба тавбаи самимӣ ва даъват ба оштӣ хотима меёбад (Ирмиё 3:11-25). Бо вуҷуди хиёнати Яҳудо, Худо онҳоро водор мекунад, ки гуноҳи худро эътироф кунанд ва ба назди Ӯ баргарданд. Ӯ ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз миёни халқҳо ҷамъ хоҳад кард, вақте ки онҳо бо самимият баргарданд. Худованд инчунин изҳори орзу мекунад, ки муносибатҳои барқароршуда бо халқи худ, ки дар он ҷо Ерусалим «тахти Худованд» номида мешавад.

Дар ҷамъбаст,
Боби сеюми Ирмиё ба бевафоии исроилиён ва даъвати Худо ба тавба ва барқароршавӣ тамаркуз мекунад. Худо ноумедиро аз зинои рӯҳонии онҳо баён мекунад ва онҳоро даъват мекунад, ки ба воситаи тавбаи ҳақиқӣ баргарданд. Ирмиё бесамарии кӯшишҳои Яҳудоро дар ҷустуҷӯи Худо нишон дода, онҳоро бо Исроили беимон муқоиса мекунад.
Бо вуҷуди ин, Худо ба оштӣ даъват мекунад ва ваъдаи омурзиш ва бозгардонидани онон медиҳад, ки чун ба ихлос бозгарданд.

Ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқиро таъкид мекунад ва хоҳиши Худоро барои барқарор кардани муносибат бо халқаш тасвир мекунад. Он ҳам ҳамчун огоҳӣ аз хиёнат ва ҳам даъват барои оштӣ тавассути тавбаи самимӣ хизмат мекунад.

Ирмиё 3:1 Онҳо мегӯянд: «Агар марде зани худро талоқ диҳад, ва зан аз вай рафта, азони дигар шавад, оё вай боз назди вай бармегардад? магар он замин хеле ифлос намешавад? аммо ту бо ошиқонони зиёд фоҳиша кардай; боз назди Ман баргард, мегӯяд Худованд.

Худо ба халқи худ, Исроил сухан мегӯяд ва мепурсад, ки чаро онҳо ба Ӯ хиёнат карданд, дар ҳоле ки Ӯ ба онҳо содиқ монд. Ӯ ба амалияи онҳо, ки ба мард иҷозат медиҳад, ки аз занаш ҷудо шавад ва бо дигаре издивоҷ кунад, баҳс мекунад, зеро ин боиси ифлосшавии бузург дар замин мегардад. Ӯ хоҳиш мекунад, ки ба сӯи Ӯ бозгарданд.

1. Вафодории Худо ва бевафоии инсон

2. Оқибатҳои талоқ

1. Матто 19:3–9; Исо дар бораи ҷудонопазирии издивоҷ таълим медиҳад

2. Малакӣ 2:16; Огоҳии Худо аз талоқ додани занони мӯътамад

Ирмиё 3:2 Чашмони худро ба баландиҳо кун, ва бубин, ки дар куҷо туро ба гардан нагирифтаанд. Дар роҳҳо барои онҳо нишастай, чунон ки араб дар биёбон; ва ту заминро бо зинокории худ ва бо шарорати худ палид кардай.

Ин порча дар бораи роҳҳое нақл мекунад, ки мардуми Исроил ба Худо хиёнат мекарданд.

1. Даъват ба тавба - Худо моро даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ баргардем ва аз роҳҳои гуноҳи худ дур шавем.

2. Бозгашт ба роҳи ростӣ - Мо метавонем шодии ҳақиқӣ ва оромиро дар зиндагии писандидаи Худо пайдо кунем.

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Забур 51:10-12 - "Дар ман дили покро биёфарин, эй Худо, ва рӯҳи ростеро дар дохили ман нав кун. Маро аз ҳузури Худ дур накун; ва рӯҳи муқаддаси Худро аз ман нагир. Ба ман шодӣ бахш аз наҷоти Худ бигир ва маро бо рӯҳи озоди Худ дастгирӣ кун».

Ирмиё 3:3 Бинобар ин боронҳо бозистодаанд, ва бори дигар борида нашудааст; ва пешонии фоҳиша доштӣ, аз шарм нахостӣ.

Худованд ба сабаби бевафоии мардум боридани борон ва борони охиринро нигоҳ доштааст.

1. Саркашӣ аз тавба ва дарёфти баракати Худо

2. Оқибатҳои зинои рӯҳонӣ

1. Ҳушаъ 4:1-3 - Каломи Худовандро бишнавед, эй банӣ-Исроил, зеро ки Худованд бо сокинони ин замин ҷанҷол дорад, зеро дар замин на ростӣ, на марҳамат ва на дониши Худо вуҷуд дорад. .

2. Масалҳо 1:24-27 - Зеро ки ман даъват кардам, ва шумо рад кардед; Дасти Худро дароз кардам, ва касе намебинад; Аммо онҳо гӯш надоданд ва китфро кашиданд ва гӯшҳои худро бастаанд, то ки нашунаванд.

Ирмиё 3:4 Оё аз ин вақт ба ман нидо намекунӣ: "Падарам, ту роҳнамои ҷавонии ман ҳастӣ?"

Дар Ирмиё 3:4, пайғамбар ба Худо муроҷиат карда, мепурсад, ки оё Ӯ аз ин лаҳза дар ҳаёти ӯ ҳузури роҳнамо нахоҳад буд?

1. "Падари ҷавонони мо: Ҷустуҷӯи қувват ва роҳнамо дар Худо"

2. "Фарьёд ба Падари мо: Даъвати Ирмиё барои роҳнамоӣ"

1. Забур 31:8 - "Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Туро бо чашми худ ба ту маслиҳат хоҳам дод".

2. Масалҳо 22:6 - «Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ҳатто вақте ки пир шавад ҳам, аз он дур нахоҳад шуд».

Ирмиё 3:5 Оё хашми худро то абад нигоҳ медорад? оё вай онро то охир нигоҳ медорад? Инак, ба қадри имкон гуфтӣ ва корҳои бад кардай.

Ғазаби Худо абадӣ нахоҳад буд ва раҳмати Ӯ васеъ хоҳад шуд.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст - Забур 102:17

2. Муҳаббати Ӯ то абад пойдор аст - Забур 135:1

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; Онҳо ҳар саҳар наванд; Вафодории Ту бузург аст."

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ирмиё 3:6 Дар айёми подшоҳ Йӯшиёҳу Худованд ба ман низ гуфт: «Оё он чиро, ки Исроили гумроҳ кардааст, дидӣ? вай ба ҳар кӯҳи баланд ва зери ҳар дарахти сабз баромадааст, ва дар он ҷо фоҳиша кардааст.

Худо исроилиёнро барои зинокории рӯҳониашон мазаммат кард ва ба ҳар кӯҳи баланд ва зери ҳар дарахти сабз баромада, ба худоёни козиб саҷда мекард.

1. Худоро бо тамоми дили худ дӯст доред: хатари зинои рӯҳонӣ

2. Аҳди худро риоя кунед: Оқибатҳои ақибнишинӣ

1. Такрори Шариат 5:7-9 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. 2 Қӯринтиён 11:2-3 - Ман барои шумо бо рашки илоҳӣ ҳасад мебарам. Ман туро ба як шавҳар, ба Масеҳ ваъда додам, то ки туро ҳамчун бокираи пок ба ӯ нишон диҳам.

Ирмиё 3:7 Ва ман баъд аз он ки вай ҳамаи ин корҳоро анҷом дод, гуфтам: "Ба сӯи ман рӯй гардон". Аммо вай барнагашт. Ва хоҳари хиёнаткори вай Яҳудо инро дид.

Бо вуҷуди илтиҷои Худо, Яҳудо бевафо монд ва тавба карданро рад кард.

1) Муҳаббат ва раҳмати Худо дар баробари бевафоӣ

2) Даъват ба тавба бо вуҷуди муқовимат

1) Марсияҳо 3: 22-23 - "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; Вафодории Ту бузург аст."

2) Ҳизқиёл 18:30-32 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, то шарорат хароби ту нашавад. Тамоми гуноҳҳоеро, ки кардаед, аз худ дур кунед ва ба худ дили нав ва рӯҳи нав гиред. Зеро чаро бояд бимиред, эй хонадони Исроил?»

Ирмиё 3:8 Ва ман дидам, ки бо ҳамаи сабабҳое, ки Исроили гумроҳ зино кард, ман ӯро партофтам ва талоқи талоқро ба вай додам; лекин хоҳари хиёнаткори вай Яҳудо натарсид, балки рафта, фоҳиша низ кард.

Яҳудо, хоҳари Исроил, ба зино даст заданд, гарчанде ки исроилиён аз ҷониби Худо бо талоқ талоқ дода шуда буданд.

1. «Оқибатҳои зино».

2. «Хатари нофармонии Худо»

1. Румиён 6:16 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор муаррифӣ кунед, ғуломи касе ҳастед, ки ба ӯ итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

2. Масалҳо 7:22-23 Ӯ якбора аз паи вай рафт, мисли гов ба забҳ меравад, ё мисли буғур ба зудӣ сайд карда мешавад, то тире ҷигарашро сӯрох кунад; чун парранда ба дом меафтад; намедонист, ки ин ба чони вай меафтад.

Ирмиё 3:9 Ва аз сабукии зиноқории вай чунин воқеъ шуд, ки вай заминро палид кард, ва бо сангҳо ва чӯбҳо зино кард.

Худо Исроилро барои хиёнат ва бутпарастии онҳо ҷазо дода, ба асирӣ иҷозат дод.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ: Омӯзиш аз хатогиҳои Исроил

2. Дар ҷои аввал гузоштани Худо: Чӣ тавр бояд бо Худованд муносибати одилона дошта бошад

1. Румиён 6:16 Нагузоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед

2. Хуруҷ 20:3 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

Ирмиё 3:10 Ва бо вуҷуди ҳамаи ин хоҳари хиёнаткори вай Яҳудо на бо тамоми дили худ, балки бо худнамоӣ ба ман рӯ овард, мегӯяд Худованд.

Худо аз набудани садоқат ва итоаткории комили Яҳудо норозӣ аст.

1. Қувваи итоати аз таҳти дил ба Худо

2. омурзиши Худо бо вуҷуди нофармонӣ

1. Такрори Шариат 10:12-13 Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ бо ҳама хизмат намо. дили худ ва бо тамоми ҷони худ.

2. Румиён 6:16 Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор нишон диҳед, ғуломи касе ҳастед, ки ба вай итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

Ирмиё 3:11 Ва Худованд ба ман гуфт: «Исроили гумроҳ худро бештар аз Яҳудои хиёнаткор сафед кард».

Худо ба Ирмиё сухан гуфта, Исроил ва Яҳудоро муқоиса карда, қайд мекунад, ки Исроил нисбат ба Яҳудо бевафотар буд.

1: Худо аз халқи худ вафодорӣ ва садоқатро меҷӯяд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Ӯ итоаткор ва вафодор бошем.

2: Новобаста аз нокомиҳои мо, муҳаббат ва марҳамати Худо нисбати мо ҳанӯз ҳам аён аст. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо Ӯ оштӣ шавем ва аз роҳҳои гуноҳи худ рӯй гардонем.

1:2 Вақоеънома 7:14 - Агар қавми Ман, ки бо номи Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи онҳо рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо мебахшам.

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ирмиё 3:12 Бирав ва ин суханонро ба тарафи шимол мавъиза кун ва бигӯ: «Баргард, эй Исроили гумроҳ, — мегӯяд Худованд; ва хашми Худро бар шумо нахоҳам овард, зеро ки Ман раҳим ҳастам, мегӯяд Худованд, ва хашмро то абад нигоҳ намедорам.

Худо ба халқи худ амр мекунад, ки ба сӯи Ӯ бозгарданд ва ваъда медиҳад, ки онҳоро мебахшад ва то абад хашми худро нигоҳ намедорад.

1. "Худованд ҳамеша меҳрубон аст: Омӯзиши бахшиши Худо дар Ирмиё 3:12"

2. "Бозгашт ба сӯи Худованд: омӯзиши тавба ва марҳамат дар Ирмиё 3:12"

1. Забур 86:5 - "Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯ ва барои омурзиш омода ҳастӣ, ва ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд, дар марҳамати фаровон ҳастӣ".

2. Ишаъё 54: 7-8 - "Дар як лаҳза ман туро тарк кардаам; вале бо марҳамати бузург туро ҷамъ хоҳам овард. Дар ғазаби андаке ман як лаҳза рӯйи худро аз ту пинҳон кардам; аммо бо меҳрубонии абадӣ раҳм хоҳам кард. бар ту, мегӯяд Худованд Наҷотдиҳандаи ту».

Ирмиё 3:13 Фақат ба гуноҳи худ эътироф намо, ки бар зидди Худованд Худои худ таҷовуз кардӣ, ва роҳҳои худро ба сӯи бегонагон дар зери ҳар дарахти сабз пароканда кардӣ, ва ба овози ман итоат накардӣ, мегӯяд Худованд.

Ба гуноҳи худ дар муқобили Худованд эътироф намо ва аз гуноҳҳо бар зидди Ӯ тавба кун.

1. Дар хотир доред, ки Худо ҳамеша нигаҳбон аст ва нофармонӣ намекунад.

2. Аз гуноҳҳои худ тавба кунед ва барои омурзиш ба сӯи Худованд бозгардед.

1. Ибриён 10:26-27 - Зеро агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .

2. 2 ба Қӯринтиён 7:10 - Зеро ғаму андӯҳи Худо тавбаеро ба вуҷуд меорад, ки ба наҷоти бе пушаймонӣ мебарад, дар ҳоле ки ғаму андӯҳи дунё маргро ба вуҷуд меорад.

Ирмиё 3:14 Бигардед, эй фарзандони гумроҳ, мегӯяд Худованд; зеро ки ман бо шумо издивоҷ кардаам, ва туро яке аз шаҳрҳо ва ду нафар аз қабилаҳо хоҳам гирифт, ва туро ба Сион хоҳам овард.

Худо ба кӯдакони гумроҳ мегӯяд, ки ба сӯи Ӯ баргарданд ва Ӯ онҳоро ба Сион мебарад.

1. Муҳаббати наҷотбахши Худо ба халқи худ

2. Даъват ба тавба ва барқароршавӣ

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

Ирмиё 3:15 Ва ман ба шумо бар тибқи дили ман чӯпонҳо хоҳам дод, ки онҳо шуморо аз дониш ва фаҳмиш ғизо медиҳанд.

Худо ваъда медиҳад, ки пасторҳоро бо дониш ва фаҳмиши дуруст таъмин мекунад.

1: Худо содиқ аст, ки ҳикмат диҳад

2: Ҷустуҷӯи ҳикмати Худо дар пасторҳо

1: Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва ҳеҷ шакку шубҳа барои Шахсе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2: Масалҳо 2: 6-9 - "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд; Ӯ барои росткорон ҳикмати солим ҷамъ мекунад; Ӯ сипарест барои касоне, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд ва роҳҳои адолатро нигоҳ медоранд ва ба роҳи муқаддасони Худ нигоҳ мекунад».

Ирмиё 3:16 Ва ҳангоме ки шумо дар замин афзун ва афзун мешавед, дар он айём, мегӯяд Худованд, онҳо дигар нахоҳанд гуфт: "Санди аҳди Худованд; ва он ба хотир нахоҳад омад" : ва аз он ёд накунанд; ва ба он зиёрат накунанд; ва дигар ин корро нахоҳад кард.

Гузариш Худованд пешгӯӣ мекунад, ки дар оянда, вақте ки одамон дар замин зиёд ва зиёд мешаванд, онҳо дигар сандуқи аҳдро ба ёд нахоҳанд овард ва ба он сафар нахоҳанд кард.

1. Ба ёд овардани аҳд: вафо кардан ба ваъдаи Худо

2. Подош додани тоъат: вафо кардан ба аҳди Худо

1. Ибриён 9:15-17 - Исо аҳди наве баст, ки омурзиши гуноҳҳо ва ҳаёти ҷовидониро овард.

2. Такрори Шариат 7:9 - Аҳди Худованд бо Исроил дар бораи муҳаббат ва садоқат буд, ки то абад риоя мешуд.

Ирмиё 3:17 Дар он вақт онҳо Ерусалимро тахти Худованд хоҳанд хонд; ва тамоми халқҳо ба исми Худованд, ба Ерусалим назди он ҷамъ хоҳанд шуд; ва дигар аз рӯи хаёли дили бадашон роҳ нахоҳанд рафт.

Худо ҳамаи халқҳоро ба исми Худ дар Ерусалим ҷамъ хоҳад кард, ва дигар аз паи бади дилҳои онҳо нахоҳанд шуд.

1. Қудрати номи Худо: Қадам дар нури Худованд

2. Рад кардани бади дилҳои мо: Паноҳ бурдан ба Парвардигор

1. Ишаъё 2:3 - Ва мардуми бисьёре рафта, хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем; ва Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо бо роҳҳои Ӯ хоҳем рафт, зеро ки шариат аз Сион ва каломи Худованд аз Ерусалим берун хоҳанд омад.

2. Забур 110:1 - Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин, то душманонатро зери пои ту наандозам".

Ирмиё 3:18 Дар он айём хонадони Яҳудо бо хонадони Исроил хоҳанд рафт, ва онҳо аз замини шимол ба замине ки Ман барои мерос ба падарони шумо додаам, ҷамъ хоҳанд шуд.

Хонаи Яҳудо ва хонадони Исроил муттаҳид хоҳанд шуд ва дар замине, ки ба аҷдодони худ дода шудааст, сокин хоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ягонагӣ: Хонаи Яҳудо ва хонадони Исроил

2. Иҷрои ваъдаи Худо: Гузариш аз шимол ба мерос

1. Ҳизқиёл 37:15-28 - рӯъёи устухонҳои хушк

2. 2 Вақоеънома 15:3-4 - Ислоҳоти Осо ва аҳди ягонагӣ

Ирмиё 3:19 Аммо ман гуфтам: «Чӣ гуна туро дар миёни фарзандон гузорам, ва ба ту замини дилкаш, мероси неки лашкари халқҳо диҳам? ва гуфтам: «Маро, падарам, хонӣ; ва аз ман рӯй нагардонад.

Худо ба халқи худ сухан гуфта, ваъда медиҳад, ки ба онҳо замини хуб медиҳад ва агар аз Ӯ рӯй нагардонанд, Падари онҳо хоҳад буд.

1. Муҳаббати падаронаи Худо - Омӯзиши қудрати муҳаббат ва қабули Худо ба халқи Ӯ.

2. Рад кардани қалби саркаш - Мумкин аст, ки чӣ гуна рӯйгардонӣ аз лутфи Худо ба ҳалокати рӯҳонӣ мебарад.

1. Румиён 8:14-17 - Омӯзиши қудрати Рӯҳи фарзандхондӣ ва чӣ гуна он моро водор мекунад, ки фарёд занем: "Аббо! Падар!"

2. Масалҳо 14:14 - Баррасии он, ки роҳи исёнгарон ба марг ва ҳалокат мебарад.

Ирмиё 3:20 Албатта, чунон ки зан аз шавҳари худ хиёнат мекунад, шумо низ ба ман хиёнат кардаед, эй хонадони Исроил, мегӯяд Худованд.

Халқи Исроил ба аҳди Ӯ хиёнат карда, ба Худо хиёнат карданд.

1: садоқат ва марҳамати Худо нисбат ба халқи худ сарфи назар аз хиёнати онҳо.

2: Оқибатҳои хиёнат ба Худо.

1: Ҳушаъ 6:4 - Эй Эфроим, бо ту чӣ кунам? Эй Яҳудо, бо ту чӣ кунам? зеро ки некии ту мисли абри субҳ аст, ва мисли шабнам меравад.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ирмиё 3:21 Садо бар баландиҳо шунида шуд, гирья ва илтиҷои банӣ-Исроил, зеро ки онҳо роҳи худро гумроҳ кардаанд, ва Худованд Худои худро фаромӯш кардаанд.

Банӣ-Исроил аз Худо дур шуданд ва Ӯро фаромӯш карданд ва фарёди андӯҳи онҳо аз баландиҳо шунида мешавад.

1. Худо ҳамеша дар он ҷост - Ирмиё 3:21 ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳатто вақте ки мо Худоро фаромӯш мекунем, Ӯ то ҳол дар он ҷост ва пурсаброна интизори он аст, ки мо ба сӯи Ӯ баргардем.

2. Ба Худо содиқ монед - Банӣ-Исроил дар Ирмиё 3:21 роҳи худро гумроҳ карданд ва Худоро фаромӯш карданд. Биёед аз онҳо ибрат гирем ва ба роҳи Худо содиқ бошем.

1. Забур 103:13 - Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, раҳм мекунад.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ирмиё 3:22 Баргардед, эй фарзандони гумроҳ, ва ман ақибнишиниҳои шуморо шифо хоҳам дод. Инак, мо назди ту меоем; зеро ки Ту Худованд Худои мо ҳастӣ.

Худо фарзандони гумроҳии худро даъват мекунад, ки ба назди Ӯ баргарданд ва ваъда медиҳад, ки гумроҳии онҳоро шифо медиҳад ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Ӯ Худованд Худои онҳост.

1: Файз ва марҳамати Худо - Ирмиё 3:22 ба мо файз ва марҳамати Худоро хотиррасон мекунад, ҳатто вақте ки мо ақиб рафтем. Новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ шудаем, Худо омода аст, ки моро биёмурзад ва шифо диҳад.

2: Худо ҳамеша ҳозир аст - Ирмиё 3:22 ба мо нишон медиҳад, ки Худо ҳамеша бо мо аст, ҳатто вақте ки мо гумроҳ шудаем. Ӯ Худованд Худои мост, ки вақте ки мо ба сӯи Ӯ бармегардем, моро мебахшад ва шифо хоҳад дод.

1: Isaiah 43:25 - Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам пок месозам ва гуноҳҳои туро ба ёд намеоварам.

2: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Ирмиё 3:23 Дар ҳақиқат, наҷоте, ки аз теппаҳо ва аз кӯҳҳои тӯлонӣ интизор аст, бар абас аст; дар ҳақиқат наҷоти Исроил дар Худованд Худои мост.

Наҷот танҳо тавассути Худованд пайдо мешавад.

1. Имонатонро ба Худованд гузоред: Роҳи ягонаи наҷоти ҳақиқӣ

2. Кӯҳҳо шикаста мешаванд, аммо Худо ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад

1. Ишаъё 45:22 - "Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигаре нест".

2. Забур 91: 14-16 - "Азбаски ӯ муҳаббати худро бар Ман гузоштааст, ман ӯро наҷот медиҳам; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ

Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод. ; Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ӯро раҳо мекунам ва ӯро иззат хоҳам дод; Бо умри дароз вайро қонеъ хоҳам кард ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод».

Ирмиё 3:24 Зеро хиҷил меҳнати падарони моро аз ҷавонии мо фурӯ бурд; рамахо ва рамахояшон, писарону духтаронашон.

Нанг боиси барбод рафтани заҳмати ниёгон гашта, гӯсфанду рама, писару духтарони онҳоро аз байн бурдааст.

1: Худо моро ба идоракунандагони содиқи баракатҳои худ даъват мекунад ва моро аз такя кардан ба бароҳатии ин ҷаҳон огоҳ мекунад.

2: Ба мо имтиёз дода шудааст, ки дар ҳузури Худо зиндагӣ кунем ва масъулияти мост, ки Ӯро бо ҳаёти худ эҳтиром кунем.

1: Матто 6: 19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар он ҷо дуздон нашиканед ва дуздед.

2: Масалҳо 11:4 - Дар рӯзи ғазаб сарват нафъ намедиҳад, аммо адолат аз марг наҷот медиҳад.

Ирмиё 3:25 Мо дар хиҷили худ хобидаем, ва ошуфтагии мо моро фаро мегирад, зеро ки мо ва падаронамон аз ҷавонии худ то ба имрӯз пеши Худованд Худои худ гуноҳ кардаем ва ба овози Худованд итоат накардаем. Худоё.

Халқи Исроил аз ҷавонии худ бар зидди Худо гуноҳ карда буданд ва ин корро идома медиҳанд, ки дар натиҷа шармандагӣ ва ошуфтагии азимро ба бор оварад.

1. Оқибатҳои исён кардан бо Худо

2. Тавба: рӯйгардонӣ аз нофармонӣ

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Забур 51:17 - «Қурбони ман, эй Худо, рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

Боби 4 Ирмиё паёми пешгӯии Ирмиёро идома дода, диққати худро ба доварӣ ва харобиҳои дарпешистода, ки бар Яҳудо аз сабаби исёни доимии онҳо бар зидди Худо хоҳад омад, идома медиҳад.

Сархати 1: Боб бо тасвири равшани харобшавӣ ва харобшавии дарпешистодаи Яҳудо оғоз мешавад (Ирмиё 4:1-9). Ирмиё одамонро ташвиқ мекунад, ки ба сӯи Худо баргарданд ва онҳоро аз оқибатҳои он огоҳ мекунад, ки агар тавба накунанд. Вай душманеро, ки аз шимол наздик шуда истодааст, тасвир карда, онро ба шере ташбех медихад, ки барои хӯрдани сайд омода аст. Замин хароб мешавад, шаҳрҳо валангор хоҳанд шуд ва мардум аз даҳшат гурезанд.

Сархати 2: Ирмиё андӯҳи худро аз ҳалокати наздик баён мекунад ва барои халқаш мотам мегирад (Ирмиё 4:10-18). Ӯ таассуф мекунад, ки анбиёи козиб,

вақте ки фалокат дар назди уфуқ аст, онҳоро бо ваъдаҳои хушку осоиш фирефта кардаанд. Дили Ирмиё сангин мешавад, зеро ӯ шоҳиди харобие аст, ки Яҳудоро аз сабаби беитоатии онҳо интизор аст.

Сархати 3: Боб бо тасвири давлати хароби Яҳудо пас аз хароб шудани он анҷом меёбад (Ирмиё 4:19-31). Ирмиё изтироб ва андӯҳи шахсии худро аз он чизе ки мебинад, баён мекунад. Ӯ худро ҳамчун зани дардманд тасвир мекунад. Худованд доварии одилонаи Худро ба халқи исёнкори Худ ошкор мекунад, балки инчунин барои барқароршавӣ умед мебахшад, агар онҳо худро фурӯтан карда, ба Ӯ бармегарданд.

Дар ҷамъбаст,
Боби чоруми Ирмиё доварӣ ва харобии дарпешистодаро, ки ба сабаби исён бар зидди Худо ба сари Яҳудо хоҳад омад, тасвир мекунад. Ирмиё онҳоро дар бораи душмане, ки аз шимол омада истодааст, огоҳ мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки пеш аз он ки дер нашавад, тавба кунанд. Ӯ барои фиреби рӯҳонии онҳо аз ҷониби анбиёи козиб мотам мехӯрад ва аз ҳалокати дар пешистодаи онҳо андӯҳи амиқ баён мекунад. Ин боб бо тасвири харобшавӣ ба итмом мерасад, аммо инчунин умеди барқароршавӣ дорад, агар онҳо худро фурӯтан кунанд ва бо тавбаи самимӣ ба сӯи Худо баргарданд. Ин боб ҳамчун огоҳии тантанавӣ дар бораи оқибатҳои беитоатии доимӣ ва умед ба наҷот, агар Яҳудо пеш аз он ки дер нашавад, ба Худо бармегардад.

Ирмиё 4:1 Агар ту баргардӣ, эй Исроил, — мегӯяд Худованд, — назди Ман баргард;

Худованд Исроилро даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ баргарданд ва корҳои зиштии онҳоро аз назари Ӯ дур кунанд.

1. Худо моро ба тавба ва муқаддасӣ даъват мекунад

2. Ҳар чизи нопокро дур кунед ва ба Худо рӯй оваред

1. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки бо номи Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шаронаи худ рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид ва замини худро шифо хоҳад дод».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ирмиё 4:2 Ва қасам хӯред: «Худованд зинда аст, дар ростӣ, дар доварӣ ва адолат; ва халқҳо дар Ӯ баракат хоҳанд дод, ва дар Ӯ фахр хоҳанд кард.

Халқи Худо бояд қасам хӯрад, ки дар ростӣ, доварӣ ва адолат зиндагӣ кунанд, ва халқҳои гирду атроф метавонанд ба Ӯ умед ва ҷалол пайдо кунанд.

1. Адолати Худованд: Сарчашмаи баракат ва умед

2. Зиндагӣ дар ҳақиқат, доварӣ ва адолат: Даъват ба халқи Худо

1. Забур 37:11 - Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд; ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.

2. Ишаъё 61:7 - Барои шармандагии худ дучанд хоҳед дошт; ва аз ҳисси худ шодӣ хоҳанд кард, бинобар ин онҳо дар замини худ дучанд хоҳанд шуд: шодии абадӣ барои онҳо хоҳад буд.

Ирмиё 4:3 Зеро ки Худованд ба мардуми Яҳудо ва Ерусалим чунин мегӯяд: "Замини бекорхобидаи худро пора кунед, ва дар миёни хорҳо накоред".

Худо ба мардони Яҳудо ва Ерусалим мегӯяд, ки заминҳои шудгорнашудаи худро бишкананд ва дар миёни хорҳо накоранд.

1. Қувваи омодагӣ: Чӣ тавр истифода бурдани заминҳои коркарднашуда дар ҳаёти мо

2. Зарурати меҳнатдӯстӣ: Дар миёни хорҳо накоред

1. Масалҳо 24:27 - Кори худро дар берун тайёр кунед; дар сахро хама чизро барои худ тайёр кун ва баъд аз ин хонаатро соз.

2. Матто 13:7 - Тухмиҳои дигар дар байни хорҳо афтоданд, ва хорҳо калон шуда, онҳоро пахш карданд.

Ирмиё 4:4 Худро барои Худованд хатна кунед, ва ҷиҳози дили худро бигиред, эй мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим; мабодо ғазаби ман мисли оташ берун ояд, ва сӯзонед, ки аз шарорати шумо касе онро хомӯш карда наметавонад. корхо.

Худо ба мардуми Яҳудо ва Ерусалим амр медиҳад, ки худро барои Ӯ ҷудо кунанд ва аз роҳҳои шарионаи худ халос шаванд, вагарна бо ғазаб ва доварии одилонаи Ӯ рӯ ба рӯ шаванд.

1. Хатари нофармонӣ: Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

2. Масъулияти адолат: Фоидаҳои пайравӣ аз роҳи Худо

1. Масалҳо 14:34 - Адолат миллатро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар як халқ таҳқир аст.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам.

Ирмиё 4:5 Дар Яҳудо мавъиза кунед, ва дар Ерусалим ваъз кунед; ва бигӯед: "Дар замин карнай навохед; фарёд занед, ҷамъ шавед ва бигӯед: "Ҷамъ шавед, ва ба шаҳрҳои муҳофизатшуда биравем".

Ба мардуми Яҳудо дастур дода шудааст, ки карнай навохта, ҷамъ шаванд, то ба шаҳрҳои қалъадор бираванд.

1. Муҳимияти итоаткорӣ ва омодагӣ - Ирмиё 4:5

2. Қудрати ягонагӣ - Ирмиё 4:5

1. Масалҳо 21:31 - "Асп ба рӯзи ҷанг омода аст, аммо ғалаба аз они Худованд аст".

2. Хуруҷ 14: 13-14 - "Ва Мусо ба мардум гуфт: "Натарсед, устувор бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз барои шумо амал хоҳад кард. боз бубинед.Худованд барои шумо меҷангад ва шумо танҳо бояд хомӯш бошед.

Ирмиё 4:6 Дар сӯи Сион байрақ барпо кунед: истеъфо равед, монед, зеро ки Ман аз шимол бадӣ ва ҳалокати бузург хоҳам овард.

Худо ба Ирмиё амр медиҳад, ки огоҳии харобии дарпешистодаро аз шимол эълон кунад.

1. "Даъват барои омодагӣ: гӯш додан ба огоҳии Худо"

2. "Шамоли шимолӣ ва ғазаби Худо"

1. Ишаъё 5:25-30 - "Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасти Ӯ ҳанӯз дароз аст".

2. Амос 3:7 - "Албатта Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, балки сирри Худро ба бандагони худ, яъне анбиё ошкор мекунад".

Ирмиё 4:7 Шер аз буттаи худ баромад, ва нобудкунандаи халқҳо дар роҳ аст; вай аз макони худ баромадааст, то замини туро хароб кунад; ва шаҳрҳои ту валангор хоҳанд шуд, бе сокин.

Худо ба воситаи Ирмиё халқи Яҳудоро огоҳ мекунад, ки шер омада, замини онҳоро несту нобуд мекунад ва онро харобу холӣ мегузорад.

1. Огоҳии Худованд ба мо: гӯш додан ба даъвати тавба

2. Зиндагӣ дар куфр: Оқибатҳои саркашӣ аз итоати Худо

1. Ҳизқиёл 22:30-31 - "Ман дар миёни онҳо шахсеро ҷустуҷӯ кардам, ки деворе созад ва дар пеши ман барои замин биистад, то онро хароб накунам; аммо наёфтам. Ман хашми Худро бар онҳо рехтам, онҳоро бо оташи ғазаби Худ фурӯ бурдам: роҳи онҳоро бар сари онҳо подош додам, мегӯяд Худованд Худо».

2. 2 Петрус 3:9 - «Худованд дар иҷрои ваъдаи худ сустӣ намекунад, чунон ки баъзе одамон сустиро ҳисоб мекунанд, балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба оянд.

Ирмиё 4:8 Зеро ки ин камари туро палос мебандад, нола ва фиғон меандозад, зеро ки ғазаби шадиди Худованд аз мо баргардонида нашудааст.

Ғазаби шадиди Худованд аз мо дур нашудааст.

1. Ғазаби Худо: Дидани хашмгинии Худованд

2. Тавба: Аз гуноҳ рӯй гардондан ва бозгашт ба сӯи Парвардигор

1. Луқо 3:7-14 - Даъвати Яҳёи Таъмиддиҳанда ба тавба

2. Амос 5:15 - Худовандро биҷӯед ва аз роҳҳои бад рӯй гардонед

Ирмиё 4:9 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, мегӯяд Худованд, - дили подшоҳ, ва дили мирон нобуд хоҳад шуд; ва коҳинон дар ҳайрат хоҳанд монд, ва анбиё дар ҳайрат хоҳанд монд.

Худо эълон мекунад, ки дар рӯзи оянда қалбҳои подшоҳ ва ҳокимон, коҳинон ва пайғамбарон дар ҳайрат хоҳанд монд.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Ба хости Худо пайравӣ кардан

1. Ишаъё 40:5 - "Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

Ирмиё 4:10 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд Худо! Ту ин қавм ва Ерусалимро бағоят фиреб дода, гуфтай: "Ба шумо осоиштагӣ хоҳад буд"; дар ҳоле ки шамшер ба ҷон мерасад.

Худо мардуми Ерусалимро гумроҳ карда, гуфта буд, ки онҳо осоиштагӣ хоҳанд дошт, дар ҳоле ки дар асл онҳо бо вазъияти хатарнок рӯбарӯ буданд.

1. Фирефтаи ваъдаҳои бардурӯғ дар бораи сулҳ нашавед, балки аз хатари рӯҳонӣ, ки метавонад дар атрофи гӯша бошад, ҳушёр бошед.

2. Бо ваъдаҳои осони амният ё тасаллӣ фирефта нашавед, ба ҷои он ба Худованд таваккал кунед, ки шуморо муҳофизат мекунад ва роҳбарӣ мекунад.

1. Яъқуб 1:16-17 - "Фирефта нашавед, эй бародарони маҳбуби ман. Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ва сояе вуҷуд надорад."

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 4:11 Дар он вақт ба ин қавм ва ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: "Боди хушк аз баландиҳои биёбон ба сӯи духтари қавми Ман, на барои шамол додан ва на пок кардан,

Доварии Худо бар Ерусалим сахт ва авфнопазир хоҳад буд.

1: Муҳаббати бебозгашти Худо, балки адолати бечунучарои Ӯ

2: Раҳмат ва раҳмати Худо, Ҳатто дар миёни доварӣ

1: Ишаъё 5:20-21 Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, зулмотро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро талх мешуморанд!

2: Юил 2:12-13 Бо вуҷуди ин, ҳоло ҳам, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва мотам назди Ман баргардед; ва дилҳои худро дарида, на ҷомаи худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст.

Ирмиё 4:12 Ҳатто шамоли пур аз он ҷойҳо сӯи ман хоҳад омад; акнун Ман низ бар онҳо ҳукм хоҳам дод.

Худо касонеро, ки аз Ӯ рӯй гардонанд, доварӣ мекунад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ирмиё 4:12

2. Бо доварии Худо рӯбарӯ шудан: Нигоҳе ба Ирмиё 4:12

1. Ишаъё 5:20-24 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд.

2. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди ҳама гуна ситамкорӣ ва ноинсофӣ зоҳир мешавад.

Ирмиё 4:13 Инак, ӯ мисли абрҳо хоҳад баромад, ва аробаҳояш мисли гирдбод хоҳанд буд; аспҳои ӯ аз уқобҳо тезтаранд. Вой бар ҳоли мо! зеро ки мо вайрон шудаем.

Худо бо қудрат ва суръати азим меояд ва мардуми Яҳудо дар хатари нобуд шудан қарор доранд.

1. Қудрати Худо - Ирмиё 4:13

2. Доварии Худо - Ирмиё 4:13

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ҳабаққуқ 1:5 - Инак, дар миёни халқҳо, ва нигоҳ кунед ва дар ҳайрат бошед: зеро Ман дар айёми шумо коре хоҳам кард, ки шумо, гарчанде ки ба шумо гуфта шавад, бовар намекунед.

Ирмиё 4:14 Эй Ерусалим, дили худро аз бадӣ бишӯй, то ки наҷот ёбӣ. То ба кай андешаҳои беҳуда дар даруни ту хоҳад буд?

Худо Ерусалимро даъват мекунад, ки дилҳои онҳоро аз бадӣ пок созад, то аз фикрҳои ботилашон наҷот ёбад.

1. Даъват ба тавба ва гирифтани наҷот

2. Қувваи таҷдиди ақли шумо

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ирмиё 4:15 Зеро ки овозе аз Дон эълон мекунад, ва мусибатро аз кӯҳи Эфроим эълон мекунад.

Аз Дан ва Эфроим овозе шунида мешавад, ки аз мусибат хабар медиҳанд.

1. Овозе, ки мусибат меорад - Ирмиё 4:15

2. Овози огоҳӣ - Ирмиё 4:15

1. Ишаъё 5:1-7 - Огоҳии Худо ба халқи саркаш

2. Амос 5:1-17 - Каломи Худовандро бишнавед ва тавба кунед

Ирмиё 4:16 Ба халқҳо ёд кунед; Инак, бар зидди Ерусалим хабар диҳед, ки посбонон аз кишвари дур омада, бар зидди шаҳрҳои Яҳудо овози худро баланд мекунанд.

Ба халқи Яҳудо огоҳ карда шудааст, ки ба халқҳо эълон кунанд, ки посбонон аз кишвари дур омада, овози худро бар зидди шаҳрҳои Яҳудо эълон мекунанд.

1. Ба огоҳиҳои Худо гӯш додан - Ирмиё 4:16

2. Ҷавоб додан ба паёмҳои Худо - Ирмиё 4:16

1. Ишаъё 40:9 - Эй Сион, эй муждарасон, ба кӯҳи баланд бархез; Эй Ерусалим, эй хушхабар, овози худро бо қувва баланд кунед, онро баланд кунед, натарсед; ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯед: "Инак Худои шумо!"

2. Румиён 10:15 - Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое, ки мужда медиханд!».

Ирмиё 4:17 Чун посбонони киштзор бар зидди вай ҳастанд; зеро ки вай бар зидди ман исён кардааст, мегӯяд Худованд.

Доварии Худо дар бораи саркашӣ ба киштзоре монанд карда мешавад, ки посбонон онро тамошо мекунанд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба Худо содиқ бошем, вагарна мо ба доварии Ӯ дучор хоҳем шуд.

2: Худо сабру меҳрубон аст, аммо исён бечазо наmemонад.

1: Ибриён 10: 26-27 - Зеро, агар мо пас аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .

2: Масалҳо 28:9 - Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат дур кунад, ҳатто дуои ӯ зишт аст.

Ирмиё 4:18 Роҳи ту ва аъмоли ту ин чизҳоро ба ту овардааст; ин шарорати ту аст, зеро талх аст, зеро он ба дили ту мерасад.

Амалиёти мардум вазъияти имрӯзаи онҳоро ба вуҷуд овард, ки натиҷаи бадкирдории онҳост.

1. Дарси натиҷаҳо: Фаҳмидани робитаи байни амалҳо ва натиҷаҳо

2. Таъми талхи бадӣ: Чӣ гуна гуноҳ ба ҳаёти мо таъсир мерасонад

1. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Ҳизқиёл 18:4, "Инак, ҳама ҷонҳо аз они Мананд; чунон ки ҷони падар, ончунон ҷони писар аз они Ман аст: ҷони гуноҳкор, хоҳад мурд."

Ирмиё 4:19 Дарҳолҳои ман, дарҳои ман! Ман дар дили худ дард дорам; дилам дар ман садо медиҳад; Ман наметавонам ором бигирам, зеро ту, эй ҷонам, садои карнай, бонги ҷангро шунидай.

Ирмиё аз садои карнай, бонги ҷанг хеле ғамгин мешавад.

1. Овози ҷанг: Ҷустуҷӯи сулҳ дар замонҳои душвор

2. Интихоби гӯш кардани овози Худо дар миёни садои ҷанг

1. Забур 46:10 Хомӯш бош ва бидон, ки Ман Худо ҳастам.

2. Румиён 12:18 Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

Ирмиё 4:20 Ҳалокат бар ҳалокат нидо мекунад; зеро ки тамоми замин вайрон шудааст: ногаҳон хаймаҳоям вайрон мешаванд, ва пардаҳоям дар як лаҳза вайрон мешаванд.

Тамоми замин яку якбора харобу валангор мешавад.

1: Ногаҳон, нобудшавӣ метавонад ба ҳаёти мо ворид шавад. Мо бояд омода бошем ва дар тавба зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд ба Худованд таваккал кунем, ки моро аз ҳалокат ва харобшавӣ муҳофизат кунад.

1: Ишаъё 33:10-11 "Акнун Ман эҳьё хоҳам шуд" мегӯяд Худованд; «Акнун ман сарафроз хоҳам шуд; алҳол худамро боло хоҳам кард; ту коҳ ҳомила хоҳӣ шуд, коса хоҳӣ овард: нафаси ту мисли оташ туро фурӯ хоҳад бурд».

2: Ишаъё 64: 6-7 "Ҳамаамон мисли нопок шудаем, ва тамоми аъмоли одилонаи мо мисли ҷомаи палид аст. Ҳамаамон мисли барг пажмурда мешавад, ва гуноҳҳои мо мисли бод моро мебарад."

Ирмиё 4:21 То кай ман байракро бубинам ва садои карнайро бишнавам?

Ин порча дар бораи фарёди кӯмак дар замони тангӣ сухан меравад.

1. "Гарё барои кӯмак дар тангӣ"

2. «Садои карнай: Даъват ба амал».

1. Ишаъё 5:26 - "Ӯ барои халқҳои дур байрақе хоҳад бардошт, ва барои онҳое ки дар ақсои замин ҳастанд, ҳуштак хоҳад зад. Онҳо ба ин ҷо зуд ва зуд хоҳанд омад!"

2. 2 ба Қӯринтиён 12:10 - "Бинобар ин, ба хотири Масеҳ ман аз заъфҳо, аз таҳқирҳо, душвориҳо, таъқиботҳо ва душвориҳо лаззат мебарам. Зеро вақте ки ман нотавон бошам, қавӣ ҳастам".

Ирмиё 4:22 Зеро ки қавми Ман нодонанд, Маро нашинохтанд; онҳо фарзандони ҷасур ҳастанд ва фаҳм надоранд: бадӣ кардан доно ҳастанд, вале ба некӣ дониш надоранд.

Халқи Худо аблаҳ, бехабаранд ва дар бораи Ӯ намефаҳманд. Онҳо дар бадӣ маҳорат доранд, вале ба некӣ огоҳӣ надоранд.

1. Зарурати ҳикмат: Фаҳмидани тафовути некӣ ва бадӣ

2. Арзиши беақлӣ: Вақте ки мо Худоро нашиносем, он чизеро аз даст медиҳем

1. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Қуддус фаҳмост.

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

Ирмиё 4:23 Ман заминро дидам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва осмон, ва онҳо нур надоштанд.

Замин бешаклу холӣ буд, ва осмон нур надошт.

1: Худо сарчашмаи ҳама нур ва ҳаёт аст.

2: Мо бояд ба Худо назар кунем, то дар зиндагӣ умед ва ҳадаф пайдо кунем.

1: Isaiah 45:18 Зеро чунин мегӯяд Худованд, ки осмонро офарид (Ӯ Худост!), Ӯ заминро офарид ва онро ба вуҷуд овард (Ӯ онро барпо кард; онро бетартибӣ наофаридааст, балки онро ба вуҷуд овардааст, то сокин шаванд!): Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.

2: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некиро барои бадӣ, на ба бад, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам.

Ирмиё 4:24 Ман кӯҳҳоро дидам, ва инак, онҳо меларзиданд, ва ҳама теппаҳо сабук меҷунбиданд.

Қудрати Худо кӯҳу теппаҳоро ба ларза меорад.

1. Қудрати Худо: Кӯҳҳои мо меларзанд

2. Кӯҳҳои ҳаракаткунанда: Қудрати Худо

1. Забур 29:7-11 - Овози Худованд обҳоро ғуррон мекунад ва кӯҳҳоро ба ларза меорад.

2. Ҳабаққуқ 3:6 - Қудрати Худо кӯҳҳоро ба ларза меорад ва теппаҳоро об мекунад.

Ирмиё 4:25 Ман дидам, ва инак, одам нест, ва ҳамаи паррандагони осмон гурехтаанд.

Ирмиё замини хароберо дид, ки мардум надошт ва паррандагони осмон гурехтаанд.

1. Зарурати ҳузури Худо дар замони харобӣ

2. Муҳимияти руҷӯъ ба сӯи Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Ишаъё 40:29 Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Матто 11:28 Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

Ирмиё 4:26 Ман дидам, ва инак, макони пурсамар биёбон аст, ва тамоми шаҳрҳои он аз ҳузури Худованд ва аз хашми шадиди Ӯ хароб шудаанд.

Аз ғазаби сахти Худо ин мавзеи пурсамар ба харобазор табдил ёфт.

1: Чӣ тавр мо ба ғазаби Худо ҷавоб дода метавонем?

2: Мо аз ғазаби Худо чӣ омӯхта метавонем?

1: Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2: Ибриён 10:30-31 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Садо хоҳам дод ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард. Ба дасти Худои Ҳай афтодан кори даҳшатнок аст.

Ирмиё 4:27 Зеро ки Худованд чунин гуфтааст: "Тамоми замин хароб хоҳад шуд; то ҳол ман тамом намекунам.

Худованд эълон кардааст, ки тамоми замин хароб хоҳад шуд, вале Ӯ ба пуррагӣ хотима нахоҳад дод.

1. Раҳмат ва файзи Худо: Чӣ гуна Худо ба мо имкон медиҳад, ки имкони дуюмро ба даст орем

2. Қудрати муҳаббати Худо: Чӣ тавр Худо ба мо имкон медиҳад, ки озмоишҳои душворро паси сар кунем

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Марсияҳо 3:22-23 Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 4:28 Зеро ки замин мотам хоҳад гирифт, ва осмони болояш сиёҳ хоҳад шуд; зеро ки гуфтам, онро ба нақша гирифтаам, ва тавба нахоҳам кард, ва аз он рӯй нахоҳам кард.

Худо чизеро баён кардааст, ки аз он дигаргун намешавад ва замину осмон дар ҷавоб мотам мегиранд.

1. "Ҳадафҳои тағйирнопазири Худо"

2. «Мотами осмону замин».

1. Ишаъё 55:11, «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Яъқуб 1:17, "Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест".

Ирмиё 4:29 Тамоми шаҳр аз садои саворон ва камондорон гурехт; онҳо ба бешазорҳо даромада, бар сангҳо хоҳанд баромад: ҳар шаҳр партофта хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас дар он сокин нест.

Шаҳр партофта мешавад, зеро садои савораҳо ва камондорон ҳамаро маҷбур мекунанд, ки ба ҷастаҳо гурезанд ва ба сангҳо мебароянд.

1. Муҳимияти таваккал ба Худованд дар лаҳзаҳои душворӣ.

2. Муҳимияти шунидан ва посух додан ба огоҳиҳои Худо.

1. Ишаъё 30:15 - Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин гуфтааст: "Дар бозгашт ва истироҳат наҷот хоҳӣ ёфт; дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд.

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Ирмиё 4:30 Ва ҳангоме ки ту ғорат шудӣ, чӣ кор хоҳӣ кард? Гарчи арғувонӣ пӯшидаӣ, зеварҳои зарро зинат додаӣ, ҳарчанд рӯи худро бо расм даридаӣ, беҳуда худатро одилона мекунӣ; ошиқон туро хор хоҳанд кард, ҷони туро меҷӯянд.

Дар ин порча аз паёмадҳои ғурур ва ботил сухан меравад, зеро дӯстдорони касе, ки аз ғаразнокӣ таваҷҷуҳ кунад, рӯй гардонад ва дар пайи ҷони худ қарор гирад.

1. Хавфи ғурур ва ботил

2. Бефоида будани таваҷҷуҳ бо гариш

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ирмиё 4:31 Зеро ки ман овозеро шунидам, ки зани золимӣ ва изтироби вай, ки фарзанди нахустини худро зоид, овози духтари Сион, ки ба худ нола мекунад ва дастҳои худро дароз мекунад ва мегӯяд: "Вой! ҳозир манам! зеро ки ҷонам аз қотилон хаста шудааст.

Овози духтари Сион аз андӯҳи кушташудагон гиря мекунад.

1. Раҳмати Худо дар баробари ранҷу азоб

2. Дар замони ноумедӣ умед пайдо кардан

1. Марсияҳо 3:21–24

2. Забур 10:12–18

Боби 5-уми китоби Ирмиё паёми пешгӯии Ирмиёро идома дода, ба фасод ва хиёнати густурда дар Яҳудо диққат медиҳад. Дар ин боб ҷустуҷӯи Худо дар байни халқи худ адолатро тасвир мекунад ва аз доварии дарпешистода, ки дар натиҷаи беитоатии доимии онҳо хоҳад буд, ҳушдор медиҳад.

Сархати 1: Ин боб бо илтиҷои Ирмиё оғоз мешавад, ки Худо дар ҷустуҷӯи шахси одил дар Ерусалим (Ирмиё 5:1-6). Ӯ савол медиҳад, ки оё касе ҳаст, ки адолат рафтор мекунад ва ҳақиқатро меҷӯяд, аммо мебинад, ки онҳо каманд. Ирмиё халқеро тасвир мекунад, ки пур аз макр аст, ба исми Худо қасам хӯрда, тавба кардан намехоҳад. Аз ин рӯ, Худо эълон мекунад, ки ба сари онҳо мусибате хоҳад овард.

Сархати 2: Ирмиё доварии дарпешистодаро дар натиҷаи исёни Яҳудо тасвир мекунад (Ирмиё 5:7-17). Ӯ нақл мекунад, ки чӣ гуна Худо паёмбароне фиристод, то онҳоро битарсонанд, вале онҳо паёмҳои Ӯро инкор карданд ва дар зулми худ идома доданд. Гуноҳҳои онҳоро ба душмани беамон монанд мекунанд, ки ҳама чизро дар роҳи худ мехӯрад. Мардум Худоро тарк карда, ба бутпарастӣ рӯй оварда, хашми Ӯро барангехт.

Сархати 3: Боб бо тавсифи ҳуҷуми омадаистодаи халқи бегона хотима меёбад (Ирмиё 5:18-31). Ирмиё ҳушдор медиҳад, ки бар Яҳудо ҳалокат хоҳад омад, зеро онҳо Худовандро тарк карда, ба худоёни козиб пайравӣ кардаанд. Бо вуҷуди ободии худ, онҳо гуноҳи худро эътироф намекунанд ва тавба меҷӯянд. Онҳо ба фиреб чунон одат кардаанд, ки дигар ҳақиқатро намешиносанд.

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷуми китоби Ирмиё фасод ва бевафоии густурдаи Яҳудоро фош мекунад. Ирмиё аз Худо илтиҷо мекунад, ки ҳатто як шахси одилро ёбад, аммо мефаҳмад, ки адолат дар байни онҳо кам аст. Ӯ аз нофармонии доимии онҳо ҳушдор дода, гуноҳҳои онҳоро ҳамчун душмани хӯранда тавсиф мекунад. Мардум аз Худо рӯйгардон шуданд ва бутпарастиро пазируфтанд ва огоҳиҳои Ӯро тавассути паёмбарон инкор карданд. Ин боб бо тасвири ҳуҷуми наздикшуда ҳамчун ҷазо барои тарк кардани Худованд анҷом меёбад. Сарфи назар аз шукуфоӣ, онҳо эътироф кардани гуноҳро рад мекунанд ва ё ҷустуҷӯи тавба мекунанд. Ин боб ҳамчун хотиррасонкунандаи ҳушёр дар бораи оқибатҳои исёни доимӣ бар зидди Худо хизмат мекунад ва зарурати таъҷилии тавбаи ҳақиқиро таъкид мекунад.

Ирмиё 5:1 Дар кӯчаҳои Ерусалим ба он сӯ медавидед, ва алҳол бубинед, ва бидонед, ва дар паҳнои он биҷӯед, агар касе ёбед, ки доваре ҳаст, ки ростиро ҷӯяд; ва ман онро мебахшам.

Худо мардуми Ерусалимро даъват мекунад, ки мардеро ҷустуҷӯ кунанд, ки адолат ва ҳақиқатро меҷӯяд ва агар касе пайдо шавад, Худо ӯро мебахшад.

1. Ҷустуҷӯи адолат ва ростӣ: Кашфи меҳрубонии Худо

2. Раҳмати бепоёни Худо: Даъват ба тавба

1. Ишаъё 5:20-21 Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Яъқуб 5:7-8 Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Ирмиё 5:2 Ва агарчи мегӯянд: "Худованд зинда аст"; Ба дурустӣ ки онҳо савгандҳои дуруғ мехӯранд.

Мардум мегӯянд, ки Худоро ибодат мекунанд, аммо онҳо рост намегӯянд.

1. Зиндагии беайбӣ - А дар Ирмиё 5:2

2. Қувваи амиқи ҳақиқат - А бар Ирмиё 5:2

1. Румиён 12:17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

2. Масалҳо 12:22 - Худованд аз лабҳои дурӯғ нафрат дорад, вале аз одамони боваринок лаззат мебарад.

Ирмиё 5:3 Эй Худованд, оё чашмони Ту ба ростӣ нест? Ту онҳоро задӣ ва андӯҳгин нашуданд. Ту онҳоро месӯхтӣ, вале онҳо аз ислоҳ саркашӣ карданд: чеҳраи худро аз санг сахттар кардаанд; баргаштанро рад кардаанд.

Ҷазои Худо ба мардуми Яҳудо тавба наовард, балки онҳо аз ислоҳи худ саркашӣ мекунанд ва дилҳои худро дар баробари Худо сахтгир мекунанд.

1. "Адолати Худо ва тавбаи мо"

2. "Дили сахтшуда: рад кардани ислоҳ"

1. Ҳизқиёл 18:30-31 - "Бинобар ин, ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Тамоми гуноҳҳоеро, ки кардаед, аз худ дур кунед ва ба худ дили нав ва рӯҳи нав гиред.

2. Забур 31:3-5 - Вақте ки ман хомӯш будам, устухонҳоям тамоми рӯз аз оҳу нолаҳоям нобуд шуданд. Зеро ки шабу рӯз дасти ту бар ман гарон буд; кувваам мисли гармои тобистон кам шуд. Он гоҳ ман гуноҳи худро дар назди ту эътироф кардам ва гуноҳи худро пинҳон накардам. Ман гуфтам: ба гуноҳҳои худ дар назди Худованд иқрор хоҳам кард. Ва ту гуноҳи гуноҳи маро бахшидай.

Ирмиё 5:4 Бинобар ин ман гуфтам: "Инҳо бенаво ҳастанд; онҳо аблаҳанд, зеро ки онҳо роҳи Худовандро ва доварии Худои худро намедонанд.

Ин порча дар бораи аблаҳии касоне, ки ба Худованд пайравӣ намекунанд ва ҳукмҳои Ӯро эътироф намекунанд, сухан меронад.

1. Роҳи ҳикмат: Омӯзиши роҳи Парвардигор

2. Ҳукмҳои Худо: Фаҳмидани адолати Ӯ

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; Нодонҳо аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман.

Ирмиё 5:5 Ман худро назди бузургон хоҳам бурд ва бо онҳо сухан хоҳам гуфт; зеро ки онҳо роҳи Худованд ва доварии Худои худро медонанд;

Ирмиё-пайғамбар халқи Исроилро ҳамчун юғ ва занҷирҳои шариати Худо шикаста тасвир мекунад ва ӯ бузургонро меҷӯяд, то бо онҳо дар бораи роҳи Худованд ва доварии Худои худ сухан гӯянд.

1. Бузургтарин некӣ: Пайравӣ бо роҳи Худо дар ҳаёти мо

2. Зиндагӣ дар ғуломӣ: раҳо шудан аз занҷири гуноҳ

1. Матто 11:28-30 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтанам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. 1 Юҳанно 5:3 - "Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест".

Ирмиё 5:6 Бинобар ин шер аз ҷангал онҳоро хоҳад кушт, ва гурги шомгоҳон онҳоро ғорат хоҳад кард, паланг шаҳрҳои онҳоро посбонӣ хоҳад кард; ҳар кӣ аз он ҷо мебарояд, пора-пора хоҳад шуд, зеро ки ҷиноятҳои онҳо бисьёр аст. , ва акибнишинии онхо зиёд мешавад.

1: Доварии Худо барои гуноҳҳои мо воқеӣ ва сахт аст.

2: Мо бояд аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва ба Худо раҳм кунем.

1: Ирмиё 17: 9-10 "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи мувофиқат медиҳам. ба самараи аъмоли худ».

2: Матто 7: 21-23 "На ҳар кӣ ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо! рӯзе, эй Худованд, Худовандо, оё мо ба исми Ту нубувват накардаем ва девҳоро ба исми Ту берун наовардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал намеовардем? Он гоҳ ба онҳо ошкоро мегӯям, ки ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам. Аз ман дур шавед, эй бадкорон!

Ирмиё 5:7 Чӣ тавр туро барои ин афв кунам? Фарзандони ту Маро тарк карда, ба худоён қасам хӯрданд; ҳангоме ки онҳоро сер карда будам, зино карданд ва дар хонаҳои фоҳишагон лашкар ҷамъ шуданд.

Худо мепурсад, ки чаро Ӯ бояд халқи Худро бахшад, вақте ки онҳо Ӯро партофта, худоёни козибро азони худ гирифтаанд ва ба зино ва зино даст мезананд.

1. Хатари бутпарастӣ: Вақте ки мо аз Худо дур мешавем, мо бояд чӣ гуна муносибат кунем

2. Ҳақиқати омурзиши Худо: Дарки умқи ишқи Ӯ

1. Ишаъё 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд".

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

Ирмиё 5:8 Онҳо мисли аспҳои хӯрда саҳар буданд: ҳар яке аз паси зани ҳамсоя кина мекард.

Мардуми Яҳудо чунон бадахлоқ шуда буданд, ки мисли аспҳои шаҳватпараст рафтор мекарданд.

1. Зиндагӣ бо покии ахлоқӣ: таслим нашудан ба васвасаҳо

2. Қудрати адолат: он барои ҷони шумо чӣ кор карда метавонад

1. Эфсӯсиён 5:3-4 - Аммо дар миёни шумо набояд заррае ҳам ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ, ё тамаъкорӣ бошад, зеро инҳо барои халқи муқаддаси Худо мувофиқ нестанд. Набояд фаҳш, гапҳои беақл ва шӯхии дағалона, ки ҷои нест, балки шукрона бошад.

2. Масалҳо 5:15-20 - Обро аз чоҳи худ бинӯш, оби равонро аз чоҳи худат. Оё чашмаҳои шумо дар кӯчаҳо, оби ҷӯйҳои шумо дар хиёбонҳо пур шавад? Бигзор онҳо танҳо аз они шумо бошанд, ҳеҷ гоҳ бо бегонагон мубодила нашаванд. Чашмаи ту муборак бод, Ба зани чавониат шод бод. Дух-тури мехрубон, охуи латиф хамеша синааш сер гардад, Мафтуни мехри у бошад. Чаро асири зани зино шуд, писарам? Чаро ба оғӯши зани марди дигар?

Ирмиё 5:9 Оё ман барои ин чизҳо таъриф накунам? мегӯяд Худованд: ва магар ҷони ман аз чунин халқе интиқом гирифта намешавад?

Худованд мепурсад, ки оё дар ҳаққи миллате, ки гуноҳ кардааст, чорае набинад?

1. Ғазаби Худованд: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Муқовимат бо натиҷаи кори ситам

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ибриён 10:30 - Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Ирмиё 5:10 Бар деворҳои вай баромада, хароб кунед; вале ба охир нарасонед: ҷангалҳои вайро дур кунед; зеро ки онҳо аз они Худованд нестанд.

Ба мардуми Яҳудо фармон дода шудааст, ки баромада, деворҳои шаҳрро вайрон кунанд, аммо онро пурра вайрон накунанд. Ҷангҳо бояд бардошта шаванд, зеро онҳо аз они Худованд нестанд.

1. Ҳокимият ва адолати Худованд: Чӣ гуна ҳокимияти Худо аз ҳокимияти мо бартарӣ дорад

2. Қудрати тоъат: гирифтани фоида аз риояи фармудаҳои Худо

1. Румиён 13:1-4 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2. Забур 33:12 - Хушбахт аст он халқе, ки Худои ӯ Худованд аст, халқе, ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст!

Ирмиё 5:11 Зеро ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо бар ман хиёнаткорӣ карданд, мегӯяд Худованд.

Худо ба Исроил ва Яҳудо барои хиёнати онҳо хашмгин аст.

1. Муҳимияти вафодорӣ ба Худо

2. Оқибатҳои вафодорӣ ба Худо

1. Такрори Шариат 11:16-17 - Худро эҳтиёт кунед, ки дили шумо фирефта нашавад, ва шумо рӯй гардонед ва худоёни дигарро ибодат кунед ва онҳоро парастиш кунед; Ва он гоҳ ғазаби Худованд бар шумо аланга зад, ва Ӯ осмонро бастааст, то ки борон наборад, ва замин меваи худро надиҳад; ва мабодо аз замини некӯе, ки Худованд ба шумо медиҳад, зуд нобуд нашавед.

2. Масалҳо 11:20 - Касоне, ки дилашон ғафс аст, дар назари Худованд зишт аст, аммо онҳое ки дар роҳи худ росткоранд, лаззати Ӯст.

Ирмиё 5:12 Онҳо Худовандро дурӯғ бароварда, гуфтанд: «Ин Ӯ нест; ва бадӣ бар мо нахоҳад омад; на шамшерро мебинем ва на гуруснагӣ;

Халқи Яҳудо Худовандро инкор карда, мегуфтанд, ки бадӣ ба сари онҳо нахоҳад омад ва ҷанг ва гуруснагӣ нахоҳанд дошт.

1. Хатари инкор кардани Худованд - Ирмиё 5:12

2. Оқибатҳои нобоварӣ - Ирмиё 5:12

1. Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2. Такрори Шариат 28:47-48 - Зеро ки ту ба Худованд Худои худ бо шодмонӣ ва бо шодии дил, барои фаровонии ҳама чиз хизмат намекардӣ; Бинобар ин ба душманони худ, ки Худованд бар зидди ту бифиристад, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, ва бараҳнагӣ ва дар муҳтоҷи ҳама чиз хизмат хоҳӣ кард;

Ирмиё 5:13 Ва анбиё бод хоҳанд шуд, ва калом дар онҳо нест; ба онҳо чунин хоҳад шуд.

Суханони паёмбарон холӣ ва иҷронашавандаанд, ки боиси ҳалокати онҳост.

1: Аз суханоне, ки мегӯй, эҳтиёт кун, зеро Худо туро барои онҳо ҳисобот хоҳад дод.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки суханони худро бо ҳақиқати Худо пур кунем, на суханони худ.

1: Яъқуб 3:1-2 - Бигзор бисёре аз шумо, эй бародаронам, муаллим нашавед, зеро медонед, ки мо ба ҳукми сахттар дучор мешавем. Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Агар касе дар суханаш пешпо нахӯрад, вай одами комил аст, ки тамоми баданро низ ҷилавгирӣ карда метавонад.

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар яки онҳо чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Ирмиё 5:14 Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Азбаски шумо ин каломро мегӯед, инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту оташ хоҳам кард, ва ин қавмро ҳезум хоҳам кард, ва он онҳоро хоҳад хӯрд».

Худованд Худои лашкарҳо мегӯяд, ки агар мардум каломи Ӯро ба забон ованд, каломи Ӯ оташ хоҳад буд, то онҳоро фурӯ барад.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи Худо моро дигаргун карда метавонад

2. Оқибатҳои беитоатӣ: Вақте ки мо Каломи Худоро рад мекунем, чӣ мешавад

1. Забур 12:6 - Суханони Худованд суханони пок аст: мисли нуқра дар кӯраи замин озмуда шуда, ҳафт маротиба пок шудааст.

2. Яъқуб 1:21 - Пас, ҳама нопокӣ ва зиёдатии зиштро ҷудо кунед ва каломи кандашударо, ки қодир аст ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

Ирмиё 5:15 Инак, Ман халқеро, эй хонадони Исроил, аз дур бар шумо хоҳам овард, мегӯяд Худованд: ин халқи тавоно аст, вай халқи қадимист, халқе аст, ки шумо забони онҳоро намедонед ва он чиро, ки онҳо мегӯянд, намефаҳмед. .

Худованд ба хонаи Исроил як миллати пурқувват ва пурасрореро мефиристад, ки забони онҳоро намефаҳманд.

1. Дар баробари номуайянӣ ба Худованд таваккал кардан

2. Қувваи ношиносӣ

1. Ишаъё 43: 1-3 - "Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Офаридгори ту, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва аз дарёҳо, онҳо шуморо пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва аланга туро нахоҳӣ бурд; зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ирмиё 5:16 Бигзор онҳо мисли қабри кушода аст, ҳама мардони тавоно ҳастанд.

Мардуми замони Ирмиё тавоно ва тавоноанд, ва ҷасади онҳо мисли қабри кушода аст.

1. Қудрати халқи Худо: Чӣ гуна қуввати мо аз ҷониби Худованд меояд

2. Тарзи марг: Ба огоҳиҳои қабри кушода гӯш диҳед

1. Забур 18:32-34 - Худост, ки маро қувват мебахшад ва роҳи маро комил мекунад.

2. Румиён 12:11-13 - Ҳеҷ гоҳ аз ғайрат кам набошед, балки рӯҳияи худро нигоҳ доред ва ба Худованд хизмат кунед.

Ирмиё 5:17 Ва ҳосили ту ва нони туро, ки бояд писаронат ва духтаронат бихӯранд, хоҳанд хӯрд; гӯсфандон ва рамаҳои туро хоҳанд хӯрд; токҳо ва дарахтони анҷири туро хоҳанд хӯрд; шаҳрҳои девордор, ки ба онҳо бовар карда будӣ, бо шамшер.

Халқи Худо барои гуноҳҳои худ бо нобуд кардани зироатҳо, ҳайвонот ва шаҳрҳо ҷазо дода мешавад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: дарси Ирмиё 5:17

2. Худоро тамасхур намекунанд: назар ба огоҳии Ирмиё 5:17

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, муваффақ нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад дошт.

Ирмиё 5:18 Бо вуҷуди ин, дар он айём, мегӯяд Худованд, Ман бо ту пурра хотима намедиҳам.

Сарфи назар аз он ки Худо халқи Худро барои беитоатӣ ба ҳалокат мерасонад, Ӯ онҳоро пурра нест намекунад.

1. Худо ба халқи худ содиқ аст: Тадқиқоти Ирмиё 5:18

2. Неъмати Худо: Чӣ гуна Худо меҳрубон ва омурзанда аст ҳатто дар интизом

1. Забур 103:8-10 Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад.

2. Марсияҳо 3:22-23 Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 5:19 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки шумо гӯед: "Чаро Худованд Худои мо ҳамаи ин чизҳоро барои мо мекунад?" он гоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳӣ дод: "Чунон ки шумо Маро тарк карда, дар замини худ худоёни бегонаро ибодат кардаед, ончунон дар замине ки аз они шумо нест, ба ғарибон ибодат хоҳед кард".

Вақте ки одамон мепурсанд, ки чаро Худо баъзе корҳоро кардааст, ба онҳо хотиррасон мекунанд, ки хидмати онҳо ба худоёни бегона боиси он шудааст, ки онҳо маҷбуранд ба бегонагон дар кишвари бегона хидмат кунанд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

2. Неъматҳои риояи фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Баракатҳо ва лаънатҳои итоат кардан ва саркашӣ аз фармонҳои Худо.

2. Ишаъё 1:16-20 - Хоҳиши Худо дар бораи он ки халқаш ба сӯи Ӯ баргардад ва наҷот ёбад.

Ирмиё 5:20 Инро дар хонаи Яъқуб эълон карда, дар Яҳудо интишор карда, бигӯй:

Халқи Исроил ва Яҳудо аҳкоми Худовандро сахт рад карданд.

1: Мо бояд тавба кунем ва ба сӯи Худованд баргардем, зеро Ӯ ягона касест, ки моро аз гуноҳҳои мо наҷот дода метавонад.

2: Фармонҳои Худо набояд сабукфикрона қабул карда шаванд ва агар хоҳем, ки баракатҳои Ӯро ба даст орем, мо бояд ба онҳо итоат кунем.

1: Забур 51:17 - «Қурбонии писандидаи Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2: Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст: Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор ӯ сӯи Худованд баргардад, то ки Ӯ ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

Ирмиё 5:21 Акнун инро бишнавед, эй мардуми нодон ва бефаҳм! ки чашм доранду намебинанд; ки гӯш доранду намешунаванд:

Мардум бо вуҷуди чашму гӯш доштан беақл ва бефаҳманд.

1: Мо бояд чашму гӯшамонро кушоем, то донишу фаҳми ҷӯё шавем.

2: Мо бояд худ ва одатҳои худро тафтиш кунем, то боварӣ ҳосил кунем, ки мо дар хирад афзоиш ёфта истодаем.

1: Масалҳо 2: 3-5, "Бале, агар ту аз паси дониш фарьёд кунӣ ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар вайро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунӣ, ва ӯро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ; он гоҳ тарси худро аз Худовандо, ва дониши Худоро ёбед».

2: Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

Ирмиё 5:22 Оё аз Ман наметарсед? Мегӯяд Худованд: «Оё шумо аз ҳузури Ман, ки регро барои сарҳади баҳр гузоштаанд, ба ҳасби ҳукме, ки аз он убур карда наметавонад, ба ларза наафтед; Ҳарчанд наъра мекунанд, вале аз болои он намегузаранд?

Худованд Худо барои баҳр муқаррароти абадӣ дар бораи сарҳадҳо муқаррар кардааст, ба тавре ки он ҳар қадар ларзонад ё ғуррон кунад, аз он сарҳад гузашта наметавонад.

1. Қудрати Каломи Худо: Омӯзиш дар бораи Ирмиё 5:22

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Ӯ моро аз ҳолатҳои вазнин муҳофизат мекунад

1. Ишаъё 40:12-17 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст?

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

Ирмиё 5:23 Аммо ин қавм дили шӯришангез ва саркаш дорад; исьён карда, рафтанд.

Ин мардум саркашӣ доранд ва аз Худо дур шудаанд.

1. "Хатари исён"

2. «Бозгашт ба роҳи Худо».

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Ирмиё 3:12 - «Бирав ва ин суханонро ба тарафи шимол мавъиза кун ва бигӯ: Баргард, эй Исроили гумроҳ, мегӯяд Худованд; Ман ғазаби Худро бар шумо нахоҳам оварда; зеро ки Ман раҳим ҳастам, мегӯяд Худованд; то абад хашм нахоҳад монд'».

Ирмиё 5:24 Ва онҳо дар дили худ намегӯянд: "Акнун аз Худованд Худои худ, ки боронҳои аввал ва охиринро дар мавсими худ меборад, битарсем; Ӯ ҳафтаҳои муайяни даравро барои мо нигоҳ медорад".

Худованд ба мо амр мекунад, ки аз Ӯ битарсем ва шукри неъматҳои борон ва ҳосилро бигӯем.

1: Зиндагӣ бо шукр: Даъват барои тарс аз Худованд ва шодӣ аз баракатҳои Ӯ

2: Раҳмати Худо абадӣ аст: Ёдрасӣ барои шукргузорӣ барои атои борон ва ҳосил

1: Такрори Шариат 6:13 - Аз Худованд Худои худ битарс, ва Ӯро ибодат намо, ва ба исми Ӯ қасам хӯр.

2: Psalm 107:1 - Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

Ирмиё 5:25 Гуноҳҳои шумо ин чизҳоро баргардонид, ва гуноҳҳои шумо чизҳои некро аз шумо нигоҳ доштааст.

Оқибатҳои гуноҳ одамонро аз гирифтани баракатҳое, ки бояд доштанд, бозмедорад.

1. Арзиши гуноҳ: чӣ гуна нофармонӣ аз баракат монеъ мешавад

2. Нархи баланди исён: он чиро, ки гуноҳ мебарад

1. Матто 6:33, "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад".

2. Забур 33:10, «Шерҳои ҷавон камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, чизи нек нахоҳанд дошт».

Ирмиё 5:26 Зеро ки дар миёни қавми Ман одамони шарир пайдо мешаванд: онҳо мисли домҳо интизорӣ мекашанд; дом мегузоранд, одамонро дастгир мекунанд.

Одамони шарир домҳо мегузоранд, то дар байни халқи Худо қурбониёни бехабарро дастгир кунанд.

1. Халқи Худо аз домҳои бадӣ ҳазар кунед

2. Наздик шудан ба Худо, то аз доми бадкорон дурӣ ҷӯед

1. Масалҳо 22:3 - "Одами оқил бадиро пешгӯй мекунад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад".

2. Забур 91:3 - «Албатта Ӯ туро аз доми паррандагон ва аз вабои ғамангез раҳо хоҳад дод».

Ирмиё 5:27 Чунон ки қафас пур аз паррандагон аст, ончунон хонаҳои онҳо пур аз макр; бинобар ин онҳо бузург ва сарватдор шуданд.

Хонаҳои бадкорон пур аз макр аст, ки онҳо имкон медиҳанд, ки бузург ва сарватманд шаванд.

1: Ҳаёти мо набояд бар фиреб, балки бар ростӣ ва адолат бунёд шавад.

2: Ба назар чунин менамояд, ки шарирон дар кӯтоҳмуддат муваффақ мешаванд, аммо дар ниҳоят аз шарорати худ паст хоҳанд шуд.

1: Масалҳо 11:3 Беайбии росткорон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд мекунад.

2: Забур 37:16 Каме, ки одами одил дорад, аз сарвати бисьёр шарирон беҳтар аст.

Ирмиё 5:28 Онҳо фарбеҳанд, медурахшанд; бале, онҳо аз аъмоли шарирон бартарӣ медиҳанд; онҳо сабаб ва кори ятимонро доварӣ намекунанд, вале онҳо муваффақ мешаванд; ва дар ҳаққи мискинон ҳукм намекунанд.

Сарватдорон худсарой шуда, ба талаботи камбагалон беэътиной мекунанд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки адолатро ба ятимон ва бенавоён расонем.

2: Мо набояд худдорӣ кунем ва ба вазъи камбағалон беэътиноӣ кунем.

1: Яъқуб 1:27 - Дини пок ва беайб дар пеши Худои Падар ин аст: дидани ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2: Isaiah 10: 2 - Барои он ки мискинонро аз адолат дур созам ва ҳақро аз камбағалони қавми Ман бигирам, то бевазанон тӯъмаи онҳо шаванд, ва ятимонро ғорат кунанд!

Ирмиё 5:29 Оё ман барои ин корҳо намебинам? мегӯяд Худованд: «Оё ҷони ман аз чунин халқе интиқом намегирад?

Худо мепурсад, ки чаро аз миллате, ки гуноҳ кардааст, қасос нагирад?

1. "Даъват ба тавба: ба огоҳии Худованд гӯш диҳед"

2. "Ғазаби одилонаи Худованд: Фаҳмидани ниёз ба адолати илоҳӣ"

1. Забур 7:11 - «Худо довари одил аст, Худое, ки ҳар рӯз ғазаби Худро баён мекунад».

2. Ҳизқиёл 18:30-32 - "Бинобар ин, эй исроилиён, Ман ҳар яки шуморо мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Парвардигори Ҳоким. Тавба кунед! Аз ҳама гуноҳҳои худ рӯй гардонед; он гоҳ гуноҳ ҳалокати шумо нахоҳад буд. Худро аз ҳар гуноҳе, ки кардаед, тоза кунед, ва дили нав ва рӯҳи нав ба даст ored. Чаро шумо, эй банӣ-Исроил, хоҳед мурд?

Ирмиё 5:30 Дар замин як чизи аҷоиб ва даҳшатнок рӯй дод;

Дар сарзамин вокеаи ачоиб ва мудхиш руй дод;

1. Қувваи гуноҳ: Оқибати нофармонӣ чист?

2. Зарурати тавба: рад кардани ноинсофӣ ва қабули адолат

1. Масалҳо 14:12, "Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят ба марг мебарад".

2. Ирмиё 7:3, "Худованди Қодири Мутлақ, Худои Исроил, чунин мегӯяд: роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кун, ва ман туро дар ин макон зиндагонӣ хоҳам кард".

Ирмиё 5:31 Анбиё бардурӯғ нубувват мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст медоранд, ки он чунин бошад; ва дар ниҳояти кор чӣ кор хоҳед кард?

Халқи Худо бар Каломи Ӯ анбиёи козиб ва таълимоти бардурӯғро интихоб кардааст.

1: Хатарҳои паёмбарон ва воизони бардурӯғ

2: Ҷустуҷӯи ҳақиқати Худо дар Навиштаҳо

1: Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест.

2:2 Қӯринтиён 11:13-15 - Зеро инҳо расулони козиб, коргарони маккор ҳастанд, ки худро ба расулони Масеҳ табдил медиҳанд. Ва ҳеҷ тааҷҷубовар нест; зеро худи шайтон ба фариштаи нур табдил ёфтааст. Бинобар ин кори бузург нест, агар вазирони ӯ низ чун ходимони адолат табдил шаванд; ки оқибаташон мувофиқи аъмоли онҳо хоҳад буд.

Боби 6 Ирмиё паёми пешгӯии Ирмиёро идома дода, диққати худро ба ҳалокати дарпешистода ва доварӣ, ки бар Яҳудо аз сабаби беитоатии доимӣ ва рад кардани тавба карданашон меояд, равона мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъвати мардуми Ерусалим оғоз мешавад, ки аз ҳалокати дарпешистодаи худ гурезанд (Ирмиё 6:1-8). Ирмиё душманеро, ки аз шимол наздик шуда истодааст, тасвир мекунад ва онҳоро ба як қувваи харобиовар монанд мекунад, ки Яҳудоро хароб мекунад. Вай мардумро даъват мекунад, ки дар шаҳрҳои қалъадор бехатариро ҷустуҷӯ кунанд, аммо ҳушдор медиҳад, ки ҳатто онҳо ба ҳамлаи оянда тоб оварда наметавонанд.

Сархати 2: Ирмиё сабаби аслии исёни Яҳудо ва рад кардани тавбаро фош мекунад (Ирмиё 6:9-15). Ӯ фиребгарӣ, бадкорӣ ва рад кардани қонуни Худоро нишон медиҳад. Бо вуҷуди огоҳ кардани паёмбарон, онҳо дилҳои худро сахт карданд ва ислоҳро рад карданд. Гуноҳҳои онҳо ба дараҷае реша давондаанд, ки онҳо дигар шарм надоранд ва эҳтиёҷ ба тавбаро дарк намекунанд.

Сархати 3: Боб бо эълони доварии Худо бар Яҳудо идома дорад (Ирмиё 6:16-30). Ӯ роҳи барқарорсозӣ тавассути баргаштан ба роҳҳои қадимии Худ ва пайдо кардани оромии рӯҳҳои онҳо пешниҳод мекунад. Бо вуҷуди ин, онҳо пешниҳоди Ӯро рад мекунанд ва ба ҷои он ки хоҳишҳои худро пайравӣ кунанд. Худо аз якравии онҳо афсӯс мехӯрад ва эълон мекунад, ки дар натиҷа ба сари онҳо мусибате хоҳад овард.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби шашуми китоби Ирмиё ҳалокати наздик ва доварӣ, ки ба сабаби беитоатии доимии онҳо ба сари Яҳудо хоҳад омад, тасвир мекунад. Ирмиё мардуми Ерусалимро даъват мекунад, ки аз душмани аз шимол наздик омада гурезанд ва онҳоро аз харобиҳои он огоҳ мекунад. Ӯ сабабҳои аслии исёни Яҳудоро фош мекунад, ки онҳо фиребгарӣ, бадкорӣ ва рад кардани қонуни Худоро доранд. Бо вуҷуди ҳушдорҳои паёмбарон, онҳо дилҳои худро сахт карданд ва аз ислоҳ ва тавба худдорӣ карданд. Худо роҳи бозгаштро бо роҳи бозгашт ба сӯи Ӯ пешниҳод мекунад, аммо онҳо пешниҳоди Ӯро рад мекунанд ва ба нафъи худ пайравӣ мекунанд. Дар натиҷа, Худо ба сари онҳо мусибати наздик омадаистодаро эълон мекунад. Ин боб ҳамчун огоҳии тантанавӣ дар бораи оқибатҳои исёни доимӣ бар зидди Худо хизмат мекунад ва зарурати таъҷилии тавбаи ҳақиқиро барои пешгирӣ аз доварӣ ва оромии рӯҳи худ таъкид мекунад.

Ирмиё 6:1 Эй банӣ-Биньёмин, ҷамъ шавед, то аз миёни Ерусалим гурезед, ва дар Текоа карнай навозед, ва дар Байт-Ҳаксерим аломати оташ бигузоред, зеро ки шарорат аз шимол ва харобии бузург зоҳир мешавад.

Худо ба воситаи Ирмиё мардуми Ерусалимро ҳушдор медиҳад, ки аз шаҳр гурезанд, зеро аз шимол омадаистодаи бадӣ.

1. Зарурати итоаткории фаврӣ – омӯхтани оқибатҳои гӯш надодан ба огоҳиҳои Худо.

2. Гурези вафодор - фаҳмидани аҳамияти эътимод ба роҳнамоии Худо.

1. Матто 10:14-15 - Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ҳангоми таъқиб гурезанд.

2. Хуруҷ 9:13-16 - Худо фиръавнро огоҳ мекунад, ки исроилиёнро раҳо кунад, ё хатари нобуд шуданро дорад.

Ирмиё 6:2 Ман духтари Сионро ба зани зебо ва нозук монанд кардам.

Худо Ерусалимро ба зани зебо ва нарм муқоиса мекунад.

1. Зебоии муҳаббати Худованд ба мардумаш

2. Даъват ба тавба ва ислоҳот

1. Забур 48:2 - "Зебо дар баландӣ, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст".

2. Ишаъё 62:1-2 - "Ба хотири Сион хомӯш нахоҳам монд ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам дод, то даме ки адолати вай ҳамчун равшанӣ ва наҷоти вай ҳамчун чароғе, ки фурӯзон наояд. адолати туро хоҳанд дид, ва тамоми подшоҳон ҷалоли Туро хоҳанд дид».

Ирмиё 6:3 Чӯпонон бо рамаҳои худ назди вай хоҳанд омад; дар гирду атрофи вай хаймаҳои худро хоҳанд сохт; ҳар касро дар ҷои худ мехӯронанд.

Чӯпонон бо рамаҳои худ ба як макони муайян омада, дар атрофи он ӯрду мезананд ва ҳар як рамаи худро дар ҷои худ мечаронанд.

1. Ғамхории Худо дар бораи халқи худ: Чӣ гуна Худо ба рамаи худ тавассути чӯпонон ғамхорӣ мекунад.

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ гуна кор кардан ба муваффақият оварда мерасонад.

1. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ ҷонамро барқарор мекунад, ба хотири исми Худ маро дар роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

2. Аъмол 20:28-29 - Пас, барои худ ва тамоми рамае, ки Рӯҳулқудс шуморо нозирони онҳо таъин кардааст, эҳтиёт шавед, то калисои Худоро, ки Ӯ бо хуни Худ харидааст, бихӯред. Зеро медонам, ки баъд аз рафтани Ман гургҳои дарднок ба миёни шумо дохил хоҳанд шуд, ва рамаро амон нахоҳанд дод.

Ирмиё 6:4 Бар зидди вай ҷанг тайёр кунед; бархез ва нисфирӯзӣ ба боло равем. Вой бар ҳоли мо! зеро ки рӯз мегузарад, зеро сояҳои шом дароз мешаванд.

Ирмиё мардуми Яҳудоро даъват мекунад, ки нисфирӯзӣ ба ҷанг омода шаванд.

1. Истифодаи Ирмиё 6:4 барои омодагӣ ба ҷанги рӯҳонӣ

2. Таъхирнопазирии омодагӣ: Омӯзиш аз Ирмиё 6:4

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Румиён 13: 11-14 - Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм чизе ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро иҷро кунад.

Ирмиё 6:5 Бархез ва шабона биравем, ва қасрҳои ӯро вайрон кунем.

Мардумро Ирмиё фармудааст, ки бархоста, шабона барои вайрон кардани қасрҳо раванд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши риояи дастурҳои Худо

2. Зарурати фаҳмиш: шинохти овози Худо дар байни садоҳо

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ирмиё 6:6 Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин гуфтааст: "Дарахтонро бурида, бар зидди Ерусалим кӯҳ партоед; ин шаҳрест, ки бояд тамошо карда шавад; вай дар байни вай тамоман зулм аст.

Худованди лашкарҳо ба мардум фармуд, ки бар зидди Ерусалим муҳосира кунанд, зеро он шаҳри зулм аст.

1. Даъвати Худованд ба адолат: Чӣ гуна мо метавонем ба зулм посух диҳем

2. Чаро мо бояд мазлумонро дифоъ кунем: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Амос 5:24 - Аммо бигзор адолат мисли об, ва адолат мисли ҷӯйе ҷорист.

Ирмиё 6:7 Чунон ки чашма обҳои худро берун мекунад, ончунон шарорати худро берун мекунад: зӯроварӣ ва ғорат дар вай шунида мешавад; дар пеши назари ман доимо ғаму захмҳост.

Доварии Худо бар Яҳудо мисли чашмаест, ки пайваста бадӣ ва зӯроварӣ мебарорад.

1: Дар Ирмиё 6:7 Худо моро аз оқибатҳои амалҳои худ огоҳ мекунад ва агар мо эҳтиёт нашавем, мо метавонем худро ба мусибати сахт дучор кунем.

2: Мо бояд ба Ирмиё 6:7 диққат диҳем ва аз оқибатҳои гуноҳҳои худ ва муҳим будани тавба барои онҳо огоҳ бошем.

1: Масалҳо 21:4 - Нигоҳи баланд ва дили мағрур ва шудгори шарирон гуноҳ аст.

2: Румиён 3: 10-12 - Тавре ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, на як кас, на як нафар: ҳеҷ кас дарк намекунад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд". Ҳама аз роҳ рафтанд, якҷоя зиёноваранд; касе нест, ки некӣ кунад, ҳеҷ кас нест.

Ирмиё 6:8 Туро насиҳат деҳ, эй Ерусалим, мабодо ҷони ман аз ту дур нашавад; мабодо туро хароб созам, замине ки сокин нест.

Худованд Ерусалимро дастур медиҳад, ки ҳушёр бошад, мабодо аз онҳо дур нашавад ва онҳоро валангор накунад, ва дар он ҷо касе зиндагӣ намекунад.

1: Огоҳии Худо аз харобшавӣ

2: Иҷозат ба дастуроти Худо барои некии ҳама

Ишаъё 29:13-14 Ва Худованд гуфт: «Азбаски ин мардум бо даҳони худ наздик мешаванд ва Маро бо лабҳои худ эҳтиром мекунанд, дар ҳоле ки дилҳояшон аз Ман дур аст, ва тарси онҳо аз Ман ҳукмест, ки одамон таълим додаанд, бинобар ин инак, Ман боз бо ин қавм корҳои аҷоиб хоҳам кард, бо тааҷҷуб ба ҳайрат; ва ҳикмати хирадмандони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад шуд.

Ирмиё 5:21-23 Акнун инро бишнавед, эй мардуми беақл ва бефаҳм! ки чашм доранду намебинанд; ки гӯш доранду намешунаванд: аз Ман наметарсед? Мегӯяд Худованд: «Оё шумо аз ҳузури Ман, ки регро барои марзи баҳр бо фармони абадӣ гузоштаед, натарсед, ки он аз он убур карда наметавонад; Ҳарчанд наъра мекунанд, вале аз болои он намегузаранд?

Ирмиё 6:9: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Бақияи Исроилро мисли токи ток хоханд шинанд; дасти худро мисли ангурчин ба сабад баргардон».

Худованди лашкарҳо ба Исроил амр мекунад, ки меваи боқимондаи токро ҳамчун ангурчин бигиранд.

1. Даъвати Худо барои ҳосил кардан: Даравидани ҳосили итоаткорӣ

2. Бозгашт ба сӯи Худованд: Ангури ғазаб

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

2. Матто 21:33-41 - Масали дигареро бишнавед: як хонадоне буд, ки токзоре шинонд ва гирду атрофи онро муҳофизат кард, ва дар он шаробфурӯш кофт, манорае сохт, ва онро ба токдорон дод, ва ба кишвари дур рафт.

Ирмиё 6:10 Ба кӣ сухан ронам ва ҳушдор диҳам, то бишнаванд? инак, гӯши онҳо номахтун аст, ва онҳо гӯш карда наметавонанд; инак, каломи Худованд барои онҳо таҳқир аст; аз он лаззат намебаранд.

Худованд ба одамон сухан мегӯяд, аммо онҳо гӯш карда наметавонанд, зеро дилашон номахтун аст ва аз каломи Худо лаззат намебаранд.

1. Сахтии дил: Гӯшҳои номахтунро чӣ гуна бояд мағлуб кард.

2. Қувваи Калом: Чӣ тавр аз Паёми Худованд лаззат бурдан мумкин аст.

1. Забур 118:16 - "Аз фароизи Ту лаззат хоҳам бурд: каломи Туро фаромӯш нахоҳам кард".

2. Румиён 2:29 - "Аммо вай яҳудӣ аст, ки дар ботин як аст; ва хатна аз дил, дар рӯҳ, на дар ҳарф аст, ки ҳамду санои ӯ на аз ҷониби одамон, балки аз Худост".

Ирмиё 6:11 Бинобар ин ман пур аз хашми Худованд ҳастам; Ман аз нигоҳдорӣ хаста шудаам: онро бар кӯдакони дар хориҷа буда, ва бар ҷамоати ҷавонони якҷо мерезам, зеро ки шавҳар бо занаш, пири пур аз айём бо худ гирифта хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи ғазаб ва доварии Худо ва чӣ гуна он ба ҳама, новобаста аз синну сол, ҷинс ва мақом рехта мешавад, сухан меронад.

1. Адолати Худованд ногузир аст - тафтиш, ки чӣ гуна аз доварии Худо аз ҷониби касе гурехта наметавонад.

2. Муҳаббати Худованд инкорнопазир аст - муҳокимаи он, ки чӣ тавр муҳаббати Худо барои ҳамаи онҳое, ки онро қабул мекунанд, доимӣ аст.

1. Румиён 3:23-24 - ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд

2. Забур 103:8-12 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст ва дар муҳаббати фаровон аст.

Ирмиё 6:12 Ва хонаҳои онҳо бо киштзорҳо ва занони онҳо ба сӯи дигарон мубаддал хоҳад шуд, зеро ки Ман дасти Худро бар сокинони ин замин дароз хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худованд дасти Худро дароз хоҳад кард, то ки сокинони ин заминро ҷазо диҳад, ки хонаҳо, киштзорҳо ва занони онҳоро аз байн мебарад.

1. Худо меҳрубон ва одил аст: Фаҳмидани Ирмиё 6:12

2. Доварии одилонаи Худованд: Даравидани он чизе ки мо мекорем

1. Ишаъё 5:8-9 - "Вой бар ҳоли онон, ки хона ба хона мепайванданд, ки саҳро ба саҳро мегузоранд, то даме ки ҷое набошад, то дар миёни замин танҳо бимонанд!"

2. Такрори Шариат 28:30 - "Ту бо зане издивоҷ хоҳӣ кард ва марди дигаре бо вай бихоҳад: хонае бисоз, ва дар он сокин нахоҳӣ шуд: токзоре шинон ва ангури онро начин".

Ирмиё 6:13 Зеро ки аз хурдтаринашон то калонтаринашон ҳар кас ба тамаъ дода шудааст; ва аз набӣ то коҳин ҳама дурӯғ мебароранд.

Ҳама, аз хурд то калон, ба тамаъ ва фиреб дода мешаванд.

1. Бахилӣ васвасаи ногузир аст, ки мо бояд ғолиб ояд

2. Хатари фиреб

1. Яъқуб 1:13-15 - Вақте ки озмоиш мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд, ки Худо маро озмуда истодааст. Зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; вале ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳоро аз ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. Луқо 12:15 - Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед! Аз ҳар гуна бахилӣ эҳтиёт бошед; зиндагӣ аз фаровонии молу мулк иборат нест.

Ирмиё 6:14 Онҳо инчунин дарди духтари қавми Маро андаке шифо дода, гуфтанд: «Салом! вакте ки сулх нест.

Халқи Худо зарари онҳоро ҷиддӣ қабул намекунанд ва танҳо сулҳи бардурӯғ пешниҳод мекунанд.

1: Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки сулҳи ҳақиқиро пешниҳод кунем, на амнияти бардурӯғ.

2: Мо бояд мутмаин бошем, ки дардҳои худро ҷиддӣ қабул кунем ва онҳоро канор нагузорем.

1: Isaiah 57:21 - "Осоиште нест," мегӯяд Худои ман, "барои бадкорон".

2:2 Петрус 3:9 - Худованд дар иҷрои ваъдааш суст нест, чунон ки баъзеҳо сустиро ҳисоб мекунанд, балки нисбат ба шумо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба расад.

Ирмиё 6:15 Оё онҳо ҳангоми содир кардани кори зишт хиҷил шуданд? на, онҳо ҳеҷ шарм надоштанд ва сурх шуда натавонистанд; бинобар ин онҳо дар миёни афтодагон хоҳанд афтод: дар вақти дидани Ман, онҳо сарнагун хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

Одамоне, ки корҳои зишт мекунанд, ҳангоме ки Худованд онҳоро аёдат мекунад, меафтад ва аз ҷониби Худованд доварӣ хоҳад шуд.

1. Доварии Худованд ҳамаи моро пайдо мекунад

2. Адолати Худо ногузир аст

1. Ҳизқиёл 7: 3-4 - "Акнун интиҳо бар ту фаро расидааст, ва Ман ғазаби Худро бар ту мефиристам, ва туро мувофиқи роҳҳои ту доварӣ хоҳам кард, ва ҳамаи корҳои зиштии туро бар ту подош хоҳам дод. Ва чашми ман нахоҳад буд. ба ту раҳм нахоҳам кард, ва ман раҳм намекунам; балки роҳҳои туро бар ту подош хоҳам дод, ва корҳои зиштии ту дар миёни ту хоҳанд буд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам».

2. Румиён 2: 4-5 - "Ё ба сарвати некӣ ва пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ, зеро намедонӣ, ки некии Худо туро ба тавба мебарад? Аммо пас аз сахтгирии ту ва дили тавбанопазири ту ганҷе дорад, ки ғазаби худро бар зидди он рӯз дорӣ. аз ғазаб ва ошкор шудани доварии одилонаи Худо».

Ирмиё 6:16 Худованд чунин мегӯяд: "Дар роҳҳо истода, бубинед, ва роҳҳои кӯҳнаро бипурсед, ки роҳи нек куҷост, ва дар он роҳ равед, ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт". Вале гуфтанд: «Дар он ҷо намеравем».

Бо вуҷуди ваъдаи Худо барои оромии ҷони онҳо, мардуми замони Ирмиё аз рафтан дар роҳҳои кӯҳна худдорӣ карданд.

1. Ваъдаҳои Худо дар бораи ҳаёти мо - Ирмиё 6:16

2. Дар роҳҳои кӯҳна устувор истодан - Ирмиё 6:16

1. Ишаъё 55:3 - Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, муҳаббати устувори худ ба Довуд.

2. Ибриён 13:9 - Аз таълимоти гуногун ва аҷиб дур нашавед, зеро хуб аст, ки дил бо файз қувват бахшад, на бо ғизо, ки ба онҳое, ки ба онҳо содиқ нафъ надоданд.

Ирмиё 6:17 Ва Ман бар шумо посбононро таъин карда, гуфтам: "Ба садои карнай гӯш диҳед". Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш намедиҳем».

Мардуми Яҳудо ба садои карнайе, ки посбонон барои огоҳӣ гузошта буданд, гӯш надоданд.

1. "Ҳушёр бошед: ба огоҳии посбонон гӯш диҳед"

2. «Рӯй ба Худо: Гӯш додан ба нидои сур».

1. Ишаъё 30:21 "Ва гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, дар он роҳ рав", ҳангоме ки ба тарафи рост ё чап гардӣ."

2. Забур 81:13 "Эй кош, қавми Ман ба Ман гӯш медоданд, ва Исроил бо роҳҳои Ман роҳ мерафтанд!"

Ирмиё 6:18 Пас, эй халқҳо, бишнавед ва бидонед, эй ҷамъомад, дар байни онҳо чӣ аст.

Худо халқҳоро даъват мекунад, ки ҳақиқати суханони Ӯро бишнаванд ва бифаҳманд.

1. "Халқҳо мешунаванд: Фаҳмидани ҳақиқати Каломи Худо"

2. "Ба даъват гӯш диҳед: фаҳмиши Каломи Худо"

1. Ишаъё 55:3, "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Яъқуб 1:22-25, "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба табиати худ бодиққат нигоҳ мекунад. чеҳра дар оина аст.Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш

мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад. , дар кораш баракат хоҳад ёфт».

Ирмиё 6:19 Гӯш, эй замин, инак, Ман ба сари ин қавм бадӣ хоҳам овард, ҳатто самари андешаҳои онҳо, зеро ки онҳо ба суханони Маро гӯш надодаанд, ва ба шариати Маро, балки онро рад карданд.

Худо халқи худро барои инкор кардани сухан ва қонуни Ӯ ҷазо хоҳад дод.

1. Рад кардани Каломи Худо оқибатҳо меорад

2. Меваи андешаи мо дар амали мо ошкор мешавад

1. Масалҳо 4:23 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд.

2. Румиён 2:6-8 Худо ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод. Ба онҳое, ки бо истодагарии некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод. Аммо барои касоне, ки нафспарастанд ва кофиранд ва аз паи бадӣ ҳастанд, хашму ғазаб мешавад.

Ирмиё 6:20 Барои чӣ бухур аз Сабо, ва чӯби ширин аз кишвари дур бароям меояд? Қурбониҳои сӯхтании шумо мақбул нест, ва қурбониҳои шумо барои ман ширин аст.

Худованд қурбонӣ ва қурбонии мардумро рад мекунад, зеро онҳо самимият надоранд ва аз рӯи воҷиб анҷом медиҳанд.

1. Зиндагӣ бо қурбонӣ ва итоати Худо

2. Қалби садақа - Аҳамияти қурбонии ҳақиқӣ

1. Матто 5:23-24 - Бинобар ин, агар шумо ҳадяи худро дар қурбонгоҳ пешкаш кунед ва дар он ҷо дар хотир доред, ки бародар ё хоҳари шумо зиддият дорад, ҳадяи худро дар он ҷо дар назди қурбонгоҳ гузоред. Аввал бирав ва бо онҳо оштӣ шав; пас биёед ва тухфаи худро пешкаш кунед.

2. Ибриён 13:15-16 - Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем. Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

Ирмиё 6:21 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман пеши ин қавм монеаҳо хоҳам гузошт, ва падарон ва писарон якҷоя бар онҳо хоҳанд афтод; ҳамсоя ва дӯсташ нобуд мешаванд.

Худованд дар пеши қавми Яҳудо монеаҳо хоҳад гузошт, то ки ҳам падарон ва ҳам писарон, инчунин дӯстон ва ҳамсоягонро нобуд созад.

1. Хавфи васвасаҳо: Чӣ тавр мо метавонем аз афтодан ба гуноҳ худдорӣ кунем

2. Ҳукми Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

1. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: "Худо маро озмуда истодааст", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки

ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Ирмиё 6:22 Худованд чунин мегӯяд: «Инак, халқе аз кишвари шимолӣ меояд, ва халқи бузург аз канори замин эҳьё хоҳад шуд».

Худо халқеро ошкор мекунад, ки аз шимол меояд, ки тавоно хоҳад буд.

1. Қудрати Каломи Худо: Омӯзиши эътимод ба ваъдаҳои Худо

2. Зиндагӣ дар замонҳои номуайян: Амният дар Худованд пайдо кардан

1. Ишаъё 7:14–17; «Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод: инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Имонуил хоҳад хонд».

2. Ишаъё 40:30–31; "Ҳатто ҷавонон беҳуш ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон комилан меафтанд, аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт, давида, хаста нашаванд, роҳ хоҳанд рафт. ва беҳуш нест."

Ирмиё 6:23 Онҳо камон ва найза хоҳанд дошт; онҳо бераҳм ҳастанд ва раҳм намекунанд; овози онҳо мисли баҳр наъра мекунад; ва ба аспҳо савор шуда, барои ҷанг бар зидди ту, эй духтари Сион саф кашидаанд.

Мардуми Ерусалим дар зери ҳамлаи душмани бераҳм ва бераҳм қарор доранд, ки бо камону найза мусаллаҳ ва аспсаворон ба ҷанг омодаанд.

1. Раҳмати Худо дар миёни фитнаҳо

2. Вафодории Худо дар замонҳои душворӣ

1. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ирмиё 6:24 Мо шуҳрати онро шунидем: дастҳои мо заиф аст; андӯҳ ва дард моро фаро гирифтааст, чунон ки зани зоиш.

Мардуми Ерусалим дар бораи харобии наздики шаҳри худ шуниданд ва аз андӯҳу дард пур шуданд.

1. Доварии Худо меояд, аммо мо набояд тарсем, зеро Ӯ Падари меҳрубон ва меҳрубон аст.

2. Мо бояд тавба кунем ва аз гуноҳи худ рӯй гардонем, то оромиш ва раҳмати Худоро дарёбем.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами золим андешаҳои худро; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ирмиё 6:25 Ба саҳро наравед ва бо роҳ наравед; зеро шамшери душман ва тарсу ҳарос аз ҳар тараф аст.

Мардумро огоҳ мекунанд, ки ба кӯча набароянд, зеро душманон дар ҳама ҷо ҳастанд.

1. Натарс: Ғалаба кардани қудрати душман тавассути имон ба Худо

2. Эътимод ба Худованд: Дар замони душвор оромӣ ва тасаллӣ ёфтан

1. Ишаъё 41:10 "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 25:12 "Пас, кист касе ки аз Худованд метарсад? Ӯ ба ӯ роҳеро, ки бояд интихоб кунад, нишон хоҳад дод".

Ирмиё 6:26 Эй духтари қавми ман, камари палоси худро бипӯш, ва худро дар хокистар андохт; туро, мисли писари ягона, нолаи талхе гиря кун, зеро ки ғоратгар ногаҳон бар мо хоҳад омад.

Мардум бояд камари палос банданд ва дар мотам аз омадани ногаҳонии вайронкунанда ғарқ шаванд.

1. Чӣ тавр омода шудан ба омадани спойлер

2. Мотам аз омадани ногаҳонии вайронкунанда

1. Марсияҳо 1: 15-16 - "Худованд тамоми мардони маро дар миёни ман поймол кардааст; Ӯ бар зидди ман калисо даъват кардааст, то ҷавонони маро пахш кунанд; Худованд бокира, духтари Яҳудоро поймол кард. «Барои ин гиря мекунам, аз чашмонам, аз чашмонам об мерезад, зеро ки тасаллобахше, ки рӯҳи маро таскин медиҳад, аз ман дур аст;

2. Матто 24:36-44 - "Аммо он рӯз ва соатро ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон, балки танҳо Падари Ман. Аммо чӣ тавре ки айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Худо низ ҳамин тавр хоҳад шуд. Чунки дар айёми пеш аз тӯфон мехӯрданд ва менӯшиданд, ба занӣ мекашиданд ва ба шавҳар мебаромаданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва намедонист, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро бурд; омадани Писари Одам низ хоҳад буд; он гоҳ ду нафар дар саҳро хоҳанд буд: яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд; ду зан дар осиёб дастос мекунанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд. Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд».

Ирмиё 6:27 Ман туро дар миёни қавми Худ бурҷ ва қалъа гузоштаам, то ки роҳи онҳоро бидонӣ ва санҷида бошӣ.

Ирмиё ҳамчун як бурҷ ва қалъа дар байни халқи Худо таъин карда шуд, то онҳо озмоиш ва мушоҳида карда шаванд.

1. Муҳимияти истодагарӣ аз ҳақиқати Худо.

2. Мушкилоти фиристодаи Худо будан.

1. Эфсӯсиён 6:14 - Пас, камари худро бо ростӣ баста, устувор бошед.

2. Ирмиё 1:7-8 - Аммо Худованд ба ман гуфт: "Нагӯ, ки ман ҷавонам; зеро ба назди ҳар касе ки туро мефиристам, хоҳед рафт, ва ҳар он чи ба шумо амр диҳам, бигӯед. Аз онҳо натарсед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, то шуморо наҷот диҳам, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 6:28 Ҳамаи онҳо исёнгарони дағал ҳастанд, ки бо тӯҳмат рафтор мекунанд: мис ва оҳан; ҳама фасодкоранд.

Ҳама одамон гунаҳкоранд, ки бо дурӯғ рафтор мекунанд ва дигаронро фасод мекунанд.

1. Хатари гайбат ва тухмат

2. Оқибатҳои фасод кардани дигарон

1. Масалҳо 10:19 - Вақте ки сухан бисёр аст, гуноҳ нест, аммо касе ки забонашро нигоҳ дорад, доно аст.

2. Румиён 12:17-21 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс: Агар душманат гурусна бошад, таъом дех; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед. Бо ин кор ба сари ӯ ангиштҳои сӯзон мерезед. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Ирмиё 6:29 Қурбонҳо сӯхтаанд, сурб аз оташ фурӯ меравад; асосгузор беҳуда гудохта мешавад, зеро ки бадкорон канда намешаванд.

Ба саъю кушиши худ нигох накарда, шарионро аз худ дур намекунанд.

1: Мо набояд нагузорем, ки бадӣ дар ҳаёти мо боқӣ монад ва ба муқобили он мубориза барем.

2: Вақте ки чизҳои бад рух медиҳанд, мо набояд рӯҳафтода шавем, балки ба ҷои он қавӣ бошем ва барои ояндаи беҳтар кор кунем.

1: Эфсӯсиён 4:27 - "Ва ба иблис пойгоҳе надиҳед".

2: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Ирмиё 6:30 Нуқраи беэътиноӣ онҳоро одамон хоҳад хонд, зеро ки Худованд онҳоро рад кардааст.

Худо касонеро, ки аз ӯ пайравӣ намекунанд, рад кардааст ва онҳоро бадном мекунанд.

1. Хатари рад кардани Худо: рад кардани Худо оқибатҳои ногувор дорад.

2. На ҳамаро Худо қабул мекунад: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар назди Худо пазируфта шавем ва аз пайравӣ аз роҳҳои Ӯ ноком нашавем.

1. Ишаъё 55:6-7: Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Луқо 9:23-24: Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ намояд. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад, вале ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод медиҳад, онро наҷот хоҳад дод.

Боби 7-уми китоби Ирмиё паёми пурқудрати Худоро дар бар мегирад, ки ба воситаи Ирмиё фиристода шуда, ба риёкорӣ ва ибодати бардурӯғи мардуми Яҳудо муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ирмиё дар назди даромадгоҳи маъбад дар Ерусалим истода, паёми Худоро эълон мекунад (Ирмиё 7:1-8). Ӯ мардумро насиҳат мекунад, ки роҳҳои худро ислоҳ кунанд ва аҳкоми Худоро риоя кунанд. Ба онҳо ҳушдор дода мешавад, ки ба суханони фиребандае бовар накунанд, ки бехатарии онҳо дар маъбад аст. Ба ҷои ин, онҳо бояд адолатро риоя кунанд, аз зулми дигарон худдорӣ кунанд ва аз пайравии худоёни дигар даст кашанд.

Сархати 2: Ирмиё ҳисси бардурӯғи бехатарии одамонро дар асоси расму оинҳои динии онҳо фош мекунад (Ирмиё 7:9-15). Ӯ ба онҳо барои ба амалҳои ноинсофона машғул шудан, дар ҳоле ки даъвои ибодати Худоро дорад, муқовимат мекунад. Бо вуҷуди рафтан ба маъбад ва қурбонӣ кардан, онҳо ба гуноҳҳои гуногун, аз қабили бутпарастӣ, одамкушӣ, зинокорӣ ва дурӯғгӯӣ идома медиҳанд. Ирмиё огоҳ мекунад, ки аз сабаби дилҳои тавбанакардаи онҳо ва беитоатӣ, Худо бар онҳо доварӣ хоҳад кард ва Ерусалимро ба харобазор табдил медиҳад.

Сархати 3: Ин боб бо ёдрас кардани ҳукмҳои пешинаи Исроил барои беитоатии онҳо идома дорад (Ирмиё 7:16-20). Худо ба Ирмиё дастур додааст, ки дар ҳаққи мардум дуо нагӯяд, зеро Ӯ ба сабаби бадӣ накардани онҳо гӯш намекунад. Мардум Ӯро бо аъмоли бутпарастии худ ба хашм овардаанд, гарчанде ки Ӯ паёмбароне фиристод, то онҳоро ба тавба кунанд.

Сархати 4: Боб бо таъкид ба итоаткории ҳақиқӣ бар расму оинҳои динии холӣ хотима меёбад (Ирмиё 7:21-28). Худо эълон мекунад, ки Ӯ на қурбонӣ, балки итоаткорӣ ва адолатро мехост. Аммо азбаски онҳо каломи Ӯро рад карданд ва ба худоёни дигар пайравӣ карданд, доварӣ ногузир аст. Беитоатии онхо дар дили онхо чукур чой гирифтааст.

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳафтуми китоби Ирмиё паёми қавӣ дорад, ки ба риёкорӣ ва ибодати бардурӯғи мардуми Яҳудо муқобилат мекунад. Ирмиё ҳушдор медиҳад, ки ҳангоми амал кардани беадолатӣ ва пайравӣ ба худоёни дигар ба расму оинҳои динӣ эътимод накунем. Ӯ ноинсофии онҳоро сарфи назар аз байъат ба

Худо фош мекунад ва гуноҳҳоеро, аз қабили бутпарастӣ, куштор, зино ва дурӯғгӯиро таъкид мекунад. Худо эълон мекунад, ки доварӣ бар онҳо омада, Ерусалимро ба сабаби дилҳои тавбанакардаашон хароб хоҳад кард. Ин боб ба онҳо ҳукмҳои гузаштаро дар бораи Исроил хотиррасон мекунад ва итоаткории ҳақиқиро бар урфу одатҳои динии холӣ таъкид мекунад. Худо адолатро мехоҳад, на қурбониҳои оддӣ. Аммо, азбаски онҳо каломи Ӯро рад кардаанд, ба сабаби беитоатии амиқи онҳо доварӣ ногузир аст. Ин боб ҳамчун огоҳии сахт дар бораи хатарҳои ибодати мунофиқӣ хидмат мекунад ва аҳамияти тавбаи самимӣ ва итоаткории самимӣ дар назди Худоро таъкид мекунад.

Ирмиё 7:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Ин порча дар бораи он аст, ки Худо ба Ирмиё тавассути паём сухан меронад.

1. Паёми абадии Худо дар бораи умед ва ҳидоят.

2. Гӯш кардани овози Худо дар ҳаёти мо.

1. 1 ба Қӯринтиён 1:9 - Худо амин аст, ки шумо ба воситаи Ӯ ба мушоракати Писари Ӯ, Худованди мо Исои Масеҳ даъват шудаед.

2. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Роҳ ин аст; бо он роҳ рав".

Ирмиё 7:2 Дар дарвозаи хонаи Худованд истода, ин каломро дар он ҷо мавъиза кунед ва бигӯед: «Каломи Худовандро бишнавед, эй тамоми Яҳудо, ки аз ин дарвозаҳо барои саҷда кардани Худованд дароед.

Ирмиё ба мардуми Яҳудо амр медиҳад, ки ба дарвозаҳои хонаи Худованд дохил шаванд ва каломи Ӯро гӯш кунанд.

1. Моро ба ибодат даъват мекунанд: Аҳамияти иштироки фаъол дар Хонаи Худованд

2. Қувваи Эълон: Тасдиқи ӯҳдадории мо ба Каломи Худованд

1. Забур 100:2 - "Худовандро бо шодмонӣ ибодат кунед: ба ҳузури Ӯ бо суруд ҳозир шавед".

2. Ибриён 10:25 - "Ҷамъоварии худро тарк накунем, чунон ки баъзеҳо ҳастанд; балки якдигарро насиҳат медиҳем; ва бештар аз он, ки шумо мебинед, ки рӯз наздик мешавад."

Ирмиё 7:3 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кунед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам кард».

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба одамон амр медиҳад, ки рафтори худро тағйир диҳанд, то ки дар ҷои худ бимонанд.

1. Нақшаи Худо барои мо: Тағйир додани роҳҳои мо барои гирифтани баракати Ӯ

2. Ҷавоби мо ба даъвати Худо: ислоҳ кардани роҳҳо ва корҳоямон

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунед, марҳаматро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2. Эфсӯсиён 4:22-24 - Ба шумо дар бораи тарзи ҳаёти пештараи худ таълим дода шуда буд, ки нафси кӯҳнаи худро, ки бо ҳавасҳои маккоронаи он фосид шуда истодааст, тарк кунед; дар муносибати ақли худ нав шудан; ва дар бар кардани шахсияти нав, ки дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ мисли Худо офарида шудааст.

Ирмиё 7:4 Ба суханони дурӯғ бовар накунед ва нагӯед: "Маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд, инҳоянд".

Худо аз умеди бардурӯғи бовар кардан ба суханони дурӯғе, ки нишон медиҳанд, ки маъбад он чизест, ки ҳузури Худоро маълум мекунад, огоҳ мекунад.

1: Мо набояд ба умеди бардурӯғ такя кунем, балки ба умеди ҳақиқие, ки дар Масеҳ пайдо шудааст.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба чизҳои ҷисмонии ҷаҳон.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2: Забур 37:3 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; Пас шумо дар замин сокин хоҳед шуд ва дар амният баҳра хоҳед бурд.

Ирмиё 7:5 Зеро, агар шумо роҳҳои худ ва аъмоли худро комилан ислоҳ кунед; агар шумо дар байни одам ва ҳамсояи ӯ ҳукм кунед;

Худованд моро амр мекунад, ки дар муомила бо якдигар ба адолат ва инсоф пайравӣ кунем.

1. Аҳамияти адолат ва адолат дар муносибатҳои мо.

2. Чӣ тавр зиндагии адолат ва инсоф доштан лозим аст.

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Ибодат 19:15 - Адолатро таҳриф накунед; Ба камбағалон рӯйбинӣ накун ва ба бузургон ғамхорӣ накун, балки ёри худро аз рӯи адолат доварӣ кун.

Ирмиё 7:6 Агар шумо ғариб, ятим ва бевазанро ситам накунед, ва дар ин макон хуни бегуноҳро нарезед, ва аз паи худоёни дигар роҳ надиҳед.

Худо ба мардуми Яҳудо амр мекунад, ки ба ғариб, ятиму бевазан зулм накунанд ва хуни бегуноҳ нарезанд ва худоёни дигарро пайравӣ накунанд.

1. Худо моро ба раҳму шафқат ба осебпазирони ҷомеаи худ даъват мекунад.

2. Мо бояд таъсири худоёни дигарро рад кунем ва танҳо бо роҳҳои Худованд рафтор кунем.

1. Закариё 7:9-10 - "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Доварии ҳақиқиро ба амал овар, ва ҳар кас ба бародари худ марҳамат ва раҳмдилӣ зоҳир кун: Ва ба бевазан, ятим, ғариб ва мискинон ситам накун; ва ҳеҷ яке аз шумо дар дили худ ба бародари худ бадбинӣ накунад».

2. Яъқуб 1:27 - «Дини пок ва беайб дар назди Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан».

Ирмиё 7:7 Он гоҳ туро дар ин макон, дар замине ки ба падарони ту додаам, то абад сокин хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки ба халқи худ ҷойе медиҳад, ки то абад ҷои худро номид.

1. Ваъдаи ризқи Худо - Чӣ гуна Худо ваъда додааст, ки моро рӯзӣ медиҳад ва ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

2. Вафодории Худо - Чӣ гуна Худо ба ваъдаҳои худ ба халқи худ вафо мекунад.

1. Ишаъё 43:2-3 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

3. Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бош, аз онҳо натарс ва натарс: зеро ки Худованд Худои ту Ӯст, ки бо ту меравад; Ӯ туро тарк намекунад ва туро тарк намекунад.

Ирмиё 7:8 Инак, шумо ба суханони дурӯғе таваккал мекунед, ки фоидае надорад.

Боварӣ ба дурӯғ ба касе кӯмак намекунад.

1. Хатари умеди бардурӯғ

2. Бефоида будани дурӯғ

1. Яъқуб 1:22 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

2. Масалҳо 12:19 Лабҳои ростқавлона то абад устувор аст, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

Ирмиё 7:9 Оё дуздӣ, куштор ва зино мекунед, ва қасамҳои бардурӯғ мехӯред, ва барои Баал бухур месузед, ва аз паи худоёни дигаре меравед, ки онҳоро намешиносед?

Худованд ба қавми худ фармудааст, ки тоату покӣ зиндагӣ кунанд, ба гуноҳ даст назананд.

1: Фармони Худо дар бораи қудсият - Ирмиё 7:9

2: Рад кардани тарзи ҳаёти гунаҳкор - Ирмиё 7:9

1: Такрори Шариат 5: 11-12 - "Номи Худованд Худои худро беҳуда нагӯ; зеро Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда ба забон меорад, бегуноҳ нахоҳад монд.

2: Матто 15:19 - Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ ва куфр берун меояд.

Ирмиё 7:10 Ва биёед ва дар ин хонае ки бо номи Ман хонда шудааст, пеши ман истода, бигӯед: "Мо таслим шудаем, ки ҳамаи ин корҳои зиштро ба ҷо орем?"

Ирмиё 7:10 дар бораи хашми Худо ба халқи Исроил барои машғул шудан ба корҳое, ки барои Ӯ нафрат доранд, сухан меравад.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз фармудаҳои Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 30:19-20 - "Ман дар пеши ту ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънат гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монад ва Худованд Худои худро дӯст дошта, ба овози Ӯ итоат намо ва ба Ӯ часпида. "

2. Масалҳо 28:9 - «Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст».

Ирмиё 7:11 Оё ин хона, ки ба исми Ман хонда шудааст, дар назари шумо ба ғоратгарон табдил ёфтааст? Инак, Ман онро дидаам, мегӯяд Худованд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо аз мардумаш норозӣ аст, ки хонаи Ӯро барои манфиати худ суиистифода мекунанд.

1: Хонаи Худованд хонаи дуздон нест - Ирмиё 7:11

2: Вафодор будан бузургтарин атои мо ба Худованд аст - Ирмиё 7:11

1: Matthew 21:13 - Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст: "Хонаи ман хонаи дуо номида хоҳад шуд"; вале шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед.

2:1 Петрус 2:5 - Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, коҳинияти муқаддасро бино кардаед, то қурбониҳои рӯҳониеро, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба Худо мақбул аст, пешкаш кунед.

Ирмиё 7:12 Аммо шумо ҳоло ба макони Ман, ки дар Шилӯ буд, биравед, ва дар он ҷо исми Худро дар он ҷо пештар гузоштам, ва бубинед, ки барои бади қавми худ Исроил бо он чӣ кор кардам.

Худо ба банӣ-Исроил дастур медиҳад, ки ба Шилӯ бираванд, ки аввалин бор номи худро дар он ҷо гузоштааст ва бубинед, ки аз шарорати мардум бо он чӣ кардааст.

1. Оқибатҳои бадӣ: Омӯзиш аз мисоли Шило

2. Қувваи имон: Ёдоварӣ аз неъматҳои Шилоҳ

1. Такрори Шариат 12:5–11

2. Забур 78:56–64

Ирмиё 7:13 Ва алҳол, азбаски ҳамаи ин корҳоро ба ҷо овардаед, мегӯяд Худованд, ва Ман барвақт бархоста, ба шумо гуфтам, вале нашунидед; ва ман шуморо даъват кардам, аммо ҷавоб надодед;

Худо ба халқи Исроил ба воситаи Ирмиё сухан гуфт, аммо онҳо гӯш кардан ва итоат карданро рад карданд.

1: Мо бояд каломи Худоро гӯш кунем ва итоат кунем, ё ба оқибатҳои он гирифтор шавем.

2: Мо набояд мисли халқи Исроил бошем, ки ба каломи Худо гӯш надоданд.

1: Яъқуб 1: 19-20 "Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад."

2: Масалҳо 15: 31-32 "Касоне ки насиҳатро мешунаванд, муваффақ хоҳанд шуд, ва онҳое ки ба Худованд таваккал мекунанд, шод хоҳанд шуд."

Ирмиё 7:14 Бинобар ин Ман ба ин хонае ки ба исми Ман хонда шудааст, ва ба он ҷое ки ба шумо ва ба падарони шумо додаам, амал мекунам, чунон ки ба Шилӯ кардаам.

Худо маъбадро дар Ерусалим хароб хоҳад кард, ҳамон тавре ки ба Шилӯ кард.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо дар миёни ҳалокат

2. Ёдоварӣ аз Шило: Оқибатҳои беитоатӣ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Такрори Шариат 28:30 - Ту бо зане издивоҷ хоҳӣ кард, вале марди дигаре бо вай бихоҳад; хонае месозед, вале дар он сокин нахоҳед шуд; токзор мешинонед, вале аз меваи он баҳра нахоҳед гирифт.

Ирмиё 7:15 Ва туро аз назари худ дур хоҳам кард, чунон ки ҳамаи бародарони ту, ҳатто тамоми насли Эфроимро бадар рондаам.

Худо қавми Эфроимро барои гуноҳҳои худ ҷазо дода, онҳоро аз пеши худ дур мекунад, чунон ки Ӯ ба дигар аъзоёни оилаашон карда буд.

1. Адолати Худо: Ҷазоҳои гуноҳ

2. Қудрати раҳмати Худо: омурзиш дар баробари тавба

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ҳизқиёл 18:30-32 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, доварӣ хоҳам кард, ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, мабодо шарорат хароби ту шавад. Ҳама ҷиноятҳои содиркардаатонро аз худ дур кунед ва худро дили нав ва рӯҳи нав созед! Чаро мемирӣ, эй хонадони Исроил?

Ирмиё 7:16 Пас, барои ин қавм дуо накун, ва барои онҳо гиря накун, ва барои онҳо дуо накун, ва барои ман шафоат накун, зеро ки ман туро намешунавам.

Худо намехоҳад, ки Ирмиё барои халқи Исроил дуо гӯяд.

1: Худо медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст ва мо бояд ба нақшаи Ӯ таваккал кунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба Худо итоат кунем ва аз паи нафси худ нашавем.

1: Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. тамоми дили ту ва бо тамоми чони ту.

2:1 Юҳанно 5:14 - Ва ин боварӣ аст, ки мо дар назди Ӯ дорем, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад.

Ирмиё 7:17 Оё намебинӣ, ки онҳо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим чӣ кор мекунанд?

Одамон дар кӯчаҳои Яҳудо ва Ерусалим рафтори бадахлоқона мекунанд.

1. "Ба сӯи Худо баргардед: аз роҳҳои бади худ тавба кунед"

2. "Оқибатҳои нофармонӣ: он чи мекорӣ, дарав кун"

1. Ҳизқиёл 18:20–32

2. Масалҳо 11:21–31

Ирмиё 7:18 Кӯдакон ҳезум мечинанд, ва падарон оташ меафрӯзанд, ва занон хамир мекунанд, то ки барои маликаи осмон нон бипазанд ва барои худоёни дигар ҳадияҳои нӯшокӣ рехтанд, то ки маро ба хашм ованд.

Кӯдакон, падарон ва занон ба корҳои бутпарастӣ машғуланд, аз он ҷумла ба маликаи осмон ва дигар худоёни козиб пирожниҳо ва ҳадияҳои нӯшокӣ пешкаш мекунанд, ки ин Худоро ба хашм меорад.

1: Худо парастиши худоён ва бутҳои ботилро сабук намекунад. Мо бояд хеле ғамхорӣ кунем, то ба Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ содиқ бошем.

2: Мо бояд ҳамеша дар имони худ ҳушёр бошем, зеро ҳар гуна бутпарастӣ метавонад боиси хашм ва ноумедии Худо гардад.

1: Такрори Шариат 7: 4-5 - "Зеро онҳо писари шуморо аз пайравии Ман дур хоҳанд кард, то худоёни дигарро ибодат кунанд; ғазаби Худованд бар шумо аланга зада, баногоҳ туро несту нобуд хоҳад кард. Аммо шумо чунин рафтор хоҳед кард. бо онҳо; қурбонгоҳҳои онҳоро несту нобуд хоҳӣ кард, ва пайкарҳояшонро вайрон хоҳӣ кард, ва боғҳои онҳоро бурида, ва пайкараҳои кандакориашонро дар оташ бисӯзонед».

2: 1 ба Қӯринтиён 10: 14-22 - "Бинобар ин, эй маҳбуби ман, аз бутпарастӣ бигрезед. Ман ба одамони оқил мегӯям; худатон ҳукм кунед, ки чӣ мегӯям. Косаи баракат, ки мо онро баракат медиҳем, оё он иштирок дар хун нест. Оё

ноне, ки мо мешиканем, дар Бадани Масеҳ иштирок намекунад?Чунки нон як ҳаст, мо, ки бисьёрем, як бадан ҳастем, зеро ки ҳамаи мо аз як нон хӯрдаем. на онҳое, ки қурбониҳои қурбонгоҳро мехӯранд? Пас, ман чӣ маъно дорам, ки қурбонии бутҳо чизе аст, ё бут чизе аст? намехоҳед, ки шумо шарики девҳо бошед, шумо наметавонед косаи Худованд ва косаи девҳоро бинӯшед; шумо наметавонед аз дастархони Худованд ва суфраи девҳо хӯред».

Ирмиё 7:19 Оё онҳо маро ба хашм меоваранд? мегӯяд Худованд: «Оё онҳо худро ба изтироб намеоваранд?

Ирмиё халқи Исроилро даъват мекунад, ки рафтори онҳоро тафтиш кунанд ва бипурсанд, ки оё ин Худоро ба хашм меорад.

1. Муҳаббат ва ғазаби Худо: Баррасии рафтори мо

2. Муқовимат бо гуноҳи мо: рӯйгардонӣ аз барангехтани хашми Худо

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Румиён 2:4-5 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?

Ирмиё 7:20 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ғазаби Ман ва хашми Ман бар ин макон, бар одамон ва бар ҳайвоноти ваҳшӣ ва бар дарахтони саҳро ва бар меваҳои замин рехта хоҳад шуд; ва месӯзад ва хомӯш нахоҳад шуд.

Худованд Худо хашму ғазаби Худро бар одамон, ҳайвоноти ваҳшӣ ва табиат дар шакли оташ эълон мекунад ва он хомӯш нахоҳад шуд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани хашми Худо

2. Раҳмати Худо: эътирофи сабри Худо

1. Ишаъё 30:27-33 - ғазаб ва марҳамати Худованд

2. Юнус 3:4-10 - Тавба ва омурзиши Худо

Ирмиё 7:21 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Қурбониҳои сӯхтании худро барои қурбониҳои худ бигузоред ва гӯшт бихӯред.

Худо ба банӣ-Исроил амр медиҳад, ки барои Ӯ қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонӣ забҳ кунанд ва гӯшти қурбонии онҳоро бихӯранд.

1. Қурбонии итоаткорӣ: Омӯзиши зиндагӣ аз рӯи Каломи Худо

2. Маънои қурбонӣ: Кашф кардани он ки ба Худо додан чӣ маъно дорад

1. Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

2. Ибриён 13:15-16 - "Бинобар ин, биёед ҳамеша ба ҳузури Ӯ қурбонии ҳамду сано ба Худо, яъне самари лабони худро пешкаш кунем ва ба исми Ӯ шукр гӯем. Аммо некӣ кардан ва мубодила карданро фаромӯш накунед, зеро ки аз чунин қурбониҳо Худо хушнуд аст».

Ирмиё 7:22 Зеро ки ман ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва ба онҳо амр накардаам.

Вақте ки Худо исроилиёнро аз Миср берун овард, ба исроилиён фармуд, ки қурбониҳои сӯхтанӣ ё қурбонӣ кунанд.

1. Озодии итоаткорӣ: Фаҳмидани аҳкоми Худо

2. Қувваи қурбонӣ: Маънои қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонӣ

1. Юҳанно 14:15-16 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, то то абад бо шумо бошад.

2. Ибриён 13:15-16 - Пас, биёед ба воситаи Ӯ пайваста қурбонии ҳамду сано барои Худо, яъне самари лабҳоеро, ки исми Ӯро эътироф мекунанд, тақдим кунем. Дар кори нек ва ба дигарон тақсим кардани он чизе, ки доред, беэътиноӣ накунед, зеро ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд аст.

Ирмиё 7:23 Аммо инро ба онҳо фармуда, гуфтам: ба овози Ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр фармудаам, рафтор кунед, то ки некӣ шумо.

Худованд ба халқи худ амр фармуд, ки ба овози Ӯ итоат кунанд ва аҳкоми Ӯро ба манфиати худ иҷро кунанд.

1. Баракатҳои тоъат: Омӯзиши риояи фармудаҳои Худованд

2. Фоидаҳои гӯш кардани Худо: эҳсоси шодии рафтан дар роҳҳои Ӯ

1. Такрори Шариат 11:26-28 - Инак, ман имрӯз дар пеши шумо баракат ва лаънат гузоштаам;

2. Масалҳо 16:20 - Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, некӯӣ хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, хушбахт аст.

Ирмиё 7:24 Аммо онҳо гӯш надоданд ва гӯши худро хам накарданд, балки аз рӯи маслиҳатҳо ва хаёлоти дили бади худ рафтор карданд, ва ба ақиб рафтанд, на пеш.

Мардум аз гӯш кардани Худо саркашӣ карданд ва ба ҷои ҳавасҳои бади худ пайравӣ карданд, ки ин боиси ҳалокати худ гардид.

1. Каломи Худо возеҳ аст: мо бояд итоат кунем ё бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавем

2. Дилҳои мо фиребанда аст: Худоро бишнавед, на худамон

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 37:23 - Қадамҳои одами некро Худованд амр мекунад ва Ӯ аз роҳи ӯ лаззат мебарад.

Ирмиё 7:25 Аз рӯзе ки падарони шумо аз замини Миср берун омаданд, то имрӯз ман ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз барвақт бархоста, онҳоро мефиристам.

Худо ба халқи Исроил аз рӯзҳои аз Миср баромаданашон пайваста пайғамбарон фиристод.

1. Вафодории Худо - Чӣ гуна Худо ҳамеша ба халқи худ содиқ аст, ҳатто вақте ки онҳо не.

2. Вафодории Худо - Чӣ гуна Худо ба мардуми баргузидаи худ содиқ мемонад, ҳатто вақте ки онҳо гумроҳ мешаванд.

1. Забур 89:1-2 - "Муҳаббати устувори Худовандро то абад тараннум хоҳам кард; бо даҳони худ вафодории туро ба наслҳо маълум хоҳам кард. Вафодории худро дар осмон устувор хоҳед кард».

2. Ишаъё 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

Ирмиё 7:26 Аммо онҳо ба ман гӯш надоданд ва гӯши худро намонданд, балки гардани худро сахт карданд: аз падарони худ бадтар рафтор карданд.

Бо вуҷуди огоҳиҳои Худо, мардум гӯш надоданд ва аз пешгузаштагони худ бадтар рафтор карданд.

1. Хатарҳои нофармонӣ: Чӣ гуна рад кардани огоҳиҳои Худо ба оқибатҳои ногувор оварда мерасонад

2. Дилҳои сангдил: Саркашӣ аз гӯш кардани садои Худо бо вуҷуди огоҳиҳои Ӯ

1. Такрори Шариат 6:4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

2. Масалҳо 8:32-33 - "Пас, акнун, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед, зеро хушо онҳое ки роҳҳои Маро риоя мекунанд. Насиҳатро бишнавед ва хирадманд бошед, ва онро рад накунед".

Ирмиё 7:27 Бинобар ин ҳамаи ин суханонро ба онҳо бигӯ; лекин онҳо ба ту гӯш нахоҳанд дод; ту низ онҳоро даъват хоҳӣ кард; вале онҳо ба ту ҷавоб намедиҳанд.

Ирмиё ба халқи Исроил сухан мегӯяд, аммо онҳо ба ӯ гӯш намедиҳанд.

1. Даъват барои гӯш кардан: Ирмиё 7:27

2. Зарурати итоаткорӣ: Ирмиё 7:27

1. Такрори Шариат 4:1–9

2. Ҳизқиёл 33:11–16

Ирмиё 7:28 Аммо ту ба онҳо бигӯ: «Ин халқест, ки ба овози Худованд Худои худ итоат намекунад, ва ислоҳро қабул намекунад; ростӣ нобуд шудааст ва аз даҳони онҳо бурида шудааст».

Халқи Худо аз итоат кардан ба овози Худо саркашӣ карда, ислоҳро қабул карданд ва ин боиси он шуд, ки ҳақиқат аз онҳо бурида шавад.

1. Хавфи рад кардани Каломи Худо

2. Итоати Худо дар баробари мухолифат

1. Румиён 2: 7-8: "Ба онҳое, ки дар кори нек ҷалол, шаъну шараф ва ҷовидонӣ меҷӯянд, Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод. Аммо барои касоне, ки худхоҳанд ва ростиро рад мекунанд ва ба бадӣ пайравӣ мекунанд, ғазаб ва хашм шавад».

2. Такрори Шариат 11:26-28: "Итоат кунед ва баракат хоҳед ёфт; нофармонӣ кунед, лаънат хоҳед шуд. Имрӯз ман ба шумо интихоби байни ҳаёт ва марг, байни баракат ва лаънатро медиҳам. Ҳаётро интихоб кунед, то шумо ва насли шумо зинда».

Ирмиё 7:29 Мӯйҳои худро, эй Ерусалим, бибур, ва онро парто, ва бар баландӣ навҳа бихон; зеро ки Худованд насли ғазаби Худро рад карда, тарк кардааст.

Худо мардуми Ерусалимро аз сабаби шарораташон рад кард ва тарк кард.

1. Рад кардан ва бахшидан: доштани Худои меҳрубон чӣ маъно дорад

2. Омӯзиш аз паёмадҳои рад: Фаҳмидани табиати Худо

1. Марсияҳо 3:31-33 - Зеро ки Худованд то абад рад нахоҳад кард, зеро агар Ӯ ғамгин шавад, аз рӯи меҳрубонии фаровони Ӯ раҳм хоҳад кард. Зеро ки Ӯ фарзандони инсонро бо хоҳиши худ азоб намедиҳад ва ғамгин намекунад.

2. Ҳизқиёл 18:21-22 - Аммо агар шахси шарир аз тамоми гуноҳҳои худ, ки содир кардааст, рӯй гардонад, тамоми фароизи Маро риоя кунад ва кори ҳалол ва дурустро ба ҷо оварад, вай албатта зинда хоҳад монд; вай намемирад. Ҳеҷ гуноҳе, ки кардааст, бар зидди ӯ ёд намешавад. ба хотири адолате ки кардааст, зинда хоҳад монд.

Ирмиё 7:30 Зеро ки банӣ-Яҳудо дар назари Ман кори бад карданд, мегӯяд Худованд: дар хонае ки ба исми Ман хонда мешавад, корҳои зиштии худро гузоштаанд, то ки онро палид кунанд.

Яҳудо бадӣ карда, хонаи Худовандро палид карда буд.

1. "Қувваи нофармонӣ: Чӣ гуна амалҳои мо ба хонаи Худо таъсир мерасонанд"

2. "Оқибатҳои гуноҳ: Чаро мо бояд номи Худоро эҳтиром кунем"

1. Эфсӯсиён 5:11-12 - "Дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош кунед. Зеро дар бораи корҳое, ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст".

2. Масалҳо 15:8 - "Қурбонии шарирон барои Худованд зишт аст, аммо дуои одил дар назари Ӯ мақбул аст".

Ирмиё 7:31 Ва баландиҳои Тӯфетро, ки дар водии писари Ҳиннӯм аст, бино карданд, то ки писарону духтарони худро дар оташ месӯзонанд; ки ба онҳо амр накардаам ва ба дилам наомадааст.

Исроилиён баландиҳои Тӯфетро сохта буданд, то фарзандони худро дар оташ месӯзонанд, гарчанде ки Худо инро манъ карда буд.

1. Хатари итоат накардан ба иродаи Худо

2. Қудрати тоъату итоъат ба Худо

1. Такрори Шариат 12:31 - "Ба Худованд Худои худ ин тавр саҷда накун, зеро ҳар кори зиште, ки барои Худованд нафрат дорад, онҳо ба худоёни худ кардаанд".

2. Ирмиё 44:4 - "Ман ҳамаи бандагони Худ - анбиёро назди шумо фиристодам, то барвақт бархоста, онҳоро фиристода, бигӯям: "Оҳ, ин кори зиштеро, ки ман нафрат дорам, накунед!"

Ирмиё 7:32 Бинобар ин, инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки он дигар на Тӯфет ва на водии писари Ҳинном, балки водии қатл номида нахоҳад шуд; зеро ки онҳо дар Тӯфет дафн хоҳанд шуд, то даме ки ҷои нест.

Худованд эълон мекунад, ки Тӯфет ва водии писари Ҳиннӯм дигар на бо чунин ном, балки водии қатл номида хоҳанд шуд, зеро он то даме ки ҷои дигар намонад, ҳамчун қабр хизмат хоҳад кард.

1. Водии қатл: Мулоҳиза дар бораи ҳукми Худо

2. Аҳамияти Тофет дар нақшаи абадии Худо

1. Ишаъё 66:24 - «Ва онҳо берун рафта, ба ҷасади одамоне, ки бар зидди ман таҷовуз кардаанд, хоҳанд дид: зеро кирми онҳо нахоҳад мурд, ва оташи онҳо хомӯш нахоҳад шуд; ва онҳо барои ҳама нафратовар хоҳанд буд. гӯшт».

2. Ҳизқиёл 39:17-20 - "Ва эй писари одам, Худованд Худо чунин мегӯяд: Ба ҳар мурғони болдор ва ба ҳар ҳайвони ваҳшии саҳроӣ бигӯ: "Ҷамъ шавед ва биёед; аз ҳар тараф назди Ман ҷамъ шавед. Қурбоние ки ман барои шумо қурбонӣ мекунам, ин ҳам қурбонии бузургест бар кӯҳҳои Исроил, то ки гӯшт бихӯред ва хун нӯшед; гӯшти тавоноҳоро хоҳед хӯрд, ва хуни мирони замин ва қӯчқорҳоро бинӯшед. , аз барраҳо ва бузғолаҳо ва говҳо, ҳама фарбеҳони Бошон; ва аз қурбонии Ман, ки барои шумо қурбонӣ кардаам, чарбу бихӯред, ва то сер шавед, ва хун бинӯшед, то даме ки маст шавед; дар сари суфраи ман аз аспҳо ва аробаҳо, аз мардони тавоно ва аз тамоми ҷанговарон пур шудааст, мегӯяд Худованд Худо».

Ирмиё 7:33 Ва ҷасади ин қавм гӯшт барои мурғони осмон ва ҳайвоноти ваҳшӣ хоҳад буд; ва ҳеҷ кас онҳоро раҳо намекунад.

Ин порча дар бораи доварии Худо ва ҳалокати халқи Ӯ сухан меронад; ҷасади мардум гӯшти даррандагон ва паррандагон дар осмон мешавад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Огоҳӣ аз Ирмиё 7:33

2. Муҳимияти риоя кардани Каломи Худо: омӯзиши Ирмиё 7:33

1. Такрори Шариат 28:15-68 Ваъдаи Худо дар бораи баракат барои итоат ва лаънат барои беитоатӣ

2. Ҳизқиёл 34:2-10 Ваъдаи Худо дар бораи барқарор кардани халқи Худ ва доварӣ кардани онҳое, ки бо онҳо бадрафторӣ мекунанд.

Ирмиё 7:34 Он гоҳ Ман аз шаҳрҳои Яҳудо ва аз кӯчаҳои Ерусалим овози шодмонӣ ва овози шодӣ, овози домод ва овози арӯсро қатъ хоҳам кард: барои замин хароб мегардад.

Дар шаҳрҳои Яҳудо ва Ерусалим овози шодӣ, ҷашн ва издивоҷ хомӯш хоҳад шуд, зеро замин хароб хоҳад шуд.

1. Умеди осмони нав ва замини нав

2. Шодии фидя

1. Ишаъё 65:17–25

2. Ваҳй 21:1–5

Боби 8 Ирмиё ба доварӣ ва ҳалокати дарпешистода, ки бар сари мардуми Яҳудо аз сабаби беитоатии доимӣ ва саркашӣ кардан аз тавба карданашон меояд, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз Ирмиё оғоз мешавад, ки андӯҳашро аз ҳолати рӯҳонии халқаш баён мекунад. Ӯ барои якравӣ ва тавба накардани онҳо, инчунин барои рад кардани дастуроти Худо мотам мегирад (Ирмиё 8:1–3). Ирмиё тасвир мекунад, ки чӣ тавр устухонҳои мурдагон аз қабрҳояшон берун карда мешаванд ва дар саҳроҳо пароканда карда мешаванд ва дафни дурустро ҳамчун аломати доварии Худо рад мекунанд.

Сархати 2: Ирмиё роҳҳои фиреби одамон ва ҳисси бардурӯғи бехатариро қайд мекунад (Ирмиё 8:4-9). Ӯ онҳоро барои рад кардани эътирофи гуноҳҳояшон ва такя кардан ба суханони фиребанда ба ҷои бозгашт ба Худо рӯбарӯ мекунад. Бо вуҷуди дониш, онҳо рад кардани ҳикматро ихтиёр кардаанд, ки ба суқути онҳо оварда мерасонад. Анбиёи бардурӯғи онҳо низ дар ин фиреб саҳм гузоштанд, ки сулҳро эълон карда, дар ҳоле ки сулҳ нест.

Сархати 3: Боби Ирмиё дар бораи харобие, ки ба Яҳудо меояд, нола мекунад (Ирмиё 8:10-12). Ӯ барои заминҳои харобшуда, хароб шудани шаҳрҳо ва заминҳои харобазор мотам мехӯрад. Мардумро беақл ва бефаҳм тавсиф мекунанд, зеро онҳо қонуни Худоро тарк кардаанд. Онҳоро огоҳ мекунанд, ки фалокат наздик аст, аммо онҳо онро ҷиддӣ қабул намекунанд ва тавба намекунанд.

Сархати 4: Ирмиё аз ранҷу азоби халқаш андӯҳгин аст (Ирмиё 8:13-17). Ӯ афсӯс мехӯрад, ки дар Ҷилъод малҳаме нест, ки онҳоро шифо бахшад ё захмҳояшонро даво кунад. Пайгамбар аз харобие, ки ба сари онхо меояд, мисли тундбод бо алам гиря мекунад. Гарчанде ки онҳо барои тавба кардан имконият доштанд, онҳо онҳоро рад карданд, ки оқибатҳои ногуворро ба бор оварад.

Сархати 5: Боб бо даъват ба мотам ва эътироф ба анҷом мерасад (Ирмиё 8:18-22). Ирмиё аз халқаш илтиҷо мекунад, ки гуноҳи худро дар назди Худо эътироф кунанд ва фарёд зада тавба кунанд. Вай таъкид мекунад, ки танҳо

тавассути пушаймонии самимӣ онҳо метавонанд дар миёни доварии дарпешистода умед пайдо кунанд.

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаштуми китоби Ирмиё андӯҳи амиқи Ирмиёро аз якравӣ ва тавба накардани Яҳудо тасвир мекунад. Ӯ барои рад кардани дастуроти Худо мотам мехӯрад ва онҳоро аз доварии наздик огоҳ мекунад. Дар ин боб роххои фиребгар ва амнияти бардуруг дар байни мардум фош карда мешавад. Онҳо аз эътирофи гуноҳҳои худ саркашӣ мекунанд ва ба ҷои он ба суханони фиребанда такя мекунанд. Анбиёи козиб дар ин фиреб саҳм гузошта, сулҳро эълон мекунанд, вақте ки ҳеҷ чиз вуҷуд надорад. Ирмиё аз оқибатҳои харобиоваре, ки ба сабаби беитоатии Яҳудо интизор аст, таассуф мекунад. Ӯ барои шаҳрҳои харобшуда, киштзорҳои харобшуда мотам мегирад ва дар бораи фалокати наздик огоҳ мекунад. Пайгамбар аз ранҷу азоби қавмаш изҳори таассуф мекунад, зеро ба назар чунин менамояд, ки ҳеҷ давое ва табобате вуҷуд надорад. Ӯ аз ҳалокати дарпешистода, ки дар натиҷаи рад кардани имкониятҳо барои тавба ба амал меояд, сахт гиря мекунад. Ин боб бо даъват ба мотам ва эътироф дар назди Худо анҷом меёбад. Танҳо тавассути пушаймонии самимӣ метавон дар миёни доварӣ умед пайдо кард.

Ирмиё 8:1 Дар он вақт, мегӯяд Худованд, устухонҳои подшоҳони Яҳудо, ва устухонҳои мирони Ӯ, ва устухонҳои коҳинон, ва устухонҳои анбиё, ва устухонҳои сокинони Ерусалим, аз қабрҳояшон

Худованд эълон мекунад, ки дар вақти муайян устухонҳои подшоҳон, мирон, коҳинон, анбиё ва сокинони Ерусалим аз қабрҳояшон берун карда мешаванд.

1. Ҳаёт ва маргро Худованд назорат мекунад

2. Мубориза бо зиён ва андӯҳ дар имон

1. Ишаъё 26:19 - Мардони ту зинда хоҳанд шуд, бо ҷасади ман эҳё хоҳанд шуд. Бедор ва суруд хонед, эй сокинони хок, зеро шабнами шумо мисли шабнами наботот аст, ва замин мурдагонро берун хоҳад кард.

2. Юҳанно 5:28-29 - Аз ин тааҷҷуб накунед: зеро соате меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр ҳастанд, овози Ӯро хоҳанд шунид, ва берун хоҳанд омад; Онҳое ки некӣ кардаанд, то эҳёи ҳаёт; ва бадкорон, то эҳёи маҳкумият.

Ирмиё 8:2 Ва онҳоро дар пеши офтоб ва моҳ ва тамоми лашкари осмон паҳн хоҳанд кард, ки онҳоро дӯст медоштанд, ва ба кӣ хизмат кардаанд, ва дар ақиби онҳо қадам гузоштаанд, ва ҳар киро ҷустуҷӯ кардаанд, ва саҷда карданд: ҷамъ карда намешаванд ва дафн карда намешаванд; онҳо барои поруи рӯи замин хоҳанд буд.

Одамон барои гуноҳҳои худ дафн карда намешаванд, балки ба ҷои он дар рӯи замин барои пору мемонанд.

1. Оқибати гуноҳ абадӣ ва ногузир аст

2. Воқеияти ногузири доварӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 66:24 - Ва онҳо берун рафта, ба ҷасадҳои одамоне, ки бар зидди ман исён бардоштаанд, хоҳанд дид. Зеро ки кирми онҳо нахоҳад мурд, оташи онҳо хомӯш нахоҳад шуд, ва онҳо барои ҳар башар нафрат хоҳанд дошт.

Ирмиё 8:3 Ва мамот аз ҳаёт баргузида хоҳад шуд аз ҷониби ҳамаи бақияи онҳое ки аз ин қабилаи шарир, ки дар ҳама ҷое ки Ман онҳоро рондаам, боқӣ мондаанд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Ҳамаи онҳое ки аз оилаи шарир боқӣ мемонанд, ба гуфтаи Худованди лашкарҳо, маргро бар ҳаёт интихоб хоҳанд кард.

1. Қувваи интихоб: Фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо

2. Раҳпаймоӣ дар тоат: Интихоби зиндагӣ бо вуҷуди васвасаҳои дунё

1. Такрори Шариат 30:19 - Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; бинобар ин ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли худ зинда монед.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ирмиё 8:4 Ва ба онҳо бигӯй: Худованд чунин мегӯяд; Оё меафтанду бархоста намешаванд? Оё рӯй гардонад ва барнагардад?

Худованд мепурсад, ки оё одамон метавонанд афтода, бархоста нашаванд ё рӯй гардонда, барнагарданд?

1. Раҳмат ва омурзиши Худованд: Фаҳмидани он ки чӣ тавр кафоратро қабул кардан мумкин аст

2. Ҷустуҷӯи эҳё: Қувваи тавба ва навсозӣ

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф.

Ирмиё 8:5 Пас, чаро ин мардуми Ерусалим бо ақибнишинии абадӣ ба ақиб афтодаанд? ба макру найранг даст мезананд, баргаштанро рад мекунанд.

Ин порча дар бораи ақибнишинӣ ва рафтори маккоронаи доимии мардуми Ерусалим сухан меронад.

1. "Хатари ақибнишинии абадӣ"

2. "Бозгашт ба сӯи Худованд: рад кардани фиреб"

1. Забур 51:10 "Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун".

2. Ишаъё 44:22 "Ман гуноҳҳои туро мисли абри ғафс пок кардам, ва гуноҳҳои туро мисли абр пок кардам: ба сӯи Ман баргард, зеро ки Ман туро фидия додаам".

Ирмиё 8:6 Ман гӯш додам ва шунидам, аммо онҳо дуруст нагуфтанд: ҳеҷ кас аз шарорataш тавба карда, нагуфт: "Ман чӣ кардам?" ҳар кас ба самти худ гашт, чун асп ба ҷанг мешитобад.

Бо вуҷуди он ки Худо гӯш мекард, ҳеҷ кас аз бади худ тавба накард ва ба роҳи худ идома дод.

1. Амалҳои мо оқибатҳо доранд - Ирмиё 8:6

2. Тавба кунед ва роҳи худро тағир диҳед - Ирмиё 8:6

1. Ишаъё 1:4-5 - «Эй халқи гунаҳкор, қавми пур аз шарорат, насли бадкирдорон, фарзандони фосид! Онҳо Худовандро тарк карданд, Подшоҳии Исроилро нафрат карданд, онҳо тамоман бегонаанд. Чаро то ҳол туро латукӯб хоҳанд кард, чаро исён карданро давом медиҳӣ?»

2. Ибриён 12: 6-8 - "Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад. Ин аст, ки шумо бояд сабр кунед. Худо ба шумо ҳамчун писарон муносибат мекунад. Зеро ки чӣ гуна писаре ҳаст? Падараш тарбия намекунад?

Ирмиё 8:7 Бале, лӯла дар осмон вақтҳои муайяни худро медонад; ва сангпушт ва турна ва фурӯбарӣ вақти омадани онҳоро мушоҳида мекунанд; вале қавми ман доварии Худовандро намедонанд.

Лайлак, сангпушт, турна ва фурӯбарг аз вақти муайяни худ огоҳанд, вале мардуми Худо ҳукми Худовандро намешиносанд.

1. Донистани доварии Худо - Ирмиё 8:7

2. Дониши Худо ва надонистани инсон - Ирмиё 8:7

1. Масалҳо 19:2 - "Ҳаваси бе дониш хуб нест ва ҳар кӣ бо пойҳои худ шитоб кунад, роҳро гум мекунад".

2. Румиён 1:18-20 - "Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон зоҳир мешавад, ки онҳо бо ноадолатии худ ростиро пахш мекунанд. Зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, ба онҳо равшан аст, зеро Худо ба онҳо нишон дод.Зеро сифатҳои ноаёни Ӯ, яъне қудрати ҷовидонӣ ва табиати илоҳӣ, аз замони офариниши ҷаҳон, дар чизҳои офаридашуда ба таври равшан дарк карда шудаанд.

Ирмиё 8:8 Чӣ тавр шумо мегӯед: "Мо доноем, ва шариати Худованд бо мост?" Инак, беҳуда кардааст. калами котибон бехуда аст.

Халқи Исроил бардурӯғ даъво мекарданд, ки доно ҳастанд ва қонуни Худовандро доранд, аммо Ирмиё гуфт, ки шариати Худоро китобдонон беҳуда баровардаанд.

1. Каломи Худоро тағир додан ё нодида гирифтан мумкин нест

2. Хавфи ғурури бардурӯғ дар Қонуни Худо

1. Забур 118:142 - «Адолати Ту адолати ҷовидонӣ аст, ва шариати Ту ростист».

2. Румиён 3:31 - "Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Худо накунад, бале, мо шариатро муқаррар мекунем."

Ирмиё 8:9 Хирадмандон хиҷил шуданд, ҳаросон ва асир шуданд; инак, онҳо каломи Худовандро рад карданд; ва дар онҳо чӣ ҳикмат ҳаст?

Хирадмандон Худовандро инкор карда, онҳоро шармандаву тарсонанд.

1. Рад кардани Худованд боиси шармандагиву ноумедӣ мегардад

2. Ҳикмат дар Каломи Худованд аст

1. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Забур 119:97-98 - "Оҳ, чӣ гуна ман шариати Туро дӯст медорам! Ман тамоми рӯз дар бораи он мулоҳиза мекунам. Фармонҳои Ту маро аз душманонам донотар мекунанд, зеро онҳо ҳамеша бо ман ҳастанд".

Ирмиё 8:10 Бинобар ин, занони онҳоро ба дигарон хоҳам дод, ва заминҳои онҳоро ба онҳое ки вориси онҳо хоҳанд буд, зеро ки ҳар кас аз хурд то калон ба тамаъкорӣ дода шудааст, аз набӣ то коҳин.

Ҳама аз хурд то калон ба тамаъкорӣ дода шудаанд, аз наби то коҳин, ва ҳама дурӯғ мегӯянд.

1. Оқибатҳои тамаъ: Баррасии Ирмиё 8:10

2. Муомилаи бардурӯғ: Огоҳии Ирмиё 8:10

1. Яъқуб 4:2 - Шумо мехоҳед ва надоред, бинобар ин шумо одамкушӣ мекунед. Шумо тамаъ мекунед ва наметавонед ба даст оред, пас ҷангу ҷанҷол мекунед.

2. Эфсӯсиён 5:3 - Аммо бадахлоқии ҷинсӣ ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд ҳатто дар байни шумо ном бурда шавад, чунон ки дар миёни муқаддасон дуруст аст.

Ирмиё 8:11 Зеро ки онҳо дарди духтари қавми Маро андаке шифо бахшида, гуфтанд: "Салом! вакте ки сулх нест.

Халқи Худо бардурӯғ ба халқи худ сулҳ ва шифо ваъда кардаанд, дар ҳоле ки дар асл сулҳ нест.

1. Хавфи ваъдаҳои бардурӯғ - Ирмиё 8:11

2. Ба Худованд барои сулҳи ҳақиқӣ таваккал кунед - Ирмиё 8:11

1. Ишаъё 57:21 - «Ба шарирон осоиштагӣ нест, мегӯяд Худои ман».

2. Матто 10:34 - «Гумон накунед, ки ман омадаам, то осоиштагӣ бар рӯи замин биёрам: на барои он омадаам, ки осоиштагӣ, балки шамшер бифиристам».

Ирмиё 8:12 Оё онҳо ҳангоми содир кардани кори зишт хиҷил шуданд? на, онҳо ҳеҷ шарм надоштанд ва сурх шуда натавонистанд; бинобар ин онҳо дар миёни афтодагон хоҳанд афтод: дар вақти таъқиби худ сарнагун хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки касоне, ки аз тавба саркашӣ мекунанд ва аз гуноҳҳои худ шарм медоранд, дар вақташ сарнагун карда мешаванд ва ҷазо хоҳанд гирифт.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Ислоҳи гуноҳҳои мо

2. Адолат ва адолати Худо: тавба ва каффорат

1. Ҳизқиёл 18:30-32 Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, то шарорат хароби ту нашавад. 31 Тамоми ҷиноятҳоеро, ки кардаед, аз худ дур кунед ва ба худ дили нав ва рӯҳи нав гиред. Зеро чаро бояд бимиред, эй хонадони Исроил? 32 Зеро ки марги касеро, ки мемирад, хуш надорам, мегӯяд Худованд Худо. Пас рӯй гардон ва зиндагӣ!

2. Юил 2:13 Пас, дили худро пора кунед, на либосҳои худро; Ба сӯи Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин ва меҳрубони бузург аст; Ва аз бадӣ тавба мекунад.

Ирмиё 8:13 Ман онҳоро ҳатман нобуд хоҳам кард, мегӯяд Худованд: дар токи ток ангур нахоҳад буд, ва дар дарахти анҷир анҷир нахоҳад буд, ва барг пажмурда хоҳад шуд; ва он чи ба онҳо додаам, аз онҳо дур хоҳад шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки банӣ-Исроилро нобуд мекунад ва тамоми баракатҳои ба онҳо атокардаашро аз байн мебарад.

1. Тарбияи Худо: Фаҳмидани ҳадафи оқибатҳо.

2. Қудрати Каломи Худо: Омӯзиши эътимод кардан сарфи назар аз мушкилот.

1. Ирмиё 8:13

2. Ибриён 12:6-11 "Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад".

Ирмиё 8:14 Чаро мо ором мешинем? ҷамъ шавед, ва биёед ба шаҳрҳои муҳофизатшуда дохил шавем, ва дар он ҷо хомуш бошем, зеро ки Худованд Худои мо моро хомӯш кардааст, ва ба мо оби заҳра додааст, то бинӯшем, зеро ки пеши Худованд гуноҳ кардаем.

Мардуми Яҳудо барои гуноҳҳои худ аз ҷониби Худо ҷазо дода мешаванд ва маҷбур мешаванд, ки хомӯш бошанд.

1: Интизоми Худо зарур аст

2: Ҷустуҷӯи барқарорсозии Худо

1: Ибриён 12: 5-11 - Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад.

2: Марсияҳо 3:22-24 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 8:15 Мо дар ҷустуҷӯи осоиштагӣ будем, вале некие нашуд; ва барои муддати саломатӣ, ва инак мусибат!

Мардум дар ҷустуҷӯи оромӣ ва вақти саломатӣ буданд, аммо ба ҷои онҳо мушкилот пайдо карданд.

1. Нақшаҳои Худо метавонанд ба нақшаҳои мо мувофиқат накунанд - Ирмиё 8:15

2. Кӯшиши ёфтани сулҳи ҳақиқӣ - Ирмиё 8:15

1. Ишаъё 26:3 - Онҳоеро, ки ақли онҳо устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро онҳо ба Ту эътимод доранд.

2. Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; осоиштагии ман ба ту медиҳам. Ман ба ту намедиҳам, чунон ки ҷаҳон медиҳад. Нагузоред, ки дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсед.

Ирмиё 8:16 Аз Дон гурриши аспони ӯ шунида шуд: аз садои кина задани зӯроварони ӯ тамоми замин ба ларза омад; зеро ки омада, замин ва тамоми он чи дар он аст, хӯрдаанд; шаҳр ва сокинони он.

Садои аспони душманони Худо аз шаҳри Дон шунида шуд ва тамоми замин аз тарс ба ларза афтод, вақте ки онҳо замин ва сокинони онро мехӯрданд.

1. Даъват ба тавба: рафъи тарс ва бозгашт ба сӯи Худо

2. Подшоҳии Худо: Қудрат ва ҳифзи ӯ

1. Матто 10:28-31 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо ҷони худро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он касе, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибат аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ирмиё 8:17 Зеро ки инак, Ман ба миёни шумо морҳо ва кокатрисҳо хоҳам фиристод, ки мафтун нахоҳанд шуд, ва шуморо газанд, мегӯяд Худованд.

Худо ба мардуми Яҳудо огоҳ мекунад, ки Ӯ морҳо ва кокатрисҳоро мефиристад, ки онҳоро мафтун карда наметавонанд.

1. Хавфи беитоатӣ - Ирмиё 8:17

2. Тарбияи Худо барои халқаш - Ирмиё 8:17

1. Масалҳо 10:17 - Ҳар кӣ ба насиҳат гӯш медиҳад, дар роҳи ҳаёт аст, аммо касе, ки мазамматро рад мекунад, дигаронро гумроҳ мекунад.

2. Ибриён 12:5-11 - Оё насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон мурочиат мекунад, фаромӯш кардаед? «Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр накун,

ва вақте ки аз вай мазаммат мекунад, хаста нашав, зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад».

Ирмиё 8:18 Вақте ки ман худро аз ғам тасаллӣ медиҳам, дилам дар ман суст мешавад.

Ирмиё-пайғамбар ғаму андӯҳи ботинии худро баён мекунад ва дар дили худ беҳузур аст.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои ғам

2. Тавассути ғам қувват ёфтан

1. Ишаъё 66:13 - Чӣ тавре ки модар фарзанди худро тасаллӣ медиҳад, ман низ шуморо тасаллӣ хоҳам дод; ва шумо бар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Ирмиё 8:19 Инак, овози фарьёди духтари қавми Ман барои сокинони дар кишвари дурдаст: Оё Худованд дар Сион нест? оё подшоҳи вай дар вай нест? Чаро онҳо бо пайкарҳои кандакорӣ ва ботилҳои аҷиби худ маро ба хашм оварданд?

Духтари халқи Худо аз барои онҳое ки дар кишвари дур зиндагӣ мекунанд, фарёд мезанад. Оё Худованд дар Сион ҳузур надорад? Оё подшоҳи вай ҳукмронӣ намекунад? Чаро онҳо бо бутҳо ва худоёни бегона Худоро васваса мекунанд?

1. Худо ҳозир аст: такя ба ҳузури Худо дар лаҳзаҳои тангӣ

2. Бутпарастӣ: Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх. Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ хотима нахоҳад дошт, то ки онро фармон диҳанд, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ирмиё 8:20 Дарав гузашт, тобистон ба охир расид, ва мо наҷот намеёбем.

Оқибатҳои наҷот наёфтанд.

1. Вақти наҷотдиҳӣ ҳоло аст

2. Чаро мо бояд аз имконияти наҷот истифода барем

1. Воиз 3:1-2 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизи зери осмон вуҷуд дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти чидан кардани чизи шинондашуда.

2. Юҳанно 3:36 - Ҳар кӣ ба Писар имон дорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад; ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳаёт нахоҳад дид, балки ғазаби Худо бар вай мемонад.

Ирмиё 8:21 Барои ранҷи духтари қавми Худ ман ранҷидаам; Ман сиёҳпӯстам; ҳайрат маро фаро гирифт.

Дарди халқи Худо ба Худо низ зарар мерасонад.

1: Муҳаббати Худо ба мо чунон амиқ аст, ки дарди мо ба Ӯ дард меорад.

2: Дарди моро Худо эҳсос мекунад ва Ӯ аз он сахт таъсир мекунад.

1: Isaiah 53: 3-5 Ӯро одамон нафрат мекунанд ва рад мекунанд, Марди ғамгин ва ошнои ғам. Ва мо чеҳраи худро аз Ӯ пинҳон кардем; Ӯро хор мекарданд ва мо Ӯро қадр намекардем. Ба дурустї ки ѓами моро бар дӯш дошт ва ѓами моро бар дӯш дошт; Бо вуҷуди ин, мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем.

2: Румиён 12:15 Бо шодикунандагон шодӣ кунед, ва бо гирякунандагон гиря кунед.

Ирмиё 8:22 Оё дар Ҷилъод малҳам нест? дар он ҷо табиб нест? Пас чаро саломатии духтари халқи ман барқарор нашудааст?

Сарфи назар аз ҳузури малҳам ва табиб дар Ҷилъод саломатии халқи Худо барқарор намешавад.

1. Даъват ба тавба - омӯхтани он, ки чаро шифои халқи Худо ба амал наомадааст ва мо барои барқарор кардани он чӣ кор карда метавонем.

2. Таваккал ба Худованд дар шифо – таъкид бар аҳамияти таваккал ба Худо барои беҳбудии мо.

1. Яъқуб 5:14 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд."

2. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

Дар боби 9 Ирмиё дар бораи андӯҳ ва нолаи Ирмиё дар бораи гуноҳҳо ва бевафоии мардуми Яҳудо сухан меравад.

Сархати 1: Боб аз Ирмиё оғоз мешавад, ки дарди амиқи худро баён мекунад ва хоҳиши пайдо кардани ҷойе, ки аз ҳолати ғамангези халқаш раҳо меёбад (Ирмиё 9:1-2). Аз забонҳои маккоронаи онҳо, ки асбоби дурӯғ гаштаанд, ғамгин мекунад. Мардум аз эътирофи хакикат саркашӣ мекунанд ва дар кори ношоистаашон исрор меварзанд, ки боиси дарду алам мегардад.

Сархати 2: Ирмиё вокуниши Худоро ба гуноҳҳои мардум тасвир мекунад (Ирмиё 9:3-9). Ӯ огоҳ мекунад, ки доварӣ ба сари онҳо хоҳад омад, зеро онҳо қонуни Худоро тарк кардаанд. Бевафоии онҳо ба сарзамини пур аз мотам, харобӣ ва зӯроварӣ оварда расонд. Худо ба фиребашон мебинад ва азобашон хоҳад кард.

Сархати 3: Боб бо Ирмиё андӯҳи худро барои мардум баён мекунад (Ирмиё 9:10-11). Вай дар бораи сарзамини бекорхобида, ки аз сабаби харобихои чанг ба амал омада, касе намондааст, алам мекунад. Ерусалим ба теппаи харобаҳо табдил ёфтааст, ки доварии Худоро нисбати халқи беитоатии Ӯ инъикос мекунад.

Сархати 4: Ирмиё сабаби доварии Худоро тасвир мекунад (Ирмиё 9:12-16). Мардум аҳкоми Худоро тарк карда, ба худоёни козиб пайравӣ карданд ва ислоҳро рад карданд. Дар натиҷа, онҳо ба оқибатҳои вазнин дучор хоҳанд шуд, зеро Худо ғазаби Худро бар онҳо мерезад.

Сархати 5: Боб бо насиҳат барои фаҳмидани ҳикмати ҳақиқӣ анҷом меёбад (Ирмиё 9:23-24). Ирмиё таъкид мекунад, ки фахр кардан на дар ҳикмат ва қуввати инсонӣ, балки дар шинохту фаҳмидани Худо бошад. Хирадии ҳақиқӣ аз шинохту итоаткорӣ ба Ӯ меояд, на ба қобилият ё комёбиҳои худ такя кардан.

Дар ҷамъбаст,
Боби нӯҳуми китоби Ирмиё андӯҳи амиқи Ирмиёро дар бораи гуноҳҳо ва бевафоии Яҳудо тасвир мекунад. Ӯ аз забонҳои маккоронаи онҳо, саркашӣ аз эътирофи ҳақиқат ва истодагарии онҳо дар кори нодурусти онҳо мотам мегирад. Худо дар бораи доварии дарпешистода бо сабаби он ки қонуни Ӯро тарк кардаанд, огоҳ мекунад. Дар натиҷа замин аз мотам, харобӣ ва зӯроварӣ пур мешавад. Ерусалим ҳамчун далели доварии илоҳӣ дар харобазор аст. Сабаби ин доварӣ шарҳ дода мешавад: мардум аҳкоми Худоро тарк карда, ба худоёни козиб пайравӣ карданд ва ислоҳро рад карданд. Дар натиҷа, онҳо ба оқибатҳои вазнин дучор хоҳанд шуд. Ин боб бо насиҳат ба ҷустуҷӯи ҳикмати ҳақиқӣ дар шинохту дарки Худо анҷом мешавад. фахр кардан на дар хирадии инсонӣ ва кувваи тавоно, балки дар шинохти У хамчун сарчашмаи хирадии хакикӣ, адолат, мухаббат ва адолат бояд бошад.

Ирмиё 9:1 Кошки сари ман об ва чашмонам чашмаи ашк мебуд, то шабу рӯз барои кушта шудани духтари қавми худ гиря кунам!

Ирмиё аз ранҷу азоби халқи Исроил андӯҳгин аст.

1. Дили Худо барои мардумаш: Донистани раҳмдилӣ дар замони ранҷу азоб

2. Мотам бо онҳое, ки мотам мегиранд: раҳму шафқат ва умед дар замони фоҷиа

1. Забур 126:5-6 - «Корандагоне, ки дар ашк мекоранд, бо фарёди шодӣ дарав хоҳанд кард! Ҳар кӣ гирякунон берун меравад, ва тухми киштро мебардорад, бо фарьёдҳои шодӣ ба хона хоҳад омад ва бонҳои худро бо худ меорад».

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед».

Ирмиё 9:2 Кошки ман дар биёбон манзили мусофирон медоштам; то ки қавми худро тарк карда, аз онҳо биравам! зеро ки ҳама зинокор, анҷумани хоинанд.

Ирмиё мехоҳад, ки халқи худро раҳо кунад, зеро ки ҳамаашон зинокор ва хиёнаткор шудаанд.

1. Хатари бевафоӣ: чӣ гуна бояд аз домҳои зино канорагирӣ кард

2. Қудрати ҷудой: Вақте ки бояд аз муҳити васвасаи тарк

1. Яъқуб 4:4 - "Эй зинокорон, оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон нафрат нисбат ба Худо аст? Ҳар касе, ки дӯсти ҷаҳонро ихтиёр кунад, душмани Худо мешавад".

2. Матто 5:27-30 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Зино накун". Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо шаҳват нигоҳ мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино карда бошад, агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, парто, беҳтар аст, ки як қисми занро аз даст диҳӣ. Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида парто, ва барои ту беҳтар аст, ки як узви баданатро аз даст диҳӣ, аз он ки тамоми баданат ба дӯзах дарояд. ҷаҳаннам."

Ирмиё 9:3 Ва забонҳои худро мисли камони худ барои дурӯғ хам мекунанд, вале онҳо барои ростӣ бар рӯи замин далер нестанд; зеро ки онҳо аз бадӣ ба бадӣ мераванд, ва Маро намешиносанд, мегӯяд Худованд.

Мардум ба ҷои рост гуфтан дурӯғ мегӯянд ва ҳузури Худоро эътироф намекунанд.

1. Ҳақиқати Худо: Чаро мо бояд бо имон зиндагӣ кунем, на дурӯғ

2. Ҳақиқати ғайб: Чӣ гуна Худо манбаи қувваи мост

1. Румиён 3:4 - «Бигзор Худо рост бошад, ва ҳар як инсон дурӯғгӯ бошад».

2. Забур 25:5 - "Маро ба ростии Худ роҳнамоӣ кун ва ба ман таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Ман тамоми рӯз интизори Ту ҳастам".

Ирмиё 9:4 Ҳар яке аз ёри худро эҳтиёт кунед ва ба ҳеҷ бародар эътимод надоред, зеро ки ҳар бародар ба таври қатъӣ аз худ хоҳад рафт, ва ҳар ҳамсоя бо тӯҳмат рафтор хоҳад кард.

Ба ягон бародар бовар кардан мумкин нест, ки якдигарро хиёнат мекунанду тухмат мекунанд.

1. "Аҳамияти эҳтиёткор будан ба касе, ки мо ба онҳо эътимод дорем"

2. "Хатари эътимод ба бародарони мо"

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Яъқуб 4:11-12 - "Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Ҳар кӣ бародари худро бад гӯяд ва бародари худро ҳукм кунад, дар бораи шариат бадӣ мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад; лекин агар шариатро доварӣ кунед, ту иҷрокунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ».

Ирмиё 9:5 Ва ҳар яке ёри худро фиреб хоҳанд дод, ва рост нахоҳанд гуфт: забони худро ба дурӯғ гуфтан таълим додаанд, ва аз гуноҳ кардан хаста шудаанд.

Мардум фиребгару ноҳақ шудаанд, дурӯғ мегӯянд ва ба корҳои ношоиста даст мезананд.

1: Рост бигӯ - Масалҳо 12:17-19

2: Аз фиреб канорагирӣ кунед - Забур 24:3-4

1: Яъқуб 3:1-18

2: Эфсӯсиён 4:25-32

Ирмиё 9:6 Манзили ту дар миёни макр аст; бо макр онҳо Маро шинохтан намехоҳанд, мегӯяд Худованд.

Одамон худро бо фиреб иҳота кардаанд ва эътироф кардани Худовандро рад мекунанд.

1: Фирефта нашавед - Яъқуб 1:22-25

2: Шиносоии Худованд - Ибриён 11:13-16

1: Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

2: Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Ирмиё 9:7 Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро гудохта, озмуда хоҳам кард; зеро ки ман барои духтари қавми худ чӣ кор кунам?

Худованд мепурсад, ки чӣ гуна бояд ба мардуми Яҳудо кӯмак кунад, зеро Ӯ нақша дорад, ки онҳоро гудохта ва озмоиш кунад.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо дар миёни озмоишҳо

2. Илоҳоти Худо барои муборизаҳои мо

1. Ишаъё 48:10 - Инак, ман туро тоза кардам, аммо на бо нуқра; Ман туро дар кӯраи андӯҳ интихоб кардам.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Ирмиё 9:8 Забони онҳо мисли тире аст; ба ёри худ бо даҳони худ сулҳомезона сухан меронад, вале дар дил интизории худро мегузорад.

Забон аксар вақт барои фиреб додан истифода мешавад, ҳатто вақте ки бо ҳамсояи худ сулҳҷӯёна сӯҳбат мекунад.

1. Қудрати забон

2. Фиреби забон

1. Яъқуб 3:5-6 "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, вале аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангалро аз чунин оташи хурд фурӯзон мекунад! Ва забон

оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро доғдор мекунад, тамоми умрро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад».

2. Масалҳо 12:19 "Лабони ростқавлона то абад пойдор аст, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст".

Ирмиё 9:9 Оё ман онҳоро барои ин хабар надиҳам? мегӯяд Худованд: «Оё ҷони ман аз чунин халқе интиқом намегирад?

Худованд мепурсад, ки оё аз миллате, ки гуноҳ кардааст, қасос нагирад?

1. Оқибатҳои гуноҳ ва ҳукми Худо

2. Даъват ба тавба ва тоъат

1. Румиён 2:6-8 - Худо «ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод»: ҳаёти ҷовидонӣ ба онҳое, ки бо пурсабрӣ дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд; балки ба касоне, ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ, ғазаб ва ғазаб итоат мекунанд.

2. Ҳизқиёл 33:11 - Ба онҳо бигӯ: «То зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ман аз марги шарир намехоҳам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад. Бигардед, аз роҳҳои бади худ рӯй гардон! Зеро чаро бояд бимиред, эй хонадони Исроил?

Ирмиё 9:10 Барои кӯҳҳо гиря ва фиғон хоҳам гуфт, ва барои манзилҳои биёбон навҳа хоҳам гуфт, зеро ки онҳо сӯхтаанд, ба тавре ки касе аз онҳо убур карда наметавонад; мардум низ овози чорворо мешунаванд; ҳам мурғони осмон ва ҳам ҳайвони ваҳшӣ гурехтаанд; онҳо рафтанд.

Худо кӯҳҳоро барои хонаҳои биёбонӣ, ки сӯхта ва хароб шудаанд, гиряву нола мекунад, то касе аз онҳо убур накунад. Ҳайвонот ва паррандагон гурехтаанд ва ҳама хомӯшанд.

1. "Гарсия барои биёбон: Чӣ гуна Худо дар вақти талафот бо мо гиря мекунад"

2. "Фарёди биёбон: сабукии Худо дар замони ранҷу азоб"

1. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

2. Ишаъё 51:3 - "Зеро ки Худованд Сионро тасаллӣ медиҳад; Ӯ тамоми харобаҳои вайро тасаллӣ медиҳад, ва биёбони вайро мисли Адан месозад, биёбонашро мисли боғи Худованд; шодӣ ва шодӣ дар вай, шукргузорӣ ва садои суруд».

Ирмиё 9:11 Ва Ерусалимро теппаҳо ва ба анбори аждаҳо хоҳам сохт; ва шаҳрҳои Яҳудоро хароб ва бе сокин хоҳам кард.

Худо Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудоро хароб хоҳад кард.

1. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

2. Қудрати Худованд, ки харобӣ меорад

1. Ишаъё 24:1–12

2. Марсияҳо 5:1–22

Ирмиё 9:12 Одами хирадманд кист, ки инро дарк кунад? ва кист он касе, ки даҳони Худованд ба вай сухан рондааст, то ки онро эълон кунад, зеро ки замин нобуд мешавад ва мисли биёбон сӯхтааст, ки ҳеҷ кас аз он убур намекунад?

Ирмиё савол медиҳад, ки кӣ доно аст, то бифаҳмад, ки чаро замин хароб шуда, ба замини харобазор табдил меёбад.

1. Чаро Худо ба рӯй додани корҳои бад роҳ медиҳад?

2. Мо аз харобшавии замин чӣ омӯхта метавонем?

1. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро зулмотро иваз мекунанд; талхро ширин ва ширинро талх мешуморанд!»

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ирмиё 9:13 Ва Худованд мегӯяд: «Зеро ки онҳо шариати Маро, ки пеши онҳо гузоштаам, тарк карданд, ва ба овози Ман итоат накарданд, ва бар он рафтор накарданд;

Худованд Исроилро барои он ҷазо дод, ки қонунҳои Ӯро тарк карда, ба овози Ӯ итоат накарданд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ

2. Муҳимияти риояи фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 28:15 - Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид.

2. Масалҳо 1: 29-30 - Барои он ки онҳо аз дониш нафрат доштанд ва тарси Худовандро интихоб накарданд: онҳо ҳеҷ як маслиҳати Маро қабул накарданд, ҳама мазамматҳои маро беэътиноӣ карданд.

Ирмиё 9:14 Аммо аз рӯи хаёлоти дили худ ва аз рӯи Баал, ки падаронашон ба онҳо таълим дода буданд, рафтор карданд.

Мардум аз рӯи хаёлот ва бутпарастии худ, ки аҷдодони онҳо таълим дода буданд, пайравӣ карданд.

1: Бутпарастӣ роҳи Худо нест ва пайравони он доварӣ хоҳанд шуд.

2: Мо бояд аз Худо ҳидоят ва ҳақ биҷӯем, ба ҷои такя ба бутҳои ботил.

1: Ишаъё 55:6-9 - Худоро биҷӯед ва Ӯро хоҳед ёфт, ва роҳҳои Ӯ шодии ҳақиқӣ хоҳанд овард.

2: Ирмиё 29:13 - Худоро биҷӯед ва Ӯро хоҳед ёфт ва ба ростии Ӯ роҳнамоӣ кунед.

Ирмиё 9:15 Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Инак, Ман онҳоро, ҳатто ин қавмро бо кирмак хоҳам дод, ва ба онҳо оби заҳра хоҳам дод, то бинӯшанд.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, қавми Худро ҷазо дода, онҳоро бо кирмак ғизо медиҳад ва оби заҳра медиҳад.

1. Оқибатҳои нофармонӣ

2. Тарбияи Худо ҳамчун нишонаи муҳаббати Ӯ

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳӣ дар бораи доварии Худо барои беитоатӣ

2. Ибриён 12:5-11 - Тарбия ҳамчун нишонаи муҳаббат ва ғамхории Худо

Ирмиё 9:16 Ман онҳоро низ дар миёни халқҳо, ки на онҳо ва на падаронашон намешинохтанд, пароканда хоҳам кард, ва аз ақиби онҳо шамшер хоҳам фиристод, то даме ки онҳоро несту нобуд кунам.

Худо бадкоронро ҷазо дода, онҳоро дар байни халқҳои номаълум пароканда мекунад ва шамшер мефиристад, то онҳоро нобуд кунад.

1: Доварии Худо одилона ва одилона аст ва ҳеҷ кас аз он гурехта наметавонад.

2: Мо бояд тавба кунем ва ба Худо рӯй оварем, вагарна ба доварӣ ва ҷазо дучор мешавем.

1: 2 Таслӯникиён 1: 7-8 - Ва ба шумо, ки дар ташвишанд, оромӣ диҳем, вақте ки Исои Масеҳ бо фариштагони пурқуввати худ аз осмон зоҳир мешавад, дар оташи алангазан аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва итоат мекунанд, интиқом мегиранд. на башорати Худованди мо Исои Масеҳ.

2: Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Ирмиё 9:17 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Бодиққат бошед ва занони мотамдорро даъват кунед, то ки биёянд; ва занони маккорро даъват кунед, то биёянд;

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ҳам занони мотамдор ва ҳам занони маккорро даъват кунад.

1. Даъвати Худованд ба ғам ва ҳикмат

2. Чӣ тавр ба дастуроти Худо ҷавоб додан мумкин аст

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз

замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Ирмиё 9:18 Ва бигзор онҳо шитоб кунанд, ва барои мо нола кунанд, то ки чашмони мо аз ашк ҷорӣ шавад, ва пилкони мо аз об ҷараён гирад.

Ирмиё мардумро даъват мекунад, ки шитоб кунанд ва гиря кунанд ва андӯҳро бо ашк баён кунанд.

1. Даъват ба андӯҳ: Мотам бо Ирмиё

2. Гиряи гумшудагон: Дар ғами мо роҳат ёфтан

1. Забур 30:5 - «Гирья як шаб бошад, аммо шодӣ субҳ меояд».

2. Марсияҳо 3:19-20 - "Азоб ва саргардонии ман, кирмак ва заҳраи маро ба ёд оваред! Ҷони ман онҳоро дар ёд дорад ва дар ман фурӯтан аст. Инро ман ба хотир овардаам, бинобар ин умедворам".

Ирмиё 9:19 Зеро ки садои фиғон аз Сион шунида мешавад: «Чӣ гуна мо хароб шудаем! мо бағоят дар ҳайратем, зеро ки заминро тарк кардаем, зеро манзилҳои мо моро бадар рондаанд.

Аз Сион садои фиғон шунида мешавад, ки чӣ гуна онҳо аз сабаби тарки хонаҳои худ харобу ғамгин шудаанд.

1. Қудрати хона: Чаро хона на танҳо як ҷой аст

2. Ҳаракат кардан: Омӯзиш аз дарди тарки хона

1. Забур 137:1–4

2. Ибриён 11:13-16

Ирмиё 9:20 Аммо каломи Худовандро бишнавед, эй занон, ва бигзор гӯши шумо каломи даҳони Ӯро қабул кунад, ва ба духтарони худ гирьяро таълим диҳед, ва ҳар яке ба ҳамсояи худ гиря кунад.

Худо занонро насиҳат мекунад, ки ба Каломи Ӯ гӯш диҳанд ва ба духтарон ва ҳамсоягонашон омӯзанд, ки гиря кунанд.

1. Қудрати гӯш кардани Каломи Худо

2. Духтаронамонро бо нола ёд додан

1. Яъқуб 1:19-21 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад. Пас, ҳама нопокӣ ва шарорати паҳноварро дур кунед ва каломи ба ҷо гузошташударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

2. Масалҳо 1:8-9 Писарам, насиҳати падаратро бишнав, ва таълимоти модаратро тарк накун, зеро онҳо барои сари ту гулчанбар ва гулӯлаҳо барои гарданат мебошанд.

Ирмиё 9:21 Зеро ки мамот аз тирезаҳои мо берун омада, ба қасрҳои мо дохил мешавад, то ки кӯдаконро аз берун ва ҷавононро аз кӯчаҳо нест кунанд.

Марг ба хонаи мо даромада, фарзандони моро гирифт.

1: Мо набояд қадри ҳаётро фаромӯш кунем ва онро то чӣ андоза зуд аз байн бурдан мумкин аст.

2: Фарзандони мо баракати Худованданд ва мо бояд дар бораи онҳо ғамхорӣ кунем.

1: Забур 127:3-5 - Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд мебошанд, меваи бачадон мукофот аст. Мисли тирҳо дар дасти ҷанговар фарзандони ҷавонӣ. Хушбахт аст он шахсе, ки коғази худро аз онҳо пур мекунад! Вақте ки ӯ дар назди дарвоза бо душманонаш сухан мегӯяд, хиҷил нахоҳад шуд.

2: Такрори Шариат 6: 4-7 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханоне, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳанд буд. Ту онҳоро ба фарзандони худ бодиққат таълим хоҳӣ дод, ва ҳангоме ки дар хонаи худ нишастаӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ, дар бораи онҳо сухан гӯй.

Ирмиё 9:22 Бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд: ҷасади одамон мисли пору бар саҳро ва мисли кафи даравгар хоҳанд афтод, ва ҳеҷ кас онҳоро ҷамъ намекунад.

Худованд ба воситаи Ирмиё сухан ронда, эълон мекунад, ки ҷасади мурдагон дар саҳроҳо пӯсида хоҳанд монд, ки касе онҳоро ҷамъ намекунад.

1. Ҳукми Худо: Фаҳмидани вазнинии гуноҳ

2. Чӣ тавр мо ба доварии Худо ҷавоб дода метавонем?

1. Айюб 21:23 - "Касе бо қуввати пурраи худ мемирад, ва комилан осуда ва ором аст."

2. Ҳизқиёл 32:4 - "Ман низ туро ба дасти бегонагон хоҳам дод, ва туро аз як қавм ба халқи дигар хоҳам гузаронид".

Ирмиё 9:23 Худованд чунин мегӯяд: «Бигзор хирадманд бо ҳикмати худ фахр накунад, ва тавоно бо қудрати худ фахр накунад, ва сарватдор дар сарвати худ фахр накунад.

Худо одамонро ҳушдор медиҳад, ки бо ҳикмат, қудрат ва сарвати худ фахр накунанд.

1. «Арзиши фурӯтанӣ»

2. «Хатари мағрурӣ»

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

2. Масалҳо 11:2 - "Вақте ки ғурур ояд, нанг меояд, аммо ҳикмат бо камбағалон аст".

Ирмиё 9:24 Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бо ин фахр кунад, ки Маро дарк кунад ва донад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки Ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд Худованд.

Худо мехоҳад, ки мо дар фаҳмидан ва шинохти Ӯ фахр кунем, зеро Ӯ дар рӯи замин меҳрубонӣ, доварӣ ва адолатро ба амал меоварад.

1. Омӯзиши лаззат бурдан аз меҳрубонӣ, доварӣ ва адолати Худо

2. Дарк ва шинохти Худо: роҳе ба тасбеҳи Ӯ

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Яъқуб 4:6-10 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ирмиё 9:25 Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман ҳамаи махтунонро бо номахтунон ҷазо хоҳам дод;

Худо ҳамаи махтунону номахтунонро ҷазо медиҳад.

1. Гуноҳи мағрурӣ: Оқибатҳои аз дигарон болотар гузоштан

2. Хатари худдорӣ: Ҳукми Худо бар касоне, ки Ӯро одил медонанд

1. Ғалотиён 6:13-14 - "Зеро ки на хатна ва на номахтунӣ чизест, балки офариниши нав аст. Ва дар бораи ҳамаи онҳое ки аз рӯи ин қоида рафтор мекунанд, осоиштагӣ ва марҳамат бар онҳо ва бар Исроили Худо бод."

2. Румиён 2:28-29 - "Зеро ҳеҷ кас яҳудӣ нест, ки зоҳиран як аст, ва хатна зоҳиран ва ҷисмонӣ нест. Аммо яҳудӣ дар ботин як аст, ва хатна кори дил аст, на аз рӯи Рӯҳ. аз рӯи нома, ҳамду санои Ӯ на аз ҷониби одам, балки аз ҷониби Худост».

Ирмиё 9:26 Миср, ва Яҳудо, ва Адӯм, ва банӣ-Аммӯн ва Мӯоб, ва ҳамаи онҳое ки дар гӯшаву канори биёбон сокинанд; зеро ки ҳамаи ин халқҳо номахтунанд, ва тамоми хонадони Исроил дар дил номахтун.

Ҳамаи халқҳои атрофи Исроил, аз он ҷумла Миср, Яҳудо, Адӯм, Аммон, Мӯоб ва онҳое, ки дар биёбонанд, номахтунанд, ва тамоми хонадони Исроил дар дил номахтунанд.

1. Муҳимияти хатна: Тадқиқот дар Ирмиё 9:26

2. Хатна кардани дил: Тадқиқот дар Ирмиё 9:26

1. Такрори Шариат 10:16 - Пас, пӯсти суннати дили худро хатна кунед, ва дигар гарданбанд нашавед.

2. Румиён 2:29 - Аммо вай яҳудӣ аст, ки дар ботин як аст; ва хатна аз дилҳост, дар рӯҳ аст, на дар ҳарф; ки ситоиши вай на аз они одамон, балки аз они Худост.

Боби 10 Ирмиё ба беақлии бутпарастӣ муроҷиат мекунад ва онро бо бузургӣ ва ҳокимияти Худо муқоиса мекунад.

Сархати 1: Боб бо огоҳии Ирмиё аз урфу одатҳои халқҳо ва бутпарастии онҳо оғоз мешавад (Ирмиё 10:1-5). Ӯ нақл мекунад, ки чӣ тавр онҳо аз чӯб бутҳо месозанд, онҳоро бо нуқра ва тилло оро медиҳанд ва бо мехҳо ба ҷояшон мебанданд. Ин бутҳо бекувватанд ва наметавонанд сухан гӯянд ва ҳаракат кунанд. Ирмиё таъкид мекунад, ки онҳо бар хилофи Худои ҳақиқӣ танҳо маҳсули ҳунари инсонӣ мебошанд.

Сархати 2: Ирмиё бутҳоро бо Худои ҳақиқӣ, ки бузург ва тавоно аст, муқоиса мекунад (Ирмиё 10:6-10). Ӯ эълон мекунад, ки ҳеҷ кас монанди Ӯ дар байни ҳамаи халқҳо нест. Аз Худованд бояд битарсад, зеро Ӯ Офаридгори ҳама чиз аст. Худоёни дигар халқҳо бутҳои беарзишанд, аммо Худо зинда ва тавоност.

Сархати 3: Ирмиё бефоида будани бутпарастиро таъкид мекунад (Ирмиё 10:11-16). Ӯ мегӯяд, ки худоёни козиб наметавонанд бо бузургии Худо муқоиса кунанд ва ба монанди Ӯ мӯъҷизаҳо нишон диҳанд. Бутҳое, ки бо дасти инсон сохта шудаанд, холӣ ҳастанд, на нафас ва на ҳаёт. Баръакс, Худо касест, ки ҳама чизро бо қудрати худ офаридааст.

Сархати 4: Боб бо даъват ба анҷом мерасад, ки Яҳудоро эътироф кунанд, ки аблаҳони худро дар пайравӣ ба бутҳо эътироф кунанд (Ирмиё 10:17-25). Ирмиё дар арафаи доварӣ аз номи халқаш марҳамат мепурсад. Ӯ ношоиста будани онҳоро эътироф мекунад, вале аз Худо хоҳиш мекунад, ки хашми Худро пурра бар онҳо нарезад.

Дар ҷамъбаст,
Боби даҳуми китоби Ирмиё аблаҳии бутпарастии халқҳоро фош мекунад. Мардум аз чуб бутхои бечон сохта, онҳоро бо нуқра ва тилло оро медиҳанд. Ин офаридаҳои бекувват бо бузургӣ ва қудрати Худо мухолифат мекунанд. Худои ҳақиқӣ дар байни ҳамаи халқҳо ягона эълон карда мешавад ва аз он метарсад, ки Офаридгори ҳама чиз аст. Баръакси ин, худоёни козиб беарзиш ҳисобида мешаванд, ки мисли ҳамтоёни инсонии худ ҳаёт ва қудрат надоранд. Беҳуда будани бутпарастӣ таъкид мешавад, зеро ин худоёни козиб наметавонанд бо бузургии Худованд муқоиса кунанд ва ё монанди Ӯ мӯъҷизаҳо нишон диҳанд. Танҳо Худо соҳиби қудрати ҳақиқӣ аст, ки Офаридгори ҳама чиз аст. Ин боб бо илтимоси марҳамат аз номи Яҳудо дар арафаи доварӣ анҷом меёбад. Ирмиё нолоиқ будани онҳоро эътироф намуда, дар фурӯ рехтани ғазаби илоҳӣ худдорӣ талаб мекунад ва нисбати халқаш ҳамдардӣ мекунад.

Ирмиё 10:1 Гӯш кунед, ки каломеро, ки Худованд ба шумо мегӯяд, эй хонадони Исроил!

Ин порча аҳамияти гӯш кардани каломи Худоро таъкид мекунад.

1. «Дар итоат ба Каломи Худо зиндагӣ кардан»

2. «Омӯзиши шунидани овози Худо».

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2. Яъқуб 1:21-22 - Пас, ҳама нопокӣ ва пур аз шароратро як сӯ гузоред ва каломи ҷобаҷошударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

Ирмиё 10:2 Худованд чунин мегӯяд: «Роҳи халқҳоро наомӯзед, ва аз аломатҳои осмон ҳаросон нашавед; зеро ки халқҳо аз онҳо ба ҳарос афтодаанд.

Худованд ба мо дастур медиҳад, ки роҳи халқҳои бутпарастро наомӯзем ва аз нишонаҳои ситорашиносӣ дар осмон натарсем, зеро мушрикон аз онҳо метарсанд.

1. Фирефта нашавед: Аз роњњои дунё њушёр бошед

2. Ба нерӯи Худо такя кунед, на ба фиреби ҷаҳониён

1. 1 Юҳанно 4:1-3 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон омадаанд".

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ирмиё 10:3 Зеро ки урфу одатҳои мардум беҳуда аст, зеро ки кас дарахтеро аз ҷангал мебурад, яъне кори дасти коргар бо табар.

Урфу одати мардум бехуда аст, зеро аз чангал дарахтеро мегиранд, ки онро коргари мохир бо табар офаридааст.

1. Зебоии офариниши Худо: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 10:3

2. Бефоида будани урфу одатҳои инсонӣ: Ирмиё 10:3 ва ҳаёти мо

1. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

2. Воиз 7:29 - "Инак, ман танҳо инро фаҳмидам, ки Худо инсонро одил офарид, аммо онҳо ихтирооти зиёдеро ҷустуҷӯ карданд".

Ирмиё 10:4 Онро бо нуқра ва тилло ороиш медиҳанд; онро бо мех ва болга маҳкам мекунанд, то ки ҳаракат накунад.

Мардум бутҳоро бо нуқра ва тилло оро дода, бо меху болға маҳкам мекунанд, то онҳо ҳаракат накунанд.

1. Мо набояд ба дороиҳои моддӣ эътимод кунем, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ ба мо амнияти пойдор оварда наметавонанд.

2. Мо набояд ба васвасаи ибодати худоёни козиб дучор шавем, зеро онҳо ҷуз ашёи беҷон нестанд.

1. Румиён 16:17-18 Аз шумо, эй бародарон, хоҳиш менамоям, ки аз онҳое, ки ҷудоихоҳиро ба вуҷуд меоранд ва бар хилофи таълимоте, ки ба шумо таълим дода шудаанд, монеа эҷод мекунанд, эҳтиёт шавед; аз онҳо дурӣ ҷӯед. Зеро ки ин гуна одамон на ба Худованди мо Масеҳ, балки ба нафси худ хизмат мекунанд ва бо сухани ҳалим ва хушомадгӯй дили соддадилонро фиреб медиҳанд.

2. Забур 115:4-8 Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд. Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, вале бӯй накунад. Онҳо даст доранд, аммо эҳсос намекунанд; пойҳо, вале роҳ нараванд; ва дар гулӯяшон садое намебаранд. Онҳое, ки онҳоро месозанд, монанди онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

Ирмиё 10:5 Онҳо мисли дарахти хурмо ростқавланд, вале сухан нагӯянд: онҳоро бардоштан лозим аст, зеро онҳо рафта наметавонанд. Аз онҳо натарс; зеро ки онҳо наметавонанд бадӣ кунанд, ва инчунин дар онҳо некӯӣ нест.

Халқи Худо ба дарахтони хурмо монанданд - қавӣ ва ростқавл, аммо наметавонанд барои худ сухан гӯянд. Аз онҳо натарсед, зеро онҳо қодир ба зиён ва фоида надоранд.

1. Қувваи хидмати содиқона

2. Нотакрор будани ростқавлӣ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. Аммо касе гӯяд: "Ту имон дорӣ ва ман аъмол дорам. Ба ман имони худро ғайр аз аъмоли худат нишон диҳам, ва ман имони маро бо аъмоли худ ба шумо нишон хоҳам дод».

Ирмиё 10:6 Зеро ки ҳеҷ кас монанди Ту нест, эй Худованд! Ту бузург ҳастӣ, ва исми Ту дар қудрат бузург аст.

Худо бемисл аст ва бузургии У бемисл аст.

1. Худои бузург ва олиҷаноб аст

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бузургии Худоро дарк кунем

1. Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ беҷавоб аст.

2. Ишаъё 40:18 - Пас шумо Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед?

Ирмиё 10:7 Кӣ аз ту наметарсад, эй Подшоҳи халқҳо? зеро ки ин ба ту тааллуқ дорад, зеро ки дар миёни тамоми хирадмандони халқҳо ва дар тамоми салтанатҳои онҳо ҳеҷ кас ба ту монанд нест.

Худо дар миёни ҳамаи халқҳо ва хирадмандони онҳо беҳамто ҳаким ва тавоност ва сазовори тарс ва эҳтиром аст.

1. Ягонагии Худо: Омузиши тавоноӣ ва ҳикмати Худо дар болои ҳамаи халқҳо

2. Тарс ва эҳтиром: қадр кардани тарси Худованд дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

2. Забур 33:12-15 - Хушо халқе, ки Худои ӯ Худованд аст, халқе, ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст! Худованд аз осмон менигарад; тамоми фарзандони одамро мебинад; аз он чое ки тахти тахт нишастааст, ба тамоми сокинони замин менигарад, Он ки дилхои хамаи онхоро мураттаб мегардонад ва ба тамоми аъмоли онхо нигох мекунад.

Ирмиё 10:8 Аммо онҳо тамоман бераҳмона ва аблаҳанд: ин таълимоти ботил аст.

Халқи Исроил ҳамчун беақл ва пайрави таълимоти бардурӯғ тавсиф карда мешаванд.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ

2. Ҷустуҷӯи ҳақиқат дар Каломи Худо

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст.

2. Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фиреби хушку холӣ, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи принсипҳои асосии ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, фиреб диҳад.

Ирмиё 10:9 Нуқраи табақҳо аз Таршиш оварда шудааст, ва тилло аз Уфоз, ки кори коргар ва дастҳои асосгузор аст: либоси онҳо кабуд ва бунафш аст; ҳама кори дасти одамони маккор аст.

Худованд ба мо тавони офаридани зебоӣ ва ҷалолро ато кардааст.

1. Қувваи эҷодкорӣ: Чӣ тавр истифода бурдани истеъдодҳои худро барои эҷоди зебоӣ ва баракатҳо

2. Арзиши ҳунармандӣ: эътирофи ҳикмати Офаридгор дар офаридаҳои худ

1. Хуруҷ 31:3-5 - Ва ман ӯро аз рӯҳи Худо, аз ҳикмат, ва дар ақл, ва дониш ва аз ҳар гуна ҳунар пур кардам,

2. Аъмол 17:24-28 - Худое, ки ҷаҳон ва ҳама чизро дар он офарид, чун Худованди осмонҳо ва замин аст, дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест;

Ирмиё 10:10 Аммо Худованд Худои ҳақиқӣ аст, Ӯ Худои Ҳай ва Подшоҳи ҷовидонӣ аст: аз ғазаби Ӯ замин меларзад, ва халқҳо ба хашми Ӯ тоб оварда наметавонанд.

Худо Худои ҳақиқӣ ва зинда ва подшоҳи абадӣ аст. Ғазаби Ӯ заминро ба ларза меорад, ва халқҳо ба хашми Ӯ тоб оварда наметавонанд.

1. Қувваи ғазаби Худо

2. Аълоҳазрати Ҳокими Худо

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, агар замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд.

2. Ишаъё 66:15 - "Зеро ки инак, Худованд дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ӯ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро дар ғазаб ва мазаммати худро бо алангаи оташ ба амал оваранд".

Ирмиё 10:11 Ба онҳо чунин бигӯед: «Худоҳое ки осмонҳо ва заминро наофаридаанд, аз замин ва аз зери ин осмон нобуд хоҳанд шуд».

Худованд эълон мекунад, ки ҳар худое, ки осмонҳо ва заминро наофаридаанд, нобуд хоҳанд шуд.

1. Подшоҳии Худо: Чӣ гуна моро ба ибодати Ӯ даъват мекунанд

2. Вафодории Худо: такя ба ваъдаҳои ӯ

1. Забур 24:1-2 - "Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, Ҷаҳон ва сокинони он, зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва онро бар об устувор кардааст".

2. Румиён 1:20-21 - "Зеро ки аз замони офариниши ҷаҳон сифатҳои ноаёни Ӯ ба таври равшан дида мешаванд, ки ба воситаи чизҳои офаридашуда, ҳатто қудрати абадии Ӯ ва Худои Ӯ фаҳмида мешаванд, ба тавре ки онҳо узр надоранд."

Ирмиё 10:12 Ӯ заминро бо қудрати Худ офарид, ҷаҳонро бо ҳикмати худ барпо кард, ва осмонро бо ихтиёри Худ дароз кард.

Худо тавоност ва заминро офарид, ҷаҳонро пойдор сохт ва осмонҳоро бо ҳикмат ва хирад дароз кард.

1. Ҳукмронии Худо: Эътироф кардани қудрати Ӯ дар офариниш

2. Дарки ҳикмат ва хирад дар офариниши Худо

1. Қӯлассиён 1:16-17 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2. Забур 33:6-9 - Бо каломи Худованд осмонҳо ва бо нафаси даҳони Ӯ тамоми лашкари онҳо ба вуҷуд омадаанд. Ӯ обҳои баҳрро ҳамчун тӯда ҷамъ мекунад; чукуриро ба анборхо мегузорад. Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор тамоми сокинони дуньё аз вай бимонанд! Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад; фармон дод ва он устувор монд.

Ирмиё 10:13 Вақте ки Ӯ овози Худро ба забон меорад, дар осмон обҳои зиёд аст, ва Ӯ буғҳоро аз ақсои замин ба боло мебарорад; борон баркҳо меандозад ва аз ганҷҳои худ бод мебарорад.

Овози Худо тавоно аст ва метавонад аз осмон обҳои зиёдеро ба вуҷуд оварад, буғҳоро аз замин ба вуҷуд оварад, барқро бо борон ба вуҷуд оварад ва аз ганҷҳои Ӯ бод барорад.

1. "Овози Худо" - А дар бораи он ки чӣ тавр овози Худо тавоно аст ва метавонад чизҳои зиёдеро ба вуҷуд орад.

2. "Хазинаи Худо" - А бар ганҷҳое, ки Худо дар ихтиёр дорад ва қудрати садои Ӯ барои берун овардани онҳо.

1. Айюб 37:11-12 - "Ӯ абрҳоро бо рутубат бор мекунад; барқи Худро дар байни онҳо мепошад. Бо дастури Ӯ онҳо дар рӯи тамоми замин чарх мезананд, то ҳар он чи Ӯ ба онҳо фармуд, иҷро кунанд."

2. Забур 29:3-4 - "Овози Худованд бар обҳо аст; Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои пурқувват. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз бузургвор».

Ирмиё 10:14 Ҳар кас дар дониши худ бераҳм аст: ҳар бунёдкор аз ҳайкали кандакорӣ дар ҳайрат аст, зеро ки пайкари гудохтаи ӯ дурӯғ аст, ва дар онҳо нафас нест.

Ҳар кас дар фаҳмиши худ нодон аст ва ҳамаи онҳое ки бутҳо меофаранд, шарманда мешаванд. Бутҳо ҷуз дурӯғ чизе нестанд ва дар онҳо ҳаёт надоранд.

1. Бутпарастӣ: сарбаста

2. Бефоида будани ибодати ботил

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳайкали кандакорӣ ва ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар зери замин аст, ё он чиро, насоз. дар оби зери замин аст, ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Ишаъё 44:9-20 - Ҳар касе, ки бутҳо месозанд, ҳеҷ нестанд, ва чизҳое, ки аз онҳо лаззат мебаранд, фоида намебахшад. Шоҳидони онҳо намебинанд ва намедонанд, то хиҷил шаванд. Кӣ худоро ороиш медиҳад ё тасвиреро меофарад, ки бефоида аст? Инак, ҳама рафиқонаш шарманда хоҳанд шуд, ва ҳунармандон танҳо инсонанд. Ҳама ҷамъ шаванд, бароянд. Онҳо ба ҳарос хоҳанд афтод; якҷоя хиҷил хоҳанд шуд. Охангар дар ангишт мехнат карда, онро бо болгахо месозад ва бо бозуи пуркувваташ кор мекунад. Ӯ гурусна мешавад ва қувваташ кам мешавад; об наме-нушад ва бехуш мешавад. дуредгар хат дароз мекунад; бо калам кайд мекунад. Вай онро бо самолётхо шакл медихад ва бо кутбнамо нишон медихад. Ӯ онро ба симои одам, бо зебоии мард, барои истиқомат дар хона шакл медиҳад. Садрҳоро мебурад ё дарахти сарви ё дубро интихоб карда, дар байни дарахтони ҷангал мустаҳкам мерӯяд. Садр мешинонад ва борон ба он гизо медиҳад. Баъд барои одам сузишворӣ мегардад. Як кисми онро гирифта, худро гарм мекунад; оташ афрӯхта, нон мепазад. Ӯ худое месозад ва ба он саҷда мекунад; онро бут мегардонад ва пеши он меафтад. Нисфи он дар оташ месузад. Зиёда аз нисфи

ӯ гӯшт мехӯрад; бирён карда, сер мешавад. Хамчунин гарм мешаваду мегуяд: Оха, гармам, оташ дидам! Ва боқимондаи онро худои бути худ месозад ва бар он меафтад ва онро мепарастад. Ӯ ба он дуо карда, мегӯяд: «Маро раҳо кун, зеро ки ту худои ман ҳастӣ!

Ирмиё 10:15 Онҳо ботил ва кори хатост; дар вақти таъқиби худ нобуд хоҳанд шуд.

Амалҳои Худо ботил ва пур аз гумроҳӣ аст ва пайравонашон оқибат ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд.

1: Беҳудаи корҳои инсон - Ирмиё 10:15

2: Ба бутпарастии бардурӯғ пайравӣ накунед - Ирмиё 10:15

1: Воиз 12:13-14 - Охири кор; ҳама шунида шуд. Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин ҳама вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ некӣ ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2: Забур 146:3-4 - Ба мирон, ба писари одам, ки дар онҳо наҷот нест, таваккал накунед. Чун нафасаш барояд, ба замин бармегардад; худи ҳамон рӯз нақшаҳои ӯ барбод рафтанд.

Ирмиё 10:16 Ҳиссаи Яъқуб мисли онҳо нест, зеро ки Ӯ Офарандаи ҳама чиз аст; ва Исроил асои мероси Ӯст; номи Ӯ Худованди лашкарҳост.

Худованд офаридгори ҳама чиз аст ва Исроил мероси ӯ аст.

1: Худо офаридгор ва ризқдиҳандаи ҳар некӣ аст

2: Имтиёзи вориси Худованд будан

1: Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо офаридаи Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем.

2: Забур 127:3 - Инак, фарзандон мероси Худованданд, ва меваи бачадон мукофоти Ӯст.

Ирмиё 10:17 Маҳсулоти худро аз замин ҷамъ кун, эй сокини қалъа.

Ба сокини калъа супориш дода мешавад, ки молу мулки худро чамъ карда, заминро тарк кунанд.

1. Ҳатто дар лаҳзаҳои душворӣ ва душворӣ Худованд моро даъват мекунад, ки имон ва таваккали худро ба Ӯ нигоҳ дорем.

2. Вақте ки мо бо мушкилот дучор мешавем, мо бояд содиқ бошем ва ба роҳнамоии Худованд такя кунем.

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

2. Ишаъё 43:1-2 Аммо ҳоло Худованд чунин мегӯяд: Он ки туро офарид, Яъқуб, ки туро офаридааст, Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

Ирмиё 10:18 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман сокинони ин заминро дар айни замон ба хок кашонда, онҳоро ба изтироб хоҳам дод, то ки чунин пайдо кунанд.

Худованд эълон мекунад, ки сокинони ин заминро бадар ронда, онҳоро танг хоҳад кард.

1. Ҳукми Худо ҳатман аст - А бар ҳақиқат, ки ҳукми Худо ҳамеша муайян ва ногузир аст.

1. Румиён 2:4-5 - "Оё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, дар ҳоле ки намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад? Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанашавандаи худ шумо захира мекунед. Дар рӯзи ғазаб, ки ҳукми одилонаи Худо ошкор мешавад, барои худ хашм бигир».

2. Ҳизқиёл 18:23 - "Оё ман аз марги шарир хушҳолам, мегӯяд Худованд Худо, на аз он ки ӯ аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад?"

Ирмиё 10:19 Вой бар ман аз ранҷи ман! Захми ман сахт аст, аммо гуфтам: "Дар ҳақиқат ин ғам аст ва ман бояд онро таҳаммул кунам".

Дар порча дар бораи андӯҳ ва дард сухан меравад.

1: Дардро бо сабру тавоноӣ бардоштан

2: Ҷустуҷӯи қувват дар душвориҳо

1:2 Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то ки мо онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 10:20 Хаймаи ман вайрон шудааст, ва тамоми риштаҳои ман канда шудааст; фарзандони ман аз ман берун рафтаанд, ва нестанд: дигар касе нест, ки хаймаи маро дароз кунад ва пардаҳои маро бисозад.

Хаймаи Худованд хароб шуд ва риштаҳои Ӯ канда шуд ва Ӯро бе фарзанд ва касе барои аз нав сохтани он мондааст.

1. Вафодории бепоёни Худо: омӯзиши Ирмиё 10:20

2. Омӯзиши маънои аслии эътимод: омӯзиши Ирмиё 10:20

1. Забур 33:18, Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 40:28-29, Оё намедонӣ? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад.

Ирмиё 10:21 Зеро ки чӯпонон ваҳшӣ шудаанд, ва Худовандро наҷӯянд; бинобар ин онҳо муваффақ нахоҳанд шуд, ва тамоми гӯсфандони онҳо пароканда хоҳанд шуд.

Худо огоҳ мекунад, ки пастороне, ки Ӯро намеҷӯянд, муваффақ намешаванд ва рамаҳои онҳо пароканда хоҳанд шуд.

1. Ҷустуҷӯи Худованд: Чаро он барои муваффақияти рӯҳонӣ зарур аст.

2. Рамаҳои пароканда: Оқибати беэътиноӣ ба Каломи Худо.

1. Ирмиё 29:13 - Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Ирмиё 10:22 Инак, садои ваҳшиёна ва шӯру ғавғои азиме аз сарзамини шимолӣ омада истодааст, то ки шаҳрҳои Яҳудоро валангор ва ба хонаи аждаҳо табдил диҳад.

Худо Яҳудоро аз ғавғои азиме аз шимол огоҳ мекунад, ки шаҳрҳоро хароб ва пур аз аждаҳо хоҳад кард.

1. Биёед дар лаҳзаҳои душворӣ аз Худо муҳофизат кунем

2. Биёед дар замонҳои харобӣ ба Худо таваккал кунем

1. Ишаъё 41:10, "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 46:1, «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо».

Ирмиё 10:23 Эй Парвардигори ман, ман медонам, ки роҳи одам дар худи ӯ нест: дар одам нест, ки қадамҳояшро ҳидоят кунад.

Роҳи одам дар худ нест; дар ниҳояти кор ба Худо вобаста аст, ки қадамҳояшро ҳидоят кунад.

1: Ба Худо таваккал кунед, ки қадамҳои шуморо ҳидоят кунад

2: Ба Худо таваккал кун, ки роҳи туро ҳидоят кунад

1: Забур 25:4-5 - Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, эй Худованд, роҳҳои Худро ба ман омӯз; маро дар ростии худ ҳидоят кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои Наҷотдиҳандаи ман ҳастӣ, ва умеди ман тамоми рӯз ба Ту аст.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ирмиё 10:24 Эй Худованд, маро ислоҳ кун, вале бо доварӣ; на дар хашми худ, мабодо маро ба ҳеҷ чиз наоварӣ.

Худо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ иҷозат диҳад, ки моро на бо ғазаби Худ, балки бо адолат ислоҳ кунад, то имони мо қавӣ бошад.

1. "Қувваи ислоҳ дар имон"

2. «Раҳмат ва адолати Худо».

1. Масалҳо 3:11-12, "Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз ислоҳи Ӯ хаста нашав: ҳар киро Худованд дӯст дорад, ислоҳ мекунад, чунон ки падар писареро, ки аз ӯ писандидааст".

2. Ибриён 12: 5-11, "Ва шумо насиҳатро фаромӯш кардаед, ки ба шумо ҳамчун кӯдакон гуфта шудааст: "Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва вақте ки Ӯро мазаммат мекунанд, суст нашав; ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад ва тозиёна мезанад.Агар шумо ба ҷазо тоб оваред, Худо бо шумо мисли писарон рафтор мекунад, зеро кадом писар аст, ки падараш ӯро ҷазо намедиҳад?Агар шумо бечазо бошед, ва ҳама дар он шариканд, шумо ҳарчанд, на писарон.. Илова бар ин, мо падарони ҷисми худ дорем, ки моро ислоҳ мекарданд, ва мо онҳоро эҳтиром мекардем: оё беҳтар аст, ки ба Падари рӯҳҳо итоат кунем ва зиндагӣ кунем?Зеро ки онҳо моро дар муддати чанд рӯз ҷазо доданд. Ба манфиати мо, то ки мо ба қудсияти Ӯ шарик шавем.Ҳеҷ як ҷазо дар замони ҳозира ба назар шодӣ, балки ғамангез менамояд, лекин баъд аз он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад. "

Ирмиё 10:25 Ғазаби худро бар халқҳое, ки туро намешиносанд, ва бар қабилаҳое, ки исми Туро намехонанд, бирез, зеро ки онҳо Яъқубро хӯрдаанд, ва хӯрдаанд, ва месӯхтанд, ва маскани ӯро хароб кардаанд.

Худо ғазаби Худро даъват мекунад, ки бар халқҳое, ки Ӯро намешиносанд ва бар онҳое, ки исми Ӯро намехонанд, рехта шавад, зеро онҳо Яъқубро нобуд ва нобуд кардаанд.

1. Ғазаби Худо: Чӣ гуна мо бояд ба онҳое, ки Ӯро рад мекунанд, ҷавоб диҳем

2. Ҳукмат ва раҳмати Худо: дӯст доштани касоне, ки Ӯро намешиносанд

1. Румиён 2:1-4 - Пас, эй одамизод, ҳар яке аз шумо, ки доварӣ мекунед, узр надоред. Зеро ки ба каси дигар ҳукм карда, худатро маҳкум мекунӣ, зеро ки ту, довар, ҳамон корҳоро ба амал меоварӣ.

2. Луқо 6:27-31 - Аммо ба шумо, ки мешунавед, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба душманони худ некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои дашномдиҳандагон дуо гӯед.

Ирмиё 11:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Боби 11 Ирмиё ба муносибати аҳди байни Худо ва халқи Ӯ тамаркуз карда, беитоатии онҳо ва оқибатҳои дар натиҷа бо онҳо дучор шуданро қайд мекунад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Худо ба Ирмиё дастур дод, ки суханони Худро ба мардуми Яҳудо ва Ерусалим эълон кунад (Ирмиё 11:1-5). Худо ба онҳо аҳдеро, ки бо аҷдодони онҳо баста буд, хотиррасон мекунад, вақте ки онҳоро аз Миср берун овард. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки ба аҳкоми Ӯ итоат кунанд ва ваъда медиҳад, ки агар ин корро кунанд, баракатҳоро ваъда кунанд.

Сархати 2: Ирмиё нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ мардумро аз беитоатии доимии онҳо огоҳ кард (Ирмиё 11:6-8). Аммо на гуш карданду на итоат карданд. Ба ҷои ин, онҳо ба худоёни дигар пайравӣ мекарданд ва бутҳоро мепарастиданд ва аз муносибатҳои аҳд бо Худо даст кашиданд.

Сархати 3: Худо бар Яҳудо барои вайрон кардани аҳд доварӣ мекунад (Ирмиё 11:9-13). Ӯ эълон мекунад, ки мусибате ба сари онҳо хоҳад омад, зеро онҳо худоёни бегонаро мепарастиданд. Ҳарчанд онҳо мисли халқҳои дигар худоёни зиёде доранд, ин бутҳо наметавонанд онҳоро дар вақти тангӣ наҷот диҳанд.

Сархати 4: Ирмиё бо мухолифат ва нақшаҳои зидди ҳаёти худ аз ҷониби сокинони худ рӯбарӯ мешавад (Ирмиё 11:14-17). Худованд ин тавтиъаро ба Ирмиё ошкор мекунад ва ба ӯ итминон медиҳад, ки Ӯ бар касоне, ки ба Ӯ зарар мерасонанд, доварӣ хоҳад кард.

Сархати 5: Ирмиё аз доварии дар пешистода бар халқаш нола мекунад (Ирмиё 11:18-23). Аз Худо талаб мекунад, ки нисбат ба касоне, ки бар зидди ӯ қасди бад меандешанд, адолат талаб мекунад. Ирмиё ба доварии одилонаи Худо боварӣ дорад ва аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки бо душманонаш мувофиқи он муносибат кунад.

Дар ҷамъбаст,
Боби 11-и Ирмиё муносибати аҳди байни Худо ва халқи Ӯро таъкид мекунад. Худо ба Яҳудо аҳди аҷдодии онҳоро хотиррасон мекунад ва онҳоро ба итоаткорӣ барои баракатҳо даъват мекунад. Мардум ба худоёну бутҳои дигар пайравӣ намуда, беитоатӣ мекунанд. Дар натиҷа, доварӣ бар Яҳудо эълон карда мешавад ва ба сабаби бутпарастии онҳо мусибат эълон карда мешавад. Ирмиё бо мухолифати мардуми худаш рӯбарӯ мешавад, аммо Худо нақшаҳои онҳоро бар зидди ӯ ошкор мекунад. Ӯ дар бораи доварии дар пеш истода, ба адолати Худо бар зидди онҳое, ки зарар меҷӯянд, изҳори таассуф мекунад.

Ирмиё 11:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ирмиё хабар дод.

1: Каломи Худо тавоно ва муҳим аст

2: Итоати Худованд баракатҳо меорад

1: Такрори Шариат 28: 1-2 "Агар шумо ба Худованд Худои худ комилан итоат кунед ва ҳамаи аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, риоя кунед, Худованд Худои шумо шуморо аз тамоми халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт.

2: Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на

иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ирмиё 11:2 Суханони ин аҳдро бишнавед, ва ба мардони Яҳудо ва ба сокинони Ерусалим сухан гӯед;

Ин порча аҳди Худоро бо мардуми Яҳудо ва Ерусалим оид ба итоат ба қонунҳои Ӯ мефаҳмонад.

1. "Аҳди Худо: Даъват ба қудсият"

2. "Итоати Худо: Роҳ ба сӯи ҳаёт"

1. Ғалотиён 5:16-26 - Кори дигаргунсозии Рӯҳ дар ҳаёти мо.

2. Яъқуб 2:8-13 - Муҳимияти имон ва аъмол.

Ирмиё 11:3 Ва ту ба онҳо бигӯ: Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд; Лаънат бод касе ки ба суханони ин аҳд итоат намекунад,

Худо ҳушдор медиҳад, ки онҳоеро, ки ба суханони аҳд итоат намекунанд, лаънат хоҳанд шуд.

1. Барои гирифтани баракати Худо ба аҳд итоат кунед

2. Рад кардани аҳд боиси лаънати Худо мегардад

1. Румиён 6:16 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор нишон диҳед, ғуломи касе ҳастед, ки ба вай итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба Худованд ибодат кардан дар назари шумо бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё хизмат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки дар заминашон шумо истикомат мекунед. Аммо ман ва хонаи ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ирмиё 11:4 Ки ман ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз танӯри оҳанин берун овардам, фармуда, гуфтам: "Ба овози Ман итоат кунед ва онҳоро ба ҷо оваред, мувофиқи ҳар он чи ба шумо амр мефармоям; қавми Ман бош, ва Ман Худои ту хоҳам буд;

Худо ба исроилиён фармуд, ки ба овози Ӯ итоат кунанд ва аҳкоми Ӯро ба ҷо ованд, вақте ки онҳоро аз Миср аз кӯраи оҳанин берун овард, то ки онҳо қавми Ӯ бошанд ва Ӯ Худои онҳо бошад.

1. Оқибатҳои итоаткорӣ - Чӣ гуна фармони Худо барои итоат ба садои Ӯ боиси иртиботи зебои байни Офаридгор ва махлуқот мегардад.

2. Танӯри оҳанӣ - Нигоҳе ба озмоишҳо ва мусибатҳои исроилиён ва чӣ гуна онҳо ба халқи Худо табдил ёфтанд.

1. Хуруҷ 19:3-8 - Даъвати Худо ба исроилиён ба халқи муқаддас ва салтанати коҳинон.

2. Такрори Шариат 10:12-13 - Фармони Худо ба исроилиён, ки аз Ӯ битарсанд ва аҳкоми Ӯро риоя кунанд.

Ирмиё 11:5 То қасамеро, ки ба падарони шумо додаам, ба ҷо оварам, то ба онҳо замини шир ва асал ҷорист, чунон ки имрӯз аст. Он гоҳ ман ҷавоб дода, гуфтам: «Ҳамин тавр бод, эй Худованд».

Худованд ваъда дод, ки ба падарони Исроил замине медиҳад, ки аз шир ва асал равон аст. Ирмиё бо розигӣ ҷавоб дод.

1. Ваъдаи Худованд дар бораи баракат ба халқаш

2. Мукофоти вафо: Даравидани фоидаи тоъат

1. Такрори Шариат 6:18–20

2. Забур 102:1–5

Ирмиё 11:6 Ва Худованд ба ман гуфт: «Ҳамаи ин суханонро дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим эълон карда, бигӯ: «Суханони ин аҳдро бишнавед ва ба амал оваред».

Худо ба Ирмиё амр медиҳад, ки суханони аҳдро дар тамоми шаҳрҳои Яҳудо ва Ерусалим эълон кунад.

1. Қудрати тоъат - Итоати фармудаҳои Худо баракатҳои Ӯро ба вуҷуд меорад.

2. Аҳди Худо – Тасдиқ ва риояи аҳди Худо ба наҷоти мо мерасонад.

1. Такрори Шариат 28:1-14 - Баракатҳои итоаткорӣ ба аҳди Худованд.

2. Забур 118:44 - Иҷро кардани аҳкоми Худо шодӣ ва ҳаёти ҳақиқӣ меорад.

Ирмиё 11:7 Зеро ки ман дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, ба падарони шумо бо ҷидду ҷаҳд эътироз карда, то имрӯз барвақт бархоста, эътироз намуда, гуфтам: "Ба овози ман итоат кунед".

Худо исроилиёнро бо ҷидду ҷаҳд ташвиқ мекард, ки дар рӯзе, ки онҳоро аз Миср берун овард, ба аҳкоми Ӯ итоат кунанд ва ҳар рӯз ба онҳо хотиррасон мекард, ки ин корро кунанд.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо. 2. Қудрати муҳаббат ва сабри доимии Худо.

1. Хуруҷ 19:5-8 - Худованд дар кӯҳи Сино ба халқи Исроил сухан меронад. 2. Яъқуб 1:22-25 - Насиҳати Яъқуб ба иҷрокунандагони калом, на танҳо шунавандагон.

Ирмиё 11:8 Аммо онҳо итоат накарданд ва ба гӯши худ моил нашуданд, балки ҳар яке бо хаёли дили бади худ рафтор карданд; бинобар ин Ман ҳамаи суханони ин аҳдро, ки ба онҳо амр фармудаам, ба амал хоҳам овард; не.

Бо вуҷуди он ки ба фармонҳои Худо итоат кунед, ба халқи Исроил гӯш надоданд ва аз паи нафсҳои бади худ шуданд. Дар натиҷа, Худо ҳукми аҳде, ки ба онҳо дода буд, бар онҳо хоҳад овард.

1. Иродаи Худо олист: Мо бояд иродаи худро бо иродаи Худо мувофиқ созем.

2. Оқибатҳои нофармонии Худо: Худо нофармониро ҷиддӣ қабул мекунад ва моро мувофиқи он доварӣ мекунад.

1. Такрори Шариат 11:26-28 - "Инак, ман имрӯз дар пеши шумо баракат ва лаънат гузоштаам; баракатест, ки агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат кунед, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям: Ва лаънат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат нахоҳед кард, балки аз роҳе ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, дур шавед, то ки худоёни дигареро, ки нашинохтаед, пайравӣ кунед.

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ирмиё 11:9 Ва Худованд ба ман гуфт: «Дар миёни мардони Яҳудо ва дар байни сокинони Ерусалим тавтиа пайдо шудааст».

Маълум шуд, ки мардуми Яҳудо ва Ерусалим бар зидди Худо тавтиъа мекунанд.

1. "Хатари тавтиъа алайҳи Худо"

2. "Дарки ғазаби Худо барои ноинсофӣ"

1. Масалҳо 24:22 - Зеро мусибати онҳо ногаҳон баланд хоҳад шуд; Ва кист, ки ҳалокати ҳардуи онҳоро медонад?

2. Забур 2:1-2 Чаро халқҳо ба хашм меоянд ва мардум чизҳои беҳударо тасаввур мекунанд? Подшоҳони рӯи замин ҷамъ шуданд, ва ҳокимон бар зидди Худованд ва бар зидди тадҳиншудаи Ӯ машварат мекунанд.

Ирмиё 11:10 Онҳо ба гуноҳҳои падарони худ, ки суханони Маро шунидан нахостанд, баргардонида шуданд; ва онҳо аз паи худоёни дигар рафтанд, то ки ба онҳо ибодат кунанд: хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди Маро, ки бо падаронашон бастаам, вайрон карданд.

Аҳди Худо бо хонадони Исроил ва Яҳудо вайрон шуд, зеро онҳо ба ҷои гӯш кардани суханони Худо ба худоёни дигар пайравӣ карданд.

1. Қудрати интихоб: Чӣ гуна қарорҳои мо ба муносибати мо бо Худо таъсир мерасонанд

2. Оқибатҳои шикастани Аҳд

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худовандо, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмолаш бидиҳам.

2. Такрори Шариат 30:19-20 - Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; пас ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли ту

зинда монед. Худованд Худои худро дӯст бидор, ва ба овози Ӯ итоат намо, ва ба Ӯ часпида бошӣ, зеро ки Ӯ ҳаёти туст ва дарозии айёми туст.

Ирмиё 11:11 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман ба сарашон бадӣ хоҳам овард, ки аз он раҳо ёфта наметавонанд; ва гарчанде ки Маро фарёд кунанд, ба онҳо гӯш нахоҳам дод.

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ ба сари мардум бадӣ меорад ва ҳарчанд онҳо ба сӯи Ӯ фарёд кунанд, Ӯ гӯш намекунад.

1. Ҳукмронии Худованд: Чаро Худо дуоҳои моро гӯш намекунад?

2. Оқибатҳои нофармонӣ: ҳукми Худо ва оқибатҳои мо

1. Ишаъё 45:9-10 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бо Офаридгори худ ҷанҷол мекунанд, онҳо, ки дар байни кӯзаҳои рӯи замин ҷуз сафол нестанд. Оё гил ба кулолгар мегӯяд, ки чӣ месозӣ? Оё кори шумо мегӯяд, ки Ӯ даст надорад? Вой бар ҳоли касе, ки ба падар гӯяд, ки ту чӣ зоидай? ё ба модар, Ту чиро ба дунё овардай?

2. Забур 66:18 - Агар ман гуноҳро дар дили худ нигоҳ медоштам, Худованд гӯш намекард;

Ирмиё 11:12 Он гоҳ шаҳрҳои Яҳудо ва сокинони Ерусалим рафта, сӯи худоёне ки барояшон бухур меоваранд, истиғоса хоҳанд кард, аммо дар вақти мусибаташон онҳоро наҷот нахоҳанд дод.

Халқи Яҳудо ва Ерусалим ба худоёни козиб рӯ хоҳанд овард, гарчанде ки медонанд, ки онҳоро наҷот дода наметавонанд.

1: Худо ягонаест, ки моро дар вақти душворӣ наҷот дода метавонад.

2: На ба худоёни козиб, балки ба Худои ягонаи ҳақиқӣ рӯй оваред.

1: Isaiah 45:22 - "Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигаре нест."

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори доимист».

Ирмиё 11:13 Зеро, эй Яҳудо, аз рӯи шумораи шаҳрҳои ту худоёни ту буданд; ва аз рӯи шумораи кӯчаҳои Ерусалим шумо барои он чизи нангин қурбонгоҳҳо барпо кардаед, ҳатто қурбонгоҳҳоеро, ки барои Баал бухур сӯзонанд.

Яҳудо дар шаҳрҳо ва кӯчаҳои Ерусалим барои худои козиб Баал қурбонгоҳҳои зиёде барпо кардааст.

1. Хатари бутпарастӣ: Омӯзиш аз гуноҳи Яҳудо

2. Рад кардани худоёни козиб ва интихоби адолат

1. Такрори Шариат 4:15-19 Огоҳӣ аз бутпарастӣ

2. Забур 97:7 Фақат дар Худованд шодӣ кунед

Ирмиё 11:14 Пас, дар ҳаққи ин қавм дуо накун, ва барои онҳо фарьёд ва дуо набар, зеро ки ман онҳоро нахоҳам шунид, ки дар он вақт, ки барои андӯҳи худ сӯи Ман фарёд кунанд.

Ин порча аз дуо кардан дар ҳаққи мардуме, ки аз Худо рӯйгардон шудаанд, ҳушдор медиҳад.

1: Раҳмат ва адолати Худо: баҳо додан ба дуоҳои мо

2: Рӯйгардонӣ аз Худо: Даравидани оқибатҳо

1: Ҳизқиёл 18: 30-32 - "Бинобар ин, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз худ дур кунед, ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав созед, зеро ки чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2: Ибриён 10: 26-27 - "Зеро ки агар мо баъд аз он ки дониши ростиро гирифтем, қасдан гуноҳ кунем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташин, ки одамонро фурӯ мебарад. душманон».

Ирмиё 11:15 Маҳбуби ман дар хонаи ман чӣ кор кунад, дар сурате ки вай бо бисьёр касон ба зино рафтор кардааст, ва ҷисми муқаддас аз ту гузашт? вакте ки кори баде мекунӣ, шод мегарӣ.

Худо мепурсад, ки чаро мардуми дӯстдоштааш бадӣ мекунанд ва аз он шодӣ мекунанд, дар ҳоле ки онҳо бояд беҳтар донанд.

1. Аҳамияти зиндагӣ бо адолат

2. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

1. Забур 11:7 - Зеро ки Худованд одил аст; Ӯ корҳои некӯро дӯст медорад; одил чеҳраи ӯро хоҳанд дид

2. Ишаъё 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро бар талх мегузоранд!

Ирмиё 11:16 Худованд номи туро номид: «Дарахти зайтуни сабз, хушбӯй ва меваи нек; Ӯ бо садои шӯриши азиме бар он оташ афрӯхт, ва шохаҳои он мешиканад.

Худованд қавми Худро дарахти зайтуни некӯ ва мевадор номид, вале онро дар изтироби азим оташ зада, шохаҳои онро шикаст.

1. Қувваи оташи муқаддаси Худо: Чӣ гуна Парвардигори мо моро дар мусибатҳо меозмояд ва пок мекунад

2. Зарурати навдаро буридан: Чӣ тавр Худо моро барои самарабахшии бештар буридан мекунад

1. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

2. Юҳанно 15:2 - Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, меканад; ва ҳар шохае ки мева медиҳад, онро пок мекунад, то ки меваи бештар оварад.

Ирмиё 11:17 Зеро ки Худованди лашкарҳо, ки туро шинонд, бар ту бадӣ эълон кардааст, ба сабаби бадии хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо, ки онҳо бар зидди худ кардаанд, то ки маро бо қурбонии бухур ба ғазаби худ барангезанд. Баал.

Худованди лашкарҳо бар хонадони Исроил ва Яҳудо бадӣ эълон кард, ки барои Баал бухур қурбонӣ карда, Худоро ба хашм овард.

1. Ҳукми Худо дар бораи бутпарастӣ: Таҳлили Ирмиё 11:17

2. Ғазаби Худованд: омӯзиши Ирмиё 11:17

1. Хуруҷ 20:3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт".

2. Такрори Шариат 28: 15-20 - "Худованд туро бо захм ва табларза, варам ва сӯхтори шадид, ва шамшер, ва таркиш ва қолаб хоҳад зад; ва онҳо то нобуд шуданат туро таъқиб хоҳад кард».

Ирмиё 11:18 Ва Худованд дар бораи он ба ман дониш дод, ва ман онро медонам; он гоҳ Ту корҳои онҳоро ба ман нишон додӣ.

Худованд ба Ирмиё бадкирдории мардум ва аъмоли онҳоро ошкор мекунад.

1. Худо ҳамаро медонад: А дар Ирмиё 11:18

2. Донистани иродаи Худо: омӯзиши Ирмиё 11:18

1. Забур 139:1–4

2. Масалҳо 15:3

Ирмиё 11:19 Аммо ман мисли барра ё гове будам, ки барои забҳ оварда мешуд; ва намедонистам, ки онҳо бар зидди ман найрангҳои зиёде кашида, гуфтаанд: "Биёед, дарахтро бо меваash нест кунем ва ӯро аз замини зиндагон бибурем, то ки исми Ӯ дигар ба ёд наояд".

Худо бо касонест, ки ситам мекунанд.

1: Худо дар озмоишҳои мо бо мост, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар душвор ба назар мерасанд.

2: Худо ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад ва моро тарк намекунад, ҳатто вақте ки ҳис мекунад, ки ҷаҳон бар зидди мост.

1: Ибриён 13: 5-6 - "Зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард. То ки мо далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст, ва ман наметарсам, ки одам ба ман чӣ кунад". "

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Ирмиё 11:20 Аммо, эй Худованди лашкарҳо, Довари одил, ки ҷилавҳо ва дилҳоро меозмояд, бигзор интиқоми Туро аз онҳо бубинам, зеро ки ман сабаби худро ба Ту ошкор кардам.

Ирмиё аз Худо талаб мекунад, ки барои кори худ адолат талаб кунад.

1. Боварӣ ба доварии одилонаи Худо - Ирмиё 11:20

2. Ошкор кардани сабабҳои худ ба Худо - Ирмиё 11:20

1. Ишаъё 30:18 - Аммо Худованд орзу дорад, ки ба ту марҳамат кунад; бинобар ин вай бархоста, ба шумо раҳм хоҳад кард. Зеро ки Худованд Худои адолат аст.

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

Ирмиё 11:21 Бинобар ин Худованди мардуми Анотӯт, ки ҷӯёи ҷони ту ҳастанд, чунин мегӯяд: "Ба исми Худованд нубувват накун, то ки бо дасти мо намирӣ".

Худованд Ирмиёро аз одамоне, ки аз Анатот меҷӯянд, огоҳ мекунад ва ба ӯ мегӯяд, ки ба исми Ӯ нубувват накун, вагарна бо дасти онҳо мемирад.

1. Хатари нофармонӣ аз фармони Худованд

2. Зиндагӣ бо итоати вафодор ба Худо

1. Такрори Шариат 30:19-20 - "Ман дар пеши ту ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънат гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монанд".

2. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

Ирмиё 11:22 Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро ҷазо хоҳам дод: ҷавонон аз шамшер хоҳанд мурд; писарон ва духтарони онҳо аз гуруснагӣ хоҳанд мурд;

Худованд Исроилро ҷазо дода, шамшер бар зидди ҷавонон ва гуруснагӣ бар зидди писарону духтарони онҳо хоҳад фиристод.

1. Ғазаби Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Раҳмат ва доварии Худо: Фаҳмидани нақшаи наҷоти Ӯ

1. Ибриён 10:31 (Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.)

2. Ирмиё 31:3 (Ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам.)

Ирмиё 11:23 Ва ҳеҷ бақияи онҳо нахоҳад монд, зеро ки Ман бар мардуми Анатот, дар соли таъқиби онҳо бадӣ хоҳам овард.

Халқи Анатот аз сабаби шарораташон тамоман несту нобуд хоҳад шуд.

1. Ғазаби Худо одил ва одил аст

2. Хатари гуноҳ ва бадӣ

1. Румиён 12:19 Эй дӯстони ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд

2. Масалҳо 11:21 Боварӣ ҳосил кунед, ки шарирон бечазо наmemонанд, вале одил озод хоҳанд шуд.

Дар боби 12 Ирмиё шикояти Ирмиё ба Худо дар бораи шукуфоии бадкорон ва ранҷу азоби худаш ҳамчун пайғамбар гуфта мешавад.

Сархати 1: Боб аз Ирмиё оғоз мешавад, ки ба Худо савол медиҳад, ки чаро шарирон комёб мешаванд, дар ҳоле ки одилон азоб мекашанд (Ирмиё 12:1-4). Ӯ ноумедии худро баён мекунад ва мепурсад, ки чаро бадкорон ба назар мерасанд, дар ҳоле ки онҳое, ки ба Худо содиқона хизмат мекунанд, ба таъқибу сахтӣ дучор мешаванд. Ирмиё адолат мехоҳад ва дар ҳайрат аст, ки пеш аз амал кардани Худо то чӣ андоза вай бояд тоқат кунад.

Сархати 2: Худо ба шикояти Ирмиё ҷавоб дода, ба ӯ қудрат ва ҳикмати Ӯро хотиррасон мекунад (Ирмиё 12:5-6). Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки агар ӯ бо пиёда давидан хаста бошад, чӣ тавр ӯ бо аспҳо мубориза бурда метавонад? Ба ибораи дигар, агар ӯ дар замони осоиштаи нисбӣ мубориза барад, вай бо вазъиятҳои душвортар чӣ гуна мубориза мебарад? Худо Ирмиёро итминон медиҳад, ки Ӯ дар ниҳоят ба шарирон адолат хоҳад овард.

Сархати 3: Ирмиё аз хиёнати халқи худ афсӯс мезанад (Ирмиё 12:7-13). Ӯ нақл мекунад, ки чӣ тавр аъзоёни оилааш бар зидди ӯ баромаданд, гарчанде ки ӯ паёми Худоро содиқона эълон мекард. Ӯ барои ҷазои онҳо талаб мекунад ва аз номи худ раҳм мекунад.

Сархати 4: Боб бо ваъдаи Худо оид ба мубориза бо душманони Яҳудо хотима меёбад (Ирмиё 12:14-17). Бо вуҷуди хиёнати Яҳудо, Худо эълон мекунад, ки ба онҳо раҳм мекунад ва онҳоро барқарор хоҳад кард. Аммо, душманони онҳо барои бадрафторӣ нисбати халқи Ӯ ба доварӣ дучор хоҳанд шуд.

Дар ҷамъбаст,
Боби дувоздаҳуми китоби Ирмиё шикояти Ирмиёро ба Худо дар бораи шукуфоии шарирон ва азоби худи ӯ ҳамчун пайғамбар тасвир мекунад. Ӯ мепурсад, ки чаро бадкорон ривоҷ меёбанд, дар ҳоле ки одилон ба душвориҳо тоб меоранд. Худо ба ӯ ҷавоб медиҳад, ки ҳукмронии худро ба ӯ хотиррасон мекунад ва ӯро итминон медиҳад, ки адолат пойдор хоҳад шуд. Ирмиё аз хиёнати халқи худ, ҳатто аз ҷониби аъзоёни оилааш таассуф мекунад. Улар учун жазо талаб қилади ва ўзига раҳм сўрайди. Ин боб бо ваъдаи Худо оид ба мубориза бо душманони Яҳудо анҷом меёбад. Бо вуҷуди хиёнати онҳо, Худо ба халқи худ раҳм мекунад, дар ҳоле ки ситамкоронашон ба доварӣ дучор хоҳанд шуд.

Ирмиё 12:1 Ту, эй Худованд, одил ҳастӣ, ҳангоме ки ба ту илтиҷо мекунам, вале бигзор бо Ту дар бораи довариҳои Ту сухан гӯям: Чаро роҳи шарирон муваффақ мешавад? Чаро ҳамаи онҳо хушбахтанд, ки хиёнаткоранд?

Ирмиё савол медиҳад, ки чаро шарирон муваффақ мешаванд ва хушбахтанд, дар ҳоле ки дар бораи адолати Худо ҳайрон мешаванд.

1. Адолати Худо: Баррасии саволи Ирмиё

2. Шукуфоии шарирон: Фаҳмидани нақшаи Худо

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Айюб 12:13 - "Аз ҷониби Худо ҳикмат ва қувват аст; Ӯ маслиҳат ва фаҳм дорад".

Ирмиё 12:2 Ту онҳоро шинондай, оре, реша гирифтаанд, мерӯянд, мева медиҳанд; Ту дар даҳони онҳо наздик ҳастӣ, ва аз банди онҳо дур ҳастӣ.

Ҳузури Худо ба мо наздик аст, аммо мо баъзан метавонем худро аз Ӯ дур кунем.

1: Тасдиқи ӯҳдадории мо ба Худо.

2: Дилҳои худро ба Худо наздиктар нигоҳ дорем.

1: Isaiah 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост ва чап мегардед, бо он рафтор кун".

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ирмиё 12:3 Аммо Ту, эй Худованд, Маро мешиносӣ: Маро дидай, ва дили маро ба сӯи Ту озмудӣ; онҳоро мисли гӯсфандон барои забҳ берун барор, ва онҳоро ба рӯзи забҳ омода соз.

Худо аз дилҳои касоне, ки ба ӯ ситам кардаанд, огоҳ аст ва ба онҳо ҳукм мекунад.

1. Худо тамоми аъмоли моро мебинад ва адолатро ба дасти худ мегирад.

2. Мо бояд ба доварии Худо таваккал кунем, ҳатто агар он душвор бошад.

1. Забур 139:1-4 - Эй Худованд, маро ҷустуҷӯ кардай ва маро шинохтӣ.

2. Ибриён 4:13 - Ва ҳеҷ махлуқе нест, ки дар назари Ӯ зоҳир нашавад, балки ҳама чиз бараҳна ва ба назари Ӯ кушода аст, ки мо бояд бо Ӯ кор кунем.

Ирмиё 12:4 То ба кай замин мотам хоҳад дошт, ва гиёҳҳои ҳар саҳро барои шарорати сокинони он пажмурда мешаванд? ҳайвонҳо ва паррандагон мехӯранд; зеро ки гуфтанд: «Вай охири моро нахоҳад дид».

Замин аз бадкирдории сокинонаш азоб мекашад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки аз шароратҳои худ тавба кунем, то заминро барқарор кунем.

2: Мо бояд аз шароратҳои худ рӯй гардонем, то аз баракатҳои Худо пурра эҳсос кунем.

1: Амос 5:24 - Аммо бигзор адолат мисли об, ва адолат мисли ҷӯйе ҷорист.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ирмиё 12:5 Агар ту бо пиёдагарон давида бошӣ, ва онҳо туро хаста карда бошанд, пас чӣ гуна метавонӣ бо аспҳо мубориза барӣ? ва агар дар замини осоишта, ки ба он боварӣ доштӣ, туро хаста карда бошанд, пас дар варами Урдун чӣ гуна рафтор хоҳӣ кард?

Худо ба мо хотиррасон мекунад, ки таваккал кардан ба ҷаҳон дар ниҳоят беҳуда аст ва мо бояд барои амнияти ҳақиқӣ ба Ӯ такя кунем.

1. Беҳуда будани боварии дунявӣ

2. Боварӣ ба Худованд: Амнияти ҳақиқии мо

1. Матто 6:24-34 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад

2. Забур 61:8 - Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед

Ирмиё 12:6 Зеро ки бародарони ту ва хонадони падарат ҳам ба ту хиёнат карданд; Оре, мардумро аз паси ту даъват кардаанд; ба онҳо бовар накун, агарчи ба ту сухани нек бигӯянд.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба одамоне, ки гӯё ба мо маслиҳати хуб медиҳанд, ҳатто агар хешовандон бошанд ё аз хонаводаи худамон бошанд, бовар накунем.

1: Мо бояд ҳама маслиҳатҳоро бо як дона намак қабул кунем, ҳатто агар он аз одамони наздиктарини мо бошад.

2: Мо бояд дар имони худ устувор бошем, ҳатто агар атрофиёнамон ба як эътиқод шарик набошанд.

1: Масалҳо 14:15 - Соддаҳо ба ҳама чиз бовар мекунанд, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунанд.

2:1 Қӯринтиён 13:7 - Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Ирмиё 12:7 Ман хонаи худро тарк кардаам, мероси худро гузоштам; Ман маҳбуби ҷонамро ба дасти душманонаш додам.

Худо аз халқи худ даст кашид ва онҳоро вогузор кард, ки душманонашон ҷазо диҳанд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш бепоён аст

2. Тарбияи Худо одил ва одилона аст

1. Румиён 11: 1-2 - "Пас ман мегӯям, ки оё Худо қавми Худро ронд? ки вай пешакӣ медонист».

2. Ибриён 12:6 - "Ҳар киро Худованд дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, тозиёна мезанад".

Ирмиё 12:8 Мероси ман барои ман мисли шер дар ҷангал аст; бар зидди ман фарьёд мезанад: бинобар ин ман аз он нафрат доштам.

Ирмиё нафрати худро нисбат ба мероси худ, ки онро ҳамчун шер дар ҷангал мебинад, ки ба ӯ душманӣ мекунад, баён мекунад.

1. Қаъри ноумедӣ: дарёфти умед дар водии нафрат ба мероси мо

2. Сулҳ дар миёни мубориза: бартараф кардани васвасаи нафрат ба мероси мо

1. Забур 25:4-5 «Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, эй Худованд, роҳҳои Худро ба ман омӯз; маро дар ростии Худ ҳидоят кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои Наҷотдиҳандаи ман ҳастӣ, ва умеди ман тамоми рӯз ба Ту аст».

2. Румиён 15:13 «Худои умед, ки ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед».

Ирмиё 12:9 Мероси Ман барои ман мисли паррандаи хол аст, ва паррандагон дар гирду атроф бар зидди вай ҳастанд; биёед, тамоми ҳайвоноти саҳроро ҷамъ кунед, барои хӯрдан биёед.

Халқи Худо зери ҳамлаи душманони худ қарор дорад.

1: Дар Худованд устувор бошед! Ӯ моро дар вақти душворӣ муҳофизат мекунад ва таъмин мекунад.

2: Мо бояд ба нақшаи Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки он душвор ё печида аст.

1: Isaiah 41:10 "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард."

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

Ирмиё 12:10 Бисёр чӯпонон токзори маро вайрон карданд, насими маро поймол карданд, насибаи хуши маро ба биёбони хароба табдил доданд.

Бисёр пасторҳо вазифаҳои худро оид ба ғамхорӣ дар бораи халқи Худо сарфи назар карданд.

1: Халқи Худо бояд ғамхорӣ ва дӯст дошта шавад.

2: Пасторҳо бояд ба огоҳии Ирмиё 12:10 гӯш кунанд.

1: Луқо 10:25-37 Сомарияи нек

2: 1 Петрус 5:2-4 Вазифаи пасторҳо барои нигоҳубини рамаи Худо.

Ирмиё 12:11 Онро хароб кардаанд, ва хароб шуда, барои Ман мотам мехӯрад; тамоми замин ба харобазор табдил ёфтааст, зеро ҳеҷ кас онро ба дил намегирад.

Замин харобу мотам дорад, зеро касе ба он эътибор намедиҳад.

1. Қувваи беэътиноӣ: Баррасии таъсири беэътиноӣ ба замин

2. Масал дар бораи замини мотам: Фаҳмидани дили Худо барои замин

1. Забур 24:1 - Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, ҷаҳон ва сокинони он.

2. Ишаъё 5:8 - Вой бар ҳоли онҳое ки хона ба хона мепайванданд; киштзорро ба киштзор зам мекунанд, то даме ки чое набошад, то ки дар миёни замин танхо бимонанд!

Ирмиё 12:12 Ғаротгарон аз биёбон бар тамоми баландкӯҳҳо омадаанд, зеро ки шамшери Худованд аз як канори замин то канори дигари замин хоҳад хӯрд: ҳеҷ башар осоишта нахоҳад буд.

Ғазаби Худо бар ҳамаи мо меояд, зеро он аз як канори замин ба канори дигар паҳн мешавад.

1. Ғазаби Худо: Донистани кай тарс ва шодӣ кардан

2. Ҷазои одилонаи Худо: Ҳузури Ӯ дар ҳаёти мо

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Забур 61:8 - «Эй мардум, ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; дилҳои худро ба сӯи Ӯ рехт, зеро Худо паноҳгоҳи мост».

Ирмиё 12:13 Онҳо гандум коштанд, вале хорҳо хоҳанд даравид; худро ба азоб кашиданд, вале нафъ нахоҳанд дод; ва аз даромади шумо аз хашми шадиди Худованд хиҷил хоҳанд шуд.

Мардум барои некӣ саъй карданд, аммо ба сабаби хашми шадиди Худованд аз ин корҳо баҳрае нахоҳанд гирифт ва аз натиҷаи онҳо шарм хоҳанд дошт.

1. Ғазаби Худованд: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Бо вуҷуди шикастҳо некӣ кардан: устуворӣ дар имон

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 12:14 Худованд дар ҳаққи ҳамаи ҳамсоягони бади ман чунин мегӯяд: ба меросе ки Ман ба қавми худ Исроил мерос гузоштаам, даст мезананд; Инак, Ман онҳоро аз заминашон берун хоҳам бурд, ва хонадони Яҳудоро аз миёни онҳо берун хоҳам бурд.

Худо ба ҳамаи ҳамсоягони бадкирдори қавми Ӯ Исроил, ки мехоҳанд мероси ба онҳо додашударо аз даст диҳанд, огоҳ мекунад, ки онҳоро аз замини онҳо дур мекунад ва хонадони Яҳудоро аз онҳо ҷудо хоҳад кард.

1. Муҳофизати бепоёни Худо - Чӣ гуна Худо халқи худ ва мероси онҳоро аз онҳое, ки мехоҳанд ба онҳо зарар расонанд, муҳофизат мекунад.

2. Итоати содиқона - Чӣ гуна итоат кардан ба каломи Худо баракатҳои муҳофизат меорад.

1. Румиён 11:29 - Зеро бахшоишҳо ва даъвати Худо бебозгашт аст.

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, вале надидаам, ки одил партофташуда ё фарзандонаш нон талаб мекунанд.

Ирмиё 12:15 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки пас аз он ки Ман онҳоро канда кардам, бармегардам, ва ба онҳо раҳм хоҳам кард, ва онҳоро боз хоҳам овард, ҳар кас ба мероси худ, ва ҳар кас ба замини худ.

Худо ба халқи Исроил раҳм мекунад ва онҳоро ба замини худ бармегардонад.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст

2. Муҳаббати устувори Худованд

1. Забур 136:1-3 "Оҳ, Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯ аст! Зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст. Оҳ, ба Худои худоён шукр гӯед! Зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст. Оҳ, ба Парвардигоро, зеро ки раҳмати Ӯ то абад пойдор аст».

2. Марсияҳо 3:22-23 "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории Ту бузург аст"

Ирмиё 12:16 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар онҳо бо ҷидду ҷаҳд роҳҳои қавми Маро омӯзанд, ба исми Ман қасам хӯранд: "Худованд зинда аст"; чунон ки ба халқи ман таълим медоданд, ки ба Баал қасам хӯранд; он гоҳ онҳо дар миёни халқи Ман бино хоҳанд шуд.

Худо ба мардум амр медиҳад, ки роҳҳои халқи Худро омӯзанд, ба номи Ӯ қасам хӯранд ва ба дигарон қасам ёд кардан ба Баалро бас кунанд.

1. Қудрати омӯхтани роҳҳои Худо

2. Оқибатҳои ба дигарон таълим додани роҳҳои дурӯғ

1. Масалҳо 22:6 - Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, тарбия кун: ва чун пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2. Ирмиё 9:14 - Аммо аз рӯи хаёлоти дили худ ва аз рӯи Баал, ки падаронашон ба онҳо таълим дода буданд, рафтор карданд.

Ирмиё 12:17 Аммо агар онҳо итоат накунанд, Ман он халқро комилан канда, нобуд хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, ҷазо медиҳад.

1: Худо нофармониро таҳаммул намекунад.

2: Оқибати нофармонӣ дар назди Худо сахт аст.

1: Яъқуб 4:17 - Пас, барои касе, ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Боби 13 Ирмиё истиораи камарбанди катониро барои расонидани паёми доварӣ ва оқибатҳои ғурур ва беитоатӣ истифода мебарад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки камарбанди катон харад ва онро ба камараш пӯшад (Ирмиё 13:1-7). Пас аз муддате пӯшидани он Худо ба ӯ амр мекунад, ки камарбандро дар назди дарёи Фурот дафн кунад. Баъдтар, Ӯ ба Ирмиё мегӯяд, ки камарбанди дафншударо баргардонад, то он ки онро хароб ва беарзиш ёфт.

Сархати 2: Худо маънои паси камарбанди харобшударо мефаҳмонад (Ирмиё 13:8-11). Камарбанди катон рамзи муносибати Яҳудо бо Худо аст. Ҳамон гуна ки камар ба камари инсон часпида бошад, Худо низ қасд кардааст, ки мардумаш ба Ӯ наздик шаванд. Бо вуҷуди ин, онҳо якрав шуда, гӯш кардан намехоҳанд. Аз ин рӯ, онҳо мисли камарбанди бефоида вайрон мешаванд.

Сархати 3: Ирмиё хабареро дар бораи доварӣ ба Яҳудо мерасонад (Ирмиё 13:12-14). Ӯ огоҳ мекунад, ки чӣ тавре ки камарбанди харобшуда беарзиш аст, Яҳудо низ дар назари Худо бефоида хоҳад шуд. Онҳо ба сабаби ғурур ва саркашӣ аз фармонҳои Ӯ ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд.

Сархати 4: Ин боб бо Ирмиё идома медиҳад, ки ба муқобили Ерусалим фоҳиша эълон мекунад (Ирмиё 13:15-17). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки дар назди Худо фурӯтан шаванд ва тавба кунанд; вагарна ғурурашон онҳоро ба асирӣ мебарад ва шармандагӣ мекунад.

Сархати 5: Ирмиё андӯҳашро аз доварии дарпешистодаи Яҳудо баён мекунад (Ирмиё 13:18-27). Ӯ барои асирӣ ва харобие, ки ба сабаби беитоатии доимии онҳо ба сари онҳо хоҳад омад, мотам мегирад. Ирмиё дар байни халқаш нола мекунад, зеро онҳо барои тарк кардани Худо ба оқибатҳои вазнин дучор мешаванд.

Дар ҷамъбаст,
Боби сеюми Ирмиё истиораи камарбанди катонро истифода мебарад, то паёмро дар бораи доварӣ ва оқибатҳои ғурур ва беитоатӣ расонад. Худо ба Ирмиё дар бораи камарбанди катон, ки муносибати Яҳудоро бо Ӯ ифода мекунад, дастур медиҳад. Ҳолати хароби камарбанди дафншуда рамзи харобии онҳо аз якравӣ ва нохоҳамӣ аст. Доварии дар пешистода бар Яҳудо эълон карда мешавад, ки дар натиҷаи беитоатии мағрурии онҳо ба амал меояд. Онҳоро дар бораи ҳалокат огоҳ мекунанд ва даъват мекунанд, ки дар

назди Худо фурӯтан шаванд. Ирмиё аз сарнавишти онҳо андӯҳгин шуда, даъват мекунад, ки дар асирӣ ва харобие, ки аз тарки Худо ба вуҷуд омадааст, гиря кунад. Ин боб ҳамчун огоҳӣ дар бораи оқибатҳои рад кардани итоаткорӣ хидмат мекунад.

Ирмиё 13:1 Худованд ба ман чунин мегӯяд: «Бирав ва барои худ камарбанди катон бигир, ва онро бар камарат бигир, ва онро дар об наандоз».

Худованд ба Ирмиё дастур медиҳад, ки камарбанди катон бигирад, на дар об.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна бояд дастуроти Худоро риоя кард, новобаста аз он ки чӣ қадар аҷиб аст

2. Қувваи имон: Чӣ гуна бояд дастурҳои Худоро сарфи назар аз шубҳаҳои мо иҷро кунем

1. Матто 4:19 - Ва ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

2. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Ирмиё 13:2 Ва ман бар тибқи каломи Худованд камарбанд гирифта, ба камар бастам.

Худо ба Ирмиё дастур дод, ки камарбандро ҳамчун рамзи қудрати Худо ва назорати халқи худ пӯшад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо ҳаёти моро назорат мекунад ва мо ба иродаи Ӯ итоат мекунем.

2: Мо бояд камарбанди имонро ба бар кунем ва ба Худо таваккал кунем, ки моро ҳидоят кунад ва моро рӯзӣ диҳад.

1: Ишаъё 11: 5 - "Адолат камари камари ӯ ва вафодорӣ камари камар хоҳад буд".

2: Эфсӯсиён 6: 10-11 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед."

Ирмиё 13:3 Ва каломи Худованд бори дуюм ба ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ирмиё сухани дуюм дод.

1. Сабри Худованд бо мо: Омӯзиш аз достони Ирмиё

2. Пайравӣ ба даъвати Худо ва эътимод ба замони ӯ

1. Яъқуб 1:19 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад".

2. Ишаъё 30:21 - "Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

Ирмиё 13:4 Камарбандеро, ки дар камар дорӣ, гирифта, бархез ва сӯи Фурот бирав ва дар он ҷо дар сӯрохи санг пинҳон кун.

Ба Ирмиё дастур дода мешавад, ки камарбанди дар даст доштаашро гирифта, дар сӯрохи санги назди дарёи Фурот пинҳон кунад.

1. Қудрати тоъат: пайравӣ аз фармони Худо новобаста аз вазъият

2. Арзиши имон: таваккал кардан ба нақшаи Худо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Ирмиё 13:5 Ва ман рафта, онро назди Фурот пинҳон кардам, чунон ки Худованд ба ман амр фармуда буд.

Ирмиё чизеро дар назди дарёи Фурот пинҳон кард, мувофиқи амри Худо.

1. Итоаткорӣ беҳтар аз қурбонӣ аст - 1 Подшоҳон 15:22

2. Қудрати Каломи Худо - Ишаъё 55:11

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ирмиё 13:6 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз чанд рӯз Худованд ба ман гуфт: «Бархез, сӯи Фурот бирав ва камарбандро аз он ҷо бигир, ки ба ту амр фармудаам, ки дар он ҷо пинҳон кунӣ».

Худованд ба Ирмиё амр фармуд, ки ба дарёи Фурот биравад ва камарбандеро, ки дар он ҷо пинҳон шуда буд, бигирад.

1. Фармонҳои Худованд: Итоати дастуроти Худо барои ҳаёти мо

2. Пайравӣ аз Каломи Худо: Итоат ба фармонҳои Ӯ

1. Матто 28:20 - "ба онҳо таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд"

2. Ишаъё 1:19 - "Агар шумо ирода ва итоаткор бошед, аз неъматҳои замин хоҳед хӯрд"

Ирмиё 13:7 Ва ман назди Фурот рафта, кофта, камарбандро аз ҷое ки пинҳон карда будам, гирифтам; ва инак, камарбанд канда шуда буд, ва ҳеҷ фоидае надошт.

Ирмиё ба дарёи Фурот рафт ва камарбандеро, ки дар он ҷо пинҳон карда буд, гирифт, танҳо дид, ки вай хароб шуда ва ҳоло бефоида аст.

1. Арзиши вафодорӣ: мондан дар курс дар замонҳои душвор

2. Ногаҳон: паймоиш аз мушкилоти зиндагӣ

1. Воиз 7:8 - Анҷоми кор беҳтар аз ибтидои он аст: ва пурсабр дар рӯҳ беҳтар аз мағрур аст.

2. Масалҳо 22:3 - Оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

Ирмиё 13:8 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ирмиё гап мезанад ва ба ӯ хабар медиҳад.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Гӯш додан ба ҳидояти Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Ирмиё 13:9 Худованд чунин мегӯяд: «Ба ин тариқ ман ғурури Яҳудо ва ғурури бузурги Ерусалимро хароб хоҳам кард.

Худованд эълон мекунад, ки ғурури Яҳудо ва Ерусалимро фурӯтан хоҳад кард.

1. Хатари мағрурӣ: Чӣ тавр Худо барои таълим додани мо хориро истифода мебарад

2. Зарурати итоаткории фурӯтанӣ: риояи иродаи Худованд, новобаста аз он

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвой меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. Яъқуб 4:10 - Дар пеши Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ирмиё 13:10 Ин мардуми шарир, ки суханони Маро шуниданро рад мекунанд, ки дар хаёли дили худ рафтор мекунанд ва аз паи худоёни дигар рафтор мекунанд, то ба онҳо хизмат кунанд ва ба онҳо парастиш кунанд, мисли ин камарбанде хоҳанд буд, ки барои ҳеҷ чиз.

Худо ба мардуми Яҳудо огоҳ кард, ки агар аз Ӯ рӯй гардонанд ва худоёни дигарро пайравӣ кунанд, онҳо мисли камарбанди бефоида хоҳанд буд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Дар назди Худо бефоида будан чӣ маъно дорад?

1. Такрори Шариат 11:16-17 - Худро эҳтиёт кунед, ки мабодо дили шумо фирефта шавад, ва шумо рӯй гардонед ва худоёни дигарро ибодат кунед ва ба онҳо саҷда кунед; Ва он гоҳ ғазаби Худованд бар шумо аланга зад, ва Ӯ

осмонро баста, то ки борон наборад, ва замин меваи худро надиҳад; ва мабодо аз замини некӯе, ки Худованд ба шумо медиҳад, зуд нобуд нашавед.

2. Масалҳо 28:14 - Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ хеле лаззат мебарад.

Ирмиё 13:11 Зеро, чунон ки камарбанд ба камари одам часпида бошад, ончунон Ман тамоми хонадони Исроил ва тамоми хонадони Яҳудоро ба худ часпидаам, мегӯяд Худованд; То ки онҳо барои Ман қавм, ва барои ном, ва барои ситоиш ва ҷалол бошанд, вале нашуниданд.

Худо тамоми хонадони Исроил ва Яҳудоро ба Ӯ пайвастааст, то ки онҳо барои Ӯ қавм, ном, ҳамду сано ва ҷалол бошанд. Бо вуҷуди ин, онҳо гӯш накарданд.

1. Муҳаббати бепоёни Худованд: Чӣ гуна Худо мехоҳад бо мо муносибат дошта бошад

2. Итоати фармудаҳои Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ирмиё 13:12 Бинобар ин ба онҳо ин суханро бигӯ; Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд; ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Оё намедонем, ки ҳар машки шароб пур мешавад?

Худованд Худои Исроил ба Ирмиё мегӯяд, ки ба мардум сухан гӯяд ва эълон кунад, ки ҳар шиша аз шароб пур мешавад.

1. Фаровонии Худо: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 13:12

2. Таъмини Худованд дар миёни душвориҳо: Омӯзиши Ирмиё 13:12

1. Ишаъё 55:1 "Эй ҳар ташна, шумо ба об биёед, ва касе ки пул надорад; биёед, бихаред ва бихӯред; оре, биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх харед".

2. Забур 103:15 "Ва шароб, ки дили одамро шод мегардонад, ва равған барои равшан кардани чеҳраи вай, ва ноне, ки дили одамро қувват мебахшад".

Ирмиё 13:13 Он гоҳ ба онҳо бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман ҳамаи сокинони ин заминро, ҳатто подшоҳонеро, ки бар тахти Довуд нишастаанд, ва коҳинон ва анбиё ва тамоми сокинони Ерусалим, бо масти.

Худо ҳамаи сокинони ин заминро, аз он ҷумла подшоҳон, коҳинон, анбиё ва сокинони Ерусалимро аз мастӣ пур хоҳад кард.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Огоҳии Худо ба исёнгарон

2. Қувваи ҷазои Худо: Фаҳмидани моҳияти мастӣ ҳамчун рамз

1. Ишаъё 5:11-12 - Вой бар ҳоли онон, ки саҳар барвақт мехезанд, то аз паи шароб майл кунанд; ки то шаб давом мекунад, то шароб онҳоро аланга занад!

2. Луқо 21:34-36 - Ва худатонро эҳтиёт кунед, ки мабодо дилҳои шумо аз серобӣ, мастӣ ва ғамхории зиндагии дунё пур шавад, ва он рӯз ногаҳон бар шумо ояд.

Ирмиё 13:14 Ва Ман онҳоро ба ҳам мезанам, падарон ва писарон якҷоя, - мегӯяд Худованд: на раҳм нахоҳам кард, ва раҳм нахоҳам кард ва раҳм нахоҳам кард, балки онҳоро несту нобуд хоҳам кард.

Худо ҳамаи онҳоеро, ки ба Ӯ нофармонӣ мекунанд, бе раҳм, раҳм ва касеро раҳм намекунад, нобуд мекунад.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани ҳукми Ӯ

2. Итоати фармудаҳои Худо бидуни созиш

1. Румиён 1: 18-32 - ғазаби Худо бар зидди онҳое, ки ростиро пахш мекунанд

2. Ибодат 18:5 - Итоат ба Худованд ва аҳкоми Ӯ.

Ирмиё 13:15 Гӯш кунед ва гӯш кунед; Мағрур нашавед, зеро ки Худованд гуфтааст.

Худованд сухан мегӯяд ва аз ғурур огоҳ мекунад.

1. Каломи Худо: Роҳи пирӯзӣ бар мағрур

2. Тавассути фурӯтанӣ аз ғурур раҳо кардан

1. Масалҳо 3:34 - «Ӯ масхаракунандагони мағрурро масхара мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад».

2. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад».

Ирмиё 13:16 Худованд Худои худро ҳамду сано гӯед, пеш аз он ки Ӯ зулмотро ба вуҷуд орад, ва пеш аз он ки пойҳои шумо бар кӯҳҳои торик пешпо хӯрад, ва ҳангоме ки шумо рӯшноиро меҷӯед, Ӯ онро ба сояи марг табдил дода, онро торикии сахт гардонад.

Худо ба мо амр медиҳад, ки Ӯро ҷалол диҳем, пеш аз он ки Ӯ торикиро биёрад ва моро дар торикӣ ба васваса андозад.

1. Қудрати нури Худо дар замонҳои торик

2. Фазилати ситоиши Худо

1. Ишаъё 9:2 - Одамоне, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; ки дар замини торикии амик сокин буданд, бар онҳо нур медурахшид.

2. Забур 96:3-4 - Ҷалоли Ӯро дар миёни халқҳо, корҳои аҷоиби Ӯро дар миёни ҳамаи халқҳо эълон кун! Зеро ки Худованд бузург аст ва сазовори ҳамду сано; Ӯ бояд аз ҳама худоён битарсад.

Ирмиё 13:17 Аммо агар шумо инро нашунавед, ҷони ман дар маконҳои пинҳонӣ аз ғурури шумо гиря хоҳад кард; ва чашми ман гиря мекунад ва бо ашк равон хоҳад шуд, зеро ки рамаи Худованд ба асирӣ бурда мешавад.

Худо барои ғурури касоне, ки ба Ӯ гӯш намедиҳанд, гиря мекунад ва рамаи Ӯро бурда мешавад.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Масалҳо 16:18

2. Тавба ба марҳамат мебарад - Забур 51:14-17

1. Ишаъё 42:25 - Зеро ки Ман Худованд ҳастам, тағир намеёбам; бинобар ин шумо, писарони Яъқуб, нест кардаед.

2. Матто 18:12-14 - Шумо чӣ фикр доред? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гумроҳ шуда бошад, магар наваду нӯҳро дар кӯҳҳо гузошта, ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшуда намеравад? Ва агар вай онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: вай аз он наваду нӯҳ, ки ҳеҷ гоҳ гумроҳ нашудааст, бештар шод мешавад. Пас, иродаи Падари Ман, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Ирмиё 13:18 Ба подшоҳ ва малика бигӯед, ки фурӯтан бошед, бинишинед, зеро ки сарварони шумо, тоҷи ҷалоли шумо фурӯ хоҳанд рафт.

Худованд ба подшоҳ ва малика амр мекунад, ки худро фурӯтан кунанд ва ба тақдирашон тан бидиҳанд, зеро қудрат ва ҷалоли онҳо ба зудӣ коҳиш хоҳад ёфт.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Масалҳо 11:2 - "Вақте ки ғурур ояд, нанг меояд, аммо ҳикмат бо камбағалон аст".

Ирмиё 13:19 Шаҳрҳои ҷануб баста хоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро накушояд: Яҳудо ҳамааш ба асирӣ бурда хоҳанд шуд, ва тамоман асир хоҳанд шуд.

Яҳудо ба асирӣ бурда хоҳанд шуд, ва шаҳрҳои ҷануб баста хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ - Ирмиё 13:19

2. Ногузир будани доварии Худо - Ирмиё 13:19

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман, ки асои хашми ман дар дасташ аст.

2. Амос 3:2 - Ман аз ҳамаи қабилаҳои рӯи замин танҳо шуморо мешиносам, бинобар ин Ман шуморо барои ҳамаи гуноҳҳои шумо ҷазо хоҳам дод.

Ирмиё 13:20 Чашмони худро боло карда, онҳоеро, ки аз шимол меоянд, бубин: гӯсфанде ки ба ту дода шудааст, гӯсфанди зебои ту куҷост?

Худо аз Ирмиё хоҳиш мекунад, ки ба шимол нигоҳ кунад ва бубинад, ки бо рамаи гӯсфандоне, ки ба ӯ дод, чӣ шудааст.

1. Ба Худо таваккал кун, ки Ӯ ниёзҳои туро қонеъ мекунад.

2. Агар мо худдорӣ кунем, баракатҳои Худо доимӣ нестанд.

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, балки аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед.

2. Масалҳо 18:9 - Касе, ки дар кори худ сустӣ мекунад, барои вайронкунанда бародар аст.

Ирмиё 13:21 Вақте ки Ӯ туро ҷазо медиҳад, чӣ мегӯй? зеро ки Ту онҳоро таълим додаӣ, ки сардор ва сардор бошанд; магар андӯҳҳо туро мисли зани золим намебаранд?

Худо Ирмиёро дар бораи оқибатҳои таълим додани дигарон, ки бар ӯ сарвар бошанд, огоҳ мекунад.

1. "Огоҳии Худованд ба Ирмиё: гӯш додан ба дастуроти Худо"

2. «Роҳбарӣ зери қудрати Худо»

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Матто 16:24-25 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

Ирмиё 13:22 Ва агар ту дар дили худ бигӯй: "Чаро ин чизҳо ба сари ман расидааст?" Зеро ки бузургии гуноҳи ту домани ту ошкор ва пошнаи ту бараҳна шудааст.

Бузургии гуноҳи касе сабаб мешавад, ки домани онҳо ошкор шавад ва пошнаҳояшон луч шавад.

1. Қувваи гуноҳ: кашф кардани оқибатҳои амалҳои мо

2. Даравидани самараи амалҳои мо: Чаро гуноҳҳои мо моро ошкор мекунанд

1. Яъқуб 4:17: "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ кунад ва накунад, барои вай гуноҳ аст".

2. Ғалотиён 6:7-8: «Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад, зеро ҳар он чи одамизод мекорад, онро низ даравад».

Ирмиё 13:23 Оё ҳабашӣ пӯсти худро иваз карда метавонад, ё паланг доғҳои худро? пас шумо низ, ки ба бадӣ одат кардаед, некӣ кунед.

Ин порча хотиррасон мекунад, ки табиат ва одатҳои моро тағир додан ғайриимкон аст.

1. "Қудрати одатҳо: шикастани бад ва қабули нек"

2. «Ногузири тағйирот: Мутобик шудан ба он чи дуруст аст».

1. Ғалотиён 5:22-23, "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Румиён 12:2, «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

Ирмиё 13:24 Бинобар ин Ман онҳоро мисли косае, ки аз шамоли биёбон мегузарад, пароканда хоҳам кард.

Халқи Худо ба сабаби беитоатии худ пароканда шуданд.

1: Оқибатҳои нофармонӣ сахт аст; мо бояд ба Худо содиқ бошем.

2: Мо метавонем аз хатогиҳои халқи Худо дарс гирем ва ба аҳкоми Ӯ итоат кунем.

1: Матто 16:24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад; зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад. ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

2: Такрори Шариат 28: 1-2 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ бодиққат гӯш диҳӣ, тамоми аҳкоми Ӯро ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя ва ба ҷо оварӣ, ки Худованди ту Худо туро бар ҳамаи халқҳои рӯи замин баланд хоҳад кард: ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ гӯш диҳӣ».

Ирмиё 13:25 Ин аст насиби ту, ҳиссаи андозаи ту аз ман, мегӯяд Худованд; зеро ки маро фаромӯш кардай ва ба дурӯғ таваккал кардай.

Худо ба мардуми Яҳудо ҳушдор медиҳад, ки фаромӯшӣ ва такя ба дурӯғи онҳо ба ҷазои мувофиқи гуноҳҳояшон оварда мерасонад.

1. Хатари фаромӯш кардани Худованд

2. Оқибатҳои эътимод ба ботил

1. Такрори Шариат 8:11-14 - Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато мекунад ва аҳди Худро, ки ба аҷдодони шумо қасам хӯрда буд, тасдиқ мекунад, чунон ки имрӯз аст.

12Ва ҳазар кунед, ки Худованд Худои худро фаромӯш карда, аҳком, фароиз ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя накунед.

2. Масалҳо 14:5 - Шоҳиди боваринок дурӯғ намегӯяд, аммо шоҳиди козиб дурӯғ мегӯяд.

Ирмиё 13:26 Бинобар ин, домани туро бар рӯи ту хоҳам ёфт, то расвоии ту зоҳир шавад.

Ирмиё 13:27 Ман зинокории ту, ва кинаҳои ту, ва зинокории ту, ва корҳои нафратангези туро дар теппаҳо дар саҳро дидаам. Вой бар ҳоли ту, эй Ерусалим! оё пок намешавед? кай як бор мешавад?

Худо бадӣ ва зишти Ерусалимро дидааст, вале Худо то ҳол мехоҳад, ки Ерусалим пок бошад.

1: Муҳаббати бепоёни Худо - Муҳаббати Худо ба мо сарфи назар аз гуноҳҳои мо устувор аст.

2: Умеди пок шудан - Мо метавонем ба воситаи тавба бахшида ва пок шавем.

1: Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

2: Ҳизқиёл 36: 25-27 - Он гоҳ Ман бар шумо оби пок мепошам, ва шумо пок хоҳед шуд: аз ҳар нопокии шумо ва аз тамоми бутҳои худ шуморо пок хоҳам кард. Дили нав низ ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили шумо хоҳам сохт, ва дили сангинро аз ҷисми шумо дур хоҳам кард, ва ба шумо дили ҷисм хоҳам дод. Ва ман рӯҳи Худро дар дохили шумо хоҳам гузошт, ва шуморо водор хоҳам кард, ки бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунед, ва шумо ҳукмҳои Маро риоя намуда, онҳоро ба ҷо оваред.

Дар боби 14 Ирмиё хушксолии шадид ва илтиҷои мардум дар бораи марҳамати Худо ва инчунин ҷавоби Худо ба тавбаи самимии онҳо тасвир шудааст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи хушксолие, ки сарзамини Яҳудоро фаро гирифт, оғоз мешавад (Ирмиё 14:1-6). Мардум, аз ҷумла бузургон ва паёмбарон дар изтироб афтодаанд. Аз бебориш мотам мекашанд ва чеҳраашон шармсор мешавад. Замин хушк шудааст ва дар пеши назар рельеф дида намешавад.

Сархати 2: Ирмиё аз номи халқи худ шафоат мекунад (Ирмиё 14:7-9). Ӯ гуноҳҳои онҳоро эътироф мекунад, вале ба раҳмати Худо муроҷиат мекунад. Ӯ муносибати аҳди худро бо Исроил ба Худо хотиррасон мекунад ва аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки ба хотири исми Худ амал кунад. Ирмиё аз Худо илтиҷо мекунад, ки халқи Худро тарк накунад ва аз сабаби гуноҳҳояшон беэътиноӣ накунад.

Сархати 3: Худо ба илтиҷои Ирмиё ҷавоб медиҳад (Ирмиё 14:10-12). Ӯ мегӯяд, ки ба фарёди халқи худ гӯш намедиҳад, зеро онҳо Ӯро тарк карда, аз паи бутпарастӣ шудаанд. Бо вуҷуди изҳори мотами зоҳириашон, дилҳояшон бетағйир мемонад, пур аз орзуҳои фиребанда аст.

Сархати 4: Ирмиё ранҷу азобҳои худро дар байни доварӣ бар Яҳудо эътироф мекунад (Ирмиё 14:13-18). Анбиёи козиб мардумро фиреб дода, сулҳро эълон карда, дар ҳоле ки сулҳ вуҷуд надорад. Ирмиё дар бораи ҳалокате, ки ба сабаби беитоатии онҳо ба сари халқаш меояд, таассуф мекунад.

Сархати 5: Ирмиё илтимоси марҳамати худро аз номи Яҳудо идома медиҳад (Ирмиё 14:19-22). Ӯ ба қудрати Худо ҳамчун Офаридгор ва Наҷотдиҳанда муроҷиат карда, аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки халқи Худро то абад рад накунад. Ирмиё гуноҳи онҳоро эътироф мекунад, вале бахшиш ва барқароршавӣ мепурсад, то онҳо ба сӯи Ӯ баргарданд.

Дар ҷамъбаст,

Боби чордаҳуми китоби Ирмиё хушксолии сахтеро, ки ба Яҳудо гирифтор шуда буд ва илтиҷои мардум дар бораи дахолати илоҳӣ тасвир мекунад. Замин аз бебориш ранҷ мекашад ва ҳам бузургон ва ҳам паёмбарон ранҷ мекашанд. Ирмиё аз номи халқи худ шафоат карда, дар асоси аҳди Ӯ марҳамати Худоро талаб мекунад. Худо дар ҷавоб эълон мекунад, ки ба сабаби бутпарастии доимии Яҳудо гӯш нахоҳад дод. Намуди зоҳирии онҳо тавбаи ҳақиқиро инъикос намекунад. Дар паи худоёни козиб Ӯро тарк карданд. Анбиёи козиб мардумро фиреб дода, дар вакти нобудшавӣ сулхро эълон мекунанд. Дар байни ин доварӣ Ирмиё афсӯс мехӯрад ва барои бахшиш ва барқароршавӣ илтимос мекунад. Ӯ гуноҳро эътироф мекунад, вале аз Худо хоҳиш мекунад, ки халқи Худро то абад рад накунад.

Ирмиё 14:1 Каломи Худованд, ки ба Ирмиё дар бораи камӣ нозил шуд.

Худованд ба Ирмиё дар бораи хушксолӣ калом фиристод.

1: Вафодории Худо дар замони хушксолӣ

2: Омӯзиши эътимод ба Худо ҳатто дар лаҳзаҳои душвор

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шодӣ кунед, зеро бидонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

2: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд".

Ирмиё 14:2 Яҳудо мотам мекашад, ва дарвозаҳои он танг мешавад; онҳо то замин сиёҳанд; ва фарьёди Ерусалим баланд шуд.

Яҳудо мотам дорад, ва дарвозаҳои шаҳр заиф шудаанд; онҳо ноумед шудаанд ва фарёди Ерусалим шунида мешавад.

1. Умедро дар мотам пайдо кунед: Чӣ тавр дар замонҳои душворӣ сабр кардан мумкин аст

2. Фарёди шаҳр: Фаҳмидани дарди ҳамсояҳо

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Марсияҳо 3:21-22 - Аммо ман инро ба ёд меорам ва аз ин рӯ умедворам: Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад

Ирмиё 14:3 Ва бузургони онҳо фарзандони худро сӯи об фиристоданд: ба чоҳҳо омаданд, ва об наёфтанд; бо зарфхои худ холӣ баргаштанд; шармсор ва сарсону саргардон шуданд.

Бузургони Исроил ба ҷустуҷӯи об рафтанд, вале бо дасти холӣ ва шарманда баргаштанд.

1. Халқи Худо бояд дар таъминоти худ ба Ӯ такя кунанд

2. Боварӣ ба нерӯи худамон боиси ноумедӣ мегардад

1. Забур 121:2 - Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офарид.

2. Ишаъё 41:17 - Вақте ки мискинон ва мискинон об меҷӯянд, ва об нест, ва забонашон аз ташнагӣ суст мешавад, Ман Худованд онҳоро мешунавад, Ман Худои Исроил онҳоро тарк нахоҳам кард.

Ирмиё 14:4 Азбаски замин пора аст, зеро ки дар замин борон набуд, шудгорчиён хиҷил шуданд ва сарҳои худро пӯшиданд.

Шудгорон аз бебориш замин хушк шуда, шармсор шуданд.

1. Қувваи хушксолӣ: Омӯзиши мутобиқ шудан ба тағирот дар замонҳои душвор

2. Бартараф кардани нангу номус: Дар вазъияти душвор ҷасорат пайдо кардан

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 34:17 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Ирмиё 14:5 Бале, ақиб низ дар саҳро гӯсола карда, онро тарк кард, зеро ки алаф набуд.

Чорвои сахро аз сабаби набудани алаф азоб мекашад.

1. Офариниши Худо: Нигоҳубин ба замин

2. Гуноҳ: Сабаби ранҷу азоб

1. Забур 103:14 - «Ӯ алафро барои чорпоён мерӯёнад ва алафро барои хизмати одамон, то ки аз замин ғизо барорад».

2. Ҳастӣ 2:15 - "Ва Худованд Худо он одамро гирифта, ба боғи Адан гузошт, то ки онро бипӯшонад ва онро нигоҳ дорад."

Ирмиё 14:6 Ва харони ваҳшӣ дар баландиҳо истода, бодро мисли аждаҳо фурӯ мебурданд; чашмонашон канда шуд, зеро алаф набуд.

Харҳои ваҳшӣ дар баландӣ истода, мисли аждаҳо бодро бӯй мекарданд, вале аз набудани алаф оқибат чашмонашон ноком шуд.

1. Худо ба мо захираҳое медиҳад, ки ба мо лозим аст, ҳатто дар ҳолатҳои душвортарин.

2. Вақте ки мо ба Худо назар мекунем, мо қувват меёбем, ки ҳатто ҳангоми кам будани захираҳо истодагарӣ кунем.

1. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

2. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед. Дар Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо ато хоҳад кард. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба вай бовар кунед ва вай амал мекунад.

Ирмиё 14:7 Эй Худованд, агарчи гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат диҳанд, Ту инро ба хотири исми Худ ба ҷо овар, зеро ки ақибнишиниҳои мо бисьёранд; мо бар зидди ту гуноҳ кардем.

Ирмиё аз Худованд марҳамат мепурсад ва иқрор мешавад, ки халқи Исроил бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд ва ақибнишиниҳои зиёд доранд.

1. Раҳмати Худо: Ҳадя кардани атои омурзиши Ӯ

2. Гуноҳ: Шинохтан ва рӯйгардонӣ аз гуноҳ

1. Ишаъё 1:18 - "Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд".

2. Забур 51:1 - «Эй Худо, ба ман раҳм кун, ба ҳасби эҳсони Худ: ба ҳасби марҳамати фаровони Худ гуноҳҳои маро маҳв кун».

Ирмиё 14:8 Эй умеди Исроил, Наҷотдиҳандаи он дар вақти мусибат, чаро ту мисли ғарибе дар ин замин бошӣ, ва ҳамчун марди роҳгузаре, ки барои як шабонарӯз монеъ шудан рӯй мегардонад?

Худо, умеди Исроил, дар ин сарзамин як ғариб аст ва мисли мусофире, ки танҳо як шаб мемонад, убур мекунад.

1. Умеди Исроил: Паноҳгоҳи мо дар замони душворӣ

2. Гузариши Худо: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 14:8

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

2. Ишаъё 43:1-3 - "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо, онҳо туро сарнагун нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва аланга туро нахоҳанд хӯрд».

Ирмиё 14:9 Чаро ту бояд мисли одами ҳайратзада, мисли марди тавоноe бошӣ, ки наҷот дода наметавонад? лекин Ту, эй Худованд, дар миёни мо ҳастӣ, ва мо ба исми Ту хондаем; моро тарк накунед.

Худованд бо мост ва мо бо номи Ӯ хондаем; Ӯ набояд моро тарк кунад.

1. Худо ҳамеша дар ҳаёти мо мавҷуд аст

2. Қудрати исми Худованд

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо

2. Ибриён 13:5 Бо он чи доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳаргиз тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

Ирмиё 14:10 Худованд ба ин қавм чунин мегӯяд: «Онҳо ончунон дӯст медоштанд, ки саргардониро дӯст доштаанд, аз пойҳои худ нигоҳ накарданд, бинобар ин Худованд онҳоро қабул намекунад; Ӯ акнун гуноҳҳои онҳоро ба ёд хоҳад овард, ва гуноҳҳои онҳоро ҷазо хоҳад дод.

Худованд мардумро ба сабаби саргардонии доимии онҳо ва дар як ҷо мондан рад кард ва акнун онҳоро барои гуноҳҳояшон ҷазо хоҳад дод.

1. Тавба кунед ва ба сӯи Худованд баргардед - Масалҳо 28:13

2. Оқибатҳои беитоатӣ - Ғалотиён 6:7-8

1. Ҳизқиёл 18:30–32

2. Забур 31:1–5

Ирмиё 14:11 Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: «Барои ин қавм барои некиашон дуо накун.

Худо ба Ирмиё амр фармуд, ки барои некии мардум дуо накунад.

1. Худо бар ҳама корҳост ва медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст.

2. Мо бояд ба Худо ва иродаи Ӯ дар ҳаёти худ таваккал кунем.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Забур 37:3-5 Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд. Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

Ирмиё 14:12 Вақте ки онҳо рӯза мегиранд, фарёди онҳоро намешунавам; ва ҳангоме ки қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадия меоранд, Ман онҳоро қабул нахоҳам кард, балки онҳоро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо нобуд хоҳам кард.

Худо ба фарёди қавми худ, ки рӯза мегиранд ва қурбониҳои сӯхтанӣ меоранд, гӯш намекунад, балки онҳоро бо гуруснагӣ, шамшер ва вабо ҷазо медиҳад.

1. Қудрати доварии Худо - Ирмиё 14:12

2. Зарурати тавбаи ҳақиқӣ - Ирмиё 14:12

1. Амос 4:6-12 - Огоҳии Худо дар бораи доварӣ бар касоне, ки тавба намекунанд

2. Юил 2:12-18 - Даъвати Худо ба тавба ва омурзиши гуноҳҳо

Ирмиё 14:13 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд Худо! инак, анбиё ба онҳо мегӯянд: "Шамшерро нахоҳед дид, ва қаҳтӣ нахоҳед дошт; вале ман ба шумо дар ин макон осоиштагии комил хоҳам дод.

Ирмиё ба Худо нола карда, мепурсад, ки чаро пайғамбарон дар замони ҷанг ва гуруснагӣ ба ҷои мусибат сулҳро ваъда карда, ба мардум умеди бардурӯғ медиҳанд.

1. Ҳақиқати Худо бар ваъдаҳои ботил ҳукмфармост

2. Зиндагӣ дар ҳақиқат, на фиреб

1. Эфсӯсиён 6:14 - Пас устувор бошед ва камарбанди ҳақиқатро дар камаратон баста бошед

2. Масалҳо 12:19 - Лабҳои ростқавлона то абад пойдор мебошанд, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

Ирмиё 14:14 Ва Худованд ба ман гуфт: «Анбиё ба исми Ман нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, ба онҳо амр накардаам ва ба онҳо чизе гуфта ҳам накардаам; , ва макри дилашон.

Ирмиё ҳушдор медиҳад, ки анбиёи козиб ба исми Худованд дурӯғ мегӯянд, бе фиристодани Ӯ ё амри Ӯ.

1. Ба ҳақи Худо пайравӣ кунед, на паёмбарони ботил

2. Фарқият дар баҳри дурӯғ

1. Матто 7:15-20 Аз анбиёи козиб ҳазар кунед

2. 1 Юҳанно 4:1-6 Рӯҳҳоро санҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд

Ирмиё 14:15 Бинобар ин Худованд дар бораи анбиё, ки ба исми Ман нубувват мекунанд, чунин мегӯяд: Ман онҳоро нафиристодаам, вале онҳо мегӯянд: "Шамшер ва қаҳтӣ дар ин замин нахоҳад буд". Он анбиё аз шамшер ва гуруснагӣ нобуд хоҳанд шуд.

Худованд бар зидди анбиёи козиб, ки ба исми Ӯ нубувват мекунанд, сухан меронад ва даъво мекунад, ки дар замин шамшер ва гуруснагӣ нахоҳад буд, вале Худованд мегӯяд, ки ин анбиё аз шамшер ва гуруснагӣ нобуд хоҳанд шуд.

1. Пайгамбарони козиб ва пайомадхои фиреб

2. Паёмбарони ҳақиқӣ ва вафодории Худо

1. Ирмиё 14:15

2. Ҳизқиёл 13:1–7

Ирмиё 14:16 Ва қавме ки ба онҳо нубувват мекунанд, аз қаҳтӣ ва шамшер дар кӯчаҳои Ерусалим бадар ронда хоҳанд шуд; ва онҳоро, на занонашон, на писаронашон ва на духтаронашон, барои дафни онҳо нахоҳанд дошт; зеро ки Ман бадии онҳоро бар онҳо хоҳам рехт.

Худо халқи худро барои бадкорӣ ҷазо медиҳад.

1: Мо бояд аз аъмоли худ бохабар бошем, зеро Худо моро барои бадиҳоямон ҷазо хоҳад дод.

2: Мо бояд аз бади худ рӯй гардонем ва ба Худо паноҳ ҷӯем.

1: Ишаъё 55: 6-7 "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор ӯ сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

2:1 Юҳанно 1:9 "Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад."

Ирмиё 14:17 Бинобар ин ба онҳо ин суханро бигӯ; Бигзор чашмони ман шабу рӯз аз ашк ҷорӣ шавад, ва бигзор онҳо қатъ нашаванд, зеро ки духтари бокираи халқи ман аз шикасти азим ва зарбаи сахт шикастааст.

Ирмиё барои халқи худ, ки аз шикасти бузург ва зарбаи сахт шикастаанд, мотам мехӯрад.

1. Ашкҳои Худо: Даъват ба шафқат ва фаҳмиш

2. Шикастании халқи Худо: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 14:17

1. Ишаъё 54:8-10 "Дар ғазаби андаке ман рӯи худро аз ту пинҳон кардам, вале бо марҳамати абадӣ бар ту раҳм хоҳам кард, мегӯяд Худованд Раҳокунандаи ту. Зеро ин мисли обҳои Нӯҳ барои ман аст. : Зеро, чунон ки қасам хӯрдам, ки оби Нӯҳ дигар бар рӯи замин намегузарад; ҳамин тавр қасам хӯрдам, ки аз ту хашм нахоҳам кард ва туро сарзаниш нахоҳам кард, зеро кӯҳҳо кӯч хоҳанд рафт ва теппаҳо аз байн хоҳанд рафт; меҳрубонӣ аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм кардааст».

2. Ибриён 4:15-16 "Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба ҳисси заъфҳои мо таъсир нарасонад, балки дар ҳама ҳолат мисли мо озмуда шуда буд, вале бегуноҳ. Пас биёед далерона ба тахт биравем. аз файз, то ки марҳамат ба даст орем ва файзро дар вақти зарурӣ дарёбем».

Ирмиё 14:18 Агар ман ба саҳро равам, инак, кушташудагон бо шамшер! ва агар ба шаҳр даромадам, беморони гуруснагиро бубинед! Оре, ҳам пайғамбар ва ҳам коҳин ба замине мераванд, ки намедонанд.

Халқи Худо ҳам азиятҳои ҷисмонӣ ва ҳам рӯҳонӣ азоб мекашад.

1: Халқи Худо набояд ранҷу азоби дигаронро фаромӯш накунад ва мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба ниёзмандон кумак кунем.

2: Ҳеҷ кас набояд дар ранҷу азоби худ танҳо ҳис кунад, зеро Худо ҳамеша барои тасаллӣ ва дастгирии онҳое, ки дар ранҷ мекашанд, ҳозир аст.

1: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2: Юҳанно 14:18 - Ман шуморо ятим намегузорам; Ман назди ту меоям.

Ирмиё 14:19 Оё ту Яҳудоро тамоман рад кардай? Оё ҷони ту аз Сион нафрат дорад? Чаро моро задӣ, ва барои мо шифое нест? мо сулху осоишро чустучУ мекардем, вале хайре нест; ва барои замони шифо, ва инак мусибат!

Худо савол дод, ки чаро Ӯ Яҳудо ва Сионро зад, зеро онҳо дар ҷустуҷӯи сулҳ буданд, вале ба ҷои он бо душворӣ дучор шуданд.

1. Нақшаи Худо на ҳама вақт фаҳмида мешавад ва ба иродаи Ӯ таваккал кардан муҳим аст.

2. Ҳатто вақте ки корҳо тавре ки мо интизор будем, намераванд, Худо барои мо нақшае дорад.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Ирмиё 14:20 Мо, эй Худованд, бадӣ ва шарорати падарони худро эътироф мекунем, зеро ки мо бар зидди Ту гуноҳ кардаем.

Халқи Исроил бадӣ ва гуноҳи падарони худро эътироф мекунанд.

1: Бахши Худо: Чӣ гуна онро сарфи назар аз гуноҳҳои мо пайдо кардан мумкин аст

2: Гуноҳҳои падарони мо: Эътироф кардани гузаштаи мо барои пеш рафтан

1: Забур 32:1-5 - "Хушо касе ки гуноҳҳояш омурзида мешавад ва гуноҳҳояш пӯшида мешавад. Хушо касе ки Худованд гуноҳашро бар онҳо ҳисоб намекунад ва дар рӯҳаш макр нест".

2:1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

Ирмиё 14:21 Аз мо нафрат накун, ба хотири исми Худ, тахти ҷалоли Худро расво накун; ба ёд ор, аҳди Худро бо мо нашикан.

Худо моро даъват мекунад, ки ба аҳди ӯ вафо кунем ва тахти ӯро расво насозем.

1. Тасдиқи аҳди мо бо Худо

2. Пок доштани иззати арши Худо

1. Ишаъё 54:10 - "Гарчанде ки кӯҳҳо ба ларза афтанд ва теппаҳо барҳам хӯранд, аммо муҳаббати бепоёни ман нисбат ба шумо наларзонад ва аҳди осоиштагии Ман аз байн нахоҳад рафт", мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад.

2. Забур 89:1-4 - Ман муҳаббати устувори Худовандро то абад тараннум хоҳам кард; вафодории туро бо даҳони худ ба тамоми наслҳо маълум хоҳам кард.

Зеро ки гуфтам: "Муҳаббати устувор то абад барпо хоҳад шуд"; дар осмон садоқати худро устувор хоҳед кард. Ту гуфтӣ: бо баргузидаи худ аҳд бастаам; Ман ба бандаи худ Довуд қасам хӯрдам: насли Туро то абад пойдор хоҳам дод, ва тахти туро барои наслҳо бино хоҳам кард.

Ирмиё 14:22 Оё дар байни халқҳо касе ҳаст, ки борон борад? ё оё осмон борон борад? Оё Ту, эй Худованд Худои мо, Ӯ нестӣ? бинобар ин мо Туро интизор хоҳем буд, зеро ки ҳама чизро Ту офаридай».

Худованд ягона касест, ки метавонад борон ва борон диҳад ва аз ин рӯ мо бояд Ӯро интизор шавем.

1. Қудрати Худованд: Омӯзиши интизории ризқи Ӯ

2. Боварӣ ба Худованд: такя ба ҳокимияти Ӯ

1. Ишаъё 55:10-11 - Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад ва онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, 11 ҳамин тавр Оё каломи Ман аз даҳони Ман берун мешавад; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чй гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. 8 Шумо низ сабр кунед. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

Боби 15 Ирмиё ба муборизаҳои шахсии Ирмиё ҳамчун пайғамбар ва муколамаи ӯ бо Худо дар бораи доварии дарпешистода бар Яҳудо тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Худо рад кардани Яҳудоро ва рад кардани худро аз баровардани доварӣ бар онҳо баён мекунад (Ирмиё 15:1-4). Ӯ эълон мекунад, ки ҳатто агар Мусо ва Самуил барои мардум шафоат кунанд ҳам, Ӯ аз фикри худ намегардад. Окибати бадкирдории онхо ногузир аст.

Сархати 2: Ирмиё дар бораи ранҷу азобҳои шахсии худ алам мекунад (Ирмиё 15:5-9). Ӯ худро аз ҷониби қавми худ радшуда ҳис мекунад, ки ӯро масхара мекунанд ва бар зидди ӯ найранг меандешанд. Сарфи назар аз он ки хабари Худоро содиқона мерасонд, Ирмиё бо таъқибот ва маломат дучор мешавад. Ӯ мепурсад, ки чаро ӯ бояд ба чунин душворӣ тоб оварад.

Сархати 3: Худо Ирмиёро ба ҳузур ва муҳофизати худ итминон медиҳад (Ирмиё 15:10-14). Ӯ ба Ирмиё мегӯяд, ки аз мардум натарсад, балки огоҳ мекунад, ки онҳо барои гуноҳҳои худ маҳкум хоҳанд шуд. Аммо худи Ирмиё аз ҳалокат наҷот хоҳад ёфт.

Сархати 4: Ирмиё ба Худо аз даъваташ ҳамчун пайғамбар шикоят мекунад (Ирмиё 15:15-18). Ӯ ноумедии худро аз мухолифати доимие, ки бо ӯ дучор мешавад, изҳор мекунад. Бо вуҷуди он ки дар аввал аз гуфтани суханони Худо хурсандӣ меёфт, ҳоло ӯ ғамгин аст. Ӯ аз онҳое, ки ӯро таъқиб мекунанд, қасос мегирад.

Сархати 5: Худо Ирмиёро ба тавба ташвиқ мекунад ва нақши ӯро ҳамчун пайғамбар тасдиқ мекунад (Ирмиё 15:19-21). Агар аз ноумедӣ тавба кунад,

дубора барқарор мешавад ва ба муқобили мухолифон девори мустаҳкам мешавад. Худо ваъда медиҳад, ки ӯро аз онҳое, ки бадӣ меҷӯянд, наҷот медиҳад ва ба ӯ итминон медиҳад, ки дар иҷрои рисолати нубувватии худ пирӯз хоҳад шуд.

Дар ҷамъбаст,
Боби 15-и Ирмиё муборизаҳои шахсии пайғамбар ва муколамаи ӯ бо Худоро дар бораи доварии дарпешистода бар Яҳудо тасвир мекунад. Худо илтиҷоҳои Яҳудоро дар бораи раҳм рад мекунад ва эълон мекунад, ки доварӣ ногузир аст. Ирмиё аз инзивоӣ ва таъқиби халқи худаш таассуф мекунад. Ӯ мепурсад, ки чаро ӯ бояд ба чунин ранҷу азоб таҳаммул кунад. Худо Ирмиёро ба ҳузури худ бовар мекунонад ва ҳушдор медиҳад, ки мардум бо оқибатҳо дучор хоҳанд шуд. Сарфи назар аз мухолифатҳо, ба Ирмиё ваъда дода мешавад, ки муҳофизат. Сипас аз пайғамбар буданаш шикоят мекунад, аз ғаму андӯҳ фаро гирифта шудааст, вале дар љустуљӯи интиќом. Худо дар Ирмиё тавбаро ташвиқ мекунад ва ваъда медиҳад, ки барқароршавӣ ва қувват мебахшад. Агар вафодор монад, дар иҷрои рисолати нубувватии худ пирӯз хоҳад шуд.

Ирмиё 15:1 Ва Худованд ба ман гуфт: «Гарчанде ки Мусо ва Самуил дар пеши ман истода буданд, вале фикри ман ба ин қавм набуд; онҳоро аз назари ман дур кун, ва бигзор онҳо берун раванд.

Худо эълон кард, ки Ӯ барои қавми худ ҳеҷ марҳамат надорад, ҳатто агар Мусо ва Самуил барои онҳо илтиҷо мекарданд.

1. Раҳмати Худо бечунучаро аст

2. Қудрати шафоъат

1. Ирмиё 1:5 "Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, Ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам; Туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам".

2. Яъқуб 5:16 "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст".

Ирмиё 15:2 Ва чунин хоҳад шуд, ки агар ба ту гӯянд: "Куҷо биравем?" он гоҳ ба онҳо бигӯй: «Худованд чунин мегӯяд; Чунон ки барои мамот аст, то мамот; ва он чи барои шамшер аст, ба шамшер; ва он чи барои қаҳтӣ аст, ба қаҳтӣ; ва чунон ки барои асирӣ аст, ба асирӣ.

Худо ба воситаи Ирмиё одамонро огоҳ мекунад, ки доварӣ ба воситаи марг, шамшер, гуруснагӣ ва асирӣ ба сари онҳо хоҳад омад.

1. Оқибатҳои исён бо Худо

2. Зарурати хидмати содиқона ба Худованд

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Ваъдаҳои Худо дар бораи баракатҳо барои итоат ва лаънат барои беитоатӣ

2. Румиён 6:23 - Музди гуноҳ мамот аст

Ирмиё 15:3 Ва Ман бар онҳо чор навъ таъин хоҳам кард, мегӯяд Худованд: шамшер барои куштан, ва сагон барои даррондан, ва паррандагони осмон ва ҳайвоноти замин, то ки бихӯранд ва нобуд кунанд.

Худо дар ҳама ҳолатҳои зиндагӣ, аз ҷумла душвориҳо назорат мекунад.

1: Худо Ҳоким аст: тасаллӣ дар назорати Ӯ

2: Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани нақшаи Ӯ дар замонҳои душвор

1: Isaiah 46: 9-10 - "Он чи пештараро ба ёд оред, он чиро, ки пештар буд, ба ёд оред; Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест. Ман аз ибтидо маълум мекунам, Аз замонҳои қадим, он чи дар пеш аст, Ман мегӯям: "Ҳадафи ман устувор хоҳад буд, ва ҳар чи бихоҳам, мекунам"».

2: Масалҳо 19:21 - "Нақшаҳо дар дили одам бисёранд, аммо нияти Худованд бартарӣ дорад."

Ирмиё 15:4 Ва Ман онҳоро ба тамоми салтанатҳои замин хоҳам бурд, ба хотири Менашше ибни Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, барои коре ки дар Ерусалим карда буд.

Худо халқи Яҳудоро ба сабаби гуноҳҳои Менашше ибни подшоҳ Ҳизқиё бадарға хоҳад кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: чӣ гуна Худо халқи худро ҷазо медиҳад

2. Аҳамияти тавба дар баробари доварӣ

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Ҳизқиёл 18: 30-32 - "Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд. «Ҳамаи ҷиноятҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз худ дур кунед, ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав созед, зеро чаро шумо, эй хонадони Исроил, хоҳед мурд? Худованд Худо! Пас, рӯй гардонед ва зинда бошед».

Ирмиё 15:5 Зеро ки ба ту раҳм мекунад, эй Ерусалим? ё кист, ки туро гиря кунад? ё кист, ки ба канор рафта, аз ту бипурсад?

Ҳеҷ кас ба Ерусалим раҳм нахоҳад кард ва касе намепурсад, ки аҳволи онҳо.

1. Муҳаббати Худо абадӣ аст - Ирмиё 15:5

2. Ҳеҷ кас аз ҳад дур нест - Ирмиё 15:5

1. Марсияҳо 4:22 - "Ҷазои гуноҳи ту анҷом ёфт, эй духтари Сион; вай туро дигар ба асирӣ нахоҳад бурд: вай гуноҳи туро, эй духтари Адӯм, таъқиб хоҳад кард; гуноҳҳои туро ошкор хоҳад кард".

2. Ишаъё 54:7 - "Дар як лаҳза ман туро тарк кардам, аммо бо марҳамати бузург туро ҷамъ хоҳам оварад".

Ирмиё 15:6 Ту Маро тарк кардай, мегӯяд Худованд, ки ақиб рафтай; бинобар ин Ман дасти Худро бар ту дароз карда, туро нобуд хоҳам кард; Аз тавба кардан хаста шудаам.

Худо касонеро, ки Ӯро тарк кардаанд, ҷазо медиҳад.

1: Худоро масхара намекунанд - Ғалотиён 6:7

2: Тавба кунед ва бахшида шавед - Луқо 13:3

1: Isaiah 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золимон андешаҳои худро, ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард.

2: Ибриён 10:30 - Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Ирмиё 15:7 Ва Ман онҳоро бо як вентилятор дар дарвозаи замин ҳаво хоҳам дод; Ман онҳоро аз фарзандон маҳрум хоҳам кард, қавми Худро нест хоҳам кард, зеро онҳо аз роҳи худ барнамегарданд.

Худо қавми Худро, ки аз тавба кардан саркашӣ мекунанд ва аз роҳҳои гуноҳашон рӯй мегардонанд, ҷазо хоҳад дод.

1. Зарурати тавба кардан ва бозгашт ба сӯи Худо

2. Шиддати азоби Худо

1. Ҳизқиёл 18:30-31 - "Бинобар ин, ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед, то шарорат харобии шумо нахоҳад буд.

2. Матто 3:2 - «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ирмиё 15:8 Бевазанони онҳо дар пеши ман аз регҳои баҳр зиёд шудаанд: Нисфирӯзӣ бар онҳо бар модари ҷавонон васвасаҳо овардам, ва ӯро ногаҳон бар он афкандам, ва бар шаҳр даҳшат андохтам.

Азоби Худо зуд ва сахт аст.

1: Марҳамат ва адолати Худо дар Ирмиё 15:8

2: Доварии зуд ва сахти Худо

1: Хуруҷ 34: 6-7 - "Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, хитоб кард: "Худованд, Худованд, Худои меҳрубон ва меҳрубон, оҳиста хашмгин ва дар муҳаббати устувор ва садоқатмандӣ, муҳаббати устувори ҳазорон нафарро нигоҳ медорад ва бахшанда аст. шарорат ва ҷиноят ва гуноҳ.

2: Isaiah 13: 9 - "Инак, рӯзи Худованд меояд, ки золим, бо ғазаб ва хашми шадид, то заминро ба харобазор табдил диҳад ва гуноҳкорони онро аз он нест кунад.

Ирмиё 15:9 Зане ки ҳафт зоида дорад, ғамгин мешавад; вай ҷон дод; офтоби вай ҳанӯз субҳ ғуруб кардааст, вай хиҷил ва хиҷил шудааст; ва бақияи онҳоро Ман пеши душманонашон ба шамшер таслим хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки зане, ки ҳафт фарзанд дошт, хоҳад мурд, ва боқимондаи оилаи вай бо душманонашон шамшер рӯбарӯ хоҳанд шуд.

1. Бо вуҷуди душвориҳо бо имон зиндагӣ кардан

2. Ҳукмронии Худованд дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Ирмиё 15:10 Вой бар ман, эй модари ман, ки маро марди ҷанҷол ва марди низоъ дар тамоми рӯи замин зоидӣ! На ман ба рибо қарз додаам ва на мардум ба рибо додаам. вале ҳар яке Маро лаънат мекунанд.

Ирмиё афсӯс мехӯрад, ки вай барои тамоми рӯи замин мояи ҷанҷол аст, гарчанде ки аз рибо қарз нагирифтааст ва қарз надодааст; аммо ҳама ӯро лаънат мекунанд.

1. Қудрати калимаҳо: Суханронии мо ба дигарон чӣ гуна таъсир мерасонад

2. Фаҳмидани низоъ: чӣ гуна бояд бо низоъ ва низоъ мубориза бурд

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

2. Матто 12:34-37 - 34 Эй насли морҳо! Чӣ гуна шумо, ки бад ҳастед, ҳарфи нек гуфта метавонед? Зеро даҳон сухан мегӯяд, ки дил пур аз он аст. 35 Одами нек аз некие, ки дар вай ҷамъ шудааст, чизҳои некро берун меоварад, ва шахси бад аз бадие, ки дар вай ҷамъ шудааст, чизи бадиро берун меорад. 36 Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас барои ҳар сухани хушку холӣ гуфтааш дар рӯзи доварӣ ҳисобот хоҳад дод. 37 Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд, ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

Ирмиё 15:11 Худованд гуфт: «Бақияи ту хуб хоҳад буд; Ба дурустї ки ман душманро дар вақти бадӣ ва дар ранҷ ба ту дуои нек хоҳам кард.

Худо ба халқи худ ваъда медиҳад, ки дар ранҷ ва сахтӣ бо онҳо хоҳад буд.

1: Дар озмоишҳо Худо ҳамеша содиқ аст.

2: Ба Худованд таваккал кун, ва Ӯ туро хоҳад бурд.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Такрори Шариат 31:6 - "Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарсед ва натарсед, зеро ки Худованд Худои шумост, ки бо шумо меравад, Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ирмиё 15:12 Оё оҳан оҳани шимол ва пӯлодро мешиканад?

Дар Ирмиё 15:12 Худо мепурсад, ки оё оҳан метавонад бар пӯлод бартарӣ диҳад?

1: "Қувваи Худо аз қудрати мо бузургтар аст"

2: "Қувваи муносибати мусбӣ"

1: Румиён 8:37 - "Не, мо дар ҳамаи ин чизҳо бештар ғолиб ҳастем, ки ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт."

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори доимист».

Ирмиё 15:13 Моли ту ва ганҷҳои туро ба ғанимати бебаҳо хоҳам дод, ва онро барои ҳамаи гуноҳҳои ту, ҳатто дар тамоми ҳудуди ту.

Худованд тамоми молу моли инсонро ба ҷазои гуноҳонаш мебарад ва ба ивазаш чизе талаб намекунад.

1: Гуноҳ оқибат дорад ва Худо раҳм намекунад, ки онҳоеро, ки қонуни Ӯро вайрон мекунанд, ҷазо диҳад.

2: Худованд тавба ва тағйири рафторро бештар аз он ки қурбонии моддӣ мехоҳад.

1: Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2: Ибриён 10: 26-27 - "Зеро ки агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе боқӣ мемонад, ки душманон».

Ирмиё 15:14 Ва туро бо душманонат ба замине хоҳам бурд, ки ту онро намедонӣ, зеро ки оташе дар ғазаби Ман аланга зада, бар ту фурӯзон хоҳад шуд.

Худо Ирмиёро огоҳ мекунад, ки ӯро ба замине, ки намедонад, мефиристад ва оташи хашми Ӯ бар ӯ фурӯзон хоҳад шуд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани азоби Худо

2. Тарс аз Худованд: Омӯзиши эҳтиром ба қудрати Худо

1. Такрори Шариат 28:15-20 - Огоҳии Худо аз оқибатҳои беитоатӣ.

2. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст.

Ирмиё 15:15 Эй Парвардигори ман, Ту медонӣ: маро ба ёд овар, ва маро дидан кун, ва аз таъқибкунандагони ман қасос бигир; Маро бо сабри худ дур макун: бидон, ки ба хотири ту мазаммат кашидаам.

Ирмиё ба Худованд дуо мекунад, ки ӯро ба ёд оварад ва аз таъқибкунандагонаш интиқом бигирад, ва ӯро дар сабри пурсабрии худ нагирад.

1. Қувваи дуо - Ирмиё 15:15

2. Шафоат кардан аз номи дигарон - Ирмиё 15:15

1. 1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2. Яъқуб 5:16 - Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Ирмиё 15:16 Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам; ва каломи Ту барои ман шодӣ ва шодии дили ман буд, зеро ки ман ба исми Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо.

Ирмиё аз суханони Худо шодӣ мекунад ва миннатдор аст, ки Худо ӯро бо номи худ хондааст.

1. Дар Каломи Худо шодӣ ёфтан

2. Итоат ба Каломи Худо

1. Забур 118:14, "Ман аз роҳи шаҳодатҳои Ту, чунон ки аз тамоми сарват шодӣ кардам".

2. Юҳанно 14:15, "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

Ирмиё 15:17 Ман дар калисои масхаракунандагон нишастаам ва шодӣ накардаам; Аз дасти ту танҳо нишастам, зеро ки маро аз хашм пур кардай.

Вақте ки моро масхаракунандагон иҳота мекунанд, дасти Худо моро аз хашм пур мекунад.

1: Фирефтаи ҷаҳон нашав, дар каломи Худо устувор бош.

2: Аз имони худ шарм макун, дар ростии Худо устувор бош.

1: Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

2:1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Ирмиё 15:18 Чаро дарди ман абадӣ аст, ва захми ман табобатнашаванда аст, ва он ки шифо додан намехоҳад? Оё ту ҳама барои ман ҳамчун дурӯғгӯй ва мисли обҳои хушкшуда мемонӣ?

Ирмиё дарди ҷовидона ва захми табобатнашавандаи худро бо таассуф мехӯрад ва мепурсад, ки чаро Худо ӯро шифо намедиҳад ва оё Ӯ барояш дурӯғгӯй аст?

1. Дарди имон: Омӯзиши эътимод ба Худо тавассути ранҷу азоб

2. Пешниҳоди Худо дар дард: Худо барои мо чӣ интизор аст?

1. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ирмиё 15:19 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Агар баргардӣ, туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман биистӣ; ту; Аммо назди онҳо барнагардед.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро ба назди Ӯ бармегардонад, агар онҳо тавба кунанд ва Ӯро бар ҷаҳон интихоб кунанд.

1. "Худоро интихоб кунед, на дунёро"

2. «Қувваи тавба»

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо ҳастед: Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ирмиё 15:20 Ва туро барои ин қавм девори мисинӣ хоҳам сохт, ва онҳо бар ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту ғолиб нахоҳанд шуд, зеро ки Ман бо ту ҳастам, то ки туро наҷот диҳам ва раҳо намоям, мегӯяд Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки бо халқи худ буда, онҳоро аз душманонашон муҳофизат мекунад.

1. Худо муҳофизи мост - Ирмиё 15:20

2. Худованд Наҷотдиҳандаи мост - Ирмиё 15:20

1. Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бош, аз онҳо натарс ва натарс: зеро ки Худованд Худои ту Ӯст, ки бо ту меравад; Ӯ туро тарк намекунад ва туро тарк намекунад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 15:21 Ва туро аз дасти шарирон раҳоӣ хоҳам дод, ва туро аз дасти даҳшатовар фидия хоҳам дод.

Худо ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки дар дасти шарирон ва даҳшатнок ҳастанд, наҷот медиҳад ва наҷот медиҳад.

1. «Фадои Худо: тӯҳфаи умед дар замонҳои душвор»

2. «Начоти Худо: Паноҳ аз бадӣ»

1. Забур 25:17-18 - Худованд қалъаест барои мазлумон, қалъа дар вақти душворӣ.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Боби 16-и Ирмиё доварии дар пешистодаи Яҳудо ва сабабҳои паси он, инчунин ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозии ояндаро таъкид мекунад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки аз издивоҷ ё соҳиби фарзанд худдорӣ кунад (Ирмиё 16:1-4). Ӯ мефаҳмонад, ки дар замин вақти мотам фаро хоҳад расид ва барои Ирмиё беҳтар аст, ки дар он даврa робитаи хешовандӣ надошта бошад. Ин барои халқи Яҳудо ҳамчун аломати ҳалокати дарпешистодаи онҳо хизмат мекунад.

Сархати 2: Худо сабабҳои доварии Худро бар Яҳудо тасвир мекунад (Ирмиё 16:5-13). Ӯ мегӯяд, ки онҳо Ӯро тарк карда, худоёни бегонаро парастиш кардаанд. Бутпарастии онҳо хашми Ӯро барангехт ва боиси азобашон шуд. Оқибаташ чунон сахт хоҳад буд, ки ҷашнҳои шодмонӣ қатъ мешаванд ва дар тамоми замин мотам хоҳанд буд.

Сархати 3: Ирмиё дар миёни доварӣ паёми умедро эълон мекунад (Ирмиё 16:14-15). Ӯ ба мардум хотиррасон мекунад, ки сарфи назар аз вазъи кунунии онҳо, ҳанӯз барқарорсозии оянда аз ҷониби Худо ваъда дода шудааст. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки онҳо бори дигар қудрати Худоро эътироф мекунанд ва ба сӯи Ӯ тавба мекунанд.

Сархати 4: Боб бо шарҳи он идома дорад, ки чӣ тавр Худо халқи Худро аз халқҳои гуногун ҷамъ хоҳад кард (Ирмиё 16:16-18). Чӣ тавре ки моҳигирон тӯри худро барои сайди моҳӣ меандохтанд, Худо шикорчиёнро мефиристад, то мардуми парокандаи Худро ба замини худ ҷамъ кунанд. Гуноҳҳо ва бутпарастии онҳо дигар фаромӯш нахоҳанд шуд ва ё нодида гирифта намешаванд, балки ба ҷазои мувофиқ дучор хоҳанд шуд.

Сархати 5: Ирмиё андӯҳашро аз гуноҳҳои Яҳудо баён мекунад ва интизории ҷазои илоҳӣ аст (Ирмиё 16:19-21). Ӯ эътироф мекунад, ки танҳо Худо метавонад наҷот ва раҳоӣ оварад. Халқҳое, ки худоёни козибро ибодат мекунанд, бефоидаанд, дар ҳоле ки умеди Исроил танҳо ба Худованд аст.

Дар ҷамъбаст,
Боби шонздаҳуми китоби Ирмиё доварии дарпешистода бар Яҳудо ва ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозии ояндаро тасвир мекунад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки издивоҷ накунад ва фарзанддор нашавад, яъне вақти мотамро нишон медиҳад. Ӯ бар Яҳудо доварӣ эълон мекунад, ки Ӯро тарк карда, ба бутҳо саҷда мекунанд. Дар байни ин доварӣ Ирмиё умедро эълон карда, ба онҳо дар бораи барқароршавии оянда хотиррасон мекунад. Худо ваъда медиҳад, ки мардуми парокандаи Худро ҷамъ мекунад ва гуноҳҳои онҳоро ба таври мувофиқ ҷазо медиҳад. Ирмиё аз гуноҳҳои Яҳудо андӯҳгин шуда, танҳо Яҳуваро умеди ҳақиқии онҳо эътироф мекунад. Дар ин боб ҳам доварии дарпешистода ва ҳам наҷоти ниҳоӣ, ки Худо ваъда додааст, таъкид мекунад.

Ирмиё 16:1 Каломи Худованд ба ман низ нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ирмиё паёме гуфт.

1. Новобаста аз вазъият, Худо бо мо бо роҳҳои гуногун сӯҳбат мекунад.

2. Мо метавонем аз донистани он ки Худо ҳамеша бо мост, тасаллӣ ёбем.

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ирмиё 16:2 Ту ба худ зан нагир, ва дар ин ҷо писару духтарон нахоҳӣ дошт.

Ирмиё аз издивоҷ ва таваллуди фарзанд дар ҷое, ки ӯ муроҷиат мекунад, огоҳ мекунад.

1. Қуввати аҳди издивоҷ дар назари Худо

2. Баракати соҳиби фарзанд дар нақшаи Худо

1. Ҳастӣ 2:24 - Пас, мард падар ва модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд буд.

2. Забур 127:3 - Инак, фарзандон мероси Худованданд: ва меваи батн подоши Ӯст.

Ирмиё 16:3 Зеро ки Худованд дар бораи писарон ва духтароне ки дар ин макон таваллуд шудаанд, ва дар бораи модарони онҳо, ки онҳоро зоидаанд, ва дар бораи падарони онҳо, ки онҳоро дар ин замин ба дунё овардаанд, чунин мегӯяд:

Худо ба Ирмиё дар бораи фарзандони дар замини ӯ таваллудшуда ва волидони онҳо сухан мегӯяд.

1. Қудрати Каломи Худо: Паёми Ирмиё 16:3

2. Баракати таваллуд шудан дар сарзамини Худо

1. Такрори Шариат 30:3-5 - «Он гоҳ Худованд Худоят асирии туро бармегардонад ва ба ту раҳм хоҳад кард, ва баргардад ва туро аз ҳамаи халқҳое, ки Худованд Худоят туро пароканда кардааст, ҷамъ хоҳад кард. Агар касе аз ту ба канораҳои осмон ронда шавад, ва Худованд Худоят туро аз он ҷо ҷамъ хоҳад кард, ва аз он ҷо туро хоҳад бурд; ва ба ту некӣ карда, туро бар падаронат афзун хоҳад кард».

2. Забур 127: 3-5 - "Инак, фарзандон мероси Худованд мебошанд; ва меваи бачадон мукофоти ӯст. Чӣ тавре ки тирҳо дар дасти марди тавоно ҳастанд, ва фарзандони ҷавонӣ. Хушбахтанд! касе, ки танаи пур аз онҳо дорад: хиҷил нахоҳанд шуд, балки бо душманон дар дарвоза сухан хоҳанд гуфт».

Ирмиё 16:4 Онҳо аз марги сахт хоҳанд мурд; онҳо нола нахоҳанд шуд; ва онҳоро дафн намекунанд; лекин онҳо мисли пору бар рӯи замин хоҳанд буд;

ва онҳо аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд; ва ҷасади онҳо гӯшт барои мурғони осмон ва барои ҳайвоноти замин хоҳад буд.

Доварии Худо барои касоне, ки ба роҳҳои Ӯ пайравӣ намекунанд, сахт ва тез хоҳад буд.

1. Ҷазоҳои Худо ҳеҷ гоҳ сабук намешавад ва бояд ҳамчун огоҳӣ қабул карда шавад.

2. Гарчанде ки мо роҳҳои Худоро намефаҳмем, мо бояд ба Ӯ таваккал кунем.

1. Такрори Шариат 28:1-2 - "Агар ту ба Худованд Худои худ комилан итоат кунӣ ва тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, риоя кунӣ, Худованд Худои ту туро аз ҳамаи халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт. Ҳамаи ин баракатҳо хоҳанд омад. ва ба ту ҳамроҳӣ кунед, агар ба Худованд Худои худ итоат кунед».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 16:5 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Ба хонаи мотам дохил нашавед, ба онҳо нола накунед ва нола накунед; зеро ки Ман осоиштагии Худро аз ин қавм дур кардаам, мегӯяд Худованд, муҳаббат ва марҳамат".

Худованд осоиш ва мухаббати худро аз мардум дур кардааст ва дастур додааст, ки ба мотам ва нола назананд.

1. Файзи Худо бечунучаро аст - Румиён 5:8

2. Муҳаббати Худо бепоён аст - Румиён 8:39

1. Ишаъё 54:10 - "Гарчанде ки кӯҳҳо ба ларза афтанд ва теппаҳо барканда шаванд ҳам, муҳаббати бепоёни ман нисбат ба шумо наларзонад ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт", мегӯяд Худованд, ки ба шумо раҳм мекунад.

2. Забур 103:17 - Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост.

Ирмиё 16:6 Бузург ва хурд дар ин замин хоҳанд мурд: онҳоро дафн нахоҳанд кард, ва барои онҳо нола нахоҳанд кард, ва худро набуранд, ва барои онҳо мӯй нахоҳанд кард.

Мардум дар замини Яҳудо хоҳанд мурд, ва ҳеҷ кас барои онҳо мотам намегирад ва маросими мотам нахоҳад дошт.

1. Арзиши ҳаёти инсон: эътирофи шаъну шарафи ҳар як шахс

2. Қувваи ҳамдардӣ: Омӯзиши ҳамдардӣ бо дигарон

1. Воиз 3:2-4 - Вақти таваллуд шудан ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти чидан кардани он чи шинонда шудааст; Вақт барои куштан ва вақти шифо додан; вақти вайрон шудан ва вақти обод кардан; Замоне барои гиря ва замоне барои хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан.

2. Матто 5:4 - Хушо мотамгирандагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

Ирмиё 16:7 Ва одамон барои онҳо дар мотам нахоҳанд хӯрд, то ки онҳоро барои мурдагон тасаллӣ диҳанд; ва мардум набояд косаи тасаллиро барои падар ё модарашон бинӯшанд.

Ирмиё 16:7 ба одамон манъ мекунад, ки барои мурдагон мотам гирифта, худро канда ва ба онҳо косаи тасаллӣ диҳем.

1. Бо вуҷуди ғаму андӯҳ умри бо имон доштан

2. Қувваи тасаллӣ дар рӯзҳои сахт

1. Ибриён 11:13-16 Ҳамаи онҳо дар имон мурданд, ки ваъдаҳоро қабул накарданд, балки аз дур диданд ва ба онҳо бовар карданд ва онҳоро ба оғӯш гирифтанд ва иқрор шуданд, ки дар рӯи замин ғариб ва ҳоҷиён буданд.

2. Воиз 7:2-4 Ба хонаи мотам рафтан беҳтар аст аз рафтан ба хонаи зиёфат, зеро ки ин анҷоми кори ҳама аст; ва зинда онро ба дили ӯ хоҳад гузошт. Ғам беҳтар аз ханда аст, зеро аз ғамгинии чеҳра дил беҳтар мешавад. Дили хирадмандон дар хонаи мотам аст; аммо дили аблаҳон дар хонаи шодмонӣ аст.

Ирмиё 16:8 Ту низ ба хонаи зиёфат нарав, то ки бо онҳо биншин, то бихӯранд ва бинӯшанд.

Ирмиё 16:8 дастур медиҳад, ки бо дигарон дар зиёфат ва нӯшидан иштирок накунед.

1. Хатари иштирок дар базм ва хӯрдану нӯшидани зиёдатӣ

2. Ба дастуроти Худо амал кунед, то аз васвасаҳои зиёфат канорагирӣ кунед

1. Ғалотиён 5:16-17, "Аммо ман мегӯям: ба ҳавасҳои Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва хоҳишҳои Рӯҳ бар зидди ҷисм, зеро ки онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед кардан мехоҳед, боздоред».

2. Румиён 13: 13-14, "Биёед, мисли рӯзона дуруст рафтор кунем, на бо зино ва мастӣ, на бо зино ва на дар ҷанҷол ва ҳасад. Аммо Худованд Исои Масеҳро дар бар кунед ва ҳеҷ чорае надиҳед. барои ҷисм, то ки хоҳишҳои худро қонеъ гардонад».

Ирмиё 16:9 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Инак, Ман аз ин макон дар пеши назари ту ва дар айёми ту овози шодмонӣ ва овози шодӣ, овози домод ва овози арӯсро қатъ хоҳам кард.

Худо шодиву хурсандӣ ва садои тӯйҳоро аз чашму зиндагии мардум дур мекунад.

1. Тарбияи Худо: Вақте ки мо Ӯро рад мекунем, чӣ мешавад

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: оқибатҳои гуноҳ

1. Масалҳо 1:24-33 - Оқибатҳои рад кардани ҳикмат

2. Ишаъё 1:16-20 - Даъват ба тавба ва огоҳӣ аз доварӣ

Ирмиё 16:10 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳамаи ин суханонро ба ин қавм бигӯй, ва онҳо ба ту хоҳанд гӯянд: "Чаро Худованд ин ҳама бадии азимро бар мо эълон кард?" ё гуноҳи мо чист? ё чӣ гуноҳи мост, ки бар зидди Худованд Худои худ кардаем?

Мардуми Яҳудо аз Худо мепурсанд, ки чаро Ӯ ба сари онҳо бадии азиме оварда ва онҳо бар зидди Ӯ чӣ гуна гуноҳе карданд?

1. Қувваи ҷазои Худо - Фаҳмидани он ки чаро Худо ба сари қавми худ ҷазо медиҳад

2. Табиати Гуноҳ - Дарки оқибати гуноҳ ва чӣ гуна тавба кардан.

1. Ишаъё 1:18-20 - Биёед, акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2. Забур 51:3-4 - Зеро ки ман гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи ман ҳамеша пеши ман аст. Бар ту, эй танҳо, ман гуноҳ кардам, ва ин бадӣ дар пеши ту кардам.

Ирмиё 16:11 Он гоҳ ба онҳо бигӯй: зеро падарони шумо Маро тарк кардаанд, мегӯяд Худованд, ва аз паи худоёни дигар рафтор карда, ба онҳо ибодат кардаанд, ва ба онҳо саҷда кардаанд, ва Маро тарк кардаанд, ва шариати Маро риоя накарданд. ;

Худо ба исроилиён хашмгин аст, ки Ӯро тарк карда, худоҳои дигарро парастиш мекунанд.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ

2. Чӣ тавр муносибатамонро бо Худо барқарор кунем

1. Такрори Шариат 28:15 - "Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то риояи тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ, ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту мерасад».

2. Забур 145:18 - "Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст".

Ирмиё 16:12 Ва шумо аз падарони худ бадтар кор кардаед; зеро инак, шумо ҳар яке аз рӯи хаёли дили бади худ рафтор мекунед, то ки ба ман гӯш надиҳанд.

Одамон дар замони Ирмиё нисбат ба падарони худ гунаҳкортар буданд, ба Худо гӯш намедоданд ва аз паи нафси худ буданд.

1. Гуноҳ интихоб аст: Қабули қарорҳои оқилона дар ҷаҳони васвасаҳо

2. Хатарҳои пайравӣ ба дили худ дар ҷаҳони афтода

1. Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

2. Матто 15:19 - Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ, куфр берун меояд.

Ирмиё 16:13 Бинобар ин шуморо аз ин замин ба замине хоҳам ронд, ки шумо онро на шумо медонед, на падаронатон; ва дар он ҷо шабу рӯз худоёни дигарро ибодат хоҳед кард; ки дар он чо ба ту неъмат нахохам дод.

Худо Ирмиёро огоҳ мекунад, ки ӯ ва қавмашро аз замини онҳо ва ба сарзамини бегона берун хоҳад кард, ки дар он ҷо худоёни бегонаро ибодат мекунанд ва илтифоти Худоро қабул намекунанд.

1. Муҳаббати бепоёни Худо дар миёни доварӣ

2. Имон доштан ҳангоми дучор шудан ба мусибат

1. Ишаъё 43:2, "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки ту аз дарёҳо мегузарӣ, онҳо бар ту нахоҳанд зад; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; алангаи оташ туро оташ нахохад дод».

2. 2 ба Қӯринтиён 4:16-18, "Бинобар ин мо диламонро гум намекунем. Ҳарчанд дар зоҳир хароб шуда истодаем, аммо дар ботин рӯз аз рӯз нав карда мешавем. Зеро нур ва душвориҳои лаҳзавии мо барои мо ҷалоли абадӣ ба даст меоранд. Аз ҳамаи онҳо бартарӣ дорад. Бинобар ин мо чашмони худро на ба он чи дида мешавад, балки ба ғайб мебинем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист, вале он чи нонамоён аст, абадӣ аст».

Ирмиё 16:14 Бинобар ин, инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки дигар гуфта нахоҳад шуд: "Худованд зинда аст, ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун овард";

Вақте ки Ӯ банӣ-Исроилро аз замини Миср берун овард, Худованд дигар бо гузашта алоқаманд нахоҳад буд.

1. Ҳузури Худованд дар ҳаёти имрӯзаи мо

2. Гузаштан аз гузашта

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро фаромӯш кунед; дар бораи гузашта фикр накунед. Инак, ман кори нав мекунам! Ҳоло он ба вуҷуд меояд; оё шумо онро намефаҳмед? Ман дар биёбон роҳ месозам. ва ҷӯйҳо дар замини бекорхобида».

2. Филиппиён 3:13 - "Бародарон ва хоҳарон, ман худро ҳанӯз ба даст нагирифтаам. Аммо як коре мекунам: фаромӯш кардани он чи дар ақиб аст ва ба сӯи он чи дар пеш аст."

Ирмиё 16:15 Аммо зинда аст Худованде, ки банӣ-Исроилро аз замини шимол ва аз тамоми заминҳое, ки онҳоро ба он ҷо ронда буд, бароварад; ва Ман онҳоро ба замини онҳо, ки ба падаронашон додаам, боз хоҳам овард. .

Худованд банӣ-Исроилро аз заминҳое, ки онҳоро ронда буд, баргардонд ва онҳоро ба замине, ки ба падаронашон додааст, баргардонад.

1. Вафодории Худо дар вафо кардан ба ваъдаҳояш

2. Муҳаббат ва ҳифзи халқи Худованд

1. Такрори Шариат 4:31 - Зеро ки Худованд Худои ту Худои меҳрубон аст; туро тарк нахохад кард, туро нобуд нахохад кард ва аҳди падаронатро, ки ба онҳо қасам хӯрдааст, фаромӯш нахоҳад кард.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 16:16 Инак, Ман сайёдони бисьёре хоҳам фиристод, мегӯяд Худованд, ва онҳо онҳоро моҳигирӣ хоҳанд кард; ва баъд аз он ман шикорчиёни бисьёре хоҳам фиристод, ва онҳо онҳоро аз ҳар кӯҳ ва аз ҳар теппа ва аз сӯрохи сангҳо шикор хоҳанд кард.

Худо сайёҳон ва шикорчиёнро мефиристад, то халқи Худро аз ҳар гӯшаи замин дастгир кунанд.

1. Мо бояд ҳамеша дар бораи ҳузури Худо дар ҳаёти худ дар хотир дошта бошем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Худо содиқ бимонем, то муҳофизат ва ризқи Ӯро эҳсос кунем.

1. Ишаъё 49:24-25 - «Оё аз тавоноҳо тӯъма гирифтан мумкин аст, ё асирони золимро наҷот додан мумкин аст?»

2. Забур 91:1-2 - "Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ман ба Худованд хоҳам гуфт: "Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам. .'"

Ирмиё 16:17 Зеро ки чашмони ман бар ҳамаи роҳҳои онҳост: онҳо аз рӯи Ман пӯшида нест, ва гуноҳи онҳо аз чашмони ман пӯшида нест.

Худо чашми биност ва ҳеҷ чиз бар Ӯ пӯшида нест.

1: Худо ҳама чизро мебинад - дониши ҳамааш

2: Зиндагӣ дар нур - ҳузури бепоёни Худо

1: Забур 139:1–12

2: Ибриён 4:12-13

Ирмиё 16:18 Ва аввал ба шарорат ва гуноҳашон дучандон ҷазо хоҳам дод; зеро ки замини Маро палид кардаанд, мероси Маро аз ҷасади чизҳои зишт ва зиштии худ пур кардаанд.

Худо банӣ-Исроилро барои шарорат ва гуноҳашон ҷазо хоҳад дод, ки заминро палид ва пур аз чизҳои зишт ва нафратовар кардааст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: А дар Ирмиё 16:18

2. Адолати Худо: А бар Ирмиё 16:18

1. Ибриён 10:26-31 - Зеро, агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад.

2. Ҳизқиёл 36:16-19 - Илова бар ин, каломи Худованд ба ман нозил шуд: Писари Одам, вақте ки хонадони Исроил дар замини худ зиндагӣ мекарданд, онро бо роҳҳо ва аъмоли худ палид карданд. Раҳҳои онҳо дар пеши ман мисли нопокии зан дар ҳайз буд.

Ирмиё 16:19 Эй Парвардигори ман, қуввати ман ва қалъаи ман ва паноҳгоҳи ман дар рӯзи мусибат, халқҳо аз ақсои замин назди Ту хоҳанд омад ва хоҳанд гуфт: «Ба ростӣ падарони мо дурӯғ, ботил ва ботилро мерос гирифтаанд. чизҳое, ки дар он ҳеҷ фоидае нест.

Халқҳои ғайрияҳудиён хоҳанд донист, ки аҷдодони онҳо бутҳои бардурӯғ, ботил ва дороии бефоидаро мерос гирифтаанд ва дар вақти тангӣ ба Худованд муроҷиат хоҳанд кард.

1. "Ботил аз бутҳои бардурӯғ"

2. "Дарёфти қувват ва паноҳ дар Худованд"

1. Ишаъё 40:27-31 - Чаро ту мегӯӣ, эй Яъқуб, ва бигӯй, эй Исроил, роҳи ман аз Худованд пӯшида аст, ва Худои ман ҳуқуқи маро рад мекунад?

2. Забур 28:7-8 - Худованд қувват ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал мекунад ва маро ёрӣ медиҳанд; дилам шод мешавад ва бо сурудам ба у шукр мекунам.

Ирмиё 16:20 Оё одам барои худ худоҳо месозад, ва онҳо худо нестанд?

Ин порча нишон медиҳад, ки одамон худоёни худро офарида наметавонанд, зеро танҳо Худо воқеӣ аст.

1. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки танҳо Худо ҳақиқӣ аст ва одамон худоёни худро офарида наметавонанд.

2. Мо бояд қудрати Худоро эътироф кунем ва Ӯро ҳамчун сарчашмаи ягонаи ҳақиқати худ қабул кунем.

1. Забур 100:3 - "Бидонед, ки Худованд, Ӯ Худост! Ӯст, ки моро офарид, ва мо Ӯ ҳастем; мо қавми Ӯ ҳастем, ва гӯсфандони чарогоҳи Ӯ ҳастем."

2. Ишаъё 45:5-6 - "Ман Худованд ҳастам, ва ҳеҷ каси дигаре нест, ғайр аз Ман Худое нест; Ман туро муҷаҳҳаз мекунам, гарчанде ки ту Маро намешиносӣ, то мардум аз тулӯи офтоб бидонанд. ва аз ғарб, ки ҷуз Ман ҳеҷ кас нест; Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест».

Ирмиё 16:21 Бинобар ин, инак, Ман як бор ба онҳо хоҳам донист, ки даст ва қуввати Худро ба онҳо хоҳам донист; ва хоҳанд донист, ки исми Ман Худованд аст.

Худо тавоност ва қудрати Худро ба халқи худ нишон хоҳад дод.

1. Қудрати Худо бемислу монанд аст ва Ӯ худро ба халқи худ мешиносад.

2. Мо бояд барои шинохти Худо ва эътирофи қудрати Ӯ кушода бошем.

1. Забур 147:5 - Худованди мо бузург аст ва қудрати бузург аст: фаҳмиши Ӯ беохир аст.

2. Ишаъё 40:26 - Чашмони худро ба боло боло кунед, ва инак, ки ин чизҳоро офарид, ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун меоварад: Ӯ ҳамаро бо бузургии қудрати худ номҳо мехонад, зеро ки Ӯ дар қудрат қавӣ аст. ; касе ноком намешавад.

Боби 17 Ирмиё оқибатҳои таваккал ба қувват ва ҳикмати инсониро ба ҷои такя ба Худо ва инчунин баракатҳоеро, ки аз таваккал кардан ба Ӯ меояд, таъкид мекунад.

Сархати 1: Худо бутпарастии Яҳудоро маҳкум мекунад ва аз бовар кардан ба бутҳои сохтаи инсон ҳушдор медиҳад (Ирмиё 17:1-4). Ӯ гуноҳи онҳоро тавре тасвир мекунад, ки дар дилҳо ва қурбонгоҳҳояшон нақш бастааст, ки ба суқути худ оварда мерасонад. Онҳое, ки ба бутҳои сохтаи инсонӣ эътимод доранд, ба шарм ва ноумедӣ дучор хоҳанд шуд.

Сархати 2: Худо онҳоеро, ки ба қувваи инсонӣ боварӣ доранд, бо онҳое, ки ба Ӯ эътимод доранд, муқоиса мекунад (Ирмиё 17:5-8). Онҳоеро, ки танҳо ба хирад ва захираҳои инсонӣ такя мекунанд, ба буттаи хушкшуда дар биёбони бесамар монанд мекунанд. Баръакс, онҳое, ки ба Худо таваккал мекунанд, ба дарахте монанданд, ки дар назди об шинонда, ҳатто дар вақти хушксолӣ мешукуфанд.

Сархати 3: Худо табиати маккоронаи дили инсонро фош мекунад (Ирмиё 17:9-10). Ӯ мегӯяд, ки дил аз ҳама чиз фиребгар ва сахт бемор аст. Танҳо Худо метавонад онро дарк кунад ва ниятҳои онро доварӣ кунад. Ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подош медиҳад.

Сархати 4: Ирмиё аз муборизаҳои шахсии худ афсӯс мехӯрад, аммо эътимоди бепоёни худро ба Худо баён мекунад (Ирмиё 17:11-18). Ӯ эътироф мекунад, ки бо вуҷуди таъқибот дучор шудан аз пайравӣ ба Худо рӯй нагардондааст. Ӯ барои наҷот аз душманонаш илтиҷо мекунад, дар ҳоле ки ба итоат кардани аҳкоми Худо содиқ будани худро тасдиқ мекунад.

Сархати 5: Боб бо даъват ба риоя кардани рӯзи шанбе ҳамчун аломати вафодорӣ анҷом меёбад (Ирмиё 17:19-27). Ба Ирмиё дастур дода мешавад, ки ба мардум дар бораи муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе бо худдорӣ аз кор сухан гӯяд. Иҷрои ин амр бар Яҳудо баракатҳо меорад, дар ҳоле ки беитоатӣ ба доварӣ оварда мерасонад.

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳабдаҳуми китоби Ирмиё ба оқибатҳои эътимод ба қувва ва хиради инсон ба ҷои такя ба Худо таъкид мекунад. Худо бутпарастиро маҳкум мекунад ва аз таваккал кардан ба бутҳои сохташуда ҳушдор медиҳад. Онҳое, ки танҳо ба захираҳои инсонӣ такя мекунанд, ба ноумедӣ ва шарм дучор мешаванд. Баръакс, онҳое, ки ба Худо таваккал мекунанд, ба дарахтони шукуфони об монанд карда мешаванд. Худованд фитнагарии дилро фош мекунад ва ба хар кас мувофики кирдораш подош медихад. Ирмиё бо вуҷуди муборизаҳои шахсӣ эътимоди бепоёни худро изҳор мекунад. Ӯ барои наҷот талаб мекунад, дар ҳоле ки итоатро тасдиқ мекунад. Боб бо даъват ба риояи

содиқона рӯзи шанбе, ваъдаи баракатҳо барои итоат ва огоҳӣ аз беитоатӣ анҷом меёбад.

Ирмиё 17:1 Гуноҳи Яҳудо бо қалами оҳанин ва нӯги алмос навишта шудааст: он бар суфраи дили онҳо ва бар шохҳои қурбонгоҳҳои ту канда шудааст;

Худо гуноҳи Яҳудоро бар дилҳои онҳо ва бар қурбонгоҳҳои онҳо навиштааст.

1. Дили сангин: Оқибатҳои гуноҳ

2. Нишони ҷовидонаи гуноҳ: Дар хотир нигоҳ доштани он чизе, ки мо набояд кард

1. Такрори Шариат 6:5-6 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Ҳизқиёл 36:26 - Ман ба ту дили нав хоҳам дод ва дар ту рӯҳи нав хоҳам гузошт; Дили сангини туро аз ту дур хоҳам кард ва ба ту дили гӯшт хоҳам дод.

Ирмиё 17:2 Дар ҳоле ки фарзандони онҳо қурбонгоҳҳо ва боғҳои худро дар назди дарахтони сабз дар теппаҳои баланд ба ёд меоранд.

Ин порча аз Ирмиё дар бораи он ки чӣ тавр одамон қурбонгоҳҳо ва боғҳои худро, ки дар теппаҳо ҷойгиранд, дар хотир доранд.

1. Дар хотир доштани решаҳои мо: Аҷдодони мо ба ҳаёти мо чӣ гуна таъсир мерасонанд

2. Қувваи ёдоварӣ: Чаро мо мероси худро фаромӯш накунем

1. Забур 78:3-7 "Мо онҳоро аз фарзандонашон пинҳон намедорем, балки ба насли оянда корҳои ҷалоли Худованд ва қудрати Ӯ ва мӯъҷизоте ки Ӯ кардааст, нақл мекунем. Ӯ дар Яъқуб ва дар Исроил шариат муқаррар кард, ки Ӯ ба падарони мо амр фармуд, ки ба фарзандони худ таълим диҳанд, то насли оянда онҳоро, кӯдакони ҳанӯз таваллуднашударо бишносанд ва бархоста, ба фарзандони худ хабар диҳанд, то ки ба Худо умед баста, на аъмоли Худоро фаромӯш кунед, аммо аҳкоми Ӯро риоя кунед».

2. Ишаъё 43:18-21 "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё онро намефаҳмед? Ман дар биёбон роҳ хоҳам сохт. ва дарёҳо дар биёбон: Ҳайвонҳои ваҳшӣ Маро, шағол ва шутурмурғҳоро эҳтиром хоҳанд кард, зеро ки Ман дар биёбон об медиҳам, дар биёбон об медиҳам, то ба қавми баргузидаи Худ, қавмеро, ки барои Худ офаридаам, об диҳам, то ки онҳо ситоиши маро эълон кун».

Ирмиё 17:3 Эй кӯҳи ман дар саҳро, ман молу мулки ту ва тамоми ганҷҳои туро ба ғанимат хоҳам дод, ва баландиҳои туро барои гуноҳ, дар тамоми ҳудуди ту.

Худо касонеро, ки гунаҳкоранд, ҷазо медиҳад, ки молу мулкашонро аз байн бурда, баландиҳои онҳоро вайрон мекунанд.

1. Худо назорат мекунад: Фаҳмидани ҷазоҳои Худо барои гуноҳ

2. Тавба: рӯй овардан ба сӯи Худо дар эътирофи гуноҳ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ирмиё 17:4 Ва ту худат низ аз мероси худ, ки ба ту додаам, даст хоҳӣ кард; ва туро ба душманони худ дар замине ки намедонӣ, хизмат хоҳам кард, зеро ки шумо дар хашми Ман оташе афрӯхтаед, ки то абад фурӯзон хоҳад шуд.

Худо ба халқи худ огоҳ мекунад, ки онҳо маҷбур мешаванд, ки ба душманони худ хидмат кунанд ва агар аз Ӯ рӯй гардонанд, оташи хашми Ӯ ҳамеша фурӯзон хоҳад шуд.

1. Огоҳии Худо: Омӯзиши итоат кардан ба аҳкоми Ӯ

2. Оқибатҳои нофармонӣ: рӯбарӯ шудан бо ғазаби Худо

1. Такрори Шариат 28: 25-26 - "Худованд шуморо дар пеши душманони худ мағлуб хоҳад кард; шумо як роҳ ба муқобили онҳо биравед ва ҳафт роҳро пеш аз онҳо бигрезед; ва шумо барои тамоми салтанатҳои замин даҳшатнок хоҳед шуд. .

2. Масалҳо 28:9 - Касе ки гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст.

Ирмиё 17:5 Худованд чунин мегӯяд: Лаънат бод касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисми бозуи ӯро месозад ва дилаш аз Худованд дур мешавад.

Худованд аз таваккал ба одамон ва дур шудан аз Ӯ огоҳ мекунад.

1. "Хатарҳои эътимод ба одамон"

2. «Аҳамияти вафодорӣ ба Худо»

1. Забур 146:3-4 - "Ба мирон, ба писари одам, ки дар вай наҷот нест, таваккал накун. Вақте ки нафасаш тамом мешавад, ба замин бармегардад; дар ҳамон рӯз нақшаҳои ӯ нобуд мешаванд."

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 17:6 Зеро ки вай мисли теппаҳои биёбон хоҳад буд, ва нахоҳанд дид, ки кай некӣ меояд; балки дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шур сокин хоҳад шуд, ва на маскун.

Ирмиё 17:6 дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр шахс мисли теппае дар биёбон хоҳад буд, дар ҷои хушк ва беодам дар биёбон зиндагӣ мекунад ва некиро дида наметавонад ва эҳсос намекунад.

1. Чӣ тавр дар замонҳои душвор қаноатмандӣ ва сулҳро пайдо кардан мумкин аст

2. Бартараф кардани душвориҳо ва дарёфти нерӯи нав

1. Ишаъё 41:17-18 - Вақте ки камбағалон ва мискинон об меҷӯянд, ва об нест, ва забонашон аз ташнагӣ суст мешавад, Ман Худованд онҳоро мешунавад, Ман Худои Исроил онҳоро тарк нахоҳам кард.

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ирмиё 17:7 Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва умеди вай Худованд аст.

Баракат аз таваккал ба Худованд ва доштани Ӯ ҳамчун умеди мо.

1: Умеди худро ба Худо гузор

2: Бар баракатҳои худ ба Худованд таваккал кунед

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо такя мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард.

Ирмиё 17:8 Зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармӣ меояд, нахоҳанд дид, балки баргаш сабз хоҳад шуд; ва дар соли хушксолӣ ҳушёр нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳанд шуд.

Ин оят мефаҳмонад, ки касоне, ки ба Худованд таваккал мекунанд, ҳатто дар лаҳзаҳои душвор устувор хоҳанд монд, мисли дарахте, ки дар наздикии об шинонда шудааст, ки дар хушксолӣ пажмурда намешавад.

1: Дар замонҳои душвор устувор бимонед

2: Боварӣ ба ризқи Худованд

1: Забур 1:3 - Ӯ мисли дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ки дар мавсимаш мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад. Дар хар коре, ки вай мекунад, муваффакият пайдо мекунад.

2: Isaiah 40:31 - аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ирмиё 17:9 Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

Дил беэътимод ва пур аз бадӣ аст, ки фаҳмидан ғайриимкон аст.

1. Хавфи дили фиребгарон - Масалҳо 14:12

2. Аз дили худ эҳтиёт шавед - Ирмиё 17:9-10

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

2. Ирмиё 17:10 - "Ман Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам".

Ирмиё 17:10 Ман, Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

Худо дилҳоро месанҷад ва ҷилави ҳар як инсонро меозмояд ва онҳоро аз рӯи амал ва самараи меҳнаташон доварӣ мекунад.

1. "Ҳукми Худо: Зиндагӣ бо оқибатҳои аъмоли мо"

2. "Илми Худо: Донистани фикрҳо ва хоҳишҳои ботинии мо"

1. Забур 139:23-24 - Маро биҷӯй, эй Худо, ва дили маро бидон; Маро санҷед ва ташвишҳои маро бидонед; Ва бубин, ки оё дар ман роҳи бад ҳаст, ва маро ба роҳи ҷовидон овар.

2. Масалҳо 21:2 - Ҳар роҳи одам дар назари худаш дуруст аст, аммо Худованд дилҳоро вазн мекунад.

Ирмиё 17:11 Чӣ тавре ки кабк бар тухм нишаста, онҳоро намебарад; Пас ҳар кӣ сарватдор мешавад, на аз рӯи ҳақ, онро дар айёми худ тарк хоҳад кард, ва дар охири худ аблаҳ мешавад.

Дар ин порча ҳушдор дода мешавад, ки онҳое, ки бидуни истифода аз воситаҳои дуруст сарват ба даст меоранд, дар ниҳоят онро аз даст медиҳанд ва онҳоро беақл мемонанд.

1. Сарватҳое, ки бо роҳи одилона ба даст оварда шудаанд, абадӣ хоҳанд монд

2. Аҳмақии бо роҳи ноҳақ ба даст овардани сарват

1. Масалҳо 22:1 - Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург, ва илтифот беҳтар аз нуқра ва тилло аст.

2. Масалҳо 13:11 - Сарвати саросемавор ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад.

Ирмиё 17:12 Тахти баланд аз ибтидо макони муқаддаси мост.

Ҷалоли Худо аз ибтидо намоён аст, ва тахти Ӯ ҷои муқаддас аст.

1. "Оғози ҷалол: Паноҳгоҳи мо дар Арши Худо"

2. "Тахти баланд: аз он ҷое ки маъбади Худо оғоз мешавад"

1. Забур 61:7 - «Наҷот ва ҷалоли ман бар Худост; санги пурқуввати ман, паноҳгоҳи ман Худост».

2. Забур 9:9 - "Худованд қалъа барои мазлумон, қалъа дар вақти душворӣ аст".

Ирмиё 17:13 Эй Худованд, умеди Исроил, ҳамаи онҳое ки Туро тарк мекунанд, хиҷил хоҳанд шуд, ва онҳое ки аз ман дур мешаванд, дар замин навишта хоҳанд шуд, зеро ки онҳо Худовандро, чашмаи обҳои ҳаётро тарк кардаанд.

Ирмиё 17:13 дар бораи шармандагии онҳое ки Худовандро тарк карда, аз Ӯ дур мешаванд, сухан меронад, зеро онҳо сарчашмаи обҳои ҳаётро тарк кардаанд.

1. Шарми ишқи таркшуда: рад кардани сарчашмаи обҳои зинда

2. Оқибатҳои дарозмуддати раддии Худо: Дар замин навишта шудааст

1. Забур 36:9 - Зеро чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури ту мо нур мебинем.

2. Ишаъё 58:11 - Ва Худованд туро доимо ҳидоят хоҳад кард ва дар ҷойҳои сӯхташуда хоҳиши туро қонеъ гардонад ва устухонҳоятро қавӣ гардонад; ва ту мисли боғи сероб хоҳӣ буд, мисли чашмаи обе, ки обҳояш суст намешавад.

Ирмиё 17:14 Маро шифо деҳ, эй Худованд, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои Ман ҳастӣ.

Ин порча илтиҷо барои шифо ва наҷот аз Худост.

1. Таваккул ба Худо: Қувваи дуо дар вақти ниёз

2. Неъмати ситоиши Худо дар ҳама ҳолат

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Забур 103:3 - Ки ҳамаи гуноҳҳои Туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад.

Ирмиё 17:15 Инак, ба ман мегӯянд, ки каломи Худованд куҷост? бигзор ҳозир биёяд.

Мардум мепурсанд, ки каломи Худованд куҷост, ва талаб мекунанд, ки ҳозир ояд.

1. Боварӣ ба вақти Худованд - Ирмиё 17:15

2. Бо Каломи Худованд тасаллӣ ёфтан - Ирмиё 17:15

1. Забур 37:39 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Ирмиё 17:16 Аммо ман шитоб накардаам, ки пастор бошам, то аз паи ту равам; Ту медонӣ: он чи аз лабони ман баромад, дар пеши ту буд.

Ирмиё содиқ будани худро ба Худо сарфи назар аз замонҳои душвор тасдиқ мекунад ва тасдиқ мекунад, ки суханони ӯ дар назди Худо рост ва дуруст буданд.

1. Вафодории Худо: Омӯзиши эътимод дар замонҳои душвор

2. Қувваи суханони ростқавл: Чӣ гуна суханони мо имони моро инъикос мекунанд

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Юҳанно 8:32 - "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард".

Ирмиё 17:17 Барои ман даҳшат накун; ту дар рӯзи шарорат умеди ман ҳастӣ.

Ирмиё аз Худо илтиҷо мекунад, ки ӯро даҳшат наандозад, балки дар вақти душвориҳо умеди ӯ бошад.

1. Умед дар замонҳои душвор: Дарёфти қувват ва дастгирӣ аз Худо

2. Ғалаба кардани тарси номаълум: Омӯзиши таваккал ба Худо

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Ирмиё 17:18 Бигзор онҳое ки маро таъқиб мекунанд, хиҷил шаванд, вале ман хиҷолат накашанд; бигзор онҳо ҳаросон шаванд, вале ман ҳаросон нашавам: рӯзи бадро ба сари онҳо биёр, ва онҳоро бо ҳалокати дучандон нобуд соз.

Ирмиё дуо мекунад, ки таъқибкунандагонаш дар ҳайрат ва тарсонанд ва аз Худо хоҳиш мекунад, ки онҳоро бо ҳалокати дучандон доварӣ кунад.

1. Хавфи таъқибот: Огоҳӣ аз Ирмиё

2. Қувваи дуо: Намунаи Ирмиё

1. Яъқуб 5:16 - Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст.

2. Забур 37:7-8 - Дар ҳузури Худованд ором бош ва Ӯро бо сабр интизор шав; Вақте ки одамон дар роҳи худ муваффақ мешаванд, вақте ки онҳо нақшаҳои бади худро иҷро мекунанд, хавотир нашавед.

Ирмиё 17:19 Худованд ба ман чунин гуфт; Бирав ва дар назди дарвозаи банӣ-қавм, ки подшоҳони Яҳудо аз он медароянд, ва аз он берун мераванд, ва дар тамоми дарвозаҳои Ерусалим биистед;

Худованд ба Ирмиё дастур дод, ки рафта, назди дарвозаҳои Ерусалим истода, каломи Худоро ба подшоҳони Яҳудо ва тамоми қавм эълон кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна мо аз итоати Худо манфиат мегирем

2. Муҳимияти мавъиза кардани паёми Худо: Чаро мо бояд каломи Худовандро паҳн кунем?

1. Такрори Шариат 11:26-28 - "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунӣ, ва лаънат, агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон, то худоёни дигареро, ки нашинохтаӣ, пайравӣ кун.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба назди ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Ирмиё 17:20 Ва ба онҳо бигӯ: «Эй подшоҳони Яҳудо, ва тамоми Яҳудо, ва тамоми сокинони Ерусалим, ки аз ин дарвозаҳо медароянд, каломи Худовандро бишнавед:

Худо ба подшоҳони Яҳудо, тамоми Яҳудо ва тамоми сокинони Ерусалим сухан ронда, онҳоро огоҳ мекунад, ки ба каломи Ӯ гӯш диҳанд.

1. Ба Худо таваккал кун, на ба худат

2. Қувваи итоаткорӣ

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Такрори Шариат 28:1-2 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ боғайрат гӯш диҳӣ, то ҳамаи аҳкоми Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя ва ба ҷо оварӣ, то ки Худованд Худои ту туро бар ҳамаи халқҳои рӯи замин баланд гузор.

Ирмиё 17:21 Худованд чунин мегӯяд: Худро эҳтиёт кунед, ва дар рӯзи шанбе бори гарон набаред, ва онро аз дарвозаҳои Ерусалим наоваред;

Худованд ба халқи Худ амр медиҳад, ки эҳтиёткор бошанд ва дар рӯзи шанбе бор кашонанд ё ба дарвозаҳои Ерусалим наоваранд.

1. Аҳамияти рӯзи шанбе: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

2. Муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе: Шарҳ

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Ишаъё 58:13-14 - Агар шумо пойҳои худро аз вайрон кардани рӯзи шанбе нигоҳ доред ва дар рӯзи муқаддаси ман он чизеро, ки хоҳед, кунед, агар шумо рӯзи шанберо лаззат ва рӯзи муқаддаси Худовандро шарафманд хонед, ва агар шумо онро эҳтиром кунед ки ба роҳи худ наравед ва мувофиқи хоҳиши худ амал накунед ё суханҳои беҳуда нагӯед, он гоҳ шодии худро дар Худованд хоҳед ёфт.

Ирмиё 17:22 Дар рӯзи шанбе бори гаронеро аз хонаҳои худ берун набаред, ва ҳеҷ коре накунед, балки рӯзи шанберо муқаддас гӯед, чунон ки Ман ба падарони худ амр фармудаам.

Худо ба мо амр медиҳад, ки истироҳат кунем ва рӯзи шанберо эҳтиром кунем.

1. Қувваи истироҳати рӯзи шанбе: он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад

2. Зиндагӣ дар итоат: муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе

1. Хуруҷ 20: 8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

Ирмиё 17:23 Аммо онҳо итоат накарданд, ва гӯши худро хам накарданд, балки гарданашонро сахт карданд, то ки нашунаванд ва насиҳат нагиранд.

Мардум ба Худо итоат накарданд ва ба дастуроти Ӯ гӯш надоданд.

1. Хавфи нофармонӣ - Чӣ гуна рӯйгардонӣ аз садои Худо метавонад боиси ҳалокат гардад.

2. Қувваи итоаткорӣ - Фаҳмидани он ки чӣ тавр иҷро кардани иродаи Худо ҳаёти моро баракат медиҳад.

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Такрори Шариат 28: 1-2 - "Ва агар ту садои Худованд Худои худро содиқона итоат карда, тамоми аҳкоми Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат ба ҷо оварӣ, Худованд Худои ту туро аз тамоми халқҳои замин».

Ирмиё 17:24 Ва чунин хоҳад шуд, ки агар Маро бодиққат гӯш кунед, мегӯяд Худованд, - дар рӯзи шанбе ба дарвозаҳои ин шаҳр бори гарон наоваред, балки рӯзи шанберо муқаддас гӯед, то ки дар он ҳеҷ коре накунед;

Худо ба халқи худ амр мекунад, ки рӯзи шанберо риоя кунанд, то аз дари шаҳр бор наоваранд ва дар рӯзи шанбе аз кор даст кашанд.

1. Қудсияти ҳақиқӣ: муқаддас нигоҳ доштани рӯзи Худованд

2. Дар аҳкоми Худо оромиш ёфтан

1. Ишаъё 58: 13-14 - "Агар шумо пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ҳаловати худ дар рӯзи муқаддаси ман баргардонед ва рӯзи шанберо лаззат ва рӯзи муқаддаси Худовандро шарафманд хонед; агар онро эҳтиром кунед, на ба роҳи худ рафтан ё ҷӯёи хушнудии худ ё беҳуда гап задан"

2. Хуруҷ 20: 8-11 - "Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред. Шаш рӯз меҳнат кунед ва тамоми кори худро ба ҷо оваред, аммо рӯзи ҳафтум рӯзи шанбе барои Худованд Худои худ аст. Дар он накунед. Ҳар коре кун, хоҳ ту, хоҳ писарат, хоҳ духтарат, хоҳ канизат, хоҳ каниат, ё чорвои худ, ва хоҳ муҳоҷири даруни ту, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва замин ва баҳрро офарид. ва ҳар он чи дар онҳост, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо баракат дода, онро муқаддас гардонид».

Ирмиё 17:25 Он гоҳ подшоҳон ва мирон бар тахти Довуд нишаста, савори аробаҳо ва аспҳо, онҳо ва миронашон, мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим ба дарвозаҳои ин шаҳр хоҳанд даромад; шаҳр то абад боқӣ хоҳад монд.

Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки Ерусалим то абад боқӣ мемонад ва подшоҳон ва мирон, ки бар тахти Довуд нишастаанд, ба он дохил мешаванд.

1. Малакути шикастнопазири Худо

2. Моҳияти тағйирнопазири ваъдаҳои Худо

1. Забур 125:1 - «Онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, мисли кӯҳи Сион ҳастанд, ки онро ҷунбондан мумкин нест, балки то абад боқӣ мемонад».

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умеде диҳам."

Ирмиё 17:26 Ва онҳо аз шаҳрҳои Яҳудо, ва аз маконҳои атрофи Ерусалим, ва аз замини Биньёмин, ва аз дашт, ва аз кӯҳҳо ва аз ҷануб омада, қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳо хоҳанд овард, ва ҳадияҳои ордӣ, ва бухур, ва қурбониҳои ҳамду сано ба хонаи Худованд.

Мардуми Яҳудо, Ерусалим, Биньёмин, даштҳо, кӯҳҳо ва ҷануб ба хонаи Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ, қурбониҳо, қурбониҳои ордӣ, бухур ва қурбониҳои ҳамду сано хоҳанд овард.

1. Нерӯи ҳамду сано: Чӣ гуна қурбонӣ ва шукргузорӣ моро ба Худо наздик мекунад

2. Баракати тоат: Чаро мо бояд фармудаҳои Худоро иҷро кунем

1. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба василаи Ӯ пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне меваи лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд.

2. Забур 96:8 - Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; ҳадия биёред ва ба ҳавлии ӯ биё.

Ирмиё 17:27 Аммо агар шумо ба ман гӯш надиҳед, ки рӯзи шанберо тақдис намоям ва бори гаронро набардоред, ҳатто дар рӯзи шанбе ба дарвозаи Ерусалим дохил нашавед; он гоҳ Ман дар дарвозаҳои он оташ хоҳам афрӯхт, ва он қасрҳои Ерусалимро фурӯ хоҳад бурд, ва он хомӯш нахоҳад шуд.

Худо мардумро ҳушдор медиҳад, ки рӯзи шанберо муқаддас нигоҳ доранд, вагарна онҳо оқибати оташе хоҳанд дошт, ки қасрҳои Ерусалимро фурӯ мебарад.

1. Муҳимияти муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Ирмиё 17:22-23 - Лаънат бар касе, ки ба фармони Худованд дар бораи муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе итоат намекунад.

Боби 18 Ирмиё истиораи кулол ва гилро истифода мебарад, то ҳокимияти Худо, қобилияти Ӯ дар ташаккули миллатҳо ва аҳамияти тавбаро нишон диҳад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки хонаи кулолгарро зиёрат кунад (Ирмиё 18:1-4). Дар он ҷо ӯ шоҳиди кулолгаре мешавад, ки дар чарх бо гил кор мекард. Зарфи ташкилшаванда вайрон мешавад, бинобар ин кулолгар мувофиқи хоҳиши худ онро ба зарфи дигар табдил медиҳад.

Сархати 2: Худо аҳамияти истиораи кулол ва гилро шарҳ медиҳад (Ирмиё 18:5-10). Ӯ мегӯяд, ки чӣ тавре ки кулолгар бар офаридаҳои худ қудрат дорад, Ӯ бар халқҳо қудрат дорад. Агар уммате аз бадӣ рӯй гардонад, аз балое бар сари онҳо даст мекашад. Ва баръакс, агар миллате дар бадӣ пойдор бошад, бар онҳо доварӣ хоҳад кард.

Сархати 3: Худо махсусан дар бораи беитоатии Яҳудо сухан меронад (Ирмиё 18:11-17). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки исёни доимии онҳо ба фалокат оварда мерасонад. Мардум бар зидди Ирмиё қасд меандешанд ва ба суханони огоҳкунандаи ӯ гӯш намедиҳанд. Дар натиҷа, онҳо ба ҳалокат дучор мешаванд ва ба объекти даҳшат табдил меёбанд.

Сархати 4: Ирмиё бар зидди онҳое, ки ба ӯ муқобилат мекунанд, адолатро талаб мекунад (Ирмиё 18:18-23). Ӯ аз Худо талаб мекунад, ки аз онҳое, ки ба зарари Ӯ меҷӯянд, дар ҳоле ки дар мавъизаи паёми Худо содиқ мемонанд, интиқом бигирад. Ирмиё ба адолати Худо такя мекунад ва даъват мекунад, ки аз душманонаш ҷазо гирад.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби ҳаждаҳуми китоби Ирмиё истиораи кулол ва гил истифода мешавад, то ҳокимияти Худо, қобилияти Ӯ дар ташаккули миллатҳо ва аҳамияти тавбаро нишон диҳад. Худо Худро ба кулолгаре монанд мекунад, ки метавонад зарфҳоро мувофиқи хоҳишаш аз нав созад. Ӯ қудрати Худро бар миллатҳо таъкид намуда, эълон мекунад, ки тақдири онҳо ба амалҳои онҳо вобаста аст. Тавба метавонад ба марҳамат оварда расонад, дар ҳоле ки бадии доимӣ доварӣ меорад. Худо махсусан ба беитоатии Яҳудо муроҷиат карда, онҳоро аз мусибати наздик огоҳ мекунад. Мардум огоҳиҳои Ирмиёро рад мекунанд ва дар натиҷа ба ҳалокат дучор мешаванд. Дар байни мухолифат Ирмиё адолатро талаб мекунад ва ба адолати Худо таваккал мекунад. Ӯ ба интиқом аз душманонаш даъват мекунад ва дар расонидани паёми Худо содиқ мемонад. Дар ин боб ҳам ҳокимияти илоҳӣ ва ҳам зарурати тавба байни халқҳо таъкид шудааст.

Ирмиё 18:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё сухан мегӯяд ва ба ӯ барои мардум хабар медиҳад.

1. Аз рӯи дастуроти Худо: Қиссаи Ирмиё

2. Қудрати итоаткорӣ: Намунаи Ирмиё

1. Ишаъё 50:4–7

2. Матто 7:24–27

Ирмиё 18:2 Бархез ва ба хонаи кулолгар поён рав, ва дар он ҷо ба ту водор хоҳам кард, ки суханони Маро бишунаванд.

Ин порча дар Ирмиё 18:2 касро ташвиқ мекунад, ки ба хонаи кулолгар биравад, то суханони Худоро гӯш кунад.

1. Хонаи Кулолгар: Дарёфти файз дар замонҳои душвор

2. Гӯш кардани суханони Худо: Роҳ ба сӯи наҷот

1. Ишаъё 64:8 - Аммо алҳол, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гилем ва ту кулолгари мо; хамаи мо кори дасти туем.

2. Румиён 9:20-21 - Аммо ту кистӣ, эй одам, ки ба Худо ҷавоб диҳӣ? Магар он чи қолабшуда ба қолабкаш гӯяд, чаро маро чунин сохтӣ? Оё кулолгар бар гил ҳақ надорад, ки аз як пора зарфе созад, ки барои истифодаи шоиста ва дигаре барои истифодаи беномус?

Ирмиё 18:3 Он гоҳ ман ба хонаи кулолгар фуромадам, ва инак, ӯ бар чархҳо кор мекард.

Ирмиё-пайғамбар ба хонаи кулолгаре рафт ва ӯро дид, ки дар сари руль кор мекунад.

1. Худо назорат мекунад: Омӯзиши Ирмиё 18:3

2. Фаҳмидани кулол ва гил: нуқтаи назари Китоби Муқаддас ба Ирмиё 18:3

1. Румиён 9:20-21 - "Аммо ту кистӣ, эй одамӣ, ки бо Худо сухан гӯӣ? "Оё он чи ба вуҷуд омадааст, ба касе, ки онро ташкил додааст, мегӯяд: "Чаро маро чунин сохтӣ?" Магар кулолгар ҳақ надорад, ки аз як пораи гил чанд кулолӣ барои мақсадҳои махсус ва баъзе барои истифодаи умумӣ созад?»

2. Ишаъё 64:8 - "Бо вуҷуди ин, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ. Мо гил ҳастем, Ту кулолгар ҳастӣ; мо ҳама кори дасти Ту ҳастем."

Ирмиё 18:4 Ва зарфе, ки ӯ аз гил сохта буд, дар дасти кулолгар хира шуд, ва ӯ онро боз зарфи дигаре сохт, чунон ки ба назари кулолгар писанд омад, ки онро созад.

Дар Ирмиё 18:4 кулолгар аз гил зарфе месозад, аммо он дар дасташ хира шудааст ва бояд онро ба зарфи дигар созад.

1. Дасти кулолгар: Мулоҳиза дар бораи ҳокимияти Худо

2. Мард дар дасти кулолгар: Дарси фидя

1. Ишаъё 64:8 - "Аммо алҳол, эй Худованд, Ту падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем, ва Ту кулолгари мо; ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем."

2. Румиён 9:19-21 - "Пас ту ба ман хоҳӣ гуфт: "Чаро ӯ то ҳол айб меҷӯяд? Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат кардааст? На, эй одам, ту кистӣ, ки ба Худо ҷавоб медиҳӣ? ба офарандаи он: "Чаро маро чунин сохтӣ? Оё кулолгар бар гил қудрат надорад, ки аз як хамир зарфе созад, то як зарфро барои иззат ва дигареро барои зишт созад?"

Ирмиё 18:5 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Роҳҳои пурасроронаи Худо аз фаҳмиши мо берунанд.

1: Ба Худованд ва роҳҳои пурасрораш таваккал кунед, зеро Ӯ беҳтар медонад.

2: Ба ҳикмати Худованд такя кунед, зеро Ӯ ҳамеша бо роҳҳои пурасрор амал мекунад.

1: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо баландтар аст. фикрхои шумо.

Ирмиё 18:6 Эй хонадони Исроил, ман метавонам бо ту мисли ин кулолгар рафтор кунам? мегӯяд Худованд. Инак, чунон ки гил дар дасти кулолгар аст, ончунон шумо низ дар дасти Ман ҳастед, эй хонадони Исроил.

Худо назорат мекунад ва қудрат дорад, ки ҳар чизеро, ки Ӯ бо мо интихоб мекунад, иҷро кунад.

1: Мо гил ҳастем, ки дар дасти Кулолгар ҳастем - Ирмиё 18:6

2: Подшоҳии Худо - Ирмиё 18:6

1: Румиён 9:20-21 - Аммо ту кистӣ, эй одам, ки ба Худо ҷавоб диҳӣ? Магар он чи қолабшуда ба қолабкаш гӯяд, чаро маро чунин сохтӣ? Оё кулолгар бар гил ҳақ надорад, ки аз як пора зарфе созад, ки барои истифодаи шоиста ва дигаре барои истифодаи беномус?

2: Isaiah 64:8 - Аммо акнун, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гилем ва ту кулолгари мо; хамаи мо кори дасти туем.

Ирмиё 18:7 Дар кадом лаҳза ман дар бораи халқе ва дар бораи салтанате сухан гӯям, ки онро канда, фурӯ барам ва нобуд созам;

Худо қудрат дорад, ки ба корҳои халқҳо ва салтанатҳо дахолат кунад, то онҳоро нест кунад.

1. Қудрати Худо бар халқҳо: Даъват ба фурӯтанӣ

2. Ҳукмронӣ ва фурӯтанӣ: дарсҳо аз Ирмиё 18

1. Ирмиё 18:7–10

2. Ишаъё 10:5–7

Ирмиё 18:8 Агар он халқе, ки ман бар зидди онҳо эълон кардам, аз бадии худ рӯй гардонад, ман аз бадӣ, ки ба онҳо кардан мехостам, тавба хоҳам кард.

Худо ба омурзиши касоне, ки аз роҳи бади худ бармегарданд, омода аст.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст

2. Тавба кунед ва омурзиш бигиред

1. Луқо 15:11-32 (Масал дар бораи Писари исроф)

2. Ишаъё 1:16-20 (Даъвати Худо ба тавба)

Ирмиё 18:9 Ва дар кадом лаҳза дар бораи халқе ва дар бораи салтанате сухан гӯям, то онро бино созам ва шинонам;

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои бунёд ва шинондани халқҳо нақл мекунад.

1. Қудрати Худо барои таъсиси миллатҳо

2. Таъсири эҳтимолии қудрати Худо бар миллатҳо

1. Ишаъё 40:28-31 - Худо ҳамчун Сарвари олам

2. Забур 33:12-15 - Ҳукмронии Худо дар офариниш ва таърих

Ирмиё 18:10 Агар он дар назари ман бадӣ кунад, ва ба овози ман итоат накунад, ман аз некӣ тавба хоҳам кард, ки гуфтам, ки ба онҳо нафъ мерасонам.

Худо неъматҳои ба мардум ваъдашударо, ки ба овози Ӯ итоат накунанд, лағв мекунад.

1. Некӯии Худованд: Саховат ва меҳрубонии Худованд нисбат ба қавмаш.

2. Итоати овози Худо: Оқибатҳои нофармонӣ.

1. Луқо 6:35 36 Аммо душманони худро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз диҳед ва ба ивази чизе интизор нашавед. Подоши шумо бузург хоҳад буд ва фарзандони Ҳаққи Таоло хоҳед буд, зеро ки Ӯ ба носипосону бадкорон меҳрубон аст. Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

2. Ишаъё 1:18 19 Акнун биёед, якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд. Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд. Агар хохиш ва фармонбардор бошӣ, аз неъматхои замин мехурӣ.

Ирмиё 18:11 Пас, акнун назди худ рафта, ба мардуми Яҳудо ва ба сокинони Ерусалим сухан ронда, бигӯед: "Худованд чунин мегӯяд; Инак, ман бар шумо бадӣ мезанам ва бар зидди шумо найранг месозам: акнун ҳар яке аз роҳи бади худ бозгардед ва роҳҳо ва аъмоли худро нек кунед.

Худованд ба мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим амр медиҳад, ки аз роҳҳои бади худ рӯй гардонанд ва роҳҳо ва корҳои худро нек кунанд.

1. Қувваи тавба - Худованд моро даъват мекунад, ки аз гуноҳамон рӯй гардонем ва ба ҷои он некӣ кунем.

2. Интихоби дуруст - Мо бояд роҳи адолатро интихоб кунем, зеро он моро ба шодиву осоиштагии ҳақиқӣ мебарад.

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Ирмиё 18:12 Ва онҳо гуфтанд: «Ҳеҷ умед нест, лекин мо аз рӯи нияти худ рафтор хоҳем кард, ва ҳар кас ба хаёли дили бади худ амал хоҳем кард».

Одамон азм доранд, ки бо роҳи гуноҳи худ пайравӣ кунанд ва ҳар он чизеро, ки дилҳои бади онҳо мехоҳанд, иҷро кунанд.

1. Аз паи хоҳишҳои худ наравед - Ирмиё 18:12

2. Хатарҳои пайравӣ ба дастгоҳҳои худ - Ирмиё 18:12

1. Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Румиён 8:7- "Зеро фикре, ки дар бораи ҷисм аст, мамот аст, аммо фикре, ки дар бораи Рӯҳ аст, ҳаёт ва осоиштагӣ аст."

Ирмиё 18:13 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Аз миёни халқҳо бипурсед, ки ин суханонро кӣ шунидааст: бокираи Исроил кори бағоят даҳшатнок кардааст.

Худо ба халқи Исроил дастур медиҳад, ки аз халқҳо пурсанд, ки оё онҳо боре дар бораи чунин кори даҳшатноке, ки бокираи Исроил кардааст, шунидаанд?

1. Оқибатҳои гуноҳ - Ирмиё 18:13

2. Қувваи тавба - Ирмиё 18:11-12

1. Ишаъё 1:18 - "Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд".

2. Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

Ирмиё 18:14 Оё одам барфи Лубнонро, ки аз санги саҳро меояд, тарк мекунад? ё оби сарди равон, ки аз ҷои дигар меояд, тарк хоҳад шуд?

Худо мепурсад, ки оё касе омода аст, ки барфҳои Лубнон ва обҳои сарди равонро аз ҷои дигар бидиҳад?

1. Қувваи ризқи Худо

2. Фаровонии раҳмати Худо

1. Забур 65:9–13

2. Ишаъё 43:19–21

Ирмиё 18:15 Азбаски қавми Ман Маро фаромӯш кардаанд, бухур сӯзонданд, то ботил бухур карданд, ва онҳоро дар роҳҳои худ пешпо хӯрданд, то ки аз пайроҳаҳои қадимӣ пешпо хӯрданд, ва дар пайраҳаҳое, ки наафтида буданд, бираванд;

Халқи Худо Ӯро фаромӯш карда, аз роҳҳои қадима дур шуда, ба роҳҳое рафтанд, ки Ӯ бунёд накардааст.

1. Хатари фаромӯш кардани Худо

2. Содиқ мондан ба пайроҳаҳои бостонӣ

1. Такрори Шариат 6:12 Пас эҳтиёт шавед, ки Худовандро, ки шуморо аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, фаромӯш накунед.

2. Забур 119:105 Каломи Ту чароғе барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ирмиё 18:16 То ки замини онҳоро валангор ва садои абадӣ гардонад; ҳар кӣ аз он ҷо мегузарад, дар ҳайрат хоҳад монд ва сар ҷунбонд.

Ин порча дар бораи оқибатҳои итоат накардан ба Худо, яъне хароб кардани ҷой ва шармандагӣ сухан меравад.

1. Хатарҳои нофармонии Худо: Чӣ мешавад, вақте ки мо ба фармудаҳои Худо беэътиноӣ кунем?

2. Неъмати итоати Худо: Подоши пайравӣ аз хости Худо

1. Масалҳо 28:9 - "Ҳар кӣ ба шариат гӯш надиҳад, ҳатто дуои ӯ зишт аст"

2. Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд. Зеро ҳар он чи одам мекорад, дарав мекунад"

Ирмиё 18:17 Ман онҳоро мисли шамоли шарқӣ пеши душман пароканда хоҳам кард; Дар рӯзи мусибаташон рӯйро не, балки пуштро ба онҳо нишон хоҳам дод.

Худо бадкоронро муҳофизат намекунад, балки онҳоро дар вақти мусибаташон ба душманонашон фош мекунад.

1. Поёни шарир: Оқибатҳои гуноҳи тавбанашаванда

2. Доварии Худо бар золимон

1. Забур 1:1–6

2. Ишаъё 3:10–11

Ирмиё 18:18 Он гоҳ онҳо гуфтанд: «Биёед, бар зидди Ирмиё найранг бисозем; зеро ки шариат аз коҳин нобуд нахоҳад шуд, ва насиҳат аз хирадмандон, ва калом аз ҷониби набӣ. Биё, ба забонаш бизанем ва ба ҳеҷ суханаш гӯш надиҳем.

Мардуми замони Ирмиё кӯшиш мекунанд, ки роҳҳои бадном кардани суханони ӯ ва бадном кардани ӯ ҳамчун пайғамбарро пайдо кунанд.

1) Каломи Худо абадӣ аст - Ирмиё 18:18

2) Рад кардани паёми Худо ба фалокат оварда мерасонад - Ирмиё 18:18

1) Забур 118:152 - "Аз шаҳодатҳои Ту кайҳо донистам, ки онҳоро то абад устувор кардай".

2) Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Ирмиё 18:19 Ба ман гӯш деҳ, эй Худованд, ва ба овози онҳое ки бо ман мубориза мебаранд, гӯш кун.

Ирмиё аз Худо илтиҷо мекунад, ки ба ӯ ва овози мухолифонаш гӯш диҳад.

1. Рӯй овардан ба Худо дар лаҳзаҳои мусибат

2. Қувваи намоз дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 18:20 Оё бадӣ ба ҷои некӣ ҷазо дода мешавад? зеро барои ҷони ман чоҳ кофтаанд. Ба ёд овар, ки ман пеши ту истодаам, то дар ҳаққи онҳо сухани нек бигӯям ва ғазаби Туро аз онҳо дур кунам.

Худо ба бадӣ дар баробари некӣ мукофот намедиҳад. Ӯ некие, ки мо барои дигарон кардаем, ба ёд меорад ва хашми худро нигоҳ медорад.

1. Подоши зиндагии нек.

2. Раҳмати Худо дар ёд кардани корҳои неки мо.

1. Забур 34:12-14 "Кист он кас, ки ҳаёт мехоҳад ва рӯзҳои зиёдеро дӯст дорад, то ки некиро бубинад? Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳои худро аз макр. Аз бадӣ дур шав ва некӣ кун; Ҷустуҷӯ кун сулх ва аз паи он гардед».

2. Матто 5:7 "Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд кард".

Ирмиё 18:21 Пас, фарзандони онҳоро ба гуруснагӣ супоред, ва хуни онҳоро бо зӯри шамшер бирезед; ва занонашон аз фарзандонашон маҳрум ва бева шаванд; ва мардони онҳо кушта шаванд; бигзор чавонони онхо дар чанг аз шамшер кушта шаванд.

Худо ба мардуми Яҳудо амр медиҳад, ки фарзандони худро ба гуруснагӣ супоранд ва мардони худро бо шамшер бикушанд.

1. Адолати бепоёни Худо

2. Баракати тоат

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ҳизқиёл 33:11 - Ба онҳо бигӯ: «Ба қадри ман зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ман мамоти шарирро намеписандам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; Баргардед, аз роҳҳои бади худ баргардед, зеро чаро шумо, эй хонадони Исроил, хоҳед мурд?

Ирмиё 18:22 Бигзор фарьёд аз хонаҳои онҳо шунида шавад, вақте ки лашкари ногаҳон бар онҳо меорӣ, зеро ки онҳо барои гирифтани ман чоҳ кофтаанд, ва барои пойҳои ман домҳо пинҳон кардаанд.

Ирмиё аз ҳалокати ногаҳонӣ ба сари онҳое, ки ба ӯ зарар расонидан мехоҳанд, огоҳ мекунад.

1. Хавфи дасиса бар зидди халқи Худо

2. Яќин будани њукми Худо

1. Масалҳо 1:10-19, фаҳмидани соддагии огоҳиҳои Худо.

2. Забур 9:15-16, адолати Худо барои бадкорон.

Ирмиё 18:23 Бо вуҷуди ин, эй Худованд, Ту ҳама нияти онҳоро бар зидди ман медонӣ, ки маро бикушанд: гуноҳи онҳоро набахш, ва гуноҳи онҳоро аз пеши назари Ту пок накун, балки бигзор онҳо пеши Ту сарнагун шаванд; дар вақти хашми худ бо онҳо чунин рафтор кун.

Ирмиё аз Худованд илтиҷо мекунад, ки гуноҳи золимонашро набахшад, балки онҳоро дар ғазаби Худ доварӣ кунад.

1. Хатари гуноҳ ва ҳукми Худо

2. Адолат ва шафқат дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 11:21 - Ҳарчанд даст ба даст мепайвандад, шарир бечазо наmemонад, аммо насли одил наҷот хоҳад ёфт.

2. Мико 7:18-19 - Кист Худое мисли ту, ки шароратро мебахшад ва аз ҷинояти бақияи мероси Худ мегузарад? хашми худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки ӯ марҳаматро дӯст медорад. Ӯ боз бармегардад, ба мо раҳм хоҳад кард; Ӯ гуноҳҳои моро тобеъ хоҳад кард; ва тамоми гуноҳҳои онҳоро ба қаъри баҳр меандозӣ.

Боби 19 Ирмиё як амали равшани пешгӯии Ирмиёро тасвир мекунад, ки рамзи нобудшавии дарпешистодаи Ерусалимро аз сабаби бутпарастӣ ва беитоатии доимии он иҷро мекунад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки кӯзаи гилинро гирифта, ба водии Бен Ҳинном равад (Ирмиё 19:1-3). Дар он ҷо ӯ бояд хабари доварии Худоро бар зидди Яҳудо ва роҳбарони он эълон кунад. Ҳамчунин ба ӯ амр шудааст, ки кӯзаро пора кунад, ҳамчун аломати ҳалокати дарпешистода, ки ба Ерусалим меояд.

Сархати 2: Ирмиё паёми Худоро дар водии Бен Ҳинном мерасонад (Ирмиё 19:4-9). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки азбаски Яҳудо Худоро тарк карда, худоёни козибро парастиш кардааст ва дар ин водӣ хуни бегуноҳ рехтааст, он ба ҷои харобазор табдил хоҳад ёфт. Шаҳр хароб хоҳад шуд ва сокинони он ба фалокат дучор хоҳанд шуд.

Сархати 3: Ирмиё аз водии Бен Ҳинном бармегардад ва доварии минбаъдаро бар Яҳудо эълон мекунад (Ирмиё 19:10-13). Ӯ дар назди даромадгоҳи маъбад дар Ерусалим истода, мегӯяд, ки чӣ тавре ки кӯзаи гилинро шикаст, Худо Ерусалимро низ мешиканад. Нобудшавии он чунон тамом мешавад, ки объекти даҳшатнок мешавад.

Сархати 4: Боб бо дуои Ирмиё барои раҳоӣ аз душманонаш анҷом меёбад (Ирмиё 19:14-15). Ӯ аз онҳое, ки ҷони ӯро меҷӯянд, ҷазо мепурсад, зеро ӯ паёми Худоро содиқона расонидааст. Ирмиё ба адолати Худо таваккал мекунад ва аз душманонаш қасос мегирад.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби нуздаҳуми китоби Ирмиё амали пешгӯие тасвир шудааст, ки Ирмиё иҷро кардааст, то рамзи нобудшавии дарпешистодаи Ерусалимро аз сабаби бутпарастии доимии он нишон диҳад. Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки кӯзаи гилинро гирифта, дар водии Бен Ҳинном паёми Худро эълон кунад. Ӯ дар бораи харобии Яҳудо огоҳ мекунад, зеро онҳо Ӯро тарк карда, хуни бегуноҳонро рехтаанд. Ирмиё аз он ҷо баргашта, доварии дигарро эълон мекунад ва мегӯяд, ки чӣ тавре ки кӯзаи гилинро шикаст, Худо Ерусалимро низ мешиканад. Шаҳр ба харобии комил дучор хоҳад шуд. Ин боб бо дуои Ирмиё барои наҷот ёфтан ва аз душманонаш интиқом пурсидан ба охир мерасад. Ӯ изҳори эътимод ба адолати Худо ва ба қасос аз касоне, ки ба талаби бадӣ даъват мекунад. Дар ин боб ҳам ба доварии илоҳӣ ва ҳам оқибатҳои беитоатии доимӣ таъкид шудааст.

Ирмиё 19:1 Худованд чунин мегӯяд: «Бирав ва машки сафолини кулолро бигир, ва аз қадими қавм ва пирони коҳинон бигир;

Худованд ба Ирмиё дастур медиҳад, ки як шишаи сафолиро гирифта, чанде аз пирони қавм ва пирони коҳинонро бигирад.

1. Супоришҳои Худо бояд бо итоат риоя шаванд

2. Аҳамияти эҳтиром ба пешвоёни дин

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. 1 Петрус 2:17 - Ҳама одамонро эҳтиром кунед. Бародариро дӯст доред. Аз Худо битарс. Подшоҳро эҳтиром кунед.

Ирмиё 19:2 Ва ба водии писари Ҳиннӯм, ки назди даромадгоҳи дарвозаи шарқӣ воқеъ аст, бирав, ва дар он ҷо суханонеро, ки ба ту мегӯям, мавъиза кун,

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба водии писари Ҳинном биравад ва суханони ба ӯ гуфташударо эълон кунад.

1. Қудрати Каломи Худо - Фаҳмидани аҳамияти Каломи Худо ва чӣ гуна он бояд ба ҳаёти мо таъсир расонад.

2. Даъват ба эълон - омӯхтани аҳамияти эълон кардани Каломи Худо ба ҷаҳон.

1. Еҳушаъ 8: 14-15 - "Ва чунин воқеъ шуд, ки подшоҳи Ай инро дида, шитобон ва барвақт бархостанд, ва мардуми шаҳр ба муқобили Исроил ба ҷанг баромаданд, ӯ ва тамоми қавмаш , дар вақти муқарраршуда, дар пеши дашт, вале ӯ намедонист, ки дар паси шаҳр ба муқобили ӯ камин гирифтаанд; ва Еҳушаъ ва тамоми Исроил чунон карданд, ки гӯё дар пеши назари онҳо латукӯб шуда, аз роҳи биёбон гурехтанд».

2. Забур 107:2 - «Бигзор фидияёфтаи Худованд чунин гӯяд, ки Ӯро аз дасти душман раҳо кардааст».

Ирмиё 19:3 Ва бигӯ: «Сухани Худовандро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва сокинони Ерусалим; Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Инак, Ман бар ин макон бадӣ хоҳам овард, ки ҳар кӣ бишнавад, гӯшҳояш меларзад.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мегӯяд, ки Ӯ бар подшоҳони Яҳудо ва сокинони Ерусалим бадӣ хоҳад овард.

1. Худованд мехоҳад, ки дарду ранҷу азоб орад

2. Ба Каломи Худо сарфи назар аз душвориаш гӯш додан

1. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

2. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

Ирмиё 19:4 Зеро ки онҳо Маро тарк карда, ин маконро бегона карданд, ва дар он барои худоёни дигар бухур сӯзонданд, ки онҳоро на онҳо, на падаронашон ва на подшоҳони Яҳудо намешинохтанд, ва ин ҷойро аз хуни бегуноҳ;

Халқи Яҳудо Худоро тарк карда, заминро аз хуни бегуноҳон пур карда, барои худоёни дигар бухур сӯзонданд.

1. Роҳи гуноҳ: Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

2. Нархи бутпарастӣ: Оқибатҳои харобиовари ибодати худоёни козиб

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ирмиё 19:5 Онҳо баландиҳои Баалро низ бино карданд, то ки писарони худро барои қурбониҳои сӯхтанӣ барои Баал дар оташ сӯзонанд;

Одамон писарони худро ҳамчун қурбонӣ сӯзонда, ба Баал саҷда мекунанд, ки Худо амр накардааст.

1. Раҳмат ва лутфи Худо дар ҷаҳони саркаш

2. Рад кардани бутҳои ботил: Итоатро бар исён интихоб кардан

1. Румиён 5:20-21 - "Ва шариат дохил шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд: То ончунон ки гуноҳ барои мамот ҳукмронӣ кардааст, ончунон файз низ ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ҳукмронӣ кунад. ба Худованди мо Исои Масеҳ».

2. Ишаъё 44: 9-20 - "Онҳое, ки ҳайкали кандакорӣ мекунанд, ҳама ботиланд; ва чизҳои зебои онҳо фоида нахоҳанд овард; ва онҳо шоҳидони худ ҳастанд; намебинанд ва намедонанд, то хиҷил шаванд. Кӣ худое сохтааст, ё ҳайкали кандакориеро, ки бефоида аст, гудохтааст?Инак, ҳамаи ҳамкорони ӯ хиҷил хоҳанд шуд, ва коргарон, ки онҳо аз одаманд; битарсанд, ва якҷоя хиҷил хоҳанд шуд».

Ирмиё 19:6 Бинобар ин, инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки ин макон дигар на Тӯфет ва на водии писари Ҳинном, балки водии забҳ номида нахоҳад шуд.

Худованд эълон мекунад, ки маконе, ки бо номи Тӯфет ва водии писари Ҳиннӯм маъруф аст, водии қатл номида хоҳад шуд.

1. Доварии омадани Худо

2. Водии қатл: Огоҳӣ аз ғазаби Худо

1. Ишаъё 66:24 - Ва онҳо берун рафта, ба ҷасади одамоне, ки бар зидди ман таҷовуз кардаанд, хоҳанд дид, зеро ки кирми онҳо нахоҳад мурд, ва оташи онҳо хомӯш нахоҳад шуд; ва онҳо барои ҳар башар нафратовар хоҳанд буд.

2. Ҳизқиёл 7:23 - Занҷир бисоз: зеро замин пур аз ҷиноятҳои хунин аст, ва шаҳр пур аз зӯроварӣ аст.

Ирмиё 19:7 Ва ман маслиҳати Яҳудо ва Ерусалимро дар ин макон ботил хоҳам кард; ва онҳоро дар пеши душманонашон ва аз дасти онҳое ки ҷони худ меҷӯянд, ба шамшер хоҳам зад, ва ҷасади онҳоро барои гӯшт барои мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳам дод.

Худо гуноҳро бо марг ҷазо медиҳад.

1: Мо набояд фаромӯш кунем, ки Худо одил аст ва онҳоеро, ки Ӯро рад мекунанд, ҷазо медиҳад.

2: Мо бояд аз оқибатҳои амалҳои худ огоҳ бошем ва барои омурзиш ба Худо муроҷиат кунем.

1: Ҳизқиёл 18:30-32 - Бинобар ин, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва

шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

2: Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ирмиё 19:8 Ва Ман ин шаҳрро харобазор ва садо хоҳам дод; ҳар кӣ аз он ҷо мегузарад, аз тамоми балоҳои он дар ҳайрат хоҳад монд.

Худо Ерусалимро ба ҷои харобазор ва фишурда табдил хоҳад дод, ва ҳар кӣ аз он ҷо мегузарад, аз балоҳои он дар ҳайрат хоҳад монд.

1. Балоҳои гуноҳ: Фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо

2. Қудрати Худо: Чӣ гуна тарс аз Худованд метавонад ба мо дар бораи ҳокимияти Ӯ хотиррасон кунад

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Забур 83:18 - То мардум бидонанд, ки Ту, ки танҳо исми Ӯ Худованд ҳастӣ, бар тамоми замин баландтарин ҳастӣ.

Ирмиё 19:9 Ва ба онҳо гӯшти писарон ва гӯшти духтарони худро хоҳам хӯрд, ва онҳо ҳар яке гӯшти дӯсти худро дар муҳосира ва тангӣ, ки бо он душманонашон, ва онҳое, ки ҷони худро меҷӯянд, хоҳанд хӯрд. , онҳоро танг хоҳад кард.

Худованд ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки Ӯро тарк мекунанд, ҷазо дода, онҳоро маҷбур мекунад, ки фарзандони худро одамкушӣ кунанд.

1. Ғазаби Худованд: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Интихоби ҳаёт ва марг: баракати тоъат

1. Ибодат 18:21 - Нагузор, ки ҳеҷ як аз насли худ аз оташ ба Молик гузарад ва номи Худои худро палид накун: Ман Худованд ҳастам.

2. Такрори Шариат 30:19 - Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; бинобар ин ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли худ зинда монед.

Ирмиё 19:10 Он гоҳ шишаро дар пеши назари онҳое ки бо ту мераванд, мешиканад,

Ба мардуми Яҳудо фармон дода шудааст, ки як кӯзаи сафолро шикастанд, зеро нишонаи ҳалокати наздики онҳост.

1: Ҳалокат ногузир аст, вақте ки гуноҳи мо боиси нодида гирифтани аҳкоми Худо мегардад.

2: Ҷавоби мо ба огоҳиҳои Худо бояд тоат ва тавба бошад.

1: Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳии Худо дар бораи ҳалокате, ки ба халқи Исроил меояд, агар онҳо ба Ӯ итоат накунанд.

2: Ҳизқиёл 18: 30-32 - Даъвати Худо ба халқи Исроил ба тавба кардан ва аз гуноҳ рӯйгардон шудан.

Ирмиё 19:11 Ва ба онҳо бигӯяд: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; «Ҳамчунин ман ин қавм ва ин шаҳрро мешиканам, чунон ки кас зарфи кулолро мешиканад, ки онро аз нав барқарор кардан мумкин нест; ва онҳоро дар Тӯфет дафн хоҳанд кард, то даме ки ҷои дафн намонад.

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ Ерусалим ва мардуми онро мешиканад, ки гӯё кӯза кӯзаи гилинро шикаста бошад, ва онҳое, ки боқимонда дар Тӯфет дафн хоҳанд шуд, то даме ки ҷои дигар намонад.

1. Воқеияти доварии Худо дар мавриди тафтиши Ирмиё 19:11

2. Қувваи ғазаби Худо, ки аҳамияти Тофетро дар Ирмиё 19:11 ошкор мекунад

1. Румиён 2:5-6 Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ. Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ хизмат хоҳад кард.

2. Ишаъё 51:17-18 Бедор, бедор, бархез, эй Ерусалим, шумо, ки аз дасти Худованд косаи ғазаби Ӯ нӯшидаед, ва косаи ғазабро то қаъри нӯшидед. Дар миёни ҳамаи писароне, ки зоидааст, ҳеҷ кас ӯро роҳнамоӣ намекунад; дар байни писарони тарбиякардааш касе нест, ки дасти вайро гирад.

Ирмиё 19:12 Ман бо ин макон ва ба сокинони он чунин рафтор хоҳам кард, мегӯяд Худованд, ва ин шаҳрро ҳамчун Тӯфет хоҳам сохт.

Худованд сокинони ин шаҳрро ба мисли Тофет ҷазо хоҳад дод.

1. Ғазаби Худованд: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Адолати Худо: Даравидани он чизе, ки мо мекорем

1. Ҳизқиёл 24:13 - Ҳамин тавр ғазаби Ман анҷом хоҳад ёфт, ва Ман хашми Худро бар онҳо фурӯзон хоҳам кард, ва ман тасаллӣ хоҳам дод; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, бо ҷидду ҷаҳди Худ гуфтам, вақте ки ман ба анҷом расонидам. Хашми ман дар онҳо.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 19:13 Ва хонаҳои Ерусалим ва хонаҳои подшоҳони Яҳудо мисли макони Тӯфет палид хоҳанд шуд, зеро ҳамаи хонаҳое, ки дар болои бомҳояшон барои тамоми лашкари осмон бухур сӯзонидаанд ва рехтаанд. ҳадияҳои нӯшокӣ барои худоёни дигар пешкаш кунед.

Хонаҳои Ерусалим ва Яҳудо аз сабаби бутпарастӣ, сӯзондан ва рехтани ҳадияҳои нӯшокӣ ба худоёни дигар палид шуда буданд.

1: Бутпарастӣ дар назди Худо кори зишт аст ва боиси нафрис ва оқибатҳои он мегардад.

2: Мо бояд танҳо Худоро эҳтиром ва ибодат кунем ва бутпарастиро рад кунем.

1: Такрори Шариат 6: 13-14 Ту аз Худованд Худои худ битарс ва ба Ӯ хизмат кун ва ба исми Ӯ қасам хӯр. Ту аз паи худоёни дигар, худоёни халқҳое ки дар гирду атрофат ҳастанд, наравед.

2: Хуруҷ 20:3-5 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Ту барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизе, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун.

Ирмиё 19:14 Ва Ирмиё аз Тӯфет омад, ки Худованд ӯро барои нубувват кардан ба он ҷо фиристода буд; ва ӯ дар ҳавлии хонаи Худованд истод; ва ба тамоми мардум гуфт:

Ирмиё баъд аз фиристодани Худованд ба Тӯфет дар саҳни хонаи Худованд ба мардум пешгӯӣ мекунад.

1. Худо моро бо роҳҳои ғайричашмдошт истифода мебарад, то ҳақиқати Худро бигӯем ва нақшаҳои худро идома диҳем.

2. Итоати мо ба даъвати Худо муҳим аст, то мо ба нияти Ӯ хизмат кунем.

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам: "Инак ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Аъмол 9:15-16 - Аммо Худованд ба Ҳананиё гуфт: «Бирав! Ин шахс асбоби баргузидаи ман аст, ки номи Маро ба халқҳо ва подшоҳони онҳо ва ба халқи Исроил эълон кунад. Ман ба ӯ нишон медиҳам, ки барои номи ман чӣ қадар азоб кашидан лозим аст.

Ирмиё 19:15 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Инак, Ман бар ин шаҳр ва бар ҳамаи шаҳрҳои вай ҳар он бадӣ, ки бар зидди он эълон кардаам, хоҳам овард, зеро ки онҳо гарданҳои худро сахт кардаанд, то ки суханони Маро нашунаванд.

Худованди лашкарҳо ва Худои Исроил эълон мекунад, ки Ӯ тамоми шароратҳои эълонкардаашро бар Ерусалим ва шаҳрҳои он хоҳад овард, зеро онҳо ба суханони Ӯ гӯш надоданд.

1. Каломи Худо бояд итоат кард

2. Нофармонӣ ба Худо оқибат дорад

1. Юҳанно 14:15 "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

2. Масалҳо 1: 25-33 "Аммо азбаски вақте ки ман занг мезанам, гӯш карданро рад мекунед ва ҳангоми дароз кардани дастам касе аҳамият намедиҳад, шумо ба ман занг мезанед, аммо ҷавоб намедиҳам; Маро ҷустуҷӯ мекунед, аммо намеёбед. ман."

Боби 20 Ирмиё муборизаҳои шахсӣ ва таъқиботеро, ки Ирмиё ҳамчун пайғамбар рӯбарӯ буд ва инчунин ӯҳдадории устувори ӯро барои расонидани паёми Худо тасвир мекунад.

Сархати 1: Пашхур, коҳин ва мансабдори маъбад, Ирмиёро мешунавад, ки дар бораи доварӣ бар Ерусалим пешгӯӣ мекунад (Ирмиё 20:1-2). Аз ғазаб ӯ Ирмиёро латукӯб карда, дар назди дарвозаи болоии Биньёмин захира кард.

Сархати 2: Рӯзи дигар, вақте ки Пашхур Ирмиёро аз саҳмияҳо озод мекунад, Ирмиё бо паёми нави пешгӯӣ рӯ ба рӯ мешавад (Ирмиё 20:3-6). Вай номи Пашхурро "Террор дар ҳар тараф" иваз мекунад ва пешгӯӣ мекунад, ки ӯро ҳамроҳи хонавода ва дӯстонаш Бобул асир хоҳанд кард. Сарватҳои Ерусалим низ гирифта хоҳанд шуд.

Сархати 3: Ирмиё изтироб ва ноумедии худро аз даъваташ ҳамчун пайғамбар баён мекунад (Ирмиё 20:7-10). Ба Худо шикоят мекунад, ки фирефтаи паёмбар шудан ва мавриди масхара шудани дигарон мешавад. Бо вуҷуди он ки мехоҳад аз гуфтани суханони Худо даст кашад, Ӯ онҳоро боздошта наметавонад, зеро онҳо мисли оташе ҳастанд, ки даруни Ӯ фурӯзон аст.

Сархати 4: Ирмиё рӯзи таваллуди худро лаънат мекунад (Ирмиё 20:14-18). Ӯ аз ранҷу азобе, ки барои гуфтани паёми Худо кашидааст, таассуф мекунад. Орзу дорад, ки дар зодгоҳаш ҳеҷ гоҳ ба дунё наомадаву мурда бошад, то ба чунин дарду тамасхур дучор нашавад.

Дар ҷамъбаст,
Боби бистуми Ирмиё бо муборизаҳои шахсии Ирмиё ва ӯҳдадориҳои бемайлони ӯ дар пешгӯӣ тасвир шудааст. Пашхур Ирмиёро барои пешгӯии зидди Ерусалим латукӯб карда, зиндонӣ мекунад. Баъди озод шудан Ирмиё пешгӯии дигареро пешкаш мекунад ва пешгӯӣ мекунад, ки Пашхур аз ҷониби Бобил забт карда шавад. Ирмиё аз даъвати худ ғамгин шуда, аз фиреб ва масхара шикоят мекунад. Бо вуҷуди он ки мехоҳад аз гуфтани суханони Худо даст кашад, Ӯ наметавонад онҳоро аз сабаби қудрати даруни худ нигоҳ дорад. Ӯ рӯзи таваллуди худро лаънат хонда, аз азобҳое, ки барои мавъиза кардани паёми Худо кашида шудааст, афсӯс мехӯрад. Орзу дорад, ки аз чунин дарду тамасхур нагузашта бошад. Дар ин боб ҳам муборизаҳои шахсӣ ва фидокории бепоён дар иҷрои даъвати худ таъкид шудааст.

Ирмиё 20:1 Ва Пашӯр ибни Иммери коҳин, ки сарвари хонаи Худованд буд, шунид, ки Ирмиё ин чизҳоро пешгӯӣ кардааст.

Пашур, коҳин ва сарвари ҳоким дар хонаи Худованд, пешгӯии Ирмиёро шунид.

1. Қудрати шоҳиди мӯътамад: Чӣ тавр Худо суханони халқашро истифода мебарад

2. Роҳи итоаткорӣ: ӯҳдадорие, ки барои пайравӣ аз Худо лозим аст

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба Худованд ибодат кардан дар назари шумо бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки шумо ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё хизмат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки дар заминашон шумо истикомат мекунед. Аммо ман ва хонаи ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ирмиё 20:2 Пашур Ирмиёи набиро зада, ӯро дар чӯбҳое, ки дар дарвозаи баланди Биньёмин, ки назди хонаи Худованд буд, гузошт.

Пашур Ирмиёи набиро ҷазо дода, ӯро дар назди дарвозаи Биньёмин дар назди хонаи Худованд гузошта, дар анбор гузошт.

1. Муҳимияти итоаткорӣ: Дарсҳо аз Ирмиё

2. Дар муқобили душвориҳо истодагарӣ кардан: Намунаҳо аз Ирмиё

1. Румиён 5:3-4 На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷ саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

2. Яъқуб 1:12 Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Ирмиё 20:3 Ва фардо чунин воқеъ шуд, ки Пашур Ирмиёро аз гандум берун овард. Ва Ирмиё ба вай гуфт: «Худованд номи туро на Пашур, балки Мағормиссабиб номидааст».

Рӯзи дигар Пашӯр Ирмиёро аз саҳмияҳо озод кард ва Ирмиё ба ӯ гуфт, ки Худованд номи ӯро аз Пашур ба Магормиссабиб иваз кардааст.

1. Қудрати як ном: Чӣ тавр Худованд моро номгузорӣ мекунад

2. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо: Боварӣ ба ризқи Худованд

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умеде диҳам."

Ирмиё 20:4 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Инак, Ман туро барои худат ва барои ҳамаи дӯстонат даҳшат хоҳам овард; ва онҳо аз шамшери душманони худ хоҳанд афтод, ва чашмони ту онро хоҳанд дид; ва Ман ҳама чизро хоҳам дод. Яҳудоро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳад супурд, ва онҳоро ба Бобил асир хоҳад кард, ва онҳоро бо шамшер хоҳад кушт.

Худованд Ирмиёро огоҳ мекунад, ки ӯ ва дӯстонаш аз ҷониби душманонашон кушта хоҳанд шуд ва мардуми Яҳудо ба асорати Бобил бурда хоҳанд шуд.

1. Доварии Худо - Чӣ тавр Худо барои таълим додани мо дардро истифода мебарад

2. Муҳимияти итоаткорӣ - Итоат ба Каломи Худо сарфи назар аз хароҷот

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Ирмиё 20:5 Ва ман тамоми қувваи ин шаҳр ва тамоми меҳнати он, ва тамоми дороии гаронбаҳои он, ва тамоми ганҷҳои подшоҳони Яҳудоро ба дасти душманони онҳо хоҳам дод, ки онҳо ғорат хоҳанд кард. ва онҳоро гирифта, ба Бобил баред.

Худо ваъда медиҳад, ки тамоми қувва, меҳнат, ганҷҳо ва чизҳои гаронбаҳои Яҳудоро ба дасти душманонашон медиҳад, ки онҳоро гирифта, ба Бобил хоҳанд бурд.

1. Омӯзиши раҳой: Қудрат ва ваъдаи таслим ба Худо

2. Умед доштан: таваккал ба Худо дар замонҳои душворӣ

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Ирмиё 20:6 Ва ту, эй Пашур, ва ҳамаи сокинони хонаи ту ба асирӣ хоҳанд рафт, ва ту ба Бобил меоӣ, ва дар он ҷо хоҳӣ мурд ва дар он ҷо дафн хоҳӣ шуд, эй ту ва ҳамаи дӯстонат, ки ба онҳо дуруғро пешгӯӣ кардааст.

Пашур ва ҳамаи онҳое, ки дар хонаи ӯ зиндагӣ мекарданд, бояд ба асирӣ ба Бобил бурда шаванд, ва дар он ҷо Пашур ва дӯстонаш, ки дуруғро пешгӯӣ мекарданд, мурданд ва дафн карда шаванд.

1. Оқибатҳои дурӯғгӯӣ: Тадқиқот аз Ирмиё 20:6

2. Қудрати Каломи Худо: Мулоҳиза аз Ирмиё 20:6

1. Масалҳо 12: 19-22 - "Лабони ростқавлона то абад пойдор аст, аммо забони дурӯғгӯӣ як лаҳза аст. Дар дили онҳое, ки бадӣ мекунанд, макр аст, аммо онҳое, ки сулҳро ният мекунанд, шодӣ доранд. Ба одилон ҳеҷ балое намерасад, вале шарирон пур аз изтироб аст: лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, валекин содиқона лаззати Ӯст».

2. Эфсӯсиён 4:25 Бинобар ин, дурӯғро дур карда, бигзор ҳар яке аз шумо ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

Ирмиё 20:7 Эй Худованд, Ту маро фиреб додӣ, ва ман фирефта шудам: Ту аз ман пурзӯртар ҳастӣ, ва ғолиб омадӣ; Ман ҳар рӯз дар масхара ҳастам, ҳама Маро тамасхур мекунанд.

Қудрати Худо аз қудрати мо бузургтар аст ва Ӯ дар ҳар вазъият ғолиб хоҳад омад.

1. Эътимод ба қудрати Худо дар замонҳои душвор

2. Такя ба нерӯи Худо дар баробари мусибат

1. Ишаъё 40:29-31 Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Яъқуб 1:2-4 Вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабр меорад.

Ирмиё 20:8 Зеро ки азбаски сухан гуфтам, фарьёд задам, зӯроварӣ ва ғаниматро нидо кардам; зеро ки каломи Худованд ҳар рӯз барои ман таҳқир ва тамасхур гардид.

Ирмиё дар бораи ҳисси маломат ва тамасхури худ ба сабаби итоат кардан ба каломи Худованд сухан меронад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна итоат кардан ба Каломи Худованд метавонад боиси сарзаниш ва тамасхур гардад

2. Ҷустуҷӯи қувват дар Худованд: Чӣ гуна бояд озмоишҳо ва мусибатҳоро паси сар кард

1. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски мо дар иҳотаи чунин абри бузурги шоҳидон ҳастем, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо истодагарӣ дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, давем, 2 чашмони худро ба Исо, пешрав ва мукаммалкунандаи имон нигоҳ дорем.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ирмиё 20:9 Он гоҳ ман гуфтам: "Дигар дар бораи ӯ ёд нахоҳам кард ва ба исми Ӯ сухан намегӯям". Аммо каломи ӯ дар дили ман чун оташи сӯзон дар устухонҳоям баста буд, ва ман аз сабру таҳаммул хаста шудам ва наметавонистам бимонам.

Каломи Худо пурқувват аст ва ҳатто вақте ки мо онро инкор карданӣ мешавем, бо мо хоҳад монд.

1. Каломи Худо шикастнопазир аст - Ирмиё 20:9

2. Қудрати Каломи Худо - Ирмиё 20:9

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2. Ибриён 4:12 - Зеро ки каломи Худо тезтар ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ҳатто то пора кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳоро сӯрох мекунад ва дарккунандаи фикрҳост ва ниятҳои дил.

Ирмиё 20:10 Зеро ман шунидам, ки дашномҳои бисёр касон, тарс аз ҳар тараф. Ҳисобот диҳед, мегӯянд, мо хабар медиҳем. Ҳама ошноёни ман мунтазири ман буданд ва мегуфтанд: «Шояд фирефта шавад, ва мо бар ӯ ғалаба кунем ва аз ӯ қасос гирем».

Ин порча дар бораи онҳое, ки мехоҳанд ба Ирмиё зарар расонанд ва бадном кунанд ва дар бораи наздикони ӯ, ки ӯро ҷосусӣ мекунанд ва ӯро фиреб медиҳанд, сухан меравад.

1: Мо бояд дилҳои худро аз онҳое, ки мехоҳанд моро бадном кунанд ва аз мо қасос гиранд, нигоҳ дорем.

2: Мо бояд дар бахшиши худ саховатманд бошем, ҳатто дар муқобили онҳое, ки мехоҳанд ба мо зарар расонанд.

1: Матто 6:14-15 - Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

2: Масалҳо 24:17 - Вақте ки душманат меафтад, шодӣ накун, ва вақте ки душманат пешпо мехӯрад, дилат шод нашавад.

Ирмиё 20:11 Аммо Худованд бо ман аст, чун лашкари пурзӯр; бинобар ин таъқибкунандагони ман ба васваса хоҳанд афтод, ва ғолиб нахоҳанд шуд; онҳо бағоят хиҷил хоҳанд шуд; зеро ки онҳо муваффақ намешаванд: ошуфтагии абадии онҳо ҳеҷ гоҳ фаромӯш нахоҳад шуд.

Худованд бо Ирмиё ҳамчун як тавоно ва даҳшатовар аст, ва дар натиҷа таъқибкунандагони ӯ пешпо мехӯранд ва ғолиб нахоҳанд шуд, аз нокомии худ хеле хиҷил мешаванд ва ошуфтагии абадӣ аз сар мегузаронанд.

1. Худо ёвари мост

2. Қудрати адолати Худо

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ирмиё 20:12 Аммо, эй Худованди лашкарҳо, ки одилонро меозмояд, ва бандҳо ва дилро мебинад, бигзор интиқоми Туро аз онҳо бубинам, зеро ки ман кори худро барои Ту кушодаам.

Худо солеҳонро меозмояд ва дар ғафлатҳои ҳақиқӣ меҷӯяд. Ӯ довари ниҳоии адолат аст.

1: Ба Худованд ва ба доварии Ӯ таваккал кунед, зеро Ӯ ҳама чизро мебинад ва ягона довари ниҳоӣ аст.

2: Дар хотир доред, ки Худо дар дилҳои мо доварӣ мекунад ва одилонро меозмояд ва ҳамаро мувофиқи аъмоли худ подош медиҳад.

1: Ирмиё 17:10 - Ман Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

2: Забур 7:9 - Бигзор шарорати шарирон хотима ёбад; балки одилро устувор кун, зеро Худои одил дилҳо ва ҷиҳодҳоро меозмояд.

Ирмиё 20:13 Барои Худованд суруд хонед, Худовандро ҳамду сано хонед, зеро ки Ӯ ҷони мискинонро аз дасти бадкорон раҳо кардааст.

Худованд мискинону мискинонро аз дасти бадкорон раҳо мекунад.

1. Худо раҳокунандаи мазлум аст

2.Парвардигори мискинонро нигах дорад

1. Хуруҷ 22:21-24 - Ба муҳоҷир ситам накунед ва ба ӯ ситам накунед, зеро шумо дар замини Миср муҳоҷир будед.

2. Ишаъё 58:6-7 - Оё ин рӯзае нест, ки ман интихоб мекунам: раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлумонро ва шикастани ҳар юғ?

Ирмиё 20:14 Лаънат бод ба рӯзе, ки дар он таваллуд шудаам: бигзор рӯзе, ки модарам маро зоид, муборак бошад.

Ирмиё рӯзи таваллуди худро лаънат карда, барои ҳаёташ кина мекунад.

1. Омӯзиши қабули мушкилоти зиндагӣ: Чӣ тавр дар ҳолатҳои душвор баракатро пайдо кардан мумкин аст

2. Нақшаи Худо: қабули иродаи Ӯ ва дарёфти сулҳ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ирмиё 20:15 Лаънат бод касе ки ба падари ман мужда дода, гуфт: "Ту тифли мард таваллуд шудааст"; уро хеле шод мегардонад.

Марде, ки ба падари Ирмиё хабари таваллуди кӯдакро расонд, лаънат шуд.

1. Қудрати калимаҳо: Чӣ тавр мо бо дигарон гап мезанем

2. Баракат ва лаънати интизории волидайн

1. Масалҳо 12:18, Касе ҳаст, ки сухани бепарвоёнааш мисли шамшер аст, аммо забони хирадмандон шифо мебахшад.

2. Ғалотиён 6:7-8, Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ирмиё 20:16 Ва бигзор он шахс мисли шаҳрҳое бошад, ки Худованд онҳоро хароб карда, тавба накардааст;

Ирмиё дуо мекунад, ки душманонаш ҷазо гиранд, чунон ки Худованд шаҳрҳоро дар гузашта ҷазо дода буд, бо фарёди саҳарӣ ва фарёди нисфирӯзӣ.

1. Акси садои Худованд - Омӯзиши аксҳои ҷазои илоҳӣ дар Ирмиё 20:16

2.Тавба ва раҳмат - Имтиҳони қудрати тавба ва раҳмат дар баробари азоби илоҳӣ

1. Ишаъё 5:25-30 - Омӯзиши ҳукми Худованд дар бораи шаҳрҳо дар Аҳди Қадим

2. Румиён 12:17-21 - Омӯзиши марҳамат ва адолат дар муқобили ранҷу бадӣ

Ирмиё 20:17 Зеро ки Ӯ маро аз шикам накуштааст; ё модарам қабри ман бошад ва шиками ӯ ҳамеша бо ман бузург бошад.

Муҳофизати Худо Ирмиёро аз батн.

1: Муҳаббат ва ғамхории Худо нисбати мо ҳатто пеш аз таваллуд шуданамон оғоз мешавад.

2: Новобаста аз вазъият, Худо ҳамеша дар ҳаёти мо мавҷуд аст.

1: Забур 139:13-14 - Зеро ки ҳастии маро офаридай; шумо маро дар батни модарам бофтаед. Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам; корҳои шумо аҷибанд, ман инро хуб медонам.

2: Isaiah 44:2 - Худованде, ки туро офарид, дар батни ту шакл дод ва ба ту ёрӣ хоҳад дод: «Натарс, эй бандаи Ман Яъқуб, Ешурун, ки ман баргузидаам.

Ирмиё 20:18 Чаро ман аз батни шикам берун омадаам, то ки меҳнат ва андӯҳро бубинам, то айёми ман бо хиҷолат фурӯ равад?

Ирмиё ноумедӣ ва изтироби худро аз ранҷу азобе, ки дар ҳаёт аз сар гузаронидааст, баён мекунад.

1. "Зиндагии ранҷу азоб: Чӣ тавр бо вуҷуди ноумедӣ умед пайдо кардан мумкин аст"

2. «Гарсияи Ирмиё: Чӣ тавр ҳаёти шарм ва андӯҳро таҳаммул кардан мумкин аст».

1. Румиён 8:18-19 "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ин замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад. Зеро ки махлуқот бо ғамхории зоҳир шудани фарзандони Худо интизор аст. "

2. Ишаъё 53: 3-5 "Ӯро мардум хор ва рад карданд; марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно буд; ва чун касе, ки мардум аз ӯ рӯяшонро пинҳон мекунанд, хорӣ меёфт, ва мо ӯро қадр намекунем. Албатта, Ӯ бардошт. ғаму андӯҳи мо ва ғаму андӯҳи моро бардошта будем, вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем, вале ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шудааст; аз гуноҳҳои мо кӯфта шудааст; бар ӯ азобе буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ мо шифо меёбанд».

Дар боби 21 Ирмиё дархости шоҳ Сидқиё дар бораи шафоати Ирмиё ҳангоми муҳосираи Бобилиён Ерусалим, инчунин ҷавоби Худо ва огоҳии ҳалокати дарпешистода сабт шудааст.

Сархати 1: Подшоҳ Сидқиё Пашхур ва як мансабдори дигарро ба назди Ирмиё мефиристад, то дар бораи оқибати муҳосираи Бобил хабар диҳанд (Ирмиё 21:1-2). Ӯ аз Ирмиё хоҳиш мекунад, ки роҳнамоии Худоро биҷӯяд ва барои раҳоӣ аз лашкари ҳамлакунанда дуо гӯяд.

Сархати 2: Худо ба саволи Сидқиё тавассути Ирмиё ҷавоб медиҳад (Ирмиё 21:3-7). Худо ба Сидқиё мегӯяд, ки Ӯ бар зидди бобилиён ҷанг хоҳад кард, аммо танҳо агар мардуми Ерусалим тавба кунанд ва аз шароратҳои худ рӯй гардонанд. Агар онҳо рад кунанд, Ерусалим фурӯ хоҳад рафт ва худи Сидқиё ба дасти Набукаднесар асир хоҳад шуд.

Сархати 3: Худо ҳам хонадони шоҳона ва ҳам мардуми Ерусалимро дар бораи ҳалокати наздики онҳо огоҳ мекунад (Ирмиё 21:8-10). Ӯ эълон мекунад, ки ҳар кӣ дар шаҳр бимонад, ба гуруснагӣ, шамшер ва вабо дучор хоҳад шуд. Онҳое, ки ба нерӯҳои Бобил таслим мешаванд, ҷони худро наҷот хоҳанд дод.

Сархати 4: Худо бевосита бо Сидқиё сухан мегӯяд (Ирмиё 21:11-14). Ӯ ӯро даъват мекунад, ки адолатро идора кунад, мазлумонро наҷот диҳад ва раҳм кунад. Агар чунин кунад, шояд барои зинда мондани ӯ умед пайдо шавад. Аммо, агар ӯ ба аҳкоми Худо итоат накунад, Ерусалим дар оташ сӯхта мешавад.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту яки Ирмиё шоҳ Сидқиёро тасвир мекунад, ки дар ҷустуҷӯи шафоати Ирмиё ҳангоми муҳосираи Бобил дар Ерусалим аст. Сидқиё аз Ирмиё хоҳиш мекунад, ки аз Худо барои раҳоӣ аз лашкари ҳамлакунанда пурсад. Худо ба воситаи Ирмиё ҷавоб дода, эълон мекунад, ки тавба барои наҷот зарур аст. Агар рад кунанд, Ерусалим фурӯ хоҳад рафт ва худи Сидқиё асир хоҳад шуд. Худо ҳам хонадони шоҳона ва ҳам мардумро аз ҳалокати наздик огоҳ мекунад. Онҳое, ки таслим мешаванд, метавонанд ҷони худро бахшанд, аммо онҳое, ки дар Ерусалим мемонанд, ба фалокат дучор мешаванд. Худо бевосита бо Сидқиё сухан гуфта, ӯро ба адолат ва раҳмдилӣ даъват мекунад. Итоати ӯ метавонад умед орад, аммо нофармонӣ боиси фурӯзон шудани оташ мегардад. Дар ин боб ҳам огоҳии илоҳӣ ва ҳам имкониятҳо барои тавба кардан дар давраи бӯҳрон таъкид шудааст.

Ирмиё 21:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуд, вақте ки подшоҳ Сидқиё Пашӯр ибни Малкиё ва Сафанё ибни Маасиёи коҳинро назди ӯ фиристода, гуфт:

Худо ба Ирмиё ба воситаи Сидқиё, Пашӯр ва Сафаниё хабар мефиристад.

1. Худо одамонро барои расонидани паёмҳо истифода мебарад

2. Каломи Худо боздошташаванда аст

1. Румиён 8:31-39 - Ҳеҷ кас наметавонад моро аз муҳаббати Худо ҷудо кунад

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Худо ба сӯи Ӯ барнамегардад

Ирмиё 21:2 Илтимос, аз Худованд барои мо бипурс; зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил бар зидди мо ҷанг мекунад; агар ин тавр бошад, ки Худованд бо мо мувофиқи тамоми мӯъҷизаҳои Худ ба амал оварад, то ки аз мо берун равад.

Яҳудо халқи Набукаднесарга қарши Яҳовадан ёрдам сўрайди.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ мо бояд ба Худованд муроҷиат кунем.

2: Ҳатто дар ҳолатҳои вазнин, Худованд содиқ аст ва ба кӯмаки мо хоҳад омад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Натарс, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, Бале, Ман ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ирмиё 21:3 Он гоҳ Ирмиё ба онҳо гуфт: «Ба Сидқиё чунин бигӯед:

Худо Сидқиёро даъват мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунад ва аҳкоми Ӯро риоя кунад.

1. Таваккул ба Худо дар замонҳои душвор

2. Итоати фармудаҳои Худо новобаста аз вазъият

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 119:11 - Ман каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Ирмиё 21:4 Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Инак, ман аслиҳаи ҷангиро, ки дар дасти шумост, ва бо он шумо бар зидди подшоҳи Бобил ва бар зидди калдониён, ки шуморо бе девор муҳосира мекунанд, бармегардонам, ва онҳоро дар миёни ин шаҳр ҷамъ хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки силоҳҳои ҷангии бар зидди подшоҳи Бобил ва калдониён истифодашударо бар онҳо бармегардонад ва онҳоро дар миёнаи Ерусалим ҷамъ хоҳад кард.

1. Худо муҳофизи мост - Ирмиё 21:4 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо муҳофизи мост ва ҳатто дар байни душманони мо барои мо ҷанг хоҳад кард.

2. Дар имон устувор бошед - Ирмиё 21:4 ба мо таълим медиҳад, ки дар имон устувор истода, бовар кунед, ки Худо барои мо дар ҷангҳои мо мубориза мебарад.

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст" мегӯяд ХУДОВАНД.

2. Хуруҷ 14:14 - Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард; шумо танҳо бояд ором бошед.

Ирмиё 21:5 Ва ман худам бо дасти дароз ва бо бозуи қавӣ, ҳатто дар ғазаб, ва дар ғазаб ва бо ғазаби азиме ба муқобили шумо ҷанг хоҳам кард.

Худо эълон мекунад, ки бо ғазаб, ғазаб ва ғазаби бузург бар зидди халқи худ ҷанг хоҳад кард.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани хашми Худо

2. Қудрати ишқи Худо: Донистани раҳмати Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ибриён 4:16 - Пас, биёед бо боварӣ ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

Ирмиё 21:6 Ва Ман сокинони ин шаҳрро, ҳам одам ва ҳам ҳайвони ваҳшӣ, зарба хоҳам зад: онҳо аз вабои азим хоҳанд мурд.

Худо мардуми Ерусалимро бо фиристодани вабои азим барои куштани ҳам одам ва ҳам ҳайвони ваҳшӣ ҷазо медиҳад.

1. Раҳмат ва адолати Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Луқо 13:1-5 Исо аз оқибатҳои гуноҳ огоҳ мекунад

2. Ҳизқиёл 14:12-23 Ғазаби Худо бар Ерусалим ва сокинони он

Ирмиё 21:7 Ва баъд аз он, мегӯяд Худованд: Ман Сидқиё подшоҳи Яҳудо ва навкаронаш ва қавмро, ва онҳоеро, ки дар ин шаҳр мондаанд, аз вабо, аз шамшер ва қаҳтӣ, ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ва ба дасти душманони онҳо ва ба дасти онҳое ки ҷони худро меҷӯянд; ва онҳоро ба дами шамшер хоҳад зад; ба онҳо раҳм нахоҳад кард, на раҳм мекунад ва на раҳм.

Худо Сидқиё, навкарони ӯ ва қавмеро, ки дар Ерусалим боқӣ мондаанд, ба дасти душманонашон хоҳад супурд, ва дар он ҷо ба онҳо шамшер зада, раҳм нахоҳанд шуд.

1. Раҳмати Худо дар мусибат

2. Ҳукмронии Худо дар доварӣ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Марсияҳо 3:31-33 - Зеро ки ҳеҷ кас аз ҷониби Худованд то абад партофта намешавад. Ҳарчанд ғам оварад, раҳм мекунад, ишқи бепоёнаш бузург аст. Чунки у ба касе ранҷ ва ғам намеорад.

Ирмиё 21:8 Ва ба ин қавм бигӯй: Худованд чунин мегӯяд; Инак, ман пеши шумо роҳи ҳаёт ва роҳи мамотро гузоштам.

Худо ба халқи Яҳудо интихоби байни ҳаёт ва мамотро мегузорад.

1. Интихоби байни ҳаёт ва мамот: омӯзиши Ирмиё 21:8

2. Оқибатҳои интихобҳо: Фаҳмидани огоҳии Ирмиё 21:8

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Такрори Шариат 30:15-19 - Инак, ман имрӯз ҳаёт ва некӣ, мамот ва бадро пеши шумо гузоштаам. Агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунед, Худованд Худои худро дӯст дошта, бо роҳҳои Ӯ рафтор кунед ва аҳкоми Ӯ ва фароиз ва қоидаҳои Ӯро риоя кунед, он гоҳ зинда ва афзун хоҳед шуд, ва Худованд Худои ту туро дар замине ки барои тасарруфи он медарӣ, баракат хоҳад дод. Аммо агар дилат рӯй гардонад, ва нашунавед, балки ба худоёни дигар парастиш кунед ва онҳоро парастиш кунед, имрӯз ба шумо мегӯям, ки шумо ҳатман ҳалок хоҳед шуд. Ту дар замине ки аз дарёи Урдун меравӣ, то ки даромадан ва тасарруф кунӣ, дароз нахоҳӣ монд.

Ирмиё 21:9 Ҳар кӣ дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд; лекин ҳар кӣ берун рафта, ба дасти калдониён, ки шуморо муҳосира кардаанд, афтад, зинда хоҳад монд, ва ҷони ӯ ба вай барои сайд.

Онҳое, ки дар шаҳр мемонанд, аз шамшер, гуруснагӣ ва вабо хоҳанд мурд, аммо онҳое ки ба калдониён таслим мешаванд, наҷот хоҳанд ёфт ва мукофот хоҳанд гирифт.

1. Фоидаҳои таслим: Чӣ гуна итоат кардан ба иродаи Худо метавонад дарҳоро боз кунад

2. Хароҷоти исён: оқибатҳои рад кардани қудрати Худо

1. Масалҳо 21:1 Дили подшоҳ ҷараёнест дар дасти Худованд; ба ҳар ҷое, ки хоҳад, мегардонад.

2. Филиппиён 4:6-7 Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ирмиё 21:10 Зеро ки ман рӯи Худро ба муқобили ин шаҳр барои бадӣ нигоҳ доштаам, на барои некӣ, - мегӯяд Худованд: он ба дасти подшоҳи Бобил дода хоҳад шуд, ва вай онро дар оташ хоҳад сӯзонд.

Худо эълон мекунад, ки Ерусалимро ба дасти подшоҳи Бобил месупорад, то ки нобуд карда шавад.

1. Даъват ба тавба: Худоро биҷӯед ва Ӯ шуморо наҷот медиҳад

2. Оқибатҳои ноинсофӣ: Ҳукми Худо ҳатман аст

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ҳизқиёл 18:30 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар яке мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, мабодо шарорат хароби ту шавад.

Ирмиё 21:11 Ва ба хонаи подшоҳи Яҳудо ламс карда, бигӯед: «Сухани Худовандро бишнавед;

Худованд барои хонадони подшоҳи Яҳудо хабаре дорад.

1: Ба намуди зоҳирӣ фирефта нашавед. Каломи Худо ҳамеша бартарӣ хоҳад дошт.

2: Овози Худовандро бишнавед ва ба аҳкоми Ӯ итоат кунед.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ирмиё 21:12 Эй хонадони Довуд, чунин мегӯяд Худованд; Субҳ доварӣ кун, ва он касро, ки ғорат шуда буд, аз дасти ситамгар раҳо кун, мабодо ғазаби ман мисли оташ берун шавад, ва сӯзонам, ки ба сабаби бади аъмоли ту касе онро хомӯш карда наметавонад.

Худо ба хонадони Довуд амр мекунад, ки субҳ адолатро ба ҷо ованд ва ситамдидагонро наҷот диҳанд, то ғазаби Ӯ онҳоро ба сабаби шарораташон фурӯ набарад.

1. Қувваи адолат: чӣ гуна бояд адолат ва меҳрубониро ба ҳаёти мо ворид кунем

2. Зиндагӣ дар сояи ғазаби Худо: хатари нодида гирифтани бадӣ

1. Амос 5:24 - Аммо бигзор адолат мисли об, ва адолат мисли ҷӯйе ҷорист.

2. Забур 89:14 - Адолат ва адолат асоси тахти Туст; марҳамат ва ростӣ пеши рӯи Ту мераванд.

Ирмиё 21:13 Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй сокини водӣ ва сахраи дашт, мегӯяд Худованд; ки мегуянд: «Кӣ бар зидди мо фуруд меояд? ё ки ба манзилҳои мо дохил мешавад?

Худо зидди касонест, ки гумон мекунанд, ки худро дастнорас ва аз ҳукми Ӯ эминанд.

1. Худо биност ва ҳеҷ кас болотар аз ҳукми ӯ нест

2. Мо ҳама дар назди Худо ҳисобот медиҳем ва бояд аз рӯи адолат зиндагӣ кунем

1. Румиён 3:19-20: «Акнун мо медонем, ки ҳар чизе ки шариат мегӯяд, ба тобеи шариат мегӯяд, то ҳар даҳон баста шавад ва тамоми ҷаҳон дар назди Худо ҷавобгар бошад».

2. Забур 139:1-3: "Эй Худованд, Маро ҷустуҷӯ кардӣ ва шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман нишастаам ва вақте ки бархезам; Ту фикрҳои маро аз дур мефаҳмӣ. Ту роҳ ва хоби маро месанӣ аз тамоми роҳҳои Ман огоҳанд».

Ирмиё 21:14 Аммо Ман шуморо мувофиқи самараи кирдоратон ҷазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд, ва Ман дар ҷангалаш оташ хоҳам афрӯхт, ва он ҳама чизро дар гирду атрофи он фурӯ мебарад.

Худо халқи Яҳудоро огоҳ мекунад, ки онҳоро мувофиқи самараи кирдорашон ҷазо хоҳад дод ва дар ҷангалашон оташе меафканад, ки гирду атрофи онро фурӯ мебарад.

1. Оқибатҳои амалҳои мо: Огоҳии Худо ба Яҳудо

2. Қудрати Худо: ҳукм ва адолати ӯ

1. Яъқуб 5:16-18: Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қувваи бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

2. Румиён 12:19: Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Боби 22 Ирмиё паёмҳои доварӣ ва мазаммат бар зидди подшоҳони Яҳудо, бахусус Еҳӯаҳаз, Еҳӯёқим ва Еҳӯёкинро барои ҳукмронии золим ва шарионаи онҳо дар бар мегирад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба қасри подшоҳ биравад ва хабаре расонад (Ирмиё 22:1-5). Ӯ ба подшоҳ мегӯяд, ки адолат ва адолатро ба ҷо оварад, мазлумонро наҷот диҳад, ба бегонагон меҳмондорӣ кунад ва аз рехтани хуни бегуноҳ худдорӣ кунад. Агар ба ин фармонҳо итоат кунад, сулолаи ӯ идома хоҳад ёфт.

Сархати 2: Ирмиё бар зидди Еҳӯҳоз ҳукм эълон мекунад (Ирмиё 22:6-9). Ӯ ӯро барои шарорataш маҳкум карда, пешгӯӣ мекунад, ки ӯ дар асирӣ бе иззат ва дафн мемирад. Модараш низ ба шарму асорат дучор мешавад.

Сархати 3: Ирмиё Еҳӯёқимро барои ҳукмронии золимонааш сарзаниш мекунад (Ирмиё 22:10-12). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки агар Еҳӯёқим қасри худро бо фоидаи беинсофона бунёд карда, адолат ва адолатро сарфи назар карда, ба корҳои ноодилонаи худ идома диҳад, ӯ ба оқибати нангин дучор хоҳад шуд.

Сархати 4: Ирмиё ба салтанати Еҳӯёкин муроҷиат мекунад (Ирмиё 22:13-19). Уро барои он танкид мекунад, ки аз дунболи гамхорӣ дар хакки халки худ гаш-таю зебнихои шахсиро пеш гирифтааст. Дар натиҷаи аъмоли ӯ, насли Еҳӯёкин дар тахти Довуд муваффақ нахоҳанд шуд.

Сархати 5: Худо бар Кониё (Еҳӯёкин) доварӣ мекунад (Ирмиё 22:24-30). Бо вуҷуди он ки дар як вақт бо ангуштарини мӯҳр дар дасти Худо муқоиса карда шуд, Кония аз сабаби шарираш рад карда мешавад. Ба ӯ гуфта мешавад, ки

ҳеҷ яке аз насли ӯ бар тахти Довуд наменишинад ва бар Яҳудо ҳукмронӣ нахоҳад кард.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту дуюми Ирмиё паёмҳои доварӣ бар подшоҳони гуногунро барои ҳукмронии золим ва шаронаи онҳо тасвир мекунад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба подшоҳ дар бораи адолат, меҳмоннавозӣ ва худдорӣ аз рехтани хуни бегуноҳ хабар расонад. Мутобиқӣ идомаи сулолаи онҳоро таъмин мекард. Еҳӯаҳаз барои шарорataш маҳкум карда шуда, пешгӯӣ карда шуда буд, ки дар асирӣ бе номус бимирад. Еҳӯёқимро барои ҳукмронии золимона мазаммат мекунанд ва огоҳ мекунанд, ки бо оқибатҳои нанговар дучор мешаванд. Еҳӯёкин аз ҳисоби дигарон дунболи ҳашамати шахсии худ мегашт, ки дар натиҷа насли ӯ некуаҳволӣ надошт. Кониё (Еҳӯёикин) бо вуҷуди он ки як маротиба эҳтиром карда шуда буд, ба сабаби бадӣ ба рад шудани Худо дучор мешавад. Ба насли ӯ гуфта мешавад, ки бар Яҳудо ҳукмронӣ нахоҳанд кард. Дар ин боб доварии илоҳӣ бар зидди ҳукмронии ноадолатона таъкид шудааст.

Ирмиё 22:1 Худованд чунин мегӯяд: Ба хонаи подшоҳи Яҳудо фуруд омада, дар он ҷо ин суханро бигӯ:

Худованд ба Ирмиё-пайғамбар дастур медиҳад, ки каломи Худоро дар хонаи подшоҳи Яҳудо бигӯяд.

1. «Ҳокимияти ҳақиқӣ аз ҷониби Худост»

2. «Масъулияти шахсони дар сари хокимият буда»

1. Матто 28:18-20 - "Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: "Тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Худо таъмид диҳед. Писар ва Рӯҳулқудсро таълим дода, онҳоро таълим медиҳам, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд, ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Румиён 13:1-2 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ ҳокимияте ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад, ва касоне, ки муқовимат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд».

Ирмиё 22:2 Ва бигӯ: каломи Худовандро бишнав, эй подшоҳи Яҳудо, ки бар тахти Довуд нишастай, ту ва навкаронат ва қавми худ, ки аз ин дарвозаҳо медароянд:

Худо ба Подшоҳи Яҳудо ва ба хизматгоронаш хабар медиҳад, ки аз дарвоза ворид шаванд.

1. «Қудрати итоъат ба Худо»

2. «Баракати итоат ба Худованд»

1. Румиён 16:19 - "Зеро ки итоаткории шумо ба ҳама маълум шудааст. Бинобар ин ман аз шумо шодам; лекин мехоҳам, ки шумо дар кори нек хирадманд бошед ва дар бадӣ содда бошед."

2. Қӯлассиён 3:20 - «Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст».

Ирмиё 22:3 Худованд чунин мегӯяд: Ҳикмат ва адолатро ба амал оваред, ва ғоратгаронро аз дасти ситамгар раҳо кунед; ва бадӣ накунед, ба ғариб, ятим ва бевазан зӯроварӣ накунед, ва хуни бегуноҳро дар ин макон нарезед.

Худованд ба мо амр мекунад, ки адолат ва адолатро ба ҷо орем, мазлумонро аз ситамкорон раҳо кунем ва осебпазиронро ҳифз кунем.

1. Адолат барои мазлум: ғамхорӣ ба осебпазирон.

2. Даъват ба адолат: Ҳифзи бегона, бепадар ва бевазан.

1. Такрори Шариат 10: 18-19 - "Ӯ доварии ятим ва бевазанро иҷро мекунад, ва бегонаро дӯст медорад, то ба ӯ хӯрок ва либос диҳад. Пас, шумо бегонаро дӯст доред, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед".

2. Ишаъё 1:17 - «Некӣ карданро омӯзед; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед».

Ирмиё 22:4 Зеро, агар шумо ин корро дар ҳақиқат ба амал оваред, он гоҳ подшоҳоне ки бар тахти Довуд нишастаанд ва ба аробаҳо ва аспҳо савор мешаванд, ӯ ва навкаронаш ва қавмаш аз дарвозаҳои ин хона медароянд.

Ин порча аз Ирмиё аҳамияти кори дурустро таъкид мекунад, зеро он подшоҳонро бар тахти Довуд меорад, то ҳамроҳи қавмаш савори аробаҳо ва аспҳо ба хона ворид шаванд.

1. Кори дуруст: Даъват ба амал

2. Подшоҳон бар тахти Довуд: баракатҳои тоъат

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 37:39 - Наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст; Ӯ дар вақти душворӣ қалъаи онҳост.

Ирмиё 22:5 Аммо агар шумо ин суханонро нашунавед, ба худ қасам мехӯрам, мегӯяд Худованд, ки ин хона хароб хоҳад шуд.

Ин порча ҳушдорест, ки аз ҷониби Худованд нодида нагиред, вагарна неъматҳои ваъдашуда амалӣ намешаванд ва хона хароб мегардад.

1. «Аз беэътиноӣ кардан ба Каломи Худо ҳазар кунед»

2. "Ваъдаҳои Худо баракат меорад, беитоатӣ харобӣ меорад"

1. Масалҳо 1:24–27

2. Ишаъё 1:19–20

Ирмиё 22:6 Зеро ки Худованд ба хонадони подшоҳи Яҳудо чунин мегӯяд: Ту барои ман Ҷилъод ва сарвари Лубнон ҳастӣ; лекин туро ба биёбон ва шаҳрҳое табдил хоҳам дод, ки сокинон нестанд.

Худо шоҳигарии Яҳудоро барои гуноҳҳои онҳо доварӣ карда, эълон мекунад, ки подшоҳии онҳоро ба харобазор табдил медиҳад.

1. Худо одил аст: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Подшоҳии Худо ва ҳукми одилонаи Ӯ

1. Ибриён 4: 12-13 - "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо медарояд ва фикрҳо ва ниятҳоро мефаҳмад. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳнаанд ва ба чашмони касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем».

2. Масалҳо 14:34 - "Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст".

Ирмиё 22:7 Ва Ман бар зидди ту ҳалоккунандагонро омода хоҳам кард, ҳар яке бо силоҳи худ, ва онҳо кедрҳои баргузидаи Туро бурида, дар оташ хоҳанд андохт.

Худо ҳушдор медиҳад, ки ӯ бар зидди қавми Яҳудо харобкоронро мефиристад, ки онҳо кедрҳоро бурида, оташ хоҳанд зад.

1. Оқибатҳои итоат накардан ба аҳкоми Худо - Ирмиё 22:7

2. Нобудшавии амалҳои гуноҳ - Ирмиё 22:7

1. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

2. Масалҳо 10:9 - Касе ки рост рафтор мекунад, албатта роҳ меравад;

Ирмиё 22:8 Ва халқҳои зиёде аз ин шаҳр гузар хоҳанд кард, ва ҳар кас ба ёри худ хоҳанд гуфт: "Чаро Худованд бо ин шаҳри бузург чунин кардааст?"

Ин оят дар бораи он сухан меравад, ки чӣ қадар халқҳо аз назди шаҳри бузурги Ерусалим гузаранд ва ҳайрон мешаванд, ки чаро Худованд бо он чӣ кардааст.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худо бар тамоми халқҳо ҳукмронӣ мекунад

2. Қувваи дуо: Чӣ тавр дуо кардан ба Худо метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. Ишаъё 45:21 - Даъвои худро баён кунед ва баён кунед; бигзор онхо якчоя маслихат кунанд! Кӣ инро кайҳо гуфта буд? Кӣ онро аз қадим эълон кард? Оё ман, Худовандо, набудам? Ва ҷуз ман худои дигаре нест: Худои одил ва Наҷотдиҳанда. ҷуз ман ҳеҷ кас нест.

2. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Ирмиё 22:9 Он гоҳ онҳо ҷавоб хоҳанд дод: "Чунки онҳо аҳди Худованд Худои худро тарк кардаанд, ва худоёни дигарро парастиш карда, ба онҳо ибодат кардаанд".

Халқи Яҳудо Худовандро тарк карда, худоёни дигарро ибодат карда, ба доварии Худо гирифтор шуданд.

1. Хатарҳои бутпарастӣ

2. Оқибатҳои шикастани аҳд бо Худо

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Баракатҳо ва лаънатҳои риоя ва вайрон кардани аҳд бо Худованд.

2. Забур 78:10-11 - Таърихи халқи Исроил дар бораи хиёнат ба Худованд.

Ирмиё 22:10 Барои мурдагон гиря накунед, ва нола накунед, балки барои он ки меравад, сахт гиря кунед, зеро ки ӯ дигар барнагардад ва зодгоҳи худро нахоҳад дид.

Ирмиё-пайғамбар одамонро ташвиқ мекунад, ки барои мурдагон гиря накунанд, балки барои онҳое, ки ватани худро тарк мекунанд ва ҳеҷ гоҳ барнахоҳанд андӯҳгин шаванд.

1. Гузариши зиндагӣ - Ҷашни умри онҳое, ки гузаштаанд

2. Донистани кай раҳо кардан - Оғӯши дарди талафот ва андӯҳ

1. Воиз 3:1-2 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизи зери осмон вуҷуд дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан

2. Юҳанно 14:1-4 - Нагузоред, ки дилҳои шумо музтариб бошад. Ба Худо имон оваред; ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо ба назди худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

Ирмиё 22:11 Зеро ки Худованд ба Шаллум ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо, ки ба ҷои падараш Йӯшиёҳу подшоҳӣ мекард, ки аз ин макон берун омада буд, чунин мегӯяд: Ӯ дигар ба он ҷо барнагардад:

Худованд эълон мекунад, ки Шаллум ибни Йӯшиёҳу ба ҷои таркаш барнагардад.

1. Каломи Худо тағйирнопазир аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳӣ дар бораи оқибатҳои итоат накардан ба аҳкоми Худо

2. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Ирмиё 22:12 Аммо вай дар ҷое ки ӯро ба асирӣ бурданд, хоҳад мурд, ва ин заминро дигар нахоҳад дид.

Тақдири шоҳ Еҳӯёқим бояд ба сарзамини бегона бурда мешуд ва дар асирӣ мемирад ва дигар ҳеҷ гоҳ ватани худро набинад.

1: Доварии Худо зуд ва боэътимод хоҳад буд.

2: Каломи Худоро ёд гиред ва ба роҳҳои Ӯ содиқ бошед.

1: Юҳанно 15:6 "Ҳар кӣ дар Ман намонад, вай мисли шохаест, ки партофта шуда, пажмурда мешавад; чунин шохаҳо бардошта, дар оташ партофта мешаванд ва сӯзонда мешаванд."

2: Масалҳо 21:3 "Кор кардани кори дуруст ва одил дар назари Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст."

Ирмиё 22:13 Вой бар ҳоли касе, ки хонаи худро бо ноинсофӣ месозад, ва хонаҳои худро бо ноҳақӣ месозад; ки хизмати ҳамсояи худро бемузд истифода мебарад ва ба ӯ барои кори худ намедиҳад;

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки аз дигарон ба манфиати худ истифода накунанд.

1: Мо бояд ҳамеша дар хотир дорем, ки ба дигарон эҳтиром ва адолат муносибат кунем, ҳатто вақте ки мо дар мансабҳои қудратӣ ҳастем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ имтиёзи худро барои истифода аз дигарон истифода барем, балки ба ҷои он захираҳои худро барои кӯмак ба ниёзмандон истифода барем.

1: Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одамизод, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2: Яъқуб 2:8-9 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни шоҳонаро риоя кунед, ки дар Навиштаҳо омадааст: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор", шумо дуруст рафтор мекунед. Аммо агар шумо ғамхорӣ кунед, гуноҳ мекунед ва аз ҷониби шариат ҳамчун вайронкунандагони қонун маҳкум мешавед.

Ирмиё 22:14 Ин мегӯяд: "Ман барои худ хонаи васеъ ва ҳуҷраҳои калон бино хоҳам кард, ва тирезаҳои ӯро бурид"; ва он бо кедр печонида шуда, бо ранги сурх ранг карда шудааст.

Дар ин порча дар бораи касе сухан меравад, ки бо кедр хонаи калон сохта, онро бо вермил ранг мекунад.

1. Неъмати тоат

2. Муҳимияти роҳбарияти хуб

1. Масалҳо 24:27 - Кори худро дар берун тайёр кун ва онро дар саҳро мувофиқ кун; ва баъд хонаи худро бисоз.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Ирмиё 22:15 Оё подшоҳӣ хоҳӣ кард, зеро ки ту худро дар кедр маҳкам мекунӣ? Оё падарат намехӯрад ва менӯшидааст ва доварӣ ва адолат намекунад, ва он гоҳ ба ӯ хуб буд?

Худованд ҳушдор медиҳад, ки ба ҷои он ки дар адолат ва некӣ ширкат варзанд, танҳо ҷӯёи лаззат ва айшу ишратро ҷӯед.

1. «Ҷустуҷӯи адолат ва адолат: роҳи ҳақиқии баракат»

2. «Хатари ҷустуҷӯи ҳаловат ва айшу ишрат».

1. Масалҳо 21:3, "Адолат ва доварӣ ба Худованд мақбултар аз қурбонӣ аст".

2. Матто 6:33, "Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад".

Ирмиё 22:16 Ӯ кори мискинон ва мискинонро доварӣ мекард; пас ба ӯ хуб буд: оё ин барои шинохтани ман набуд? мегӯяд Худованд.

Худованд аз мо мехоҳад, ки ба фақиру бечорагон шафқат ва адолат зоҳир кунем.

1: Мо даъват шудаем, ки ба мардуми ниёзманд раҳм ва адолат кунем.

2: Амалҳои мо метавонанд моро ба Худо наздиктар кунанд ё дуртар кунанд, пас биёед кӯшиш кунем, ки дар назари Худо дуруст кор кунем.

1: Матто 25:31-40 (Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо)

2: Яъқуб 1:27 (Дини пок ва нопок дар назди Худо)

Ирмиё 22:17 Аммо чашмони ту ва дили ту танҳо барои тамаъкории ту ва рехтани хуни бегуноҳ ва зулм ва зӯроварӣ нест, то ки ин корро бикунӣ.

Ирмиё онҳоеро, ки дилу чашми тамаъ, хунрезии бегуноҳ, зулм ва зӯроварӣ доранд, маҳкум мекунад.

1. Оқибатҳои тамаъ: Имтиҳони Ирмиё 22:17

2. Дили золим: омӯзиши Ирмиё 22:17

1. Масалҳо 4:23 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд.

2. Матто 5:7 - Хушо раҳимон, зеро ки ба онҳо раҳм карда мешавад.

Ирмиё 22:18 Бинобар ин Худованд дар бораи Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо чунин мегӯяд: Онҳо барои ӯ нола нахоҳанд гуфт: "Эй бародарам! ё, эй хоҳар! дар ҳаққи ӯ нола нахоҳанд гуфт: "Эй оғо! ё: «Эй ҷалоли Ӯ!

Худованд эълон мекунад, ки ҳеҷ кас барои подшоҳи Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, Яҳудо нола нахоҳад кард.

1. Хавфи гӯш накардан ба Худо: омӯзиши Ирмиё 22:18

2. Аҳамияти итоаткорӣ: Нигоҳе ба нокомии Еҳояким

1. Ибриён 12:14-15 - Бо тамоми одамон сулҳ ва муқаддасиро дунбол кунед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид; Бодиққат нигоҳ кунед, то касе аз файзи Худо маҳрум нагардад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Ирмиё 22:19 Ӯро бо дафни хар дафн хоҳанд кард, кашида шуда, берун аз дарвозаҳои Ерусалим партофта мешавад.

Дар порча гуфта мешавад, ки одамро мисли хар ба хок месупоранд ва ҷасади ӯро кашида берун аз дарвозаи Ерусалим мепартоянд.

1. Оқибатҳои Гуноҳ - чӣ гуна ноинсофӣ метавонад бо чунин таҳқир нисбат ба шахс оварда расонад.

2. Адолати Худо - чӣ гуна ҳукми ниҳоии Худо иҷро мешавад.

1. Масалҳо 13:15 "Фикри нек неъмат медиҳад, аммо роҳи ҷиноятқорон душвор аст".

2. Ишаъё 53: 5-6 "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд: азоби осоиштагии мо бар Ӯ буд; ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем. Ҳама мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаем; мо ҳар касро ба роҳи худ равона кардааст, ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст».

Ирмиё 22:20 Ба Лубнон бирав ва гиря кун; ва овози худро дар Бошон баланд кун, ва аз гузаргоҳҳо фарьёд кун, зеро ки ҳама дӯстдорони ту нобуд шудаанд.

Ин порча дар бораи даъват ба нола барои ҳалокати онҳое, ки як вақтҳо маҳбуб буданд, сухан меронад.

1. Даъват ба андӯҳ: аз даст додани онҳое, ки як замон азиз буданд

2. Анҷоми роҳат: Омӯзиши зиндагӣ бо талафот ва харобшавӣ

1. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад.

2. Румиён 12:15 - Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед ва бо гирьякунандагон гиря кунед.

Ирмиё 22:21 Ман ба ту дар ободии ту гуфтам; вале ту гуфтӣ, ки намешунавам». Аз айёми ҷавониат чунин буд, ки ба овози ман итоат накардӣ.

Худо ба халқи Яҳудо дар ободии онҳо сухан гуфт, аммо онҳо гӯш надоданд. Ин одати онҳо аз ҷавонӣ буд, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ ба овози Худо итоат намекарданд.

1. Хатари саркашӣ аз шунидани овози Худо

2. Зарурати итоат ба Худо дар ободӣ

1. Ишаъё 1:19-20 - Агар хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд. Аммо агар рад кунед ва исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Ирмиё 22:22 Шамол ҳамаи чӯпонони туро хоҳад хӯрд, ва дӯстдорони ту ба асирӣ хоҳанд рафт; он гоҳ ту барои тамоми шарорати худ хиҷил ва хиҷил хоҳӣ шуд.

Худо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки фирефтаи пасторон ва ошиқони козиб шудаанд, ба асирӣ меафтанд ва аз шароратҳои худ шармсор ва хиҷил хоҳанд шуд.

1. Огоҳиҳои Худоро эътироф кунед ва аз гуноҳ тавба кунед

2. Ҳақиқати Худоро биҷӯед ва аз фиреб парҳез кунед

1. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор ӯ сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

2. Забур 119: 9-11 - "Чӣ гуна ҷавон метавонад роҳи худро пок нигоҳ дорад? Бо нигоҳ доштани он мувофиқи каломи Ту. Бо тамоми дили худ Туро меҷӯям; аз аҳкоми Ту саргардон нашавам! Ман каломи Туро нигоҳ доштаам. дар дили ман, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам.

Ирмиё 22:23 Эй сокини Лубнон, ки лонаҳои худро дар дарахтони кедрҳо месозӣ, чӣ қадар меҳрубон хоҳӣ буд, вақте ки дард ба ту ояд, дарди зани золимӣ!

Сокини Лубнон аз дард ҳушдор дода мешавад, ки вақте дард ва дард мисли зани зоиш фаро мерасад.

1. Дардҳои дарднок: Зарурати омодагии рӯҳонӣ

2. Сидрҳои Лубнон: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 34:19 - Уқубатҳои одилон бисёранд, аммо Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад.

Ирмиё 22:24 Ба ҳаёти ман, — мегӯяд Худованд, — гарчанде ки Қӯниё ибни Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо, мӯҳр дар дасти рости ман буд, ман туро аз он ҷо кандан мехоҳам;

Ҳукмронии Худо бар тамоми қудрат ва қудрати заминӣ.

1. Худо бар ҳамаи подшоҳон Ҳоким аст

2. Эътироф кардани волоияти қудрати Худо

1. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

2. Дониёл 4:35 - Ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд ва Ӯ мувофиқи иродаи худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ё ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"

Ирмиё 22:25 Ва туро ба дасти онҳое ки ҷони ту мехоҳӣ, ва ба дасти онҳое ки аз рӯи онҳо метарсӣ, ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил ва ба дасти калдониён хоҳам дод.

Худо дар ниҳояти кор касонеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, ризқ медиҳад, ҳатто дар вақти мусибати бузург.

1. Умед дар замонҳои сахт: дарёфти имон ба ваъдаҳои Худо

2. Подшоҳии Худо: таваккал ба рӯзии Ӯ

1. Ирмиё 29:11, «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Румиён 8:28, «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд».

Ирмиё 22:26 Ва ту ва модаратро, ки туро зоид, ба кишвари дигаре, ки дар он ҷо таваллуд нашуда будӣ, берун хоҳам кард; ва дар он ҷо хоҳед мурд.

Адолати Худо дар ин оят нишон дода шудааст, ки Ӯ касонеро, ки ба Ӯ итоат намекунанд, ҷазо медиҳад.

1: Дар Ирмиё 22:26 Худо ба мо адолати Худ ва муҳим будани итоаткории Ӯро хотиррасон мекунад.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки Худо ҳамеша адолати Худро дастгирӣ мекунад ва онҳоеро, ки ба Ӯ итоат намекунанд, ҷазо медиҳад.

1: Такрори Шариат 28: 15-20 - Худо ваъда медиҳад, ки ба онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд баракат ва ба онҳое, ки нофармонӣ мекунанд, лаънатро ваъда медиҳанд.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ирмиё 22:27 Аммо ба замине ки мехоҳанд ба он баргарданд, ба он ҷо барнагарданд.

Мардум ба сарзамини дилхохашон баргашта наметавонанд.

1. "Ҷойе мисли хона нест: эътимод ба Худо тавассути овора"

2. "Роҳи ғайричашмдошт: пайдо кардани иродаи Худо дар ҷойҳои ношинос"

1. Марсияҳо 3:31-33 "Зеро ки ҳеҷ кас аз ҷониби Худованд то абад партофта намешавад. Ҳарчанд ӯ ғам оварад, раҳм хоҳад кард, муҳаббати бепоёни ӯ ин қадар бузург аст".

2. Забур 23:3 «Ӯ маро ба хотири исми Худ бо роҳҳои рост ҳидоят мекунад».

Ирмиё 22:28 Оё ин одам Қӯниё бути шикасташудаи нафратангез аст? Оё ӯ зарфе аст, ки дар он лаззате нест? чаро онҳо, худаш ва насли ӯ ба замин партофта шудаанд, ки намедонанд?

Кониё ҳамчун бути нафратовар ва шикаста дида мешавад ва ӯ ва авлодаш ба сарзамини ношинос бадарға карда мешаванд.

1. Ҳарчанд дур афтодаем, Худо бар мо меҳрубон аст.

2. Амалҳои мо оқибатҳо доранд ва мо бояд дар бораи интихоби худ бохабар бошем.

1. Забур 103:14 - Зеро Ӯ медонад, ки мо чӣ гуна ташаккул ёфтаем; вай дар хотир дорад, ки мо хокем.

2. Ишаъё 43:1 - Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман.

Ирмиё 22:29 Эй замин, замин, замин, каломи Худовандро бишнав.

Худованд ба замин сухан меронад ва даъват мекунад, ки каломи Ӯро бишнавад.

1. Даъвати Худованд барои шунидани каломи Ӯ - Ирмиё 22:29

2. Қудрати Каломи Худо - Ирмиё 22:29

1. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.

2. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем.

Ирмиё 22:30 Худованд чунин мегӯяд: «Ин одамро бефарзанд бинависед, ки дар айёми худ муваффақ нахоҳад шуд; зеро ки ҳеҷ кас аз насли ӯ бар тахти Довуд нишаста, дигар дар Яҳудо ҳукмронӣ намекунад, комёб нахоҳад шуд.

Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки бинависад, ки шахсе барои вориси тахти худ фарзанде нахоҳад дошт ва дар айёми ӯ муваффақ нахоҳад шуд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо дар ҳаёти мо иҷро мешавад

2. Вафодорӣ дар муқобили душвориҳо: Чӣ гуна Худо моро дар лаҳзаҳои душворӣ қувват мебахшад

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Боби 23 Ирмиё ба роҳбарияти фосидшудаи Яҳудо муроҷиат мекунад ва ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил ва одил, ки наҷот ва барқарорсозӣ меорад, ба оянда умед мебахшад.

Сархати 1: Ирмиё чӯпонони (пешвоёни) Яҳудоро маҳкум мекунад (Ирмиё 23:1-4). Ӯ онҳоро ба пароканда кардани халқи Худо ва бадрафторӣ айбдор мекунад. Дар ҷавоб, Худо ваъда медиҳад, ки бақияи худро ҷамъ мекунад ва чӯпононеро таъин мекунад, ки ба онҳо ғамхорӣ мекунанд.

Сархати 2: Ирмиё бар зидди анбиёи козиб сухан меронад (Ирмиё 23:9-15). Паёмҳои маккоронаи онҳоро, ки мардумро гумроҳ мекунанд, фош мекунад. Ӯ эълон мекунад, ки ин паёмбарон ба ҷои шунидани Худо, хаёлоти худро мегӯянд.

Сархати 3: Ирмиё пайғамбарони козибро бо пайғамбари ҳақиқие, ки Худо фиристодааст, муқоиса мекунад (Ирмиё 23:16-22). Ӯ таъкид мекунад, ки паёмбарони ҳақиқӣ паёми худро мустақиман аз Худо мегиранд, дар ҳоле ки паёмбарони козиб дурӯғ мегӯянд. Каломи ҳақиқии Худо мисли оташ ва гурзест, ки ботилро мешиканад.

Сархати 4: Ирмиё бори дигар анбиёи козибро мазаммат мекунад (Ирмиё 23:25-32). Ӯ даъвоҳои фиребандаи онҳоро, ки хобҳоро аз Худо гирифтаанд, фош мекунад. Дурӯғҳои онҳо мардумро гумроҳ мекунанд ва ӯро фаромӯш мекунанд.

Сархати 5: Ирмиё ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил, ки аксар вақт бо номи «Шоҳа» номида мешавад, умедро ба оянда эълон мекунад (Ирмиё 23:5-8). Ин Подшоҳ оқилона ҳукмронӣ хоҳад кард, адолатро иҷро мекунад, наҷот медиҳад ва Исроилро барқарор хоҳад кард. Мардум дигар наметарсанд ва пароканда намешаванд, балки дар замини худ бехатар сокин хоҳанд шуд.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту сеюми Ирмиё ба роҳбарияти фосид дар Яҳудо муроҷиат мекунад ва ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил ва одил умед мебахшад. Чӯпонон барои бадрафторӣ бо халқи Худо маҳкум мешаванд, аммо Ӯ ваъда медиҳад, ки бақияи худро ҷамъ карда, чӯпонони ғамхор таъин мекунад. Анбиёи козиб барои гумроҳӣ маҳкум карда мешаванд ва ба ҷои шунидани Худо дурӯғ мегӯянд. Анбиёи ҳақиқӣ паёмҳоро мустақиман аз Ӯ мегиранд, дар ҳоле ки паёмбарони козиб хаёл мекунанд. Даъвоҳои фиребанда дар бораи хобҳо фош мешаванд, зеро онҳо боиси фаромӯш кардани Худо мешаванд. Дар миёни ин фасод, умед ҳаст. Дар бораи Подшоҳи одил, ки бо номи «Шохал» маъруф аст, ваъда дода шудааст. Ин Подшоҳ ба Исроил адолат, наҷот ва барқарорсозӣ меорад. Мардум дар сарзамини худ оромона сокин хоҳанд шуд, дигар наметарсанд ва пароканда намешаванд. Дар ин боб ҳам маҳкум кардани роҳбарии фасодкор ва ҳам боварӣ ба ваъдаҳои илоҳӣ таъкид шудааст.

Боби 23 Ирмиё ба роҳбарияти фосидшудаи Яҳудо муроҷиат мекунад ва ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил ва одил, ки наҷот ва барқарорсозӣ меорад, ба оянда умед мебахшад.

Сархати 1: Ирмиё чӯпонони (пешвоёни) Яҳудоро маҳкум мекунад (Ирмиё 23:1-4). Ӯ онҳоро ба пароканда кардани халқи Худо ва бадрафторӣ айбдор мекунад. Дар ҷавоб, Худо ваъда медиҳад, ки бақияи худро ҷамъ мекунад ва чӯпононеро таъин мекунад, ки ба онҳо ғамхорӣ мекунанд.

Сархати 2: Ирмиё бар зидди анбиёи козиб сухан меронад (Ирмиё 23:9-15). Паёмҳои маккоронаи онҳоро, ки мардумро гумроҳ мекунанд, фош мекунад. Ӯ эълон мекунад, ки ин паёмбарон ба ҷои шунидани Худо, хаёлоти худро мегӯянд.

Сархати 3: Ирмиё пайғамбарони козибро бо пайғамбари ҳақиқие, ки Худо фиристодааст, муқоиса мекунад (Ирмиё 23:16-22). Ӯ таъкид мекунад, ки паёмбарони ҳақиқӣ паёми худро мустақиман аз Худо мегиранд, дар ҳоле ки паёмбарони козиб дурӯғ мегӯянд. Каломи ҳақиқии Худо мисли оташ ва гурзест, ки ботилро мешиканад.

Сархати 4: Ирмиё бори дигар анбиёи козибро мазаммат мекунад (Ирмиё 23:25-32). Ӯ даъвоҳои фиребандаи онҳоро, ки хобҳоро аз Худо гирифтаанд, фош мекунад. Дурӯғҳои онҳо мардумро гумроҳ мекунанд ва ӯро фаромӯш мекунанд.

Сархати 5: Ирмиё ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил, ки аксар вақт бо номи «Шоҳа» номида мешавад, умедро ба оянда эълон мекунад (Ирмиё 23:5-8). Ин Подшоҳ оқилона ҳукмронӣ хоҳад кард, адолатро иҷро мекунад, наҷот медиҳад ва Исроилро барқарор хоҳад кард. Мардум дигар наметарсанд ва пароканда намешаванд, балки дар замини худ бехатар сокин хоҳанд шуд.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту сеюми Ирмиё ба роҳбарияти фосид дар Яҳудо муроҷиат мекунад ва ба воситаи ваъдаи Подшоҳи одил ва одил умед мебахшад. Чӯпонон барои бадрафторӣ бо халқи Худо маҳкум мешаванд, аммо Ӯ ваъда медиҳад, ки бақияи худро ҷамъ карда, чӯпонони ғамхор таъин мекунад. Анбиёи козиб барои гумроҳӣ маҳкум карда мешаванд ва ба ҷои шунидани Худо дурӯғ мегӯянд. Анбиёи ҳақиқӣ паёмҳоро мустақиман аз Ӯ мегиранд, дар ҳоле ки паёмбарони козиб хаёл мекунанд. Даъвоҳои фиребанда дар бораи хобҳо фош мешаванд, зеро онҳо боиси фаромӯш кардани Худо мешаванд. Дар миёни ин фасод, умед ҳаст. Дар бораи Подшоҳи одил, ки бо номи «Шохал» маъруф аст, ваъда дода шудааст. Ин Подшоҳ ба Исроил адолат, наҷот ва барқарорсозӣ меорад. Мардум дар сарзамини худ оромона сокин хоҳанд шуд, дигар наметарсанд ва пароканда намешаванд. Дар ин боб ҳам маҳкум кардани роҳбарии фасодкор ва ҳам боварӣ ба ваъдаҳои илоҳӣ таъкид шудааст.

Ирмиё 23:1 Вой бар ҳоли чӯпононе, ки гӯсфандони чарогоҳи маро нобуд ва пароканда мекунанд! мегӯяд Худованд.

Худованд норозигии худро аз пастороне, ки рамаи чарогоҳи Ӯро нобуд ва пароканда кардаанд, баён мекунад.

1. Огоҳии Худованд ба пасторҳое, ки ба вазифаи худ беэътиноӣ мекунанд

2. Масъулияти чӯпонҳо барои чӯпонӣ кардани халқи Худо

1. Ҳизқиёл 34:2-4 - Пас, эй чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед:

2. Ирмиё 3:15 - Ва Ман ба шумо мувофиқи дили худ чӯпононе хоҳам дод, ки шуморо бо дониш ва фаҳмиш ғизо медиҳанд.

Ирмиё 23:2 Бинобар ин Худованд Худои Исроил дар ҳаққи чӯпононе, ки қавми маро мехӯронанд, чунин мегӯяд: Шумо рамаи Маро пароканда кардаед, ва онҳоро рондаед, ва онҳоро надидаед; инак, Ман бади аъмоли шуморо ба сари шумо хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Худо пасторҳои Исроилро маҳкум мекунад, ки ба халқи худ беэътиноӣ карданд ва ба онҳо ташриф наоварданд. Ба ҷазои ситамашон ҷазо медиҳад.

1. Ба дастуроти Худованд итоат кунед ва нисбати халқи Ӯ ғамхорӣ кунед

2. Он чи мекорӣ, дарав: Доварии Худо дар бораи беэътиноӣ

1. Ҳизқиёл 34:2-4 - Худованд Худо ба чӯпонон чунин мегӯяд; Вой бар ҳоли чӯпонони Исроил, ки худро мечаронанд! Оё чӯпонон набояд ба рамаҳо сер кунанд? Равғанро мехӯред, пашм мепӯшонед, чӯпононро мекушед, аммо рамаро намечаронед. Шумо беморонро қувват надодед ва беморро шифо надодед ва шикастаро набастаед, ва он чиро, ки ронда шуда буд, боз наовардед ва гумшударо наҷӯед; лекин шумо онҳоро бо зӯр ва бераҳм ҳукмронӣ кардаед.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ирмиё 23:3 Ва бақияи рамаи Худро аз ҳамаи кишварҳое, ки ба он ҷо рондаам, ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба оғили худ хоҳам овард; ва онҳо пурсамар ва афзун хоҳанд шуд.

Худо бақияи рамаи Худро аз кишварҳое, ки ба онҳо ронда шудаанд, меорад ва ба хонаҳои худ бармегардонад ва онҳо обод ва афзун мешаванд.

1. Муҳаббат ва ғамхории Худо нисбати халқаш

2. Дуъо кардан барои ризқу ҳифозати Худо

1. Забур 34:18 Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

2. Матто 6:25-34 Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? Оё касе аз шумо метавонад бо ғамхорӣ ба ҳаёти худ як соат илова кунад?

Ирмиё 23:4 Ва Ман бар онҳо чӯпононе таъин хоҳам кард, ки онҳоро мечаронанд; ва онҳо дигар натарсанд, ва ҳаросон нахоҳанд шуд, ва камӣ нахоҳанд дошт, мегӯяд Худованд.

Худованд ваъда медиҳад, ки чӯпононеро таъин мекунад, ки ба халқи Ӯ ғамхорӣ мекунанд ва муҳофизат мекунанд, то ки онҳо дигар натарсанд, ғамгин нашаванд ва нотавон нашаванд.

1. «Худованд чӯпони мост»

2. «Аз паи сулҳу амният ба воситаи Худованд бошед»

1. Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Ирмиё 23:5 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман барои Довуд шохаи одил хоҳам овард, ва Подшоҳе подшоҳӣ карда, комёб хоҳад шуд, ва доварӣ ва адолатро дар рӯи замин ба амал оварад.

Худованд эълон мекунад, ки аз насли шоҳ Довуд Подшоҳи одил эҳё хоҳад шуд, ки ӯ ҳукмронӣ мекунад ва адолатро ба замин хоҳад овард.

1. Адолати Худо: Чӣ тавр Подшоҳи одил Худо адолатро ба рӯи замин меорад

2. Ба Худованд такя кардан: Чӣ тавр ба Худованд дар ваъдаҳояш такя кардан мумкин аст

1. Ишаъё 9:6–7; Зеро ки барои мо Кӯдак таваллуд шудааст, Писаре ба мо дода шудааст, ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд; ва номи Ӯро Аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Сарвари сулҳ хонда хоҳанд кард.

2. Забур 71:1–2; Ба подшоҳ ҳукм кун, эй Худо, ва адолати худ ба писари подшоҳ. Ӯ қавми туро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мискинони туро бо доварӣ.

Ирмиё 23:6 Дар айёми ӯ Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Исроил дар амон сокин хоҳад шуд; ва ин аст номи Ӯ, ки ба василаи он ӯ: Худованд адолати мо хонда хоҳад шуд.

Худо ба касоне, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, адолат ва наҷот медиҳад.

1. Қувваи адолат дар ҳаёти мо

2. Барои наҷоти мо ба Худованд таваккал кардан

1. Румиён 3:21–26

2. Ишаъё 45:17–25

Ирмиё 23:7 Бинобар ин, инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки онҳо дигар нагӯянд: "Худованд зинда аст, ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун овард";

Худо ба халқи худ наҷот хоҳад овард ва онҳо дигар лозим намеояд, ки вақти аз Миср баровардашударо ба ёд оранд.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст

2. Наҷоти Худо барои ҳама аст

1. Такрори Шариат 7:8-9 - «Аммо азбаски Худованд шуморо дӯст медорад ва қасамеро, ки ба аҷдодони шумо дода буд, вафо мекунад, Ӯ шуморо бо дасти пурзӯр берун овард ва шуморо аз хонаи ғуломӣ, аз қудрати Фиръавн подшоҳи Миср.

2. Ишаъё 43:1-3 - Аммо алҳол, мегӯяд Худованд, ки Туро Офарид, эй Яъқуб, Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

Ирмиё 23:8 Аммо: Худованд зинда аст, ки насли хонадони Исроилро аз сарзамини шимолӣ ва аз тамоми кишварҳое, ки ман онҳоро ба он ҷо ронда будам, баровард ва раҳнамоӣ кард; ва дар замини худ сокин хоҳанд шуд.

Худо халқи Исроилро ба замини худ бармегардонад ва онҳоро муҳофизат мекунад.

1: Худо ниҳоии ниҳоии халқи худ аст.

2: Новобаста аз вазъият, Худо моро ба ҷои амн бармегардонад.

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 48:14 - Зеро ки ин Худо то абад Худои мост; вай хатто то охир рохнамои мо хохад буд.

Ирмиё 23:9 Дили ман аз сабаби анбиё шикастааст; тамоми устухонҳоям меларзанд; Ман мисли одами майзада ҳастам, ва мисли марде, ки шароб аз Худованд ва аз суханони қудсияти Ӯ мағлуб шудааст.

Ирмиё андӯҳашро дар бораи анбиё баён мекунад ва чӣ тавр суханони Худованд ӯро фаро гирифтааст.

1. Қувваи Каломи Худо: Чӣ гуна дилҳо ва устухонҳои мо ба ларза меоянд

2. Қувваи ғам: Чӣ тавр дар миёни дард қувват пайдо кардан мумкин аст

1. Ишаъё 28:9-10 Ӯ ба кӣ дониш омӯзонад? ва киро Ӯ таълим диҳад? ки аз шир чушида, аз сина гирифта шудаанд. Зеро дастур бояд бар дастур бошад, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо каме ва дар он ҷо каме.

2. Забур 37:4 Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.

Ирмиё 23:10 Зеро ки замин пур аз зинокорон аст; зеро ки ба сабаби қасам хӯрдан замин мотам мегирад; ҷойҳои хушманзари биёбон хушк шудаанд, ва роҳи онҳо бад аст, ва қувваи онҳо дуруст нест.

Замин пур аз гуноҳ аст ва оқибаташ вазнин аст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Ирмиё 23:10

2. Хатари зино: Ирмиё 23:10

1. Яъқуб 4:17 Бинобар ин, барои касе, ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунад; зеро ки одам он чи мекорад, дарав мекунад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ирмиё 23:11 Зеро ки ҳам пайғамбар ва ҳам коҳин нопоканд; Оре, дар хонаи худ шарорати онҳоро ёфтаам, мегӯяд Худованд.

Ҳузури бадӣ дар хонаи Худованд маҳкум карда мешавад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки хонаи Худоро муқаддас ва аз бадӣ пок нигоҳ дорем.

2: Чун намояндагони Худо, анбиё ва коҳинон бояд ҳаёти одилона дошта бошанд.

1: Масалҳо 15:8 Қурбонии шарир барои Худованд зишт аст, аммо дуои росткорон лаззати Ӯст.

2: Эфсӯсиён 4:17-19 Бинобар ин, инро мегӯям ва ба Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо минбаъд низ мисли халқҳои дигар, бо ақли ботил рафтор накунед, зеро фаҳмиш тира шуда, аз ҳаёти Худо ба василаи Худо бегона шудааст. ки дар онҳо нодонӣ аст, ба сабаби кӯр будани дилашон: Онҳое ки дар гузашта эҳсоси фисқу фуҷур кардаанд, то ки ҳар нопокиро бо тамаъкорӣ кунанд.

Ирмиё 23:12 Бинобар ин, роҳи онҳо дар зулмот мисли роҳҳои лағжобӣ хоҳад буд: онҳо ронда хоҳанд шуд ва дар он хоҳанд афтод, зеро ки Ман дар соли таъқиби онҳо бадӣ хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Ҳукми Худо бар касонест, ки аз Ӯ рӯй гардонанд.

1. Лағжиши гуноҳ

2. Ҳукм ва муҳаббати Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ирмиё 23:13 Ва ман дар анбиёи Сомария беақлӣ дидаам; дар Баал нубувват карда, қавми Ман Исроилро гумроҳ карданд.

Ирмиё пайғамбар анбиёи козиби Сомарияро, ки дар Баал пешгӯй карда, халқи Исроилро гумроҳ мекунанд, маҳкум мекунад.

1. Анбиёи козиб: Фиреби Баал

2. Гумроҳ нашавед: таваккал ба роҳнамоии Худо

1. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест.

2. Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи одобҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад.

Ирмиё 23:14 Ман дар анбиёи Ерусалим низ як чизи даҳшатнокро дидаам: онҳо зино мекунанд ва ба дурӯғ роҳ мераванд; дасти бадкоронро низ мустаҳкам мекунанд, то ки ҳеҷ кас аз шарорати худ барнагардад; ҳамаашон барои Ман Садӯм ва сокинони он ҳамчун Амӯро.

Анбиёи Ерусалим зино ва дурӯғгӯй мекунанд, дар ҳоле ки бадкоронро ташвиқ мекунанд ва тавбаро пешгирӣ мекунанд. Онҳо мисли шаҳрҳои Садӯму Амӯро бадкоранд.

1. Оқибатҳои гуноҳ - Ирмиё 23:14

2. Хатари анбиёи козиб - Ирмиё 23:14

1. Ҳизқиёл 16:49-50 - Инак, ин гуноҳи хоҳари ту Садӯм буд, ки ғурур, пур аз нон ва фаровонии бекорӣ дар вай ва духтаронаш буд, ва дасти камбағалон ва мискинонро мустаҳкам накард.

50 Ва онҳо мағрур шуда, пеши ман корҳои зишт карданд, бинобар ин Ман онҳоро, чунон ки некӣ дидам, гирифтам.

2. Матто 12:39 - Аммо Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломат меҷӯяд; ва ба он аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнус-пайғамбар.

Ирмиё 23:15 Бинобар ин Худованди лашкарҳо дар бораи анбиё чунин мегӯяд: Инак, Ман ба онҳо кирмак медиҳам, ва онҳоро аз оби заҳра менӯшонам, зеро ки аз анбиёи Ерусалим палидӣ дар тамоми замин паҳн шудааст.

Худованди лашкарҳо ҷазои анбиёи Ерусалимро эълон мекунад, ки дар тамоми замин ифлосиро паҳн мекунанд.

1. Оқибатҳои бадгӯӣ

2. Хатари нофармонӣ

1. Амос 5:7 - Эй касоне, ки довариро ба кирмак табдил медиҳед ва адолатро дар замин тарк мекунед

2. Ғалотиён 6:7 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

Ирмиё 23:16 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиёе, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед: онҳо шуморо беҳуда мегардонанд: онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳони Худованд.

Худо қавми Худро огоҳ мекунад, ки ба суханони анбиёи козиб гӯш надиҳанд, зеро онҳо аз ақли худ мегӯянд, на аз они Худо.

1. Ягона будани каломи Худо

2. Пайгамбарони козиб ва хатари онхо

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Матто 7:15-16 - Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон ангури хор ҷамъоварӣ мекунанд, ё анҷири чӯбро?

Ирмиё 23:17 Онҳо то ҳол ба онҳое ки Маро нафрат мекунанд, мегӯянд: "Худованд гуфтааст: "Шумо осоиштагӣ хоҳед ёфт; ва ба ҳар кӣ аз рӯи хаёли худ рафтор мекунад, мегӯянд: "Бади шумо ба сари шумо нахоҳад омад".

Ба мардуме, ки Худоро эҳтиром намекунанд, ваъдаи сулҳу осоиштагӣ дода мешавад, гарчанде ки ба нафси худ пайравӣ кунанд.

1. Хатари инкор кардани Худо ва пайравии дили худ

2. Ваъдаҳои Худо дар бораи сулҳ барои ҳама, ҳатто бадбинон

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо муваффақият бахшад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист.

Ирмиё 23:18 Зеро кист, ки бар тибқи маслиҳати Худованд истода, каломи Ӯро дарк карда ва шунидааст? ки каломи Ӯро қайд карда, шунидааст?

Ирмиё мепурсад, ки тавонист дар маслиҳати Худованд истода, каломи Ӯро дарк кунад ва бишнавад ва онро қайд кунад ва дар хотир нигоҳ дорад.

1. «Даъват барои дар хотир нигоҳ доштани Каломи Худованд»

2. «Аҳамияти истодан дар машварати Худо»

1. Забур 118:11 "Ман каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 23:19 Инак, тундбоди Худованд бо ғазаб мебарояд, ҳатто гирдоби сахте, ки бар сари шарирон сахт хоҳад афтод.

Ғазаби Худо бар бадкорон дар шакли гирдоби харобиовар меояд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои ноинсофӣ

2. Адолати бепоёни Худо: Ҷустуҷӯи адолат дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 40:10-11 - "Инак, Худованд Худо бо дасти пурқувват хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо ӯ аст, ва кораш дар пеши Ӯст. Ӯ гӯсфанди худро мисли гов мечаронад. чӯпон: вай барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ карда, дар оғӯши худ мебарад, ва бо нармӣ кӯдаконро хоҳад бурд».

2. Масалҳо 15:29 - "Худованд аз шарир дур аст, аммо дуои одилонро мешунавад".

Ирмиё 23:20 Ғазаби Худованд барнамегардад, то даме ки фикрҳои дили худро ба амал оварад, ва дар айёми охир шумо онро ба таври комил баррасӣ кунед.

То он даме, ки иродаи Ӯ ба амал наояд, ғазаби Худо қатъ нахоҳад шуд.

1. Нақшаи комили Худо: Қудрати ваъдаҳои Ӯ

2. Охирзамон: Фаҳмидани қалби Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ирмиё 23:21 Ман ин анбиёро нафиристодаам, вале онҳо давида рафтанд; ба онҳо сухан нагуфтаам, онҳо нубувват карданд.

Худо анбиёро нафиристод ва ба онҳо сухан нагуфта буд, вале онҳо нубувват мекарданд.

1. Иродаи Худо ва иродаи инсон: Тадқиқот дар бораи Ирмиё 23:21

2. Фаҳмидани маънои Ирмиё 23:21: Нақши пайғамбарон дар Китоби Муқаддас

1. Ирмиё 7:25-26 - "Аз он рӯзе ки падарони шумо аз замини Миср берун омадаанд, то имрӯз ман ҳамаи бандагони Худ - анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз барвақт бархоста, онҳоро мефиристам: Аммо онҳо гӯш доданд. на ба ман, ва на гӯши онҳоро моил карданд, балки гардани худро сахт карданд: онҳо аз падарони худ бадтар карданд».

2. Ишаъё 29:10-12 - "Зеро ки Худованд рӯҳи хоби амиқро бар шумо рехт, ва чашмони шуморо бастааст: анбиё ва ҳокимони шумо, бинокоронро пӯшонидааст. Ва рӯъёи ҳама ба ту мисли суханони китоби мӯҳршуда, ки онро мардум ба донишманд месупоранд ва мегӯй: "Инро бихон, аз ту; таълим нагирифта, мегуфт: "Илтимос, инро бихон" ва мегӯяд: "Ман дониш наёфтаам".

Ирмиё 23:22 Аммо агар онҳо дар маслиҳати Ман истода, ба қавми Ман водор мекарданд, ки суханони Маро бишнаванд, пас, мебоист онҳоро аз роҳи бади худ ва аз бади аъмоли худ бармегардонданд.

Халқи Худо бояд ба суханони Ӯ гӯш диҳад, то аз аъмоли бади худ рӯй гардонанд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

2. Аз бадӣ рӯй гардондан

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Ирмиё 23:23 Оё ман Худои наздик ҳастам, мегӯяд Худованд, на Худои дур?

Худо ба қавми худ наздик аст ва дур нест.

1. Қудрати наздикии Худо - Ирмиё 23:23

2. Ҳузури Худоро дар ҳаёти худ эҳсос кунед - Ирмиё 23:23

1. Забур 139:7-10 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту ба куҷо бигрезам?

2. Такрори Шариат 4:7 - Зеро кадом халқи бузурге ҳаст, ки худое ба он қадар наздик бошад, чунон ки Худованд Худои мо барои мост, вақте ки мо Ӯро бихонем?

Ирмиё 23:24 Оё касе метавонад дар ҷойҳои пинҳонӣ пинҳон шавад, ки ман ӯро набинам? мегӯяд Худованд. Оё ман осмону заминро пур намекунам? мегӯяд Худованд.

Худо ҳама чизро мебинад ва ҳама ҷост.

1. Худо дар ҳама ҷост

2. Ҳеҷ чиз бар Худо ниҳон нест

1. Забур 139:7–12

2. Ибриён 4:13

Ирмиё 23:25 Ман шунидам, ки анбиё гуфтаанд, ки ба исми Ман нубувват гуфта шудааст: "Хоб дидам, хоб дидам".

Ирмиё-пайғамбар анбиёи козибро, ки худро ба номи Худо хобҳо ва рӯъёҳои нубуввати доранд, маҳкум мекунад.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Эътимоднок будани Каломи Худо

1. Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо навишта шудааст ва барои таълим, мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст

Ирмиё 23:26 То ба кай ин дар дили анбиёе, ки дурӯғро нубувват мекунанд, хоҳад буд? Оре, онҳо пайғамбарони макри дили худ ҳастанд;

Паёмбарон ба ҷои ҳақ аз дилҳояшон дурӯғ мегӯянд.

1. Дили мо бояд рост бигӯяд

2. Дурӯғ абадӣ наmemонад

1. Забур 51:6 - Инак, ту аз ростӣ дар ботин лаззат мебарӣ, ва дар дили ниҳон ба ман ҳикмат меомӯзӣ.

2. Масалҳо 12:19 - Лабҳои ростқавлона то абад пойдор мебошанд, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

Ирмиё 23:27 Онҳо гумон мекунанд, ки қавми Маро бо хобҳои худ, ки ҳар кас ба ёри худ нақл мекунанд, номи Маро фаромӯш кунанд, чунон ки падарони онҳо номи Маро барои Баал фаромӯш кардаанд.

Худо ба ғазаби анбиёи козиб, ки қавми ӯро аз ӯ дур мекунанд, ба ҷои гуфтани суханони Ӯ хобҳо баён мекунанд.

1. «Хатари анбиёи козиб: дур шудан аз доми фиреб»

2. «Баракати тоат: зикри номи Худо».

1. Эфсӯсиён 4:14 - То ки мо дигар кӯдакон набошем, ки мавҷҳо ба он сӯ партоб карда, дар ҳар боди таълимот, бо макри инсонӣ, бо макр дар макрҳои фиребанда гардем.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ирмиё 23:28 Набие ки хоб дид, бигзор хобашро нақл кунад; ва ҳар кӣ каломи Маро дорад, бигзор каломи Маро содиқона бигӯяд. Кох барои гандум чист? мегӯяд Худованд.

Худо ба пайғамбаронаш хотиррасон мекунад, ки Каломи Ӯро содиқона эълон кунанд, зеро он аз ҳама хобҳо хеле бузургтар аст.

1. Арзиши Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худоро ҳамчун роҳнамо барои ҳаёти ҳаррӯза истифода бурдан мумкин аст

2. Қувваи вафодорӣ: Чаро муҳим аст, ки ба Каломи Худо содиқ мондан

1. Ибриён 4:12 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст.

Ирмиё 23:29 Оё каломи Ман мисли оташ нест? мегӯяд Худованд; ва мисли болғае, ки сангро пора-пора мекунад?

Каломи Худованд тавоно ва таъсирбахш аст мисли оташу болға.

1. Қудрати Каломи Худованд

2. Шикастани қалъаҳои гуноҳ

1. Забур 33:4-6 Зеро каломи Худованд дуруст ва рост аст; дар хар кораш содик аст. Худованд адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз мехри бепоёни у пур аст. Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад, лашкари пурситораашон аз нафаси даҳони Ӯ.

2. Ибриён 4:12-13 Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст. Аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ҳатто то ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо медарояд; фикру му-носибатхои дилро бахо медихад. Ҳеҷ чиз дар тамоми махлуқот аз назари Худо пӯшида нест. Ҳама чиз дар пеши назари Ӯ ошкор ва ошкор аст, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем.

Ирмиё 23:30 Бинобар ин, инак, Ман зидди анбиё ҳастам, мегӯяд Худованд, ки ҳар яке аз ёри худ суханони Маро медуздад.

Худо бар зидди паёмбароне аст, ки аз ҳамсоягон сухан медузданд.

1. Огоҳии Худо ба паёмбарони козиб

2. Хавфи беинсофӣ дар роҳбарии рӯҳонӣ

1. Эфсӯсиён 4:14-15 - «То ки мо минбаъд кӯдакон набошем, ки бо ҳар гуна боди таълимот, бо ҳилаҳои одамон ва макри маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо дар камингоҳ мемонанд, то фиреб диҳанд; "

2. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки дар ҳақиқат муомила мекунанд, лаззати Ӯст".

Ирмиё 23:31 Инак, Ман зидди анбиё ҳастам, мегӯяд Худованд, ки забонҳои худро ба кор бурда, мегӯянд: "Мегӯяд".

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ бар зидди паёмбароне аст, ки суханони худро истифода мебаранд ва даъво доранд, ки аз номи Ӯ сухан мегӯянд.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Муҳимияти гӯш кардани Худо

1. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест.

2. Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

Ирмиё 23:32 Инак, Ман зидди онҳое ҳастам, ки хобҳои бардурӯғро нубувват мекунанд, мегӯяд Худованд, ва ба онҳо бигӯй, ва бо дурӯғ ва сабукии худ қавми Маро гумроҳ мекунанд; лекин Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо

амр накардаам, бинобар ин онҳо ба ин қавм ҳеҷ фоидае нахоҳанд дод, мегӯяд Худованд.

Худо зидди паёмбароне аст, ки хобҳои ботилро пешгӯй мекунанд ва бо дурӯғҳои худ қавми Ӯро гумроҳ мекунанд. Бо вуҷуди ин, Худованд ин паёмбаронро нафиристода ва на фармудааст, бинобар ин, онҳо ба ќавми худ ёрї нахоњанд дод.

1. "Огоҳии Худо аз паёмбарони козиб"

2. «Муҳаббати Худо ба халқаш сарфи назар аз анбиёи козиб»

1. Ҳизқиёл 13:2–10

2. Ирмиё 14:14–15

Ирмиё 23:33 Ва ҳангоме ки ин қавм ё набиё ё коҳине аз ту бипурсанд: "Бори Худованд чист?" Пас ба онҳо бигӯй: "Кадом бори гарон?" Ман ҳатто туро тарк хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худо ба мардуми Яҳудо огоҳ мекунад, ки агар пурсанд, ки бори Ӯ чист, Ӯ онҳоро тарк хоҳад кард.

1. "Бори Худо барои ҳаёти мо"

2. «Огоҳии Худо ба мардуми Яҳудо»

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Ирмиё 23:34 Ва аммо набӣ, ва коҳин ва қавм, ки бигӯянд: "Гарбори Худованд аст, Ман он одам ва хонадони ӯро ҷазо хоҳам дод".

Худованд ҳар касеро, ки мегӯяд, ки суханони Худовандро мегӯяд, вале намегӯяд, Худованд ҷазо хоҳад дод.

1: Худо онҳоеро, ки бардурӯғ даъвои каломи Худовандро мегӯянд, таҳаммул намекунад.

2: Муҳим аст, ки аз онҳое, ки мегӯянд, ки аз номи Худо сухан мегӯянд, эҳтиёт бошед ва боварӣ ҳосил кунед, ки суханони онҳо бо Навиштаҳо мувофиқат мекунанд.

1: Такрори Шариат 18: 20-22 - Аммо пайғамбаре, ки гумон мекунад, ки сухане аз номи ман бигӯяд, ки ман ба ӯ амр накардаам, ё ба номи худоёни дигар сухан гӯяд, ҳамон пайғамбар хоҳад мурд. Ва агар шумо дар дили худ гӯед: "Аз куҷо мо метавонем каломеро, ки Худованд нагуфтааст, бидонем?" ҳангоме ки пайғамбаре аз исми Худованд сухан гӯяд, агар калом ба амал наояд ё ба амал наояд, ин суханест, ки Худованд нагуфтааст; Паёмбар онро бо такаббур гуфтааст. Шумо набояд аз ӯ тарсид.

2: 2 Петрус 1:20-21 - Пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ як пешгӯии Навиштаҷот аз тафсири худи касе нест. Зеро ҳеҷ гоҳ пешгӯӣ бо иродаи инсон ба вуҷуд наомадааст, балки одамон, вақте ки Рӯҳулқудс онҳоро мебурд, аз Худо сухан мегуфтанд.

Ирмиё 23:35 Ҳамин тавр ҳар яке ба ёри худ ва ҳар кас ба бародари худ бигӯед: "Худованд чӣ ҷавоб дод?" ва: «Худованд чӣ гуфт?

Худо бо мо гуфт ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ҷавобҳои ӯро бифаҳмем ва мубодила кунем.

1. Муҳимияти гӯш кардани суханони Худо

2. Паҳн кардани хушхабар дар бораи ҷавобҳои Худо

1. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

2. Румиён 10:14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? мавъиза мекунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

Ирмиё 23:36 Ва бори Худовандро дигар ба ёд наоваред; зеро ки каломи ҳар кас бори вай хоҳад буд; зеро ки шумо суханони Худои Ҳай, Худованди лашкарҳо Худои моро таҳриф кардаед.

Каломи Худо бояд ҷиддӣ қабул карда шавад ва ба ҳеҷ ваҷҳ таҳриф нашавад.

1. Каломи Худо бори мост - Ирмиё 23:36

2. Ба Каломи Худо ҷиддӣ муносибат кардан - Ирмиё 23:36

1. Такрори Шариат 8:3 - Ва туро фурӯтан кард, ва гуруснагӣ кард, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро намедонӣ, ва падаронат низ медонистанд; то ба ту бидонад, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Ирмиё 23:37 Ба набӣ чунин бигӯй: Худованд ба ту чӣ ҷавоб дод? ва: «Худованд чӣ гуфт?

Худованд анбиёи Худро даъват мекунад, то аз Ӯ бипурсанд, ки чӣ гуфта буд ва барои худ ҷавоб диҳанд.

1. Худованд халқи Худро даъват мекунад, ки Каломи Ӯро ҷӯянд

2. Ҷавоб додан ба садои Худованд дар итоат

1. Ирмиё 33:3 - Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям.

2. Матто 7:7-11 - Бипурс, ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад. Ё ки кадоме аз шумо, агар писараш аз ӯ нон талаб кунад, ба ӯ санг медиҳад? Ё

агар ӯ моҳӣ талаб кунад, ба ӯ мор медиҳад? Пас, агар шумо, эй бадкорон, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро донед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод!

Ирмиё 23:38 Аммо азбаски шумо мегӯед, ки "бори Худованд аст"; Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд; Зеро ки шумо ин суханро мегӯед: "Бори Худованд аст, ва ман назди шумо фиристода, гуфтам: "Нагӯед, ки "бори Худованд";

Ирмиё 23:38 анбиёи козибро маҳкум мекунад, ки паёмеро на аз ҷониби Худованд мавъиза мекарданд ва аз онҳо талаб мекарданд, ки бори Худовандро бардурӯғ эълон накунанд.

1. Бори Худовандро бардурӯғ эълон накунед.

2. Ба фармудаҳои Худованд итоат кунед ва ба каломи Ӯ таваккал кунед.

1. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

2. Матто 7:24-27 - «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро кунад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад ва бодҳо вазида, ба он хона мезаданд, ва он наафтид, зеро ки он бар санг бунёд шуда буд».

Ирмиё 23:39 Бинобар ин, инак, ман туро комилан фаромӯш хоҳам кард, ва ту ва шаҳреро, ки ба ту ва падаронат додам, тарк хоҳам кард, ва туро аз ҳузури Худ берун хоҳам бурд.

Худо қарор дод, ки халқи Яҳудоро фаромӯш кунад ва онҳоро аз ҳузури Худ берун кунад.

1. Қувваи хотираи Худо

2. Табиати фаромӯшнашавандаи гуноҳ

1. Забур 103:14 - Зеро Ӯ медонад, ки мо чӣ гуна ташаккул ёфтаем; вай дар хотир дорад, ки мо хокем.

2. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам; ва гуноҳҳои туро ба ёд нахоҳам овард.

Ирмиё 23:40 Ва ман сарзаниши абадӣ ва расвоии абадӣ хоҳам овард, ки фаромӯш нахоҳад шуд.

Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд ва расво ва сарзанишашон мекунанд, азоб мекунад.

1. Тавбаи ҳақиқӣ: Аз маломати абадии Худо парҳез кунед

2. Адолати Худо: Оқибати нофармонӣ

1. Масалҳо 10:7 - "Хотираи одилон баракат аст, аммо номи шарирон пӯсида хоҳад шуд".

2. Ирмиё 31:34 - "Дигар онҳо ба ёри худ таълим нахоҳанд дод, ё ба якдигар нагӯянд: "Худовандро бишносед, зеро ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то

калон, мегӯяд Худованд. Зеро ки Ман мебахшам. бадӣ мекунанд ва гуноҳҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳанд овард.

Боби 24 Ирмиё рӯъёеро дар бораи ду сабади анҷир овардааст, ки рамзи халқи Яҳудо мебошад. Он доварӣ ва марҳамати Худоро нишон медиҳад, ки байни онҳое, ки барқароршавиро эҳсос мекунанд ва онҳое, ки ба ҳалокат дучор мешаванд, фарқ мекунанд.

Сархати 1: Ирмиё дар рӯъё ду сабади анҷирро мебинад, ки дар назди маъбад гузошта шудаанд (Ирмиё 24:1-3). Дар як сабад анҷири хуб мавҷуд аст, ки онҳо аз асирӣ аз Яҳудо мебошанд, ки Худо онҳоро хуб меҳисобад. Дар сабади дигар анҷирҳои бад ё пӯсида мавҷуданд, ки рамзи онҳое, ки дар Ерусалим мондаанд, ки шарир ҳисобида мешаванд.

Сархати 2: Худо маънои рӯъёро ба Ирмиё мефаҳмонад (Ирмиё 24:4-7). Ӯ изҳор мекунад, ки ба асирандагон некӣ хоҳад кард ва онҳоро ба сарзаминашон бармегардонад. Ӯ ваъда медиҳад, ки ба онҳо дил мебахшад, то Ӯро бишносанд ва Худои онҳо бошанд, дар ҳоле ки онҳо бо тамоми дил ба сӯи Ӯ бармегарданд. Аммо онҳое ки дар Ерусалим боқӣ мемонанд, ба мусибат дучор хоҳанд шуд ва дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд.

Сархати 3: Худо нияти худро баён мекунад, ки онҳоеро, ки асир шудаанд, таъқиб кунад (Ирмиё 24:8-10). Ононро ба некӣ нигоҳ медорад ва онҳоро аз асорат бозгардонад. Дар ҳамин ҳол, Ӯ бақияи шарирро, ки дар Ерусалим мондаанд, бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо ҷазо хоҳад дод, то даме ки онҳо нобуд шаванд.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби бисту чоруми китоби Ирмиё рӯъё оварда шудааст, ки ду сабади анҷирро дарбар мегирад, ки намояндагони гурӯҳҳои гуногуни Яҳудо мебошанд. Анҷири хуб рамзи асиршудагон аз Яҳудо аст, ки Худо ба онҳо некӣ мекунад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро бозмегардонад, ба онҳо дар бораи Ӯ шинохт ва Худои онҳо бошад, вақте ки онҳо аз таҳти дил бармегарданд. Анҷири бад ё пӯсида бақияи шариреро, ки дар Ерусалим боқӣ мондааст, ифода мекунанд. Онҳо ба мусибат дучор хоҳанд шуд ва дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд. Худо мехоҳад, ки асиршудагонро барои беҳбудии онҳо таъқиб кунад ва бақияи шарирро бо ҳалокат ҷазо диҳад. Дар ин боб ҳам доварии илоҳӣ ва ҳам марҳамат нисбати гурӯҳҳои мухталифи Яҳудо таъкид шуда, ба барқароршавӣ барои баъзеҳо ва оқибатҳои дигарон бар асоси амалҳои онҳо таъкид шудааст.

Ирмиё 24:1 Худованд ба ман нишон дод, ва инак, ду сабад аз анҷир назди маъбади Худованд гузошта шуда буд, баъд аз он ки Набукаднесар подшоҳи Бобил Екониё ибни Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо ва мирони Яҳудоро асир кард. , бо дуредгарон ва оҳангарон, ки аз Ерусалим буданд ва онҳоро ба Бобил оварда буданд.

Ҳукмронии Худо дар асирии мардуми Яҳудо аён аст.

1: Худо назорат мекунад, ҳатто дар вазъиятҳои душвортарин.

2: Муҳаббати Худо аз азобҳои мо бузургтар аст.

1: Ишаъё 43: 1-3 "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба номи худ даъват кардам; Ту аз они Ман ҳастӣ; Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту

хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузарӣ, онҳо бар ту нахоҳанд зад; вақте ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт; алангаи аланга туро ба оташ наандозад, зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам».

2: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

Ирмиё 24:2 Дар як сабад анҷири хеле хуб буд, мисли анҷири аввал пухтааст; ва сабади дигар анҷири хеле бад буд, ки хӯрдан мумкин набуд, онҳо хеле бад буданд.

Дар Ирмиё 24:2 ду сабади анҷир тасвир шудааст, ки яке бо анҷири хуби пухташуда ва дигаре бо анҷири бад, ки хӯрданӣ набуд.

1. Муҳимияти фаҳмиш дар зиндагӣ ва оқибатҳои қарорҳои бад

2. Аҳамияти меваи хуб ва ҳосил додан барои Малакути Худо

1. Матто 7:15-20 (Аз анбиёи козиб ҳазар кунед)

2. Ғалотиён 5:22-23 (Меваи Рӯҳ)

Ирмиё 24:3 Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй Ирмиё, ту чӣ мебинӣ? Ва ман гуфтам: Анҷир; анҷири хуб, хеле хуб; ва бад, хеле бад, ки хӯрдан мумкин нест, онҳо хеле бад ҳастанд.

Худо аз Ирмиё хоҳиш кард, ки ду намуди анҷирро тафтиш кунад ва фарқияти онҳоро фаҳмонад.

1. Муқоисаи некӣ ва бадӣ дар ҳаёти мо

2. Баррасии интихоби мо барои муайян кардани некиву бадӣ

1. Матто 7:18-20 - Дарахти хуб наметавонад меваи бад оварад ва дарахти бад меваи нек оварад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Ирмиё 24:4 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

5 Чунин мегӯяд Худованд Худои Исроил; Монанди ин анҷирҳои нек, ҳамон тавр онҳоро эътироф хоҳам кард, ки ба асирии Яҳудо бурда шудаанд, ки онҳоро барои некӯаҳволии онҳо аз ин макон ба замини калдониён фиристодаам.

Худованд ба Ирмиё сухан ронда, ба ӯ мегӯяд, ки ӯ онҳоеро, ки аз Яҳудо асир шуда, ба сарзамини калдониён фиристода шудаанд, ҳамчун анҷири хуб эътироф хоҳад кард.

1. Ҳамдардии Худо ба халқи худ - омӯхтани марҳамат ва ғамхории Худованд нисбати халқи Ӯ ва чӣ тавр он дар Ирмиё 24:4-5 аён аст.

2. Вафодории Худо - Муайян кардани он, ки чӣ тавр Худо ба ваъдаҳои худ содиқ мемонад ва чӣ тавр ин дар Ирмиё 24:4-5 аён аст.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Марсияҳо 3: 22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо нобуд нашудаем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ирмиё 24:5 Чунин мегӯяд Худованд Худои Исроил; Монанди ин анҷирҳои нек, ҳамон тавр онҳоро эътироф хоҳам кард, ки ба асирии Яҳудо бурда шудаанд, ки онҳоро барои некӯаҳволии онҳо аз ин макон ба замини калдониён фиристодаам.

Худо ваъда дод, ки ба яҳудоиёне, ки ба хотири манфиати худ дар замини калдониён асир шуда буданд, баракат медиҳад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи баракат ба асирони Яҳудо

2. Чӣ тавр Худо бо роҳҳои ғайричашмдошт хайре медиҳад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 61:3 - Ба онҳое ки дар Сион мотам мегиранд, ба онҳо сару либоси зебое ба ҷои хокистар, равғани шодмонӣ ба ҷои мотам, либоси ҳамду сано ба ҷои рӯҳи заиф диҳад; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, киштзори Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Ирмиё 24:6 Зеро ки Ман ба онҳо ба некӣ нигоҳ хоҳам кард, ва онҳоро ба ин замин боз хоҳам овард; ва Ман онҳоро мешинонам, ва намеканам.

Худованд халқашро бо меҳру ғамхорӣ нигоҳ дошта, онҳоро ба Ватан баргардонад ва аз хатар эмин нигоҳ медорад.

1: Муҳаббат ва ғамхории Худо ба халқаш

2: Муҳофизат ва барқарорсозии халқи Худо

1: Такрори Шариат 7:8 - "Худованд ба шумо муҳаббати Худро нагузошт ва шуморо баргузид, зеро шумо аз ҳама қавм бештар будед, зеро ки шумо аз ҳама камтар будед".

2: Забур 27:10 - "Вақте ки падар ва модарам маро тарк кунанд, Худованд маро хоҳад гирифт."

Ирмиё 24:7 Ва ба онҳо диле хоҳам дод, ки Маро донанд, ки Ман Худованд ҳастам; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ сӯи Ман бармегарданд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба халқи худ дили хирад медиҳад ва вақте ки онҳо бо тамоми дил ба Ӯ муроҷиат мекунанд, онҳоро ҳамчун дили худ қабул мекунад.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо - Чӣ гуна муҳаббати Худо аз хатоҳои мо болотар аст

2. Қувваи тавба - Бозгашт ба сӯи Худо бо тамоми дил

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юил 2:12-13 - «Ҳоло ҳам, - мегӯяд Худованд, - бо тамоми дили худ, бо рӯза ва гиря ва мотам назди Ман баргард». Дили худро дарида, на либоси худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати фаровон аст.

Ирмиё 24:8 Ва чун анҷири бад, ки хӯрдан мумкин нест, он қадар бад аст; Ба дурустӣ ки Худованд чунин мегӯяд: «Ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо ва миронаш ва бақияи Ерусалим, ки дар ин замин боқӣ мондаанд, ва сокинони замини Миср низ ҳамин тавр хоҳам дод.

Худо ваъда медиҳад, ки сарварони Яҳудо ва онҳоеро, ки дар замин ва Миср боқӣ мондаанд, барои гуноҳҳои худ ҷазо медиҳад.

1. Меваҳои беитоатӣ: Тадқиқот дар бораи Ирмиё 24:8

2. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиш аз ҳаёти Сидқиё

1. Такрори Шариат 28:15-20 - Огоҳии Худо ба Исроил аз оқибатҳои беитоатӣ

2. Ишаъё 5:1-7 - Масали Худо дар бораи токзор нишон медиҳад, ки чӣ тавр Ӯ интизор аст, ки халқаш ба Ӯ ҷавоб диҳанд.

Ирмиё 24:9 Ва Ман онҳоро таслим хоҳам кард, то ки ба сабаби озорашон ба тамоми салтанатҳои рӯи замин бурда шаванд, то ки маломат ва масал, таъна ва лаънат шаванд, дар ҳама ҷое ки онҳоро ба он ҷо меронам.

Худо ситамкоронро ба сабаби ситамашон азоб мекунад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти одилона зиндагӣ кунем ва адолат подош хоҳад гирифт.

2: Мо набояд файзи Худоро ба назар гирем ва ба қонунҳои Худо итоат кунем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Ғалотиён 6: 7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ирмиё 24:10 Ва шамшер, қаҳтӣ ва ваборо ба миёни онҳо хоҳам фиристод, то даме ки онҳо аз замине ки ба онҳо ва ба падаронашон додаам, нест карда шаванд.

Худо халқи Худро бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо ҷазо хоҳад дод, то даме ки онҳо аз замине, ки ба онҳо додааст, нобуд карда шаванд.

1. Худо одил ва одил аст: Омӯзиш дар бораи Ирмиё 24:10

2. Оқибатҳои беитоатӣ: Нигоҳе ба Ирмиё 24:10

1. Хуруҷ 20:5 - Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми касоне, ки аз ман нафрат доранд, ҷазо медиҳам. ,

2. Такрори Шариат 28: 15-68 - Аммо агар шумо ба овози Худованд Худои худ итоат накунед ё бодиққат бошед, ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, ба ҷо оваред, он гоҳ ҳамаи ин лаънатҳо бар шумо хоҳанд омад ва шуморо фаро хоҳанд гирифт. .

Боби 25 Ирмиё пешгӯии давраи ҳафтодсолаи асирии Бобилро барои Яҳудо ва халқҳои гирду атроф аз сабаби беитоатӣ ва бутпарастии доимии онҳо тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб аз санаи мушаххас, соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим оғоз мешавад (Ирмиё 25:1-3). Ирмиё каломи Худоро ба мардум эълон карда, онҳоро огоҳ мекунад, ки агар онҳо гӯш надиҳанд ва аз роҳҳои бади худ рӯй нагардонанд, Ерусалим ва Яҳудо хароб хоҳанд шуд.

Сархати 2: Ирмиё нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ бисту се сол боз бар зидди Яҳудо нубувват мекард (Ирмиё 25:4-7). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо гӯш накардаанд ва тавба накардаанд ва ин боиси хашми Худо мегардад. Аз ин рӯ, Ӯ Набукаднесар ва лашкарҳояшро мефиристад, то онҳоро забт кунад ва ба асирӣ гузаронад.

Сархати 3: Ирмиё паёми ҳукмро бар зидди халқҳои гуногун мерасонад (Ирмиё 25:8-14). Ӯ эълон мекунад, ки Худо Бобилро ҳамчун воситаи ҷазои худ бар зидди ин халқҳо истифода хоҳад кард. Онҳо ҳафтод сол ба Бобил хизмат хоҳанд кард, то даме ки худи Бобил ба доварӣ дучор шавад.

Сархати 4: Ирмиё дар бораи косаи ғазаби Худо пешгӯӣ мекунад (Ирмиё 25:15-29). Ӯ ба таври рамзӣ косаи пур аз шаробро пешкаш мекунад, ки доварии Худоро ифода мекунад. Халқҳо бояд аз ин коса бинӯшанд, ки аз шарорати худ харобӣ ва бесарусомониро аз сар мегузаронанд.

Сархати 5: Боб бо пешгӯие дар бораи худи Бобил ба охир мерасад (Ирмиё 25:30-38). Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Бобил барои такаббурӣ ва бутпарастии он фалокат хоҳад овард. Он ҷовидона хароб хоҳад шуд, ки дар он танҳо ҳайвоноти ваҳшӣ зиндагӣ мекунанд.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби бисту панҷуми Ирмиё пешгӯии ҳафтод соли асирӣ барои Яҳудо ва халқҳои дигар аз сабаби беитоатӣ ва бутпарастии онҳо тасвир шудааст. Бо вуҷуди он ки солњои зиёд ба њушдорњо дода шуда бошад њам, мардум гуш накарданд ва тавба накарданд. Аз ин рӯ, Набукаднесар аз ҷониби Худо фиристода шудааст, то Ерусалимро забт кунад ва сокинони онро бадарға кунад. Халқҳои гуногун инчунин дар бораи доварӣ огоҳ карда мешаванд, зеро онҳо низ дар зери Бобил харобӣ хоҳанд дошт. Онҳо бояд аз косаи ғазаби Худо бинӯшанд, ки ин рамзи оқибатҳои шарорати онҳоро нишон медиҳад. Ин боб бо пешгӯй дар бораи Бобил анҷом меёбад. Он барои такаббурӣ ва бутпарастии худ маҳкум карда шудааст, ки то абад хароб гардад. Дар ин боб ба ҳукми илоҳӣ ва оқибатҳои нофармонӣ таъкид шудааст.

Ирмиё 25:1 Каломе ки ба Ирмиё дар бораи тамоми қавми Яҳудо дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо нозил шуда буд, яъне соли якуми ҳукмронии Набукаднесар подшоҳи Бобил;

Ирмиё дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ҳукми Худоро бар Яҳудо эълон мекунад.

1: Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем ва пеш аз он ки дер нашавад, аз гуноҳҳои худ тавба кунем.

2: Оқибатҳои нофармонӣ ба ҳалокат оварда мерасонад.

1: Amos 3:7 - Албатта, Худованд Худо сирри Худро ба бандагони Худ, яъне анбиё ошкор накарда, ҳеҷ кор намекунад.

2: Ибриён 3:7-8 - Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон.

Ирмиё 25:2 Он чизе ки Ирмиёи набӣ ба тамоми қавми Яҳудо ва ба тамоми сокинони Ерусалим гуфта, гуфта буд:

Ирмиёи пайғамбар ба тамоми мардуми Яҳудо ва Ерусалим сухан ронда, паёми Худоро мерасонад.

1. Каломи Худо ба халқаш: Гӯш додан ба паёми Ирмиё

2. Итоати Худо ва пайғамбарони Ӯ: Аз рӯи дастуроти Ирмиё

1. Такрори Шариат 32:1-2 - "Гӯш диҳед, эй осмон, ва ман сухан хоҳам гуфт; ва бишнавед, эй замин, суханони даҳони ман. Таълимоти ман мисли борон фурӯ хоҳад рафт, сухани ман мисли шабнам тар мешавад. борони хурд бар алафи нарм ва мисли боронҳо бар алаф».

2. Масалҳо 3:1-2 - "Писари ман, шариати Маро фаромӯш накун, балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоя кунад: Ба ту дарозӣ ва умри дароз ва осоиштагӣ хоҳанд дод".

Ирмиё 25:3 Аз соли сенздаҳуми ҳукмронии Йӯшиёҳу ибни Амӯн, подшоҳи Яҳудо, то имрӯз, яъне соли бистуми севум, каломи Худованд бар ман нозил шуд, ва ман барвақт бархоста, ба шумо гуфтам. ва сухан гуфтан; лекин шумо гӯш надодед.

Ирмиё дар давоми 23 сол, аз соли сенздаҳуми подшоҳи Йӯшиёҳу ба мардуми Яҳудо сухан мегуфт, вале онҳо ба суханони ӯ гӯш надоданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чаро гӯш кардани Каломи Худо муҳим аст?

2. Қувваи истодагарӣ: Чӣ тавр Ирмиё ба даъвати худ содиқ буд

1. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад;

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

Ирмиё 25:4 Ва Худованд ҳамаи бандагони Худ анбиёро назди шумо фиристод, то барвақт бархоста, онҳоро фиристод; лекин шумо гӯш надодед ва гӯши худро барои шунидан майл накардед.

Худованд пайғамбарони Худро ба сӯи мардум фиристод, вале онҳо ба онҳо гӯш надоданд.

1. Даъвати Худованд барои итоаткорӣ

2. Муҳимияти гӯш кардани паёмбарони Худо

1. Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва насли шумо зиндагӣ карда, Худовандро дӯст доред. Худои ту, ки ба овози ӯ итоат мекунад ва ба ӯ часпидааст..."

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

Ирмиё 25:5 Онҳо гуфтанд: «Акнун ҳар яке аз роҳи бади худ ва аз бадии аъмоли худ бозгардед, ва дар замине ки Худованд ба шумо ва падарони шумо додааст, то абад сокин шавед.

Халқи Яҳудо даъват карда шудаанд, ки тавба кунанд ва ба Худо рӯй гардонанд, то онҳо тавонанд дар замине, ки Худованд ба онҳо ваъда додааст, бимонанд.

1. Аҳамияти тавба

2. Ваъдаи ҳифзи Худо

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Ҳизқиёл 18:30 - "Бинобар ин, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд".

Ирмиё 25:6 Ва аз ақиби худоёни дигар наравед, то ки онҳоро ибодат кунед ва ба онҳо саҷда кунед, ва бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм наоваред; ва ман ба шумо ҳеҷ осебе намерасонам.

Худо ба мардуми Яҳудо ҳушдор медиҳад, ки худоёни дигарро парастиш накунанд ва бо аъмоли худ ба хашми Ӯ наафтанд.

1. Хатари бутпарастӣ: Фаҳмидани оқибатҳои ибодати худоёни козиб

2. Вафодорӣ ба Худо: Фоидаҳои риояи қонунҳои Ӯ

1. Такрори Шариат 11:16 - Худро эҳтиёт кунед, ки дили шумо фиреfта нашавад, ва шумо рӯй гардонед ва худоёни дигарро ибодат кунед ва онҳоро парастиш кунед;

2. Забур 106:36 - Ва бутҳои худро мепарастиданд, ки доми онҳо буданд.

Ирмиё 25:7 Аммо шумо Маро гӯш накардаед, мегӯяд Худованд; то ки шумо бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм оваред, то ки ба зиёни худатон зарар расонад.

Сарфи назар аз огоҳиҳои Худо, мардуми Яҳудо ба Ӯ гӯш надоданд ва ҳар коре, ки мехостанд, давом медоданд, ки ин танҳо ба онҳо зарар меорад.

1. Ғазаби Худоро ба вуҷуд наоваред: Огоҳии Ирмиё 25:7

2. Васвасаи беитоатӣ ба Худоро рад кунед: Паёми Ирмиё 25:7

1. Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар кореро, аз он ҷумла ҳар чизи ниҳон, хоҳ некӣ ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2. Такрори Шариат 30:15-16 - Инак, ман имрӯз ҳаёт ва некиро, мамот ва бадро пеши шумо гузоштаам. Агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунед, Худованд Худои худро дӯст дошта, бо роҳҳои Ӯ рафтор кунед, ва аҳкоми Ӯ ва фароизи Ӯ ва қоидаҳои Ӯро риоя кунед, он гоҳ зинда ва афзун хоҳед шуд, ва Худованд Худои ту туро дар замине ки барои тасарруфи он медарӣ, баракат хоҳад дод.

Ирмиё 25:8 Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Зеро ки суханони Маро нашунидаед,

Худованди лашкарҳо мардумро огоҳ мекунад, зеро онҳо ба суханони Ӯ гӯш надодаанд.

1. "Огоҳии Худованд: ба Каломи Ӯ гӯш диҳед"

2. "Итоат ба Худованд: роҳи баракат"

1. Забур 33:4-5 - Зеро каломи Худованд рост ва рост аст; дар хар кораш содик аст. Худованд адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз мехри бепоёни у пур аст.

2. Масалҳо 3:1-2 - Писарам, таълимоти маро фаромӯш накун, балки аҳкоми Маро дар дили худ нигоҳ дор, зеро онҳо умри туро солҳои зиёд дароз мекунанд ва ба ту осоиштагӣ ва шукуфоӣ меоранд.

Ирмиё 25:9 Инак, Ман фиристода, тамоми қабилаҳои шимолро хоҳам бурд, - мегӯяд Худованд, ва Набукаднесар, подшоҳи Бобил, бандаи Худ, ва онҳоро бар зидди ин замин ва бар зидди сокинони он ва бар зидди ҳамаи инҳо хоҳам овард. халқҳоеро, ки гирду атроф доранд, ва онҳоро комилан несту нобуд хоҳанд кард, ва онҳоро ба ҳайрат, ва садо ва харобаҳои абадӣ табдил хоҳанд дод.

Худованд бандаи Худ Набукаднесарро мефиристад, то ки ҳамаи қабилаҳои шимолро бигирад ва онҳоро бар зидди замин ва сокинони он барад, ва онҳоро несту нобуд созад ва ба ҳайрат ва харобии абадӣ табдил диҳад.

1. Худо Худои адолат аст ва Ӯ адолатро доварӣ хоҳад кард - Ирмиё 25:9

2. Марҳамати Худо то абад пойдор аст - Марсияҳо 3:22-23

1. Ирмиё 25:9

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; Вафодории Ту бузург аст."

Ирмиё 25:10 Ва аз онҳо овози шодмонӣ ва овози шодӣ, овози домод ва овози арӯс, садои сангҳои осиёб ва нури шамъро хоҳам гирифт.

Худо садоҳои шодии ҷашнро аз мардуми Исроил дур хоҳад кард.

1. Худо мардумеро, ки аз Ӯ рӯй гардонанд, сабр намекунад.

2. Ҳатто дар байни шодӣ ва ҷашн, мо бояд эҳтиром кардани Худоро фаромӯш кунем.

1. Ирмиё 25:10

2. Румиён 12:1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост."

Ирмиё 25:11 Ва тамоми ин замин харобазор ва ҳайратовар хоҳад буд; ва ин халқҳо ҳафтод сол ба подшоҳи Бобил хизмат хоҳанд кард.

Тамоми ин сарзамин дар замони салтанати Бобил хароб ва дар ҳайрат хоҳад монд.

1. Ҳукмронии Худо: Қудрати Ҳадафҳои Ӯ

2. Нақшаи мақсадноки Худо: Омӯзиши шодмонӣ аз ҳокимияти Ӯ

1. Ишаъё 46:10-11 - Ҳадафи ман устувор хоҳад буд ва ман ҳар он чи мехоҳам, мекунам. Аз шарқ мурғи даррандаро даъват мекунам; аз диёри дур одаме, ки максадамро ичро кунад. Он чи гуфтам, ба амал хоҳам овард; он чизеро, ки ман ба нақша гирифтаам, иҷро мекунам.

2. Забур 33:11 - Аммо нақшаҳои Худованд то абад устуворанд, ниятҳои дили Ӯ дар тӯли наслҳо.

Ирмиё 25:12 Ва ҳангоме ки ҳафтод сол тамом мешавад, Ман подшоҳи Бобил ва он халқро барои шарораташон ва замини калдониён ҷазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд, ва онро абадӣ хоҳам дод. харобиҳо.

Ин порча аз Ирмиё 25:12 мегӯяд, ки пас аз ҳафтод сол, Худо подшоҳи Бобил ва халқро барои гуноҳҳояшон ҷазо медиҳад ва сарзамини калдониёнро ба харобаҳои абадӣ табдил хоҳад дод.

1. Фаҳмидани адолати Худо: омӯзиши Ирмиё 25:12

2. Оқибатҳои гуноҳ: Таҳлили Ирмиё 25:12

1. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2. Ишаъё 1:16-17 - Туро бишӯй, пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан; Хуб кор карданро ёд гиред; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед.

Ирмиё 25:13 Ва ман тамоми суханони Худро, ки бар зидди он гуфтаам, ва он чи дар ин китоб навишта шудааст, ки Ирмиё бар зидди ҳамаи халқҳо нубувват кардааст, бар он замин хоҳам овард.

Худо тамоми суханони Худро ба ҳамаи халқҳо мерасонад, чунон ки Ирмиё дар китоби Ирмиё пешгӯӣ кардааст.

1. Доварии Худованд - Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 25:13 ва оқибатҳои он барои ҳамаи халқҳо.

2. Ваъдаи Худованд - Боварӣ ба вафодории Худо барои иҷрои ваъдаҳояш, ки дар Ирмиё 25:13 омадааст.

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам".

2. Забур 33:11 - "Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо".

Ирмиё 25:14 Зеро ки халқҳои бисьёр ва подшоҳони бузург низ ба худашон хизмат хоҳанд кард, ва Ман ба онҳо мувофиқи аъмолашон ва мувофиқи аъмоли дастҳои худ подош хоҳам дод.

Худо халқҳо ва подшоҳони бузургро мувофиқи аъмол ва аъмоли онҳо доварӣ хоҳад кард.

1. Таваҷҷӯҳ ба адолати Худо: Муҳимияти зиндагӣ бо адолат.

2. Оқибатҳои амалҳои мо: Интихоби зиндагии оқилона ё беақл.

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил.

Ирмиё 25:15 Зеро ки Худованд Худои Исроил ба ман чунин мегӯяд; Косаи майи ин ғазабро ба дасти ман бигир, ва ҳамаи халқҳоеро, ки туро назди онҳо мефиристам, бинӯшон.

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки косаи ғазаби Худро гирифта, ба ҳамаи халқҳо нӯшонид.

1. Косаи ғазаб: чӣ гуна ҳукми Худо бароварда мешавад

2. Косаи хашми Худоро бинӯшед: Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Ӯ

1. Ишаъё 51:17 - Бедор, бедор, бархез, эй Ерусалим, ки аз дасти Худованд косаи ғазаби Худро нӯшид; Ки косаи ларзонро нӯшида, берун кашидаї.

2. Ваҳй 14:10 - Ӯ инчунин аз шароби ғазаби Худо, ки бе омехта ба косаи ғазаби Ӯ рехта мешавад, менӯшад; ва дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид.

Ирмиё 25:16 Ва аз шамшере ки Ман ба миёни онҳо мефиристам, менӯшанд ва ба ҳаяҷон меоянд ва девона хоҳанд шуд.

Ғазаби Худо боиси харобӣ ва бесарусомонӣ мегардад.

1: Мо бояд адолати Худоро биҷӯем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем, то аз ғазаби Ӯ дурӣ ҷӯем.

2: Иродаи Худо сарфи назар аз беитоатии мо иҷро мешавад.

1: Isaiah 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Ирмиё 25:17 Ва ман косаро ба дасти Худованд гирифта, тамоми халқҳоро, ки Худованд маро ба назди онҳо фиристода буд, нӯшондам.

Худованд ба Ирмиё амр фармуд, ки косаеро истифода барад, то тамоми халқҳоро аз ғазаби Ӯ бинӯшад.

1: Мо бояд омода бошем, ки дастуроти Худовандро қабул кунем, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар душвор бошанд.

2: Мо бояд омода бошем, ки оқибатҳои беитоатии худро ба Худованд қабул кунем.

1: Ибриён 12: 25-29 - Пас, азбаски мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки онро ба ларза наметавон кард, биёед шукрона кунем ва ба Худо ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарс саҷда кунем, зеро Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

2: Isaiah 53:6 - Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаем; хар яки мо ба рохи худ ру овард; лекин Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани Ӯ вогузор кардааст.

Ирмиё 25:18 То бифаҳмед, эй Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ва подшоҳони онҳо ва мирони он, то ки онҳоро харобазор, ҳайрат, фитна ва лаънат гардонад; чунон ки имрӯз аст;

Худо ба воситаи Ирмиё-пайғамбар эълон мекунад, ки Ерусалим, шаҳрҳои Яҳудо ва подшоҳон ва ҳокимони онҳоро ба харобазор, ҳайрат, фишурда ва лаънат табдил хоҳад дод.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Тадқиқот дар Ирмиё 25:18

2. Баракат ва лаънат: марҳамат ва адолати Худо дар Ирмиё 25:18

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳии Худо дар бораи лаънатҳое, ки ба одамоне, ки ба аҳкоми Ӯ итоат намекунанд, хоҳанд омад.

2. Масалҳо 28:9 - «Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст».

Ирмиё 25:19 Фиръавн подшоҳи Миср, ва навкаронаш, ва миронаш ва тамоми қавмаш;

Худо ҳамаи касонеро, ки Ӯро инкор мекунанд, азоб хоҳад дод.

1: Тавба ягона роҳест, ки аз ғазаби Худо дурӣ ҷӯяд.

2: Мо бояд ба сӯи Худо рӯй оварем ва ба фармудаҳои Ӯ пайравӣ кунем, то баракатҳои Ӯро соҳиб шавем.

1: Яъқуб 4:7-10 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Isaiah 55: 6-7 - Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст: Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад, ва ӯ сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ирмиё 25:20 Ва тамоми қавми омехта, ва тамоми подшоҳони замини Уз, ва ҳамаи подшоҳони замини фалиштиён, ва Ашқалӯн, ва Аззо, ва Экрӯн, ва бақияи Ашдӯд,

Дар ин порча тамоми мардум, подшоҳон ва шаҳрҳои заминҳои Уз, Филистия, Ашқалӯн, Аззо, Экрӯн ва Ашдӯд зикр шудаанд.

1. Худо ҳама чизро медонад ва мебинад - Ирмиё 25:20

2. Даъват ба тавба - Ирмиё 25:20

1. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман кай мешинам ва кай бархезам; шумо фикрҳои маро аз дур мефаҳмед. Ту роҳи ман ва хоби маро меҷӯӣ ва аз ҳама роҳҳои ман огоҳӣ. Пеш аз он ки сухане бар забонам ояд, инак, эй Парвардигори ман, Ту онро ҳама донӣ.

2. Аъмол 17:26-27 - Ва Ӯ аз як одам ҳар халқи башариятро ба вуҷуд овард, ки дар тамоми рӯи замин зиндагӣ кунанд, даврaҳои ҷудошуда ва ҳудуди макони зисти худро муайян карданд, то ки онҳо Худоро бо умед биҷӯянд. то ки рохи худро ба У хис кунанд ва Уро пайдо кунанд. Бо вуҷуди ин, ӯ воқеан аз ҳар яки мо дур нест.

Ирмиё 25:21 Адӯм ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн,

Дар порча се миллат зикр шудааст: Адӯм, Мӯоб ва банӣ-Аммӯн.

1. Ваҳдати миллатҳо: Нигоҳи Худо барои сулҳи рӯи замин

2. Баракати итоаткорӣ: Интихоби пайравӣ ба иродаи Худо

1. Румиён 15:4 - «Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем».

2. Масалҳо 17:17 - "Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад".

Ирмиё 25:22 Ва ҳамаи подшоҳони Турус, ва ҳамаи подшоҳони Сидӯн, ва подшоҳони ҷазираҳои он тарафи баҳр,

Дар порча дар бораи подшоҳони Тир, Сидон ва дигар ҷазираҳои берун аз баҳр сухан меравад.

1. Ҳукмронии Худованд бар тамоми халқҳо

2. Даъват ба тавба

1. Забур 24:1, Замин аз ҷониби Худованд аст ва тамоми пуррагии он, Ҷаҳон ва сокинони он.

2. Ишаъё 45:22-23, Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест. Ба Худ қасам хӯрдам; Сухан аз даҳони Ман берун омад ба адолат, Ва барнамегардад, Ки ҳар зону пеши Ман хам шавад, Ҳар забон савганд хӯрад.

Ирмиё 25:23 Дедон ва Темо ва Буз, ва ҳамаи онҳое ки дар гӯшаҳои ақиб ҳастанд,

Ирмиё дар бораи ҳалокат огоҳ мекунад, ки онҳо ба огоҳиҳои каломи Худо гӯш надоданд.

1: Мо бояд дар гӯш кардани Каломи Худо ҳушёр бошем, ё бо оқибатҳои беитоатии худ дучор шавем.

2: Мо бояд дилҳои худро ба Каломи Худо кушоем ва огоҳиҳои Ӯро қабул кунем, то фарзандони итоаткори Худо бошем.

1: Такрори Шариат 4:2 Ба он чи ман ба ту амр мефармоям, илова накун ва аз он кам накун, балки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба ту медиҳам, риоя кун.

2: Матто 7: 21-23 На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо! Дар он рӯз бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт: Худовандо, Худовандо! Оё мо ба исми Ту ва ба исми Ту нубувват накардаем ва девҳоро ба исми Ту берун наовардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал наовардем? Он гоҳ ман ба онҳо ошкоро мегӯям, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо намешинохтам. Аз ман дур шавед, эй бадкорон!

Ирмиё 25:24 Ва ҳамаи подшоҳони Арабистон, ва ҳамаи подшоҳони қавми омехта, ки дар биёбон сокинанд,

Худованд подшоњони Арабистон ва подшоњони мардумони омехтаро фармон додааст, ки аз ӯ итоат кунанд.

1: Ба Худованд итоат кунед ва ба фармонҳои Ӯ итоат кунед

2: Ба Худо пайравӣ кунед ва баракати ӯро бигиред

1: Такрори Шариат 6:4-5 Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2: Еҳушаъ ибни Нун 24:14-15 Пас, акнун аз Худованд битарсед ва ба Ӯ бо самимият ва садоқат хизмат кунед. Худоҳоеро, ки падарони шумо дар он тарафи дарё ва дар Миср ибодат мекарданд, дур кунед ва Худовандро ибодат кунед. Ва агар ба Худованд ибодат кардан дар назари шумо бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё ибодат карда буданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед. Аммо ман ва хонаи ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ирмиё 25:25 Ва ҳамаи подшоҳони Зимрӣ, ва тамоми подшоҳони Элом, ва ҳамаи подшоҳони Модиён,

Доварии Худо на танҳо дар Яҳудо, балки ба тамоми халқҳо дахл дорад.

1: Доварии Худо беғаразона аст ва ҳамаи халқҳо бояд бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шаванд.

2: Пеш аз он ки дер нашавад, мо бояд тавба кунем ва раҳмати Худоро талаб кунем.

1: Румиён 2:11 - Зеро Худо рӯйбинӣ намекунад.

2: Ҳизқиёл 18:30-32 - Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед, то ки шарорат харобии шумо шавад.

Ирмиё 25:26 Ва ҳамаи подшоҳони шимол, дур ва наздик, бо якдигар, ва тамоми салтанатҳои ҷаҳон, ки бар рӯи замин ҳастанд, ва подшоҳи Шешак аз паси онҳо хоҳад нӯшид.

Ин оят дар бораи ҳамаи подшоҳони шимол ва салтанатҳои онҳо, инчунин подшоҳи Шешак, ки пас аз онҳо менӯшанд, сухан меронад.

1. Подшоҳии Худо: эътирофи қудрати Худо бар тамоми халқҳо

2. Ваҳдати байни халқҳо: арзиши якҷоя дар сулҳ

1. Ишаъё 40:15-17 - Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд; инак, вай мисли ғубори маҳин заминҳои соҳилиро мегирад.

2. Забур 2:1-12 - Чаро халқҳо ба хашм меоянд ва халқҳо беҳуда найранг мекунанд?

Ирмиё 25:27 Бинобар ин ба онҳо бигӯ: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Аз шамшере ки ба миёни шумо мефиристам, бинӯшед, ва маст шавед, ва ҷанҷол кунед, ва афтидан ва бархезед.

Худо ба мардум амр мекунад, ки бинӯшанд ва чунон маст шаванд, ки аз шамшере, ки Худо ба миёни онҳо мефиристад, меафтанд ва бархоста намешаванд.

1. Марҳамат ва доварии Худо: Фаҳмидани Ирмиё 25:27

2. Шамшери Худованд: Фаҳмидани оқибатҳои исён

1. Ишаъё 5:11-23 - Доварии Худо бар мардум барои эътироф накардани арзиши адолат ва адолат.

2. Ҳизқиёл 33:11 - марҳамат ва марҳамати Худо барои ҳамаи онҳое, ки аз шарорати худ рӯй мегардонанд.

Ирмиё 25:28 Ва чунин хоҳад шуд, ки агар онҳо аз гирифтани коса ба дасти ту барои нӯшидан саркашӣ кунанд, ба онҳо бигӯй: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Албатта бинӯшед.

Худованди лашкарҳо мегӯяд, ки ҳар кӣ аз гирифтани коса аз дасти Ӯ саркашӣ мекунад, бояд онро бинӯшад.

1. "Косаи доварии Худо: Рад кардан ғайри қобили қабул"

2. "Маҷбурии итоаткорӣ: Худованди лашкарҳо фармон медиҳад"

1. Ишаъё 51:17, "Бедор, бедор, бархез, эй Ерусалим, ки аз дасти Худованд косаи ғазаби Худро нӯшид; ту пораҳои косаи ларзонро нӯшида, онҳоро берун кашидаӣ".

2. Матто 26:39, «Ва ӯ каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман, агар мумкин бошад, ин коса аз Ман гузарад; лекин на ончунон ки Ман мехоҳам, балки чунон ки мехоҳӣ».

Ирмиё 25:29 Зеро инак, Ман ба шаҳре ки ба исми Ман хонда шудааст, ба бадӣ меоварам, ва оё шумо комилан бечазо мемонед? Шумо бечазо нахоҳед монд, зеро ки Ман бар тамоми сокинони замин шамшер хоҳам хонд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо эълон мекунад, ки ҳеҷ кас аз ҷазо раҳо нахоҳад шуд ва ба тамоми сокинони замин шамшер даъват хоҳад кард.

1. Қувваи доварии Худо – Омӯзиши оқибатҳои зиндагӣ бар хилофи иродаи Худо.

2. Зарурати тавба - Фаҳмидани аҳамияти рӯйгардонӣ аз гуноҳ ва сӯи Худо.

1. Румиён 2:4-11 - Доварии Худо мувофиқи ҳақиқат аст.

2. Ибриён 10:26-31 - Хатари гуноҳи қасдан пас аз гирифтани дониш дар бораи наҷот.

Ирмиё 25:30 Бинобар ин, бар зидди онҳо ҳамаи ин суханонро нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: «Худованд аз баланд наъра хоҳад кард, ва овози Худро аз макони муқаддаси Худ мебарорад; вай бар манзили худ наъра хоҳад кард; вай мисли токзорон бар зидди тамоми сокинони замин нидо хоҳад дод.

Худо аз хонаи муқаддаси худ бо овози баланд ва пурқувват наъра хоҳад кард, то ба тамоми сокинони замин огоҳӣ диҳад.

1. Овози огоҳкунандаи Худо

2. Садои доварӣ

1. Ҳизқиёл 22:14, "Оё дили шумо тоб оварда метавонад, ё дастҳои шумо тавоно бошад, дар рӯзҳое, ки бо ту рафтор хоҳам кард? Ман Худованд гуфтам ва ба амал хоҳам овард".

2. Ваҳй 10:3-4, "Ва ӯ бо овози баланд фарьёд зад, чунон ки шер наъра мекунад; ва ҳангоме ки ӯ гиря кард, ҳафт раъд садои худро баровардand. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд садои худро баровардand, ман мехостам, ки бинавис: ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: "Он чиро, ки ҳафт раъд гуфта буданд, мӯҳр зан ва нанавис".

Ирмиё 25:31 Садо ҳатто то ақсои замин хоҳад омад; зеро ки Худованд бо халқҳо баҳс дорад, Ӯ бо ҳар башар муҷодала хоҳад кард; бадкоронро ба шамшер хоҳад супурд, мегӯяд Худованд.

Худованд бо халқҳо баҳс мекунад, ва онҳоро мувофиқи он доварӣ хоҳад кард, ва шаронро ба шамшер хоҳад дод.

1. Худованд одил аст: доварии Худо ногузир аст

2. Адолати мо мисли латтаҳои палид аст: Тавба кунед ва ба сӯи Худованд рӯй оваред

1. Ишаъё 48:22 - «Осоиште нест, мегӯяд Худованд, ба бадкорон».

2. Румиён 3:10-12 - "Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, касе нест, касе нест: касе дарк намекунад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд. Ҳамаашон аз роҳ рафтаанд, якҷоя зиёновар мешаванд; ҳеҷ кас некӯкор нест, на як нафар».

Ирмиё 25:32: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, бадӣ аз халқ ба халқе хоҳад рафт, ва гирдоби азиме аз канори замин ба вуҷуд хоҳад омад.

Худованди лашкарҳо огоҳ мекунад, ки бадӣ аз халқ ба халқ паҳн мешавад ва гирдоби азим аз соҳилҳои замин хоҳад омад.

1. Огоҳии Худо: Бадӣ дар саросари халқҳо паҳн мешавад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худо ҷаҳонро идора мекунад

1. Ишаъё 18:2-3 Он кас сафиронро ба соҳили баҳр мефиристад, ҳатто дар зарфҳои гулобӣ бар обҳо, ва мегӯянд: "Эй қосидони зудбовар, ба сӯи халқе, ки пароканда ва пошида, ба сӯи халқи даҳшатнок аз ибтидои онҳо то ҳол биравед; халқе пайдо шуд ва поймол шуд, ки заминашро дарёҳо вайрон кардаанд!

2. Амос 8:11-12 Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд Худо, ки Ман ба замин қаҳтӣ хоҳам фиристод, на қаҳтии нон, на ташнагии об, балки аз шунидани суханони Худованд: Ва аз баҳр ба баҳр саргардон хоҳанд шуд, ва аз шимол ба шарқ, ба он сӯ давида, каломи Худовандро ҷӯянд, ва нахоҳанд ёфт.

Ирмиё 25:33 Ва кушташудагони Худованд дар он рӯз аз як канори замин то канори дигари замин хоҳанд буд: онҳо нола карда нахоҳанд шуд, на ҷамъ карда мешаванд ва на дафн карда мешаванд; ба замин пору хоҳанд зад.

Худо бар халқҳо доварӣ хоҳад кард ва кушташудагони Ӯ мотам нахоҳанд гирифт, балки дар рӯи замин пӯсида хоҳанд монд.

1. Ғазаби Худо: Даъват ба тавба

2. Воқеияти доварии Худо: Даъват ба қудсият

1. Ишаъё 5:20–25

2. Ҳизқиёл 18:30–32

Ирмиё 25:34 Эй чӯпонон, фарьёд занед ва фарьёд занед; ва худро дар хокистар ғӯтонед, эй сарвари рама; зеро айёми забҳ ва парокандагии шумо ба охир расид; ва шумо мисли зарфи гуворо хоҳед афтод.

Чӯпонон ба нола ва гиря даъват карда мешаванд, ки барои тақдири худ нола кунанд, вақте ки рӯзҳои забҳ ва парокандагии онҳо анҷом мешавад.

1. Сарнавишти нохуши чӯпонон Ирмиё 25:34

2. Омӯзиш аз чӯпонон Ирмиё 25:34

1. Ишаъё 53:7 Вай мазлум шуд, ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра барои забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошаш гунг аст, ва даҳони худро намекушояд.

2. Ваҳй 17:16 Ва даҳ шохе ки ту бар ҳайвони ваҳшӣ дидӣ, аз фоҳиша нафрат хоҳанд кард, ва вайро харобу бараҳна хоҳанд кард, ва гӯшти вайро хоҳанд хӯрд, ва дар оташ месӯзонанд.

Ирмиё 25:35 Ва чӯпонон роҳи гурез нахоҳанд дошт, ва сарвари рама барои гурехтан роҳ нахоҳанд дошт.

Чӯпонон ва сарвари рама аз доварии Худо раҳо ёфта наметавонанд.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад;

2. Ҳизқиёл 34:2-10 - Бинобар ин, шумо, чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед: Ба ростӣ, ки ман зиндаам, мегӯяд Парвардигори Олам, зеро рамаи ман чӯпон надорад, ва аз ин рӯ гӯсфандони ман ғорат шуда, ғизои тамоми ҳайвоноти ваҳшӣ, ва азбаски чӯпонони ман рамаи Маро наҷуст, балки

ғамхории худ буданд, на рамаи Ман, бинобар ин, эй чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед.

Ирмиё 25:36 Овози фарьёди чӯпонон ва фарьёди сарвари рама шунида хоҳад шуд, зеро ки Худованд чарогоҳи онҳоро ғорат кардааст.

Чӯпонон ва сардори рама аз сабаби хароб кардани чарогоҳи онҳо аз ҷониби Худованд фарьёд мезананд.

1. Қудрати Худованд - Як ёдраскуние, ки Худованд соҳибихтиёр аст ва қудрат дорад, ки ҳар чизеро, ки мо дорем, бигирад.

2. Баракати қаноат - рӯҳбаландкунанда барои қаноатмандӣ аз он чизе ки Худованд ба мо додааст.

1. Забур 24:1 - Замин аз ҷониби Худованд аст, ва тамоми пуррагии он, ҷаҳон ва сокинони он.

2. Ибриён 13:5 - Бигзор рафтори шумо бе тамаъ бошад; бо чизҳое, ки доред, қаноат кунед. Зеро Худи Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Ирмиё 25:37 Ва манзилҳои осоишта аз ғазаби шадиди Худованд хароб мешаванд.

Ғазаби шадиди Худо боиси хароб шудани манзилҳои осоишта гардид.

1. Қувваи ғазаби Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Румиён 1:18-32 Ғазаби Худо ошкор шуд

2. Ҳабаққуқ 2:17 Зӯроварии хашми шадид

Ирмиё 25:38 Ӯ мисли шер пинҳони Худро тарк кард, зеро ки замини онҳо аз сахтии ситамгар ва аз хашми шадиди вай хароб шудааст.

Ѓазаби шадиди Худо ва ѓазаби ситамгар боиси хароб гаштани замин шудааст ва Худованд он љоро чун шер аз чоњи худ тарк кардааст.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани зулму зулм

2. Оқибати гуноҳ: Замини харобазор

1. Ишаъё 24:5-6 "Замин низ дар зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, тартиботро тағир доданд, аҳди абадӣро вайрон карданд. Бинобар ин лаънат заминро фурӯ бурд, ва сокинони он хароб шудаанд. «Бинобар ин сокинони замин сӯхтаанд, ва одамони кам боқӣ мондаанд».

2. Румиён 8:19-21 "Зеро ки мунтазири ҷиддии махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост. Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки ба умеди он чизеро мутеъ кардааст, ба ботил тобеъ шудааст. , Зеро худи махлуқот низ аз ғуломии фано ба озодии ҷалоли фарзандони Худо раҳо хоҳад шуд».

Боби 26 Ирмиё воқеаҳоеро, ки дар атрофи мурофиаи Ирмиё ва таҳдид ба ҳаёти ӯ аз сабаби паёми пешгӯии доварӣ бар зидди Ерусалим ва маъбад оварда шудааст, нақл мекунад.

Сархати 1: Дар аввали боб Ирмиё дар саҳни маъбад паёми Худоро мерасонад (Ирмиё 26:1-6). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки агар мардум тавба накунанд ва роҳи худро дигар накунанд, Ерусалим мисли Шилӯ ба макони хароба табдил хоҳад ёфт.

Сархати 2: Вақте ки Ирмиё суханашро тамом мекунад, коҳинон, анбиё ва мардум ӯро дастгир мекунанд (Ирмиё 26:7-9). Онҳо ӯро айбдор мекунанд, ки сазовори марг аст, ки бар зидди Ерусалим нубувват кардааст. Бо вуҷуди ин, баъзе мансабдорон Ирмиёро муҳофизат карда, ба онҳо хотиррасон мекунанд, ки Мико пешгӯиҳои ба ин монандро иҷро карда буд ва ҳеҷ осебе надида буд.

Сархати 3: Аъломон барои муҳокимаи парвандаи Ирмиё ҷамъ меоянд (Ирмиё 26:10-16). Коҳинон ва анбиё барои қатли ӯ баҳс мекунанд ва мегӯянд, ки ӯ ба номи Худо сухан гуфтааст. Аммо Ирмиё худро муҳофизат карда, изҳор мекунад, ки ӯ танҳо паёми Худоро мерасонад. Ӯ ба муносибати аҷдодони онҳо ба паёмбарони пешин, ки онҳоро аз доварӣ огоҳ карда буданд, муроҷиат мекунад.

Сархати 4: Баъзе пирон ҳимояи Ирмиёро дастгирӣ мекунанд (Ирмиё 26:17-19). Онҳо ба хотир меоранд, ки чӣ тавр пешгӯии Мико шоҳ Ҳизқиёро ба ҷои ҷазо додан, марҳамати Худоро талаб мекард. Аз ин рӯ, онҳо боварӣ доранд, ки куштани Ирмиё аз рӯи хирад аст, зеро ӯ низ суханони Худоро гуфта истодааст.

Сархати 5: Баъзе мардони бонуфуз аз номи Ирмиё дахолат мекунанд (Ирмиё 26:20-24). Онҳо Уриёро мисол меоранд, ки пайғамбари пешинро, ки аз ҷониби шоҳ Еҳӯёқим барои чунин хабар ба қатл расонида шуда буд, мисол меоранд. Ин мардон аз эътирози оммавӣ ва ҷазои илоҳӣ метарсанд, Ирмиёро бомуваффақият аз зарар муҳофизат мекунанд.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту шашуми Ирмиё дар бораи озмоиш ва таҳдиде, ки Ирмиё аз сабаби паёми пешгӯии худ бар зидди Ерусалим дучор шуд, нақл мекунад. Баъди огоҳӣ дар саҳни маъбад Ирмиёро коҳинон, пайғамбарон ва одамоне дастгир мекунанд, ки ӯро ба сазовори марг айбдор мекунанд. Бо вуҷуди ин, баъзе мансабдорон аз ӯ ҳимоят карда, Микоро бе ҷазо мисол меоранд. Дар байни шахсони мансабдор мухокима карда мешавад. Коҳинон ва анбиё барои қатл баҳс мекунанд, аммо Ирмиё худро муҳофизат мекунад ва даъво мекунад, ки танҳо он чизеро, ки Худо фармудааст, мегӯяд. Аз муомилаи паёмбарони пешин ва даъвати тавба ба онҳо хотиррасон мекунад. Баъзе пирон ҳимояи ӯро дастгирӣ намуда, дар бораи шоҳ Ҳизқиё, ки Микоро амон дод, ишора мекунанд. Мардони бонуфуз аз номи Ирмиё дахолат карда, Уриёро мисол меоранд. Аз тарси эътирози мардум ва азоби илоҳӣ тавонистаанд ӯро аз балоҳо ҳифз кунанд. Дар ин боб ҳам мухолифат ба паёмҳои нубувват ва ҳам кӯшишҳои баъзе шахсон барои ҳифзи ростгӯён таъкид шудааст.

Ирмиё 26:1 Дар ибтидои салтанати Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, подшоҳи Яҳудо, ин калом аз ҷониби Худованд омада, гуфт:

Худованд ба оғози ҳукмронии Еҳӯёқим ҳамчун Подшоҳи Яҳудо хабар расонд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

2. Итоати фармудаҳои Худованд

1. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд, ва дар он чи ки ман фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Масалҳо 1:7 - "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Ирмиё 26:2 Худованд чунин мегӯяд: Дар ҳавлии хонаи Худованд истода, ба ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ки ба хонаи Худованд барои саҷда кардан меоянд, ҳар он чиро, ки ба ту амр мефармоям, ба онҳо бигӯям; як калима кам накунед:

Худованд ба Ирмиё амр медиҳад, ки ба ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ки барои ибодат ба хонаи Худованд меоянд, сухан гӯяд ва суханони ба ӯ додашударо кам накунад.

1. Каломи Худо набояд ҳеҷ гоҳ кам карда шавад

2. Аҳамияти тоъату итоати Худо

1. Такрори Шариат 4:2 - Ба каломе, ки ба шумо амр мефармоям, чизе илова накунед ва аз он дур накунед, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба шумо амр мефармоям, риоя кунед.

2. Масалҳо 30:5-6 - Ҳар як каломи Худо пок аст; Ӯ сипарест барои касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд. Ба сухани Ӯ чизе надиҳед, то шуморо сарзаниш кунад ва дурӯғгӯй ёбед.

Ирмиё 26:3 Агар ин тавр бошад, онҳо гӯш хоҳанд дод, ва ҳар касро аз роҳи бади худ бармегардонанд, то ки аз бадӣ тавба кунам, ки ният дорам ба онҳо аз сабаби бадии кирдорашон ба онҳо бирасонам.

Худо мардуми Яҳудоро ташвиқ мекунад, ки аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд ва ваъда медиҳад, ки агар онҳо раҳм кунанд.

1. Раҳмати Худо: Бозгаштан аз гуноҳ ва гирифтани раҳмати Худо

2. Қувваи тавба: Тағйир додани ҳаёти мо тавассути рӯйгардонӣ аз гуноҳ

1. Ишаъё 55:7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Ҳизқиёл 18:30-31 - Бинобар ин, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

Ирмиё 26:4 Ва ба онҳо бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Агар ба ман гӯш надиҳед, то мувофиқи шариати Ман, ки пеши шумо гузоштаам, рафтор кунед,

Худо ба мардумаш амр мекунад, ки ба қонунҳои Ӯ итоат кунанд.

1. Итоат беҳтар аз қурбонӣ аст: Омӯзиши Ирмиё 26:4

2. Худованд итоаткорро амр мекунад: Омӯзиши Ирмиё 26:4

1. 1 Подшоҳон 15:22-23 - Ва Самуил гуфт: «Оё Худованд аз қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо мисли гӯш кардани овози Худованд завқ дорад? Инак, итоат кардан беҳтар аз қурбонӣ аст, ва гӯш додан аз чарбуи қӯчқорҳо.

2. Аъмол 5:29 - Он гоҳ Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

Ирмиё 26:5 Барои гӯш кардани суханони бандагони Худ анбиё, ки онҳоро назди шумо фиристодам, барвақт бархоста, фиристодам, лекин шумо гӯш надодед;

Мардуми Яҳудо ба анбиёи Худо, ки ҳам субҳи барвақт ва ҳам дар вақтҳои дигар назди онҳо фиристода буд, гӯш надоданд.

1.Паёмбарони Худоро бояд иҷобат кард

2. Итоат ба ҳушдориҳои Худо ҳифозат ва баракат меорад

1. Ирмиё 7:23 - «Лекин он чизест, ки ба онҳо амр фармудаам: ба овози ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр мефармоям, рафтор кунед, то ки хуб шавад. бо Шумо. "

2. Такрори Шариат 11:26-28 - "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, итоат кунед; ва лаънат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат нахоҳед кард, балки аз роҳе ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, дур шавед, то ки худоёни дигареро, ки нашинохтаед, пайравӣ кунед.

Ирмиё 26:6 Он гоҳ Ман ин хонаро мисли Шилӯ хоҳам кард, ва ин шаҳрро барои тамоми халқҳои рӯи замин лаънат хоҳам кард.

Худованд маъбади Ерусалимро ба маъбади харобшудаи Шилӯ табдил дода, шаҳрро ба лаънати тамоми халқҳо табдил хоҳад дод.

1. Оқибати нофармонӣ: Дарс гирифтан аз сарнавишти Шило

2. Таъсири аъмоли миллат ба халқи Худо

1. Ҳастӣ 49:10 - То омадани Шилӯ асо аз Яҳудо дур нахоҳад шуд, ва қонунгузор аз миёни пойҳои ӯ дур нахоҳад шуд; ва ҷамъомади мардум аз они Ӯ хоҳад буд.

2. Забур 78:60-64 - Пас, ӯ хаймаи Шилӯро, ки хаймаеро, ки дар миёни мардум гузошта буд, тарк кард; Ва қуввати худро ба асирӣ супурд, ва ҷалоли худро ба дасти душман дод. Ӯ қавми Худро низ ба шамшер супурд; ва аз мероси худ хашмгин шуд. Оташ ҷавонони онҳоро фурӯ бурд; ва канизони онҳо ба шавҳар

дода нашуданд. Коҳинон аз шамшер афтоданд; ва бевазанони онҳо нола накарданд.

Ирмиё 26:7 Ва коҳинон, анбиё ва тамоми қавм шуниданд, ки Ирмиё ин суханонро дар хонаи Худованд мегуфт.

Ирмиё дар хонаи Худованд сухан мегуфт ва ба коҳинон, анбиё ва тамоми мардум гӯш медоданд.

1. Қудрати як овоз: Нигоҳе ба овози Ирмиё дар хонаи Худованд

2. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо: Паёми Ирмиё дар хонаи Худованд

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ирмиё 26:8 Ва ҳангоме ки Ирмиё сухани он чиро, ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ки ба тамоми қавм бигӯяд, ба охир расонд, коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ӯро гирифта, гуфтанд: «Ту албатта мурдан.

Мардум Ирмиёро гирифта, таҳдид карданд, ки баъд аз он ки ӯ суханони Худовандро ба онҳо гуфт, ӯро мекушанд.

1. Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки Каломи Худоро бишнавем, ҳатто агар он душвор ё душвор бошад.

2. Каломи Худо аз ҳама гуна таҳдиди хатар ё зарар бузургтар аст.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро ки ман пеш аз ҳама он чи гирифтаам, ба шумо супурдам, ки чӣ тавр Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд; Ва он ки ӯ дафн карда шуд, ва дар рӯзи сеюм аз нав эҳьё шуд, мувофиқи Навиштаҳо:

Ирмиё 26:9 Чаро ту ба исми Худованд нубувват карда, гуфтай: "Ин хона мисли Шилӯ хоҳад буд, ва ин шаҳр харобазор хоҳад буд, ки сокин надорад?" Ва тамоми қавм ба муқобили Ирмиё дар хонаи Худованд ҷамъ шуданд.

Ирмиё мардуми Ерусалимро даъват мекунад, ки тавба кунанд ва ба роҳҳои Худо баргарданд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ баргардем ва ба адолат зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд ҳамеша ба Худо имон оварем ва ба нақшаи Ӯ таваккал кунем.

1: Такрори Шариат 10: 12-13 - "Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ ибодат кунӣ. бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ».

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Ирмиё 26:10 Вақте ки мирони Яҳудо инро шуниданд, аз хонаи подшоҳ ба хонаи Худованд баромаданд, ва дар даромадгоҳи дарвозаи нави хонаи Худованд нишастанд.

Сардорони Яҳудо ин хабарро шунида, ба хонаи Худованд рафтанд ва дар дарвозаи нав нишастанд.

1. Муҳимияти тоъату итоъат ба Худованд

2. Ҷустуҷӯи роҳнамоии Худо дар замонҳои номуайян

1. Такрори Шариат 10:12-13 - «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо ва Ӯро дӯст дорӣ, ба Худованд Худои худ хизмат намо. Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳкоми Худованд ва фароизи Ӯ, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

2. Забур 27:4 - Як чизеро, ки ман аз Худованд хостаам, онро биҷӯям: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин шавам, зебоии Худовандро бубинам ва аз Маъбади ӯ.

Ирмиё 26:11 Он гоҳ коҳинон ва анбиё ба мирон ва тамоми қавм сухан ронда, гуфтанд: «Ин одам сазовори марг аст; зеро ки Ӯ бар зидди ин шаҳр нубувват кардааст, чунон ки шумо бо гӯшҳои худ шунидаед.

Ин порча дар бораи коҳинон ва анбиё сухан меронад, ки ба мардум дар бораи ҷазои шахсе, ки бар зидди шаҳр нубувват мекунад, сухан меронанд.

1. Хатари нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

2. Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худо

1. Аъмол 5:29 - Он гоҳ Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

2. Румиён 13:1-2 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо мухолифат мекунад.

Ирмиё 26:12 Он гоҳ Ирмиё ба тамоми мирон ва тамоми қавм гуфт: «Худованд маро фиристод, то ҳама суханонеро, ки шумо шунидаед, бар зидди ин хонадон ва бар зидди ин шаҳр нубувват кунам».

Худованд Ирмиёро фиристод, то бар зидди хона ва шаҳр нубувват кунад.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Итоати пешгӯиҳои Худованд

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Масалҳо 16:3 - Аъмоли худро ба Худованд супор, ва фикрҳои ту устувор хоҳанд шуд.

Ирмиё 26:13 Пас, алҳол роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кун, ва ба овози Худованд Худои худ итоат кун; ва Худованд аз бадӣ, ки бар шумо эълон кардааст, тавба хоҳад кард.

Худо ба мардуми Яҳудо амр мекунад, ки роҳҳои худро тағйир диҳанд ва ба овози Ӯ итоат кунанд ва дар ин сурат Ӯ аз бадие, ки бар зидди онҳо гуфта буд, тавба мекунад.

1. Худо ҳамеша барои бахшидан омода аст.

2. Тавба ба оштӣ оварда мерасонад.

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Луқо 15:24 - "Зеро ки ин писари ман мурда буд ва зинда шуд; гум шуд ва ёфт шуд. Ва онҳо шодӣ кардан гирифтанд."

Ирмиё 26:14 Ман бошам, инак, ман дар дасти туст; бо ман он чиро, ки ба назараш хуб ояд, ба ҷо овар ва бароят вохӯр.

Худо соҳибихтиёр аст ва ба мо имкон медиҳад, ки он чизеро, ки дар зиндагӣ мувофиқ меҳисобем, кунем.

1. Фаҳмидани ҳокимияти Худо: Донистани он ки кай бояд биравад ва Худоро бигузорад

2. Ҳаёти худро мувофиқи иродаи Худо идора кунем

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 37:23 - Қадамҳои одами некро Худованд амр мекунад ва Ӯ аз роҳи ӯ лаззат мебарад.

Ирмиё 26:15 Аммо шумо аниқ медонед, ки агар маро ба қатл расонед, албатта хуни бегуноҳонро бар сари худ ва бар ин шаҳр ва бар сокинони он хоҳад овард; зеро ки Худованд маро ба ростӣ назди шумо фиристод, то ҳамаи ин суханонро ба гӯши худ бигӯед.

Худованд Ирмиёро фиристод, то ба мардуми Ерусалим сухан гӯяд ва онҳоро огоҳ кунад, ки агар ӯро ба қатл расонанд, хуни бегуноҳ хоҳанд дод ва ба гардани худ ва шаҳр гуноҳ хоҳанд кард.

1. Каломи Худо бояд итоат кард - Ирмиё 26:15

2. Оқибатҳои беитоатӣ - Ирмиё 26:15

1. Матто 12:36-37 - "Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар сухани хушку холӣ, ки гуфт, ҳисоб хоҳад дод. Зеро ки шумо аз суханони худ сафед хоҳед шуд, ва аз суханони худ. маҳкум карданд.

2. Ибриён 11:7 - "Бо имон Нӯҳ қаиқе сохт, то оилаи худро аз тӯфон наҷот диҳад. Ӯ ба Худо итоат кард, ки ӯро аз чизҳое, ки қаблан ҳеҷ гоҳ рух надода буд, огоҳ кард.

Ирмиё 26:16 Он гоҳ мирон ва тамоми қавм ба коҳинон ва анбиё гуфтанд; Ин одам лоиқи мурдан нест, зеро ки ӯ ба мо ба исми Худованд Худои мо сухан гуфтааст.

Мардуми Яҳудо пешгӯии Ирмиёро гӯш карданд ва ӯро барои аз номи Худованд сухан рондан ҷазо додан рад карданд.

1. Қудрати сухан ба номи Худованд

2. Аҳамияти гӯш кардани паёмбарон

1. Ишаъё 55:11 Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Аъмол 4:8-12 Петрус, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буд, ба онҳо гуфт: «Эй сардорони қавм ва пирон! Бигзор ба ҳамаи шумо ва ба тамоми банӣ-Исроил маълум гардад, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки шумо Ӯро маслуб кардаед, ва Худо Ӯро ба воситаи Ӯ аз мурдагон эҳьё кард. Ин Исо сангест, ки шумо, бинокорон, онро рад карда будед ва санги гӯшае шудааст. Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем.

Ирмиё 26:17 Он гоҳ баъзе аз пирони замин бархоста, ба тамоми калисои қавм сухан ронда, гуфтанд:

Пирони диёр хостанд ба маҷлиси мардум насиҳат кунанд.

1: Мо бояд ҳикматро барои қабули қарорҳо истифода барем ва аз пирони донишманд маслиҳат пурсем.

2: Мо бояд ҳамеша маслиҳати шахсони ботаҷриба ва хирадмандонро баррасӣ кунем.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб медиҳад ва он ба шумо дода мешавад.

2: Масалҳо 11:14 - Аз сабаби набудани ҳидоят халқ меафтад, аммо пирӯзӣ ба воситаи маслиҳатчиёни зиёд ба даст меояд.

Ирмиё 26:18 Микои мӯрастӣ дар айёми Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо нубувват карда, ба тамоми қавми Яҳудо сухан ронда, гуфт: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Сион мисли киштзор шудгор хоҳад шуд, ва Ерусалим теппаҳо ва кӯҳи хона ҳамчун баландиҳои ҷангал мубаддал хоҳад шуд.

Микои мӯрастӣ дар замони салтанати Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо пешгӯӣ карда, мардуми Яҳудоро огоҳ карда буд, ки Худованди лашкарҳо Сионро мисли киштзор шудгор мекунад ва Ерусалим ба тӯдаҳо мубаддал хоҳад шуд.

1. Ҳукми Худо одилона ва одилона аст

2. Худо метавонад ҳатто бузургтарин шаҳрҳоро ба теппаҳо ва харобаҳо табдил диҳад

1. Ишаъё 5:5 - "Акнун ман ба шумо мегӯям, ки бо токзори худ чӣ кор мекунам: девори онро мебардорам, вай хароб хоҳад шуд; девори онро вайрон хоҳам кард, ва он поймол хоҳад шуд.

2. Амос 3:6 - «Вақте ки дар шаҳр карнай садо медиҳад, магар мардум ба ларза намеафтанд? Вақте ки ба шаҳр мусибате меояд, оё Худованд онро ба вуҷуд наовардааст?

Ирмиё 26:19 Оё Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва тамоми Яҳудо ӯро куштанд? Оё ӯ аз Худованд натарсиду аз Худованд илтиҷо накард, ва Худованд аз бадӣ, ки бар онҳо гуфта буд, тавба кард? Ҳамин тавр мо метавонем ба ҷони худ бадии бузурге ба бор оварем.

Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, тарси Худовандро интихоб кард ва марҳамат ҷӯяд, на он ки касеро ба қатл расонад. Бо ин кор ӯ аз овардани бадии бузург ба сари онҳо худдорӣ кард.

1. Қувваи раҳмат ва омурзиш

2. Баракати рӯй овардан ба Худо дар замонҳои душвор

1. Луқо 6:37 - Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд; бубахшед ва омурзиш хоҳед шуд.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қувваи бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

Ирмиё 26:20 Ва ҳамчунин марде буд, ки ба исми Худованд нубувват мекард, Уриё ибни Шемаёи Қирят-Еорим, ки бар тибқи тамоми суханони Ирмиё бар зидди ин шаҳр ва бар зидди ин замин нубувват карда буд:

Уриё, марде, ки ба исми Худованд нубувват мекард, қудрати Ирмиёро зери шубҳа гузошт.

1. Мушкилоти ҳокимият: эҳтиром ва итоат ба Каломи Худо

2. Эътимод ба Каломи Худо: фаҳмиш дар ҷаҳони шубҳа

1. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим додан, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки марди Худо комил бошад ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ирмиё 26:21 Ва ҳангоме ки Еҳӯёқим подшоҳ бо тамоми мардони худ ва тамоми мирон суханони ӯро шуниданд, подшоҳ мехост ӯро ба қатл расонад; Миср;

Ба Уриё, пайғамбари Худо, подшоҳ Еҳӯёқим пас аз пешгӯӣ бо марг таҳдид кард ва аз ин рӯ, ӯ барои бехатарӣ ба Миср гурехт.

1. Худо касонеро, ки ба Ӯ итоат мекунанд, ҳатто дар баробари хатар нигоҳ медорад.

2. Тарс аз инсон набояд ҳеҷ гоҳ аз тарси Худо болотар бошад.

1. Масалҳо 29:25 - Тарс аз одам дом хоҳад буд, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, эмин нигоҳ дошта мешавад.

2. Ибриён 13:6 - Пас, мо бо боварӣ мегӯем, ки Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам. Одамони оддӣ бо ман чӣ кор карда метавонанд?

Ирмиё 26:22 Ва подшоҳ Еҳӯёқим одамонро ба Миср фиристод, яъне Элнотон ибни Акбор ва чанд нафарро бо ӯ ба Миср фиристод.

Шоҳ Еҳӯёқим Элнотон ибни Акбор ва одамони дигарро ба Миср фиристод.

1. Мо метавонем аз пешвоёни баргузидаи Худо дар Китоби Муқаддас, ба монанди шоҳ Еҳӯёқим дар бораи чӣ гуна самаранок истифода бурдани одамон ва захираҳои Худо ба мо омӯзем.

2. Худо метавонад моро барои иҷрои иродаи Худ истифода барад, ҳатто вақте ки он ба назар ғайриимкон менамояд.

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ирмиё 26:23 Ва Уриёро аз Миср берун оварда, назди Еҳӯёқим подшоҳ бурданд; ки вайро бо шамшер кушта, ҷасади ӯро ба қабри мардуми оддӣ андохт.

Уриёро аз Миср ба назди Еҳӯёқим подшоҳ оварданд, ва ӯ ӯро кушта, дафн кард.

1. Қудрати Подшоҳон: Чӣ гуна ҳокимиятро барои зарар ё фоида истифода бурдан мумкин аст.

2. Арзиши ҳаёт: Дарки аҳамияти ҳар як фард.

1. 1 Петрус 2:13-17 - Итоат ба ҳокимият ва дӯст доштани душманони мо.

2. Матто 5:38-48 - Рухсораи дигарро гардонда, якдигарро дӯст доред.

Ирмиё 26:24 Бо вуҷуди ин, дасти Аҳикам ибни Шофон бо Ирмиё буд, то ки ӯро ба дасти қавм надиҳанд, то ки ӯро ба қатл расонанд.

Ирмиёро аз кушта шудан бо дасти Аҳикам ибни Шофон муҳофизат кард.

1. Ҳимояи Худо ҳамеша бо мост.

2. Ҳарчанд вазъият душвор бошад ҳам, Худо ба мо роҳ нишон медиҳад.

1. Масалҳо 18:10, "Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст; одилон ба сӯи он давида, эминанд".

2. Румиён 8:38-39, «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Боби 27 Ирмиё ба амали рамзии пӯшидани юғ ва расонидани паём ба подшоҳони Яҳудо ва халқҳои ҳамсоя тамаркуз карда, итоаткорӣ ба ҳукмронии Бобилро ҳамчун доварии таъинкардаи Худо таъкид мекунад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки юғҳои чӯбӣ созад ва дар гарданаш юғ бипӯшад (Ирмиё 27:1-3). Ӯ ба назди подшоҳони Адӯм, Мӯоб, Аммӯн, Сӯр ва Сидӯн қосидон бо юғҳо мефиристад. Паём ин аст, ки онҳо бояд ба Набукаднесар, подшоҳи Бобил итоат кунанд.

Сархати 2: Ирмиё бо фиристодагон ба Сидқиё, подшоҳи Яҳудо нома мефиристад (Ирмиё 27:12-15). Ӯ Сидқиёро ташвиқ мекунад, ки ба анбиёи козиб, ки мегӯянд, ҳукмронии Бобил кӯтоҳ хоҳад буд, гӯш надиҳад. Ба ҷои ин, ӯ ба ӯ ва ба мардум маслиҳат медиҳад, ки дар тӯли ҳафтод сол дар Бобил ғуломии худро қабул кунанд.

Сархати 3: Ирмиё бо анбиёи козиб, ки ба паёми ӯ мухолифат мекунанд, рӯ ба рӯ мешавад (Ирмиё 27:9-11). Ӯ онҳоро аз дурӯғгӯӣ огоҳ карда, мегӯяд, ки Худо юғи Бобилро мешиканад. Пешгӯиҳои бардурӯғи онҳо танҳо барои дароз кардани ранҷу азоби онҳо хизмат мекунанд.

Сархати 4: Ирмиё паёми худро дар бораи итоат кардан ба ҳукмронии Бобил такрор мекунад (Ирмиё 27:16-22). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки агар ягон халқе аз хидмат ба Набукаднесар даст кашад ва бар зидди ӯ исён кунад, онҳо бо оқибатҳои вазнин, ба мисли гуруснагӣ ё шамшер рӯбарӯ хоҳанд шуд. Танҳо онҳое, ки итоат мекунанд, иҷозат дода мешавад, ки дар сарзамини худ бимонанд.

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳафтуми Ирмиё дар атрофи амали рамзии пӯшидани юғ ва расонидани паёмҳо дар бораи итоат ба ҳукмронии Бобил ҳамчун доварии таъинкардаи Худо нигаронида шудааст. Ирмиё ба гарданаш юғи чӯбин мепӯшад ва ба подшоҳони халқҳои ҳамсоя қосидон мефиристад, ки юғи шабеҳ доранд. Паём он аст, ки онҳо ба ҳокимияти Набукаднесар итоат кунанд. Ирмиё инчунин ба Сидқиё нома фиристода, ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки ба анбиёи козиб, ки ҳукмронии Бобилро инкор мекунанд, гӯш надиҳад. Ба ҷои ин, ӯ даъват мекунад, ки ғуломии Бобил дар тӯли ҳафтод солро, ки Худо муқаррар кардааст, қабул кунад. Анбиёи бардурӯғ барои паҳн кардани дурӯғ дучор мешаванд ва мегӯянд, ки Худо юғи Бобилро мешиканад. Дурӯғҳои онҳо танҳо азобро дароз мекунад. Ин боб бо огоҳии такрорӣ хотима меёбад, ки оқибатҳои вазнини исёнро таъкид мекунад. Танҳо онҳое, ки таслим мешаванд, дар сарзаминашон иҷозат дода мешаванд. Дар ин боб аҳамияти эътирофи доварии илоҳӣ ва фурӯтанӣ дар итоат итоат карданро таъкид мекунад.

Ирмиё 27:1 Дар ибтидои салтанати Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, подшоҳи Яҳудо, аз ҷониби Худованд ба Ирмиё ин суханро гуфта, гуфт:

Ин порча оғози ҳукмронии подшоҳ Еҳӯёқим ва каломи Худовандро, ки Ирмиё қабул кард, тасвир мекунад.

1. Чӣ гуна бояд зиндагии худотарсро дар мавқеи дунявӣ пеш барем

2. Роҳнамоии Худованд дар замонҳои душворӣ

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад».

Ирмиё 27:2 Худованд ба ман чунин мегӯяд: Ба ту занҷирҳо ва юғҳо бисоз, ва онҳоро бар гарданат бигузор,

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки юғ созад ва онҳоро ҳамчун рамзи итоат ба иродаи Худо ба гарданаш гузорад.

1. Фаҳмидани итоат ба иродаи Худо

2. Рамзи юғҳо ва вомбаргҳо

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Ишаъё 1:19 - «Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд».

Ирмиё 27:3 Ва онҳоро ба дасти подшоҳи Адӯм ва подшоҳи Мӯоб ва подшоҳи Аммӯн, ва подшоҳи Тирус ва подшоҳи Сидӯн, ба воситаи қосидон, ки меоянд, бифирист. ба Ерусалим ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо;

1. Мо бояд ба фармудаҳои Худо итоат кунем.

2. Мо бояд омода бошем, ки паёми Худоро паҳн кунем.

1. Ирмиё 27:3 - Ва онҳоро ба дасти подшоҳи Адӯм ва подшоҳи Мӯоб ва подшоҳи Аммӯн ва подшоҳи Тирус ва подшоҳи Сидӯн бифирист. қосидоне ки ба Ерусалим назди Сидқиё подшоҳи Яҳудо меоянд.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

Ирмиё 27:4 Ва ба онҳо амр деҳ, ки ба оғоёни худ бигӯянд: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Ба оғоёни худ чунин бигӯед;

Худо ба халқи Исроил дастур медиҳад, ки ба оғоёни худ бигӯянд, ки ба Ӯ ва фармонҳои Ӯ итоат кунанд.

1. Итоат ба Худо ба озодӣ мебарад

2. Қудрати фармудаҳои Худо

1. Румиён 6:16-17 - Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро ба бандагони итоат таслим мекунед, бандагони вай хоҳед буд, ки ба ҳар касе итоат кунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард; хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед;

Ирмиё 27:5 Ман заминро, яъне одам ва ҳайвони ваҳшии бар заминро бо қудрати бузурги худ ва бо бозуи дарози худ офаридаам, ва онро ба ҳар касе, ки ба назарам мувофиқ буд, додам.

Худованд замин, инсонҳо ва ҳайвоноти дар он зиндагӣкунандаро бо қудрати бузург ва бозуи дарози худ офарид ва онҳоро ба ҳар кӣ бихоҳад, дод.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани адолат ва раҳмати Худо дар офариниш

2. Дасти Худо: қадр кардани қудрат ва ризқи Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 24:1-2, "Замин ва пуррагии он аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он. Зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва онро бар тӯфонҳо устувор кардааст".

2. Ишаъё 45:18, «Зеро Худованде, ки осмонро офарид, чунин мегӯяд: Худи Худое, ки заминро офарид ва онро офарид; Ӯ онро барпо кардааст, бар абас наофаридааст, онро барои сокинон ба вуҷуд овардааст: Ман Худовандо; ва ҳеҷ каси дигар нест».

Ирмиё 27:6 Ва алҳол ман ҳамаи ин заминҳоро ба дасти бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил супурдам; ва ҳайвонҳои саҳроро низ ба вай додаам, ки ба Ӯ хизмат кунанд.

Худо тамоми заминҳоро ба дасти Набукаднесар дод ва ба ҳайвоноти саҳро амр фармуд, ки ба ӯ хизмат кунанд.

1. Ҳукмронии Худо: Дарк кардани қудрати нақшаи илоҳии Ӯ

2. Итоат ба иродаи Худо: Фаҳмидани ҷои мо дар тарҳи бузурги Ӯ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 115:3 - Худои мо дар осмон аст; ҳар он чиро, ки дилаш хоҳад, мекунад.

Ирмиё 27:7 Ва ҳамаи халқҳо ба ӯ ва писараш ва писари писараш хизмат хоҳанд кард, то замони сарзаминаш фаро расад, ва он гоҳ халқҳои бисьёр ва подшоҳони бузург ба ӯ хизмат хоҳанд кард.

Халқҳои ҳамаи халқҳо ба Худо ва насли Ӯ хизмат хоҳанд кард, то замони худашон фаро расад, вақте ки халқҳои зиёде ва подшоҳони тавоно аз онҳо баҳра хоҳанд бурд.

1. Подшоҳии Худо: Чӣ гуна бояд ҳукмронии Ӯро эътироф кард ва ба ӯ посух дод

2. Хизмат ба Худо: Тарбияи қалби тоъат

1. Такрори Шариат 4:39-40 - Имрӯз эътироф кунед ва дар дил бигиред, ки Худованд дар осмон дар осмон ва дар замин дар поён Худост. Дигар нест. Фармонҳо ва аҳкоми ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, риоят, то ки ба ту ва фарзандонат баъд аз ту некӣ гардад, ва дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, то абад умри дароз бинӣ.

2. Юҳанно 14:15 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Ирмиё 27:8 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки қавм ва салтанате ки ба ҳамон Набукаднесар, подшоҳи Бобил хизмат намекунанд, ва гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил нахоҳанд андохт, он қавмро ҷазо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд, — бо шамшер, ва бо қаҳтӣ ва вабо, то даме ки онҳоро аз дасти Ӯ маҳв кунам».

Худованд ҳамаи халқҳо ва салтанатҳоеро, ки ба Набукаднесар, подшоҳи Бобил хизмат намекунанд, бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо ҷазо хоҳад дод, то даме ки онҳо аз дасти ӯ нест шаванд.

1. Худованд саркашро ҷазо медиҳад

2. Таслим ба Худо воҷиб аст

1. Ишаъё 10:5, эй Ашшур, асои ғазаби ман, ва асо дар дасташон хашми ман аст.

2. Румиён 13:1-7, Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо мухолифат мекунад; Зеро ки ҳокимон на барои аъмоли нек, балки барои бадӣ даҳшатоваранд. Оё аз қудрат наметарсӣ? кори нек бикун, ва туро ҳамду сано хоҳӣ дошт: зеро ки вай ба некӣ хизматгори Худост. Аммо агар кори бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро бар абас намебардорад, зеро ки вай хизматгори Худост ва интиқомгирандаест, ки аз бадкор ғазаб кунад. Бинобар ин шумо бояд на танҳо барои ғазаб, балки ба хотири виҷдон низ мутеъ бошед.

Ирмиё 27:9 Пас, ба анбиёи худ, на ба фолбинони худ, на ба хоббинони худ, на ба ҷодугарони худ, на ба ҷодугарони худ, ки ба шумо сухан ронда, мегӯянд: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард", гӯш надиҳед.

Худо ба халқи Исроил мегӯяд, ки ба паёмбарон, фолбинҳо, хоббинон, ҷодугарон ва ҷодугаронашон, ки ба подшоҳи Бобил хизмат накунанд, гӯш надиҳанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки танҳо ба Ӯ таваккал кунем.

2. Фирефтаи анбиёи козиб нашавед.

1. Ишаъё 8:20 - «Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест».

2. Ирмиё 29:8 - "Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фиреб надиҳанд ва ба орзуҳои худ, ки ба амал меоваред, гӯш надиҳед. орзу кард».

Ирмиё 27:10 Зеро ки онҳо бар ту дуруғ нубувват мекунанд, то ки туро аз замини худ дур кунанд; ва ман шуморо берун кунам, ва шумо ҳалок шавед.

Пайғамбарон дуруғро пешгӯй мекунанд, то мардумро аз сарзаминашон берун кунанд ва ба ҳалокат расонанд.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Боварӣ ба Худованд, на ба пайғамбарони козиб

1. Ирмиё 23:16-17 - Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед. Онҳо шуморо беарзиш мекунанд; онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳони Худованд.

2. Матто 7:15-16 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.

Ирмиё 27:11 Аммо халқҳоеро, ки гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил меоранд ва ба вай хизмат мекунанд, Ман онҳоро дар замини худ боқӣ хоҳам гузошт, мегӯяд Худованд; ва онро кишт карда, дар он сокин хоҳанд шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба онҳое, ки ба подшоҳи Бобил итоат мекунанд, иҷозат медиҳад, ки дар замини худ бимонанд ва онро кишт кунанд.

1. Ваъдаҳои Худо: Таваккал ба вафодории Худо ҳатто дар лаҳзаҳои душвор.

2. Хизмат ба Худованд: Муҳимияти риояи иродаи Худо.

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 12:1-2 Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Ирмиё 27:12 Ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо низ мувофиқи ҳамаи ин суханон гуфтам: «Гарданҳои худро зери юғи подшоҳи Бобил бигиред, ва ба ӯ ва қавмаш хизмат кунед ва зинда бошед».

Худо ба Сидқиё, подшоҳи Яҳудо мегӯяд, ки ҳукмронии подшоҳи Бобилро қабул кунад ва ба ӯ ва халқаш хидмат кунад, то ки зиндагӣ кунад.

1. Таслим ба хости Худо баракат меорад

2. Қувваи итоаткорӣ дар замонҳои душвор

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ирмиё 27:13 Чаро ту ва қавмат аз шамшер, аз гуруснагӣ ва вабо мемирӣ, чунон ки Худованд бар зидди халқе ки ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳанд кард, гуфта буд?

Худованд ба халқи Яҳудо огоҳ кард, ки агар онҳо ба подшоҳи Бобил хизмат накунанд, онҳо аз шамшер, гуруснагӣ ва вабо хоҳанд мурд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Чӣ гуна Худо моро аз нофармонии Ӯ огоҳ мекунад.

2. Хизмат ба Худо тавассути хидмат ба дигарон: Муҳимияти эҳтиром кардани ҳокимият ҳатто вақте ки мо намехоҳем.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Ҳизқиёл 18:30-32 - Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

Ирмиё 27:14 Пас, ба суханони анбиё, ки ба шумо сухан мегӯянд, гӯш надиҳед: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард, зеро ки онҳо бар шумо дуруғ нубувват мекунанд".

Пайғамбарон хато мекунанд, ки мегӯянд, ки ба подшоҳи Бобил хизмат накунед.

1. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба васвасаи анбиёи козиб наафтем.

2. Иродаи Худованд ҳамеша барои мо беҳтар аст, ҳатто агар қабули он душвор бошад.

1. Ишаъё 8:20 - «Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест».

2. Юҳанно 10:27-30 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд: Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам; ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман кашида нахоҳад гирифт. Падари Ман, ки онҳоро ба Ман ато кардааст, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман биканад; Ман ва Падари Ман як ҳастем».

Ирмиё 27:15 Зеро ки Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд, вале онҳо ба исми Ман дурӯғ нубувват мекунанд; то ки шуморо бадар ронам, ва шумо ва анбиёе, ки ба шумо нубувват мекунанд, нобуд шавед.

Худо ба Ирмиё ошкор мекунад, ки анбиёи козиб барои фиреб додани мардум ба исми Ӯ дурӯғ пешгӯӣ мекунанд.

1. Ҳақиқати Худо ва итоати мо

2. Пайгамбарони козиб ва фахмиши мо

1. Юҳанно 8:44 - "Шумо ба падари худ, иблис тааллуқ доред ва мехоҳед, ки хоҳишҳои падари худро иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо қотил буд, ростиро нигоҳ намедошт, зеро дар вай ҳақиқат нест. дурӯғ мегӯяд, бо забони модарии худ ҳарф мезанад, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст».

2. 1 Юҳанно 4:1 - «Дӯстони азиз, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд».

Ирмиё 27:16 Ва ман ба коҳинон ва ба тамоми ин қавм сухан ронда, гуфтам: «Худованд чунин мегӯяд; Ба суханони анбиёи худ, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед ва мегӯянд: "Инак, зарфҳои хонаи Худованд ба қарибӣ аз Бобил баргардонида хоҳанд шуд, зеро ки онҳо бар шумо дуруғ нубувват мекунанд".

Худованд коҳинон ва мардуми Яҳудоро огоҳ кард, ки ба суханони бардурӯғи анбиёи худ, ки мегуфтанд, зарфҳои хонаи Худованд ба зудӣ аз Бобил бармегарданд, гӯш надиҳанд.

1. Ба ҳар сухане, ки мешунавед, бовар накунед - Ирмиё 27:16

2. Фирефтаи анбиёи козиб нашавед - Ирмиё 27:16

1. Масалҳо 14:15 - "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

2. 1 Юҳанно 4:1 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон бисьёранд."

Ирмиё 27:17 Ба онҳо гӯш надиҳед; ба подшоҳи Бобил хизмат кунед ва зиндагӣ кунед; чаро ин шаҳр бояд хароб шавад?

Ирмиё ба мардуми Яҳудо дастур медиҳад, ки ба ҷои муқобилат кардан ва нобуд шудан ба подшоҳи Бобил хизмат кунанд ва зинда бимонанд.

1. Беақл набошед: Ба хости Худо итоат кунед ва зиндагӣ кунед.

2. Ба Худо таваккал кун ва итоъаташ кун, ки ин кор туро зинда мекунад.

1. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд лаззат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дили шуморо ба шумо хоҳад дод".

Ирмиё 27:18 Аммо, агар онҳо пайғамбар бошанд, ва каломи Худованд бо онҳо бошад, бигзор акнун назди Худованди лашкарҳо шафоат кунанд, то зарфҳое, ки дар хонаи Худованд ва дар хонаи Худо боқӣ мондаанд, шафоат кунанд. подшоҳи Яҳудо ва дар Ерусалим ба Бобил наравед.

Ирмиё пайғамбарон ва мардуми Яҳудоро огоҳ мекунад, ки агар онҳо ба Худованд итоат накунанд, зарфҳои онҳо ба Бобил бурда мешаванд.

1. Ба Каломи Худованд итоат кунед ва Ӯ шуморо баракат хоҳад дод

2. Тавба кунед ва аз Парвардигори лашкарҳо омурзиш бихоҳед

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 4:7-10 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Эй гунаҳкорон, дастҳоятонро бишӯед ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ. Ғамгин, гиря кун ва гиря кун. Хандаатонро ба мотам ва шодии худро ба тира иваз кунед. Дар пеши Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ирмиё 27:19 Зеро ки Худованди лашкарҳо дар бораи сутунҳо, ва дар бораи баҳр, ва дар бораи пояҳо ва дар бораи бақияи зарфҳои дар ин шаҳр боқӣ монда, чунин мегӯяд:

Худованди лашкарҳо дар бораи сутунҳо, баҳр, пояҳо ва дигар зарфҳое, ки дар шаҳри Ирмиё боқӣ мондаанд, сухан меронад.

1. Подшоҳии Худо бар ҳама чиз

2. Ғамхории Худо нисбати халқи худ

1. Забур 33:10-11 - Худованд нақшаҳои халқҳоро барбод медиҳад; максадхои халкхоро барбод медихад. Аммо нақшаҳои Худованд то абад устувор аст, ниятҳои дили Ӯ дар тамоми наслҳо.

2. Ишаъё 46:10 - Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Ман мегӯям: нияти Ман устувор хоҳад буд, ва ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

Ирмиё 27:20 Ва Набукаднесар подшоҳи Бобил, вақте ки Еконьё ибни Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо ва тамоми аъёну ашрофзодаи Яҳудо ва Ерусалимро аз Ерусалим ба Бобил бурда буд, нагирифт;

Ҳукмронии Худо дар ҳаёти одамон дар асирии Бобил Еконие нишон дода мешавад.

1: Ба воситаи озмоишҳои мо, Худо ҳаёти моро назорат мекунад.

2: Мо метавонем ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ, ҳатто дар замонҳои душвор бовар кунем.

1: Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 55: 8-9 Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо болотар аст.

Ирмиё 27:21 Ore, чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, дар бораи зарфҳое ки дар хонаи Худованд ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо ва Ерусалим боқӣ мондаанд;

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мегӯяд, ки зарфҳое, ки дар хонаи Худованд ва хонаи подшоҳи Яҳудо ва Ерусалим боқӣ мондаанд, дар ихтиёри Ӯ хоҳанд буд.

1. Даъват барои таслим шудан: Чӣ гуна Худо муборизаҳои моро барои наздиктар кардани мо истифода мебарад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Эфсӯсиён 1:11-12 - «Мо дар Ӯ мерос гирифтаем, ки мувофиқи нияти Ӯ, ки ҳама чизро мувофиқи маслиҳати иродаи Ӯ ба амал меоварад, пешакӣ муайян шудааст, ба тавре ки мо аввалин шуда ба Масеҳ умед бастаем. шояд барои ҷалоли Ӯ бошад».

Ирмиё 27:22 Онҳо ба Бобил бурда хоҳанд шуд, ва дар он ҷо хоҳанд буд, то рӯзе ки Ман онҳоро бубинам, мегӯяд Худованд; он гоҳ онҳоро ба воя расонида, ба ин макон баргардонам.

Худо ваъда медиҳад, ки мардуми Яҳудоро пас аз ба Бобил бурда шуданашон ба ватанашон бармегардонад.

1. Ваъдаҳои Худо ҷовидонаанд - Ирмиё 27:22

2. Барқарор кардани умед дар замонҳои душвор - Ирмиё 27:22

1. Забур 138:8 - Худованд нияти худро нисбати ман иҷро хоҳад кард; Муҳаббати устувори ту, эй Худованд, то абад пойдор аст. Кори дастони худро тарк накунед.

2. Ишаъё 43:5 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард.

Боби 28 Ирмиё бархӯрди байни Ирмиё-пайғамбар ва Ҳананиё-пайғамбари козибро нақл мекунад, ки вай ба хабари Ирмиё дар бораи асирии Бобил мухолифат мекунад ва дар бораи барқароршавии зуд пешгӯӣ мекунад.

Сархати 1: Дар ибтидо Ҳананиё, пайғамбари бардурӯғ, дар ҳузури коҳинон ва мардум Ирмиёро баҳс мекунад (Ирмиё 28:1-4). Ҳананиё юғи Ирмиёро ҳамчун як амали рамзӣ кашида, эълон мекунад, ки дар давоми ду сол Худо юғи Бобилро мешиканад ва асиронро бо зарфҳои маъбад бармегардонад.

Сархати 2: Ирмиё ба пешгӯии Ҳананиё ҷавоб медиҳад (Ирмиё 28:5-9). Ӯ тасдиқ мекунад, ки мехоҳад суханони Ҳананиё дуруст бошад, аммо таъкид мекунад, ки пайғамбарони ҳақиқӣ ҳамеша дар бораи ҷанг, офат ва асирӣ пешгӯӣ кардаанд. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки танҳо вақте ки Худо каломи Худро иҷро мекунад, он дуруст хоҳад буд.

Сархати 3: Ҳананиё юғи чӯбини Ирмиёро дар пеши назари ҳама мешиканад (Ирмиё 28:10-11). Ӯ исрор мекунад, ки Худо воқеан юғи Бобилро аз Яҳудо шикастааст. Бо вуҷуди ин, Ирмиё пас аз изҳори умед ба иҷрошавии пешгӯии Ҳананиё оромона тарк мекунад.

Сархати 4: Баъди рафтани Ирмиё Худо ба ӯ дар бораи Ҳананиё сухан мегӯяд (Ирмиё 28:12-17). Ӯ тавассути Ирмиё паём мефиристад, то Ҳананиёро барои паҳн кардани дурӯғ муқобилат кунад. Худо мегӯяд, ки аз сабаби пешгӯиҳои бардурӯғи худ, ӯ дар давоми сол мемирад.

Сархати 5: Воқеият ба каломи Худо, чанде пас аз вохӯрии онҳо дар маъбад Ҳананиё мемирад (Ирмиё 28:17).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳаштуми Ирмиё бархӯрди байни Ирмиё ва пайғамбари козиб Ҳананиёро тасвир мекунад. Ҳананиё Ирмиёро дар пеши назари худ даъват карда, эълон мекунад, ки асорати Бобил ба зудӣ хотима меёбад. Ӯ юғи рамзии Ирмиёро аз байн мебарад ва пешгӯӣ мекунад, ки дар давоми ду сол барқарор мешавад. Ирмиё дар ҷавоб гуфт, ки пайғамбарони ҳақиқӣ ҳамеша фалокатро пешгӯӣ кардаанд. Ӯ огоҳ мекунад, ки танҳо вақте ки Худо каломи Худро иҷро мекунад, он ҳамчун ҳақиқат исбот карда мешавад. Ҳананиё юғи чӯбинро саркашӣ карда, даъво мекунад, ки ҳукмронии Бобил аллакай шикастааст. Аммо, пас аз он ки оромона рафтанд, Худо ба Ирмиё ошкор мекунад, ки аз сабаби дурӯғи ӯ Ҳананиё дар давоми сол мемирад. Тавре ки Худо пешгӯӣ карда буд, Ҳананиё чанде пас аз вохӯрии онҳо мемирад. Дар ин боб ба фарқ кардани пешгӯиҳои ҳақиқӣ ва бардурӯғ ва таъкид кардани доварии илоҳӣ таъкид шудааст.

Ирмиё 28:1 Ва воқеъ шуд дар ҳамон сол, дар ибтидои салтанати Сидқиё подшоҳи Яҳудо, дар соли чорум ва дар моҳи панҷум, Ҳананьё ибни Азури набӣ, ки аз Ҷибъӯн буд, дар хонаи Худованд, дар ҳузури коҳинон ва тамоми қавм ба ман сухан ронда, гуфт:

Дар соли чоруми ҳукмронии Сидқиё, ки подшоҳи Яҳудо буд, Ҳананиё, пайғамбаре аз Ҷибъӯн, дар назди коҳинон ва мардуми хонаи Худованд ба Ирмиё сухан гуфт.

1. Кувваи каломи паёмбар

2. Муҳимияти гӯш кардани ҳокимият

1. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Такрори Шариат 18:15-20 - Худованд Худои ту барои ту пайғамбаре мисли ман аз миёни бародарони худат ба миён хоҳад овард. Шумо бояд ӯро гӯш кунед.

Ирмиё 28:2 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: «Юғи подшоҳи Бобилро шикастам».

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил эълон мекунад, ки юғи подшоҳи Бобилро шикастааст.

1. Раҳо шудан аз бандагӣ ба василаи файзи Худо

2. Дарки қудрат ва қудрати Худо

1. Ишаъё 10:27 - Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки бори ӯ аз дӯши туст, ва юғи ӯ аз гардани ту гирифта хоҳад шуд, ва юғ аз сабаби тадҳин нобуд хоҳад шуд.

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

Ирмиё 28:3 Дар давоми ду соли пурра ман тамоми зарфҳои хонаи Худовандро, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил аз ин ҷо гирифта, ба Бобил бурда буд, ба ин макон хоҳам овард.

Дар давоми ду сол Худованд зарфҳои хонаи Худро, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил аз Ерусалим гирифта буд, ба Бобил бармегардонад.

1. Худованд ҳамеша ба ваъдаҳояш вафо мекунад

2. Нақшаҳои Худо барои халқаш беохир аст

1. Такрори Шариат 7:9 Пас бидон, ки Худованд Худои ту, Ӯ Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазорон насл риоя мекунад;

2. Забур 33:11 Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, Фикри дили Ӯ то наслҳост.

Ирмиё 28:4 Ва ман Еконьё ибни Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудоро бо тамоми асирони Яҳудо, ки ба Бобил рафта буданд, ба ин макон боз хоҳам овард, мегӯяд Худованд, зеро ки юғи подшоҳи Бобилро мешиканам.

Худованд Еконьё ва асирони Яҳудоро, ки ба Бобил рафта буданд, ба ватанашон бармегардонад, ва юғи подшоҳи Бобилро мешиканад.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Ваъдаи барқарорсозӣ

1. Такрори Шариат 31:8 - "Худованд пешопеши ту меравад ва бо ту хоҳад буд; Ӯ ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва туро тарк намекунад. Натарс, рӯҳафтода нашав".

2. Ишаъё 54:7 - "Дар як лаҳза ман туро партофта рафтам, аммо бо раҳмдилӣ туро бармегардонам".

Ирмиё 28:5 Ва Ирмиё-пайғамбар дар ҳузури коҳинон ва дар ҳузури тамоми қавме ки дар хонаи Худованд истода буданд, ба Ҳананиё-пайғамбар гуфт:

Ирмиё-пайғамбар пешгӯии бардурӯғи Ҳананиёро дар ҳузури коҳинон ва қавми Худованд зери шубҳа мегузорад.

1. Анбиёи козиб: Огоҳӣ аз Ирмиё

2. Фарқият дар хонаи Худованд

1. 2 ба Қӯринтиён 11:13-15 - "Зеро ки инҳо ҳавворияни козиб, коргарони маккор ҳастанд, ки худро ба ҳавворияни Масеҳ табдил медиҳанд. Ва тааҷҷубовар нест, зеро худи Шайтон ба фариштаи нур мубаддал шудааст. Бинобар ин кори бузург нест, агар вазирони вай низ чун ходимони адолат мубаддал хоҳанд шуд, ки оқибати онҳо мувофиқи аъмоли онҳо хоҳад буд».

2. Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, аммо дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон аз хорҳо ангури ё анҷири чӯб ҷамъ мекунанд. «Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, вале дарахти бад меваи бад меоварад. ва ба оташ партоед, бинобар ин онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт».

Ирмиё 28:6 Ҳатто Ирмиё-пайғамбар гуфта буд: «Омин! Худованд чунин кунад: Худованд суханони Туро, ки нубувват кардай, ба ҷо овар, то зарфҳои хонаи Худованд ва ҳар он чиро, ки ба асирӣ бурда шудаанд, аз Бобил ба ин макон баргардонад. .

Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки Худо зарфҳои хонаи Худованд ва ҳамаи он чиро, ки аз Бобил асир шуда буданд, бармегардонад.

1. Каломи Худо боэътимод ва дуруст аст

2. Аз асирӣ ба озодӣ

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ишаъё 43:1 - Аммо алҳол Худованде, ки туро офарид, чунин мегӯяд: эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми ту хондаам; ту аз они ман ҳастӣ.

Ирмиё 28:7 Аммо акнун ин суханро бишнав, ки Ман ба гӯши ту ва ба гӯши тамоми қавм мегӯям;

Ирмиё одамонро огоҳ мекунад, ки каломи Худоро гӯш кунанд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

2. Итоати дастуроти Худованд

1. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Такрори Шариат 30:11-14 - Барои ин ҳукме ки ман имрӯз ба ту мефармоям, он аз ту пӯшида нест ва дур нест. Дар осмон нест, ки ту гӯй: "Кист, ки барои мо ба осмон баромада, онро ба мо меорад, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Ва он берун аз баҳр нест, ки ту гӯй: "Кист, ки барои мо аз баҳр гузашта, онро ба мо меорад, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Аммо калом ба ту хеле наздик аст, дар даҳони ту ва дар дили туст, то ки онро ба ҷо оварӣ.

Ирмиё 28:8 Анбиёе ки пеш аз ман ва пеш аз ту буданд, ҳам бар зидди бисёр кишварҳо ва ҳам бар зидди салтанатҳои бузург, дар бораи ҷанг, ва бадӣ ва вабо нубувват карда буданд.

Ин порча кори пешгӯии Худоро тавассути анбиёи қадим тасвир мекунад.

1. Ҷалоли Худо ба воситаи паёмбаронаш

2. Қувваи нубувват тавассути Худо

1. Ишаъё 6:1–13

2. Амос 3:6–7

Ирмиё 28:9 Пайғамбаре, ки дар бораи сулҳ нубувват мекунад, вақте ки каломи набӣ ба амал ояд, набӣ маълум хоҳад шуд, ки Худованд ӯро дар ҳақиқат фиристодааст.

Ин порча таъкид мекунад, ки паёмбари ҳақиқӣ танҳо вақте маълум мешавад, ки каломи онҳо ба амал ояд.

1. Қувваи сухан: сухангӯй ташвиқ ва умед

2. Даъвати паёмбар: Дарк кардани нақши шумо дар нақшаи Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале ботин гургони дарранда ҳастанд. Онҳоро аз меваҳошон мешиносед. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ шудааст ё анҷир аз дарахт? Пас, ҳар як дарахти солим меваи хуб медихад аммо дарахти бемор меваи бад медихад.Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб медихад.Хар дарахте,ки меваи хуб намедихад, бурида ва ба оташ андохта мешавад. онҳоро аз меваҳошон мешиносад».

Ирмиё 28:10 Он гоҳ Ҳанониёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифта, пора кард.

Ҳанониё пешгӯии Ирмиёро зери шубҳа гузошт ва кӯшиш кард, ки мардуми Яҳудоро фиреб диҳад.

1. Фирефтаи анбиёи козиб нашавед - 2 Петрус 2:1-3

2. Аз онҳое, ки ба исми Худованд дурӯғ мегӯянд, эҳтиёт бошед - Ирмиё 23:25-32

1. Матто 24:11–13

2. Ишаъё 9:15–16

Ирмиё 28:11 Ва Ҳананиё дар ҳузури тамоми қавм сухан ронда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд; Ҳамин тавр ман юғи Набукаднесар подшоҳи Бобилро аз гардани ҳамаи халқҳо дар давоми ду соли пурра мешиканам. Ва Ирмиёи пайғамбар ба роҳи худ рафт.

Ҳананиё пешгӯй карда буд, ки Худованд дар ду сол юғи Набукаднесарро мешиканад ва Ирмиё рафт.

1. Худо метавонад ҳар юғро бишканад

2. Чӣ тавр ба вақти Худо эътимод кардан мумкин аст

1. Ишаъё 10:27 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз бори ӯ аз дӯши ту гирифта мешавад, ва юғи ӯ аз гардани ту гирифта мешавад, ва юғ аз сабаби тадҳин нест хоҳад шуд".

2. Матто 11:28-30 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам". ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи Ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Ирмиё 28:12 Ва каломи Худованд бар Ирмиёи набӣ нозил шуд, баъд аз он ки Ҳананиёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ канда, гуфт:

Пешгӯии бардурӯғи Ҳананиё дар бораи сулҳ дуруст набуд ва Худо инро эълон кард.

1: Ҳақиқати Худо ягона ҳақиқат аст ва бояд аз ҳама бештар эътимод дошта бошад.

2: Фирефтаи анбиёи козиб нашавед, хакикат ва насихати Худоро биталабед.

1: Ишаъё 8:20 "Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест".

2: Ирмиё 17:9 "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

Ирмиё 28:13 Бирав ва ба Ҳананиё бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Ту юғи ҳезумро шикастӣ; балки барои онҳо юғҳои оҳанӣ бисоз.

Худованд ба Ҳананиё амр медиҳад, ки ба ҷои юғи қаблан шикаста аз чӯб юғи оҳан созад.

1. Бартараф кардани монеаҳо бо қудрати Худо.

2. Қувваи тавба ва кафорат.

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад ва нотавононро қувват мебахшад.

2. Эфсӯсиён 6:10-12 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо ба нақшаҳои иблис муқобилат карда тавонед.

Ирмиё 28:14 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Ман юғи оҳанро бар гардани ҳамаи ин халқҳо гузоштаам, то ки ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кунанд; ва ба Ӯ хизмат хоҳанд кард, ва Ман ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додаам.

Худо бар ҳамаи халқҳо юғи оҳанин гузошта, ба онҳо амр фармудааст, ки ба подшоҳи Бобил Набукаднесар хизмат кунанд.

1. Ҳукмронии Худо дар ҷаҳон: Чӣ гуна нақшаи илоҳии Худо ба иродаи Ӯ ва иҷрои ҳадафаш мебарад.

2. Қудрати тоъат: Чӣ гуна итоат кардан ба фармудаҳои Худо баракат ва ризқ меорад.

1. Забур 24:1 - "Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, ҷаҳон ва сокинони он."

2. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро боғайратона меҷӯянд, мукофот медиҳад".

Ирмиё 28:15 Он гоҳ Ирмиёи набӣ ба Ҳананиёи набӣ гуфт: «Ҳоло бишнав, эй Ҳананиё! Худованд туро нафиристод; аммо ту ин мардумро ба дурӯғ бовар мекунӣ.

Ирмиё-пайғамбар Ҳананиёро сарзаниш кард, ки бардурӯғ иддао мекард, ки ӯро Худованд фиристодааст ва мардумро ба дурӯғ бовар мекунонад.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Хатарҳои фиреб ва дурӯғ

1. Ирмиё 29:31-32 "Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Вақте ки ҳафтод сол барои Бобил ба охир мерасад, Ман туро дидан ва каломи неки Худро ба ту ба ҷо хоҳам овард, то ки туро ба ин макон баргардонам; зеро ман фикрҳоеро медонам, ки Ман дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, дар бораи осоиштагӣ фикр мекунам, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам».

2. 1 Юҳанно 4:1 «Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон омадаанд».

Ирмиё 28:16 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман туро аз рӯи замин хоҳам партофт: имсол ту хоҳӣ мурд, зеро ки исён бар зидди Худованд таълим додаӣ.

Худованд эълон мекунад, ки Ирмиё имсол мемирад, зеро вай ба исён бар зидди Худованд таълим додааст.

1. Итоат беҳтар аз исён аст

2. Худованд Ҳоким ва одил аст

1. Румиён 6:16 - Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай ҳастед, ба ҳар кӣ итоат мекунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

2. Забур 103:6 - Худованд барои ҳамаи мазлумон адолат ва доварӣ мекунад.

Ирмиё 28:17 Ҳамин тавр Ҳананиёи набӣ ҳамон сол дар моҳи ҳафтум мурд.

Ҳананиёи набӣ дар моҳи ҳафтуми ҳамон сол мурд.

1. "Кӯтохии зиндагӣ: Қиссаи Ҳананиёи паёмбар"

2. «Қудрати сухани паёмбар: Намунаи Ҳананиё»

1. Воиз 3:2 - "Замоне барои таваллуд ва вақти мурдан"

2. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти манро ба амал оварад ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд"

Боби 29-уми китоби Ирмиё номаи Ирмиёро ба асирӣ дар Бобил дар бар мегирад, ки дар он ба онҳо дар вақти асирӣ дастурот ва рӯҳбаландӣ медиҳад.

Сархати 1: Ирмиё номаро ба асирӣ дар Бобил, аз ҷумла ба коҳинон, анбиё ва одамоне, ки Набукаднесар асир карда буд, муроҷиат мекунад (Ирмиё 29:1-3). Ӯ таъкид мекунад, ки онҳо бояд дар Бобил сокин шаванд ва хонаҳо созанд, боғҳо бунанд ва барои шаҳр сулҳҷӯӣ кунанд.

Сархати 2: Ирмиё ба асиршудагон дастур медиҳад, ки ба анбиёи козиб, ки даъво мекунанд, ки асорати онҳо кӯтоҳмуддат хоҳад буд, нодида гиранд (Ирмиё 29:4-9). Ӯ ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки ба хобҳо ё фолбинӣ гӯш надиҳанд, балки онҳоро ташвиқ мекунад, ки диққати худро ба ҷустуҷӯи Худо ва нақшаҳои Ӯ барои ҳаёти худ дар давоми асирӣ равона кунанд.

Сархати 3: Ирмиё ба асирӣ итминон медиҳад, ки пас аз ҳафтод соли асирӣ Худо ваъдаи барқарорсозии худро иҷро хоҳад кард (Ирмиё 29:10-14). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо барои беҳбудӣ ва умеди ояндаи онҳо нақшаҳо дорад. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки самимона дуо гӯянд ва Худоро бо тамоми дили худ биҷӯянд.

Сархати 4: Ирмиё аз анбиёи козиб, ки дар байни асирӣ дар Бобил ҳастанд, огоҳ мекунад (Ирмиё 29:15-23). Вай Шамаёро ҳамчун як пайғамбари козиб, ки дурӯғ паҳн мекард, фош мекунад. Шамаёро барои кирдорҳои фиребкоронааш лаънат мекунад.

Сархати 5: Мактуб бо дастурҳои шахсӣ дар бораи Аҳъоб ва Сидқиё анҷом меёбад (Ирмиё 29:24-32). Ирмиё дар бораи ҳукми Аҳъоб пешгӯӣ мекунад, зеро ӯ исён кардааст. Дар бораи Сидқиё, ӯ пешгӯӣ мекунад, ки ӯро ҳамчун ҷазо ба Набукаднесар месупоранд.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби бисту нӯҳуми китоби Ирмиё номаи Ирмиё оварда шудааст, ки ба асирӣ дар Бобил ҳангоми асирӣ фиристода шуда буд. Дар ин нома ба онҳо дастур дода мешавад, ки маскун шаванд, хонаҳо созанд, боғҳо обод кунанд ва

дар дохили Бобил сулҳҷӯй кунанд. Ба онҳо тавсия дода мешавад, ки ба пешгӯиҳои бардурӯғ, ки ба зудӣ хотима ёфтани асорати онҳоро ваъда медиҳанд, гӯш надиҳанд, балки бештар ба ҷустуҷӯи нақшаҳои Худо барои онҳо таваҷҷӯҳ кунанд. Бадарғашудагон пас аз ҳафтод сол барқарор мешаванд. Худо ояндаеро ваъда медиҳад, ки пур аз некӯаҳволӣ ва умед аст. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки дар ин вақт самимона дуо гӯянд ва Ӯро аз таҳти дил биҷӯянд. Анбиёи козиб дар байни асиршудагон фош мешаванд, аз он ҷумла Шамаё, ки лаънати Худост. Ин боб бо пешгӯиҳо дар бораи исёни Аҳъоб ва сарнавишти Сидқиё дар дасти Набукаднесар ба анҷом мерасад. Дар маҷмӯъ, ин боб роҳнамоӣ, рӯҳбаландӣ, огоҳӣ аз фиреб ва пешгӯиҳои доварии илоҳӣ дар ин давраи асирӣ мебошад.

Ирмиё 29:1 Инҳоянд суханони номае, ки Ирмиёи набӣ аз Ерусалим ба бақияи пирон, ки асирон бурда шуда буданд, ва ба коҳинон ва анбиё ва ба тамоми қавме ки Набукаднесар бурда буд, фиристод. аз Ерусалим ба Бобил асир шуданд;

Ирмиёи набӣ ба пирон, коҳинон, анбиё ва ҳамаи одамоне, ки подшоҳи Бобил Набукаднесар аз Ерусалим ба Бобил бурда буданд, нома навишт.

1. Ҳукмронии Худо дар асирӣ: Дарсҳо аз Ирмиё 29

2. Қувваи дуо ва ваъдаи нубувват: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 29

1. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам, дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ирмиё 29:2 (Баъд аз он Екониё подшоҳ ва малика ва ахтаҳо, мирони Яҳудо ва Ерусалим, ва дуредгарон ва оҳангарон аз Ерусалим рафтанд;)

Ин порча асирии мардуми Яҳудоро аз Ерусалим тасвир мекунад.

1: Мо набояд қуввати имонро дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо фаромӯш кунем.

2: Вафодории мо бояд дар баробари душвориҳо устувор бошад.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир кунад, то мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Ирмиё 29:3 Ба дасти Элосо ибни Шофон ва Ҷамарьё ибни Ҳилқиё, ки Сидқиё подшоҳи Яҳудо ӯро ба Бобил назди Набукаднесар подшоҳи Бобил фиристода буд) гуфт:

Сидқиё, подшоҳи Яҳудо, Эласо ва Ҷамариёро ба назди Набукаднесар, подшоҳи Бобил, бо паёми Ирмиё 29:3 фиристод.

1. Нақшаҳои Худо аз нақшаҳои мо бузургтаранд

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми халқҳо

1. Ишаъё 14:24 - "Худованди лашкарҳо қасам хӯрдааст: чӣ гунае ки ман нақша доштам, ончунон хоҳад буд, ва ончунон ки ман ният доштам, ҳамон тавр хоҳад монд".

2. Дониёл 4:35 - "Ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд, ва ӯ мувофиқи иродаи худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти ӯ бимонад ва ба ӯ бигӯяд: Шумо чӣ кардаед?

Ирмиё 29:4 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба ҳамаи асирон, ки ман онҳоро аз Ерусалим ба Бобил бурдаам, чунин мегӯяд;

Худо, Худованди лашкарҳо ва Худои Исроил, ба ҳамаи онҳое ки аз Ерусалим ба Бобил асир шудаанд, сухан мегӯяд.

1. Асир шудани Исроил: Нақшаи Худо барои наҷот

2. Дар замонҳои душвор ба Худо таваккал кардан

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Ирмиё 29:5 Хонаҳо бино кунед ва дар онҳо сокин шавед; ва боғҳо бунёд кунед ва аз меваҳои он бихӯред;

Ин порча моро водор мекунад, ки хонаҳои шахсии худро созем ва аз самараи меҳнати худ баҳра барем.

1. Баракати меҳнат кардан ва аз самараи меҳнати худ баҳра бурдан

2. Муҳимияти сармоягузорӣ ба худ ва наздикони мо

1. Воиз 3:12-13 - "Ман медонам, ки барои онҳо чизи беҳтаре нест, ки то даме ки зинда бошанд, шодӣ кунанд ва некӣ кунанд; инчунин, ҳар кас бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ лаззат барад, ин аз они Худост. ҳадя ба инсон».

2. Масалҳо 24:27 - "Кори худро дар берун омода кун; ҳама чизро барои худ дар саҳро омода кун ва баъд аз он хонаи худро бино кун".

Ирмиё 29:6 Зан гиред, ва писарону духтарон ба дунё ored; ва барои писарони худ занон бигиред ва духтарони худро ба шавҳарон диҳед, то ки онҳо писарону духтарон зоид; то шумо дар он ҷо афзун шавед ва кам нашавед.

Худованд ба банӣ-Исроил мегӯяд, ки издивоҷ кунанд ва соҳиби фарзанд шаванд, то шумораашон зиёд шавад ва кам нашавад.

1. Баракатҳои волидайн: Чӣ гуна муҳаббати Худо тавассути оила афзун мешавад

2. Иҷрои нақшаи Худо: Чӣ тавр издивоҷ ва фарзандон шодӣ ва афзоиш медиҳанд

1. Ҳастӣ 1:28 - Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар шавед, ва афзун шавед, ва заминро пур кунед ва онро тасарруф намоед».

2. Забур 127:3 - Инак, фарзандон мероси Худованданд: ва меваи батн подоши Ӯст.

Ирмиё 29:7 Ва осоиштагии шаҳрро, ки Ман шуморо ба он ҷо бурдаам, то ба асирон бурдаам, биҷӯед ва барои он ба Худованд дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он шумо осоиштагӣ хоҳед дошт.

Худо исроилиёни асиршударо ташвиқ мекунад, ки оромии шаҳри нави худро ҷустуҷӯ кунанд ва барои он ба Худованд дуо гӯянд, зеро дар осоиштагии он онҳо осоиштагии ҳақиқӣ хоҳанд ёфт.

1. Сулҳи Худо: Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Дуо барои шаҳр: Чӣ тавр мо метавонем фарқиятро ба даст орем

1. Филиппиён 4:7 Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

2. 1 Тимотиюс 2:1-2 Пас, пеш аз ҳама, ман хоҳиш мекунам, ки барои ҳама одамон, барои подшоҳон ва ҳамаи онҳое, ки дар мансабҳои баланд ҳастанд, дуоҳо, дуоҳо, шафоатҳо ва шукргузорӣ карда шаванд, то ки мо сулҳу осоиштагӣ дошта бошем. хаёт, аз хар чихат худовандй ва муътабар.

Ирмиё 29:8 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Бигзор анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фирефта накунанд ва ба хобҳои худ, ки мебинед, гӯш надиҳед.

Худо халқи Исроилро ҳушдор медиҳад, ки ба паёмбарон ё фолбинони худ ва хобҳое, ки онҳо ба хоб мебинанд, гӯш надиҳанд.

1. Огоҳии Худо ба халқи Исроил

2. Фирефта нашавед

1. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

2. Масалҳо 30:5 - Ҳар як каломи Худо пок аст: Ӯ барои онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сипар аст.

Ирмиё 29:9 Зеро ки онҳо ба исми Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд.

Ин порча дар бораи анбиёи козиб, ки ба номи Худо сухан меронанд, дар сурате ки Худо онҳоро нафиристодааст.

1. «Пайғамбарони козиб гумроҳ нашавед»

2. «Аҳамияти оқилона дар гӯш кардани Каломи Худо»

1. Такрори Шариат 18:20-22 - «Аммо пайғамбаре, ки гумон мекунад, ки сухане аз исми Ман бигӯяд, ки ба ӯ амр накардаам, ё ба номи худоёни дигар сухан гӯяд, ҳамон пайғамбар хоҳад мурд».

2. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки онҳо бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд».

Ирмиё 29:10 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Баъд аз ҳафтод сол дар Бобил анҷом ёфтан, Ман туро дидан хоҳам кард ва сухани неки худро дар ҳаққи ту ба ҷо хоҳам овард, то ки туро ба ин макон баргардонам".

Худованд ваъда медиҳад, ки исроилиёнро пас аз ҳафтод соли асорати Бобил баргардонад.

1. Худо мӯъмин аст ва ба ваъдаҳояш вафо мекунад

2. Умеди барқароршавӣ дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2. Забур 136:1 - «Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст».

Ирмиё 29:11 Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — андешаҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Ин оят аз Ирмиё моро бармеангезад, ки дар хотир дорем, ки нақшаҳои Худованд барои мо некӣ ҳастанд, на бадӣ.

1: Нақшаҳои Худо хубанд, на бадӣ

2: Ба нақшаҳои Худованд эътимод кунед

1: Филиппиён 4:6-7 Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2: Isaiah 26:3-4 Онеро, ки фикраш дар шумост, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро ӯ ба шумо боварӣ дорад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро Худованд Худо санги ҷовидонӣ аст.

Ирмиё 29:12 Он гоҳ Маро даъват хоҳед кард, ва рафта, ба Ман дуо хоҳед кард, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод.

Худо халқи Исроилро ташвиқ мекунад, ки Ӯро бихонанд ва ба Ӯ дуо гӯянд ва Ӯ мешунавад.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр ба ваъдаҳои Худо эътимод кардан мумкин аст

2. Тасаллияти шинохти Худо дуоҳои моро мешунавад

1. Ишаъё 65:24 - Пеш аз он ки онҳо даъват кунанд, Ман ҷавоб медиҳам; ҳангоме ки онҳо ҳанӯз сухан мегӯянд, Ман мешунавам.

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

Ирмиё 29:13 Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

Худо моро ташвиқ мекунад, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ кунем ва ваъда медиҳад, ки вақте ки мо ин корро мекунем, Ӯро пайдо хоҳад кард.

Беҳтарин

1. "Ҷустуҷӯи Худованд"

2. «Ваъдаи Худо»

Беҳтарин

1. Ишаъё 55:6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст".

2. Забур 27:4 - "Як чизеро, ки ман аз Худованд хостаам, онро меҷӯям: То дар тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам".

Ирмиё 29:14 Ва Ман аз ту пайдо хоҳам шуд, мегӯяд Худованд, ва асирии туро дур хоҳам кард, ва туро аз тамоми халқҳо ва аз ҳар ҷое ки Ман шуморо ба он ҷо рондаам, ҷамъ хоҳам кард, мегӯяд Худованд; ва туро боз ба ҷое хоҳам овард, ки аз он ҷо туро ба асирӣ бурдаам.

Худо ваъда медиҳад, ки асиршудагонро ба ҷое, ки аз он ҷо бурда шудаанд, бармегардонад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Зиндагӣ бо умед

2. Вафодории Худо дар замонҳои асирӣ

1. Ишаъё 43:1–5

2. Румиён 8:31–39

Ирмиё 29:15 Зеро ки шумо гуфтаед: "Худованд моро дар Бобил анбиё ба вуҷуд овардааст";

Худованд ба Исроил пайғамбаронро дар Бобил дод, то онҳоро роҳнамоӣ кунанд.

1. Қудрати эътимод ба роҳнамоии Худованд

2. Такя ба ваъдаҳои Худо дар замони душворӣ

1. Ишаъё 40:31 - Онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Ирмиё 29:16 Бидонед, ки Худованд дар бораи подшоҳе ки бар тахти Довуд нишастааст, ва дар бораи тамоми қавме ки дар ин шаҳр сокин аст, ва дар бораи бародарони шумо, ки бо шумо ба асирӣ набаромадаанд, чунин мегӯяд;

Худованд ба подшоҳи Яҳудо, ки бар тахти Довуд нишастааст, ва ба ҳамаи сокинони шаҳр, инчунин ба онҳое ки ба асирӣ гирифта нашудаанд, сухан мегӯяд.

1. Ваъдаи Худованд ба онҳое, ки содиқ мемонанд

2. Муҳаббати бепоёни Худованд ба халқаш

1. Ишаъё 44:6, "Чунин мегӯяд Худованд Подшоҳи Исроил ва Раҳокунандаи Ӯ Худованди лашкарҳо: Ман аввалин ҳастам, ва Ман охирин ҳастам; ва ҷуз ман Худое нест."

2. Забур 46:1, «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо».

Ирмиё 29:17 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Инак, Ман бар онҳо шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳам фиристод, ва онҳоро мисли анҷири палид хоҳам гардонид, ки хӯрдан мумкин нест, онҳо хеле бад ҳастанд.

Худованди лашкарҳо қавмро бо фиристодани шамшер, гуруснагӣ ва вабо ҷазо хоҳад дод, ва онҳо мисли анҷири палид, ки хӯрдан мумкин нест, хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои исён: Фаҳмидани интизоми Худо

2. Доварии одилонаи Худо дар замони ноодилона

1. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои бади худ рӯй гардонанд, он гоҳ Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид ва замини худро шифо хоҳад дод».

2. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 29:18 Ва Ман онҳоро бо шамшер, бо қаҳтӣ ва вабо таъқиб хоҳам кард, ва онҳоро таслим хоҳам кард, то ки ба тамоми салтанатҳои рӯи замин нест карда шаванд, то лаънат ва ҳайрат ва фитна шаванд, ва мазамматест, ки дар миёни ҳамаи халқҳо, ки онҳоро ба он ҷо рондаам;

Худо исроилиёнро ҷазо дода, онҳоро ба асирӣ дар миёни тамоми халқҳо мефиристад ва онҳоро бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо азоб медиҳад.

1. Ғазаб ва раҳмати Худо: чӣ гуна адолат ва муҳаббати Худо бо ҳам вуҷуд дорад

2. Меваҳои беитоатӣ: омӯхтан аз хатогиҳои исроилиён

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст".

2. Ишаъё 30: 18-19 - "Ва Худованд мунтазир хоҳад шуд, то ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ боло хоҳад рафт, то ки бар шумо марҳамат кунад, зеро ки Худованд Худои доварист: муборак аст. ҳама касоне ҳастанд, ки ӯро интизоранд».

Ирмиё 29:19 Зеро ки онҳо ба суханони Ма гӯш надоданд, мегӯяд Худованд, ки Ман ба воситаи бандагони Худ анбиё ба онҳо фиристодам, ва барвақт бархоста, онҳоро фиристодам; лекин шумо намешунавед, мегӯяд Худованд.

Худо суханони Худро ба воситаи анбиёи худ ба халқи Исроил фиристод, вале онҳо шунидани онҳоро рад карданд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

2. Оқибати итоат накардан ба Каломи Худо

1. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Яъқуб 1:19-20 - «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад».

Ирмиё 29:20 Пас, каломи Худовандро бишнавед, эй ҳамаи асирон, ки Ман онҳоро аз Ерусалим ба Бобил фиристодаам.

Ин порча дар бораи каломи Худо сухан меронад, ки аз Ерусалим ба асирони Бобил фиристода шудааст.

1: Каломи Худо ҳатто дарториктарин замонҳо умед меорад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ муҳаббати Худоро нисбати мо ва ваъдаи умеди Ӯро фаромӯш накунем.

1: Isaiah 43:2 "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро нахоҳанд кашид; Вақте ки ту аз оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва на алангаи аланга туро намесузонад. ».

2: Psalm 23:4 Оре, гарчанде ки аз дараи сояи марг қадам занам, аз бадӣ наметарсам; Зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; Асои ту ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд.

Ирмиё 29:21 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, дар бораи Аҳъоб ибни Қӯлоё ва Сидқиё ибни Маасиё, ки ба исми Ман ба шумо дурӯғ нубувват мекунанд, чунин мегӯяд; Инак, Ман онҳоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам дод; ва онҳоро дар пеши назари шумо хоҳад кушт;

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, Аҳъоб ибни Коляё ва Сидқиё ибни Маасиёро огоҳ мекунад, ки онҳоро ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил таслим хоҳад кард, ва онҳо кушта хоҳанд шуд.

1. Донистани иродаи Худо: итоат кардан ба огоҳиҳои Худо - Ирмиё 29:21

2. Қувваи Ҳақиқат - Ирмиё 29:21

1. Масалҳо 19:9 - «Шоҳиди бардурӯғ бечазо наmemонад, ва ҳар кӣ дурӯғ мегӯяд, раҳо нахоҳад ёфт».

2. Забур 37:39 - "Наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст; Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст".

Ирмиё 29:22 Ва тамоми асирии Яҳудо, ки дар Бобиланд, лаънати онҳо хоҳанд гирифт: "Худованд туро мисли Сидқиё ва Аҳъоб гардонад, ки подшоҳи Бобил дар оташ бирён карда буд";

Худованд тамоми мардуми Яҳудоро дар Бобил лаънат хоҳад кард ва онҳоро ба ду подшоҳ, Сидқиё ва Аҳъоб, ки дар оташ бирён шуда буданд, муқоиса хоҳад кард.

1. Қувваи лаънатҳо: Фаҳмидани он ки чӣ гуна Худо лаънатҳоро ҳамчун воситаи ислоҳ истифода мебарад

2. Қувваи сабр: Боварӣ ба вақти Худо ҳангоми дар асир будан

1. Ҳизқиёл 18:20 - Рӯҳе, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 29:23 Зеро ки онҳо дар Исроил бадкорӣ карданд, ва бо занони ҳамсояи худ зино карданд, ва ба исми Ман суханони дурӯғ гуфтанд, ки ба онҳо амр накардаам; Ман медонам ва шоҳид ҳастам, мегӯяд Худованд.

Худо ҳама гуноҳро медонад ва шоҳид аст ва ононро, ки содир мекунанд, ҷазо медиҳад.

1. Оқибатҳои гуноҳ кардан

2. Фирефта нашавед, Худо ҳама чизро мебинад

1. Матто 5:27-28 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Зино накун. Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо нияти шаҳватомез нигоҳ мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст".

2. Румиён 2:11-13 - "Зеро ки Худо рӯйбинӣ намекунад. Зеро ҳамаи онҳое ки бидуни шариат гуноҳ кардаанд, бе шариат низ нобуд хоҳанд шуд, ва ҳамаи онҳое ки дар зери шариат гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат доварӣ хоҳанд шуд. Зеро ин нест. шунавандагони шариат, ки дар назди Худо одил ҳастанд, вале иҷрокунандагони шариат, ки сафед хоҳанд шуд».

Ирмиё 29:24 Ту низ ба Шамаёи наҳеломӣ сухан ронда, бигӯй:

Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки бо Шамаёи наҳеломи сухан гӯяд.

1. Ба дастури Худо бояд амал кард

2. Итоати фармудаҳои Худо баракат меорад

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - "Нагузоред, ки ин китоби шариат аз даҳони худ дур шавад; шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза намо, то ки ҳар чизе ки дар он навишта шудааст, бодиққат бошед. Он гоҳ шумо муваффақ ва муваффақ хоҳед шуд".

2. Воиз 12:13 - "Анҷоми кор; ҳамааш шунида шуд. Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоя кун, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст".

Ирмиё 29:25 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: «Зеро ки Ту ба тамоми қавме ки дар Ерусалиманд, ва ба Сафанё ибни Маасиёи коҳин ва ба ҳамаи коҳинон ба исми Худ нома фиристодай. , гуфт,

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, эълон кард, ки Сафанё ибни Маасиёи коҳин ва ҳамаи коҳинони Ерусалим ба исми Худованд нома гирифтаанд.

1. Паёми Худо барои ҳама аст: Ирмиё 29:25

2. Итоат ба Каломи Худованд: Ирмиё 29:25

1. 2 Вақоеънома 36:15–17

2. Ҳизқиёл 11:17–21

Ирмиё 29:26 Худованд туро ба ҷои Еҳӯёдои коҳин коҳин гардонид, то ки шумо дар хонаи Худованд нозирон бошед, барои ҳар девона ва худро набӣ гардонад, то ки ӯро ба зиндон андозед. , ва дар захирахо.

Худованд Ирмиёро ба ҷои Еҳӯёдо коҳин таъин кард ва ба ӯ дастур дод, ки дар хонаи Худованд нозир бошад ва ҳар касеро, ки девона шуда, худро пайғамбар карда бошад, зиндонӣ кунад.

1. Даъвати Худованд ба хизмат: Дарсҳо аз Ирмиё 29:26

2. Муҳофизати хонаи Худо: итоаткорӣ ва ҳокимият дар Ирмиё 29:26

1. 1 Тимотиюс 3:1-7 - Дастурҳо барои роҳбарони калисо

2. 2 Қӯринтиён 10:3-5 - Ҷанги рӯҳонӣ ва қувват дар Худованд

Ирмиё 29:27 Пас, чаро Ирмиёи Анотӯтро, ки худро барои ту набӣ медонад, мазаммат накардӣ?

Худо мепурсад, ки чаро мардуми Ерусалим бо Ирмиёи Анотӯтӣ, ки худро пайғамбар эълон мекунад, муқобилат накарданд.

1. Зарурати фаҳмиш - Баррасии чӣ гуна фарқ кардани паёмбари ҳақиқӣ ва дурӯғин.

2. Пайравӣ аз паёмбарони Худо - Омӯзиши пайравӣ аз паёмбарони Худо, на касоне, ки дурӯғгӯй худро паёмбар медонанд.

1. Такрори Шариат 18:21-22 - Худо дастур медиҳад, ки чӣ гуна байни пайғамбари ҳақиқӣ ва козиб фарқ кардан мумкин аст.

2. Матто 7:15-20 - Огоҳии Исо аз анбиёи козиб.

Ирмиё 29:28 Зеро ки Ӯ назди мо дар Бобил фиристода, гуфт: «Ин асирӣ тӯлонӣ аст: хонаҳо бино кунед ва дар онҳо сокин шавед; ва боғҳо бунёнед ва аз меваҳои он бихӯред.

Ин порча моро водор мекунад, ки ҳатто дар озмоишҳои тӯлонӣ ва душвор истодагарӣ кунем ва умедро нигоҳ дорем.

1. Бо умед бар озмоишҳо

2. Бунёди ҳаёт дар асирӣ

1. Румиён 12:12 Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

2. 2 Қӯринтиён 4:16-18 Аз ин рӯ, мо рӯҳафтода намешавем. Ҳарчанд шахсияти берунии мо нобуд мешавад, ботинии мо рӯз аз рӯз нав мешавад. Зеро ин андӯҳи сабуки лаҳзае барои мо вазни абадии ҷалолеро омода мекунад, зеро мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён назар мекунем. Зеро чизҳои намоён гузарандаанд, вале он чи нонамоён аст, ҷовидонӣ аст.

Ирмиё 29:29 Ва Сафанёи коҳин ин номаро ба гӯши Ирмиёи набӣ хонд.

Нома дар ҳузури Ирмиёи набӣ аз ҷониби Сафанёи коҳин хонда шуд.

1. «Зикри паёмбарон: даъват ба вафо».

2. «Қудрати эълон: дарси Ирмиё ва Сафанё»

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям".

2. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

Ирмиё 29:30 Ва каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Ирмиё паёми Худоро мешунавад ва ба мардуми Яҳудо мерасонад.

1. Каломи Худо равшан ва муътабар аст, мо бояд ба он итоат кунем.

2. Худо имрӯз ҳам сухан мегӯяд, мо бояд барои гӯш кардан вақт ҷудо кунем.

1. Яъқуб 1:22-25 - Иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон.

2. Такрори Шариат 6:4-9 - Худованд Худои худро бо тамоми дили худ дӯст доред.

Ирмиё 29:31 Ба ҳамаи асирӣ фиристода, бигӯ: «Худованд дар бораи Шемаёи наҳеломий чунин мегӯяд; Зеро ки Шамаё ба шумо нубувват карда буд, ва ман ӯро нафиристодаам, ва ӯ шуморо ба дурӯғ бовар кардан водор кардааст;

Худованд ба воситаи Ирмиё дар бораи Шемаёи наҳеломӣ сухан ронда, мегӯяд, ки Шамаё онҳоро бо дурӯғ фиреб дод, гарчанде ки Худованд ӯро нафиристод.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Фиреб ва эътимод ба дурӯғ

1. Матто 7:15-20 (Аз анбиёи козиб ҳазар кунед)

2. Масалҳо 14:15 (Соддаҳо ба ҳама чиз бовар мекунанд, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунанд)

Ирмиё 29:32 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман Шамаёи наҳеломӣ ва насли ӯро ҷазо хоҳам дод: вай касе нахоҳад дошт, ки дар миёни ин қавм сокин бошад; ва он некиро, ки Ман барои қавми Худ мекунам, нахоҳад дид, мегӯяд Худованд; зеро ки вай ба муқобили Худованд исён карданро таълим додааст.

Худо Шамаёи наҳеломӣ ва насли ӯро барои таълим додани исён бар зидди Ӯ ҷазо хоҳад дод.

1. Некӯии Худо дар доварии адолат

2. Хатари итоат накардан ба аҳкоми Худо

1. Такрори Шариат 4:2 Ба каломе ки ман ба ту амр мефармоям, чизе надиҳед ва аз он чизе нагиред, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба шумо амр мефармоям, риоя кунед.

2. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Боби 30-и Ирмиё паёми умед ва барқарорсозии Исроилро пас аз асирӣ ва ранҷу азобҳо дар бар мегирад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки суханони Ӯро дар китобе дар бораи Исроил ва Яҳудо бинависад (Ирмиё 30:1-3). Паём дар бораи рӯзҳои наздик аст, ки Худо халқи худро аз асорат баргардонад ва онҳоро ба сарзамини худ бармегардонад.

Сархати 2: Худо изтироб ва андӯҳеро, ки Исроил аз сар гузаронидааст, эътироф мекунад (Ирмиё 30:4-7). Ӯ онҳоро бовар мекунонад, ки гарчанде ки онҳо барои гуноҳҳояшон ҷазо дода шудаанд, онҳоро шифо мебахшад, бахти онҳоро барқарор мекунад ва дар замин сулҳу осоиштагӣ меорад.

Сархати 3: Ирмиё дар бораи бозгашти насли Яъқуб ба замини худ пешгӯӣ мекунад (Ирмиё 30:8-11). Худо ваъда медиҳад, ки юғи зулми бегонагонро аз гарданашон мешиканад. Онҳо ба Ӯ чун Подшоҳи ҳақиқии худ хизмат хоҳанд кард ва Довуд бори дигар бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард.

Сархати 4: Ирмиё аз номи онҳое, ки азоб мекашанд, сухан меронад (Ирмиё 30:12-17). Ӯ захмҳои онҳоро табобатнашаванда тавсиф мекунад, аммо эълон мекунад, ки Худо онҳоро шифо хоҳад дод. Душманони онҳо, ки аз онҳо

истифода кардаанд, ба доварӣ дучор хоҳанд шуд, дар ҳоле ки барқарорсозии Исроил ҷалол хоҳад буд.

Сархати 5: Худо ваъда медиҳад, ки насли Яъқубро аз асирӣ бармегардонад (Ирмиё 30:18-24). Онҳо ҳамчун шаҳре барқарор карда мешаванд, ки дар маркази он Ерусалим аст. Сарвари онҳо аз миёни онҳо хоҳад омад, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд. Субот ва ободии миллат зери ҳукмронии Ӯ пойдор хоҳад шуд.

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 30-юми китоби Ирмиё паёми умед ва барқароршавӣ барои Исроил пас аз асирӣ оварда шудааст. Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки суханони Ӯро бинависад ва ваъда медиҳад, ки дар оянда барои халқаш барқарор хоҳад шуд. Ӯ ранҷу азоби онҳоро эътироф мекунад, вале шифобахшӣ, барқароршавии хушбахтӣ ва сулҳ дар заминро кафолат медиҳад. Ин пешгӯӣ бозгашти насли Яъқубро ба замини худ дар бар мегирад. Зулми бегонагон шикаста мешавад ва онҳо дар зери ҳукмронии Довуд ба Худо хизмат хоҳанд кард. Ба дардмандон шифои Худо дода мешавад. Душманони онҳо ба доварӣ дучор хоҳанд шуд, дар ҳоле ки барқарорсозии Исроил ҷалол тавсиф мешавад. Худо ваъда медиҳад, ки ба асирӣ баргашта Ерусалимро ҳамчун шаҳри обод барқарор мекунад. Пешвои онҳо аз миёни онҳо бархоста, дар зери салтанати Ӯ субот барқарор хоҳад кард. Дар маҷмӯъ, ин боб тасаллӣ ва интизории замони ояндаро фароҳам меорад, ки Исроил шифои илоҳӣ, барқароршавӣ, шукуфоӣ ва сулҳи пойдорро эҳсос хоҳад кард.

Ирмиё 30:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё дар бораи барқарорсозии Исроил сухан мегӯяд.

1. Муҳаббати Худо ба халқи худ: барқарорсозӣ ва кафорат.

2. Тасаллии Каломи Худо: Донистани Ӯст, ки Ӯ мешунавад.

1. Ишаъё 43: 1-2 - "Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Он ки туро офаридааст, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту аз они мананд».

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ирмиё 30:2 Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: «Ҳамаи суханонеро, ки ба ту гуфтаам, дар китоб ба ту бинавис».

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо ба Ирмиё дастур дод, ки ҳамаи суханони Ӯро сабт кунад.

1. "Каломи Худо қиматбаҳост ва бояд қадр карда шаванд"

2. «Итоати фармудаҳои Худо баракат меорад»

1. Масалҳо 3:1-2, "Писари ман, таълимоти маро фаромӯш накун, балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоя кунад, то рӯзҳои дароз ва солҳои умр ва осоиштагӣ ба ту илова кунанд".

2. Забур 118:11, "Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

Ирмиё 30:3 Зеро, инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки асорати қавми Худ Исроил ва Яҳудоро аз нав хоҳам овард, мегӯяд Худованд, ва онҳоро ба замине ки ба падаронашон додаам, бармегардонам. , ва онҳо соҳиби он хоҳанд шуд.

Худо асирии Исроил ва Яҳудоро баргардонад ва онҳоро ба замине, ки ба падаронашон додааст, бармегардонад.

1. Вафодории Худо то абад аст - Ирмиё 30:3

2. Ваъдаҳои Худо аниқанд - Ирмиё 30:3

1. Ишаъё 43:5 - "Натарс, зеро Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард".

2. Ҳизқиёл 36:24 - "Зеро ки Ман туро аз миёни халқҳо хоҳам бурд, ва туро аз тамоми кишварҳо ҷамъ оварам ва ба замини худат хоҳам овард".

Ирмиё 30:4 Ва ин суханонест, ки Худованд дар бораи Исроил ва дар бораи Яҳудо гуфтааст.

Худо бо суханони худ ба исроилиён ва яҳудиён сухан гуфт.

1. Қудрати Каломи Худо ва таъсири он ба ҳаёти мо

2. Нақшаи Худо барои исроилиён ва яҳудиён

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Матто 4:4 - Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд».

Ирмиё 30:5 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Мо овози ларзон ва тарсу ҳаросро шунидем, на аз сулҳ.

Худованд овози тарс ва ларзонро шунид, вале на аз сулҳ.

1. Вақте ки тарс тақ-тақ мешавад: Новобаста аз он ки мо мебинем, чӣ гуна бояд дар имон истодан

2. Садои тарс: Нагузоред, ки он ояндаи шуморо муайян кунад

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро не, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст».

Ирмиё 30:6 Акнун бипурсед ва бубинед, ки оё одаме кӯдакро азоб медиҳад? чаро ман ҳар мардеро, ки дастҳояшон бар камар аст, мисли зани гирифтори зоиш мебинам, ва ҳама чеҳраҳо ба саманд мубаддал шудаанд?

Худо мепурсад, ки оё касе ҳомиладор аст, маънои онро дорад, ки чизи душвор ва дардовар дар пеш аст.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба рӯзҳои душвори дар пеш истода омода шавем.

2. Мо бояд устувор бошем ва бо имон ва ҷасорат бо муборизаи худ рӯ ба рӯ шавем.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Ирмиё 30:7 Вой! зеро ки он рӯз бузург аст, ба тавре ки ҳеҷ кас монанди он нест: он ҳатто вақти мусибати Яъқуб аст, лекин вай аз он наҷот хоҳад ёфт.

Ирмиё-пайғамбар дар бораи рӯзи бузурге барои қавми Яъқуб мусибат ва мусибатро пешгӯӣ мекунад, аммо Худо онҳоро аз он наҷот хоҳад дод.

1. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат дар замонҳои душвор

2. Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд».

Ирмиё 30:8 Зеро воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки юғи Ӯро аз гарданат меканам, ва занҷирҳои туро хоҳам шикаст, ва бегонагон дигар ба Ӯ хизмат нахоҳанд кард.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи худро аз зулм ва ғуломӣ озод мекунад.

1. Худованд халқашро аз зулм наҷот медиҳад

2. Ваъдаҳои Худо дар бораи озодӣ ва умед

1. Хуруҷ 3:7-10 - Ва Худованд гуфт: «Ман андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср ҳастанд, дидам, ва фарьёди онҳоро аз сабаби сарварони онҳо шунидам; зеро ки андӯҳи онҳоро медонам;

2. Такрори Шариат 28:47-48 - Зеро ки ту ба Худованд Худои худ бо шодмонӣ ва бо шодии дил, барои фаровонии ҳама чиз хизмат намекардӣ; Бинобар ин ба душманони худ, ки Худованд бар зидди ту бифиристад, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, ва бараҳнагӣ ва дар муҳтоҷи ҳама чиз хизмат хоҳӣ кард;

Ирмиё 30:9 Аммо онҳо ба Худованд Худои худ, ва подшоҳи онҳо Довудро, ки Ман ӯро барои онҳо эҳё хоҳам кард, ибодат хоҳанд кард.

Банӣ-Исроил ба Худованд Худои худ, ва подшоҳи худ Довудро, ки Худо ӯро эҳьё хоҳад кард, ибодат хоҳанд кард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи Подшоҳ - Ирмиё 30:9

2. Хизмат ба Худованд - Ирмиё 30:9

1. 1 Вақоеънома 28:5 - Довуд ба Сулаймон

2. Забур 2:6 - Худо Подшоҳи тадҳиншудаи Худро эълон мекунад

Ирмиё 30:10 Пас, натарс, эй бандаи ман Яъқуб, мегӯяд Худованд; ва ҳаросон нашав, эй Исроил, зеро ки инак, Ман туро аз дур ва насли туро аз замини асорати онҳо наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб бармегардад, ва дар оромӣ хоҳад буд, ва ором хоҳад буд, ва ҳеҷ кас ӯро тарсонад.

Худованд ба Яъқуб мегӯяд, ки натарс, зеро ӯ ва насли ӯро аз асирӣ наҷот медиҳад ва ба онҳо оромона оромиш медиҳад.

1. Худо муҳофизи мост: Осоиш дар замонҳои ноором

2. Раҳмат ва раҳмати Худо: ваъдаи кафорат

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 30:11 Зеро ки Ман бо ту ҳастам, мегӯяд Худованд, то туро наҷот диҳам: агарчи Ман ҳамаи халқҳоро, ки дар он ҷо туро пароканда кардаам, несту нобуд кунам, туро пурра нест нахоҳам кард; балки туро ислоҳ хоҳам кард. чен карда, туро тамоман бечазо намегузорад.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро сарфи назар аз ҷазо додан наҷот медиҳад ва Ӯ ин корро бидуни пурра несту нобуд хоҳад кард.

1. Раҳмати Худо: Муҳаббат ва ҳифзи ӯ бо вуҷуди азоб

2. Қудрати Худо: Қобилияти Ӯ барои раҳмдилӣ ва интизом

1. Ишаъё 43:1-3 - "Вале алҳол Худованде, ки туро офарид, чунин мегӯяд: эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба номи худ хондаам; ту аз они ман ҳастӣ, ҳангоме ки аз об мегузарӣ, ман бо ту хоҳам буд, ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва шӯъла бар ту намеафрӯзад. Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам».

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: садоқати ту бузург аст".

Ирмиё 30:12 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Захмати ту табобатнашаванда аст, ва захми ту сахт аст".

Худо эълон мекунад, ки халқи Ӯ маҷрӯҳ шудаанд ва наметавонанд худро шифо бахшанд.

1.Раҳмати Худо дар вақти душворӣ

2. Қудрати шифобахшии Худо

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад.

Ирмиё 30:13 Касе нест, ки кори туро даъво кунад, то ки баста шавӣ; доруи шифобахш надорӣ.

Дар он ҷо касе нест, ки халқи Худоро дифоъ кунад ва барои онҳо шифое нест.

1. Вафодории Худо дар миёни ранҷу азоб

2. Умед дар баробари ноумедӣ

1. Ишаъё 53: 3-5 - Ӯро одамон нафрат мекунанд ва рад мекунанд, Марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно аст. Ва мо чеҳраи худро аз Ӯ пинҳон кардем; Ӯро хор мекарданд ва мо Ӯро қадр намекардем.

2. Ибриён 4:15-16 - Зеро мо Саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, аммо дар ҳама ҳолат мисли мо озмуда шуда бошад ҳам, бегуноҳ бошад. Пас биёед далерона ба тахти файз биёем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти зарурӣ файзро пайдо кунем.

Ирмиё 30:14 Ҳама дӯстдорони ту туро фаромӯш кардаанд; Туро намеҷӯянд; зеро ки ман туро бо захми душман, бо азоби бераҳм захмӣ кардаам, барои гуноҳҳои зиёди ту; зеро ки гуноҳҳои ту зиёд шуданд.

Худо мардумро барои гунохашон чазо додааст ва дустдорони пештараашон фаромуш кардаанд.

1. Ҷазои Худо одилона аст: Фаҳмидани Ирмиё 30:14

2. Оқибатҳои гуноҳ: Дарсҳо аз Ирмиё 30:14

1. Забур 51:3–4; Зеро ки гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи ман ҳамеша пеши ман аст. Бар зидди ту, эй танҳо, гуноҳ кардаам ва дар пеши ту ин бадӣ кардаам, то ки дар вақти сухан сафед шавӣ ва ҳангоми доварӣ ошкоро бошӣ.

2. Румиён 6:23; Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ирмиё 30:15 Чаро барои андӯҳи худ гиря мекунӣ? андӯҳи ту аз гуноҳҳои зиёди ту шифонопазир аст; азбаски гуноҳҳои ту зиёд шудаанд, ин корҳоро барои ту кардам.

Худо банӣ-Исроилро барои гуноҳҳояшон, ки боиси мусибат ва ғаму андӯҳашон шудааст, ҷазо дод.

1. Мо он чи мекорем, дарав мекунем: Оқибатҳои гуноҳ.

2. Муҳаббати Худо тарбиятбахш аст: Фаҳмидани ҳадафи дард.

1. Ғалотиён 6:7-8 «Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, вай низ дарав мекунад. барои Рӯҳ мекорад, ки аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

2. Ибриён 12: 5-6 "Ва насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр нашав ва ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад. , ва ҳар писареро, ки қабул кунад, ҷазо медиҳад.

Ирмиё 30:16 Бинобар ин ҳамаи онҳое ки туро мехӯранд, хоҳанд хӯрд; ва ҳамаи душманони ту, ҳар яке аз онҳо ба асирӣ хоҳанд рафт; ва ҳар кӣ туро ғорат мекунанд, ғанимат хоҳанд шуд, ва ҳар кӣ туро сайд кунад, ман ба ғорат хоҳам дод.

Худо касонеро, ки ба халқи Ӯ зарар расонидан мехоҳанд, мағлуб хоҳад кард.

1: Худо тавонову одил аст.

2: Аз зулм натарсед.

1: Ишаъё 40: 29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад.

2: Забур 27:1-3 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст, аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст, ки аз кӣ битарсам?

Ирмиё 30:17 Зеро ки Ман туро сиҳат хоҳам дод, ва туро аз захмҳоят шифо хоҳам дод, мегӯяд Худованд; зеро ки онҳо туро раҳошуда хонда, гуфтаанд: "Ин Сион аст, ки касе ӯро намеҷӯяд".

Худо ваъда медиҳад, ки саломатии онҳоро барқарор мекунад ва ҷароҳатҳои радшудагон ва фаромӯшшударо шифо мебахшад.

1. Наҷот додани Худо: барқарор кардани раҳошудагон

2. Тасалли дастони табиб: дарёфти умед ба Худо

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2. Луқо 4:18-19 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии маҳбусон ва бино

шудани кӯронро эълон кунам, мазлумонро озод кунам, соли файзи Худовандро эълон кунам.

Ирмиё 30:18 Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман асири хаймаҳои Яъқубро боз хоҳам овард, ва ба манзилҳои ӯ раҳм хоҳам кард; ва шаҳр бар теппаи худ бино хоҳад шуд, ва қаср мувофиқи тарзи он боқӣ хоҳад монд.

Худованд эълон мекунад, ки хаймаҳои Яъқубро барқарор хоҳад кард ва ба манзилҳои онҳо раҳм хоҳад кард, ва шаҳрро бар харобаҳои худ барқарор хоҳад кард, ва қаср устувор хоҳад шуд.

1. Барқарорсозии Худо: Барқарорсозии њаёти мо бо раҳмати Худо

2. Қувваи барқарорсозӣ: Ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 61:4 - Онҳо харобаҳои қадимиро обод хоҳанд кард, харобаҳои пештараро эҳё хоҳанд кард; шаҳрҳои харобшуда, харобиҳои наслҳои зиёдеро барқарор хоҳанд кард.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 30:19 Ва аз онҳо шукргузорӣ ва овози шодмонон мебарояд; ва Ман онҳоро афзун хоҳам кард, ва онҳо кам нахоҳанд шуд; Ман онҳоро низ ҷалол хоҳам дод, ва онҳо хурд нахоҳанд шуд.

Худо халқи Худро афзун ва ҷалол хоҳад дод, ки шукрона мекунанд ва шодӣ мекунанд.

1. Баракатҳои фаровони Худо дар ҳаёти мо

2. Дар байни мусибатхо шодй кардан

1. Забур 126:5-6 Касоне, ки бо ашк мекорад, бо шодӣ дарав хоҳад кард. Ҳар кӣ гирьякунон берун меравад, ва тухмро барои кишт мебардорад, бо фарьёдҳои шодӣ ба хона хоҳад омад ва банди худро бо худ меорад.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 30:20 Фарзандони онҳо низ мисли пештара хоҳанд буд, ва ҷамоати онҳо дар пеши ман устувор хоҳад буд, ва Ман ҳамаи ситамкоронро ҷазо хоҳам дод.

Худованд банӣ-Исроилро бозмегардонад ва ситамкоронро ҷазо медиҳад.

1.Худованд ҳамеша пуштибони ситамкорон аст.

2. Муҳаббати Худо ба халқаш ҳеҷ гоҳ суст нахоҳад шуд.

1. Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати фаровон аст. Ӯ на ҳамеша айбдор мекунад ва на ҳамеша хашми худро дар худ нигоҳ медорад; Ӯ ба мо тавре рафтор намекунад, ки ба гуноҳҳои мо сазовор аст ё мувофиқи гуноҳҳои мо ба мо подош намедиҳад.

2. Такрори Шариат 10:17-19 - Зеро ки Худованд Худои ту Худои худоён ва Худованди худоён, Худои бузург, тавоно ва олиҷаноб аст, ки рӯйбинӣ намекунад ва ришва намегирад. Ӯ аз ятимон ва бевазанон дифоъ мекунад, ва аҷнабиёни дар миёни шумо истиқоматкунандаро дӯст медорад ва ба онҳо хӯрок ва либос медиҳад. Ва аҷнабиёнро дӯст бидоред, зеро ки худатон дар Миср аҷнабиён будед.

Ирмиё 30:21 Ва бузургони онҳо аз худ хоҳанд буд, ва ҳокими онҳо аз миёни онҳо берун хоҳад омад; ва ман ӯро наздик хоҳам кард, ва ӯ ба ман наздик хоҳад шуд: зеро кист ин ки дилашро ба сӯи ман ҷалб кардааст? мегӯяд Худованд.

Худо моро даъват кардааст, ки ба Ӯ наздик шавем.

1) Наздик шудан ба Худо: Парвариши қалби наздикӣ

2) Ҷой кардан барои ҳузури Худо: Даъват барои кушодани дилҳои мо

1) Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2) Забур 145:18 - Худованд ба ҳар касе ки Ӯро мехонад, ба ҳар касе ки Ӯро ба ростӣ мехонад, наздик аст.

Ирмиё 30:22 Ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд.

Худо моро даъват мекунад, ки бо Ӯ муносибат кунем, халқи Ӯ бошем ва Ӯ Худои мо хоҳад буд.

1: Даъват барои халқи Худо шудан

2: Таъмини ҳузури Худо

1:1 Юҳанно 3:1 - Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббати бузурге кардааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем! Ва ин ҳамон чизест, ки мо ҳастем!

2: Матто 28:20 - Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Ирмиё 30:23 Инак, гирдоби Худованд бо ғазаб мебарояд, тӯфони доимӣ: он бо дард бар сари шарирон хоҳад афтод.

Худованд гирдбоде мефиристад, ки ба бадкорон дард меорад.

1. Оқибатҳои бадӣ: Огоҳӣ аз Ирмиё 30:23

2. Ғазаби Худо: Фаҳмидани Ирмиё 30:23

1. Амос 1:3 - Худованд чунин мегӯяд; Барои се ҷинояти Димишқ ва барои чор гуноҳ, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки онҳо Ҷилъодро бо хирманҳои оҳанин куфтаанд;

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ирмиё 30:24 Ғазаби шадиди Худованд барнамегардад, то даме ки Ӯ ин корро накунад, ва то ниятҳои дили худро ба амал наоварад; дар айёми охир шумо онро ба назар гиред.

Хашми Худованд то он даме, ки нияташро ба чо наорад ва дар оянда мо инро дарк мекунем.

1. Нақшаи Худованд: Донистани он ки хашми Ӯ фурӯ хоҳад рафт

2. Чӣ гуна сабр ва фаҳмиш боиси дидани нияти Худованд мегардад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Боби 31 Ирмиё паёми умед, барқароршавӣ ва аҳди навро барои Исроил дар бар мегирад.

Сархати 1: Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз асирӣ бармегардонад (Ирмиё 31:1-6). Бақияи Исроил дар биёбон илтифот пайдо карда, ҳамчун халқи шодмон ва шукуфон аз нав барқарор хоҳанд шуд. Онхо бо суруду раксу суруд ба диёри худ бармегарданд.

Сархати 2: Худо дар бораи муҳаббати абадии Худ ба Исроил сухан меронад (Ирмиё 31:7-9). Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро аз ақсои замин, аз ҷумла нобиноён, лангон, модарони ҳомила ва занони зоиш ҷамъоварӣ мекунад. Онҳо бо гиряи бузург, балки бо тасаллӣ бармегарданд.

Сархати 3: Худо ваъдаи аҳди навро бо халқи худ медиҳад (Ирмиё 31:10-14). Мотами онҳоро ба шодӣ табдил медиҳад, онҳоро тасаллӣ медиҳад ва фаровонӣ мебахшад. Нафсашон шод мешавад, ки аз эҳсони Ӯ шодӣ мекунанд.

Сархати 4: Овози Роҳел шунида мешавад, ки барои фарзандонаш гиря мекунад (Ирмиё 31:15-17). Аммо Худо ӯро итминон медиҳад, ки ба насли ӯ умед ҳаст. Ӯ ваъда медиҳад, ки бахти онҳоро баргардонад ва аз асорат баргардонад.

Сархати 5: Вақти ояндаи барқарорсозӣ тасвир шудааст (Ирмиё 31:18-22). Эфроим аз исёни пешинаи худ афсӯс мехӯрад, вале тавба мекунад. Худо ба тавбаи самимии Эфроим раҳмдилӣ ва марҳамат нишон медиҳад.

Сархати 6: Худо эълон мекунад, ки шаҳрҳои Исроилро барқарор хоҳад кард (Ирмиё 31:23-26). Мотами халк чун шохиди ободии диёри худ ба шодӣ мубаддал мешавад. Коҳинон ва левизодагон то абад дар пеши Ӯ устувор хоҳанд буд.

Сархати 7: Худо аҳди наверо эълон мекунад, ки дар он қонуни Худро бар дили одамон менависад (Ирмиё 31:27-34). Ин аҳд кафолат медиҳад, ки ҳама бидуни ниёз ба миёнаравҳо Ӯро шахсан мешиносанд. Гуноҳҳо бахшида мешаванд ва байни Худо ва халқи Ӯ муносибати наздик барқарор мешавад.

Хулоса, дар боби 31-уми китоби Ирмиё паёми умед, барқароршавӣ ва аҳди нав барои Исроил оварда шудааст. Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз асирӣ

бармегардонад ва онҳоро ҳамчун халқи шодмон барқарор мекунад. Ӯ муҳаббати абадӣ баён мекунад ва онҳоро аз тамоми гӯшаву канори рӯи замин ҷамъ оварда, дар миёни гиря тасаллӣ мебахшад. Аҳди нав барқарор мешавад, ки мотамро ба шодӣ табдил медиҳад. Худо рӯзӣ медиҳад ва нафсашонро ба некӣ сер мекунад. Умед ба насли Роҳел дода мешавад ва ваъда медиҳад, ки пас аз асирӣ барқарор мешавад. Эфроим тавба мекунад ва дар ҷавоб аз Худо раҳм ва марҳамат мегирад. Шаҳрҳои Исроил аз нав сохта мешаванд ва ба ҷои мотам шодӣ меоранд. Коҳинон ва левизодагон то абад ба ҳузури Ӯ устуворанд, Ниҳоят, аҳди нав эълон карда мешавад, ки дар он Худо қонуни Худро бар дилҳо менависад. Дониши шахсӣ дар бораи Ӯ миёнаравонро иваз мекунад, гуноҳҳоро мебахшад ва байни Худи Худо ва халқи Ӯ муносибати наздикро барқарор мекунад. Дар маҷмӯъ, ин Боб дар ҷамъбаст, умеди амиқро барои барқарорсозии ояндаи Исроил тавассути дахолати илоҳӣ ва барқарор кардани муносибатҳои наздик дар аҳди нав, ки бо бахшиш ва робитаи шахсӣ қайд шудааст, пешкаш мекунад.

Ирмиё 31:1 Дар айни замон, мегӯяд Худованд, - оё Ман Худои ҳамаи қабилаҳои Исроил хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Худо Худои тамоми хонадони Исроил аст ва онҳо халқи Ӯ хоҳанд буд.

1. Муҳаббати беандозаи Худо ба халқаш

2. Вафодорӣ ба Худо подош

1. Румиён 8:31-39 (Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?)

2. Забур 136:1 (Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст.)

Ирмиё 31:2 Худованд чунин мегӯяд: «Қавме ки аз шамшер монда буданд, дар биёбон файз ёфт; ҳатто Исроил, вақте ки ман рафтам, то ӯро ором созам.

Худованд мегӯяд, ки қавме ки аз шамшер наҷот ёфтаанд, дар биёбон файз ёфтанд, ва вақте ки Ӯ барои ором кардани Исроил рафт.

1. Раҳмати Худо ҳамеша дар вақти душворӣ дастрас аст.

2. Худо метавонад ҳатто дар байни бесарусомониҳо оромӣ биёрад.

1. Румиён 5:15 - Аммо на ҳамчун хафагӣ, бахшоиши озод низ. Зеро, агар ба василаи гуноҳи як кас бисьёр касон мурданд, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши файз, ки ба воситаи як одам, Исои Масеҳ аст, барои бисьёр касон фаровон шудааст.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Ирмиё 31:3 Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо муҳаббати абадӣ нишон дод.

1: Муҳаббати бепоён ва бечунучарои Худо

2: Муҳаббати Худоро эҳсос кунед

1:1 Юҳанно 4:16 - Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонистем ва бовар кардем. Худо муҳаббат аст; ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

2: Румиён 8: 37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, бештар ғолиб ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ирмиё 31:4 Боз туро бино хоҳам кард, ва ту бино хоҳӣ шуд, эй бокираи Исроил; ту боз бо лавҳаҳои худ ороста хоҳӣ шуд, ва дар рақсҳои шодравон берун хоҳӣ рафт.

Худо исроилиёнро аз нав барқарор мекунад ва онҳо шод хоҳанд шуд.

1. Худо Нақшаи Худдиҳандаи мост ва Ӯ ваъда додааст, ки моро ҳатто дарториктарин соатҳои мо аз нав барқарор мекунад.

2. Дар Худованд шодӣ кунед ва барои ҳама неъматҳои Ӯ шукр гӯед, зеро Ӯ моро вақте ки мо интизор набудем, бозмегардонад.

1. Ишаъё 61:3 - «Барои тасаллӣ додани мотамдорон дар Сион, барои онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ, то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, кишт кардани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ирмиё 31:5 Ту боз бар кӯҳҳои Сомария ток шинон; ниҳолшинонӣ хоҳанд шинонд, ва онҳоро ҳамчун чизи маъмулӣ хоҳанд хӯрд.

Мардуми Самара ме-тавонанд самараи мехнати худро кишт ва истеъмол кунанд.

1. Вафодории Худо пойдор аст ва Ӯ халқи Худро таъмин хоҳад кард.

2. Тавассути суботкорӣ ва мехнатӣ мо самараи мехнатамонро ба даст оварда метавонем.

1. Ишаъё 58:11 - Ва Худованд туро ҳамеша ҳидоят хоҳад кард, ва ҷони туро дар хушксолӣ сер хоҳад кард, ва устухонҳоятро фарбеҳ хоҳад кард; ва ту мисли боғи сероб ва мисли чашмаи обе, ки обҳояш суст намешавад.

2. Забур 128:2 - Зеро ки меҳнати дастҳои худро хоҳӣ хӯрд: хушбахт хоҳӣ буд, ва ин ба ту некӣ хоҳад буд.

Ирмиё 31:6 Зеро рӯзе хоҳад шуд, ки посбонон бар кӯҳи Эфроим нидо хоҳанд кард: "Бархезед, ва ба сӯи Сион сӯи Худованд Худои худ биравем".

Даъват карда мешавад, ки посбонон дар кӯҳи Эфроим ба сӯи Сион сӯи Худованд Худои худ бираванд.

1. Даъвати Худо ба вафодорӣ: Даъват ба зиндагии адолат

2. Даъват барои пайравӣ ба Худо: Даъват барои ҳамроҳ шудан ба Салтанати Худо

1. Мико 4:1-2 - «Дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд ҳамчун баландтарин кӯҳҳо устувор хоҳад шуд ва аз болои теппаҳо боло хоҳад рафт; ва қавмҳо сӯи он ҷорист, ва халқҳои бисьёр омада, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем, то ки Ӯ ба мо роҳҳои Худро омӯзад, ва мо бо роҳҳои Ӯ рафтор кунем». .

2. Забур 121:6 - Барои осоиштагии Ерусалим дуо гӯед: Бигзор онҳое, ки Туро дӯст медоранд, муваффақ шаванд!

Ирмиё 31:7 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Барои Яъқуб бо шодӣ бихон, ва дар миёни сардорони халқҳо нидо кун: интишор кун, ҳамду сано кун ва бигӯ: эй Худованд, қавми Худро, бақияи Исроилро наҷот деҳ.

Худованд ба қавми Яъқуб амр медиҳад, ки шодӣ кунанд ва Ӯро ҳамду сано гӯянд, зеро Ӯ бақияи Исроилро наҷот хоҳад дод.

1. Дар Худованд шодӣ кунед, зеро ки Ӯ одилонро наҷот медиҳад

2. Худовандро барои раҳмати ҷовидонааш ҳамду сано гӯед

1. Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

2. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшонд; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, чунон ки домод худро бо зеварҳо мепӯшонад, ва чун арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад.

Ирмиё 31:8 Инак, Ман онҳоро аз сарзамини шимолӣ хоҳам овард, ва онҳоро аз соҳилҳои замин ҷамъ хоҳам овард, ва бо онҳо кӯрон ва лангон, зани кӯдак ва зоидаи кӯдакро якҷоя хоҳам бурд; ба он ҷо баргардед.

Худо мардуми зиёдеро аз шимол ва аз дигар қисматҳои замин, аз ҷумла кӯрон, лангон ва занони ҳомила баргардонад.

1. Муҳаббат ва марҳамати Худо: Нигоҳе ба Ирмиё 31:8

2. Вафодории Худо: Баргардонидани мардумаш ба хона

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Ишаъё 43:5-6 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; Ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, ақиб нашавед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

Ирмиё 31:9 Онҳо бо гирья хоҳанд омад, ва бо илтиҷо онҳоро роҳнамоӣ хоҳам кард: онҳоро аз дарёҳои об ба роҳи рост роҳ хоҳам кард, ва дар он пешпо нахоҳанд гирифт, зеро ки Ман падари Исроил ва Эфроим ҳастам. нахустзодаи ман аст.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худ, Исроилро бо муҳаббат ва меҳрубонӣ роҳнамоӣ мекунад ва онҳоро роҳнамоӣ мекунад, то пешпо нахӯранд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш - Ирмиё 31:9

2. Роҳнамоии падаронаи Худо - Ирмиё 31:9

1. Забур 139:7-10 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон боло шавам, ту дар он ҷо ҳастӣ! Агар бистарамро дар шеол созам, ту он ҷо ҳастӣ! Агар ман болҳои саҳарро гирифта, дар қаъри баҳр сокин шавам, дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти ростат маро нигоҳ медорад.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Ирмиё 31:10 Каломи Худовандро бишнавед, эй халқҳо, ва онро дар ҷазираҳои дур эълон кунед, ва бигӯед: Он ки Исроилро пароканда кард, ӯро ҷамъ карда, нигоҳ медорад, чунон ки чӯпон рамаи худро мечаронад.

Худо ваъда додааст, ки банӣ-Исроилро ҷамъ кунад ва онҳоро ҳамчун чӯпоне, ки рамаи худро посбонӣ мекунад, муҳофизат мекунад.

1. Нигоҳубини чӯпон: Муҳофизати Худо барои халқаш

2. Кафолати Каломи Худо: ваъда ба Исроил

1. Ишаъё 40:11: «Ӯ мисли чӯпон рамаи худро мечаронад: барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад; бачадоронро бо нарм роҳнамоӣ мекунад».

2. Забур 23:1-2: "Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад".

Ирмиё 31:11 Зеро ки Худованд Яъқубро раҳо карда, ӯро аз дасти касе ки аз ӯ пурзӯртар буд, фидия дод.

Худо Яъқубро аз душмани пурқувват раҳо кард ва наҷот дод.

1. Қудрати наҷоти Худо

2. Қувваи наҷоти Худо

1. Ишаъё 59:1 - "Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад, ва гӯши Ӯ вазнин нест, ки шунида наметавонад".

2. Забур 34:17 - "Одил фарёд мекунад, ва Худованд мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад".

Ирмиё 31:12: «Бинобар ин онҳо омада, дар баландии Сион суруд хоҳанд хонд, ва барои гандум, ва шароб, ва равған ва барои бачаҳои гӯсфанд ва рама якҷоя ба некии Худованд равон хоҳанд шуд. ва ҷони онҳо мисли боғи сероб бошад; ва дигар ғамгин нахоҳанд шуд.

Одамон бо шодӣ ва фаровонӣ ба Сион хоҳанд омад, то ки некии Худовандро бо гандум, шароб, равған ва чорво ҷашн гиранд. Онҳо ҳаёти шодиро аз сар мегузаронанд ва дигар набояд ғамгин шаванд.

1. Зиндагии шодмонӣ: Таҷрибаи фаровонии Худованд

2. Дигар андӯҳ нест: Шод шудан аз некии Худованд

1. Забур 126:2 - Он гоҳ даҳони мо аз ханда ва забони мо аз суруд пур шуд; ва дар миёни халқҳо гуфтанд: "Худованд барои онҳо корҳои бузург кардааст".

2. Ишаъё 65:18 - Аммо шумо шод бошед ва то абад аз он чизе ки Ман меофаринам, шодӣ кунед: зеро инак, Ман Ерусалимро шодӣ ва қавми онро барои шодӣ меофарам.

Ирмиё 31:13 Он гоҳ бокира ҳам ҷавонон ва ҳам пиронсолон дар рақс шодӣ хоҳанд кард, зеро ки Ман мотами онҳоро ба шодмонӣ табдил хоҳам дод, ва онҳоро тасаллӣ хоҳам дод, ва онҳоро аз ғаму андӯҳашон шод хоҳам кард.

Худованд андӯҳро ба шодӣ табдил медиҳад ва ҳамаи одамонро тасаллӣ медиҳад.

1. Дар Худованд шодӣ кунед: Ӯ аз ғам шодӣ меорад

2. Тасаллии Худо: Манбаи шодмонӣ барои ҳама

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед, вақте ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

2. Ишаъё 51:11 - Пас, фидяшудаи Худованд баргашта, бо суруд ба Сион хоҳанд омад; шодии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо шодӣ ва шодӣ хоҳанд дошт, ва ғам ва оҳе аз байн меравад.

Ирмиё 31:14 Ва Ман ҷони коҳинонро аз фарбеҳ сер хоҳам кард, ва қавми Ман аз некии Ман сер хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

Худо барои мардумаш неъматҳои зиёде медиҳад.

1. Неъматҳои фаровон: Таҳқиқи саховати Худо

2. Каноатманд: Шод шудан аз пуррагии ризқи Худо

1. Забур 145:15-16 - Чашмони ҳама ба Ту менигаранд, ва Ту ба онҳо дар сари вақт ғизо медиҳӣ.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Ирмиё 31:15 Худованд чунин мегӯяд: Дар Ромо овози нола ва гиряи талх шунида шуд; Роҳел барои фарзандонаш гиря мекард, барои фарзандонаш тасаллӣ додан намехост, зеро онҳо не.

Худованд гуфт, ки дар Ромо овози нола ва гиряи талх шунида шуд, ва Роҳел барои фарзандонаш гиря мекард ва тасаллӣ намеёбад, зеро онҳо не.

1. Қудрати меҳри модар: Муҳаббати беандозаи Роҳел ба фарзандонаш

2. Мулоҳиза дар бораи ғаму андӯҳ: Чӣ гуна бояд бо талафот мубориза бурд ва умед пайдо кард

1. Луқо 7:12-13 - Ва ҳангоме ки ба наздикӣ омад, шаҳрро дида, бар он гиря кард: «Агар ту медонистӣ, ки ақаллан дар ин рӯзи худ он чиро, ки ба осоиштагии ту тааллуқ дорад! вале акнун онҳо аз чашмони ту пинҳон шудаанд.

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ирмиё 31:16 Худованд чунин мегӯяд: Овози худро аз гиря ва чашмони худро аз ашк нигоҳ дор, зеро ки кори ту мукофот хоҳад дод, мегӯяд Худованд; ва боз аз замини душман хоҳанд омад.

Худо ба банӣ-Исроил мегӯяд, ки гиря ва гиряро бас кунанд, зеро кори онҳо подош хоҳад гирифт ва онҳо аз сарзамини душман бармегарданд.

1. Худо касонеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, подош медиҳад.

2. Қувваи имон ба Худо метавонад моро аз ториктарин замонҳо гузаронад.

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман».

Ирмиё 31:17 Ва дар охири ту умед ҳаст, мегӯяд Худованд, ки фарзандони ту боз ба сарҳади худ хоҳанд омад.

Бо вучуди рузхои сахт ба оянда умед ба фарзандони худ.

1: Ба оянда бо умед нигоҳ кунед - Ирмиё 31:17

2: Имонро дар замонҳои душвор нигоҳ дорем - Ирмиё 31:17

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

Ирмиё 31:18 Ман шунидам, ки Эфроим аз худ чунин нола мекунад; Ту маро ҷазо додӣ, ва ман мисли гове, ки ба юғ одат накарда буд, ҷазо додам; зеро ки Ту Худованд Худои ман ҳастӣ.

Эфроим азоби Худоро эътироф мекунад ва барои тавба илтимос мекунад.

1. Қувваи тавба - Руй ба Худо ҳангоми афтодани мо

2. Баракати азоби Худо - эътирофи интизоми Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ибриён 12:5-6 - Ва шумо насиҳатеро фаромӯш кардаед, ки ба шумо мисли кӯдакон гуфта шудааст: "Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва вақте ки ту аз Ӯ мазаммат мекунанд, нотавон нашав: барои ҳар ки Худованд ӯро дӯст медорад. ҳар писареро, ки қабул кунад, ҷазо медиҳад ва тозиёна мезанад.

Ирмиё 31:19 Пас аз он ки ман рӯй гардондам, тавба кардам; ва баъд аз он ба ман дастур дода шуда, ба ронам задам: хиҷил шудам, ҳа, ҳатто хиҷолат кашидам, зеро ки маломати ҷавонии худро бардоштам.

Ирмиё пас аз фурӯтанӣ, тавба кардан ва насиҳат кардан, аз таънаҳои ҷавонии худ хиҷил ва хиҷил шуд.

1. Қувваи тавба: Чӣ гуна Худо моро мебахшад ва бозмегардонад

2. Бартараф кардани шарм ва хиҷолат: Чӣ тавр пас аз хатогӣ ба пеш ҳаракат кардан мумкин аст

1. Луқо 15:11-32 (Масал дар бораи Писари исроф)

2. 2 Қӯринтиён 7:9-10 (Ғамгинии Худо ба тавба мебарад)

Ирмиё 31:20 Оё Эфроим писари азизи ман? оё ӯ кӯдаки хушҳол аст? зеро ки азбаски бар зидди ӯ сухан гуфтам, то ҳол ӯро дар ёд дорам; Ман ба ӯ ҳатман марҳамат хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худо Эфроимро бо некӣ ёд мекунад ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард, гарчанде ки Ӯ бар зидди ӯ сухан рондааст.

1. Муҳаббати Худо пойдор аст: Ба ёд овардани Эфроим

2. Раҳмати Худо: Қиссаи Эфроим

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Аз муҳаббати бузурги Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмдилии Ӯ ҳеҷ гоҳ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 31:21 Барои худ нишонаҳо гузоред, тӯдаҳои баланд бисоз; дили худро ба сӯи шоҳроҳ равона кун, ба он роҳе ки тай кардай, бозгард; эй бокираи Исроил, боз ба ин шаҳрҳои худ бозгард.

Худованд ба мардумаш амр мекунад, ки ба ватан баргарданд ва нишонаҳое гузоштанд, ки онҳоро дар роҳ ҳидоят кунанд.

1. Ҳидояти Худо: Пайравӣ ба роҳи бозгашт

2. Муҳаббати ҷовидонаи Худо: Даъват ба тавба ва барқарорсозӣ

1. Ишаъё 40:3 - "Овози нидокунанда дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед".

2. Ишаъё 35:8 - "Ва дар он ҷо роҳе хоҳад буд, ва роҳе хоҳад буд, ва он роҳи қудсият номида хоҳад шуд; палид аз он убур нахоҳад кард; балки барои касоне хоҳад буд: роҳгузарон, гарчанде ки аблаҳонанд. , дар он хато накунад».

Ирмиё 31:22 Эй духтари гумроҳ, то ба кай роҳ меравӣ? зеро ки Худованд дар замин чизи нав офарид: Зан мардро иҳота мекунад.

Худованд дар замин чизи наве офарид, ки дар он зан мардро фаро мегирад.

1. Нақшаи Худо барои мардон ва занон: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 31:22

2. Аз нав кашф кардани арзиши зан ба воситаи Ирмиё 31:22

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; мард ва зан онҳоро офарид.

2. Масалҳо 31:10-12 - Кӣ метавонад зани солеҳро ёбад? зеро нархи вай аз ёқут хеле болотар аст. Дили шавҳараш ба ӯ таваккал мекунад, то ба ғанимат эҳтиёҷе надошта бошад. Вай тамоми айёми умраш ба ӯ некӣ мекунад, на бадӣ.

Ирмиё 31:23 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Ҳанӯз онҳо ин суханро дар замини Яҳудо ва дар шаҳрҳои он ба кор хоҳанд бурд, вақте ки Ман асорати онҳоро бозмегардонам; Худованд туро баракат диҳад, эй манзили адолат ва кӯҳи қудсият.

Худованд Худои Исроил дар бораи қавми Яҳудо сухан мегӯяд, ки дар шаҳрҳо зиндагӣ мекунанд ва онҳоро барқарор хоҳад кард. Ӯ манзили адолат ва кӯҳи муқаддасро баракат медиҳад.

1. Баракат ва барқарорсозии Худованд бар халқи Яҳудо

2. Адолат ва муқаддасоти Худо дар ҳаёти халқаш

1. Ишаъё 1:27 - "Сион бо адолат фидия дода мешавад, ва табдилёфтагонаш бо адолат".

2. Закариё 8:3 - "Худованд чунин мегӯяд: Ман ба Сион баргаштаам ва дар миёнаи Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ростӣ номида хоҳад шуд, ва кӯҳи Худованди лашкарҳо кӯҳи муқаддас хоҳад буд. "

Ирмиё 31:24 Ва дар худи Яҳудо ва дар тамоми шаҳрҳои он, токдорон ва онҳое, ки бо рамаҳо мераванд, сокин хоҳанд шуд.

Ин оят аз китоби Ирмиё дар бораи токдорон ва онҳое, ки дар тамоми шаҳрҳои Яҳудо якҷоя зиндагӣ мекунанд, гӯсфандон ва гӯсфандонро нигоҳубин мекунанд.

1. Муҳим будани такя ба Худо барои ҳидоят ва ризқу рӯзии худ дар кори мо.

2. Ваҳдати халқи Худо ва подошҳои зиндагӣ ва кор бо ҳам.

1. Матто 6:25-34 - Исо таълим медиҳад, ки ба Худо таваккал кунед ва хавотир нашавед.

2. Забур 133:1 - Ҳамду сано барои ягонагии халқи Худо.

Ирмиё 31:25 Зеро ки ман рӯҳи хастаро сер кардам, ва ҳар ҷони ғамгинро пур кардам.

Худо барои хастагон ва ғамгинон оромӣ ва сабукӣ ато мекунад.

1: Оромии Худо барои хастагон

2: Пур кардани ғам бо шодӣ

1: Матто 11:28-30 - Исо гуфт: «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам».

2: Забур 23:3 - Ӯ ҷони маро барқарор мекунад. Ба хотири исми Худ маро бо роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

Ирмиё 31:26 Дар ин бора ман бедор шуда, дидам; ва хобам бароям ширин буд.

Ирмиё хоби ширин дошт ва пас аз бедор шудан тароват меёфт.

— Имони мо ба мо дар байни нооромихои зиндагӣ оромию осоиш мебахшад.

- Муҳаббати Худо моро тароват мебахшад ва дар хобамон шодӣ мебахшад.

- Забур 4:8 - Ман ҳам дар осоиштагӣ мехонам ва ҳам хоҳам рафт; зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

- Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ирмиё 31:27 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман хонадони Исроил ва хонадони Яҳудоро бо тухми одам ва бо тухми ҳайвони ваҳшӣ мекорам.

Худованд хонадони Исроил ва хонадони Яҳудоро бо тухми одам ва ҳайвони ваҳшӣ мекорад.

1. Ваъдаи Худованд дар бораи навсозӣ

2. Таъмини Худо барои оянда

1. Ишаъё 11:6–9

2. Ҳушаъ 2:21–23

Ирмиё 31:28 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки чунон ки ман онҳоро посбонӣ кардаам, канда, ва шикастан, ва афкандан, ва хароб кардан ва озор додан; Ҳамин тавр Ман онҳоро посбонӣ хоҳам кард, то ки бино ва шинонам, мегӯяд Худованд.

Худованд ваъда медиҳад, ки халқи Худро посбонӣ мекунад ва аз харобшавӣ ба бино ва ниҳолшинонӣ мегузарад.

1. Офариниши нав: Боварӣ ба ваъдаи барқарорсозии Худованд

2. Гузариш аз харобшавӣ ба бино: Дарёфти умед ба ваъдаи Худованд

1. Ишаъё 43:19 - "Инак, Ман чизи нав хоҳам кард; алҳол он пайдо мешавад; магар шумо онро намедонед? Ман ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо".

2. Марсияҳо 3: 22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо нестем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст".

Ирмиё 31:29 Дар он айём онҳо дигар нагӯянд: "Падарон ангури турш хӯрдаанд, ва дандонҳои кӯдакон дар дами дармондаанд".

Дар оянда мақоли маъмулие, ки интихоби нодурусти волидайн ба фарзандонашон таъсир мерасонад, дигар истифода намешавад.

1. "Ваъдаи Худо дар бораи кафорат ва омурзиш"

2. «Оқибатҳои интихоби мо».

1. Румиён 8:1-11 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест".

2. Ҳизқиёл 18:20 - "Ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар барои гуноҳи падар азоб накашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар ӯ хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худаш хоҳад буд».

Ирмиё 31:30 Аммо ҳар кас барои гуноҳи худ хоҳад мурд: ҳар касе, ки ангури туршро бихӯрад, дандонҳояш ба лаб хоҳанд зад.

Ҳар як шахс оқибати аъмоли гунаҳкоронаи худро мекашад.

1: Мо он чи мекорем, дарав мекунем - Ғалотиён 6:7-10

2: Арзиши абадӣ барои зиндагӣ дар гуноҳ - Румиён 6:23

1: Масалҳо 1:31 - Онҳо меваи роҳи худ хоҳанд хӯрд, ва аз найрангҳои худ сер хоҳанд шуд.

2: Воиз 8:11 - Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

Ирмиё 31:31 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст.

Худованд ваъда медиҳад, ки ҳам бо хонадони Исроил ва ҳам бо хонадони Яҳудо аҳди нав мебандад.

1: Файз ва раҳмати бепоёни Худо ҳеҷ гоҳ тамом намешавад.

2: Мо даъват шудаем, ки ба Худованд ва ваъдаҳои Ӯ таваккал кунем.

1: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Ибриён 13: 5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Ирмиё 31:32 На мувофиқи аҳде ки бо падаронашон баста будам, дар рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; ки аҳди Маро мешикананд, гарчанде ки Ман барои онҳо шавҳар будам, мегӯяд Худованд:

Аҳди Худо бо исроилиён вайрон шуд, гарчанде ки Ӯ барои онҳо шавҳари меҳрубон буд.

1. Қувваи Аҳд: Муҳимияти вафодорӣ дар муносибати мо бо Худо.

2. Муҳаббати шавҳар: Эҳсоси муҳаббати Худо тавассути аҳд.

1. Эфсӯсиён 2:11-13 - аҳди Худо дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масеҳ.

2. Малокӣ 2:14-16 - Аҳди Худо дар бораи издивоҷ ва садоқат.

Ирмиё 31:33 Аммо ин аст аҳде ки Ман бо хонадони Исроил хоҳам баст; Пас аз он айём, мегӯяд Худованд, Ман шариати Худро дар даруни онҳо хоҳам гузошт, ва онро дар дилҳои онҳо хоҳам навишт; ва Худои онҳо хоҳанд буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Худованд бо хонадони Исроил аҳд хоҳад кард, ки дар он Ӯ қонуни Худро бар дилҳои онҳо навишт ва онҳоро халқи Худ гардонад.

1. Аҳди ҳамдардии Худованд: Фаҳмидани маънои Ирмиё 31:33

2. Аҳди Худо дар бораи навиштани қалб: Чӣ гуна бояд дар муносибат бо Худо зиндагӣ кунем

1. Румиён 8:15-16 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба воситаи Ӯ нидо мекунем, Аббо! Падар! 16 Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2. Ибриён 8: 10-11 - Зеро ин аст аҳде, ки Ман бо хонадони Исроил баъд аз он рӯзҳо хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Ман қонунҳои Худро дар зеҳни онҳо хоҳам гузошт, ва дар дили онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо бошед, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Ирмиё 31:34 Ва онҳо дигар ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим нахоҳанд дод ва нагӯянд: "Худовандро бишиносед, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то калон," мегӯяд Худованд. Ман гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

Худованд ваъда медиҳад, ки гуноҳи ҳамаи одамонро, аз хурд то калон, мебахшад ва гуноҳҳои онҳоро дигар ба ёд наоварад.

1. Муҳаббат ва раҳмати бепоёни Худо

2. Ғалаба кардани гуноҳ ва гуноҳ тавассути имон ба Худо

1. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

2. Румиён 8:1-2 - Пас, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт медиҳад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

Ирмиё 31:35 Чунин мегӯяд Худованд, ки офтобро рӯзона барои равшанӣ мебахшад, ва дастурҳои моҳ ва ситораҳоро дар шаб барои равшанӣ мебахшад, ва ҳангоме ки мавҷҳои он ғуррон мекунад, баҳрро тақсим мекунад; Номи ӯ Худованди лашкарҳост:

Худованд Худованд аст, ки офтобро барои равшанӣ дар рӯз ва моҳу ситораҳоро барои равшанӣ кардан дар шаб офарид. Ӯ инчунин Парвардигори лашкарҳо ва идоракунандаи дарёҳои ғуррон аст.

1. Қудрат ва назорати Худо бар офариниш

2. Вафодорӣ ва некии Худо

1. Забур 33:6-9 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ. Ӯ оби баҳрро ҳамчун тӯда ҷамъ мекунад, умқи онро дар анборҳо мегузорад. Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад, Бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд. Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад; фармон дод ва он устувор монд.

2. Ваҳй 4:11 - Ту, эй Худованд, сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, иззат ва қувват ёбӣ: зеро ки ҳама чизро Ту офаридаӣ, ва ҳама чиз барои ризогии Ту ҳаст ва офарида шудаанд.

Ирмиё 31:36 Агар ин фароизҳо аз пеши ман дур шаванд, мегӯяд Худованд, он гоҳ насли Исроил низ аз халқи пеши Ман то абад маҳрум хоҳад шуд.

Худо ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки Исроил ҳамчун миллат вуҷуд дошта бошад.

1. Ваъдаҳои Худо ба Исроил: Нигоҳе ба Ирмиё 31:36

2. Вафодории бепоёни Худованд: омӯзиши Ирмиё 31:36

1. Ҳастӣ 17:7 - Ва ман аҳди худро дар байни худам ва ту ва насли ту баъд аз ту дар наслҳои онҳо барои аҳди ҷовидонӣ хоҳам гузошт, то ки барои ту ва насли ту баъд аз ту Худо бошад.

2. Ишаъё 43:5-7 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; Ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, ақиб нашавед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред; Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; бале, ман ӯро офаридаам.

Ирмиё 31:37 Худованд чунин мегӯяд: Агар осмони болотар чен карда шавад, ва пойдеворҳои замин дар зер тафтиш карда шаванд, Ман низ тамоми насли Исроилро барои ҳар коре ки онҳо кардаанд, мерезам, мегӯяд Худованд.

Худованд мегӯяд, ки агар осмонро андоза кардан мумкин аст ва пояҳои заминро тафтиш кардан мумкин аст, Ӯ насли Исроилро барои гуноҳҳои онҳо мепартояд.

1. Устувории Худованд дар вафо кардан ба ваъдааш

2. Оқибатҳои итоат накардан ба Каломи Худо

1. Ишаъё 40:22 - "Ӯст, ки дар болои ҳалқаи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малахҳо ҳастанд, ва осмонро мисли парда дароз мекунад, ва онҳоро мисли хайма барои сокин шудан паҳн мекунад".

2. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан, меҳрубонӣ кардан ва бо фурӯтанона рафтор кардан бо Худои худ?"

Ирмиё 31:38 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки шаҳр барои Худованд аз бурҷи Ҳананил то дарвозаи гӯша бино хоҳад шуд.

Худованд эълон мекунад, ки шаҳре сохта, ба Ӯ бахшида мешавад, аз бурҷи Ҳананил то дарвозаи гӯша.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр мо метавонем барои Худованд шаҳрҳо созем

2. Муҳимияти итоат кардан ба иродаи Худованд

1. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд.

2. Матто 16:18 - Ва ба шумо низ мегӯям, ки шумо Петрус ҳастед, ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд.

Ирмиё 31:39 Ва хати ченак боз аз болои он бар теппаи Гареб берун хоҳад рафт, ва дар гирду атрофи Ҷоат иҳота хоҳад кард.

Худо шаҳри Ерусалимро бо хати ченак дар теппаи Гареб ва гирду атрофи Гоат чен мекунад.

1. Андозаи Худо дар Ерусалим - Ирмиё 31:39

2. Андозаи имони мо - Матто 7:2

1. Матто 7:2 - "Зеро ки чӣ гуна ҳукме, ки шумо ҳукм мекунед, ба ҳамон андоза маҳкум хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо низ чен карда мешавад."

2. Ҳизқиёл 40:3, 4 - "Ва маро ба он ҷо овард, ва инак, марде буд, ки намуди зоҳириаш мисли мис буд, дар дасташ хати зағир ва найи ченак дошт; ва ӯ дар назди дарвоза истода буд ва он мард ба ман гуфт: «Эй писари одам! ту ба ин ҷо овардай: ҳар он чи мебинӣ, ба хонадони Исроил нақл кун».

Ирмиё 31:40 Ва тамоми водии мурдагон, ва хокистар, ва тамоми киштзорҳо то дарёи Қидрӯн, то кунҷи дарвозаи асп ба тарафи шарқ, барои Худованд муқаддас хоҳанд буд; он то абад канда нахоҳад шуд ва на сарнагун карда мешавад.

Дараи Қидрӯн, ки ҷасадҳо ва хокистар дар он ҷо ҳастанд, бояд ба Худованд бахшида шаванд ва ҳеҷ гоҳ хароб нахоҳад шуд.

1. Муҳимияти бахшидан: Ҳаёти худро ба Худованд бахшидан

2. Моҳияти пойдори ваъдаҳои Худованд

1. Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Боби 32 Ирмиё дар атрофи як воқеаи муҳим дар ҳаёти пайғамбар, ки дар он ҷо ӯ заминро ҳамчун нишонаи умед ва барқарорсозии оянда барои Исроил мехарад, мегузарад.

Сархати 1: Артиши Бобил Ерусалимро муҳосира кард ва Ирмиё дар ҳавлии посбонон зиндонӣ шуд (Ирмиё 32:1-5). Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки ҷиянаш Ҳаномил назди ӯ омада, мувофиқи қонуни фидия замини худро дар Анатот ба ӯ бифурӯшад.

Сархати 2: Ҳаномил ба назди Ирмиё меояд, тавре ки пешгӯӣ карда шуда буд ва пешниҳод мекунад, ки заминро ба ӯ фурӯшад (Ирмиё 32:6-15). Ирмиё ба зиндон нигоҳ накарда ба амри Худо итоат мекунад ва киштзорро ба ҳабдаҳ сиқл нуқра мехарад. Ӯ дар назди шоҳидон ба санад имзо мегузорад ва мӯҳр мегузорад.

Сархати 3: Баъд Ирмиё ба Худо дуо карда, қудрат ва садоқати Ӯро эътироф мекунад (Ирмиё 32:16-25). Ӯ нақл мекунад, ки чӣ гуна Худо осмонҳо ва заминро бо дасти тавонои худ офаридааст. Ӯ савол медиҳад, ки чаро Худо ваъдаи барқароркуниро додааст, дар ҳоле ки имкон медиҳад, ки Ерусалим аз ҷониби Бобил хароб карда шавад.

Сархати 4: Худо ба дуои Ирмиё ҷавоб медиҳад (Ирмиё 32:26-35). Ӯ соҳибихтиёрии худро бар сарнавишти Исроил тасдиқ мекунад ва мефаҳмонад, ки бадарғаи онҳо ба сабаби беитоатии доимии онҳост. Бо вуҷуди ин, Ӯ ваъда медиҳад, ки ба онҳо сарфи назар аз шароити ҳозираашон барқарор хоҳад шуд.

Сархати 5: Дар посух ба хариди замин, Худо ваъдаи худро оид ба барқарорсозӣ тасдиқ мекунад (Ирмиё 32:36-44). Вай эълон мекунад, ки майдонхо боз дар Исроил харида мешаванд. Халк аз асорат бармегардад,

хонаю токзорхоро аз нав обод мекунад, Уро аз тахти дил парастиш мекунад ва аз сулхи пойдор бархурдор мешавад.

Хулоса, дар боби сию дуюми Ирмиё ҳикояи Ирмиё харидани саҳроро ҳамчун нишонаи умед ва барқарорсозии оянда барои Исроил дар замони муҳосираи Бобил нақл мекунад. Ирмиё ба зиндон нигоҳ накарда ба амри Худо итоат мекунад ва замини амакаш Ҳаномилро мехарад. Ӯ ба коре, ки дастур дода шудааст, имзо ва мӯҳр мегузорад, ки имон ба ваъдаи Худоро нишон медиҳад. Тавассути дуо Ирмиё қудрати Худоро эътироф мекунад ва нақшаи Ӯро дар байни ҳалокат зери шубҳа мегузорад. Худо ба он ҷавоб медиҳад, ки соҳибихтиёрии Худро тасдиқ намуда, асир шудани Исроилро ба беитоатии онҳо нисбат медиҳад. Бо вуҷуди ин, Ӯ ваъда медиҳад, ки дар ниҳоят ба онҳо барқарор хоҳад шуд. Дар ҷавоб ба амали Ирмиё, Худо ваъдаи барқароршавии худро такрор мекунад. Майдонхо боз дар Исроил харида мешаванд. Халк аз асорат бармегардад, хонаю токзорхоро аз нав обод мекунад, Уро аз тахти дил парастиш мекунад ва сулхи пойдорро хис мекунад. Дар маҷмӯъ, дар ин боб як амали рамзӣ нишон дода шудааст, ки имон ба ваъдаҳои илоҳӣ дар шароити душворро нишон медиҳад. Он ҳам ба доварӣ барои беитоатӣ ва ҳам умед ба барқароршавии оянда таҳти фармони илоҳӣ таъкид мекунад.

Ирмиё 32:1 Каломе ки ба Ирмиё аз ҷониби Худованд дар соли даҳуми ҳукмронии Сидқиё подшоҳи Яҳудо, ки соли ҳаждаҳуми Набукаднесар буд, нозил шуд.

Каломи Худованд ба Ирмиё дар соли даҳуми ҳукмронии Сидқиё нозил шуд, ки он ҳам соли ҳаждаҳуми ҳукмронии Набукаднесар буд.

1. Вақти Худо комил аст - Чӣ тавр вақти Худо метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Имон дар миёни номуайянӣ - Чӣ тавр мо метавонем дар байни замонҳои душвор қувват пайдо кунем?

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Ғалотиён 6:9 Биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард.

Ирмиё 32:2 Зеро ки он вақт лашкари подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира кард, ва Ирмиёи набӣ дар ҳавлии зиндон, ки дар хонаи подшоҳи Яҳудо буд, маҳкам карда шуд.

Ҳангоми муҳосираи Ерусалим аз ҷониби лашкари подшоҳи Бобил Ирмиё дар ҳавлии зиндон маҳкам карда шуд.

1. Вафодории Ирмиё дар муқобили вазъиятҳои хатарнок.

2. Ҳукмронии Худо дар миёни ранҷу азоб.

1. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки барои адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 32:3 Зеро ки Сидқиё подшоҳи Яҳудо ӯро маҳкам карда, гуфта буд: «Чаро ту нубувват мекунӣ ва бигӯй: "Худованд чунин мегӯяд: "Инак, Ман ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва ӯ онро хоҳад гирифт. ;

Сидқиё Ирмиёро маҳкам кард, то ки вай аз пешгӯии доварии Худо, ки шаҳри Ерусалим ба дасти подшоҳи Бобил дода мешавад, монеъ шавад.

1. Мубориза бо оқибатҳои беитоатӣ - Ирмиё 32:3

2. Доварии Худо ба онҳое, ки Каломи Ӯро рад мекунанд - Ирмиё 32:3

1. Ирмиё 29:11–13

2. 2 Вақоеънома 36:15–21

Ирмиё 32:4 Ва Сидқиё подшоҳи Яҳудо аз дасти калдониён раҳо нахоҳад шуд, балки ҳатман ба дасти подшоҳи Бобил таслим хоҳад шуд, ва бо ӯ даҳон ба даҳон гуфтугӯ хоҳад кард, ва чашмонаш чашмони ӯро хоҳанд дид. ;

Сидқиё, подшоҳи Яҳудо, ба асорати Бобил бурда мешавад ва бо подшоҳи Бобил рӯ ба рӯ сӯҳбат хоҳад кард.

1. Қудрати ваъдаҳои Худо: Бо вуҷуди вазъият иҷрошуда

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр рӯйдодҳои берун аз назорати мо метавонанд ҳаёти моро тағйир диҳанд

1. Ишаъё 46:10-11 - Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард ... Ман гуфтам, ва онро иҷро хоҳам кард; Ман ният доштам ва онро иҷро мекунам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 32:5 Ва ӯ Сидқиёро ба Бобил хоҳад бурд, ва дар он ҷо хоҳад буд, то даме ки ман ӯро бубинам, мегӯяд Худованд: агарчи бо калдониён ҷанг кунед, муваффақ нахоҳед шуд.

Худованд Сидқиёро ба Бобил хоҳад бурд ва ӯ дар он ҷо хоҳад монд, то даме ки Худованд ӯро бубинад. Халк ба мукобили калдониён хар кадар мубориза барад, ба онхо муяссар намешавад.

1. Ҳукмронии Худованд бар тамоми халқҳо

2. Бефоида будани мубориза бо нақшаи Худо

1. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, нақшаҳои қавмҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад боқист, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳамаи наслҳо".

2. Ишаъё 46:10 - «Интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон намуда, чизҳои ҳанӯз анҷомнаёфтаро эълон намуда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми нияти худро ба амал хоҳам овард"."

Ирмиё 32:6 Ва Ирмиё гуфт: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ирмиё дар бораи ваъдае гуфт.

1: Худо содиқ аст ва ҳамеша ба ваъдаҳояш вафо мекунад.

2: Мо бояд ба Худованд таваккал кунем ва ба ваъдаҳои Ӯ такя кунем.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Ибриён 10:23 - Биёед, бе тардид касби имони худро маҳкам нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ ба ваъдааш содиқ аст;)

Ирмиё 32:7 Инак, амакат Ҳаномил ибни Шаллум назди ту омада, гӯяд: "Киштоҳи манро, ки дар Анатот аст, ба ту бихар, зеро ки ҳаққи фидия барои харидани он аз они туст".

Ҳаноил, писари Шаллум, ба Ирмиё хабар медиҳад, ки ӯ ҳақ дорад заминро дар Анатот харад.

1. Арзиши кафорат: Чӣ тавр Масеҳ моро аз гуноҳ наҷот медиҳад

2. Қудрати оила: Чӣ тавр наздикони мо моро боло мебардоранд

1. Луқо 4:18-19 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноҳои кӯронро мавъиза кунам, то кӯфтагонро озод кунам.

2. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад.

Ирмиё 32:8 Ва писари амакам Ҳаномил, мувофиқи каломи Худованд, ба ҳавлии зиндон назди ман омада, ба ман гуфт: "Зеро ки замини маро бихар, ки дар Анатот аст, ки дар сарзамини Биньёмин, зеро ки ҳуқуқи мерос аз они туст, ва фидия аз они туст; онро барои худ харед. Он гоҳ ман фаҳмидам, ки ин каломи Худованд аст.

Ҳаноил, писари амаки Ирмиё, мувофиқи каломи Худованд, ба ҳавлии зиндон назди ӯ омад ва аз ӯ хоҳиш кард, ки замини худро дар Анатот, дар сарзамини Биньёмин харад. Ирмиё фаҳмид, ки ин каломи Худованд аст.

1. Нақшаи Худо бузургтар аз он аст, ки мо тасаввур карда наметавонем - Ирмиё 32:8

2. Худованд ба воситаи одамони ғайричашмдошт сухан мегӯяд - Ирмиё 32:8

1. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

2. Ишаъё 46:10 - Интиҷоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон карда, чизҳои ҳанӯз анҷомнаёфтаро эълон карда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

Ирмиё 32:9 Ва ман замини писари амакам Ҳаноилро, ки дар Анотӯт буд, харида, барои ӯ пулро баркашида, ҳатто ҳабдаҳ сиқл нуқра гирифтам.

Худо Ирмиёро бо замини харида таъмин намуд.

1. Худо ризқдиҳандаи мост ва вақте ки мо ба Ӯ таваккал кунем, ниёзҳои моро қонеъ хоҳад кард.

2. Худо дар муҳтоҷи мо содиқ аст ва ҳатто вақте ки захираҳои мо маҳдуданд, онро таъмин хоҳад кард.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. 2 ба Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро барои шумо афзун гардонад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳама вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Ирмиё 32:10 Ва ман далелҳоро навишта, мӯҳр задам, ва шоҳидон гирифтам, ва пулро дар тарозуҳо баркашидам.

Ин порча дар бораи шартномаи шоҳидӣ, мӯҳр ва дар тавозуни пулӣ баркашидани шартнома сухан меравад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки дар ҳама шартномаҳоямон шоҳидони содиқ бошем.

2. Ваъдаҳои Худо яқинанд ва метавон бовар кард.

1. Матто 18:16 (KJV): Аммо агар ба ту гӯш надиҳад, як ё дуи дигарро бо худ бибар, то ки ҳар сухан аз забони ду ё се шоҳид собит шавад.

2. Румиён 10:17 (KJV): Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Ирмиё 32:11 Пас, ман далели харидро гирифтам, ҳам он чи мувофиқи шариат ва урфу одат мӯҳр зада шуда буд, ва он чи кушода буд.

Вафодории Худо ба халқи худ тавассути хариди замин дар замонҳои душвор нишон дода мешавад.

1: Худо ҳамеша содиқ аст, ҳатто дар байни душвориҳо.

2: Новобаста аз он ки ҳаёт ба мо чӣ меорад, мо метавонем ба садоқати Худо таваккал кунем.

1: Такрори Шариат 7:9 Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худои амин аст, ки ба аҳд ва муҳаббати устувор бо онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, то ҳазорон наслҳо нигоҳ медорад.

2: Ибриён 10:23 Биёед иқрор шудани умеди худро бе тардид нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст.

Ирмиё 32:12 Ва ман шаҳодати харидро ба Борух ибни Нериё ибни Маасиё дар пеши назари писари амаки ман Ҳаноил ва дар ҳузури шоҳидоне, ки китоби харидро навиштаанд, пеш аз ҳама додам. яҳудиёне ки дар ҳавлии зиндон нишаста буданд.

Худо дар ҳузури шоҳидон ва тамоми яҳудиён дар ҳавлии зиндон ба Борух далели харидро дод.

1. Аҳамияти шоҳидон ва шаҳодат дар заминаи рӯҳонӣ

2. Оқибатҳои инкор кардани ҳақиқати Худо

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Юҳанно 8:47 - Ҳар кӣ аз Худо бошад, суханони Худоро мешунавад. Сабаби онҳоро намешунавед, ки шумо аз Худо нестед.

Ирмиё 32:13 Ва ман Борухро пеши онҳо фармуда, гуфтам:

Худо ба Ирмиё супориш дод, ки чун аломати умед ба оянда аз ҷиянаш замин бихарад.

1) Вафодории Худо аз шароити мо бузургтар аст.

2) Нақшаҳои Худо барои ояндаи мо боэътимод ва амнанд.

1) Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед? биёбон ва дарёҳо дар биёбон».

2) Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ирмиё 32:14 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Ин далелҳоро гиред, ин далели харид, ҳам мӯҳр аст ва ҳам ин далели кушода; ва онҳоро дар зарфи гилин гузоред, то рӯзҳои зиёд бимонанд.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба Ирмиё амр мекунад, ки ду далели харидро гирифта, дар зарфи гилин барои нигоҳдорӣ гузорад.

1. Муҳимияти нигоҳ доштани хотираҳо

2. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

1. Воиз 12:12, "Эй писарам, аз ҳар чизе, ки илова бар онҳост, огоҳ шав. сохтани китобҳои зиёд интиҳо надорад, ва омӯзиши зиёд баданро хаста мекунад".

2. Забур 25:5, Маро ба ростии Худ роҳнамой кун ва таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; барои ту ман тамоми рӯз интизорам.

Ирмиё 32:15 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Дар ин замин аз нав хонаҳо ва киштзорҳо ва токзорҳо соҳиб хоҳанд шуд.

Худо эълон мекунад, ки банӣ-Исроил боз хонаҳо, киштзорҳо ва токзорҳои онҳоро соҳиб хоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ - омӯхтани ваъдаи аҳди Худо дар бораи барқароршавӣ барои халқи худ.

2. Умед дар замонҳои душвор - рӯҳбаланд кардани умед дар замонҳои душворӣ бо садоқати Худо.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ирмиё 32:16 Ва ҳангоме ки далели харидро ба Борух ибни Нериё супурдам, ба Худованд дуо карда, гуфтам:

Вафодории Худо ба халқи Исроил, сарфи назар аз исёни онҳо.

1: Худо ҳамеша ба мо содиқ аст, ҳатто вақте ки мо сазовори он нестем.

2: Ҳама ваъдаҳои Худо, ҳатто вақте ки мо хиёнат мекунем, рост мемонанд.

1: Румиён 8:35-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад.

2: Марсияҳо 3: 22-23 - Марҳамати Худо ҳар саҳар нав аст.

Ирмиё 32:17 Эй Худованд Худо! инак, бо қудрати бузурги худ осмон ва заминро офаридӣ ва бозуи худро дароз кардаӣ, ва ҳеҷ чизи душворе барои ту нест.

Худованд тавоност ва ҳеҷ чиз барояш сахтгир нест.

1. Худованд тавоно аст: такя ба нерӯи ӯ дар замонҳои душворӣ

2. Худо тавоност: имон овардан, ки Ӯ метавонад корҳои ғайриимконро бикунад

1. Ишаъё 40:28-31 Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2. Луқо 1:37 Зеро ҳеҷ сухане, ки аз ҷониби Худо омадааст, ҳеҷ гоҳ беэътиноӣ нахоҳад кард.

Ирмиё 32:18 Ту ба ҳазорон нафар меҳрубонӣ зоҳир мекунӣ, ва гуноҳи падаронро дар оғӯши фарзандонашон подош медиҳӣ: исми Ӯ Худои Бузург, Қудратманд, Худованди лашкарҳост,

Худои меҳрубон ва омурзанда аст ва Худои бузургу ғолиб ва Парвардигори лашкарҳост.

1. Муҳаббати Худо аз наслҳо фаротар аст

2. Қудрат ва бузургии Парвардигори лашкарҳо

1. Хуруҷ 34:7 - «барои ҳазорон марҳамат нигоҳ дошта, шарорат ва ҷиноят ва гуноҳро мебахшад».

2. Ишаъё 9:6 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст: ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. Шоҳзодаи сулҳ"

Ирмиё 32:19 Дар машварат бузург ва дар кор тавоноӣ, зеро ки чашмони Ту бар тамоми роҳҳои банӣ одам кушода аст: ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ садақа диҳӣ.

Худо аз ҷиҳати хирад бузург ва дар қудрат тавоно аст ва роҳҳои одамонро медонад ва мебинад, то ба онҳо мувофиқи аъмоли онҳо бозгардонад.

1. Худо ҳамеша дидгоҳ аст: Омӯзиши зиндагӣ бо беайбӣ

2. Қудрати Худо ва масъулияти мо дар пайравӣ аз роҳҳои Ӯ

1. Забур 139:1–6

2. Масалҳо 3:5–6

Ирмиё 32:20 Он ки дар замини Миср, то ба имрӯз ва дар Исроил ва дар миёни мардум аломот ва мӯъҷизот нишон додааст; ва туро номе гузоштааст, чунон ки имрӯз;

Худо дар байни Исроил, Миср ва тамоми ҷаҳон мӯъҷизот ва мӯъҷизот нишон дод ва Худро номе сохт, ки то абад боқӣ хоҳад монд.

1. Вафодории Худо тавассути корҳои мӯъҷизаҳои Ӯ нишон дода мешавад.

2. Подшоҳии Худо ба воситаи аломот ва мӯъҷизоташ ба ҷаҳониён маълум мешавад.

1. Хуруҷ 14:21-22 - Он гоҳ Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард; ва Худованд тамоми он шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро баргардонид, ва баҳрро хушк сохт, ва обҳо тақсим шуданд.

2. Аъмол 13:11 - Ва алҳол, инак, дасти Худованд бар ту аст, ва ту кӯр хоҳӣ шуд, ва як сол офтобро намебинӣ. Ва дарҳол бар ӯ туман ва торикӣ афтод; ва ӯ дар ҷустуҷӯи баъзеҳо рафт, ки дасти ӯро бибаранд.

Ирмиё 32:21 Ва қавми Худ Исроилро аз замини Миср бо аломот, бо мӯъҷизот, ва бо дасти қавӣ, ва бо бозуи дароз ва бо даҳшати азим берун овард;

Худо исроилиёнро аз Миср бо мӯъҷизаҳои мӯъҷизавӣ ва дасти қавӣ озод кард.

1. Худо қудрати худро ба воситаи аломот ва мӯъҷизот нишон медиҳад.

2. Қувваи Худованд дар заъфи мо комил аст.

1. Хуруҷ 14:31 Ва ҳангоме ки исроилиён қудрати бузурги Худовандро бар зидди мисриён нишон доданд, диданд, мардум аз Худованд тарсиданд ва ба Ӯ ва ба бандаи ӯ Мусо таваккал карданд.

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 Аммо ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст». Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман такя кунад.

Ирмиё 32:22 Ва ин заминеро, ки ба падаронашон қасам хӯрда будӣ, ки ба онҳо бидиҳам, заминеро, ки шир ва асал ҷорист, ба онҳо додай;

Худо замини Исроилро ба падарони онҳо ваъда дод, замини пур аз фаровонӣ.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш.

2. Неъматҳои ризқи Худо.

1. Ҳастӣ 12:7 - Ва Худованд ба Абром зоҳир шуда, гуфт: "Ин заминро ба насли ту хоҳам дод".

2. Забур 81:16 - Ӯ онҳоро низ аз беҳтарин гандум сер мекард, ва туро аз асал аз санг сер мекардам.

Ирмиё 32:23 Ва онҳо даромада, онро тасарруф карданд; вале онҳо ба овози Ту итоат накарданд ва бар тибқи шариати Ту рафтор накарданд; аз он чи ба онҳо фармудай, ҳеҷ коре накарданд; бинобар ин ҳамаи ин бадӣ ба сари онҳо овардӣ;

Бо вуҷуди амрҳои Худо, мардуми Яҳудо итоат накарданд ва бар хилофи шариати Ӯ амал карданд, ки дар натиҷа ба сари онҳо бадӣ омад.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо.

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо.

1. Румиён 6:16 Оё намедонед, ки агар худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор нишон диҳед, ғуломи касе ҳастед, ки ба вай итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

2. Такрори Шариат 28:1-2 Ва агар ту ба садои Худованд Худои худ содиқона итоат карда, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат иҷро кунӣ, Худованд Худои ту туро аз тамоми халқҳои рӯи замин боло хоҳад гузошт. Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ итоат кунӣ.

Ирмиё 32:24 Инак кӯҳҳо, онҳо барои гирифтани он ба шаҳр омадаанд; ва шаҳр ба дасти калдониён дода шудааст, ки ба муқобили он меҷанганд, ба сабаби шамшер, қаҳтӣ ва вабо; ва он чи ту гуфтай, ба амал омад; ва инак, ту онро мебинӣ.

Чӣ тавре ки Ирмиё пешгӯӣ карда буд, шаҳрро калдониён аз сабаби шамшер, гуруснагӣ ва вабо забт карданд.

1. Каломи Худо ҳақиқӣ ва тавоно аст

2. Имон дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Ирмиё 32:25 Ва ту ба ман гуфтай, эй Худованд Худо, заминро ба пул харида, шоҳидон бигир; зеро ки шаҳр ба дасти калдониён дода шудааст.

Худованд ба Ирмиё дастур дод, ки замин бихарад ва шоҳидон бигирад, зеро шаҳрро калдониён тасарруф карда буданд.

1. Қувваи имон дар миёни душвориҳо

2. Умеди ояндаи беҳтар ҳатто дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:18-39 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Ирмиё 32:26 Он гоҳ каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Ваъдаҳои Худо дар бораи умед ба оянда ва аҳди нав.

1. Умеди аҳди Худо

2. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо

1. Румиён 8:38-39, Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ибриён 6:13-20, Зеро вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ӯ ҳеҷ каси бузургтаре надошт, ки ба вай қасам хӯрад, ба худ қасам хӯрда, гуфт: «Албатта туро баракат хоҳам дод ва туро афзун хоҳам кард». Ва ҳамин тавр Иброҳим, ки сабр карда, ба ваъда расид.

Ирмиё 32:27 Инак, Ман Худованд, Худои тамоми башар ҳастам; оё барои ман чизи сахте ҳаст?

Худо тавоност ва ҳеҷ коре барои Ӯ душвор нест.

1. Ҳеҷ чиз дар назди Худо ғайриимкон нест - Ирмиё 32:27

2. Имон ба Худои Қодири Мутлақ - Ирмиё 32:27

1. Матто 19:26 - Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ирмиё 32:28 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, ман ин шаҳрро ба дасти калдониён ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва ӯ онро хоҳад гирифт.

Худо эълон мекунад, ки Бобил, зери ҳукмронии подшоҳ Набукаднесар, шаҳри Ерусалимро ишғол мекунад.

1. Нақшаи Худо барои миллатҳо: Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар корҳои байналмилалӣ

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба нақшаҳои Ӯ дар миёни бесарусомонӣ эътимод кунем

1. Дониёл 4:34-35 - "Ва дар охири айём ман Набукаднесар чашмонамро ба осмон боло кардам, ва фаҳмиши ман ба ман баргашт, ва Ман Ҳақ Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам. , ки салтанати вай салтанати абадист, ва салтанати вай аз насл ба насл аст».

2. Ишаъё 46: 9-10 - «Он чи пештараро ба ёд ored: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест, Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим интиҳоро эълон мекунад. он чи ҳанӯз иҷро нашудааст, мегӯянд: "Маслиҳати Ман иҷро хоҳад шуд, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Ирмиё 32:29 Ва калдониён, ки бо ин шаҳр меҷанганд, омада, ин шаҳрро оташ зада, онро бо хонаҳое хоҳанд сӯзонд, ки дар болои бомҳояшон барои Баал бухур бухур карда, барои худоёни дигар ҳадияҳои нӯшокӣ рехтаанд, то маро ба хашм оваред.

Калдониёне, ки бар зидди шаҳр меҷангиданд, онро оташ зада, сӯзонданд, аз он ҷумла хонаҳоеро, ки ба худоёни козиб бухур ва ҳадияҳои нӯшокӣ оварда буданд.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ сахт ва хатарнок аст.

2. Вақте ки қавми Ӯ худоёни дигарро мепарастанд, Худованд дар канор намеистад.

1. Такрори Шариат 6: 12-15 - "Пас ҳазар кунед, ки Худовандеро, ки шуморо аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ бароварда, фаромӯш накунед. Аз Худованд Худои худ битарсед ва Ӯро ибодат кунед ва дар ҳаққи Ӯ қасам хӯред. Ба

худоёни дигар, худоёни қавмҳои гирду атрофатон пайравӣ накунед (зеро Худованд Худои шумо дар миёни шумо Худои ҳасаднок аст), мабодо ғазаби Худованд Худои шумо бар шумо барангехта, шуморо аз дасти худ нобуд созад. руи замин.

2. Ирмиё 2:25 - "Пойи худро аз пошидан нигоҳ доред ва гулӯятонро аз ташнагӣ нигоҳ доред. Аммо шумо гуфтаед: "Умед нест. Не! Зеро ки ман бегонагонро дӯст доштам ва аз паси онҳо хоҳам рафт"."

Ирмиё 32:30 Зеро ки банӣ-Исроил ва банӣ-Яҳудо аз овони ҷавониашон пеш аз ман бадӣ карда буданд, зеро ки банӣ-Исроил фақат бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм овардаанд, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки банӣ-Исроил ва Яҳудо аз овони ҷавониашон пайваста ба Ӯ итоат накарданд.

1. Гуноҳи нофармонӣ: Оқибатҳои исён бар зидди Худо

2. Қимати зиндагии шоиста: баракатҳои итоати Худо

1. Такрори Шариат 28:1-2; Худованд касонеро, ки ба Ӯ итоат мекунанд, баракат хоҳад дод ва итоаткоронро лаънат хоҳад кард.

2. Масалҳо 3:1–2; Ба фармонҳои Худованд итоат кунед ва ҳикмат ва ҳаётро пайдо кунед.

Ирмиё 32:31 Зеро ки ин шаҳр аз рӯзе ки онро бино карданд, то имрӯз бароям хашми ман ва хашми ман буд; ки онро аз пеши рӯи худ дур кунам,

Шаҳри Ерусалим аз рӯзи бунёдаш сарчашмаи хашм ва хашм буд.

1. Адолати Худо: Он чӣ гуна аст?

2. Оғӯши дарди мо ва қудрати тавба

1. Амос 9:8 - Албатта чашмони Худованд Худо бар Малакути гунаҳкорон аст, ва Ман онро аз рӯи замин нест хоҳам кард».

2. Юил 2:13 - Дили худро пора кунед, на либосҳои худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст.

Ирмиё 32:32 Аз ҳамаи бадиҳои банӣ-Исроил ва банӣ-Яҳудо, ки маро ба хашм овардаанд, онҳо, подшоҳон, мирони онҳо, коҳинон ва анбиёи онҳо ва мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим.

Худо ба халқи Исроил ва Яҳудо аз сабаби бадкирдории онҳо хашмгин аст.

1: Биёед барои муқаддасӣ ва садоқат ба Худо кӯшиш кунем, то ки ғазаби Ӯро барангехт.

2: Мо бояд барои гуноҳҳои худ аз Худо омурзиш ва тавба бихоҳем, то раҳмати Ӯро қабул кунем.

1:1 Юҳанно 1:9, Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2: Забур 51:17, Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

Ирмиё 32:33 Ва онҳо ба ман рӯ гардонданд, на рӯй, ва агар ман онҳоро таълим додам, барвақт бархоста, таълим додам, вале онҳо гӯш надоданд, ки насиҳат гиранд.

Бо вуҷуди барвақт ва зуд-зуд ба халқи Исроил таълим додан, онҳо гӯш кардан ва омӯхтанро рад карданд.

1. «Ба Худованд таваккал кунед» (Масалҳо 3:5–6)

2. «Қудрати итоаткорӣ» (Такрори Шариат 28:1-14)

1. Забур 81:13 - "Кошки қавми Ман ба ман гӯш медоданд, ва Исроил бо роҳҳои Ман мерафтанд!"

2. Ишаъё 50: 4 - "Худованд Худо ба ман забони донишмандонро дод, то бидонам, ки чӣ гуна сухане ба касе ки хаста шудааст, бигӯям: ӯ субҳ то саҳар бедор мешавад, гӯши маро бедор мекунад, то мисли донишманд».

Ирмиё 32:34 Аммо дар хонае ки бо номи Ман хонда мешавад, корҳои зиштии худро гузоштанд, то ки онро палид кунанд.

Мардум хонаи Худоро бо корҳои зиштии худ палид кардаанд.

1: Мо бояд ғамхорӣ кунем, ки хонаи Худоро эҳтиром кунем ва онро муқаддас нигоҳ дорем.

2: Шаъну эътибори хонаи Худоро барқарор кунем.

1: Хуруҷ 20:7 - "Номи Худованд Худои худро беҳуда нагӯ; зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда ба забон меорад, бегуноҳ нахоҳад монд".

2: Ҳизқиёл 36:23 - "Ва исми бузурги Худро, ки дар миёни халқҳо палид шуда буд, тақдис хоҳам кард, ва шумо онро дар миёни онҳо палид кардаед; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, вақте ки Дар пеши назари онҳо дар ту тақдис хоҳам шуд».

Ирмиё 32:35 Ва баландиҳои Баалро, ки дар водии писари Ҳиннӯм аст, бино карданд, то ки писарону духтарони худро аз оташ ба сӯи Молик гузаронанд; ки ба онҳо амр накардаам ва ба хаёлам наомадаам, ки ин кори зиштро ба ҷо ованд, то ки Яҳудоро ба гуноҳ водор кунанд.

Мардуми Яҳудо дар водии писари Ҳиннӯм баландиҳои Баалро бино карданд ва фарзандони худро ба Молик қурбонӣ карданд, ки он чизеро, ки Худо ба онҳо амр накарда буд ва ҳеҷ гоҳ гумон намекард, ки онҳо ба ҷо меоваранд.

1. Қувваи гуноҳ: Чӣ гуна гуноҳ интихобҳо ва ҳаёти моро тағйир медиҳад

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Омӯзиши итоат ба иродаи Худо

1. Такрори Шариат 12:29-31

2. Масалҳо 14:12

Ирмиё 32:36 Ва алҳол Худованд Худои Исроил дар бораи ин шаҳр, ки дар бораи он мегӯед, чунин мегӯяд: "Вай ба дасти подшоҳи Бобил ба воситаи шамшер, қаҳтӣ ва вабо таслим хоҳад шуд". ;

Худованд Худои Исроил дар бораи шаҳри Ерусалим, ки бояд ба дасти подшоҳи Бобил таслим карда шавад, сухан меронад.

1. «Ҳокимияти Худо дар замонҳои душворӣ»

2. «Субот дар баробари душвориҳо».

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Ирмиё 32:37 Инак, Ман онҳоро аз тамоми кишварҳое, ки дар он ҷо бо хашму ғазаби Худ ва бо ғазаби азиме рондаам, ҷамъ хоҳам кард; ва онҳоро ба ин макон боз хоҳам овард, ва ба саломатӣ сукунат хоҳам дод.

Худо халқи худро аз тамоми кишварҳо ҷамъ мекунад ва онҳоро ба ҷои амн ва амн бармегардонад.

1: Худо моро ба бехатарӣ ва амният бармегардонад.

2: Худо Худои меҳрубон ва ғамхор аст, ки моро ба хона меорад.

1: Юҳанно 14:1-3 - Бигзор дилҳои шумо ташвиш накашад. Ба Худо имон оваред; ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи Падарам утоқҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо ба назди худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

2: Isaiah 43:1-3 - Аммо ҳоло Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Он ки туро офаридааст, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

Ирмиё 32:38 Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

Худо ваъда медиҳад, ки Худои мардум хоҳад буд, агар онҳо халқи Ӯ бошанд.

1. «Аҳди Худо дар бораи вафодорӣ»

2. «Баракати тоат»

1. Румиён 8:15-17 - Рӯҳи фарзандхондӣ, ки ба мо имкон медиҳад, ки фарёд занем: "Аббо, Падар!"

2. Такрори Шариат 7:9 - Донистани он, ки Худо аҳди Худро бо онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, содиқона риоя мекунад.

Ирмиё 32:39 Ва Ман ба онҳо як дил ва як роҳ хоҳам дод, то ки онҳо то абад аз Ман битарсанд, ба хотири некӯаҳволии худ ва фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо ҳастанд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба мардум як дил ва як роҳ ато мекунад, то муҳаббат ва ғамхории худро нисбати онҳо ва фарзандонашон нишон диҳад.

1. Аҳди бепоёни Худо дар бораи муҳаббат ва ғамхорӣ

2. Тарс аз Парвардигор ба хайри мову фарзандонамон

1. Забур 111:1 - Худовандро ҳамду сано гӯед! Хушо касе ки аз Худованд метарсад ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад!

2. Ишаъё 55:3 - Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, муҳаббати устувори худ ба Довуд.

Ирмиё 32:40 Ва бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст, то ки аз онҳо рӯй нагардонам ва ба онҳо некӣ кунам; балки тарси худро дар дили онҳо хоҳам гузошт, ки онҳо аз Ман дур нашаванд.

Худо ваъда медиҳад, ки бо халқи худ аҳди абадӣ мебандад ва тарси Худро дар дилҳои онҳо ҷойгир мекунад, то онҳо аз Ӯ дур нашаванд.

1. Аҳди ҷовидонаи ҳифзи Худо

2. Тарси Худованд - имони бепоён

1. Ибриён 13:20 21 - Бигзор Худои сулҳу осоиштагӣ, ки Худованди мо Исоро, чӯпони бузурги гӯсфандонро аз мурдагон эҳё кард, бо хуни аҳди абадӣ, шуморо бо ҳар кори нек муҷаҳҳаз гардонад, то ки иродаи Ӯро ба ҷо оваред. , ки дар мо он чи ба назари Ӯ писанд аст, ба воситаи Исои Масеҳ амал мекунад, ки Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

2. Забур 33:18 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба онҳое ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд.

Ирмиё 32:41 Ope, аз онҳо шод хоҳам шуд, ки ба онҳо некӣ кунанд, ва онҳоро дар ин замин бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷонам мешинонам.

Худо ба халқи худ бо шодӣ некӣ мекунад ва онҳоро бо тамоми ҷони Худ дар замин мешинонад.

1. Муҳаббат ва файзи беандозаи Худо

2. Коштани некӣ дар ҳаёти мо

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Ирмиё 32:42 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Чунон ки ин ҳама бадии азимро ба сари ин қавм овардаам, ончунон тамоми некие, ки ба онҳо ваъда додаам, ба сари онҳо хоҳам овард.

Худо ба қавми худ ваъдаи хайри бузург додааст, бо вуҷуди он ки бадиҳое, ки пеш аз ин ба сари онҳо овардааст.

1. Худо бо вуҷуди сахтиҳо некӯ ва мӯъмин аст

2. Баракати ваъдаҳои Худо

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 23 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

Ирмиё 32:43 Ва дар ин замин киштзорҳо харида хоҳанд шуд, ки шумо мегӯед: "Бе одам ва ҳайвони ваҳшӣ хароб аст"; ба дасти калдониён дода мешавад.

Худо ба Ирмиё ваъда медиҳад, ки Исроил барқарор карда мешавад ва заминҳо дар он замин харида мешаванд.

1. Вафодории Худо дар барқарор кардани Исроил.

2. Қудрати Худо, ки ба заминҳои харобшуда умед меоранд.

1. Ишаъё 54:3 - "Зеро ки шумо ба рост ва чап васеъ хоҳед шуд, ва насли шумо халқҳоро вориси халқҳо ва шаҳрҳои харобазор хоҳанд шуд".

2. Забур 107:33-34 - «Аз шарри сокинони он дарёҳоро ба биёбон, чашмаҳои обро ба замини ташна ва замини ҳосилхезро ба партовҳои шур табдил медиҳад».

Ирмиё 32:44 Дар замини Биньёмин, ва дар гирду атрофи Ерусалим, ва дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар шаҳрҳои кӯҳистон, одамон киштзорҳоро ба пул мехаранд, ва далелҳо навишта, мӯҳр хоҳанд зад, ва шоҳидонро бигиранд, ва дар шаҳрҳои водӣ ва дар шаҳрҳои ҷануб, зеро ки асорати онҳоро бармегардонам, мегӯяд Худованд.

Худо асиронро ба замини Биньёмин, Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, кӯҳҳо, водиҳо ва ҷануб бармегардонад.

1. Вафодории Худо дар замони бадарға

2. Ваъдаи бозгашт ба хона

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам.

Боби 33 Ирмиё мавзӯи умед ва барқарорсозии Исроилро идома дода, садоқати Худо ва ваъдаи Ӯро барои барқарор кардани Ерусалим таъкид мекунад.

Сархати 1: Худо Ирмиёро дар ҳабс буданаш итминон медиҳад, ки сарвати Яҳудо ва Исроилро барқарор хоҳад кард (Ирмиё 33:1-3). Ӯ ба Ирмиё мегӯяд, ки Ӯро даъват кунад ва ваъда дод, ки ба ӯ чизҳои бузург ва ҷустуҷӯнашавандаеро, ки намедонад, нишон медиҳад.

Сархати 2: Худо нақшаи худро барои шифо ва барқарор кардани Ерусалим эълон мекунад (Ирмиё 33:4-9). Ӯ ваъда медиҳад, ки саломатӣ ва шифо меорад, харобаҳои шаҳрро барқарор мекунад, онро аз гуноҳ пок мекунад ва шодӣ, шукргузорӣ ва шукуфоӣ меорад. Мардум аз некие, ки Худо меорад, аз тарс пур мешавад.

Сархати 3: Худо ваъда медиҳад, ки сулҳу амният фаровонӣ дар Ерусалим (Ирмиё 33:10-13). Шаҳр боз ба макони шодмонӣ, ид, шукрона ва ибодат табдил меёбад. Он бо адолати худ дар назди тамоми халқҳо машҳур хоҳад шуд.

Сархати 4: Худо аҳди худро бо Довуд тасдиқ мекунад (Ирмиё 33:14-18). Ӯ ваъда медиҳад, ки шохаи одил аз насли Довуд ҳамчун Подшоҳе меояд, ки адолатро иҷро мекунад. Дар зери ҳукмронии Ӯ Яҳудо дар Ерусалим бехатар хоҳад буд. Сулолаи Довуд тавассути аҳди абадӣ кафолат дода мешавад.

Сархати 5: Худо ғайриимкон будани аҳди худро бо Довуд эълон мекунад (Ирмиё 33:19-22). Чӣ тавре ки чен кардани осмон ё ҳисоб кардани ситораҳо ё реги соҳили баҳр ғайриимкон аст, барои Ӯ низ аҳди Худро бо авлоди Довуд рад кардан ё вайрон кардан ғайриимкон аст.

Сархати 6: Аммо, Исроил тавассути бутпарастии худ хашми Худоро барангехт (Ирмиё 33:23-26). Бо вуҷуди беитоатии онҳо, Ӯ Ирмиёро итминон медиҳад, ки онҳоро аз асирӣ бармегардонад ва мисли пештара онҳоро барқарор хоҳад кард. Замин дигар хароб нахоҳад шуд.

Хулоса, боби сию сеюми Ирмиё садоқати Худоро дар барқарор кардани Ерусалим ва тасдиқи аҳди худ бо Довуд таъкид мекунад. Ҳангоми дар зиндон будан, Худо Ирмиёро бо ваъдаи ошкор кардани чизҳои бузурге, ки намедонад, тасаллӣ медиҳад. Ӯ нақшаҳои шифо додани Ерусалимро эълон мекунад, харобаҳои онро барқарор мекунад, онро аз гуноҳ пок мекунад ва шукуфоии шодӣ меорад. Сулху амонӣ фаровон ваъда карда шудааст. Шаҳр ба ҷои ҷашн, шукргузорӣ ва ибодат табдил меёбад. Адолати он дар пеши тамоми халкхо медурахшад. Аҳд бо Довуд бори дигар тасдиқ карда мешавад. Аз насли ӯ шохаи одил чун Подшоҳи одил хоҳад омад. Дар зери ҳукмронии Ӯ Яҳудо дар Ерусалим бехатар зиндагӣ мекунад. Моҳияти ҷовидонаи ин паймон таъкид мешавад, Худованд таъкид мекунад, ки шикастани ин паймон мисли андоза кардани осмон ё шумориши ситорагон ғайриимкон аст. Сарфи назар аз бутпарастии исроилиён хашмро ба вуҷуд меорад, Худо ваъда медиҳад, ки онҳоро аз асирӣ баргардонад ва онҳоро аз нав барқарор мекунад. Замин бори дигар шукуфон хоҳад кард, Дар маҷмӯъ, ин боб садоқати бепоёни Худоро дар

иҷрои ваъдаҳои барқарорсозии Ӯ барои Исроил нишон медиҳад, ки ҳам барқарорсозии ҷисмонӣ ва ҳам таҷдиди рӯҳониро таҳти фармони илоҳӣ таъкид мекунад.

Ирмиё 33:1 Ва каломи Худованд бори дуюм ба Ирмиё нозил шуд, вақте ки ӯ ҳанӯз дар ҳавлии зиндон маҳкам буд, ва гуфт:

Вақте ки ӯ дар зиндон аст, Худо бори дуюм бо Ирмиё сухан мегӯяд.

1. Худованд дуоҳои моро ҳатто дар замонҳои торик мешунавад

2. Новобаста аз он ки дар куҷо набошем, Худо моро мебинад

1. Ирмиё 33:3 - Ба ман занг занед ва ман ба шумо ҷавоб медиҳам ва чизҳои бузург ва ҷустуҷӯнашавандаеро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Ирмиё 33:2 Чунин мегӯяд Худованд, ки Офаридгори он, Худованде ки онро ба вуҷуд овардааст, то онро мустаҳкам кунад; номи ӯ Худованд аст;

Худованде, ки Офаридгор ва офаринандаи ҳама чиз аст, офаридгор аст ва номи Ӯро ситоиш кардан лозим аст.

1. Номи пурқудрати Худованд - омӯхтани он, ки чӣ гуна номи Худоро ҳамду сано бояд кард

2. Кори Таъмини Худо - Баррасии кори Худованд оид ба ташаккул ва муқаррар кардани ҳама чиз

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки бо номи Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Забур 148:5 - Бигзор онҳо исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки Ӯ фармудааст ва онҳо офарида шудаанд.

Ирмиё 33:3 Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод.

Худо мехоҳад, ки донишро ба касоне, ки аз Ӯ мепурсанд, ошкор кунад.

1: Ҳикмати Худовандро биҷӯед ва Ӯ ба шумо ҷавоб хоҳад дод.

2: Дилҳои худро ба Худованд кушоед, ва Ӯ ба шумо чизҳои бузург ва тавоно нишон хоҳад дод.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Масалҳо 2: 6-8 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд. Ӯ барои одил ҳикмати солим меофарад, Ӯ барои ростқавлон ҷилавгирӣ мекунад. Ӯ роҳҳои доварӣ нигоҳ медорад, ва роҳи муқаддасони Худро нигоҳ медорад.

Ирмиё 33:4 Зеро ки Худованд Худои Исроил, дар бораи хонаҳои ин шаҳр ва дар бораи хонадони подшоҳони Яҳудо, ки аз кӯҳҳо ва шамшер сарнагун шудаанд, чунин мегӯяд;

Худованд Худои Исроил дар бораи харобшавии хонаҳои шаҳр ва подшоҳони Яҳудо сухан меронад.

1. Худо Ҳоким аст: Ҳатто дар ҳалокат

2. Ҳимояе, ки мо дар ҳузури Худо пайдо мекунем

1. Ишаъё 45:5-7 Ман Худованд ҳастам, ва ғайр аз Ман Худои дигаре нест; Ман туро муҷаҳҳаз мекунам, агарчи маро намешиносӣ, то мардум аз тулӯи офтоб ва аз ғарб бидонанд, ки ҷуз Ман ҳеҷ кас нест; Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.

2. Забур 91:1-2 Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ба Худованд мегӯям: Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам.

Ирмиё 33:5 Онҳо барои ҷанг кардан бо калдониён меоянд, аммо ин барои он аст, ки онҳоро аз ҷасадҳои одамоне пур кунанд, ки онҳоро дар ғазаб ва ғазаби худ куштам, ва барои ҳамаи онҳое ки бадӣ кардаам, рӯи худро аз ин шаҳр пинҳон кардаам. .

Худо бисёриҳоро дар хашм ва ғазаб куштааст ва аз шарорати онҳо рӯи Худро аз ин шаҳр пинҳон кардааст.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани адолати Илоҳӣ

2. Раҳмати Худо: Таҷрибаи муҳаббат ва лутфи Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ирмиё 33:6 Инак, Ман онро саломатӣ ва шифо хоҳам овард, ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо ошкор хоҳам кард.

Худованд ба касе, ки ба сӯи ӯ мурољиат мекунанд, саломатӣ ва шифо мебахшад.

1. Қувваи шифобахши Ҳақиқати Худо

2. Эҳсоси сулҳи фаровон тавассути имон

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо дар душворӣ қарор дорад? Бигзор дуо кунанд. Оё касе хушбахт аст? Бигзор сурудхои васфй бихонанд. Оё касе аз

шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд. Пас ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

Ирмиё 33:7 Ва ман асирии Яҳудо ва асирии Исроилро бармегардонам, ва онҳоро мисли пештара бино хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Исроил ва Яҳудоро барқарор мекунад ва онҳоро барқарор мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ - Ирмиё 33:7

2. Баракати кафорат - Ишаъё 43:1-3

1. Румиён 15:4 - Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем.

2. Забур 85:1-3 - Худовандо, ту ба замини худ меҳрубон будӣ; шумо сарвати Яъқубро барқарор кардед. Ту гуноҳи қавми Худро бахшидай; ҳамаи гуноҳҳояшонро бахшидед. Села

Ирмиё 33:8 Ва Ман онҳоро аз ҳар гуноҳашон, ки бар зидди Ман гуноҳ кардаанд, пок хоҳам кард; ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро, ки бо он гуноҳ кардаанд ва бар зидди ман таҷовуз кардаанд, хоҳам бахшид.

Ваъдаи омурзиш ва поксозии Худо ба ҳамаи онҳое, ки тавба мекунанд ва аз гуноҳ рӯй мегардонанд.

1: Раҳмати Худо аз гуноҳи мо бузургтар аст.

2: Тавба моро ба Худо наздик мекунад.

1: Луқо 5:32 - Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам.

2: Румиён 8:1 - Пас, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

Ирмиё 33:9 Ва он барои ман номи шодмонӣ, ҳамду сано ва иззат дар пеши ҳамаи халқҳои рӯи замин хоҳад буд, ки онҳо тамоми некие, ки ба онҳо мекунам, мешунаванд; ва онҳо аз ҳар некӣ метарсанд ва метарсанд. ва барои тамоми неъмате, ки ман ба он меоварам.

Номи Худо дар миёни ҳамаи халқҳо барои некие, ки ба онҳо медиҳад, ситоиш хоҳад кард ва онҳо аз некӣ ва шукуфоии Ӯ метарсанд ва метарсанд.

1. Шодии ҳамду санои номи Худо

2. Дар назди некии Худо тарс ва ларзон

1. Забур 72:19 - Ва исми ҷалоли Ӯ то абад муборак бод; ва бигзор тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур шавад; Омин ва омин.

2. Ишаъё 55:12 - Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

Ирмиё 33:10 Худованд чунин мегӯяд: Боз шунида мешавад, ки дар ин маконе, ки шумо мегӯед, бе одам ва бе ҳайвони ваҳшӣ хароб хоҳад шуд, ҳатто дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим, ки харобазоранд, бе одам ва бе сокин ва бе чорпоён.

Худованд эълон мекунад, ки дар ҷойҳои хилвати Яҳудо ва Ерусалим боз ҳузури одамон ва ҳайвоноти ваҳшӣ хоҳанд буд.

1. Қудрати барқароркунандаи Худо: Ҳаёт дар миёни харобиҳо меорад

2. Умед дар замони харобӣ: Худованд барқарор хоҳад кард

1. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

2. Забур 107:33-38 - Ӯ дарёҳоро ба биёбон ва чашмаҳоро ба хоки хушк табдил медиҳад; замини пурсамар ба хушкӣ, ба сабаби шарорати сокинони он. Биёбонро ба оби доимӣ ва хоки хушкро ба чашмаҳо табдил медиҳад. Ва гуруснагонро дар он ҷо сокин мекунад, то онҳо шаҳреро барои маскан омода созанд; ва киштзорҳо кошта, токзорҳо бунёд кунед, ки ҳосили фаровон диҳад. Ӯ онҳоро низ баракат медиҳад, ба тавре ки онҳо бағоят афзун мешаванд; ва чорпоёнашонро кам накунад. Боз, онҳо ба воситаи зулм, андӯҳ ва ғаму андӯҳ хурд ва паст карда мешаванд.

Ирмиё 33:11 Овози шодмонӣ ва овози шодӣ, овози домод ва овози арӯс, овози онҳое ки бигӯянд: "Худованди лашкарҳоро ҳамду сано гӯед, зеро ки Худованд некӯст; зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст, ва аз онҳое ки қурбонии ҳамду сано ба хонаи Худованд хоҳанд овард. Зеро ки Ман асорати заминро бармегардонам, чунон ки дар аввал аст, мегӯяд Худованд.

Раҳмати Худо ҷовидон аст ва заминро ба ҳолати аввалааш бармегардонад.

1. Шодии ҳамду санои Худованд - Ирмиё 33:11

2. Раҳмати Худо то абад пойдор аст - Ирмиё 33:11

1. Забур 107:1 - Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо намехӯрем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ирмиё 33:12 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Боз дар ин маконе, ки бе одам ва бе ҳайвоноти ваҳшӣ ва дар тамоми шаҳрҳои он харобазор аст, маскани чӯпонон хоҳад буд, ки рамаҳои худро хобонанд.

Худованди лашкарҳо ваъда медиҳад, ки замини хароби Яҳудо барқарор карда, макони маскани чӯпонон ва гӯсфандони онҳо хоҳад шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: пайдо кардани умед дар харобӣ

2. Муҳаббати Худо ба халқаш: Аҳди муҳофизат

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

2. Ҳизқиёл 34:11-15 - Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман ҳам гӯсфандони худро меҷӯям ва онҳоро меҷӯям. Чунон ки чӯпон дар рӯзе ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ рамаи худро меҷуст; Ҳамин тавр Ман гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрнок ва торикӣ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард.

Ирмиё 33:13 Дар шаҳрҳои кӯҳистон, дар шаҳрҳои водӣ ва шаҳрҳои ҷануб, ва дар замини Биньёмин, ва дар ҷойҳои атрофи Ерусалим ва дар шаҳрҳои Яҳудо рамаҳо хоҳанд буд. боз зери дасти касе ки ба онҳо мегӯяд, бигзарад, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки гӯсфандони Яҳудо аз дасти касе, ки онҳоро дар шаҳрҳои Яҳудо ҳисоб мекунад, хоҳанд гузашт.

1. Ҳимоя ва ризқу рӯзии Худо дар замони номуайянӣ

2. Вафодории Худованд дар иҷрои ваъдаҳояш

1. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи Худро мисли чӯпон мечаронад; Ӯ барраҳоро бо бозуи Худ ҷамъ карда, дар оғӯши Худ мебарад.

Ирмиё 33:14 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман он кори некеро, ки ба хонадони Исроил ва ба хонадони Яҳудо ваъда додаам, ба ҷо хоҳам овард.

Худованд ваъда медиҳад, ки барои хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо корҳои нек ба амал оварад.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳояш

2. Умеди некии Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 145:13 - Малакути Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо пойдор аст.

Ирмиё 33:15 Дар он айём ва дар он вақт ман шохаи адолатро барои Довуд ба воя хоҳам овард; ва дар замин доварӣ ва адолатро ба амал оварад.

Худо ба воситаи шохаи Довуд дар замин адолат ва адолатро барқарор хоҳад кард.

1. Доварии одилонаи Худо: Ирмиё 33:15

2. Шохаи Довуд: Барқарор кардани адолат ва адолат

1. Ишаъё 11:1-5 - Шохаи адолат

2. 2 Подшоҳон 23:3 - Барқарор кардани адолат дар замин

Ирмиё 33:16 Дар он айём Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Ерусалим бехатар сокин хоҳад шуд; ва ин аст номе, ки вай бо он хонда хоҳад шуд: «Худованд адолати мо».

Ваъдаи Худо дар бораи наҷот ва амният барои Яҳудо ва Ерусалим.

1. Вафодории Худо ва ваъдаи наҷот

2. Қувваи адолат ва ниёзи мо ба он

1. Ишаъё 45:17-18 Аммо Исроил аз ҷониби Худованд бо наҷоти абадӣ наҷот хоҳад ёфт; шумо ҳеҷ гоҳ шарманда ва расво нахоҳед шуд, то абад. 18 Зеро ки Худованд, ки осмонро офарид, чунин мегӯяд: Ӯ Худост; Он ки заминро биёфарид ва онро офарид. Ӯ онро наофаридааст, то холӣ бошад, балки ба вуҷуд овард, то сокин бошад, Ӯ мегӯяд: Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.

2. Румиён 10: 9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. 10 Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед.

Ирмиё 33:17 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Довуд ҳеҷ гоҳ намехоҳад, ки касе бар тахти хонадони Исроил биншинад;

Худованд ваъда медиҳад, ки насли Довуд ҳеҷ гоҳ дар тахти Исроил бе ҳоким нахоҳанд монд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи тахти абадӣ - омӯхтани аҳди Довуд

2. Садоқати Худо - Баррасии табиати тағйирнопазири ваъдаҳои Худо

1. 2 Подшоҳон 7:16, "Ва хонаи ту ва салтанати ту то абад дар пеши назари ту устувор хоҳанд буд: тахти ту то абад устувор хоҳад буд".

2. Ишаъё 9:7, «Аз афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, интиҳо нахоҳад буд, то ки онро фармоиш диҳам ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор созам, ҳатто барои то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо инро иҷро хоҳад кард».

Ирмиё 33:18 Ва коҳинон, ки левизодагон ҳастанд, нахоҳанд буд, ки шахсе пеш аз Ман бихоҳад, ки қурбонии сӯхтанӣ барорад ва қурбониҳои ордӣ сӯзонад ва ҳамеша қурбонӣ кунад.

Худо ваъда медиҳад, ки коҳинони левизода ҳамеша касе доранд, ки ба Ӯ қурбонии қурбонӣ кунанд.

1. Садоқати Худо: ваъдаи Ӯ дар бораи таъмини мардумаш

2. Қувваи қурбонӣ: Чӣ тавр мо Худовандро ибодат мекунем

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба василаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо тақдим кунем, яъне меваи лабони худро ба исми Ӯ шукр гӯем.

Ирмиё 33:19 Ва каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё амр дод, ки халқи Исроилро даъват кунад, ки тавба кунанд ва ба назди Ӯ баргарданд.

1. Тавба: Роҳ ба сӯи барқароршавӣ

2. Раҳмати Худо: Пешниҳоди омурзиши Ӯ

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

Ирмиё 33:20 Худованд чунин мегӯяд: Агар шумо метавонед аҳди Маро дар рӯз ва аҳди шабро вайрон кунед, ва шабу рӯз дар вақти онҳо набошад;

Худо аҳамияти даврaҳои шабу рӯзро таъкид намуда, огоҳ мекунад, ки вайрон кардани аҳди Ӯ дар бораи онҳо оқибатҳои вазнин хоҳад дошт.

1. Давраи шабу рӯз: Фаҳмидани аҳди Худо

2. Вақт ҷудо кардан барои Худо: риояи аҳди Ӯ дар ҳаёти мо

1. Ҳастӣ 1:14-19 - Офариниши Худо даври шабу рӯз.

2. Юҳанно 4:23-24 - Худо Рӯҳ аст ва онҳое, ки Ӯро мепарастанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд.

Ирмиё 33:21 Бигзор аҳди ман бо бандаи ман Довуд низ вайрон шавад, то ки ӯ писаре надошта бошад, ки бар тахти ӯ подшоҳӣ кунад; ва бо левизодагон коҳинон, вазирони ман.

Аҳди Худо бо Довуд ва левизодагон боқӣ мемонад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки дар тахти Худо хизмат кунанд.

1. Вафо кардани аҳди Худо: Бо вуҷуди ноумедиҳо содиқ мондан

2. Зиндагии шоистаи аҳди Худо: омӯзиши Ирмиё 33:21

1. Матто 26:28 - "Зеро ин аст хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисёриҳо барои омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад".

2. Ибриён 8:6-7 - "Аммо ҳоло ӯ хизмати аълотаре ба даст овардааст, ки то чӣ андоза вай миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки бар ваъдаҳои беҳтар муқаррар шудааст. Зеро агар ин аҳди аввал беайб мебуд, пас набояд барои дуюм ҷой намеҷуст».

Ирмиё 33:22 Чунон ки лашкари осмон шумурда намешавад, ва реги баҳр чен карда намешавад; насли бандаи Худ Довуд ва левизодагонро, ки ба ман хизмат мекунанд, ҳамин тавр афзун хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки насли шоҳ Довуд ва левизодагонро, ки ба Ӯ хизмат мекунанд, афзоиш медиҳад.

1. Ваъдаи Худо - Чӣ гуна Худо ваъдаҳои худро дар тӯли таърих иҷро кардааст ва чӣ гуна мо метавонем имрӯз ба вафодории Ӯ такя кунем.

2. Имтиёзи хидмат ба Худо - Фаҳмидани аҳамияти хидмат ба Худованд ва чӣ гуна мо метавонем имтиёзи хидмат ба Ӯ дошта бошем.

1. Ишаъё 55:10-11 - «Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад ва онро мерӯёнад ва шукуфта месозад, то ки ба коранда тухм диҳад, ва нон ба хӯранда: Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман ботил нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ирмиё 33:23 Ва каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё гуфт, ки пайғамбар бошад ва каломи Худоро ба дигарон нақл кунад.

1. Даъвати Ирмиё: Оғози нияти Худо барои ҳаёти мо

2. Каломи Худо: Асоси ҳаёти мо

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам: "Инак ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ирмиё 33:24 Оё намебинӣ, ки ин қавм чӣ гуфтаанд: "Он ду қабилаеро, ки Худованд баргузидааст, ҳатто онҳоро партофтааст?" ба ин васила онҳо қавми Маро нафрат карданд, то ки онҳо дар пеши назари онҳо қавме набошанд.

Халқи Исроил бар зидди Худо сухан ронда, мегӯянд, ки Ӯ ду оилаеро, ки Ӯ интихоб кардааст, рад кардааст ва онҳоро дигар халқе нест, ки дар назди онҳост.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Аҳди Худованд бо халқаш

2. Дар муқобили мухолифат содиқ мондан

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:5-6 - Ҳеҷ кас наметавонад дар тамоми айёми умрат пеши ту истода бошад. Чӣ тавре ки бо Мусо будам, ҳамон тавр бо шумо хоҳам буд. Ман туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту ба ин қавм заминеро мерос хоҳӣ дод, ки ба падаронашон қасам хӯрдам, ки ба онҳо бидиҳам.

Ирмиё 33:25 Худованд чунин мегӯяд: «Агар аҳди ман бо шабу рӯз набошад, ва фаризаҳои осмон ва заминро муқаррар накардаам;

Худованд шабу рӯз ва фароизи осмону заминро муқаррар кардааст.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани қудрати Ӯ бар осмон ва замин

2. Зебоии аҳд: қадр кардани вафодории Худо дар тӯли вақт

1. Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва осмони болояш кори дасти Ӯро эълон мекунад.

2. Забур 65:11 - Ту бо файзи худ солро тоҷ мекунӣ; роҳҳои вагонҳои шумо аз фаровонӣ пур мешавад.

Ирмиё 33:26 Он гоҳ насли Яъқуб ва бандаи худ Довудро дур хоҳам кард, то ки ҳеҷ яке аз насли ӯро бар насли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ҳоким нахоҳам кард, зеро ки онҳоро асир хоҳам кард баргард ва бар онҳо раҳм кун.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо сухан меронад, ки насли Яъқуб ва Довудро нест мекунад, аммо онҳоро барқарор мекунад ва ба онҳо раҳм мекунад.

1. Раҳмати Худо пойдор аст: Вафодории Худо дар замонҳои душворӣ

2. Шаҳодат аз умед: вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

1. Забур 25:10: «Ҳамаи роҳҳои Худованд марҳамат ва ростӣ аст, ба онҳое ки аҳди Ӯ ва шаҳодатҳои Ӯро риоят мекунанд».

2. Ишаъё 40:31: "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

Боби 34 Ирмиё ба оқибатҳои риоя накардани аҳди мардум бо Худо ва беэътиноии минбаъдаи онҳо ба адолат ва озодӣ диққат медиҳад.

Сархати 1: Артиши Бобил Ерусалимро муҳосира карда истодааст ва Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки подшоҳ Сидқиё гурехта наметавонад, балки аз ҷониби Набукаднесар асир мешавад (Ирмиё 34:1-7). Ирмиё Сидқиёро огоҳ мекунад, ки ӯ дар Бобил мемирад, аммо шаҳр сӯзонда мешавад.

Сархати 2: Мардуми Ерусалим аҳд мебанданд, ки ғуломони ибронии худро мувофиқи шариат озод кунанд (Ирмиё 34:8-11). Аммо, онҳо баъдтар ин аҳдро шикастанд ва ҳамимонони ибриёни худро дубора ғуломӣ мекунанд.

Сархати 3: Худо одамонро барои вайрон кардани аҳди худ сарзаниш мекунад (Ирмиё 34:12-17). Ӯ ба онҳо амри Худро хотиррасон мекунад, ки ғуломони ибронии худро пас аз ҳафт сол озод кунанд. Азбаски онҳо итоат накарданд,

Худо эълон мекунад, ки онҳоро ба воситаи ҷанг, вабо ва гуруснагӣ доварӣ хоҳад кард.

Сархати 4: Худо ваъда медиҳад, ки Сидқиёро ба дасти душманонаш таслим мекунад (Ирмиё 34:18-22). Подшоҳ ҳамроҳи онҳое, ки аҳдро вайрон кардаанд, ҷазо хоҳанд дод. Ҷасадҳои онҳо ғизои паррандагон ва ҳайвоноти ваҳшӣ хоҳанд шуд.

Хулоса, боби сию чоруми китоби Ирмиё ба оқибатҳои Ерусалим барои вайрон кардани аҳди худ бо Худо оварда мерасонад. Ҳангоми дар муҳосираи Бобил будан, Ирмиё дар бораи асири Сидқиё пешгӯӣ карда, ӯро аз сарнавишти ояндааш огоҳ мекунад. Худи шаҳр барои харобшавӣ пешбинӣ шудааст. Одамон дар аввал аҳд мебанданд, ки ғуломони ибронии худро мувофиқи фармуда озод мекунанд. Вале онхо баъдтар ин шартномаро вайрон карда, хамватанони худро аз нав гулом мегардонанд. Худо онҳоро барои вайрон кардани аҳд сарзаниш мекунад ва ба онҳо аҳкоми Худро хотиррасон мекунад. Аз сабаби ин беитоатӣ Ӯ ба воситаи ҷанг, вабо ва гуруснагӣ доварӣ мекунад. Худо инчунин ба Сидқиё ҷазо дода, ӯро ба дасти душманонаш месупорад. Онхое, ки ахдро вайрон кардаанд, ба хамин гуна такдир дучор мешаванд. Бадани онҳо ғизои паррандагон ва ҳайвонот хоҳад шуд, Дар маҷмӯъ, ин боб ҳамчун огоҳӣ дар бораи оқибатҳои вазнини риоя накардани аҳдҳои бо Худо басташуда ва риоя накардани адолат ва озодӣ дар байни халқи баргузидаи Ӯ хидмат мекунад.

Ирмиё 34:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуд, вақте ки Набукаднесар подшоҳи Бобил, ва тамоми лашкари ӯ, ва тамоми салтанатҳои замини ҳукмронии ӯ ва тамоми қавм, бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳо меҷангиданд. аз он гуфта,

Вақте ки Набукаднесар ва лашкараш бар зидди Ерусалим ва тамоми шаҳрҳои он меҷангиданд, Худованд ба Ирмиё сухан гуфт.

1. Ғалаба тавассути имон: Чӣ гуна душвориҳо дар замонҳои душворро паси сар кардан мумкин аст

2. Дар замонҳои душвор истодагарӣ кунед: Омӯзиши дарёфти қувват ҳангоми дучор шудан бо душвориҳо

1. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ирмиё 34:2 Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Бирав ва ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо сухан гӯй, ва ба ӯ бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Инак, ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва ӯ онро дар оташ хоҳад сӯзонд.

Худо ба Ирмиё амр мекунад, ки бо Сидқиё, подшоҳи Яҳудо сухан гӯяд ва ба ӯ хабар диҳад, ки шаҳр ба подшоҳи Бобил дода мешавад, то дар оташ сӯзонад.

1. Фаҳмидани ҳокимияти Худо ва нақшаи Ӯ барои ҳаёти мо

2. Эътимод ба Каломи Худо дар замонҳои душвор

1. Матто 6:34 - Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо дар бораи худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Ҳар рӯз ба қадри кофӣ душвориҳои худро дорад.

2. Ишаъё 46:10 - Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз иҷро нашуда буд, эълон намуда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Ирмиё 34:3 Ва ту аз дасти ӯ раҳо нахоҳӣ шуд, балки ҳатман гирифта, ба дасти ӯ таслим хоҳӣ шуд; ва чашмони ту чашмони подшоҳи Бобилро хоҳанд дид, ва ӯ бо ту даҳон ба даҳон сухан хоҳад гуфт, ва ту ба Бобил меравӣ.

Худо соҳибихтиёр аст ва намегузорад, ки мо аз ҷазои Ӯ раҳо шавем.

1. Ҳукмронии Худо

2. Ҷазои гуноҳ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Ирмиё 34:4 Аммо каломи Худовандро бишнав, эй Сидқиё подшоҳи Яҳудо! Худованд дар бораи ту чунин мегӯяд: аз шамшер нахоҳӣ мурд;

Худо эълон мекунад, ки Сидқиё аз шамшер намемирад.

1. Муҳаббат ва муҳофизати Худо ба халқаш

2. Ба иродаи Худованд таваккал кардан, ҳатто вақте ки душвор аст

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

Ирмиё 34:5 Аммо ту ба саломатӣ хоҳӣ мурд; ва бо оташи падарони ту, подшоҳони пештара, ки пеш аз ту буданд, барои ту бӯйҳоро хоҳанд сӯзонд; ва туро нола карда, хоҳанд гуфт: "Эй оғо! зеро ки Ман каломро баён кардаам, мегӯяд Худованд.

Худо ба халқи Исроил ваъда медиҳад, ки подшоҳони онҳо пас аз марги осоишта мотам хоҳанд гирифт.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо

2. Мотам барои талафоти шоҳ

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад ва гулҳо мерезанд, аммо каломи Худои мо то абад боқӣ мемонад.

Ирмиё 34:6 Ва Ирмиёи набӣ ҳамаи ин суханонро ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо дар Ерусалим гуфт:

Худо Сидқиёро аз оқибатҳои вафодорӣ ба аҳд огоҳ мекунад.

1. Зиндагӣ бо вафодорӣ ба Худо

2. Оқибатҳои итоат накардан ба Худо

1. Такрори Шариат 28: 1-2 "Акнун чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ бодиққат итоат кунед, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки Худованд Худои шумо шуморо болотар хоҳад гузошт. хамаи халкхои руи замин.

2. Масалҳо 28:9 "Касе ки гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст".

Ирмиё 34:7 Вақте ки лашкари подшоҳи Бобил ба муқобили Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои боқимондаи Яҳудо, бар зидди Локиш ва Азеко меҷангиданд, зеро ки ин шаҳрҳои муҳофизатшуда аз шаҳрҳои Яҳудо боқӣ монданд.

Артиши Бобил ба муқобили Ерусалим ва ҳамаи шаҳрҳои боқимондаи Яҳудо, ба монанди Лахиш ва Азеко, ки ягона шаҳрҳо боқӣ монда буданд, меҷангиданд.

1. Вафодории Худо дар баробари мусибат

2. Қувваи сабр дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Ирмиё 34:8 Ин аст каломе ки ба Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуд, баъд аз он ки подшоҳ Сидқиё бо тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, аҳд баст, то ба онҳо озодӣ эълон кунад;

Пас аз он ки подшоҳ Сидқиё бо онҳо аҳд баст, Худо ба Ирмиё паём фиристод, то ки ба тамоми мардуми Ерусалим озодиро эълон кунад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба ҳама одамон озодӣ ва озодиро эълон кунем.

2. Ба қадри қимати озодӣ ва озодӣ дар ҳаёти мо.

1. Румиён 8:2 - Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2. Ғалотиён 5:13 - Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед.

Ирмиё 34:9 То ки ҳар кас ғуломи худро ва ҳар кас канизи худро, хоҳ ибронӣ бошад, хоҳ ибронӣ, озод кунад; ки ҳеҷ кас ба худаш, ба ақидаи яҳудӣ бародари худ хизмат накунад.

Худо фармон дод, ки ҳамаи ғуломони яҳудӣ озод карда шаванд ва ба халқи худ хизмат накунанд.

1. Даъват ба озодӣ: Фаҳмидани озодӣ тавассути Ирмиё 34:9

2. Ёри худро дӯст доред: Чаро мо бояд ғуломони худро озод кунем?

1. Ғалотиён 5:1 - Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ гардад.

2. Хуруҷ 21:2-6 - Агар шумо ғуломи ибрӣ бихаред, ӯ бояд шаш сол ба шумо хизмат кунад. Аммо дар соли ҳафтум вай озод хоҳад рафт ва ҳеҷ чиз пардохт намекунад.

Ирмиё 34:10 Ва ҳангоме ки тамоми мирон ва тамоми қавме ки ба аҳд дохил шуда буданд, шуниданд, ки ҳар кас бояд ғулом ва канизи худро озод кунад, то ки ҳеҷ кас дигар ба худ хизмат накунад, пас итоат карданд ва ба онҳо ҷавоб доданд.

Ҳамаи мирон ва қавме, ки аҳд баста буданд, розӣ шуданд, ки ғуломони худро озод кунанд ва онҳо ба аҳд итоат карданд ва онҳоро раҳо карданд.

1. Қудрати Аҳд: Чӣ тавр ба Худо итоат кардан метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Даъват ба тоъат: озод шудан аз занҷири гуноҳ

1. Ғалотиён 5:1-14 - Озодии Рӯҳ

2. Румиён 6:6-23 - Қудрати ғуломии гуноҳ ва марг

Ирмиё 34:11 Аммо баъд аз он онҳо рӯй гардонда, ғуломон ва канизонро, ки озод карда буданд, баргардонданд ва онҳоро ба ғуломон ва канизон мутеъ карданд.

Пас аз озод кардани ғуломони худ, мардуми Яҳудо ба ғуломии аввалаи худ баргаштанд.

1. Тӯҳфаи Худо аз озодӣ ва аҳамияти зиндагӣ бо масъулияти ин озодӣ

2. Хатарҳои бозгашт ба одатҳои кӯҳна ва аҳамияти содиқ мондан ба эътиқоди худ

1. Ғалотиён 5:1-15 - Озодӣ дар Масеҳ ва аҳамияти зиндагӣ дар ин озодӣ дар муҳаббат

2. Румиён 12:1-2 - Ҳаёти муқаддас ва бахшидан ба иродаи Худо

Ирмиё 34:12 Бинобар ин каломи Худованд аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба мардуми Яҳудо амр мекунад, ки ғуломони худро озод кунанд.

1. Муҳаббати беандозаи Худо ба ҳама - Румиён 5:8

2. Оқибатҳои итоат накардан ба аҳкоми Худо - Такрори Шариат. 28:15-68

1. Хуруҷ 21: 2-6 - Амри Худо дар бораи озод кардани ғуломон пас аз 6 соли хидмат

2. Ишаъё 58:6-7 - Даъвати Худо барои озод кардани мазлумон ва шикастани ҳар як юғи ғуломӣ

Ирмиё 34:13 Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман бо падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз хонаи ғуломон берун овардам, аҳд баста, гуфтам:

Вақте ки Худо исроилиёнро аз асорати Миср раҳо кард, бо онҳо аҳд баст.

1. Аҳди тағйирнопазири Худо

2. Иҷрои ваъдаи Худо

1. Хуруҷ 19:5-8 - Худо дар Сино бо исроилиён сухан меронад

2. Ибриён 8:6-13 - Аҳди нави Худо бо халқаш

Ирмиё 34:14 Дар охири ҳафт сол ҳар яке бародари ибронии худро, ки ба шумо фурӯхта шудааст, бигзоред; ва ҳангоме ки шаш сол ба ту хизмат кард, ӯро аз ту озод хоҳӣ дод; лекин падарони шумо ба ман гӯш надоданд ва гӯши худро хам накарданд.

Худо ба исроилиён амр дод, ки баъд аз ҳафт сол ғуломони ибронии худро озод кунанд, аммо исроилиён дастурҳои Ӯро иҷро накарданд.

1. Итоати фармудаҳои Худо: Дарсҳо аз банӣ-Исроил

2. Қувваи гӯш кардан: Итоат ба дастуроти Худо

1. Такрори Шариат 15:12–15

2. Матто 7:24–27

Ирмиё 34:15 Ва акнун шумо рӯй гардонда, дар назари ман дуруст рафтор карда, ҳар касро ба ёри худ озодӣ эълон мекардед; ва шумо дар хонае ки ба исми Ман хонда мешавад, пеши ман аҳд баста будед;

Халқи Исроил ба сӯи Худованд баргашта, барои ҳама озодӣ эълон карданд. Онҳо инчунин дар хонаи Худованд бо Худо аҳд бастанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо ба Ӯ хизмат кунем ва озодиро эълон кунем.

2: Бо Худо паймон баст, тоат аст.

1: Ғалотиён 5:13-15 - Зеро ки шумо, бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед.

2: Румиён 6:16-18 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор пешниҳод кунед, шумо ғуломи касе ҳастед, ки ба ӯ итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки боиси марг мегардад адолат? Аммо Худоро шукр, ки шумо, ки як вақтҳо бандагони гуноҳ будед, аз таҳти дил ба меъёри таълиме ки ба он итоат кардаед, итоаткор шудаед.

Ирмиё 34:16 Аммо шумо рӯй гардонда, исми Маро палид кардед, ва ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро, ки ба хости худ озод карда буд, баргардондед ва онҳоро мутеъ намудед, то ки ба шумо ғулом шаванд. ва барои канизон.

Халқи Яҳудо аз Худо рӯй гардонда, халқеро, ки пештар озод карда буданд, ғулом карданд.

1. Номи Худо гаронбаҳо ва муқаддас аст: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 34:16

2. Оқибатҳои рад кардани Худо: Омӯзиши Ирмиё 34:16

1. Хуруҷ 20: 7 - "Номи Худованд Худои худро сӯиистифода накун, зеро Худованд касеро, ки номи Ӯро сӯиистифода мекунад, бегуноҳ нахоҳад монд".

2. Матто 6:9-10 - "Пас, шумо бояд чунин дуо гӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод, Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд."

Ирмиё 34:17 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Шумо ба ман гӯш надода, ҳар кас ба бародари худ ва ҳар кас ба ёри худ озодӣ эълон кунед: инак, Ман барои шумо озодӣ эълон мекунам, мегӯяд Худованд, - ба шамшер, ба вабо ва қаҳтӣ; ва туро ба тамоми салтанатҳои рӯи замин хоҳам бурд.

Худо барои онҳое, ки ба дигарон озодиро эълон намекунанд, ҷазои шамшер, вабо ва гуруснагӣ эълон мекунад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Дарсҳо аз Ирмиё 34:17

2. Қудрати эълон кардани озодӣ: Даъват ба амал аз Ирмиё 34:17

1. Матто 22:37-40 (Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст дорӣ. Ин аст ҳукми бузург ва аввалин. Ва дуюмаш ба он монанд аст: ҳамсоя мисли худат.)

2. Яъқуб 1:22-25 (Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки ба чеҳраи табиии ӯ бодиққат нигоҳ мекунад. зеро ки ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаи амал, дар кораш баракат хоҳад ёфт.)

Ирмиё 34:18 Ва ба одамоне хоҳам дод, ки аҳди Маро вайрон карданд, ки суханони аҳдеро, ки пеш аз ман баста буданд, иҷро накардаанд, вақте ки гӯсоларо ду тақсим карда, аз миёни қисмҳои он гузаштанд,

Худо касонеро, ки аҳди Ӯро вайрон кардаанд, ҷазо медиҳад.

1: Худоро итоат кунед ва ба аҳди Ӯ вафо кунед

2: Худо аҳдҳои вайроншударо таҳаммул намекунад

1: Ибриён 10:30 Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

2: Такрори Шариат 28:15 Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид.

Ирмиё 34:19 Сарварони Яҳудо, ва мирони Ерусалим, ахтаҳо ва коҳинон, ва тамоми мардуми ин замин, ки аз миёни қисматҳои гӯсола мегузашт;

Шоҳзодаҳо, ахтаҳо, коҳинон ва мардуми Яҳудо ва Ерусалим дар доираи маросими динӣ аз байни қисмҳои гӯсола гузаштанд.

1. Аҳамияти маросимҳои динӣ дар Китоби Муқаддас

2. Қудрати итоъат ба фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 5: 27-29 - "Наздик шавед ва ҳар он чиро, ки Худованд Худои мо хоҳад гуфт, бишнавед, ва ҳар он чиро, ки Худованд Худои мо ба шумо хоҳад гуфт, ба мо бигӯед, ва мо бишнавем ва ба амал оварем".

2. Матто 22:37-40 - "Ва ба ӯ гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин аст ҳукми бузург ва аввал. Ва дуюмаш писанд меояд: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

Ирмиё 34:20 Ман онҳоро ҳатто ба дасти душманонашон хоҳам дод, ва ба дасти онҳое ки ҷони худро меҷӯянд; ва ҷасадҳои онҳо барои хӯрок барои мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад буд.

Худо халқи Яҳудоро огоҳ мекунад, ки онҳо ба дасти душманонашон супурда мешаванд ва ҷисми онҳо ғизои паррандагон ва ҳайвонот хоҳад буд.

1. Вақте ки мо ба Худо итоат накунем, чӣ мешавад?

2. Оқибатҳои нофармонӣ.

1. Такрори Шариат 28:15-68 - лаънатҳое, ки аз беитоатӣ бармеоянд.

2. Ҳизқиёл 33:11 - огоҳии Худо аз доварии ӯ, агар онҳо тавба накунанд.

Ирмиё 34:21 Ва Сидқиё, подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯро ба дасти душмани онҳо, ва ба дасти онҳое ки ҷони худ меҷӯянд, ва ба дасти лашкари подшоҳи Бобил, ки аз пеши шумо баромадаанд, хоҳам дод. .

Худо Сидқиё подшоҳи Яҳудоро огоҳ мекунад, ки ӯ ва сарваронаш ба дасти душманонашон ва подшоҳи лашкари Бобил таслим хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо - Ирмиё 34:21

2. Қудрати огоҳиҳои Худо - Ирмиё 34:21

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳии Худо аз оқибатҳои беитоатӣ

2. Ишаъё 55:6-7 - Даъвати Худо барои ҷустуҷӯи Ӯ ва ваъдаи омурзиши Ӯ

Ирмиё 34:22 Инак, Ман амр хоҳам дод, мегӯяд Худованд, ва онҳоро ба ин шаҳр бармегардонам; ва бар зидди он ҷанг карда, онро забт карда, ба оташ хоҳанд сӯзонд;

Худо ваъда додааст, ки мардумро ба Ерусалим бармегардонад ва шаҳрҳои Яҳудоро несту нобуд мекунад.

1. Худованд ҳамеша ба ваъдаҳояш вафо мекунад - Ирмиё 34:22

2. Доварии Худо дар бораи Яҳудо - Ирмиё 34:22

1. Ишаъё 45:23 - "Ба худ қасам хӯрдам, ки калом аз даҳони ман бо адолат берун шудааст ва барнамегардад, ки ҳар зонуе назди Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон қасам хӯрад".

2. Такрори Шариат 28:63 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки чӣ тавре ки Худованд аз ту шодӣ кард, ки ба ту некӣ кунад ва туро афзун кунад; ончунон Худованд аз ту шодӣ хоҳад кард, ки туро несту нобуд кунад ва туро нест кунад; ва шумо аз замине, ки барои тасарруф кардан ба он ҷо меравед, канда хоҳанд шуд».

Боби 35 Ирмиё ба итоаткорӣ ва садоқати Рехобитҳо тамаркуз карда, садоқати онҳоро бо беитоатии Исроил муқоиса мекунад.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки Рехобитҳоро ба маъбад оварда, ба онҳо шароб пешкаш кунад (Ирмиё 35:1-5). Ирмиё онҳоро ҷамъ карда, дар утоқҳои маъбад ба пеши онҳо шароб медиҳад.

Сархати 2: Рехобитҳо бо истинод ба амри аҷдодии худ, ки аз он парҳез мекунанд, аз шароб нӯшиданро рад мекунанд (Ирмиё 35:6-11). Онҳо мефаҳмонанд, ки падарашон Йӯнодоб ба онҳо амр фармуда буд, ки хона насозанд, токзор насозанд ва шароб нахӯранд. Онхо дар давоми бисьёр наслхо ба ин амр содикона итоат мекунанд.

Сархати 3: Худо садоқати Рехобитро ҳамчун намуна барои Исроил таъриф мекунад (Ирмиё 35:12-17). Ӯ итоаткории онҳоро бо беитоатии Исроил муқоиса мекунад. Сарфи назар аз огоҳиҳои сершумори пайғамбарон ба монанди Ирмиё, Исроил гӯш накард ва тавба накард. Аз ин рӯ, онҳо ба оқибатҳои вазнин дучор хоҳанд шуд.

Сархати 4: Худо ба Рехобитҳо барои садоқати онҳо баракатҳо ваъда медиҳад (Ирмиё 35:18-19). Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки онҳо ҳамеша наслҳое хоҳанд дошт, ки ба Ӯ содиқона хизмат мекунанд, зеро онҳо ба аҳкоми Юнодоб итоат кардаанд.

Хулоса, боби сию панҷуми китоби Ирмиё садоқат ва итоаткории Рехобиёнро дар муқоиса бо беитоатии Исроил таъкид мекунад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки шаробро дар назди Рехобитҳо пешкаш кунад, аммо онҳо дар асоси амри аҷдодии худ рад мекунанд, ки аз наслҳо худдорӣ кунанд. Аҷдоди онҳо Йӯнодоб ба онҳо амр фармуда буд, ки хона насозанд, токзор нашинанд ва май нахӯранд. Онхо ин фармонро софдилона ичро карданд. Худо садоқати онҳоро ҳамчун намуна ситоиш мекунад ва онро бо беитоатии Исроил муқоиса мекунад. Сарфи назар аз огоҳиҳои пайғамбарон, ба монанди Ирмиё, Исроил онҳоро гӯш накард ва тавба накард, ки ин боиси оқибатҳои вазнин барои онҳо гардид. Ба Рехобитҳо барои итоаткории содиқонаашон баракатҳо ваъда карда шудаанд. Онҳо ҳамеша наслҳое хоҳанд дошт, ки ба Худо содиқона хизмат мекунанд, зеро онҳо ба аҳкоми Йӯнодоб итоат кардаанд, Дар маҷмӯъ, ин боб ҳамчун ёдрас кардани аҳамияти итоаткорӣ ва вафодорӣ хизмат мекунад ва нишон медиҳад, ки чӣ тавр бақияи мӯътамад дар байни фарҳанги беитоатӣ истода метавонад.

Ирмиё 35:1 Каломе ки дар айёми Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худованд дар айёми Еҳӯёқим бо Ирмиё сухан мегӯяд.

1. Садоқати Худо абадӣ аст ва Ӯ дар рисолати худ барои расидан ба мо устувор боқӣ мемонад.

2. Суханони Худованд ҳақиқӣ ва эътимодноканд ва ҳамеша дар он ҷо хоҳанд буд, ки моро ҳидоят кунад.

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст".

2. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Ирмиё 35:2 Ба хонаи Рехобиён бирав, ва ба онҳо сухан гӯй, ва онҳоро ба хонаи Худованд, ба яке аз ҳуҷраҳо биёр, ва ба онҳо май бинӯш.

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки Рехобиёнро ба хонаи Худованд биёрад ва ба онҳо шароб нӯшад.

1.Худованд раҳмати хешро бо додани ризқи ҷисмонӣ нишон медиҳад.

2. Аҳамияти меҳмондорӣ дар назди Худо.

1. Матто 25:35-36 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман нӯшидан додед.

2. Луқо 14:12-14 - Ӯ ба касе ки ӯро даъват карда буд, гуфт: "Вақте ки шумо зиёфат медиҳед, дӯстон ва бародарони худ, хешовандон ва ҳамсоягони сарватманди худро даъват накунед, ки онҳо низ шуморо ба он даъват накунанд. баргардед ва ба шумо музд дода мешавад. Аммо вақте ки шумо зиёфат медиҳед, мискинон, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кунед, ва шумо баракат хоҳед ёфт, зеро онҳо ба шумо баргардонида наметавонанд.

Ирмиё 35:3 Ва ман Яъзаньё ибни Ирмиё ибни Ҳабазиньёро ва бародаронаш, ва тамоми писаронаш ва тамоми хонадони Рехобиёнро гирифтам;

Ирмиё Яъзаниё ва оилаи ӯ, Рехобитро ба маъбад овард, то ба ваъдаи итоаткорӣ вафо кунанд.

1. Қувваи итоаткорӣ дар эҳтироми Худо

2. Вафодорӣ ба назр ва аҳамияти он

1. Масалҳо 3:1-2 Писарам, таълимоти маро фаромӯш накун, балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоя кунад, то рӯзҳо ва солҳои умр ва осоиштагӣ ба ту илова кунанд.

2. Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ирмиё 35:4 Ва ман онҳоро ба хонаи Худованд, ба хонаи банӣ-Ҳанон ибни Иҷдалиё, марди Худо, ки дар назди хонаи сардорон буд,, ки болои хонаи Маасиё буд, овардам. писари Шаллум, посбони дар:

Худо одамонро ба хонаи Худованд ва ба хонаи банӣ-Ҳанон, ки марди Худо буд,, ки дар болои ҳуҷраи Маасиё, посбони дар воқеъ буд, овард.

1. Даъвати Худо: Даъват барои ворид шудан ба хонаи Ӯ

2. Хонаи Худо: макони њимоя ва ризќ

1. Забур 5:7 - Аммо ман бошам, ба хонаи Ту дар фаровонии марҳамати Ту меоям: Ман аз тарси Ту сӯи маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард.

2. Ибриён 10:19-22 - Пас, эй бародарон, ҷуръат дошта бошед, ки ба муқаддастарин ба воситаи хуни Исо дохил шавед, бо роҳи нав ва зинда, ки Ӯ онро барои мо ба воситаи парда, яъне ба воситаи парда бахшидааст. гӯшт; Ва дорои саркоҳин бар хонаи Худо; Биёед бо дили содиқ бо итминони комили имон наздик шавем, ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмамон бо оби пок шуста шудааст.

Ирмиё 35:5 Ва ман дегҳои пур аз шароб ва косаҳоро пеши писарони хонадони Рехобит гузоштам, ва ба онҳо гуфтам: «Шароб бинӯшед».

Ирмиё-пайғамбар дар назди писарони хонадони Рехобиён шароб гузошта, онҳоро ба нӯшидан даъват кард.

1. Муҳимияти парҳез аз машрубот ва қудрати эътиқоди қавӣ.

2. Даъват ба содиқ будан ба ӯҳдадориҳои худ ва хатари индолгенсия.

1. 1 ба Қӯринтиён 6:12 - "Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ҳама чиз фоиданок нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ман зери дасти касе нахоҳам шуд".

2. Масалҳо 20:1 - "Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест".

Ирмиё 35:6 Аммо онҳо гуфтанд: «Мо шароб наменӯшем; зеро ки падари мо Йӯнодоб ибни Рехоб ба мо амр фармуда, гуфта буд: «На шумо ва на писарони шумо то абад шароб нахоҳед нӯшид;

Рехобитҳо бо амри падарашон Йӯнодоб нигоҳ накарда, аз шароб нӯшиданро рад мекунанд.

1. Ба Каломи Худо итоат кардан ҳатто дар вазъиятҳои душвор

2. Қувваи мерос ва итоаткорӣ

1. Эфсӯсиён 6:1-2 "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми аввалин бо ваъда аст"

2. 1 Петрус 2:13-15 «Ба хотири Худованд ба ҳар муассисаи инсонӣ итоат кунед, хоҳ он ба императори олӣ бошад, хоҳ ба ҳокимон, ки аз ҷониби ӯ фиристода шудааст, то бадкоронро ҷазо диҳад ва онҳоеро, ки мекунанд, ситоиш кунанд. хуб"

Ирмиё 35:7 На хона бино накунед, на тухмӣ накоред, на токзор накоред, на токзор надоред; балки тамоми айёми худ дар хаймаҳо сокин хоҳед шуд; то ки шумо дар замине ки дар он ғариб ҳастед, рӯзҳои зиёд бимонед.

Худо ба мардуми Яҳудо амр фармуд, ки хона насозанд, тухм накоранд, токзор нашинонанд ва дар хаймаҳо зиндагӣ накунанд, то ки дар замини бегонаашон рӯзҳои зиёд зиндагӣ кунанд.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо

2. Зарурати таваккал ба ризқи Худо дар замони гузариш

1. Матто 6:25-34 (Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм аз либос?)

2. Ибриён 13:5 (Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам, ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам.)

Ирмиё 35:8 Ҳамин тавр, мо ба овози Юнодоб ибни падарамон Рахоб, дар ҳар он чи ба мо фармудааст, итоат кардем, то ки тамоми айёми мо, мо, занонамон, писарони худ ва духтарони худ шароб нӯшем;

Мардуми Рехоб ба амри падари худ Йӯнодоб итоат карданд, ки ҳамеша аз шароб худдорӣ кунанд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна риояи фармудаҳои Худо баракат меорад

2. Парҳезӣ аз мастӣ: Роҳи хирад ва хирад

1. Масалҳо 20:1 - Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест.

2. 1 Петрус 5:5-6 - Ҳамин тавр, шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз гардонад.

Ирмиё 35:9 На барои сохтани хонаҳо, ки дар он сокин шавем: мо на токзор дорем, на киштзор ва на тухмӣ;

Банӣ-Исроил на хона, на токзор, на киштзор ва на тухмӣ надоштанд.

1: Мо аз мардуми Исроил ёд гирифта метавонем, ки чизҳои дар мо доштаамонро қадр карданро, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза хурд ё ночиз ба назар мерасанд.

2: Мо метавонем дар бораи душвориҳое, ки халқи Исроил рӯ ба рӯ мешаванд, мулоҳиза ронем ва аз он тасаллӣ ёбем, ки Худо моро дар вақти зарурӣ таъмин мекунад.

1: Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам.

2: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Ирмиё 35:10 Аммо мо дар хаймаҳо сокин шуда, итоат кардем ва мувофиқи он чи падарамон Йӯнодоб ба мо фармуда буд, ба ҷо овардем.

Халқи Исроил фармонҳои падари худ Юнодобро иҷро карданд ва ҳамчун нишонаи итоаткории онҳо дар хаймаҳо зиндагӣ мекарданд.

1: Итоати мо ба Худо нишонаи имони мост

2: Итоати фармудаҳои падарон нишонаи эҳтиром аст

1: Хуруҷ 20:12 Падару модари худро эҳтиром кунед

2: Такрори Шариат 11:13 Эҳтиёт бошед, ки ҳамаи аҳкоми Худованд Худои худро ба ҷо оваред, бо роҳҳои Ӯ рафтор кунед ва ба Ӯ часпида гиред.

Ирмиё 35:11 Аммо ҳангоме ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ба замин омад, гуфтем: «Биёед ва аз тарси лашкари калдониён ва аз тарси лашкари халқҳо ба Ерусалим биравем». Сурияиён: Ҳамин тавр мо дар Ерусалим зиндагӣ мекунем.

Мардуми Яҳудо аз тарси лашкарҳои Бобил ва Сурия қарор доданд, ки ба Ерусалим кӯч диҳанд.

1. Ҳимояи Худо дар замони тарс

2. Аҳамияти таваккал ба Худо ҳангоми мусибат

1. Забур 91:2 - Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 35:12 Ва каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё дар бораи аҳамияти итоаткорӣ сухан мегӯяд.

1. Даъват ба фармонҳои Худо

2. Баракати зиндагии итоаткор

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ирмиё 35:13 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Биравед ва ба мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим бигӯед: «Оё шумо насиҳат намегиред, ки ба суханони ман гӯш диҳед? мегӯяд Худованд.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба мардуми Яҳудо ва Ерусалим амр медиҳад, ки суханони Ӯро гӯш кунанд.

1. Итоат ба фармони Худо: Намунаи мардуми Яҳудо ва Ерусалим

2. Гӯш кардани суханони Худованд: Итоати ҳаётан муҳим

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. тамоми дили ту ва бо тамоми чони ту.

2. 1 Подшоҳон 15:22 - Ва Самуил гуфт: «Оё Худованд аз қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо мисли он ки ба овози Худованд итоат кардан маъқул аст? Инак, итоат кардан беҳтар аз қурбонӣ аст, ва гӯш кардан аз чарбуи қӯчқорҳо.

Ирмиё 35:14 Суханони Йӯнодоб ибни Рехоб, ки ба писаронаш амр фармуда буд, ки шароб нанӯшанд, иҷро мешаванд; зеро ки то имрӯз ҳеҷ чиз наменӯшанд, балки ба амри падари худ итоат мекунанд; лекин шумо ба ман гӯш надодед.

Йӯнодоб дар итоаткорӣ ба писаронаш намунаи хуб гузошт.

1. Қудрати намунаи хуб

2. Неъмати итоат кардан ба фармудаҳои Худо

1. Эфсӯсиён 5:1-2 "Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо таслим кард".

2. Такрори Шариат 11: 26-27 "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро ба ҳузури ту мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунӣ, ва лаънат, агар ба ҷо оварӣ, ба аҳкоми Худованд

Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон

Ирмиё 35:15 Ман инчунин ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, то ки барвақт бархоста, онҳоро фиристода, бигӯям: «Акнун ҳар кас аз роҳи бади худ баргардед, ва аъмоли худро ислоҳ кунед, ва ба худоёни дигар пайравӣ накунед, то ки ба онҳо ибодат кунанд. ва шумо дар замине ки ба шумо ва ба падарони шумо додаам, сокин хоҳед шуд, лекин шумо гӯши худро надидаед ва ба ман гӯш надодаед.

Худо паёмбарони худро фиристод, то ба мардум бигӯянд, ки аз роҳи бади худ рӯй гардонанд ва танҳо ба Ӯ хидмат кунанд.

1. Итоат ба Худо роҳи озодии ҳақиқӣ аст.

2. Сафари рӯҳонии мо аз мо талаб мекунад, ки аз гуноҳ рӯй гардонем ва ба иродаи Худо пайравӣ кунем.

1. Такрори Шариат 11:26-28 - "Инак, ман имрӯз дар пеши шумо баракат ва лаънат гузоштаам; баракатест, ки агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат кунед, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям: Ва лаънат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат нахоҳед кард, балки аз роҳе ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, дур шавед, то ки худоёни дигареро, ки нашинохтаед, пайравӣ кунед.

2. Румиён 6:16-18 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор пешниҳод кунед, шумо ғуломи касе ҳастед, ки ба ӯ итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки боиси марг мегардад адолат? Аммо Худоро шукр, ки шумо, ки як вақтҳо бандагони гуноҳ будед, аз таҳти дил ба меъёри таълиме ки ба он супурда шудаед, итоаткор шудаед ва аз гуноҳ озод шуда, бандагони адолат гардидаед.

Ирмиё 35:16 Зеро ки писарони Юнодоб ибни Рекоб ҳукми падари худро, ки ба онҳо фармуда буд, ба ҷо оварданд; аммо ин қавм ба ман гӯш надодааст;

Йӯнодоб ва писаронаш ба Худо содиқона итоат карданд, дар ҳоле ки мардуми Яҳудо ин тавр намекарданд.

1. Бо вуҷуди вазъият содиқ будан ба Худо

2. Итоати Худо аз ҳама болотар

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Такрори Шариат 6:4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

Ирмиё 35:17 Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Инак, Ман бар Яҳудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим ҳар он бадӣ хоҳам овард, ки бар онҳо гуфтам, зеро ки ба онҳо гуфтам, вале онҳо нашуниданд; ва ман онҳоро даъват кардам, вале онҳо ҷавоб надоданд.

Худо ҳукми Худро бар Яҳудо ва Ерусалим эълон мекунад, ки онҳо ба даъватҳо ва огоҳиҳои Ӯ ҷавоб намедиҳанд.

1. "Ба даъвати Худованд гӯш диҳед: огоҳиҳои Ӯро сарфи назар накунед!"

2. "Каломи Худо ниҳоӣ аст: ба огоҳиҳои Ӯ гӯш диҳед ё бо оқибаташ рӯ ба рӯ шавед!"

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Масалҳо 1: 24-32 - "Азбаски ман даъват кардам, ва шумо гӯш карданро рад кардед, дасти маро дароз кардед, ва ҳеҷ кас гӯш надод, ва шумо ҳамаи маслиҳатҳои маро рад кардед ва ҳеҷ танбеҳи маро нахоҳед дошт, ман низ механдам Ба мусибати ту, ҳангоме ки ваҳшат бар ту барояд, масхара хоҳам кард, вақте ки ваҳшат мисли тундбод бароят ва мусибати ту мисли тундбод ояд, ва ҳангоме ки мусибат ва андӯҳ бар ту ояд, маро бихонанд, вале ман ҷавоб намедиҳам; Маро бо ҷидду ҷаҳд биҷӯянд, вале нахоҳанд ёфт, зеро ки онҳо аз дониш нафрат доштанд ва тарси Худовандро интихоб накарданд, аз маслиҳати ман нахоҳанд дошт ва аз тамоми мазамматҳои ман беэътиноӣ карданд, бинобар ин аз самари роҳи худ хоҳанд хӯрд, ва аз онҳо сер хоҳанд шуд. дастгоҳҳои худ."

Ирмиё 35:18 Ва Ирмиё ба хонадони Рехобиён гуфт: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Зеро ки шумо ба амри падари худ Йӯнодоб итоат карда, тамоми аҳкоми ӯро риоя кардаед, ва мувофиқи он чи ба шумо фармудааст, ба ҷо овардаед.

Ирмиё Рехобиёнро барои итоат кардан ба амри падарашон Юнодоб ҳамду сано хонд.

1. Муҳимияти тоат

2. Итоати фармудаҳои Худо

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст.

2. Такрори Шариат 28:1-14 - Агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат кунед, баракат хоҳед ёфт.

Ирмиё 35:19 Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Йӯнодоб ибни Ракоб намехоҳад, ки касе то абад пеши ман биистад.

Худо ваъда дод, ки насли Юнодоб ибни Рехоб минбаъд низ ба Ӯ хизмат хоҳанд кард.

1. Хизмат ба Худованд: Намунаи Ҷонодоб ва авлоди ӯ

2. Ваъдаи Худо дар бораи хизмати содиқона

1. Матто 10:42 - Ва ҳар кӣ ба яке аз ин тифлон ба номи шогирд ҳатто як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ӯ ҳеҷ гоҳ мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

2. Ибриён 6:10 - Зеро Худо беадолат нест, то ки кори шумо ва муҳаббатеро, ки шумо ба исми Ӯ дар хидмат ба муқаддасон зоҳир кардаед, нодида гирад, чунон ки шумо ҳоло ҳам мекунед.

Дар боби 36-уми китоби Ирмиё воқеаҳое, ки дар бораи навиштан ва хондани туморе, ки пешгӯиҳои Ирмиёро дар бар мегиранд, инчунин вокуниши шоҳ Еҳӯёқим ва мансабдорони ӯ тасвир шудааст.

Сархати 1: Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки тамоми пешгӯиҳои дар бораи Исроил, Яҳудо ва дигар халқҳо гуфтаашро дар варақ нависанд (Ирмиё 36:1-4). Ирмиё котибаш Борухро даъват мекунад ва тамоми суханони Худоро ба ӯ дикта мекунад. Борух онҳоро дар варақ менависад.

Параграфи 2: Борух варақеро, ки пешгӯиҳои Ирмиёро дар бар мегирад, дар рӯзи рӯза дар маъбад дар назди омма мехонад (Ирмиё 36:5–10). Гап пахн мешавад ва дере нагузашта мансабдорони зинахои гуногун дар ин бора мешунаванд. Онҳо Борухро даъват мекунанд, то онро дар пеши назари онҳо бихонад.

Сархати 3-юм: Маъмурон аз шунидани мундариҷаи варақ метарсанд (Ирмиё 36:11-19). Онҳо ба Борух маслиҳат медиҳанд, ки бо Ирмиё пинҳон шуда, ба шоҳ Еҳӯёқим дар бораи чизҳои шунидаашон хабар медиҳанд.

Сархати 4: Аъломон китобро ба подшоҳ Еҳӯёқим медиҳанд (Ирмиё 36:20-24). Чунон ки дар пеши назари ӯ хонда мешавад, ӯ ба хашм меояд ва фармон медиҳад, ки онро пора-пора карда, дар оташдон сӯзонанд. Бо вуҷуди ин, ӯ аз паёми он бетаъсир мемонад.

Сархати 5: Худо ба Ирмиё амр медиҳад, ки тамоми пешгӯиҳои худро дар варақи дигар аз нав нависад (Ирмиё 36:27-32). Ӯ ба Ирмиё мегӯяд, ки ҳукмронии Еҳӯёқим барои рафтораш бар хилофи каломи Ӯ сахт доварӣ хоҳад шуд. Сарфи назар аз кӯшишҳои хомӯш кардани паёми Худо, суханони Ӯ боқӣ хоҳанд монд.

Хулоса, дар боби сию шашуми китоби Ирмиё воқеаҳои марбут ба навиштан ва хондани китоби нубувват ва инчунин посухи подшоҳ Еҳӯёқим нақл мекунад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки тамоми пешгӯиҳои гуфтаашро дар варақе бинависад, ки Борухро котиб гузорад. Борух ҳама чизеро, ки Ирмиё гуфта буд, менависад. Борух ин пешгӯиҳои худро дар рӯзи рӯза дар маъбад ба таври оммавӣ мехонад. Масъулон дар ин бора мешунаванд, Борухро барои хондани минбаъда даъват мекунанд, Мансабдорон аз шунидани мундариҷаи пешгӯӣ ҳаросон мешаванд. Онҳо ба Борух маслиҳат медиҳанд, ки назди Ирмиё пинҳон шавад, дар ҳоле ки онҳо бозёфтҳои худро ба подшоҳ Еҳӯёқим хабар медиҳанд, Сарварон китобро ба пеши Еҳӯёқим месупоранд, ки ӯ аз шунидани суханони он ба ғазаб меояд. Ӯ фармон медиҳад, ки онро сӯзондан нобуд созад. Бо вуҷуди ин, ба ӯ паёми он бетаъсир наемонад, Худо ба Ирмиё амр медиҳад, ки тамоми пешгӯиҳои худро дар варақи дигар аз нав нависад. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки Еҳӯёқим барои амалҳояш бар зидди каломи Худо ба доварии сахт дучор хоҳад шуд. Сарфи назар аз кӯшишҳои хомӯш кардани он, паёми Худо боқӣ хоҳад монд, Дар маҷмӯъ, ин боб муқовиматеро, ки паёмбарони Худо дучор меоянд, тарс дар байни баъзе одамоне, ки суханони Ӯро мешунаванд ва чӣ гуна ҳатто подшоҳон метавонанд беитоатиро бар ҳақиқати илоҳӣ интихоб кунанд, таъкид мекунад.

Ирмиё 36:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо, ин сухан аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё паёме дод, то ба мардуми Яҳудо расонад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба иродаи Ӯ итоат кунем, ҳатто вақте ки душвор аст.

2. Вафодории мо ба Худо подош хоҳад гирифт.

1. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Ирмиё 36:2 Як варақи китобро гирифта, дар он тамоми суханонеро, ки ба ту бар зидди Исроил ва бар зидди Яҳудо ва бар зидди ҳамаи халқҳо гуфтаам, аз рӯзе, ки ба ту гуфтам, аз айёми Йӯшиёҳу гуфтаам, бинавис. , хатто то имруз.

Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки ҳамаи суханонеро, ки ӯ дар бораи Исроил, Яҳудо ва дигар халқҳо гуфта буд, аз айёми Йӯшиёҳу то имрӯз бинависад.

1. Муҳимияти дар хотир доштани Каломи Худо

2. Шоҳиди вафодори Калом будан

1. Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардаам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст: То марди Худо комил бошад ва ба ҳама некиҳо муҷаҳҳаз бошад. кор мекунад.

Ирмиё 36:3 Шояд хонадони Яҳудо тамоми бадиеро, ки ман ният дорам ба онҳо бикунам, бишнаванд; то ҳар касро аз роҳи бади худ баргардонанд; то ки гуноҳ ва гуноҳи онҳоро бибахшам.

Ирмиё халқи Яҳудоро ташвиқ мекунад, ки аз роҳҳои бади худ дур шаванд, то Худо гуноҳҳои онҳоро биомурзад.

1. Тавба атои Худост - Румиён 2:4

2. Қудрати бахшидан - Эфсӯсиён 4:32

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Луқо 15:11-32 - «Масал дар бораи писари исроф».

Ирмиё 36:4 Ва Ирмиё Борух ибни Нериёро хонд; ва Борух тамоми суханони Худовандро, ки ба ӯ гуфта буд, аз даҳони Ирмиё бар варақи китоб навишт.

Ирмиё ба Борух амр дод, ки ҳамаи суханонеро, ки Худованд ба ӯ гуфта буд, дар варақи китоб бинависад.

1. Қувваи Калимаҳои Навишта: Чӣ тавр ҳатто суханони Худовандро тавассути навиштан нигоҳ доштан ва мубодила кардан мумкин аст.

2. Аҳамияти итоаткорӣ: Чӣ тавр Борух ба суханони Худованд итоат кард, бидуни дудилагӣ.

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Такрори Шариат 6:5 «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

Ирмиё 36:5 Ва Ирмиё Борух амр фармуда, гуфт: «Ман бастаам; Ман наметавонам ба хонаи Худованд дохил шавам:

Ирмиё ба Борух дастур дод, ки ба хонаи Худованд надарояд.

1. Дастурҳои зерин: Омӯзиш оид ба итоаткорӣ дар Ирмиё 36:5

2. Хонаи Худованд: Аҳамияти ибодат дар Ирмиё 36:5

1. Такрори Шариат 12: 5-7 - "Лекин шумо маконеро ҷустуҷӯ кунед, ки Худованд Худои шумо аз ҳамаи қабилаҳои шумо интихоб хоҳад кард, то исми Худро бигузорад ва дар он ҷо сукунат созад. Ба он ҷо биравед ... Ва дар он ҷо хоҳед рафт. ба ҳузури Худованд Худои худ бихӯр, ва аз ҳар он чи дасти худ мерасонӣ, шодӣ хоҳӣ кард, ту ва аҳли байти ту, ки дар он Худованд Худои ту туро баракат додааст».

2. Матто 6:19-21 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Ирмиё 36:6 Пас, ту бирав ва дар лавҳае, ки аз даҳони ман навиштай, суханони Худовандро дар гӯши қавм дар хонаи Худованд дар рӯзи рӯза бихон; гӯши тамоми Яҳудо, ки аз шаҳрҳои онҳо берун меоянд.

Ба Ирмиё амр шудааст, ки дар рӯзи рӯза дар маъбад ва ба тамоми қавми Яҳудо, ки ҷамъ омада буданд, суханони Худовандро бо овози баланд хонд.

1. Муҳимияти гӯш кардани суханони Худованд.

2. Нақшаи Худо барои мо ҷамъ кардан ва шунидани Каломи Ӯ.

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро хам карда, назди ман биёед: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди абадӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Румиён 10:14-17 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? онҳо мавъиза мекунанд, магар он ки фиристода нашавад?

Ирмиё 36:7 Шояд онҳо ба ҳузури Худованд илтиҷо кунанд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, зеро ки ғазаб ва ғазабе ки Худованд бар ин қавм эълон кардааст, бузург аст.

Худо мехоҳад, ки мардум аз зулми худ бозгарданд ва дуъояшонро ба ҳузури Ӯ оваранд.

1: Тавба кунед ва Худоро биҷӯед

2: Аз бадӣ рӯй гардон ва раҳм ёб

1: Ишаъё 55: 6-7 "Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, то вақте ки Ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор ӯ сӯи Худованд баргардад, то ки Ӯ ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кун, зеро ки Ӯ бисёр мебахшад».

2: Масалҳо 28:13 "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон кунад, муваффақ нахоҳад шуд, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад ёфт."

Ирмиё 36:8 Ва Борух ибни Нериё мувофиқи он чи Ирмиёи набӣ ба ӯ фармуда буд, ба амал овард ва дар китоб суханони Худовандро дар хонаи Худованд хонд.

Борух, писари Нериё, фармонҳои Ирмиёи набиро иҷро карда, суханони Худовандро дар хонаи Худованд аз китоб хонд.

1. Нерӯи итоаткорӣ - Қиссаи итоаткории Борух ба фармудаҳои Худованд.

2. Қудрати хондани Навиштаҳо - Намунаи Борух хондани суханони Худованд аз китоб.

1. Такрори Шариат 30:11-14 - Муҳимияти итоат кардан ба аҳкоми Худо.

2. Забур 118:105 - Қудрати Каломи Худо дар ҳаёти мӯъмин.

Ирмиё 36:9 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли панҷуми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо, дар моҳи нӯҳум, ба тамоми қавми Ерусалим ва ба тамоми қавме ки омада буданд, ба ҳузури Худованд рӯза эълон карданд. аз шаҳрҳои Яҳудо то Ерусалим.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дар вақти озмоиш ва душворӣ дар назди Ӯ рӯза бигирем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар вақти зарурӣ ҷамъ омада, Худовандро ҷӯем.

1: Матто 6:16-18 - Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон ғамгин нашавед, зеро онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то рӯзаашонро дигарон бубинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Аммо вақте ки рӯза медоред, сари худро тадҳин кунед ва рӯи худро бишӯед, то ки рӯзадории шуморо на дигарон, балки Падари шумо, ки ниҳон аст, бубинад. Ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.

2: Isaiah 58:6-7 - Оё ин рӯза нест, ки ман интихоб мекунам: раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлумонро ва шикастани ҳар як юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим

карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?

Ирмиё 36:10 Ва Борухро дар китоб суханони Ирмиёро дар хонаи Худованд, дар хонаи Ҷамарё ибни Шофони котиб, дар саҳни боло, дар даромадгоҳи дарвозаи нави хонаи Худованд хонед, дар гуши тамоми халк.

Борух суханони Ирмиёро дар хонаи Худованд, дар хонаи Ҷамарё ибни Шофони котиб, дар саҳни боло, дар ҳузури тамоми мардум хонд.

1. Аҳамияти эълони оммавӣ дар хонаи Худованд

2. Муҳимияти доштани дили фурӯтан ҳангоми мубодилаи каломи Худо

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар поя мегузорад ва он равшанӣ медиҳад. Ба ҳама дар хона, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон мунаввар шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо мешунаванд, ки бе мавъиза? Чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода нашавад?

Ирмиё 36:11 Вақте ки Михоё ибни Ҷамарё ибни Шофон аз китоб тамоми суханони Худовандро шунид,

Ирмиё суханони Худовандро аз китоб мешунавад.

1. Муҳимияти хондани Каломи Худо

2. Гӯш додан ва бо тоат посух додан ба Худо

1. Забур 119:11 - Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2. Такрори Шариат 30:11-14 - Зеро ин ҳукме, ки имрӯз ба шумо амр медиҳам, барои шумо на он қадар душвор аст ва на он қадар дур. Дар осмон нест, ки шумо гӯед: "Кӣ барои мо ба осмон сууд мекунад ва онро ба мо хоҳад овард, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Ва он берун аз баҳр нест, ки шумо бигӯед: "Кист, ки барои мо аз баҳр убур карда, ба мо меорад, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Аммо калима ба шумо хеле наздик аст. Он дар даҳони туст ва дар дили туст, то ки шумо ин корро карда тавонед.

Ирмиё 36:12 Ва ӯ ба хонаи подшоҳ, ба утоқи котиб фуромад; ва инак, ҳамаи мирон дар он ҷо нишаста буданд, ҳатто Элишомаи котиб ва Делоё ибни Шамаё, ва Элнотон ибни Акбор ва Ҷамариёи ибни Шофон ва Сидқиё ибни Ҳаноньё ва ҳамаи мирон.

Ирмиё ба хонаи подшоҳ рафт ва дар он ҷо ҳамаи миронро ёфт, аз он ҷумла Элишома, Делоё, Элнотон, Ҷамариё, Сидқиё ва дигар мирон.

1. Қудрати итоаткорӣ: Аз намунаи Ирмиё омӯхтан

2. Муҳимияти итоат кардан ба ҳокимият: Чӣ тавр Ирмиё содиқ буданро нишон дод

1. Воиз 5:1-2 - "Вақте ки ба хонаи Худо меравӣ, қадамҳои худро нигоҳ дор. Барои гӯш кардан наздик шудан беҳтар аз қурбонии аблаҳон аст, зеро онҳо намедонанд, ки бадӣ мекунанд.

2. Матто 22:17-21 - Пас, ба мо бигӯед, ки шумо чӣ фикр доред. Оё ба қайсар додани андоз ҷоиз аст ё не? Аммо Исо, ки аз кирдори онҳо огоҳ буд, гуфт: «Эй риёкорон, чаро маро озмоиш мекунед? Тангаи андозро ба ман нишон диҳед. Ва ба ӯ як динор оварданд. Исо ба онҳо гуфт: «Ин тасвир ва навиштаҷоти кист? Гуфтанд: аз они қайсар. Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо».

Ирмиё 36:13 Ва Михоё тамоми суханони шунидаашро, вақте ки Борух китобро ба гӯши мардум хонд, ба онҳо нақл кард.

Михоё суханони шунидаашро ҳангоми хондани китоб ба мардум нақл кард.

1. Қувваи гӯш кардан: Чӣ тавр гӯш кардани Каломи Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Даъват барои гуфтани Каломи Худо: Чӣ тавр мо метавонем далерона ҳақиқати Худоро ба дигарон эълон кунем

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд."

Ирмиё 36:14 Бинобар ин ҳамаи мирон Еҳудӣ ибни Натаньё, ибни Шалемиё ибни Куширо назди Борух фиристода, гуфтанд: «Тӯлаеро, ки дар он ба гӯши мардум хондай, ба дасти худ бигир ва биё». Ва Борух ибни Нерьё тӯморро ба дасташ гирифта, назди онҳо омад.

Еҳудӣ ва мирон ба Борух фармуданд, ки тумореро, ки вай бо овози баланд хонда буд, ба мардум биёрад, то ки худашон бишнаванд.

1. Мо аз намунаи итоаткории Борух дар Ирмиё 36:14 омӯхта метавонем.

2. Худо барои иҷрои корҳои ғайриоддӣ аз одамони оддӣ истифода мебарад

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ба ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

2. Юҳанно 15:16 - Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва таъин кардам, то биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ҳар он чи ба исми Ман аз Падар талаб кунед. , вай метавонад онро ба шумо диҳад.

Ирмиё 36:15 Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Акнун нишаста, онро ба гӯши мо бихон». Пас, Борух онро дар гӯши онҳо хонд.

Аз Борух хоҳиш карда шуд, ки суханони Ирмиёро ба мардум бихонад.

1. Қувваи шунавой: Чӣ тавр гӯш кардани Каломи Худо метавонад ҳаётро тағйир диҳад

2. Итоати Борух: Намунаи хидмати содиқона

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Забур 19: 7-8 - "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд боэътимод аст, оддиро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; ҳукми Худованд пок аст, чашмҳоро равшан мекунад».

Ирмиё 36:16 Вақте ки онҳо ҳама суханонро шуниданд, аз яку дигар тарсиданд ва ба Борух гуфтанд: «Мо албатта ҳамаи ин суханонро ба подшоҳ хоҳем гуфт».

Мардум ҳама суханони Борухро шунида, тарсиданд ва қарор доданд, ки ин суханонро ба подшоҳ бигӯянд.

1. Қувваи тарс: чӣ гуна тарс метавонад боиси тағир гардад

2. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханҳо метавонанд ба амал оварда расонанд

1. Масалҳо 29:25 - Тарс аз одам дом хоҳад буд, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, эмин нигоҳ дошта мешавад.

2. Яъқуб 1:19-20 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: Ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

Ирмиё 36:17 Ва онҳо аз Борух пурсиданд: «Акнун ба мо бигӯй, ки чӣ тавр ҳамаи ин суханонро ба даҳони ӯ навиштӣ?

Содиқ будани Борух ба суханони пешгӯии Ирмиё озмуда шуд.

1: Вафодории мо ба каломи Худо бояд бемайлон бошад.

2: Мо бояд каломи Худоро ҷиддӣ қабул кунем ва онро содиқона иҷро кунем.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:8 Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза намо, то мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, бодиққат рафтор намо. Зеро он гоҳ шумо роҳи худро обод хоҳед кард, ва он гоҳ шумо муваффақияти хуб хоҳед дошт.

2: Забур 119:11 Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Ирмиё 36:18 Борух ба онҳо ҷавоб дод: «Ӯ ҳамаи ин суханонро бо даҳони худ ба ман гуфт, ва ман онҳоро бо сиёҳӣ дар китоб навиштам».

Борух ба мардум хабар дод, ки тамоми суханонеро, ки Ирмиё ба ӯ гуфта буд, навиштааст.

1. Қувваи калимаҳои хаттӣ - Чӣ тавр калимаи хаттӣ метавонад барои паҳн кардани паём ба бисёр одамон истифода шавад.

2. Аҳамияти анъанаҳои шифоҳӣ - Чӣ гуна ҳикояи шифоҳӣ дар тӯли таърих барои мубодилаи ҳикояҳо ва интиқоли паёмҳои муҳим истифода шудааст.

1. Забур 44:1 - Дилам пур аз мавзӯи хуб аст; Ман композитсияи худро дар бораи Подшоҳ қироат мекунам; Забони ман қалами нависандаи омода аст.

2. 2 Тимотиюс 3:14-17 - Аммо шумо дар он чизе ки омӯхтаед ва боварӣ ҳосил кардаед, давом диҳед, зеро шумо онҳоеро, ки аз онҳо омӯхтаед, медонед ва аз кӯдакӣ Навиштаҳои муқаддасро медонед, ки қодир ба воситаи имон ба Исои Масеҳ шуморо хирадманд гардонад, то наҷот ёбед. Ҳама Навиштаҳо аз ҷониби Худост ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додани адолат муфид аст, то бандаи Худо барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Ирмиё 36:19 Он гоҳ мирон ба Борух гуфтанд: «Ту ва Ирмиё бирав, пинҳон шав; ва ҳеҷ кас надонад, ки шумо дар куҷоед.

Сардорон ба Борух ва Ирмиё гуфтанд, ки пинҳон шаванд ва дар куҷо будани онҳоро ба касе нагузоранд.

1. Аҳамияти фурӯтанӣ дар ҳаёти мо

2. Қувваи тоъат дар замонҳои душвор

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

2. 1 Петрус 5:5-6 - Ҳамин тавр, эй ҷавонтар, худро ба пирони худ итоат кунед. Ҳамаатон, дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад.

Ирмиё 36:20 Ва онҳо ба назди подшоҳ ба ҳавлӣ даромаданд, аммо лӯхтакро дар хонаи Элишомаи котиб гузошта, ҳама суханонро ба гӯши подшоҳ нақл карданд.

Мардуми Яҳудо варақи пешгӯии Ирмиёро ба подшоҳ бурданд ва мазмуни онро ба ӯ хабар доданд.

1. Каломи Худо имрӯз ҳам аҳамият дорад- Ирмиё 36:20

2. Гӯш кардани Каломи Худо ба воситаи пайғамбарон - Ирмиё 36:20

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. 2 Тимотиюс 3:16-17- "Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим додан, барои мазаммат, ислоҳ ва тарбия кардани адолат фоиданок аст, то ки марди Худо комил бошад ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад. "

Ирмиё 36:21 Подшоҳ Еҳудиро фиристод, то ки лӯхтакро биёрад, ва вай онро аз хонаи Элишомаи котиб берун овард. Ва Еҳудӣ онро ба гӯши подшоҳ ва дар гӯши ҳамаи мирон, ки дар паҳлӯи подшоҳ истода буданд, хонд.

Шоҳ Еҳӯёқим ба Еҳудӣ амр мекунад, ки аз дасти Элишомаи котиб туморе бигирад ва Еҳудӣ онро бо овози баланд ба подшоҳ ва шоҳон хонд.

1. Қувваи гӯш кардан: Гӯш кардан ба Каломи Худо

2. Итоат ва вафодорӣ: итоат ба хости Худо

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда шавад".

2. Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Ирмиё 36:22 Подшоҳ дар моҳи нӯҳум дар зимистон нишаста буд;

Подшоҳ дар моҳи нӯҳум дар зимистон нишаста буд ва дар пешаш оташе фурӯзон буд.

1. Тасаллии оташ: Чӣ гуна ҳузури Худо дилҳои моро гарм мекунад

2. Зимистона: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 66:12 - Шумо иҷозат медиҳед, ки одамон бар сари мо савор шаванд; Мо аз оташу об гузаштем, вале Ту моро ба макони сероб берун овардӣ.

Ирмиё 36:23 Ва чунин воқеъ шуд, ки Еҳудӣ се ё чор баргро хонд, онро бо корд бурида, ба оташе, ки дар оташдон буд, андохт, то даме ки тамоми лӯхтак дар оташе фурӯ рафт. дар оташдон.

Еҳӯёқим каломи Худоро дар оташ сӯзонда нобуд кард.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аҳамияти Каломи Худоро фаромӯш кунем ва ҳеҷ гоҳ ба он сабукфикрона муносибат накунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ба васваса дучор нашавем, ки Каломи Худоро аз нав нависед ё ягон қисми онро таҳрир кунем.

1: Аъмол 20:32 - Ва алҳол, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод кунад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо мерос диҳад.

2: 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо аз ҷониби Худо илҳом гирифта шудаанд ва барои ба мо таълим додани ҳақиқат ва дарк кардани он, ки дар ҳаёти мо чӣ нодуруст аст, муфид аст. Вақте ки мо хато мекунем, моро ислоҳ мекунад ва ба мо таълим медиҳад, ки кори дуруст кунем.

Ирмиё 36:24 Аммо онҳо натарсиданд ва ҷомаҳои худро дарронд, на подшоҳ ва на ҳеҷ як аз навкаронаш, ки ҳамаи ин суханонро шуниданд.

Подшоҳ ва хизматгоронаш бо вуҷуди шунидани суханони Худо натарсиданд ва тавба накарданд.

1. Каломи Худо тавоно аст ва бояд риоя карда шавад

2. Тавба дар баробари Каломи Худо

1. Ишаъё 55:11 «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақият хоҳад ёфт».

2. Луқо 13:3-5 "Ба шумо мегӯям, не, аммо, агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд. Ё ҳаждаҳ, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болои онҳо афтода, онҳоро куштааст, шумо гумон мекунед, ки онҳо дар боло гунаҳкор буданд. «Ҳамаи сокинони Ерусалим?» Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

Ирмиё 36:25 Бо вуҷуди ин, Элнотон, Делоё ва Ҷамариё ба подшоҳ шафоат карданд, ки ӯ тӯморро насузонад, вале ӯ онҳоро нашунид.

Элнотон, Делоё ва Ҷамариё аз подшоҳ илтимос карданд, ки туморро сӯзонда насозад, вале подшоҳ гӯш карданро рад кард.

1. Қувваи эътиқод: Далерии Элнатан, Делоё ва Ҷемариё барои шафоат ба подшоҳ.

2. Иродаи Худо ва Иродаи Инсон: Иродаи Худо тавассути тумор маълум мешавад ва аз итоат накардани подшоҳ.

1. Масалҳо 16:7 - Вақте ки роҳҳои одам ба Худованд писанд ояд, Ӯ ҳатто душманони худро бо ӯ оштӣ медиҳад.

2. Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард". Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем. Тавре ки ҳаст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

Ирмиё 36:26 Аммо подшоҳ ба Ераҳмеил ибни Ҳаммалик ва Сарой ибни Азриил ва Шалемиё ибни Абдиил амр фармуд, ки Борухи котиб ва Ирмиёи набиро бигиранд, вале Худованд онҳоро пинҳон кард.

Подшоҳ ба се нафар фармуд, ки Борух котиб ва Ирмиёи набиро бигиранд, вале Худованд онҳоро пинҳон кард.

1. Худо муҳофизи мост: Ба муҳофизати Худованд таваккал кардан, ҳатто вақте ки хатар моро фаро мегирад.

2. Итоат ба Худованд: Итоат ба Худо ҳатто дар ҳоле ки хилофи талаботи ҷаҳон аст.

1. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 36:27 Ва каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуд, ки подшоҳ тӯморро сӯзонда буд, ва суханоне ки Борух ба даҳони Ирмиё навишта буд:

Пас аз он ки подшоҳ Еҳӯёқим варақи навиштаҳои Борухро сӯзонд, Худованд ба Ирмиё сухан гуфт.

1. Қудрати Каломи Худованд: Донистани кай сабр кардан

2. Имон дар муқобили мухолифат: устувор истодан дар иродаи Худованд

1. Ишаъё 40:8 Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Румиён 8:37-39 Не, мо дар ҳамаи ин чизҳо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

Ирмиё 36:28 Боз як ғӯлачӯби дигарро бигир ва дар он ҳамаи суханони пештараро, ки дар ғӯлаи якум буд,, ки Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо сӯзонда буд, бинавис.

Ба Ирмиё дастур дода мешавад, ки боз як лӯхтак бигирад ва дар он тамоми суханонеро, ки дар рӯйи якум буд,, ки Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо сӯзонда буд, бинависад.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи мо метавонад ба наслҳо таъсир расонад

2. Зиндагӣ бо итоаткорӣ: риояи аҳкоми Худо новобаста аз арзиш

1. Масалҳо 25:11 - Сухани дуруст гуфташуда мисли себҳои тилло дар ҷои нуқра аст.

2. Матто 5:18 - Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин гузарад, на заррае, на нуқта аз Таврот, то даме ки ҳама чиз ба амал ояд.

Ирмиё 36:29 Ва ту ба Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Ту ин лӯхтакро сӯзонда, гуфтай: "Чаро дар он навишта, гуфтай: "Подшоҳи Бобил ҳатман омада, ин заминро несту нобуд хоҳад кард, ва аз он ҷо одам ва ҳайвонотро нест хоҳад кард?

Худо ба воситаи Ирмиё ба Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо сухан ронда, мепурсад, ки чаро ӯ тумореро, ки Ирмиё навишта буд, ки омадани подшоҳи Бобил ва харобшавии заминро пешгӯӣ мекард, сӯзонд.

1. Хавфи рад кардани Каломи Худо

2. Оқибатҳои рад кардани гӯш кардан

1. Матто 12:36-37 - "Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар сухани хушку холӣ, ки гуфт, ҳисоб хоҳад дод. Зеро ки шумо аз суханони худ сафед хоҳед шуд, ва аз суханони худ. маҳкум карданд».

2. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр аст: он ба сӯи Ман холӣ барнамегардад, балки он чизеро, ки ман мехостам, иҷро хоҳад кард ва ба ҳадафе, ки ман онро фиристодаам, ба амал хоҳад овард".

Ирмиё 36:30 Бинобар ин Худованди Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо, чунин мегӯяд: Ӯ касе нахоҳад дошт, ки бар тахти Довуд нишинад; ва ҷасади ӯ рӯзона ба гармо ва шаб ба сардиҳо партофта хоҳад шуд.

Доварии Худо ба подшоҳ Еҳӯёқим барои гӯш накардан ба огоҳиҳои Ирмиё.

1. Худо одил аст - Ирмиё 36:30

2. Тавба кунед ё нобуд шавед - Ирмиё 36:30

1. Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад

2. 2 Вақоеънома 7:14 - Агар қавми Ман, ки ба исми Ман даъват шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи онҳо рӯй гардонанд, он гоҳ Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва онҳоро шифо мебахшам. замин.

Ирмиё 36:31 Ва Ман ӯро ва насли ӯ ва навкарони ӯро барои гуноҳашон ҷазо хоҳам дод; ва ба сари онҳо ва бар сокинони Ерусалим ва бар мардони Яҳудо ҳар он бадӣ хоҳам овард, ки бар онҳо эълон кардаам; аммо гӯш надоданд.

Худо касонеро, ки ба пандҳои Ӯ гӯш намедиҳанд, азоб мекунад ва он чиро, ки баён кардааст, ба сарашон хоҳад овард.

1. Ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳед ё ба азоби ӯ дучор шавед

2. Ба Худо итоат кунед ва аз ваъдаҳои Ӯ баҳра баред

1. Такрори Шариат 28:1-2, 15 - Агар шумо ба Худованд Худои худ комилан итоат кунед ва тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, риоя кунед, Худованд Худои шумо шуморо аз тамоми халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт. Агар ба Худованд Худои худ итоат кунед, ҳамаи ин баракатҳо бар шумо хоҳад омад ва ҳамроҳи шумо хоҳад буд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ирмиё 36:32 Он гоҳ Ирмиё тӯдаи дигарро гирифта, ба Борухи котиб, ибни Нериё дод; ки дар он тамоми суханони китоберо, ки Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо дар оташ сӯзонда буд, аз даҳони Ирмиё навишт;

Ирмиё ба Борух як китоби нав дод ва Борух тамоми суханони китоберо, ки подшоҳи Яҳудо Еҳӯёқим дар оташ сӯзонда буд, чунон ки Ирмиё гуфта буд, навишт ва ҳатто суханони бештар илова кард.

1. Қувваи устуворӣ: Чӣ тавр Ирмиё ва Борух душвориро паси сар карданд

2. Вафодории Ирмиё: Қиссаи итоаткории бемайлон

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад.

Боби 37 Ирмиё ба нақл кардани рӯйдодҳои марбут ба муҳосираи Бобилони Ерусалим ва муносибати Ирмиё бо шоҳ Сидқиё идома медиҳад.

Сархати 1: Подшоҳ Сидқиё Пашхур писари Малкиё ва коҳин Сафанёро ба назди Ирмиё мефиристад, то дар бораи оқибати муҳосираи Бобил хабар диҳанд (Ирмиё 37:1-5). Ирмиё ба онҳо мегӯяд, ки Миср онҳоро нақот намедиҳад ва онҳо бояд таслим шаванд, то аз ҳалокати минбаъда канорагирӣ кунанд.

Сархати 2: Ирмиё кӯшиш мекунад, ки Ерусалимро тарк кунад, аммо боздошт ва ба фирорӣ айбдор карда мешавад (Ирмиё 37:6-15). Ӯ дар хонаи Йӯнотон, мансабдори шоҳона зиндонӣ аст. Ҳангоми дар зиндон буданаш ӯ пешгӯӣ мекунад, ки Сидқиё ба Бобил супурда мешавад.

Сархати 3: Подшоҳ Сидқиё пинҳонӣ бо Ирмиё машварат мекунад ва аз Худо дилпурӣ меҷӯяд (Ирмиё 37:16-21). Ирмиё ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки барои амнияти худ ва Ерусалим ба подшоҳи Бобил таслим шавад. Аммо, агар ӯ рад кунад, Худо Ерусалимро ба дасти Набукаднесар таслим хоҳад кард.

Сархати 4: Сарфи назар аз зиндон буданаш, Ирмиё ҷонибдори Эбд-Мелек дорад, ки аз номи ӯ шафоат мекунад (Ирмиё 38:1-13). Эбд-Малек подшоҳ Сидқиёро водор мекунад, ки Ирмиёро аз чоҳе, ки дар он ҷо партофта шуда буд, нақот диҳад. Дар натиҷа, Ирмиё боз ба ҳабсхона дар посбонгоҳи ҳавлӣ оварда мешавад.

Сархати 5: Подшоҳ Сидқиё боз бо Ирмиё пинҳонӣ машварат мекунад (Ирмиё 38:14-28). Ӯ дар бораи сарнавишти худ роҳнамоӣ мепурсад. Ирмиё бори дигар ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки таслим шавад, вале ӯро дар бораи онҳое, ки дар Ерусалим ба ӯ муқобилат мекунанд, огоҳ мекунад. Бо вуҷуди ин, Сидқиё дудилагӣ мекунад ва ба маслиҳати Ирмиё пурра гӯш намедиҳад.

Хулоса, дар боби сию ҳафтуми китоби Ирмиё воқеаҳои дар давраи муҳосираи Бобил ба амал омадаро нақл мекунад ва муносибатҳои байни Ирмиё ва подшоҳ Сидқиёро таъкид мекунад. Сидқиё қосидон мефиристад, то аз натиҷаи муҳосира хабар диҳанд. Ирмиё маслиҳат медиҳад, ки таслим шавед, на ба Миср такя кунед. Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки агар онҳо муқовимат кунанд, Бобил Ерусалимро забт мекунад, Ирмиё кӯшиш мекунад, ки тарк кунад, аммо дар фирорӣ айбдор карда мешавад. Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки Сидқиё таслим карда мешавад. Ҳангоми дар ҳабс будан, Сидқиё пинҳонӣ бо ӯ машварат карда, аз Худо дилпурӣ меҷӯяд, Эбид-Мелек аз номи Ирмиё шафоат мекунад ва дар натиҷа ӯро аз як чоҳ нақот медиҳад. Бо вуҷуди ин, ӯ дар ҷои дигар маҳбус мемонад, Сидқиё боз пинҳонӣ бо ӯ машварат карда, дар бораи тақдираш роҳнамоӣ мепурсад. Бори дигар, дар баробари огоҳӣ дар бораи муқовимати дохилӣ дар Ерусалим, таслим шудан тавсия дода мешавад, Дар

маҷмӯъ, ин боб фазои пуршиддатро ҳангоми муҳосира нишон медиҳад ва таъкид мекунад, ки чӣ гуна ҳам подшоҳӣ ва ҳам пешгӯӣ дар лаҳзаҳое, ки қарорҳои душвор бояд дар байни ҳалокати дарпешистода қабул карда шаванд, бо ҳам мепайвандад.

Ирмиё 37:1 Ва подшоҳ Сидқиё ибни Йӯшиёҳу ба ҷои Қӯнё ибни Еҳӯёқим, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ӯро дар замини Яҳудо подшоҳ кард, подшоҳӣ кард.

Подшоҳ Сидқиё ба ҷои Кониё подшоҳи Яҳудо шуд, ки ин вазифаро Набукаднесар, подшоҳи Бобил ба ӯ дода буд.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Худо халқҳо ва подшоҳонро таъин мекунад

2. Подшоҳии Худо: Муҳимияти итоат ба иродаи Ӯ

1. Дониёл 6:27 - Ӯ наҷот медиҳад ва наҷот медиҳад; Ӯ дар осмон ва бар замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меоварад, ки Дониёлро аз қудрати шерҳо наҷот додааст.

2. Ишаъё 46:9-10 - Чизҳои пештараро ба ёд оред, чизҳои пештараро; Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест. Ман охирро аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки ҳанӯз дар пеш аст. Ман мегӯям: нияти Ман устувор хоҳад буд, ва ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

Ирмиё 37:2 Аммо на ӯ, на хизматгоронаш ва на мардуми ин замин ба суханони Худованд, ки ба воситаи Ирмиё-пайғамбар гуфта буд, гӯш надоданд.

Мардум ба суханони Худованд, ки Ирмиёи пайғамбар гуфта буд, гӯш надод.

1. Муҳимияти пайравӣ аз каломи Худо, новобаста аз он ки қимат аст.

2. Барои қабул кардани оқибатҳои он, ки ба каломи Худо гӯш надиҳед, омода бошед.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Ирмиё 37:3 Ва подшоҳ Сидқиё Еҳукал ибни Шалемиё ва Сафанё ибни Маасиёи коҳинро назди Ирмиёи набӣ фиристода, гуфт: «Акнун ба Худованд Худои мо барои мо дуо гӯед».

Подшоҳ Сидқиё ду хизматгорашро назди Ирмиё-пайғамбар фиристод ва аз ӯ хоҳиш кард, ки барои онҳо ба Худованд дуо гӯяд.

1. Қувваи Дуо - Чӣ тавр Худо метавонад дуоҳои моро мешунавад ва ба таври мӯъҷизавӣ ба онҳо ҷавоб диҳад.

2. Ҷустуҷӯи Худованд дар замонҳои душвор - Вақте ки мо ба роҳнамоӣ ниёз дорем, рӯй овардан ба Худованд метавонад ба мо оромӣ ва тасаллӣ оварад.

1. Яъқуб 5:13-18 - Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо кунад. Оё касе хушҳол аст? Бигзор ӯ ҳамду сано хонад.

2. 1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

Ирмиё 37:4 Ирмиё омада, дар миёни мардум баромад, зеро ки ӯро ба зиндон наандохта буданд.

Ба Ирмиё иҷозат дода шуд, ки дар байни мардум озодона ҳаракат кунад, сарфи назар аз он ки пайғамбари Худо буд.

1. Қувваи озодӣ: Муҳаббат ва эътимоди беандозаи Худо

2. Раҳмати Худо: раҳо шудан аз ғуломӣ

1. Румиён 8:15-17 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба воситаи онҳо мо нидо мекунем: "Аббо! Падар!"

2. Забур 68:6 - Худо танҳоро дар оилаҳо ҷойгир мекунад, маҳбусонро бо суруд мебарорад.

Ирмиё 37:5 Он гоҳ лашкари фиръавн аз Миср берун омаданд, ва калдониён, ки Ерусалимро муҳосира карда буданд, хабари онҳоро шунида, аз Ерусалим рафтанд.

Калдониёне, ки Ерусалимро муҳосира карда буданд, чун хабари аз Миср омадани лашкари фиръавнро шуниданд, рафтанд.

1. Худо тавоност ва метавонад барои ҳифзи халқи худ ҳар гуна вазъиятро истифода барад.

2. Дар муқобили мухолифат далер бошед ва ба муҳофизати Худо таваккал кунед.

1. Матто 10:28, «Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз Ӯ битарсед, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад».

2. Ишаъё 41:10, «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ирмиё 37:6 Он гоҳ каломи Худованд ба Ирмиёи набӣ нозил шуда, гуфт:

Ирмиёро Худо даъват мекунад, то ба мардуми Яҳудо паёми огоҳкунанда расонад.

Худо Ирмиёро даъват мекунад, ки мардуми Яҳудоро аз хатари дар пешистода огоҳ кунад.

1. Огоҳии Худо: гӯш додан ба даъвати Худо барои муҳофизати мо

2. Шинохтани паёми Худо ва посух додан ба тоъат

1. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд, ва дар он чи ки ман фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Матто 7:24-27 - "Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кард. Ва борон борид, обхезиҳо омад, шамолҳо вазид ва ба он хона зад, вале наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд».

Ирмиё 37:7 Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо назди ман фиристодааст, то аз ман бипурсед, чунин бигӯед; Инак, лашкари фиръавн, ки барои кӯмак ба шумо берун омадаанд, ба Миср ба замини худ бармегарданд.

Худованд Худои Исроил ба қосидоне, ки аз ҷониби подшоҳи Яҳудо назди Ӯ фиристода шуда буданд, дастур дод, ки ба подшоҳ хабар диҳанд, ки лашкари фиръавн, ки барои кӯмак ба онҳо омада буд, ба Миср бармегардад.

1. Ваъдаи Худо: такя ба нерӯи Худо дар замонҳои душвор

2. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани нақшаи Худо дар ҳолатҳои ғайричашмдошт

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ирмиё 37:8 Ва калдониён боз омада, бо ин шаҳр ҷанг хоҳанд кард, ва онро забт карда, ба оташ хоҳанд сӯзонд.

Калдониён барои ҳамла ба Ерусалим хоҳанд омад, онро забт кунанд ва сӯзонанд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ - Ирмиё 37:8

2. Қудрати Худо - Ирмиё 37:8

1. Ишаъё 48:18 - "Кошки шумо ба аҳкоми Ман гӯш медодед! Он гоҳ осоиштагии шумо мисли дарё мебуд, ва адолати шумо мисли мавҷҳои баҳр мебуд."

2. Матто 24:1-2 - "Он гоҳ Исо берун омада, аз маъбад рафт, ва шогирдонаш омаданд, то ба Ӯ биноҳои маъбадро нишон диҳанд. Ва Исо ба онҳо гуфт: "Оё ҳамаи ин чизҳоро намебинед? Ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо санг бар санги дигаре намонад, ки ба замин наафтад.

Ирмиё 37:9 Худованд чунин мегӯяд: Худро фиреб надиҳед ва нагӯед: "Калдониён ҳатман аз мо хоҳанд рафт, зеро ки онҳо нахоҳанд рафт".

Худо ба мардуми Яҳудо ҳушдор медиҳад, ки фирефта нашаванд, ки калдониён аз онҳо дур мешаванд, чунон ки онҳо намехоҳанд.

1. Қувваи фиреб: Шинохти дурӯғ ва рад кардани бовар ба онҳо

2. Каломи тағйирнопазири Худо: таваккал ба ваъдаҳои Ӯ

1. Эфсӯсиён 5:6-7 - «Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони хушку холӣ фирефта накунад, зеро барои ин ғазаби Худо бар писарони беитоат меояд, бинобар ин шарики онҳо нашавед.

2. 1 Юҳанно 3:18 - Эй фарзандон, биёед на бо сухан ё бо забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст дорем.

Ирмиё 37:10 Зеро, агар шумо тамоми лашкари калдониёнро, ки ба муқобили шумо меҷангиданд, зарба зада будед, ва дар миёни онҳо танҳо мардони захмӣ боқӣ монда буданд, лекин бояд ҳар яке дар хаймаи худ бархоста, ин шаҳрро ба оташ месӯзонанд.

Худо исроилиёнро огоҳ мекунад, ки ҳатто агар онҳо калдониёнро дар ҷанг мағлуб кунанд ҳам, душман ба ҳар ҳол метавонад шаҳрро дар оташ сӯзонад.

1. Қудрати истодагарӣ: Дарси Ирмиё 37:10

2. Фаҳмидани оқибатҳои ҷанг: омӯзиши Ирмиё 37:10

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Румиён 12:21 - «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Ирмиё 37:11 Ва чунин воқеъ шуд, ки вақте ки лашкари калдониён аз тарси лашкари фиръавн аз Ерусалим торумор карда шуд,

Артиши калдониён аз тарси лашкари Фиръавн аз Ерусалим ақибнишинӣ карданд.

1. Далерӣ дар баробари тарс - Чӣ гуна Худо ба касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, қувват мебахшад.

2. Бартараф кардани изтироб - Омӯзиши такя ба қудрати Худо ба ҷои худамон.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Ирмиё 37:12 Ва Ирмиё аз Ерусалим берун омад, то ба замини Биньёмин биравад, то ки дар он ҷо дар миёни мардум ҷудо шавад.

Ирмиё Ерусалимро тарк кард, то ба замини Биньёмин биравад, то аз мардуми он ҷо ҷудо шавад.

1. Мо бояд омода бошем, ки аз шиносоӣ ва тасаллӣ ҷудо шавем, то он чизеро, ки Худо моро даъват мекунад, иҷро кунем.

2. Худо барои мо нақшае дорад, новобаста аз он ки чӣ арзише дорад.

1. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим, вақте ки даъват карда шуд, ки ба ҷое равад, ки баъдтар ҳамчун мероси худ хоҳад гирифт, итоат кард ва рафт, гарчанде ки ӯ намедонист, ки куҷо меравад.

2. Луқо 5:4-5 - Вақте ки суханашро тамом кард, ба Шимъӯн гуфт: «Ба оби чуқур бирав ва тӯрҳоро барои сайд фуровар». Шимъӯн ҷавоб дод: «Устод, мо тамоми шаб сахт меҳнат кардем ва чизе ба даст наовардем». Аммо азбаски шумо чунин мегӯед, ман тӯрҳоро мепартоям.

Ирмиё 37:13 Ва ҳангоме ки ӯ дар дарвозаи Биньёмин буд, дар он ҷо сардори посбонон буд, ки номаш Ириё ибни Шелемиё ибни Ҳананиё буд; ва Ирмиёи набиро гирифта, гуфт: «Ту ба дасти калдониён афтодаӣ».

Сардори шӯъба Ириё, писари Шелемиё ва Ҳананиё, Ирмиёи набиро дастгир карда, ӯро ба он айбдор кард, ки ба тарафи калдониён гузашт.

1. Ба Худо итоат кунед, на ба одам: Ҳикояи Ирмиё

2. Муҳимияти устувор мондан дар имони мо

1. Аъмол 5:29: Аммо Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

2. 1 Петрус 5:8-9: Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад;

Ирмиё 37:14 Он гоҳ Ирмиё гуфт: «Ин дурӯғ аст; Ман ба дасти калдониён намеафтам. Аммо ӯ ба вай гӯш надод, ва Ириё Ирмиёро гирифта, назди мирон оварад.

Ирмиё бо калдониён рафтанро рад мекунад, аммо Ириё бар хилофи иродаи худ ӯро ба назди шоҳон мебарад.

1. Қудрати муқобилат кардан ба васвасаҳо - Ирмиё 37:14

2. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо - Ирмиё 37:14

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Эфсӯсиён 6:10-17 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед".

Ирмиё 37:15 Бинобар ин мирон ба Ирмиё хашмгин шуда, ӯро зада, дар хонаи Йӯнотони котиб ба зиндон андохтанд, зеро ки онҳо онро зиндон сохта буданд.

Ирмиёро мирон барои он ки бар зидди аъмоли онҳо баромад карда буданд, ба зиндон андохтанд.

1. Қудрати суханронӣ: истодагӣ барои он чизе, ки шумо ба он бовар мекунед

2. Муҳимияти риояи иродаи Худо ҳатто вақте ки он маъруф нест

1. Матто 10:32-33 «Бинобар ин ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. 33

Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард. ».

2. Масалҳо 28:1 «Шаридон мегурезанд, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст».

Ирмиё 37:16 Вақте ки Ирмиё ба зиндон ва дар хонаҳо даромад, ва Ирмиё рӯзҳои зиёде дар он ҷо монд;

Ирмиё чанд рӯз дар зиндон буд.

1: Мо аз Ирмиё омӯхта метавонем, ки ҳатто дар лаҳзаҳои душворӣ ба Худо содиқ монем.

2: Ҳузури Худо ҳатто дарториктарин замонҳо бо мост.

1: Ибриён 10:36, Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардаед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

2: Isaiah 41:10, Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 37:17 Ва подшоҳ Сидқиё фиристода, ӯро берун овард, ва подшоҳ дар хонаи худ пинҳонӣ аз ӯ пурсид ва гуфт: «Оё аз Худованд сухане ҳаст? Ва Ирмиё гуфт: «Ҳаст, зеро ки, гуфт ӯ, ба дасти подшоҳи Бобил таслим хоҳӣ шуд».

Подшоҳ аз Ирмиё пурсид, ки оё каломе аз Худованд ҳаст ва Ирмиё ба ӯ гуфт, ки вай ба дасти подшоҳи Бобил супурда мешавад.

1. Худованд Ҳоким аст, ҳатто дар озмоишҳои мо

2. Умеди наҷот дар замони душворӣ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 37:18 Ва Ирмиё ба подшоҳ Сидқиё гуфт: «Чӣ гуноҳе кардаам бар ту, ё бар зидди бандагони ту, ё бар зидди ин қавм, ки маро ба зиндон андохтаӣ?

Ирмиё аз подшоҳ Сидқиё пурсид, ки чаро ӯ ба ҳабс афтода буд, зеро ба подшоҳ, хизматгорон ва халқ ҳеҷ бадӣ накардааст.

1. Ҳукмронии Худо: Ногаҳонии ранҷу азоб

2. Ҳукмронии Худо ва озодии инсон

1. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ишаъё 55:8-9: «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

Ирмиё 37:19 Анбиёи ту, ки ба ту нубувват карда, гуфта буданд: "Подшоҳи Бобил на бар зидди ту хоҳад омад, на бар зидди ин замин?"

Пайғамбарон ваъда дода буданд, ки подшоҳи Бобил бар зидди Яҳудо ва замини онҳо намеояд, аммо ин ҳақиқат набуд.

1. Ваъдаҳои Худо на ҳамеша ба назарашон монанданд - Ирмиё 37:19

2. Хирадӣ такя ба Худо, на ба одам - Ирмиё 37:19

1. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест.

2. Масалҳо 3:5 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун.

Ирмиё 37:20 Пас, алҳол, эй оғоям подшоҳ, бишнав: бигзор дуои ман дар ҳузури ту қабул шавад; ки маро ба хонаи Йӯнотони котиб барнагардонӣ, то ки дар он ҷо бимирам».

Ирмиё ба подшоҳ дуо мекунад, ки илтиҷои ӯ қабул шавад ва ӯро аз тарси марги он ҷо ба хонаи Йӯнотони котиб баргардонанд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр илтиҷои Ирмиё ба подшоҳ қувваи имонро нишон медиҳад

2. Аз Ирмиё омӯзед: Муҳимияти омода будан ба сухан гуфтан ва барои худ истодан

1. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Ирмиё 37:21 Ва подшоҳ Сидқиё амр фармуд, ки Ирмиёро ба ҳавлии зиндон супоранд ва ҳар рӯз ба ӯ аз кӯчаи нонвойхонаҳо як пора нон диҳанд, то даме ки тамоми нони шаҳр тамом шавад. Ҳамин тавр Ирмиё дар ҳавлии зиндон монд.

Подшоҳ Сидқиё фармон дод, ки Ирмиёро дар ҳавлии зиндон гузоранд ва ҳар рӯз як пора нон дода шавад, то даме ки тамоми нони шаҳр тамом шавад.

1. Ба Худо таваккал кардан дар вазъиятҳои душвор - истодагарии содиқи Ирмиё

2. Пешниҳоди Худо дар ҳолатҳои ғайричашмдошт - устувории Ирмиё

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард; ."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Боби 38-и Ирмиё воқеаҳои Ирмиёро ҳангоми муҳосираи Бобилони Ерусалим, аз ҷумла таъқибот ва наҷоти ӯ тасвир мекунад.

Сархати 1: Ирмиё аз ҷониби баъзе мансабдорон дар он айбдор карда мешавад, ки сарбозон ва мардумро аз ҷанг бар зидди бобилиён дилсард кардааст (Ирмиё 38:1-4). Онҳо талаб мекунанд, ки ӯро ба қатл расонанд. Бо вуҷуди ин, подшоҳ Сидқиё ба онҳо иҷозат медиҳад, ки бо Ирмиё чӣ кор кунанд.

Сархати 2: Эбед-Мелек, хоҷаи ҳабашӣ дар қасри подшоҳ, аз номи Ирмиё шафоат мекунад (Ирмиё 38:5-13). Ӯ аз подшоҳ илтимос мекунад, ки ҷони Ирмиёро раҳо кунад, зеро вай боварӣ дорад, ки Ирмиё суханони Худоро мегӯяд. Сидқиё хоҳиши Эбид-Малекро қонеъ карда, ба ӯ амр медиҳад, ки Ирмиёро аз чоҳ наҷот диҳад.

Сархати 3: Эбд-Мелек Ирмиёро наҷот дода, ресмонҳоро ба чоҳ андохт ва имкон дод, ки ӯро бехатар берун кашанд (Ирмиё 38:14-15). Баъд аз он Ирмиё дар посбонхонаи ҳавлӣ мемонад.

Сархати 4: Шоҳ Сидқиё боз бо Ирмиё пинҳонӣ машварат мекунад (Ирмиё 38:16-23). Ӯ барои сӯҳбати хусусӣ хоҳиш мекунад ва ба воситаи Ирмиё аз Худо роҳнамоӣ мехоҳад. Дар ҷавоб, Худо Сидқиёро огоҳ мекунад, ки агар ӯ ба Бобил таслим шавад, ҷони ӯ ҳамроҳи Ерусалим наҷот хоҳад ёфт; дар акси хол харобӣ интизор аст.

Сархати 5: Бо вуҷуди ин огоҳӣ, баъзе мансабдорон Ирмиёро бори дигар ба фирорӣ айбдор мекунанд (Ирмиё 38:24-28). Онҳо подшоҳ Сидқиёро бовар мекунонанд, ки ӯро таслим кунад. Дар натиҷа, онҳо ӯро ба як гилолуд мепартоянд, ки дар он ҷо ӯ дар ботлоқ ғарқ мешавад, то он даме, ки Эбед-Мелек бори дигар наҷот дод.

Хулоса, боби сию ҳаштуми Ирмиё воқеаҳои минбаъдаро дар давраи муҳосираи Бобил тасвир мекунад ва ба таъқиботи Ирмиё ва наҷоти минбаъдаи ӯ диққат медиҳад. Баъзе мансабдорон ӯро дар рӯҳафтода кардани муқовимат бар зидди Бобил айбдор мекунанд. Онҳо эъдоми ӯро талаб мекунанд ва гарчанде ки дар аввал шоҳ Сидқиё худдорӣ кард, ба онҳо дар муносибат бо ӯ озодӣ медиҳад, Эбд-Мелек барои Ирмиё шафоат карда, аз сабаби эътиқод ба суханони Худо ҷони ӯро талаб мекунад. Сидқиё ин хоҳишро иҷро мекунад ва Эбд-Малек ӯро аз чоҳ наҷот медиҳад, Сидқиё боз бо Ирмиё пинҳонӣ машварат мекунад. Ӯ дар бораи таслим шудан ё муқовимат роҳнамоӣ мехоҳад. Худо ҳушдор медиҳад, ки таслим ҷони онҳоро раҳо мекунад, дар ҳоле ки муқовимат ба ҳалокат мебарад, Бо вуҷуди ин ҳушдор, бархе аз мансабдорон бори дигар ӯро муттаҳам мекунанд. Онҳо Сидқиёро бовар мекунонанд, ки Ирмиёро таслим кунад, ки дар натиҷа ӯ дар як чоҳи гилолуд зиндонӣ мешавад, Дар маҷмӯъ, ин боб низоъҳои давомдореро, ки ҳам пайғамбарон ва ҳам ҳокимон дар давраи бӯҳрон ва шикасти дарпешистода дучор меоянд, таъкид мекунад.

Он инчунин таъкид мекунад, ки чӣ тавр дахолати илоҳӣ метавонад тавассути шахсони ғайричашмдошт ба мисли Эбд-Мелек, ки далерӣ ва ҳамдардӣ нишон медиҳанд, сурат гирад.

Ирмиё 38:1 Он гоҳ Шафатиё ибни Маттон ва Ҷадалиё ибни Пашӯр, ва Ҷуқал ибни Шелемиё ва Пашур ибни Малкиё суханонеро шуниданд, ки Ирмиё ба тамоми қавм гуфта буд:

Чаҳор нафар: Шафатиё, Ҷадалиё, Ҷукал ва Пашур суханонеро, ки Ирмиё ба тамоми мардум гуфта буд, шуниданд.

1. "Барои ҳақ истодан"

2. «Ҷасорат барои сухан гуфтан».

1. Масалҳо 31:8-9 "Барои онҳое, ки наметавонанд аз номи худ сухан гӯянд, барои ҳуқуқи ҳамаи бенавоён сухан гӯед. Сухан гӯед ва одилона ҳукм кунед, ҳуқуқи мискинон ва мискинонро ҳимоя кунед".

2. Эфсӯсиён 4:29 «Нагузоред, ки ҳеҷ сухани нопок аз даҳони шумо берун барояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардани дигарон мувофиқи эҳтиёҷоти онҳо муфид бошад, то ба гӯшкунандагон фоида орад».

Ирмиё 38:2 Худованд чунин мегӯяд: «Ҳар кӣ дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер, аз гуруснагӣ ва вабо хоҳад мурд; зеро ки вай ҷони худро барои сайд хоҳад гирифт ва зинда хоҳад монд.

Худованд эълон мекунад, ки онҳое ки дар Ерусалим боқӣ мемонанд, бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо дучори марг хоҳанд шуд, аммо онҳое ки ба калдониён мераванд, наҷот хоҳанд ёфт ва ҷони худро наҷот хоҳанд дод.

1. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат дар замонҳои душвор

2. Боварӣ ба Худо ва нақшаи Ӯ дар миёни ранҷу азоб

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ирмиё 38:3 Худованд чунин мегӯяд: «Ин шаҳр ҳатман ба дасти лашкари подшоҳи Бобил дода хоҳад шуд, ки онро хоҳад гирифт».

Худованд эълон мекунад, ки шаҳр аз ҷониби лашкари подшоҳи Бобил забт карда мешавад.

1. Худо назорат мекунад: Новобаста аз он ки дар ҳаёт чӣ мешавад, Худо дар ниҳояти кор аст. (Ирмиё 10:23)

2. Подшоҳи содиқи мо: Ҳатто вақте ки мо худро нотавон ҳис мекунем, фаромӯш кардан муҳим аст, ки Худо Подшоҳи содиқи мост. (Ишаъё 43:15)

1. Ирмиё 10:23: Эй Парвардигори ман, ман медонам, ки роҳи одам дар худ нест: дар одам нест, ки қадамҳои ӯро ҳидоят кунад.

2. Ишаъё 43:15: Ман Худованд, Подшоҳи ту, Офаридгори Исроил, Подшоҳи ту ҳастам.

Ирмиё 38:4 Аз ин рӯ, мирон ба подшоҳ гуфтанд: «Аз ту илтимос мекунем, ки ин шахс кушта шавад, зеро ки вай дасти ҷанговарони дар ин шаҳр боқӣ монда, ва дасти тамоми қавмро дар ин шаҳр суст мекунад. ба онҳо чунин суханон мегуфт, зеро ки ин шахс нафъи ин қавмро меҷӯяд, балки ранҷ мекашад.

Сардорони шаҳр аз подшоҳ хоҳиш карданд, ки Ирмиёро ба қатл расонад, зеро суханони ӯ рӯҳияи мардум ва сарбозони дар шаҳр боқӣ мондаро суст мекард.

1. Қувваи Калом - Ирмиё 38:4

2. Муҳимияти ҷустуҷӯи беҳбудии дигарон - Ирмиё 38:4

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед

Ирмиё 38:5 Ва подшоҳ Сидқиё гуфт: «Инак, вай дар дасти туст, зеро подшоҳ касе нест, ки бар зидди ту коре карда тавонад».

Подшоҳ Сидқиё иҷозат дод, ки Ирмиё аз зиндон озод карда шавад ва ба афсаронаш гуфт, ки онҳо Ирмиёро назорат мекунанд ва подшоҳ барои боздоштани онҳо қодир нест.

1. Ҳукмронии Худо: Ҳеҷ қудрате наметавонад бар Ӯ болотар бошад

2. Омӯзиши таваккал ба ризқи Худо

1. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Ирмиё 38:6 Он гоҳ Ирмиёро гирифта, ба зиндони Малкиё ибни Ҳаммалик, ки дар ҳавлии зиндон буд, андохтанд, ва Ирмиёро бо ресмонҳо фуровардand. Ва дар зиндон об набуд, балки ботлоқ, ва Ирмиё дар ботлоқ ғарқ шуд.

Ирмиёро гирифта, ба зиндоне партофтанд, ки об надошт, танҳо ботлоқ буд ва дар ботлоқ ғарқ шуд.

1. Имони худро тавассути ранҷу азоб исбот кунед - Ирмиё 38:6

2. Бартараф кардани душвориҳо - Ирмиё 38:6

1. Айюб 14:1 - "Марде, ки аз зан таваллуд ёфтааст, чанд рӯз аст ва пур аз мушкилот аст".

2. Забур 34: 17-19 - "Одил фарёд мезанад, ва Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми андӯҳҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба онҳое ки аз дили шикастаанд, наздик аст ва онҳоеро, ки аз рӯҳи пушаймон ҳастанд, наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон зиёд аст, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон раҳо мекунад».

Ирмиё 38:7 Ва ҳангоме ки Эбдмалики ҳабашӣ, яке аз ахтаҳое, ки дар хонаи подшоҳ буд, шунид, ки Ирмиёро дар зиндон андохтаанд; подшоҳ дар назди дарвозаи Биньёмин нишаста буд;

Эбдмалик, хоҷаи ҳабашие, ки дар хонаи подшоҳ буд, шунид, ки Ирмиёро дар зиндон андохтаанд, вақте ки подшоҳ дар назди дарвозаи Биньёмин нишаста буд.

1. Даъват барои раҳм: Чӣ тавр бояд вокуниш нишон дод, вақте ки дигарон дар мӯҳтоҷанд

2. Нақши Подшоҳ: Қабули қарорҳои одилона ба нафъи ҳама

1. Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2. Масалҳо 29:14 - «Агар подшоҳ бар камбағалон бо адолат доварӣ кунад, тахти ӯ ҳамеша амн хоҳад буд».

Ирмиё 38:8 Эбдмалик аз хонаи подшоҳ берун омада, ба подшоҳ сухан ронда, гуфт:

Эбдмелехи ҳабашӣ Ирмиёро аз марг дар чоҳи подшоҳ наҷот медиҳад.

Эбидмалик, марди ҳабашӣ, дахолат мекунад, то Ирмиёи пайғамбарро пас аз он ки подшоҳ ба он партофт, дар чоҳ аз марг наҷот диҳад.

1. Қувваи шафоъат: Чӣ гуна як шахс метавонад тафовут кунад

2. Вафодории бепоёни Худо: наҷоти ӯ дар замонҳои душворӣ

1. Ибриён 7:25 - "Бинобар ин Ӯ қодир аст онҳоеро, ки ба воситаи Ӯ назди Худо меоянд, комилан наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад".

2. Забур 34:17-19 - "Одил фарьёд мезанад, ва Худованд онҳоро мешунавад, онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки дар рӯҳ шикастаанд, наҷот медиҳад. Одами одил метавонад мусибатҳои зиёд, вале Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо раҳо мекунад».

Ирмиё 38:9 Эй оғоям подшоҳ, ин одамон бо ҳар коре ки ба Ирмиёи набӣ карда буданд, бадӣ карданд, ки ӯро ба зиндон андохтаанд; ва мисли он аст, ки дар ҷое ки ҳаст, аз гуруснагӣ бимирад: зеро дар шаҳр дигар нон нест.

Ин одамон ба Ирмиёи набӣ бадӣ карда, ӯро ба зиндон андохтанд ва ба ӯ хӯрок надоданд.

1: Худованд одил ва одил аст ва ба бадрафтории паёмбарон ва бандагонаш таҳаммул намекунад.

2: Мо даъват шудаем, ки эҳтиёҷмандонро ҳифз ва таъмин кунем ва набояд аз ранҷу азоб рӯй нагардонем.

1: Масалҳо 31: 8-9 "Барои онҳое, ки сухан гуфта наметавонанд, барои ҳуқуқи ҳамаи бенавоён сухан гӯед. Бигӯед, ба таври одилона доварӣ кунед ва ҳуқуқи мискинон ва мискинонро ҳимоя кунед."

2: Матто 25: 35-36 "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед".

Ирмиё 38:10 Подшоҳ ба Эбдмалики ҳабашӣ амр карда, гуфт: «Аз ин ҷо сӣ нафарро бо худ бигир ва Ирмиёи набиро пеш аз маргаш аз зиндон берун барор».

Подшоҳ ба Эбдмалики ҳабашӣ амр фармуд, ки сӣ нафарро бигирад ва Ирмиёи набиро пеш аз маргаш аз зиндон раҳо кунад.

1. Нерӯи шафқат ва раҳмат

2. Арзиши ҳаёти инсон

1. Румиён 12:20 - "Агар душмани шумо гурусна бошад, ӯро сер кунед, агар ташна бошад, ба ӯ чизе нӯшед".

2. Ишаъё 58:10 - "Ва агар шумо худро ба манфиати гуруснагон сарф кунед ва ниёзҳои мазлумонро қонеъ кунед, нури шумо дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард, ва шаби шумо мисли нисфирӯзӣ хоҳад буд".

Ирмиё 38:11 Ва Эбдмалик одамонро бо худ гирифта, ба хонаи подшоҳ дар зери ганҷхона даромад, ва аз он ҷо ҷомаҳои кӯҳна ва латтаҳои пӯсидаро гирифта, бо арғамҳо ба зиндон ба Ирмиё фуровард.

Эбдмалик чанд нафарро гирифта, ба хонаи подшоҳ даромад ва ҷомаҳо ва латтаҳои кӯҳнаро гирифта, бо онҳо Ирмиёро ба зиндон андохтанд.

1. Бандагони содиқи Худо: Қиссаи Ибдмалик

2. Ҳамдардӣ дар амал: Намунаи Эбдмелех

1. Эфсӯсиён 6:7-8 «Аз таҳти дил хизмат кунед, гӯё ки шумо ба Худованд хизмат карда истодаед, на ба одамон, зеро медонед, ки Худованд ҳар якеро барои ҳар кори некашон, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, мукофот хоҳад дод».

2. Қӯлассиён 3:23-24 «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед».

Ирмиё 38:12 Ва Эбдмалики ҳабашӣ ба Ирмиё гуфт: «Акнун ин ҷомаҳои кӯҳнаи рехташуда ва латтаҳои пӯсидаро дар зери устухонҳои худ зери арғамҳо гузор». Ва Ирмиё чунин кард.

Эбдмелехи ҳабашӣ ба Ирмиё дастур медиҳад, ки дар зери ресмоне, ки ӯро мебандад, ҷомаҳо ва латтаҳои кӯҳнаи рехташударо ҳамчун пӯшиш истифода барад.

1. Фазлу раҳмати Худо барои ҳама новобаста аз нажод ва мартабаашон дастрас аст.

2. Худованд метавонад ҳатто одамони аз эҳтимол дуртаринро истифода барад, то иродаи Худро иҷро кунад.

1. Юҳанно 4:4-6 - Исо нишон медиҳад, ки наҷот барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ муроҷиат мекунанд, кушода аст.

2. Аъмол 10:34-35 - Петрус эълон мекунад, ки дар Масеҳ байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён фарқият вуҷуд надорад.

Ирмиё 38:13 Ва Ирмиёро бо арғамҳо кашида, аз зиндон берун бурданд, ва Ирмиё дар ҳавлии зиндон монд.

Ирмиёро аз зиндон бардошта, дар ҳавлии зиндон гузоштанд.

1: Вақте ки мо дар умқи ноумедӣ ҳастем, Худо то ҳол бо мост.

2: Ҳатто вақте ки мо худро фаромӯш кардаем, Худо ба мо ғамхорӣ мекунад.

1: Забур 40:1-3 "Ман саброн барои Худованд интизор шудам; Ӯ ба ман майл кард ва доди маро шунид; Ӯ маро аз чоҳи ҳалокат, аз ботлоқи ботлоқ баровард, ва пойҳоямро бар сангреза гузошт, қадамҳои ман бехатар аст, Ӯ дар даҳони ман суруди наве гузошт, ки суруди ҳамду санои Худои мост; бисьёр касон хоҳанд дид ва битарсанд, ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард».

2: Ишаъё 42:3 "Қами кӯфтаро намешиканад, ва пити сусти сӯзонро хомуш нахоҳад кард; Ӯ адолатро содиқона ба вуҷуд меорад."

Ирмиё 38:14 Ва подшоҳ Сидқиё фиристода, Ирмиёи набиро назди худ ба даромадгоҳи сеюм, ки дар хонаи Худованд аст, гирифт; ва подшоҳ ба Ирмиё гуфт: «Ман аз ту чизе мепурсам; аз ман чизе пинхон накун.

Подшоҳ Сидқиё аз Ирмиёи набӣ хоҳиш кард, ки дар даромадгоҳи сеюми хонаи Худованд назди ӯ биёяд ва аз ӯ хоҳиш кард, ки аз ӯ чизе пинҳон кунад.

1. Муҳимияти комилан ростқавл будан бо роҳбарони мо.

2. Вафодорӣ ва итоаткории Ирмиё дар посух додан ба дархости подшоҳ.

1. Масалҳо 16:13 Лабҳои ростқавл лаззати подшоҳ аст; аз сухани поквичдон шод мегардад.

2. 2 Вақоеънома 34:19-21 Йӯшиёҳу Худовандро меҷуст ва аҳкоми Ӯро бо тамоми дили худ иҷро мекард. Ӯ ба аҳкоми Худованд, ва тамоми аҳком ва фармонҳои Ӯ итоат мекард. Ӯ он чи ба назари Худованд писанд буд, кард ва бо роҳҳои Ӯ рафт.

Ирмиё 38:15 Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Агар инро ба ту бигӯям, оё маро ҳатман ба қатл намерасонӣ?» ва агар ба ту насиҳат диҳам, оё ба ман гӯш намедиҳӣ?

Ирмиё аз Сидқиё пурсид, ки агар ба ӯ маслиҳат диҳад, ӯро ба қатл мерасонад.

1. "Далерии муқовимат: Мо аз Ирмиё чӣ омӯхта метавонем"

2. "Ба Худованд таваккал кунед: Намунаи имони Ирмиё"

1. 1 Қӯринтиён 16:13 - "Эҳтиёт бошед; дар имон устувор бошед; далер бошед, қавӣ бошед".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 38:16 Ва подшоҳ Сидқиё ба Ирмиё пинҳонӣ қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки моро ин ҷон офаридааст, ман туро намекушам ва ба дасти ин одамоне, ки ҷони ту мехоҳанд, намесупорам».

Подшоҳ Сидқиё пинҳонӣ ба Ирмиё қасам хӯрд, ки ӯро ба қатл намерасонад ва ба дасти одамоне, ки ҷони ӯро меҷӯянд, намесупорад.

1. Қудрати назри подшоҳ

2. Қувваи ҳифзи Худо

1. 2 Қӯринтиён 1:20-21 - Зеро ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ӯ ореи худро меёбанд. Барои ҳамин мо ба воситаи Ӯ ба Худо барои ҷалоли Ӯ омин мегӯем. Ва Худост, ки моро бо шумо дар Масеҳ устувор сохт ва тадҳин кард, ва мӯҳри Худро бар мо гузошт ва Рӯҳи Худро дар дилҳои мо ҳамчун кафолат дод.

2. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва шумо ҳар забонеро, ки бар зидди шумо мебарояд, дар доварӣ рад хоҳед кард. Ин аст мероси бандагони Худованд ва сафедкунии онҳо аз ман, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 38:17 Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Худованд Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Агар ҳатман ба назди подшоҳони Бобил биравӣ, ҷони ту зинда хоҳад буд, ва ин шаҳр дар оташ нахоҳад сӯхт; ва ту ва хонаи худ зинда хоҳӣ шуд;

Ирмиё ба Сидқиё маслиҳат медиҳад, ки ба подшоҳи Бобил таслим шавад, то ҷони худ ва аҳли хонадони ӯро наҷот диҳад.

1. Ба иродаи Худо таслим шавед - Ирмиё 38:17

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор - Ирмиё 38:17

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

Ирмиё 38:18 Аммо агар ту назди подшоҳони Бобил наравӣ, ин шаҳр ба дасти калдониён дода хоҳад шуд, ва онҳо онро дар оташ хоҳанд сӯзонд, ва ту аз дасти онҳо раҳо нахоҳӣ шуд.

Ирмиё мардумро огоҳ мекунад, ки агар онҳо ба подшоҳони Бобил таслим нашаванд, шаҳр сӯхта мешавад ва онҳо гурехта наметавонанд.

1. Оқибатҳои исён: Омӯзиш аз Ирмиё 38:18.

2. Иродаи Худоро қабул кардан: таслим шудан ба шоҳони Бобил.

1. Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешниҳод кунед. ин ҷаҳон, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

2. Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст".

Ирмиё 38:19 Ва подшоҳ Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Ман аз яҳудиёне ки ба дасти калдониён афтодаанд, метарсам, ки мабодо маро ба дасти худ супорида, масхара кунанд.

Подшоҳ Сидқиё аз яҳудиёне, ки ба дасти калдониён гузаштанд, метарсад, ки мабодо ӯро таслим кунанд ва масхара кунанд.

1. Ба Худованд таваккал кунед, на ба одам: Ирмиё 38:19

2. Тарс ва ноумедиро тавассути имон мағлуб кунед: Ирмиё 38:19

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Ирмиё 38:20 Аммо Ирмиё гуфт: «Туро раҳо нахоҳанд кард». Аз ту илтимос мекунам, ки ба овози Худованд, ки ба ту мегӯям, итоат кун; ва ин бароят хуб хоҳад буд, ва ҷони ту зинда хоҳад буд.

Ирмиё ба касе маслиҳат медиҳад, ки ба овози Худованд итоат кунад, то зиндагӣ кунад.

1. Қувваи Итоат - Чӣ тавр Итоат ҳаёт меорад

2. Баракат аз гӯш кардани Худованд - Чӣ тавр шунидан ва пайравӣ кардан ба овози Худо

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. Такрори Шариат 30:19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва насли шумо зиндагӣ карда, Худовандро дӯст доред. Худои ту, ки ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида, зеро ки Ӯ умр ва дарозии рӯзҳои туст».

Ирмиё 38:21 Аммо агар ту аз рафтан сарпечӣ кунӣ, ин аст каломе ки Худованд ба ман баён кардааст:

Худованд ба Ирмиё ваҳй кард, ки агар ӯ аз рафтан даст кашад, оқибаташ хоҳад буд.

1. "Итоатро интихоб кунед: баракатҳои риояи иродаи Худоро қабул кунед"

2. «Рад кардани иродаи Худо: Оқибатҳои нофармонӣ».

1. Такрори Шариат 28:1-14 - Баракатҳо барои итоат ба аҳкоми Худо.

2. Ишаъё 55:8-9 Иродаи Худо аз иродаи мо болотар аст ва мо бояд ба он итоат кунем.

Ирмиё 38:22 Ва инак, ҳамаи заноне ки дар хонаи подшоҳи Яҳудо боқӣ мондаанд, ба назди мирони подшоҳи Бобил бароварда хоҳанд шуд, ва он занон хоҳанд гуфт: «Дӯстонат туро саркӯб карда, бар ту ғалаба карданд; пойҳоят дар ботлоқ ғарқ шуда, ба ақиб меафтанд.

Занони хонадони подшоҳи Яҳудо ба назди подшоҳони Бобил оварда хоҳанд шуд, ва онҳо подшоҳро дар хиёнати дӯстонаш айбдор мекунанд.

1: Мо бояд дар муносибатҳои худ содиқ ва содиқ буданро ёд гирем, ҳатто вақте ки ба мо хиёнат мекунанд.

2: Мо набояд бигзорем, ки шӯҳратпарастии мо аз доварии мо бартарӣ диҳад ва моро ба қабули қарорҳое водор созад, ки оқибатҳои ногувор доранд.

1: Матто 7:12 - Пас, он чи мехоҳед, ки одамон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон.

2: Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад.

Ирмиё 38:23 Ва ҳамаи занон ва фарзандонатро ба дасти калдониён хоҳанд овард, ва ту аз дасти онҳо раҳо нахоҳӣ шуд, балки ба дасти подшоҳи Бобил хоҳӣ буд; ва ту ин шаҳрро хароб хоҳӣ кард. бо оташ месӯхт.

Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки подшоҳи Бобил мардуми Ерусалим, аз ҷумла занону фарзандони онҳоро асир хоҳад кард. Вай инчунин пешгӯӣ мекунад, ки шаҳр дар оташ месӯзад.

1. Адолати Худо: Ирмиё 38:23 нишон медиҳад, ки чӣ тавр адолати Худо оштинопазир аст ва метавонад ҳатто ба одамони бегуноҳ таъсир расонад ва аз мо талаб мекунад, ки дар шароити худ ба Ӯ эътимод кунем.

2. Қувваи пешгӯӣ: Ирмиё 38:23 намунаи қудрати пешгӯӣ буда, нишон медиҳад, ки чӣ тавр Худо нақшаи Худро ба халқи худ баён мекунад.

1. Ишаъё 48:3-5 - Ман чизҳои пештарароаз ибтидо эълон кардаам; ва онҳо аз даҳони Ман баромаданд, ва Ман ба онҳо хабар додам; Ман онҳоро ногаҳон кардам, ва онҳо ба амал омаданд.

2. Дониёл 2:21-22 - Ӯ [Худо] замонҳо ва фаслҳоро иваз мекунад: подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро таъин мекунад; ба хирадмандон хирад ва ба хирадмандон дониш медиҳад.

Ирмиё 38:24 Он гоҳ Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Ҳеҷ кас аз ин суханон огоҳ нашав, ва ту нахоҳӣ мурд».

Сидқиё Ирмиёро огоҳ кард, ки суханони худро пинҳон нигоҳ дорад, вагарна ӯ мемирад.

1. Каломи Худоро эмин нигоҳ дорем - Ирмиё 38:24

2. Қудрати махфӣ - Ирмиё 38:24

1. Масалҳо 11:13 - "Ғайбат асрорро ошкор мекунад, аммо шахси боэътимод эътимодро нигоҳ медорад".

2. Матто 6:6 - "Аммо вақте ки шумо дуо мегӯед, ба ҳуҷраи худ даромада, дарро пӯшед ва ба Падари худ, ки нонамоён аст, дуо гӯед. Он гоҳ Падари шумо, ки корҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод".

Ирмиё 38:25 Аммо агар мирон бишнаванд, ки ман бо ту сухан гуфтаам, ва назди ту омада, ба ту гӯянд: «Акнун он чиро, ки ба подшоҳ гуфтай, ба мо бигӯй, онро аз мо пинҳон накун, ва мо намегузорем, ки ту ба марг; инчунин он чи подшоҳ ба ту гуфт:

Сардорон Ирмиёро огоҳ мекунанд, ки сӯҳбати ӯро бо подшоҳ нагӯянд ва агар вай инро ошкор кунад, ӯро ба қатл нахоҳанд дод.

1) Муҳимияти эътимод ба дигарон, ҳатто агар нияти онҳо равшан набошад.

2) Қувваи муошират ва чӣ гуна он метавонад муносибатҳоро тағир диҳад.

1) Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, то Ӯ роҳҳои шуморо рост гардонад.

2) Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

Ирмиё 38:26 Он гоҳ ба онҳо бигӯ: "Ман ба ҳузури подшоҳ илтиҷо кардам, то ки маро маҷбур накунад, ки ба хонаи Йӯнотон баргардад ва дар он ҷо бимирам".

Ирмиё аз подшоҳ илтимос мекунад, ки ӯро ба хонаи Йӯнотон барнагардонад, аз тарси он ки дар он ҷо бимирад.

1. Қувваи дуо - Ирмиё дар дуо қувват мебахшад, то тарси худро ба подшоҳ баён кунад.

2. Қувваи муҳофизат - Худо Ирмиёро аз хатаре, ки ӯ дучор мешуд, муҳофизат кард.

1. Яъқуб 5:16 - «Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст».

2. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо парҳои Худ хоҳад пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; вафодории ӯ сипар ва қалъаи ту хоҳад буд».

Ирмиё 38:27 Ва ҳамаи мирон назди Ирмиё омада, аз ӯ пурсиданд, ва ӯ мувофиқи ҳамаи ин суханоне ки подшоҳ фармуда буд, ба онҳо гуфт. Аз ин рӯ, бо ӯ сӯҳбатро бас карданд; зеро ин масъала дарк нашуд.

Ҳама мирон назди Ирмиё рафтанд, то ки ба ӯ савол диҳанд, ва Ирмиё мувофиқи суханони подшоҳ ҷавоб дод. Он гоҳ шоҳзодаҳо рафтанд, зеро ин масъала дарк нашуд.

1. Мо метавонем ба нақшаи Худо таваккал кунем, ҳатто агар мо онро нафаҳмем.

2. Мо бояд ба ҳокимият итоат кунем, ҳатто агар мо онро нафаҳмем.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Румиён 13:1-2 Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳукуматдорон муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад ва онҳое, ки мухолифат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд.

Ирмиё 38:28 Ва Ирмиё то рӯзе ки Ерусалим гирифта шуд, дар ҳавлии зиндон монд; ва вақте ки Ерусалим гирифта шуд, дар он ҷо буд.

Вафодории Ирмиё ба Худо сарфи назар аз он ки дар ҳавлии зиндон зиндонӣ буд.

1: Новобаста аз вазъият, Худо ҳамеша бо мост ва ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

2: Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳо, имон ба Худо метавонад моро аз сар гузаронад.

1: Румиён 8:38-39 Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

2: Ибриён 13: 5-6 Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Боби 39-и Ирмиё суқути Ерусалим ба дасти лашкари Бобил ва рӯйдодҳои минбаъдаро тасвир мекунад.

Сархати 1: Дар соли нӯҳуми ҳукмронии подшоҳ Сидқиё Набукаднесар ва лашкари ӯ Ерусалимро муҳосира карданд (Ирмиё 39:1-5). Баъди мухосираи дуру дароз мудофиаи шахр рахна мешавад.

Сархати 2: Сидқиё ва сарбозонаш кӯшиши гурехтанро доранд, вале бобилиён асир мешаванд (Ирмиё 39:6-7). Онҳо Сидқиёро ба назди Набукаднесар дар Рибло меоранд, ки дар он ҷо вай доварӣ мешавад ва писаронаш дар пеши назари ӯ кушта мешаванд. Он гоҳ Сидқиё кӯр шуд ва ба Бобил асир шуд.

Сархати 3: Бобилиён Ерусалимро оташ зада, деворҳо, қасрҳо ва хонаҳои онро хароб карданд (Ирмиё 39:8-10). Артиши калдониён инчунин деворҳои атрофи Ерусалимро вайрон мекунанд.

Сархати 4: Набузарадон, капитани посбонони Набукаднесар, пас аз суқути Ерусалим вориди Ерусалим мешавад (Ирмиё 39:11-14). Ӯ амр медиҳад, ки бо Ирмиё барои суханони пешгӯиаш дар бораи Бобил некӣ кунанд. Ирмиё аз асирӣ озод карда шуд ва интихоби худро ба ҳар ҷое, ки мехоҳад, равад. Ӯ ихтиёр кард, ки дар Яҳудо бо Ҷадалё ибни Аҳикам бимонад.

Сархати 5: Сарфи назар аз озод шудани Ирмиё, Эбд-Мелек аз ҷониби Худо барои амалҳояш дар наҷот додани Ирмиё муҳофизат карда мешавад (Ирмиё 39:15-18).

Хулоса, боби сию нӯҳуми Ирмиё суқути Ерусалимро ба дасти лашкари Бобил нақл мекунад ва сарнавишти шоҳ Сидқиё ва инчунин озод шудани Ирмиёро таъкид мекунад. Набукаднесар Ерусалимро муҳосира мекунад ва пас аз шикастани мудофиаи он Сидқиё кӯшиши гурехтанро мекунад, вале асир мешавад. Писаронаш пеши ӯ кушта мешаванд, ва ӯ нобино ва асир мешавад, Худи шаҳр дар рӯ ба харобӣ аст, деворҳо, қасру хонаҳояшон оташ. Артиши калдонӣ деворҳои гирду атрофро вайрон мекунад, Набузарадон пас аз суқути он ба Ерусалим ворид мешавад. Ӯ ба Ирмиё барои пешгӯиҳо дар бораи Бобил муносибати хуб мекунад. Дар натиҷа, Ирмиё аз асирӣ озод карда шуд ва озодии интихоби куҷое, ки мехоҳад биравад. Вай тасмим гирифт, ки дар Яҳудо бо Ҷадалиё бимонад, Сарфи назар аз ин ҳодисаҳо, Эбед-Мелек барои амалҳояш дар наҷоти Ирмиё аз Худо итминон мегирад, Дар маҷмӯъ, ин боб оқибатҳои харобиовареро, ки Ерусалим аз беитоатии онҳо ба Худо дучор шуда буд, тасвир мекунад, дар ҳоле ки инчунин мисолҳои раҳму шафқатро нисбат ба одамоне, ки ба монанди Ирмиё ва Эбед-Мелек дар байни нобудшавӣ нишон медиҳанд.

Ирмиё 39:1 Дар соли нӯҳуми ҳукмронии Сидқиё подшоҳи Яҳудо, дар моҳи даҳум, Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ ба муқобили Ерусалим омаданд, ва онро муҳосира карданд.

Муҳосираи Ерусалим аз ҷониби Набукаднесар дар соли нӯҳуми ҳукмронии Сидқиё оғоз ёфт.

1. Оқибатҳои исён бар зидди Худо: Ирмиё 39:1

2. Огоҳӣ аз наздик шудани хатар: Ирмиё 39:1

1. Ишаъё 5:4-7, Огоҳии Ишаъё дар бораи доварии Худо барои исён

2. Ирмиё 6:22-23, Огоҳии Ирмиё дар бораи доварӣ барои гуноҳ

Ирмиё 39:2 Ва дар соли ёздаҳуми ҳукмронии Сидқиё, дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, шаҳр пора-пора шуд.

Дар соли ёздаҳумин ҳукмронии Сидқиё, дар рӯзи нӯҳуми моҳи чорум, шаҳр шикаста шуд.

1. Қудрати итоаткорӣ: Ирмиё 39:2 ва оқибатҳои беитоатӣ

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Худо вайронкунии Ерусалимро дар Ирмиё 39:2 барои мақсадҳои худ истифода бурд

1. Хуруҷ 23:20-21 - "Инак, ман фариштаеро пешопеши ту мефиристам, то ки туро дар роҳ нигоҳ дорад ва туро ба маконе ки ман омода кардаам, биёрад. Аз ӯ ҳазар кун ва ба овози вай итоат кун ва ӯро ба хашм наоварам. ; зеро ки гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид, зеро ки исми Ман дар Ӯст».

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ирмиё 39:3 Ва ҳамаи мирони подшоҳи Бобил даромада, дар дарвозаи миёна нишастанд, ҳатто Нергал-Шарез, Самғарнабо, Сарсехим, Рабсарис, Нергалшарез, Рабмоҷ, бо тамоми бақияи мирони подшоҳи Бобил.

Сардорони подшоҳи Бобил омада, дар назди дарвозаи миёна нишастанд.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки бо ҳар чизе ки ба сари мо меояд, бошем ва бо далерӣ ва қувват дар Худованд рӯ ба рӯ шавем.

2: Мо бояд имон дошта бошем, ки Худо ба мо қувват мебахшад, то бо душманонамон муқобилат кунем ва дар имонамон устувор бошем, новобаста аз вазъият.

1:1 Қӯринтиён 16:13-14 - Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли мардон рафтор кунед, қавӣ бошед. Бигзор ҳар коре, ки мекунед, дар муҳаббат анҷом дода шавад.

2: Эфсӯсиён 6:10-11 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Ирмиё 39:4 Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Сидқиё, подшоҳи Яҳудо, онҳо ва тамоми мардони ҷангиро дид, гурехт ва шабона аз шаҳр берун рафтанд, бо роҳи боғи подшоҳ, дарвозаи байни ду девор буд, ва ӯ аз роҳи дашт баромад.

Подшоҳи Яҳудо Сидқиё ҷанговаронро дида, шабона аз шаҳр гурехт.

1. Аз дучор шудан бо мушкилоте, ки ҳаёт ба сари шумо мегузорад, натарсед.

2. Вақте ки бо душвориҳо рӯ ба рӯ мешавед, ба Худо таваккал кунед, ки шуморо берун мебарад.

1. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам?

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 39:5 Аммо лашкари калдониён аз ақиби онҳо омада, дар даштҳои Ериҳӯ ба Сидқиё расиданд; ва ӯро гирифта, ба назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Рибло, дар замини Ҳамот бурданд, ва дар он ҷо доварӣ кард. бар ӯ.

Сидқиёро лашкари калдониён таъқиб карданд ва дар ниҳоят ба назди подшоҳи Бобил Набукаднесар ба Рибло оварданд ва дар он ҷо доварӣ карданд.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои беитоатии Сидқиё

2. Подшоҳии Худо: Намунае аз достони Сидқиё

1. Ишаъё 45:9-10 - "Вой бар ҳоли касе, ки бо Офарандаи Ӯ, як кӯза дар миёни дегҳои гилин меҷангад! Оё гил ба касе, ки онро шакл медиҳад, мегӯяд: "Чӣ месозӣ?" ё «Кори шумо дастаки надорад'?

2. Забур 97:2 - Гирду атрофаш абрҳо ва торикии ғафс аст; адолат ва адолат асоси тахти ӯст.

Ирмиё 39:6 Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар Рибло дар пеши назари ӯ кушт; подшоҳи Бобил низ тамоми аъёну ашрофзодаи Яҳудоро куштааст.

Подшоҳи Бобил писарони Сидқиё ва тамоми ашрофзодаҳои Яҳудоро дар Рибло куштааст.

1. Дар баробари бадӣ адолати Худо ғолиб меояд.

2. Худо ҳатто дар вақти ранҷу азоб ҳукмрон аст.

1. Ишаъё 2:4 - Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва баҳсҳои бисёр халқҳоро ҳал хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навдаҳо хоҳанд зад; халқ бар зидди халқ шамшер нахоҳанд кашид, ва онҳо дигар ҷанг нахоҳанд омӯзанд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 39:7 Ва ӯ чашмони Сидқиёро бурид, ва ӯро бо занҷирҳо баст, то ки ӯро ба Бобил барад.

Сидқиё кӯр шуд ва ҳамчун ҷазо ба занҷирҳо ба Бобил бурда шуд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши намунаи Сидқиё

2. Қудрати адолати Худо: омӯзиши Ирмиё 39

1. Ишаъё 5:20–24

2. Хуруҷ 20:5–7

Ирмиё 39:8 Ва калдониён хонаи подшоҳ ва хонаҳои қавмро оташ зада, деворҳои Ерусалимро вайрон карданд.

Калдониён Ерусалимро оташ зада, хонаи подшоҳ ва хонаҳои мардумро хароб карданд.

1. Ҳукмронии Худо дар муқобили ҳалокат - Нигаред, ки чаро Худо ба ин иҷозат дод ва чӣ гуна он дар ниҳоят ба иродаи Ӯ хидмат мекунад.

2. Қувваи имон дар замонҳои душвор - Чӣ тавр имонро барои идомаи ҷустуҷӯи иродаи Худо ва эътимод ба нақшаи Ӯ истифода бурдан мумкин аст.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 39:9 Он гоҳ сардори посбонҳо Набузарадон бақияи қавмеро, ки дар шаҳр монда буданд, ва онҳое ки афтода буданд, ба дасти ӯ афтода, бо боқимондаи қавми боқимондаро ба асирӣ бурда, ба Бобил бурд.

Бақияи мардуми Ерусалим аз ҷониби Набузарадон, сардори посбонон ба Бобил бурда шуд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор - Ирмиё 39:9

2. Муҳимияти эътимод ба Худо дар вақтҳои озмоиш - Ирмиё 39:9

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 39:10 Аммо сардори посбонҳо Набузарадон камбағалони қавмро, ки чизе надоштанд, дар замини Яҳудо монда, ба онҳо дар як вақт токзорҳо ва киштзорҳо дод.

Сардори посбон Набузарадон ба камбағалони мардуми Яҳудо меҳрубонӣ карда, онҳоро бо токзорҳо ва киштзорҳо таъмин намуд.

1. Раҳмати Худо бар бенавоён аст ва рӯзии онҳоро медиҳад.

2. Саховат нишонаи имон ва итоъат ба Худост.

1. Аъмол 20:35 - Дар ҳар коре, ки ман мекардам, ман ба шумо нишон додам, ки бо ин гуна меҳнати душвор мо бояд ба нотавонон кӯмак расонем ва суханони худи Худованд Исои Масеҳро ба ёд орем: додан аз гирифтан баракаттар аст.

2. Масалҳо 19:17 - Ҳар кӣ ба мискинон некӣ кунад, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ онҳоро барои коре, ки кардаанд, подош хоҳад дод.

Ирмиё 39:11 Ва Набукаднесар, подшоҳи Бобил, дар бораи Ирмиё ба сардори посбонҳо Набузарадон фармон дода, гуфт:

Ҳукмронии Худо дар муҳофизати пайғамбараш Ирмиё дар асорати Бобил дида мешавад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна муҳофизати Худо ҳамеша бо мост

2. Боварӣ ба Худованд: Чӣ тавр Ирмиё дар миёни асирӣ имон зоҳир кард

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд."

2. Дониёл 3: 17-18 - "Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи оташи сӯзон раҳо кунад, ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар не, бихоҳ Ба ту маълум аст, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат намекунем ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

Ирмиё 39:12 Ӯро бигир, ва ба ӯ нигоҳ кун, ва ба ӯ осебе нарасон; балки бо вай амал кун, чунон ки ба ту гӯяд».

Фармони Худо, ки беҳбудии дигаронро нигоҳ дорад.

1. Манфиатҳои ғамхорӣ дар бораи дигарон: омӯзиши Ирмиё 39:12

2. Дили Худо: ҳамдардӣ ба халқи худ дар Ирмиё 39:12

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва покиза аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2. Такрори Шариат 24:19 - Вақте ки шумо ҳосили худро дар майдони худ даравед ва бандеро дар саҳро фаромӯш мекунед, барои гирифтани он барнагардед. Ин барои муҳоҷир, ятим ва бевазан хоҳад буд, то ки Худованд Худои ту туро дар тамоми аъмоли дастат баракат диҳад.

Ирмиё 39:13 Ва Набузарадон, сардори посбонон, ва Набушасбон, Рабсарис, ва Нергал-Шарез, Рабмоҷ ва тамоми подшоҳони Бобилро фиристод;

Сардори посбонҳо Набузарадон Набушасбон, Рабсарис, Нергалшарезар ва Рабмоҷро бо тамоми мирони подшоҳи Бобил ба Ерусалим фиристод.

1. Таъмини Худо дар замони озмоиш

2. Ҳукмронии Худо дар ҷаҳони беимон

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Ирмиё 39:14 Ва онҳо фиристода, Ирмиёро аз ҳавлии зиндон бурданд, ва ӯро ба Ҷадальё ибни Аҳикам ибни Шофон супурданд, то ки ӯро ба хонааш барад, ва ӯ дар миёни мардум сокин шуд.

Ирмиё аз зиндон озод мешавад ва ба ӯ иҷозат дода мешавад, ки ба хона баргардад ва дар байни мардум зиндагӣ мекунад.

1. Худо халқи Худро наҷот медиҳад: Ҳикояи Ирмиё

2. Даъват ба вафодорӣ дар шароити душвор

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки бояд ҳамчун мерос гирифта шавад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт.

Ирмиё 39:15 Ва каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуд, вақте ки ӯ дар ҳавлии зиндон маҳкам буд, ва гуфт:

Худо ҳангоми дар зиндон буданаш бо Ирмиё сухан мегӯяд.

1. Худо ҳамеша ҳозир аст, ҳатто дарториктарин вақтҳо.

2. Новобаста аз он ки корҳо чӣ қадар душвор мешаванд, Худо ҳамеша дар дасти мост.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 34: 17-19 - "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёранд. , аммо Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо халос мекунад».

Ирмиё 39:16 Бирав ва ба Эбидмалики ҳабашӣ сухан ронда, бигӯ: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Инак, Ман суханони Худро бар ин шаҳр барои бадӣ хоҳам овард, на барои нек; ва онҳо дар он рӯз пеш аз ту анҷом хоҳанд ёфт.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба Эбдмалики ҳабашӣ мегӯяд, ки Ӯ суханони Худро бар шаҳр барои бадӣ хоҳад овард, на барои некӣ.

1. Фаҳмидани ҳокимияти Худо

2. Дар итоаткорӣ ба Каломи Худо рафтор кардан

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ирмиё 39:17 Аммо Ман туро дар он рӯз наҷот хоҳам дод, мегӯяд Худованд, ва ту ба дасти одамоне, ки аз онҳо метарсӣ, дода нахоҳӣ шуд.

Худованд ваъда медиҳад, ки Ирмиёро аз душманонаш наҷот медиҳад.

1. Худо дар ранҷ нигаҳбони мост

2. Ба ҷои қудрати худ ба Худо таваккал кардан

1. Забур 55:22 Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки парҳезгорон ба ҳаракат оянд.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳ, бо он тасаллӣ, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Ирмиё 39:18 Зеро ки Ман туро ҳатман раҳоӣ хоҳам дод, ва ту аз шамшер нахоҳӣ афтод, балки ҷони ту барои туъмаи ту хоҳад буд, зеро ки ту ба Ман таваккал кардаӣ, мегӯяд Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки Ирмиёро аз хатар раҳо мекунад ва ҷони ӯро ба хотири эътимодаш ба Ӯ нигоҳ медорад.

1. Таваккал ба Худо ягона роҳи боэътимоди наҷот аст.

2. Имон сарчашмаи наҷот ва наҷот аст.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Боби 40-и Ирмиё воқеаҳои пас аз суқути Ерусалим, аз ҷумла таъин шудани Ҷадалиё ба ҳайси ҳоким ва кушта шудани Ҷадалиёро тасвир мекунад.

Сархати 1: Набузарадон, капитани посбонони Бобил, Ирмиёро аз занҷираш озод мекунад ва ба ӯ интихоби интихоб мекунад, ки ба ҳар ҷое ки мехоҳад, биравад (Ирмиё 40:1-6). Ирмиё тасмим гирифт, ки дар Яҳудо бимонад.

Сархати 2: Ҷадалиё бо фармони Набукаднесар бар касоне, ки дар Яҳудо мемонанд, ҳоким таъин карда мешавад (Ирмиё 40:7-9). Одамони зиёде, аз он ҷумла сарбозоне, ки ҳангоми фурӯпошии Ерусалим гурехта буданд, дар Мисфо дар гирди Ҷадалиё ҷамъ мешаванд.

Сархати 3: Йоҳанон ва дигар сарварони ҳарбӣ Гедалиёро дар бораи қасди Исмоил барои куштани ӯ огоҳ мекунанд (Ирмиё 40:13-16). Аммо, Гедалиё нигарониҳои онҳоро рад мекунад ва дархости онҳоро дар бораи муҳофизат рад мекунад.

Сархати 4-ум: Исмоил нақшаи худро иҷро мекунад ва Гедалиёро ҳамроҳи баъзе сарбозони калдонӣ мекушанд (Ирмиё 41:1-3). Ӯ ҳамчунин яҳудиёни дигареро, ки бо Ҷадалиё ҷамъ омада буданд, мекушад. Баъд аз он Исмоил асиронро гирифта, аз Миспа гурехт.

Сархати 5: Йоҳанон ва қувваҳои ӯ Исмоилро таъқиб мекунанд ва асирони гирифтаашро наҷот медиҳанд (Ирмиё 41:11-15). Онҳо онҳоро ба Ҷерут-Химҳоми наздикии Байт-Лаҳм бармегардонанд. Аз тарси интиқом аз Бобил

барои куштор онҳо фикр мекунанд, ки ба Миср фирор кунанд, вале аввал аз Ирмиё роҳнамоӣ меҷӯянд.

Хулоса, боби чиҳилуми Ирмиё дар бораи оқибатҳои суқути Ерусалим, аз ҷумла таъин шудани Ҷадалиё ба ҳайси ҳоким ва кушта шудани ӯ аз ҷониби Исмоил нақл мекунад. Набузарадон Ирмиёро, ки дар Яҳудо монданро ихтиёр кард, озод мекунад. Ҷадалиёро Набукаднесар ҳоким таъин мекунад ва бисёриҳо дар Миспо дар атрофи ӯ ҷамъ мешаванд, Юҳанон Гедалиёро дар бораи қасди куштор огоҳ мекунад. Бо вуҷуди ин, ӯ нигарониҳои онҳоро рад мекунад. Исмоил нақшаи худро иҷро карда, ҳам Гедалиё ва ҳам дигаронро мекушад, Юҳанон Исмоилро таъқиб карда, асирони ӯро наҷот медиҳад. Онҳоро ба Байт-Лаҳм бармегардонанд. Аз интиқоми Бобулон тарсида, онҳо фикр мекунанд, ки ба Миср фирор кунанд, вале аввал роҳнамоӣ меҷӯянд, Дар маҷмӯъ, дар ин боб вазъи нозуки корҳоро пас аз суқути Ерусалим тасвир намуда, фитнаҳои сиёсӣ ва ихтилофҳоро дар байни онҳое, ки дар ақиб мондаанд, нишон медиҳад. Он инчунин таъкид мекунад, ки чӣ гуна эътимод ба роҳбарияти инсонӣ баъзан метавонад ба оқибатҳои фоҷиавӣ оварда расонад.

Ирмиё 40:1 Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуд, баъд аз он ки Набузарадон, сардори посбонон ӯро аз Ромо раҳо кард, вакте ки ӯро дар занҷир баста, дар миёни ҳамаи асорати Ерусалим ва Яҳудо бурда буд, ки ба асорати Бобил бурда шуда буданд.

Ирмиё пас аз аз асорати Бобил аз ҷониби Набузарадон, сардори посбонон озод шуданаш, каломи Худовандро қабул мекунад.

1. Қудрати кафорат: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 40:1

2. Муҳаббати бепоёни Худованд: Дарсҳо аз Ирмиё 40:1

1. Забур 107:1-3 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст; мухаббаташ абадӣ мемонад.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад.

Ирмиё 40:2 Ва сардори посбонон Ирмиёро гирифта, ба ӯ гуфт: «Худованд Худои ту ин бадро бар ин макон эълон кардааст».

Сардори посбон Ирмиёро гирифта, ба ӯ гуфт, ки Худо дар он ҷо бадӣ эълон кардааст.

1. Ҳақиқати ҳукми Худо

2. Боварӣ ба ҳокимияти Худо

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо муваффақ шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад".

Ирмиё 40:3 Ва Худованд онро овард, ва ончунон ки гуфта буд, ба амал овард: азбаски шумо бар зидди Худованд гуноҳ кардаед, ва ба овози Ӯ итоат накардед, бинобар ин ин кор ба сари шумо расидааст.

Доварии Худо бар касонест, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд ва ба овози Ӯ итоат накарданд.

1: Мо бояд ҳамеша ба овози Худо итоат кунем, новобаста аз арзиш.

2: Вақте ки мо бар зидди Худо гуноҳ мекунем, мо бояд омода бошем, ки бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавем.

1: Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва насли шумо зиндагӣ карда, Худовандро дӯст доред. Худои ту, ки ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида, зеро ки Ӯ умр ва дарозии рӯзҳои туст...».

2: Воиз 12: 13-14 - "Анҷоми кор; ҳамааш шунида шуд. Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар кореро бо ҳар чизи ниҳон доварӣ хоҳад кард. , хоҳ нек бошад, хоҳ бад».

Ирмиё 40:4 Ва алҳол, инак, имрӯз ман туро аз занҷирҳои бар дастат раҳо мекунам. Агар ба назари ту писанд ояд, ки бо ман ба Бобил биёӣ, биё. ва ман туро некбин хоҳам кард; лекин агар ба ту нохуш ояд, ки бо ман ба Бобил биёӣ, дур шав; инак, тамоми замин пеши туст; ба он ҷое ки рафтан барои ту хуб ва қулай аст, ба он ҷо бирав».

Ирмиё як маҳбусро аз занҷирҳо раҳо карда, ба ӯ пешниҳод мекунад, ки бо ӯ ба Бобил биёяд ё ба ҳар ҷое ки мехоҳад, биравад.

1. Рӯзеи Худо: Мо метавонем ҳамеша ба ризоят ва файзи Худо, ҳатто дар сахттарин шароитҳо такя кунем.

2. Интихоби хуб: Ҳатто ҳангоми интихоби душвор, мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки барои худ ва оилаамон қарори беҳтаринро қабул кунем.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ирмиё 40:5 Ва ҳангоме ки ӯ ҳанӯз барнагашт, гуфт: «Ба назди Ҷадальё ибни Аҳикам ибни Шофон, ки подшоҳи Бобил ӯро бар шаҳрҳои Яҳудо ҳоким таъин кардааст, баргард ва бо ӯ дар миёни мардум: ё ба ҳар ҷое, ки барои ту мувофиқ ояд, бирав. Сардори посбон ба ӯ хӯрок ва мукофот дод ва ӯро ҷавоб дод.

Сардори посбонон ба Ирмиё хӯрок ва мукофот дод ва ба ӯ гуфт, ки ба назди Ҷадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон, ҳокими шаҳрҳои Яҳудо баргардад ва бо ӯ бимонад.

1. Таъмини Худо дар замонҳои душвор - Чӣ гуна Худо барои мо роҳе месозад

2. Даъват ба шогирд - Итоати фармудаҳои Худо

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард".

Ирмиё 40:6 Ва Ирмиё назди Ҷадальё ибни Аҳикам ба Мисфо рафт; ва дар миёни қавме ки дар замин монда буданд, бо ӯ сокин шуд.

Ирмиё ба Мисфо кӯчид ва бо Ҷадальё ибни Аҳикам дар байни боқимондаи мардуми ин замин зиндагӣ мекард.

1. Вафодории Худо дар замони душвориҳои зиёд

2. Муҳимияти таваккал ба Худо ҳатто вақте ки чизҳои ногувор ба назар мерасанд

1. Румиён 8:31-32 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр Ӯ Магар бо Ӯ ҳама чизро ба мо марҳамат намедиҳад?

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд"

Ирмиё 40:7 Ва ҳангоме ки ҳамаи сардорони лашкарҳо, ки дар саҳро буданд, ҳатто онҳо ва мардони онҳо шуниданд, ки подшоҳи Бобил Ҷадалиё ибни Аҳикамро дар ин замин ҳоким таъин карда, ба вай одамон таъин кардааст, ва занон ва кӯдакон ва камбағалони замин, ки ба асорати Бобил бурда нашуда буданд;

Ҷадалиё аз ҷониби подшоҳи Бобил ҳокими Яҳудо таъин карда шуд ва бар одамон ва камбағалони замин, ки ба асирии Бобил бурда нашуда буданд, қудрат дод.

1. Қудрати ҳокимият: қадр кардани арзиши қудрат дар ҳаёти мо

2. Рӯзеи Худо барои халқаш: Омӯзиши такя кардан ба ризқи Худо дар замонҳои зарурӣ

1. Румиён 13:1-2, Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2. Забур 37:25, Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

Ирмиё 40:8 Он гоҳ онҳо ба Ҷадалиё ба Мисфо омаданд, ҳатто Исмоил ибни Натаньё, ва Юҳанон ва Йӯнотон писарони Қариё, ва Сарой ибни Танҳумет, ва писарони Эфои нетофатӣ, ва Езаньё ибни мақотӣ. , онҳо ва мардони онҳо.

Исмоил, Юҳанон, Йӯнотон, Сарё, писарони Эфой, ва Езаньё ва одамонашон ба Ҷадалиё ба Мисфо омаданд.

1. Фаровонии ризқи Худо - Ирмиё 40:8 ба мо нишон медиҳад, ки Худо шумораи зиёди одамонро барои ҳамроҳ шудан ба Ҷадалиё дар Миспоҳ таъмин кардааст.

2. Вафодории Худо ба халқи худ - Ирмиё 40:8 садоқати Худоро ба халқи худ нишон медиҳад, зеро Ӯ онҳоро бо захираҳои фаровон баракат медиҳад.

1. Матто 6:26-34 - Ва дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед, на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

2. Забур 34:8-10 - Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст! Хушо марде, ки ба ӯ паноҳ мебарад! Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро онҳое ки аз Ӯ метарсанд, камӣ надоранд! Шерҳои ҷавон аз бенавоӣ ва гуруснагӣ азоб мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз чизи нек камӣ мекунанд.

Ирмиё 40:9 Ва Ҷадалиё ибни Аҳикам ибни Шофон ба онҳо ва ба одамони онҳо қасам хӯрда, гуфт: «Аз хизмат ба калдониён натарсед; дар замин сокин шавед ва ба подшоҳи Бобил хизмат кунед, ва ба шумо хуб хоҳад буд. .

Ҷадальё ба мардум қасам хӯрд, ки аз хидмати калдониён натарсанд ва дар ин замин сокин шаванд ва ба подшоҳи Бобил хизмат кунанд, ва ваъда дод, ки ин ба онҳо нек хоҳад буд.

1. Таслим шудан ба нақшаи Худо - Ирмиё 40:9 ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд аз тарс эҳтиёт шавем ва ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ таслим шавем.

2. Боварӣ ба некии Худо - Ирмиё 40:9 моро ташвиқ мекунад, ки ба некии Худо таваккал кунем, зеро медонем, ки Ӯ дар бораи мо ғамхорӣ мекунад, агар мо иродаи Ӯро содиқона иҷро кунем.

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Дар Худованд шод бошед, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро мекунад:

Ирмиё 40:10 Аммо ман, инак, дар Мисфо сокин хоҳам буд, то ба калдониён, ки назди мо хоҳанд омад, хизмат кунам; лекин шумо шароб ва меваҳои тобистона ва равған ҷамъ кунед, ва онҳоро дар зарфҳои худ гузоред, ва сокин шавед. дар шаҳрҳои худ, ки гирифтаед.

Ирмиё ба мардум дастур медиҳад, ки сарвати худро ҷамъ кунанд ва дар шаҳрҳои забткардаашон зиндагӣ кунанд, дар ҳоле ки ӯ дар Мисфо мемонад, то ба калдониён хизмат кунад.

1. Ба даъвати Худо гӯш додан: Бо вуҷуди номуайянӣ дар имон зиндагӣ кардан - Ирмиё 40:10

2. Дар ҳузури Худо мондан: Дар итоаткории содиқ зиндагӣ кардан - Ирмиё 40:10

1. Ишаъё 6:8 - "Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро бифиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва гуфтам: "Инак Ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Филиппиён 2:12-13 - "Бинобар ин, эй дӯстони азизи ман, чунон ки шумо ҳамеша на танҳо дар ҳузури ман итоат мекардед, балки ҳоло дар вақти набудани ман хеле бештар наҷоти худро бо тарсу ларзон идома диҳед, зеро Худост, ки дар шумо кор мекунад, то ирода ва амал кунед, то мақсади неки худро иҷро кунед».

Ирмиё 40:11 Ҳамин тавр, вақте ки ҳамаи яҳудиёне ки дар Мӯоб, дар байни аммӯниён ва Адӯм ва дар тамоми кишварҳо буданд, шуниданд, ки подшоҳи Бобил бақияи Яҳудоро тарк карда, онҳо Ҷадальё ибни Аҳикам ибни Шофон;

Хабар ба яҳудиёне ки дар Мӯоб, Аммӯниён, Адӯм ва дигар кишварҳо зиндагӣ мекарданд, паҳн шуд, ки подшоҳи Бобил Ҷадалиё ибни Аҳикам ибни Шофонро барои сарварии бақияи Яҳудо таъин кардааст.

1. Бо умед бо душвориҳо рӯ ба рӯ шудан - Чӣ гуна Худо аз бадӣ некӣ меорад

2. Қудрати пешвоёни таъйиншуда – эътирофи даъвати Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Хуруҷ 18: 13-26 - Мусо роҳбаронро таъин кард, то ба ӯ дар идоракунии мардум кӯмак кунанд.

Ирмиё 40:12 Ҳатто тамоми яҳудиён аз ҳар ҷое ки ба он ҷо ронда шуда буданд, баргашта, ба сарзамини Яҳудо, ба Ҷадалиё, ба Мисфо омаданд, ва шароб ва меваҳои тобистонаи фаровон ҷамъ оварданд.

Яҳудиён ба сарзамини Яҳудо баргашта, шароб ва меваҳои тобистонаи фаровон ҷамъ оварданд.

1: садоқатмандии Худо дар таъмини халқи худ, ҳатто дар вақти душворӣ.

2: Бозгашти халқи Худо ба хона ва шодии фаровонӣ.

1: Ишаъё 43: 2-3 "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга намехоҳад сӯзонд. зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам».

2: Забур 23:1-3 "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад ... Ӯ ҷони маро барқарор мекунад."

Ирмиё 40:13 Ва Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони лашкарҳо, ки дар саҳро буданд, назди Ҷадальё ба Мисфо омаданд,

Юҳанон ва сардорони лашкарҳо ба Ҷадалиё ба Мисфо меоянд.

1. Биёед садоқати Юҳанон ва мириҳазоронро ҳангоми ба Ҷадалиё омадан ба ёд орем.

2. Дар иҷрои иродаи Худо мисли Йоҳанан ва капитанҳо далер ва содиқ бошед.

1. Ибриён 11:23-29 - Содиқи Иброҳим дар риояи иродаи Худо

2. Қӯлассиён 3:12-17 - Содиқ ва далерона риоя кардани иродаи Масеҳ

Ирмиё 40:14 Ва ба ӯ гуфт: «Оё ту медонӣ, ки Баалис, подшоҳи Аммӯн, Исмоил ибни Натаньёро барои куштани ту фиристодааст? Аммо Ҷадальё ибни Аҳиқом ба онҳо бовар накард.

Ҷадальё ибни Аҳиқом огоҳ карда шуд, ки Баалис, подшоҳи Аммӯн, Исмоилро фиристод, то ӯро бикушад, аммо Ҷадалё ба огоҳӣ бовар накард.

1. Дар замонҳои душворӣ ба Худо таваккал кардан - Ирмиё 40:14

2. Ғалаба кардани тарс ва шубҳа - Ирмиё 40:14

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Забур 56:3 - Вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал мекунам.

Ирмиё 40:15 Ва Юҳанон ибни Қариё дар Мисфо пинҳонӣ ба Ҷадалиё сухан ронда, гуфт: «Иҷозат деҳ, ки ман биравам, ва Исмоил ибни Натаньёро мекушам, ва ҳеҷ кас аз ин хабар нахоҳад дошт; ки тамоми яҳудиёне ки назди ту ҷамъ омадаанд, пароканда шаванд, ва бақияи Яҳудо нобуд шаванд?

Юҳанон аз Ҷадалиё хоҳиш кард, ки ба ӯ иҷозат диҳад, ки Исмоилро пинҳонӣ кушад ва огоҳ кард, ки агар Исмоил боздошт нашавад, яҳудиён дар атрофи Ҷадалиё ҷамъ омада пароканда мешаванд ва боқимондаи Яҳудо нобуд мешаванд.

1. Муҳимияти амал кардан - Ирмиё 40:15 ба мо нишон медиҳад, ки муҳимияти амал кардан дар лаҳзаҳои хатар, на умедворем, ки ҳама чиз худ аз худ кор хоҳад кард.

2. Қудрати оқилона - Ирмиё 40:15 ба мо арзиши оқилона ва қабули интихоби оқилонаро дар вазъиятҳои душвор таълим медиҳад.

1. Масалҳо 12:23 - Оқил донишро пинҳон мекунад, аммо дили аблаҳон аблаҳиро эълон мекунад.

2. Айюб 5:12 - Ӯ найрангҳои маккоронро барбод медиҳад, то дастҳои онҳо нақшаҳои худро иҷро карда натавонанд.

Ирмиё 40:16 Аммо Ҷадалиё ибни Аҳиқом ба Юҳанон ибни Қариё гуфт: «Ин корро накун, зеро ки ту дар бораи Исмоил дурӯғ мегӯӣ».

Гедалиё Юҳанонро огоҳ кард, ки коре накунад ва ба ӯ гуфт, ки ӯ дар бораи Исмоил дурӯғ мегӯяд.

1. Ахамияти хакикат дар гуфтори мо.

2. Қувваи маслиҳати хирадмандона.

1. Масалҳо 10:19, Вақте ки сухан бисёр аст, гуноҳ кам нест, аммо ҳар кӣ лаби худро нигоҳ дорад, оқил аст.

2. Масалҳо 12:17, Ҳар кӣ рост мегӯяд, далели ростқавлона медиҳад, аммо шоҳиди козиб фиреб медиҳад.

Боби 41-и Ирмиё воқеаҳоеро, ки пас аз кушта шудани Ҷадалиё, аз ҷумла куштор дар Миспа ва гурези минбаъда ба Миср тасвир мекунанд, тасвир мекунад.

Сархати 1: Пас аз он ки Исмоил Ҷадалиёро кушт, ӯ ҳамроҳи одамонаш дар Миспа ҳангоми хӯрокхӯрӣ қатли ом мекунанд (Ирмиё 41:1-3). Онҳо ҳам мансабдорони яҳудӣ ва ҳам бобулиро, ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, мекушанд.

Сархати 2: Исмоил як гурӯҳи наҷотёфтагонро аз Миспа ба асирӣ мебарад ва ният дорад онҳоро ба аммӯниён биёрад (Ирмиё 41:10-15). Бо вуҷуди ин, Юҳанон ва қувваҳои ӯ онҳоро аз Исмоил дар наздикии Ҷибъон наҷот медиҳанд. Онҳо метарсанд, ки интиқом аз ҷониби Бобил барои куштор гирифта шавад.

Сархати 3: Йоҳанан асирони наҷотёфтаро ба Герут Чимҳом дар наздикии Байт-Лаҳм мебарад (Ирмиё 41:16-18). Вай нақша дорад, ки муваққатан дар он ҷо бимонад, аммо аз рафтан ба Миср аз сабаби иртибот бо бутпарастӣ изҳори нигаронӣ мекунад.

Сархати 4: Мардум маслиҳати Ирмиёро рад мекунанд, ки ба Миср нараванд ва исрор мекунанд, ки барои бехатарӣ ба он ҷо гурехт (Ирмиё 42:1-6). Онҳо аз Ирмиё мепурсанд, ки дар бораи қарори худ аз Худо роҳнамоӣ пурсад ва новобаста аз ҷавоби Ӯ итоаткорӣ карданро ваъда диҳад.

Хулоса, боби чилу яки Ирмиё дар бораи оқибатҳои куштори Ҷадалиё, аз ҷумла куштор дар Миспа ва парвози баъдӣ ба сӯи Миср нақл мекунад. Исмоил дар Мизпоҳ куштор анҷом дода, мансабдоронеро, ки ҳангоми хӯрокхӯрӣ ҷамъ омада буданд, мекушт. Ӯ асиронро бо худ мебарад, то ки онҳоро сӯи Аммӯн барад, Юҳанон ин асиронро дар наздикии Ҷибъӯн наҷот медиҳад. Аз интиқоми Бобулон тарсида, онҳоро ба сӯи Герут Чимҳам бурданд. Йоҳанан дар бораи рафтан ба Миср изҳори нигаронӣ мекунад, Мардум ба огоҳиҳои ӯ нигоҳ накарда, аз Ирмиё барои бехатарӣ ба Миср роҳнамоӣ мекунанд. Онҳо новобаста аз посухи Худо итоатро ваъда медиҳанд, Дар маҷмӯъ, дар ин боб хушунат ва бесарусомонии идомаи пас аз кушта шудани Гедалиё, инчунин ноумедии мардум ба амният ва омодагии онҳо барои ҷустуҷӯи роҳнамоии илоҳӣ таъкид шудааст.

Ирмиё 41:1 Ва дар моҳи ҳафтум чунин воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натаньё ибни Элишома, аз насли подшоҳ, ва мирони подшоҳ, ҳатто даҳ нафар бо ӯ назди Ҷадальё ибни Аҳиқом омаданд. ба Миспа; ва дар он ҷо дар Мисфо якҷоя нон хӯрданд.

Сардорони подшоҳ ҳамроҳи Исмоил дар моҳи ҳафтум ба Миспа ба Ҷадалиё омаданд.

1. Аҳамияти меҳмоннавозӣ ва мизбони хуб будан

2. Қувваи робита бо одамон дар ҳаёти мо

1. Румиён 12:13 - Бо одамони ниёзманди Худованд мубодила кунед. Меҳмоннавозӣ кунед.

2. Масалҳо 11:25 - Саховатманд комёб мешавад; касе, ки дигаронро тароват бахшад, тароват меёбад.

Ирмиё 41:2 Ва Исмоил ибни Натаньё ва даҳ нафари ҳамроҳаш бархоста, Ҷадалиё ибни Аҳикам ибни Шофонро бо шамшер куштанд ва ӯро, ки подшоҳи Бобил ӯро ҳоким таъин карда буд, куштанд. замин.

Исмоил ҳокими ин кишвар Ҷадалиёро, ки подшоҳи Бобил таъин карда буд, кушт.

1. Хатари ноинсофӣ: Дарси ибрат аз Исмоил

2. Қудрати итоаткорӣ: Хизмати содиқи Ҷадалиё ба подшоҳи Бобил

1. Масалҳо 3:31: «Ба одами зӯровар ҳасад набар ва ҳеҷ яке аз роҳҳои ӯро интихоб накун».

2. Ирмиё 17:9: "Дил аз ҳама чиз маккор аст ва сахт бемор аст; кӣ метавонад онро фаҳмад?"

Ирмиё 41:3 Ва Исмоил тамоми яҳудиёнеро, ки бо ӯ буданд, ҳатто бо Ҷадалиё дар Мисфо, ва калдониёнро, ки дар он ҷо буданд, ва мардони ҷангиро куштааст.

Исмоил тамоми яҳудиёнро дар Мисфо, аз ҷумла Ҷадалиё ва калдониёнро кушт.

1. Мо набояд адолатро ба дасти худ гирем, гарчанде ки худро сафед ҳис кунем.

2. Интиқом танҳо аз они Худованд аст.

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Матто 5:38-39 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ба шумо мегӯям: ба шахси бад муқобилат накунед. Агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, рухсораи дигарро низ ба онҳо гардонед.

Ирмиё 41:4 Ва рӯзи дуюм пас аз куштани Ҷадалиё воқеъ шуд, ва ҳеҷ кас инро намедонист,

Ҷадалиё кушта шуд ва ду рӯз номаълум монд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки амалҳои мо бетаъсир намонанд.

2: Мо бояд аз оқибати аъмоли худ огоҳ бошем.

1: Воиз 8:11 - Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

2: Масалҳо 21:15 - Вақте ки адолат ба амал меояд, барои одил шодӣ аст, аммо барои бадкорон даҳшат аст.

Ирмиё 41:5 Ва аз Шакем, Шилӯ ва Сомария баъзе ҳаштод нафар омада буданд, ки ришҳояшонро тарошида, ҷомаҳошон дарида ва худро бурида, бо ҳадияҳо ва бухур дар дасташон мебурданд, то онҳоро ба назди хонаи Худованд.

Ҳаштод нафар аз шаҳрҳои Шакем, Шилӯ ва Сомария бо ҳадияҳо ва бухур ба хонаи Худованд омаданд, ки ришҳо тарошида, ҷомаҳои дарида ва худкушӣ карда буданд.

1. Хонаи Худо макони ихлос ва ибодат аст

2. Дар хонаи Худованд бо ҳадя ва ибодат шодӣ кардан

1. Забур 122:1-2 "Ман шод шудам, вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем. Пойҳои мо дар дохили дарвозаҳои Ту хоҳанд истод, эй Ерусалим".

2. Масалҳо 9:10 "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас хирад аст".

Ирмиё 41:6 Ва Исмоил ибни Натаньё аз Мисфо ба истиқболи онҳо баромад, ва ҳангоми рафтанаш гиря мекард;

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исмоил бо чанд нафар вохӯрд ва аз онҳо хоҳиш кард, ки ҳамроҳаш ба Ҷадалиё биёянд.

1. Мо бояд омода бошем, ки одамонро даъват кунем, то дар сафарҳои имони мо бо мо ҳамроҳ шаванд.

2. Худо метавонад моро ҳамчун фиристодаи муҳаббат ва файзи худ ба дигарон истифода барад, ҳатто вақте ки мо худро нокофӣ ҳис мекунем.

1. Луқо 5:27-28 - Пас аз ин ӯ берун рафта, Левӣ ном боҷгиреро дид, ки дар назди боҷхона нишастааст, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё». 28 Ва ҳама чизро тарк карда, бархоста, аз ақиби Ӯ равона шуд.

2. Ишаъё 6:8 - Ҳамчунин ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

Ирмиё 41:7 Ва ҳангоме ки онҳо ба миёнаи шаҳр омаданд, Исмоил ибни Натаньё онҳоро кушта, худаш ва одамони ҳамроҳаш дар миёни чоҳ андохт.

Исмоил ибни Натаниё одамонро кушта, бо одамони худ ба чоҳ андохт.

1. Қудрати интихоб: Фаҳмидани таъсири қарорҳои мо

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Худо ҳамаро мағлуб мекунад

1. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Ирмиё 41:8 Аммо дар миёни онҳо даҳ нафар ёфт шуданд, ки ба Исмоил гуфтанд: «Моро накуш, зеро ки мо дар саҳро ганҷҳо, гандум, ҷав, равған ва асал дорем». Пас парҳез кард ва онҳоро дар миёни бародаронашон накушт.

Исмоил даҳ нафарро куштанӣ буд, вале онҳо изҳор доштанд, ки гандум, ҷав, равған ва асал захира кардаанд, раҳм кунанд. Исмоил ҷони онҳоро раҳо кард.

1. Раҳмати Худо аз гуноҳи мо бузургтар аст.

2. Ҳамдардӣ метавонад аз зӯроварӣ пурқувваттар бошад.

1. Румиён 5:20 - Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам бештар мешуд.

2. Матто 5:7 - Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд шуд.

Ирмиё 41:9 Ва чоҳе, ки Исмоил тамоми ҷасадҳои одамонро, ки барои Ҷадалиё кушта буд, дар он андохт, Осо подшоҳ аз тарси Баашо подшоҳи Исроил сохта буд, ва Исмоил ибни Натаньёро пур кард. бо кушташудагон.

Исмоил ибни Натаниё аз тарси Баашо, подшоҳи Исроил, одамони зиёдеро кушта, ҷасадҳои онҳоро дар чоҳе, ки пештар подшоҳ Осо сохта буд, гузошт.

1. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст. Масалҳо 9:10

2. Мо набояд бигзорем, ки тарси мо моро ба гуноҳ водор кунад. Румиён 6:1-2

1. Ирмиё 41:9

2. Масалҳо 9:10; Румиён 6:1-2

Ирмиё 41:10 Ва Исмоил тамоми боқимондаи қавмро, ки дар Мисфо буданд, духтарони подшоҳ ва тамоми қавмеро, ки дар Мисфо монда буданд,, ки Набузарадон сардори посбонон ба Ҷадалиё ибни Аҳиқом супурда буд, ба асирӣ бурд. ва Исмоил ибни Натаньё онҳоро ба асирӣ бурд, ва равона шуд, то назди банӣ-Аммӯн биравад.

Исмоил, ки сардори посбонон буд, мардуми Мисфо, аз ҷумла духтарони подшоҳро асир гирифта, ба сӯи аммӯниён бурд.

1. Вафодории Худо дар озмоишҳо ва мусибатҳо

2. Муҳимияти таваккал ба Худо дар шароити душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ирмиё 41:11 Аммо вақте ки Юҳанон ибни Қариё ва ҳамаи сардорони лашкарҳо бо ӯ буданд, аз тамоми бадие ки Исмоил ибни Натаньё карда буд, шуниданд,

Йоҳанан ва сарбозон аз кори бади Исмоил шуниданд.

1. Худо аз бадӣ нафрат мекунад - Масалҳо 8:13

2. Муқовимат бо бадӣ - Ғалотиён 6:1-2

1. Ирмиё 40:13–14

2. Ирмиё 40:7–9

Ирмиё 41:12 Ва онҳо ҳамаи одамонро гирифта, ба ҷанг рафтанд, ки бо Исмоил ибни Натаньё ҷанг кунанд, ва ӯро дар назди обҳои азим дар Ҷибъӯн ёфтанд.

Исмоил, писари Натаньё, дар назди обҳои бузурги Ҷибъӯн пайдо шуд, пас аз он ки ҳамаи одамон ӯро ба ҷанг бурданд.

1. Қувваи амал: Қиссаи Исмоил ва Нетаниё қудрати амал кардан ва якҷоя кор карданро ҳангоми ҳалли мушкилот нишон медиҳад.

2. Имон дар баробари мушкилот: Қиссаи Исмоил ва Натаниё моро таълим медиҳад, ки дар баробари душвориҳо имон дошта бошем ва ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳем.

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 118:6 - Худованд тарафи ман аст; наметарсам. Одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Ирмиё 41:13 Ва ҳангоме ки тамоми қавме ки бо Исмоил буданд, Юҳанон ибни Қареаҳ ва тамоми сардорони лашкарҳоро, ки бо ӯ буданд, диданд, шод шуданд.

Исмоил ва пайравонаш Юҳанон ибни Қариё ва лашкари ӯро диданд, шод шуданд.

1. Пайравони Масеҳ бояд аз дидани онҳое, ки ба исми Ӯ хизмат мекунанд, шод бошанд.

2. Аз илова шудани ҳамимонон ба ин кор шодӣ кунед.

1. Забур 121:1 - Вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем" шод шудам.

2. Филиппиён 2:1-4 - Пас, агар дар Масеҳ тасаллӣ бошад, агар тасаллӣ аз муҳаббат, агар ягон шарикии Рӯҳ, агар дарун ва марҳамат бошад, шодии маро ба амал оваред, то ки шумо ҳамфикр бошед ва дорои якхела бошед. якдил

будан, якдил будан. Бигзор ҳеҷ коре бо ҷанҷол ё шуҳрат анҷом дода нашавад; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист.

Ирмиё 41:14 Ва тамоми қавме ки Исмоъил аз Мисфо ба асирӣ бурда буд, пароканда шуда, баргаштанд ва ба Юҳанон ибни Қариё рафтанд.

Исмоил одамонро аз Миспа рабудааст ва бурданд, вале оқибат онҳо баргашта, ба Юҳанон писари Кареа рафтанд.

1. Аҳамияти устуворӣ ва устуворӣ дар баробари мушкилот.

2. Ҳукмронии Худо дар баргардонидани гумшудагон ва тангшудагон.

1. Яъқуб 1:2-4, эй бародарон, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаашро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Забур 34:18 Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

Ирмиё 41:15 Аммо Исмоил ибни Натаньё бо ҳашт нафар аз Юҳанон гурехта, назди аммӯниён рафт.

Исмоил ибни Натаньё бо ҳашт нафар аз Юҳанон гурехта, назди аммӯниён рафт.

1. Қувваи устуворӣ: Қиссаи Исмоил

2. Имкониятҳои ғайричашмдошт: Чӣ тавр Исмоил роҳи худро ёфт

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9, "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

2. Забур 37:5, "Роҳи худро ба Худованд супоред; ба Ӯ таваккал кунед, ва Ӯ ин корро хоҳад кард: адолати шуморо мисли субҳ, адолати кори шуморо мисли офтоби нисфирӯзӣ дурахшон хоҳад кард".

Ирмиё 41:16 Он гоҳ Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони лашкарҳо, ки бо ӯ буданд, тамоми бақияи қавмеро, ки ӯ аз Исмоил ибни Натаньё, аз Мисфо гирифта буд, пас аз куштани Ҷадалиёро гирифт. писари Аҳиқом, ҳатто мардони ҷангӣ, ва занон, ва кӯдакон ва ахтаҳоеро, ки аз Ҷибъӯн боз оварда буд;

Юҳонон ибни Қариё ва ҳамаи сардорони лашкарҳо бо ӯ, баъд аз кушта шудани Ҷадальё ибни Аҳикам Исмоил ибни Натаньё, занон, кӯдакон ва ахтаҳоро аз Мисфо наҷот доданд.

1. Мо метавонем аз мисоли Йоханан ва капитанҳое, ки дар муқобили хатар барои наҷоти дигарон далер буданд, далерӣ гирем.

2. Раҳмати Худо аз фаҳмиши мо берун аст, зеро ӯ ҳатто дар ҳолати хатари бузург барои Исмоил ва хонаводааш ризқ дод.

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 41:17 Ва онҳо рафта, дар манзили Кимҳом, ки дар Байт-Лаҳм воқеъ аст, сокин шуданд, то ба Миср бираванд,

Халқи Худо хонаи худро тарк карда, дар Кимҳом, дар наздикии Байт-Лаҳм, сукунат карданд, то ба Миср сафар кунанд.

1. Саёҳати Имон: Чӣ тавр ба даъвати Худо новобаста аз он ки ба куҷо мебарад, пайравӣ кардан мумкин аст

2. Ғалаба кардани тарс: Чаро мо бояд дар имон ва ба Худо таваккал кунем

1. Аъмол 7:31-36 - Суханронии Истефанус дар бораи имони Иброҳим дар тарки ватанаш.

2. Ибриён 11:8-10 - имони Иброҳим дар тарки ватани худ ва рафтан ба замини ваъда.

Ирмиё 41:18 Ба сабаби калдониён, зеро ки онҳо аз онҳо метарсиданд, зеро Исмоил ибни Натаньё Ҷадальё ибни Аҳикамро, ки подшоҳи Бобил ӯро дар замин ҳоким таъин карда буд, кушта буд.

Исмоил Ҷадалиёро, ки подшоҳи Бобил ӯро ҳокими ин замин таъин карда буд, кушта буд ва дар натиҷа калдониён аз ӯ метарсиданд.

1. Қувваи тарс: Омӯзиши бартараф кардани он дар шароити душвор

2. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душворӣ

1. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Боби 42 Ирмиё хоҳиши мардумро дар бораи Ирмиё барои гирифтани роҳнамоии Худо дар мавриди қарори гурехтан ба Миср ва ҷавоби Ирмиё тасвир мекунад.

Сархати 1: Мардум, аз он ҷумла сарварони ҳарбӣ ва Юҳанон, ба Ирмиё наздик мешаванд ва аз ӯ хоҳиш мекунанд, ки барои онҳо дуо гӯяд ва роҳнамоии Худоро биҷӯяд (Ирмиё 42:1-3). Онҳо ваъда медиҳанд, ки ба ҳар ҷавобе, ки аз Худо ба воситаи Ирмиё мегиранд, итоат мекунанд.

Сархати 2: Пас аз даҳ рӯз Ирмиё аз Худо ҷавоб мегирад (Ирмиё 42:7-12). Ӯ паёмро нақл мекунад, ки агар онҳо дар Яҳудо бимонанд, Худо онҳоро обод мекунад ва намегузорад, ки ба онҳо зарар расад. Аммо, агар онҳо барои

бехатарӣ ба Миср бираванд, онҳо ба ҷанг, гуруснагӣ ва вабо дучор хоҳанд шуд.

Сархати 3: Бо вуҷуди огоҳии Ирмиё аз рафтан ба Миср, мардум ӯро дар дурӯғгӯӣ айбдор мекунанд (Ирмиё 42:13-18). Онҳо исрор меварзанд, ки ба он ҷо бираванд, зеро фикр мекунанд, ки мушкилоти имрӯзаи онҳо дар натиҷаи ибодати бутҳо дар Яҳудо нест, балки бештар ибодати Худованд аст.

Сархати 4: Ирмиё мардумро огоҳ мекунад, ки қарори онҳо ба Миср ба фалокат оварда мерасонад (Ирмиё 42:19-22). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ӯ тамоми паёмҳои Худоро дар тӯли таърихи онҳо содиқона интиқол додааст. Бо вуҷуди ин, ӯ эътироф мекунад, ки онҳо роҳи худро интихоб карда, ба муқобили огоҳии Худо рафтанд.

Хулоса, дар боби чилу дуюми Ирмиё дархости мардум дар бораи роҳнамоӣ аз Ирмиё дар бораи нақшаи фирор ба Миср ва посухи минбаъдаи ӯ аз ҷониби Худо нақл мекунад. Мардум назди Ирмиё омада, аз ӯ хоҳиш мекунанд, ки роҳнамоии илоҳӣ биҷӯяд. Онҳо ваъда медиҳанд, ки итоаткорӣ мекунанд, новобаста аз ҷавоб, Ирмиё пас аз даҳ рӯз паёми Худоро мерасонад. Агар онҳо дар Яҳудо бимонанд, Худо онҳоро муҳофизат мекунад ва обод мекунад. Аммо, агар ба Миср бираванд, ба ҷанг, гуруснагӣ ва вабо дучор хоҳанд шуд, Бо вуҷуди ин огоҳӣ, мардум Ирмиёро ба дурӯғгӯӣ айбдор мекунанд. Онҳо исрор меварзанд, ки ба Миср бираванд, зеро бовар доранд, ки ин ба парастиш накардани бутҳо мисли пештара аст, Ирмиё бори дигар онҳоро ҳушдор медиҳад, ки интихоби ин роҳ танҳо ба фалокат оварда мерасонад, зеро ӯ тамоми паёмҳоро содиқона расонидааст. Бо вуҷуди ин, ӯ қарори онҳоро эътироф мекунад, Дар маҷмӯъ, ин боб аҳамияти ҷустуҷӯи роҳнамоии илоҳӣ ва оқибатҳои нодида гирифтани онро таъкид мекунад. Он инчунин шиддати байни садоқат ба Яҳува ва рӯ овардан ба бутпарастиро таъкид мекунад.

Ирмиё 42:1 Он гоҳ тамоми сардорони лашкарҳо, ва Юҳанон ибни Қариё, ва Езаньё ибни Ҳушаё, ва тамоми қавм аз хурдтарин то бузургтарин наздик омаданд,

Сардорони лашкарҳо, Юҳанон ва Езаньё ва тамоми қавми Яҳудо ҷамъ омаданд, то аз Ирмиё маслиҳат пурсанд.

1. Ба Худованд таваккал кунед ва дар лаҳзаҳои душвор аз Ӯ маслиҳат пурсед.

2. Ҳангоми қабули қарорҳо аз одамони хирадманд ва Каломи Худо маслиҳат пурсед.

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое бипурсад, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад ва ин ба ӯ дода мешавад.

Ирмиё 42:2 Ва ба Ирмиёи набӣ гуфт: «Бигзор аз ту илтимос мекунем, ки илтиҷои мо пеши ту қабул шавад ва барои мо ба Худованд Худои худ дуо гӯй, ҳатто барои ҳамаи ин бақия; (Зеро ки мо танҳо андаке мондаем, чунон ки чашмони Ту моро мебинад)

Наҷотёфтагони асирии Бобил аз Ирмиёи пайғамбар хоҳиш мекунанд, ки барои онҳо ба Худованд дуо гӯяд.

1. Таслим шудан ба Худо дар замонҳои озмоиш - Ирмиё 42:2

2. Дар бораи таъминот ба Худо такя кардан - Ирмиё 42:2

1. Такрори Шариат 4:31 - "Зеро ки Худованд Худои ту Худои меҳрубон аст; Ӯ туро тарк нахоҳад кард, ва туро ҳалок нахоҳад кард, ва аҳди падарони туро, ки ба онҳо қасам хӯрдааст, фаромӯш нахоҳад кард".

2. Ишаъё 40:28-31 - "Оё надонистай? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? Ҷустуҷӯи Ӯ нест. Ба нотавон қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад: Ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон тамоман меафтанд; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; онҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд».

Ирмиё 42:3 То ки Худованд Худои ту ба мо роҳеро, ки дар он роҳ биравем ва он чи кунем, нишон диҳад.

Халқи Яҳудо аз Худо хоҳиш мекунанд, ки ба онҳо роҳеро, ки бояд бираванд ва корҳое, ки бояд кунанд, нишон диҳад.

1. Ба роҳнамоии Худо эътимод карданро омӯзед - Ирмиё 42:3

2. Дар ҳама чиз роҳнамоии Худоро биҷӯед - Ирмиё 42:3

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 25:4-5 - Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, Худовандо, ба ман роҳҳои Худро омӯз. Маро дар ростии худ ҳидоят кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои Наҷотдиҳандаи ман ҳастӣ, ва умеди ман тамоми рӯз ба ту аст.

Ирмиё 42:4 Ва Ирмиёи набӣ ба онҳо гуфт: «Шунидам; инак, бар тибқи суханони ту ба Худованд Худои ту дуо хоҳам кард; ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар он чи Худованд ба шумо ҷавоб диҳад, Ман онро ба шумо баён хоҳам кард; Ман ҳеҷ чизро аз ту нигоҳ намедорам.

Ирмиё ваъда медиҳад, ки аз номи мардум ба Худованд дуо мекунад ва ҷавоби Худовандро ба онҳо эълон мекунад.

1. Вафодории Худо дар иҷобат ба дуо

2. Муҳимияти ростқавл ва ошкоро будан дар муносибат бо Худо

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод".

2. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои боҳашамати одами одил фоидаи зиёд дорад".

Ирмиё 42:5 Ва онҳо ба Ирмиё гуфтанд: «Худованд дар миёни мо шоҳиди ҳақиқӣ ва амин бошад, агар мо мувофиқи ҳар он чизе ки Худованд Худоят туро назди мо мефиристад, иҷро накунем».

Халқи Яҳудо аз Ирмиё илтиҷо мекунанд, ки барои онҳо шоҳиди ваъдаи онҳо оид ба иҷрои ҳар он чи Худованд фармудааст, бошад.

1. Аҳамияти риояи фармудаҳои Худо

2. Вафо кардан ба ваъдаҳои Худо

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард, ва гурусна гардонд, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистаӣ, на падаронат медонистанд, то ба ту бидонад, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. , балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

Ирмиё 42:6: хоҳ нек бошад, хоҳ бад, мо ба овози Худованд Худои худ, ки туро ба сӯи Ӯ мефиристем, итоат хоҳем кард; То ки ба мо хуб бошад, вақте ки мо ба овози Худованд Худои худ итоат кунем.

Банӣ-Исроил ваъда медиҳанд, ки ба овози Худованд Худои худ итоат кунанд, то ки ба онҳо некӯ бошад.

1. Итоат ба Худо: Калиди некӯаҳволӣ

2. Баракати итоат ба овози Худованд

1. Ишаъё 1:19-20 - Агар шумо ирода ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд; Аммо агар рад кунед ва исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ирмиё 42:7 Ва баъд аз даҳ рӯз чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуд.

Пас аз даҳ рӯз каломи Худованд ба Ирмиё нозил шуд.

1. Биёед бо сабр дар Худованд интизор бошем - Ирмиё 42:7

2. Ба вақти Худованд эътимод кунед - Ирмиё 42:7

1. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бош, ва дилат далер бошад; интизори Парвардигор!

2. Ҳабаққуқ 2:3 - Зеро ки рӯъё ҳанӯз вақти муайяни худро интизор аст; то ба охир шитоб мекунад, дурӯғ намегӯяд. Агар он суст ба назар расад, онро интизор шавед; албатта меояд; таъхир нахоҳад кард.

Ирмиё 42:8 Он гоҳ ӯ Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони лашкарҳоро, ки бо ӯ буданд, ва тамоми қавмро аз хурд то бузург хонда,

Яҳудоиёнро Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони лашкарҳо даъват карданд, то илтиҷои онҳоро бишнаванд.

1. Худо ҳамеша моро бо дастгирӣ ва роҳнамоие, ки ба мо лозим аст, медиҳад.

2. Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки дигаронро новобаста аз мақоми онҳо гӯш кунем.

1. Масалҳо 3:5-6, Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:19, Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад.

Ирмиё 42:9 Ва ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил, чунин мегӯяд: шумо маро фиристода будед, то ки ба ҳузури Ӯ дуо бигӯям;

Халқи Яҳудо намояндагони худро назди Ирмиё фиристоданд, то ки дуои худро ба ҳузури Худованд бигӯянд.

1. Худо хоҳишҳои моро мешунавад ва омода аст ба онҳо ҷавоб диҳад. 2. Вақте ки мо ба роҳнамоӣ ва кӯмак ниёз дорем, биёед Худовандро биҷӯем.

1. Филиппиён 4:6-7, "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ». 2. Яъқуб 4:8, «Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

Ирмиё 42:10 Агар шумо то ҳол дар ин замин бимонед, Ман шуморо бино хоҳам кард, ва наафтонед, ва шуморо шинондам, ва намеканам, зеро ки аз бадӣ, ки ба шумо кардаам, тавба мекунам. .

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Яҳудо дар замин бимонанд, онҳоро бино ва шинонда хоҳад кард ва Ӯ аз бадӣ ба онҳо тавба мекунад.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Чӣ гуна Худо аз бадие, ки кардааст, тавба мекунад

2. Ваъдаи барқароршавӣ: Интихоби мондан дар замини Худо

1. Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст".

Ирмиё 42:11 Аз подшоҳи Бобил, ки шумо аз ӯ метарсед, натарсед; аз вай натарсед, мегӯяд Худованд, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, то ки шуморо наҷот диҳам ва аз дасти Ӯ раҳо намоям.

Худо халқи Яҳудоро ташвиқ мекунад, ки аз подшоҳи Бобил натарсанд, зеро Худованд бо онҳост, то онҳоро наҷот диҳад ва наҷот диҳад.

1. Натарс: такя ба муҳофизати Худованд дар замонҳои душворӣ

2. Ҷустуҷӯи қувват дар ваъдаҳои Худо

1. Забур 56:3-4 - "Вақте ки метарсам, ба ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам. Бадан ба ман чӣ кор карда метавонад?"

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ирмиё 42:12 Ва ман ба шумо марҳамат хоҳам кард, то ки Ӯ бар шумо марҳамат карда, шуморо ба замини худ баргардонад.

Худо ваъда медиҳад, ки ба исроилиён раҳм мекунад ва онҳоро ба ватанашон бармегардонад.

1. Раҳмати Худо то абад пойдор аст - Ирмиё 42:12

2. Бозгашти банӣ-Исроил - Тавассути раҳмати Худо

1. Румиён 9:15-16 - "Зеро ки ӯ ба Мусо мегӯяд: "Ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард." Пас, ин на аз иродаи инсон ё саъю кӯшиши инсон, балки ба Худое, ки раҳм мекунад, вобаста аст».

2. Забур 119:64 - "Замин, эй Худованд, аз муҳаббати устувори Ту пур аст; фароизи Худро ба ман омӯз!"

Ирмиё 42:13 Аммо агар гӯед, ки мо дар ин замин сокин нахоҳем шуд, ва ба овози Худованд Худои худ итоат накун,

Ба халқи Исроил огоҳ карда шуд, ки ба фармонҳои Худованд итоат накунанд.

1. Ба огоҳии Худованд гӯш диҳед - Ирмиё 42:13

2. Ба овози Худованд итоат кунед - Ирмиё 42:13

1. Ишаъё 48:18 - Кошки ба аҳкоми Ман гӯш медодӣ! Он гоҳ оромии шумо мисли дарё, ва адолати шумо мисли мавҷҳои баҳр мебуд.

2. Такрори Шариат 28:1 - Акнун чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ бодиққат итоат кунед, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки Худованд Худои шумо шуморо аз тамоми халқҳо болотар хоҳад гузошт. аз замин.

Ирмиё 42:14 Гуфт: «Не; лекин мо ба замини Миср хоҳем рафт, ва дар он ҷо ҳеҷ ҷанг нахоҳем дид, ва садои карнайро нахоҳем дид, ва гуруснагии нон нахоҳем дошт; ва дар он ҷо сокин хоҳем буд:

Мардуми Яҳудо ба фармони Худо дар бораи дар Яҳудо мондан итоат намекунанд.

1: Мо бояд ҳамеша ба фармонҳои Худо итоат кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чаро.

2: Мо набояд кӯшиш кунем, ки масъаларо ба дасти худ гирем, балки ба иродаи Худо таваккал кунем.

1: Isaiah 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

2: Яъқуб 4:13-15 "Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд нест мешавад, ба ҷои шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

Ирмиё 42:15 Ва алҳол каломи Худовандро бишнавед, эй бақияи Яҳудо; Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Агар шумо рӯ ба рӯ шавед, то ба Миср дохил шавед ва дар он ҷо иқомат кунед;

Худованд ба бақияи Яҳудо дастур медиҳад, ки дар Яҳудо бимонанд ва дар Миср сокин нашаванд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дар ҷои худ бимонем ва ба рӯзии Ӯ таваккал кунем.

2: Нақшаҳои Худо аксар вақт аз нақшаҳои мо фарқ мекунанд.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 42:16 Ва он гоҳ воқеъ хоҳад шуд, ки шамшере ки шумо метарсид, дар он ҷо дар замини Миср ба шумо хоҳад расид, ва қаҳте, ки шумо аз он метарсидед, дар Миср аз паси шумо хоҳад омад; ва дар он ҷо хоҳед мурд.

Шамшер ва гуруснагӣ, ки мардум метарсиданд, дар Миср ба онҳо хоҳанд расид.

1. Ваъдаҳои Худо аниқанд - Ирмиё 42:16

2. Доварии Худо ногузир аст - Ирмиё 42:16

1. Ишаъё 54:17 - Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард.

2. Ибодат 26:14-17 - Аммо агар шумо ба Ман итоат накунед ва ҳамаи ин аҳкомро риоя накунед, ва агар шумо фароизи Маро беэътиноӣ кунед, ё нафси шумо аз ҳукмҳои Ман нафрат кунад, ба тавре ки ҳамаи аҳкоми Маро иҷро накунед, балки аҳди Худро вайрон кунед, бо шумо низ чунин хоҳам кард: ҳатто бар шумо ваҳшат хоҳам овард, ва беморӣ ва табларзае, ки чашмҳоро бихӯрад ва дилҳоро ғамгин хоҳад кард. Ва тухми худро бар абас мекорӣ, зеро ки душманонат онро хоҳанд хӯрданд.

Ирмиё 42:17 Бо ҳамаи одамоне, ки ба Миср рафтанд, то дар он ҷо иқомат кунанд, ҳамин тавр хоҳад шуд; онҳо аз шамшер, аз гуруснагӣ ва вабо хоҳанд мурд, ва ҳеҷ яке аз онҳо боқӣ нахоҳанд монд ва аз бадӣ, ки Ман бар онҳо меоварам, раҳо нахоҳад ёфт.

Ҳамаи онҳое ки ба Миср рафтан мехоҳанд, аз шамшер, гуруснагӣ ё вабо хоҳанд мурд, ва ҳеҷ кас аз ҷазои Худо боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд.

1. Хатарҳои беитоатӣ: омӯзиши Ирмиё 42:17

2. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиш аз Ирмиё 42:17

1. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Ирмиё 42:18 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Чунон ки ғазаби Ман ва хашми Ман бар сокинони Ерусалим рехта шудааст; Ва ҳангоме ки ба Миср меоед, хашми Ман бар шумо рехт; ва шумо танбеҳ ва ҳайрат, ва лаънат ва маломат хоҳед буд; ва ин ҷойро дигар нахоҳед дид.

Худо ба мардуми Яҳудо ҳушдор дод, ки агар онҳо ба Миср ворид шаванд, ба ғазаби Ӯ гирифтор мешаванд ва дигар ҳеҷ гоҳ ватани худро нахоҳанд дид.

1. Хавфи беитоатӣ: Огоҳии Худо ба Яҳудо

2. Оқибатҳои рад кардани иродаи Худо

1. Масалҳо 28:9, «Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст».

2. Такрори Шариат 28: 15-68, "Аммо чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ итоат накунед, тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки ҳамаи ин лаънатҳо хоҳанд буд. бар шумо биёед ва шуморо бигиред».

Ирмиё 42:19 Худованд дар бораи шумо гуфт: эй бақияи Яҳудо; Ба Миср наравед; бидонед, ки имрӯз шуморо насиҳат додаам.

Худо бақияи Яҳудоро огоҳ кард, ки ба Миср наравад.

1: Ба одам таваккал накун, балки ба Худованд таваккал кун ва ба фармони Ӯ итоат кун.

2: Ба васвасаи ҷазби ҷаҳон наафтед, балки кӯшиш кунед, ки иродаи Худоро риоя кунед.

1: Ишаъё 41:10-13 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард."

2: Ибриён 13: 5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Ирмиё 42:20 Зеро ки шумо дар дилҳои худ пароканда шудаед, вақте ки маро назди Худованд Худои худ фиристода, гуфтаед: "Барои мо ба Худованд Худои мо дуо гӯед". ва мувофиқи ҳар он чи Худованд Худои мо хоҳад гуфт, ба мо бигӯй, ва мо онро ба ҷо хоҳем овард.

Қавми Яҳудо аз Ирмиё хоҳиш карданд, ки ба Худованд дуо гӯяд ва он чиро, ки Худованд барои онҳо фармудааст, ба онҳо бигӯяд.

1. Қувваи дуо: Омӯзиши пайравӣ аз ҳидояти Худо

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор: Мо аз Ирмиё чӣ омӯхта метавонем

1. Яъқуб 5:16 - «Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст».

2. Ишаъё 30:21 - "Гӯшҳои шумо Ӯро мешунаванд. Аз паси шумо овозе хоҳад гуфт: "Ин аст роҳе, ки шумо бояд ба тарафи рост равед ё ба чап".

Ирмиё 42:21 Ва алҳол ман ин рӯзро ба шумо эълон кардаам; лекин шумо ба овози Худованд Худои худ итоат накардед, ва ба ҳеҷ чиз барои он ки Ӯ маро назди шумо фиристодааст, итоат накардед.

Ин порча як огоҳии Худо ба халқи Исроил аст, ки онҳо ба овози Худованд Худои худ итоат накарданд, гарчанде ки Ӯ ба онҳо фариштаи фиристод.

1: Мо бояд ба Худованд Худои худ итоат кунем ва ба аҳкоми Ӯ гӯш диҳем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чаро Ӯ аз мо иҷрои онҳоро талаб мекунад.

2: Муҳаббати Худо ба мо чунон бузург аст, ки ҳатто вақте ки мо ба овози Ӯ гӯш намедиҳем, паёмбаронашро мефиристад.

1: Такрори Шариат 10:12-13 Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ мехоҳад, ҷуз он ки аз Худованд Худои худ битарс, ба Ӯ итоат кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ бо тамоми худ хизмат кунӣ. Бо дил ва бо тамоми ҷони худ ва риояи аҳком ва аҳкоми Худовандро, ки имрӯз ба шумо барои манфиати худ медиҳам?

2: Забур 119: 33-34 Ба ман омӯз, эй Худованд, роҳи фармонҳои Худро, то ки ман онро то охир риоя кунам. Ба ман ақл деҳ, то ки қонуни Туро риоя кунам ва онро бо тамоми дили худ риоя кунам.

Ирмиё 42:22 Пас, акнун бидонед, ки шумо дар ҷое ки мехоҳед биравед ва иқомат кардан мехоҳед, аз шамшер, аз қаҳтӣ ва вабо хоҳед мурд.

Худо одамонро аз оқибатҳои тарк кардани Ерусалим огоҳ мекунад.

1: Ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ эътимод кунед.

2: Ба иродаи Худо итоат кунед ва нақшаҳои Ӯро қабул кунед.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2: Румиён 12:2 Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Дар боби 43-и Ирмиё беитоатии мардум ва қарори онҳо барои гурехтан ба Миср ва Ирмиёро бо худ бурдан тасвир мекунад.

Сархати 1: Сарфи назар аз огоҳиҳои Ирмиё, Юҳанон ва мардум аз итоат кардан ба паёми Худо худдорӣ мекунанд ва қарор медиҳанд, ки ба Миср бираванд (Ирмиё 43:1-4). Онҳо Ирмиё ва Борух, котиботи Ирмиёро ҳамроҳи худ мегиранд.

Сархати 2: Гурӯҳ ба шаҳри Таҳпанҳес, ки дар Миср аст, меоянд (Ирмиё 43:5–7). Дар он ҷо, Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба таври рамзӣ сангҳоро дар сангфаршҳои хиштӣ дар даромадгоҳи қасри Фиръавн ҳамчун нишони забти Бобил гӯронад.

Сархати 3: Худо боз ба воситаи Ирмиё сухан гуфта, ҳукми Мисрро эълон мекунад (Ирмиё 43:8-13). Ӯ эълон мекунад, ки Набукаднесар Мисрро забт мекунад ва бутҳои он несту нобуд хоҳанд шуд. Онҳое, ки дар ҷустуҷӯи амният ба он ҷо фирор кардаанд, ба фалокат дучор хоҳанд шуд.

Хулоса, боби чилу сеюми Ирмиё беитоатии мардумро нисбат ба Худо ва қарори онҳо барои гурехтан ба Миср ва Ирмиё ва Борухро бо худ гирифта тасвир мекунад. Сарфи назар аз огоҳиҳои Ирмиё, Юҳанон ва мардум итоат карданро рад мекунанд. Онҳо ба Миср сафар карда, ҳам Ирмиё ва ҳам Борухро меоранд, дар Таҳпанҳес қарор мегиранд, ки дар он ҷо Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба таври рамзӣ сангҳоро ҳамчун аломати забти Бобил дар қасри фиръавн дафн кунад, Худо бори дигар ба воситаи Ирмиё сухан гуфта, доварӣ бар Мисрро эълон мекунад. Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки Набукаднесар онро забт мекунад ва бутҳои онро нест мекунад. Онҳое, ки дар он ҷо паноҳ бурданд, ба фалокат дучор хоҳанд шуд, Дар маҷмӯъ, ин боб оқибатҳои беитоатиро таъкид мекунад ва иҷрошавии пешгӯиҳо таъкид мекунад. Он инчунин таъкид мекунад, ки чӣ тавр ҳатто ҳангоми гурехтан аз хатар ё ҷустуҷӯи амният дар ҷои дигар, аз доварии илоҳӣ гурехта наметавонад.

Ирмиё 43:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки вақте ки Ирмиё суханашро ба тамоми қавм ба охир расонд, тамоми суханони Худованд Худои худро, ки барои он Худованд Худои онҳо ӯро назди онҳо фиристода буд, ва ҳамаи ин суханонро,

Баъд аз он ки Ирмиё тамоми суханони Худовандро ба мардум расонида буд, Худованд ӯро назди онҳо фиристод.

1. Каломи Худо тавоно ва барои ҳаёт зарур аст

2. Итоати Каломи Худо барои зиндагии хуб муҳим аст

1. Румиён 10:17, "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:8, «Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар он мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, риоя намоӣ, зеро ки он гоҳ роҳи обод бошад, ва он гоҳ муваффақияти хуб хоҳӣ дошт ».

Ирмиё 43:2 Он гоҳ Азарьё ибни Ҳушаё ва Юҳанон ибни Қариё ва тамоми мардони мағрур ба Ирмиё гуфтанд: «Ту дурӯғ мегӯй; Он ҷо:

Азариё ва Юҳанон дар қатори одамони мағрур Ирмиёро ба дурӯғгӯй айбдор карданд ва ӯро айбдор карданд, ки Худованд Худо ӯро нафиристод, то ба Миср наравад.

1. Дар миёни шубҳа таваккал кардан ба Худо

2. Бо вуҷуди мухолифат дар ростӣ устувор будан

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 10:22 - "Аз барои Ман ҳама аз шумо нафрат хоҳанд дошт, аммо касе ки то охир устувор аст, наҷот хоҳад ёфт".

Ирмиё 43:3 Аммо Борух ибни Нериё туро бар зидди мо мегузорад, то ки моро ба дасти калдониён таслим кунӣ, то ки моро бикушанд ва ба асирон ба Бобил бибаранд.

Борух, писари Нериё, Ирмиё ва қавмашро таслим карда, онҳоро ба дасти калдониён супурд, то кушта шаванд ё асир шаванд ва ба Бобил бурда шаванд.

1. Муҳимияти эътимод ва садоқат дар муносибатҳо.

2. Вафодории Худо бо вуҷуди хиёнати инсон.

1. Забур 118:8, «Ба Худованд таваккал кардан беҳтар аст аз таваккал ба одам».

2. Ишаъё 43:2, «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд ва алангаи аланга туро нахоҳанд хӯрд. ».

Ирмиё 43:4 Ва Юҳанон ибни Қариё, ва тамоми сардорони лашкарҳо ва тамоми қавм ба овози Худованд итоат накарданд, то дар замини Яҳудо сокин шаванд.

Сарфи назар аз амри Худованд, Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони қӯшунҳо, бо тамоми қавм, қарор доданд, ки дар замини Яҳудо бимонанд.

1. Муҳимияти риояи иродаи Худо бо вуҷуди хоҳишҳои худамон.

2. Оқибатҳои итоат накардан ба Худованд.

1. 1 Юҳанно 2:17, "Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меорад, то абад мемонад".

2. Масалҳо 19:16, "Ҳар кӣ дастуротро риоя кунад, дар роҳи ҳаёт аст, аммо касе, ки мазамматро рад мекунад, дигаронро гумроҳ мекунад".

Ирмиё 43:4 Ва Юҳанон ибни Қариё, ва тамоми сардорони лашкарҳо ва тамоми қавм ба овози Худованд итоат накарданд, то дар замини Яҳудо сокин шаванд.

Сарфи назар аз амри Худованд, Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони қӯшунҳо, бо тамоми қавм, қарор доданд, ки дар замини Яҳудо бимонанд.

1. Муҳимияти риояи иродаи Худо бо вуҷуди хоҳишҳои худамон.

2. Оқибатҳои итоат накардан ба Худованд.

1. 1 Юҳанно 2:17, "Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меорад, то абад мемонад".

2. Масалҳо 19:16, "Ҳар кӣ дастуротро риоя кунад, дар роҳи ҳаёт аст, аммо касе, ки мазамматро рад мекунад, дигаронро гумроҳ мекунад".

Ирмиё 43:5 Аммо Юҳанон ибни Қариё ва тамоми сардорони лашкарҳо тамоми бақияи Яҳудоро, ки аз ҳамаи халқҳо баргардонида шуда буданд, ба он ҷо ронда шуданд, то дар замини Яҳудо сокин шаванд;

Юҳанон ибни Қариё ва ҳамаи сардорони лашкарҳо тамоми яҳудии боқимондаро, ки аз халқҳои дигар ронда шуда буданд, ба Яҳудо бурданд, то ки дар он ҷо зиндагӣ кунанд.

1. Подоши вафо: Худованд мӯъминонро бозгардонад ва аз бандагӣ бозгардонад.

2. Бартараф кардани душвориҳо: Ҳатто агар ҳаёт шуморо аз хона дур карда бошад ҳам, барои баргаштан ва барқарор шудан ҳеҷ гоҳ дер нест

1. Ишаъё 40:31: Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 23:3: Ӯ ҷонамро барқарор мекунад, ба хотири исми Худ маро дар роҳҳои адолат мебарад.

Ирмиё 43:6 Ҳатто мардон, занон, ва кӯдакон, ва духтарони подшоҳ ва ҳар касе, ки Набузарадон, сардори посбонон бо Ҷадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон ва Ирмиёи набӣ ва писари Борух монда буд. аз Нерия.

Дар Ирмиё 43:6 тасвир шудааст, ки Набузарадон мардон, занон, кӯдакон ва духтарони подшоҳро ба Ҷадалиё, Ирмиёи набӣ ва Борух гузоштааст.

1. Қудрати Ҷамъият - Ирмиё 43:6 нишон медиҳад, ки вақте ки мо дар як ҷомеа ҷамъ мешавем, мо метавонем тавоно бошем, ки тағиротро барои беҳтар созем.

2. Қувваи Имон - Ирмиё 43:6 аҳамияти имон ва эътимод ба иродаи Худоро таъкид мекунад, ҳатто вақте ки вақтҳои душвор ба миён меоянд.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 43:7 Ва онҳо ба замини Миср омаданд, зеро ки ба овози Худованд итоат накарданд, ва ҳамин тавр онҳо ба Тахпанҳес расиданд.

Халқи Исроил ба Худо итоат накарда, ба Миср сафар карданд.

1. Итоати Худо баракат меорад, нофармонӣ ба Худо оқибат меорад.

2. Гурехтан аз иродаи Худо боиси андӯҳ ва холӣ мегардад.

1. Такрори Шариат 11:26-28 - «Инак, ман имрӯз дар пеши шумо баракат ва лаънат гузоштаам; 27 баракатест, ки агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат кунед, ки онро имрӯз ба шумо амр мефармоям: 28 Ва лаънат , агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накунед, балки аз роҳе ки имрӯз ба шумо амр фармудам, дур шавед, то ки худоёни дигареро, ки нашинохтаед, пайравӣ кунед».

2. Ишаъё 1: 19-20 - "Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд: 20 Аммо агар саркашӣ кунед ва исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд гуфтааст. он."

Ирмиё 43:8 Он гоҳ каломи Худованд ба Ирмиё дар Тапанҳес нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ирмиё амр дод, ки ба мардуми Яҳудо огоҳ кунад, ки онҳо ба Миср асир мешаванд.

1. Худоро итоъат кунед ва аз асирӣ парҳез кунед

2. Ба огоҳиҳои Худованд гӯш диҳед

1. Ирмиё 44:17-18 - Аммо мо ҳар он чи назр кардаем, ба ҷо хоҳем овард, ба маликаи осмон ҳадияҳо меоварем ва барои вай ҳадияҳои нӯшокӣ мерезем, чунон ки мо ва падарони мо, подшоҳони мо ва амалдорони мо кардем. , дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим. Зеро он вақт мо ризқу рӯзии фаровон доштем ва обод шудем, ва ҳеҷ фалокат надидем. Аммо азбаски мо қурбонии маликаи осмонро тарк кардем ва ба вай ҳадияҳои нӯшокӣ рехтем, аз ҳама чиз маҳрум шудем ва аз шамшер ва гуруснагӣ нобуд шудем.

2. Масалҳо 1:20-33 - Ҳикмат дар кӯча садо медиҳад, дар бозорҳо садо баланд мекунад; дар сари кучахои пургавго фарьёд мезанад; дар даромадгоҳи дарвозаи шаҳр мегӯяд: То ба кай, эй соддадон, оддӣ буданро дӯст медоред? То ба кай масхаракунандагон аз масхараашон лаззат хоҳанд бурд ва аблаҳон донишро бад мебинанд? Агар ба танбеҳи ман рӯй оварӣ, инак, Ман рӯҳи Худро бароят рехт; Ман суханони худро ба шумо маълум хоҳам кард. Зеро ки ман даъват кардам, ва ту гӯш надодаӣ, дасти Маро дароз кардӣ, ва касе гӯш надод, зеро ки ту ҳама маслиҳати маро рад кардӣ ва ҳеҷ танбеҳи маро нахостӣ, ман низ ба мусибати ту механдам; Ман масхара хоҳам кард, ҳангоме ки ваҳшат бар ту барояд, ваҳшат чун тундбод бар ту ояд ва мусибати ту мисли тундбод ояд, ва ҳангоме ки андӯҳу андӯҳ бар ту ояд. Он гоҳ маро даъват хоҳанд кард, аммо ҷавоб намедиҳам; Маро боғайрат меҷӯянд, вале нахоҳанд ёфт.

Ирмиё 43:9 Сангҳои бузургро ба дасти худ бигир, ва онҳоро дар гил дар кӯраи хишт, ки дар назди даромадгоҳи хонаи фиръавн дар Тахпанҳес аст, дар пеши назари мардуми Яҳудо пинҳон кун;

Ирмиё ба мардони Яҳудо мегӯяд, ки сангҳои калонро дар гил дар танӯр дар даромадгоҳи хонаи фиръавн дар Тахпанҳес пинҳон кунанд.

1. Қувваи пинҳон: Ҷустуҷӯи қувват дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Рӯзи Худо: таваккул ба ҳидоят ва ҳифзи Худо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 121:2 - Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офарид.

Ирмиё 43:10 Ва ба онҳо бигӯ: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Инак, ман фиристода, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, бандаи Худро хоҳам бурд, ва тахти ӯро бар ин сангҳое ки пинҳон кардаам, хоҳам гузошт; ва вай айвони шоҳонаи худро бар онҳо паҳн хоҳад кард.

Худо Набукаднесар, подшоҳи Бобилро мефиристад, то сангҳои пинҳонкардаашро тасарруф кунад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр нақшаи Худо ҳамеша иҷро мешавад

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 14:24-27 - Худованди лашкарҳо қасам хӯрда, гуфт: «Ҳақиқатан, чунон ки ман фикр мекардам, ҳамон тавр воқеъ хоҳад шуд; ва ончунон ки ман ният доштам, ончунон устувор хоҳад буд: ки Ашшурро дар замини худ мешиканам, ва бар кӯҳҳои худ ӯро поймол хоҳам кард; он гоҳ юғи ӯ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва бори вай аз дӯши онҳо дур хоҳад шуд.

Ирмиё 43:11 Ва ҳангоме ки вай меояд, замини Мисрро мезанад ва онҳоеро, ки барои мамот аст, ба марг таслим хоҳад кард; ва он чи барои асирӣ ба асирӣ аст; ва чунон ки барои шамшер ба шамшер аст.

Худо омада, ба Миср доварӣ хоҳад кард ва онҳоеро, ки сазовори марг, асирӣ ва шамшер мебошанд, раҳо хоҳад кард.

1. Ҳукми Худо одилона ва боздошташаванда аст

2. Аз ҳукми Худованд натарс

1. Ишаъё 10:5-7 Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман; кадре, ки дар дасти онҳост, хашми ман аст. Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми хашми Худ ба вай амр мефармоям, то ғанимат бигирад ва ғорат кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад. Аммо вай ин тавр ният надорад ва дилаш чунин фикр намекунад; балки дар дилаш он аст, ки халкхоро несту нобуд кунад.

2. Малокӣ 3:2-3 Аммо кӣ ба рӯзи омадани Ӯ тоб оварда метавонад ва вақте ки ӯ зоҳир мешавад, кӣ истода метавонад? Зеро ки ӯ мисли оташи тозакунанда ва мисли собуни пуркунанда аст. Ӯ ҳамчун тозакунанда ва поккунандаи нуқра

нишаста, банӣ-Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра тоза хоҳад кард, ва онҳо ҳадияҳои адолатро барои Худованд хоҳанд овард.

Ирмиё 43:12 Ва ман дар хонаҳои худоёни Миср оташ хоҳам афрӯхт; ва онҳоро сӯзонд, ва онҳоро асирӣ хоҳад бурд; ва аз он ҷо ба саломатӣ берун хоҳад рафт.

Худо хонаҳои онҳоро сӯзонда, ба асирӣ бурда, бар худоёни козиби Миср ҳалок хоҳад кард.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ - Ирмиё 43:12

2. Ҳокими Худо - Ирмиё 43:12

1. Хуруҷ 20:3-5 (Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт)

2. Забур 115:3-8 (Бутҳои онҳо нуқра ва тилло, кори дасти одамон)

Ирмиё 43:13 Вай пайкарҳои Байт-Шемешро, ки дар замини Миср аст, низ мешиканад; ва хонаҳои худоёни мисриёнро дар оташ хоҳад сӯзонд.

Худованд ба Ирмиё амр фармуд, ки эълон кунад, ки бутҳои Байт-Шемешро дар Миср мешиканад ва хонаҳои худоёни мисриёнро вайрон мекунад.

1. Бутпарастӣ: Гуноҳи рӯйгардонӣ аз Худо - Ирмиё 43:13

2. Адолати Худованд: шикастани бутҳои бардурӯғ - Ирмиё 43:13

1. Хуруҷ 14: 4 - "Ва дили фиръавнро сахт хоҳам кард, ки вай аз ақиби онҳо хоҳад рафт; ва ман бар фиръавн ва бар тамоми лашкари ӯ иззат хоҳам дошт, то мисриён бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам..."

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:14-15 - «Пас, акнун аз Худованд битарсед ва Ӯро бо самимият ва ростӣ ибодат кунед; ва худоёнеро, ки падаронатон дар он тарафи тӯфон ва дар Миср ибодат мекарданд, дур кунед; Худовандо!Ва агар ба назари ту писанд ояд, ки ба Худованд ибодат карданӣ бошӣ, имрӯз туро интихоб кун, ки ба кӣ парастиш хоҳӣ кард: хоҳ худоҳоеро, ки падаронат дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, ё худоёни амӯриёнро, ки дар замини онҳо шумо сокинед, лекин ман ва хонаи ман бошад, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард».

Боби 44-и Ирмиё ба якравӣ ва бутпарастии мардум дар Миср, сарфи назар аз огоҳиҳои Ирмиё ва доварии Худо, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Ирмиё паёми Худоро қабул мекунад, то бо халқи яҳудие, ки дар Миср сукунат кардаанд, сухан гӯяд (Ирмиё 44:1-2). Ӯ онҳоро ба нофармонии гузаштаи онҳо хотиррасон мекунад ва онҳоро аз идомаи корҳои бутпарастии худ огоҳ мекунад.

Сархати 2: Ирмиё паёми Худоро ба мардум мерасонад ва онҳоро водор мекунад, ки тавба кунанд ва аз ибодати худоёни дигар рӯй гардонанд (Ирмиё 44:3-6). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо дар Яҳудо аз сабаби бутпарастии худ ба оқибатҳои он дучор шуданд.

Сархати 3: Мардум паёми Ирмиёро рад мекунанд ва гӯш кардан ё тавба карданро рад мекунанд (Ирмиё 44:7-10). Онҳо исрор мекунанд, ки бутпарастии худро идома диҳанд ва мегӯянд, ки фалокат ба сари онҳо омадааст, зеро онҳо қурбонии маликаи Осмонро бас карданд.

Сархати 4: Худо ба воситаи Ирмиё ҷавоб дода, хашми Худро аз бутпарастии доимии мардум баён мекунад (Ирмиё 44:11-14). Ӯ эълон мекунад, ки ба сари онҳо мусибате хоҳад овард ва кафолат медиҳад, ки ҳеҷ кас аз доварии Ӯ раҳо нахоҳад шуд.

Сархати 5: Сарфи назар аз бақияи хурде, ки ба огоҳии Ирмиё гӯш медиҳанд, аксарияти яҳудиён нофармон мемонанд (Ирмиё 44:15-19). Улар Яҳовага қайтишни рад этиб, қурбонликлар келтиришни ва бегона худоларга сажда қилишни давом эттирадилар.

Сархати 6: Дар ҷавоб Ирмиё бори дигар доварии дарпешистодаи Худоро нисбати онҳое, ки дар бутпарастӣ истодагарӣ мекунанд, тасдиқ мекунад (Ирмиё 44:20-30). Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки Набукаднесар Мисрро забт мекунад ва инчунин он яҳудиёнеро, ки дар он ҷо паноҳ бурданд, ҷазо хоҳад дод. Танҳо чанд нафар ҳамчун боқимонда зинда мемонанд.

Хулоса, боби чилу чоруми Ирмиё якравии мардум ва бутпарастии давомдорро сарфи назар аз огоҳиҳои Худо ва Ирмиё тасвир мекунад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки ба яҳудиён дар Миср хабар расонад. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки аз бутпарастии худ тавба кунанд ва оқибатҳои пешинаро ба ёд оранд, Аммо мардум паёми ӯро рад мекунанд ва исрор мекунанд, ки амалҳои бутпарастии худро идома диҳанд. Онҳо фалокатро нисбат ба Маликаи Осмон намепарастанд, Худо аз саркашии онҳо хашмгин шуда, ба сари онҳо мусибати наздик омадаистодаро эълон мекунад. Бақияи хурде гӯш мекунад, вале аксарият нофармон мемонанд, Ирмиё ҳукми Худоро нисбати онҳое, ки дар бутпарастӣ истодагарӣ мекунанд, такрор мекунад. Вай пешгӯӣ мекунад, ки Набукаднесар Мисрро забт мекунад ва он яҳудиёнеро, ки дар он ҷо паноҳ бурданд, ҷазо медиҳад. Танҳо шумораи ками онҳо ҳамчун боқимонда зинда хоҳанд монд, Дар маҷмӯъ, ин боб оқибатҳои беитоатии доимиро таъкид мекунад ва таъкид мекунад, ки чӣ гуна садоқати содиқ ба худоёни козиб танҳо ба ҳалокат оварда мерасонад.

Ирмиё 44:1 Каломе ки ба Ирмиё дар бораи ҳамаи яҳудиёне ки дар замини Миср сокинанд, дар Миҷдол ва Таҳпанҳес ва Ноф ва дар замини Патрӯс нозил шуда, мегуфтанд:

Худо ба Ирмиё дар бораи ҳамаи яҳудиёне, ки дар замини Миср, дар Мигдол, Тахпанҳес, Ноф ва Патрус зиндагӣ мекарданд, хабар дод.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: Намунаи Ирмиё 44:1

2. Муҳимияти вафодорӣ ба Худо: омӯзиши Ирмиё 44:1

1. Ишаъё 49:15-16 Оё зан кӯдаки ширдеҳи худро фаромӯш карда метавонад, ки ба писари шиками худ раҳм накунад? Инҳо ҳам шояд фаромӯш кунанд, вале ман туро фаромӯш намекунам. Инак, туро бар кафи дастонам нақш бастаам; деворҳои шумо ҳамеша дар пеши ман ҳастанд.

2. Матто 28:20 Ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Ирмиё 44:2 Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Шумо тамоми шароратеро, ки бар Ерусалим ва бар тамоми шаҳрҳои Яҳудо овардаам, дидаед; ва инак, имрӯз онҳо харобазоранд, ва ҳеҷ кас дар он сокин нест.

Худо Ерусалим ва дигар шаҳрҳои Яҳудоро хароб карда, онҳоро харобу бе сокин гузошт.

1. Ҳукм ва раҳмати Худо: Фаҳмидани аъмоли Худо дар замони ранҷу азоб

2. Барқароршавӣ ва умед: Новобаста аз душвориҳо бо ваъдаҳои Худо тасаллӣ ёфтан

1. Марсияҳо 2:22 Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; Раҳмати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; Вафодории Ту бузург аст.

2. Забур 30:5 Зеро ки ғазаби Ӯ як лаҳза аст, ва файзи Ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро кашад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.

Ирмиё 44:3 Ба сабаби бадкирдории худ, ки онҳо кардаанд, то ки маро ба хашм ованд, то ки бухур сӯзонанд ва ба худоёни дигар, ки онҳоро на онҳо, на шумо ва на падарони шумо намешинохтанд, парастиш карданд.

Халқи Яҳудо ба воситаи шароратҳои худ Худоро ба хашм оварда, ба худоёни дигаре, ки намешинохтанд, бухур сӯзонданд ва ибодат мекарданд.

1: Зиндагӣ бо садоқат ба Худо.

2: Муҳимияти донистани Худои ҳақиқӣ.

1: Такрори Шариат 6: 4-5 - Гӯш, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ирмиё 44:4 Аммо ман ҳамаи бандагони Худ анбиёро назди шумо фиристодам, то ки барвақт бархоста, онҳоро фиристода, бигӯям: "Оҳ, ин кори зиштеро, ки ман нафрат дорам, накунед".

Худо пайғамбарони худро фиристод, то исроилиёнро огоҳ кунанд, ки ба рафтори зишт даст назананд.

1. Итоаткориро интихоб кунед ва беитоатиро рад кунед - Ирмиё 44:4

2. Ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳед - Ирмиё 44:4

1. Такрори Шариат 30:19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас ҳаётро интихоб мекунам, то ки шумо ва худатон зиндагӣ кунед. Эй насл, бо дӯст доштани Худованд Худои худ, ба овози Ӯ итоат кардан ва ба Ӯ часпида, зеро ки ин аст умри шумо ва дарозии рӯзҳои шумо».

2. Масалҳо 6: 16-19 - "Шаш чизест, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад, Оре, ҳафт он барои Ӯ нафратовар аст: Чашмони мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое,

ки хуни бегуноҳ мерезанд, Диле, ки нақшаҳои бад мекашад, Пойҳо, ки зуд ба сӯи бадӣ медаванд, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мегӯяд, ва дар миёни бародарон низоъ меафканад».

Ирмиё 44:5 Аммо онҳо гӯш надоданд, ва гӯши худро майл накарданд, ки аз шарорати худ рӯй гардонанд, то ба худоёни дигар бухур насузанд.

Халқи Яҳудо ба огоҳии Ирмиё гӯш надода, ба худоёни дигар бухур карданро давом медоданд.

1. Қувваи нофармонӣ: Саркашӣ аз фармонҳои Худо

2. Хатарҳои бутпарастӣ: рӯйгардонӣ аз Худо

1. Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва насли шумо зиндагӣ карда, Худовандро дӯст доред. Худои ту, ки ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида, зеро ки Ӯ умр ва дарозии рӯзҳои туст».

2. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то он даме, ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

Ирмиё 44:6 Бинобар ин ғазаби ман ва хашми Ман фурӯ рехт, ва дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим аланга зад; ва онҳо, мисли имрӯз, харобазор ва харобазоранд.

Ғазаб ва хашми Худо бар шаҳрҳои Яҳудо ва Ерусалим рехта шуд, ки дар натиҷа онҳо хароб шуданд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ Ирмиё 44:6

2. Ҷазои Худо барои гуноҳ Ирмиё 44:6

1. Такрори Шариат 28:15-68 Огоҳии Худо аз оқибатҳои беитоатӣ

2. Ҳизқиёл 18:4 Худо шахсеро, ки гуноҳ мекунад, барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад дод.

Ирмиё 44:7 Бинобар ин алҳол Худованд, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Бинобар ин шумо ин бадии азимеро бар ҷонҳои худ мекунед, то ки зану мард, кӯдак ва ширдеҳро аз Яҳудо аз худ дур кунед, то ки ҳеҷ кас намонад;

Худованд Худои Исроил халқи Яҳудоро барои он сарзаниш мекунад, ки бар зидди ҷони худ бадӣ карда, мардон, занон, кӯдакон ва навзодонро аз байн бурданд.

1. Қурбонии ҳақиқӣ: Омӯзиши дӯст доштан ва муҳофизат кардани худамон

2. Раҳмати Худо: Фаҳмидани оқибатҳои бадӣ

1. Матто 18:5-6 «Ҳар кӣ яке аз чунин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад, лекин ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба гуноҳ водор созад, барои ӯ беҳтар аст, ки санги осиёбро ба гарданаш овехт. ва дар қаъри баҳр ғарқ шаванд».

2. Забур 127:3 "Инак, фарзандон мероси Худованд мебошанд, меваи батн мукофот аст".

Ирмиё 44:8 Ва шумо бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм меовардед ва дар замини Миср, ки барои сокин шудан рафтаед, барои худоёни дигар бухур месузед, то ки худро маҳв кунед, ва лаънат шавед. ва маломат дар миёни тамоми халқҳои рӯи замин?

Мардуми Яҳудо дар Миср, ки ба он ҷо барои зиндагӣ рафта буданд, ба худоёни дигар бухур сӯзондан, Худоро ба хашм овардаанд ва ҳамин тавр ба сари худ лаънат ва маломат оварданд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиш аз намунаи Яҳудо

2. Қувваи тавба: Бозгашт ба роҳи Худо

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳӣ дар бораи лаънатҳое, ки агар мардум ба фармонҳои Худо итоат накунанд, меоянд.

2. Ишаъё 1:16-20 - Даъват ба тавба ва ваъдаи пок кардани одамон, агар онҳо ба сӯи Худо баргарданд

Ирмиё 44:9 Оё бадӣ кардани падарони худ, ва шарорати подшоҳони Яҳудо, ва шарорати занони онҳо, ва шарорати худ ва шарорати занони шуморо, ки онҳо дар замини Яҳудо кардаанд, фаромӯш кардаед? , ва дар кӯчаҳои Ерусалим?

Бадгории ниёгон ва бадкирдорихои худи мо аз хотири Худованд фаромуш нашудааст.

1. Гуноҳи падарони мо: ибрат гирифтан аз шарорати ниёгони мо

2. Ба ёд овардани гуноҳҳои мо: Оқибатҳои бадӣ дар ҳаёти мо

1. Румиён 6:23, «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Забур 102:12, «Чӣ қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст».

Ирмиё 44:10 Онҳо то имрӯз фурӯтан нашудаанд, ва аз рӯи шариати Ман ва фароизи Ман рафтор накардаанд, ки ман дар пеши шумо ва падарони шумо гузоштаам.

Бо вуҷуди огоҳиҳо ва намунаҳои падарони худ, мардуми Яҳудо худро фурӯтан накарданд ва қонуни Худоро эҳтиром намекарданд.

1. Оқибатҳои якравӣ - Ирмиё 44:10

2. Муҳимияти риояи Қонуни Худо - Ирмиё 44:10

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан.

2. Забур 119:10-11 - Туро бо тамоми дили худ меҷӯям; нагузоред, ки ман аз фармонҳои худ дур шавам. Ман каломи туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам.

Ирмиё 44:11 Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Инак, рӯи худ ба ту барои бадӣ хоҳам гузошт, ва тамоми Яҳудоро несту нобуд хоҳам кард.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мегӯяд, ки Ӯ бар Яҳудо бадӣ хоҳад овард.

1. Оқибати бевафоӣ - Дарс аз бевафоии Яҳудо дар Ирмиё 44:11.

2. Бозгаштан аз гуноҳ: Роҳ ба сӯи наҷот - Чӣ гуна бояд аз гуноҳ рӯй гардонад, то кафорати Худовандро эҳсос кунад.

1. Ирмиё 44:11 - Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Инак, рӯи худ ба ту барои бадӣ хоҳам гузошт, ва тамоми Яҳудоро несту нобуд хоҳам кард.

2. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ирмиё 44:12 Ва бақияи Яҳудоро, ки рӯ ба сӯи худ гузоштаанд, ба замини Миср, то ки дар он ҷо сукунат кунанд, хоҳам бурд, ва онҳо ҳама нобуд ва дар замини Миср хоҳанд афтод; онҳо ҳатто аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд: аз хурд то калон, аз шамшер ва гуруснагӣ хоҳанд мурд; маломат.

Бақияи Яҳудо, вақте ки ба Миср бираванд, аз хурд то калон аз шамшер ва гуруснагӣ нобуд хоҳанд шуд. Онҳо ба таҳқир, ҳайрат, лаънат ва маломат табдил хоҳанд ёфт.

1) Ҷазои Худо барои бутпарастӣ - Ирмиё 44:12-13

2) Натиҷаҳои беитоатӣ - Ирмиё 44:12-13

1) Ҳизқиёл 14:1–11

2) Такрори Шариат 28:15-68

Ирмиё 44:13 Зеро ки Ман сокинони замини Мисрро ҷазо хоҳам дод, чунон ки Ерусалимро ҷазо додаам, бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо.

Худо халқи Мисрро, чунон ки Ерусалимро ҷазо дод, бо ҷанг, гуруснагӣ ва беморӣ ҷазо хоҳад дод.

1. Зарурати тавба ба Худо

2. Оқибатҳои ноадолатӣ

1. Юил 2:12-14 - Бинобар ин, ҳоло низ, мегӯяд Худованд, шумо бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй оваред:

13 Ва дили худро пора, на либоси худро, ва ба Худованд Худои худ рӯй овар, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, дар хашм ва меҳрубонии бузург аст, ва аз бадӣ тавба мекунад.

14 Он ки медонад, ки оё бозгардад ва тавба кунад ва баракате бар ҷой гузорад? ҳатто ҳадияи ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ барои Худованд Худои худ?

2. Ҳизқиёл 14:13-14 - Эй Писари Одам, вақте ки замин бар зидди ман гуноҳ карда, ба таври сахт таҷовуз мекунад, ман дасти Худро бар он дароз хоҳам кард, ва асои нони онро мешиканад ва бар он гуруснагӣ хоҳам фиристод, ва одам ва ҳайвонро аз он маҳв хоҳад кард;

14 Ҳарчанд ин се мард, Нӯҳ, Дониёл ва Айюб дар он буданд, бояд танҳо ҷонҳои худро бо адолати худ наҷот диҳанд, мегӯяд Худованд Худо.

Ирмиё 44:14 То ки ҳеҷ яке аз бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср барои иқомат кардан рафтаанд, гурехта нахоҳанд монд ва ба замини Яҳудо баргарданд, ки ба он ҷо баргаштан мехоҳанд. дар он ҷо бимонед, зеро касе барнамегардад, ҷуз он ки гурехт.

Бақияи Яҳудо, ки ба Миср рафта буданд, наметавонанд ба Яҳудо баргарданд, танҳо онҳое ки гурехта метавонанд.

1. Рӯй овардан ба Худо дар замонҳои душвор

2. Аз зулми мусибат раҳоӣ ёфтан

1. Забур 34:17-18 - "Вақте ки одилон ба мадад мурочиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

2. Ибриён 11: 13-16 - "Ин ҳама дар имон мурданд, ки ваъдаҳои ваъдашударо қабул накарданд, балки онҳоро дида, аз дур салом доданд ва эътироф карданд, ки дар рӯи замин ғариб ва асир буданд. Барои одамоне, ки сухан мегӯянд Ҳамин тавр маълум кунед, ки онҳо дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд.Агар онҳо дар бораи он сарзамине, ки аз он берун рафта буданд, фикр мекарданд, имкони баргаштан доштанд.Аммо чун ҳаст, онҳо мехоҳанд кишвари беҳтар, яъне биҳиштӣ дошта бошанд. Пас, Худо шарм намекунад, ки Худои онҳо номида шавад, зеро ки барои онҳо шаҳре омода кардааст».

Ирмиё 44:15 Ва ҳамаи мардоне, ки медонистанд, ки занони худ барои худоёни дигар бухур сӯзондаанд, ва ҳамаи заноне, ки дар он ҷо истода буданд, анбӯҳи бузург, ҳатто тамоми қавме ки дар замини Миср, дар Патрӯс сокин буданд, ба Ирмиё ҷавоб доданд: гуфт,

Халқи Худо дар Патруси Миср, сарфи назар аз огоҳиҳои Ирмиё то ҳол худоёни козибро ибодат мекарданд.

1: Халқи Худо бояд аз худоёни козиб рӯй гардонанд ва ба ибодати Худои ягонаи ҳақиқӣ баргарданд.

2: Новобаста аз он ки вазъият душвор аст, мо бояд ба Худо содиқ бошем.

1: Такрори Шариат 6:4-9 - Гӯш кун, эй Исроил, Худованд Худои мо як Худованд аст.

2: Ирмиё 17: 9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

Ирмиё 44:16 Аммо суханоне ки ба исми Худованд ба мо гуфтай, мо ба ту гӯш нахоҳем дод.

Мардум аз гӯш кардани суханони Ирмиё, ки ӯ ба исми Худованд гуфта буд, саркашӣ карданд.

1. Дар итоаткорӣ ба Каломи Худо зиндагӣ кардан

2. Оқибати нофармонӣ

1. Масалҳо 14:12: «Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст».

2. Ишаъё 1:19: «Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд».

Ирмиё 44:17 Аммо мо ҳар он чи аз даҳони худ мебарояд, албатта ба амал хоҳем овард, то ки барои маликаи осмон бухур сӯзонем, ва барои вай ҳадияҳои нӯшокӣ рехтем, чунон ки мо ва падарони мо, подшоҳони мо кардаем. , ва мирони мо, дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим, зеро ки он вақт мо ризқу рӯзии фаровон доштем, ва сиҳат будем, ва ҳеҷ бадие надидем.

Мо бар хилофи амри Худо парастиши маликаи бихиштро ихтиёр кардем ва ин ба мо фоидае набахшид.

1: Ирмиё 44:17 ба мо таълим медиҳад, ки ба Худо итоат накардан оқибатҳои он меорад - ин ба мо ҳеҷ фоидае намеорад.

2: Ҳарчанд мо фикр кунем, ки сарпечӣ кардани амри Худо метавонад ба мо нафъ оварад, Ирмиё 44:17 моро таълим медиҳад, ки ин дар ниҳоят не.

1: Такрори Шариат 6:16-17 - ба васваса нашавед, ки худоёни дигарро парастиш кунед ва урфу одатҳои онҳоро риоя кунед.

2: Хуруҷ 20:3-5 - дар назди Худованд худоёни дигар надоред ва бутҳо насозед.

Ирмиё 44:18 Аммо азбаски мо тарк кардем, ки барои маликаи осмон бухур сӯзонем ва барои вай ҳадияҳои нӯшокӣ рехтем, мо ҳама чизро мехостем ва аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд шудем.

Мардуми Яҳудо ибодати Маликаи Осмонро бас карда, ба ҷои он аз гуруснагӣ ва ҷанг барои зинда мондан мубориза мебурданд.

1. Хатари бутпарастӣ: Чаро ибодат кардани худоёни дигар ба ҳалокат оварда мерасонад

2. Қувваи ибодат: Чӣ гуна бозгашт ба сӯи Худо умед мебахшад

1. Такрори Шариат 6: 13-15 - "Аз Худованд Худои худ битарс ва Ӯро ибодат намо ва ба исми Ӯ қасам хӯр. Ба худоёни дигар, худоёни қавмҳое, ки дар атрофи ту ҳастанд, барои Худованд Худои худ дар ту пайравӣ накун. дар

миёна Худои ҳасаднок аст, мабодо ғазаби Худованд Худоят бар ту аланга занад, ва Ӯ туро аз рӯи замин нест кунад.

2. Забур 81:13 - Кошки қавми Ман ба ман гӯш медоданд, ва Исроил бо роҳҳои Ман қадам мезад!

Ирмиё 44:19 Ва ҳангоме ки мо барои маликаи осмон бухур сӯзондем, ва ҳадияҳои нӯшокӣ барояш рехт, оё мо барои вай кулчаҳо сохтем, то ки вайро парастиш кунад, ва ҳадияҳои нӯшокӣ барои вай рехт, бе одамони худ?

Мардуми Яҳудо мепурсанд, ки оё онҳо бе мардони худ ба маликаи осмон бухур сӯзондан ва ҳадияҳои нӯшокӣ рехта, саҷда кардаанд?

1. Хатари ибодати козиб

2. Қувваи ибодати дастаҷамъона

1. Хуруҷ 20: 3-4 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин дар зер аст, ё он чиро. дар оби зери замин аст"

2. Румиён 12:1-2 "Пас, эй бародарон, ба марҳамати Худо, аз шумо хоҳишмандам, ки ҷисми худро қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки хизмати оқилонаи шумост, пешкаш кунед. Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед. : балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист».

Ирмиё 44:20 Он гоҳ Ирмиё ба тамоми мардум, ба мардон ва занон ва ба тамоми қавме ки ба ӯ чунин ҷавоб дода буданд, гуфт:

Худованд эълон кардааст, ки онҳое ки дар Яҳудо мемонанд, ба мусибати бузург дучор хоҳанд шуд.

1: Мо бояд ба Худованд таваккал кунем, ки моро дар вақти мусибати бузург муҳофизат кунад.

2: Мо бояд худро ба озмоишҳо ва мусибатҳое, ки бо ҳаёт ҳамчун ходими содиқи Худованд меоянд, омода созем.

1: Забур 27:1-3 Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам? Вақте ки бадкорон ба ман ҳамла мекунанд, то ки ҷисми маро бихӯранд, рақибон ва душманони ман, онҳо пешпо мехӯранд ва меафтанд. Ҳарчанд сипоҳ бар ман ӯрду зад, Дилам натарсад; Ҳарчанд бар зидди ман ҷанг бархост, аммо ман итминон хоҳам дошт.

2: Isaiah 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Ирмиё 44:21 Бухуреро, ки шумо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим сӯзондед, шумо ва падарони шумо, подшоҳони шумо ва мирони шумо ва қавми ин замин, Худованд онҳоро ба ёд наовард, ва ба хаёлаш наомадааст?

Худованд тамоми бухуреро, ки Яҳудо ва Ерусалим сӯзонданд, ва ҳамаи одамонеро, ки ин корро мекарданд, ба хотир меорад ва медонад.

1. Худованд ҳамаро дар ёд дорад - ҳатто хурдтарин қурбониҳо

2. Мо метавонем ба хотираи Худованд такя кунем - Ӯ ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад

1. Забур 103:14, "Зеро ки Ӯ сохтори моро медонад; Ӯ дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем".

2. Ибриён 11:1, «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

Ирмиё 44:22 Ба тавре ки Худованд ба сабаби бади аъмоли шумо ва ба сабаби корҳои зиште ки кардаед, дигар тоқат карда натавонист; Бинобар ин замини шумо харобазор ва ҳайрат ва лаънат аст, мисли имрӯза бе сокин.

Ғазаб ва доварии Худо бар мардуми Яҳудо барои шарорат ва корҳои зишташон омада, замини онҳоро харобазор мегардонад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чаро ғазаби Худо сафед мешавад?

2.Тавба: Чӣ гуна бояд аз бадӣ рӯй гардонад ва раҳмати Худоро талаб кард

1. Ишаъё 59: 1-2 - "Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад; ва гӯши вай вазнин нест, ки шунида наметавонад: Аммо гуноҳҳои шумо байни ту ва Худои худ ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту пинҳон шудааст. чеҳраи ӯ аз ту, ки нашунавад».

2. Масалҳо 11:21 - "Гарчанде ки даст ба даст мепайвандад, шарир бечазо наmemонад, аммо насли одил наҷот хоҳад ёфт".

Ирмиё 44:23 Зеро ки шумо бухур сӯзондед, ва бар зидди Худованд гуноҳ кардаед, ва ба овози Худованд итоат накардед, ва бар тибқи шариати Ӯ, ва фароизи Ӯ ва шаҳодатҳои Ӯ рафтор накардед; Бинобар ин ин бадӣ ба шумо рӯй дод, мисли имрӯз.

Одамон бухур сӯзонданд ва ба овози Худованд, шариат, фароизҳо ва шаҳодатҳои Худованд итоат намекарданд, ки боиси бадӣ ба сари онҳо омад.

1. Итоати садои Худованд: Даравидани подоши вафо

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани оқибати гуноҳ

1. Юҳанно 14:15-17 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, ки то абад бо шумо бошад, ҳатто Рӯҳи ростиро, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро на мебинад ва на мешиносад. Шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд.

2. Масалҳо 1:23-27 Агар шумо ба танбеҳи ман рӯ оваред, инак, Ман рӯҳи Худро бароятон хоҳам рехт; Ман суханони худро ба шумо маълум хоҳам кард. Зеро ки ман даъват кардам, ва ту гӯш надодай, дасти Маро дароз кардӣ, ва касе гӯш надод, зеро ки ту ҳама маслиҳати маро рад кардӣ ва ҳеҷ танбеҳи маро нахостӣ, ман низ ба мусибати ту механдам; Ман масхара хоҳам кард, ҳангоме ки ваҳшат бар ту барояд, ваҳшат чун тундбод бар ту ояд ва мусибати ту мисли тундбод ояд, ва ҳангоме ки андӯҳу андӯҳ бар ту ояд.

Ирмиё 44:24 Ва Ирмиё ба тамоми қавм ва ба ҳамаи занон гуфт: «Эй тамоми Яҳудо, ки дар замини Миср ҳастанд, каломи Худовандро бишнавед:

Ирмиё ба тамоми мардум ва занони Яҳудо дар Миср муроҷиат кард, то каломи Худовандро бишнаванд.

1. Каломи Худо барои ҳидоят дар зиндагӣ тавоно ва зарур аст.

2. Гӯш кардани каломи Худо моро ба Ӯ наздиктар мекунад.

1. Забур 119:105 Каломи Ту чароғест барои пойҳои ман, чароғе дар роҳи ман.

2. Яъқуб 1:22-23 Фақат каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун.

Ирмиё 44:25: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Шумо ва занони шумо бо даҳони худ гуфтаед ва бо дасти шумо ба ҷо оварда, гуфтаед: "Мо ҳатман назрамонро иҷро хоҳем кард, ки назр кардаем, ки барои маликаи осмон бухур сӯзонем ва барои вай ҳадияҳои нӯшокӣ рехт; Ба назрҳои худ вафо кунед ва назрҳои худро вафо кунед.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мардумро манъ кард, ки назрашон карданд, ки ба Маликаи Осмон бухур месӯзонанд ва барои ӯ ҳадияҳои нӯшокӣ пешкаш кунанд.

1. Хатари савганд кардан ба бутҳои ботил

2. Ҳақиқати шикастани фармонҳои Худо

1. Такрори Шариат 5:7-9 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. Ишаъё 42:8 - Ман Худованд ҳастам; ин номи ман аст; ҷалоли худро ба ҳеҷ каси дигар намедиҳам.

Ирмиё 44:26 Пас, каломи Худовандро бишнавед, эй тамоми Яҳудоиён, ки дар замини Миср сокин ҳастанд; Инак, Ман ба исми бузурги худ қасам хӯрдам, мегӯяд Худованд, ки исми Ман дигар дар даҳони ҳеҷ як одами Яҳудо дар тамоми замини Миср гуфта нахоҳад шуд, ки: "Худованд Худо зинда аст".

Худованд қасам хӯрдааст, ки исми Ӯро дигар ҳеҷ яке аз мардуми Яҳудо, ки дар Миср зиндагӣ мекунанд, ба забон нахоҳанд овард.

1. Фаҳмидани аҳамияти номи Худо

2. Даъват ба ёдоварӣ: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 44:26

1. Хуруҷ 3:14-15 - Ва Худо ба Мӯсо гуфт: "МАН КИ ҲАСТАМ" ва ӯ гуфт: "Ба банӣ-Исроил чунин бигӯй: "Ман Маро назди шумо фиристодаам".

2. Забур 83:18 - То одамон бидонанд, ки Ту, ки танҳо исми Ӯ ЯҲУВА ҳастӣ, бар тамоми замин баландтарин ҳастӣ.

Ирмиё 44:27 Инак, Ман онҳоро барои бадӣ посбонӣ хоҳам кард, на аз некӣ; ва тамоми мардони Яҳудо, ки дар замини Миср ҳастанд, аз шамшер ва гуруснагӣ маҳв хоҳанд шуд, то даме ки анҷоми онҳост. .

Худо ба халқи Яҳудо дар Миср барои бадӣ нигоҳ хоҳад кард, на некӣ, ва онҳо аз шамшер ва гуруснагӣ нобуд хоҳанд шуд, то даме ки анҷоми онҳост.

1. Худо довари ниҳоии аъмоли мост ва таъмини адолатро таъмин мекунад.

2. Мо бояд ҳамеша дар имони худ ҳушёр бошем ва ба доварии ниҳоии Худо таваккал кунем.

1. Ишаъё 45:7 "Ман нурро ба вуҷуд меоварам ва зулмотро меофарам; Ман сулҳ мекунам ва бадӣ меофарам; Ман Худованд, ҳама чизро мекунам".

2. Воиз 12:14 "Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард."

Ирмиё 44:28 Аммо шумораи ками аз шамшер раҳошуда аз замини Миср ба замини Яҳудо бармегарданд, ва тамоми бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср барои иқомат кардан рафтаанд, хоҳанд донист, ки суханони кӣ истода, аз они ман ё азони онхо.

Шумораи ками одамон аз шамшер гурехта, аз замини Миср ба сарзамини Яҳудо бармегарданд ва бақияи Яҳудо, ки ба Миср рафтаанд, хоҳанд донист, ки суханони кӣ аз они Худост ё аз они онҳост.

1. Суханони Худо ҳамеша устувор хоҳанд буд - Ирмиё 44:28

2. Ба фармонҳои Худо итоат кунед ва ба Ӯ таваккал кунед - Ирмиё 44:28

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Матто 7:24-27 - Аз ин рӯ, ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва ба амал мебарорад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

Ирмиё 44:29 Ва ин аломате барои шумо хоҳад буд, мегӯяд Худованд, ки Ман шуморо дар ин макон ҷазо хоҳам дод, то бидонед, ки суханони Ман бар зидди шумо бадӣ хоҳанд кард.

Худованд эълон мекунад, ки аломати ҷазо дода хоҳад шуд, то нишон диҳад, ки суханони Худованд дар ҳақиқат бар зидди онҳо барои бадӣ истодагарӣ хоҳанд кард.

1. Ҳақиқати ҷазо: Омӯзиши эътирофи адолати Худо

2. Аниқии Каломи Худо: устувор будан дар ваъдаҳои Ӯ

1. Ишаъё 55:10-11 - «Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад ва онро мерӯёнад ва шукуфта месозад, то ки ба коранда тухм диҳад, ва нон ба хӯранда: Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман ботил нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард».

2. Масалҳо 19:21 - "Нақшаҳои дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор хоҳад буд".

Ирмиё 44:30 Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман фиръавнӯфро, ки подшоҳи Миср буд, ба дасти душманонаш ва ба дасти онҳое ки ҷони ӯ меҷӯянд, хоҳам дод; чунон ки Ман Сидқиё подшоҳи Яҳудоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, душмани ӯ супурдам, ва онҳое ки ҷони ӯро ҷӯё буданд.

Худо фиръавнҳофро подшоҳи Мисрро ҷазо хоҳад дод, ҳамон тавре ки Сидқиё подшоҳи Яҳудоро ҷазо дода, ӯро ба Набукаднесар подшоҳи Бобил супурд.

1. Адолати Худо комил ва беайб аст

2. Азоби Худо инсоф ва одилона аст

1. Такрори Шариат 32:4 - "Ӯ санг аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ доварӣ аст: Худои ростӣ ва бе шарорат, одил ва ҳақ аст"

2. Ишаъё 30:18 - "Бинобар ин Худованд мунтазир хоҳад шуд, то ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ баланд хоҳад шуд, то ки бар шумо марҳамат кунад, зеро ки Худованд Худои доварӣ аст: хушо ҳама! онҳое, ки ӯро интизоранд"

Боби 45 Ирмиё як боби кӯтоҳест, ки ба Борух, котибони Ирмиё ва навҳаи шахсии ӯ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Воқеаҳои ин боб дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ба амал меоянд (Ирмиё 45:1). Борух, писари Нериё ва котиботи Ирмиё, аз Худо ба воситаи Ирмиё хабар мегирад.

Сархати 2: Дар паём, Худо ба Борух сухан меронад ва ба ӯ мегӯяд, ки ӯ набояд барои худ чизҳои бузургро талаб кунад (Ирмиё 45:2-5). Ба ҷои ин, ӯ бояд интизор шавад, ки дар миёни замони пурташвиш дучори мушкилот ва мушкилот мешавад.

Хулоса, боби чилу панҷуми Ирмиё паёми шахсии Худоро ба Борух, котиботи Ирмиё таъкид мекунад. Дар соли чоруми Еҳӯёқим Борух аз Худо хабар мегирад. Худо ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки барои худ бузургӣ наҷӯяд, балки дар замонҳои душвор интизорӣ кашад, Дар маҷмӯъ, ин боб ҳамчун як инъикоси инфиродӣ дар ривояти калони Ирмиё хидмат мекунад. Он фурӯтаниро таъкид мекунад ва Борухро ташвиқ мекунад, ки ба вафодорӣ диққат диҳад, на ғаразҳои шахсӣ.

Ирмиё 45:1 Сухане ки Ирмиёи набӣ ба Борух ибни Нерьё гуфт, вақте ки ӯ ин суханонро дар китобе дар даҳони Ирмиё навишта буд, дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу подшоҳи Яҳудо, гуфт:

Ирмиёи набӣ бо Борух ибни Нериё сухан ронда, ин суханонро дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, ки подшоҳи Яҳудо буд, дар китоб менависад.

1. Қувваи Каломи хаттӣ

2. Аҳамияти итоъат ба паёмбарони Худо

1. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо бароварда шудааст ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додани адолат муфид аст.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Ирмиё 45:2 Худованд Худои Исроил, ба ту, эй Борух, чунин мегӯяд:

Худо бо Борух, пайғамбари Исроил сухан меронад ва ба ӯ мегӯяд, ки аз оқибати ҳаёташ натарсад.

1. Қудрати ваъдаҳои Худо дар замонҳои тарс

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои номуайян

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

Ирмиё 45:3 Ту гуфтӣ: Вой бар ҳоли ман! зеро ки Худованд бар андӯҳи ман ғам зам кардааст; Аз оҳе беҳуш шудам, оромӣ намеёбам.

Ирмиё аз ғаму андӯҳ, то дараҷаи хастагӣ ва ноумедӣ фаро гирифта шуд ва ҳеҷ таскине наёфт.

1. «Қувваи умед дар миёни ғам».

2. «Омӯзиши такя ба Худо дар замонҳои душвор»

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; пайваста дар намоз;

2. Марсияҳо 3: 22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо нобуд нашудаем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Ирмиё 45:4 Ба ӯ чунин бигӯй: Худованд чунин мегӯяд; Инак, он чиро, ки ман бино кардаам, вайрон хоҳам кард ва он чи шинондаам, тамоми ин заминро канда хоҳам кард.

1: Худо қодир аст, ки ҳар чизеро, ки бино кардааст ё шинонда бошад, ҳатто тамоми халқҳоро нест кунад.

2: Ҷаҳон ва ҳаёти мо дар дасти Худост ва Ӯ метавонад онҳоро дар як лаҳза тағйир диҳад.

1: Matthew 6:30 - Аммо агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз зинда аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр бипӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар намепӯшонад?

2: Ҳабаққуқ 2:20 - Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши У хомуш бошад.

Ирмиё 45:5 Ва ту барои худ чизҳои бузург меҷӯй? онҳоро наҷуст; зеро ки инак, Ман бар ҳар башар бадӣ хоҳам овард, мегӯяд Худованд, аммо ҷони туро дар ҳар ҷое ки меравӣ, ба ту ҳамчун тӯъма хоҳам дод.

Худо Ирмиёро огоҳ мекунад, ки барои худ чизҳои бузургро наҷӯяд, зеро Ӯ бар тамоми башар бадӣ хоҳад овард. Аммо Худо ба Ирмиё ҷони худро ҳамчун мукофот хоҳад дод.

1. Ба ваъдаи ризқи Худо таваккал кунед

2. Барои худ чизҳои бузургро наҷӯед

1. Масалҳо 16:3 - Ҳар коре, ки мекунед, ба Худованд итоат кунед, ва Ӯ нақшаҳои шуморо амалӣ хоҳад кард.

2. Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод.

Боби 46-и Ирмиё пешгӯиҳо дар бораи халқҳои гуногун, бахусус Миср ва Бобилро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯӣ алайҳи Миср оғоз мешавад (Ирмиё 46:1-12). Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки Миср дар ҷанги Каркамиш аз дасти Бобил мағлуб хоҳад шуд. Артиши Миср пароканда мешавад ва иттифоқчиёнашон онҳоро партофта хоҳанд рафт.

Сархати 2: Ирмиё дар бораи забт кардани Миср аз ҷониби Набукаднесар пешгӯӣ мекунад (Ирмиё 46:13-26). Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо бар Миср, бутҳои он ва мардуми он доварӣ хоҳад кард. Гарчанде ки онҳо ба қудрати низомӣ ва худоёни сершумори худ эътимод доранд, онҳо сарнагун карда мешаванд.

Сархати 3: Ирмиё ба бақияи Исроил муроҷиат мекунад (Ирмиё 46:27-28). Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки бо вуҷуди харобиҳои атрофи онҳо, Худо халқи Худро пурра нест намекунад. Бо вуҷуди ин, онҳо бояд ба асирӣ тоб ованд, аммо метавонанд дар оянда барқароршавиро интизор шаванд.

Хулоса, боби чилу шашуми Ирмиё пешгӯиҳо дар бораи якчанд халқҳо бо таваҷҷӯҳ ба Миср ва Бобил оварда шудаанд. Ирмиё шикасти Миср аз дасти Бобил дар ҷангро пешгӯӣ мекунад. Артиши онҳо пароканда хоҳад шуд, ва шариконашон онҳоро тарк хоҳанд кард, Ӯ минбаъд дар бораи забт кардани Набукаднесар Миср ва доварии Худо бар он пешгӯӣ мекунад. Сарфи назар аз эътимод ба қудрати низомӣ ва бутҳо, Миср дучори сарнагун хоҳад шуд, Ирмиё бо муроҷиат ба боқимондаи Исроил. Гарчанде ки онҳо низ бояд ба асирӣ тоб оранд, Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро пурра нест намекунад. Онҳо метавонанд барқароршавиро дар вақти муайян пешбинӣ кунанд, Дар маҷмӯъ, ин боб дар бораи довариҳои Худо бар халқҳо ва инчунин садоқати Ӯ ба халқи баргузидаи Худ ҳатто дар замони ноороми таъкид мекунад.

Ирмиё 46:1 Каломи Худованд, ки ба Ирмиёи набӣ бар зидди халқҳо нозил шудааст;

Ин порча дар бораи каломи Худованд аст, ки ба пайғамбар Ирмиё бар зидди ғайрияҳудиён нозил шудааст.

1. «Ба даъвати Худо гӯш додан: Паёми Ирмиёи пайғамбар ба халқҳо»

2. «Ҷавоб додан ба Каломи Худованд: Даъвати Ирмиё ба халқҳо»

1. Румиён 10:13-15 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт. Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? ҳаргиз нашунидаанд?Ва чӣ гуна онҳо мешунаванд, ки касе мавъиза намекунад?Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода нашавад?

2. Ишаъё 55:11 - каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Ирмиё 46:2 Бар зидди Миср, бар зидди лашкари фиръавнӣ, подшоҳи Миср, ки дар канори дарёи Фурот дар Каркамиш буд, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим ибни Йӯшиёҳу, подшоҳи Яҳудо, зада буд.

Ин порча дар бораи шикасти лашкари фиръавнӣ, подшоҳи Миср аз ҷониби Набукаднесар, подшоҳи Бобил, дар соли чоруми ҳукмронии Еҳӯёқим нақл мекунад.

1. Ҳукмронии Худо дар замони ҷанг ва низоъ

2. Аҳамияти такя ба Худо барои қувват ва ҳидоят дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Ишаъё 41:10, "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард."

2. Забур 45:1, «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

Ирмиё 46:3 Ба чанговар ва сипар фармон диҳед, ва ба ҷанг наздик шавед.

Худованд ба халқи Исроил амр медиҳад, ки ба ҷанг омода шаванд.

1. "Даъвати Худованд ба ҷанг"

2. "Камари худро баста ва ба ҷанг омода шавед"

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед".

2. Ишаъё 59:17 - «Вай адолатро чун синабанд, ва хӯди наҷотро бар сараш пӯшидааст; Ӯ либоси интиқомро барои либос пӯшидааст, ва худро ҳамчун ҷомае бо ғайрат печонд».

Ирмиё 46:4 Аспҳоро савор кунед; ва эй саворон, бархезед ва бо кулоҳҳои худ ба пеш бархезед; найзахоро фарбех кунед ва бри-гадахоро ба кор андозед.

Ба халқи Яҳудо дастур дода шудааст, ки ба ҷанг тайёрӣ бинанд, ки аспҳоро савор кунанд, кулоҳҳо ба бар кунанд, найзаҳоро тез кунанд ва бригандинҳо пӯшанд.

1. Қувваи омодагӣ: Чӣ тавр омода будан ба мо дар бартараф кардани душвориҳо кӯмак мекунад

2. Қувваи ваҳдат: Чаро якҷоя кор кардан барои муваффақият муҳим аст

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Дар бар кардани зиреҳи Худо

2. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои боғайрат ба фоида меорад.

Ирмиё 46:5 Барои чӣ ман дидаам, ки онҳоро тарсонанд ва рӯйгардонанд? ва зӯроварони онҳо лату кӯб шуда, зуд гурехта, ба қафо нигоҳ накунанд, зеро ки гирду атроф тарс буд, мегӯяд Худованд.

Ин порча дар бораи тарсу ҳарос, ки халқи Худо дар муқобили душманони худ эҳсос мекунад, нақл мекунад.

1. Муҳаббат ва муҳофизати Худо дар замонҳои душвор

2. Бартараф кардани тарс ва изтироб бо имон

1. Забур 33:7 - «Фариштаи Худованд дар атрофи онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ирмиё 46:6 Бигзор тезкор гурезад, ва тавоно гурезад; пешпо хӯрда, ба тарафи шимол ба тарафи дарёи Фурот хоҳанд афтод.

Зуд ва тавоно дар назди дарёи Фурот пешпо хӯрда, хоҳанд афтод.

1. Ҳукмронии Худо ва заъфи мо

2. Ногузир будани ҳукми Худо

1. Ишаъё 40:29-31 "Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қудрати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаста ва хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд; аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард; онҳо давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Яъқуб 4:13-15 "Акнун гӯш кунед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо мо ба ин ё он шаҳр меравем, як сол дар он ҷо мемонем, тиҷорат мекунем ва пул кор мекунем. Чаро шумо ҳатто намедонед, ки чӣ мешавад. фардо.. Зиндагии ту чист?Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.Ба ҷои ин, бояд бигӯй: Агар хости Худованд бошад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Ирмиё 46:7 Ин кист, ки мисли тӯфон мебарояд, ва обҳояш мисли дарёҳо ҷунбиш мешавад?

Дар порча дар бораи обхезӣ сухан меравад, ки заминро пахш мекунад.

1. Қудрати Худо ва хатари эътимоди зиёдатӣ

2. Моҳияти бозгоштнашавандаи ҳукми Худо

1. Дониёл 9:26-27 - Ва баъд аз шаст ду ҳафта Масеҳ нест карда мешавад, аммо на барои худ; ва қавми мири оянда шаҳр ва маъбадро хароб хоҳанд кард; ва охири он бо обхезӣ хоҳад буд, ва то охири ҷанг харобаҳо муайян карда мешаванд.

2. Ваҳй 12:15-16 - Ва мор аз даҳони худ обро мисли тӯфон аз паси зан берун кард, то ки вайро аз тӯфон бардорад. Ва замин ба зан мадад кард, ва замин даҳони вайро кушода, оберо, ки аждаҳо аз даҳони ӯ бароварда буд, фурӯ бурд.

Ирмиё 46:8 Миср мисли тӯфон барҳост, ва обҳои вай мисли дарёҳо ҷунбиш мешавад; ва ӯ гуфт: "Ман боло рафта, заминро мепӯшонам"; Ман шаҳр ва сокинони онро несту нобуд хоҳам кард.

Худованд дар бораи Миср сухан меронад, ки мисли тӯфон барҳоста, обҳо мисли дарёҳо ҷараён доранд ва нақшаи пӯшонидани замин ва нобуд кардани сокинони он.

1. Қувваи ғазаби Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Гӯш додан ба огоҳиҳои Худованд: Дарси ибрат аз Миср

1. Забур 46:3 "Гарчанде ки обҳои он ғуррон мекунанд ва кафк мекунанд, ва кӯҳҳо аз ғавғои он ба ларза меоянд".

2. Ишаъё 28:2 «Инак, Худованд Подшоҳи пурқувват ва тавоно дорад, ки он ҳамчун тӯфони жола ва тӯфони харобиовар, мисли сели обҳои пурқувват бо дасти худ ба замин хоҳад андохт».

Ирмиё 46:9 Биёед, эй аспон! ва хашм, эй аробаҳо; ва тавоноён берун оянд; ҳабашиён ва ливиён, ки сипарро идора мекунанд; ва Лидияиён, ки камонро идора мекунанд ва хам мекунанд.

Ин ояти Ирмиё аз ҷанговарони Эфиопия, Либия ва Лидия даъват мекунад, ки мусаллаҳ шаванд ва ба ҷанг раванд.

1. "Худо даъват мекунад: Бархез ва барои Ӯ ҷанг кунед"

2. "Қувваи ваҳдат: Якҷоя истода барои Худованд"

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то тавонед бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ирмиё 46:10 Зеро ки ин рӯзи Худованд Худои лашкарҳо, рӯзи интиқом аст, то ки Ӯ аз душманони худ интиқом бигирад; ва шамшер хоҳад хӯрд, ва аз хуни онҳо сер ва маст хоҳад шуд; Худованд Худои лашкарҳо дар шимоли дарёи Фурот қурбонӣ дорад.

Худованд меояд, то ки аз душманони худ интиқом бигирад ва дар кишвари шимолӣ назди дарёи Фурот қурбонии бузурге оварда мешавад.

1. Қудрат ва адолати Худо - Ба қудрати Ирмиё 46:10 такя намуда, мувозинати байни адолат ва марҳамати Худоро омӯзед.

2. Рӯзи интиқоми Худованд - Дар бораи оқибатҳои интиқомгирии Худованд аз душманони Худо фикр кунед.

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд."

2. Ишаъё 59:17-18 - Ӯ адолатро ҳамчун синаи худ ва кулоҳи наҷотро бар сари худ гузошт; либоси интиқомӣ ба бар кард ва худро бо ғайрат ҳамчун ҷома печонд. Мувофиқи аъмоли онҳо, ҳамон тавр подош хоҳад дод: хашм ба душманонаш, ба душманонаш ҷазо медиҳад.

Ирмиё 46:11 Ба Ҷилъод бирав, эй бокира, духтари Миср, малҳам бихӯр; зеро ки ту шифо нахоҳӣ ёфт.

Худованд ба мо бефоида будани такя ба хирад ва давои дунёро дар замони мусибат хотиррасон мекунад.

1. Такя ба ҳикмат ва ризқи Худованд барои шифо

2. Қувваи имон дар замони ранҷу азоб

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо дар душворӣ қарор дорад? Бигзор дуо кунанд. Оё касе хушбахт аст? Бигзор сурудхои васфӣ бихонанд. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд. Пас ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

Ирмиё 46:12 Халқҳо нанги туро шуниданд, ва фарьёди ту заминро пур кардааст, зеро ки тавоно бар зидди тавоноён пешпо хӯрд, ва ҳар ду якҷоя афтодаанд.

Халқҳо дар бораи расвоии халқи Худо шуниданд ва фарёди онҳо заминро фаро гирифт. Ду марди тавоно якҷоя пешпо хӯрда афтоданд.

1: Ҳарчанд мо афтем, Худо моро боло мебарад.

2: Ҳатто дар лаҳзаҳои заифтарини мо, муҳаббати Худо қавӣ боқӣ мемонад.

1: Ишаъё 40:31, "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Забур 34:18, "Худованд ба онҳое, ки дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон доранд, наҷот медиҳад".

Ирмиё 46:13 Каломе ки Худованд ба Ирмиёи набӣ гуфтааст, ки чӣ гуна Набукаднесар подшоҳи Бобил омада, замини Мисрро бизанад.

Худованд ба Ирмиёи набӣ гуфт, ки чӣ тавр Набукаднесар, подшоҳи Бобил, барои ҳамла ба замини Миср меояд.

1. Худо ҳамеша нақша дорад - Ирмиё 46:13

2. Ҳукмронии Худо ва ҷавоби мо - Ирмиё 46:13

1. Ишаъё 10:5-6 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои хашми ман; асо дар дасти онҳо хашми ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми хашми Худ ба вай амр мефармоям, то ғанимат бигирад ва ғорат кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

2. Дониёл 2:21 - Ӯ вақтҳо ва фаслҳоро иваз мекунад; подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳон мегузорад; ба хирадмандон хирад ва ба хирадмандон дониш мебахшад.

Ирмиё 46:14 Дар Миср эълон кунед, ва дар Миҷдол нашр кунед, ва дар Ноф ва Таҳпанҳес нашр кунед; зеро ки шамшер гирду атрофатро хоҳад хӯрд.

1: Худро омода кун, зеро харобӣ аз ҳар сӯ меояд.

2: Худсарой нашавед; худро ба душворихои дар пеш истода тайёр кунед.

1: Луқо 21:36 - Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то тавонед, ки аз ҳар чизе, ки ба вуқӯъ хоҳад омад, раҳоӣ ёбед ва дар пеши Писари Одам истода тавонед.

2: Isaiah 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, ғолиб нахоҳад шуд ва шумо ҳар забонеро, ки шуморо айбдор мекунад, рад хоҳед кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва ин аст сафедкунии онҳо аз ман, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 46:15 Чаро мардони далери ту нобуд шуданд? истода натавонистанд, зеро ки Худованд онҳоро ронда буд.

Мардони далери як миллат аз он сабаб ғарқ шуданд, ки Худованд онҳоро пеш кард.

1. Қудрати иродаи Худо: Фаҳмидани он ки чаро Худо ба вазъиятҳои душвор роҳ медиҳад

2. Боварӣ ба ризқи Худо: такя ба нерӯи Ӯ дар замонҳои душвор

1. Масалҳо 3:5-6: «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳми худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард».

2. Ишаъё 11:2: «Рӯҳи Худованд бар ӯ Рӯҳи ҳикмат ва хирад, Рӯҳи машварат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд бар ӯ қарор хоҳад дод».

Ирмиё 46:16 Ӯ бисьёр касонро ба замин андохт, ва яке бар дигаре афтод; ва онҳо гуфтанд: «Бархезед, ва боз назди қавми худ ва ба замини зодгоҳи худ, аз шамшери золим биравем».

1: Аз душвориҳое, ки ҳаёт меорад, натарсед, ба Худо рӯй оваред ва ба воситаи имон қувват хоҳед ёфт.

2: Новобаста аз озмоишҳо ва мусибатҳо, ба Худованд таваккал кунед ва Ӯ шуморо ба хона меорад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

Ирмиё 46:17 Онҳо дар он ҷо фарьёд заданд: «Фиръавн подшоҳи Миср танҳо як садо аст; вай мухлати мукарраршударо аз сар гузарондааст.

Фиръавн подшоҳи Миср ба вақти муқарраршуда дер кард.

1. Дар сари вақт будан: Муҳимияти риояи таъинот

2. Вафодорӣ ва пайравӣ кардан: Бо ваъдаҳои худ вафо кардан

1. Луқо 9:51 - Вақте ки рӯзҳои бардошта шуданаш наздик мешуд, ӯ рӯй дод, то ба Ерусалим биравад.

2. Воиз 3:1-2 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизи зери осмон вуҷуд дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан.

Ирмиё 46:18 Ба ҳаёти ман, мегӯяд Подшоҳ, ки исми Ӯ Худованди лашкарҳо аст: «Чунон ки Тобӯр дар миёни кӯҳҳост, ва чунон ки Кармил дар канори баҳр аст, вай хоҳад омад».

Ваъдаи Худо дар бораи бо халқи худ будан, мисли кӯҳҳои Тобор ва Кармил дар соҳили баҳр аст.

1. Ҳузури ҷовидонаи Худо: таваккал ба ваъдаҳои Ӯ

2. Қувват дар мусибат: таваккал ба тасаллии Худо

1. Ишаъё 40:31 - аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Забур 23:4 - гарчанде ки ман аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ирмиё 46:19 Эй духтаре, ки дар Миср сокин ҳастӣ, худро барои ба асирӣ рафтан муҳайё кун, зеро Нӯф харобазор ва бе сокин хоҳад буд.

Ин порча дар бораи огоҳии Худо ба духтари Миср аст, ки ба асирӣ равад, зеро шаҳри вай Ноф хароб хоҳад шуд.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо дар замони доварӣ

2. Ваъдаи барқарорсозӣ пас аз замони харобшавӣ

1. Ишаъё 43: 1-3 "Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба номи худ хондаам; ту Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд, ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва шӯъла бар ту намеафрӯзад, зеро ки Ман ҳастам. Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту».

2. Забур 91:14-16 "Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро таслим хоҳам дод; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод: Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд, варо наҷот хоҳам дод, ва ӯро иззат хоҳам дод; Ӯро бо умри дароз сер хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод».

Ирмиё 46:20 Миср мисли гови хеле зебост, вале ҳалокат меояд; аз шимол мебарояд.

Миср ба ҳалокат маҳкум аст, ки аз шимол меояд.

1: Мо бояд аз ғурур эҳтиёт бошем, зеро он метавонад ба ҳалокат оварда расонад.

2: Мо бояд аз душманони худ ҳушёр ва бедор бошем, зеро онҳо метавонанд ҳалокат оваранд.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат, ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан.

2:2 Вақоеънома 32:7 - Қавӣ ва далер бошед; аз подшоҳи Ашшур ва барои тамоми мардуме, ки бо ӯ ҳастанд, натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ки бо мо аз ӯ зиёдтар аст.

Ирмиё 46:21 Ва муздурони вай дар миёни вай мисли говҳои фарбеҳ ҳастанд; зеро ки онҳо низ ақиб гашта, якҷоя гурехта шудаанд; истода натавонистанд, зеро ки рӯзи мусибат ва вақти таъқиби онҳо фаро расида буд.

Муздирони Миср аз тарс гурехтанд, зеро ки рӯзи мусибат ва вақти зиёрати онҳо фаро расидааст.

1. Мо бояд дар вақти душворӣ ва мусибат ба Худо таваккал карданро ёд гирем.

2. Вақте ки рӯзи зиёратамон фаро мерасад, бояд устувор бошем.

1. Ишаъё 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

2. Забур 46:10 Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Ирмиё 46:22 Овози он мисли мор хоҳад рафт; зеро ки онҳо бо лашкар ҳаракат карда, мисли ҳезумдаравон бо табар ба муқобили вай хоҳанд омад.

Душмани Яҳудо бо лашкар ва табар ба муқобили он ҳамла хоҳад кард.

1. Ахамияти тайёрӣ ба чанги маънавӣ.

2. Фаҳмидани қудрати Худо ва қобилияти Ӯ барои муҳофизати мо дар вақти душворӣ.

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Ишаъё 59:19 - Ҳамин тавр, онҳо аз исми Худованд аз ғарб ва ҷалоли Ӯ аз тулӯи офтоб метарсанд; вақте ки душман мисли тӯфон дарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрак боло хоҳад кард.

Ирмиё 46:23 Ва ҷангали онро хоҳанд бурид, мегӯяд Худованд, гарчанде ки онро ҷустуҷӯ кардан мумкин нест; зеро ки онхо аз малах зиёданд ва бешуморанд.

Худованд эълон мекунад, ки ҷангали душман бурида хоҳад шуд, гарчанде ки он барои ҷустуҷӯ хеле васеъ аст, зеро шумораи душманон аз малахҳо зиёдтар аст.

1. Қудрати Худо: Ҳеҷ душмане барои Худои Мутаол бузург нест.

2. Ба Худованд таваккал кунед: Вақте ки мо ба Худованд имон дорем, Ӯ ҳеҷ гоҳ моро ноумед намекунад.

1. Забур 46:1-2 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд».

2. Матто 19:26 «Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: "Ба одам ин ғайриимкон аст, аммо ба Худо ҳама чиз имконпазир аст"."

Ирмиё 46:24 Духтари Миср хиҷил хоҳад шуд; вай ба дасти мардуми шимол супурда мешавад.

Халки Миср маглуб карда, ба дасти халки шимол супурд.

1: Адолати Худо ҳамеша ғолиб меояд - ҳеҷ кас аз доварии Ӯ гурехта наметавонад.

2: Вақте ки мо ба қудратҳои заминӣ имон дорем, мо ҳамеша ноумед хоҳем шуд.

1: Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад.

2: Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Ирмиё 46:25 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мегӯяд: Инак, Ман анбӯҳи Нӯҳ ва фиръавн ва Мисрро бо худоён ва подшоҳонашон ҷазо хоҳам дод; ҳатто фиръавн ва ҳамаи онҳое ки ба ӯ таваккал мекунанд,

Худо қавми Но, Фиръавн ва Миср ва худоён ва подшоҳонашонро ва ҳар касеро, ки ба Фиръавн таваккал мекунанд, азоб хоҳад кард.

1. Оқибатҳои куфр: Фаҳмидани азоби Но, Фиръавн ва Миср

2. Қувваи имон: Чӣ гуна эътимод ба Худо метавонад ба баракатҳои ҳаррӯза оварда расонад

1. Румиён 1:18-20 - ғазаби Худо бар зидди ҳама гуна шариат ва ноадолатии одамон зоҳир мешавад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

Ирмиё 46:26 Ва Ман онҳоро ба дасти толибони ҷони худ ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил ва ба дасти навкаронаш хоҳам супурд; ва баъд аз он, чунон ки дар айёми қадим сокин хоҳад шуд. , мегӯяд Худованд.

1: Ҳатто дар байни душвориҳо, Худо моро наҷот медиҳад ва моро ба ҷалоли пештараамон бармегардонад.

2: Вафодории Худо ба ваъдаҳои Ӯ, ҳатто вақте ки вазъиятамон тағйир меёбад, қавӣ боқӣ мемонад.

1: Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо такя мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Ирмиё 46:27 Аммо ту, эй бандаи ман Яъқуб, натарс, ва ҳаросон нашав, эй Исроил, зеро ки инак, Ман туро аз дур, ва насли туро аз замини асорати онҳо наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб бармегардад, ва дар оромӣ ва осуда хоҳад буд, ва ҳеҷ кас ӯро ба ҳарос наандозад.

Худо Яъқуб ва Исроилро итминон медиҳад, ки онҳоро аз асорати онҳо наҷот медиҳад ва онҳо ба ҷои оромӣ ва бехатар бармегарданд.

1. Натарс, ки Худо ёвари мост

2. Дар Худованд истироҳат кунед: Ӯ амниятро таъмин хоҳад кард

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 23:1-3 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад, рӯҳи маро барқарор мекунад".

Ирмиё 46:28 Натарс, эй бандаи ман Яъқуб, мегӯяд Худованд, зеро ки Ман бо ту ҳастам; зеро ки Ман ҳамаи халқҳоеро, ки туро ба он ҷо рондаам, нест хоҳам кард; вале ман туро тамоман беҷазо намегузорам.

Худованд Яъқубро итминон медиҳад, ки ҳамаи халқҳоро аз байн мебарад ва ӯро ҷазо хоҳад дод, вале ӯро пурра нест намекунад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо ба халқаш

2. Интизом ва ислоҳи Худованд

1. Румиён 8:31-39 (Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват, муҳаббат ва ақли солим додааст)

2. Ибриён 12: 5-11 (Зеро ки Худованд онҳоеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар кӯдакеро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад)

Боби 47 Ирмиё ба пешгӯиҳо алайҳи фалиштиён тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо паёми Худо ба Ирмиё дар бораи фалиштиён оғоз мешавад (Ирмиё 47:1-2). Пешгӯӣ махсусан ба Ғазза, яке аз шаҳрҳои бузурги қаламрави фалиштиён нигаронида шудааст.

Сархати 2: Ирмиё тасвир мекунад, ки чӣ тавр фалиштиён ба ҳалокат ва харобшавӣ дучор хоҳанд шуд (Ирмиё 47:3-5). Вай барои тасвир кардани суқути онҳо, аз ҷумла садои чархҳои аробаҳо ва фарёди андӯҳ аз шаҳру деҳоти онҳо аз тасвирҳои равшан истифода мебарад.

Сархати 3: Сарфи назар аз қудрат ва нуфузи онҳо, Ирмиё эълон мекунад, ки дар байни фалиштиён ҳеҷ кас наҷот нахоҳад ёфт (Ирмиё 47:6-7). Умеди онҳо ба кӯмак аз халқҳои ҳамсоя бефоида хоҳад буд, зеро Худо ба онҳо доварӣ мекунад.

Хулоса, боби чилу ҳафтуми Ирмиё пешгӯиро бар зидди фалиштиён, махсусан Ғазза нишон медиҳад. Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки дар бораи ҳалокати онҳо хабар расонад, Ирмиё суқути онҳоро равшан тасвир мекунад, садои чархҳои аробаҳо ва фарёди андӯҳро дар тамоми қаламравҳои онҳо тасвир мекунад, Ӯ мегӯяд, ки бо вуҷуди обрӯи қудрати онҳо, ҳеҷ кас наҷот нахоҳад ёфт. Умеди онҳо ба кӯмак аз миллатҳои ҳамсоя дар ниҳоят ноком хоҳад шуд, зеро Худо ҳукми Худро иҷро мекунад, Дар маҷмӯъ, ин боб итминони ҳукмҳои Худоро бар миллатҳо таъкид мекунад ва ҳамчун ёдоварӣ мекунад, ки ҳатто онҳое, ки қавӣ ва таъсирбахш ҳисобида мешаванд, аз адолати илоҳии Ӯ озод нестанд. .

Ирмиё 47:1 Каломи Худованд, ки ба Ирмиёи набӣ бар зидди фалиштиён нозил шуда буд, пеш аз он ки фиръавн Ғаззаро зарба занад.

Ин порча аз Ирмиё дар бораи пешгӯии Худованд ба Ирмиё бар зидди фалиштиён пеш аз ҳамла ба Ғазза сухан меронад.

1. Боварӣ ба Худованд: Чӣ тавр ба роҳнамоии Худо такя кардан мумкин аст

2. Бартараф кардани душвориҳо: устувор истодан дар муқобили мушкилот

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонистӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ ғайриимкон аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе, ки қудрат надорад, қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор мешаванд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд, аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард, бо болҳо боло хоҳанд

рафт. мисли уқобҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт, ва аз ҳуш намераванд».

2. Румиён 12:12 - "Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед".

Ирмиё 47:2 Худованд чунин мегӯяд: Инак, обҳо аз шимол мебароянд, ва обхезии пуробе хоҳад шуд, ва замин ва тамоми он чи дар он аст, пур хоҳад шуд; шаҳр ва сокинони он: он гоҳ одамон фарьёд хоҳанд зад, ва тамоми сокинони замин фарьёд хоҳанд зад.

Худо ҳушдор медиҳад, ки аз шимол тӯфоне меояд, ки замин ва ҳамаи сокинони онро фаро мегирад ва сокинонро дар изтироб фарёд мезанад.

1. "Огоҳии Худо: Ба даъвати тавба гӯш диҳед"

2. «Зиндагӣ дар сояи ҳалокат: чӣ гуна бояд аз тӯфон наҷот ёбад».

1. Матто 24:37-39 - Ва чӣ тавре ки айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд. Зеро, чунон ки дар он айёми пеш аз тӯфон мехӯрданд ва менӯшиданд, ба шавҳар мебаромаданд ва ба шавҳар мебаромаданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва бехабар буданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, омадани Писари Одам.

2. Айюб 27:20-23 - Даҳшатҳо мисли тӯфон ӯро фаро мегиранд; дар шаб тундбод уро мебарад. Боди шарқ ӯро боло мебарад ва ӯ меравад; вайро аз чои худ руфта мебарад. Бе раҳм ба сӯяш мезанад; вай аз кувваи он дар парвози сарлавха мегурезад. Ба суи вай каф мезанад ва аз чои худ ба у фи-риш мекунад.

Ирмиё 47:3 Падарон аз садои пойҳои аспҳои пурқуввати ӯ, аз шитоби аробаҳои ӯ ва гурриши чарххои ӯ, падарон ба фарзандони худ нигоҳ нахоҳанд кард, ки дастонашон суст аст;

Доварии Худо чунон тавоно ва харобкунанда аст, ки падарон бо тарс ва ҳайрат ҳатто ба пушти фарзандонашон нигоҳ намекунанд.

1. Доварии Худо ёдоварӣ аз муқаддасии Ӯ ва ниёз ба тавба кардан аст.

2. Доварии Худо бояд моро водор созад, ки дар назди Ӯ фурӯтан бошем ва зиндагии итоаткорро пеш барем.

1. Яъқуб 4:6–10

2. Ишаъё 2:10–22

Ирмиё 47:4 Зеро ки рӯзе меояд, ки тамоми фалиштиёнро ғорат кунад, ва ҳар ёри боқимондаро аз Тирус ва Сидӯн нест кунад, зеро ки Худованд фалиштиёнро, ки бақияи сарзамини Кафтор аст, ғорат хоҳад кард.

Худованд меояд, то ки фалиштиёнро ғорат кунад ва ҳама ёварони боқимондаро дар Тирус ва Сидӯн бикушад.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Адолати Худо фаромӯшнашаванда аст

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Забур 93:1 - Эй Худованд, Худои интиқом, эй Худои интиқом, дурахшон кун!

Ирмиё 47:5 Бар Ғазза бемӯй омад; Ашқалӯн бо боқимондаи водии онҳо бурида шудааст: то ба кай худатро мебурӣ?

Ғазза бемӯй аст ва Ашкелон аз водии он бурида шудааст. Азобашон то кай давом мекунад?

1. Умеди барқароршавӣ: Дарс аз намунаи Ғазза ва Ашкелон

2. Вақти табобат: тасаллӣ ва барқароршавӣ пас аз ранҷу азоб

1. Ишаъё 61: 1-3 - "Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ки ба дардоварон башорат бирасонам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам, ва озодии маҳбусон.

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Марҳамати Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад, зеро ки раҳмдилии Ӯ ҳеҷ гоҳ кам намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории Ту бузург аст."

Ирмиё 47:6 Эй шамшери Худованд, то ба кай ором хоҳӣ буд? Худро ба ѓини худ гузор, истироҳат кун ва ором бош.

Ирмиё-пайғамбар ба шамшери Худованд муроҷиат карда, хоҳиш мекунад, ки он ором бошад ва ба қафаси худ баргардад.

1. "Даъват барои сулҳ: Паёми Ирмиё ба шамшери Худованд"

2. «Талабот ба оромӣ: Паёми Ирмиё»

1. Матто 5:9, "Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд"

2. Яъқуб 3:17, "Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ"

Ирмиё 47:7 Чӣ гуна ором шуда метавонад, дар сурате ки Худованд ба вай бар зидди Ашқалӯн ва бар соҳили баҳр дастур додааст? дар он ҷо таъин кардааст.

Худованд бар зидди Ашқалӯн ва соҳили баҳр айб эълон кард.

1. Ҳукмронии Худо: Қудрати Худованд барои эълон кардани айбҳо

2. Қаъри адолати Худо: айбномаи ӯ бар зидди Ашкелон

1. Ҳастӣ 18:25 - Аз шумо дур аст, ки чунин коре кунед, ки одилро бо шарирон ба қатл расонед, то одилон мисли шарирон бархурдор шаванд! Аз шумо дур бошад! Оё Довари тамоми замин адолатро намекунад?

2. Закариё 7:9 - Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ҳукмҳои ҳақиқӣ ба амал оваред, ба якдигар меҳрубонӣ ва марҳамат кунед.

Боби 48-уми китоби Ирмиё пешгӯӣ дар бораи халқи Мӯоб дорад.

Сархати 1: Боб бо паёми Худо ба Ирмиё дар бораи Мӯоб оғоз мешавад (Ирмиё 48:1-4). Ин пешгӯӣ харобӣ ва харобиеро, ки бар Мӯоб хоҳад омад, пешгӯӣ мекунад, зеро шаҳрҳо ва қалъаҳои онҳо забт карда мешаванд.

Сархати 2: Ирмиё мотам ва ноумедиро, ки Мӯобро фаро хоҳад гирифт, тасвир мекунад (Ирмиё 48:5-10). Мағрурӣ ва такаббури онҳо фурӯ хоҳад рафт ва худоёнашон дар нақоти онҳо нотавон хоҳанд буд.

Сархати 3: Ирмиё дар бораи доварӣ бар Мӯоб афсӯс мехӯрад ва аз бадбахтии онҳо андӯҳгин аст (Ирмиё 48:11-25). Вай харобии шаҳрҳо, токзорҳо ва киштзорҳои онҳоро тасвир мекунад. Хучуми душман дар паси худ харобу маргро мегузорад.

Сархати 4: Ирмиё доварии Худоро дар бораи шаҳрҳои гуногуни Мӯоб идома медиҳад (Ирмиё 48:26-39). Ӯ ҷойҳои мушаххасеро, аз қабили Ҳешбон, Набӯ, Ароэр, Дибон, Кириот ва дигаронро зикр мекунад, ки харобӣ хоҳанд дошт. Бутҳояшон паст карда мешавад.

Сархати 5: Ирмиё бо изҳорот ба охир мерасад, ки Худо дар оянда сарвати Мӯобро барқарор хоҳад кард (Ирмиё 48:40-47). Сарфи назар аз он ки дар замони ҳозира ба сабаби мағрурӣ ва исён бар зидди Худо ба ҳалокат дучор шудаанд, умед барои барқароршавӣ берун аз доварии фаврии онҳо вуҷуд дорад.

Хулоса, боби чилу ҳаштуми Ирмиё пешгӯиро бар зидди халқи Мӯоб пешкаш мекунад. Худо ба воситаи Ирмиё ошкор мекунад, ки Мӯобро ҳалокат интизор аст, зеро шаҳрҳо ва қалъаҳои онҳо ба дасти душман хоҳанд афтод, ғурури Мӯоб фурӯтан хоҳад шуд ва худоёни онҳо нотавон хоҳанд буд. Пайғамбар дар бораи ин доварӣ афсӯс зада, аз бадбахтии онҳо изҳори таассуф мекунад, шаҳрҳои мушаххаси Мӯоб зикр шуда, харобиҳои дар пешистодаи онҳоро таъкид мекунанд. Бутҳояшонро беарзиш тасвир мекунанд, Аммо дар миёни ин балоҳо дурахши умед аст. Худо ваъда медиҳад, ки Мӯоб, сарфи назар аз ҳолати ҳозираи харобии он, барқароркунии ояндаро ваъда медиҳад, Дар маҷмӯъ, ин боб оқибатҳои исёни мағрурро таъкид мекунад ва ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳатто дар замони доварӣ, Худо барои барқароршавии ниҳоӣ умед мебахшад.

Ирмиё 48:1 Бар зидди Мӯоб чунин мегӯяд: Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Вой бар ҳоли Небо! зеро ки вай вайрон шудааст: Кириатхайм парешон шуд ва гирифта шуд; Мисгоб парешон ва парешон шуд.

Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, вой бар Мӯоб ва шаҳрҳои Набӯ, Кириётайм ва Мисқоб эълон мекунад.

1. Ҳукми Худо одилона аст

2. Қудрати Каломи Худо

1. Румиён 3:4 - "Бигзор Худо рост бошад, гарчанде ки ҳама дурӯғгӯ буданд".

2. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва дар он чи ба он ҷо фиристодам, муваффақ хоҳад шуд. "

Ирмиё 48:2 Ва ҳамду санои Мӯоб дигар нахоҳад буд: дар Ҳешбӯн ба муқобили он қасди бадӣ кардаанд; биёед ва аз миллат буданаш дур кунем. Ту низ бурида хоҳанд шуд, эй девонагон; шамшер туро таъқиб хоҳад кард.

Мӯоб дигар ситоиш нахоҳад шуд ва Ҳешбон нақшае тарҳрезӣ кардааст, ки онро аз миллат ҷудо кунад. Девонаҳо низ бурида мешаванд.

1. Муҳимияти ситоиши Худо, на бутҳои ботил

2. Оқибатҳои пайравӣ ба бутҳои ботил

1. Забур 148:13-14 - Бигзор онҳо исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро танҳо исми Ӯ бузург аст; ҷалоли ӯ болотар аз замин ва осмон аст. Ва Ӯ шохи қавми Худро, ва ҳамду санои ҳамаи муқаддасони Худро сарафроз кардааст; ҳатто аз банӣ-Исроил, қавме, ки ба ӯ наздиканд.

2. Ишаъё 42:8 - Ман Худованд ҳастам: исми Ман ин аст; ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод, ва ҷалоли Худро ба ҳайкалҳои кандакорӣ нахоҳам дод.

Ирмиё 48:3 Овози фарьёд аз Ҳӯрӯнаим хоҳад буд, ки харобӣ ва харобии бузург хоҳад буд.

Мардуми Ҳуронайм харобиҳои бузург ва ғаниматро хоҳанд дид.

1. Мо бояд ба харобшавӣ ва вайроншавӣ, ки дар ҳар лаҳза омада метавонад, омода бошем.

2. Худо метавонад боиси ҳалокат ва вайроншавӣ оварад, то диққати моро ҷалб кунад.

1. Матто 24:42 - «Бинобар ин бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом рӯз меояд».

2. Ишаъё 1:16-17 - "Шӯед ва худро пок кунед. Корҳои бади худро аз назари ман дур кунед; аз кори ношоиста даст кашед. Кори дурустро омӯзед; адолатро биҷӯед. Мазлумонро дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бигиред; илтиҷо кунед. кори бевазан».

Ирмиё 48:4 Мӯоб нобуд карда шуд; хурдсолонаш боиси фарьёд ба гуш мерасанд.

Мӯоб хароб шудааст ва фарёди андӯҳи он ба гӯш мерасад.

1. Бо онҳое, ки дар изтироб қарор доранд, андӯҳгин шавед - Румиён 12:15

2. Ҳангоми дучор шудан бо ҳалокат натарсед - Ишаъё 41:10

1. Марсияҳо 4: 18-20 - "Дилҳои мардуми Мӯоб ба кӯмак фарьёд мезананд; онҳо ноумед фарьёд мекунанд. Фарьёди қавми Мӯоб ба осмон мебарояд; нолаи онҳо ба Худованд мерасад. Душманони Мӯоб хоҳанд шунид. аз суқути вай; онҳо аз ҳалокати вай аз шодӣ пур хоҳанд шуд».

2. Ишаъё 16:7 - "Бинобар ин, дар оянда Мӯоб боиси тамасхур хоҳад шуд; ҳамаи онҳое, ки аз он ҷо мегузаранд, аз тамоми офатҳои он ба даҳшат афтода, масхара хоҳанд кард."

Ирмиё 48:5 Зеро ки ҳангоми баромадан аз Луҳит гиряи доимӣ баланд хоҳад шуд; зеро ки ҳангоми фурӯд омадани Ҳӯронаим душманон фарьёди ҳалокатро шуниданд.

Душман дар фурӯд омадани Ҳӯроним садои харобиро шунидааст.

1. Қувваи гиря: қуввати дуоҳои мо.

2. Қувваи имони мо: боварӣ доштан, ки Худо ба душманони мо адолат хоҳад овард.

1. Забур 126:5-6, "Корандагоне, ки дар ашк мекоранд, бо фарёди шодӣ дарав хоҳанд кард! Ҳар кӣ гирякунон берун меравад, ва тухмро барои кишт мебардорад, бо фарьёдҳои шодӣ ба хона хоҳад омад ва бонҳои худро бо худ меорад."

2. Румиён 12:19, "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 48:6 Гурезед, ҷони худро наҷот диҳед ва мисли теппаҳои биёбон бошед.

Ирмиё-пайғамбар ба мӯобиён мегӯяд, ки барои бехатарӣ гурезанд ва мисли теппае дар биёбон пайгирӣ накунанд.

1. Ба ҳидояти Худо таваккал кунед - ҳатто вақте ки вақтҳои душвор аст, эътимод ба роҳнамоии Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки роҳи дурустро бубинем.

2. Зиндагӣ дар биёбон - баъзан Худо моро даъват мекунад, ки ҳаёти имон ва эътимод дошта бошем, ҳатто вақте ки ин душвор аст.

1. Ишаъё 41:10-13 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст.

Ирмиё 48:7 Зеро ки ба аъмоли худ ва ба ганҷҳои худ таваккал кардай, ту низ асир хоҳӣ шуд; ва Камӯш бо коҳинон ва миронаш якҷоя ба асирӣ хоҳад рафт.

Мардуми Мӯоб ба кор ва сарвати худ ба ҷои Худо таваккал карданд, бинобар ин онҳо ба асирӣ бурда хоҳанд шуд.

1. Хатари эътимод ба сарват ба ҷои Худо

2. Оқибатҳои рад кардани Каломи Худо

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. Забур 37:16 - Каме, ки одами одил дорад, аз сарвати бисёр шарирон беҳтар аст.

Ирмиё 48:8 Ва вайронкунанда бар ҳар шаҳр хоҳад омад, ва ҳеҷ шаҳре раҳо нахоҳад шуд: водӣ низ нобуд хоҳад шуд, ва дашт хароб хоҳад шуд, чунон ки Худованд гуфтааст.

Ҳар як шаҳр бояд хароб шавад, ва ҳеҷ кас гурехта наметавонад, чунон ки Худованд эълон кардааст.

1. Ногузирии ҳалокат: Омӯзиши қабули иродаи Худованд

2. Гӯш додан ба огоҳӣ: омодагӣ ба доварии Худованд

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Матто 10:28-31 - Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд кунад.

Ирмиё 48:9 Ба Мӯоб болҳо диҳед, то ки гурезад ва гурезад, зеро ки шаҳрҳои он харобазор хоҳанд буд, ва дар он сокинон надоранд.

Мӯоб бояд аз шаҳрҳои харобаи худ гурезад.

1: Худо дар вақти душворӣ роҳи гурезро фароҳам меорад.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба инсон.

1: Забур 37:39 Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ирмиё 48:10 Лаънат бод касе ки кори Худовандро бо макр ба ҷо меорад, ва лаънат бод касе ки шамшери худро аз хун нигоҳ медорад.

Худо лаънат мекунад касонеро, ки ба Ӯ содиқона ва поквиҷдонона хизмат намекунанд ва онҳоеро, ки қудрати худро барои ҷазо додани бадӣ истифода намебаранд.

1. Дар хизмати Худо содиқона зиндагӣ кардан

2. Қудрат ва масъулияти солеҳон

1. Масалҳо 21:3 Кор кардани адолат ва адолат барои Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2. Ҳизқиёл 33:6 Аммо агар посбон дид, ки шамшер омада истодааст ва карнай нанавозад, то ки мардум огоҳ нашавад, ва шамшер омада, яке аз онҳоро бигирад, он шахс дар гуноҳи худ гирифта мешавад, аммо хуни вайро аз дасти посбон талаб мекунам.

Ирмиё 48:11 Мӯоб аз ҷавониаш осуда буд, ва бар пояи худ қарор гирифт, ва аз зарф ба зарф холӣ нашудааст, ва ба асирӣ нарафтааст; бинобар ин таъми ӯ дар вай боқӣ монд, ва бӯи ӯ нест. тағьир ёфт.

Мӯоб муддати тӯлонӣ бидуни халалдоршавӣ ва тағирот дар ҳолати оромӣ ва оромӣ қарор дошт.

1. Садоқати Худо моро дар замонҳои душвор дастгирӣ мекунад.

2. Муҳимияти эътимод ба нақшаи Худо ва такя накардан ба кӯшишҳои худ.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Ирмиё 48:12 Бинобар ин, инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки саргардононро назди ӯ хоҳам фиристод, то ки ӯро саргардон кунанд, ва зарфҳои ӯро холӣ кунанд ва машки онҳоро мешиканад.

Худованд саргардононро ба Мӯоб хоҳад фиристод, то ки онҳоро саргардон ва мулкашонро бигиранд.

1. Худованд таъмин хоҳад кард: Чӣ гуна Худо барои қувват бахшидан аз душвориҳо истифода мебарад

2. Саргардон: Нақшаи Худо барои рушди мо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 34:19 - Мушкилоти одилон бисёр аст, аммо Худованд ӯро аз ҳамаашон раҳо мекунад.

Ирмиё 48:13 Ва Мӯоб аз Камӯш хиҷил хоҳанд шуд, чунон ки хонадони Исроил аз Байт-Или эътимоди худ хиҷил шуданд.

Мардуми Мӯоб аз худои худ Камӯш шарм хоҳанд кард, ҳамон тавре ки халқи Исроил аз худои козибашон Байт-Ил шарм мекарданд.

1. Хавфи эътимод ба худоёни козиб

2. Муҳимияти содиқ мондан ба Худо

1. Ишаъё 44:9-11 - Ҳамаи онҳое ки бут месозанд, ҳеҷ ҳастанд, ва чизҳое, ки онҳо ганҷ мегузоранд, бефоида аст. Онон, ки барои онҳо сухан мегӯянд, кӯранд; бехабаранд, ба шармандагии худ. Кист, ки худоеро меофарад ва бутеро меандозад, ки ҳеҷ фоидае надорад? Касоне, ки ин корро мекунанд,

шарманда хоҳанд шуд; ин гуна устохо факат одаманд. Бигзор ҳама ҷамъ шаванд ва мавқеъи худро баранд; ба ваҳшат ва шарм оварда хоҳанд шуд.

2. Филиппиён 3:7-9 - Аммо ҳар он чи ба ман фоида дошт, ҳоло ман зиёнро ба хотири Масеҳ мешуморам. Беш аз ин, ман ҳама чизро дар муқоиса бо бузургии беандоза шинохтани Худованди ман Исои Масеҳ, ки ба хотири Ӯ ҳама чизро аз даст додаам, талафот мешуморам. Ман онҳоро ахлот медонам, то ки Масеҳро ба даст оварам ва дар Ӯ пайдо шавам, на аз они худам, ки аз шариат бармеояд, балки адолате ки аз шариат бармеояд, балки он чизе ки ба воситаи имон ба Масеҳ аст, адолате ки аз Худост ва ба воситаи имон аст.

Ирмиё 48:14 Чӣ тавр шумо мегӯед, ки мо мардони тавоно ва тавоноем, ки барои ҷанг ҳастем?

Ин порча аз он сухан меравад, ки такаббур ва ғурур чӣ гуна метавонад боиси шикаст гардад.

1: Дар муқобили мухолифатҳо, барои қувват ва роҳнамоӣ ба Худо муроҷиат кунед, на ба қудрати худамон.

2: Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд; фурӯтанӣ ва итоат ба Худо барои пирӯзӣ муҳим аст.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2: Яъқуб 4: 6-7 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ирмиё 48:15 Мӯоб ғанимат шуда, аз шаҳрҳои худ берун рафтааст, ва ҷавонони баргузидаи ӯ ба куштан рафтанд, мегӯяд Подшоҳ, ки номаш Худованди лашкарҳо аст.

Мӯоб нобуд карда шуд ва мардуми он аз ҷониби Худо кушта шуд.

1. Ҳукми Худо ниҳоӣ ва мутлақ аст

2. Оқибатҳои нофармонии Худо

1. Ишаъё 45:21-22 - Эълон кунед ва даъвои худро баён кунед; бигзор онхо якчоя маслихат кунанд! Кӣ инро кайҳо гуфта буд? Кӣ онро аз қадим эълон кард? Оё ман, эй Худованд, набудам? Ва ҷуз ман худои дигаре нест: Худои одил ва Наҷотдиҳанда. ҷуз ман ҳеҷ кас нест.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 48:16 Фалокати Мӯоб наздик аст, ва мусибати ӯ тезтар аст.

Мӯоб ба фалокати наздик дучор омадааст ва бояд ба он омодагӣ гирад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки аз марги худ огоҳ бошем ва дар баробари фалокат фурӯтан ва ба Ӯ содиқ бошем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки вақт ҷудо кунем, то зебоии ҳаётро қадр кунем, ҳатто дар баробари душвориҳо ва дар Худованд қувват пайдо кунем.

1: Забур 55:22 Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба васваса афтанд.

2: Яъқуб 1:2-3 Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад.

Ирмиё 48:17 Ҳамаи шумо, ки дар атрофи Ӯ ҳастед, аз Ӯ нола кунед; ва ҳамаи шумо, ки исми Ӯро мешиносед, бигӯед: "Чӣ гуна асои қавӣ ва асои зебо шикастааст"!

Барбод рафтани Мӯоб афсӯс зад.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо ҳатто ба бадкорон низ мерасад.

2. Ҳатто дар азобҳои худ мо метавонем ба муҳаббати бепоёни Худо умед пайдо кунем.

1. Ишаъё 57:15 - Зеро чунин мегӯяд, ки баланд ва баланд, ки сукунат дорад, абадият аст, ки номи Ӯ муқаддас аст: Ман дар баландӣ ва муқаддас сокин ҳастам, ва инчунин бо он ки аз рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, рУхи камбагалонро зинда гардонад ва дили пушаймононро зинда кунад.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

Ирмиё 48:18 Эй духтар, ки дар Дибон сокин ҳастӣ, аз ҷалоли худ фурӯд омада, ташна нишин; зеро ки ғоратгари Мӯоб бар ту хоҳад омад, ва қалъаҳои туро хароб хоҳад кард.

Сокинони Дибон ҳушдор дода мешаванд, ки ба нобудшавии оянда аз ҷониби истилогарони Мӯоб омодагӣ гиранд.

1. Огоҳии Худо: Ба ҳалокат омода шавед

2. Ба Худованд таваккал кунед: Ӯ шуморо муҳофизат мекунад

1. Ирмиё 48:18

2. Ишаъё 43: 2-3 - "Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки шумо аз дарёҳо мегузаред, онҳо бар шумо намерӯбанд. Вақте ки шумо аз оташ мегузаред, шумо сӯзонда нахоҳед шуд. ; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад».

Ирмиё 48:19 Эй сокини Арӯер, дар канори роҳ истода, ҷосусӣ кун; аз гурезагон ва гурезагон бипурс, ва бигӯ: "Чӣ шуд?"

Мардуми Ароер гуфта мешавад, ки мушоҳида кунанд ва аз ҳодисаи рухдода пурсон шаванд.

1. Даъвати Худо ба ҳушёру ҳаким

2. Қувваи мушоҳида ва таҳқиқ

1. Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

2. Луқо 19:41-44- Исо бар Ерусалим гиря карда гуфт: «Агар шумо, ҳатто худи шумо ҳам, дар ин рӯз чизҳоеро, ки сулҳу осоиштагӣ мебахшад, медонистед!

Ирмиё 48:20 Мӯоб дар ҳайрат аст; зеро ки вай вайрон аст: гиря ва гиря; ба Арнӯн бигӯед, ки Мӯоб ғорат шудааст,

Мӯоб харобӣ ва бесарусомониро аз сар мегузаронад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо ҳатто дар замонҳои бесарусомонӣ назорат мекунад.

2: Мо бояд дар Худованд тасаллӣ ёбем ва ҳатто дар рӯзҳоиториктарини худ ба Ӯ имон оварем.

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

Ирмиё 48:21 Ва доварӣ бар дашт фаро расид; бар Ҳолон ва бар Яҳоза ва бар Мефоат,

Ба замини ҳамвории Ҳолон, Яҳоза ва Мефоат доварӣ омад.

1. Доварии Худо равшанӣ мебахшад: омӯзиши Ирмиё 48:21

2. Доварии беғаразонаи Худо: Намунаи Ирмиё 48:21

1. Ҳизқиёл 5:5-6 - "Худовандо Худо чунин мегӯяд: Ин аст Ерусалим: Ман онро дар миёни халқҳо ва кишварҳое, ки гирду атрофаш ҳастанд, қарор додаам, ва ӯ ҳукмҳои Маро ба шарорат табдил додааст, ки нисбат ба халқҳо зиёдтар аст. , ва фароизҳои Маро бештар аз кишварҳое ки гирду атрофи вай аст;

2. Амос 6:7 - Пас, алҳол онҳо бо аввалин онҳое, ки асир мешаванд, асир хоҳанд шуд, ва зиёфати онҳое ки худро дароз кашиданд, барҳам дода хоҳад шуд.

Ирмиё 48:22 Ва бар Дибон ва Небӯ ва бар Байт-Диблотайм,

Худованд бар Дибон, Набо ва Байт-Диблотайм ҳалок хоҳад кард.

1. Оқибати беитоатӣ: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 48:22

2. Лаънати ноинсофӣ: омӯзиши Ирмиё 48:22

1. Ишаъё 66:15-16 - Зеро инак, Худованд дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ӯ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро дар ғазаб ва мазамматашро бо алангаи оташ ба амал оваранд. Зеро ки Худованд бо оташ ва шамшери Ӯ тамоми башарро муҷозот хоҳад кард, ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд.

2. Ҳизқиёл 6:3-4 - Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман зидди ту ҳастам, эй кӯҳи Сеир, ва дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро харобазор хоҳам кард. Ман шаҳрҳои туро хароб хоҳам кард, ва ту хароб хоҳӣ шуд, ва хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ирмиё 48:23 Ва бар Кириётайм, ва бар Байт-Ҷомул ва бар Байт-Мӯн,

Дар ин порча се ҷой сухан меравад: Кириатайм, Байт-Ҷомул ва Байтмеъӯн.

1. Худо ҳама чизро мебинад - Ирмиё 48:23 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо ҳама ҷойҳоро медонад ва ҳама чизро мебинад. Ӯ дили ҳар яки моро медонад ва моро ба куҷо даъват мекунад.

2. Худо ғамхорӣ мекунад - Ирмиё 48:23 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо ба ҳар макон, ҳар як шахс ва ҳар вазъият ғамхорӣ мекунад. Ӯ дар ҳама мушкилиҳои мо ҳозир ва дилсӯз аст.

1. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман кай мешинам ва кай бархезам; шумо фикрҳои маро аз дур мефаҳмед. Ту роҳи ман ва хоби маро меҷӯӣ ва аз ҳама роҳҳои ман огоҳӣ. Пеш аз он ки сухане бар забонам ояд, инак, эй Парвардигори ман, Ту онро ҳама донӣ.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ирмиё 48:24 Ва бар Қариӯт, ва бар Босра, ва бар ҳамаи шаҳрҳои замини Мӯоб, хоҳ дур ё наздик.

Ин ояти Ирмиё харобшавии шаҳрҳои Мӯоб, аз ҷумла Қариёт ва Бозро тасвир мекунад.

1. Ғазаби Худованд: Чӣ тавр доварии Худо ҳалокати одилро меорад

2. Қувваи тавба: роҳи дигар барои Мӯоб.

1. Ишаъё 13:19 Ва Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии бузургии калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард.

2. Амос 6:8 Худованд Худо ба худ қасам хӯрдааст, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, ман аз ҷалоли Яъқуб нафрат дорам ва аз қасрҳои ӯ нафрат дорам; бинобар ин шаҳрро бо ҳар он чи дар он аст, таслим хоҳам кард.

Ирмиё 48:25 Шохи Мӯоб бурида шудааст, ва бозуи ӯ шикастааст, мегӯяд Худованд.

Ҳалокати Мӯоб аз ҷониби Худованд муқаррар шудааст.

1. Худо бар зиндагии мо назорат мекунад ва вақте ки мо хато мекунем, моро ба ҷавобгарӣ мебарад.

2. Мағруру ғурур накунем, дар назари Худованд ҳамаамон баробар ҳастем.

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Румиён 12:3 - Зеро ки ба воситаи файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ бештар аз он ки бояд фикр кунад, болотар набошанд; балки фикр кардан, ки доварии солим дошта бошад, чунон ки Худо ба ҳар кас андозае имон муқаррар кардааст.

Ирмиё 48:26 Ӯро маст кунед, зеро ки ӯ худро бар Худованд бузургӣ кард: Мӯоб низ дар қайи худ ғулф хоҳад кард, ва ӯ низ масхара хоҳад шуд.

Ҷазои Худо аз Мӯоб барои ғурур ва такаббури онҳо.

1. Мағрурӣ ба ҳалокат мебарад - Масалҳо 16:18

2. Доварии Худо одилона аст - Забур 19:9

1. Ишаъё 28:1-3 - Вой бар ҳоли тоҷи ғурури майзадагони Эфроим

2. Луқо 18:9-14 - Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир

Ирмиё 48:27 Зеро ки Исроил барои ту масхара намекард? Оё вай аз байни дуздон ёфт шуд? зеро азбаски дар бораи ӯ сухан гӯӣ, аз шодӣ мегузарӣ.

Халқҳои Худо, Исроил, як вақтҳо аз ҷониби халқҳо масхара ва рад карда шуданд, вале Худо то ҳол аз онҳо шодӣ мекард.

1. Ҳатто вақте ки ҷаҳон моро рад мекунад, Худо аз мо шодӣ мекунад.

2. Шодии Худованд аз тамасхури халқҳо бузургтар аст.

1. Забур 149:4 - Зеро ки Худованд аз халқи Худ хушнуд аст; хоксоронро бо начот зинат медихад.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ирмиё 48:28 Эй сокинони Мӯоб, шаҳрҳоро тарк карда, дар сахра сокин шавед, ва мисли кабӯтаре бошед, ки лонаашро дар паҳлӯи даҳони сӯрох месозад.

1: Мо метавонем аз Худо тасаллӣ пайдо кунем, ҳатто дар вақти душвор.

2: Дар вақти душворӣ ба Худо паноҳ ҷӯед.

1: Isaiah 32:2 - Ва одам ҳамчун паноҳгоҳ аз шамол ва пинҳонгоҳ аз тӯфон хоҳад буд; чун дарьёхои об дар чои хушк, чун сояи санги бузург дар замини хаста.

2: Забур 36:7 - Чӣ бузург аст меҳрубонии Ту, эй Худо! Бинобар ин фарзандони одамон дар зери сояи болҳои Ту таваккал мекунанд.

Ирмиё 48:29 Мо мағрури Мӯобро шунидем, ки ӯ аз ҳад зиёд мағрур аст, ва ҷасурии ӯ, ва мағрурии ӯ ва мағрури дили ӯ.

Мағрурӣ ва ғурури Мӯоб маҳкум карда мешавад.

1. Мағрури Мӯоб: Насиҳат барои фурӯтан будан дар назди Худо

2. Хатарҳои мағрурӣ: Огоҳӣ аз Ирмиёи пайғамбар

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

Ирмиё 48:30 Ман ғазаби ӯро медонам, мегӯяд Худованд; аммо ин тавр нахоҳад шуд; Дурӯғҳои ӯ ба он таъсир нахоҳанд кард.

Бо вуҷуди он ки Худо ғазаби инсонро медонад, ваъда медиҳад, ки он амал намекунад.

1. Ваъдаҳои Худо: такя ба муҳаббат ва раҳмати Худо

2. Бартараф кардани ғазаб: Ҷустуҷӯи нерӯ дар имон

1. Забур 145:8-9 - "Худованд раҳим ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати устувор. Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар коре ки Ӯ кардааст, аст".

2. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Ирмиё 48:31 Бинобар ин Ман барои Мӯоб фарьёд хоҳам дод, ва барои тамоми Мӯоб фарьёд хоҳам дод; дили ман барои мардуми Кирхерес мотам хоҳад гирифт.

Мӯоб ва мардуми Кирхерес бо ҳалокат ва андӯҳи азиме рӯ ба рӯ шудаанд.

1. Фоҷиаи ҳалокат ва аҳамияти дарёфти тасаллӣ аз Худо дар лаҳзаҳои ғам.

2. Муҳаббати Худо ба ҳамаи халқаш новобаста аз вазъияташон.

1. Марсияҳо 3:19–24

2. Румиён 8:38-39

Ирмиё 48:32 Эй токи Сибмо, барои ту бо гирьяи Ёзар гиря хоҳам кард: гиёҳҳои ту дар соҳили баҳр канда шуда, то баҳри Ёзар расидаанд; вайронкунанда бар меваҳои тобистони ту ва бар ангурҳои ту афтодааст.

Худо барои фурӯпошии токи Сибма гиря мекунад, ки гиёҳҳояш нобуд шуда ва меваҳои тобистона ва ангураш дуздида шудаанд.

1. Худо аз талафоти мо андӯҳгин аст

2. Таваккал ба Худо дар замонҳои сахт

1. Ишаъё 61:3 - ба онҳо ба ҷои хокистар гулчанбар (галчанҷаи зебоӣ), ба ҷои мотам равғани шодӣ ва ба ҷои рӯҳи заиф либоси ҳамду сано бидиҳад.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ирмиё 48:33 Ва шодӣ ва шодӣ аз киштзори фаровон ва аз замини Мӯоб гирифта шудааст; ва шаробро аз шаробфурӯшҳо нобуд кардаам; ҳеҷ кас бо доду фарёд поймол нахоҳад шуд; доду фарёди онҳо набояд дод.

Аз Мӯоб шодӣ ва шодӣ гирифта мешавад ва ҷои онро ғаму андӯҳ ва навмедӣ мегирад.

1. Нопадид шудани шодӣ: Чӣ тавр дар замонҳои номусоид истодагарӣ кардан мумкин аст

2. Даравидани он чи ки коштаем: окибати амали мо

1. Ишаъё 24:11 - Аз шароб дар кӯчаҳо доду фарёд ба гӯш мерасад; тамоми шодӣ тира шуд, шукухи замин рафт.

2. Марсияҳо 5:15 - Шодии дилҳои мо қатъ шуд; ракси мо ба мотам табдил ёфтааст.

Ирмиё 48:34 Аз фарьёди Ҳешбӯн то Элеале ва ҳатто то Яҳоз, онҳо овози худро аз Сӯар то Ҳӯронаим, мисли гови сесола шуниданд, зеро ки обҳои Нимрим низ хароб хоҳад шуд.

Мардуми Ҳешбон, Элеале, Яҳоз, Сӯар, Ҳӯронаим ва Нимрим ҳама аз ноумедӣ ва ноумедӣ фарёд заданд.

1. Дар ранҷ ва ноумедӣ Худо ҳамеша бо мост.

2. Мо метавонем тасаллӣ ва умедро аз Худо пайдо кунем, ҳатто дар миёни ғаму ғуссаҳои бузургтарини худ.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

Ирмиё 48:35 Ва Ман дар Мӯоб маҳв хоҳам кард, мегӯяд Худованд, касеро, ки дар баландиҳо қурбонӣ мекунад, ва касе ки барои худоёни худ бухур сӯзонад.

Худованд дар Мӯоб ҳамаи онҳоеро, ки дар баландиҳо саҷда мекунанд ва барои худоёни худ бухур сӯзонанд, қатъ хоҳад кард.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Ҳукмронии Худованд бар тамоми халқҳо

1. Хуруҷ 20:3-6 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт.

2. Забур 115:8 - Онҳое, ки онҳоро меофаранд, мисли онҳо хоҳанд шуд; ҳамаи онҳое, ки ба онҳо таваккал мекунанд, ҳамин тавр хоҳанд шуд.

Ирмиё 48:36 Бинобар ин, дили ман барои Мӯоб мисли найҳо садо хоҳад дод, ва дили ман мисли найҳо барои мардуми Кирхерес садо хоҳад дод, зеро ки сарвати ба даст овардааш нобуд мешавад.

Дили Ирмиё барои Мӯоб ва мардуми Кирхерес аз нобудшавии сарваташон мотам мегирад.

1. Дили Худо барои талафоти мо гиря мекунад - мавъиза дар бораи ғаму андӯҳи Худованд, вақте ки мо аз даст медиҳем.

2. Омӯзиши таваккал ба Худо дар замонҳои душвор - таълим додани эътимод ба Худо дар замонҳои душвор.

1. Марсияҳо 3:21-23 - "Инро ман ба ёд овардам, бинобар ин умедворам. Аз марҳамати Худованд аст, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст. ».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Ирмиё 48:37 Зеро ки ҳар сари мӯйсафед ва ҳар риш бурида хоҳад шуд; бар ҳама дастҳо бурида, ва бар камар палос хоҳад буд.

Ҳар сари бемӯй ва ҳар риш дар мотам тарошида шавад. Ҳама дастҳо бурида мешаванд ва камарҳо палос пӯшида хоҳанд шуд.

1: Худованд моро даъват мекунад, ки ҳангоми аз даст додани талафот ғамгин шавем ва онро ҳамчун аломати ғаму андӯҳи худ дар бадани худ пӯшем.

2: Худованд моро даъват мекунад, ки фурӯтан бошем ва дар андӯҳи худ пушаймон бошем ва ин фурӯтаниро тавассути аломатҳои зоҳирӣ нишон диҳем.

1: Ишаъё 61:3 - Барои тасаллӣ додани мотамдорон дар Сион, барои онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

2: Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ирмиё 48:38 Дар тамоми бомҳои Мӯоб ва дар кӯчаҳои он гиря хоҳад буд, зеро ки Ман Мӯобро мисли зарфе шикастаам, ки дар он ҳеҷ писандида нест, мегӯяд Худованд.

Худо Мӯобро шикаста, дар тамоми замин мотами васеъро ба вуҷуд овард.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 48:38

2. Қудрати Худо: Баррасии доварии одилонаи Ӯ дар Ирмиё 48:38

1. Ишаъё 3:11 - Зеро инак, Худованд Худои лашкарҳо аз Ерусалим ва аз Яҳудо ёрӣ ва ризқу рӯзӣ, ҳар гуна таъминоти нон ва ҳар гуна обёриро дур мекунад.

2. Амос 5:24 - Аммо бигзор адолат мисли об, ва адолат мисли ҷӯйе ҷорист.

Ирмиё 48:39 Онҳо фарьёд зада, хоҳанд гуфт: «Чӣ гуна вайрон шудааст! Чӣ гуна Мӯоб аз хиҷил пуштибонӣ кард! ҳамин тавр Мӯоб барои ҳама дар бораи ӯ масхара ва даҳшатнок хоҳад буд.

Мӯоб шикаста шудааст ва ҳамчун намунаи шарм ва масхара аз ҷониби атрофиён дида мешавад.

1. Тарбияи Худо оид ба халқҳо: Огоҳӣ барои ҳама

2. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Забур 107:17-18 - Баъзеҳо бо роҳҳои гуноҳи худ аблаҳ буданд, ва аз шароратҳои худ азоб кашиданд; аз ҳар гуна ғизо нафрат доштанд ва ба дарвозаи марг наздик шуданд.

Ирмиё 48:40 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Инак, ӯ мисли уқоб парвоз хоҳад кард, ва болҳои худро бар Мӯоб густурда хоҳад кард.

Худо ваъда медиҳад, ки Мӯобро аз душманонаш муҳофизат мекунад ва мисли уқоб бачаҳои худро муҳофизат мекунад.

1. "Ҳифзи Худо: паноҳгоҳ барои Мӯоб"

2. "Ваъдаи Худо: болҳои уқоб"

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо пинҳонҳои худ хоҳад пӯшид, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати Ӯ сипар ва ҷигар аст».

Ирмиё 48:41 Қариот гирифта мешавад, ва қалъаҳо дар ҳайрат мемонанд, ва дилҳои мардони тавоно дар Мӯоб дар он рӯз мисли дили зане дар азоб хоҳад буд.

Қалъаҳои Мӯоб ва мардони тавоно ба ҳайрат хоҳанд афтод, ва дилҳои онҳо мисли зани зоиш пур аз тарс ва ваҳшат хоҳанд буд.

1. Худо Ҳокими Ҳама аст: Дар замонҳои тарс ва изтироб ба Худованд таваккал кунед

2. Баракатҳои ғайричашмдошт: Омӯзиши шодмонӣ дар муқобили мушкилот

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ирмиё 48:42 Ва Мӯоб аз халқ нест хоҳад шуд, зеро ки вай худро бар Худованд бузург кардааст.

Мӯоб несту нобуд хоҳад шуд, зеро ки худро ба муқобили Худованд сарбаланд мекунад.

1: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад - Масалҳо 16:18

2: Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед - Яъқуб 4:6-10

1: Isaiah 13:11 - Ман ҷаҳонро барои шарорataшон ҷазо хоҳам дод, ва шарионро барои шарорataшон; ва такаббури мағруронро қатъ хоҳам кард, ва такаббури даҳшатоваронро паст хоҳам кард.

2: Isaiah 5:15 - Ва одами бад фурӯ ғалтида хоҳад шуд, ва марди тавоно фурӯтан хоҳад шуд, ва чашмони бузургон фурӯтан хоҳанд шуд.

Ирмиё 48:43 Тарс ва чоҳ ва дом бар ту хоҳад буд, эй сокини Мӯоб, мегӯяд Худованд.

Худованд сокинони Мӯобро огоҳ мекунад, ки онҳо бо тарс, чоҳ ва дом дучор хоҳанд шуд.

1. Тарси Худованд ибтидои ҳикмат аст

2. Ба огоҳиҳои Худованд гӯш диҳед

1. Масалҳо 9:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши Қуддус хирад аст".

2. Ирмиё 6:17 - "Инчунин Ман бар шумо посбононро таъин карда, гуфтам: "Садои карнайро бишнавед!""

Ирмиё 48:44 Ҳар кӣ аз тарс гурезад, дар чоҳ хоҳад афтод; ва ҳар кӣ аз чоҳ барояд, ба дом афтода хоҳад шуд, зеро ки Ман бар он бар Мӯоб хоҳам овард, соли таъҷили онҳо, мегӯяд Худованд.

Худо Мӯобро аз соли омадани онҳо огоҳ мекунад, ки он тарсу азобро меорад.

1.Худо ононро, ки нофармонӣ мекунанд, азоб мекунад.

2. Аз Парвардигор ва аз азоби одилонааш битарсед.

1. Забур 33:8-9 Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад: бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд. Зеро ки Ӯ мегӯяд, ва иҷро мешавад; фармон медиҳад, ва он устувор мемонад.

2. Масалҳо 1:7 Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

Ирмиё 48:45 Онҳое ки гурехта буданд, дар зери сояи Ҳешбӯн истоданд, вале аз Ҳешбӯн оташе берун хоҳад омад, ва алангае аз миёни Сиҳӯн берун омада, гӯшаи Мӯоб ва тоҷи сарзаминро фурӯ хоҳад бурд. сарвари пурталотум.

Доварии Худо барои онҳое, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд, ҳалок хоҳад кард.

1: Мо бояд ба Худо ва таълимоти Ӯ содиқ бимонем, зеро доварии Ӯ сахт ва беихтиёр аст.

2: Мо набояд адолати Худоро ба назар гирем, зеро ғазаби Ӯ пурқувват ва устувор аст.

1: Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2: Ваҳй 14:10 - Вай инчунин шароби ғазаби Худоро, ки дар косаи ғазаби Ӯ пурра рехта шудааст, менӯшад. Ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва Барра бо оташ ва сулфур азоб хоҳад кашид.

Ирмиё 48:46 Вой бар ҳоли ту, эй Мӯоб! мардуми Камӯш нобуд мешаванд, зеро ки писарони ту асир шудаанд, ва духтарони ту асир шудаанд.

Ҳалокати Мӯоб аз сабаби бутпарастии онҳо аниқ аст.

1: Бутпарастӣ ба ҳалокат ва асирӣ оварда мерасонад.

2: Фармонҳои Худоро иҷро кунед ва растагор хоҳед шуд.

1: Хуруҷ 20: 3-5 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин дар зер аст, ё он чиро, дар оби зери замин аст: ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми онҳо ҷазо медиҳам. аз ман нафрат кунед."

2: Такрори Шариат 28: 1-2 "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ бодиққат гӯш диҳӣ, то тамоми аҳкоми Ӯро ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя ва ба ҷо оварӣ, ки Худованд Худои ту туро бар тамоми халқҳои рӯи замин баланд хоҳад кард: ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳад омад ва ба ту хоҳад расид, агар ба овози Худованд Худои худ гӯш диҳӣ».

Ирмиё 48:47 Аммо Ман асирии Мӯобро дар рӯзҳои охир боз хоҳам овард, мегӯяд Худованд. Ин аст доварии Мӯоб.

Худованд дар оянда асорати Мӯобро барқарор хоҳад кард. Ин аст ҳукми Мӯоб.

1. Ваъдаҳои Худо дар бораи барқароршавӣ дақиқ ва аниқанд.

2. Мо метавонем ба доварии Худо таваккал кунем, ҳатто дар баробари душвориҳо.

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Боби 49-и Ирмиё пешгӯиҳо дар бораи якчанд халқҳо, аз ҷумла Аммон, Адӯм, Димишқ, Кедар ва Эломро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯӣ алайҳи аммӯниён оғоз мешавад (Ирмиё 49:1-6). Ирмиё суқути онҳо ва харобшавии шаҳрҳои онҳоро пешгӯӣ мекунад. Замини онхо ба замини бекорхобида табдил меёбад.

Сархати 2: Ирмиё пешгӯиро дар бораи Адӯм баён мекунад (Ирмиё 49:7-22). Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр мағрури Адӯм паст мешавад ва иттифоқчиёнашон ба онҳо хиёнат хоҳанд кард. Сарзамини онҳо аз даҳшат ва харобиҳо пур хоҳад шуд.

Сархати 3: Ирмиё дар бораи Димишқ пешгӯӣ мекунад (Ирмиё 49:23-27). Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки ҳалокати ин шаҳр ва шаҳрҳои гирду атрофи он хоҳад омад. Мардуми Димишқ аз тарс гурезанд.

Сархати 4: Ирмиё дар бораи Қедар ва салтанатҳои Ҳозор сухан меронад (Ирмиё 49:28-33). Ӯ пешгӯӣ мекунад, ки ин қабилаҳои бодиянишин ва шаҳракҳои онҳо ба доварии Худо дучор хоҳанд шуд. Хаймахо ва рамахои онхо бурда мешавад.

Сархати 5: Ирмиё бо пешгӯии зидди Элом хотима меёбад (Ирмиё 49:34-39). Вай ҳамлаи душманро, ки ба Элам фалокат меорад, пешбинӣ мекунад. Аммо Худо ваъда медиҳад, ки дар рӯзҳои охир бахти онҳоро барқарор мекунад.

Хулоса, боби чилу нӯҳуми Ирмиё пешгӯиҳо дар бораи халқҳои гуногун оварда шудаанд: Аммон, Адӯм, Димишқ, Қадар ва Элом. Аммониён аз харобшавӣ ҳушдор дода мешаванд, ки шаҳрҳояшон хароб мешавад, ғурури Адӯм маҳкум карда мешавад, зеро онҳо ба хиёнати ҳампаймонон дучор мешаванд ва даҳшат ва харобиро аз сар мегузаронанд, Димишқро ба ҳалокат дучор мекунанд, бо тарсу ҳарос гурехтани мардуми он, пешгӯӣ карда мешавад, ки Кадар ва Ҳазор ба доварӣ дучор шуда, хаймаю рамаи худро гум мекунанд, Нихоят, Элам аз хучуми душман, ки ба сари онхо фалокат меорад, огох карда мешавад. Бо вуҷуди ин, умед ба барқароршавӣ дар рӯзҳои охир вуҷуд дорад, Дар маҷмӯъ, ин боб ба итминони довариҳои Худо бар халқҳо таъкид мекунад ва инчунин ваъдаи Ӯро дар бораи барқарорсозии ниҳоӣ дар нақшаи илоҳӣ таъкид мекунад.

Ирмиё 49:1 Дар бораи банӣ-Аммӯн, чунин мегӯяд Худованд; Оё Исроил писаре надорад? Оё ӯ вориси нест? Пас чаро подшоҳи онҳо вориси Ҷод мешавад, ва қавмаш дар шаҳрҳои ӯ сокин мешаванд?

Худованд мепурсад, ки чаро подшоҳи аммӯниён Ҷодро мерос гирифтааст ва чаро қавми ӯ дар шаҳрҳои худ зиндагӣ мекунанд?

1. Худо эҳтиёҷоти моро ба узвият дар ҷомеа ва доштани вориси мероси мо эътироф мекунад.

2. Мо бояд дарк кунем, ки амалҳои мо ба ҷомеаи мо ва онҳое, ки дар паси худ гузоштаем, чӣ гуна фоида меорад.

1. Ғалотиён 6:9-10 Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Пас, чун имконият дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон.

2. Масалҳо 3:27-28 Аз онҳое, ки ба онҳо лозим аст, некиро дареғ надор, агар ин дар дасти ту бошад. Ба ёри худ нагӯ: «Бирав ва боз биё, ва фардо медиҳам; вақте ки онро дар ихтиёри худ доред.

Ирмиё 49:2 Бинобар ин, инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман дар Раббаи банӣ-Аммӯн бонги ҷангро хоҳам баланд хоҳам кард; ва он теппаи харобае хоҳад буд, ва духтарони вай дар оташ сӯзонда хоҳанд шуд; он гоҳ Исроил ворисиворисони ӯ хоҳад буд, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки ба Раббаи банӣ-Аммӯн бонги ҷанг фиристода, онро несту нобуд хоҳад кард ва Исроилро вориси он хоҳад гузошт.

1. Доварии Худо бар шарирон - Ирмиё 49:2

2. Ҳукмронии Худо - Румиён 9:14-21

1. Ирмиё 49:2

2. Румиён 9:14–21

Ирмиё 49:3 Фарьёд кун, эй Ҳешбӯн, зеро ки Ай хароб шудааст: гиря кун, эй духтарони Рабба, камари камар бандед; нола кунед ва дар канори чарогоҳҳо ба он сӯ давед; зеро ки подшоҳи онҳо ва коҳинон ва миронаш якҷоя ба асирӣ хоҳанд рафт.

Мардуми Ҳешбон ва Рабба ба нола ва навҳа даъват карда мешаванд, ки палос пӯшиданд, зеро подшоҳи онҳо ва коҳинон ва мирони ӯ ба асирӣ бурда мешаванд.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна нақшаҳои Худо нақшаҳои моро барҳам медиҳанд

2. Қувваи нола: Ба умед табдил додани ғамҳои мо

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Забур 30:11 - "Ту мотамро барои ман ба рақс табдил додӣ; палоси маро кушода ва маро шодӣ пӯшонидаӣ".

Ирмиё 49:4 Чаро дар водиҳо фахр мекунӣ, эй водии равони худ, эй духтари гумроҳ? ки ба ганҷҳои вай таваккал карда, мегуфт: "Кӣ назди ман меояд?"

Худованд бо сарзаниш мепурсад, ки чаро Исроил дар водиҳои вай фахр мекунад ва ба ганҷҳои вай эътимод мекунад, вақте ки онҳо аз Ӯ рӯй гардонанд?

1. Хатари эътимод ба сарват ва сарвати водӣ

2. Зарурати тавба кардан ва таваккал кардан ба Худованд

1. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дузdon медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг

несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Луқо 9:25 - Ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад?

Ирмиё 49:5 Инак, Ман бар ту ҳарос хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, аз ҳамаи онҳое ки дар атрофи ту ҳастанд; ва ҳамаатон бадар ронда хоҳанд шуд; ва ҳеҷ кас саргардонро ҷамъ нахоҳад кард.

Худо ҳаросон хоҳад кард ва онҳоеро, ки дар атрофи Ирмиё ҳастанд, берун хоҳад кард, ва ҳеҷ кас наметавонад саргардононро баргардонад.

1. Муҳаббат ва адолати Худо: Ирмиё 49:5 ва оқибатҳои ҳаёти мо

2. Тарс аз Худованд: омӯзиши Ирмиё 49:5

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Матто 10:28 - Ва аз ононе, ки ҷисмро мекушанд, вале ба куштан қодир нестанд, натарсед, балки аз он ки қодир аст, ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад, битарсед.

Ирмиё 49:6 Ва баъд аз он Ман асирии банӣ-Аммӯнро боз хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки аммӯниёнро ба хонаҳояшон баргардонад.

1. Вафодории Худо: Боварӣ ба Худо барои иҷрои ваъдаҳояш

2. Барқароршавї: Интизори барқароршавии ҳама чиз

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. Зеро интизории ҷиддии махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост.

Ирмиё 49:7 Дар бораи Адӯм, Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Оё хирад дар Теман дигар нест? Оё маслиҳат аз оқил нест? Оё хирадашон аз байн рафтааст?

Худо мепурсад, ки оё дар Адӯм, ки дар минтақаи Темон воқеъ аст, ҳикмат нопадид шудааст?

1. Ҳикмати Худо: Чӣ тавр пайдо кардан ва истифода бурдани он

2. Ҷустуҷӯи хирад дар замонҳои душвор

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Масалҳо 4:7 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

Ирмиё 49:8 Гурезед, баргардед, дар чуқур сокин шавед, эй сокинони Дедон! зеро ки мусибати Эсовро ба сари ӯ хоҳам овард, вақте ки ӯро зиёрат мекунам.

Худо сокинони Дедонро ҳушдор медиҳад, ки гурезанд ва баргарданд, зеро дар вақташ мусибате ба сари онҳо хоҳад овард.

1. Худо меояд: ҳоло омода шавед ё бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавед

2. Ҳукмронии Худо: Ҳатто фурӯтанон низ аз ғазаби Ӯ раҳо намешаванд

1. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст.

2. Забур 33:18 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба марҳамати Ӯ умед мебанданд.

Ирмиё 49:9 Агар токпарварон назди ту оянд, магар ангури ғундоштаро наменомонанд? агар шабона дузд бошанд, то даме ки сер шаванд, нобуд мекунанд.

Даравгарон ва дуздон аз токзор чизҳои лозимиро гирифта, дар пайи онҳо чизе наменомонанд.

1. Рӯзи Худо дар миёни номуайянӣ

2. Муҳимияти омода будан ба талафоти ғайричашмдошт

1. Матто 6:26-34 - Таъмини Худо дар байни номуайянӣ

2. Масалҳо 6:6-11 - Муҳимияти омода будан ба талафоти ғайричашмдошт

Ирмиё 49:10 Аммо ман Эсовро урён кардам, маконҳои пинҳонии ӯро ошкор кардам, ва ӯ наметавонад худро пинҳон кунад: насли ӯ ва бародаронаш ва ҳамсоягони вай вайрон шудааст, ва нест.

Худо маконҳои пинҳонии Эсовро ошкор кард ва насли ӯ фосид шуда, ӯро бе муҳофизат гузоштанд.

1. Адолати Худо: ошкор кардани ниҳон ва фосид кардани авлодон

2. Зарурати ҳифозат: Ҷойе нест, ки аз ҳукми Худо пинҳон шавад

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Забур 34:17-18 - "Одил фарьёд мезанад, ва Худованд онҳоро мешунавад, онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки дар рӯҳ шикастаанд, наҷот медиҳад".

Ирмиё 49:11 Фарзандони ятими худро бигузор, Ман онҳоро зинда нигоҳ медорам; ва бевазанони ту ба ман таваккал кунанд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба онҳое, ки осебпазиранд, ба монанди кӯдакони бепадар ва бевазанон ғамхорӣ мекунад.

1. "Гамхории падар: таваккал ба Худо дар замонҳои ниёз"

2. «Ҳимояи Худо аз нотавон: таваккал ба ваъдаҳои Ӯ»

1. Забур 27:10 - "Вақте ки падар ва модарам маро тарк кунанд, Худованд маро хоҳад гирифт".

2. Матто 5:3-5 - "Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушбахтанд мотамгирандагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд".

Ирмиё 49:12 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Инак, касоне, ки ҳукми онҳо аз нӯшидани коса набуд, албатта маст шудаанд; ва оё ту бечазо мемонӣ? бечазо нахоҳӣ монд, балки ҳатман аз он бинӯшӣ.

Худо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки аз косаи ҷазо нӯшидан маҳкум шудаанд, бечазо наmemонанд.

1. Адолати Худо: Таҳқиқи Ирмиё 49:12

2. Оқибатҳои беитоатӣ: Чӣ гуна мо он чизеро, ки мекорем, дарав мекунем

1. Румиён 2:6-11 - Доварии Худо одилона ва беғаразона аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Мо он чизеро, ки мекорем, дарав мекунем ва оқибатҳои амалҳои мо аз паи мо хоҳанд буд.

Ирмиё 49:13 Зеро ки Ман ба худ қасам хӯрдам, мегӯяд Худованд, ки Босра харобӣ, таҳқир, харобӣ ва лаънат хоҳад шуд; ва ҳамаи шаҳрҳои он харобаҳои абадӣ хоҳанд буд.

Худо ваъда додааст, ки Бозраро валангор ва тамоми шаҳрҳои онро ба харобазор табдил медиҳад.

1. Ваъдаҳои Худо ҳатмананд - Ирмиё 49:13

2. Лаънати рад кардани Худованд - Ирмиё 49:13

1. Ишаъё 34:5-6 - Зеро шамшери ман дар осмон ғусл хоҳад шуд: инак, он бар Идумеа ва бар қавми лаънати ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад.

2. Ишаъё 65:15 - Ва шумо номи худро барои лаънат барои баргузидаи ман боқӣ хоҳед гузошт, зеро ки Худованд Худо туро хоҳад кушт, ва бандагони Худро ба номи дигар хоҳад хонд.

Ирмиё 49:14 Ман овозае аз Худованд шунидаам, ва сафир ба халқҳо фиристода шуда, мегӯяд: "Ҷамъ кунед, ва бар зидди вай биёед ва ба ҷанг бархезед".

Худо ба халқҳо паём фиристодааст, ки муттаҳид шаванд ва бо душман мубориза баранд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ гуна қувват аз кори якҷоя пайдо мешавад

2. Бар зидди беадолатӣ истодагарӣ: Мубориза барои дурустӣ

1. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба қалби баҳр ҳаракат кунанд

2. Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед муқобили макрҳои иблис истода бошед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

Ирмиё 49:15 Зеро, инак, Ман туро дар миёни халқҳо хурд ва дар миёни мардум хор хоҳам кард.

Худо халқи Аммӯнро дар байни халқҳои дигар хурд ва дар назари мардум нафратовар хоҳад кард.

1: Худо касонеро, ки дӯст медорад, хор мекунад.

2: Худо соҳибихтиёр аст ва метавонад ҳатто халқҳои тавонотаринро фурӯ барад.

1: Ишаъё 40:15 - "Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд";

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

Ирмиё 49:16 Даҳшати ту ва ғурури дилат туро фиреб дод, эй ки дар пораҳои сангӣ сокинӣ ва баландии теппаро нигоҳ дор; агарчи лонаи худро мисли уқоб баланд кунӣ, ман хоҳам кард. туро аз он ҷо фурӯд овар, мегӯяд Худованд.

Худо ҳушдор медиҳад, ки ҳатто агар касе дар ҷои ба назари амн паноҳ барад, Ӯ ба ҳар ҳол қудрат дорад, ки онҳоро фурӯ барад.

1. Паноҳ бурдан ба Худо: Амният дар ҳузури Ӯ

2. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Хавфи эътимоди аз ҳад зиёд

1. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ ором хоҳад гирифт.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Ирмиё 49:17 Ва Адӯм харобазор хоҳад шуд: ҳар кӣ аз он мегузарад, дар ҳайрат хоҳад монд, ва аз ҳама балоҳои он фишурда хоҳад кард.

Адӯм ба сабаби балоҳое, ки ба сари он омадаанд, ҷои харобазор аст.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Қудрати Худо: Дарси Адӯм

1. Амос 1:11-12 - Худованд чунин мегӯяд; Барои се ҷинояти Адӯм ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки вай бародари худро бо шамшер таъқиб кард, ва ҳама раҳмро аз худ дур кард, ва хашмаш то абад пора-пора шуд, ва хашми худро то абад нигоҳ дошт.

2. Ишаъё 34:5-6 - Зеро шамшери ман дар осмон ғусл хоҳад шуд: инак, он бар Идумеа ва бар қавми лаънати ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад. Шамшери Худованд аз хун пур шудааст, аз фарбеҳ ва аз хуни барраҳо ва бузҳо ва чарбуи гурдаҳои қӯчқорҳо фарбеҳ шудааст; зеро ки Худованд дар Бозра қурбонӣ дорад, ва дар замини Идумеа.

Ирмиё 49:18 Чунон ки дар харобшавии Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои ҳамсояи онҳо, мегӯяд Худованд, дар он ҷо ҳеҷ кас сокин нахоҳад шуд, ва фарзанди одам дар он сокин нахоҳад шуд.

Ин порча дар бораи харобии Садӯму Амӯра сухан гуфта, таъкид мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад дар он бимонад.

1. Қудрати доварии Худо - Ирмиё 49:18

2. Оқибатҳои гуноҳ - Ирмиё 49:18

1. Ҳастӣ 19:24-25 - Ва Худованд бар Садӯм ва бар Амӯро кибрит ва оташе аз ҷониби Худованд аз осмон боронид; Ва он шаҳрҳо, ва тамоми даштҳо, ва тамоми сокинони шаҳрҳо ва он чи бар замин мерӯяд, хароб кард.

2. Яҳудо 7 - Чунон ки Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои гирду атрофи онҳо ба зино дода шуда, аз паи ҷисмҳои бегона мераванд, интиқом аз оташи абадӣ мекашанд.

Ирмиё 49:19 Инак, вай мисли шер аз варами Урдун бар зидди сукунати зӯроварон берун хоҳад омад, вале ман баногоҳ ӯро аз вай гурехта хоҳам дод; ва кист марди баргузида, то ки бар вай таъин кунам? зеро кист мисли ман? ва кӣ ба ман вақт таъин мекунад? ва он чӯпон кист, ки пеши ман биистад?

Худо эълон мекунад, ки мисли шер ба манзили мустаҳкам меояд ва онҳоро сарнагун хоҳад кард, зеро кист, ки ба Ӯ монанд аст ва кӣ дар пеши Ӯ истода метавонад?

1. Подшоҳии Худо: Шинохти қудрати Худои Мутаол

2. Бо боварӣ ба Худованд бо душвориҳо рӯ ба рӯ шавед

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ бардошта, бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард.

2. Забур 91:14 - Зеро ки ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро наҷот медиҳам: Ӯро боло хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт.

Ирмиё 49:20 Пас, ба маслиҳати Худованд гӯш диҳед, ки Ӯ бар зидди Адӯм қабул кардааст; ва ниятҳои худро, ки бар зидди сокинони Темон қасд кардааст: «Баъд аз рамаи хурдтарини рама онҳоро берун хоҳад кашид; маскани онҳоро бо онҳо хароб хоҳад кард».

Худованд нақша дорад, ки мардуми Адӯмро аз хурдтарин рама сар карда, ҷазо диҳад.

1. Адолати Худо: ҷазои Худованд дар Адӯм

2. Раҳмати Худо: Чӣ тавр Худо хурдтарин рамаро истифода мебарад

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ирмиё 49:21 Замин аз садои афтодани онҳо ба ҷунбиш омад, садои он дар баҳри Сурх шунида шуд.

Фурӯпошии як мавҷуди номаълум чунон баланд аст, ки онро дар баҳри Сурх шунидан мумкин аст.

1. Қудрати Худо беохир аст ва ҳатто дар дуртарин ҷойҳо шунида мешавад.

2. Доварии Худо ногузир аст ва дар ҳама ҷо шунида мешавад.

1. Забур 19:1-4 Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб дониш баён мекунад. Сухан нест, забоне нест, ки овозашон шунида нашавад. Хатти онҳо дар тамоми замин паҳн шудааст, ва суханони онҳо то охири ҷаҳон аст.

2. Румиён 10:18 Аммо ман мегӯям: оё онҳо нашунидаанд? Бале, садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва суханони онҳо то ақсои олам паҳн шуд.

Ирмиё 49:22 Инак, вай баромада, мисли уқоб парвоз хоҳад кард, ва болҳои худро бар Бозра хоҳад кушоад; ва дар он рӯз дили мардони Адӯм мисли дили зане дар дард хоҳад буд.

Худо бо қувват ва қувват меояд, ва мардуми Адӯм аз тарсу ҳарос пур хоҳанд шуд.

1. Қудрат ва қудрати Худо - Ирмиё 49:22

2. Тарс ва изтироб дар пеши Худо - Ирмиё 49:22

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Луқо 1:13 - "Аммо фариштаба ӯ гуфт: "Натарс, эй Закарё, зеро ки дуои ту шунида шуд, ва занат Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хоҳӣ номид".

Ирмиё 49:23 Дар бораи Димишқ. Ҳамот ва Арпод дар ҳайрат афтодаанд, зеро ки онҳо муждаи бадро шунидаанд, дилашон парешон шудааст; дар баҳр ғамгин аст; ором буда наметавонад.

Хабари фалокат мардуми Хамот ва Арпадро аз тарсу андух фаро гирифт.

1. Вақте ки хабари бад меояд: Дар вақти душвориҳо роҳат ёфтан

2. Муқовимат дар баробари душвориҳо

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 12:12 Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; давом додани дуо.

Ирмиё 49:24 Димишқ нотавон шуд, ва худро ба гурез овард, ва тарс ӯро фаро гирифтааст; андӯҳ ва андӯҳ ӯро ҳамчун зани дардовар гирифтааст.

Димишқ дар ҳолати изтироб ва тарс қарор дорад.

1: Дар вақти душворӣ мо метавонем ба Худо такя кунем, ки қувват ва далерӣ диҳад.

2: Мо бояд ба Худо ёрӣ диҳем, ки дар лаҳзаҳои душвор истодагарӣ кунем.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; туро қувват хоҳам дод; бале, ман туро ёрӣ хоҳам дод; бале, туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Ирмиё 49:25 Чӣ тавр шаҳри ҳамду сано, шаҳри шодии ман боқӣ намондааст!

Шаҳри ҳамду сано ва шодӣ дигар он чизе нест, ки пештар буд.

1. Ба ёди шодии шаҳри мадҳу ситоиш

2. Аз нав кашф кардани шодии мо дар шаҳри мадҳ

1. Забур 147:1-2 - Худовандро ҳамду сано хонед! Зеро хуб аст, ки Худои худро ҳамду сано хонем; зеро он гуворо аст ва суруди ситоиш сазовор аст.

2. Ишаъё 51:3 - Зеро ки Худованд Сионро тасаллӣ хоҳад дод; тамоми харобаҳои вайро тасаллӣ хоҳад дод, ва биёбони вайро мисли Адан хоҳад кард, ва биёбони вайро мисли боғи Худованд хоҳад кард; шодию шодӣ дар вай, шукрона ва овози суруд пайдо мешавад.

Ирмиё 49:26 Бинобар ин, ҷавонони вай дар кӯчаҳои вай хоҳанд афтод, ва дар он рӯз ҳамаи мардони ҷангӣ маҳв хоҳанд шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Доварии Худо сахт хоҳад буд, ки дар натиҷа ҷавонон дар кӯчаҳо ва мардони ҷангӣ кушта мешаванд.

1: Оқибатҳои гуноҳ даҳшатнок аст

2: Итоат муҳим аст

1: Isaiah 55: 7 "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард, ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: Воиз 12: 13-14 "Биёед, хулосаи тамоми корро бишнавем: аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст, зеро Худо ҳар кореро бо ҳар чизи ниҳон доварӣ хоҳад кард, хоҳ нек бошад, хоҳ бад».

Ирмиё 49:27 Ва ман дар девори Димишқ оташ хоҳам афрӯхт, ва он қасрҳои Бенҳадодро фурӯ хоҳад бурд.

Худо эълон мекунад, ки дар девори Димишқ оташе афрӯхт, ки қасрҳои Бенҳадодро фурӯ мебарад.

1. Ҳукми Худо: Оқибатҳои ноинсофӣ

2. Қудрат ва қудрати Худо

1. Ишаъё 10:5-6 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман ва асои дасти онҳо хашми ман аст. Ман ӯро бар зидди қавми риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай амр хоҳам дод, то ғанимат ва сайдро бигирад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

2. Забур 35:5 - Бигзор онҳо мисли коҳ пеши шамол бошанд, ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб кунад.

Ирмиё 49:28 Дар бораи Қадор ва дар бораи салтанатҳои Ҳосор, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил онҳоро зарба хоҳад зад, чунин мегӯяд Худованд; Бархезед, ба Қадор биравед, ва мардуми шарқро ғорат кунед.

Худованд ба мардум амр мефармояд, ки ба Қадор баромада, мардуми шарқро ғорат кунанд.

1. Худованд итоаткорро амр мекунад: Ирмиё 49:28

2. Баракатҳои Худованд ба шогирдони содиқ: Ирмиё 49:28

1. Дониёл 3:1-30 Се ибронии содиқ ба Худо

2. Еҳушаъ 6:1-20 Ҷанги Ериҳӯ

Ирмиё 49:29 Хаймаҳо ва гӯсфандони онҳоро хоҳанд бурд; пардаҳо ва тамоми зарфҳои онҳо ва шутурони худро барои худ хоҳанд гирифт; ва ба онҳо фарьёд хоҳанд зад: «Ҳар тараф ҳарос аст».

Мардуми Аммӯн бо тамоми дороии худ аз хонаҳои худ бурда хоҳанд шуд, ва дар иҳотаи онҳо аз тарс пур хоҳанд шуд.

1. Ҳатто дар замонҳои тарсу номуайянии мо, Худо назорат мекунад.

2. Мо метавонем умед ва ҳидоятро дар Каломи Худо, ҳатто дар лаҳзаҳоиториктарини худ пайдо кунем.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

Ирмиё 49:30 Гурезед, дуртар равед, амиқ сокин шавед, эй сокинони Ҳазор, мегӯяд Худованд; зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил бар зидди шумо машварат карда, бар зидди шумо нияте кардааст.

Сокинони Ҳазор огоҳ карда мешаванд, ки гурезанд ва паноҳ ҷӯянд, зеро Набукаднесар бар зидди онҳо машварат кард.

1. Хавфи маслиҳати беақлона

2. Ҳангоми дучор шудан бо номуайянӣ, ба Худованд паноҳ баред

1. Масалҳо 15:22 - Ҳадафҳои бе машварат ноумед мешаванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён онҳо устувор мешаванд.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

Ирмиё 49:31 Бархезед, ба сӯи халқи сарватманд, ки беғамхорӣ мекунад, биравед, мегӯяд Худованд, ки на дарвоза доранд ва на панҷарае, ки танҳо сокин аст.

Худованд ба мардум амр медиҳад, ки бархезанд ва ба сӯи халқи сарватманд, ки на дарвоза доранд, на панҷара ва танҳо сукунат доранд.

1. Зиндагӣ дар фаровонии бемаҳдуд: мустаҳкам кардани имони мо ба рӯзии Худованд

2. Иқомат дар танҳоӣ: Даъват барои рахна кардани монеаҳои изтироб

1. Ишаъё 33:20-21 - Ба Сион нигаред, шаҳри идҳои таъиншудаи мо; чашмони ту Ерусалимро маскани ором, хаймае, ки хароб нахоҳад шуд; ҳеҷ як сутуни он канда нахоҳад шуд ва ҳеҷ як ресмонаш канда нашавад. Аммо дар он ҷо Худованди ҷалол барои мо макони дарёҳо ва дарёҳо хоҳад буд; Дар он ҳеҷ гала бо кайҳон наравад ва киштии пурқувват аз он намегузарад.

2. Масалҳо 28:25 - Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ хоҳад шуд.

Ирмиё 49:32 Ва шутурони онҳо ғанимат, ва чорпоёнашон ғанимат хоҳанд буд; ва мусибати онҳоро аз ҳар тараф хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Худованд шутуру чорвои мардумро ба ғанимат мебарад ва онҳоро ба ҳар сӯ пароканда мекунад ва мусибати онҳоро аз ҳар сӯ меорад.

1. Худо ҳама чизро, ҳатто дороии мардумро барои мақсудаш истифода мебарад.

2. Доварии Худо, ҳатто барои онҳое, ки дар дуртарин ҷойҳо ҳастанд, ногузир аст.

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Ирмиё 49:33 Ва Ҳосор маскани аждаҳо ва харобии то абад хоҳад буд: дар он ҷо ҳеҷ кас сокин нахоҳад буд, ва ҳеҷ як писари одам дар он сокин нахоҳад шуд.

Ҳазор як замини харобазор мегардад, ки дигар ҳеҷ гоҳ одамизод сокин нахоҳад шуд.

1. Ҳаёт ва чизҳои дар он бударо як чизи муқаррарӣ нагиред, зеро онҳоро дар як лаҳза гирифтан мумкин аст.

2. Ба молу мулки дунявӣ бовар накунед, зеро онҳоро бидуни огоҳӣ гирифтан мумкин аст.

1. Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ғун накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон кор мекунанд. надаромадан ва дуздидан. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Забур 39:5-6 Албатта, ҳар кас мисли соя роҳ меравад; Албатта, онҳо беҳуда машғуланд. Сарват ҷамъ мекунад, Намедонад, ки ҷамъ кунад.

Ирмиё 49:34 Каломи Худованд, ки дар ибтидои салтанати Сидқиё подшоҳи Яҳудо бар Ирмиёи набӣ бар зидди Элом нозил шуда, гуфт:

Каломи Худованд ба Ирмиё бар зидди Элом дар замони подшоҳии Сидқиё нозил шуд.

1. Каломи Худованд боэътимод ва мувофиқ аст

2. Ба Худо таваккал кардан, ҳатто вақте ки вазъият ногувор аст

1. Ишаъё 55:11 Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст, то ки марди Худо комил ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Ирмиё 49:35 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Инак, камони Эламро, ки сарвари қудрати онҳоро мешиканад.

Худо эълон мекунад, ки камони Эламро, ки манбаи бузургтарини қуввати онҳоро мешиканад, мешиканад.

1. Қувваи Худо аз қувваи мо бузургтар аст - Ирмиё 49:35

2. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо - Ирмиё 49:35

1. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Ишаъё 40:29 - «Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад».

Ирмиё 49:36 Ва бар Элом чор бодро аз чор гӯшаи осмон хоҳам овард, ва онҳоро ба сӯи ҳамаи он бодҳо пароканда хоҳам кард; ва ҳеҷ халқе нахоҳад буд, ки дар он ҷо рондашудаи Элом наояд.

Худо чор бодро оварда, онҳоро ба ҳамаи халқҳо пароканда хоҳад кард, ва ҳеҷ халқе нахоҳад монд, ки дар он ҷо оворагони Элом наоянд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Шамолҳои тағйирот

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав ва ба ҷануб, Дареғ надор, писарони маро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

2. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

Ирмиё 49:37 Зеро ки Эломро пеши душманонашон ва дар пеши толибони ҷони онҳо хоҳам андохт; ва шамшерро аз ақиби онҳо хоҳам фиристод, то даме ки онҳоро нобуд кунам;

Худо ба Элом ҳамчун ҷазо барои гуноҳҳои онҳо ҳалокат хоҳад овард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Таъхири тавба: Пеш аз он ки дер нашавад, аз гуноҳ рӯй гардонед

1. Ваҳй 14:10-11 - Шарирон барои гуноҳҳои худ ҷазои мувофиқ хоҳанд гирифт

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ ёфт шавад ва пеш аз он ки дер нашавад, аз бадӣ рӯй гардонед.

Ирмиё 49:38 Ва тахти Худро дар Элом хоҳам гузошт, ва подшоҳ ва сарворонро аз он ҷо нест хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худованд тахти худро дар Элом хоҳад гузошт, ва подшоҳ ва сарворонро несту нобуд хоҳад кард.

1. Ба Худованд таваккал кунед - Ӯ қувват ва паноҳгоҳи мост

2. Адолати Худо - бар ситамкорон адл мекунад

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 9:9 - "Худованд инчунин паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар вақти душворӣ".

Ирмиё 49:39 Аммо дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки асири Эломро боз хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Худо асири Эламро дар рӯзҳои охир барқарор хоҳад кард.

1: Худо ҳамеша дар миёни душворӣ ва ноумедӣ барқарорсозӣ ва умед меорад.

2: Новобаста аз он ки вазъият душвор аст, Худо роҳи наҷот ва барқарорсозӣ хоҳад кард.

1: Isaiah 43:19 Инак, Ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

2: Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Боби 50-и Ирмиё пешгӯии зидди Бобил ва ваъдаи барқароркунии Исроилро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб бо паёми Худо ба воситаи Ирмиё алайҳи Бобил оғоз мешавад (Ирмиё 50:1-3). Бобил, ки ҳамчун халқи мағрур ва золим муаррифӣ мешавад, барои такаббурӣ ва бадрафторӣ нисбати халқи Худо ба доварӣ дучор хоҳад шуд.

Сархати 2: Ирмиё ҷамъшавии халқҳоро бар зидди Бобил тасвир мекунад (Ирмиё 50:4-10). Худо лашкаре хоҳад бароварад, то ки бар Бобил харобӣ оварад, ва сокинони он аз тарс гурезанд.

Сархати 3: Ирмиё сабабҳои доварии Бобилро эълон мекунад (Ирмиё 50:11-20). Мағрурӣ, бутпарастӣ ва зӯроварии онҳо ғазаби Худоро барангехт. Ӯ аз худоёни козиб интиқом хоҳад гирифт ва халқи Худро аз зулми онҳо раҳо хоҳад кард.

Сархати 4: Ирмиё даъват мекунад, ки Исроил ба замини худ баргарданд (Ирмиё 50:21-32). Бо вуҷуди пароканда будан дар байни халқҳо, Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз тамоми гӯшаву канори рӯи замин ҷамъ мекунад. Бар ситамкоронашон адолатро ба ҷо хоҳад овард ва онҳоро ҳамчун миллати шукуфон барқарор хоҳад кард.

Сархати 5: Ирмиё дар бораи суқути Бобил сухан меронад (Ирмиё 50:33-46). Шаҳрро лашкарҳо аз шимол забт мекунанд, ки боиси харобиҳои зиёд мегардад. Малакути мағрури Бобил то абад хароб хоҳад шуд.

Хулоса, дар боби панҷуми Ирмиё пешгӯӣ алайҳи Бобил ва ваъдаи барқарорсозии Исроил оварда шудааст. Бобил барои ғурур ва бадрафторӣ нисбати халқи Худо маҳкум карда мешавад. Миллатҳо бар зидди он ҷамъ мешаванд, дар натиҷа фурӯпошии он, Сабабҳои ин доварӣ, аз ҷумла бутпарастӣ ва зӯроварӣ баён мешаванд. Худо ваъда медиҳад, ки аз худоёни козиб интиқом мегирад ва халқи Худро наҷот медиҳад, Исроил даъват шудааст, ки аз асирӣ баргардад, зеро Худо онҳоро аз тамоми халқҳо ҷамъ

мекунад. Ӯ адолатро бар золимони онҳо таъмин мекунад ва онҳоро ҳамчун миллати шукуфон барқарор мекунад, Ниҳоят, суқути Бобил пешгӯй шудааст, ки харобиҳои он боиси харобии доимӣ мегардад, Дар маҷмӯъ, ин боб оқибатҳои бо халқҳои мутакаббир дучор омадаро таъкид мекунад, кафолати барқароршавии халқи баргузидаи Худо ва иҷрои адолати илоҳӣ дар вақташ.

Ирмиё 50:1 Каломеро, ки Худованд бар зидди Бобил ва бар зидди замини калдониён аз Ирмиёи набӣ гуфта буд.

Худованд ба воситаи Ирмиёи набӣ бар Бобил ва замини калдониён каломи доварӣ гуфт.

1. Ҳукмронии устувори Худо

2. Оқибати саркашӣ аз итоати Худо

1. Ишаъё 46:10–11; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест, ки аз ибтидо интиҳоро эълон мекунад, ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз ба амал наомадааст, мегӯяд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми ҳаловати худро ба ҷо хоҳам овард".

2. Ирмиё 25:12–13; Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳангоме ки ҳафтод сол тамом мешавад, Ман подшоҳи Бобил ва он халқро барои шарораташон, ва замини калдониён ҷазо хоҳам дод, ва онро ба харобаҳои абадӣ табдил хоҳам дод.

Ирмиё 50:2 Дар байни халқҳо мавъиза кунед, ва интишор кунед, ва стандарт барпо кунед; интишор кунед ва пинҳон накунед: бигӯед, ки Бобил гирифта шуд, Бел парешон шуд, Меродоҳ пора-пора шуд; бутхои вай парешон шудаанд, симои вай пора-пора шудаанд.

Худо ҳамаи халқҳоро даъват мекунад, ки эълон кунанд, ки Бобил забт карда шудааст ва бутҳо ва суратҳои он нобуд карда шудааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Эъломи Худо Бобилро хароб кард

2. Бутпарастӣ ва оқибатҳои он: фурӯпошии Бобил ва бутҳои он

1. Ишаъё 48:20: «Аз Бобил биравед, аз калдониён гурезед, бо овози суруд эълон кунед, инро бигӯед, то ақсои замин баён кунед; бигӯед, ки Худованд бандаи Худро раҳо кардааст. Яъқуб».

2. Забур 46:8-9: Биёед, корҳои Худовандро бубинед, ки Ӯ дар замин чӣ хароботҳоро ба вуҷуд овардааст. Ӯ ҷангҳоро то охири замин қатъ мекунад; камонро мешиканад ва найзаро пора-пора мекунад; вай аробаро дар оташ месузонад.

Ирмиё 50:3 Зеро ки аз шимол халқе ба муқобили вай меояд, ки замини вайро хароб хоҳад кард, ва ҳеҷ кас дар он сокин нахоҳад шуд: хоҳ одам ва ҳам ҳайвони ваҳшӣ берун хоҳанд рафт, хоҳанд рафт.

Халқи Бобил ба муқобили Исроил меояд, то ки замини онҳоро хароб созад ва дар он ҷо касе зиндагӣ нахоҳад кард.

1. Раҳмат ва лутфи Худо дар замонҳои сахт

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 54:7 Дар як лаҳза ман туро тарк кардам, вале бо раҳмдилӣ туро ҷамъ хоҳам овард.

2. Ҳизқиёл 36:19-20 Ман онҳоро дар байни халқҳо пароканда кардам, ва онҳо дар саросари кишварҳо пароканда шуданд. Ман онҳоро аз рӯи рафтору кирдорашон доварӣ мекардам. Ва дар ҳар ҷое ки дар миёни халқҳо мерафтанд, номи муқаддаси Маро палид мекарданд, зеро ки дар бораи онҳо гуфта шуда буд: "Инҳо қавми Худованд ҳастанд, ва аммо онҳо маҷбур шуданд замини Ӯро тарк кунанд".

Ирмиё 50:4 Дар он айём ва дар он замон, мегӯяд Худованд, банӣ-Исроил хоҳанд омад, онҳо ва банӣ-Яҳудо якҷоя рафта, гирья мекунанд; онҳо рафта, Худованд Худои худро ҷустуҷӯ хоҳанд кард.

Худованд эълон мекунад, ки банӣ-Исроил ва Яҳудо бо андӯҳ ҷамъ омада, Худованд Худои худро ҷустуҷӯ хоҳанд кард.

1. «Қудрати якҷоя омадан дар ғам».

2. "Ҷустуҷӯи Худованд: Сафари имон"

1. Ибриён 10:22-25 - Бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик мешавем, бо дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисми мо бо оби пок шуста шудааст.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

Ирмиё 50:5 Онҳо роҳи Сионро, ки рӯи худ ба он ҷост, бипурсанд, ва хоҳанд гуфт: "Биёед, ва бо аҳди абадӣ, ки фаромӯш нахоҳад шуд, бо Худованд пайваст шавем".

Мардум даъват карда мешаванд, ки ба назди Худованд баргарданд ва ба аҳди абадӣ ҳамроҳ шаванд.

1. «Баракати аҳди абадӣ»

2. "Роҳи Сион: Бозгашт ба Худованд"

1. Ишаъё 40:3-5 - «Овозе нидо мекунад: дар биёбон роҳи Худовандро тайёр кунед; дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед».

2. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз дур ба ӯ зоҳир шуд. Ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман садоқати худро ба ту нигоҳ доштам".

Ирмиё 50:6 Халқи ман гӯсфандони гумгашта шудаанд: чӯпононашон онҳоро гумроҳ кардаанд, онҳоро бар кӯҳҳо гардондаанд, аз кӯҳ ба теппа гузаштаанд, оромии худро фаромӯш кардаанд.

Мардуми Худо гумроҳ шуданд ва чӯпононашон сабабгори он шуданд ва онҳоро аз макони худ дур карданд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш, сарфи назар аз гумроҳии онҳо

2. Масъулияти чупонхо барои дуруст рохбарй кардан

1. Ҳизқиёл 34:1–10

2. Ишаъё 40:11–12

Ирмиё 50:7 Ҳар кӣ онҳоро ёфтанд, онҳоро хӯрд; ва душманонашон гуфтанд: «Мо ба васваса наоварем, зеро ки онҳо бар зидди Худованд, маскани адолат, Худованд, умеди падаронашон гуноҳ кардаанд».

Душманони банӣ-Исроил онҳоро хӯрда, даъво мекунанд, ки ин кирдорашон таҳқиромез нест, зеро банӣ-Исроил бар зидди Худованд гуноҳ карда буданд.

1. Худо одил ва мӯъмин аст: чӣ гуна бояд дар лутфи Ӯ бимонад

2. Бар зидди Худованд гуноҳ кардан чӣ маъно дорад?

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед мешаванд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ирмиё 50:8 Аз миёни Бобил дур шавед, ва аз замини калдониён берун равед, ва мисли бузҳои ӯ дар пеши рамаҳо бошед.

Худо ба исроилиён амр медиҳад, ки Бобилро тарк кунанд ва мисли бузҳои ваҳшӣ аз пеши рама гурезанд.

1. Дар миёни гуноҳҳо гирифтор нашавед

2. Далер будан дар баробари мушкилот

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2. Хуруҷ 14:13-14 - Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед, онҳоро дигар то абад нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

Ирмиё 50:9 Зеро ки инак, Ман анҷумани халқҳои бузургро аз сарзамини шимолӣ ба муқобили Бобил бархоста, хоҳам овард, ва онҳо ба муқобили вай саф кашида хоҳанд шуд; Аз он ҷо вай гирифта хоҳад шуд: тирҳои онҳо мисли марди тавоно хоҳад буд; ҳеҷ кас беҳуда барнамегардад.

Худо аз шимол анҷумани халқҳои бузургро ба вуҷуд хоҳад овард, то ба Бобил ҳамла кунанд ва ӯро забт кунанд.

1. Қудрати Худо метавонад ҳатто тавонотарин халқҳоро фурӯ барад.

2. Худо қудрати дигаронро барои иҷрои иродаи Худ истифода хоҳад кард.

1. Забур 46:9 - Ӯ ҷангҳоро то охири замин қатъ мекунад; Камонро мешиканад ва найзаро ду пора мекунад; Вай аробаро дар оташ месузонад.

2. 2 Вақоеънома 20:15 - Аз ин издиҳоми бузург натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ҷанг аз они шумо нест, балки аз они Худост.

Ирмиё 50:10 Ва калдей ғанимат хоҳад шуд: ҳар касе ки вайро ғорат мекунад, сер хоҳад шуд, мегӯяд Худованд.

Худо адолатро ба онҳое ки Калдияро ситам мекунанд ва ғорат мекунанд, наҷот хоҳад дод.

1. Худо адолат меорад: Имтиҳони Ирмиё 50:10

2. Қаноатмандии Худованд: Мулоҳиза дар бораи Ирмиё 50:10

1. Ишаъё 40:10-11 - Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо ӯ аст, ва кораш дар пеши Ӯст.

2. Забур 18:47-48 - Худост, ки интиқоми ман мегирад ва мардумро зери ман мутеъ мекунад. Ӯ маро аз душманонам раҳоӣ медиҳад, бале, маро аз онҳое ки бар зидди ман қиём мекунанд, боло мебардорӣ, маро аз золим раҳоӣ додӣ.

Ирмиё 50:11 Аз он ки шод будед, аз он шодӣ кардед, эй нобудкунандагони мероси Ман, зеро ки шумо мисли гови алаф фарбеҳ шудаед, ва мисли говҳо гурусна шудаед;

Барбоддиҳандагони мероси Худо шодӣ ва хушбахтанд, аммо ҷалоли онҳо кӯтоҳ хоҳад буд.

1. Ботил аз ободии дунё

2. Хавфи шодӣ дар бадӣ

1. Яъқуб 4:13–16

2. Ишаъё 10:1–3

Ирмиё 50:12 Модарат сахт хиҷил хоҳад шуд; зане ки туро зоид, хиҷил хоҳад шуд: инак, паси халқҳо биёбон, хушкӣ ва биёбон хоҳад буд.

Халқи Худо шарманда ва ба биёбон, замини хушк ва биёбон бадарға хоҳанд шуд.

1. Ҷазои Худо: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонӣ

2. Даъват ба тавба: лутфи Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 51: 20-21 - "Писарони шумо аз ҳуш рафтаанд; онҳо дар сари ҳама кӯчаҳо хобидаанд, мисли антилопа дар тӯр; онҳо пур аз ғазаби Худованд, мазаммати Худои шумо ҳастанд. Бинобар ин, лутфан Инро бишнавед, эй мубтало, ки маст ҳастед, вале на аз шароб!

2. Ишаъё 10:3 - Ту дар рӯзи ҷазо ва дар харобае, ки аз дур меояд, чӣ кор хоҳӣ кард? Барои кӯмак ба кӣ гурехтед? Ва шумо ҷалоли худро дар куҷо тарк мекунед?

Ирмиё 50:13 Аз ғазаби Худованд дар он сокин нахоҳад шуд, балки тамоман хароб хоҳад шуд: ҳар кӣ аз Бобил мегузарад, дар ҳайрат хоҳад монд, ва аз ҳама балоҳои вай нанг мезанад.

Бобил аз ғазаби Худо хароб хоҳад шуд.

1: Ғазаби Худоро нодида нагиред, зеро он пурқувват аст ва барои онҳое, ки Ӯро ба хашм меоваранд, ҳалок хоҳад кард.

2: Худоро бипарастед ва битарсед, зеро Ӯ тавоно аст ва бар касоне, ки нофармонӣ мекунанд, ҳалок мекунад.

1: Румиён 12:19-20 "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душмани шумо гурусна бошад. ба ӯ таъом диҳед, агар ташна бошад, ба ӯ чизе нӯшед».

2: Яъқуб 1:19-20 "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Ирмиё 50:14 Ба муқобили Бобил дар гирду атроф саф кашед: ҳамаи шумо, ки камон хам мекунанд, ба вай тир андозед, тирҳоро дареғ надоред, зеро ки вай пеши Худованд гуноҳ кардааст.

Худо халқи худро даъват мекунад, ки бар зидди Бобил барои гуноҳҳои худ доварӣ кунанд.

1: Мо бояд дар доварии онҳое, ки бар зидди Худованд гуноҳ мекунанд, истодаем, чунон ки Худо моро ба он даъват кардааст.

2: Мо набояд натарсем, ки адолат ва адолатро ҷонибдорӣ кунем, ҳатто агар он нописанд бошад.

1: Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2: Яъқуб 1:22 - Аммо худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед.

Ирмиё 50:15 Ба гирду атрофаш фарёд занед: вай дасти вайро дод; таҳкурсии вай хароб шудааст, деворҳояш хароб шудааст; зеро ки ин қасоси Худованд аст; аз вай интиқом гиред; ончунон ки вай кардааст, ба вай рафтор кунед.

Худо халқи Худро даъват мекунад, ки аз Бобил барои шарорашон қасос гиранд.

1. Адолати Худо - Даъват ба тавба

2. Интиқоми Худованд - Фурсат барои раҳмат

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ибриён 10:30 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд халқи Худро доварӣ хоҳад кард.

Ирмиё 50:16 Корандаро аз Бобил ва касеро, ки досро дар вақти дарав нест кун; аз тарси шамшери золим ҳар яке сӯи қавми худ хоҳанд гардонд, ва ҳар яке ба замини худ гурезанд.

Худо бобилиёнро даъват мекунад, ки коранда ва досро буриданд, то худро аз зулм ва хатар муҳофизат кунанд.

1. Даъват ба тавба: чӣ гуна бояд аз шамшери ситамгар парҳез кард

2. Вафодории Худо: Ӯ моро дар лаҳзаҳои душворӣ муҳофизат мекунад

1. Забур 34:4-7 - "Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросам раҳоӣ дод. 5 Онҳо ба Ӯ нигоҳ карданд, ва рӯшноӣ шуданд, ва чеҳраҳояшон хиҷил набуд. 6 Ин бечора гиря кард. , ва Худованд суханони ӯро шунида, ӯро аз тамоми мусибатҳои ӯ раҳо кард. 7 Фариштаи Худованд дар гирду атрофи тарсҳои Ӯ ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад».

2. Матто 6:25-33 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бинӯшед, на дар бораи ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт нест. 26 Инак, мурғони ҳаво, зеро онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад, оё шумо аз онҳо беҳтар нестед? аз шумо бо андеша кардан қомати худро як зироъ зиёд карда метавонад?» 28 Ва чаро барои либоспӯшӣ фикр мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд: 29 «Вале Ман ба шумо мегӯям: Ки ҳатто Сулаймон бо тамоми ҷалоли худ мисли яке аз онҳо либос напӯшидааст: 30 Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, магар шуморо аз ин зиёдтар пӯшонда наметавонад? Эй сустимон? Падар медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред. 33 «Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд».

Ирмиё 50:17 Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерҳо ӯро ронданд; аввал подшоҳи Ашшур ӯро хӯрд; ва дар охир ин Набукаднесар подшоҳи Бобил устухонҳои ӯро шикаст.

Исроил гӯсфанди пароканда аст, ки онро шерҳо рондаанд ва подшоҳон мехӯранд.

1: Худо моро муҳофизат мекунад, ҳатто вақте ки вақтҳои душвор меоянд.

2: Мо бояд ба қувваи Худо такя кунем, ҳатто вақте ки душманони мо мағлубнашаванда ба назар мерасанд.

1: Забур 23:4 "Гарчанде ки ман дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд."

2: Isaiah 41:10 "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Ирмиё 50:18 Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Инак, ман подшоҳи Бобил ва замини ӯро ҷазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро ҷазо додаам.

Худованди лашкарҳо нақшаи худро барои ҷазо додани подшоҳи Бобил ва замини ӯро ошкор мекунад, ҳамон тавре ки пештар подшоҳи Ашшурро ҷазо дода буд.

1. Адолати Худо: Ҷазои подшоҳи Бобил

2. Худованди лашкарҳо: Худои нақшаи ҷазои Исроил

1. Ишаъё 10:12 - «Бинобар ин воқеъ хоҳад шуд, ки вақте ки Худованд тамоми кори Худро бар кӯҳи Сион ва бар Ерусалим анҷом дод, ман самараи дили пуразоби подшоҳи Ашшур ва ҷалоли нигоҳи баланди ӯ."

2. Ҳизқиёл 25: 12-14 - "Худованд Худо чунин мегӯяд: зеро ки Адӯм бар зидди хонадони Яҳудо интиқом гирифта, ба васваса андохта, аз онҳо қасос гирифт; бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман ва дасти Худро бар Адӯм дароз кун, ва одамон ва ҳайвонотро аз он нест хоҳам кард; ва онро аз Темон хароб хоҳам кард; ва онҳо аз Дедон аз шамшер хоҳанд афтод; ва интиқоми Худро бар Адӯм бо дасти худ хоҳам дод. қавми Исроил!

Ирмиё 50:19 Ва Ман Исроилро боз ба манзилаш хоҳам оварад, ва ӯ бар Кармил ва Бошон мехӯрад, ва ҷонаш бар кӯҳи Эфроим ва Ҷилъод сер хоҳад шуд.

Худо Исроилро ба ватанашон бармегардонад ва онҳоро бо фаровонӣ баракат медиҳад.

1. Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо ҳамеша моро таъмин мекунад.

2. Мо бояд ба ваъдаҳои Худо дар бораи барқарор кардани мо эътимод кунем.

1. Такрори Шариат 8:7–10

2. Ишаъё 41:10–13

Ирмиё 50:20 Дар он айём ва дар он замон, мегӯяд Худованд, — гуноҳи Исроил ҷустуҷӯ хоҳад шуд, ва ҳеҷ чиз нахоҳад буд; ва гуноҳҳои Яҳудо, ва онҳо пайдо нахоҳанд шуд, зеро ки Ман онҳоро мебахшам, ки ҳар киро нигоҳ доштам.

Худо касонеро, ки баргузидааст, мебахшад.

1. Раҳмату омурзиши Худо

2. Қимати баргузида будан

1. Эфсӯсиён 1:3-6 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо тамоми баракатҳои рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ баракат додааст: чунон ки Ӯ моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузид. , то ки дар муҳаббати Ӯ дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем: Моро пешакӣ муайян кардаем, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба фарзандӣ қабул карда шавад, ба ҳасби

хушнудии иродаи Ӯ, Ба ҳамду санои ҷалоли файзи Ӯ, ки дар он Ӯст. моро дар махбуб кабул кард.

2. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

Ирмиё 50:21 Бар зидди замини Меротоим, бар зидди он ва бар зидди сокинони Пеқӯд бирав: аз қафои онҳо хароб ва тамоман несту нобуд кун, мегӯяд Худованд, ва мувофиқи ҳар он чи ба ту амр фармудаам, ба ҷо овар.

Худо ба Ирмиё амр медиҳад, ки ба муқобили замини Мератайм ва сокинони Пеқӯд барояд ва онҳоро мувофиқи амрҳои Худо комилан несту нобуд кунад.

1. Фаҳмидани итоат ба аҳкоми Худо

2. Қувваи имон дар баробари душвориҳо

1. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ирмиё 50:22 Дар замин садои ҷанг аст, ва харобии азиме.

Халқи Худо даъват карда мешавад, ки ба огоҳии ҳалокати дарпешистода гӯш диҳанд.

1. Ба ҷанг омода шавед: Даъват ба амал

2. Дар муқобили ҳалокат устувор бошед

1. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед, дар имон устувор бошед.

2. Ишаъё 54:7-8 - Барои як лаҳзаи кӯтоҳ ман туро тарк кардам, аммо бо раҳмдилӣ туро ҷамъ хоҳам кард. Дар ғазаби пур аз ғазаб лаҳзае рӯйи худро аз ту пинҳон кардам, вале бо муҳаббати абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи ту.

Ирмиё 50:23 Чӣ тавр болғаи тамоми замин пора-пора ва шикастааст! Чӣ гуна Бобил дар миёни халқҳо ба харобазор табдил ёфтааст!

Бобил ба сабаби доварии Худованд дар миёни халқҳо ба харобазор табдил ёфтааст.

1: Худо тавоност ва довариаш адолат аст.

2: Ҳама бояд дар назди Худованд фурӯтан бошем ва аз гуноҳ рӯй гардонем.

1: Ишаъё 10: 33-34 - "Лаҳзае нияти Худованд дар замини муайян ба амал ояд, ки дасти пурқуввати Худро дароз мекунад, то ки ҷазо диҳад ва қудрати бузурги худро нишон диҳад. Мардуми он замин аз даҳшат пур мешавад ва ҳамаи онҳое ки мегузаранд Онҳо аз даҳшат дар ҳайрат афтода, тамасхур карда, мегӯянд: «Дар ин ҷо чӣ воқеаи даҳшатнок рух додааст!»

2: Забур 33: 10-12 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, нақшаҳои мардумро барбод медиҳад. Аммо маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад; Ӯ нияти худро барои тамоми наслҳо иҷро хоҳад кард. Чӣ хушбахт аст халқе, ки Худо Худованд аст, мардумеро, ки Ӯ мероси худ интихоб кардааст!»

Ирмиё 50:24 Ман барои ту доме гузоштам, ва ту низ, эй Бобил, гирифта шудай, ва надонистай: ёфтӣ, ва ба сайд ҳам афтодӣ, зеро ки бар зидди Худованд ҷиҳод кардай.

Худо барои Бобил доме гузошт ва онҳо аз сабаби мухолифаташон ба Худованд ғофил шуданд.

1. «Оқибатҳои беитоатӣ: доми Бобил».

2. «Қудрати Худо: ба доми ғофил афтодан»

1. Масалҳо 22:3 - "Одами оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ирмиё 50:25 Худованд анбори худро кушод, ва аслиҳаи хашми Худро берун овард, зеро ки ин аст кори Худованд Худои лашкарҳо дар замини калдониён.

Худо анбори Худро кушод, то ки аслиҳаи хашми Худро бар зидди калдониён барорад.

1. Ғазаби Худо: Даъват ба тавба

2. Ҳукми Худо: пойдории адолати Ӯ

1. Румиён 2:5-6 Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ. Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ хизмат хоҳад кард.

2. Ишаъё 10:5-6 Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман; асо дар дасти онҳо хашми ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми хашми Худ ба вай амр мефармоям, то ғанимат бигирад ва ғорат кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

Ирмиё 50:26 Аз сарҳади олӣ ба муқобили вай биёед, анборҳояшро кушоед; вайро ҳамчун тӯда партоед ва ба таври комил нобуд кунед; аз вай чизе намонад.

Худо ба халқи худ амр медиҳад, ки ба муқобили Бобил биёянд ва онро тамоман несту нобуд кунанд ва ҳеҷ чиз аз паси худ нагузоранд.

1. Қудрати Худо барои несту нобуд кардан - Ирмиё 50:26

2. Хавфи рад кардани тавба - Ирмиё 50:26

1. Ишаъё 13:9-11 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то заминро хароб кунад; ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард.

2. Забур 137:8-9 - Эй духтари Бобил, ки бояд нобуд шавад; Хушбахт аст, ки ончунон ки ба мо хизмат кардай, туро мукофот медиҳад. Хушбахт аст он, ки фарзандони Туро гирифта, бар сангҳо мезанад.

Ирмиё 50:27 Ҳама говҳои ӯро бикушед; бигзор онҳо ба забҳ фуроянд; вой бар ҳоли онҳо! зеро ки рӯзи онҳо фаро расидааст, вақти ташрифи онҳо.

Рӯзи доварӣ барои мардуми Бобил фаро расид ва онҳо бояд ба кушта шаванд.

1: Дар рӯзи қиёмат он чи мекорем, бояд даравем

2: Худо гуноҳи моро бечазо намегузорад

1: Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2: Ибриён 9:27 - «Ва чунон ки муқаррар шудааст, ки одам як бор бимирад, ва баъд аз он доварӣ меояд».

Ирмиё 50:28 Овози гурезандагон ва гурехтагон аз замини Бобил, то ки дар Сион интиқоми Худованд Худои мо, интиқоми маъбади Ӯро эълон кунанд.

Одамоне, ки аз Бобил гурехтаанд, ба Сион омаданд, то интиқоми Худоро аз душманони худ эълон кунанд.

1. "Интиқом аз они Худованд аст: Оқибатҳои беитоатӣ"

2. "Паногоҳ дар Сион: Подошҳои вафодорӣ"

1. Румиён 12:19-21 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс: Агар душманат гурусна бошад, сераш деҳ, агар ташна бошад, об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ.

2. Забур 149:7-9 - «Бигзор ҳамду санои Худо дар даҳони онҳо ва шамшери дудама дар дастҳошон бошад, то ки аз халқҳо интиқом гиранд ва аз қавмҳо ҷазо гиранд, подшоҳони онҳоро бо занҷир, ашрофон бо занҷирҳои оҳанин, то доварии бар онҳо навишташударо ба амал оваред! Ин шараф барои ҳамаи худоёни Ӯст; Худовандро ҳамду сано гӯед».

Ирмиё 50:29 Камонваронро ба муқобили Бобил даъват кунед; ҳамаи шумо, ки камон хам мекунанд, дар гирду атрофи он ӯрду занед; Нагузоред, ки ҳеҷ кас аз он раҳо ёбад; ба вай мувофиқи кораш подош диҳед; мувофиқи ҳар коре ки вай кардааст, ба вай бикун, зеро ки вай бар зидди Худованд, бар Қуддуси Исроил мағрур шудааст.

Халқи Яҳудо бояд ҷамъ шаванд, то ки бар зидди Бобил биҷанганд, то ки аз Худованд ифтихор кунанд.

1. Ғазаб ва адолати Худо бар мутакаббирон

2. Мағрурӣ ва оқибатҳои нофармонӣ

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

Ирмиё 50:30 «Бинобар ин ҷавонони вай дар кӯчаҳо хоҳанд афтод, ва дар он рӯз ҳамаи мардони ҷангии вай маҳв хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

Ҷавонони Бобил дар кӯчаҳо хоҳанд афтод, ва тамоми ҷанговарони онҳо нобуд хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд.

1. Доварии Худо аниқ аст ва ҳамаи онҳое, ки бо Ӯ мухолифат мекунанд, ҳалок хоҳанд шуд.

2. Ҳеҷ кас наметавонад бар зидди Худованд истодагарӣ кунад ва интиқомаш зуд ва боэътимод хоҳад буд.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 33:1 - Вой бар ҳоли ту, эй харобкунанда, эй харобкор! Вой бар ҳоли ту, эй хиёнаткор, ки хиёнат накардай! Вақте ки шумо нобуд карданро тамом кардед, шумо нобуд хоҳед шуд; вақте ки шумо хиёнатро тамом кардед, ба шумо хиёнат карда мешавад.

Ирмиё 50:31 Инак, ман муқобили ту ҳастам, эй мағруртарин, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, зеро ки рӯзи ту фаро расидааст, вақте ки туро дидан мекунам.

Худованд Худои лашкарҳо бар зидди мағрурон аст, ва доварӣ меояд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: А дар Ирмиё 50:31

2. Худованд Худои лашкарҳо Худои адолат аст: А дар Ирмиё 50:31

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Ишаъё 13:11 - Ман ҷаҳонро барои бадиаш ҷазо хоҳам дод, ва шаронро барои шарорашон; Мағрурии мағруронро қатъ хоҳам кард, ва такаббури даҳшатнокро паст хоҳам кард.

Ирмиё 50:32 Ва мағрур пешпо хӯрад ва меафтад, ва ҳеҷ кас ӯро эҳьё нахоҳад кард; ва Ман дар шаҳрҳои вай оташ хоҳам афрӯхт, ва он гирду атрофашро фурӯ хоҳад бурд.

Худо мутакаббиронро фуруд меоварад ва шаҳрҳои онҳоро оташ хоҳад зад.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд - Масалҳо 16:18

2. Оқибатҳои ғурур - Ишаъё 14:12-15

1. Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

2. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

Ирмиё 50:33 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Банӣ-Исроил ва банӣ-Яҳудо якҷоя ситам шуданд; ба онхо рох надоданд.

Худо ошкор мекунад, ки банӣ-Исроил ва Яҳудо ҳам аз ҷониби асиронашон зулм ва асир буданд, ки онҳоро раҳо накарданд.

1. Қудрати Худо Чӣ гуна қудрати Худо метавонад ҳар зулм ва асоратро мағлуб кунад.

2. Ваъдаи озодӣ Ваъдаи Худо дар бораи озодӣ ба мазлумон.

1. Ғалотиён 5:1 Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед.

2. Ишаъё 61:1 Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам.

Ирмиё 50:34 Наҷотдиҳандаи онҳо қавӣ аст; Номи Ӯ Худованди лашкарҳост: Ӯ ба таври возеҳ кори онҳоро ҳимоя хоҳад кард, то ки ба замин оромӣ диҳад, ва сокинони Бобилро ба ташвиш орад.

Худо дахолат карда, адолатро аз номи халқи Исроил барқарор хоҳад кард, дар замин сулҳу осоиштагӣ хоҳад дошт ва сокинони Бобилро ба изтироб меандозад.

1. Худо нигаҳбон ва нигаҳбони мост

2. Худо ба мардумаш адолат ва сулҳ меорад

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 34:17 - Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Ирмиё 50:35 Шамшер бар калдониён аст, мегӯяд Худованд, ва бар сокинони Бобил, ва бар мирони он ва бар хирадмандони он.

Худованд шамшер бар калдониён, сокинони Бобил ва мирон ва хирадмандони онҳо эълон кард.

1. Худованд золимонро доварӣ хоҳад кард

2. Мо бояд аз Худованд дар паноҳаш биҷӯем

1. Ишаъё 13:1–5

2. Ирмиё 25:12–14

Ирмиё 50:36 Шамшер бар дурӯғгӯён аст; ва метарсанд: шамшер бар мардони вай; ва онҳо ҳаросон хоҳанд шуд.

Дурӯғгӯён ва касонеро, ки ба нерӯи худ такя мекунанд, Худо ҷазо медиҳад.

1: Худо назорат мекунад ва онҳоеро, ки ба қувваи худ такя мекунанд, ҷазо медиҳад, на ба Ӯ.

2: Худо дурӯғу дурӯғгӯёнро таҳаммул намекунад ва барои касоне, ки аз ҳақи Ӯ пайравӣ намекунанд, ба адл хоҳад овард.

1: Ҳабаққуқ 2:14 - "Зеро замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд."

2: Забур 37:28 - "Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад; худоёни Худро тарк нахоҳад кард; онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале фарзандони шарир маҳв хоҳанд шуд".

Ирмиё 50:37 Шамшер бар аспонашон ва бар аробаҳои онҳо, ва бар тамоми мардуми омехта, ки дар миёни вай ҳастанд; ва онҳо мисли занон хоҳанд шуд: шамшер бар ганҷҳои вай аст; ва ғорат хоҳанд шуд.

Худованд ба воситаи шамшер ба Бобил ҷазо хоҳад овард, то ки ҷанговарон мисли занон шаванд ва ганҷҳо ғорат шаванд.

1. Ҳукми Худо: Оқибатҳои исён

2. Адолати Худованд: Муҳофизати халқи Ӯ

1. Ишаъё 13:15-18 - Доварии Худо бар Бобил барои ғурур ва такаббури онҳо

2. Забур 37:38-40 - Муҳофизати Худованд халқи Худро аз онҳое, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд.

Ирмиё 50:38 Дар обҳои вай хушксолӣ аст; ва онҳо хушк хоҳанд шуд, зеро он замини бутҳост, ва онҳо бар бутҳои худ девона шудаанд.

Ирмиё-пайғамбар дар бораи хушксолӣ дар замини ҳайкалҳо сухан меронад, зеро мардум девонавор ба бутҳои худ содиқанд.

1. Таъсири маъюбкунандаи бутпарастӣ

2. Огоҳии Худо аз хушксолӣ барои бутпарастӣ

1. Такрори Шариат 4:15–19

2. Румиён 1:21-23

Ирмиё 50:39 Бинобар ин дар он ҷо ҳайвоноти ваҳшии биёбон бо ҳайвоноти ваҳшии ҷазираҳо сокин хоҳанд шуд, ва бумҳо дар он сокин хоҳанд шуд; ва дар он ҷо то абад маскун нахоҳад буд; ва дар он насл ба насл сокин нахоҳад шуд.

Дар Ирмиё 50:39 гуфта мешавад, ки дар он ҷо ҳайвонҳои ваҳшӣ сукунат хоҳанд кард ва дар он ҷо дигар одамон то абад сукунат нахоҳанд кард, ва дар наслҳои оянда дар он ҷо касе зиндагӣ намекунад.

1. Ҷое, ки ҳеҷ кас дар он зиндагӣ карда наметавонад: Дарси ҳокимияти Худо

2. Ҷойи беодам: Мулоҳиза дар бораи муҳаббат ва доварии Худо

1. Ишаъё 34:13-17 - Доварии Худованд бар Адӯм

2. Забур 115:16 - Ҳукмронии Худованд бар тамоми замин

Ирмиё 50:40 Вақте ки Худо Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои ҳамсояи онро хароб кард, мегӯяд Худованд; Пас, ҳеҷ кас дар он ҷо бимонад, ва ҳеҷ писари одам дар он сокин нахоҳад шуд.

Худо Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои гирду атрофи онҳоро несту нобуд кард ва дар он ҷо дигар ҳеҷ кас зиндагӣ нахоҳад кард.

1. Ғазаби Худо: Огоҳӣ барои ҳамаи мо

2. Марҳамат ва адолати Худо: Омӯзиши Ирмиё 50:40

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар ҳама ноинсофии одамон ошкор шудааст

2. Ҳизқиёл 16:49-50 - Гуноҳи Садӯм ва Амӯра ва ҷазои он

Ирмиё 50:41 Инак, аз шимол қавме ва халқи бузурге хоҳанд омад, ва подшоҳони зиёде аз канори замин ба майдон хоҳанд омад.

Аз шимол ба соҳилҳои замин халқи бузург ва подшоҳони зиёде хоҳанд омад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи халқи бузург ва подшоҳони зиёд

2. Омадани миллати шимолӣ ва подшоҳон

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав ва ба ҷануб, Дареғ надор, писарони маро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

2. Закариё 2:6-7 - Эй, ҳо, аз он ҷо берун оед, эй мардуми замини шимол, мегӯяд Худованд, зеро ки Ман шуморо мисли чор шамоли осмон паҳн кардам, мегӯяд Худованд. Биё, Сион! Раҳо шав, эй эй духтари Бобил!

Ирмиё 50:42 Онҳо камон ва найзаро нигоҳ хоҳанд дошт, бераҳм ҳастанд ва раҳм нахоҳанд кард; овозашон мисли баҳр наъра хоҳад кард, ва онҳо савори аспҳо хоҳанд шуд, ва ҳар кас саф кашида, мисли одами ба ҷанг , бар зидди ту, эй духтари Бобил.

Бобилиён бо аслиҳаи бераҳмона ва наъраҳои шадид ба духтари Бобил бераҳмона ҳамла хоҳанд кард.

1. Адолати Худо: Бобилиён он чи мекоранд, дарав хоҳанд кард

2. Қувваи ғуррон: Чӣ тавр Овози Худо метавонад тағирот оварад

1. Ишаъё 40:31, "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Забур 45:10, "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Ирмиё 50:43 Подшоҳи Бобил хабари онҳоро шунид, ва дастонаш нотавон шуданд; вайро андӯҳ фаро гирифт, ва дарди зани зоишхӯрдаро фаро гирифт.

Хабари халқи Худо подшоҳи Бобилро ба тарс ва изтироб овард.

1. Халқи Худо ҳатто дар муқобили мухолифатҳо сарчашмаи қувват ва умед аст.

2. Боварӣ ба муҳофизати Худо метавонад моро далерӣ ва сулҳу осоиштагӣ бахшад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, Ман ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Ирмиё 50:44 Инак, вай мисли шер аз варами Ӯрдун ба манзили зӯроварон хоҳад баромад; лекин Ман онҳоро ногаҳон аз вай дур хоҳам кард; ва кист марди баргузида, то ки бар вай таъин кунам? зеро кист мисли ман? ва кӣ ба ман вақт таъин мекунад? ва он чӯпон кист, ки пеши ман биистад?

Худо эълон мекунад, ки Ӯ мисли шер ба замини Бобил меояд ва мардумро ба гурез хоҳад расонд. Ӯ мепурсад, ки кӣ дар назди Ӯ меистад, то сарвар таъин шавад.

1. Масъулияти мо барои риоя кардани иродаи Худо

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми махлуқот

1. Матто 4:18-20 - Исо шогирдонашро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд

2. Забур 23 - Худованд чӯпони ман аст

Ирмиё 50:45 Пас, шумо маслиҳати Худовандро бишнавед, ки Ӯ бар Бобил ҳамла кардааст; ва ниятҳои худро, ки бар зидди замини калдониён қасд кардааст: «Баъд аз рамаи хурдтарин онҳоро берун хоҳад овард, ва маскани онҳоро бо онҳо хароб хоҳад кард».

Худо бар зидди Бобил ва калдониён нақшае дорад ва Ӯ ҳатто камтарин аз рамаи Худро барои иҷрои он истифода бурда, манзили онҳоро хароб хоҳад кард.

1. Муҳимияти гӯш кардани маслиҳати Худо

2. Нақшаи Худо барои халқҳо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Ирмиё 50:46 Аз садои забти Бобил замин ба ҷунбиш меояд, ва фарёд дар миёни халқҳо шунида мешавад.

Миллатҳо садои фарёди Бобилро, ки бо ғавғои азим гирифта мешаванд, мешунаванд ва он заминро ба ларза меорад.

1. Суқути халқҳо: Омӯзиш аз мисоли Бобил

2. Қудрати Худо: Чӣ тавр Ӯ ҳатто заминро ҳаракат мекунад

1. Забур 46:6 - «Халқҳо ба хашм меоянд, салтанатҳо ба ларза меоянд; Ӯ овози Худро мегӯяд, замин об мешавад».

2. Ишаъё 13:11 - «Ҷаҳонро барои бадиаш ҷазо хоҳам дод, ва шарironро барои шарораташон; Ман ба ҷалоли мағрурон хотима хоҳам дод, ва ғурури пурҳашамати золимонро паст хоҳам гузошт».

Дар боби 51-и Ирмиё пешгӯии доварӣ бар зидди Бобил ва даъвати халқи Худо ба гурехтан аз нобудшавии он оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо тасвири равшани суқути Бобил оғоз мешавад (Ирмиё 51:1-10). Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки лашкаре аз шимол Бобилро забт мекунад ва бутҳои он беқувват хоҳанд буд. Ҳалокат чунон тамом мешавад, ки он ба як замини харобазор табдил хоҳад ёфт.

Сархати 2: Ирмиё халқи Худоро даъват мекунад, ки аз Бобил гурезанд (Ирмиё 51:11-14). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки пеш аз он ки ба доварӣ, ки ба шаҳр меояд, ба даст наоянд, гурехт. Онҳо огоҳ карда мешаванд, ки дар гуноҳҳо ва бутпарастии Бобил иштирок накунанд.

Сархати 3: Ирмиё дараҷаи харобшавии Бобилро тасвир мекунад (Ирмиё 51:15-19). Ӯ таъкид мекунад, ки Худост, ки ин доварӣ ба сабаби такаббурӣ ва зӯроварии Бобил ба амал меояд. Халқҳое, ки дар зери зулми Бобил азоб кашиданд, даъват карда мешаванд, ки аз фурӯпошии он шод шаванд.

Сархати 4: Ирмиё сарнавишти Бобилро бо садоқати Худо нисбат ба халқи худ муқоиса мекунад (Ирмиё 51:20-33). Ҳангоме ки Бобил дучори ҳалокат аст, Исроил муносибати аҳди худро бо Худо ба хотир меорад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро баргардонад ва бар золимонашон адолатро баргардонад.

Сархати 5: Ирмиё изҳор мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад Бобилро шифо диҳад ё наҷот диҳад (Ирмиё 51:34-44). Сардорони он, ҷанговарон ва хирадмандони он ҳама ба доварӣ дучор хоҳанд шуд, ва ҳатто деворҳои пурқувваташ хароб хоҳанд шуд. Ин боб бо ёдоварӣ ба охир мерасад, ки Худо бар ҳамаи халқҳо ҳукмфармост.

Хулоса, дар боби панҷоҳу якуми Ирмиё пешгӯӣ алайҳи Бобил оварда шудааст ва халқи Худоро даъват мекунад, ки аз ҳалокати дарпешистодаи он гурезанд.

Пешгӯй карда мешавад, ки Бобил ба лашкаре, ки аз шимол меафтад, бо бутҳои он беқувват меафтад. Он ба як замини харобазор табдил меёбад, халқи Худо даъват карда мешавад, ки аз иштирок дар гуноҳҳои вай гурезанд. Дараҷаи ҳалокати вай тавсиф карда шуда, Худоро ҳамчун агенти доварӣ таъкид мекунад, Исроилро дар бораи муносибатҳои аҳди худ бо ваъдаҳои барқарорсозӣ ва адолат хотиррасон мекунанд. Бобил берун аз табобат ё наҷот эълон карда мешавад, зеро тамоми ҷанбаҳои қудрати вай хароб мешавад, Ин боб дар маҷмӯъ ба итминони доварии илоҳӣ бар миллатҳои мутакаббир таъкид мекунад ва ба онҳое, ки дар нооромӣ ба Худо содиқ мемонанд, умеди наҷот ва барқароршавӣ пешкаш мекунад.

Ирмиё 51:1 Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман бар зидди Бобил ва бар зидди сокиноне ки дар миёни онҳое ки бар зидди ман қиём мекунанд, шамоли харобкунандаро хоҳам бардошт;

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ бар зидди Бобил ва онҳое ки ба ӯ муқобилат мекунанд, шамоли харобкунандае хоҳад бардошт.

1. Худованд аз халқи худ қасос хоҳад гирифт - Ирмиё 51:1

2. Худованд Ҳоким ва Одил аст - Ирмиё 51:1

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 34:8 - "Зеро ки Худованд рӯзи интиқом, як соли подош барои кори Сион дорад".

Ирмиё 51:2 Ва ба сӯи Бобил ҳаводороне хоҳад фиристод, ки вайро ба ваҷд ованд ва замини ӯро холӣ кунанд, зеро ки дар рӯзи мусибат онҳо дар гирду атрофи вай хоҳанд буд.

Худо деҳқонони Бобилро мефиристад, ки дар вақти душворӣ заминҳои худро холӣ мекунанд.

1. Ризки Худо дар лахзахои сахт

2. Қувваи имон дар замонҳои сахт

1. Ишаъё 41:10–13

2. Румиён 8:28-39

Ирмиё 51:3 Бар касе ки хам мешавад, бигзор камонвар камони худро хам кунад, ва бар касе ки худро дар банди худ баланд кунад; ва ба ҷавонони вай амон надиҳед; тамоми лашкари вайро несту нобуд кунед.

Худо ба халқи худ амр медиҳад, ки Бобил ва лашкари онро нест кунанд.

1. Сафедкунии Худо барои ҳалокат - Ирмиё 51:3

2. Ба фармони Худо итоат кардан - Ирмиё 51:3

1. Ишаъё 42:13 - "Зеро ки Худованд мисли ҷанговар берун хоҳад рафт, Ғайрати Худро мисли марди ҷангӣ бармеангезад. Ӯ фарьёд хоҳад зад, бале, фарёди ҷангӣ хоҳад бардошт. Ӯ бар душманонаш ғалаба хоҳад кард. ».

2. Ваҳй 19:11-21 - "Ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед, ва Он ки Савораи он мӯътамад ва Ҳақ номида мешавад, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмони Ӯ шӯълаи оташ аст, ва бар сари Ӯ гулчаҳои бисёр аст; ва бар Ӯ номе навишта шудааст, ки онро ҷуз Худаш ҳеҷ кас намедонад».

Ирмиё 51:4 Ҳамин тавр, кушташудагон дар замини калдониён хоҳанд афтод, ва онҳое ки дар кӯчаҳои вай ғарқ шудаанд.

Мардуми сарзамини калдониён кушта ва ҷасади онҳо дар кӯчаҳо мемонанд.

1. Муҳимияти зиндагӣ дар тоъати Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Румиён 6:23 (Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.)

2. Ибриён 10:26-31 (Зеро ки агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .)

Ирмиё 51:5 Зеро ки Исроил ва Яҳудо аз Худои худ, аз Худованди лашкарҳо тарк нашудаанд; гарчанде ки замини онҳо бар зидди Қуддуси Исроил пур аз гуноҳ буд.

Худо қавми Худро тарк накардааст, гарчанде ки онҳо бар зидди Ӯ гуноҳ карда бошанд ҳам.

1: Муҳаббати бепоёни Худо - садоқат ва марҳамати Ӯ ҳатто вақте ки мо ноком мешавем, боқӣ мемонад.

2: Қудрати омурзиш - Худо ҳамеша омода ва қодир аст гуноҳҳои моро бибахшад.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ирмиё 51:6 Аз миёни Бобил гурезед ва ҳар кас ҷони худро раҳо кунед; дар гуноҳи вай маҳв нашавед; зеро ки ин вақти интиқом гирифтани Худованд аст; ба вай подош хоҳад дод.

Одамоне, ки дар Бобил зиндагӣ мекунанд, огоҳ карда мешаванд, ки аз шаҳр гурезанд, то ҷони худро наҷот диҳанд, зеро Худо Бобилро ҷазо додан аст.

1. Вақте ки доварии Худо фаро мерасад, ақиб нашавед - Ирмиё 51:6

2. Аз ҳалокат гурезед ва дар Худованд амният биҷӯед - Ирмиё 51:6

1. Матто 24:16-18 - Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд. Нагузоред, ки касе дар болои хона ба поён наафтад, то чизеро аз хона берун кунад. Ва бигзор ҳеҷ кас дар саҳро барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад. Ва вой бар ҳоли ҳомилагон ва ширдорон дар он айём!

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 51:7 Бобил косаи тиллоӣ дар дасти Худованд аст, ки тамоми заминро маст кардааст; халқҳо аз шароби вай нӯшидаанд; бинобар ин халқҳо девонаанд.

Худо халқҳоро назорат мекунад ва Бобилро ҳамчун воситаи доварии Худ истифода мебарад.

1: Худо дар назорат аст - Ирмиё 51:7

2: Қудрати доварии Худо - Ирмиё 51:7

1: Isaiah 40: 15-17 - Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи андак мегирад.

2: Забур 33: 10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, ва найрангҳои халқро барбод медиҳад. Насиҳати Худованд то абад пойдор аст, Фикри дили Ӯ то наслҳост.

Ирмиё 51:8 Бобил ногаҳон фурӯ ғалтид ва несту нобуд шуд: барои вай фарьёд зан; барои дарди вай малҳам бигир, агар ин тавр бошад, шифо ёбад.

Бобил ногаҳон фурӯ ғалтид, ки боиси гиря ва мотам гардид. Барояш шифо ва тасаллӣ биҷӯед.

1. Дар замони ғаму андӯҳ умед пайдо кардан

2. Мотам ва тасаллият дар замони талафот

1. Забур 34:18 Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 61:1-3 Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам; барои эълон кардани соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом Худои мо; барои тасаллӣ додани хамаи мотамдорон.

Ирмиё 51:9 Мо мехостем Бобилро шифо диҳем, аммо вай шифо наёфтааст: вайро тарк кунед ва ҳар яки мо ба кишвари худ равем, зеро ки доварии вай то осмон мерасад ва то ба осмон боло меравад.

Худо муайян кардааст, ки Бобил шифо нахоҳад ёфт ва ҳукм кардааст, ки доварии он чунон бузург аст, ки ба осмон мерасад ва ба осмон бардошта мешавад.

1. Доварии Бобил: Мо аз охири миллат чӣ омӯхта метавонем?

2. Доварии Худо: ниёзи мо ба талаби омурзиши Ӯ.

1. Ишаъё 48:9-10 "Ба хотири исми Худ хашми худро ба таъхир хоҳам дод, ва барои ситоиши худ аз ту худдорӣ хоҳам кард, то ки туро набурам. Инак, ман туро тоза кардам, аммо на бо нуқра; Ман туро дар кӯраи ранҷу азоб баргузидаам.

2. Амос 3: 6-7 "Оё дар шаҳр карнай навохта шавад, ва мардум наметарсанд? Оё дар шаҳр бадӣ ба амал ояд, ва Худованд ин корро накарда бошад? Албатта Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, балки сирри худро ба бандагони худ — анбиё ошкор мекунад».

Ирмиё 51:10 Худованд адолати моро ба вуҷуд овард: биёед ва кори Худованд Худои худро дар Сион эълон кунем.

Худо ба мо адолат ва наҷот овард; биёед якҷоя бошем ва корҳои Худовандро эълон кунем.

1. Вафодории Худо: Эълон кардани некии Ӯ дар ҳаёти мо

2. Интихоби эълон кардани адолати Худованд

1. Ишаъё 12:2-3 - "Инак, Худо наҷоти ман аст; ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шудааст".

2. Забур 107:1-2 - "Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯ аст, зеро ки муҳаббати устувори ӯ то абад пойдор аст! Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки ӯро аз мусибат раҳо кардааст".

Ирмиё 51:11 Тирҳоро равшан кунед; сипарҳоро ҷамъ кунед; Худованд рӯҳи подшоҳони Модиёнро эҳьё кард, зеро ки макри Ӯ бар зидди Бобил аст, то ки онро нобуд созад; зеро ки ин қасоси Худованд, интиқоми маъбади Ӯст.

Худо бар зидди Бобил барои шарорataшон адолат даъват мекунад.

1. Худо одил ва шоистаи ситоиш аст

2. Интиқом аз они Худованди якто аст

1. Забур 136:1-3 - "Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯ аст, зеро ки муҳаббати устувори ӯ то абад пойдор аст! Эй Худои худоёнро шукр гӯед, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст! Худовандо, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст!»

2. Масалҳо 20:22 - Нагӯед, ки ман ба бадӣ ҷазо медиҳам; Худовандро интизор шавед, ва Ӯ шуморо наҷот хоҳад дод.

Ирмиё 51:12 Бар деворҳои Бобил байрақ бигузор, посбониро мустаҳкам кун, посбонҳоро барпо кун, каминҳоро омода кун, зеро ки Худованд он чиро, ки бар зидди сокинони Бобил гуфта буд, тарҳрезӣ кардааст ва ба ҷо овардааст.

Худованд бар сокинони Бобил доварӣ эълон кардааст, ва мардум бояд барои муҳофизати худ бо гузоштани байрақ, мустаҳкам кардани посбон ва каминҳо омода шаванд.

1. Адолати Худо - Фаҳмидани ҳукми Худо дар бораи Бобил

2. Истеъмоли устувор - омодагӣ ба дифоъ аз ҳукми Худо

1. Ишаъё 13:3-4 - "Ман ба муқаддасони Худ амр фармудаам, ва тавоноёни Худро низ барои ғазаби Худ даъват кардам, ҳатто онҳоеро, ки аз баландии Ман шодӣ мекунанд. Садои издиҳом дар кӯҳҳо, мисли садои бузургон. мардум, садои ғавғои салтанатҳои халқҳо, ки ҷамъ омадаанд; Худованди лашкарҳо лашкари ҷангро ҷамъ мекунад».

2. Ваҳй 18:1-4 - "Ва баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нозил шуда, дорои қудрати бузург аст; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар шуд. Ва ӯ бо овози қавӣ фарьёд зада, гуфт: "Бобили бузург" афтода, афтода ва макони иблисҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратовар шудааст, зеро ки ҳама халқҳо аз шароби ғазаби зинокории вай ва подшоҳон нӯшидаанд. замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъмати вай сарватманд шуданд.Ва ман овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Эй қавми ман, аз вай берун оед, то шарики вай нашавед. гуноҳҳост, ва аз балоҳои вай қабул нашавед».

Ирмиё 51:13 Эй сокини обҳои бисьёр, ганҷҳои фаровон, анҷоми ту фаро расидааст, ва андозаи тамаъкории ту.

Охири онхое, ки сарватдор ва пур аз сарвати моддианд, фаро мерасад.

1: Мо набояд ба дороиҳои моддӣ аз ҳад зиёд вобаста бошем, зеро ҳаёти мо дар ин замин кӯтоҳ аст.

2: Сарватҳо зудгузаранд ва онҳоро зуд аз байн бурдан мумкин аст, аз ин рӯ мо набояд онҳоро ҳамчун ҳадафи ниҳоии худ ҷустуҷӯ кунем.

1: 1 Тимотиюс 6:17-19, Дар бораи сарватмандони ин замони ҳозира, ба онҳо амр фармоед, ки мағрур нашаванд ва ба номуайянии сарват умед набанданд, балки ба Худое, ки ба мо ҳама чизро барои лаззат бурдан ба таври фаровон медиҳад. Онҳо бояд некӣ кунанд, дар корҳои нек сарватманд бошанд, саховатманд бошанд ва барои тақсим омода бошанд ва аз ин рӯ ганҷеро барои худ ҳамчун таҳкурсии неки оянда ҷамъ оваранд, то он чиро, ки ҳаёти ҳақиқӣ аст, ба даст оранд.

2: Масалҳо 11:28, Ҳар кӣ ба сарвати худ эътимод дорад, меафтад, аммо одил мисли барги сабз мешукуфад.

Ирмиё 51:14 Худованди лашкарҳо ба худ қасам хӯрда, гуфт: «Албатта Ман туро аз одамон пур хоҳам кард, чунон ки аз кирмакҳо; ва онҳо бар зидди ту нидо хоҳанд кард.

Худо лашкар мефиристад, то душманонашро мағлуб созад.

1: Қудрати Худо тавоно ва боздоштнашаванда аст.

2: Худо нодида нахоҳад шуд ва онон, ки аз Ӯ саркашӣ мекунанд, ҷазо хоҳанд гирифт.

1: Isaiah 40:29 Ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2: Забур 33:6 Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

Ирмиё 51:15 Ӯ заминро бо қудрати Худ офарид, ҷаҳонро бо ҳикмати худ барпо кард, ва осмонро бо фаҳмиши Худ дароз кардааст.

Ӯ ҷаҳонро бо қудрат, хирад ва фаҳмиши худ офаридааст.

1. Қудрат ва ҳикмати Худо дар офариниш

2. Аҷиби фаҳмиши Худо

1. Айюб 12:13-14 - "Ҳикмат ва қувват аз они Худост; маслиҳат ва фаҳмиш аз они Ӯст. Он чиро, ки вай вайрон мекунад, барқарор кардан мумкин нест; онҳоеро, ки ӯ зиндонӣ мекунад, озод кардан мумкин нест".

2. Масалҳо 8:27-29 - «Вақте ки Ӯ осмонро барпо кард, ман дар он ҷо будам, ҳангоме ки Ӯ бар рӯи чуқуриҳо доирае кашид, осмонҳоро мустаҳкам сохт, чашмаҳои қаъриро барпо кард, Ӯ ҳудуди онро барои баҳр муқаррар кард, то обҳо аз фармони Ӯ берун наоянд, вақте ки пояҳои заминро нишон дод».

Ирмиё 51:16 Вақте ки Ӯ овози Худро ба забон меорад, дар осмон обҳои зиёд аст; ва буғҳоро аз ақсои замин боло мебарад, борон баркҳо меандозад ва аз ганҷҳои худ бод мебарорад.

Худо қудрати назорат кардани унсурҳои табиатро дорад, ба монанди об, буғ, барқ, борон ва шамол.

1. Қудрати Худо: Мо метавонем ба қудрати Худо таваккал кунем, ки моро таъмин мекунад ва моро муҳофизат мекунад.

2. Ғамхории Худо нисбати мо: Худо ба мо ғамхорӣ мекунад, то қудрати Худро истифода барад, то ба мо унсурҳоеро, ки барои зиндагӣ лозим аст, таъмин кунад.

1. Забур 148:8 Оташ ва жола, барф ва абрҳо; Боди тӯфон, ки ваъдаи Ӯро иҷро мекунад.

2. Матто 8:26-27 Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро метарсед? Он гоҳ Ӯ бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии бузурге ба вуҷуд омад. Ва он одамон дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Ин чӣ одам аст, ки ҳатто бодҳо ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд».

Ирмиё 51:17 Ҳар кас аз донишаш ваҳшӣ аст; ҳар бунёдгузор аз ҳайкали кандакорӣ дар ҳайрат афтодааст: зеро пайкари гудохтаи ӯ дурӯғ аст, ва дар онҳо нафас нест.

Илми ҳар инсон маҳдуд ва гумроҳ аст, ки боиси ақидаҳои ботил ва бутпарастӣ мешавад.

1. Хавфи эътиқоди бардурӯғ

2. Беҳуда будани бутпарастӣ

1. Ишаъё 44:9–20

2. Забур 115:4–8

Ирмиё 51:18 Онҳо ботиланд, кори хатоҳост; дар вақти таъқиби худ нобуд хоҳанд шуд.

Офаридгори Худо ботил аст ва дар замони зиёрат тамом мешавад.

1. Ботил будани ҳаёт: Фаҳмидани нуқтаи назари Худо

2. Аблаҳии такаббурии инсонӣ: Заъфи мо дар дасти Худо

1. Воиз 1:2 - "Ботилҳои ботил, мегӯяд Воиз, ботил, ботил аст, ҳама чиз ботил аст".

2. Ишаъё 40:6-8 - "Овоз гуфт: "Гирья кун. Ва гуфт: "Чӣ гиря кунам? Ҳама гӯшт алаф аст, ва тамоми некӯии он мисли гули саҳро аст: Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад. «Зеро ки Рӯҳи Худованд бар он дамид, зеро ки мардум алаф аст; алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

Ирмиё 51:19 Ҳиссаи Яъқуб мисли онҳо нест; зеро ки Ӯ Офарандаи ҳама чиз аст, ва Исроил асои мероси Ӯст; номи Ӯ Худованди лашкарҳост.

Худо ба Яъқуб насибаи нотакрор додааст, зеро ӯ аввалини ҳама чиз аст. Исроил мероси ӯст, ва номи ӯ Худованди лашкарҳост.

1.Худованд ба ҳамаи мо дар зиндагӣ қисмати нотакроре ато кардааст ва онро барои ҷалоли Ӯ истифода бурдан бар души мост.

2. Ҳамаи мо даъват шудаем, ки халқи Худо бошем ва ба ҳар чизе ки Ӯ ба мо додааст, содиқ бошем.

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Пас, дар зери дасти пурқудрати Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад. Тамоми изтироби худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Ирмиё 51:20 Ту тешаи ҷангии ман ва аслиҳаи ҷангӣ; зеро ки бо ту халқҳоро пора-пора хоҳам кард, ва бо ту салтанатҳоро несту нобуд хоҳам кард;

Худо Ирмиёро ҳамчун силоҳ барои шикастани халқҳо ва нест кардани салтанатҳо истифода мебарад.

1. Ғалаба кардани салтанатҳо тавассути имон - Чӣ гуна имон ба Худо метавонад ба мо қувват бахшад, ки ҳар гуна мушкилотро паси сар кунем.

2. Қувваи силоҳ - Омӯзиши қудрати Худо тавассути Ирмиё ва нақши ӯ ҳамчун тешаи ҷанг барои Худо.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар бар кардани зиреҳи пурраи Худо.

2. Румиён 8:37-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад.

Ирмиё 51:21 Ва бо ту асп ва савораи ӯро пора-пора хоҳам кард; ва бо ту ароба ва савораи ӯро пора-пора хоҳам кард;

Худо асп, савора, ароба ва савораи Бобилро пора-пора хоҳад кард.

1: Қудрати Худо аз ҳар лашкари рӯи замин бузургтар аст ва Ӯ ҳамеша пирӯз хоҳад шуд.

2: Ҳарчанд ба назар мерасад, ки ҳама умед барбод меравад, Худо адолатро ба ҷо меорад ва золимонро мешиканад.

1: Забур 46:7 - Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост.

2: Isaiah 40:29 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

Ирмиё 51:22 Бо ту низ марду занро пора хоҳам кард; ва бо ту пиру ҷавонро пора хоҳам кард; ва бо ту ҷавон ва канизро пора хоҳам кард;

Худо тамоми одамонро новобаста аз синну сол ва ҷинс ҷазо дода, адолатро ба ҷо меорад.

1: Мо бояд дар назди Худо фурӯтан бошем, ки Ӯ ба ҳама адолат меорад.

2: Мо бояд доварии Худоро бидуни тарсу ҳарос қабул кунем ва ба адолати комили Ӯ эътимод кунем.

1: Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ некӣ ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Ирмиё 51:23 Ман низ бо ту чӯпон ва рамаи ӯро пора-пора хоҳам кард; ва бо ту деҳқон ва юғи говҳои ӯро пора-пора хоҳам кард; ва бо ту сардорон ва ҳокимонро пора хоҳам кард.

Худо роҳбаронеро, ки ба халқи худ ситам мекунанд, бо шикастани сохторҳои қудраташон ҷазо хоҳад дод.

1. Худо касонеро, ки ба парастороншон ситам мекунанд, доварӣ мекунад

2. Қудрати Худо ҳокимонеро, ки аз қудрати худ сӯиистифода мекунанд, дур мекунад

1. Луқо 12:48 - Барои ҳар кӣ бисёр ато шудааст, аз ӯ бисьёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар кӣ аҳдофи зиёд кардаанд, аз ӯ зиёдтар мепурсанд.

2. Мико 3:1-2 - Ва ман гуфтам: Гӯш кунед, эй сардорони Яъқуб ва эй сардорони хонадони Исроил. Оё донистани адолат бар ту нест? Шумо, ки аз некӣ нафрат доред ва бадро дӯст медоред; ки пӯстро аз қавми Ман мекашанд ва гӯштро аз устухонҳояшон.

Ирмиё 51:24 Ва Ман ба Бобил ва ба тамоми сокинони Калдония тамоми шароратҳои онҳоро, ки дар Сион кардаанд, дар пеши назари шумо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Худованд ваъда медиҳад, ки ба Бобил ва халқи Калдей барои бадиҳое, ки ба Сион кардаанд, адолат хоҳад дод.

1. Адолати Худо амал мекунад

2. Худованд ба ваъдаҳои худ содиқ аст

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 61:8 - "Зеро ки Ман, Худованд, адолатро дӯст медорам; Ман аз ғорат ва бадӣ нафрат дорам; Ман ба онҳо содиқона мукофоти онҳоро ба ростӣ хоҳам дод ва бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст."

Ирмиё 51:25 Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй кӯҳи харобкунанда, мегӯяд Худованд, ки тамоми заминро несту нобуд мекунад; ва Ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро аз сангҳо меғелонад, ва туро кӯҳи сӯхта хоҳам сохт. .

Худо эълон мекунад, ки бар зидди кӯҳи харобкунанда аст ва онро аз сангҳо ғелонда ва ба кӯҳи сӯхта муҷозот хоҳад кард.

1. «Оқибатҳои вайрон кардани офаридаҳои Худо».

2. «Ҳукми Худо бар халқҳои гунаҳкор»

1. Румиён 12:19 "Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ваҳй 16:18-19 "Он гоҳ дурахши барқ, гурриш, раъду барқ ва заминҷунбии шадид ба амал омад. Аз замони мавҷудияти инсоният дар рӯи замин ҳеҷ гуна заминҷунбӣ рух надодааст, зилзила ин қадар бузург буд. Шаҳри бузург аз ҳам ҷудо шуд. ба се қисм ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо хароб шуданд; Худо Бобили Бузургро ба ёд оварда ва косаи пур аз шароби ғазаби Ӯро ба вай дод».

Ирмиё 51:26 Ва аз ту санг барои гӯша нахоҳанд гирифт, ва санг барои таҳкурсӣ; лекин ту то абад хароб хоҳӣ буд, мегӯяд Худованд.

Худо эълон мекунад, ки Бобил ҳеҷ гоҳ аз нав барқарор нахоҳад шуд ва то абад хароб хоҳад монд.

1. Ваъдаи бепоёни Худо - каломи Худо ҳақ аст ва тағйирнопазир аст ва ҳеҷ чиз ваъдаи ӯро такон дода наметавонад.

2. Оқибати мухолифати Худо – ғазаби Худо воқеист ва онон, ки мухолифат мекунанд, оқибати онро хоҳанд дид.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ирмиё 51:27 Дар замин байрақ барпо кунед, дар миёни халқҳо карнай навохтед, халқҳоро бар зидди вай омода кунед, салтанатҳои Арарат, Минни ва Ашканазро бар зидди вай даъват кунед; бар зидди вай капитан таъин кунед; боиси аспҳо ба мисли кирмакҳои ноҳамвор.

Худо ба Ирмиё дастур медиҳад, ки халқҳоро ба муқобили Бобил даъват кунад, ки ҷамъ шаванд ва ба ҷанг омода шаванд.

1. Даъвати Худо ба иттиҳод: Ёдоварӣ аз даъвати Худо барои муттаҳид шудан ва ҳамкорӣ ба манфиати умум.

2. Қувваи омодагӣ: Муҳимияти омодагӣ ба набардҳои рӯҳонии ҳаёт.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - "Ниоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо ин корро мекунем. на бар зидди хун ва ҷисм, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳокимиятҳо, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза баред. ки дар рӯзи бад тоб оварад ва ҳама чизро карда, устувор истода бошад».

2. 1 Петрус 5:8-9 - "Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф давр мезанад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед ва дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки ҳамон гуна ранҷу азобҳост. бародарии шумо дар тамоми чахон тачриба карда истодаанд».

Ирмиё 51:28 Халқҳоро бо подшоҳони Модиён, сардорони он, ва тамоми ҳокимони он, ва тамоми замини салтанати ӯ бар зидди вай омода кунед.

Ирмиё-пайғамбар халқҳо ва ҳокимони онҳоро даъват мекунад, ки бо подшоҳони Модиён бар зидди Бобил омодагӣ гиранд.

1. Бархез: Даъват барои омодагӣ ба ҷанг

2. Қувваи ваҳдат: Ҳамкорӣ барои мағлуб кардани бадӣ

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар бар кардани зиреҳи пурраи Худо

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам

Ирмиё 51:29 Ва замин ларзон ва ғамгин хоҳад шуд, зеро ки ҳар нияти Худованд бар зидди Бобил иҷро хоҳад шуд, то ки замини Бобилро ба харобазор табдил диҳад, ки сокин надорад.

Худованд нияти Худро бар зидди Бобил иҷро хоҳад кард, ки дар натиҷа сарзамини Бобил ба харобазор табдил меёбад.

1. Ҳокими Худо - Ирмиё 51:29

2. Оқибатҳои беитоатӣ - Ирмиё 51:29

1. Ишаъё 13:19–22

2. Ваҳй 18:2–3

Ирмиё 51:30 Зӯроварии Бобил ҷанг карданро аз даст додаанд, дар бандҳои худ монданд; қуввати онҳо барбод рафт; онҳо мисли занон шуданд: манзилҳои вайро сӯзонданд; панҷараҳои вай шикастаанд.

Доварии одилонаи Худованд бар Бобил бароварда шуд, ки мардони тавонои онҳо ҷангро қатъ карданд ва қуввати онҳо мисли занон ном шуд. Манзилҳои вай хароб ва панҷараҳои дифоъаш шикастаанд.

1. Адолати Худо ба амал меояд: мо бояд ба Ӯ содиқ ва итоаткор бошем.

2.Худованд тавоност ва ҳамеша илҳокунанда аст, - бо ӯ мухолифат макун.

1. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад.

2. Румиён 3:19-20 - Зеро ҳеҷ кас бо риояи шариат дар назари Ӯ одил эълон карда намешавад; балки ба воситаи шариат мо гуноҳи худро дарк мекунем.

Ирмиё 51:31 Як посгоҳ ба пешвози дигаре давида, ва як фаришта ба пешвози дигаре давида, ба подшоҳи Бобил хабар диҳад, ки шаҳри вай дар як канор гирифта шудааст.

Доварии Худо зуд ва аниқ хоҳад буд.

1: Ҳангоми омадани доварии Худо омода бошед.

2: Камбудии худро бипазирем ва аз раҳмати Худованд тавба кунем.

1: Румиён 2:4 "Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, дар сурате ки намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?"

2: Ибриён 4: 12-13 "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳнаанд ва ба чашмони касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем».

Ирмиё 51:32 Ва гузаргоҳҳо баста шуданд, ва қамишҳо дар оташ сӯзонданд, ва ҷанговарон ба ҳарос афтодаанд.

Ирмиё 51:32 дар бораи харобшавии роҳҳои обӣ, сӯхтани қамиш ва даҳшати одамони ҷангӣ сухан меравад.

1. Ғазаби Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Баркароршавӣ бо раҳмати Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Ирмиё 51:33 Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Духтари Бобил мисли хирман аст, ваќти куфтани вай расидааст; вале дере нагузашта, ваќти дараваш фаро мерасад.

Худо ба Ирмиё мегӯяд, ки Бобил барои нобудшавӣ пухтааст ва вақти дарав наздик аст.

1. Огоҳии Худо дар бораи доварӣ - Ирмиё 51:33

2. Замони дарави Бобил - Ирмиё 51:33

1. Ҳабаққуқ 3:12 - "Ту дар ғазаб дар замин гаштӣ; халқҳоро бо хашм кӯфтай".

2. Амос 1:3 - "Худованд чунин мегӯяд: барои се ҷинояти Димишқ ва барои чор ҷиноят, Ман ҷазои онро рад намекунам, зеро ки онҳо Ҷилъодро бо хирманҳои оҳанин кӯфтаанд".

Ирмиё 51:34 Набукаднесар, подшоҳи Бобил маро хӯрд, маро кӯфт, як зарфи холӣ сохт, маро мисли аждаҳо фурӯ бурд, шиками худро аз нозукиҳои ман пур кард, маро берун кард.

Салтанати даҳшатноки Набукаднесар дар Ирмиё 51:34 тасвир шудааст.

1. Худо то ҳол дар назорат аст - Новобаста аз он ки мо бо кадом вазъияте рӯ ба рӯ мешавем, Худо ҳамеша таҳти назорат аст ва метавонад вазъиятҳои душвори моро ба манфиати нек истифода барад.

2. Дард ва ранҷу азоб - Мо метавонем умедро тавассути дард ва ранҷу азоб бо таваккал ба нақшаи Худо ва нигоҳ доштани имон пайдо кунем.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 51:35 Зӯроварӣ ба ман ва ба ҷисми ман бар Бобил аст, хоҳад сокини Сион бигӯяд; ва хуни ман бар сокинони Калдония, мегӯяд Ерусалим».

Халқи Худо даъват мекунад, ки адолатро нисбати Бобил ва Калдония барои зӯроварии зидди онҳо содир карда шавад.

1. Даъват ба адолат: Ҷустуҷӯи адолат бо вуҷуди таъқибот

2. Қасоси одилона: чӣ гуна халқи Худо ба беадолатӣ ҷавоб медиҳад

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Забур 81:3 - Ба нотавонон ва ятимон адолат диҳед; хукуки дармондагону бенавоёнро нигох дорад.

Ирмиё 51:36 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, ман дар ҳаққи ту даъво хоҳам кард ва барои ту интиқом хоҳам гирифт; ва баҳри вайро хушк хоҳам кард, ва чашмаҳояшро хушк хоҳам кард.

Худо барои халқи худ интиқом хоҳад гирифт ва обҳои Бобилро хушк хоҳад кард.

1. Худо ба халқи худ содиқ аст - Ирмиё 51:36

2. Қудрати Худо барои тағир додан - Ирмиё 51:36

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

Ирмиё 51:37 Ва Бобил теппаҳо, маскани аждаҳо, ба ҳайрат ва садои садои бе сокин хоҳад шуд.

Бобил ба харобазор табдил хоҳад ёфт, ки дигар ҳеҷ гоҳ сокин нахоҳад шуд.

1: Доварии Худо ниҳоӣ ва комил аст.

2: Мо бояд ҳамеша ба Каломи Худо таваккал кунем ва итоат кунем.

1: Ишаъё 13: 20-22 "Дар он ҳеҷ гоҳ насл ба насл сокин нахоҳад шуд ва зиндагӣ нахоҳад кард; ҳеҷ арабе дар он ҷо хайма намезанад; ҳеҷ чӯпон гӯсфандони худро дар он ҷо хобонид."

2: Isaiah 14:22-23 "Ман бар онҳо қиём хоҳам кард" мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ. «Ман аз Бобил номи вай ва наҷотёфтагон, насл ва насли вайро маҳв хоҳам кард, — мегӯяд Худованд.

Ирмиё 51:38 Онҳо якҷоя мисли шер наъра хоҳанд кард, мисли шерҳои шер фарёд хоҳанд зад.

Мардуми Бобил мисли шерҳои ғуррон садои баланд хоҳанд кард.

1. Доварии Худо яқин аст ва ҳама онро мешунаванд.

2. Ба садои доварии Худо гӯш диҳед.

1. Забур 104:21 - Шерони ҷавон аз паси сайди худ наъра мекунанд ва гӯшти худро аз Худо меҷӯянд.

2. Дониёл 7:4 - Аввалин ба шер монанд буд ва болҳои уқоб дошт: Ман дидам, ки болҳои он канда шуданд, ва он аз замин бардошта шуд ва мисли одам ва одам бар по хеста шуд. дил ба он дода шуд.

Ирмиё 51:39 Дар гармии онҳо базмҳои онҳоро хоҳам кард, ва онҳоро маст хоҳам кард, то ки шод шаванд, ва хоби абадӣ бихобанд, ва бедор нашаванд, мегӯяд Худованд.

Худо дар лахзахои андух ва нооромихо ба халкаш сулху осоиш ва оромиш мебахшад.

1. тасаллои Худо дар тангно

2. Шод шудан дар ҳузури Худо

1. Ишаъё 40:1-2 - Тасалло, халқи маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯед, ва ба вай нидо кунед, ки ҷангаш ба охир расид, гуноҳаш омурзида шавад...

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Ирмиё 51:40 Ман онҳоро мисли барраҳо барои забҳ хоҳам овард, мисли қӯчқорҳо бо бузҳо.

Худо душманони худро мисли барраҳо ба забҳ меандозад.

1. Адолати Худо ногузир аст

2. Оқибатҳои радди раҳмати Худо

1. Ишаъё 53:7 "Ӯ мазлум ва ранҷ шуд, вале даҳони худро накушод; вай мисли барра ба забҳ бурданд, ва мисли гӯсфанд дар пеши гусфандонаш хомӯш аст, бинобар ин даҳони худро накушод".

2. Матто 10:28 "Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз Он Касе битарсед, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад."

Ирмиё 51:41 Чӣ тавр Шешах гирифта шуд! ва ситоиши тамоми замин чӣ гуна ҳайратовар аст! Чӣ тавр Бобил дар байни халқҳо ба ҳайрат афтодааст!

Суқути Бобил барои тамоми замин ҳайратовар аст.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Омӯзиш аз суқути аҷиби Бобил

2. Баракати итоаткорӣ: Таҷрибаи меваҳои итоаткорӣ дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 16:18-19 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аст аз тақсим кардани ғанимат бо мағрур.

2. Луқо 14:11 Зеро ҳар кӣ худро боло бардорад, фурӯтан хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.

Ирмиё 51:42 Баҳр бар Бобил баромад, вай бо мавҷҳои зиёди он фаро гирифта шудааст.

Бобил дар баҳр нест карда мешавад.

1. Доварии Худо аз они инсон бузургтар аст.

2. Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меояд.

1. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, нақшаҳои мардумро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳамаи наслҳо".

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

Ирмиё 51:43 Шаҳрҳои вай харобазор, замини хушк ва биёбон аст, замине аст, ки дар он ҳеҷ кас сокин нест, ва ҳеҷ фарзанди одам аз он убур намекунад.

Шаҳрҳои Бобил замини харобазор ва бесамар ва одамон нестанд.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Ӯ метавонад ҳатто заминҳои ободтаринро ба як замин табдил диҳад

2. Ҳеҷ чизро ба қадри кофӣ қабул накунед: қадри неъматҳои имрӯзаамонро қадр кунед

1. Ишаъё 24:1-3 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Ирмиё 4:23-26 - Ман заминро дидам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва осмон, ва онҳо нур надоштанд.

Ирмиё 51:44 Ва Белро дар Бобил ҷазо хоҳам дод, ва он чиро, ки вай фурӯ бурдааст, аз даҳони ӯ берун хоҳам овард; ва халқҳо дигар ба сӯи ӯ нахоҳанд рафт; бале, девори Бобил фурӯ хоҳад рафт.

Худованд Бел, худои Бобил ва мардуми онро ҷазо хоҳад дод. Он чиро, ки онҳо аз дигарон гирифтаанд, берун хоҳад овард ва Бобил дигар тавоно нахоҳад буд.

1. Адолати Худо: Худованд Бел ва Бобилро ҷазо хоҳад дод

2. Вобаста ба Худо: Такя ба нерӯи Худованд барои ҳифзи

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Ирмиё 51:45 Эй қавми ман, аз миёни вай биравед ва ҳар яке ҷони худро аз ғазаби шадиди Худованд раҳо кунед.

Худованд ба халқаш амр медиҳад, ки Бобилро тарк кунанд ва худро аз ғазаби шадиди Ӯ наҷот диҳанд.

1. Муҳаббати Худо: Худованд халқи Худро муҳофизат мекунад

2. Неъматҳои итоъати фармудаҳои Худо

1. Забур 31:7-8 Ту барои ман паноҳгоҳ ҳастӣ; маро аз ранҷ нигоҳ медорӣ; шумо маро бо нидоҳои наҷот иҳота мекунед. Село туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми худ ба ту маслиҳат медиҳам.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ирмиё 51:46 Ва мабодо дили шумо суст шавад, ва аз овозае ки дар замин шунида мешавад, тарсед; як сол овоза хоҳад омад, ва баъд аз он дар соли дигар овоза хоҳад шуд, ва зӯроварӣ дар замин, ҳоким бар зидди ҳоким.

Худо моро ҳушдор медиҳад, ки аз овозаҳое, ки дар замин меоянд, рӯҳафтода нашавем, зеро онҳо боиси хушунат ва низоъ миёни ҳокимон мешаванд.

1. Огоҳии Худо барои истодагарӣ дар замони душвориҳо

2. Ба Худо таваккал кунед дар озмоишҳо ва мусибатҳо

1. Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд;

2. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

Ирмиё 51:47 Бинобар ин, инак, айёме мерасад, ки Ман бар пайкарҳои Бобил доварӣ хоҳам кард, ва тамоми замини вай ғамгин хоҳад шуд, ва тамоми кушташудагонаш дар миёни вай хоҳанд афтод.

Худо бар Бобил ва тамоми бутҳои он доварӣ мекунад, ва замин хор ва пур аз марг хоҳад буд.

1. "Ғазаби Худо: гуноҳи авфнопазири Бобил"

2. "Қувваи бутпарастӣ: Оқибатҳои вазнини ибодати козиб"

1. Румиён 1:18-23 Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон зоҳир мешавад, ки онҳо бо ноадолатии худ ҳақиқатро пахш мекунанд.

2. Хуруҷ 20:3-5 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

Ирмиё 51:48 Он гоҳ осмон ва замин ва ҳар он чи дар он аст, барои Бобил суруд хоҳанд хонд, зеро ки ғоратгарон аз шимол сӯи вай хоҳанд омад, мегӯяд Худованд.

Бобил аз ҷониби Худованд ва халқи баргузидаи Ӯ несту нобуд хоҳад шуд.

1: Новобаста аз он ки шумо чӣ қадар тавоно бошед, адолати Худо аниқ аст.

2: Мо даъват шудаем, ки асбобҳои Худо дар иҷрои иродаи Ӯ бошем.

1: Ишаъё 13: 5-6 "Онҳо аз як кишвари дур, аз охири осмон, Худованд ва силоҳҳои хашми Ӯ меоянд, то тамоми заминро несту нобуд кунанд. Нола кунед, зеро рӯзи Худованд наздик аст. даст; он ҳамчун ҳалокат аз ҷониби Худои Қодири Мутлақ хоҳад омад».

2: 2 Таслӯникиён 1: 7-9 "Ва ба шумо, ки ғамгинед, бо мо оромӣ гиред, вақте ки Исои Масеҳ бо фариштагони пурзӯри худ аз осмон дар оташи сӯзон зоҳир мешавад, ки аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва итоат намекунанд, интиқом мегиранд. Инҷили Худованди мо Исои Масеҳ аст: Ӯ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ ба ҳалокати абадӣ ҷазо дода мешавад».

Ирмиё 51:49 Чӣ тавре ки Бобил куштагони Исроилро ба ҳалокат расонд, ончунон кушташудагони тамоми замин бар Бобил хоҳанд афтод.

Бобил барои марги бисёриҳо масъул аст ва он ҳам чунин сарнавиштро интизор аст.

1: Мо набояд фаромӯш кунем, ки ҳама амалҳо оқибат доранд.

2: Доварии Худо беғараз ва одилона аст.

1: Ғалотиён 6: 7 - "Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, онро низ даравад".

2: Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ирмиё 51:50 Эй касоне, ки аз шамшер раҳо ёфтаед, биравед, ором наистед; аз дур Худовандро ба ёд оваред, ва бигзор Ерусалим ба хотиратон биёяд.

Онҳое, ки аз шамшер наҷот ёфтаанд, набояд дар ҷои худ бимонанд, балки бояд аз дур Худовандро ёд кунанд ва Ерусалимро ёд кунанд.

1. Қувваи ёдоварӣ: Чӣ гуна бояд Худоро дар мадди назари худ нигоҳ дошт

2. Даъват ба суботкорӣ: Чӣ тавр дар замонҳои душвор зинда мондан ва пешрафт кардан мумкин аст

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Такрори Шариат 8:2-3 - Ва ту тамоми роҳеро, ки Худованд Худоят дар ин чил сол дар биёбон ба ту бурда буд, ба ёд овар, то туро фурӯтан созад ва туро имтиҳон намоӣ, то бидон, ки он чи дар дилат ҳаст, оё аҳкоми ӯро риоя кунед, ё не. Ва туро фурӯтан кард, ва гуруснагӣ кард, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро намедонистӣ, ва падаронат низ медонистанд; то ба ту бидонад, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад.

Ирмиё 51:51 Мо дар хиҷолат афтодем, зеро ки таҳқир шунидем: хиҷил рӯи моро фаро гирифтааст, зеро ки бегонагон ба маъбадҳои хонаи Худованд омадаанд.

Халқи Исроил аз он хиҷил шуданд, ки аҷнабиён ба маъбади Худованд ҳуҷум карданд.

1. Хонаи Худо: Ҷойи иззат ва эҳтиром

2. Зиндагии муқаддас дар хонаи Худованд

1. Забур 24:3-4 - Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? ё ки дар ҷои муқаддаси Ӯ истода бошад? Касе ки дасти пок ва дили пок дорад.

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аҳли байти Худо ҳастед.

Ирмиё 51:52 Бинобар ин, инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бар пайкарҳои вай доварӣ хоҳам кард, ва дар тамоми замини вай маҷрӯҳон нола хоҳанд кард.

Худованд доварии наздики бутҳои Бобилро эълон мекунад ва дар бораи маҷрӯҳон дар тамоми замин нола мекунад.

1. Зарурати тавба: Омӯзиш аз фурӯпошии Бобил

2. Доварии Худованд: Чӣ тавр он ба ҳамаи мо таъсир мерасонад

1. Ирмиё 51:59 «Каломеро, ки Ирмиёи набӣ ба Сарой ибни Нериё ибни Маасиё амр фармуд, вақте ки ӯ бо Сидқиё подшоҳи Яҳудо дар соли чоруми ҳукмрониаш ба Бобил рафт. аз Худованд, ки ба Ирмиё гуфта буд».

2. Румиён 2:5-8 "Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ, дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо зоҳир мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ карда истодай. Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо хоҳад дод: ки бо сабр дар некӯкорӣ толиби ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ хоҳад шуд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод; аммо барои касоне ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва ғазаб хоҳад шуд».

Ирмиё 51:53 Ҳарчанд Бобил ба осмон боло равад, ва қудрати худро мустаҳкам кунад, вале аз Ман тороҷгарон ба вай хоҳанд омад, мегӯяд Худованд.

Худо эълон мекунад, ки ҳатто агар Бобил худро дастнорас гардонад ҳам, Ӯ ба ҳар ҳол барои нест кардани он вайронкорон мефиристад.

1. Қуввати имони мо ба Худованд: таваккал ба Худо новобаста аз душвориҳо

2. Подшоҳии Худо: Ҳеҷ кас тавонотар аз ӯ нест

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Ирмиё 51:54 Аз Бобил садои фарьёд меояд, ва аз замини калдониён харобии бузурге меояд.

Садои фиғон аз Бобил ва харобии бузург аз калдониён.

1. Доварии Худо дар бораи Бобил: Насиҳат ба тавба

2. Оқибатҳои исён: Огоҳӣ аз Ирмиёи пайғамбар

1. Ишаъё 13:6-9 - Нола кунед, зеро ки рӯзи Худованд наздик аст; чунон ки ҳалокат аз ҷониби Худои Қодир хоҳад омад.

2. Ирмиё 47:6-7 - Эй шамшери Худованд, то кай ором нашавед? Худро ба риштаи худ гузоред; истироҳат кунед ва ором бошед! Чӣ тавр ором мешавад, вақте ки Худованд ба он супориш додааст? Онро бар зидди Ашқалӯн ва бар зидди соҳили баҳр таъин кардааст.

Ирмиё 51:55 Зеро ки Худованд Бобилро ғорат карда, овози баландро аз вай нест кардааст; вақте ки мавҷҳои вай мисли обҳои бузург ғуррон мекунанд, садои онҳо садо медиҳад:

Худованд Бобилро несту нобуд кард ва садои пурқуввати он ва садои мавҷҳои ғурронаш хомӯш карда шуд.

1. Қудрати Худо бар ҳама салтанатҳо ғолиб меояд - Ирмиё 51:55

2. Гурриши интиқоми Худо - Ирмиё 51:55

1. Амос 9:5 - Худованд, Худои лашкарҳои Осмон, ба замин ламс мекунад ва он об мешавад. Ҳамаи онҳое ки дар он зиндагӣ мекунанд, мотам мегиранд, ва тамоми замин мисли дарёи Нил баланд мешавад, ва боз мисли дарёи Миср ғарқ мешавад.

2. Ишаъё 13:11 - Ман ҷаҳонро барои бадиаш, бадкоронро барои гуноҳҳои худ ҷазо хоҳам дод. Ба такаббури мағрурҳо хотима мебахшам ва ғурури бераҳмононро хоксор мекунам.

Ирмиё 51:56 Азбаски харобкунанда бар вай, бар Бобил омадааст, ва мардони вай асир шудаанд, ҳар як камонашон шикастааст, зеро ки Худованд Худои ҷазо албатта ҷазо хоҳад дод.

Доварии Худо бар Бобил меояд.

1: Мо бояд аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва ба Худо раҳм кунем, то ки бо Бобил тақдир накунем.

2: Мо метавонем ба адолат ва садоқати Худо итминон дошта бошем, ки ҷазои аъмоли мост.

1: Ҳизқиёл 18: 20-21 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

2: Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд; Бо файзи Ӯ ба воситаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, озодона сафед карда мешавад.

Ирмиё 51:57 Ва ман сарварони вай, ва хирадмандони вай, ва сардоронаш, ва сарваронаш, ва мардони ӯро маст хоҳам кард; ва онҳо хоби абадӣ хоҳанд хобида, бедор нахоҳанд шуд, мегӯяд Подшоҳ, ки исми Худованд аст аз мизбонон.

Худо гуноҳкоронро доварӣ хоҳад кард ва онҳоро ба марг хобонад.

1: Дар хотир доред, ки ба ҷаҳон фирефта нашавед, зеро Худо ҳамаи моро доварӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд дар имони худ содиқ ва устувор бошем, зеро Худо ба гуноҳкорон адолат ва доварӣ хоҳад овард.

1: Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

2: Забур 37:28 - Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад; вафодорашро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад.

Ирмиё 51:58 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Деворҳои васеи Бобил ба куллӣ шикаста хоҳанд шуд, ва дарвозаҳои баланди он дар оташ сӯзонда хоҳанд шуд; ва мардум беҳуда меҳнат хоҳанд кард, ва мардум дар оташ, ва хаста хоҳанд шуд.

Худо эълон мекунад, ки муҳофизат ва дарвозаҳои Бобил аз оташ нобуд карда мешаванд ва мардуми он аз меҳнати худ хаста хоҳанд шуд.

1. Қудрати Худо: Барбод додани мудофиаи Бобил

2. Оқибатҳои исён: хароб кардани мардуми Бобил

1. Ишаъё 2:12-17 - Огоҳии Худованд ба мағрурон

2. Ваҳй 18:1-8 - Суқути Бобил ва оқибатҳои он

Ирмиё 51:59 Сухане ки Ирмиёи набӣ ба Сарой ибни Нериё ибни Маасиё амр фармуд, вақте ки ӯ бо Сидқиё подшоҳи Яҳудо дар соли чоруми подшоҳии худ ба Бобил рафт. Ва ин Сарой шоҳзодаи ором буд.

Ирмиё ба Сарё амр фармуд, ки бо Сидқиё, подшоҳи Яҳудо, дар соли чоруми подшоҳии ӯ ба Бобил биравад. Сарой шоҳзодаи ором буд.

1. Қудрати роҳбарии ором

2. Ҳидояти Худо дар вақти душворӣ

1. Масалҳо 16:7 - Вақте ки рафтори одам ба Худованд писанд меояд, ӯ ҳатто душманонашро бо ӯ оштӣ мегардонад.

2. Ҳастӣ 12:1-4 - Ва Худованд ба Абром гуфта буд: «Аз кишвари худ, аз хонаводаат ва аз хонаи падарат ба замине рав, ки ман ба ту нишон медиҳам. Ман шуморо халқи бузург хоҳам сохт; Туро баракат хоҳам дод ва номи туро бузург гардонам; ва ту баракат хоҳӣ буд. Ман онҳоеро, ки туро баракат медиҳанд, баракат хоҳам дод ва касеро, ки туро лаънат мекунад, лаънат хоҳам гуфт; ва дар шумо тамоми қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт.

Ирмиё 51:60 Ҳамин тавр, Ирмиё дар китобе навишт, ки тамоми бадӣ ба сари Бобил меояд, ҳатто ҳамаи ин суханоне ки бар зидди Бобил навишта шудаанд.

Китоби Ирмиё пешгӯие дорад, ки дар бораи бадӣ ба Бобил меояд.

1. Каломи Худо дуруст аст: Аз пешгӯии Ирмиё омӯхтан

2. Интихоби садоқат бар роҳат: Намунаи Ирмиё

1. Такрори Шариат 18: 18-22 - "Ман аз миёни бародаронашон барои онҳо пайғамбаре мисли ту ба вуҷуд меоварам ва суханони Худро дар даҳони ӯ хоҳам гузошт, ва ӯ ҳар он чи ба ӯ амр мефармоям, ба онҳо хоҳад гуфт".

2. Ишаъё 46:10-11 - «аз ибтидо ва аз замонҳои қадим охиратро эълон карда, чизҳои ҳанӯз анҷомнаёфтаро эълон намуда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

Ирмиё 51:61 Ва Ирмиё ба Сарё гуфт: «Вақте ки ба Бобил меоӣ, ва бубин, ва ҳамаи ин суханонро бихон;

Ирмиё ба Сарой дастур медиҳад, ки ҳангоми расидан ба Бобил суханони навиштаашро хонад.

1. Муҳимияти хондани Каломи Худо.

2. Вафодории Худо ба ваъдаҳояш.

1. Забур 119:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст".

2. Ишаъё 55:11 "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд, ва дар он чи ки ман фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Ирмиё 51:62 Он гоҳ бигӯй: "Эй Худованд, Ту бар зидди ин макон сухан гуфтай, то ки онро несту нобуд созӣ, то ки дар он ҳеҷ кас намонад, на одам ва на ҳайвони ваҳшӣ, балки то абад хароб хоҳад шуд".

Худо замини Бобилро харобазор хоҳад кард, то ки дар он ҷо касе зиндагӣ накунад, на одам ва на ҳайвони ваҳшӣ.

1. Оқибатҳои рад кардани Худованд: омӯзиши Ирмиё 51:62

2. Ҳукмронии Худо ва Доварии Худо: Таҳқиқи Ирмиё 51:62

1. Ишаъё 6:11-13 - Ва ман гуфтам: «То ба кай, эй Худованд? Ва гуфт: «То даме ки шаҳрҳо бе сокин ва хонаҳо бе одам ва замин тамоман хароб гардад;

2. Марсияҳо 2:6-8 - Ва ӯ хаймаи худро, ки гӯё аз боғ аст, бо зӯрӣ бардошт; ҷойҳои калисои худро хароб кард; Худованд идҳо ва шанбеҳоро дар Сион фаромӯш кард, ва дар ғазаби худ подшоҳ ва коҳинро нафрат кард.

Ирмиё 51:63 Ва ҳангоме ки ту хондани ин китобро ба охир расонӣ, сангеро ба он баста, ва онро дар миёнаи Фурот парто.

Ирмиё дастур медиҳад, ки ҳангоми хондани китоб сангеро ба рӯи китоб баста, онро ба дарёи Фурот партоед.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ҳаёти моро дигаргун созад

2. Сафари Имон: Оғӯши мушкилоти зиндагӣ бо кумаки Худо

1. Забур 19:7-8 "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд боварибахш аст, оддиро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; ҳукми Худованд Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад».

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ирмиё 51:64 Ва ту бигӯй: "Бобил ҳамин тавр ғарқ хоҳад шуд, ва аз бадӣ, ки бар вай меоварам, бархоста нахоҳад шуд; ва онҳо хаста хоҳанд шуд". Ин аст суханони Ирмиё.

Ирмиё пешгӯӣ мекунад, ки Бобил ғарқ мешавад ва аз бадӣ, ки Худо ба вай хоҳад овард, бархоста намешавад.

1. Интиқоми Худо одилона аст ва амалї хоҳад шуд.

2. Мо бояд ба оқибатҳои амали худ омода бошем.

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Боби 52 Ирмиё ҳамчун эпилог хизмат мекунад, ки дар бораи суқути Ерусалим ва асирии Яҳудо гузориши таърихиро медиҳад.

Сархати 1: Боб бо шарҳи мухтасари ҳукмронии Сидқиё ҳамчун подшоҳи Яҳудо оғоз мешавад (Ирмиё 52:1-3). Дар он исёни ӯ бар зидди Бобил ва муҳосираи минбаъдаи Ерусалим зикр шудааст.

Сархати 2: Забт ва харобшавии Ерусалим ба таври муфассал тасвир шудааст (Ирмиё 52:4-23). Артиши Бобул деворҳои шаҳрро шикаста, ба ҳамлаи харобиовар оварда мерасонад. Подшоҳ Сидқиё асир карда мешавад,

писаронаш дар пеши назари ӯ кушта мешаванд ва ӯро дар занҷирҳо ба Бобил мебаранд.

Сархати 3: Дар бораи харобшавии маъбади Сулаймон нақл карда мешавад (Ирмиё 52:24-30). Нерӯҳои Набукаднесар маъбадро вайрон карда, ганҷҳои онро ғорат мекунанд ва сӯзонданд. Бисёр чизҳои қиматбаҳо аз маъбад ба Бобил бурда мешаванд.

Сархати 4: Ирмиё дар бораи озод шудани Еҳӯёкин пас аз сию ҳафт сол аз зиндон ёдовар мешавад (Ирмиё 52:31-34). Эвил-Меродах, подшоҳи Бобил, ба Еҳӯёкин меҳрубонӣ зоҳир намуда, ба ӯ дар сари дастархонаш ҷой дод ва то охири умраш ғизои мунтазам дод.

Хулоса, боби панҷоҳу дуюм ҳамчун эпилог хидмат мекунад, ки таърихи суқути Ерусалим ва асирро нишон медиҳад. Он ба таври мухтасар давраи ҳукмронии Сидқиёро нишон дода, исёни ӯро бар зидди Бобил, ки боиси муҳосираи Ерусалим мегардад, таъкид мекунад, Забт ва харобшавии Ерусалим муфассал тавсиф карда шудааст. Сидқиё асир шуд, писаронаш пеш аз ӯ кушта шуданд ва ӯ ба асирӣ бурда шуд, Дар бораи харобшавии маъбади Сулаймон бо ганҷҳои ғоратшуда ва сӯхтани бино нақл карда мешавад. Бисьёр чизхои киматбахо бурда мешаванд, Нихоят, баъди сию хафт сол аз зиндон озод шудани Ехоаин сухан меравад. Вай аз Эвил-Меродак, подшоҳи Бобил, меҳрубонӣ мегирад, Дар маҷмӯъ, дар ин боб хулосаи таърихӣ оварда шудааст, ки оқибатҳои Яҳудоро дар натиҷаи беитоатӣ ба Худо рӯбарӯ кардааст. Он ҳамчун ёдраскунӣ хизмат мекунад, ки ҳукмҳои Худо иҷро мешаванд.

Ирмиё 52:1 Сидқиё ҳангоме ки подшоҳ шуд, бисту яксола буд, ва ӯ ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Ҳамутал духтари Ирмиёи Либно буд.

Сидқиё 21-сола буд, ки подшоҳ шуд ва 11 сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Модараш Ҳамутал духтари Ирмиёи Либно буд.

1. Муҳимияти гӯш кардани иродаи Худо ҳатто дар вақти душворӣ (Ирмиё 52:1-4)

2. Қудрати вафодории наслҳо дар муқобили душвориҳо (4 Подшоҳон 24:17-20)

1. Забур 37:23-24 - Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад; гарчанде ки вай афтад, сараш партофта нахоҳад шуд, зеро ки Худованд дасти ӯро нигоҳ медорад.

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

Ирмиё 52:2 Ва ӯ он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи Еҳӯёқим карда буд.

Еҳӯёқим дар назари Худованд бадӣ кард.

1. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

2. Қудрати раҳмату мағфирати Худо

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ирмиё 52:3 Зеро ки аз ғазаби Худованд дар Ерусалим ва Яҳудо чунин воқеъ шуд, то даме ки онҳоро аз ҳузури худ берун кард, Сидқиё бар зидди подшоҳи Бобил исён кард.

Сидқиё бар зидди подшоҳи Бобил, ки аз ғазаби Худованд буд, исён бардошт.

1. Ғазаби Худо оқибатҳо меорад

2. Исён бар зидди ҳокимият оқибатҳо меорад

1. Румиён 13:1–7

2. Яъқуб 4:17–18

Ирмиё 52:4 Ва воқеъ шуд, ки дар соли нӯҳуми ҳукмронии ӯ, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, бо тамоми лашкараш бар зидди Ерусалим омада, бар зидди он ӯрду заданд. , ва дар гирду атрофи он қалъаҳо сохтанд.

1: Дар миёни монеаҳо ва душвориҳо, Худо ҳамеша ҳозир аст, то моро ҳифз ва ҳидоят кунад.

2: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ҳатто дар муқобили душвориҳои зиёд.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Такрори Шариат 31:6 - "Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарсед ва натарсед, зеро ки Худованд Худои шумост, ки бо шумо меравад; Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ирмиё 52:5 Ҳамин тавр, шаҳр то соли ёздаҳумин подшоҳи Сидқиё муҳосира карда шуд.

Дар замони ҳукмронии шоҳ Сидқиё Ерусалим 11 сол дар муҳосираи бобилиён буд.

1. Қувваи сабр: Омӯзиш аз муҳосираи 11-солаи Ерусалим

2. Дар замонҳои душвор содиқ мондан: аз подшоҳ Сидқиё қувват гирифтан

1. Ирмиё 52:5

2. Яъқуб 1:2-4 Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ирмиё 52:6 Ва дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, дар шаҳр қаҳтӣ ба амал омад, ба тавре ки барои мардуми ин замин нон набуд.

Қаҳтӣ дар Ерусалим чунон сахт буд, ки барои мардум нон набуд.

1. Ғамхории Худо дар замони гуруснагӣ - Чӣ тавр дар замонҳои душвор ба Худо таваккал кардан мумкин аст

2. Тарс аз гуруснагӣ - чӣ гуна бояд тарсро мағлуб кард ва аз Худо тасаллӣ ёбад

1. Ишаъё 33:16 - «Ту нону оби фаровон хоҳӣ дошт, ва ҳеҷ кас туро тарсонад».

2. Марқӯс 6:35-44 - Исо панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо медиҳад.

Ирмиё 52:7 Он гоҳ шаҳр пора-пора шуд, ва тамоми ҷанговарон гурехтанд ва шабона аз роҳи дарвозаи байни ду девор, ки дар канори боғи подшоҳ буд, аз шаҳр берун рафтанд; (Акнун калдониён дар гирду атрофи шаҳр буданд:) ва бо роҳи дашт мерафтанд.

Калдониён шаҳри Ерусалимро шикастанд, ва ҷанговарон аз роҳи дарвозаи байни ду девор, ки дар назди боғи подшоҳ буд, гурехтанд.

1. Қуввати ҳифозати Худованд дар замони душворӣ

2. Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Ирмиё 52:8 Аммо лашкари калдониён подшоҳро таъқиб намуда, дар даштҳои Ериҳӯ ба Сидқиё расиданд; ва тамоми лашкараш аз ӯ пароканда шуд.

Лашкари калдониён подшоҳ Сидқиёро таъқиб намуда, дар даштҳои Ериҳӯ ӯро аз лашкараш ҷудо карданд.

1: Дар лаҳзаҳои тангӣ, Худо бо мо хоҳад буд ва ба мо қувват мебахшад, ки идома диҳем.

2: Дарториктарин лаҳзаҳои худ мо бояд қавӣ бошем ва ба Худо имон дошта бошем, зеро Ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1: Isaiah 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам."

2: Такрори Шариат 31:6 - "Қувват ва далер бош. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; Ӯ ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва туро тарк намекунад".

Ирмиё 52:9 Он гоҳ онҳо подшоҳро гирифта, ба назди подшоҳи Бобил, ба Рибло, дар замини Ҳамот бурданд; ки дар он чо ба вай доварӣ кард.

Мардуми Ерусалим подшоҳи худро ба Бобил бурданд, то ки аз ҷониби подшоҳи Бобил дар Рибло ҳукм кунад.

1. Ҳукми Худо инсоф ва адолат аст

2. Ҳукмронии Худо

1. Ишаъё 33:22 - Зеро ки Худованд довари мост, Худованд қонунгузори мост, Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

2. Забур 9:7-8 - Аммо Худованд то абад боқӣ мемонад; Ӯ тахти Худро барои доварӣ устувор кардааст, Ва ҷаҳонро ба адолат доварӣ хоҳад кард; Ӯ барои халқҳо аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард.

Ирмиё 52:10 Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар пеши назари ӯ кушт, ва тамоми мири Яҳудоро дар Рибло куштааст.

Подшоҳи Бобил тамоми мири Яҳудоро, аз он ҷумла писарони Сидқиёро дар Рибло кушт.

1. Аҳамияти имон дар замонҳои душвор

2. Сабр кардан дар баробари душвориҳо

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски мо дар иҳотаи чунин абри бузурги шоҳидон ҳастем, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо суботкорона давем, ки мусобикаи барои мо муайяншуда.

Ирмиё 52:11 Сипас ӯ чашмони Сидқиёро берун кард; ва подшоҳи Бобил ӯро ба занҷирҳо баста, ба Бобил бурд ва то рӯзи маргаш дар зиндон андохт.

Сидқиё, подшоҳи Яҳудо, аз ҷониби подшоҳи Бобил асир шуда, ба Бобил бурда шуд ва дар он ҷо то маргаш дар зиндон нигоҳ дошта шуд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои озмоиш

2. Оқибатҳои исён

1. 2 Вақоеънома 36:13-15

2. Ишаъё 5:1–7

Ирмиё 52:12 Дар моҳи панҷум, дар рӯзи даҳуми моҳ, ки соли нуздаҳуми ҳукмронии Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, Набузарадон, сардори посбонон, ки ба подшоҳи Бобил хизмат мекард, ба Ерусалим омад.

Сардори Бобил Набузарадон дар моҳи панҷуми соли нуздаҳуми ҳукмронии Набукаднесар ба Ерусалим даромад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр нақшаҳои мо на ҳамеша ба нақшаҳои Ӯ мувофиқат мекунанд

2. Аҳамияти итоъат ба Худо ва фармудаҳои Ӯ

1. Ирмиё 52:12

2. Дониёл 4:35 - "Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ чиз шинохта шудаанд: ва ӯ мувофиқи иродаи худ дар лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти ӯ бимонад, ё бигӯяд ба ӯ гуфт: "Ту чӣ кор мекунӣ?"

Ирмиё 52:13 Ва хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро сӯзонданд; ва тамоми хонаҳои Ерусалим ва тамоми хонадони бузургонро дар оташ сӯзонд;

Подшоҳ Набукаднесар хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро бо тамоми хонаҳои Ерусалим ва хонаҳои бузургон сӯзонд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Дарси шоҳ Набукаднесар

2. Ҳукмронии Худо: Чаро Худо ба ҳалокат иҷозат медиҳад?

1. Воиз 8:11 Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони инсон дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

2. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Ирмиё 52:14 Ва тамоми лашкари калдониён, ки бо сардори посбонон буданд, тамоми деворҳои Ерусалимро дар гирду атроф вайрон карданд.

Лашкари калдониён бо сардории сардори посбонҳо тамоми деворҳои Ерусалимро хароб карданд.

1. Ҳалокати Ерусалим: Огоҳӣ барои ҳаёти мо

2. Қудрати Худо барои барқарорсозӣ ва тағир додан

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории шумо бузург аст."

2. Ишаъё 61: 1-3 - "Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, то озодиро ба асирон эълон кунам. , ва кушодани зиндон ба рӯи бастагон».

Ирмиё 52:15 Он гоҳ сардори посбонҳо Набузарадон баъзе камбағалони қавмро, ва бақияи қавмеро, ки дар шаҳр боқӣ монда буданд, ва онҳоеро, ки ба дасти подшоҳи Бобил афтода буданд, ба асирӣ бурд, ва боқимондаи мардум.

Сардори посбонон чанде аз мардуми Ерусалимро ба асирӣ бурд, дар ҳоле ки боқимондагон монда буданд ё гурехтанд.

1. Адолати Худо ҳамеша одилона ва одилона аст, ҳатто вақте ки аз мо азоб кашиданро талаб мекунад.

2. Ҳатто дар баробари фоҷиа, мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ниёзҳои моро қонеъ мекунад.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Юҳанно 16:33 Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар дунё шумо мусибат хоҳед дошт. Аммо дил гиред; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

Ирмиё 52:16 Аммо сардори посбон Набузарадон баъзе камбағалони заминро ба токдорон ва токдорон вогузор кард.

Сардори посбон Набузарадон баъзе камбағалони заминро ба токпарварӣ ва токпарварӣ гузошт.

1. Худованд дар ғамхории камбағалон ғамхорӣ мекунад ва хостори қонеъ кардани ниёзҳои онҳост.

2. Кор неъмат ва атои Худост.

1. Матто 25:31-46 - Масали Исо дар бораи гӯсфандон ва бузҳо.

2. Масалҳо 15:22 - Бе маслиҳат нақшаҳо барбод мераванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён онҳо устувор мешаванд.

Ирмиё 52:17 Ҳамчунин сутунҳои мисин, ки дар хонаи Худованд буд, ва пояҳо ва баҳри мисин, ки дар хонаи Худованд буд, калдониён шикаста, тамоми миси онҳоро ба Бобил бурданд.

Калдониён сутунҳо ва пояҳои мисин, инчунин баҳри мисинро, ки дар хонаи Худованд буд, вайрон карда, тамоми мисинро ба Бобил оварданд.

1. Қувваи Худо дар миёни ҳалокат

2. Қувваи имон дар замони душворӣ

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон шаванд. ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд.

2. 2 ба Қӯринтиён 4:8-9 "Мо аз ҳар ҷиҳат ранҷу азоб мекашем, вале мазлум нестем; парешонем, вале ба ноумедӣ наафтодаем; таъқиб кардаем, вале партофта нашудаем; зарба мезанем, вале нобуд нашудааст"

Ирмиё 52:18 Дегҳо ва белҳо, ва ҷӯшонҳо, ва косаҳо ва қошуқҳо ва ҳама зарфҳои мисинро, ки бо онҳо хизмат мекарданд, бурданд.

Бобилиён тамоми зарфҳои мисро, ки дар маъбад истифода мешуданд, гирифтанд.

1. Ноустувории чизҳои заминӣ: Он чизе, ки бобилиён аз маъбад гирифта буданд, ба мо хотиррасон мекунад, ки моликияти заминӣ абадӣ нест.

2. Қудрати Худо: Бо вуҷуди гум шудани зарфҳои маъбад, қудрати Худо кам нашуд.

1. Ибриён 13:8 «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

2. Забур 46:1 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори доимист».

Ирмиё 52:19 Ва табақҳо, ва оташдонҳо, ва косаҳо, ва дегҳо, ва шамъдонҳо, ва қошуқҳо ва косаҳо; он чи аз тилло дар тилло ва он чи аз нуқра дар нуқра буд, сардори посбононро гирифт.

Сардори посбон тамоми ашёи тилло ва нуқраи маъбадро гирифта бурд.

1. Арзиши ганҷинаи Худо - Чӣ гуна Худованд гаронбаҳотарин дороии худро ба мо месупорад ва чӣ гуна мо метавонем онҳоро барои ҷалоли Ӯ истифода барем.

2. Идоракунӣ дар маъбад - Масъулияти мо барои нигоҳубин ва ҳифзи чизҳои Худо.

1. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. 1 Вақоеънома 29:3-5 - Илова бар ин, азбаски муҳаббати худро ба хонаи Худои худ гузоштаам, ман аз моли худам, аз тилло ва нуқра дорам, ки онро ба хонаи Худои худ додаам, ва пеш аз ҳама он чи барои хонаи муқаддас тайёр кардаам, ҳатто се ҳазор талант тилло, аз тиллои Офир ва ҳафт ҳазор талант нуқраи соф, то ки деворҳои хонаҳоро пӯшонам: тилло барои ашёи тилло ва нуқра барои ашёи нуқра ва барои ҳама намуди кор бо дасти ҳунармандон сохта мешавад. Пас, кӣ мехоҳад, ки имрӯз хизмати худро ба Худованд бахшад?

Ирмиё 52:20 Ду сутун, як баҳр ва дувоздаҳ гови мисин, ки дар зери пояҳо буданд, ки подшоҳ Сулаймон дар хонаи Худованд сохта буд: миси ҳамаи ин зарфҳо бевазн буд.

Подшоҳ Сулаймон дар маъбади Худованд ду сутун, як баҳр ва дувоздаҳ гови мисин сохт. Хамаи ин зарфхо бе вазн сохта шудаанд.

1. Арзиши беандозаи тоъат

2. Қувваи ӯҳдадориҳои содиқона

1. 3 Подшоҳон 7:15–22

2. 2 Вақоеънома 4:5–6

Ирмиё 52:21 Ва дар бораи сутунҳо, баландии як сутун ҳаждаҳ зироъ буд; ва қафаси дувоздаҳ зироъ онро иҳота кард; ва ғафсии он чор ангушт буд: холӣ буд.

Дар Ирмиё 52:21 гуфта мешавад, ки яке аз сутунҳои маъбад 18 зироъ баландӣ ва гирдаш 12 зироъ ва ғафсӣ 4 ангушт дошт.

1. "Мукаммалии Худо дар тарҳрезӣ: Сутуни маъбад"

2. "Муқаддасоти Хонаи Худо: Баррасии сутунҳои маъбад"

1. Хуруҷ 25:31-37 - Дастурҳои Худо ба Мусо дар бораи чӣ гуна сохтани хайма ва асбобҳои он

2. 3 Подшоҳон 7:15-22 - Тавсифи ду сутуне, ки Сулаймон барои маъбад сохтааст

Ирмиё 52:22 Ва бар он лавҳаи мис буд; ва баландии як боб панҷ зироъ буд, бо тор ва анорҳо бар бобҳои гирду атроф, ҳамааш аз мисин. Сутуни дуюм ва анорҳо низ монанди инҳо буданд.

Сутуни дуюм дар маъбади Ерусалим дар болои он боб аз мис дошт ва баландии панҷ зироъ буд, ва гирдаш тор ва анор дошт.

1. Зебоии маъбади Худо: Тадқиқоти Ирмиё 52:22

2. Аҳамияти анор дар Китоби Муқаддас

1. Ирмиё 52:22

2. Хуруҷ 28:33-34, "Ва дар зери домани он анорҳои кабуд ва бунафш ва қирмиз бисоз, ки гирдогирди домани он аст; ва зангӯлаҳои тиллоӣ дар гирди онҳо: Зангӯлаи тиллоӣ ва анор, занги тиллоӣ ва анор, бар домани ҷома гирдогирд.

Ирмиё 52:23 Ва дар як тараф наваду шаш анор буд; ва тамоми анорҳои болои тор тақрибан сад гирд буданд.

Дар Ирмиё 52:23 як шабакаи анорҳо тасвир шудааст, ки дар ҳар тараф 96 анор буда, ҳамагӣ 100 анор дорад.

1. "Рақами комил: Нигоҳе ба маънои 96 ва 100 дар Ирмиё 52:23"

2. "Аҳамияти анор дар Ирмиё 52:23"

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам, шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва Ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. Ададҳо 13:23 - «Ва ба водии Эшкӯл омаданд, ва аз он ҷо шохаеро бо як хӯшаи ангур буриданд, ва онро бар сутуне миёни дутои онҳо бардоштанд, инчунин анор ва анҷир оварданд. "

Ирмиё 52:24 Ва сардори посбон Сарёҳи саркоҳин ва Сафанёи дуюмро, ва се посбони дарро гирифт;

Бобилиён се мансабдори маъруфи яҳудиро ба асир гирифтанд.

1: Худо ҳама чизро идора мекунад, ҳатто вақте ки мо дар асирӣ ҳастем.

2: Дар замони асирӣ, Худо то ҳол манбаи умед ва қуввати мост.

1: Ишаъё 40: 29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад.

2: Ирмиё 31:3 - Ман туро бо муҳаббати абадӣ дӯст доштам; Туро бо мехрубонии бепоён кашидам.

Ирмиё 52:25 Ӯ ахтаеро низ аз шаҳр берун овард, ки ба он сарбозон сарварӣ мекард; ва ҳафт нафар аз онҳо, ки дар назди шахси подшоҳ буданд, дар шаҳр ёфт шуданд; ва котиботи калони лашкар, ки мардуми ин заминро ҷамъ овард; ва шаст нафар мардони ин замин, ки дар миёни шаҳр ёфт шуданд.

Ирмиё 52:25 дар бораи аз Ерусалим берун кардани бобилиён, хизматчиёни ҳарбӣ, маъмурони дарбор ва шаҳрвандонро нақл мекунад.

1. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душворӣ

2. Вафодории Худо дар замонҳои мусибат

1. Ишаъё 46:10-11 - Интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон кардани он чи ки ҳанӯз ба амал наомадааст, гуфта, мегӯяд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард"

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Ирмиё 52:26 Ва Набузарадон, сардори посбонон онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло овард.

Сардори посбонҳо Набузарадон асиронро аз Ерусалим гирифта, ба Рибло ба подшоҳи Бобил овард.

1.Адолати Худо ҳамеша пойбанд аст

2. Имон ба Худо моро ҳатто дар лаҳзаҳои душворӣ устувор хоҳад кард

1. Румиён 8:28; Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 40:31; Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ирмиё 52:27 Ва подшоҳи Бобил онҳоро зада, дар Риблои замини Ҳамот ба қатл расонд. Ҳамин тавр, Яҳудо аз замини худ ба асирӣ бурда шуд.

Яҳудо аз замини худашон ба асир гирифта шуда, дар Рибло, воқеъ дар замини Ҳамот, аз ҷониби подшоҳи Бобил кушта шуданд.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳолатҳои ногувор

2. Вафодории Худо дар асирӣ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ирмиё 52:28 Инҳоянд қавме ки Набукаднесар онҳоро ба асирӣ бурд: дар соли ҳафтум се ҳазор яҳудӣ ва бисту се ҳазор нафар;

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Набукаднесар дар соли ҳафтум се ҳазор яҳудӣ ва бисту се нафарро бурдааст.

1: Вафодории Худо дар он аён аст, ки ҳатто дар асирӣ ҳам халқи баргузидаи Ӯро тарк накардаанд.

2: Вафодории мо ба Худо бояд мисли садоқати Ӯ ба мо устувор бошад.

1: Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ирмиё 52:29 Дар соли ҳаждаҳуми Набукаднесар ӯ ҳаштсаду сию ду нафарро аз Ерусалим ба асирӣ бурд.

Бобилиён дар соли ҳаждаҳуми ҳукмронии Набукаднесар 832 нафарро аз Ерусалим бурданд.

1. Вафодории Худованд дар миёни озмоишҳо, ҳатто дар асирӣ (Ишаъё 41:10)

2. Тасаллӣ дар Худованд, ҳатто дар миёни асирӣ (Забур 23:4)

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ирмиё 52:30 Дар соли бистуми Набукаднесар Набузарадон, сардори посбонон ҳафтсаду чилу панҷ нафарро ба асири яҳудиён бурд, ки ҳамаи онҳо чор ҳазору шашсад нафар буданд.

Дар соли 23-юми ҳукмронии Набукаднесар, Набузарадон, сардори посбонон, 745 яҳудиро, ки 4600 нафар буд, ба асирӣ бурд.

1. Дар вазъиятҳои душвор ба Худо таваккал кардан (Ирмиё 52:30)

2. Бо вуҷуди таъқибот дар имон устувор истодан (Ирмиё 52:30)

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Ирмиё 52:31 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ҳафтуми 30-уми асорати Еҳӯёкин подшоҳи Яҳудо, дар моҳи дувоздаҳум, дар рӯзи панҷуми бистуми моҳ, Эвилмиродоқ подшоҳи Бобил дар соли якуми салтанат сари Еҳӯёкин, подшоҳи Яҳудоро бардошта, аз зиндон берун овард,

Дар соли 37-уми асирии Еҳӯёкин, подшоҳи Бобил Эвилмиродох Еҳӯёкинро дар соли аввали ҳукмрониаш аз зиндон озод кард.

1. Вафодории Худо дар замони асирӣ

2. Умед дар миёни ноумедӣ

1. Ишаъё 40:28–31

2. Забур 34:17–19

Ирмиё 52:32 Ва ба ӯ меҳрубонона сухан ронда, тахти ӯро бар тахти подшоҳоне ки бо ӯ дар Бобил буданд, боло гузошт,

Подшоҳи Бобил ба подшоҳи Яҳудо меҳрубонона сухан ронда, тахти худро аз подшоҳони дигар болотар гузошт.

1: Файз ва лутфу марҳамати Худоро дар ҷойҳо ва замонҳои ногувор дидан мумкин аст.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки фурӯтан бошем ва шукронаи неъматҳои Худо бошем.

1: Луқо 17:11-19 - Масал дар бораи даҳ махав.

2: Қӯлассиён 3: 12-17 - Ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрӣ кунед.

Ирмиё 52:33 Ва либоси зиндони худро иваз кард, ва дар тамоми айёми умраш ҳамеша дар ҳузури ӯ нон мехӯрд.

Еҳӯёкин, подшоҳи сарнагуншудаи Яҳудо, аз зиндон озод карда шуд ва аз ҷониби подшоҳи Бобил Эвил-Меродак то охири умраш таъмин шуд.

1. Раҳмати Худо, новобаста аз он ки мо чӣ гуна вазъият дорем, абадӣ аст.

2. Мо бояд омода бошем, чунон ки бахшида шудаем.

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст".

2. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бибахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад; лекин агар шумо ба одамон

гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид».

Ирмиё 52:34 Ва барои хӯроки ӯ, аз ҷониби подшоҳи Бобил ба ӯ парҳези доимӣ дода мешуд, ҳар рӯз то рӯзи маргаш, то рӯзи маргаш, тамоми айёми умраш.

Ирмиё 52:34 тасвир мекунад, ки чӣ тавр подшоҳи Бобил барои як маҳбус то рӯзи маргаш ғизои ҳаррӯза медод.

1. Қувваи ризқ: ризқи Худо дар тамоми умри мо

2. Зиндагии имон: таваккал ба Худо дар ҳама ҳолат

1. Матто 6:25-34 - Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки онҳо чӣ гуна мерӯянд; на мехнат мекунанд ва на мересанд

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё боби 1 дар бораи харобии Ерусалим ва ранҷу азобҳое, ки мардум аз сар мегузаронд, мотам доранд. Он андӯҳ ва андӯҳи амиқро аз харобии шаҳр баён мекунад ва онро ба доварии Худо бар гуноҳҳои миллат нисбат медиҳад.

Параграфи 1: Боб бо тасвири Ерусалим ҳамчун шаҳри беодам оғоз мешавад, ки як вақтҳо обод буд, вале ҳоло дар харобазор аст. Дар он тасвир карда мешавад, ки шухрати пештараи шаҳр чӣ тавр паст шуда, сокинони он асир шудаанд. Ин боб андӯҳ ва гиряи одамонеро, ки худро партофташуда ва танҳо ҳис мекунанд, ифода мекунад (Марсияҳо 1:1-11).

Сархати 2: Боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои мардум ва оқибатҳои исёни онҳо бар зидди Худо нисбат медиҳад. Он эътироф мекунад, ки Худо ғазаби Худро бар онҳо рехт, ва шаҳр дар байни халқҳо як сухани машҳур шудааст (Марсияҳо 1:12-22).

Дар ҷамъбаст,
Нозияҳои Ирмиё боби як ошкор карда мешаванд
мотам бар харобии Ерусалим,
мулоҳиза дар бораи сабабҳои нобудшавии он.

Тасвири Ерусалим ҳамчун шаҳри бесарнишин ва ранҷу азоби мардуми он. Мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии Ерусалим ва эътирофи ғазаби Худо.

Ин боби «Марсияҳои Ирмиё» аз харобшавии Ерусалим андӯҳгин аст ва аз харобшавии шаҳр андӯҳ ва андӯҳи амиқ баён мекунад. Он бо тасвири Ерусалим ҳамчун шаҳри беодам оғоз мешавад, ки замоне обод буд, вале ҳоло дар харобазор аст. Дар ин боб тасвир карда мешавад, ки чи тавр шухрати пештараи шаҳр паст шуда, сокинони он асир шудаанд. Дар он андух ва гиряи одамон, ки худро партофташуда ва танхо хис мекунанд, ифода ёфтааст. Сипас боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои одамон ва оқибатҳои исёни онҳо бар зидди Худо нисбат медиҳад. Он эътироф мекунад, ки Худо ғазаби Худро бар онҳо рехт, ва шаҳр дар байни халқҳо як калом шудааст. Дар ин боб ба мотами харобии Ерусалим ва мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии он нигаронида шудааст.

Марсияҳои Ирмиё 1:1 Чӣ гуна шаҳр танҳо нишастааст, ки пур аз мардум буд! чӣ тавр вай бевазан шуд! вай, ки дар байни халқҳо бузург буд, ва шоҳзода дар миёни вилоятҳо, чӣ гуна вай шохоб шуд!

Шаҳри Ерусалим, ки як вақтҳо пур аз одамон буд, ҳоло хароб ва бе муҳофиз ва шохоби халқҳои дигар шудааст.

1. Дарди талафот: Омӯзиши навҳаҳои Ирмиё 1:1

2. Қувваи умед: Тасаллият дар навҳаҳои Ирмиё 1:1

1. Ҳастӣ 19:25-26 Зани Лут ба харобшавии Садӯм ва Амӯра нигоҳ мекунад.

2. Ишаъё 40:1-2 Барои халқи Худо дар вақти ноумедӣ тасаллӣ диҳед.

Марсияҳои Ирмиё 1:2 Вай шабҳо дарднок мегирист, ва ашкҳо дар рухсораҳояш аст; дар миёни ҳамаи дӯстдорони вай касе надорад, ки ӯро тасаллӣ диҳад; ҳама дӯстонаш бо ӯ хиёнат карданд, душмани ӯ шуданд.

Ин порча шахсеро тасвир мекунад, ки комилан танҳо аст ва аз ҷониби наздиконаш хиёнат шудааст.

1. Тасаллии Худо дар замони хиёнат

2. Омӯзиши бахшидан, вақте ки мо худро танҳо ҳис мекунем

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Lamentations of Jeremiah 1:3 Яҳудо аз андӯҳ ва ғуломии азиме ба асирӣ афтода, дар миёни халқҳо сокин аст, оромӣ намеёбад; ҳама таъқибкунандагонаш дар миёни тангиҳо ба вай гирифтор шуданд.

Яҳудо аз азобу уқубат ва ғуломии зиёд ба асирӣ афтода, дар байни халқҳо оромӣ пайдо карда натавонист. Ҳама душманонаш ӯро мағлуб карданд.

1. Оқибатҳои ранҷу азоб: Мулоҳиза дар бораи асирии Яҳудо

2. Умед дар миёни мусибат: дарёфти оромӣ дар замони душвориҳо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 34:17 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Марсияҳои Ирмиё 1:4 Роҳҳои Сион мотам мегиранд, зеро ҳеҷ кас ба идҳои тантанавӣ намеояд: тамоми дарвозаҳои вай хароб аст: коҳинон оҳ мекашанд, бокираҳояш азоб мекашанд, ва вай дар алам аст.

Роҳҳои Сион ғамгинанд, зеро ки базмҳои вай ҳозир намешаванд ва дарвозаҳои вай хароб аст.

1: Дар вақти ноумедӣ ба Худо умед ёбед.

2: Худо паноҳгоҳи мост дар вақти ғам.

1: Забур 147:3 - Ӯ дили шикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

2: Isaiah 61: 1-2 - Рӯҳи Ҳоким бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба бенавоён башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро барои асирон ва аз зулмот озод кардани маҳбусон эълон кунам.

Марсияҳои Ирмиё 1:5 Душманони вай сарваранд, душманонаш пирӯз мешаванд; зеро ки Худованд ӯро ба сабаби ҷиноятҳои зиёдаш ба уқубат кашидааст: фарзандонаш пеши душман ба асирӣ рафтаанд.

Худо иҷозат дод, ки Ерусалим забт карда шавад ва фарзандони вай ҳамчун ҷазои ҷиноятҳои худ ба асирӣ бурда шаванд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чаро мо бояд худро дар назди Худо фурӯтан кунем

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: Қудрати интизоми Худо

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Масалҳо 3: 11-12 - "Писари ман, ба интизоми Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад".

Марсияҳои Ирмиё 1:6 Ва аз духтари Сион тамоми зебоии вай дур шуд: миронаш мисли харбаҳое шудаанд, ки чарогоҳ намеёбанд, ва онҳо дар пеши таъқибкунанда беқувват шудаанд.

Духтари Сион тамоми зебоии худро гум кардааст ва роҳбаронаш заифанд ва ҳатто наметавонанд аз таъқибкунандагони худ гурезанд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат - Чӣ тавр ба қудрати Худо дар замонҳои душвор такя кардан мумкин аст

2. Аҳамияти роҳбарии банда - Чӣ гуна бояд нисбати дигарон дар вақти зарурӣ ғамхорӣ кард

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, агар замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он гурриш ва кафк мебарояд, гарчанде аз варами он куххо меларзанд.

2. Румиён 12: 10-12 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед. Дар ғайрат танбал нашавед, рӯҳи гарм бошед, ба Худованд хизмат кунед. Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, пайваста дар намоз».

Марсияҳои Ирмиё 1:7 Ерусалим дар айёми андӯҳ ва мусибатҳои худ тамоми неъматҳои худро, ки дар айёми қадим дошт, ба ёд овард, вақте ки қавмаш ба дасти душман афтоданд, ва ҳеҷ кас ба вай мадад нарасонд: душманон вайро дида, дар рӯзҳои шанбеи вай масхара мекард.

Ерусалим ҳама вақтҳои хуберо, ки пеш аз мусибаташ дошт, ба ёд овард ва ҳеҷ кас ба онҳо кӯмак накард, вақте ки душманонашон рӯзи шанбеи онҳоро масхара мекарданд.

1. Худо ҳамеша бо мо хоҳад буд, дар душвориҳои мо.

2. Вақте ки зиндагӣ душвор аст, ба Худо таваккал кунед ва ба нақшаи Ӯ эътимод кунед.

1. Забур 37:39 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст; Ӯ дар замони душворӣ қалъаи онҳост.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Марсияҳои Ирмиё 1:8 Ерусалим гуноҳи сахт кардааст; бинобар ин вай дур мешавад; ҳамаи онҳое ки ӯро эҳтиром мекарданд, аз вай беэътиноӣ мекунанд, зеро ки аврати ӯро дидаанд;

Байтулмуқаддас ба далели гуноҳҳои сангин ва нафрати ҳаводорони пешини худ, ки шарму андӯҳи онро дидаанд, аз мақоми шарафманди худ дур шудааст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиш аз фурӯпошии Ерусалим.

2. Муҳаббати Худо тавассути ранҷу азобҳои мо: Нолаҳои Ирмиё.

1. Ишаъё 1:2-20 - Гӯш кун, эй осмон, ва гӯш кун, эй замин, зеро ки Худованд гуфт: Ман фарзандонро ғизо дода, ба воя расонидам, ва онҳо бар зидди ман исён карданд.

2. Ирмиё 15:15-18 - Эй Худованд, Ту медонӣ: маро ба ёд овар, ва маро хабар деҳ, ва аз таъқибкунандагони ман қасос бигир; Маро бо марҳамати тӯлонии Худ дур макун: бидон, ки ба хотири ту мазаммат кашидаам.

Марсияҳои Ирмиё 1:9 Нопокии вай дар доманҳояш аст; вай охири худро дар хотир надорад; бинобар ин вай аҷоиб фуруд омад: тасаллӣдиҳандае надошт. Эй Худованд, андӯҳи маро бубин, зеро ки душман худро бузург кардааст.

Ирмиё дар бораи андӯҳи қавми худ, ки анҷоми худро фаромӯш кардаанд ва ба таври аҷоиб, бе тасаллӣ фуруд омадаанд, таассуф мекунад.

1. Худованд дар замонҳои душвор тасаллибахши мост

2. Дар хотир доштани охири мо: Зарурати фурӯтанӣ

1. Забур 34:18 Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки дар рӯҳ шикастаанд, наҷот медиҳад

2. Луқо 12:15 Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз ҳар гуна тамаъ эҳтиёт шавед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороии вай иборат нест.

Марсияҳои Ирмиё 1:10 Душман дасти Худро бар тамоми неъматҳои вай дароз кардааст, зеро ки вай дид, ки халқҳо ба маъбади вай даромаданд, ки Ту ба онҳо амр фармудаӣ, ки ба ҷамоати ту дохил нашаванд.

Ғарибон бо амри Худо тамоми чизҳои зебои онро хароб карда, ба маъбад ҳуҷум карданд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

2. Қимати қудсият ва тоҷати Худо

1. Ишаъё 52:1-2 - Бедор, бедор; қуввати худро дар бар бигир, эй Сион; Либоси зебои худро дар бар кун, эй Ерусалим, шаҳри муқаддас; зеро ки минбаъд номахтунон ва нопок ба ту дохил нахоҳанд шуд.

2. Ҳизқиёл 11:18 - Ва онҳо ба он ҷо хоҳанд омад, ва ҳама чизҳои нафратовари он ва тамоми корҳои зиштро аз он ҷо хоҳанд бурд.

Марсияҳои Ирмиё 1:11 Тамоми қавмаш оҳ мекашанд, нон меҷӯянд; чизҳои хушбӯйи худро ба гӯшт доданд, то ҷон таскин диҳад: бубин, эй Худованд, ва андеша кун; зеро ки ман зишт шудаам.

Мардуми Ерусалим барои ғизо ноумед шудаанд ва маҷбур шудаанд, ки дороии худро ба ивази рӯзӣ иваз кунанд. Аз Худованд хоҳиш карда мешавад, ки аз вазъияти онҳо огоҳ шавад.

1. Худованд ғамхорӣ мекунад: Ҷустуҷӯи Худо дар замонҳои душвор

2. Азоб ва умед: Омӯзиши таваккал ба Худо дар замонҳои душворӣ

1. Забур 34:17-19 - Ҳангоме ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисьёранд, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 1:12 Оё барои шумо, эй ҳамаи роҳгузарон, чизе нест? Инак, ва бубинед, ки оё ғаму андӯҳе мисли андӯҳи ман аст, ки ба ман дода шудааст, ки Худованд дар рӯзи хашми шадиди Худ маро ба он гирифтор кардааст?

Ирмиё аз андӯҳи азиме, ки аз ҷониби Худованд дар ғазаби худ кашидааст, андӯҳгин аст.

1. Омӯзиши эътимод ба Худо дар душвориҳо

2. Қабули иродаи Худо дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 1:13 Аз боло оташ ба устухонҳои ман фиристод, ва он бар онҳо ғолиб омад; Ӯ барои пойҳои ман тӯр гузошт, маро баргардонд, ва маро тамоми рӯз хароб ва бемадор гардонд.

Худо ба устухонҳои Ирмиё оташ фиристод ва ӯро мағлуб кард. Худо низ барои пойҳояш тӯр густурдааст ва ӯро бозгардонд ва ӯро харобу беҳуш гузошт.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст - Марсияҳо 1:13

2. Мубориза бо ноумедӣ - Марсияҳо 1:13

1. Ирмиё 17:17 - Барои ман даҳшат накун: ту дар рӯзи шарорат умеди ман ҳастӣ.

2. Забур 41:5 - Чаро эй ҷони ман, афтодай? ва чаро дар ман ғамгинӣ? ба Худо умед бастан, зеро ки боз Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт, ки солимии рӯи ман ва Худои ман аст.

Марсияҳои Ирмиё 1:14 Юғи ҷиноятҳои ман бо дасти Ӯ баста шудааст; онҳо гулчанбар гузошта, бар гарданам меоянд; Ӯ қуввати маро афтондааст, Худованд маро ба дасти онҳо супурд, ки ман аз онҳо нестам. қодир ба боло барояд.

Ирмиё афсӯс мехӯрад, ки ҷиноятҳои ӯ бо дасти Худо баста шудааст ва ӯро то дараҷае вазнин кардааст, ки аз муқобилияташ бархоста наметавонад.

1. Қувваи юғи Худо - омӯхтани қудрати раҳмат ва файзи Худо барои қувват бахшидан дар вақти озмоиш.

2. Ба дасти мо супурда шуд - Омӯзиши аҳамияти қабули мушкилоти зиндагӣ бо имон ва эътимод ба Худо.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; пайваста дар намоз;

Lamentations of Jeremiah 1:15 Худованд тамоми мардони маро дар миёни ман поймол кард; Ӯ бар зидди ман калисо даъват кард, то ҷавонони маро торумор кунанд; Худованд бокира духтари Яҳудоро поймол кард, чунон ки дар винопресс.

Худованд мардони Яҳудоро торумор карда, бар зидди ҷавонон ҷамъомад даъват намуд. Худованд духтари Яҳудоро низ поймол кардааст, ки гӯё дар шаробфурӯш.

1. Муҳаббат ва ғазаби Худо: Оғози парадокс

2. Азоб: пазируфтани иродаи Худо

1. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ишаъё 61:3 «Барои онҳое, ки дар Сион ғамгинанд, таъмин кунанд, то ба онҳо тоҷи зебоӣ ба ҷои хокистар, равғани шодӣ ба ҷои мотам ва либоси ҳамду сано ба ҷои рӯҳи навмедӣ ато кунанд. Дубҳои адолат номида шудаанд, ки киштзори Худованд барои намоиши ҷалоли Худ».

Марсияҳои Ирмиё 1:16 Барои ин ман мегирям; Чашми ман, чашмам аз об равон аст, зеро ки тасаллобахше, ки рӯҳи маро таскин медиҳад, аз ман дур аст: фарзандони ман хароб шудаанд, зеро ки душман ғолиб омад.

Ирмиё барои фарзандонаш, ки душман аз дасти ӯ гирифта буданд, андӯҳгин аст.

1. Худо дар миёни дарди мо бо мост

2. Дар замони мотам пайдо кардани роҳат

1. Ишаъё 40:1-2 "Тасалли, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай бигӯй, ки хизмати сахти вай ба анҷом расидааст, ва гуноҳаш подош дода шудааст, ки аз ҷониби Худо гирифта шудааст. Дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳояш дучанд».

2. Юҳанно 14:18 "Ман шуморо ятим намегузорам, назди шумо хоҳам омад".

Lamentations of Jeremiah 1:17 Сион дастҳои худро дароз мекунад, ва касе нест, ки ӯро тасаллӣ диҳад; Худованд дар бораи Яъқуб амр фармудааст, ки душманонаш дар гирди ӯ қарор гиранд: Ерусалим мисли зани ҳайз дар миёни онҳост.

Ерусалим дар изтироб аст, ва касе нест, ки ӯро тасаллӣ диҳад, ва дар иҳотаи душманонаш, чунон ки Худованд фармудааст.

1. Вафодории Худо дар замонҳои ранҷу азоб

2. Умед дар миёни мусибат

1. Ишаъё 40:1-2 "Тасалли, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай бигӯй, ки хизмати сахти вай ба анҷом расидааст, ва гуноҳаш подош дода шудааст, ки аз ҷониби Худо гирифта шудааст. Дасти Худованд дучанд барои ҳамаи гуноҳҳои вай».

2. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагии мост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон мекунанд. ва кафк ва кӯҳҳо аз баландшавии онҳо ба ларза меоянд».

Марсияҳои Ирмиё 1:18 Худованд одил аст; зеро ки ман бар зидди амри Ӯ исён кардаам: эй тамоми мардум, бишнавед, ва андӯҳи маро бубинед: бокираҳо ва ҷавонони ман ба асирӣ рафтаанд.

Ирмиё аз асирии халқи худ андӯҳгин шуда, аз тамоми одамон хоҳиш мекунад, ки ба ранҷу азоби онҳо аҳамият диҳанд ва эътироф кунанд, ки доварии Худо одилона аст.

1. Адолат ва марҳамати Худо: Мулоҳизаҳо дар бораи марсияҳо 1:18

2. Асир шудани халқи Худо: дар марсияҳо тасаллӣ ёфтан 1:18

1. Забур 119:75-76 - "Ман медонам, эй Худованд, аҳкоми Ту одилона аст, ва дар вафодорӣ маро азоб додай. Бигзор муҳаббати устувори Ту мувофиқи ваъдае, ки ба бандаи Худ додай, маро тасаллӣ диҳад".

2. Ишаъё 26:3 - "Шумо Ӯро, ки фикраш дар шумост, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро ки ӯ ба шумо эътимод дорад".

Марсияҳои Ирмиё 1:19 Ман ошиқонамро даъват кардам, вале онҳо маро фиреб доданд: коҳинон ва пирони ман рӯҳро дар шаҳр таслим карданд, дар ҳоле ки онҳо барои таскини ҷонҳои худ хӯроки худро меҷустанд.

Ирмиё афсӯс мехӯрад, ки ошиқонаш ӯро фиреб доданд ва коҳинон ва пиронаш дар шаҳр ҳангоми ҷустуҷӯи ғизо барои таъмини ҳаёташон ҳалок шуданд.

1. Ба Худо таваккал кунед, на ба инсон: Омӯзиши такя ба ризқи Худо барои мо

2. Бо ноумедӣ дар миёни озмоишҳои мо

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2. Ибриён 13:5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам.

Марсияҳои Ирмиё 1:20 Инак, эй Худованд! зеро ки ман дар изтироб ҳастам; дили ман даруни ман аст; зеро ки ман сахт исьён кардам: шамшер дар берун аст, дар хона мисли марг аст.

Ирмиё андӯҳи худро ба Худованд баён мекунад, зеро шамшер дар хориҷ азият ва маргро дар хона меорад.

1. Худованд дарди моро мебинад - Чӣ тавр мо метавонем дар вақти тангӣ аз Худованд тасаллӣ ёбем.

2. Шамшер ва хона - Баррасии таъсири ҷанг ба оилаҳо ва ҷамоатҳо.

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 1:21 Онҳо шуниданд, ки оҳ мекашам; касе маро тасаллӣ медиҳад; ҳама душманонам аз мусибати ман шунидаанд; Онҳо шоданд, ки Ту ин корро кардай: рӯзеро, ки даъват кардай, хоҳӣ овард, ва онҳо мисли ман хоҳанд буд.

Ирмиё алам мекунад, ки касе нест, ки ӯро тасаллӣ диҳад ва ҳамаи душманонаш аз мусибати ӯ шуниданд ва аз он шодӣ мекунанд.

1. Худо ҳамеша дар вақти душворӣ роҳат медиҳад.

2. Ҳатто вақте ки мо худро танҳо ҳис мекунем, Худо дар паҳлӯи мост.

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 1:22 Бигзор тамоми шарорати онҳо пеши Ту биёяд; ва ба онҳо рафтор кун, чунон ки ту барои тамоми гуноҳҳои ман ба ман кардай, зеро ки оҳҳои ман зиёд ва дилам суст аст.

Худо одил аст ва бадкоронро ҷазо хоҳад дод, чунон ки Ирмиёро барои ҷиноятҳояш ҷазо додааст.

1: Худо довари одил аст, ки бадкоронро ҷазо медиҳад

2: Дили гунаҳкорро ғам мекашад

1: Забур 7:11 - Худо довари одил ва Худоест, ки ҳар рӯз хашмгин мешавад.

2: Масалҳо 17:3 - Дег барои нуқра аст, ва танӯр барои тилло, аммо Худованд дилҳоро меозмояд.

Марсияҳои Ирмиё боби 2 дар бораи харобшавии Ерусалим нола карда, сахтгир будани доварии Худо ва ранҷу азоби одамонро таъкид мекунад. Он дар бораи сабабҳои фурӯпошии шаҳр инъикос ёфта, барои раҳмат ва барқарорсозии Худо муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасвири равшани харобшавӣ ва харобшавии Ерусалим оғоз мешавад. Он Худоро ҳамчун душмане тасвир мекунад, ки қалъаҳои шаҳрро хароб карда, зебоии онро хароб кардааст. Дар ин боб изтироб ва мотами одамоне, ки бе тасаллӣ ва паноҳгоҳ мондаанд, ифода ёфтааст (Марсияҳо 2:1-10).

Сархати 2: Боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои коҳинон ва пайғамбарон нисбат медиҳад. Он таълимоти бардурӯғ ва ҳидоятҳои гумроҳкунандаи онҳоро, ки мардумро гумроҳ кардааст, таъкид мекунад. Он эътироф мекунад, ки одамон аз оқибатҳои амали худ азоб мекашанд (Марсияҳо 2:11-22).

Дар ҷамъбаст,
Нозияҳои Ирмиё боби дуюм нишон медиҳанд
дар бораи харобии Ерусалим гиря кунед,
мулоҳиза дар бораи сабабҳои фурӯпошии он.

Тавсифи равшани харобиҳо ва харобии Ерусалим.
Мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии Ерусалим ва эътирофи оқибатҳои гуноҳҳои мардум.

Ин боби «Марсияҳои Ирмиё» дар бораи харобшавии Ерусалим нола карданро давом дода, сахтгир будани доварии Худо ва ранҷу азоби одамонро таъкид мекунад. Он бо тасвири равшани харобшавӣ ва харобии Ерусалим оғоз шуда, Худоро ҳамчун душмане тасвир мекунад, ки қалъаҳои шаҳрро хароб карда, зебоии онро хароб кардааст. Дар боб андух ва мотами одамоне ифода ёфтааст, ки бе рохату панох мондаанд. Пас аз он боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои коҳинон ва пайғамбарон нисбат медиҳад. Он таълимоти бардурӯғ ва ҳидоятҳои гумроҳкунандаи онҳоро, ки мардумро гумроҳ кардааст, таъкид мекунад. Он эътироф мекунад, ки одамон окибатхои кирдорхои худашонро мекашанд. Дар ин боб ба нола дар бораи харобии Ерусалим ва мулоҳиза дар бораи сабабҳои фурӯпошии он нигаронида шудааст.

Lamentations of Jeremiah 2:1 Чӣ гуна Худованд духтари Сионро дар ғазаби худ абре пӯшонид, ва зебоии Исроилро аз осмон ба замин партофт, ва дар рӯзи ғазаби худ зери пои Ӯро ба ёд наовард!

Худо ғазаби худро нисбат ба духтари Сион баён карда, вайро абр пӯшонидааст ва зебоии ӯро аз осмон ба замин мепартояд. Вай инчунин дар хашми худ тахтаи пои худро фаромӯш кардааст.

1. Ғазаби Худо: Дарсҳои Фурӯтанӣ ва Эҳтиром

2. Пойгоҳи Худо: Фаҳмидани ҳокимияти Ӯ

1. Масалҳо 16:32: «Сабр аз ҷанговар беҳтар аст, худдорӣ аз шахсе, ки шаҳрро забт мекунад».

2. Забур 103:8: «Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст».

Lamentations of Jeremiah 2:2 Худованд тамоми манзилҳои Яъқубро фурӯ бурд, ва раҳм накард; дар ғазаби худ қалъаҳои духтари Яҳудоро хароб кард; онҳоро ба замин фуровард, подшоҳӣ ва мирони онро палид кард.

Худованд хонаҳои Яъқубро дар ғазаби Худ вайрон кард, ва қалъаҳои духтари Яҳудоро хароб кард. Подшоҳӣ ва ҳокимони онро олуда кардааст.

1. Адолат ва раҳмати Худо: Чӣ гуна бояд ба ғазаби Худо посух диҳад

2. Нолаҳои Ирмиё: Фаҳмидани ҳокимияти Худо

1. Ишаъё 10:5-7 - Эй Ашшур, асои хашми ман, ва асои дар дасташон хашми ман аст. Ман ӯро бар зидди халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай фармон хоҳам дод, то ғанимат бигирад, то ки ғанимат бигирад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

7. Ҳабаққуқ 3:2, 16 - Эй Худованд, сухани Туро шунидам ва тарсидам: эй Худованд, кори Худро дар миёни солҳо эҳё кун, дар миёни солҳо маълум кун; дар ғазаб раҳмате ёд кун.

2. Ишаъё 59:1-4 - Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад; ва гӯши ӯ вазнин нест, ки мешунавад; Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардааст, то ки нашунавад.

Марсияҳои Ирмиё 2:3 Ӯ дар хашми шадиди худ тамоми шохи Исроилро буридааст, ва дасти рости худро аз пеши душман кашид, ва бар зидди Яъқуб мисли оташи сӯзон, ки гирду атрофро фурӯ мебарад, сӯзонд.

Ғазаби шадиди Худо шохи Исроилро бурида, дасти рости Ӯ аз пеши душман дур шуд. Вай бар зидди Яъқуб мисли шӯълаи оташе сӯхт.

1. Ғазаби оташини Худо

2. Арзиши беитоатӣ

1. Такрори Шариат 28:15-68 Лаънати Худо бар онҳое, ки ба Ӯ итоат намекунанд

2. Ишаъё 5:24-25 Доварии Худо бар онҳое, ки Ӯро рад мекунанд

Марсияҳои Ирмиё 2:4 Ӯ камони худро мисли душман хам кард; бо дасти рости худ ҳамчун душман истода, ҳар он чиро, ки ба чашм писанд буд, дар хаймаи духтари Сион куштааст; хашми худро мисли оташ рехт. .

Худо ба мардуми Сион ҳамчун душман рафтор карда, он чиро, ки дар хаймаи Худ хуш буд, бо хашми шадиди Худ нобуд кард.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани хашми Худо

2. Раҳмати Худо: Дарёфти умед дар нолаҳо

1. Ишаъё 54:7-8 "Дар муддати кӯтоҳе ман туро тарк кардам, аммо бо раҳму шафқати бузург туро ҷамъ хоҳам овард. Дар ғазаби пур аз ғазаб лаҳзае рӯи худро аз ту пинҳон кардам, аммо бо муҳаббати абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, " мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи шумо.

2. Матто 5:4-5 Хушо онҳое ки мотам мегиранд, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

Lamentations of Jeremiah 2:5 Худованд мисли душман буд: Исроилро фурӯ бурд, тамоми қасрҳои вайро фурӯ бурд, ва қалъаҳои худро хароб кард, ва дар духтари Яҳудо мотам ва навҳаро афзун кард.

Худованд Исроил ва қалъаҳои онро несту нобуд кард, ки дар натиҷа духтари Яҳудо навҳаи бузурге ба вуҷуд овард.

1. Худованд Худои ҳам адолат ва ҳам меҳрубон аст

2. Зарурати тавба ва баркароршавӣ

1. Ишаъё 5:16 - Аммо Худованди лашкарҳо дар доварӣ сарафроз хоҳад шуд, ва Худои муқаддас дар адолат тақдис хоҳад шуд.

2. Ирмиё 31:18 - Ман албатта шунидам, ки Эфроим аз худ чунин нола мекунад; Ту маро ҷазо додӣ, ва ман мисли гове, ки ба юғ одат накарда буд, ҷазо додам; зеро ки Ту Худованд Худои ман ҳастӣ.

Lamentations of Jeremiah 2:6 Ва хаймаи худро, ки гӯё аз боғ аст, бо зӯрӣ бардошт; ҷойҳои калисои худро хароб кард; Худованд идҳо ва шанбеҳоро дар Сион фаромӯш кард, ва нафрат кард. дар ғазаби ӯ подшоҳ ва коҳин.

Худованд бо ғазаби Худ хайма, ҷойҳои ҷамъомад, ва идҳои муқаддас ва шанбеҳоро несту нобуд кардааст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиш аз гиряҳои Ирмиё

2. Ѓазаби Худо ва ҳукми одилонаи Ӯ

1. Забур 78:40-42 - Ӯ, ки пур аз раҳму шафқат буд, гуноҳҳои онҳоро бахшид, ва онҳоро нест накард; бале, борҳо хашми худро дур кард, ва тамоми ғазаби Худро барангехт. Зеро дар хотир дошт, ки онҳо танҳо ҷисманд; шамоле, ки мегузарад ва дигар намеояд.

2. Ҳизқиёл 9:10 - Ва ман низ чашми ман амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард, балки роҳи онҳоро бар сари онҳо подош хоҳам дод.

Lamentations of Jeremiah 2:7 Худованд қурбонгоҳи ӯро партофта, аз қудсаш нафрат кардааст, деворҳои қасрҳои онро ба дасти душман таслим кардааст; дар хонаи Худованд садо баланд карданд, чунон ки дар рӯзи ид.

Худо қурбонгоҳ ва маъбади худро тарк кард ва ба душман иҷозат дод, ки деворҳои қасрҳои ӯро зери назорат гиранд.

1. Радди ноумедкунандаи Худо: Имтиҳони баракати ҳузури Ӯ

2. Ҷустуҷӯи қувват дар муҳаббати доимии Худованд дар замонҳои душворӣ

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед. Бигзор шарирон роҳҳои худро ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд. Бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, ва Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ озодона омурзиш хоҳад кард.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам. Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Lamentations of Jeremiah 2:8 Худованд қасд дорад, ки девори духтари Сионро вайрон кунад; вай хати дароз кашид, дасти худро аз харобшавӣ бознадошт; бинобар ин қалъа ва деворро барои гиря кард; бо хам хастанд.

Худованд тасмим гирифтааст, ки девори Ерусалимро вайрон кунад, ва дасти Ӯро аз ин кор нагирифтааст. Девор ва девор бо ҳам мотам гирифтаанд.

1. Худованд ваъдаҳои Худро иҷро хоҳад кард - Марсияҳо 2:8

2. Мотам дар назди ҳалокат - Марсияҳо 2:8

1. Ишаъё 54:10 - "Зеро ки кӯҳҳо метавонанд аз байн раванд ва теппаҳо барҳам хӯранд, аммо муҳаббати устувори Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии Ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо

тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Марсияҳои Ирмиё 2:9 Дарҳои вай дар замин ғарқ шудаанд; панҷараҳои вайро вайрон ва шикастааст; подшоҳ ва миронаш дар байни халқҳо ҳастанд; шариат дигар нест; анбиёи вай низ аз Худованд рӯъёе намебинанд.

Дарвозаҳои Ерусалим хароб карда шуданд ва роҳбарони он гирифта шуданд, ва ҳеҷ қонун ё рӯъёи пешгӯие аз Худованд боқӣ намондааст.

1. Талафоти Ерусалим: Дарси ҳокимияти Худо

2. Зарурати фурӯтанӣ ва итоаткорӣ дар замони душворӣ

1. Румиён 9:20-21 - Аммо ту кистӣ, эй одам, ки ба Худо ҷавоб диҳӣ? Магар он чи қолабшуда ба қолабкаш гӯяд, чаро маро чунин сохтӣ? Оё кулолгар бар гил ҳақ надорад, ки аз як пора зарфе созад, ки барои истифодаи шоиста ва дигаре барои истифодаи беномус?

2. Забур 119:33-34 - Ба ман таълим деҳ, эй Худованд, роҳи фароизи Худро; ва ман онро то охир нигоҳ медорам. Ба ман ақл деҳ, то ки қонуни Туро риоя кунам ва онро бо тамоми дили худ риоя кунам.

Марсияҳои Ирмиё 2:10 Пирони духтари Сион бар замин нишаста, сукут мекунанд: бар сари худ хок рехтаанд; камар бастаанд: бокираҳои Ерусалим сарҳои худро ба замин овезон кардаанд.

Пирони Ерусалим хомуш ва ғаму андӯҳ дар рӯи замин нишаста, сарҳои худро хок пӯшонида, палос пӯшидаанд. Љавонзанони Ерусалим бо алам сар овезон мекунанд.

1. Қувваи ғаму андӯҳ - А дар бораи қудрати ғаму андӯҳ ва чӣ гуна онро метавон бо роҳҳои моддӣ ифода кард, ба монанди пирон ва бокираҳои Ерусалим.

2. тасаллӣ дар ғам - А дар бораи тасаллӣ мо метавонем дар вақти ғам, ҳатто вақте ки мо ҳис танҳоӣ.

1. Забур 30:5 - Зеро ки ғазаби ӯ як лаҳза аст, ва илтифоти ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро кашад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.

2. Ишаъё 61:2-3 - Барои эълон кардани соли файзи Худованд ва рӯзи интиқоми Худои мо; тасаллӣ додани ҳамаи мотамдорон; ба мотамдорон дар Сион ба ҷои хокистар сару либоси зебо, ба ҷои мотам равғани шодӣ, ба ҷои рӯҳи заиф либоси ҳамду сано бидиҳад; то ки онҳо дубҳои адолат номида шаванд, ниҳоли Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Марсияҳои Ирмиё 2:11 Чашмони ман аз ашк мерезад, дарҳоям музтариб аст, ҷигари ман бар рӯи замин рехта мешавад, то ки духтари қавми Ман нобуд шавад; зеро дар кучахои шахр бачахо ва ширмакхо лахза мезананд.

Ҳалокати духтари халқи Худо боиси он мегардад, ки Ирмиё пур аз ғаму андӯҳ мешавад.

1. Таъсири чанг ва харобӣ ба рухи мо

2. Ҷавоб додан ба ғаму андӯҳ

1. Забур 25:16-18 "Ба ман рӯй гардон ва ба ман марҳамат кун, зеро ки ман танҳоӣ ва ранҷу азоб дорам. Мушкилоти дилам васеъ шудааст; Маро аз андӯҳҳоям берун овар. Дарду андӯҳи маро баррасӣ кун ва ҳамаро бибахш гуноҳҳои ман».

2. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга туро намехӯрад. "

Марсияҳои Ирмиё 2:12 Онҳо ба модарони худ мегӯянд: "Ҷуворимакка ва шароб куҷост?" вакте ки онхо дар кучахои шахр чун захмдорхо хафа шуданд, вакте ки рухашон ба синаи модарон рехт.

1. Қудрати меҳри модар

2. Тасаллият дар замони ранҷу азоб

1. Ишаъё 49:15 - "Оё зан кӯдаки ширдеҳи худро фаромӯш карда метавонад, ки ба писари шиками худ раҳм накунад? Ҳатто инҳо фаромӯш мекунанд, аммо Ман туро фаромӯш намекунам."

2. Ишаъё 66:13 - "Чунон ки модараш тасаллӣ медиҳад, ман низ шуморо тасаллӣ хоҳам дод; ва шумо дар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт".

Марсияҳои Ирмиё 2:13 Барои ту чӣ шаҳодат диҳам? Ба ту чӣ монанд кунам, эй духтари Ерусалим? Ба ту чӣ баробар кунам, то ки туро тасаллӣ диҳам, эй духтари бокираи Сион? зеро ки шикастани ту мисли баҳр бузург аст: кӣ метавонад туро шифо диҳад?

Ирмиё-пайғамбар таассуф мекунад, ки зарари ба Ерусалим расонидашуда он қадар бузург аст, ки кӣ онро шифо дода метавонад?

1. Чӣ тавр мо метавонем ба онҳое, ки азият мекашанд, тасаллӣ ва шифо бахшем?

2. Чӣ тавр мо суханони Ирмиёро дар ҳаёти худ татбиқ карда метавонем?

1. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам;

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

Lamentations of Ирмиё 2:14 Анбиёи ту барои ту корҳои беҳуда ва аблаҳӣ диданд, ва гуноҳи туро наёфтаанд, то ки асорати туро баргардонанд; балки барои ту бори дуруг ва сабабхои бадаргаро дидаам.

Пайғамбарон гуноҳи халқи Худоро эътироф накарданд ва ба ҷои он бори бардурӯғ ва асоратро пешгӯӣ карданд.

1. Қувваи фаҳмиш: шинохти иродаи Худо дар ҷаҳони ботил

2. Ваъдаи кафорат: бартараф кардани пешгӯиҳои бардурӯғ бо имон

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Марсияҳои Ирмиё 2:15 Ҳама гузарандаҳо ба сӯи Ту кафкӯбӣ мекунанд; ба духтари Ерусалим пичиррос зада, сар ҷунбонда, мегӯянд: «Оё ин шаҳрест, ки одамон онро камоли зебоӣ, шодии тамоми замин меноманд?

Раҳгузарон мардуми Ерусалимро масхара мекунанд ва масхара мекунанд, ки оё ин шаҳри зебоӣ ва шодмонӣ аст, ки онҳо дар бораи он шунидаанд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи зебоӣ ва шодӣ дар миёни харобиҳо

2. Дар назди масхара устувор истодан

1. Ишаъё 62:5, "Зеро, ки ҷавоне бокираеро ба занӣ мегирад, писаронат низ туро ба занӣ хоҳанд гирифт; ва чунон ки домод аз арӯс шодӣ мекунад, Худои ту низ аз ту шодӣ хоҳад кард".

2. Румиён 8:18, "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд".

Lamentations of Jeremiah 2:16 Ҳамаи душманонат ба муқобили ту даҳони худро кушодаанд, риш мезананд ва дандон ғиҷиррос мекунанд, мегӯянд: "Вайро фурӯ бурдем; ин рӯзест, ки мо интизори он ҳастем"; ёфтем, дидем.

Душманони Исроил ҷамъ омада, аз шикасти худ шодӣ мекунанд ва изҳор мекунанд, ки онҳо муваффақ шудаанд.

1. Бар душманон бо сабру имон

2. Умеди барқароршавӣ ба Худо

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.

Марсияҳои Ирмиё 2:17 Худованд он чиро, ки тарҳрезӣ карда буд, ба амал оварад; Ӯ каломи Худро, ки дар айёми қадим амр фармуда буд, ба ҷо оварад: фурӯ ғалтид, ва раҳм накард;

Худо ба душман иҷозат дод, ки аз Яҳудо шод шаванд ва каломи худро аз қадим иҷро кард.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

2. Такя ба нақшаи Ҳокими Худо дар замонҳои душворӣ

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Марсияҳои Ирмиё 2:18 Дили онҳо сӯи Худованд нидо кард, эй девори духтари Сион, бигзор ашкҳо шабу рӯз мисли дарё ҷорӣ шаванд; худро ором нагузор; гавхараки чашмат бас нашавад.

Мардуми Сион мотами сахт доранд ва шабу рӯз сӯи Худованд нидо мекунанд.

1. Азоби мо ва раҳмати Худо: Эҳсоси муҳаббати Худо дар миёни дард

2. Қувваи дуо: Фарёд кардан ба Худованд дар лаҳзаҳои ниёз

1. Забур 93:19 - Вақте ки фикрҳои ғамангези ман дар ман зиёд мешаванд, тасаллои шумо маро шодӣ мебахшад.

2. Ишаъё 61:3 - Ба ҳамаи онҳое ки дар Исроил мотам мегиранд, Ӯ тоҷи зебоӣ барои хокистар, баракати шодмонӣ ба ҷои мотам, ҳамду санои идона ба ҷои ноумедӣ хоҳад дод.

Марсияҳои Ирмиё 2:19 Бархез ва шаб фарьёд кун: дар ибтидои соатҳо дили худро мисли об ба ҳузури Худованд бирез; дастҳои худро ба сӯи Ӯ боло кун, то ҷони фарзандони хурдсоли худ, ки аз сабаби беҳушӣ мемонанд. гуруснагӣ дар сари хар куча.

Ирмиё аз ранҷу азоби кӯдакони Ерусалим аз гуруснагӣ изҳори таассуф мекунад. Ӯ одамонро водор мекунад, ки дар дуо ба Худованд барои кӯмак ва раҳоӣ муроҷиат кунанд.

1. Фарёди ранҷу азоб: Чӣ гуна бояд дар вақти душворӣ дуо гӯяд

2. Заифии гуруснагӣ: ғамхорӣ ба ҳадди ақали инҳо

1. Матто 25:40, "Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ончунон ки шумо ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман ҳам кардаед".

2. Яъқуб 1:27, "Дини пок ва нопок дар пеши Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад".

Марсияҳои Ирмиё 2:20 Инак, эй Худованд, ва андеша кун, ки ба кӣ ин корро кардаӣ. Оё занон меваи онҳоро бихӯранд, ва фарзандони дарози дароз? Оё коҳин ва набӣ дар маъбади Худованд кушта мешаванд?

Дар марсияҳо 2:20 Ирмиё ба Худованд нидо карда, нола мекунад, ки занон ва кӯдакон дар маъбади Худованд кушта шудаанд.

1. Раҳмати Худованд то абад пойдор аст: чӣ гуна раҳмдилии Худо метавонад дар замонҳои фоҷиавӣ умед бахшад

2. Қувваи гиря: Омӯзиши қабули ранҷу азоб ҳамчун роҳи наздик шудан бо Худо

1. Забур 136:1-3 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, муҳаббати ӯ то абад пойдор аст. Ба Худои худоён шукр гӯед, зеро ки муҳаббати Ӯ абадӣ аст. Шукри Парвардигори парвардигорро бигӯ, ки ишқи ӯ абадӣ аст.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, ӯ дарди моро гирифт ва ранҷу азобҳои моро бар дӯш гирифт, вале мо ӯро аз ҷониби Худо ҷазо дода, аз ҷониби ӯ зарба задан ва ранҷу азоб медидем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Марсияҳои Ирмиё 2:21 Ҷавонон ва пирон дар кӯчаҳо бар замин хобидаанд: бокира ва ҷавонони ман аз шамшер кушта шудаанд; Ту онҳоро дар рӯзи хашми Худ куштай; ту куштай ва раҳм накардай.

Дар рӯзи ғазаби Худо хурду калон бе раҳм кушта шуданд.

1.Адолат ва раҳмати Худо дар ранҷу азоб

2. Оқибати исёни инсонҳо

1. Ҳушаъ 4:2-3 "Бо қасам хӯрдан, дурӯғгӯй кардан, ва куштан, дуздӣ кардан ва зино кардан, онҳо мешикананд ва хун ба хун мерасад. Бинобар ин замин мотам хоҳад гирифт, ва ҳар кӣ дар он сокин аст, заҳмат хоҳад кашид. ҳайвоноти саҳро ва бо мурғони осмон, бале, моҳиёни баҳр низ бурда хоҳанд шуд».

2. Ишаъё 5: 25-26 "Бинобар ин хашми Худованд бар қавми Худ аланга зад, ва Ӯ дасти Худро бар онҳо дароз карда, ба онҳо зарба зад; ва теппаҳо ба ларза даромаданд, ва ҷасади онҳо дар миёна пора шуд. Барои ҳамаи ин хашми Ӯ рафъ нашудааст, балки дасташ ҳанӯз дароз аст».

Марсияҳои Ирмиё 2:22 Ту даҳшатҳои маро дар рӯзи тантанавӣ гирд овардай, то ки дар рӯзи хашми Худованд касе раҳо наёфт ва боқӣ намонд: он чиро, ки Ман печонда ва тарбия кардаам, душмани ман нобуд кардааст.

Ин порча дар бораи ғазаб ва ҳукми Худо бар гумроҳон ва харобиҳои он сухан меравад.

1. Оқибати беитоатӣ: Дарси навҳаҳои Ирмиё

2. Ғазаби Худо: Натиҷаҳои гурехтан аз ҷониби Худованд

1. Ҳизқиёл 8:18 - "Бинобар ин Ман низ дар хашм хоҳам буд: чашми ман амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард; ва ҳарчанд онҳо дар гӯшҳоям бо овози баланд фарьёд зананд, аммо онҳоро намешунавам".

2. Ишаъё 30: 27-30 - "Инак, исми Худованд аз дур меояд, ки бо хашми Ӯ фурӯзон аст, ва бори он вазнин аст: лабонаш пур аз ғазаб аст, ва забонаш мисли оташи фурӯ мебарад. нафас мисли сели пуроб, то ба миёнаи гардан мерасад, то ки халқҳоро бо ҷумбонии ботил гузарад; ва дар даҳони қавм ҷилаве хоҳад буд, ки онҳоро гумроҳ мекунад».

Марсияҳои Ирмиё боби 3 як гиряи шахсӣ мебошад, ки дарду ранҷу азоби инфиродии муаллифро ифода мекунад. Он дурахшони умедро дар байни ноумедӣ тасвир мекунад ва муҳаббати устувор ва садоқати Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи муаллиф дар бораи ранҷу азобҳои шахсии ӯ оғоз мешавад. Ӯ худро дар торикӣ ва талхӣ дар доми худ ҳис мекунад ва вазнинии дасти Худоро бар ӯ эҳсос мекунад. Бо вуҷуди ин, ӯ ба умеди муҳаббат ва марҳамати устувори Худо часпидааст (Марсияҳо 3:1-20).

Сархати 2: Боб бо андешаи муаллиф дар бораи садоқати Худо идома дорад. Ӯ аз некии Худованд ёд мекунад ва эътироф мекунад, ки раҳматҳои Ӯ ҳар субҳ нав аст. Муаллиф изҳори боварии худро ба наҷоти Худованд ва эътиқоди худро, ки Худо дар ниҳоят ӯро аз мусибат раҳо хоҳад кард (Марсияҳо 3:21-42).

Параграфи 3: Боб ба дархости муаллиф барои дахолат ва адолати Худо мегузарад. Ӯ мехоҳад, ки аз душманонаш қасос гирад ва Худоро даъват мекунад, ки бар онҳо доварӣ кунад. Муаллиф эътироф мекунад, ки Худо уқубатҳои ӯро мебинад ва медонад ва барои дахолати Ӯ муроҷиат мекунад (Марсияҳо 3:43-66).

Дар ҷамъбаст,
Нозияҳои Ирмиё боби сеюм нишон медиҳанд
нолаи шахсӣ ва мулоҳиза дар бораи садоқати Худо,
мудохила ва адолати Худоро талаб кунед.

Тавсифи мусибатҳои шахсӣ ва умед ба муҳаббати устувори Худо.
Мулоҳиза дар бораи садоқати Худо ва таваккал ба наҷоти Ӯ.
Илтимос барои дахолати Худо ва адолат бар зидди душманон.

Ин боби «Марсияҳои Ирмиё» як гиряи шахсӣ аст, ки дарду ранҷу азоби инфиродии муаллифро ифода мекунад. Он аз тавсифи муаллиф дар бораи ранҷу азобҳои шахсии худ, дар доми торикӣ ва алам ҳис кардан оғоз мешавад. Бо вуљуди ин, вай ба умеди ишќу раҳмати устувори Худованд часпидааст. Боб бо тафаккури муаллиф дар бораи вафодории Худо, ёдоварӣ аз некиҳои Ӯ ва эътироф кардани раҳмати ӯ ҳар саҳар нав аст, идома дорад. Муаллиф изҳори боварии худро ба наҷоти Худованд ва эътиқоди худро, ки Худо дар ниҳоят ӯро аз мусибат раҳо мекунад. Сипас боб ба дархости муаллиф дар бораи дахолат ва адолати Худо мегузарад ва хоҳиши ӯ барои интиқом аз душманонашро баён мекунад ва аз Худо даъват мекунад, ки ба онҳо доварӣ кунад. Муаллиф эътироф мекунад, ки Худо ранҷу азобҳои ӯро мебинад ва медонад ва барои дахолати Ӯ муроҷиат мекунад. Дар ин боб ба нолаҳои шахсӣ ва мулоҳиза дар бораи садоқати Худо, инчунин дархост барои дахолат ва адолати Худо нигаронида шудааст.

Марсияҳои Ирмиё 3:1 Ман он шахсе ҳастам, ки аз асои ғазаби Ӯ мусибат дидаам.

Ман дар ғазаби Худованд азоб кашидам.

1. Ғазаби Худованд - Дарсҳое, ки мо метавонем аз марсияҳо омӯзем 3:1

2. Неъмати ранҷу азоб – дар ранҷу мақсуд пайдо кардан

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Марсияҳои Ирмиё 3:2 Ӯ маро роҳнамоӣ карда, ба торикӣ овард, вале на ба рӯшноӣ.

Ирмиё таассуф мекунад, ки Худо ӯро ба зулмот бурд, на ба рӯшноӣ.

1. Худо моро аз торикӣ ва ба рӯшноӣ ҳидоят мекунад

2. Аҳди Худо дар бораи фидия барои мо

1. Ишаъё 9:2 - Халқе, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Марсияҳои Ирмиё 3:3 Ӯ бар зидди ман рӯй гардондааст; тамоми рӯз дасти худро бар ман мегардонад.

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр дасти Худо тамоми рӯз бар зидди мост.

1: Раҳмат ва файзи Худо абадӣ аст, ҳатто вақте ки ҳис мекунад, ки Ӯ аз мо рӯй гардондааст.

2: Мо метавонем тасаллӣ диҳем, ки донем, ки Худо ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад, ҳатто вақте ки ҳис мекунад, ки Ӯ рӯй гардондааст.

1: Румиён 8:38-39 Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

2: Isaiah 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 3:4 Бадан ва пӯстамро пир кард; ӯ устухонҳои маро шикаст.

Худо ҷасади Ирмиёро пир кард ва устухонҳояшро шикаст.

1. Қудрат ва ризқи Худованд дар ранҷу азоб

2. Қуввати имон дар миёни дард

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Забур 103:14 - Зеро ки Ӯ чаҳорчӯбаи моро медонад; вай дар хотир дорад, ки мо хокем.

Марсияҳои Ирмиё 3:5 Ӯ бар зидди ман бино кард, ва маро бо заҳра ва азоб иҳота кард.

Худо Ирмиёро бо душворӣ ва дард иҳота кардааст.

1. «Сабти имон дар замонҳои душвор»

2. "Нақшаи Худо: мубориза бо ҳадаф"

1. Румиён 8: 28-29 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте, ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад».

Марсияҳои Ирмиё 3:6 Ӯ маро дар торикӣ гузошт, мисли мурдагон.

Худованд Ирмиёро дар ҷойҳои торик ҷойгир кард, мисли онҳое, ки муддати тӯлонӣ мурдаанд.

1. Муқовимат дар замонҳои душвор - Чӣ тавр дар миёни душвориҳо содиқ мондан мумкин аст

2. Дарёфти умед дар миёни ноумедӣ - Омӯзиши эътимод ба Худо дарториктарин лаҳзаҳо

1. Забур 139:11-12 - Агар гӯям, ки зулмот маро фаро хоҳад гирифт; ҳатто шаб бар ман равшан хоҳад шуд. Оре, торикӣ аз ту пинҳон нест; аммо шаб мисли рӯз медурахшад: торикӣ ва рӯшноӣ барои ту яксонанд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Марсияҳои Ирмиё 3:7 Ӯ маро муҳофизат кард, ки берун баромада наметавонам; занҷири маро вазнин кард.

Худованд моро бо ҳифозати худ иҳота кардааст, то аз Ӯ дур нашавем ва меҳру лутфи Ӯ чунон қавӣ аст, ки мисли занҷири гаронбаҳост.

1. Ҳифзи Худо ва муҳаббати беандоза

2. Занҷири раҳмати Худо

1. Забур 91:4 Туро бо парҳои худ бипӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ кард: ростии ӯ сипари ту хоҳад буд.

2. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

Марсияҳои Ирмиё 3:8 Ва ҳангоме ки ман гиря мекунам ва дод мезанам, вай дуои маро хомӯш мекунад.

Ирмиё ба Худо зорӣ мекунад, аммо дуои ӯ ҷавоб намедиҳад.

1. Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад - ҳатто вақте ки ӯ ҷавоб намедиҳад

2. Қувваи дуо - Ҳатто вақте ки мо ҳис мекунем, ки моро намешунаванд

1. Забур 55:17 - Бегоҳӣ, саҳар ва нисфирӯзӣ дуо хоҳам кард ва бо овози баланд нидо хоҳам кард, ва ӯ овози маро хоҳад шунид.

2. Ишаъё 65:24 - Ва чунин хоҳад шуд, ки пеш аз он ки онҳо бихонанд, Ман ҷавоб хоҳам дод; ва ҳангоме ки онҳо сухан мегӯянд, Ман мешунавам.

Марсияҳои Ирмиё 3:9 Ӯ роҳҳои маро бо санги тарошида бастааст, ва роҳҳои маро каҷ кардааст.

Худо роҳҳои Ирмиёро душвор сохтааст, ки роҳҳои ӯро бо санги тарошида баста ва каҷ кардааст.

1. Нақшаҳои Худо барои мо на ҳамеша осонанд - Нозияҳои Ирмиё 3:9

2. Роҳҳои Худо шояд роҳҳои мо набошанд - Нозияҳои Ирмиё 3:9

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Марсияҳои Ирмиё 3:10 Ӯ барои ман мисли хирс дар камин буд, ва мисли шер дар пинҳонӣ.

Ирмиё алам мекунад, ки худро мисли хирс дар камин ва шер дар ҷойҳои пинҳонӣ ҳис мекунад.

1. Омӯзиши эътимод ба Худо дар замонҳои душвор

2. Бартараф кардани тарс дар танзимоти ношинос

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Марсияҳои Ирмиё 3:11 Ӯ роҳҳои маро гардонд, ва маро пора-пора кард, ва маро хароб кард.

Худо аз Ирмиё рӯй гардонда, ӯро хароб кард.

1. Дарди танҳой: пайдо кардани умед ба муҳаббати Худо

2. Вақте ки роҳи шумо гардиши ғайричашмдошт мегирад: Боварӣ ба нақшаи Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Марсияҳои Ирмиё 3:12 Ӯ камони худро хам карда, маро ҳамчун нишоне барои тир гузошт.

Худо Ирмиёро ҳадафи тирҳои худ қарор додааст.

1. Ҳукмронии Худо: Чаро Худо ба душвориҳо роҳ медиҳад?

2. Омӯзиши эътимод ба Худо дар замонҳои душвор.

1. Ишаъё 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман».

Марсияҳои Ирмиё 3:13 Ӯ водор кардааст, ки тирҳои чӯби худро ба бандҳои ман дохил кунанд.

Ирмиё афсӯс мехӯрад, ки Худо ба бадани ӯ тирҳои чӯби худро андохтааст.

1. Қудрати тирҳои Худо: Чӣ гуна ба мо қудрати илоҳии Худо таъсир расонида метавонем.

2. Дар навҳаҳо қувват ёфтан: Ба имони Ирмиё дар замонҳои душвор такя кунед.

1. Забур 38:2 "Зеро ки тирҳои Ту дар ман часпидаанд, ва дасти Ту маро дард мекунад".

2. Ибриён 4: 12-13 "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил».

Марсияҳои Ирмиё 3:14 Ман барои тамоми қавми худ масхара шудам; ва суруди онҳо тамоми рӯз.

Ирмиё ҳамарӯза аз ҷониби халқи худаш масхара ва масхара мешуд.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна калимаҳо метавонанд моро созанд ё шикастанд

2. Дар душвориҳо устувор истодан: аз тамасхур даст кашидан

1. Масалҳо 12:18 - Касе ҳаст, ки сухани бемулоҳизааш мисли шамшер аст, аммо забони хирадмандон шифо мебахшад.

2. Яъқуб 5:11 - Инак, мо онҳоеро, ки устувор монданд, хушбахт мешуморем. Шумо дар бораи устуворӣ Айюб шунидаед ва ҳадафи Худовандро дидаед, ки Худованд чӣ гуна меҳрубон ва меҳрубон аст.

Марсияҳои Ирмиё 3:15 Маро аз алам пур кард, Маро аз кирмак маст кард.

Маро ғаму андӯҳ фаро гирифтааст ва маро пур аз алам кардааст.

1: Мо метавонем аз вазъиятҳои худ ғамгин шавем ва худро талх ҳис кунем, аммо Худо то ҳол дар ранҷу азобҳои мо бо мост.

2: Ҳатто дар замонҳои ғаму андӯҳи бузург, мо метавонем ба Худо такя кунем, ки ба мо кӯмак кунад.

1: Isaiah 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

2: Забур 34:18 Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:16 Ӯ дандонҳои маро бо сангҳои шағал шикастааст, ва маро хокистар пӯшонидааст.

Ирмиё афсӯс мехӯрад, ки Худо дандонҳои ӯро бо сангҳои шағал шикаста ва хокистарашро пӯшонидааст.

1. Қудрати интизоми Худо: Фаҳмидани ҳадафи дард.

2. Ғамгин шудан бо Худо: Тасаллият дар тасаллои Худованд.

1. Ибриён 12:5-11 - Худо моро ба манфиати худамон ҷазо медиҳад.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:17 Ва ҷони маро аз осоиштагӣ дур кардӣ: Ман шукуфоиро фаромӯш кардам.

Ирмиё таассуф мекунад, ки Худо ҷони ӯро аз осоиштагӣ ва шукуфоӣ дур кардааст.

1. Роҳҳои Худованд пурасрор ва нофаҳмоанд

2. Такя ба нерӯи Худо дар замонҳои сахт

1. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Аммо ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст.

2. Ишаъё 26:3 - Онҳоеро, ки ақли онҳо устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро онҳо ба Ту эътимод доранд.

Марсияҳои Ирмиё 3:18 Ва гуфтам: «Қувват ва умеди ман аз ҷониби Худованд барбод рафт.

Худованд қувват ва умеди сухангӯро аз байн бурд.

1. Умед ба Худованд - Забур 41:11 Чаро эй ҷони ман, ба замин афтодаӣ ва чаро дар даруни ман дар изтироб ҳастӣ? Умед ба Худо; зеро ки боз Ӯро, наҷоти худ ва Худои Худро ҳамду сано хоҳам гуфт.

2. Худо некӯ аст - Забур 145:9 Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар чизе ки офаридааст, аст.

1. Румиён 15:13 Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

2. Забур 33:18-19 Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, бар онҳое ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд, то ҷони онҳоро аз марг раҳо карда, дар қаҳтӣ зинда нигоҳ доранд.

Марсияҳои Ирмиё 3:19 Ба ёд овардани андӯҳи ман ва бадбахтии ман, кирмак ва заҳра.

Ирмиё азобҳои худро ба хотир оварда, талхии таҷрибаи худро ба ёд меорад.

1. Аламияти ранҷу азоб: чӣ гуна бояд бо вазъиятҳои душвор мубориза бурд

2. Дар миёни дарду ранљ умед пайдо кардан

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

Марсияҳои Ирмиё 3:20 Ҷони ман онҳоро то ҳол дар ёд дорад ва дар ман фурӯтан аст.

Ирмиё тамоми азобу уқубатҳои кашидаашро ба хотир меорад ва дар рӯҳи худ фурӯтан аст.

1. Фурӯтании рӯҳ: Омӯзиш аз таҷрибаи Ирмиё

2. Қувваи ёдоварӣ: дарёфти қувват ва умед дар замони душворӣ

1. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Марсияҳои Ирмиё 3:21 Ман инро ба хотир овардаам, бинобар ин умедворам.

Ирмиё бо вуҷуди дарду андӯҳаш дар бораи умеде, ки ба Худо дорад, андеша мекунад.

1. Умеди Худо дар миёни дард

2. Чӣ тавр умедро пайдо кардан мумкин аст, вақте ки ҳама чизи дигар гум шудааст

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:22 Аз марҳамати Худованд аст, ки мо несту нобуд нашудаем, зеро ки раҳмдилии Ӯ суст намешавад.

Раҳмату раҳмати Худованд беохир аст.

1: Раҳмати Худо беандоза аст ва ҳеҷ гоҳ моро ноумед намекунад.

2: Раҳмати Худо абадӣ аст ва муҳофизати моро таъмин мекунад.

1: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Ишаъё 43: 2 - "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга туро нахоҳанд хӯрд. ».

Марсияҳои Ирмиё 3:23 Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Вафодории Худо ҳар саҳар бузург ва нав аст.

1. «Садоқати бепоёни Худо: тасаллӣ дар замонҳои душвор»

2. «Бузургии вафодории Худо»

1. 2 ба Қӯринтиён 1:20 - Зеро ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ӯ ореи худро меёбанд. Аз ин рӯ, Ӯ қодир аст онҳоеро, ки ба воситаи Ӯ назди Худо меоянд, комилан наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Марсияҳои Ирмиё 3:24 «Худованд насиби ман аст, мегӯяд ҷони ман; бинобар ин ба Ӯ умед мебандам.

Ирмиё имони худро ба Худо баён карда, Худовандро насибе ва манбаи умеди худ эълон мекунад.

1. "Умеди мо ба Худованд" - Омӯзиши умеде, ки дар вақтҳои ноумедӣ аз Худо пайдо мешавад.

2. "Худо басанда аст" - Санҷиши кофии Худованд ҳамчун насиби мо.

1. Забур 146:5 - "Хушо касе ки Худои Яъқубро барои мададаш дорад, ва умедаш ба Худованд Худои худ аст".

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

Марсияҳои Ирмиё 3:25 Худованд ба онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд, ба ҷоне ки Ӯро меҷӯянд, некӣ мекунад.

Худованд ба онҳое, ки Ӯро интизоранд ва Ӯро меҷӯянд, некӣ мекунад.

1. Интизори Парвардигор: Фоидаҳои сабр

2. Ҷустуҷӯи Худованд: Подошҳои тоат

1. Забур 27:14 - Ба Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав.

2. Ибриён 11:6 - Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро бо ҷидду ҷаҳд меҷӯянд, мукофот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:26 Хуб аст, ки одам ҳам умед дошта бошад ва ҳам оромона интизори наҷоти Худованд бошад.

Наҷотбахшии Худованд чизест, ки бояд дар осоиштагӣ интизор шавад.

1. Файзи Худо дар замонҳои душвор - Чӣ тавр ба ваъдаҳои Худо эътимод кардан мумкин аст

2. Бо сабр интизори Худованд - Омӯзиши қаноатмандӣ дар Худованд

1. Румиён 8:25 - Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, мо онро бо сабр интизор мешавем.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Марсияҳои Ирмиё 3:27 Барои одам хуб аст, ки юғро дар ҷавониаш бардошт.

Барои инсон судманд аст, ки дар ҷавонӣ ранҷу машаққатро қабул кунад.

1. "Дард нест, фоида нест: дардро дар ҷавонӣ қабул кардан"

2. "Юғи ранҷу азоб: Чаро он фоидаовар аст"

1. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

2. Румиён 5: 3-5 - "Беш аз ин, мо аз уқубатҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд

меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехтааст».

Марсияҳои Ирмиё 3:28 Ӯ танҳо нишаста, сукут мекунад, зеро ки онро бар ӯ бардошт.

Ирмиё аз ранҷу азобе, ки аз сар гузаронидааст, андӯҳгин аст ва изҳор мекунад, ки дар дарду андӯҳаш танҳо аст.

1. Азоб ва танҳоии одилон – таъкид бар роҳат ва ҳузури Худо дар замони ранҷ.

2. Қувваи бардошти бори гарон - ташвиқ кардани ҷамоат барои мустаҳкам мондан дар имони худ ҳатто дар байни тангиҳо.

1. Ишаъё 40:28-31 - Қувваи бепоёни Худо ва тасаллӣ барои касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд.

2. Румиён 8:18-39 - Нақшаи Худо барои ҷалол ва фидия сарфи назар аз ранҷу азоб.

Марсияҳои Ирмиё 3:29 Ӯ даҳони худро ба хок меандозад; агар ин тавр бошад, шояд умеде бошад.

Ирмиё ноумедии худро аз вазъияти худ изҳор мекунад, аммо ба ҳар ҳол умед дорад.

1. Худо ҳеҷ гоҳ моро таслим намекунад, ҳатто дарториктарин соати мо.

2. Новобаста аз он ки чизҳои торик ба назар мерасад, нагузоред, ки умед аз байн равад.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Марсияҳои Ирмиё 3:30 Ба касе, ки ӯро бизанад, рухсораи худро медиҳад, вай пур аз маломат аст.

Хоҳиши Худо барои қабули таҳқиру беадолатӣ бидуни қасос.

1: Аҳамияти рӯйгардонии рухсораи дигар

2: Шод шудан дар маломат

1: Матто 5:38-42

2:1 Петрус 4:12-14

Марсияҳои Ирмиё 3:31 Зеро ки Худованд то абад тарк нахоҳад кард:

Худованд ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: таваккал ба Худованд дар замонҳои душвор

2. Вафодории Худованд: тасаллои донистани Ӯ бо мост

1. Румиён 8:38-39 Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

2. Ибриён 13:5-6 Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Марсияҳои Ирмиё 3:32 Аммо ҳарчанд ӯ ғамгин шавад ҳам, ба ҳасби марҳамати худ раҳм хоҳад кард.

Раҳмати Худо фаровон аст ва бо вуҷуди андӯҳгин шуданаш раҳм мекунад.

1. Фаровонии раҳмати Худо

2. Раҳмати Худо дар миёни андӯҳ

1. Забур 103:8–14

2. Ишаъё 54:7–8

Марсияҳои Ирмиё 3:33 Зеро ки Ӯ ба таври ихтиёрӣ фарзандони одамро ранҷ намедиҳад ва ғамгин намекунад.

Худо аз ранҷи мардум хушнуд нест.

1. Муҳаббати Худо ба халқи худ - омӯхтани он, ки чӣ тавр муҳаббати Худо тавассути омодагии Ӯ ба мо осеб нарасонад, зоҳир мешавад.

2. Умеди раҳмати Худо – омӯхтани он, ки чӣ тавр раҳмати Худо ба онҳое, ки ранҷу азоб мекашанд, умед ва осоиштагӣ меорад.

1. Ишаъё 57:15-16 - Зеро чунин мегӯяд Таоло ва Таоло, ки сукунати ҷовидонӣ аст, ва исми Ӯ муқаддас аст; Ман дар макони баланд ва муқаддас сокин ҳастам, бо он ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳи фурӯтанонро эҳё кунад ва дили тавбакоронро эҳё кунад.

2. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад.

Марсияҳои Ирмиё 3:34 То зери пои Ӯ тамоми асирони рӯи заминро пахш кунед,

Адолат ва марҳамати Худо дар доварии инсоният зоҳир мегардад.

1: Раҳмат ва адолати Худо дар ҳукмаш

2: Даъват ба эътирофи доварии Худо

1: Румиён 12:19 "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2: Забур 68:1 Бигзор Худо эҳьё шавад, душманонаш пароканда шаванд; бигзор онҳое ки аз Ӯ нафрат доранд, аз пеши ӯ гурезанд!

Марсияҳои Ирмиё 3:35 Барои он ки ҳуқуқи одамро дар пеши назари Худои Таоло ақиб гардонад,

Худо намегузорад, ки бадӣ ғолиб ояд.

1: Худо ҳамеша барои адолат ҳимоят мекунад ва барои ҳифзи бегуноҳҳо мубориза мебарад.

2: Аз онҳое, ки мехоҳанд кори бадӣ кунанд, рӯҳафтода нашавед, зеро Худо ҳамеша барои некӣ мубориза мебарад.

1: Масалҳо 21:3 - "Адолат ва адолат рафтор кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст".

2: Ишаъё 61: 8 - "Зеро ки Ман, Худованд, адолатро дӯст медорам; Ман аз роҳзанӣ ва бадӣ нафрат дорам; Ман ба онҳо содиқона подош хоҳам дод, ва Ман бо онҳо аҳди абадӣ хоҳам баст."

Марсияҳои Ирмиё 3:36 Барои вайрон кардани одам дар роҳи худ, Худованд намеписандад.

Худованд писанд нест, ки одамон ба адолати дигарон дахолат кунанд.

1. Мо бояд дар муомила бо дигарон ҳамеша ба адолат ва инсоф бошем.

2. Худо моро назорат мекунад ва намегузорад, ки дигарон ба мо бадрафторӣ кунанд.

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Яъқуб 2:1 - Бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, зеро ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред.

Марсияҳои Ирмиё 3:37 Кист, ки мегӯяд, ва воқеъ мешавад, вақте ки Худованд ба он амр намекунад?

Худо ягона касест, ки чизеро ба амал оварда метавонад, ҳеҷ каси дигар ин қудратро надорад.

1. Қудрати Худо: Манбаи ягонаи иҷрои ҳақиқӣ

2. Боварӣ ба қудрати Худо бар ҳама чиз

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 9:19-21 Пас шумо ба ман хоҳед гуфт, ки чаро ӯ то ҳол айб меҷӯяд? Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат карда метавонад? Аммо ту кистӣ, эй одам, ки дар назди Худо ҷавоб диҳӣ? Магар он чи қолабшуда ба қолабкаш гӯяд, чаро маро чунин сохтӣ? Оё кулолгар бар гил ҳақ надорад, ки аз як пора зарфе созад, ки барои истифодаи шоиста ва дигаре барои истифодаи беномус?

Марсияҳои Ирмиё 3:38 Оё аз даҳони Ҳаққи Таоло бадӣ ва некӣ мебарояд?

Худо бадӣ ва некӣ намекунад.

1. Раҳмати Худованд: Таҳқиқи файзи Худо

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Дарки некии Ӯ

1. Забур 145:9 - Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар чизе ки Ӯ офаридааст.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ё соя вуҷуд надорад.

Марсияҳои Ирмиё 3:39 Чаро одами зинда шикоят мекунад, яъне аз ҷазои гуноҳҳои худ?

Марди зинда мепурсад, ки чаро аз ҷазои гуноҳҳояш шикоят кунад?

1. Оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи тавба

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Марсияҳои Ирмиё 3:40 Биёед роҳҳои худро ҷустуҷӯ кунем ва бисанҷем ва боз ба Худованд рӯй оварем.

Ирмиё одамонро ташвиқ мекунад, ки ҳаёти худро тафтиш кунанд ва ба Худованд баргарданд.

1. Тавба: Роҳ ба сӯи баркароршавӣ

2. Саёҳати худшиносӣ

1. Юил 2:12-14 - Бинобар ин, ҳоло низ, мегӯяд Худованд, шумо бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй оваред:

2. Забур 139:23-24 - Маро биҷӯй, эй Худо, ва қалби маро бидон: Маро озмуда, андешаҳои маро бидон: Ва бубин, ки оё дар ман роҳи бадӣ ҳаст, ва маро ба роҳи ҷовидонӣ ҳидоят кун.

Марсияҳои Ирмиё 3:41 Биёед дили худро бо дастҳои худ ба сӯи Худо дар осмон боло бардорем.

Марсияҳои Ирмиё моро даъват мекунанд, ки дилҳои худро ба сӯи Худо дар осмон боло барем.

1. Забур 27:8 - "Вақте ки Ту гуфтӣ: "Рӯи Маро биҷӯ", дилам ба Ту гуфт: "Рӯи Ту, эй Худованд, ман хоҳам хост".

2. Забур 61:8 - «Эй мардум, ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; дили худро ба ҳузури Ӯ рехт; Худо барои мо паноҳгоҳ аст».

1. Филиппиён 4:6-7 - «Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақлҳо ба воситаи Исои Масеҳ».

2. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамхории худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

Марсияҳои Ирмиё 3:42 Мо таҷовуз кардем ва исён кардем; ту набахшидаӣ.

Ирмиё таассуф мекунад, ки мардум бар зидди Худо исён карданд ва Худо онҳоро набахшид.

1) "Мағфирати Худо: баракати тавба"

2) "Дили нола: Чӣ тавр бахшишро дар замонҳои душворӣ пайдо кардан мумкин аст"

1) Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

2) Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад

Марсияҳои Ирмиё 3:43 Ту хашмро фаро гирифта, моро таъқиб кардаӣ; куштаӣ, раҳм накардаӣ.

Худо ба Исроил хашмгин шуд ва онҳоро бе раҳм куштан ҷазо дод.

1. Ғазаби Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Таваккул ба раҳмат ва меҳрубонии Худо

1. Ишаъё 54:7-10 Як лаҳзаи кӯтоҳе ман туро тарк кардам, вале бо марҳамати бузург туро ҷамъ хоҳам овард. Дар ғазаби пур аз ғазаб лаҳзае рӯйи худро аз ту пинҳон кардам, вале бо муҳаббати абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи ту.

2. Румиён 5:8-10 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Марсияҳои Ирмиё 3:44 Ту худро абр пӯшонидаӣ, то ки дуои мо аз миёни онҳо нагузарад.

Худо худро бо абр пӯшонидан аз шунидани дуоҳо манъ кардааст.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна Худо моро ҷавоб медиҳад ва баракат медиҳад

2. Ҳадафи намоз: донистан ва дарки иродаи Худо

1. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, ки ӯ намешунавад.

2. Яъқуб 4:3 - Шумо мепурсед, аммо қабул намекунед, зеро ки нодуруст талаб мекунед, то ки онро ба ҳавасҳои худ бихӯред.

Марсияҳои Ирмиё 3:45 Ту моро дар миёни мардум ҷабрдида ва саркаш кардай.

Ирмиё ба Худо нола мекунад, ки мардумро рад мекунад.

1. Мо метавонем дар мусибатҳои худ қувват пайдо кунем. Нозияҳо 3:45

2. Ҳатто вақте ки мо худро радшуда ҳис мекунем, Худо то ҳол бо мост

1. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам.

2. Забур 23:4 Гарчи аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ.

Марсияҳои Ирмиё 3:46 Ҳама душманони мо бар зидди мо даҳони худро кушодаанд.

Душманони халк ба мукобили онхо сухан ронданд.

1. Нагузоред, ки душман ғалаба кунад: Дар муқобили мухолифат истодан

2. Бартараф кардани сахтиҳои зиндагӣ: бозгашт пас аз душвориҳо

1. 1 Қӯринтиён 16:13 - "Эҳтиёт бошед; дар имон устувор бошед; далер бошед, қавӣ бошед".

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонед, то ки шумо бодиққат бошед. баркамол ва мукаммал, аз чизе кам нест».

Марсияҳои Ирмиё 3:47 Бар мо тарс ва дом омадааст, харобӣ ва ҳалокат.

Ирмиё дар бораи ҳалокат ва харобие, ки тарсу дом ба сари онҳо оварда буд, таассуф мекунад.

1. Қувваи тарс: чӣ гуна он ба ҳаёти мо таъсир мерасонад

2. Ҷустуҷӯи умед дар харобӣ

1. Ишаъё 8: 14-15: "Ва ӯ маъбад ва санги васваса ва санги пешпо барои ҳар ду хонаи Исроил, дом ва доме барои сокинони Ерусалим хоҳад шуд. Ва бисьёр касон бар он пешпо хоҳанд кард. Онҳо меафтанд ва шикаста хоҳанд шуд; ба дом афтода, гирифта хоҳанд шуд».

2. Забур 63:4: «То ки онҳо пинҳонӣ сӯи беайб тир диҳанд; Ногаҳон ба сӯи ӯ тир мезананд ва наметарсанд».

Марсияҳои Ирмиё 3:48 Чашми ман аз дарёҳои об ҷорӣ мешавад, то духтари қавми Ман нобуд шавад.

Ҳалокати халқи Худо ба дили Ирмиё андӯҳи амиқ меорад.

1. Дарди талафот: Чӣ тавр халқи Худо бо фалокат мубориза мебаранд

2. тасаллӣ дар Масеҳ: Умеди мардуми содиқи Худованд

1. Ишаъё 40:1-2 - Тасалло, халқи маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим бо меҳрубонӣ сухан гӯед ва ба вай бигӯед, ки хизмати сахти вай ба анҷом расидааст, ва гуноҳаш подош дода шудааст, ва барои ҳамаи гуноҳҳояш аз дасти Худованд дучанд гирифта шудааст.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:49 Чашми ман мечакад ва бе таваққуф қатъ намешавад,

Маърузачӣ бо ашкхое, ки аз рун он хеч гох бас намешавад, нола мекунад.

1. А бар неруи ғам ва тасаллии Худо дар лаҳзаҳои тангӣ.

2. А дар бораи аҳамияти омӯхтани таваккал ба Худо ҳатто дар миёни дард.

1. Ишаъё 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Марсияҳои Ирмиё 3:50 То даме ки Худованд ба поён нигарад, ва инак аз осмон.

Ирмиё хоҳиши худро баён мекунад, ки Худо аз осмон ба поён нигарад ва ранҷу азоби халқашро пай бурд.

1. Қувваи дуо - хоҳишҳои Худо барои шунидани гиряҳои мо

2. Худо паноҳгоҳи мост - дар замонҳои душворӣ ба ваъдаҳояш таспидан

1. Забур 121:1-2 - "Чашмамро ба теппаҳо мебарам. Кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офарид".

2. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонистӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ ғайриимкон аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе, ки қувват надорад, қувват мебахшад: Ҷавонон бемадор мешаванд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд, аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард, бо болҳо боло хоҳанд рафт. мисли уқобҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт, ва аз ҳуш намераванд».

Марсияҳои Ирмиё 3:51 Аз барои ҳамаи духтарони шаҳри ман чашмам ба дили ман таъсир мекунад.

Дили Ирмиё аз хароб шудани шаҳраш шикастааст.

1. Шикастанӣ ва талафот: Омӯзиши зиндагӣ пас аз фоҷиа

2. Умед дар миёни ранҷу азоб: дарёфти тасаллии Худо дар замонҳои дард

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҷабрдида башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва озодиро ба асирон эълон кунам;

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:52 Душманони ман маро мисли парранда беасос таъқиб карданд.

Ирмиё дар бораи он фикр мекунад, ки чӣ тавр душманонаш ӯро мисли парранда таъқиб карданд.

1. Файзи Худо дар миёни мусибат

2. Ба таъқиботи беадолатона чӣ гуна посух додан мумкин аст

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 34:17-19 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд онҳоро мешунавад; онхоро аз тамоми мусибатхояшон халос мекунад. Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Марсияҳои Ирмиё 3:53 Онҳо ҷони маро дар зиндон буриданд, ва бар ман санг андохтанд.

Ирмиё аз беадолатии бераҳмонае, ки ба зиндон андохта шуданд ва санг ба сӯи ӯ партоянд, таассуф мекунад.

1. Қувват дар ранҷу азоб: Ҷустуҷӯи умед дар миёни беадолатӣ

2. Дарёфти озодӣ: раҳо кардани худро аз занҷири муносибати беадолатона

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 12:1-3 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва бо сабр давем, ки мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигаристаем, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст. Нигаред он кас, ки аз гунаҳкорон чунин душманиро бар зидди худ таҳаммул кард, то шумо хаста нашавед ва дилтанг нашавед.

Марсияҳои Ирмиё 3:54 Бар сари ман об ҷорӣ шуд; баъд гуфтам, ки ман бурида шудаам.

Ирмиё вақте ҳис мекард, ки аз ҳузури Худо ва муҳаббати Худо дур шудааст, гиря мекард.

1. Худо ҳамеша ҳозир аст, ҳатто дар ранҷу азобҳои мо

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор

1. Забур 33:18 "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад".

2. Румиён 8: 38-39 "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Марсияҳои Ирмиё 3:55 Ман исми Туро хондам, эй Худованд, аз зиндони паст.

Ирмиё аз зиндони торик ва танги худ ба Худо муроҷиат мекунад.

1. Худо ҳамеша гӯш мекунад - Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо

2. Қувваи имон дар душвориҳо

1. Забур 107:10-14 - «Баъзеҳо дар зулмот ва дар сояи марг, дар андӯҳ ва дар оҳан бандӣ нишаста буданд, зеро ки онҳо бар зидди каломи Худо исён карда, маслиҳати Ҳаққи Таолоро рад карда буданд. дилҳояшон аз меҳнати сангин афтода, афтоданд ва ҳеҷ кас ёридиҳандае надошт.Ва дар мусибаташон сӯи Худованд фарьёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз тангӣ раҳоӣ дод, онҳоро аз торикӣ ва сояи марг раҳо кард, ва занҷирҳояшонро пора-пора кард. ҷудо.

2. Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам.

Марсияҳои Ирмиё 3:56 Ту овози маро шунидаӣ: гӯши худро аз нафасгирии ман, аз гиряам пинҳон накун.

Худо доду фарёди мардумашро мешунавад ва ба азобу уқубаташон бепарво намемонад.

1. Худо гиряҳои моро мешунавад: Чаро мо метавонем ба раҳмдилӣ такя кунем

2. Донистани Худо гӯш кардан аст: роҳати ҳузури Ӯ

1. Забур 34: 17-18 "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад."

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Марсияҳои Ирмиё 3:57 Ту дар он рӯзе ки туро нидо кардам, наздик шудӣ; Ту гуфтӣ: "Натарс".

Вақте ки мо Ӯро бихонем, Худо наздик мешавад ва моро ташвиқ мекунад, ки натарсем.

1. Худо ҳамеша наздик аст: итминон дар вақти ниёз

2. Натарс: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

1. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

2. Ишаъё 43:1-2 - «Вале акнун Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту аз они мананд».

Марсияҳои Ирмиё 3:58 Эй Парвардигори ман, Ту сабабҳои ҷони маро суд кардӣ; ту ҷони маро фидо кардӣ.

Ирмиё иштироки Худоро дар ҳаёти худ эътироф мекунад ва қудрати наҷотбахши Худоро эътироф мекунад.

1. Қудрати наҷотбахши Худо: Чӣ гуна Худованд моро аз ноумедӣ наҷот медиҳад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худованд моро дар ҳама ҳолат мебинад ва ғамхорӣ мекунад

1. Забур 130:3-4 - "Агар Ту, эй Худованд, ба шароратҳо нишон диҳӣ, эй Худованд, кӣ истода метавонад? Аммо омурзиш бо туст, то ки ту битарсан."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Марсияҳои Ирмиё 3:59 Эй Парвардигори ман, зулми маро дидай, кори маро доварӣ кун.

Ирмиё аз Худованд илтиҷо мекунад, ки сабаби ӯро доварӣ кунад, зеро Худованд хатогии ӯро дидааст.

1. Дар назди Худо истодан: Қудрати Илтиҷои Ирмиё

2. Зарурати ҷустуҷӯи адолати Худо

1. Ишаъё 58:1-2 Онро бо овози баланд нидо кунед, худро нигоҳ надоред. Овозатро мисли карнай баланд кун. Ба қавми ман исёни онҳо ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро эълон кун. Аммо онҳо ҳар рӯз Маро меҷӯянд ва аз донистани роҳҳои Ман шодӣ мекунанд, гӯё онҳо халқе бошанд, ки кори нек карда, аҳкоми Худои худро тарк накардаанд.

2. Забур 37:23-24 Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад; гарчанде ки вай афтад, сараш партофта нахоҳад шуд, зеро ки Худованд дасти ӯро нигоҳ медорад.

Марсияҳои Ирмиё 3:60 Ту ҳама интиқом ва тамоми хаёлоти онҳоро аз ман дидай.

Ирмиё аз интиқом ва хаёлоте, ки бар зидди ӯ нигаронида шудаанд, таассуф мекунад.

1. Муҳаббати Худо дар миёни ранҷу азоб: Омӯзиши навҳаҳо 3:60

2. Қувваи бахшидан: Мулоҳиза дар бораи навҳаҳои Ирмиё

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

2. Матто 5:44 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

Марсияҳои Ирмиё 3:61 Ту дашномҳои онҳоро, эй Худованд, ва тамоми хаёлоти онҳоро бар зидди ман шунидай;

Худованд сарзаниш ва хаёлҳоро дар бораи Ирмиё шунид.

1: Худованд ҳамеша гӯш мекунад.

2: Худо ҳамеша ба душвориҳои мо аҳамият медиҳад.

1: Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

2: Забур 4:3 - "Лекин бидонед, ки Худованд парҳезгоронро барои худ ҷудо кардааст; вақте ки ман ӯро мехонед, Худованд мешунавад".

Марсияҳои Ирмиё 3:62 Лабҳои онҳое ки бар зидди ман қиём карданд, ва макри онҳо бар зидди ман тамоми рӯз.

Лабҳои душманони Ирмиё ҳамеша бар зидди ӯ буданд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

2. Аҳамияти истодагарӣ бо вуҷуди мухолифат

1. Ишаъё 40:8: «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Румиён 8:31-39: "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

Марсияҳои Ирмиё 3:63 Инак, нишастан ва бархостани онҳо; Ман мусиқии онҳо ҳастам.

Худо бо халқи худ на танҳо дар шодӣ, балки дар ғаму ғуссаи онҳост ва Ӯ манбаи тасаллӣ ва умеди онҳост.

1. "Ҳузури бепоёни Худо дар ҳаёти мо"

2. «Мусикии тасаллии Худо».

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Марсияҳои Ирмиё 3:64 Ба онҳо, эй Худованд, мувофиқи амали дастҳои онҳо подош бидеҳ.

Ирмиё Худоро даъват мекунад, ки ба бадкорон мувофиқи бадиашон ҷазо диҳад.

1. Адолати Худо: Чӣ гуна ба бадкорон ҷазои аъмоли бад медиҳад

2. Фаҳмидани нақшаи Худо барои интиқом

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Забур 7:11 - Худо довари одил аст, Худое, ки ҳар рӯз хашми худро баён мекунад.

Марсияҳои Ирмиё 3:65 Ба онҳо дарди дил бибахш, лаънати худ бар онҳо.

Худо ба халқи худ амр мекунад, ки андӯҳи дил ва лаънат ба онҳое, ки бар зидди ӯ гуноҳ кардаанд.

1. Қудрати лаънатҳои Худо - Муайян кардани он ки лаънатҳои Худо чӣ гуна бояд моро барангезад, ки ба таври одилона зиндагӣ кунем.

2. Вазни гуноҳ - Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ ва аҳамияти тавба.

1. Ғалотиён 3:13 - "Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо кард ва барои мо лаънат шуд: зеро ки навишта шудааст: "Ҳар касе, ки дар дарахт овезон мешавад, лаънат аст".

2. Масалҳо 22:8 - "Касе ки шарорат мекорад, ботил хоҳад даравид, ва асои хашми вай барбод хоҳад рафт".

Марсияҳои Ирмиё 3:66 Онҳоро аз зери осмони Худованд бо ғазаб таъқиб кунед ва несту нобуд кунед.

Худованд ба қавми Худ амр медиҳад, ки аз рӯи хашм онҳоеро, ки ба онҳо ситам кардаанд, таъқиб кунанд ва нобуд кунанд.

1. Ғазаби Худо: Чаро мо бояд онҳоеро, ки гуноҳ кардаанд, таъқиб кунем

2. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр ба ҷои интиқом раҳм кардан мумкин аст

1. Румиён 12:19-21 - Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Матто 18:21-22 - Он гоҳ Петрус назди Исо омада пурсид: «Худовандо! Ман бародар ё хоҳари худро, ки бар зидди ман гуноҳ мекунад, чанд маротиба мебахшам? То ҳафт бор? Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки на ҳафт бор, балки ҳафтоду ҳафт бор».

Марсияҳои Ирмиё боби 4-ум дар бораи харобшавии Ерусалим таассуф карда, ба вазъияти ноумедии мардум ва оқибатҳои гуноҳҳои онҳо нигаронида шудааст. Он аз даст додани шараф ва харобии шаҳрро тасвир мекунад ва дар ҳоле ки зарурати тавба ва раҳмати Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасвири аҳволи ноумедии мардум, бахусус кӯдакон ва навзодоне, ки аз гуруснагӣ ва ташнагӣ азоб мекашанд, оғоз мешавад. Он таъсири харобиовари муҳосира ва харобшавии шаҳрро таъкид мекунад. Дар ин боб аз даст додани шаъну шараф ва шармандагии мардум таъкид шудааст (Марсияҳо 4:1-11).

Сархати 2: Боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои сарварон ва коҳинон нисбат медиҳад. Он эътироф мекунад, ки гуноҳҳои мардум боиси фурӯпошии онҳо ва хароб шудани муқаддасоти онҳо шудааст. Ин боб зарурати тавбаро таъкид мекунад ва Худоро даъват мекунад, ки сарвати мардумро барқарор кунад (Марсияҳо 4:12-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби чоруми гирьяи Ирмиё ошкор мешавад
алам аз вазъи ноумедии мардум,
мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии Ерусалим.

Тасвири аҳволи ноумедии мардум ва аз даст додани номус.
Мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии Ерусалим ва зарурати тавба.

Ин боби «Марсияҳои Ирмиё» дар бораи харобшавии Ерусалим нола карданро давом дода, ба вазъияти ноумедии мардум ва оқибатҳои гуноҳҳои онҳо диққат медиҳад. Он бо тасвири аҳволи ноумедии мардум, бахусус кӯдакон ва навзодоне, ки аз гуруснагӣ ва ташнагӣ азоб мекашанд, оғоз мешавад. Дар ин боб таъсири харобиовари муҳосира ва харобшавии шаҳр нишон дода шудааст. Дар он аз даст додани шаъну шараф ва шармандагии мардум таъкид шудааст. Сипас боб сабабҳои харобшавии Ерусалимро инъикос намуда, онро ба гуноҳҳои сарварон ва коҳинон нисбат медиҳад. Он эътироф мекунад, ки гуноҳҳои мардум боиси фурӯпошии онҳо ва хароб шудани муқаддасоти онҳо шудааст. Дар ин боб зарурати тавба таъкид шуда, аз Худо даъват мешавад, ки сарвати мардумро барқарор кунад. Дар ин боб ба нола дар бораи шароити ноумедии мардум ва мулоҳиза дар бораи сабабҳои харобшавии Ерусалим тамаркуз мекунад.

Марсияҳои Ирмиё 4:1 Чӣ гуна тилло хира шуд! тиллои беҳтарин чӣ гуна тағйир ёфт! дар сари хар куча сангхои мукаддас мерезанд.

ҷалоли Худо ва маъбади Ӯ паст ва хароб шудааст.

1: Ҷалоли Худо абадӣ аст ва ҳеҷ кас наметавонад онро кам кунад.

2: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ҳеҷ гоҳ нагузорем, ки умедамон кам шавад.

1: Забур 19: 1-3 "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб дониш нишон медиҳад. На сухане ҳаст, на забоне, ки дар он овози онҳо шунида нашавад. ».

2: Isaiah 40:8 "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Марсияҳои Ирмиё 4:2 Писарони гаронбаҳои Сион, ки ба тиллои маҳин монанданд, чӣ гуна онҳо ҳамчун кӯзаҳои гилин, кори дасти кулолгар қадр карда мешаванд!

Мардуми Сион мисли тиллои маҳин арзишманданд, вале мисли кӯзаҳои гилин беарзишанд.

1. Дигаронро аз рӯи намуди зоҳириашон баҳо надиҳед.

2. Ҳар касро аз рӯи арзишаш қадр кунед, на намуди зоҳирӣ.

1. Яъқуб 2:1–4

2. Матто 7:1–5

Марсияҳои Ирмиё 4:3 Ҳатто ҳаюлоҳои баҳр сина мекашанд, бачаҳои худро шир медиҳанд: Духтари қавми Ман бераҳм шудааст, мисли шутурмурғҳои биёбон.

Мардуми Яҳудо чунон бадкирдор шудаанд, ки ҳатто ҳаюлоҳои баҳрӣ аз онҳо ғамхортаранд.

1. Халқи Худо бояд муҳаббат ва меҳрубонии Ӯро инъикос кунанд

2. Оқибатҳои инкор кардани роҳҳои Худо

1. Матто 5:44-45, «Лекин ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед, то писарони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед».

2. Масалҳо 14:34, «Адолат халқро боло мебарад, вале гуноҳ барои ҳар халқ таҳқир аст».

Марсияҳои Ирмиё 4:4 Забони кӯдаки ширмак аз ташнагӣ ба боми даҳони ӯ часпидааст; кӯдакон нон мепурсанд, ва ҳеҷ кас онро ба онҳо намешиканад.

Ахолии Ерусалим аз чизхои зарурии хаёт махрум шудааст.

1. Даъват ба шафқат - Мо набояд аз ниёзмандон рӯй нагардонем, балки бо муҳаббат ва меҳрубонӣ даст ба даст орем.

2. Қувваи Намоз - Намоз василаи муассир барои ворид кардани тағйирот ва баровардани ниёзҳои дигарон аст.

1. Яъқуб 2:15-17 - Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед ва гарм шавед ва сер шавед, бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо диҳед, ин чӣ хуб аст?

2. Ишаъё 58:6-7 - Оё ин рӯзае нест, ки ман интихоб мекунам: раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлумонро ва шикастани ҳар юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?

Марсияҳои Ирмиё 4:5 Онҳое, ки бо нарм хӯронданд, дар кӯчаҳо харобанд: Тарбияи арғувонӣ саргинҳоро ба оғӯш мегиранд.

Онҳое, ки қаблан имтиёз ва сарватманд буданд, ҳоло бенаво ва фақр ба сар мебаранд.

1. Худо аз мақоми иҷтимоӣ ё сарвати касе тааҷҷуб намекунад ва онҳоеро, ки ҷои худро дар назди Ӯ фаромӯш мекунанд, фурӯтан хоҳад кард.

2. Меъёри ҳақиқии арзиши шахс на мавқеи молӣ ё иҷтимоии онҳо, балки имон ва хидмат ба Худост.

1. Масалҳо 22:2 - Сарватмандон ва камбағалон як чизи умумӣ доранд: Худованд Офаридгори ҳама аст.

2. Яъқуб 2:1-4 - Бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, зеро ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред. Зеро, агар марде ки ангуштарини тилло ва либоси зебо дорад, ба ҷамъомади шумо ояд, ва камбағале дар тан либоси фарсуда низ дарояд, ва агар ба касе ки либоси зебо дар бар дорад, таваҷҷуҳ карда, гӯед, ки дар ин ҷо дар ҷои хубе бинишинед. , Ҳангоме ки шумо ба марди бечора мегӯед: "Дар он ҷо биистед ё "аз рӯи пои ман бинишинед", оё байни худ ҷудо накардаед ва бо андешаҳои бад довар намешавед?

Марсияҳои Ирмиё 4:6 Зеро ки ҷазои гуноҳи духтари қавми Ман аз ҷазои гуноҳи Садӯм бузургтар аст, ки мисли лаҳзае сарнагун шуд, ва ҳеҷ даст бар вай намонд.

Ҷазои қавми Яҳудо ҳатто аз гуноҳи Садӯм, ки дар як лаҳза нобуд шуда буд, зиёдтар буд ва ҳатто дасте бар онҳо гузошта нашудааст.

1. Ғазаби Худо ногузир аст - Омӯзиши оқибатҳои гуноҳ дар мисоли Садӯм ва Яҳудо

2. Муҳаббати ҷовидонаи Худо - Дарки раҳмат ва сабри Ӯ бо вуҷуди гуноҳҳои мо

1. Ҳизқиёл 16:49-50 - Инак, ин гуноҳи хоҳари ту Садӯм буд, ки ғурур, пур аз нон ва фаровонии бекорӣ дар вай ва духтаронаш буд, ва дасти камбағалон ва мискинонро мустаҳкам накард. Ва онҳо мағрур шуда, пеши ман корҳои зишт мекарданд, бинобар ин Ман онҳоро, чунон ки некӣ дидам, бурдам.

2. ба Румиён 11:22 - Пас, инак, меҳрубонӣ ва сахтгирии Худоро: бар афтодагон сахтгирӣ; балки бар ту, эй некӣ, агар дар некии ӯ устувор бошӣ, вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд.

Марсияҳои Ирмиё 4:7 Носириёнаш аз барф поктар буданд, аз шир сафедтар буданд, баданашон сурхтар аз ёқут, сайқалашон аз ёқут буд.

Зебогии Назариён аз сангҳои қиматбаҳо ҳам зиёдтар буд.

1. Халқи Худо бозгӯи зебоӣ ва ҷалоли Ӯст.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки худро пок ва беайб нигоҳ дорем ва муқаддас будани Худоро инъикос кунем.

1. Забур 45:11 - "Подшоҳ ҷамоли туро бисёр хоҳад хост, зеро ки Ӯ Парвардигори туст, ва Ӯро парастиш кун".

2. Эфсӯсиён 5:25-27 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва Худро барои он фидо кард; То ки Ӯ онро бо шустани об ба воситаи калом тақдис ва пок созад, он барои худ калисои пурҷалоле аст, ки дорои доғ, чин ё ягон чизи дигар нест, балки барои он ки муқаддас ва беайб бошад».

Марсияҳои Ирмиё 4:8 Сифати онҳо аз ангишт сиёҳтар аст; дар кучахо намешиносанд: пусташон ба устухонхо часпидааст; пажмурда мешавад, чун чуб мешавад.

Мардуми Ерусалим ноумед шуданд ва пӯсташон хушк шуда буд.

1. Дар миёни ноумедӣ Худо бо мост

2. Умед ба Худованд, ҳатто вақте ки ҳама гумшуда ба назар мерасад

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Марсияҳои Ирмиё 4:9 Онҳое ки бо шамшер кушта шудаанд, беҳтар аз гуруснагонанд: зеро ин санавбарҳо аз камии меваҳои саҳро нобуд шудаанд.

Онҳое, ки бо шамшер кушта шудаанд, беҳтар аз гуруснагӣ кушта шудаанд, зеро онҳо аз сабаби нарасидани ғизо оҳиста-оҳиста нобуд мешаванд.

1. Фоҷиаи гуруснагӣ: Фаҳмидани зарурати амнияти озуқаворӣ

2. Аҳамияти марг: Назари муқоисавӣ

1. Забур 33:18-19 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, бар касонест, ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд, то ҷони худро аз марг наҷот диҳанд ва дар қаҳтӣ зинда нигоҳ доранд.

2. Матто 5:4 - Хушо онҳое ки мотам мегиранд, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

Марсияҳои Ирмиё 4:10 Дастҳои занони бадбахт фарзандони худро шир кардаанд; онҳо дар ҳалокати духтари қавми Ман хӯроки онҳо буданд.

Занони афсӯс аз Ерусалим дар миёни харобиҳои шаҳр ба одамхӯрӣ даст заданд.

1. Дарди ҷанг: Чӣ гуна замонҳои ноумедӣ ба чораҳои ноумедӣ оварда мерасонанд

2. Ғами тасаввурнашаванда: Оқибатҳои фоҷиабори ҷанг

1. Ишаъё 49:15 - Оё зан кӯдаки ширдеҳи худро фаромӯш карда метавонад, ки ба писари шиками худ раҳм накунад? Инҳо ҳам шояд фаромӯш кунанд, вале ман туро фаромӯш намекунам.

2. Айюб 24:7 - Онҳо маҷбур мекунанд, ки бараҳнагон бе сару либос нишинанд, то ки дар сармо пӯшиш надоранд.

Марсияҳои Ирмиё 4:11 Худованд хашми худро ба амал овард; хашми шадиди худро рехт, ва дар Сион оташ афрӯхт, ва таҳкурсии онро фурӯ бурд.

Худованд хашми Худро бар Сион баровард, ва он таҳкурсии онро хароб кард.

1. Ғазаби Худо: Вақте ки мо муҳаббати Ӯро рад мекунем

2. Қудрати ҳукми Худо

1. Ишаъё 9:19 - Аз ғазаби Худованди лашкарҳо замин тира мешавад, ва мардум ҳамчун сӯзишвории оташ хоҳанд буд: ҳеҷ кас бародари худро амон нахоҳад дод.

2. Ҳизқиёл 15:7 - Ва ман рӯи Худро ба муқобили онҳо хоҳам бурд; аз як оташ берун хоҳанд шуд, ва оташи дигар онҳоро фурӯ хоҳад бурд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки ба муқобили онҳо рӯ ба рӯ мекунам.

Марсияҳои Ирмиё 4:12 Подшоҳони рӯи замин ва тамоми сокинони ҷаҳон бовар намекарданд, ки душман ва душман ба дарвозаҳои Ерусалим медароянд.

Ерусалим аз ҷониби душманонаш забт карда шуд, ки ин он қадар боварибахш буд, ки ҳатто подшоҳони рӯи замин ба ҳайрат афтоданд.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Қуввати имон дар баробари душвориҳо

1. Забур 91:2 - "Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард".

2. Ишаъё 59:19 - "Вақте ки душман мисли тӯфон медарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрақ боло хоҳад кард".

Марсияҳои Ирмиё 4:13 Барои гуноҳҳои анбиёи вай ва гуноҳҳои коҳинонаш, ки хуни одилро дар миёни вай рехтаанд,

Ин порча дар бораи гуноҳҳо ва шароратҳои анбиё ва коҳинон, ки хуни бегуноҳи одилонро рехтаанд, сухан меравад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Хуни одил

2. Хатарҳои ноинсофӣ: рехтани хуни бегуноҳ

1. Ҳизқиёл 22:27-29 - Анбиёи вай онҳоро бо миномети бетараф молиданд, ботилро дида, ба онҳо дурӯғ гуфта, мегӯянд: "Худованд Худо чунин мегӯяд, вақте ки Худованд сухан нагуфтааст".

2. Масалҳо 6:17-19 - Нигоҳи мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳ рехтаанд.

Марсияҳои Ирмиё 4:14 Онҳо ҳамчун кӯр дар кӯчаҳо саргардон шуданд, худро бо хун олуда карданд, ба тавре ки одамон ба либоси онҳо даст нарасонданд.

Мардуми Ерусалим гумроҳ шуда, худро аз гуноҳ пур карда, ба дараҷаи наҷис афтодаанд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дар роҳи адолат бимонем, ҳатто дар шароити фарҳанги гуноҳ ва фасод.

2: Мо бояд дар назди Худо пок ва беайб бошем, ҳатто вақте ки ҷаҳони гирду атроф ба таназзули ахлоқӣ афтодааст.

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: 1 Петрус 1:14-16 - Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба хоҳишҳои бадие, ки дар замони ҷоҳилӣ зиндагӣ мекардед, мувофиқат накунед. Аммо чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, ончунон дар ҳар корат муқаддас бош; зеро ки навишта шудааст: «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам».

Марсияҳои Ирмиё 4:15 Онҳо ба онҳо фарьёд зада гуфтанд: «Биравед; наҷис аст; рафтан, рафтан, даст нарасон; вақте ки гурехта, саргардон шуданд, дар миёни халқҳо гуфтанд: "Дигар дар он ҷо сукунат нахоҳанд дошт".

Халқи Исроил аз ватани худ бадарға ва дар байни халқҳо пароканда шуданд ва огоҳ карда шуданд, ки барнагарданд.

1. Қудрати ғурбат: Фаҳмидани оқибатҳои куфр

2. Мардуми саргардон: Дар ғурбат қувват ёфтан

1. Ишаъё 43:1-7 - Ваъдаи Худо, ки халқашро дар асирӣ ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад

2. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳҳои Худо ба онҳое, ки аз фармонҳои Ӯ саркашӣ мекунанд.

Марсияҳои Ирмиё 4:16 Ғазаби Худованд онҳоро аз ҳам ҷудо кард; дигар ба онҳо эътибор нахоҳанд дод: шахсияти коҳинонро эҳтиром намекарданд, пиронро дӯст намедоштанд.

Ғазаби Худо мардумро пароканда кард ва онҳо ба эҳтироми коҳинон ва пирон беэътиноӣ карданд.

1. Оқибати нофармонӣ аз Худо: Ҷамъиятҳои аз ҳам ҷудошуда

2. Ғазаби Худо одил аст: Ба ҳукуматҳое, ки Ӯ таъсис медиҳад, эҳтиром кунед

1. Ибриён 13:17 - Ба сарварони худ итоат кунед ва ба онҳо итоат кунед, зеро онҳо мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, ҷонҳои шуморо посбонӣ мекунанд.

2. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падар ва модари худро эҳтиром кунед, ки ин ҳукми аввалин аст, бо ваъдае, ки ба шумо некӣ кунад ва шумо дар рӯи замин умри дароз бинед.

Марсияҳои Ирмиё 4:17 Аммо мо ҳанӯз чашмони мо аз кӯмаки беҳудаи худ нопадид шуда будем: дар бедории худ дар бораи халқе дидем, ки наметавонад моро наҷот диҳад.

Халқи Яҳудо беҳуда мунтазир буданд, ки халқе ба онҳо кӯмак кунад, аммо наҷот наёфтанд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

2. Миллат танҳо ба қадри халқаш тавоно аст

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки дар доварӣ бар зидди ту бархоста, ту маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Марсияҳои Ирмиё 4:18 Қадамҳои моро шикор мекунанд, то ки мо дар кӯчаҳои худ рафта наметавонем: анҷоми мо наздик аст, айёми мо анҷом ёфт; зеро ки охири мо фаро расидааст.

Рӯзҳои мо зуд мегузарад ва охири мо наздик аст.

1. Зиндагӣ бо дурнамои абадӣ

2. Гузаронидани гузариши ҳаёт

1. Ибриён 9:27 - Зеро ки барои одамон як бор мурдан муқаррар шудааст, вале баъд аз ин доварӣ.

2. Воиз 3:1-2 - Барои ҳар чизе мавсим ва вақт барои ҳар мақсад дар зери осмон аст: Вақти таваллуд ва вақти мурдан.

Марсияҳои Ирмиё 4:19 Таъқибкунандагони мо аз уқобҳои осмон тезтаранд: моро дар кӯҳҳо таъқиб карданд, дар биёбон мунтазири мо буданд.

Душманони мо тавоно ва оштинопазиранд.

1: Мо бояд сарфи назар аз озмоишҳои ҳаёт дар имонамон устувор бошем.

2: Дар баробари мусибат ба ноумедӣ дода нашавед.

1: Isaiah 40:31 "Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд."

2: Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки

озмоиши имони шумо саброо ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол шавед. ва мукаммал, аз чизе кам набуда».

Марсияҳои Ирмиё 4:20 Нафаси бинии мо, тадҳиншудаи Худованд, дар чоҳҳои онҳо гирифта шудааст, ва дар бораи онҳо гуфтаем: "Дар зери сояи Ӯ мо дар миёни халқҳо зиндагӣ хоҳем кард".

Тадҳиншудаи Худованд аз мо дар чоҳ гирифта шуд. Мо фикр мекардем, ки мо метавонем дар байни халқҳо зери ҳимояи ӯ зиндагӣ кунем.

1: Мо бояд ба Худованд содиқ бимонем, ҳатто дар ҳолати ноумедӣ.

2: Мо бояд ба муҳофизат ва ризқу рӯзии Худованд такя кунем ва боварӣ дошта бошем, ки Ӯ моро ҳатто дар вақти душвор таъмин хоҳад кард.

1: Ишаъё 43:2, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: Дониёл 3:17, Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст моро аз кӯраи оташи сӯзон наҷот диҳад; ва моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ.

Марсияҳои Ирмиё 4:21 Шод шавед ва шод бошед, эй духтари Адӯм, ки дар замини Ус сокин аст; коса низ аз миёни ту мегузарад: ту маст хоҳӣ шуд ва бараҳна хоҳӣ шуд.

Духтари Адӯм бояд шодӣ кунад ва шод шавад, зеро ӯ насиби худро аз косаи доварии Худо хоҳад гирифт.

1. Ҳукми Худо бар ҳамаи халқҳо хоҳад расид

2. Бо вуҷуди доварӣ дар Худованд шодӣ кунед

1. Ишаъё 51:17-18 - Бедор, бедор, бархез, эй Ерусалим, ки аз дасти Худованд косаи ғазаби Худро нӯшид; Ки косаи ларзонро нӯшида, берун кашидаї.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Марсияҳои Ирмиё 4:22 Ҷазои гуноҳи ту анҷом ёфт, эй духтари Сион; Ӯ туро дигар ба асирӣ нахоҳад бурд: гуноҳи туро, эй духтари Адӯм, ҷазо хоҳад дод; гуноҳҳои туро ошкор хоҳад кард.

Худо мардуми Сионро барои гуноҳашон ҷазо медиҳад ва онҳоро ба асирӣ намегирад, балки гуноҳҳои онҳоро ошкор хоҳад кард.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Нигоҳе ба навҳаҳо 4:22

2. Омӯзиш аз ҷазоҳои Сион: ҳукми одилонаи Худо

1. Ҳизқиёл 16:59-63 - Доварии Худо нисбати халқи худ сарфи назар аз бутпарастӣ ва беитоатии онҳо.

2. Румиён 6:23 - Музди гуноҳ ва оқибатҳои беитоатӣ.

Марсияҳои Ирмиё боби 5 як гиряи дуост, ки оқибатҳои гуноҳҳои миллатро эътироф мекунад ва аз Худо барои барқароршавӣ ва марҳамат муроҷиат мекунад. Он ноумедӣ ва таҳқири мардумро бо эътирофи ҳокимияти Худо ва вобастагии онҳо аз Ӯ баён мекунад.

Сархати 1: Боб бо ифодаи ноумедии мардум ва фарёди онҳо барои таваҷҷӯҳи Худо оғоз мешавад. Онхо шухрати гузаштаи худ ва холати хорию ранчи имрузаро эътироф мекунанд. Дар ин боб аз даст додани мероси онҳо ва зулми онҳо аз ҷониби аҷнабиён рӯбарӯ мешавад (Марсияҳо 5:1-18).

Сархати 2: Дар боб дар бораи оқибатҳои гуноҳҳои миллат ва харобии минбаъдаи замин инъикос ёфтааст. Он исёни онҳо ба Худо ва гӯш надодан ба паёмбарони Ӯро эътироф мекунад. Ин боб ба Худо муроҷиат мекунад, ки барқарорсозӣ, эътироф кардани ҳокимияти Ӯ ва вобастагии пурраи онҳо аз Ӯ (Марсияҳо 5:19-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷуми гиряҳои Ирмиё ошкор мешавад
нолаи дуо ва эътирофи оқибатҳои он,
барои барқарор ва эътирофи ҳокимияти Худо муроҷиат кунед.

Изҳори ноумедӣ ва гиря барои таваҷҷӯҳи Худо.
Мулоҳиза дар бораи оқибатҳои гуноҳҳои миллат ва даъват ба барқароршавӣ.

Ин боби «Марсияҳои Ирмиё» як нолаи дуост, ки оқибатҳои гуноҳҳои миллатро эътироф мекунад ва аз Худо барои барқароршавӣ ва марҳамат муроҷиат мекунад. Он бо ифодаи ноумедии мардум ва фарёди онҳо барои таваҷҷӯҳи Худо оғоз мешавад. Онхо шухрати гузаштаи худ ва холати хорию ранчи имрузаро эътироф мекунанд. Дар ин боб ба аз даст додани мероси онҳо ва зулми онҳо аз ҷониби бегонагон таъкид шудааст. Пас аз он боб дар бораи окибатхои гуноххои миллат ва харобии минбаъдаи замин андешаронӣ мекунад. Он исёни онҳо ба Худо ва гӯш надодан ба паёмбарони Ӯро эътироф мекунад. Ин боб ба Худо муроҷиат мекунад, ки барқарорсозӣ, эътирофи ҳокимияти Ӯ ва вобастагии пурраи онҳо аз Ӯст. Дар ин боб ба гиря бо дуо ва эътирофи оқибатҳо, инчунин даъват ба барқароршавӣ ва эътирофи ҳокимияти Худо нигаронида шудааст.

Марсияҳои Ирмиё 5:1 Дар хотир доред, эй Худованд, он чиро, ки ба сари мо меояд, бифаҳмед ва маломати моро бубинед.

Ирмиё аз Худованд илтиҷо мекунад, ки он чиро, ки ба сари қавми Ӯ омадааст, ба ёд оварад ва дашномҳои онҳоро ба назар гирад.

1. Қудрати нола кардан ба Худо: Чӣ тавр бо Падар дар замонҳои душвор пайваст шудан мумкин аст

2. Ба воситаи имон ба Худованд танбеҳро бартараф кардан

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо ба ёд нахоҳам овард".

Марсияҳои Ирмиё 5:2 Мероси мо ба бегонагон, хонаҳои мо ба ғарибон табдил ёфтааст.

Халқи Исроил мероси худро аз даст дод ва хонаҳои онҳоро бегонагон гирифтанд.

1. Вафодории Худо дар ғам ва зиён

2. Муҳимияти шукргузорӣ ба неъматҳое, ки мо дорем, ҳарчанд хурд бошад

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Марсияҳои Ирмиё 5:3 Мо ятим ва ятим ҳастем, модарони мо мисли бевазанон.

Мардуми Яҳудо дар ҳолати тангӣ ва ноумедӣ қарор доранд, ки падару модар ва парастороне надоранд, ки онҳоро нигоҳубин кунанд.

1. "Бевазанони Яҳудо: такя ба Худованд дар замонҳои зарурӣ"

2. «Рузи Худо дар замони мубориза: Дарсҳо аз нолаҳо»

1. Забур 68:5-6 Падари ятимон, ҳомии бевазанон, Худо дар манзили муқаддаси худ аст. Худо бекасонро дар оилаҳо мегузорад, маҳбусонро бо суруд берун мекунад;

2. Ишаъё 54:5 Зеро ки Офаридгори ту шавҳари туст, исми Ӯ Худованди лашкарҳо аст; ва Қуддуси Исроил Наҷотдиҳандаи шумост, Худои тамоми замин номида мешавад.

Марсияҳои Ирмиё 5:4 Мо оби худро барои пул нӯшидем; чӯби мо ба мо фурӯхта мешавад.

Мардуми Яҳудо маҷбур шуданд, ки пули обу ҳезумро пардохт кунанд.

1. Арзиши қурбониҳо - Мо то куҷо омодаем, ки аз паи орзуҳо ва хоҳишҳои худ биравем?

2. Сабр дар баробари сахтиҳо - Ҳарчанд зиндагӣ сахт шавад, умедро аз даст надиҳад.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Марсияҳои Ирмиё 5:5 Гардани мо зери таъқибот аст: меҳнат мекунем ва оромӣ надорем.

Халқи Яҳудо дар зери таъқибот азоб мекашанд ва аз меҳнати худ оромӣ надоранд.

1. Қувваи таъқибот: устувор истодан, вақте ки кор сахт мешавад

2. Таҳаммул дар баробари фитна: оромиш дар миёни сахтиҳо

1. Румиён 5:3-4 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски мо дар иҳотаи чунин абри бузурги шоҳидон ҳастем, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо истодагарӣ дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, давем ва чашмони худро ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон, нигоҳ кунем.

Марсияҳои Ирмиё 5:6 Мо ба мисриён ва ба ашшуриён даст додем, то аз нон сер шаванд.

Мо аз Худо рӯй гардонидем ва таваккали худро ба қудратҳои дунявӣ додем.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ба Худо таваккал кунем, на ба қудратҳои ҷаҳонӣ.

2: Мо бояд эътироф кунем, ки Худо ягонаест, ки дар ҳақиқат ниёзҳои моро қонеъ карда метавонад.

1: Isaiah 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Ирмиё 17:7-8 Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст. «Зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармӣ меояд, намебинад, балки баргаш сабз хоҳад буд; ва дар соли хушксолӣ ҳушёр нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳанд шуд.

Марсияҳои Ирмиё 5:7 Падарони мо гуноҳ кардаанд ва гуноҳ накардаанд; ва мо гуноҳҳои онҳоро ба дӯш гирифтем.

Халқи Исроил эътироф мекунанд, ки падаронашон гуноҳ кардаанд ва оқибати гуноҳҳои худро ба дӯш гирифтанд.

1: Раҳмат ва адолати Худо абадӣ аст.

2: Оқибатҳои гуноҳҳои мо оқибатҳои васеъ доранд.

1: Хуруҷ 34:7 - Ҳазорон нафар марҳаматро нигоҳ медоред, шарорат ва ҷиноят ва гуноҳро мебахшед, ва ин ҳеҷ гоҳ гунаҳкоронро пок намекунад; гуноҳи падаронро бар фарзандон ва бар фарзандони фарзандон то насли сеюм ва чорум ҷазо медиҳад.

2: Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Марсияҳои Ирмиё 5:8 Ғуломон бар мо ҳукмронӣ кардаанд: касе нест, ки моро аз дасти онҳо раҳо кунад.

Халки Исроил аз дасти хоҷагони худ зулм шудааст ва ҳеҷ кас онҳоро наҷот дода наметавонад.

1. Озодии Масеҳ: Паёми умед барои мазлумон

2. Даъват барои раҳо кардани онҳое, ки дар асоратанд

1. Ғалотиён 5:1 - "Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ ба гардани шумо афтад."

2. Ишаъё 61:1 - "Рӯҳи Худованди Подшоҳ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро барои асирон эълон кунам ва озод кунам. аз торикӣ барои маҳбусон».

Марсияҳои Ирмиё 5:9 Мо нони худро бо хатари ҷони худ аз шамшери биёбон мегирем.

Мо барои таъмини ризқу рӯзии асосӣ ба хатари бузург дучор мешавем.

1: Мо бояд ба қадри неъматҳое, ки мо дорем, ёд гирем ва онҳоро ҳамчун чизи муқаррарӣ қабул накунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба хотири дигарон ва манфиати бештар қурбонӣ кунем.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки хавотир нашавем ва ба Худо таваккал кунем.

2: Филиппиён 2:3-4 - Павлус моро ташвиқ мекунад, ки фурӯтанӣ ва фидокорӣ дошта бошем.

Марсияҳои Ирмиё 5:10 Аз гуруснагии даҳшатбор пӯсти мо мисли танӯр сиёҳ шуд.

Мардуми Яҳудо гуруснагии даҳшатнокро аз сар гузаронидаанд, ки пӯсташон тира шуд ва мисли танӯр сӯзонд.

1. Қувваи устуворӣ дар замони ранҷу азоб

2. Мушкилоти зиндагии содиқона дар душвориҳо

1. Яъқуб 1:2-3 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, хурсандии покро ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад."

2. Ишаъё 43:2 "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки ту аз дарёҳо мегузарӣ, онҳо бар ту нахоҳанд зад".

Марсияҳои Ирмиё 5:11 Онҳо занонро дар Сион ва канизонро дар шаҳрҳои Яҳудо таҳқир карданд.

Халқи Сион ва Яҳудо аз дасти душман латукӯб шуданд.

1. Қувваи бахшидан дар замони ранҷу азоб

2. Дард ва мусибатро бо умед бартараф кардан

1. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед.

2. Забур 34:19 - Уқубатҳои одилон бисёранд, аммо Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад.

Марсияҳои Ирмиё 5:12 Шоҳонро аз дасти онҳо овехтаанд: чеҳраи пирон эҳтиром надошт.

Ирмиё аз муносибати бераҳмона нисбати мирон ва пирон, ки онҳоро эҳтиром намекарданд, балки аз дасти онҳо овехта шуда буданд, таассуф мекунад.

1. «Эҳтироми пиронамон»

2. «Эҳтиром ба мақомот»

1. Масалҳо 20:29 - "Шӯҳрати ҷавонон қуввати онҳост ва зебоии пирон сари хокистарӣ".

2. Эфсӯсиён 6:2 - «Падару модари худро эҳтиром намо, ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст».

Марсияҳои Ирмиё 5:13 Онҳо ҷавононро барои ордкашӣ бурданд, ва кӯдакон дар зери ҳезум афтоданд.

Дар Марсияҳои Ирмиё 5:13, ҷавононро ба кор бурданд ва кӯдакон маҷбур шуданд бори вазнини ҳезумро бардоранд.

1. Муҳимияти кӯмак ба дигарон: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

2. Барои он чизе ки мо дорем, кор мекунем: Санҷиши навҳаҳо 5:13

1. Матто 25:36-40 - Ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман об додед, ман бегона будам ва маро пазирой кардед.

2. Яъқуб 2:14-17 - Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед.

Марсияҳои Ирмиё 5:14 Пирон аз дарвоза бозистоданд, ва ҷавонон аз мусиқии худ.

Муйсафедон дигар дар назди дарвозаи шахр чамъ намешаванд, чавонон дигар мусикӣ наменавозанд.

1. Дар байни душвориҳо шодӣ ёфтан - бо истифода аз марсияҳо 5:14 барои муҳокима кардани он, ки чӣ тавр мо метавонем ҳатто ҳангоми душворӣ хурсандӣ пайдо кунем.

2. Ҷашни Ҷамъият - истифода бурдани марсияҳо 5:14 ҳамчун асос барои муҳокимаи аҳамияти ҷашни ҷомеаи гирду атроф.

1. Забур 137:1-4 - муҳокима кардани аҳамияти ёдоварӣ ва ҷашн гирифтани ватани худ, ҳатто вақте ки мо дар асирӣ ҳастем.

2. Воиз 3:4 - муҳокима кардани идеяи он, ки ҳама чиз вақт дорад ва чӣ тавр ин ба ҳаёти мо дахл дорад.

Марсияҳои Ирмиё 5:15 Шодии дили мо қатъ шуд; ракси мо ба мотам табдил ёфтааст.

Шодию шодии мардумро гаму мотам гирифт.

1. Бо вуҷуди ҳолатҳои ғамангез шодӣ карданро омӯзед

2. Дар миёни мотам пайдо кардани умед

1. Ишаъё 61:3 - Барои тасаллӣ додани мотамдорон дар Сион, Барои онҳо зебоӣ барои хокистар, Равғани шодӣ барои мотам, Либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ; То онҳо номида шаванд дарахтони адолат, Шинонидани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

2. Забур 30:5 - Зеро ки ғазаби Ӯ лаҳзае аст, файзи Ӯ барои ҳаёт аст; Гиря як шаб тоқат кунад, Аммо шодӣ дар саҳар ояд.

Марсияҳои Ирмиё 5:16 Тоҷ аз сари мо афтод: вой бар ҳоли мо, ки гуноҳ кардаем!

Халқи Яҳудо аз гуноҳҳои худ афсӯс мехӯранд, зеро медонистанд, ки онҳо боиси шикасти онҳо шудаанд.

1. "Оқибатҳои гуноҳ"

2. "Роҳи наҷот"

1. Ҳизқиёл 18: 20-21 - "Ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар барои гуноҳи падар азоб накашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар худ хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худ хоҳад буд».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Марсияҳои Ирмиё 5:17 Барои ин дили мо суст аст; барои ин чашмони мо хира аст.

Дар марсияҳои Ирмиё андӯҳи амиқ ва ноумедӣ аз харобшавии Ерусалим ва мардуми он тасвир шудааст.

1. Тасаллии Худо дар замони ранҷу азоб

2. Омӯзиш аз фоҷиа: Мо аз дард чӣ ба даст оварда метавонем

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Забур 147:3, «Ӯ шикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

Марсияҳои Ирмиё 5:18 Аз сабаби кӯҳи Сион, ки харобазор аст, рӯбоҳҳо бар он қадам мезананд.

Кӯҳи Сион хароб аст ва рӯбоҳҳо дар болои он сайр мекунанд.

1. Оқибатҳои беэътиноӣ: Кӯҳи Сион

2. Расми харобӣ: Рӯбоҳони Сион

1. Ишаъё 2:2-3 - Дар рӯзҳои охир кӯҳи хонаи Худованд аз ҳама баландтарин хоҳад буд ва ҳамаи халқҳо ба он ҷорӣ хоҳанд кард.

3. Забур 83:7 - Онҳо аз қувват ба қувват мегузаранд, то даме ки ҳар яке ба ҳузури Худо дар Сион зоҳир шавад.

Марсияҳои Ирмиё 5:19 Ту, эй Худованд, то абад мемонӣ; тахти ту насл ба насл.

Тахти Худо аз насл ба насл абадӣ аст.

1. Арши Худо абадӣ аст: Омӯзиш дар бораи гиряҳои Ирмиё 5:19

2. Қудрати муҳаббати пойдор: Фаҳмидани гиряҳои Ирмиё 5:19

1. Забур 48:14 - Зеро ин Худо Худои мо то абад аст: Ӯ то мамот роҳнамои мо хоҳад буд.

2. Ишаъё 40:28 - Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, беҳуш намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

Марсияҳои Ирмиё 5:20 Чаро ту моро то абад фаромӯш мекунӣ, ва моро ин қадар вақт тарк мекунӣ?

Ирмиё дар бораи тарки зоҳирии Худо аз халқи худ таассуф мекунад ва мепурсад, ки чаро Худо онҳоро дар муддати тӯлонӣ фаромӯш кардааст ва тарк кардааст.

1. Вақте ки корҳо ногувор ба назар мерасанд, имони худро ба Худо гум накунед - Марсияҳо 5:20

2. Табиати вафодории Худо - Марсияҳо 5:20

1. Забур 55:22 "Гарбори худро бар Худованд бигузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилонро ба васваса андозад".

2. Ишаъё 40:28-31 "Оё надонистаӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад?... Ӯ қудрат медиҳад нотавононро қувват мебахшад, ва барои беқувватон қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон комилан

меафтанд; уқобҳо; онҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст намешаванд».

Марсияҳои Ирмиё 5:21 Моро ба сӯи Худ бигардон, эй Худованд, ва мо рӯйгардон хоҳем шуд; айёми моро мисли пештара нав кунед.

Ирмиё аз Худо илтиҷо мекунад, ки халқашро ба сӯи Ӯ баргардонад ва айёми пешинаи онҳоро барқарор кунад.

1. Раҳмати илоҳии Худо: Чӣ тавр мо метавонем аз Худо навсозӣ гирем

2. Қувваи тавба: Бозгашт ба сӯи Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Румиён 10:12-13 - Зеро байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқият вуҷуд надорад; зеро худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати Худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, мебахшад. Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Юил 2:12-13 - Аммо ҳоло ҳам, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва мотам назди Ман баргардед; ва дилҳои худро дарида, на ҷомаи худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст; ва ӯ аз фалокат тавба мекунад.

Марсияҳои Ирмиё 5:22 Аммо ту моро комилан рад кардӣ; ту бар мо сахт хашмгин ҳастӣ.

Худо халқи Яҳудоро рад кард ва ба онҳо сахт хашмгин шуд.

1. Зарурати тавба: табиати гунаҳкори мо ва посухи Худо

2. Муҳаббати бепоёни Худо дар баробари рад

1. Забур 51:17 Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ кард.

2. Румиён 2:4 Ё ба сарвати некӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ? Оё намедонед, ки некии Худо туро ба тавба мебарад?

Боби 1 Ҳизқиёл рӯъёеро тасвир мекунад, ки Ҳизқиёл пайғамбар аз Худо гирифтааст. Дар ин рӯъё Ҳизқиёл намоиши аҷиби мавҷудоти осмонӣ ва аробаи илоҳиро мебинад.

Сархати 1: Боб бо нақли Ҳизқиёл дар бораи дидани шамоли сахти тӯфонӣ аз шимол оғоз мешавад. Дар миёни тӯфон ӯ нури дурахшон ва чаҳор махлуқи зиндаеро мебинад, ки ба симои инсон шабоҳат доранд, вале дорои хусусиятҳои ғайриоддӣ мебошанд. Ин махлуқҳо чор чеҳра ва чор бол доранд ва онҳо зуд ва ҳамоҳанг ҳаракат мекунанд (Ҳизқиёл 1:1-14).

Сархати 2: Ҳизқиёл намуди аробаи илоҳиро тасвир мекунад, ки бо номи "чархҳои даруни чархҳо" маъруф аст. Чархҳо дар чашм пӯшидаанд ва дар ҳамоҳангӣ бо мавҷудоти зинда ҳаракат мекунанд. Дар болои ароба Ҳизқиёл шоҳиди фалакест, ки ба гунбази булӯр шабоҳат дорад, сохтори тахт монанд ва ба ҳайкали дар он нишаста монанд аст (Ҳизқиёл 1:15-28).

Дар ҷамъбаст,
Боби якуми Ҳизқиёл нишон медиҳад
Нигоҳи Ҳизқиёл дар бораи мавҷудоти осмонӣ ва аробаи илоҳӣ.

Ҳисобот дар бораи шамоли сахт ва пайдоиши чор мавҷудоти зинда.
Тавсифи аробаи илоҳӣ ва пайкари тахт.

Дар ин боби Ҳизқиёл рӯъёеро, ки пайғамбар аз Худо гирифтааст, тасвир мекунад. Он бо нақли Ҳизқиёл дар бораи дидани шамоли сахти тӯфонӣ аз шимол ва шоҳиди чор махлуқи зиндаи ғайриоддӣ бо чеҳраҳо ва болҳои гуногун оғоз мешавад. Ин махлуқот зуд ва ҳамоҳанг ҳаракат мекунанд. Сипас Ҳизқиёл ба тасвири намуди аробаи илоҳӣ, ки бо номи «чархҳои даруни чархҳо» маъруф аст, идома медиҳад. Чархҳо дар чашм пӯшидаанд ва дар ҳамоҳангӣ бо мавҷудоти зинда ҳаракат мекунанд. Дар болои ароба Ҳизқиёл шоҳиди фалакест, ки ба гунбази булӯр шабоҳат дорад, сохтори тахтӣ ва шабоҳати ҳайкали дар он нишастаро дорад. Ин боб ба рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи мавҷудоти осмонӣ ва аробаи илоҳӣ нигаронида шудааст.

Ҳизқиёл 1:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, вақте ки ман дар миёни асирон дар назди дарёи Кабор будам, осмон кушода шуд, ва рӯъёҳо дидам Худоё.

Дар соли сиюми Ҳизқиёл, дар рӯзи панҷуми моҳи чорум, вақте ки ӯ дар миёни асирон дар назди дарёи Кабор буд, рӯъёҳои Худоро дид.

1. Қувваи имон: Омӯзиш аз рӯъёи Ҳизқиёл

2. Вақти Худо: аҳамияти аломати сӣ сол

1. Ишаъё 6:1-8 - Ишаъё дар бораи Худо рӯъё дорад ва ба хидмат даъват карда мешавад

2. Дониёл 10: 4-10 - Дониёл дар рӯъё фариштаеро дидааст ва дар имон мустаҳкам мешавад

Ҳизқиёл 1:2 Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки соли панҷуми асирии подшоҳ Еҳӯёкин буд,

Ҳизқиёл-пайғамбар дар соли панҷуми асирии подшоҳ даъват карда шуд, ки пешгӯӣ кунад.

1: Вақти Худо ҳамеша комил аст - новобаста аз он ки чӣ қадар вақт лозим аст, Ӯ нақшаҳои худро барои мо иҷро хоҳад кард.

2: Нагузоред, ки муборизаҳо ва таъхирҳо дар ҳаёти мо моро рӯҳафтода накунанд - Худо дар кор аст ва кори оғозкардаашро ба анҷом мерасонад.

1:2 Қӯринтиён 4:16-18 - Аз ин рӯ, мо рӯҳафтода намешавем. Ҳарчанд зоҳиран беҳуда меравем, аммо дар ботин рӯз то рӯз нав мешавад. Зеро душвориҳои сабук ва лаҳзаи мо барои мо шӯҳрати абадӣ ба даст меоранд, ки аз ҳама болотар аст.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 1:3 Каломи Худованд ба Ҳизқиели коҳин, ибни Бузӣ, дар замини калдониён дар канори дарёи Кабор нозил шуд; ва дасти Худованд дар он ҷо бар ӯ буд.

Каломи Худованд ба Ҳизқиели коҳин дар замини калдониён расид.

1. Худо ҳамеша ҳозир аст ва омода аст бо мо муошират кунад.

2. Худо моро даъват мекунад, ки дар шунидан ва итоат кардан ба Каломи Ӯ содиқ бошем.

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 118:9 - Чӣ тавр ҷавон метавонад роҳи худро пок нигоҳ дорад? Онро мувофиқи каломи худ ҳифз кунед.

Ҳизқиёл 1:4 Ва ман назар андохтам, ва инак, гирдбоде аз шимол берун омад, абри азим ва оташе дар гирди он, ва равшанӣ дар гирди он, ва аз миёни он мисли ранги каҳрабо берун омад. аз байни оташ.

Гирдбод аз шимол, ки аз абри бузург, оташ ва нури равшан иборат буд, бо ранги кахрабо дар миёнаш пайдо шуд.

1. Худо тавонову бузургвор аст

2. Эҳсоси ҳузури Худо дар замони душворӣ

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; Монанди уқоб бо болҳо бархостанд, Медаванду хаста нашаванд, Роҳ мераванду беҳол намешаванд.

2. Забур 18:30 - Аммо Худо, роҳи Ӯ комил аст; Каломи Худованд исбот шудааст; Ӯ барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сипар аст.

Ҳизқиёл 1:5 Аз миёни он низ шабоҳати чор махлуқи зинда пайдо шуд. Ва ин намуди зоҳирии онҳо буд; ба одам монанд буданд.

Ҳизқиёл чор махлуқи зиндаеро тасвир мекунад, ки ба одамон монанданд.

1. Худо моро бо ҷалоли осмонии Худ иҳота мекунад.

2. Мо ба Худое хизмат мекунем, ки аз ҳама болотар аст.

1. Ишаъё 40:22 - Ӯст, ки дар болои ҳалқаи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд; ки осмонро мисли парда дароз мекунад, ва онро мисли хайма барои сокин шудан густурдааст.

2. Забур 103:1-2 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман! Эй Парвардигори ман, Ту хеле бузург ҳастӣ! Ту аз ҷалол ва ҷалол дар бар, Худро аз нур пӯшонида, чун ҷома.

Ҳизқиёл 1:6 Ва ҳар яке чор чеҳра дошт ва ҳар яке чор бол дошт.

Дар порчаи Ҳизқиёл 1:6 дар бораи махлуқоте сухан меравад, ки чор чеҳра ва чор бол доранд.

1: Мо метавонем болҳои паридан дошта бошем ва чеҳра дошта бошем, то шахсияти ҳақиқии худро нишон диҳем.

2: Махлуқоти Худо беназир ва тавоноанд.

1: Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Забур 91:4 "Ӯ туро бо парҳои худ хоҳад пӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ кард: ростии ӯ сипар ва қафои ту хоҳад буд".

Ҳизқиёл 1:7 Ва пойҳои онҳо пойҳои рост буданд; ва кафи пои онҳо мисли кафи пои гӯсола буд, ва онҳо мисли ранги миси сӯхта медурахшиданд.

Пойҳои махлуқоте, ки дар рӯъёи Ҳизқиёл буд, рост буданд ва ба пои гӯсола шабоҳат доштанд ва мисли биринҷи сайқалёфта дурахшиданд.

1. Омӯзиши роҳ рафтан бо Худо

2. Дурахши пайравӣ ба Масеҳ

1. Румиён 8:1-4 - "Бинобар ин, барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, алҳол маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт мебахшад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. он чи шариат аз сабаби он ки бо ҷисм заъиф шуда буд, нотавон буд, Худо Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор фиристод, то қурбонии гуноҳ шавад ва Ӯ гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард, то ки талаби одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ зиндагӣ мекунем, пурра ба амал ояд».

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. ба мо чашмони худро ба Исо, ки пешрав ва комилкунандаи имон, духта буд, Ӯ барои шодии дар пеши назари Ӯ гузошташуда ба салиб тоб оварда, расвоии онро рад кард ва ба ямини тахти Худо нишаст».

Ҳизқиёл 1:8 Ва дар зери болҳои худ дар чор тарафашон дастони одаме буд; ва чор нафар рӯй ва болҳои худро доштанд.

Чаҳор махлуқ бо болҳо ва дастони одам, ки ҳар як чеҳраи гуногун доранд, тахти Худоро иҳота карданд.

1. Ҳазрати Худо: Ваҳйи Ҳазрати Ҳазрат

2. Қувваи рамзӣ дар Навиштаҳо

1. Ишаъё 6:1–3

2. Ваҳй 4:6–8

Ҳизқиёл 1:9 Болҳои онҳо ба якдигар пайваст; Чун рафтанд, рӯй нагардонданд; хар яке рост ба пеш мерафтанд.

Болҳои чор мавҷуди зинда ба ҳамдигар пайваст ва онҳо бе рӯй ба пеш ҳаракат мекарданд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан метавонад ба мо барои расидан ба ҳадафҳои худ кӯмак кунад

2. Боварӣ ба роҳи Худо: Чаро мо бояд бе ягон савол нақшаи Ӯро иҷро кунем?

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

2. Ибриён 12:1 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем ва дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, бо субот давем.

Ҳизқиёл 1:10 Дар бораи шабоҳати чеҳраҳои онҳо, чор нафар дар тарафи рост чеҳраи одамӣ ва чеҳраи шер доштанд; чор нафарашон низ чеҳраи уқоб доштанд.

Ҳизқиёл чор махлуқеро дид, ки ба одам, шер, гов ва уқоб монанд буданд.

1. Қувваи хаёлот: Омӯзиши рӯъёи Ҳизқиёл

2. Рамзҳои зинда: Омӯзиш аз чаҳор чеҳраи Ҳизқиёл

1. Ҳастӣ 1:26-28 - Ва Худо гуфт: «Биёед одамро ба сурати худ, мувофиқи шабоҳати худ ба вуҷуд оварем...

2. Ваҳй 4:6-7 - Ва пеш аз тахт баҳри шишагине буд, ки мисли булӯр буд: ва дар миёнаи тахт ва гирду атрофи тахт чор ҳайвони пур аз чашм аз пеш ва пас буданд.

Ҳизқиёл 1:11 Чеҳраҳои онҳо чунин буд, ва болҳояшон ба боло дароз карда шуд; ду боли ҳар яке ба якдигар пайваст ва ду боли бадани худро пӯшида буданд.

Ҳизқиёл рӯъёи чор махлуқро тасвир мекунад, ки ҳар кадоми онҳо чор чеҳра ва чор бол доранд.

1. "Ваҳдати офариниш: Интихоби иртибот бо Худо ва ҳамдигар"

2. "Зебоии муқаддасот: расидан ба биҳишт тавассути ҳаёти ҳаррӯза"

1. Забур 150:2 - "Ӯро барои аъмоли мӯъҷизааш ҳамду сано гӯед; ба ҳасби бузургии бузургаш ҳамду сано гӯед!"

2. Филиппиён 2:2-3 - "Шодии маро бо як ақл, доштани як муҳаббат, якдилӣ ва якдил будан комил кунед. Бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз муҳимтар ҳисоб кунед. худатон».

Ҳизқиёл 1:12 Ва ҳама рост ба пеш мерафтанд; ба он ҷое ки рӯҳ бояд равад, мерафтанд; ва ҳангоме ки рафтанд, рӯй нагардонданд.

Одамон дар Ҳизқиёл 1:12 ба Рӯҳ пайравӣ карданд ва рӯй нагардонданд.

1: Худо моро роҳнамоӣ мекунад, агар мо бо омодагӣ пайравӣ кунем.

2: Мо метавонем ба Рӯҳулқудс бовар кунем, ки қадамҳои моро ҳидоят кунад.

1: Isaiah 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳоят аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Роҳ ин аст; дар он сайр кунед.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 1:13 Дар бораи шабоҳати мавҷудоти зинда, намуди онҳо мисли ангиштҳои сӯзон ва мисли намуди чароғҳо буд: дар байни мавҷудоти зинда боло ва поён мерафт; ва оташ равшан буд, ва аз оташ барқ баромад.

Ҳайвоноти зинда дар рӯъёи Ҳизқиёл намуди ангиштҳои сӯзон ва чароғҳоро доштанд, ки аз онҳо оташи дурахшон ва барқ медаромад.

1. Дидани ғайб: Фаҳмидани қудрати Малакути Худо

2. Эълон кардани оташи Рӯҳулқудс: Аҳамияти мавҷудоти зинда дар Ҳизқиёл

1. Аъмол 2:3-4 - "Ва забонҳо мисли оташ зоҳир шуданд ва он бар ҳар яке аз онҳо нишаст. Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо дод, ба сухан баромаданд. баён».

2. Дониёл 7:9-10 - "Ман дидам, ки тахтҳо сарнагун карда шуданд, ва Қадими айём нишастааст, ки ҷомааш мисли барф сафед ва мӯйи сараш мисли пашми пок буд: тахти ӯ мисли пашми пок буд. алангаи оташин, ва чарххои ӯ мисли оташи сӯзон. Аз пеши ӯ наҳри оташин ҷорӣ шуда, берун меомад: ҳазорон нафар ба ӯ хизмат мекарданд, ва даҳ ҳазор маротиба даҳ ҳазор нафар пеши ӯ меистоданд: доварӣ таъин шуд, ва китобҳо кушода шуданд».

Ҳизқиёл 1:14 Ва махлуқоти зинда давида, мисли дурахши барқ бармегаштанд.

Ҳизқиёл чор махлуқи зиндаро дид, ки мисли дурахши барқ зуд ҳаракат мекарданд.

1. Қудрати офариниши Худо

2. Зиндагӣ дар лаҳза

1. Хуруҷ 19:16 - Субҳи рӯзи сеюм раъду барқ ва баркҳо ва абри ғафс дар кӯҳ ва садои карнай хеле баланд садо дод.

2. Ишаъё 30:30 - Ва Худованд овози пурҷалоли Худро ба гӯш хоҳад расонд, ва равшании бозуи Ӯро бо хашми ғазаби худ ва бо алангаи оташи фурӯбаранда, бо парокандагӣ ва тӯфон нишон хоҳад дод. , ва жола.

Ҳизқиёл 1:15 Ва ҳангоме ки ман махлуқоти зиндаро дидам, инак як чарх дар рӯи замин аз ҷониби мавҷудоти зинда, бо чор чеҳрааш.

Ҳизқиёл дар назди мавҷудоти зинда чархеро дид, ки чор чеҳра дар замин буд.

1. Чархи ҳаёт: Тадқиқоти рӯъёи Ҳизқиёл.

2. Қувваи рамзии чархҳо дар Библия.

1. Ваҳй 4:6-8 Ва пеш аз тахт баҳри шишагине буд, ки мисли булӯр буд; ва дар миёнаи тахт ва гирду атрофи тахт чор ҳайвони пур аз чашмон пеш ва аз пас буданд. Ва ҳайвони ваҳшии якум мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм чеҳраи одамӣ дошт, ва ҳайвони чорум мисли уқоби парвозкунанда буд.

2. Дониёл 7:3 Ва аз баҳр чор ҳайвони бузурге баромаданд, ки аз якдигар гуногун буданд.

Ҳизқиёл 1:16 Намуди чархҳо ва кори онҳо ба ранги бурил монанд буд; ва чортои онҳо як шабоҳат доштанд, ва намуди онҳо ва кори онҳо мисли чархе дар мобайни чарх буд.

Чархҳои рӯъёи Ҳизқиёл мисли берилл буданд ва шакл ва ҳадафи якхела доштанд.

1: Нигоҳи Худо беназир ва бемисл аст

2: Мо вазифадорем, ки ба диди Худо пайравӣ кунем

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2: Румиён 12:2 Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 1:17 Вақте ки онҳо рафтанд, ба чор тараф рафтанд, ва ҳангоми рафтан рӯй нагардонданд.

Махлуқоте, ки дар Ҳизқиёл 1:17 тасвир шудааст, дар шакли чортарафа ҳаракат мекарданд ва ҳангоми ҳаракат карданашон намегаштанд.

1. Роҳи чаҳоргона: Фаҳмидани аҳамияти рӯъёи Ҳизқиёл

2. Таваҷҷӯҳ доштан: рӯъёи Ҳизқиёл ба мо дар бораи дар курс мондан чиро таълим дода метавонад

1. Масалҳо 4:25-27 - "Бигзор чашмони ту рост ба пеш нигаранд, ва нигоҳи ту дар пеши ту рост бошад. Дар бораи роҳи пойҳои худ андеша кун; он гоҳ ҳама роҳҳои ту ҳосил хоҳанд шуд. Ба тарафи рост ё чап ҳаракат накун. ; пои худро аз бадӣ дур кун».

2. Ишаъё 30:21 - "Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

Ҳизқиёл 1:18 Ҳалқаҳои онҳо чунон баланд буданд, ки даҳшатнок буданд; ва ҳалқаҳояшон пур аз чашмон дар гирди онҳо чор буд.

Ҳалқаҳои махлуқот дар Ҳизқиёл 1:18 ҳам баланд ва ҳам даҳшатнок буданд, ки чашмонашон дар атрофашон буд.

1. Махлуқоти Худо: Мулоҳиза аз ҷазрати Ӯ

2. Қувваи рӯъё дар нақшаи Худо

1. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. Ваҳй 4:8 - "Ва чор ҳайвони ваҳшӣ ҳар яке аз онҳо шаш бол дар гирди ӯ буданд, ва онҳо пур аз чашмон буданд, ва онҳо шабу рӯз ором намегиранд ва мегӯянд: "Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки буд, ҳаст ва хоҳад омад».

Ҳизқиёл 1:19 Ва ҳангоме ки мавҷудоти зинда мерафтанд, чархҳо аз ҷониби онҳо мерафтанд; ва ҳангоме ки мавҷудоти зинда аз замин бардошта мешуданд, чархҳо боло мешуданд.

Ҳайвоноти зинда дар Ҳизқиёл 1:19 бо чархҳое ҳамроҳӣ мекарданд, ки ҳангоми ҳаракат кардани махлуқҳо ҳаракат мекарданд ва ҳангоми боло бурдани махлуқот боло бардошта мешуданд.

1. Қувваи ҳаракат: Чӣ тавр Худо бо мо ҳаракат мекунад

2. Бо ҳузури худ бардошт: Чӣ гуна Худо моро боло мебарад

1. Забур 121:8 - Худованд омадану рафтани шуморо ҳам ҳозир ва ҳам то абад назорат хоҳад кард.

2. Ишаъё 46:4 - Ҳатто то пирӣ ва мӯйсафеди ту ман ҳамонам, ман он ҳастам, ки туро дастгирӣ мекунам. Ман туро офаридаам ва туро мебарам; Ман туро дастгирӣ мекунам ва туро наҷот медиҳам.

Ҳизқиёл 1:20 Ба ҳар куҷое ки рӯҳ бояд биравад, онҳо мерафтанд, рӯҳи онҳо ба он ҷо мерафт; ва чархҳо бар зидди онҳо бардошта мешуданд, зеро ки рӯҳи мавҷудоти зинда дар чархҳо буд.

Рӯҳи мавҷуди зинда чархҳоро ба ҳар куҷое, ки мерафт, меронд.

1. Қувваи Рӯҳ: Зиндагӣ дар қуввати Рӯҳулқудс

2. Дар имон устувор мондан: Бо ҳидояти Парвардигор ба пеш ҳаракат кардан

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

2. Румиён 8:26-27 - "Ҳамин тавр Рӯҳ низ дар заъфҳои мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст, балки Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки ба забон овардан ғайриимкон аст. Ҳоло Ӯ ки дилҳоро месанҷад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро ки Ӯ мувофиқи хости Худо барои муқаддасон шафоат мекунад».

Ҳизқиёл 1:21 Вақте ки онҳо рафтанд, онҳо рафтанд; ва ҳангоме ки онҳо истоданд, онҳо истоданд; ва ҳангоме ки онҳо аз замин бардошта шуданд, чархҳо бар зидди онҳо бардошта шуданд, зеро ки рӯҳи мавҷудоти зинда дар чархҳо буд.

Рӯҳи мавҷуди зинда дар чархҳо буд ва ҳаракати чархҳо аз паи ҳаракатҳои мавҷудоти зинда буд.

1. Рӯҳи Худо ҳамеша бо мост, моро дар ҳаёти ҳаррӯзаамон роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ мекунад.

2. Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ки новобаста аз он ки ҳаёт роҳи моро пеш мебарад, ба мо қувват мебахшад.

1. Забур 25:4-5 - Маро роҳҳои Ту бидон, эй Худованд; ба ман роххои худро омуз. Маро дар ростии Худ роҳнамоӣ кун ва таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; барои ту ман тамоми рӯз интизорам.

2. Ишаъё 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

Ҳизқиёл 1:22 Ва шабоҳати фалак бар сари махлуқоти зинда мисли булӯри даҳшатборе буд, ки бар сари онҳо дароз кашида буд.

Ҳайвоноти зинда дар рӯъёи Ҳизқиёл дар болои сарашон фалаке доштанд, ки ба булӯри даҳшатбор шабоҳат доранд.

1. Ҷалоли Худованд: Фаҳмидани рӯъёи Ҳизқиёл

2. Таваҷҷӯҳ ба қудрати Худо: бузургии осмон

1. Ваҳй 4:7-8 - Чор махлуқи зинда дар атрофи тахти Худо бо чашмони пур аз оташ ва болҳо

2. Ишаъё 6:1-3 - Серафим бо шаш бол дар атрофи тахти Худо суруд мехонад муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо

Ҳизқиёл 1:23 Ва болҳои онҳо дар зери фалак рост, яке ба сӯи дигар буд: ҳар яке аз дуто, ки аз он тараф мепӯшанд, ва ҳар яке дуто, ки аз он тараф пӯшонида шудаанд, бадани худ дошт.

Ҳизқиёл рӯъёеро дар бораи чор махлуқи зинда бо болҳое тасвир мекунад, ки ҳар ду тарафи баданашонро мепӯшиданд.

1. Қудрати эҷодии Худо: рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи чаҳор мавҷудоти зинда

2. Ҳимояи Худо: Болҳои чаҳор мавҷуди зинда

1. Ҳастӣ 1:21 - Ва Худо наҳангҳои бузург ва ҳар махлуқи ҳаракаткунандаро, ки об ба таври фаровон ба вуҷуд овард, мувофиқи ҷинсашон ва ҳар паррандагони болдор мувофиқи ҷинсаш, офарид, ва Худо дид, ки ин хуб аст.

2. Ишаъё 6:2 - Дар болои он серафиҳо меистоданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо дугонааш руяшро пушонд ва бо дутоаш пойхои худро пушонд ва бо дутоаш парвоз кард.

Ҳизқиёл 1:24 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, ман садои болҳои онҳоро шунидам, мисли садои обҳои бузург, мисли садои Худои Қодири Мутлақ, овози сухан, мисли садои лашкар; болҳои онҳо.

Ҳизқиёл садои болҳоро мисли садои обҳои бузург ва овози Худои Қодири Мутлақ мешунавад, вақте ки махлуқоти дидааш истода, болҳои худро фуровардand.

1. Қудрати овози Худо

2. Бузургии офариниш

1. Ҳастӣ 1: 1-2: 4а - Дар ибтидо, Худо осмонҳо ва заминро офарид

2. Забур 29:3-9 - Овози Худованд бар обҳо аст, Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои бисьёр аст

Ҳизқиёл 1:25 Ва овозе аз фалак шунида шуд, ки бар сари онҳо буд, вақте ки онҳо истода, болҳои худро фуровардand.

Ба Ҳизқиёл рӯъё дар бораи чор махлуқи зиндаи болҳояшон дода мешавад, ки аз фалак овоз доранд.

1. Овози Худо: Қудрати Худои Мутаол ва чӣ гуна он моро ҳидоят мекунад

2. Болҳои худро поён гузорем: Омӯзиши такя ба қувваи Худо

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард. Медаванд ва хаста намешаванд. Онҳо роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд."

2. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо парҳои худ хоҳад пӯшонад, туро бо болҳои худ паноҳ хоҳад дод. Ваъдаҳои содиқи Ӯ зиреҳ ва муҳофизати туст».

Ҳизқиёл 1:26 Ва дар болои фалаке, ки бар сари онҳо буд, шабоҳати тахт мисли намуди санги ёқут буд;

Ҳизқиёл рӯъёеро дид, ки тахте дар осмон буд, ки дар он симои одамӣ нишастааст.

1. Ҷалоли Биҳишт - Омузиши ҷалоли арши Худо ва аҳамияти эҳтироми Ӯ.

2. Табиати бемаънии Худо - Баррасии асрори бузургии Худо ва бузургии қудрати Ӯ.

1. Ишаъё 6:1-4 - "Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд буд; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард".

2. Забур 8:1 - "Эй Худованд, Парвардигори мо, исми Ту дар тамоми замин чӣ қадар бузург аст!"

Ҳизқиёл 1:27 Ва ман мисли ранги каҳрабо дидам, ки дар гирду атрофи он намуди оташ аст, аз намуди камараш то боло ва аз намуди камараш ба поён, дидам, ки он намуди оташ дошт ва дар атрофаш равшанӣ дошт.

Ҳизқиёл–пайғамбар мавҷудеро дид, ки аз камараш ба боло ва поён оташ намуди зоҳирӣ дошт ва дар атрофаш равшанӣ дошт.

1. Равшании Худованд: Омӯзиши қудрати бузургии Худо

2. Оташи ҳузури Худо: Таҷрибаи муҳаббати беҳамтои Худованд

1. Ваҳй 21:23-24 - Ва шаҳр эҳтиёҷе надошт, ки офтоб ва моҳтоб дар он дурахшид, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва Барра нури он аст.

24 Ва халқҳои наҷотёфтагон дар нури он хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва ҷалоли худро ба он хоҳанд овард.

2. Хуруҷ 33:18-19 - Ва ӯ гуфт: "Аз ту илтимос мекунам, ҷалоли худро ба ман нишон деҳ".

19 Ва гуфт: «Ман тамоми некии худро пеши ту хоҳам гузаронд, ва исми Худовандро пеши ту мавъиза хоҳам кард; ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард.

Ҳизқиёл 1:28 Чӣ тавре ки намуди камон, ки дар абр дар рӯзи борон аст, ончунон намуди дурахши гирду атроф буд. Чунин буд намуди зоҳирии ҷалоли Худованд. Ва чун дидам, бар рӯи худ афтодам, ва овози касеро шунидам, ки сухан мегуфт.

Ҳизқиёл дар рӯъё ҷалоли Худовандро дида, аз тарс ба рӯи худ меафтад.

1. Худо сазовори ибодати мост: Омӯзиши ба зону афтодани худ дар тарси Худо.

2. Нигоҳи Ҳизқиёл дар бораи ҷалоли Худованд: Омӯзиши дидани ҷалоли Худо.

1. Ишаъё 6:1-4. Дар рӯъёи Ишаъё дар бораи ҷалоли Худованд.

2. Хуруҷ 24:16-17 Мусо ва пирони Исроил ҷалоли Худовандро дар кӯҳи Сино мебинанд.

Боби 2 Ҳизқиёл ҳикояи даъват ва супориши пешгӯии Ҳизқиёлро аз ҷониби Худо идома медиҳад. Он хусусияти душвори рисолати ӯро ва аҳамияти содиқона расонидани паёмҳои Худоро ба исроилиёни исёнкор таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо муроҷиати мустақими Худо ба Ҳизқиёл оғоз мешавад ва ба ӯ дастур медиҳад, ки аз ҷояш бархезад ва ба суханони Ӯ гӯш диҳад. Худо Ҳизқиёлро ҳамчун пайғамбар ба исроилиёни исёнкор ва якрав супориш дода, ӯро огоҳ мекунад, ки онҳо ба паёми ӯ гӯш надиҳанд ё ба онҳо ҷавоб надиҳанд (Ҳизқиёл 2:1-5).

Сархати 2: Сипас ба Ҳизқиёл варақе дода мешавад, ки дар он калимаҳои нола, мотам ва вой мавҷуданд. Худо ба ӯ амр мекунад, ки туморро бихӯрад ва мӯҳтавои онро ба худ ҷалб кунад, ки ин рамзи азхудкунии пурраи паёми илоҳӣ мебошад. Ҳизқиёл итоат мекунад ва тӯморро мехӯрад ва таъми онро мисли асал эҳсос мекунад (Ҳизқиёл 2:6-10).

Дар ҷамъбаст,
Боби дуюми Ҳизқиёл нишон медиҳад
Даъват ва супориши пешгӯии Ҳизқиёл,
истеъмоли рамзии варақ бо паёмҳои илоҳӣ.

Муроҷиати бевоситаи Худо ба Ҳизқиёл ва ба исроилиёни исёнкор ҳамчун пайғамбар таъин кардани.
Фармон деҳ, ки китоберо бихӯранд, ки дар он гиря ва мотам ва итоаткории Ҳизқиёл навишта шудааст.

Ин боби Ҳизқиёл ҳикояи даъват ва супориши пайғамбаронаи Ҳизқиёлро аз ҷониби Худо идома медиҳад. Он бо муроҷиати мустақими Худо ба Ҳизқиёл оғоз мешавад ва ба ӯ дастур медиҳад, ки аз ҷояш бархезад ва ба суханони Ӯ гӯш диҳад. Худо Ҳизқиёлро ҳамчун пайғамбар ба исроилиёни исёнкор ва якрав супориш дода, ӯро огоҳ мекунад, ки онҳо ба паёми ӯ гӯш надиҳанд ё ба онҳо ҷавоб надиҳанд. Сипас ба Ҳизқиёл варақе дода мешавад, ки дар он калимаҳои нола, мотам ва вой баранд. Худо ба ӯ амр мекунад, ки туморро бихӯрад ва мӯҳтавои онро ба худ ҷалб кунад, ки ин рамзи азхудкунии пурраи паёми илоҳӣ мебошад. Ҳизқиёл ба он итоат мекунад ва варақро мехӯрад ва таъми онро мисли асал эҳсос мекунад. Дар ин боб ба даъвати пешгӯии Ҳизқиёл ва ба кор андохтани он, инчунин истеъмоли рамзии варақ бо паёмҳои илоҳӣ нигаронида шудааст.

Ҳизқиёл 2:1 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари одам, бар пои худ бархез, ва ман бо ту сухан хоҳам гуфт».

Худо бо Ҳизқиёл гап мезанад ва ба ӯ мегӯяд, ки бархезад ва гӯш кунад.

1. Садои Худо: Чӣ гуна мо бояд посух гӯем

2. Оё шумо гӯш мекунед?

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди Ман биё: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд"

2. Яъқуб 1:19 - "Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб ва дар сухан оҳиста бошад"

Ҳизқиёл 2:2 Ва ҳангоме ки ӯ ба ман сухан ронд, рӯҳ ба даруни ман даромад ва маро ба по хезонд, то суханеро, ки бо ман сухан мегуфт, шунидам.

Рӯҳи Худо бар Ҳизқиёл нозил шуда, ба ӯ қувват дод, ки истода ба суханони Ӯ гӯш диҳад.

1. «Қудрати Рӯҳулқудс»

2. «Дар назди Худо истодан».

1. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама дар як ҷо ҷамъ омаданд. Ногаҳон аз осмон садое мисли шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Онҳо диданд, ки гӯё забонҳои оташе буд, ки аз ҳам ҷудо шуда, бар ҳар яки онҳо қарор гирифт. Ҳамаи онҳо аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва чун Рӯҳ ба онҳо имкон дод, ба забонҳои дигар сухан гӯянд.

2. Ҳизқиёл 36:27 - Ман Рӯҳи Худро дар ту мегузорам ва шуморо бармеангезам, ки фармонҳои Маро риоя кунед ва қонунҳои Маро риоя кунед.

Ҳизқиёл 2:3 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Ман туро назди банӣ-Исроил мефиристам, ки ба як халқи исёнкоре, ки бар зидди ман исён кардааст,; онҳо ва падаронашон то имрӯз бар зидди ман таҷовуз карданд.

Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки ба халқи исёнкор пайғамбар бошад.

1. "Қудрати кафорат: Чӣ гуна муҳаббати Худо ҳеҷ гоҳ дар баробари исён даст намекашад"

2. «Даъват ба итоат: чӣ гуна мо бояд ба аҳкоми Худо ҷавоб диҳем».

1. Ирмиё 7:23 - «Лекин он чизест, ки ба онҳо амр фармудаам: ба овози ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр мефармоям, рафтор кунед, то ки хуб шавад. бо Шумо.'"

2. Ғалотиён 6:1 - "Эй бародарон, агар касе ба гуноҳе даст занад, шумо, рӯҳониён, бояд ӯро дар рӯҳияи мулоимӣ барқарор кунед. Худро эҳтиёт кунед, ки мабодо шумо низ ба озмоиш дучор шавед".

Ҳизқиёл 2:4 Зеро ки онҳо фарзандони беадаб ва сангдил ҳастанд. Ман туро назди онҳо мефиристам; ва ба онҳо бигӯ: «Худованд Худо чунин мегӯяд».

Худо Ҳизқиёлро мефиристад, то ба халқи Исроил хабар расонад ва онҳоро огоҳ кунад, ки онҳо якрав ва саркаш ҳастанд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Худо - Ҳизқиёл 2:4

2. Итоат ба Каломи Худо - Ҳизқиёл 2:4

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

Ҳизқиёл 2:5 Ва онҳо, хоҳ бишнаванд, хоҳ таҳаммул кунанд, (зеро онҳо хонаи исёнкоранд), вале хоҳанд донист, ки дар миёни онҳо пайғамбаре будааст.

Худо ба воситаи Ҳизқиёл ба халқи Исроил огоҳ мекунад, ки онҳо хоҳанд донист, ки пайғамбаре дар байни онҳост, новобаста аз он ки онҳо гӯш мекунанд ё не.

1. Огоҳиҳои Худованд ба мардумаш: Гӯш додан ва гӯш кардан ба суханони паёмбар

2. Муҳимияти гӯш кардани овози Худо: дарси Ҳизқиёл

1. 2 Вақоеънома 36: 15-16 "Ва Худованд Худои падаронашон ба воситаи фариштагони Худ огоҳӣ фиристод, то барвақт бархоста, онҳоро фиристод, зеро ки ба қавми худ ва ба манзили худ раҳм кард, вале онҳо фариштагони Худро тамасхур карданд. Худо, ва суханони Ӯро хор кард ва аз паёмбаронаш суистифода кард».

2. Ирмиё 25:3-5 «Аз соли сездаҳумин Йӯшиёҳу ибни Амӯн, подшоҳи Яҳудо, то имрӯз, яъне соли бистум аст, каломи Худованд бар ман нозил шуд, ва ман гуфтам. барвақт бархоста ва сухан мегуфтед, лекин шумо гӯш надодед; ва Худованд ҳамаи бандагони Худ анбиёро назди шумо фиристод, то ки барвақт бархоста, онҳоро фиристод;

Ҳизқиёл 2:6 Ва ту, эй писари одам, аз онҳо натарс, ва аз суханони онҳо натарс, гарчанде ки хорҳо бо ту бошанд, ва дар миёни каждумҳо сокин бошӣ; аз суханони онҳо натарс ва аз суханони онҳо натарс, намуди онҳо, гарчанде ки онҳо хонаи саркаш бошанд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки аз мардуми саркаш, ки дар миёни онҳост, бо вуҷуди хору хор ва каждумҳо натарсад.

1. Бартараф кардани тарс дар вазъиятҳои душвор: омӯзиши Ҳизқиёл 2:6

2. Дар Каломи Худо далер бошед: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 2:6

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - «Оё ба ту амр накардаам, ки қавӣ ва далер бош, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту дар ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст.

Ҳизқиёл 2:7 Ва суханони Маро ба онҳо бигӯй, хоҳ онҳо бишнаванд, хоҳ таҳаммул кунанд, зеро ки онҳо аз ҳама саркаш ҳастанд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки суханони худро ба одамони саркаштарин бигӯяд, новобаста аз он ки онҳо гӯш мекунанд ё не.

1. Қувваи суханони мо - Чӣ гуна калимаҳое, ки мо мегӯем, метавонанд таъсири доимӣ дошта бошанд

2. Муқовимат дар муқобили мушкилот - Чӣ гуна бояд бо вуҷуди муқовимат барои тағирот идома диҳед

1. Яъқуб 3:3-5 - Инак, мо ба даҳони аспҳо меандозем, то онҳо ба мо итоат кунанд; ва мо тамоми бадани онҳоро давр мезанем.

4 Инак, киштиҳо, ки бо вуҷуди он ки ин қадар бузург бошанд ва аз шамолҳои сахт ронда шаванд ҳам, бо шӯли хеле хурд, ба ҳар ҷое ки ҳоким бихоҳад, чарх мезананд.

5 Ҳамин тавр, забон узвҳои хурд аст, ва аз чизҳои бузург фахр мекунад.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст: ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

Ҳизқиёл 2:8 Аммо ту, эй писари одам, бишнав, ки ба ту чӣ мегӯям; Мисли он хонаи саркаш саркаш мабош: даҳонатро кушо ва аз он чи ба ту медиҳам, бихӯр.

Худо моро даъват мекунад, ки каломи Ӯро қабул кунем ва бе саркашӣ ба он амал кунем.

1: Мо бояд Каломи Худоро қабул кунем ва ба иродаи Ӯ итоат кунем.

2: Мо бояд ба Худо итоат кунем ва бар зидди Ӯ исён накунем.

1: Яъқуб 1:22 - Иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

2: Такрори Шариат 5:29 - Кошки дар онҳо чунин дил мебуд, ки аз Ман метарсанд ва ҳама аҳкоми Маро ҳамеша риоя мекарданд, то ки ба онҳо ва фарзандонашон то абад некӯ бошад!

Ҳизқиёл 2:9 Ва ҳангоме ки назар кардам, инак, дасте сӯи ман фиристода шуд; Ва ногоҳ, ки дар он китобе буд.

Худо ба Ҳизқиёл дастеро бо китоб фиристод, ки муҳимияти хондан ва фаҳмидани Каломи Худоро нишон медиҳад.

1. Фаҳмидани Каломи Худо: Дасти Ҳизқиёл.

2. Аҳамияти китоб: ҳадяи Худо ба Ҳизқиёл.

1. Ирмиё 15:16 - "Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам, ва каломи Ту барои ман шодӣ ва шодии дили ман буд, зеро ки ман ба исми Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо".

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ҳизқиёл 2:10 Ва онро пеши ман паҳн кард; ва дарун ва берун навишта шуда буд, ва дар он навҳаҳо ва мотам ва вой навишта шудааст.

Ба Ҳизқиёл-пайғамбар варақчае дода мешавад, ки дар он суханони нола, мотам ва вой мавҷуданд.

1. Дар миёни нолаҳо умед пайдо кардан

2. Мотам ва вой: Чӣ тавр мубориза бурдан ва қувват пайдо кардан

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмҳои Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; Вафодории Ту бузург аст."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Боби 3 Ҳизқиёл гузориши рисолати пешгӯии Ҳизқиёлро идома медиҳад. Он нақши ӯро ҳамчун посбон ва масъулияти ӯ дар расонидани паёмҳои Худо ба халқи Исроил таъкид мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки туморero, ки суханони Ӯро дар бар мегирад, бихӯранд. Ҳангоме ки Ҳизқиёл туморро мехӯрад, ӯ аз рӯҳи Худо пур мешавад ва паёми илоҳиро қабул мекунад. Пас аз он Худо ӯро ҳамчун посбон бар Исроил таъин карда, ӯро огоҳ мекунад, ки суханони Ӯро ба халқи исёнкор содиқона бирасонад (Ҳизқиёл 3:1-11).

Параграфи 2: Ҳизқиёл дар бораи хусусияти душвори рисолати худ огоҳ карда мешавад. Халқи Исроил ҳамчун якрав ва гӯш кардан намехоҳад тасвир шудааст. Бо вуҷуди ин, Худо Ҳизқиёлро итминон медиҳад, ки ӯро қавӣ ва устувор мегардонад ва ба ӯ имкон медиҳад, ки нақши худро ҳамчун

пайғамбар иҷро кунад. Ҳизқиёл огоҳ карда мешавад, ки аз вокунишҳои онҳо натарсад ва паёмҳои ба ӯ додашударо содиқона бигӯяд (Ҳизқиёл 3:12-21).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сеюмро ошкор мекунад
Истеъмоли Ҳизқиёл варақеро бо суханони Худо,
таъин шудани ӯ ба ҳайси посбон бар Исроил.

Фармон деҳ, ки туморero, ки дар он суханони Худо ва ба ҳайси посбон таъин шудааст, бихӯранд.
Тавсифи табиати душвори рисолати Ҳизқиёл ва боварӣ ба қудрати Худо.

Ин боби Ҳизқиёл гузориши рисолати пешгӯии Ҳизқиёлро идома медиҳад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки туморero хӯрад, ки суханони Ӯро дар бар мегирад, ӯро аз рӯҳи Худо пур мекунад ва паёми илоҳӣ медиҳад. Худо ӯро ҳамчун посбон бар Исроил таъин намуда, ба ӯ дастур дод, ки суханони Ӯро ба халқи исёнкор содиқона бирасонад. Ҳизқиёл дар бораи табиати душвори рисолати худ огоҳ карда мешавад, зеро мардуми Исроил ҳамчун якрав ва намехоҳанд гӯш кунанд. Бо вуҷуди ин, Худо Ҳизқиёлро итминон медиҳад, ки ӯро қавӣ ва устувор мегардонад ва ба ӯ имкон медиҳад, ки нақши худро ҳамчун пайғамбар иҷро кунад. Ҳизқиёл огоҳ карда мешавад, ки аз аксуламали онҳо натарсад ва паёмҳои ба ӯ додашударо содиқона бигӯяд. Дар ин боб ба истеъмоли китоби Ҳизқиёл бо суханони Худо ва таъин шудани ӯ ҳамчун посбон бар Исроил нигаронида шудааст.

Ҳизқиёл 3:1 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, он чи ёфтӣ, бихӯр; ин лӯхтакро бихӯр ва рафта, ба хонадони Исроил сухан гӯй.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки туморе бихӯрад ва баъд бо хонадони Исроил сухан гӯяд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна риояи аҳкоми Худо боиси баракатҳои фаровон мегардад

2. Каломи муқаддаси Худо: Рӯҳи худро бо паёми Худо ғизо диҳед

1. Еҳушаъ 1:8 Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он ҷо мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, ба ҷо овар;

2. Филиппиён 4:8 Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар чи пок аст, ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Ҳизқиёл 3:2 Ман даҳони худро кушодам, ва ӯ маҷбур кард, ки он лӯхтакро хӯрам.

Худованд даҳони Ҳизқиёлро кушода, ба ӯ лӯхтак дод, то бихӯрад.

1. Худованд мехоҳад, ки моро бо Каломи худ ғизо диҳад

2. Рӯзҳои Худо ниёзҳои моро қонеъ мекунанд

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба Ӯ паноҳ мебарад.

2. Ирмиё 15:16 - Вақте ки суханони Ту омаданд, ман онҳоро хӯрдам; онҳо шодии ман ва шодии дили ман буданд, зеро ки ман исми Туро дорам, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ.

Ҳизқиёл 3:3 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, шикаматро бихӯр ва аз ин лӯхтак, ки ба ту медиҳам, шиками худро пур кун». Он гоҳ ман онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман ҳамчун асал барои ширинӣ буд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки як лӯхтакро, ки ба ӯ дод, бихӯрад, ки мисли асал ширин буд.

1. Ширинии итоъат ба Худо.

2. Ширинии Худо дар зиндагии мо.

1. Забур 19:10 - "Онҳо аз тилло, ҳатто тиллои маҳин бештар дилхоханд; Аз асал ва асал ҳам ширинтаранд".

2. Юҳанно 15:10-11 - "Агар аҳкоми Маро риоя кунед, шумо дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоят кардам ва дар муҳаббати Ӯ бимонед. Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии ман бошад. дар ту, ва шодии ту пур бошад».

Ҳизқиёл 3:4 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, бирав, ба хонадони Исроил бирав ва суханони Маро ба онҳо бигӯ».

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки суханони худро ба хонадони Исроил бигӯяд.

1: Биёед ба даъвати Худо гӯш диҳем, то каломи Ӯро ба дигарон паҳн кунем.

2: Мо бояд ба фармонҳои Худо итоат кунем ва паёми Ӯро ба ҷаҳониён расонем.

1: Матто 28:19-20 Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; , Инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2: Аъмол 1:8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. .

Ҳизқиёл 3:5 Зеро ки ту на назди қавме ки забони бегона ва забони сахт доранд, балки ба хонадони Исроил фиристода шудай;

Худо Ҳизқиёлро посбон барои хонадони Исроил таъин кард.

1: Мо даъват шудаем, ки посбонони халқи Худо бошем.

2: Мо даъват шудаем, ки ба халқи Худо бо ростӣ ва садоқат хизмат кунем.

1: Isaiah 62:6 - "Ман посбононро бар деворҳои ту гузоштаам, эй Ерусалим, ки онҳо ҳеҷ гоҳ шабу рӯз ором нахоҳанд дошт; шумо, ки Худовандро ёд мекунед, хомӯш нашавед".

2: 2 Вақоеънома 16: 9 - "Зеро ки чашмони Худованд дар тамоми замин ба сӯи он сӯ медаванд, то ки худро дар ҳаққи онҳое, ки дилашон ба Ӯ комил аст, нишон диҳад".

Ҳизқиёл 3:6 На ба бисёр одамоне, ки забони бегона ва забони сахт доранд, ки суханони онҳоро ту намефаҳмӣ. Албатта, агар туро назди онҳо мефиристодам, ба сухани ту гӯш медоданд.

Худованд ба Ҳизқиёл сухан меронад, ки ӯро ба назди одамоне, ки забони бегона ва забони сахт доранд, нафиристад, зеро онҳо ӯро намефаҳманд.

1. Қувваи фаҳмиш: Аҳамияти забон дар муошират

2. Ҳукмронии Худованд: Назорати Ӯ бар он касе, ки Ӯ даъват мекунад

1. Аъмол 2:1-4 - Пантикост ва суханронӣ бо забонҳо

2. 1 Қӯринтиён 14:13-19 - Тӯҳфаи тарҷумаи забонҳо

Ҳизқиёл 3:7 Аммо хонадони Исроил ба ту гӯш нахоҳанд дод; зеро ки ба ман гӯш нахоҳанд дод, зеро ки тамоми хонадони Исроил беадаб ва сангдил ҳастанд.

Ҳизқиёл хонадони Исроилро огоҳ мекунад, ки онҳо ба ӯ гӯш нахоҳанд дод, зеро онҳо якрав ва ба Худо ҷавоб намедиҳанд.

1. Муҳаббати Худо бо вуҷуди якравии мо

2. Дилҳои моро ба сӯи Худо нарм кардан

1. Ирмиё 17:9-10 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ато мекунам, ва мувофиқи самараи корҳои худ».

2. Забур 51:10-11 - "Дар ман дили покро биёфарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун. Маро аз ҳузури Худ дур накун, ва рӯҳи муқаддаси Худро аз ман нагир".

Ҳизқиёл 3:8 Инак, ман рӯи туро бар рӯи онҳо мустаҳкам кардам, ва пешонии туро бар пешонии онҳо мустаҳкам кардам.

Худо ваъда додааст, ки Ҳизқиёлро аз душманонаш муҳофизат мекунад ва ба ӯ қувват додааст, ки бо онҳо рӯ ба рӯ шавад.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душворӣ комилан басанда аст

2. Бо нерӯи Худованд устувор бошед

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Эфсӯсиён 6:10-13 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро муборизаи мо бар зидди макрҳои иблис нест. ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди

қудратҳои ин ҷаҳони торик ва бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар заминҳои осмонӣ.Бинобар ин зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то вақте ки рӯзи бадӣ фаро расад, шумо метавонед дар ҷои худ истодагарӣ кунед ва пас аз он ки ҳама чизро анҷом додед, истода бошед».

Ҳизқиёл 3:9 Ман пешонии туро аз санги санги сангин сахттар кардам: аз онҳо натарс, ва аз нигоҳи онҳо ҳаросон нашав, гарчанде ки онҳо хонаи исёнкор бошанд ҳам.

Худо пешонии Ҳизқиёл-пайғамбарро сахт гардонид, то ӯ дар расонидани паёми Худо ба қавми саркаш натарсад ва ҳаросон нашавад.

1. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

2. Ғалаба кардани тарс бо имон

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро не, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст».

Ҳизқиёл 3:10 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, тамоми суханони Маро, ки ба ту мегӯям, дар дили ту қабул кун ва бо гӯшҳои ту бишнав».

Суханони Худоро дар дили худ қабул кун ва бо гӯши худ гӯш кун.

1. Гӯш кардани Худо бо дили кушод

2. Дар ҳаёти худ Каломи Худоро қабул кунед

1. Масалҳо 8:34 - Хушбахт аст касе, ки маро гӯш мекунад ва ҳамарӯза назди дарвозаҳои ман менигарад ва дар паҳлӯи дарҳои ман интизор аст.

2. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Ҳизқиёл 3:11 Ва бирав, назди онҳо аз асирӣ, назди фарзандони қавми худ бирав, ва ба онҳо сухан гӯй, ва ба онҳо бигӯ: «Худованд Худо чунин мегӯяд; Оё мешунаванд ё таҳаммул мекунанд.

Худованд ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки назди асирони қавми худ биравад ва бо онҳо сухан гӯяд ва ба онҳо суханони Худовандро бигӯяд ва оё онҳо гӯш хоҳанд кард ё не.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба ҳама, новобаста аз посухи онҳо, ростӣ ва муҳаббатро бигӯем.

2. Мо метавонем ба каломи Худо боварӣ дошта бошем, ки умед ва далерӣ меорад, ҳатто вақте ки онро қабул намекунанд.

1. Юҳанно 3:17 (Зеро ки Худо Писари Худро ба ҷаҳон фиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.)

2. Румиён 10:14-15 (Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?)

Ҳизқиёл 3:12 Он гоҳ рӯҳ маро бардошт, ва ман аз паси худ овози шӯришии азиме шунидам, ки мегуфт: "Ҷалоли Худованд аз ҷои ӯ муборак бошад".

Ҳизқиёл-пайғамбар дар рӯъё бардошта мешавад ва овози шитоби азимеро мешунавад, ки ҷалоли Худовандро аз макони Ӯ эълон мекунад.

1. Садои Худо: Омӯзиши гӯш кардани овози Худованд

2. Ҷалоли Худо: Эҳсоси ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 29:3-4 - Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои бисьёр аст. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст.

2. Ишаъё 6:3 - Ва яке ба дигаре нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!

Ҳизқиёл 3:13 Ман инчунин садои болҳои мавҷудоти зиндаро, ки ба якдигар ламс мекарданд, ва садои чархҳои бар онҳо истода, ва садои шитоби азиме шунидам.

Ҳизқиёл садои баландеро шунид, ки аз болҳои мавҷудоти зинда ва чархҳо мебарояд.

1. Қудрати ҳузури Худо

2. Худо дар ҳама ҷост

1. Ҳизқиёл 3:13

2. Забур 139:7-10 - "Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури Ту ба куҷо бигрезам? Агар ба осмон боло шавам, Ту онҷо ҳастӣ! Агар бистари худро дар шеол созам, Ту он ҷо ҳастӣ! Агар Ман болҳои субҳро гирифта, дар ақсои баҳр сокин мешавам, ҳатто дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти ростат маро нигоҳ хоҳад дошт».

Ҳизқиёл 3:14 Пас, рӯҳ маро боло бардошта, бурд, ва ман бо алам, дар гармии рӯҳам рафтам; вале дасти Худованд бар ман сахт буд.

Рӯҳи Худованд Ҳизқиёлро боло бардошт ва ӯро бурд, ва ӯ бо алам ва дар гармии рӯҳаш рафт, вале дасти Худованд бар ӯ қавӣ буд.

1. Новобаста аз он ки вазъият душвор бошад ҳам, Худо ҳамеша бо мост.

2. Худованд ба мо қувват мебахшад, то бо душвориҳои худ мубориза барем.

1. Забур 46:1 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳо».

2. Ишаъё 40:31 "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд."

Ҳизқиёл 3:15 Ва ман назди асирӣ дар Телабиб, ки дар соҳили дарёи Кабор сукунат дошт, омадам, ва дар он ҷое ки онҳо нишаста буданд, нишастам, ва дар он ҷо ҳафт рӯз дар ҳайрат мондам.

Ҳизқиёл ба назди асирони Телабиб, ки дар соҳили дарёи Чебар зиндагӣ мекарданд, фиристода шуд. Ӯ дар ҳайрат монд ва ҳафт рӯз бо онҳо монд.

1. Вафодории Худо ба халқи худ - Ҳизқиёл 3:15

2. Қудрати ҳузур - Ҳизқиёл 3:15

1. Ишаъё 43:2-3 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Ҳизқиёл 3:16 Ва дар охири ҳафт рӯз чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро даъват кард, ки барои халқи худ посбон бошад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки барои ҳамимонони худ посбони ҳушёр бошем ва ҳамеша омода бошем, ки паёми Худоро бо дигарон мубодила кунем.

2: Мо бояд ҳамеша ҳушёр бошем ва барои гӯш кардани даъвати Худо омода бошем, зеро Ӯ ҳамеша ҳозир аст ва мехоҳад бо мо муошират кунад.

1:1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ овора шуда, касеро меҷӯяд, то ба коми худ кашад."

2: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Ҳизқиёл 3:17 Писари одам!

Худо Ҳизқиёлро посбон таъин кард, то халқи Исроилро огоҳ кунад.

1. Даъват барои посбон будан: гӯш кардан ва сухан гуфтан аз номи Худо

2. Огоҳӣ ва роҳнамо: Масъулияти Ҳизқиёл ҳамчун посбон

1. Ирмиё 6:17-19 - Ва Ман бар шумо посбононро гузошта, гуфтам: Ба садои карнай гӯш диҳед! Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш намедиҳем».

2. Ишаъё 62:6 - Посбонҳо кӯранд; Ҳама бехабаранд. ҳама сагҳои гунг ҳастанд, аккос карда наметавонанд; хоб дидан, хобидан, хобиданро дӯст доштан.

Ҳизқиёл 3:18 Вақте ки ман ба бадкорон мегӯям: "Ту ҳатман хоҳӣ мурд; ва ту ӯро огоҳ намекунӣ ва сухан намегӯӣ, ки шарирро аз роҳи шарираш

битарсонад, то ҷони ӯро наҷот диҳад; ҳамон одами шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд; балки хуни вайро аз дасти ту талаб хохам кард.

Худо талаб мекунад, ки халқи Ӯ шарионро аз оқибатҳои аъмоли худ огоҳ кунад ва агар ин тавр накунанд, онҳо барои марги одами шарир масъул хоҳанд буд.

1. Масъулияти мо барои огоҳ кардани шарир

2. Оқибатҳои беэътиноӣ ба масъулияти мо

1. Масалҳо 24:11-12 - "Онҳоеро, ки ба марг бурда мешаванд, наҷот деҳ; онҳоеро, ки ба қатл пешпо мехӯранд, нигоҳ дор. Агар гӯӣ: "Инак, мо инро надонистаем, оё касе, ки дар дил вазн дорад, дарк намекунад. Оё он касе, ки ҷони туро посбон аст, намедонад, ва оё ба одам мувофиқи кораш подоше намедиҳад?

2. Ҳизқиёл 33:8 - «Вақте ки ман ба шарир мегӯям, эй шарир, ту ҳатман мемирӣ, ва ту сухан намегӯӣ, ки ба шарир огоҳӣ диҳанд, ки аз роҳи худ гарданд, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд, балки хунро аз дасти ту талаб мекунам».

Ҳизқиёл 3:19 Аммо агар ту шарирро огоҳ кунӣ, ва ӯ аз шарорати худ ва аз роҳи шарири худ рӯй нагардонад, вай дар гуноҳи худ хоҳад мурд; аммо ту ҷони худро раҳо кардаӣ.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бадкоронро аз ҷазои дар пешистодаашон огоҳ кунад, аммо агар онҳо тавба накунанд, дар гуноҳҳои худ хоҳанд мурд.

1. Қувваи огоҳӣ: Ҷавоб додан ба даъвати Худо барои сухан гуфтан

2. Фарқи ҳалкунанда: тавба ва гуноҳ

1. Матто 3:2 - «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

2. Яъқуб 4: 17 - "Бинобар ин, барои касе ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ҳизқиёл 3:20 Боз: «Вақте ки одами одил аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ кунад, ва Ман пеши ӯ васваса мегузорам, вай хоҳад мурд; зеро ки ту ӯро огоҳ накардаӣ, дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва адолати вай, ки кардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд; балки хуни вайро аз дасти ту талаб хохам кард.

Ваќте марди солењ аз некї рўй гардонад ва ба гуноњ даст занад, Худо онњоро ба сабаби нофармониашон азоб мекунад, агар пешакї огоњ нашаванд.

1. Адолат ва марҳамати Худо дар Ҳизқиёл 3:20

2. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз адолат

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳо бо хоҳиши бади худ кашида мешаванд ва фирефта мешаванд. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 3:21 Аммо агар ту одами одилро огоҳ кунӣ, ки одил гуноҳ намекунад ва гуноҳ намекунад, вай ҳатман зинда хоҳад монд, зеро ки вай огоҳ шудааст; ту низ ҷони худро раҳоӣ додӣ.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки одилонро огоҳ кунад, ки аз гуноҳ худдорӣ кунанд, то онҳо зиндагӣ кунанд.

1. Мо бояд масъулияти худро дарк кунем, ки якдигарро ба зиндагии одилона ташвиқ кунем.

2. Мо бояд даъвати Худоро барои муҳофизат ва наҷот додани ҷони худ қабул кунем.

1. Филиппиён 2:12-13 - "Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, на танҳо дар ҳузури ман, балки ҳоло бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарс ва ларзон ба амал оваред, зеро он Худост. Он ки дар шумо ҳам барои ризоияти Ӯ амал мекунад ва ҳам барои ризоияти Ӯ».

2. Яъқуб 5:19-20 - «Бародарон, агар касе аз шумо аз ростӣ саргардон шавад, ва касе ӯро баргардонад, бигзоред, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии роҳи худ бармегардонад, ҷони маргро наҷот медиҳад ва ҷони худро пинҳон мекунад. гуноҳҳои зиёд».

Ҳизқиёл 3:22 Ва дасти Худованд дар он ҷо бар ман буд; ва ба ман гуфт: "Бархез, ба дашт бирав, ва ман дар он ҷо бо ту сӯҳбат мекунам".

Худованд бо Ҳизқиёл ҳозир буд ва ба ӯ амр фармуд, ки ба дашт биравад ва дар он ҷо бо ӯ гуфтугӯ кунад.

1. Омӯзиши гӯш кардан: Чӣ тавр шунидани овози Худо

2. Итоати содиқона: посух додан ба даъвати Худо

1. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст; бо он роҳ равед".

2. Яъқуб 1:22 - Фақат каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун.

Ҳизқиёл 3:23 Ва ман бархоста, ба дашт баромадам, ва инак, ҷалоли Худованд дар он ҷо истода буд, мисли ҷалоле ки дар канори дарёи Кабор дидам, ва ман рӯй ба замин афтодам.

Ҳизқиёл ҳангоми сафар ба дашт ҷалоли Худовандро эҳсос мекунад.

1. Қудрати ҷалоли Худо: Шинохтан ва посух додан ба ҳузури Худованд

2. Даъват ба дидор бо Худо: чї тавр љустуљў ва ќабули њузури Ў

1. Хуруҷ 33:18-23 - Воҳӯрии Мусо бо Худо дар кӯҳи Сино

2. Ишаъё 6:1-7 - диди Ишаъё дар бораи ҷалоли Худо дар маъбад

Ҳизқиёл 3:24 Ва рӯҳ ба даруни ман даромада, маро ба по хезонд, ва бо ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Бирав, дар хонаи худ маҳкам шав».

Рӯҳи Худованд ба дохили Ҳизқиёл даромад ва ба ӯ гуфт, ки ба хонааш бирав ва дар он ҷо бимонад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Он чизе ки Рӯҳ ба Ҳизқиёл таълим медод

2. Дар замонҳои душвор дар Худованд қувват пайдо кардан

1. 1 Юҳанно 2:6 - «Ҳар кӣ даъво дорад, ки дар Ӯ зиндагӣ мекунад, бояд мисли Исо зиндагӣ кунад».

2. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд".

Ҳизқиёл 3:25 Аммо ту, эй писари одам, инак, онҳо бар ту бандҳо хоҳанд зад, ва туро бо онҳо бибанданд, ва ту дар миёни онҳо нахоҳӣ рафт.

Худо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунем, ҳатто агар ҷаҳон бар зидди мо бошад.

1: Ба Худо таваккал кунед: Ӯ шуморо аз он мегузарад

2: Нагузоред, ки ҷаҳон шуморо дар занҷир қарор диҳад: Имонатонро ба Худо нигоҳ доред

1: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

2: Isaiah 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд."

Ҳизқиёл 3:26 Ва забони туро ба боми даҳонат хоҳам часпонид, то ки гунг хоҳӣ шуд, ва барои онҳо мазамматкунанда нахоҳӣ буд, зеро ки онҳо хонаи исёнкоранд.

Худованд онҳоеро, ки бар зидди Ӯ ва қавмаш сухан мегӯянд, хомӯш хоҳад кард.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш кунем, ки Худованд соҳибихтиёр аст ва исёнро таҳаммул намекунад.

2: Итоати мо ба Худованд ягона роҳи таъмини ҳифзи Ӯст.

1: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 3:27 Аммо ҳангоме ки бо ту сухан ронам, даҳони туро хоҳам кушод, ва ту ба онҳо бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ҳар кӣ мешунавад, бишнавад; ва ҳар кӣ таҳаммул кунад, бигзор таҳаммул кунад, зеро онҳо хонаи исёнкоранд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бо хонаи исёнгар сухан гӯяд ва ба онҳо бигӯяд, ки гӯш кунанд ва итоат кунанд.

1. Даъвати Худованд ба тоъат: Итоат дар баробари исён

2. Қалби тоъат: Иҷрои фармудаҳои Худо

1. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, ба Худо итоат кунед. Ба шайтон муқобилат кунед ва ӯ аз шумо гурезад.

Боби 4-уми китоби «Ҳизқиёл» рамзи рамзии ҳукми ояндаи Ерусалимро тасвир мекунад. Тавассути амалҳо ва аломатҳои гуногун Ҳизқиёл муҳосира ва харобшавии шаҳрро дар натиҷаи беитоатии Исроил тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки лавҳаи гилинро гирифта, дар он тасвири Ерусалимро кашад. Сипас ба ӯ амр мешавад, ки як табақи оҳанинро ҳамчун девори ҷудоӣ байни худ ва шаҳр бисозад. Ин маънои муҳосира ва ҷудошавии Ерусалимро дорад (Ҳизқиёл 4:1-3).

Сархати 2: Ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки дар паҳлӯи чапи худ якчанд рӯз хобида, гуноҳи Исроилро бар дӯш бигирад. Ҳар рӯз як соли ҷазоро ифода мекунад. Пас аз анҷоми ин давра, ӯ бояд ба тарафи рости худ хобида, рамзи гуноҳи Яҳудо ва ҷазои онҳоро нишон диҳад (Ҳизқиёл 4:4-8).

Сархати 3-юм: Сипас Худо ба Ҳизқиёл дар бораи ғизо ва оби ӯ дастурҳои мушаххас медиҳад, ки онҳо маҳдуданд ва рамзи камёфтӣ ва душвориҳои мардуми Ерусалим ҳангоми муҳосира дучор мешаванд. Ҳамчун нишона, Ҳизқиёл ин аст, ки бо истифода аз компонентҳои ғайримуқаррарӣ нон мепазад ва онро бар наҷосати инсон пухта, палидӣ ва ноумедиро таъкид мекунад (Ҳизқиёл 4:9-17).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби чоруми Ҳизқиёл тасвир шудааст
қабули ҳукми рамзии Ерусалим,
тасвири мухосира ва харобии дар пешистода.

Дар лавҳаи гил кашидани Ерусалим ва ҳамчун девор гузоштани табақи оҳанин.
Дар паҳлӯи чап ва рост хобидан барои нишон додани шарорат ва ҷазои Исроил ва Яҳудо.
Дастурҳо дар бораи маҳдуди ғизо ва об ва пухтани нон бо истифода аз компонентҳои ғайримуқаррарӣ.

Ин боби Ҳизқиёл рамзи рамзии ҳукми Ерусалимро тасвир мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки лавҳаи гилинро гирад ва дар он тасвири Ерусалимро кашад. Сипас ба ӯ фармон дода мешавад, ки як табақи оҳанинро ҳамчун девори ҷудоӣ байни худ ва шаҳр созад, ки рамзи муҳосираи дарпешистода ва ҷудошавии Ерусалимро ифода мекунад. Ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки чанд рӯз дар паҳлӯи чапи худ хобида, гуноҳи Исроилро бар дӯш бигирад ва сипас ба тарафи росташ рамзи гуноҳи Яҳудо ва ҷазои онҳоро нишон диҳад. Худо ба Ҳизқиёл дар бораи ғизо ва оби ӯ дастурҳои мушаххас медиҳад, ки онҳо маҳдуданд ва рамзи камёфтӣ ва душвориҳои мардуми Ерусалим ҳангоми муҳосира дучор мешаванд. Ҳамчун нишона, Ҳизқиёл ин аст, ки бо истифода аз компонентҳои ғайримуқаррарӣ нон мепазад ва онро аз наҷосати инсон пухта, палидӣ ва ноумедиро таъкид мекунад. Дар ин боб ба амалияи рамзии доварӣ бар Ерусалим ва тасвири муҳосира ва харобии дарпешистода диққат медиҳад.

Ҳизқиёл 4:1 Ту низ, эй писари одам!

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки тахтачае бигирад ва дар рӯи он расми Ерусалимро кашад.

1. Даъвати Худо ба амал: мо чӣ гуна муносибат мекунем?

2. Итоати Ҳизқиёл: намуна барои ҳамаи мо.

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Ишаъё 6:1-8 - Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки воло ва баланд бар тахт нишастааст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард. Болои ӯ серафим буд, ки ҳар кадоме шаш бол дошт: Бо ду бол рӯйи худро пӯшиданд, бо ду боли худро пӯшиданд ва бо ду бол парвоз мекарданд. Ва онҳо якдигарро нидо мекарданд: «Худованди Қодири Мутлақ муқаддас, муқаддас, муқаддас аст! тамоми замин аз шуҳрати У пур аст. Аз садои онхо сутунхо ва остонахо ба ларза даромад ва маъбад аз дуд пур шуд.

Ҳизқиёл 4:2 Ва бар зидди он муҳосира кунед, ва бар зидди он қалъа бино кунед, ва бар зидди он кӯҳе биандозед; ӯрдугоҳро низ ба муқобили он гузоред, ва қӯчқорҳои зарбазанро дар гирду атрофаш ҷойгир кунед.

Ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки шаҳреро муҳосира кунад ва қалъае созад ва дар гирду атрофи он савор шавад ва қӯчқорҳоро бар зидди он гузорад.

1. Такя ба нерӯи Худо дар замонҳои душвор

2. Қувваи устуворӣ дар замонҳои озмоишӣ

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

Ҳизқиёл 4:3 Ва як табақи оҳанинро назди худ бигир, ва онро барои девори оҳанин миёни худ ва шаҳр гузор; ва рӯи худро ба он гардон, ва он муҳосира хоҳад шуд, ва ту бар зидди он муҳосира хоҳӣ кард. Ин аломате барои хонадони Исроил хоҳад буд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки дар атрофи Ерусалим девори оҳанӣ созад, то хонадони Исроил нишон диҳад.

1. Қувваи аломат: Чӣ тавр нишонаҳои Худо дар Ҳизқиёл имрӯз ба мо кӯмак карда метавонанд

2. Деворҳои оҳанӣ: Қувваи Каломи Худо

1. Ишаъё 40:8-9 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Ҳизқиёл 4:4 Ту низ дар паҳлӯи чапи худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Исроилро бар он бигузор: мувофиқи шумораи рӯзҳое, ки бар он хобидаӣ, гуноҳи онҳоро ба дӯш хоҳӣ дод.

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки ба таври рамзӣ гуноҳи Исроилро бар дӯш гирад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки бори ҳамватанамонро ба дӯш бигирем ва онҳоро ба номи Ӯ бардоштем.

2. Қувваи рамзӣ барои тасвири иродаи Худо ва паёми Худо.

1. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

2. Ишаъё 53: 4-6 - "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт; аммо мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дида будем. Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Ҳизқиёл 4:5 Зеро ки Ман солҳои гуноҳи онҳоро, мувофиқи шумораи рӯзҳо, сесаду навад рӯзро ба гардани ту гузоштаам; ҳамин тавр ту гуноҳи хонадони Исроилро ба дӯш хоҳӣ дод.

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки гуноҳи Исроилро дар тӯли 390 рӯз ба дӯш гирад, ҳамчун аломати доварӣ.

1. Доварии Худо одилона аст: А дар Ҳизқиёл 4:5

2. Бар души бори гуноҳ: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 4:5

1. Ибодат 26:18-24 - Доварии Худо одилона аст ва Ӯ халқи Худро барои гуноҳҳояшон ҷазо хоҳад дод.

2. Ишаъё 53:4-6 - Масеҳ гуноҳи ҳамаи моро ба дӯш гирифт ва ҷазои гуноҳҳои моро гирифт.

Ҳизқиёл 4:6 Ва ҳангоме ки онҳоро ба ҷо овардӣ, боз дар паҳлӯи рости худ бихобе, ва гуноҳи хонадони Яҳудоро чиҳил рӯз бар дӯш хоҳӣ кашид; Ман туро ҳар рӯз барои як сол таъин кардам.

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки 40 рӯз дар паҳлӯи росташ хобида, яъне як солро ташкил медиҳад, то гуноҳи хонадони Яҳудоро бар дӯш гирад.

1. Қудрати як рӯз: Фаҳмидани он ки Худо вақти моро чӣ гуна истифода мебарад

2. Раҳмат ва адолати Худо: Бардошти гуноҳи дигарон

1. Яъқуб 4:14 - "Ҳаёти ту чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад."

2. 1 Петрус 4:1,2 - "Бинобар ин, азбаски Масеҳ дар бадани Ӯ уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон рӯҳия мусаллах шавед, зеро ҳар кӣ дар бадан уқубат мекашад, бо гуноҳ содир шудааст. Дар натиҷа, онҳо то охири умр зиндагӣ намекунанд. ҳаёти заминии онҳо барои ҳавасҳои бади инсонӣ, балки барои иродаи Худо."

Ҳизқиёл 4:7 Пас, рӯи худ ба сӯи муҳосираи Ерусалим нигар, ва бозуи ту кушода хоҳад шуд, ва бар зидди он нубувват хоҳӣ кард.

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки бо Ерусалим рӯ ба рӯ шавад ва бар зидди гуноҳҳои он сухан гӯяд.

1: Қудрати Худо аз ҳар гуна гуноҳ бузургтар аст. Вай моро даъват мекунад, ки вақте ки мо корҳои нодурустро мебинем, бархезем ва сухан гӯем.

2: Мо бояд рӯи худро ба сӯи Худо ва аз гуноҳ дур кунем ва ба қудрати Ӯ таваккал кунем, ки ба мо ғолиб ояд.

1: Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2: Юҳанно 8:12 - Вақте ки Исо боз ба мардум сухан гуфт, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт.

Ҳизқиёл 4:8 Ва инак, Ман бар ту бандҳо хоҳам гузошт, ва туро аз як тараф ба тарафи дигар нагардон, то даме ки айёми муҳосираи худро ба охир нарасонӣ.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки ҳангоми муҳосираи Ерусалим дар як ҷо бимонад.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳояш

2. Итоати фармудаҳои Худо дар замонҳои сахт

1. Такрори Шариат 7:9: Пас бидон, ки Худованд Худои ту, Ӯ Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазорон насл риоя мекунад.

2. Дониёл 6:10: Вақте Дониёл донист, ки ин навиштаҷот имзо шудааст, ба хонаи худ даромад; ва тирезаҳои вай дар ҳуҷраи худ ба сӯи Ерусалим кушода буд, ва ҳар рӯз се бор зону зада, ба ҳузури Худои худ дуо мегуфт ва шукр мегуфт, чунон ки пештара.

Ҳизқиёл 4:9 Ту низ гандум, ва ҷав, ва лӯбиё, ва наск, ва арзан ва гиёҳро барои худ бигир, ва онҳоро дар як зарф гузор, ва аз он мувофиқи шумораи рӯзҳое, ки бигуӣ, нон бисоз. аз паҳлӯи худ, сесаду навад рӯз аз он бихӯр.

Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки ҳафт намуди ғалла бигирад ва бо онҳо 390 рӯз нон бипазад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши риояи дастурҳои Худо

2. Нони ҳаёт: Ёд аз ризқи Худо

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард, ва гурусна гардонд, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистаӣ, на падаронат медонистанд, то ба ту бидонад, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. , балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

2. Матто 6:11 - «Имрӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ».

Ҳизқиёл 4:10 Ва гӯшти ту, ки бихӯрӣ, мувофиқи вазн бист сиқл дар як рӯз хоҳад буд: вақт аз вақт онро бихӯр.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки ҳар рӯз 20 шекел хӯрок бихӯрад.

1. Таъмини Худо: таваккал ба фаровонии Худованд

2. Муҳимияти доштани худдорӣ

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. Масалҳо 16:3 - Корҳои худро ба Худованд супоред, ва фикрҳои шумо устувор хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 4:11 Ту низ обро бо андоза, яъне як қисми шашуми ҳин бинӯш: гоҳ-гоҳ бинӯш.

Худо ба Ҳизқиёл-пайғамбар дастур дод, ки ба миқдори муайяни об бинӯшад.

1: Худо ба мо ҳама ризқу рӯзӣ медиҳад.

2: Дастурҳои Худо ба мо тавозуни дурусти он чизеро, ки ба мо лозиманд, таъмин мекунанд.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо хавотир нашаванд.

2: Забур 23: 1-6 - Худованд чӯпонест, ки халқи Худро таъмин мекунад.

Ҳизқиёл 4:12 Ва онро мисли кулчаҳои ҷав бихӯр, ва онро бо саргини аз одам берун омада, дар назари онҳо бипаз.

Ин порча дар Ҳизқиёл 4:12 нишон медиҳад, ки Худо ба Ҳизқиёл амр фармуд, ки кулчаи аз ҷав ва саргини одамро дар ҳузури дигарон бихӯрад.

1. Фармонҳои Худо метавонад аҷиб ба назар расад, аммо мо бояд дар хотир дорем, ки роҳҳои Ӯ аз мо болотар аст.

2. Мо набояд аз иҷрои иродаи Худо шарм надорем, ҳатто агар он аз он чизе ки мо интизор будем, фарқ кунад.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 1:16-17 - Зеро ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои ҳар як имондор наҷот меорад: аввал ба яҳудӣ, баъд ба ғайрияҳудиён. Зеро дар Инҷил адолати Худо ошкор шудааст, ки адолат аз аввал то охир ба воситаи имон аст, чунон ки навишта шудааст: «Одил бо имон зиндагӣ хоҳанд кард».

Ҳизқиёл 4:13 Ва Худованд гуфт: «Ҳамин тавр банӣ-Исроил нони нопоки худро дар миёни халқҳо хоҳанд хӯрд, ки Ман онҳоро ба он ҷо меронам».

Худованд эълон кард, ки банӣ-Исроил ба сӯи ғайрияҳудиён ронда мешаванд ва маҷбур мешаванд, ки нони нопок бихӯранд.

1. Ваъдаҳои Худо сарфи назар аз вазъиятҳои душвор ҳанӯз ҳам эътибор доранд

2. Вафодории Худо дар баробари мусибат

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ба ҷуз он чизе, ки барои инсоният маъмул аст, ҳеҷ васвасаи шуморо фаро нагирифтааст. Ва Худо мӯъмин аст. Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед. Аммо вақте ки шумо ба васваса дучор мешавед, ӯ инчунин роҳи халосиро фароҳам меорад, то шумо ба он тоб оваред.

Ҳизқиёл 4:14 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд Худо! инак, ҷони ман олуда нашудааст, зеро ки аз овони ҷавонӣ то ҳол аз он чизе ки худ мемирад ё пора-пора шудааст, нахӯрдаам; ва ба даҳони ман гӯшти зишт наомадааст.

Ин порча аз Ҳизқиёл 4:14 дар бораи покии пайғамбар Ҳизқиёл сухан меронад, ки ҳатто аз ҷавониаш аз истеъмоли ғизои нопок худдорӣ мекард.

1. Нерӯи покӣ: Нигоҳ доштани муқаддасот дар баробари васвасаҳо

2. Парҳезӣ аз корҳои зишт: Оғӯши покӣ дар ҳар сурат

1. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - Зеро иродаи Худо, тақдиси шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонад, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат чӣ гуна соҳибӣ кунад; На дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд.

2. Ибодат 11:1-8 - Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, ба онҳо гуфт: «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯед: «Инҳо ҳайвонҳое ҳастанд, ки шумо дар байни тамоми ҳайвоноти рӯи замин бихӯред». Ҳар он чи дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ наёяш ҷудо шавад, ва пойдор бошад, ва каф хоидан бошад, шумо онро бихӯред. «Лекин инҳоро аз кавлагарон ва наёҳонахӯрон нахӯред: мисли шутур, зеро ки вай кафанро мехӯрад, вале наёфтро тақсим намекунад; вай барои шумо нақис аст.

Ҳизқиёл 4:15 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: "Инак, ман ба ту саргини говро барои саргини одамӣ додаам, ва ту бо он нони худро омода хоҳӣ кард".

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки барои пухтан аз саргини гов истифода барад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши иҷро кардани иродаи Худо, новобаста аз он ки он чӣ қадар душвор ба назар мерасад.

2. Қуввати имон: Боварӣ ба Худо барои таъмин кардани ҳатто дар ҳолатҳои ногувор.

1. Ҳастӣ 22:1-14 - Имтиҳони имони Иброҳим.

2. Юҳанно 6:1-15 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад.

Ҳизқиёл 4:16 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! инак, Ман асои нонро дар Ерусалим мешиканад; ва обро ба андоза ва бо ҳайрат хоҳанд нӯшид;

Худо Ҳизқиёлро огоҳ мекунад, ки асои нонро дар Ерусалим мешиканад ва одамонро маҷбур месозад, ки ғизо ва оби худро чен кунанд.

1. Бо эҳтиёт ва тарс зиндагӣ кардан: чӣ гуна интизоми Худо моро таълим медиҳад, ки қаноатманд бошем

2. Фаровонӣ ё камёфтӣ: Чӣ гуна Худо барои мо дар ҳама ҳолат рӯзӣ медиҳад

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Масалҳо 30:7-9 - Аз шумо ду чиз мепурсам; Пеш аз он ки бимирам, онҳоро инкор макун. Дурӯғ ва дурӯғро аз ман дур кун. Ба ман на фақру сарват ато кун; Маро аз ғизое, ки бароям лозим аст, бихӯред, то сер шавам ва туро инкор карда, гӯям: "Худованд кист?" ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро палид накунам.

Ҳизқиёл 4:17 То ки онҳо нон ва обро талаб кунанд, ва аз якдигар дар ҳайрат оянд ва барои гуноҳи худ нобуд шаванд.

Ин порча аз Ҳизқиёл 4:17 оқибатҳои шароратро дар набудани нон ва об нишон медиҳад, ки одамонро дар изтироб мемонанд ва аз гуноҳҳояшон нобуд мешаванд.

1. «Раҳмати Худо дар баробари гуноҳ».

2. «Оқибатҳои гуноҳ»

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард, ва гурусна гардонд, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистаӣ, на падаронат медонистанд, то ба ту бидонад, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. , балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

2. Масалҳо 14:34 - «Адолат халқро боло мебарад, вале гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст».

Боби 5-уми китоби Ҳизқиёл доварии сахтеро, ки Худо бар Ерусалим дар натиҷаи исёни доимии онҳо ва бутпарастии онҳо хоҳад овард, тасвир мекунад. Тавассути тасвирҳои равшан ва амалҳои рамзӣ Ҳизқиёл оқибатҳои харобиовареро, ки шаҳр бо он дучор хоҳад шуд, нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон медиҳад, ки шамшери тез гирифта, онро ҳамчун рамзи доварӣ, ки ба Ерусалим меояд, истифода барад. Ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки сар ва ришашро тарошад, мӯйро баркашида, ба се қисм тақсим кунад. Ин ҳукми сегонаи шаҳрро ифода мекунад: як қисми сӯхта, як қисми шамшер зада мешавад ва як қисми он ба шамол пароканда мешавад (Ҳизқиёл 5:1-4).

Сархати 2: Сипас ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки чанд риштаи мӯйро гирифта, дар либосаш бибандад. Ин боқимондаеро ифода мекунад, ки аз доварӣ нигоҳ дошта мешавад. Аммо, ҳатто ин боқимонда низ ба душвориҳои гуруснагӣ, шамшер ва парокандагӣ дар байни халқҳо дучор хоҳанд шуд (Ҳизқиёл 5:5–17).

Дар ҷамъбаст,
Боби панҷуми Ҳизқиёл тасвир шудааст
доварии сахт бар Ерусалим,
амалҳои рамзӣ, ки оқибатҳои исёнро ифода мекунанд.

Фармон деҳ, ки шамшери тезро ҳамчун рамзи доварӣ ва тарошидани сару риши Ҳизқиёл истифода барад.
Ба се қисм тақсим кардани мӯй, ки ифодакунандаи сӯхтан, бо шамшер задан ва пароканда шудан аст.
Пайваст кардани чанд тори мӯй дар либоси Ҳизқиёл рамзи боқимондаи нигоҳдошташуда.

Дар ин боби Ҳизқиёл доварии сахте, ки Худо бар Ерусалим ба сабаби исёни доимӣ ва бутпарастии онҳо хоҳад овард, тасвир мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки шамшери тезро ҳамчун рамзи доварӣ бигирад. Сипас ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки сар ва риши худро тарошад, мӯйро баркашида, ба се қисм тақсим кунад, ки ҳукми сегонаи шаҳрро ифода мекунад: сӯзондан, бо шамшер задан ва пароканда кардан. Ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки чанд риштаи мӯйро гирифта, дар либосаш бибандад, ки рамзи боқимондаест, ки аз доварӣ нигоҳ дошта мешавад. Аммо, ҳатто ин боқимонда низ ба душвориҳои гуруснагӣ, шамшер ва парокандагӣ

дар байни халқҳо дучор хоҳад шуд. Дар ин боб ба тасвири доварии сахт бар Ерусалим ва амалҳои рамзӣ, ки оқибатҳои исёнро ифода мекунанд, тамаркуз мекунад.

Ҳизқиёл 5:1 Ва ту, эй писари одам, ба худ корди тез бигир, риштарошии сартарошро бигир, ва онро бар сари худ ва бар ришат вогузор кун; он гоҳ тарозуҳо барои вазн кардан гирифта, мӯйро тақсим кун.

Худованд ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки пеш аз баркашидан ва тақсим кардани мӯй корди тез ва риштарошро гирифта, сару ришашро тарошад.

1. Тақдис: Ҷудо кардан барои хидмати Худо

2. Худкушӣ: Худро қурбонии зинда барои Худо кардан

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. 1 Подшоҳон 16:1-7 - Худованд ба Самуил гуфт: «То ба кай барои Шоул мотам мегирӣ, зеро ки ман ӯро ҳамчун подшоҳи Исроил рад кардам? Шохи худро аз равған пур кун ва дар роҳ бош; Ман туро ба Йисойи Байт-Лаҳм мефиристам. Ман яке аз писарони ӯро подшоҳ интихоб кардам.

Ҳизқиёл 5:2 Сеяки онро дар миёнаи шаҳр, вақте ки рӯзҳои муҳосира ба охир мерасад, дар оташ бисӯз; ва сеяки онро гирифта, бо корд бизан; дар шамол пароканда шудан; ва аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки сеяки шаҳрро сӯзонад, сеяки онро бо корд бурад ва як қисми сеюмро дар шамол пароканда кунад, ва Худо шамшерро аз паси онҳо берун мекунад.

1. Доварии Худо: Фаҳмидани аҳамияти Ҳизқиёл 5:2

2. Шамшери Худо: Чӣ тавр Ҳизқиёл 5:2 адолати илоҳии ӯро пешгӯӣ мекунад

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Масалҳо 16:9 - "Дили одам роҳи худро меандешад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад".

Ҳизқиёл 5:3 Ту низ аз он миқдори кам гирифта, ба домани худ бибанд.

Ин порча дар бораи гирифтани чанд чизе ва дар домани худ бастани он сухан меравад.

1. Муҳимияти ба дил гирифтани чизҳо

2. Ёдрас кардани Каломи Худо

1. Такрори Шариат 6:6–9

2. Забур 119:11

Ҳизқиёл 5:4 Ва аз онҳо боз гирифта, дар миёни оташ андозед ва дар оташ бисӯзонед; зеро ки аз он оташ дар тамоми хонадони Исроил берун хоҳад омад.

Ин порча дар бораи оқибатҳои риоя накардани аҳкоми Худо нақл мекунад: оташ дар тамоми Исроил ба амал меояд.

1. Мо бояд ба аҳкоми Худо содиқ бимонем ё ба оқибатҳои он гирифтор шавем.

2. Оташ нишонаи доварии Худост; ба огоҳиҳои каломи Худо гӯш диҳед.

1. Такрори Шариат 28:15-20 - Худо аз оқибатҳои беитоатӣ огоҳ мекунад.

2. Ибриён 12:25-29 - Худо онҳоеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад; мо бояд бедор бошем.

Ҳизқиёл 5:5 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ин аст Ерусалим: Ман онро дар миёни халқҳо ва кишварҳое, ки гирду атрофаш ҳастанд, гузоштаам.

Худованд эълон мекунад, ки Ерусалим дар миёни халқҳо ва кишварҳои бисёр ҷойгир аст.

1. Нақшаи Худо барои Ерусалим - Фаҳмидани қарори Худо дар бораи ҷойгир кардани Ерусалим дар байни халқҳои зиёд.

2. Ерусалим дар байни халқҳо - омӯхтани ҳадаф ва оқибатҳои нақшаи Худо барои Ерусалим.

1. Забур 121:6 - "Барои сулҳу осоиштагии Ерусалим дуо гӯед: дӯстдорони Ту комёб хоҳанд шуд".

2. Ишаъё 52:1 - "Бедор, бедор, қувват бипӯш, эй Сион; либоси зебои худро бипӯш, эй Ерусалим, шаҳри муқаддас, зеро ки минбаъд номахтунон ва нопок ба ту дохил нахоҳанд шуд".

Ҳизқиёл 5:6 Ва ӯ ҳукмҳои Маро бештар аз халқҳо ба шарорат табдил дод, ва фароизи Маро бештар аз кишварҳое, ки гирду атрофаш ҳастанд;

Халқи Исроил ҳукмҳо ва қонунҳои Худоро рад карда, нисбат ба халқҳои гирду атроф бадтар рафтор карданд.

1. Хавфи рад кардани Каломи Худо

2. Ҳукмҳо ва қонунҳои Худо ба манфиати мост

1. Румиён 2:12-16

2. Забур 118:9–11

Ҳизқиёл 5:7 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки шумо аз халқҳое ки дар гирду атрофатон ҳастанд, бештар афзойиш ёфтед, ва бар тибқи фароизи Ман рафтор накардед, ва ҳукмҳои Маро риоят накардед, ва бар тибқи ҳукмҳои халқҳои гирду атрофатон амал накардед;

Ҳудованд Худо халқи Исроилро огоҳ мекунад, зеро онҳо фароизҳо ва ҳукмҳои Ӯро риоя накардаанд ва ба ҳукмҳои халқҳои гирду атроф пайравӣ накардаанд.

1) Муҳимияти зиндагӣ бо имон ва тоъат

2) Оқибатҳои беэътиноӣ ба Каломи Худо

1) Такрори Шариат 4: 1-2, "Пас, эй Исроил, акнун ба фароизҳо ва ҳукмҳое, ки ба ту таълим медиҳам, гӯш намо, зеро онҳоро ба ҷо овар, то ки зистан ва дохил шудан ва тасарруф кардани замине, ки Худованд онро дорад, Худои падарони шумо ба шумо ато мекунад: ба каломе ки ман ба шумо амр мефармоям, чизе илова накунед ва аз он чизе кам накунед, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба шумо амр мефармоям, риоя кунед».

2) Яъқуб 1: 22-25, "Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Ҳизқиёл 5:8 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ман, ман ҳам бар зидди ту ҳастам, ва дар миёни ту дар пеши назари халқҳо доварӣ хоҳам кард.

Худо мухолифати худро ба халқи Исроил эълон мекунад ва Ӯ ин корро тавре хоҳад кард, ки халқҳои дигар низ мебинанд.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани қудрати Ӯ бар ҳама

2. Ҷазои гуноҳ: ҳукми одилонаи Худо.

1. Ишаъё 40:15 - "Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо шуморида мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи хеле хурд мегирад".

2. Ирмиё 18: 7-8 - "Дар кадом лаҳза Ман дар бораи халқе ва дар бораи салтанате сухан ронам, то онро канда, барҳам диҳам ва нобуд кунам; аз шарри онҳо тавба хоҳам кард, ки ман аз бадӣ, ки ба онҳо бикунам, тавба хоҳам кард».

Ҳизқиёл 5:9 Ва ман он чиро, ки накардаам, дар ту ба амал хоҳам овард, ва ба сабаби ҳамаи корҳои зиштии ту, дигар ба он монанд нахоҳам кард.

Худо ба Ерусалим коре хоҳад кард, ки аз сабаби корҳои нафратовараш ҳеҷ гоҳ накарда буд.

1. Ғазаб ва раҳмати Худо

2. Оқибатҳои гуноҳ

1. Ирмиё 32:35 - "Онҳо барои Баал дар водии Бен Ҳинном баландиҳо бино карданд, то писарон ва духтарони худро ба Молек қурбон кунанд, гарчанде ки

ман ҳеҷ гоҳ амр накардаам ва ба фикрам наомадаам, ки онҳо ин гуна кори нафратоваре кунанд ва аз ин рӯ, онҳоро ба ҷо оранд. Яҳудо гуноҳ».

2. Марсияҳо 2:17 - "Худованд он чиро, ки нақша дошт, ба амал овард; Ӯ каломи Худро, ки кайҳо пеш фармуда буд, ба амал овард. Ӯ туро бе раҳм сарнагун кард, душманро бар ту шодӣ кард, шохи душманони шумо».

Ҳизқиёл 5:10 Пас, падарон дар миёни ту писаронро хоҳанд хӯрд, ва писарон падарони худро хоҳанд хӯрд; ва дар ту доварӣ хоҳам кард, ва тамоми бақияи туро ба тамоми бодҳо пароканда хоҳам кард.

Ин оят аз Ҳизқиёл 5:10 дар бораи доварии даҳшатборе, ки Худо бар халқи Исроил хоҳад овард, сухан меронад, чунон сахте, ки волидон ва кӯдакон аз он ғарқ хоҳанд шуд.

1. Омӯзиш аз ҳақиқатҳои сахти Ҳизқиёл 5:10

2. Адолат ва раҳмати Худо дар баробари ҳукмаш

1. Ирмиё 15:2-3 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба ту гӯянд: "Куҷо биравем? чунон ки барои шамшер барои шамшер аст, ва он чи барои қаҳтӣ аст, барои қаҳтӣ, ва он чи барои асирӣ аст, барои асирӣ».

2. Румиён 11:22 - "Пас, инак, некӯӣ ва сахтгирии Худоро бубин: ба афтидагон сахтгирӣ, вале некӣ нисбати ту, агар дар меҳрубонии Ӯ бимонӣ: вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд".

Ҳизқиёл 5:11 Бинобар ин, ба ҳаёти ман, мегӯяд Худованд Худо; Албатта, азбаски маъбади Маро бо тамоми чизҳои нафрати худ ва бо тамоми корҳои зиштии худ палид кардай, ман низ туро кам хоҳам кард; на чашми ман амон хоҳад буд, ва на раҳм.

Худо касонеро, ки муқаддасоти Ӯро бо корҳои зишт палид ва палид кардаанд, раҳм намекунад.

1. Оқибатҳои палид кардани маъбади Худо

2. Қудрати раҳмати Худо

1. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту туро аз Худои худ ҷудо кардааст; гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардааст, то нашунавад.

2. Юил 2:13 - Дили худро пора кунед, на либосҳои худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст, ва аз фиристодани мусибат тавба мекунад.

Ҳизқиёл 5:12 Сеяки шумо бо вабо хоҳанд мурд, ва дар миёни ту аз қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд; ва қисми сеюми шумо дар гирду атрофатон аз шамшер хоҳад ғарқ хоҳад шуд; ва сеякашро ба тамоми бодҳо пароканда хоҳам кард, ва аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

Ин порча доварии Худоро бар исроилиён барои беитоатии онҳо, ки боиси марг, ҳалокат ва асирӣ мегардад, ошкор мекунад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз Ҳизқиёл 5:12

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худо ҳаёти моро назорат мекунад

1. Румиён 6:23: Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ирмиё 29:11: Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, — нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Ҳизқиёл 5:13 Ҳизқиёл 5:13 Ҳамин тавр ғазаби Ман ба амал ояд, ва Ман хашми Худро бар онҳо фурӯзон хоҳам кард, ва ман тасаллӣ хоҳам дод; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, дар ғаюри худ гуфтаам, вақте ки хашми худро дар онхо.

Ғазаби Худо барои ба даст овардани адолат ва тасаллӣ додани зулмшудагон аст.

1: Ғазаби Худо ба ниёзмандон адолат ва тасаллӣ меорад.

2: Вақте ба назар мерасад, ки ғазаби Худо аз ҳад зиёд аст, он барои барқарор кардани адолат ва тасаллӣ додан аст.

1: Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2: Матто 5:43-45 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст доред ва аз душмани худ нафрат кунед". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки фарзандони Падари осмонии худ бошед. Офтоби худро бар бадиҳову некиҳо тулӯъ мекунад ва бар некӯкорон ва золимон борон мефиристад.

Ҳизқиёл 5:14 Ва туро дар миёни халқҳое, ки гирду атрофат ҳастанд, дар пеши назари ҳамаи гузаштагон хароб хоҳам кард.

Худо Ерусалимро дар миёни халқҳои гирду атроф ба харобазор ва таҳқир табдил хоҳад дод, ва он ба ҳамаи роҳгузарон намоён хоҳад шуд.

1. Доварии Худо бар Ерусалим: Огоҳӣ барои ҳамаи мо

2. Оқибатҳои гуноҳ: Мо аз Ерусалим чӣ омӯхта метавонем

1. Ишаъё 3:8-9 - Зеро Ерусалим пешпо хӯрд, ва Яҳудо афтодаанд, зеро сухан ва аъмоли онҳо бар зидди Худованд буда, ҳузури ҷалоли Ӯро рад мекунанд. Чеҳраашон бар зидди онҳо шаҳодат медиҳад; гуноҳи худро мисли Садӯм эълон мекунанд; пинхон намедоранд. Вой бар ҳоли онҳо!

2. Марсияҳо 5:1-2 - Дар хотир доред, эй Худованд, он чиро, ки ба сари мо омадааст; бубин, ва инак, маломати моро бубин! Мероси мо ба ғарибон ва хонаҳои мо ба бегонагон дода шудааст.

Ҳизқиёл 5:15 Ҳамин тавр, ин барои халқҳои гирду атрофи ту таҳқир ва таъна, насиҳат ва ҳайрат хоҳад буд, вақте ки Ман дар бораи ту бо ғазаб ва ғазаб ва мазамматҳои шадид ҳукм хоҳам кард. Ман Худованд гуфтам.

Маломат, таъна, насиҳат ва ҳайрат ин ҳукмҳое мебошанд, ки Худованд бар халқҳои атрофи Ҳизқиёл мебарорад.

1. Ҳукмҳои Худованд: ғазаб ва хашми Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ: маломат, таъна, дастур ва ҳайрат

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ҳизқиёл 18:30 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар яке мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, мабодо шарорат хароби ту шавад.

Ҳизқиёл 5:16 Вақте ки ман тирҳои бади қаҳтиро бар онҳо хоҳам фиристод, ки онҳо барои ҳалокати онҳо хоҳанд буд, ва онҳоро барои несту нобуд кардани шумо хоҳам фиристод;

Худо барои касоне, ки нофармонӣ кардаанд, тирҳои қаҳтӣ мефиристад, ки боиси ҳалокат ва афзоиши гуруснагӣ мегардад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 5:16

2. Қаҳтӣ ҳамчун воситаи Худо: Фаҳмидани ҳадафи Ҳизқиёл 5:16

1. Ирмиё 14:13-15 Худованд ба ин қавм чунин мегӯяд: «Онҳо ҳамин тавр дӯст медоштанд, ки саргардониро дӯст медоштанд, пойҳои худро нигоҳ накарданд, бинобар ин Худованд онҳоро қабул намекунад; Ӯ акнун гуноҳҳои онҳоро ба ёд хоҳад овард, ва гуноҳҳои онҳоро ҷазо хоҳад дод. Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: «Барои ин қавм барои некиашон дуо накун». Вақте ки онҳо рӯза мегиранд, фарёди онҳоро намешунавам; ва ҳангоме ки қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадия меоранд, Ман онҳоро қабул нахоҳам кард, балки онҳоро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо нобуд хоҳам кард.

2. Забур 33:18-19 Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд ва ба марҳамати Ӯ умед мебанданд; То ки ҷони онҳоро аз марг наҷот диҳад ва онҳоро дар гуруснагӣ зинда нигоҳ дорад.

Ҳизқиёл 5:17 Ҳамин тавр, Ман бар шумо гуруснагӣ ва ҳайвонҳои бад мефиристам, ва онҳо туро аз даст хоҳанд дод; ва вабо ва хун аз ту бигзарад; ва шамшерро бар ту хоҳам овард. Ман Худованд гуфтам.

Худо ба воситаи Ҳизқиёл ба халқи Исроил огоҳ мекунад, ки агар онҳо мувофиқи каломи Ӯ амал накунанд, гуруснагӣ, ҳайвонҳои бад, вабо ва шамшерро мефиристад.

1. Даравидани оқибатҳои ноинсофӣ

2. Қувваи итоаткорӣ

1. Ғалотиён 6:7-8: «Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2. Такрори Шариат 11: 26-28: "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунӣ, ва лаънат, агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон, то худоёни дигареро, ки нашинохтай, пайравӣ кун».

Боби 6-уми китоби Ҳизқиёл ҳукми Худоро бар зидди урфу одатҳои бутпарастӣ ва ибодатгоҳҳои баланд дар Исроил тасвир мекунад. Ба воситаи пайғамбар Ҳизқиёл Худо дар бораи ҳалокати дарпешистода ва харобие, ки дар натиҷаи беитоатии онҳо ба замин меояд, огоҳ мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки бар зидди кӯҳҳо ва теппаҳои Исроил, ки мардум дар он ҷо бутҳои худро гузоштаанд ва қурбонӣ мекарданд, нубувват кунад. Худо ғазаби Худро баён мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ ин баландиҳоро хароб хоҳад кард ва қурбонгоҳҳо ва бутҳои онҳоро нест хоҳад кард (Ҳизқиёл 6:1-7).

Сархати 2: Худо сахтии доварии Худро тавсиф карда, таъкид мекунад, ки мардум аз шамшер зада мешаванд, гуруснагӣ ва ваборо аз сар мегузаронанд ва бо харобии шаҳрҳо ва оромгоҳҳояшон рӯбарӯ хоҳанд шуд. Наҷотёфтагон дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд, ва аъмоли бутпарастии онҳо беҳуда ва беқувват фош хоҳад шуд (Ҳизқиёл 6:8-10).

Сархати 3: Бо вуҷуди харобиҳо, Худо ваъда медиҳад, ки бақияи халқи Худро нигоҳ медорад. Ин наҷотёфтагон Ӯро ёд мекунанд ва бефоида будани бутпарастии худро дарк хоҳанд кард. Онҳо дар оянда марҳамат ва барқарорсозии Ӯро эҳсос хоҳанд кард, вақте ки ба воситаи доварӣ фурӯтан ва пок мешаванд (Ҳизқиёл 6:11-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби шашуми Ҳизқиёл нишон медиҳад
Ҳукми Худо бар зидди амалҳои бутпарастӣ,
аз нобудшавӣ ва парешон шудани одамон огоҳ карда.

Бар кӯҳу теппаҳое, ки бутҳо мепарастиданд, ба нубувват амр кун.
Эъломияи хашми Худо ва несту нобуд кардани қурбонгоҳҳо ва бутҳо.
Тавсифи доварии сахт тавассути шамшер, гуруснагӣ, вабо ва харобӣ.
Ваъдаи нигоҳ доштани боқимонда ва барқарорсозии оянда.

Ин боби Ҳизқиёл ҳукми Худоро бар зидди урфу одатҳои бутпарастӣ ва ибодатгоҳҳои баланд дар Исроил тасвир мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки бар зидди кӯҳҳо ва теппаҳое, ки мардум бутҳои худро гузоштаанд ва қурбонӣ мекарданд, нубувват кунад. Худо ғазаби Худро баён мекунад ва эълон мекунад, ки Ӯ ин баландиҳоро хароб карда, қурбонгоҳҳо ва бутҳои онҳоро хароб хоҳад кард. Худо сахтии доварии Худро тавсиф намуда, окибатхои кирдори мардумро таъкид мекунад: онхо аз шамшер мехуранд, гуруснагӣ ва ваборо аз сар мегузаронанд ва шохиди харобии шахру осоишгох мешаванд. Наҷотёфтагон дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд, ва аъмоли бутпарастии онҳо беҳуда ва беқувват фош хоҳад шуд. Бо вуҷуди харобиҳо, Худо ваъда медиҳад, ки бақияи халқи Худро нигоҳ медорад. Ин наҷотёфтагон Ӯро ёд мекунанд ва бефоида будани бутпарастии худро дарк хоҳанд кард. Онҳо дар оянда марҳамат ва барқарорсозии Ӯро эҳсос хоҳанд кард, вақте ки ба воситаи доварӣ фурӯтан ва пок мешаванд. Дар ин боб ба эълони ҳукми Худо бар зидди амалҳои

бутпарастӣ, огоҳӣ аз нобудшавӣ ва парокандагии мардум ва ваъдаи нигоҳ доштани барқарорсозии боқимонда ва оянда нигаронида шудааст.

Ҳизқиёл 6:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Каломи Худованд ба Ҳизқиёл расид ва ба ӯ гуфт, ки бар зидди кӯҳҳои Исроил нубувват кунад.

1. "Даъват ба нубувват: Ҳизқиёл 6:1"

2. "Каломи Худо ва таъсири он ба ҳаёти мо: Ҳизқиёл 6:1"

1. Ирмиё 23:29 - "Оё каломи Ман мисли оташ нест, мегӯяд Худованд, ва мисли болғае, ки сангро пора-пора мекунад?"

2. Ишаъё 55: 10-11 - "Чун борон ва барф аз осмон борид, ва ба он барнагардед, ки заминро об надиҳад ва онро шукуфон гардонад, то ки он барои коранда тухм ва барои кишткунанда нон диҳад. хӯранда, каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр аст: он ба сӯи ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, амалӣ хоҳад кард ва ба ҳадафе, ки фиристодаам, хоҳад расид».

Ҳизқиёл 6:2 Писари одам, рӯи худро ба сӯи кӯҳҳои Исроил нигоҳ карда, бар зидди онҳо нубувват кун,

Худованд ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки бар зидди кӯҳҳои Исроил нубувват кунад.

1: Мо бояд омода бошем, ки дастуроти Худовандро риоя кунем, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар душвор ё душвор ба назар мерасанд.

2: Имони мо ба Худо бояд моро водор кунад, ки новобаста аз қимат ба итоат кунем.

1: Матто 16:24-25 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ҳаёт барои ман онро пайдо мекунад.

2: Филиппиён 3:7-8 - Аммо ҳар чизе ки барои ман фоидае буд, ҳоло ман ба хотири Масеҳ зиён мешуморам. Зиёда аз ин, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро арзиши бебаҳои шинохтани Худованди ман Исои Масеҳ, ки ба хотири Ӯ ҳама чизро аз даст додаам. Ман онҳоро ахлот медонам, то ки Масеҳро ба даст орам.

Ҳизқиёл 6:3 Ва бигӯед: «Эй кӯҳҳои Исроил, каломи Худованд Худоро бишнавед; Худованд Худо ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба дарёҳо ва водиҳо чунин мегӯяд; Инак, ман шамшере бар шумо хоҳам овард, ва баландиҳои шуморо хароб хоҳам кард.

Худованд Худо ба кӯҳҳо, теппаҳо, дарёҳо ва водиҳои Исроил сухан мегӯяд ва онҳоро огоҳ мекунад, ки баландиҳои онҳо аз сабаби шамшери омадани Ӯ хароб мешаванд.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор

2. Арзиши итоаткорӣ дар ҷаҳони саркаш

1. Такрори Шариат 28:15-68 - ваъдаи Худо дар бораи баракатҳо барои итоат ва лаънат барои беитоатӣ.

2. Ишаъё 65:17 - Худо осмони нав ва замини навро меофарад ва дар байни халқи худ сокин хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 6:4 Ва қурбонгоҳҳои шумо хароб хоҳад шуд, ва пайкарҳои шумо шикаста хоҳанд шуд;

Худо қурбонгоҳҳо ва бутҳои қавми Худро ва кушташудагонро, ки пеш аз онҳо буданд, нобуд хоҳад кард.

1. Нобудшавии бутпарастӣ: Вақте ки мо Худоро рад мекунем, чӣ мешавад

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Чӣ гуна Худо ба гуноҳ ҷавоб медиҳад

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ ҳайкаеро ба сурати чизе дар осмон ё дар замин дар зери ва дар обҳои зер насоз. Саҷда накун. ба онҳо фуромада ё ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Ирмиё 10:11 - "Ҳамин тавр шумо аз тамоми шароратҳои худ, ки маро тарк кардаед, хиҷил ва хиҷил хоҳед шуд".

Ҳизқиёл 6:5 Ва ҷасади мурдаҳои банӣ-Исроилро пеши бутҳои онҳо хоҳам гузошт; ва устухонҳои туро дар атрофи қурбонгоҳҳои ту пароканда хоҳам кард.

Худованд банӣ-Исроилро ҷазо медиҳад, ки устухонҳои онҳоро дар атрофи бутҳояшон пароканда мекунад.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ

2. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст

1. Ишаъё 45:22 "Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест".

2. Румиён 1:25 "Онҳо ҳақиқати Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва ба ҷои Офаридгоре, ки ҳамеша ситоиш карда мешавад, ба чизҳои махлуқ саҷда карданд ва ибодат карданд. Омин."

Ҳизқиёл 6:6 Дар ҳама масканҳои ту шаҳрҳо валангор хоҳанд шуд, ва баландиҳо хароб хоҳанд шуд; То ки қурбонгоҳҳои шумо хароб ва хароб гардад, ва бутҳои шумо шикаста ва қатъ гардад, ва пайкарҳои шумо бурида шаванд, ва аъмоли шумо нест карда шавад.

Худо ҳамчун ҷазо барои бутпарастӣ тамоми шаҳрҳо ва маъбадҳои Исроилро хароб хоҳад кард.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ

2. Қудрати доварии Худо

1. Ирмиё 7:13-14 Вақте ки ман осмонро маҳкам мекунам, то ки борон наборад, ё ба малах фармон медиҳам, ки заминро бихӯрад, ё ба миёни қавми худ вабо мефиристам, агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд, ва дуо гӯед ва рӯи Маро биҷӯед ва аз роҳҳои бади онҳо рӯй гардонед, он гоҳ Ман аз осмон мешунаванд ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо медиҳам.

2. Забур 115:1-8 На ба мо, эй Худованд, на ба мо, балки исми Туро ҷалол деҳ, ба хотири муҳаббати устувори Худ ва садоқати Худ! Чаро халқҳо гӯянд: "Худои онҳо куҷост?" Худои мо дар осмон аст; ҳар он чиро, ки дилаш хоҳад, мекунад. Бутҳои онҳо нуқра ва тилло аст, ки кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд. Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, вале бӯй накунад. Онҳо даст доранд, аммо эҳсос намекунанд; пойҳо, вале роҳ нараванд; ва дар гулӯяшон садое намебаранд. Онҳое, ки онҳоро месозанд, монанди онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

Ҳизқиёл 6:7 Ва кушташудагон дар миёни шумо хоҳанд афтод, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо исроилиёнро барои гуноҳҳояшон ҷазо медиҳад ва онҳоро несту нобуд мекунад.

1. Оқибати беитоатӣ: доварии Худо дар Ҳизқиёл 6:7

2. Омӯзиши шинохтани овози Худо дар Ҳизқиёл 6:7

1. Такрори Шариат 28:15-68 - Огоҳиҳои Худо дар бораи оқибатҳои беитоатӣ

2. Ишаъё 45:18-19 - кафолати Худо ба ҳокимияти худ ва адолати Ӯ

Ҳизқиёл 6:8 Бо вуҷуди ин Ман бақияе боқӣ хоҳам гузошт, то ки шумо дар миёни халқҳо нафароне дошта бошед, ки вақте ки шумо дар саросари кишварҳо пароканда мешавед, аз шамшер раҳо хоҳанд шуд.

Бақияи халқи Худо дар замони парокандагӣ наҷот хоҳад ёфт.

1. Дар вақти озмоишҳо ва мусибатҳо, бақияи Худо ҳамеша нигоҳ дошта мешавад

2. Вафодории Худо тавассути қобилияти нигоҳ доштани боқимондаи халқи худ дида мешавад.

1. Ишаъё 10:20-22 - Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки бақияи Исроил ва онҳое ки аз хонадони Яъқуб раҳо шудаанд, дигар бар он касе ки онҳоро зад; балки бар Худованд, Қуддуси Исроил, ба ростӣ бимонад.

2. Румиён 11:5 - Ҳамин тавр, дар айни замон низ бақияи мувофиқи интихоби файз вуҷуд дорад.

Ҳизқиёл 6:9 Ва онҳое ки аз шумо гурехтаанд, Маро дар миёни халқҳое, ки дар он ҷо ба асирӣ бурда мешаванд, ба ёд хоҳанд овард, зеро ман аз дили фоҳишаи онҳо, ки аз ман дур шудааст ва аз чашмони онҳо, ки аз паи бутҳои худ фоҳиша мешаванд, шикастаам. : ва аз бадиҳое, ки дар тамоми корҳои зиштии худ кардаанд, нафрат хоҳанд дошт.

Дар ин порча аз мардуме сухан меравад, ки ба сабаби бевафоиашон чун асир шаванд, Худоро ёд мекунанд.

1: Худо содиқ аст, ҳатто вақте ки мо нестем, ва муҳаббати устувори Ӯ ҳеҷ гоҳ хомӯш намешавад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки дилҳои худро аз Худо ва аз аҳкоми Ӯ дур нагардонем.

1: Марсияҳо 3: 22-23 Мо аз марҳамати Худованд нестем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

2:2 Тимотиюс 2:13 Агар мо беимон бошем, Ӯ содиқ мемонад; Ӯ худро инкор карда наметавонад.

Ҳизқиёл 6:10 Ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, ва беҳуда нагуфтаам, ки ба онҳо ин бадӣ мекунам.

Худованд ваъда дод, ки ба сари мардум бадӣ меорад, ва онҳо хоҳанд донист, ки Худованд ба каломи Худ рост омад.

1. Ваъдаҳои Худо содиқ ва ҳақ аст

2. Эътироф кардани дасти Худованд дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 55: 10-11 - Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борид ва ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об дода, онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, ҳамин тавр ман сухане, ки аз даҳони ман мебарояд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Ҳизқиёл 6:11 Худованд Худо чунин мегӯяд: Бо дасти худ бизан, ва бо пои худ мӯҳр зан ва бигӯ: «Вой бар ҳамаи зиштҳои бади хонадони Исроил! зеро ки онҳо аз шамшер, аз гуруснагӣ ва вабо хоҳанд афтод.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки аз шарорати Исроил андӯҳгин шавад, ки ин боиси ҳалокати онҳо бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо мегардад.

1. Вазнинии гуноҳ: Чаро мо бояд барои бадиҳои дигарон мотам гирем

2. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани таъсири амалҳои мо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 6:12 Ҳар кӣ дур аст, аз вабо хоҳад мурд; ва ҳар кӣ наздик аст, аз шамшер хоҳад афтод; ва ҳар кӣ боқӣ мемонад ва дар муҳосира мешавад, аз қаҳтӣ хоҳад мурд: хашми Худро бар онҳо ба амал оварам.

Худо исроилиёнро барои беитоатӣ ҷазо медиҳад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: А дар Ҳизқиёл 6:12

2. Ғазаби Худо: А дар Ҳизқиёл 6:12

1. Ирмиё 15:2-3 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба ту гӯянд, ки мо ба куҷо биравем? он гоҳ ба онҳо бигӯй: «Худованд чунин мегӯяд; Чунон ки барои мамот аст, то мамот; ва он чи барои шамшер аст, ба шамшер; ва он чи барои қаҳтӣ аст, ба қаҳтӣ; ва чунон ки барои асирӣ аст, ба асирӣ.

2. Такрори Шариат 28:15-68 Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид...

Ҳизқиёл 6:13 Он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки кушташудагони онҳо дар гирди қурбонгоҳҳояшон, бар ҳар теппаи баланд, дар тамоми қуллаҳои кӯҳҳо, ва дар зери ҳар дарахти сабз ва зери ҳар дарахти бутҳояшон хоҳанд буд. дуби ғафс, ҷое, ки онҳо ба тамоми бутҳои худ маззаи ширин медоданд.

Худованд ҳузури худро маълум хоҳад кард, то ки кушташудагон дар миёни бутҳо дар теппаҳои баланд, кӯҳҳо, дарахтони сабз ва дубҳои ғафс, ки дар он бутҳо бӯи ширин пешкаш карда мешуданд, хобанд.

1. Ҳузури Худованд: Фаҳмидани аҳамияти Ҳизқиёл 6:13

2. Табиати бутпарастии инсон: Омӯзиш аз Ҳизқиёл 6:13

1. Ишаъё 66:1-2 - "Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст: хонае, ки шумо барои Ман месозед, куҷост? ва макони оромии Ман куҷост? Барои ҳамаи онҳо он чиро, ки дасти Ман сохтааст, ва ҳама чиз ҳаст, мегӯяд Худованд, лекин Ман ба ин Одам нигоҳ хоҳам кард, ҳатто ба мискин ва рӯҳи пушаймон ва аз каломи Ман ларзон».

2. Ирмиё 7:30-31 - "Зеро ки банӣ-Яҳудо дар назари Ман бадӣ карданд, мегӯяд Худованд: дар хонае ки ба исми Ман хонда мешавад, корҳои зиштии худро гузоштаанд, то ки онро палид кунанд. баландиҳои Тӯфет, ки дар водии писари Ҳиннӯм аст, то ки писарон ва духтарони онҳоро дар оташ сӯзонанд, ки ман ба онҳо амр накардаам, ва ба дили ман наомадааст».

Ҳизқиёл 6:14 Ҳамин тавр, Ман дасти Худро бар онҳо дароз хоҳам кард, ва заминро хароб хоҳам кард, оре, дар тамоми масканҳои онҳо аз биёбони Диблат харобтар хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ин порча дар бораи доварии Худо бар касоне, ки аз Ӯ рӯй гардондаанд, сухан меронад ва дар натиҷа замин хароб хоҳад шуд.

1. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

2. Раҳмати Худо дар ҳукмаш

1. Ирмиё 2:7 - "Ва ман шуморо ба кишвари фаровоне овардам, то аз меваи он ва неъмати он бихӯред; лекин вақте ки даромадед, замини Маро палид кардед ва мероси Маро зишт сохтед".

2. Масалҳо 11:31 - "Инак, одилон дар замин ҷазо хоҳанд гирифт: шарир ва гунаҳкор бештар."

Боби 7-уми китоби Ҳизқиёл доварии ниҳоиеро, ки Худо бар замини Исроил ба сабаби фасоди густурда ва бутпарастии он содир хоҳад кард, тасвир мекунад. Дар ин боб харобӣ ва ноумедие, ки одамонро дар натичаи кирдорхои гунахкоронаи онхо фаро мегирад, равшан тасвир ёфтааст.

Сархати 1: Боб бо эълони Худо дар бораи рӯзи доварӣ бар Исроил оғоз мешавад. Ин сарзамин тасвир шудааст, ки ба анҷоми ниҳоии худ рӯ ба рӯ шудааст ва ғазаби Худо бар мардум барои корҳои зишташон мефарояд. Дар ин боб таъкид мешавад, ки ҳеҷ кас аз ҳалокати дарпешистода раҳо нахоҳад ёфт (Ҳизқиёл 7:1–9).

Параграфи 2: Дар порча воҳима ва бесарусомонии густурда, ки мардумро дар баробари доварии наздик ба коми худ хоҳанд бурд, тафсилот медиҳад. Мол ва дороии онҳо бебаҳо гардад ва дилҳояшон тарсу андӯҳро фаро гирад. Дар ин боб гуфта мешавад, ки бутҳои онҳо наметавонанд онҳоро наҷот диҳанд ва анбиёи козиб хомӯш хоҳанд шуд (Ҳизқиёл 7:10-15).

Параграфи 3: Худо азми худро баён мекунад, ки ғазаби Худро бар мардум бидуни раҳм рехт. Бадгории миллат ба авҷи худ расидааст ва Худованд ҳар фардро мувофиқи кирдораш доварӣ мекунад. Ин боб бо тавсифи харобӣ ва харобие, ки ба сари замин хоҳад омад ва онро харобу холӣ мегузоранд, анҷом меёбад (Ҳизқиёл 7:16-27).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳафтуми Ҳизқиёл тасвир шудааст
ҳукми ниҳоӣ бар Исроил,
харобӣ ва ноумедиро тасвир мекунад.

Эъломия, ки рӯзи доварӣ бар Исроил фаро расидааст.
Тавсифи воҳима ва бесарусомонии густурдае, ки сарват ва бутҳоро беарзиш мегардонад.
Азми Худост, ки ғазаби Худро бидуни раҳм рехт.
Валангорӣ ва харобие, ки ба сари замин меояд.

Дар ин боби Ҳизқиёл ҳукми охирине, ки Худо бар замини Исроил хоҳад овард, тасвир мекунад. Он аз эълони Худо оғоз мешавад, ки рӯзи доварӣ бар Исроил фаро расидааст, зеро замин ба анҷоми ниҳоии худ рӯ ба рӯ мешавад ва ғазаби Худо бар мардум барои корҳои зишташон фаро мерасад. Дар порча воҳима ва бесарусомонии густурда, ки мардумро дар баробари доварии наздик ба коми худ хоҳанд бурд, тафсилот медиҳад. Мол ва дороии онҳо бебаҳо гардад ва дилҳояшон тарсу андӯҳро фаро гирад. Дар ин боб таъкид шудааст, ки бутҳои онҳо наметавонанд онҳоро наҷот диҳанд ва паёмбарони козиб хомӯш хоҳанд шуд. Худованд азми хешро баён мекунад, ки ѓазаби худро бе рањм бар сари мардум резад, зеро бадкирдории миллат ба ављи худ расидааст. Ҳар кас мувофиқи аъмоли худ доварӣ хоҳад шуд. Ин боб бо тавсифи харобӣ ва харобие, ки ба сари замин хоҳад омад ва онро харобу холӣ мегузоранд, анҷом меёбад. Диққати ин боб ба тасвири ҳукми ниҳоии Исроил ва тасвири харобиҳо ва ноумедии пас аз он аст.

Ҳизқиёл 7:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухане дод.

1. Худованд сухан мегӯяд: Чӣ гуна бояд овози Худоро шинохт ва ба он посух дод

2. Подшоҳии Худо: Қудрат ва Ҳадафи паёмҳои паёмбарӣ

1. Ирмиё 29:11, "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо муваффақият бахшад ва ба шумо зиёне нарасонад, ният дорад ба шумо умед ва оянда диҳад".

2. Ишаъё 55:11, "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти манро ба амал оварад ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Ҳизқиёл 7:2 Инчунин, эй писари одам, Худованд Худо ба замини Исроил чунин мегӯяд: Интиҳост, охир бар чор гӯшаи замин омад.

Худованд Худо ба замини Исроил мегӯяд, ки интиҳо наздик аст.

1: Худованд Худо моро огоҳ мекунад, ки интиҳо наздик аст. Мо бояд омода бошем ва барои наҷот ба Ӯ муроҷиат кунем.

2: Худованд Худо ба мо хотиррасон мекунад, ки зарурати фаврии тавба кардан ва ба Ӯ барои марҳамат ва файз муроҷиат кардан лозим аст.

1: Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Аммо агар хизмат ба Худованд бароятон номатлуб бошад, пас худатон интихоб кунед, ки имрӯз ба кӣ ибодат хоҳед кард: оё худоёни аҷдодони шумо дар он тарафи Фурот ибодат карда буданд ё худоёни амӯриёнро, ки шумо дар замини онҳо ҳастед. зиндагӣ. Аммо ман ва аҳли байти ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

2: Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

Ҳизқиёл 7:3 Акнун интиҳо ба сари ту фаро расидааст, ва Ман хашми Худро бар ту мефиристам, ва туро мувофиқи роҳҳои ту доварӣ хоҳам кард, ва ҳамаи корҳои зиштро бар ту подош хоҳам дод.

Худо халқи Яҳудоро барои шарорataшон ҷазо дода, онҳоро мувофиқи роҳҳояшон доварӣ хоҳад кард.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои амалҳои мо

2.Тавба: рӯйгардонӣ аз гуноҳ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 1:18 - Биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд.

Ҳизқиёл 7:4 Ва чашми ман туро амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард; балки роҳҳои туро бар ту подош хоҳам дод, ва корҳои зиштии ту дар миёни ту хоҳанд буд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо эълон мекунад, ки ба банӣ-Исроил раҳм намекунад ва онҳоро барои гуноҳашон ҷазо хоҳад дод.

1. Худо одил ва меҳрубон аст: Фаҳмидани Ҳизқиёл 7:4

2. Қудсияти Худо: Омӯзиш аз таълимоти Ҳизқиёл 7:4

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 1:13 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ нагӯяд, ки маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд.

Ҳизқиёл 7:5 Худованд Худо чунин мегӯяд: Бадӣ, як бадӣ, инак, омад.

Худованд Худо эълон мекунад, ки бадӣ меояд.

1. Бадии наздик: чӣ гуна мо бояд омодагӣ бинем ва ҷавоб диҳем

2. Огоҳии Худованд: Ҷавоби мо ба тавба ва навсозӣ

1. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2. Забур 34:15 - "Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ ба фарёди онҳо диққат медиҳанд".

Ҳизқиёл 7:6 Интиҳо фаро расид, интиҳо фаро расид; он туро интизор аст; инак, омад.

Охири рӯзҳо фаро расид ва дар назди мост.

1: Аз охирзамон гурехтан нест ва мо бояд ба он замоне, ки фаро мерасад, омода бошем.

2: Мо набояд аз замони охир битарсем, балки ба ҷои он дар хотир дорем, ки Худо бо мост.

1: Румиён 8:38-39 Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

2: Isaiah 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 7:7 Субҳ омад назди ту, эй сокинони ин замин; вақт расидааст, рӯзи мусибат наздик аст, на садои кӯҳҳо.

Рузи мусибат наздик аст ва окибати он хис мешавад.

1. Рӯзи мусибат фаро мерасад: Ба оқибатҳо омода шавед

2. Худо доност. Ба макрҳои ӯ бар ту таваккал кун

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 7:8 Акнун ман ба зудӣ хашми Худро бар ту мерезам, ва хашми Худро бар ту ба амал оварам; ва туро мувофиқи роҳҳои ту доварӣ хоҳам кард, ва туро барои ҳамаи корҳои зишт подош хоҳам дод.

Худо ҳама гуноҳ ва бадро ҳукм ва ҷазо медиҳад.

1. Адолати Худо: Оқибати гуноҳ

2. Аҳамияти тавба

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон мекунад, комёб нахоҳад шуд, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк мекунад, раҳм хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 7:9 Ва чашми ман амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард: ба ту мувофиқи роҳҳои ту ва корҳои зишт, ки дар миёни ту ҳастӣ, подош хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Худованди зарбазананда ҳастам.

Худованд раҳм намедиҳад ва раҳм намекунад, балки ба ҷои онҳо онҳоеро, ки корҳои зишт кардаанд, мувофиқи роҳҳои худ ҷазо хоҳад дод.

1. Парвардигори адл: Фаҳмидани ҳукми одилонаи Худо

2. Раҳмати Худованд: Донистани раҳм кардан чӣ маъно дорад

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Масалҳо 15:2 - Забони доно донишро дуруст ба кор мебарад, вале аз даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад.

Ҳизқиёл 7:10 Инак, рӯзе расидааст, ва субҳ фаро расидааст; асо шукуфтааст, ифтихор шукуфтааст.

Худованд ҳушдор медиҳад, ки рӯзи қиёмат фаро расидааст ва оқибати он ногузир аст.

1. Рӯзи қиёмат наздик аст - Чӣ тавр омода шудан ва зиндагии шоиста

2. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Худро фурӯтан карданро омӯзем

1. Румиён 2:5-6 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазабро барои худ ҷамъ карда истодаед.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ҳизқиёл 7:11 Зӯроварӣ ба асои шарорат бархоста аст: ҳеҷ яке аз онҳо боқӣ нахоҳад монд, на аз издиҳоми онҳо, на аз онҳо, ва барои онҳо навҳа нахоҳад буд.

Зӯроварии бадӣ токат карда намешавад ва оқибатҳои он пурра ва пурра хоҳанд буд.

1. Ҳукми Худо одилона ва комил аст

2. Хатари шарорат сахт аст

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

Ҳизқиёл 7:12 Вақт расидааст, рӯз наздик мешавад: бигзор харидор шод нашавад ва фурӯшанда мотам накашад, зеро ки ғазаб бар тамоми мардуми он аст.

Вақти қиёмат наздик аст ва барои касе вақти шодиву ғам нахоҳад буд.

1: Доварии Худо меояд ва ҳама бояд омода бошанд.

2: Мо набояд дар имони худ таслим нашавем, зеро ба зудӣ доварӣ меояд.

1: Isaiah 13: 9-11 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то ки заминро хароб кунад; ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард.

2: Матто 24:36-44 - Аммо он рӯз ва соатро, ҷуз Падари Ман, ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон.

Ҳизқиёл 7:13 Зеро ки фурӯшанда ба он чизе ки фурӯхта мешавад, барнагардад, гарчанде ки онҳо ҳанӯз зинда буданд; ва ҳеҷ кас набояд худро дар гуноҳи ҳаёти худ қавӣ гардонад.

Ҳизқиёл ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки гуноҳ мекунанд, наметавонанд ба ҳаёти пештараи худ баргарданд, зеро ин рӯъё ба тамоми мардум дахл дорад.

1. Адолати Худо ногузир аст

2. Ҳеҷ кас наметавонад барои қувват ба гуноҳ такя кунад

1. Румиён 2:5-8 Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ карда истодаед.

2. Ибриён 10:26-27 Зеро, агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд.

Ҳизқиёл 7:14 Онҳо карнай навохтанд, то ҳамаро тайёр кунанд; лекин ҳеҷ кас ба ҷанг намеравад, зеро ки ғазаби Ман бар тамоми мардуми он аст.

Мардумро ба ҷанг даъват кардаанд, аммо ҳеҷ кас намеравад, зеро ғазаби Худо бар онҳост.

1: Ғазаби Худо бар мост, пас мо бояд тавба кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба Худо ва иродаи Ӯ хизмат кунем.

1: Такрори Шариат 28:1-2 - Ва агар ту ба овози Худованд Худои худ содиқона итоат карда, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат ба ҷо оварӣ, Худованд Худоят туро аз тамоми халқҳои рӯи замин боло хоҳад гузошт. . Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ итоат кунӣ.

2: Ибриён 12: 1-2 - Пас, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва бо сабр дар давидан давем, ки дар пеш гузошта шудааст. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигаристаем, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Ҳизқиёл 7:15 Шамшер берун аст, вабо ва қаҳтӣ дарун аст: ҳар кӣ дар саҳро аст, бо шамшер хоҳад мурд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, қаҳтӣ ва вабо ӯро фурӯ хоҳад бурд.

Худо аз омадани азоб дар шакли шамшер, вабо ва гуруснагӣ огоҳ мекунад. Онҳое ки дар саҳро ҳастанд, аз шамшер хоҳанд мурд, ва онҳое ки дар шаҳр ҳастанд, аз гуруснагӣ ва вабо нобуд хоҳанд шуд.

1. Хавфи ҳукми Худо

2. Таъсири гуноҳ ба ҳаёти мо

1. Ирмиё 14:12-15 - Доварии Худо барои гӯш надодан ба огоҳиҳои Ӯ

2. Амос 4:6-10 - Доварии Худо барои гирифтани баракатҳои Ӯ

Ҳизқиёл 7:16 Аммо гурехтагон аз онҳо раҳо хоҳанд шуд, ва бар кӯҳҳо мисли кабӯтарҳои водиҳо хоҳанд буд, ва ҳама мотам мегиранд, ҳар яке барои гуноҳи худ.

Ин порча дар бораи касоне сухан меронад, ки аз доварии Худо раҳо хоҳанд шуд, вале онҳо дар ғамгинӣ ва мотам барои гуноҳҳои худ хоҳанд кард.

1. Ғами фирор: Фаҳмидани мотами касоне, ки аз доварӣ гурехтаанд

2. Бартараф кардани бадӣ: Дастёбӣ ба фирор тавассути тавба

1. Ишаъё 55: 7 "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард, ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Забур 51:17 «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

Ҳизқиёл 7:17 Ҳама дастҳо заиф хоҳанд шуд, ва ҳама зонуҳо мисли об заиф хоҳанд шуд.

Одамон аз доварии Худованд заиф мешаванд ва аз худ дифоъ карда наметавонанд.

1. Замони заифӣ: Омӯзиши такя ба нерӯи Худо

2. Ҳеҷ кас аз адолати Худо эмин нест: чӣ гуна бояд дили худро ба доварии Ӯ омода соз

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Файзи Ман барои шумо басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст.

Ҳизқиёл 7:18 Онҳо низ палос банданд, ва даҳшат онҳоро фаро хоҳад гирифт; ва расвоӣ бар ҳама рӯйҳо ва мӯйсарӣ бар ҳамаи сарҳо хоҳад буд.

Омадани доварии Худо ба сари мардум расво ва даҳшат меорад.

1: Огоҳӣ дар бораи доварӣ

2: Шармии ҳукми Худо

1: Юил 2:13 - "Дили худро пора кунед, на либоси худро. Ба сӯи Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳмдил аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст, ва аз фиристодани мусибат тавба мекунад."

2: Яъқуб 4:8 - "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ."

Ҳизқиёл 7:19 Онҳо нуқраи худро дар кӯчаҳо мепартоянд, ва тиллои онҳо нест хоҳад шуд; нуқра ва тиллои онҳо наметавонанд онҳоро дар рӯзи ғазаби Худованд раҳо кунанд; онҳо ҷонҳои худро сер нахоҳанд кард, ва рӯдаҳои онҳоро пур кунед, зеро ки ин монеаи гуноҳи онҳост.

Рӯзи ғазаби Худованд фаро хоҳад расид, ва нуқра ва тиллои бадкорон онҳоро наҷот дода наметавонанд.

1. Қимати сарват ва арзиши адолат

2. Ҷустуҷӯи сарват аз ҳисоби адолат

1. Масалҳо 11:4 - Дар рӯзи ғазаб сарват нафъ намедиҳад, аммо адолат аз марг наҷот медиҳад.

2. Ҳаққай 2:8 - Нуқра аз они ман аст ва тилло аз они ман аст, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Ҳизқиёл 7:20 Дар бораи зебогии зебу зинати худ, Ӯ онро ба ҷаззоб гузошт, вале онҳо дар он суратҳои зишт ва чизҳои нафрати худро сохтанд; бинобар ин Ман онро аз онҳо дур кардам.

Зебоии зебу зинати Худо дар бузургӣ аст, вале мардум дар он суратҳои зишт ва зишт меоранд.

1. Зебогии Худо абадӣ аст ва бояд ба қадри баланд дода шавад.

2. Мо бояд бо ҳаёти худ Худоро ҷалол диҳем, на чизҳои нафратовар.

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки бо номи Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Эфсӯсиён 5:8-10 - Зеро ки шумо як вақтҳо зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед. Ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунед, зеро самараи нур аз ҳама некӣ, адолат ва ростӣ иборат аст.

Ҳизқиёл 7:21 Ва ман онро ба дасти бегонагон барои ғанимат хоҳам дод, ва ба шарирони замин то ғанимат; ва онро ифлос хоҳанд кард.

Худо ба золимони замин он чиро, ки сазовор аст, ато мекунад ва он чиро, ки ғанимат кардаанд, аз байн мебарад.

1. Худо ба адолат мӯъмин аст

2. Адолат баракат меорад, бадӣ оқибат меорад

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Масалҳо 11:21 - Боварӣ ҳосил кунед, ки шахси бад бечазо наmemонад, балки насли одил наҷот хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 7:22 Рӯи Худро низ аз онҳо хоҳам гардонид, ва онҳо пинҳонии Маро палид хоҳанд кард, зеро ки роҳзанон ба он дохил шуда, онро палид хоҳанд кард.

Худо аз касоне, ки ниҳони Ӯро палид ва ғорат кардаанд, рӯй гардонид.

1: Мо бояд макони ниҳони Худовандро ҳифз кунем, зеро Ӯ ба онҳое ки онро палид мекунанд, таҳаммул намекунад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки Худовандро дар ҳама корҳоямон эҳтиром кунем ва эҳтиром кунем, зеро Ӯ ба онҳое ки асрори Ӯро ғорат мекунанд, меҳрубонӣ нахоҳад кард.

1: Забур 24:3-4 Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? ё ки дар ҷои муқаддаси Ӯ истода бошад? Касе ки дасти пок ва дили пок дорад; ки ҷони худро ба ботил набурдааст ва қасам нахӯрдааст.

2:1 Петрус 1:15-17 Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам. Ва агар шумо Падарро, ки аз рӯи кори ҳар кас доварӣ мекунад, беэҳтиромӣ кунед, бихонед, вақти иқомат дар ин ҷо бо тарс гузаронед.

Ҳизқиёл 7:23 Занҷир занед, зеро замин пур аз ҷиноятҳои хунин аст, ва шаҳр пур аз зӯроварӣ аст.

Замин пур аз беадолатӣ ва зуроварӣ аст.

1. Оқибатҳои ғайричашмдошти беадолатӣ

2. Қувваи адолат дар ҷаҳони хушунат

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Яъқуб 2:8-9 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед, ёри худро мисли худ дӯст доред, кори хуб мекунед. Аммо агар рӯйбинӣ кунед, гуноҳ мекунед ва аз рӯи шариат ҳамчун вайронкорон маҳкум мешавед.

Ҳизқиёл 7:24 Бинобар ин Ман бадтарин халқҳоро хоҳам овард, ва онҳо хонаҳои худро тасарруф хоҳанд кард; ва маконҳои муқаддасашон палид хоҳанд шуд.

Худо бадтарин халқҳоро меорад ва зӯроваронро аз қудрати онҳо маҳрум хоҳад кард, ва ҷойҳои муқаддасашон палид хоҳад шуд.

1. "Ҳукми Худо: аз байн бурдани тавоноҳо ва таҳқири муқаддас"

2. "Бадтарини бутпарастон: адолати Худо дар амал"

1. Ирмиё 25: 31-33 - "Ҳатто ба ақсои замин садо хоҳад омад, зеро ки Худованд бо халқҳо баҳс мекунад, Ӯ бо тамоми башар баҳс хоҳад кард; Ӯ бадкоронро ба шамшер хоҳад дод, мегӯяд Худованд, чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо: «Инак, бадӣ аз халқе ба халқе хоҳад рафт, ва тундбоди азиме аз канори замин баланд хоҳад шуд, ва кушташудагони Худованд дар он рӯз аз як то охири замин то канори дигари замин: онҳо нола карда нахоҳанд шуд, на ҷамъ карда мешаванд ва на дафн карда мешаванд; онҳо бар замин пору хоҳанд шуд».

2. Ишаъё 66:15-16 - "Зеро ки инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро бо хашм ва мазаммати худро бо алангаи оташ ба амал оварад. Худованд шамшерро бо тамоми башар муқовимат хоҳад кард; ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд».

Ҳизқиёл 7:25 Ҳалокат меояд; ва онҳо сулҳ хоҳанд кард, ва ҳеҷ чиз нахоҳад буд.

Худо аз ҳалокати оянда огоҳ мекунад ва барои онҳое, ки онро меҷӯянд, оромӣ нахоҳад буд.

1. Огоҳии Худо: Омодагӣ ба ҳалокат

2. Умед ба Худо: таваккал ба ҳифзи Ӯ

1. Ишаъё 33:20-22 Ба Сион, шаҳри идҳои мо нигоҳ кунед; чашмони ту Ерусалимро, макони осоишта ва хаймаеро, ки ҷунбиш нахоҳад шуд, хоҳанд дид; сутунхояш харгиз канда нашавад ва ресмонаш канда нашавад.

2. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кун.

Ҳизқиёл 7:26 Бадӣ бар бадӣ хоҳад омад, ва овоза бар овозаҳо хоҳад буд; Он гоҳ дар бораи паёмбар рӯъё хоҳанд хост. лекин шариат аз коҳин нест хоҳад шуд, ва маслиҳат аз қадимиён.

Ин порча дар бораи замоне сухан меронад, ки одамон дар он ҷо роҳнамоӣ меҷӯянд, вале дигар онро аз пешвоёни динии худ намеёбанд.

1. Хатарҳои такя кардан ба ҳалли сунъӣ дар замонҳои душвор

2. Ҳикмати ҷовидонаи Худо дар ҷаҳони тағирёбанда

1. Ирмиё 23:16-17 - Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба ту нубувват мекунанд, гӯш надиҳед ва шуморо аз умедҳои пуч пур мекунанд. Онҳо рӯъёҳоро аз рӯи ақли худ мегӯянд, на аз даҳони Худованд. Онҳо пайваста ба онҳое ки каломи Худовандро хор мекунанд, мегӯянд: «Барои шумо хуб хоҳад буд; ва ба ҳар кӣ аз паи дили худ якрав мешавад, мегӯянд: "Ба сари шумо мусибате нахоҳад омад".

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам». Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Ҳизқиёл 7:27 Подшоҳ мотам хоҳад дошт, ва мирон харобӣ дар бар хоҳад кард, ва дастони қавми ин замин ғамгин хоҳанд шуд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд мардуми ин заминро доварӣ хоҳад кард, ва онҳо хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1. Худо одил ва одил аст: Ҳақиқати Ҳизқиёл 7:27

2. Донистани Худо: Оқибатҳои Ҳизқиёл 7:27

1. Ишаъё 30:18 - "Бинобар ин Худованд интизор аст, ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ Худро сарафроз мекунад, то ки ба шумо марҳамат кунад. Зеро ки Худованд Худои одил аст; хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд".

2. Забур 9:7-8 - "Аммо Худованд то абад тахт нишастааст; Ӯ тахти Худро барои адолат устувор кардааст, ва ҷаҳонро бо адолат доварӣ мекунад, ва халқҳоро бо адолат доварӣ мекунад".

Дар боби 8 Ҳизқиёл рӯъёеро, ки Ҳизқиёл аз Худо гирифтааст, ошкор мекунад, ки амалҳои бутпарастӣ ва корҳои зиштро, ки дар деворҳои маъбад дар Ерусалим ба амал меоянд, фош мекунад. Тавассути ин рӯъё Худованд мизони исёни мардум ва сабаби доварии наздики худро ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл дар рӯъё ба маъбад дар Ерусалим интиқол дода мешавад. Дар он ҷо ӯ пайкараеро мебинад, ки ба одам шабоҳат дорад, ки ӯро аз утоқҳои гуногун мебарад ва корҳои нафратовареро, ки пирони Исроил анҷом медиҳанд, ошкор мекунад. Ҳизқиёл шоҳиди парастиши бутҳо ва мавҷудияти шаклҳои гуногуни бадӣ дар ҳудуди маъбад мебошад (Ҳизқиёл 8:1-6).

Сархати 2: Дар рӯъё идома дорад ва ба Ҳизқиёл сӯрох дар девори маъбад нишон дода мешавад. Вақте ки ӯ ба дарун менигарад, ӯ ҳафтод пирони Исроилро мебинад, ки бо ибодати пинҳонии бутпарастӣ машғуланд ва дар деворҳо тасвирҳо ва махлуқҳо тасвир шудаанд. Худо мефаҳмонад, ки ин аъмоли бутпарастӣ хашми Ӯро барангехт ва Ӯ бо доварии сахт ҷавоб хоҳад дод (Ҳизқиёл 8:7–18).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаштуми Ҳизқиёл нишон медиҳад
рӯъёе, ки амалҳои бутпарастиро фош мекунад,
амалҳои нафратовар дар ҳудуди маъбад.

Интиқоли Ҳизқиёл дар рӯъё ба маъбад дар Ерусалим.
Ваҳй кардани амалҳои нафратовар ва бутпарастӣ аз ҷониби пирон.
Муайян кардани ибодати махфии бутпарастӣ ва тасвирҳо дар деворҳо.
Тавсифи Худо дар бораи хашм ва доварии дарпешистода.

Дар ин боби Ҳизқиёл рӯъёеро тасвир мекунад, ки Ҳизқиёл аз Худо гирифта, амалҳои бутпарастӣ ва зиштқориҳои дар деворҳои маъбад дар Ерусалим ба амал омадаро фош мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл дар рӯъё ба маъбад интиқол дода мешавад, ки дар он ҷо ӯ тавассути утоқҳои гуногун роҳнамоӣ карда мешавад ва шоҳиди амалҳои нафратангези пирони Исроил мебошад. Ҳизқиёл парастиши бутҳо ва мавҷудияти шаклҳои гуногуни бадӣ дар ҳудуди маъбадро мебинад. Дар рӯъё идома дорад ва ба Ҳизқиёл сӯрох дар девори маъбад нишон дода мешавад, ки дар он ҷо ҳафтод пири Исроилро мебинад, ки бо ибодати пинҳонии бутпарастӣ машғуланд ва дар деворҳо тасвирҳо ва махлуқоте тасвир шудаанд. Худо мефаҳмонад, ки ин аъмоли бутпарастӣ хашми Ӯро барангехт ва Ӯ бо доварии сахт посух хоҳад дод. Диққати ин боб ба ошкор шудани амалҳои бутпарастӣ дар маъбад ва доварӣ дар натиҷаи ин амалҳои нафратовар аст.

Ҳизқиёл 8:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, вақте ки ман дар хонаи худ нишастам, ва пирони Яҳудо пешопеши ман нишаста буданд, ки дасти Худованд Худо ба болои ман афтод.

Дар соли шашум, дар рӯзи панҷуми моҳи шашум, Ҳизқиёл бо пирони Яҳудо дар хонаи худ нишаста буд, ки дасти Худованд бар вай афтод.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр дасти Ӯ метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Вақти Илоҳии Худо: Вақте ки дасти Ӯ бар мо меафтад

1. Масалҳо 16:9 - Одамон дар дили худ роҳи худро ба нақша мегиранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

2. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман кай мешинам ва кай бархезам; шумо фикрҳои маро аз дур мефаҳмед. Ту роҳи ман ва хоби маро меҷӯӣ ва аз ҳама роҳҳои ман

огоҳӣ. Пеш аз он ки сухане бар забонам ояд, инак, эй Парвардигори ман, Ту онро ҳама донӣ.

Ҳизқиёл 8:2 Он гоҳ ман дидам, ва инак, монанди намуди оташ дидам: аз намуди камараш то поён, оташ; ва аз камараш то боло, мисли намуди равшанӣ, мисли ранги каҳрабо.

Ҳизқиёл пайкараеро дид, ки оташ аз камараш ба поён мебаромад ва дар болои камараш дурахши мисли қаҳрабо буд.

1. Чӣ тавр ҷалоли Худо моро дигаргун месозад

2. Қудрати ҳузури Худованд

1. Ишаъё 6:1-8, Худованди лашкарҳо дар рӯъёи ҷалол дида мешавад

2. Хуруҷ 33:17-23, Мусо бо ҷалоли Худо дучор мешавад ва аз он тағир меёбад

Ҳизқиёл 8:3 Ва ӯ шакли даст дароз карда, қуфли сари маро гирифт; ва рӯҳ маро дар миёни замин ва осмон боло бурд, ва маро дар рӯъёҳои Худо ба Ерусалим, ба дари дарвозаи дохилӣ, ки ба шимол нигарист, овард; дар куҷо буд курсии симои ҳасад, ки рашкро ба вуҷуд меорад.

Рӯҳи Худо Ҳизқиёлро аз замин ба осмон бардошт ва ӯро ба Ерусалим ба дари дарвозаи дарунӣ, ки ба тарафи шимол нигаронида шудааст, овард.

1. Донистани қудрати Худо тавассути рӯъёи Ҳизқиёл

2. Эътироф кардани ҳузури Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Аъмол 2:17 - Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам, ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо орзуҳои орзу хоҳанд кард

2. Ваҳй 4:1 - Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре дар осмон кушода шуд; ва овози аввалине ки шунидам, мисли карнайе буд, ки бо ман гуфтугӯ мекард; ки гуфта буд: «Ба ин ҷо биё, ва ман он чиро, ки дар оянда бояд бошад, ба ту нишон хоҳам дод».

Ҳизқиёл 8:4 Ва инак, ҷалоли Худои Исроил дар он ҷо буд, мувофиқи рӯъёе ки дар дашт дидам.

Ҳизқиёл ҷалоли Худоро дар рӯъё дар дашт дид.

1. Ҳузури Худо дар ҳаёти мо

2. Шукронаи ҷалоли Худо

1. Ишаъё 6:1-4 - рӯъёи Ишаъё дар бораи ҷалоли Худо

2. Забур 8:1-9 - Бузургии Худо ва корҳои Ӯ

Ҳизқиёл 8:5 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Акнун чашмони худро ба сӯи шимол боло кун». Пас, ман чашмони худро ба самти шимол боло кардам, ва

инак, ба шимол дар назди дарвозаи қурбонгоҳ ин пайкари ҳасадро дар даромадгоҳ дидам.

Худованд ба Ҳизқиёл дастур дод, ки ба тарафи шимол нигоҳ кунад ва дар он ҷо дар назди дарвозаи қурбонгоҳ пайкари ҳасадро дид.

1. Хатари бутпарастӣ: Дарси Ҳизқиёл 8:5

2. Аз ҳасад рӯй гардонед: Чӣ тавр васвасаи Ҳизқиёл 8:5-ро мағлуб кардан мумкин аст

1. Хуруҷ 20:3-5 "Шумо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт".

2. Яъқуб 4:7 "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

Ҳизқиёл 8:6 Ӯ боз ба ман гуфт: «Писари одам, мебинӣ, ки онҳо чӣ кор мекунанд? Ҳатто корҳои зиштеро, ки хонадони Исроил дар ин ҷо содир мекунанд, то ки ман аз маъбад дур шавам? балки боз туро баргардон, ва зиштҳои аз ин ҳам бузургтарро хоҳед дид.

Хонаи Исроил корҳои нафратовар содир карда буд, ки Худоро водор кард, ки дар бораи тарк кардани маъбадаш фикр кунад.

1. Хатари аз Худо дур шудан

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Масалҳо 14:14 - "Касе, ки дар дил гумроҳ мешавад, аз роҳҳои худ пур мешавад, ва одами нек аз худ сер мешавад".

2. Матто 6:24 - "Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат мекунад ва дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Момун хизмат кунед."

Ҳизқиёл 8:7 Ва маро ба дари ҳавлӣ овард; ва ҳангоме ки ман нигоҳ кардам, инак сӯрох дар девор.

Ҳизқиёлро ба дари ҳавлӣ оварданд, ки дар он ҷо сӯрохи деворро дид.

1. Худо чизҳои махфиро ошкор мекунад: Омӯзиши паёми Ҳизқиёл 8:7

2. Сӯрох дар девор: Омӯзиши нияти Худо дар Ҳизқиёл 8:7

1. Матто 7:7, «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, ба рӯятон кушода хоҳад шуд».

2. Эфсӯсиён 3:20, «Акнун ба Ӯ, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар он чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар аст».

Ҳизқиёл 8:8 Он гоҳ ба ман гуфт: «Эй писари одам! Акнун деворро кобед;

Аз ҷониби Худо ба Ҳизқиёл амр шудааст, ки барои кушодани дар дар девор сӯрох кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ - Чӣ тавр итоаткорӣ ба Худо метавонад ба имкониятҳои ғайричашмдошт оварда расонад

2. Бартараф кардани монеаҳо - ҷасорат барои кофтан ва ёфтани дар

1. Ишаъё 35:8-9 - Ва дар он ҷо роҳи калон ва роҳе хоҳад буд, ва он роҳи қудсият номида хоҳад шуд; нопок аз болои он нагузарад; Ва ин аз они касонест, ки роҳгузарҳо ҳарчанд аблаҳ бошанд, дар он гумроҳ намешаванд.

2. Филиппиён 3:13-14 - Эй бародарон, ман худамро дарк накардаам: аммо ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чизҳои пешина даст зада, ба нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ.

Ҳизқиёл 8:9 Ва ӯ ба ман гуфт: «Даро ва бубин, ки корҳои зишт, ки онҳо дар ин ҷо мекунанд».

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки рафта, корҳои нафратовареро, ки дар маъбад карда мешаванд, бубинад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна мо ба фармудаҳои Худо ҷавоб медиҳем

2. Оқибатҳои гуноҳ: Хатари нофармонӣ

1. Матто 4:4 - Аммо ӯ ҷавоб дод: «Навишта шудааст: "Одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд"».

2. Такрори Шариат 28:15 - Аммо агар шумо ба Худованд Худои худ итоат накунед ва тамоми аҳком ва фармонҳои Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя накунед, он гоҳ ҳамаи ин лаънатҳо бар шумо хоҳанд омад ва ба шумо хоҳанд расид.

Ҳизқиёл 8:10 Ва ман даромада дидам; ва инак, ҳар намуди хазандагон ва ҳайвоноти зишт ва тамоми бутҳои хонадони Исроил, ки бар девор гирду атроф рехтаанд.

Ҳизқиёлро ба хонаи Исроил мебаранд ва дид, ки бутҳои дар девор рехташуда.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба ҳамон домҳои бутпарастӣ, ки исроилиён карда буданд, наафтем.

2: Мо бояд ҳушёр бошем, то аз ҳузури Худо парешон нашавем.

1: Матто 6:24 Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад; зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва сарват хидмат кунед.

2: Қӯлассиён 3:5-6 Аз ин рӯ, узвҳои ҷисми худро барои бадахлоқӣ, нопокӣ, ҳавасҳо, ҳавасҳои бад ва тамаъкорӣ мурда ҳисоб кунед, ки он ба бутпарастӣ баробар аст. Зеро ки аз ин сабаб ғазаби Худо бар писарони исён хоҳад омад.

Ҳизқиёл 8:11 Ва дар пеши назари онҳо ҳафтод нафар аз пешиниён аз хонадони Исроил меистоданд, ва дар миёни онҳо Яъзаньё ибни Шофон меистоданд, ва ҳар кас мачири худ дар дасташ буд; ва абри ғафси бухур боло рафт.

Ҳафтод нафар аз пешиниён аз хонадони Исроил дар пеши Яъзаньё ибни Шофон истода буданд, ки ҳар кадом дар даст маҷмар ва абри бухур меистоданд.

1. Нерӯи ваҳдат: Якҷоя истода дар намоз

2. Таъсири ибодат: Қувваи бухур

1. Забур 141:2 - Бигзор дуои ман пеши ту чун бухур гузорад; ва боло кардани дастҳои ман ҳамчун қурбонии шом.

2. Ибриён 6:1-2 - Пас, аз принсипҳои таълимоти Масеҳ даст кашида, биёед ба камолот равем; барои тавба аз аъмоли мурда ва имон ба Худо, дар бораи таълимот дар бораи таъмидҳо, ва гузоштани дастҳо, ва эҳьёи мурдагон ва доварии абадӣ асоси тавбаро боз нагузоред.

Ҳизқиёл 8:12 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Оё дидаӣ, ки пешвоёни хонадони Исроил дар торикӣ чӣ кор мекунанд, ҳар яке дар утоқҳои суратҳои худ? зеро мегӯянд: "Худованд моро намебинад"; Худованд заминро тарк кардааст.

Худованд аз Ҳизқиёл пурсид, ки оё вай дидааст, ки пешини хонадони Исроил дар торикӣ дар хонаҳои шахсии худ чӣ кор мекарданд, ки мегуфт, ки Худованд онҳоро намебинад ва заминро тарк кардааст?

1. "Худованд ҳама чизро мебинад"

2. "Ҳузури бепоёни Худо"

1. Ишаъё 40:27-29 Чаро ту мегӯӣ, эй Яъқуб, Ва бигӯй, эй Исроил: Роҳи ман аз Худованд пӯшида аст, ва даъвои одилонаи ман аз ҷониби Худои ман гузашт? Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худои ҷовидон, Худованд, Офаридгори ақсои замин, На хаста мешаваду на хаста. Фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

2. Матто 10:29-30 Оё ду гунҷишк ба як танга мис фурӯхта намешавад? Ва ҳеҷ яке аз онҳо бе иродаи Падари шумо ба замин намеафтад. Аммо мӯи сари шумо ҳама шумурда шудааст.

Ҳизқиёл 8:13 Ӯ ба ман низ гуфт: «Боз туро баргардон, ва корҳои зишттаре, ки онҳо мекунанд, хоҳӣ дид».

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки ба гирду атроф нигоҳ кунад ва корҳои зиштеро, ки дар замин ба амал меояд, бубинад.

1. Корҳои зишт: Оқибатҳои беэътиноӣ ба қонунҳои Худо

2. Дидани корҳои зишт: Даъват ба андеша ва тавба

1. Такрори Шариат 25:16 - "Зеро ки ҳамаи онҳое, ки чунин корҳо мекунанд, ҳама ноинсофӣ мекунанд, барои Худованд Худои худ зишт ҳастанд".

2. Масалҳо 6:16-19 - "Шаш чизест, ки Худованд нафрат дорад, ҳафт чиз барои Ӯ нафрат дорад: чашмони мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳ мерезанд, диле, ки нақшаҳои бад мекашад, пойҳо шитоб кун ба сӯи бадӣ, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мебарорад ва касе ки дар миёни бародарон фитна мекорад».

Ҳизқиёл 8:14 Ва ӯ маро ба дари дарвозаи хонаи Худованд, ки ба тарафи шимол буд, овард; ва инак, дар он ҷо занон нишаста, барои Таммуз гиря мекарданд.

Ҳизқиёлро ба дарвозаи шимолии хонаи Худованд мебаранд ва дар он ҷо мебинад, ки занон барои Таммуз гиря мекунанд.

1. Гиря барои Таммуз: Омӯзиш аз мисоли Ҳизқиёл

2. Мотам барои гуноҳҳои мо: Фаҳмидани талафоти рӯҳии Таммуз

1. Ирмиё 3:6-13 - Садоқат ва раҳмдилии Худованд нисбат ба халқи худ

2. Забур 51:10-15 - Илтиҷои самимӣ барои марҳамат ва файз аз Худо

Ҳизқиёл 8:15 Он гоҳ ба ман гуфт: «Эй писари одам, ту инро дидай? бори дигар туро баргардон, ва зиштҳои бештар аз инҳо хоҳӣ дид.

Худованд ба Ҳизқиёл-пайғамбар корҳои нафратовари бештареро нишон дод.

1: Қудсияти Худо доварӣ барои бадкоронро талаб мекунад.

2: Мо бояд аз гуноҳ рӯй гардонем ва ба сӯи Худо баргардем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: 2 ба Қӯринтиён 7:10 - Зеро ғаму андӯҳи Худо тавбаеро ба вуҷуд меорад, ки ба наҷот оварда мерасонад, на пушаймон шудан; аммо ғами ҷаҳон маргро ба вуҷуд меорад.

Ҳизқиёл 8:16 Ва маро ба ҳавлии дохилии хонаи Худованд овард, ва инак, дар назди дари маъбади Худованд, дар байни айвон ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ нафар буданд, ки пушташон ба сӯи хонаи маъбади Худованд, ва рӯи онҳо ба тарафи шарқ; ва ба тарафи шарқ ба офтоб саҷда мекарданд.

Бисту панҷ нафар дар ҳавлии дохилии хонаи Худованд, ба тарафи шарқ рӯ ба рӯ шуда, пушт ба сӯи маъбад карда, офтобро ибодат мекарданд.

1. Ибодати чизҳои ғайри Худо: Хатари бутпарастӣ

2. Мутобиқат ва эҳтиёҷ ба истодан барои Худо

1. Ишаъё 44:9–20

2. Румиён 12:2

Ҳизқиёл 8:17 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, ту инро дидай? Оё барои хонадони Яҳудо кори сабук аст, ки онҳо корҳои зиштеро, ки дар ин ҷо мекунанд, кунанд? зеро ки онҳо заминро аз зӯроварӣ пур карда, баргаштанд, то ки маро ба хашм ованд; ва инак, навдаро ба бинии худ гузоштаанд.

Халқи Яҳудо заминро аз зӯроварӣ пур карда, ғазаби Худоро барангехт.

1. Оқибатҳои гуноҳ

2. Аз бадӣ рӯй гардондан

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 14:34 - Адолат миллатро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар як халқ таҳқир аст.

Ҳизқиёл 8:18 Бинобар ин Ман низ хашм хоҳам кард: чашми ман амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард; ва агарчи онҳо дар гӯшҳои Ман бо овози баланд фарьёд зананд, аммо онҳоро намешунавам.

Худо касонеро, ки бо вуҷуди илтиҷо гуноҳ мекунанд, намебахшад.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар марҳамат пурсем, гуноҳ оқибатҳои он хоҳад дошт.

2: Мо бояд аз бади худ рӯй гардонем ва аз Худо омурзиш бихоҳем.

1: Ишаъё 55: 6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2: Забур 51:1-2 - Ба ман раҳм кун, эй Худо, мувофиқи муҳаббати устувори Худ; мувофиқи марҳамати фаровони Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз шароратам пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун!

Боби 9-уми китоби Ҳизқиёл рӯъёеро тасвир мекунад, ки дар он Худо ҳукми худро бар шаҳри Ерусалим иҷро кардан амр медиҳад. Ин рӯъё фарқи байни одил ва шарир ва нақши боқимондаи мӯътамадро дар миёни ҳалокати дарпешистода таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл шоҳиди омадани шаш нафар ҷаллодон аст, ки ҳар кадоме дар даст силоҳи нобудкунанда доштанд. Дар байни онҳо марде дар тан либоси катон дорад, ки аз ҷониби Худо ба ӯ дастур дода шудааст, ки пешонии онҳоеро, ки барои корҳои зишт дар шаҳр мотам мегиранд, қайд кунад. Ин нишона ҳамчун аломати муҳофизати одил хизмат мекунад (Ҳизқиёл 9:1-7).

Сархати 2: Худо ба ҷаллодон амр мекунад, ки аз шаҳр гузашта, ҳамаи онҳоеро, ки нишон надоранд, зарба зананд. Ба онҳо раҳм накунанд ва раҳм накунанд, зеро шарорати мардум ба ҳадди худ расидааст. Шаҳр пур аз зӯроварӣ ва фасод аст, ва доварии Худо зуд ва сахт хоҳад буд (Ҳизқиёл 9:8-10).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби нӯҳ пешкаш мекунад
рӯъё дар бораи доварии Худо бар Ерусалим,
фарқи байни одил ва шарир.

Омадани шаш ҷаллодон бо марде дар тан либоси катон дар бар одилон. Фармон деҳ, ки ҳар касро, ки нишон надоранд, бе раҳм ва раҳм бизананд. Тавсифи шарорати шаҳр ва сахтии доварии Худо.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёеро тасвир мекунад, ки дар он Худо ҳукми Худро дар бораи шаҳри Ерусалим иҷро кардан амр мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл шоҳиди омадани шаш ҷалло, ки ҳар кадоме дар даст силоҳи нобудкунанда доштанд. Дар байни онҳо марде дар тан либоси катон дорад, ки аз ҷониби Худо ба ӯ дастур дода шудааст, ки пешонии онҳоеро, ки барои корҳои зишт дар шаҳр мотам мегиранд, қайд кунад. Ин нишона ҳамчун аломати муҳофизати одил хизмат мекунад. Сипас Худо ба ҷаллодон амр мекунад, ки аз шаҳр гузашта, ҳамаи онҳоеро, ки нишон надоранд, зарба зананд. Онҳо набояд раҳм ва раҳм накунанд, зеро шарорати мардум ба ҳадди худ расидааст. Шаҳр аз зӯроварӣ ва фасод пур шудааст ва доварии Худо зуд ва сахт хоҳад буд. Диққати ин боб ба рӯъёи доварии Худо бар Ерусалим ва фарқи байни одил ва шарир аст.

Ҳизқиёл 9:1 Ӯ низ бо овози баланд дар гӯшҳои ман нидо карда, гуфт: «Онҳоеро, ки бар шаҳр буданд, наздик биёред, ҳатто ҳар кас, ки аслиҳаи харобкунанда дар даст дорад».

Худо ҳамаи роҳбарони шаҳрро даъват мекунад, ки ҳар яки онҳо силоҳи ҳалокатоварро дошта, наздик шаванд.

1. Қудрати Амри Худо - Ҳизқиёл 9:1

2. Арзиши беитоатӣ - Ҳизқиёл 9:1

1. Ирмиё 21:4-7 - Оқибатҳои рад кардани аҳкоми Худо

2. 1 Подшоҳон 15:22-23 - Муҳимияти итоат кардан ба аҳкоми Худо

Ҳизқиёл 9:2 Ва инак, шаш нафар аз роҳи дарвозаи боло, ки ба тарафи шимол воқеъ аст, омаданд, ва ҳар яке силоҳи қатл дар дасташ буд; ва яке аз онҳо катон дар бар дошт ва сиёҳии нависанда дар паҳлӯяш буд; ва онҳо даромада, назди қурбонгоҳи мисин меистоданд.

Аз дарвозаи шимолии маъбад шаш нафаре, ки дар даст силоҳ доштанд, ба қурбонгоҳи мисин меоянд. Яке аз мардон катон дар бар дошт ва дар паҳлӯяш сиёҳӣ дошт.

1. Зиреҳи Худоро пӯшидан (Эфсӯсиён 6:10-18)

2. Қудрати ҳузури Худо (Хуруҷ 33:12-23)

1. Ишаъё 59:17 Ӯ адолатро чун синабанд, ва кулоҳи наҷотро бар сараш ниҳод; ва либоси интиқомӣ дар бар кард, ва бо ғайрат ҳамчун ҷома дар бар дошт.

2. Ваҳй 19:14-15 Ва лашкарҳо, ки дар осмон буданд, савори аспҳои сафед, ки дар тан катони тозаи сафед ва пок пӯшида буданд, аз паи Ӯ мерафтанд. Ва аз даҳони ӯ шамшери тез мебарояд, то ки бо он халқҳоро бизанад, ва онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард;

Ҳизқиёл 9:3 Ва ҷалоли Худои Исроил аз каррубие, ки дар он ҷо буд, то остонаи хона боло рафт. Ва мардеро, ки аз катон дар бар дошт, ки сиёҳии нависанда дар паҳлӯяш дошт, хонд;

Шаъну шарафи Худо каррубиро тарк карда, ба остонаи хона медарояд. Сипас мардеро бо ҷомаи катон ва сиёҳӣ даъват мекунад.

1. Қудрати ҷалоли Худо: Чӣ тавр он ҳаёти моро тағир медиҳад

2. Аҳамияти тоъат: Гӯш додан ба овози Худо

1. Хуруҷ 40:34-38 Ҷалоли Худованд хаймаи муқаддасро пур кард

2. Ишаъё 6:1-7 Дидаи Ишаъё дар бораи ҷалоли Худо дар маъбад

Ҳизқиёл 9:4 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар ва бар пешонии одамоне, ки оҳ мекашанд ва барои ҳамаи корҳои зиште ки дар он ҷо анҷом дода мешаванд, нишона гузор. аз он.

Худо ба марде амр дод, ки аз Ерусалим гузарад ва пешонии онҳоеро, ки дар бораи корҳои зишт дар шаҳр мотам мегирифтанд, ишора кунад.

1. Худованд моро даъват мекунад, ки барои корҳои зишт оҳу гиря кунем

2. Бо раҳм ва имон посух додан ба корҳои зишт

1. Ирмиё 4: 19-21 - Рудаҳои ман, рӯдаҳои ман! Ман дар дили худ дард дорам; дилам дар ман садо медиҳад; Ман наметавонам ором бигирам, зеро ту, эй ҷонам, садои карнай, бонги ҷангро шунидаӣ.

20 Ҳалокат бар ҳалокат нидо мекунад; зеро ки тамоми замин вайрон шудааст: ногаҳон хаймаҳоям вайрон мешаванд, ва пардаҳоям дар як лаҳза вайрон мешаванд.

21 То кай ман байракро бубинам, ва садои карнайро бишнавам?

2. Ишаъё 65:19 - Ва ман дар Ерусалим шодӣ хоҳам кард, ва дар қавми Худ шодӣ хоҳам кард: ва овози гиря дигар дар вай шунида нахоҳад шуд, ва садои фарьёд.

Ҳизқиёл 9:5 Ва ба дигарон дар гӯши ман гуфт: «Аз ақиби ӯ дар шаҳр биравед ва зарба занед; чашми худро дареғ надоред ва раҳм накунед.

Худованд ба халқаш амр фармуд, ки раҳм накунанд ва шаҳрро хароб кунанд.

1: Худованд моро ба муҳаббати бидуни марз даъват мекунад.

2: Ҳатто дар доварӣ, муҳаббати Худованд мавҷуд аст.

1: Румиён 8: 38-39, Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2: Матто 18:21-22, Он гоҳ Петрус назди Исо омада, пурсид: «Худовандо, ман бародар ё хоҳарамро, ки бар зидди ман гуноҳ мекунад, чанд маротиба мебахшам? То ҳафт бор? Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки на ҳафт бор, балки ҳафтоду ҳафт бор».

Ҳизқиёл 9:6 Пиру ҷавон ва канизону кӯдакон ва занонро бикушед; лекин ба касе наздик нашавед, ки дар он нишона бошад; ва аз маъбади ман сар кунед. Он гоҳ онҳо ба одамони қадим, ки дар назди хона буданд, сар карданд.

Худо ба исроилиён дастур медиҳад, ки тамоми мардуми Ерусалимро, чи хурду ҳам калон, ба ҷуз онҳое, ки нишони Худоро дар онҳо доранд, бикушанд.

1. Муҳимияти тоъату итоъат ба Худо

2. Раҳмати Худо дар доварӣ

1. Румиён 6:16 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор муаррифӣ кунед, ғуломи касе ҳастед, ки ба ӯ итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

2. Ибриён 11:7 - Бо имон Нӯҳ, ки Худо аз рӯйдодҳои то ҳол нонамоёнро огоҳ карда, бо тарси эҳтиром барои наҷоти аҳли байташ киштӣ сохт. Бо ин ӯ ҷаҳонро маҳкум кард ва вориси адолате шуд, ки ба воситаи имон меояд.

Ҳизқиёл 9:7 Ва ба онҳо гуфт: «Хонаро палид кунед ва ҳавлиро аз куштагон пур кунед; шумо берун равед». Ва онҳо берун рафта, дар шаҳр куштанд.

Худо ба мардум амр мекунад, ки берун рафта, сокинони шаҳрро бикушанд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Итоати фармудаҳои Худо новобаста аз арзиш

2. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани нақша ва ҳадафи Ӯ

1. Такрори Шариат 32:4 - Ӯ Санг аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ доварӣ аст: Худои ростӣ ва бе шарорат, одил ва ҳақ аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Ҳизқиёл 9:8 Ва ҳангоме ки онҳо онҳоро мекуштанд, ва ман монда будам, рӯй ба замин афтода, фарьёд зада, гуфтам: «Эй Худованд Худо! Оё тамоми бақияи Исроилро бо рехтани хашми худ бар Ерусалим несту нобуд мекунӣ?

Пайгамбар Ҳизқиёл шоҳиди харобшавии Ерусалим буд ва ба Худо дар бораи сарнавишти исроилиёни боқимонда савол дод.

1. Ба Худо таваккал кардан дар миёни ранҷу азоб

2. Парадокси вафодорӣ ва ғазаби Худо

1. Ишаъё 43:2-3 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

2. Ҳабаққуқ 3:17-18 Ҳарчанд дарахти анҷир нашукуфад ва на мева дар токҳо бошад, ҳосили зайтун нобуд мешавад ва саҳроҳо ғизо намедиҳанд, рама аз оғил бурида мешавад ва дар он гала нест. дӯконҳо, вале ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард; Ман дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 9:9 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Гуноҳи хонадони Исроил ва Яҳудо бениҳоят бузург аст, ва замин пур аз хун ва шаҳр пур аз табъ аст, зеро мегӯянд: "Худованд заминро тарк кардааст, ва Худованд намебинад.

Гуноҳии банӣ-Исроил ва яҳудиён бузург аст ва замин пур аз хунрезӣ ва шарорат аст. Мардум мегӯянд, ки Худованд заминро партофтааст ва намебинад.

1. Мо бояд Худовандро дар тавба биҷӯем ва нагузорем, ки гуноҳи мо бар мо бирасад.

2. Худо ҳамеша нигаҳбон аст ва амали мо ҳаргиз аз назари Ӯ пӯшида нест.

1. Забур 34:15 - Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ ба фарёди онҳо диққат медиҳанд.

2. Ирмиё 29:13 - Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

Ҳизқиёл 9:10 Ва ман низ чашми ман амон нахоҳад дод, ва раҳм нахоҳам кард, балки роҳи онҳоро бар сари онҳо подош хоҳам дод.

Худо раҳм намекунад, балки онҳоеро, ки гуноҳ кардаанд, ҷазо медиҳад.

1. Хавфи набахшидан: Чӣ гуна адолати Худо масъулиятро талаб мекунад

2. Ҳақиқати ҳукми Худо: Чӣ гуна бояд ислоҳи Худоро пазируфт

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Ҳизқиёл 18:20 - "Ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар барои гуноҳи падар азоб накашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар ӯ хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худаш хоҳад буд».

Ҳизқиёл 9:11 Ва инак, марде ки катон дар бар дошт, ки сиёҳӣ дар паҳлӯяш буд, ин воқеаро нақл карда, гуфт: «Ман он чи ба ман фармудай, ба ҷо овардам».

Марде, ки катон дар бар дошт ва дар паҳлӯяш сиёҳ дошт, хабар медиҳад, ки ӯ он чизеро, ки ба ӯ супориш дода шуда буд, иҷро кардааст.

1. Итоати аҳкоми Худо: Намунаи Ҳизқиёл 9:11

2. Қудрати иҷрои дастурҳои Худо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 9:11

1. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, эҳтиёт намоӣ. Зеро он гоҳ шумо роҳи худро обод хоҳед кард, ва он гоҳ шумо муваффақияти хуб хоҳед дошт.

Боби 10 Ҳизқиёл рӯъёи доварии Худоро бар Ерусалимро идома медиҳад ва диққати махсусро ба ҷалоли Худо аз маъбад тарк мекунад. Дар ин боб зуҳури мавҷудоти осмонӣ ва иштироки онҳо дар иҷрои ҳукми Худо тасвир шудааст.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл рӯъёи ҳамон каррубиёнеро, ки дар рӯъёи қаблии худ дар боби 1 дида буд, мебинад. Ин мавҷудоти фариштагон ҳамчун дорои чеҳраҳои сершумор, болҳо ва чархҳои дохили чархҳо тасвир шудаанд. Ҷалоли Худо бори дигар дар болои онҳо тасвир шудааст (Ҳизқиёл 10:1-2).

Параграфи 2: Дар порча ҳаракатҳои каррубиён ва чархҳо, ки онҳо ҷалоли Худоро ҳамроҳӣ мекунанд, муфассал нақл мекунад. Вақте ки каррубиён ҳаракат мекунанд, садои болҳои онҳо ба овози Худои Мутаол монанд карда мешавад. Ҳизқиёл шоҳиди рафтани ҷалоли Худо аз маъбад аст, ки маънои дур шудани ҳузури Ӯ ва доварии дар пешистодаро дорад (Ҳизқиёл 10:3-22).

Дар ҷамъбаст,
Боби даҳуми Ҳизқиёл кушода мешавад
рафтани ҷалоли Худо аз маъбад,
харакати каррубихо ва чарххо.

Намоиши каррубиён ва чеҳраҳои сершумор, болҳо ва чархҳои онҳо.
Ҳузури ҷалоли Худо дар болои каррубиён.
Тасвири харакати каррубиён ва садои болхои онхо.
Рафтани ҷалоли Худо аз маъбад, маънои доварии дар пешистодаро дорад.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёро дар бораи доварии Худо бар Ерусалим идома медиҳад. Он аз дидани рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи каррубиён оғоз мешавад, ҳамон мавҷудоти осмоние, ки ӯ дар рӯъёи қаблии худ дар боби 1 дида буд. ҷалоли Худо бори дигар дар болои онҳо тасвир шудааст. Дар порча ҳаракатҳои каррубиён ва чархҳо, ки онҳо ҷалоли Худоро ҳамроҳӣ мекунанд, муфассал нақл мекунад. Садои болҳои онҳо ба садои Худованди мутаъол монанд аст. Ҳизқиёл шоҳиди рафтани ҷалоли Худо аз маъбад аст, ки рамзи дур шудани ҳузури Ӯ ва доварии дарпешистода мебошад. Диққати ин боб ба дур шудани ҷалоли Худо аз маъбад ва ҳаракатҳои каррубиён ва чархҳо мебошад.

Ҳизқиёл 10:1 Ва ман назар андохтам, ва инак, дар фалаке, ки болои сари каррубиён буд, бар онҳо зоҳир шуд, мисли санги ёқут, мисли намуди тахт.

Ҳизқиёл санги ёқутро дид, ки дар осмон дар болои каррубиён ба тахт монанд буд.

1. Ҷалоли Худо дар осмон зоҳир мешавад.

2. Мо метавонем дар ҳузури Худо оромӣ ва тасаллӣ пайдо кунем.

1. Ишаъё 6:1-4 - диди Ишаъё дар бораи ҷалоли Худо.

2. Забур 11:4 - Худованд дар маъбади муқаддаси худ аст.

Ҳизқиёл 10:2 Ва ӯ ба марде, ки катон дар бар дошт, сухан ронда, гуфт: «Дар байни чархҳо, ҳатто дар зери каррубиён даромада, дасти худро аз ангиштҳои оташ аз миёни каррубиён пур кун, ва онҳоро бар шаҳр пароканда кун». Ва ӯ ба назари ман даромад.

Худованд ба марде, ки катон дар бар дошт, фармуд, ки миёни каррубиён гузарад ва аз миёни онҳо ангиштҳои оташ гирифта, бар шаҳр пароканда кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ - Итоати бидуни шубҳа метавонад доварии Худоро бар бадкорон орад

2. Итоат савоб аст - Иҷрои фармудаҳои Худо нишонаи имон аст ва подоши илоҳӣ меорад

1. 1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест.

2. Румиён 6:16-17 - Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай хоҳед буд, ки ба ҳар кӣ итоат мекунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

Ҳизқиёл 10:3 Ва ҳангоме ки он мард ба хона даромад, каррубиён дар тарафи рости хона меистоданд; ва абр саҳни даруниро пур кард.

Вақте ки марде ба хона даромад ва ҳавлии дарун аз абр пур шуд, каррубиён дар тарафи рости хона меистод.

1. Фаҳмидани қудрати каррубиҳо ва абр

2. Дидани аҳамияти тарафи рости хона

1. Забур 18:10 - Ӯ бар карруб савор шуда, парвоз мекард; зуд ба боли бод омад.

2. Ваҳй 8:2 - Ва ман ҳафт фариштаеро дидам, ки дар назди Худо истодаанд, ва ҳафт карнай ба онҳо дода шуд.

Ҳизқиёл 10:4 Ва ҷалоли Худованд аз каррубиён боло рафта, бар остонаи хона истод; ва хона аз абр пур шуд, ва ҳавлӣ пур аз дурахши ҷалоли Худованд буд.

Ҷалоли Худованд хона ва саҳни маъбадро пур кард.

1: Ҷалоли Худо ҳама чизро фаро мегирад ва он ҳаёти моро то лабрез пур мекунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҷалоли Худо дар ҳаёти мо дурахшид, то дигарон ба сӯи Ӯ ҷалб шаванд.

1: Румиён 8:18-19 Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. Зеро интизории ҷиддии махлуқот ошкор шудани фарзандони Худоро бесаброна интизор аст.

2:2 ба Қӯринтиён 4:6 Зеро Худост, ки нурро амр фармуд, ки аз зулмот дурахшид ва дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ бидиҳад.

Ҳизқиёл 10:5 Ва садои болҳои каррубиён ҳатто то саҳни берун шунида шуд, чунон ки овози Худои Қодири Мутлақ ҳангоми сухан гуфтан.

Садои болҳои каррубиён дар тамоми роҳ то ҳавлии берунӣ шунида шуд, ки ба овози Худо монанд буд.

1. Қудрати овози Худо 2. Гӯш кардани садои Худо

1. Юҳанно 10:27-28 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд". 2. Забур 29:3-4 - "Овози Худованд бар обҳо аст; Худои ҷалол раъд мекунад, Худованд бар обҳои бисьёр аст. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст. .

Ҳизқиёл 10:6 Ва ҳангоме ки ӯ ба марди катон дар бар фармуд, фармуд: «Оташро аз байни чарххо, аз миёни каррубиён бигир; баъд даромада, назди чарххо истод.

Ба марде, ки либоси катон дошт, дастур дода шуд, ки аз байни чарххои каррубиён оташ бигирад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна аҳкоми Худо ба баракатҳо мебарад

2. Аҳамияти оташ: наќши он дар таѓйири маънавї

1. Хуруҷ 24:17 - Дидори ҷалоли Худованд мисли оташи фурӯзон дар болои кӯҳ буд.

2. Луқо 12:49 - Ман омадаам, то бар замин оташ оварам ва чӣ гуна мехостам, ки он аллакай аланга мезад!

Ҳизқиёл 10:7 Ва як каррубӣ дасти худро аз миёни каррубиён сӯи оташе ки дар миёни каррубиён буд, дароз карда, гирифта, ба дасти касе ки катон дар бар дошт, дод; вай онро гирифта берун рафт.

Ин порча аз Ҳизқиёл 10:7 тасвир шудааст, ки каррубиён оташро ба дасти марде, ки дар либоси катон дар бар карда буданд, мегузоранд ва баъд бо он меравад.

1. Чӣ тавр ҳузури Худо метавонад ба мо қувват бахшад, то кореро, ки Ӯ моро даъват кардааст, иҷро кунем.

2. Муҳимияти омодагӣ ба амал кардан, вақте ки аз ҷониби Рӯҳулқудс бармеангезад.

1. Ишаъё 6:8 - "Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро бифиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва гуфтам: "Инак Ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Ибриён 11: 1-3 - "Акнун имон кафолати он чизҳое мебошад, ки ба онҳо умед мебанданд, эътиқоди чизҳои нонамоён аст. Зеро ки одамони қадим ба василаи он таърифи худро гирифтанд. Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо калом офарида шудааст. аз Худост, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст».

Ҳизқиёл 10:8 Ва дар каррубиён дар зери болҳои онҳо шакли дасти одам пайдо шуд.

Дар зери болхои каррубон шакли дасти одам пайдо шуд.

1. Дасти Худо: кашфи дахолати илоҳӣ

2. Каррубиҳо: Рамзҳои муҳофизати Худо

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои Ту туро нигоҳ доранд; туро ба дасти худ боло хоҳанд кард, то пои худро ба санг назанӣ.

2. Хуруҷ 25:18-20 - Ва ду каррубиро аз тилло бисоз; Онҳоро дар ду канори курсии шафқат бисоз. Як карруб аз як канор ва як карруб аз тарафи дигар бисоз; Каррубиҳоро аз як порча бо курсии шафқат бар ду канори он бисоз. Каррубиён болҳои худро ба болояш густурда, бо болҳои худ курсии шафқатро пӯшонанд, ва онҳо ба ҳамдигар рӯбарӯ хоҳанд шуд; чеҳраи каррубиён ба сӯи курсии раҳматӣ хоҳад буд.

Ҳизқиёл 10:9 Ва ҳангоме ки ман назар андохтам, инак, чор чарх аз ҷониби каррубиён, як чарх ба як каррубиён, ва чархи дигар аз карруби дигар; ва намуди чархҳо мисли ранги санги берилл буд.

Ҳизқиёл шоҳиди чор чархи каррубиён буд, ки ҳар як чарх бо санги берилл якранг буд.

1. Чархҳои пурасрор аз каррубиҳо: Қудрати бебаҳои Худо.

2. Чархҳои Таҳйирот: Аҳамияти санги Берил.

1. Ваҳй 4:6-8 - Дар гирду атрофи тахт бисту чор тахт буданд, ва бар тахтҳо бисту чор пирон нишаста буданд, ки либосҳои сафед дар бар доштанд ва дар сар тоҷҳои тилло доштанд. Аз тахт дурахши баркҳо ва садоҳо ва садоҳои раъд ба вуҷуд омад ва дар пеши тахт ҳафт машъали оташ фурӯзон буданд, ки ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд ва дар пеши тахт мисли баҳри шишагин буд, мисли булӯр .

2. Дониёл 10:5-6 - Ман чашмонамро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак, марде аз катон дар бар ва камарбанди тиллои маҳин аз Уфоз дар камараш дорад. Баданаш мисли берилл, чеҳрааш мисли зуҳури барқ, чашмонаш мисли машъалҳои фурӯзон, дасту пояш мисли дурахши биринҷи сӯзон ва садои суханаш мисли садои издиҳом буд.

Ҳизқиёл 10:10 Ва дар бораи намуди зоҳирии онҳо, чор нафари онҳо як монанд буданд, гӯё чархе дар миёни чарх бошад.

Чор махлуқе, ки дар Ҳизқиёл 10:10 тасвир шудаанд, ҳама якхела буданд, гӯё чарх дар дохили чарх меистад.

1. Пайвастани офариниши Худо

2. Рамзи чархҳо дар Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 28:28 - "Оё касе дар он ҷо бо барзаговҳо шудгор мекунад? Оё водиро пайваста хирман мекунад? Оё пайваста замини худро мекушояд ва хирман мекунад?"

2. Ваҳй 4:6-8 - "Ва пеш аз тахт баҳри шишагине буд, ки мисли булӯр буд: ва дар миёнаи тахт ва гирду атрофи тахт чор ҳайвони пур аз чашм аз пеш ва пас буданд. Ва Ҳайвони ваҳшии якум мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм чеҳраи одамӣ дошт, ва ҳайвони чорум мисли уқоби парвозкунанда буд».

Ҳизқиёл 10:11 Вақте ки онҳо рафтанд, ба чор тараф рафтанд; на дар рафти рафтан, балки ба он ҷое ки сар ба он ҷо менигарист, аз паи он мерафтанд; чунон ки рафтанд, рӯй нагардонданд.

Ҳайвонот дар Ҳизқиёл 10:11 ба он тарафе, ки сар ба он нигоҳ мекард, ҳаракат мекарданд, бе он ки онҳо мерафтанд.

1. Зиндагӣ бо роҳнамо: Чӣ тавр бояд дар ҳаёт ба роҳнамоии Худо пайравӣ кунем

2. Нерӯи ваҳдат: Манфиатҳои кор дар ҳамбастагӣ

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро ҳидоят мекунад.

Ҳизқиёл 10:12 Ва тамоми баданашон, ва пуштҳояшон, ва дастҳошон, ва болҳошон ва чархҳо, аз гирду атроф пур аз чашмон буданд, ҳатто чархҳое, ки чаҳор онҳо доштанд.

Ин порча рӯъёи каррубиёнро тасвир мекунад, ки дар он онҳо бо чашмҳо пӯшида буданд ва дар гирдашон чор чарх доштанд.

1. Худои ҳамаро бино: шинохти ҳама ҷо будани Худованд

2. Зарурати биниши рӯҳонӣ: Омӯзиши дидан бо чашми осмонӣ

1. Забур 33:13-14 - "Худованд аз осмон ба поён менигарад; Ӯ ҳамаи фарзандони одамро мебинад. Аз он ҷое ки Ӯ тахт нишастааст, ба тамоми сокинони замин менигарад".

2. Ибриён 4:13 - "Ва ҳеҷ махлуқ аз назари Ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем".

Ҳизқиёл 10:13 Дар бораи чархҳо бошад, ба гӯшам нидо карда шуд, эй чарх!

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худо ба чархҳо дар гӯши Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Худо дар ҳар вазъият бо мо сухан мегӯяд, агар мо бо омодагӣ гӯш кунем.

2. Мо ҳеҷ гоҳ танҳо нестем, Худо ҳамеша бо мост.

1. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

2. Яъқуб 1:19 - «Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад».

Ҳизқиёл 10:14 Ва ҳар яке чор чеҳра дошт: чеҳраи якум чеҳраи каррубӣ, ва рӯи дуюмаш чеҳраи одам буд, ва сеюмӣ чеҳраи шер ва чорум рӯи уқоб.

Дар Ҳизқиёл 10:14 тасвири чор чеҳраи мавҷудот мавҷуд аст - карруб, одам, шер ва уқоб.

1. Гуногунии офариниш: Таҳқиқи Ҳизқиёл 10:14

2. Қувваҳои гуногуни мо: Омӯзиши чаҳор чеҳра дар Ҳизқиёл 10:14

1. Забур 8:5–8

2. Ишаъё 40:25–26

Ҳизқиёл 10:15 Ва каррубиён бардошта шуданд. Ин махлуқи зиндаест, ки дар канори дарёи Чебар дидам.

Ҳайвони зиндае, ки Ҳизқиёл дар назди дарёи Кабар дид, каррубиён аст.

1. Қудрати илоҳӣ, ки дар табиат ошкор шудааст

2. Асрори махлуқоти Худо

1. Забур 103:4 - Он ки фариштагони Худро рӯҳҳо мегардонад; вазирони ӯ оташи сӯзон:

2. Луқо 24:4-5 - Ва ҳангоме ки онҳо дар ин бора ба ҳайрат афтода буданд, инак, ду мард бо либосҳои дурахшон назди онҳо истода буданд: Ва ҳангоме ки тарсиданд ва рӯй ба замин хам карданд ба онҳо: "Чаро зиндаро дар миёни мурдагон меҷӯед?"

Ҳизқиёл 10:16 Ва ҳангоме ки каррубиён мерафтанд, чархҳо аз паҳлӯи онҳо мегузаштанд, ва ҳангоме ки каррубиён болҳои худро барои аз замин боло бардоштан бардоштанд, ҳамон чархҳо низ аз канори онҳо намегаштанд.

Ин порча аз Ҳизқиёл 10:16 ҳаракати каррубиён ва муносибати онҳоро бо чархҳои назди онҳо тасвир мекунад.

1. Чархҳои Худо - омӯхтани робитаи илоҳии тамоми офаридаҳо.

2. Ҳаракат дар ҳамоҳангии комил - Чӣ тавр мо метавонем дар ягонагӣ бо офаридаҳои Худо зиндагӣ кунем.

1. Ҳастӣ 1:1 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 10:17 Вақте ки онҳо истоданд, онҳо истоданд; ва ҳангоме ки боло шуданд, онҳо низ худро баланд карданд, зеро ки рӯҳи ҳайвон дар онҳо буд.

Ҳайвоноти зинда дар онҳо рӯҳи Худоро доштанд ва ба онҳо имкон медод, ки дар ҳамоҳангӣ ҳаракат кунанд.

1: Мо метавонем дар ягонагӣ ва имон ба Худо қувват пайдо кунем.

2: Рӯҳи Худо моро дар роҳи мо роҳнамоӣ мекунад ва кӯмак мекунад.

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки ба ман қувват мебахшад, карда метавонам.

2: Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам.

Ҳизқиёл 10:18 Ва ҷалоли Худованд аз остонаи хона дур шуда, бар каррубиён истод.

Ҷалоли Худованд аз остонаи хона баромада, болои каррубиён истод.

1. Интиқоли ҷалол: Шафоъати Худованд барои мардумаш

2. Зуҳури ҳузури Худо: Каррубиҳо ҳамчун рамзҳои муҳофизати Худо

1. Хуруҷ 25:18-22 - Тавсифи каррубиён дар сандуқи Аҳд

2. Забур 103:4 - Ҷалоли Худованд ба болҳои каррубиён монанд аст.

Ҳизқиёл 10:19 Ва каррубиён болҳои худро бардошта, дар назари ман аз замин боло шуданд; вақте ки онҳо берун рафтанд, чархҳо низ дар паҳлӯи онҳо буданд, ва ҳар яке назди дари дарвозаи шарқии хонаи Худованд меистод; ва ҷалоли Худои Исроил болои онҳо буд.

Каррубиён болҳои худро бардошта, бо чархҳо заминро тарк карданд ва дар назди дарвозаи шарқии хонаи Худованд истоданд, дар ҳоле ки ҷалоли Худои Исроил бар онҳо буд.

1. Қудрати ҳузури Худованд - Чӣ гуна ҷалоли Худо сипари муҳофизат аст

2. Сафари каррубиён - Чӣ тавр Худо қадамҳои моро ҳидоят мекунад

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 18:30 - Аммо Худо, роҳи Ӯ комил аст; каломи Худованд озмуда мешавад: вай барои ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд, маҳкамкунанда аст.

Ҳизқиёл 10:20 Ин махлуқи зиндаест, ки дар назди Худои Исроил дар назди дарёи Кабор дидам; ва ман медонистам, ки онҳо каррубиёнанд.

Ҳизқиёл дар канори дарёи Чебор мавҷудоти зиндаеро дид, ки онҳоро каррубиҳо номид.

1. Дидаи Ҳизқиёл: Омӯзиши рамзи каррубиҳо

2. Қувваи Ваҳй: Баррасии вохӯрии Ҳизқиёл бо каррубиён

1. Юҳанно 1:14, "Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падарро, ки пур аз файз ва ростӣ аст".

2. Ишаъё 6:2-3, "Дар болои ӯ серафим меистод. Ҳар яке шаш бол дошт: бо ду бол рӯйи худро мепӯшонд ва бо ду пойҳояшро мепӯшонд ва бо ду бол парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, гуфт: Қуддус, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст!

Ҳизқиёл 10:21 Ҳар яке чор чеҳра ва ҳар яке чор бол дошт; ва шабоҳати дастони одам дар зери болҳояшон буд.

Мисоли махлуқоти чорчеҳра бо болҳо ва дастони одамро Ҳизқиёл дидааст.

1. Дидани ғайб: Таҳқиқи рӯъёи Ҳизқиёл

2. Қувваи тахайюлот: Фаҳмидани воқеиятҳои гуногуни рӯҳонӣ

1. Ҳастӣ 1:26-27 - Худо одамро ба сурати худ офарид.

2. Ишаъё 6:1-2 - Ишаъё Худовандро дар ҷалоли Худ дид.

Ҳизқиёл 10:22 Ва шабоҳати чеҳраҳои онҳо ҳамон чеҳраҳое буд, ки ман дар наҳри Кабар дидам, намуди онҳо ва худашон буд: ҳама рост ба пеш мерафтанд.

Чеҳраи махлуқоте, ки Ҳизқиёл дар назди дарёи Кабар дида буд, ба чеҳраи махлуқоти дар рӯъё дидааш монанд буд.

1. Итоати содиқона: Чӣ тавр бояд бо дастури Худо зиндагӣ кунем

2. Қудрат ва ризоияти Худо: устувории ишқи Ӯ

1. Ишаъё 40:31: "Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо баланд парвоз хоҳанд кард. Онҳо давида, хаста намешаванд. Онҳо роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд."

2. Румиён 8:28: "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Боби 11 Ҳизқиёл рӯъёи доварии Худоро бар Ерусалим идома дода, гуноҳҳои сарварони шаҳр ва ваъдаи барқарорсозии бақияи содиқро нишон медиҳад. Ин боб ба ҳокимияти Худо ва доварии одилонаи Ӯ таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл аз ҷониби Рӯҳи Худо ба дарвозаи шарқии маъбад оварда мешавад ва дар он ҷо ӯ бо ҳузури Худованд дучор мешавад ва ҷалоли Худоро мебинад. Худо ба пешвоёни шарири Исроил, ки бо корҳои золимона ва фасодкорӣ машғуланд, муроҷиат мекунад (Ҳизқиёл 11:1–12).

Сархати 2: Худо бар ин пешвоён доварӣ мекунад ва эълон мекунад, ки онҳо аз шамшер меафтанд ва дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд. Бо вуҷуди ин, Худо Ҳизқиёлро итминон медиҳад, ки бақияи мардум дар асирӣ нигоҳ дошта мешаванд ва дар ниҳоят ба замини Исроил бармегарданд (Ҳизқиёл 11:13-21).

Параграфи 3: Ин порча бо рӯъёи ҷалоли Худо, ки аз шаҳр дур мешавад ва ба кӯҳи Зайтун мебарояд, анҷом меёбад. Ин маънои рафтани ҳузури Худо ва доварӣ дар Ерусалимро дорад. Бо вуҷуди ин, Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз байни халқҳо ҷамъ меоварад, онҳоро аз бутпарастии онҳо пок мекунад ва ба онҳо дилу рӯҳи нав медиҳад (Ҳизқиёл 11:22-25).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби ёздаҳумро мекушояд
Доварии Худо бар сарварони Ерусалим,
ваъдаи барқарорсозӣ барои бақияи содиқ.

Вохӯрии Ҳизқиёл бо ҳузур ва ҷалоли Худо дар назди дарвозаи маъбад.

Мурочиат ба рохбарони бадкирдор, ки ба амалхои зулму ситам машгуланд.
Эъломи доварӣ бар пешвоён, бо парокандагӣ дар байни халқҳо.
Ваъдаи нигоҳдорӣ барои боқимонда ва барқарорсозии ниҳоӣ.
Дидаи ҷалоли Худо аз шаҳр ва ваъдаи ҷамъ кардани мардум.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёро дар бораи доварии Худо бар Ерусалим идома медиҳад. Он аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл аз ҷониби Рӯҳи Худо ба дарвозаи шарқии маъбад оварда мешавад ва дар он ҷо бо ҳузур ва ҷалоли Худо дучор мешавад. Худо ба пешвоёни шарири Исроил, ки бо корҳои золимона ва фасодкорӣ машғуланд, муроҷиат мекунад. Ӯ бар ин пешвоён доварӣ карда, эълон мекунад, ки онҳо аз шамшер хоҳанд афтод ва дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд. Бо вуҷуди ин, Худо Ҳизқиёлро итминон медиҳад, ки бақияи халқ дар асирӣ нигоҳ дошта мешавад ва дар ниҳоят ба замини Исроил бармегардад. Ин боб бо рӯъёи ҷалоли Худо аз шаҳр дур шуда, ба кӯҳи Зайтун мебарояд, ки маънои рафтани ҳузури Худо ва доварии дарпешистодаро ифода мекунад. Бо вуҷуди ин, Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз байни халқҳо ҷамъоварӣ мекунад, онҳоро аз бутпарастии онҳо пок мекунад ва ба онҳо дилу рӯҳи нав медиҳад. Диққати ин боб ба доварӣ бар сарварони Ерусалим ва ваъдаи барқарорсозии бақияи содиқ аст.

Ҳизқиёл 11:1 Ва рӯҳ маро боло бардошта, ба дарвозаи шарқии хонаи Худованд, ки ба тарафи шарқ нигарист, овард; ва инак, дари дарвоза бисту панҷ нафар аст; Дар миёни онҳо Яъзаньё ибни Азур ва Пелатьё ибни Баноёро, мирони қавмро дидам.

Рӯҳ Ҳизқиёлро ба дарвозаи шарқии хонаи Худованд меорад ва дар он ҷо 25 нафарро мебинад, ки дар байни онҳо Яъзаниё ва Пелатиё, мири халқ буданд.

1. Аҳамияти роҳнамоии рӯҳонӣ дар ҳаёти мо

2. Қудрати Худо, ки моро дар вақти лозима ба ҷои лозима расонад

1. Ишаъё 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 11:2 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Писари одам!

Мардуми Ерусалим фитнагарӣ мекунанд ва маслиҳати бад медиҳанд.

1: Хавфи маслиҳати бадхоҳ ва шарир

2: Роҳҳои канорагирӣ аз маслиҳати бадкор ва бад

1: Яъқуб 3:14-18 - Мо бояд бо эҳтиёт бошем, ки чӣ мегӯем ва чӣ тавр он ба дигарон таъсир мерасонад

2: Масалҳо 16: 27-28 - Пеш аз гуфтани суханони ӯ фикрҳои одам барраси мешаванд

Ҳизқиёл 11:3 Онҳо мегӯянд: "Наздик нест"; хонаҳо созем: ин шаҳр дег аст, ва мо ҷисм ҳастем.

Мардуми Ерусалим аз доварии Худо бепарво буданд ва ба ҷои он ки диққати худро ба барқарорсозии шаҳр равона карданд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки бо итоаткорӣ ва имон зиндагӣ кунем, на бо беэҳтиётӣ ва беэътиноӣ ба иродаи Ӯ.

2 Мо набояд мисли мардуми Ерусалим бошем, ки нақшаҳои худро аз нақшаҳои Худо болотар гузоштанд.

1: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Румиён 12:1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст."

Ҳизқиёл 11:4 Пас, бар зидди онҳо нубувват кун, эй писари одам.

Ба Ҳизқиёл-пайғамбар амр шудааст, ки бар зидди халқи Исроил нубувват кунад.

1. Итоати Паёмбар (с): Итоат ба даъвати Худо барои гуфтани каломи Ӯ

2. Рад кардани бутпарастӣ: устувор истодан дар имон ва пайравӣ накардан ба худоёни козиб

1. Ирмиё 1:7 8: "Аммо Худованд ба ман гуфт: "Нагӯй, ки ман ҷавонам"; зеро ту назди ҳар касе, ки туро мефиристам, меравӣ, ва ҳар он чи ба ту амр фармоям, бигӯй. Аз рӯи онҳо натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, то ки туро наҷот диҳам, мегӯяд Худованд».

2. Яъқуб 4:7: "Бинобар ин ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад."

Ҳизқиёл 11:5 Ва Рӯҳи Худованд бар ман афтода, ба ман гуфт: "Гуфтор; Худованд чунин мегӯяд; Шумо чунин гуфтед, эй хонадони Исроил, зеро ки Ман он чиро, ки ба фикри шумо меояд, медонам, ҳар яке аз онҳоро.

Худованд ба воситаи Ҳизқиёл сухан меронад ва ошкор мекунад, ки Ӯ андешаҳои хонадони Исроилро медонад.

1. Илми Худо – Донистани андешаҳои мо

2. Тасалли илми Худо - манбаи қувват ва умед

1. Забур 139:1-4 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 11:6 Шумо кушташудагони худро дар ин шаҳр зиёд кардаед, ва кӯчаҳои онро аз кушташудагон пур кардаед.

Кӯчаҳои шаҳр аз ҷасадҳои кушташуда пур шудааст.

1. Хатари гуноҳ: Оқибатҳои нофармонии Худо

2. Ҳукм ва адолати Худо: арзиши исён

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 3:10-11 - Ба одил бигӯед, ки некӣ ба ӯ хоҳад буд, зеро ки онҳо меваи аъмоли худро хоҳанд хӯрд. Вой бар ҳоли ситамкорон! ба вай бемор хоҳад шуд, зеро ки мукофоти дастҳояш ба ӯ дода мешавад.

Ҳизқиёл 11:7 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Қурбони шумо, ки дар миёни он гузоштаед, онҳо ҷисм ҳастанд, ва ин шаҳр дег аст; лекин Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард.

Худо ба мардуми Ерусалим сухан ронда, мегӯяд, ки кушташудагон дар шаҳр мисли гӯшти деги дар дег ҳастанд, аммо Ӯ онҳоро аз миёна берун хоҳад кард.

1. Қудрати фидияи Худо: Боварӣ ба қобилияти Худо барои раҳоӣ аз душвориҳои мо

2. Умед дар миёни фоҷиа: Ёдоварӣ аз садоқати Худо дар баробари ранҷу азоб

1. Забур 107:13-14 - Он гоҳ онҳо дар мусибаташон сӯи Худованд фарьёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз мусибаташон наҷот дод. Ӯ онҳоро аз торикӣ ва сояҳои марг берун овард ва занҷирҳояшонро пора-пора кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 11:8 Шумо аз шамшер тарсидед; ва шамшере бар шумо хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо ҳушдор медиҳад, ки шамшерро бар онҳое, ки аз он метарсанд, хоҳад овард.

1. Тарс аз шамшер: Оқибатҳои гуноҳ

2. Мубориза бо тарс бо имон

1. Ишаъё 8:12-13 Ҳар он чизеро, ки ин қавм тавтиъа меноманд, тавтиъа нагӯед ва аз он чизе ки онҳо метарсанд, натарсед ва тарс нашавед. 13 Аммо Худованди лашкарҳо, Ӯро ҳамчун муқаддас эҳтиром намо. Бигзор вай тарси ту бошад, ва бими ту бошад.

2. 1 Юҳанно 4:18 Дар муҳаббат тарс нест, балки муҳаббати комил тарсро берун мекунад. Зеро тарс ба ҷазо вобаста аст, ва ҳар кӣ метарсад, дар муҳаббат комил нашудааст.

Ҳизқиёл 11:9 Ва Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард, ва шуморо ба дасти бегонагон хоҳам дод, ва дар миёни шумо доварӣ хоҳам кард.

Худо исроилиёнро аз вазъияти ҳозираашон берун оварда, онҳоро ба дасти бегонагон месупорад ва дар он ҷо доварӣ хоҳад кард.

1. Раҳмат ва доварии Худо – раҳо кардани халқи худ аз мусибат

2. Подшоҳии Худо - таваккал ба ҳукм ва фармони Ӯ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

Ҳизқиёл 11:10 Шумо аз шамшер хоҳед афтод; Ман туро дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи доварии Худо бар Исроил сухан меронад, ки он дар шакли шикасти ҳарбӣ дар сарҳади Исроил меояд.

1: Доварии Худо ногузир аст - мо бояд амалҳои худро дар хотир дошта бошем ва омода бошем, ки оқибатҳоро қабул кунем.

2: Адолати Худо комил аст - ҳатто вақте ки он метавонад сахт ба назар расад, он ҳамеша ба манфиати мост ва моро ба файзи Ӯ баргардонад.

1: Такрори Шариат 32:4 - Ӯ санг аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ доварӣ аст: Худои ростӣ ва бе шарорат, одил ва ҳақ аст.

2: Ирмиё 17:10 - Ман Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

Ҳизқиёл 11:11 Ин шаҳр деги шумо нахоҳад буд, ва шумо ҷисм дар миёни он нахоҳед буд; лекин Ман туро дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард:

Худованд қавми Худро дар канори Исроил доварӣ хоҳад кард, на дар дохили шаҳр.

1: Доварии Худо дар ягон ҷо маҳдуд нест, балки ба ҳама мерасад.

2: Ҳатто дар баробари доварии Худо, ӯ то ҳол моро дӯст медорад ва ғамхорӣ мекунад.

1: Матто 7:1-2 - "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро ба ҳар гуна доварӣ, ки шумо ҳукм мекунед, шумо низ маҳкум хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад."

2: Ибриён 4: 12-13 - "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳоро муайян мекунад. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳнаанд ва ба чашмони касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем».

Ҳизқиёл 11:12 Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, зеро ки шумо аз рӯи фароизи Ман рафтор накардаед, ва ҳукмҳои Маро ба ҷо наовардаед, балки мувофиқи одоби халқҳои гирду атрофатон амал кардаед.

Худованд халқи Исроилро огоҳ мекунад, ки агар онҳо қонунҳо ва ҳукмҳои Ӯро риоя накунанд, балки ба урфу одатҳои ҳамсоягони бутпарасти худ риоя кунанд, онҳо хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1. "Огоҳҳои Худованд: Итоат ба қонунҳо ва ҳукмҳои Худо"

2. «Омӯзиши итоаткорӣ аз тариқи интизоми Худованд»

1. Такрори Шариат 28: 1-2 - "Акнун чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ бодиққат итоат кунед, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки Худованд Худои шумо шуморо баланд хоҳад кард. пеш аз хама халкхои руи замин.

2. Ишаъё 1:16-17 - "Шӯед, худро пок кунед; бади аъмоли худро аз пеши назари Ман дур кунед. Бадӣ карданро бас кунед, некӣ карданро омӯзед; адолатро биҷӯед, золимро мазаммат кунед; ятимонро дифоъ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед».

Ҳизқиёл 11:13 Ва ҳангоме ки ман нубувват кардам, Пелатьё ибни Баноё мурд. Он гоҳ ман рӯй ба замин афтодам ва бо овози баланд нидо карда, гуфтам: «Эй Худовандо! Оё бақияи Исроилро пурра нест карда метавонӣ?

Ҳизқиёл-пайғамбар дар бораи марги Пелатё ибни Баноё рӯъёи пешгӯӣ дорад ва аз Худо мепурсад, ки оё ӯ бақияи Исроилро пурра нест мекунад.

1. Вақте ки ҳаёт рӯй медиҳад: Чӣ тавр дар миёни бесарусомонӣ ба Худо таваккал кардан мумкин аст

2. Муҳимияти содиқ будан ба ваъдаҳои Худо

1. Филиппиён 4:6-7: Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Румиён 15:4: Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем.

Ҳизқиёл 11:14 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл дар бораи нақшаҳои худ барои халқи Исроил сухан мегӯяд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: омӯзиши Ҳизқиёл 11:14

2. Марҳамат ва садоқати Худо: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 11:14

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 11:15 Эй Писари Одам, бародарони ту, бародарони ту, мардони хешовандии ту ва тамоми хонадони Исроил, онҳо ҳастанд, ки сокинони Ерусалим ба онҳо гуфтаанд: "Туро аз Худованд дур кун; ин замин ба ихтиёри худ дода шудааст.

Сокинони Ерусалим ба банӣ-Исроил мегӯянд, ки аз Худованд дур нашаванд ва замин ба онҳо дода шудааст.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Эътироф кардани атои Худо аз замин

1. Такрори Шариат 30:20 - То ки ту Худованд Худои худро дӯст дорӣ, ва ба овози Ӯ итоат намоӣ ва ба Ӯ часпида бошӣ, зеро ки Ӯ ҷони туст ва умри туст.

2. Ишаъё 55: 6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст: 7 Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ӯ сӯи Худованд баргардад. , ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ҳизқиёл 11:16 Бинобар ин бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ҳарчанд Ман онҳоро дар миёни халқҳо дур андохтам, ва дар миёни кишварҳо пароканда карда бошам ҳам, барои онҳо дар кишварҳое, ки онҳо хоҳанд омад, ҳамчун қудсе хоҳам буд.

Худованд Худо ба халқи Исроил итминон медиҳад, ки гарчанде ки онҳо дар миёни халқҳо ба асирӣ кашида шуда, дар байни кишварҳо пароканда шуда бошанд ҳам, Ӯ ба ҳар ҳол муқаддасоти онҳо хоҳад буд.

1. Худованд Паноҳгоҳи мо дар тӯфон

2. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат дар ғурбат

1. Ишаъё 51:16 - "Ва Ман суханони Худро дар даҳони ту гузоштам, ва туро дар сояи дасти Худ пӯшонидам, осмонро барпо намуда, таҳкурсии заминро гузоштам ва ба Сион гуфтам:"Ту қавми Ман ҳастӣ." "

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ҳизқиёл 11:17 Бинобар ин бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман шуморо аз миёни қавм ҷамъ хоҳам кард, ва шуморо аз кишварҳое, ки дар он ҷо пароканда шудаед, ҷамъ хоҳам овард, ва замини Исроилро ба шумо хоҳам дод.

Худо банӣ-Исроилро аз кишварҳое, ки дар онҳо пароканда шуда буданд, ҷамъ карда, ба онҳо замини Исроилро хоҳад дод.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 11:17

2. Қудрати Аҳди Худо: Дар хотир доштани Ҳизқиёл 11:17

1. Ҳизқиёл 34:11-13 - Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман ҳам гӯсфандони худро меҷӯям ва онҳоро меҷӯям.

2. Ишаъё 66:20 - Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҳамаи халқҳо бар аспҳо, бо аробаҳо, ва гӯрҳо, ва хачирҳо ва бар ҳайвоноти чӯпон барои ҳадия барои Худованд ба кӯҳи муқаддаси ман Ерусалим хоҳанд оварад, — мегӯяд Худованд, чунон ки банӣ-Исроил ҳадияро дар зарфи пок ба хонаи Худованд меоранд.

Ҳизқиёл 11:18 Ва онҳо ба он ҷо хоҳанд омад, ва аз он ҷо тамоми чизҳои нафратовар ва ҳама зиштҳои онро хоҳанд бурд.

Ба халқи Исроил фармон дода шудааст, ки ҳама чизҳои зишт ва зиштро аз миёни худ дур кунанд.

1. Муҳимияти поксозии ҳаёти мо

2. Пок кардани худро аз бадӣ

1. Румиён 12:2 "Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. 2 ба Қӯринтиён 7:1 «Бинобар ин, эй маҳбубон, мо, эй маҳбубон, бо доштани ин ваъдаҳо, биёед худро аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ пок кунем ва дар тарси Худо муқаддасиро комил кунем».

Ҳизқиёл 11:19 Ва Ман ба онҳо як дил хоҳам дод, ва дар шумо рӯҳи нав хоҳам гузошт; ва дили сангинро аз ҷисми онҳо берун хоҳам кард, ва ба онҳо дили гӯшт хоҳам дод.

Худо ваъда дод, ки ба халқи худ дили нав медиҳад ва дилҳои сангини онҳоро нест мекунад ва ба ҷои он дили пур аз гӯшт мегузорад.

1. Дили нав: тағдиди тамаркузи мо ба Худо

2. Табдил додани дилҳои сангин: дарёфти назари нав ба зиндагӣ

1. Ирмиё 24:7 - Ман ба онҳо дил хоҳам дод, ки Маро бишносанд, ки Ман Худованд ҳастам.

2. Румиён 2:29 - Зеро ҳеҷ кас яҳудӣ нест, ки танҳо зоҳиран як аст ва хатна ҳам зоҳиран ва ҳам ҷисмонӣ нест.

Ҳизқиёл 11:20 То ки онҳо бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунанд, ва фароизи Маро риоя кунанд, ва онҳоро ба ҷо ованд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

Худованд ваъда додааст, ки Худои онҳое хоҳад буд, ки фароиз ва фароизи Ӯро риоят мекунанд.

1. Ваъдаи Худо, ки Худои мост

2. Баракати риояи аҳкоми Худо

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:14-15 - Пас, акнун аз Худованд битарсед ва ба Ӯ бо самимият ва садоқат хизмат кунед. Худоҳоеро, ки падарони шумо дар он тарафи дарё ва дар Миср ибодат мекарданд, дур кунед ва Худовандро ибодат кунед. Ва агар ба Худованд ибодат кардан дар назари шумо бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё ибодат карда буданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед. Аммо ман ва хонаи ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ҳизқиёл 11:21 Аммо онҳое ки дилашон аз рӯи дили чизҳои нафратовар ва зишти худ рафтор мекунад, Ман роҳи онҳоро бар сари худ подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд касонеро, ки аз паи нафсҳои нафратовар ва зишташон пайравӣ мекунанд, ҷазо хоҳад дод.

1: Интизоми Худо одилона аст.

2: Мо бояд ҳама хоҳишҳои манфур ва нафратоварро рад кунем.

1: Ғалотиён 6:7-8 Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Румиён 12:2 Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 11:22 Он гоҳ каррубиён болҳои худро боло карданд, ва чархҳои канори онҳо; ва ҷалоли Худои Исроил болои онҳо буд.

Каррубиён ва чархҳои канори онҳо болҳои худро бардоштанд ва ҷалоли Худои Исроил болои онҳо буд.

1. Нерӯи фурӯтанӣ ва ибодат

2. Муҳимияти эътирофи ҷалоли Худо

1. Ишаъё 6:1-4 Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва боло аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард.

2. Забур 103:19-20 Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

Ҳизқиёл 11:23 Ва ҷалоли Худованд аз миёни шаҳр боло рафта, бар кӯҳе ки дар тарафи шарқии шаҳр воқеъ аст, истода буд.

Ҷалоли Худованд аз Ерусалим баромада, дар кӯҳи шарқии шаҳр истода буд.

1. Ҷалоли Худо дар шаҳр ва берун аз он дида мешавад.

2. Қудрат ва ҳузури Худо ҳамеша бо мост.

1. Забур 24:7-10 - Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо, ва боло шавед, эй дарҳои қадим, то Подшоҳи ҷалол дарояд! Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованди тавоно ва тавоно, Худованди тавоно дар ҷанг!

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Ҳизқиёл 11:24 Пас аз он рӯҳ маро бардошта, дар рӯъё ба воситаи Рӯҳи Худо ба Калдия, ба асирӣ овард. Пас, рӯъёе, ки дида будам, аз ман боло рафт.

Ҳизқиёл-пайғамбар дар рӯъё аз ҷониби Рӯҳи Худо ба калдониён дар асирӣ бурда шуд.

1. Ҳузури Худо дар замони асирӣ

2. Қувваи Биниш дар дохили мо

1. Дониёл 2:19–23; Дониёл хобе аз Худо дид, ки ба ӯ кӯмак кард, ки ояндаро дарк кунад.

2. Ишаъё 43:18–19; Худо ваъда дод, ки халқи худро аз асирӣ берун меорад ва барои онҳо роҳи нав месозад.

Ҳизқиёл 11:25 Ва ман ҳама он чиро, ки Худованд ба ман нишон дода буд, ба онҳо дар бораи асирӣ гуфтам.

Ҳизқиёл ба мардуми асирӣ дар бораи ҳар он чи Худованд ба ӯ нишон дода буд, нақл кард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи наҷот - Ҳизқиёл 11:25

2. Вафодории Худо - Ҳизқиёл 11:25

1. Ирмиё 29:11-14 - Ваъдаи Худованд дар бораи барқарорсозӣ ва умед ба оянда.

2. Ишаъё 40:31 - Онҳое, ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард.

Боби 12 Ҳизқиёл ба нақши пайғамбар ҳамчун нишона ба асиршудагон ва нобоварии мардум дар бораи доварии дарпешистодаи Худо тамаркуз мекунад. Дар боб ба итминон ва ногузир будани ғурбат ва иҷрои каломи Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки пешгӯии рамзӣеро иҷро кунад, ки чизҳои худро баста ва рӯзона хонаашро тарк кунад, гӯё ба асирӣ меравад. Ин тасвири визуалӣ барои нишон додани воқеияти асирии онҳо ва харобшавии Ерусалим ба асиршудагон пешбинӣ шудааст (Ҳизқиёл 12:1-16).

Сархати 2: Бо вуҷуди шоҳиди аъмоли Ҳизқиёл, мардуми асирӣ ба иҷрошавии суханони Худо шубҳа доранд ва ба таъхири доварии пешгӯишаванда

тамасхурона шубҳа мекунанд. Дар ҷавоб, Худо эълон мекунад, ки суханони Ӯ дигар ба таъхир нахоҳанд рафт ва он чи гуфта буд, амалӣ хоҳад шуд (Ҳизқиёл 12:17-28).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби дувоздаҳ намоишҳо
пешгӯии рамзӣ дар бораи бадарғаи Ҳизқиёл,
куфри мардум ба ҳукми Худо.

Дастур ба Ҳизқиёл барои иҷро кардани пешгӯии рамзии асирӣ.
Намоиши вокеияти асорат ва харобии дар пешистода.
Шубҳа ва тамасхур аз мардуми ғурбат дар бораи таъхири доварӣ.
Тасдиқи Худо, ки сухани Ӯ таъхир намеёбад ва иҷро хоҳад шуд.

Ин боби Ҳизқиёл ба нақши пайғамбар ҳамчун нишона ба асиршудагон ва нобоварии мардум дар бораи доварии дарпешистодаи Худо тамаркуз мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки пешгӯии рамзиро иҷро кунад, ки чизҳои худро баста, рӯзона хонаашро тарк кунад, гӯё ба асирӣ меравад. Ин тасвири визуалӣ барои нишон додани воқеияти асирии онҳо ва харобшавии Ерусалим ба асирандагон пешбинӣ шудааст. Бо вуҷуди шоҳиди аъмоли Ҳизқиёл, одамони асирӣ ба иҷрошавии суханони Худо шубҳа доранд ва ба таъхири доварии пешгӯишаванда тамасхурона шубҳа мекунанд. Дар посух Худованд эълон мекунад, ки сухани Ӯ дигар ба таъхир намеафтад ва он чи гуфта буд, воқеъ хоҳад шуд. Диққати ин боб ба пешгӯии рамзӣ дар бораи асир шудани Ҳизқиёл ва нобоварии мардум дар бораи доварии Худо мебошад.

Ҳизқиёл 12:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Каломи Худо ба Ҳизқиёл омад, то хабаре расонад.

1. Омӯзиши гӯш кардан: Чӣ тавр Каломи Худоро шунидан

2. Фаҳмидани паёми ягонаи Худо барои ҳар яки мо

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Ҳизқиёл 12:2 Писари одам, ту дар миёни хонаи саркаш сокин ҳастӣ, ки чашмони бубинанду намебинанд; Гӯшҳо доранд, ки бишнаванд, вале намешунаванд, зеро онҳо хонадони исёнкоранд.

Халқи Исроил якрав ва саркаш ҳастанд ва ба фармонҳои Худо гӯш намедиҳанд.

1. Чӣ тавр ба воситаи имон ба Худо исёнро мағлуб кардан мумкин аст

2. Муҳимияти фаҳмиш ва итоат кардан ба Каломи Худо

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ҳизқиёл 12:3 Пас, эй писари одам, чизҳоеро барои кашидан тайёр кун ва рӯзона пеши назари онҳо дур кун; ва дар пеши назари онҳо аз макони худ ба ҷои дигар хоҳӣ рафт, шояд биандешанд, агарчи хонадони саркаш бошанд.

Ин оят даъвати Худо ба Ҳизқиёл аст, то худро ба сафар омода созад ва дар пеши назари мардум аз як ҷой ба ҷои дигар ҳаракат кунад, бо умеди он ки онҳо ҳарчанд саркаш бошанд ҳам, паёми Худоро баррасӣ кунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ҳатто дар миёни ҷаҳони исёнкор ба Ӯ таваккал кунем.

2. Худо ба мо файз нишон медиҳад, ҳатто вақте ки мо беитоат ҳастем.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ҳизқиёл 12:4 Он гоҳ чизҳои худро рӯзона дар пеши назари онҳо берун овар, ҳамчун ашёи берун овар;

Ин порча дар бораи он аст, ки халқи Худо аз ватани худ бадарға ва маҷбур ба тарк кардани дороии худ.

1. Вафодорӣ ва ризқу рӯзии Худо дар ранҷ ва ғурбат

2. Муҳимияти эътимод ба нақшаи Худо ҳатто вақте ки он душвор аст

1. Забур 23:4, "Гарчанде ки ман дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

2. Филиппиён 4:19, «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

Ҳизқиёл 12:5 Дар пеши назари онҳо деворро кофта, ба воситаи он иҷро кун.

Гузаргоҳ Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки деворро кобед ва дар пеши назари мардум чизҳоро бардорад.

1. Даъвати Худованд: Итоат дар амал

2. Боварӣ ба Худо дар ҳолатҳои ношинос

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст".

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ҳизқиёл 12:6 Дар пеши назари онҳо онро бар китфи худ бардошта, дар шом берун хоҳӣ бурд: рӯи худро бипӯш, то ки заминро набинӣ, зеро ки Ман туро барои хонадони Исроил аломате гузоштаам.

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки дар шом дар китфаш паём барад ва рӯи худро пӯшонад, то заминро набинад. Ӯ бояд аломати хонадони Исроил бошад.

1. Аҳамияти расонидани паём барои Худованд

2. Пӯшидани худро дар шаби торикӣ: Нишони вафодорӣ

1. Ишаъё 6:1–8

2. Ирмиё 1:4–10

Ҳизқиёл 12:7 Ва ман ончунон ба ман фармуда шуда буд, ба ҷо овардам: чизҳои худро рӯзона барои асирӣ берун овардам, ва дар шомгоҳ бо дасти худ деворро кофтам; Онро дар шаб берун овардам ва дар пеши назари онҳо бар китф бардоштам.

Қудрат ва садоқати Худо барои иҷрои ваъдаҳои Ӯ дар итоаткории Ҳизқиёл нишон дода мешавад.

1: Итоати Худо ва дидани мӯъҷизаҳои Ӯ

2: Боварӣ ба ваъдаҳои Худо

1: Isaiah 55:11, Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

2: Еҳушаъ 1:8-9, Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он ҷо мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, ба ҷо овар; Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ба ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

Ҳизқиёл 12:8 Ва саҳар каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд субҳ бо Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Вақти Худованд комил аст

2. Худо ҳамеша сухан мегӯяд

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 12:9 Эй Писари Одам, оё хонаи Исроил, хонаи исёнкор ба ту нагуфтааст: "Ту чӣ кор мекунӣ?"

Хонаи Исроил ба амали Писари Одам шубҳа мекард.

1. Роҳнамоии Худо дар вақти пурсиш

2. Зиндагӣ бо имон ва тоъат бо вуҷуди шубҳаи дигарон

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо баландтар аст. андешаҳои шумо."

2. Матто 7:13-14 "Аз дарвозаи танг дароед. Зеро он дарвоза васеъ аст ва роҳ осон аст, ки ба ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг аст ва роҳ душвор аст, ки ба ҳаёт мебарад ва онҳое, ки онро меёбанд, каманд».

Ҳизқиёл 12:10 Ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ин бори гарон ба мири Ерусалим ва тамоми хонадони Исроил, ки дар миёни онҳост.

Худованд Худо бар мири Ерусалим ва тамоми хонадони Исроил бори гарон мегузорад.

1. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

2. Зиндагӣ бо итоъати фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 30: 11-14 - "Барои ин ҳукме ки ман имрӯз ба ту мефармоям, он аз ту пӯшида нест ва дур нест. 12 На дар осмон бигӯй: "Кӣ барои он хоҳад рафт. моро ба осмон расон, ва онро назди мо биёр, то онро бишнавем ва ба ҷо оварем? 14 Аммо калом дар даҳони ту ва дар дили туст ба ту хеле наздик аст, то ки ин корро кунӣ».

2. Ирмиё 22:3 - «Худованд чунин мегӯяд: доварӣ ва адолатро ба амал оваред, ва ғоратгаронро аз дасти ситамгар раҳо кунед; ва ба ғариб, ятим ва бевазан зӯроварӣ накунед, дар ин чо хам хуни бегунох нарезанд».

Ҳизқиёл 12:11 Бигӯ: "Ман аломати ту ҳастам: ончунон ки ман кардам, ба онҳо низ ҳамон тавр хоҳад шуд: онҳо хоҳанд рафт ва ба асирӣ хоҳанд рафт".

Ин порча аз Ҳизқиёл 12:11 дар бораи халқи Исроил бо сабаби беитоатӣ ба асирӣ рафтани онҳо сухан меравад.

1. Худо ҳамеша ба ваъдаҳои худ, ҳам дар бораи баракат ва ҳам дар бораи интизом содиқ аст.

2. Мо бояд ба Худо содиқ бошем, новобаста аз он ки чӣ қадар қимат аст.

1. Такрори Шариат 28:1-14 - баракати Худо барои итоат ва лаънат барои беитоатӣ.

2. Ибриён 12:6-11 - Худо моро ба манфиати худамон ҷазо медиҳад.

Ҳизқиёл 12:12 Ва мири дар миёни онҳост, дар шомгоҳ бар китфи худ бардошта, берун хоҳад рафт; онҳо деворро канда хоҳанд кард, то ки онро ба ҷо ованд; вай рӯйи худро пӯшонад, то ки бо худ заминро набинад. чашмон.

Ба шоҳзодаи халқи Исроил вазифаи душворе гузошта шудааст, ки аз ӯ талаб мекунад, ки дар шаб танҳо ба берун барояд ва ӯ бояд рӯи худро пӯшонад, то заминро набинад.

1. Далерӣ ва имони шоҳзодаи халқи Исроил.

2. Аҳамияти доштани қалби хоксор.

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Матто 8:18-22 - «Акнун Исо издиҳоми зиёдеро дар атрофаш дид, фармон дод, ки ба он тарафи дигар бираванд. Ва китобдоне омада, ба ӯ гуфт: «Устод! Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон сӯрох доранд, ва мурғони ҳаво лона доранд, лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сари худро гузорад!» Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо! падарамро дафн кунед, лекин Исо ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё, ва бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Ҳизқиёл 12:13 Тӯри Худро низ бар ӯ меафканам, ва ӯ ба доми Ман хоҳад афтод; ва ӯро ба Бобил ба замини калдониён хоҳам овард; вале вай онро набинад, гарчанде ки дар он ҷо бимирад.

Худо шахсеро ба Бобил, сарзамини калдониён меорад, ва онҳо онро нахоҳанд дид, гарчанде ки дар он ҷо бимиранд.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳаёт

2. Таъқиботи халқи Худо

1. Ишаъё 46:9-10 - Чизҳои пештараро ба ёд ored: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест, Аз ибтидо ва аз қадим он чи ҳанӯз анҷом нашудааст, эълон карда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Ҳизқиёл 12:14 Ва ҳар он чиро, ки дар атрофаш аст, ба сӯи ҳар бод пароканда хоҳам кард, то ки ба ӯ ва тамоми дастаҳояш кӯмак кунанд; ва шамшерро аз ақиби онҳо хоҳам кашид.

Худо касонеро, ки ёриаш мекунад, дар атрофи он пароканда мекунад ва шамшерро аз паси онҳо берун мекунад.

1. Шамшери адолати Худо

2. Дар холи дигарон истодан

1. Забур 7: 12-13 - "Агар рӯй нагардонад, шамшери худро ҳоҳад зад; камони худро хам карда, онро омода кардааст; барои ӯ асбобҳои марговар низ омода кардааст; тирҳои худро бар зидди таъқибкунандагон таъин мекунад. ».

2. Ишаъё 59: 16-18 - "Ва ӯ дид, ки ҳеҷ кас нест, ва дар тааҷҷуб кард, ки шафоъаткунанда нест; бинобар ин бозуи Ӯ ба ӯ наҷот овард; ва адолати ӯ, вайро дастгирӣ мекард. Зеро ки адолатро ҳамчун синабанд ва хӯди наҷот бар сараш буд; ва ӯ либоси интиқомӣ дар бар кард, ва ҷаҳду ҷаҳд ҳамчун ҷома дар бар дошт».

Ҳизқиёл 12:15 Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда мекунам, ва онҳоро дар кишварҳо пароканда мекунам.

Худо мардумро дар байни халқҳо пароканда ва пароканда хоҳад кард, то онҳо бидонанд, ки Ӯ Худованд аст.

1. Худованд Ҳоким аст: Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар замони асирӣ

2. Мақсади Худо дар парокандашавии мо: Чӣ тавр мо метавонем дар асир оромӣ пайдо кунем

1. Такрори Шариат 28:64 Ва Худованд шуморо дар миёни ҳамаи халқҳо, аз як канори замин то канори дигари замин пароканда хоҳад кард;

2. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, Роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо болотар аст.

Ҳизқиёл 12:16 Аммо ман чанд нафари онҳоро аз шамшер, аз гуруснагӣ ва вабо тарк хоҳам кард; то ки тамоми корҳои зиштии худро дар байни халқҳое, ки ба он ҷо меоянд, эълон кунанд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо чанд нафар аз банӣ-Исроилро аз шамшер, гуруснагӣ ва вабо наҷот медиҳад, то онҳо ба халқҳо дар бораи гуноҳҳои худ нақл кунанд ва бидонанд, ки Худо Худованд аст.

1. Раҳмати Худо дар миёни доварӣ

2. Пайравӣ ба даъвати Худо ба тавба

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юнус 3:10 - Вақте ки Худо дид, ки онҳо чӣ кор карданд ва чӣ гуна онҳо аз роҳҳои бади худ баргаштанд, Ӯ тавба кард ва ба сари онҳо ҳалокате, ки таҳдид карда буд, наовард.

Ҳизқиёл 12:17 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл гап мезанад ва ба ӯ хабари доварӣ медиҳад.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Паёми Худоро гӯш кунед

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва беақлро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

Ҳизқиёл 12:18 Эй писари одам, нони худро бо ларзон бихӯр, ва оби худро бо ларзон ва бо эҳтиёт бинӯш;

Қитъаи Ҳизқиёл моро ташвиқ мекунад, ки ба ризқи худ бо тарс ва эҳтиром наздик шавем.

1. Тарс ва эҳтиром дар хӯрдану нӯшидан

2. Ризк ва шукронаи Худо

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ эҳтиром намо; он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб мешикананд.

2. Матто 6:25-26 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Ҳизқиёл 12:19 Ва ба мардуми ин замин бигӯ: Худованд Худои сокинони Ерусалим ва замини Исроил чунин мегӯяд; Онҳо нони худро бо эҳтиёт бихӯранд, ва оби худро бо ҳайрат хоҳанд нӯшид, то ки замини вай аз ҳар он чи дар он аст, аз зӯроварии ҳамаи сокинони он хароб гардад.

Худованд Худо ба мардуми ин замин сухан ронда, онҳоро огоҳ мекунад, ки онҳо бояд бо эҳтиёт бихӯранд ва бинӯшанд, вагарна замини онҳо аз зӯроварии сокинони он хароб хоҳад шуд.

1. «Оқибатҳои зӯроварӣ»

2. "Зиндагӣ дар тарс: ниёз ба хирад"

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Ҳизқиёл 12:20 Ва шаҳрҳои сокинон хароб хоҳанд шуд, ва замин хароб хоҳад шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо шаҳрҳои аҳолинишинро хароб хоҳад кард ва заминро хароб хоҳад кард, то одамон бидонанд, ки Ӯ Худованд аст.

1. Ҳукмронии Худо: Шиносоии Худованд дар замони харобӣ

2. Нақшаи Худованд: Боварӣ ба ҳадафҳои Худованд дар замони номуайянӣ

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 12:21 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл сухан ронда, ӯро боварӣ мебахшад, ки огоҳии ӯ иҷро хоҳад шуд.

1. Каломи Худо боэътимод ва дуруст аст

2. Ба ваъдаҳои Худованд эътимод кунед

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:20 - Зеро тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо бошад.

Ҳизқиёл 12:22: Писари одам, чӣ масалест, ки шумо дар замини Исроил мегӯед: "Айём тӯлонӣ аст, ва ҳар рӯъё барбод меравад?"

Ин порча дар бораи масали Исроил сухан меронад, ки дар бораи рӯзҳои тӯлонӣ ва нокомии рӯъёҳо сухан меронад.

1. Сабру тоқат: таваккал ба Худо бо вуҷуди таъхир

2. Қувваи Масалҳо: Дар ҷустуҷӯи роҳ ба Худо

1. Ҳабаққуқ 2:3 - "Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: гарчанде ки дер бошад ҳам, мунтазири он бошед, зеро он ҳатман меояд, дер нахоҳад монд".

2. Румиён 8:24-25 - "Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро кист, ки ба он чи мебинад, умед дорад? Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедворем, онро интизорем. бо сабр».

Ҳизқиёл 12:23 Пас, ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман ин масалро қатъ хоҳам кард, ва онҳо дигар онро дар Исроил ҳамчун масал истифода нахоҳанд кард; балки ба онҳо бигӯ: "Айём наздик аст ва таъсири ҳар рӯъё наздик аст".

Худованд Худо масалро, ки дар байни Исроил истифода мешавад, хотима хоҳад дод ва ба онҳо хотиррасон хоҳад кард, ки айёми рӯъёҳо наздик аст.

1. Вақти ҳозир: донистани иродаи Худо ва амал кардан ба он

2. Барои омадан омода шавед: Барои Худованд омода бошед

1. Румиён 13:11-14: Ғайр аз ин, шумо вақтро медонед, ки соате расидааст, ки шумо аз хоб бедор шавед. Зеро ки ҳоло наҷот ба мо наздиктар аст, назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем. Шаб дур рафт; руз наздик аст. Пас, биёед корҳои зулмотро партоем ва зиреҳи нурро ба бар кунем. Бигзор, мисли рӯзона дуруст рафтор кунем, на бо тамаъ ва мастигарӣ, на ба зино ва нафсонӣ, на бо ҷанҷол ва ҳасад.

2. 1 Таслӯникиён 5:4-8: Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, зеро он рӯз шуморо мисли дузд ба ҳайрат оваред. Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони нур, фарзандони рӯз ҳастед. Мо аз шаб ё аз торикӣ нестем. Пас биёед мисли дигарон хоб накунем, балки бедор бошем ва ҳушёр бошем. Барои онҳое, ки хобанд, шабҳо хобанд, ва онҳое, ки маст мешаванд, шабона маст мешаванд. Аммо азбаски мо ба рӯз тааллуқ дорем, биёед ҳушёр бошем ва синаи имон ва муҳаббатро дар бар кунем, ва барои кулоҳ умеди наҷотро дар бар кунем. Зеро ки Худо моро на барои ғазаб таъин кардааст, балки барои он ки наҷот ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба даст орем.

Ҳизқиёл 12:24 Зеро ки дигар дар хонадони Исроил ҳеҷ рӯъёи беҳуда ва фолбинӣ нахоҳад буд.

Худо халқи Исроилро ҳушдор дод, ки дар хонаашон дигар рӯъёҳои беҳуда ва фолбинӣ накунанд.

1. Огоҳии Худо аз рӯъёҳои беҳуда ва фолбинӣ

2. Пешгӯиҳои дурӯғ: Ҳизқиёл 12:24

1. Ирмиё 23:16-17 - Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиёе, ки ба шумо нубувват карда, шуморо аз умедҳои пуч пур мекунанд, гӯш надиҳед. Худованд.

2. Ишаъё 8:19-20 - Ва ҳангоме ки онҳо ба ту мегӯянд: "Аз миёнаравон ва муътабароне, ки чир-чир ва чир-чир мекунанд, бипурс, магар мардуме аз Худои худ пурсанд? Оё аз мурдагон аз номи зиндаҳо пурсон шаванд? Ба таълим ва ба шаҳодат! Агар аз рӯи ин сухан сухан нагӯянд, ин ба он сабаб аст, ки субҳ надоранд.

Ҳизқиёл 12:25 Зеро ки Ман Худованд ҳастам; Ман мегӯям, ва каломе ки мегӯям, ба амал хоҳад омад; он дигар дароз нахоҳад шуд: зеро ки дар айёми шумо, эй хонаи исёнкор, Ман каломро мегӯям ва ба амал хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо.

Худо сухан мегӯяд ва ҳар чӣ гӯяд, воқеъ мешавад, ҳарчанд ба хонадони саркаш бошад.

1. Ба Худованд итоат кунед ва каломи Ӯ амалӣ хоҳад шуд

2. Худо ҳатто ба исёнгарон низ мӯъмин аст

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Ҳизқиёл 12:26 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ҳизқиёл-пайғамбар сухан мегӯяд.

Худованд бо Ҳизқиёл сухан мегӯяд ва ба пайғамбар хабар медиҳад.

1. Худо имрӯз ҳам бо мо гап мезанад ва мо бояд гӯш кунем.

2. Каломи Худо абадӣ ва муҳим аст.

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Ибриён 4:12 - "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил».

Ҳизқиёл 12:27 Эй Писари Одам, инак, аҳли хонадони Исроил мегӯянд: «Рӯзе ки вай мебинад, рӯзҳои башумор аст, ва дар бораи замонҳои дур нубувват мекунад».

Мардуми хонадони Исроил боварӣ доштанд, ки рӯъёҳои Ҳизқиёл дар замонҳои дур ҳастанд.

1. Каломи Худо абадӣ аст - омӯхтани аҳамияти пешгӯии Ҳизқиёл имрӯз

2. Зиндагӣ дар айни замон - Мулоҳизаҳо дар бораи лаҳзаи ҳозира

1. Забур 119:89 - То абад, эй Худованд, каломи Ту дар осмон ҷойгир аст.

2. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед. Боз мегӯям, шод бошед! Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд дар даст аст. Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Ҳизқиёл 12:28 Бинобар ин ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ҳеҷ яке аз суханони Ман дигар дароз нахоҳад шуд, балки сухане ки гуфтаам, ба амал хоҳад омад, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ҳамаи суханони Худро иҷро мекунад ва дигар онро дароз намекунад.

1. Имони мо ба иҷрошавии Худост - Ҳизқиёл 12:28

2. Қудрати Каломи Худо - Ҳизқиёл 12:28

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ

нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Боби 13 Ҳизқиёл ба анбиёи козиб ва анбиёи бардурӯғ муроҷиат мекунад, ки бо паёмҳои фиребандаи худ мардумро гумроҳ мекарданд. Дар ин боб зарурати фаҳмиши ҳақиқӣ ва оқибатҳои паҳн кардани дурӯғ таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки бар зидди анбиёи козиб ва анбиёи бардурӯғ, ки дар байни мардум дурӯғ паҳн мекарданд, нубувват кунад. Ин шахсон даъво мекарданд, ки аз номи Худо сухан мегӯянд, аммо паёмҳои онҳо ба тасаввуроти худи онҳо асос ёфта, на ба ваҳйи илоҳӣ асос ёфтаанд (Ҳизқиёл 13:1-9).

Сархати 2: Худо ҳукми худро бар анбиёи козиб эълон мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ ба амалҳои фиребандаи онҳо хотима хоҳад дод. Ӯ паёмҳои онҳоро ба девори заиф сохташуда муқоиса мекунад, ки дар зери вазни доварии Худо фурӯ хоҳад рафт. Пешгӯиҳои бардурӯғи онҳо ба одамон умеди бардурӯғ бахшида, онҳоро аз тавба кардан ва ба Худо рӯй овардан бозмедорад (Ҳизқиёл 13:10-16).

Параграфи 3: Ин порча бо маҳкум кардани Худо ба занони анбиё, ки фолбинӣ ва ҷодугарӣ мекарданд, анҷом меёбад. Ӯ онҳоро барои он ки мардумро гумроҳ мекунанд, мазаммат мекунад ва онҳоро аз оқибатҳои рафтори фиребандаашон огоҳ мекунад (Ҳизқиёл 13:17-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби сездаҳуми Ҳизқиёл фош мекунад
анбиё ва анбиёи козиб,
оқибатҳои паҳн кардани дурӯғ.

Пешгӯӣ кардан бар зидди анбиёи козиб ва анбиёҳое, ки дурӯғ паҳн мекунанд.
Маҳкум кардани амалҳои фиребандаи онҳо ва набудани ваҳйи илоҳӣ.
Доварӣ бар анбиёи козиб ва барҳамхӯрии паёмҳои онҳо.
Маҳкум кардани занони анбиё, ки ба фолбинӣ ва ҷодугарӣ машғуланд.

Ин боби Ҳизқиёл ба анбиёи козиб ва анбиёи бардурӯғ муроҷиат мекунад, ки бо паёмҳои фиребандаи худ мардумро гумроҳ мекарданд. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки бар зидди ин шахсоне, ки аз номи Худо сухан мегӯянд, вале бар асоси хаёлоти худ дурӯғ паҳн мекарданд, нубувват кунад. Худо ҳукми худро бар анбиёи козиб эълон карда, паёмҳои онҳоро ба девори заиф сохташуда монанд мекунад, ки дар зери доварии Ӯ фурӯ хоҳад рафт. Пешгӯиҳои бардурӯғи онҳо ба мардум умеди бардурӯғ бахшида, онҳоро аз тавба кардан ва ба Худо рӯй овардан бозмедорад. Дар ин порча ҳамчунин маҳкумияти Худо ба занони анбиё, ки фолбинӣ ва ҷодугарӣ мекарданд ва мардумро гумроҳ мекарданд, дар бар мегирад. Дар ин боб зарурати фаҳмиши ҳақиқӣ ва оқибатҳои паҳн кардани дурӯғ таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 13:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Муҳимияти гӯш кардани овози Худо.

2. Қувваи итоат ба фармудаҳои Худо.

1. 1 Подшоҳон 3:8-10 - Ва Худованд бори сеюм Самуилро даъват кард. Ва бархоста, назди Элӣ рафт ва гуфт: «Инак ман ҳастам; зеро ки маро даъват кардай. Ва Элӣ фаҳмид, ки Худованд кӯдакро даъват кардааст. Ва Элӣ ба Самуил гуфт: «Бирав, бихобе; ва агар ӯ туро бихонад, бигӯй: "Худовандо! зеро ки бандаи ту мешунавад. Ва Самуил рафта, дар ҷои худ хобид.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Ҳизқиёл 13:2 Эй Писари одам, бар зидди анбиёи Исроил, ки нубувват мекунанд, нубувват кун ва ба онҳое ки аз дили худ нубувват мекунанд, бигӯй: каломи Худовандро бишнав;

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бар зидди анбиёи бардурӯғи Исроил нубувват кунад, ки на каломи Худовандро, балки фикри худро мегӯянд.

1. Каломи Худо бар ақидаи инсон - Омӯзиши Ҳизқиёл 13:2

2. Салоҳияти Навиштаҳо - Фаҳмидани аҳамияти Ҳизқиёл 13:2

1. Ирмиё 29:8-9 - "Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: анбиё ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фирефта накунанд ва ба хобҳои худ, ки меоваред, гӯш надиҳед. зеро ки онҳо ба исми Ман бар шумо нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд».

2. 2 Петрус 1:19-21 - «Мо инчунин каломи пешгӯии дақиқтаре дорем, ки шумо аз он некӣ мекунед, ки эҳтиёт шавед, мисли нуре, ки дар ҷои торик то субҳидам ва ситораи рӯз медурахшад. Дар дилҳои шумо бархоста: аввал бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири махфӣ надорад, зеро ки нубувват дар замонҳои қадим бо хости инсон наомадааст, балки муқаддасони Худо, чунон ки аз Рӯҳулқудс ба амал омада буданд, сухан мегуфтанд. "

Ҳизқиёл 13:3 Худованд Худо чунин мегӯяд: Вой бар ҳоли анбиёи аблаҳ, ки ба рӯҳи худ пайравӣ мекунанд ва ҳеҷ чизро надидаанд!

Худо анбиёи козибро, ки ба фаҳмиши худашон такя мекунанд, маҳкум мекунад.

1. «Хатари анбиёи козиб»

2. «Гӯш додан ба овози Худо».

1. Ирмиё 23:16-17, "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед: онҳо шуморо беҳуда мегардонанд: онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳон. Ба онҳое ки маро хор мекунанд, мегӯянд: "Худованд гуфтааст: "Шумо осоиштагӣ хоҳед дошт, ва ба ҳар кӣ аз рӯи хаёли дили худ рафтор мекунад, мегӯянд: "Ба шумо ҳеҷ бадӣ нахоҳад омад".

2. 2 Петрус 2:1-3, «Лекин дар байни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб низ хоҳанд буд, ки онҳо ба таври махфӣ бидъатҳои лаънатӣ ба вуҷуд меоранд, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба зудӣ ҳалок хоҳанд шуд.Ва бисьёр касон бо роҳҳои фитнаангези худ пайравӣ хоҳанд кард, ва аз сабаби онҳо роҳи ростӣ

бадгӯй хоҳад шуд.Ва бо тамаъ бо суханони сохта туро тиҷорат хоҳанд кард, лаънати онҳо хоб намекунад».

Ҳизқиёл 13:4 Эй Исроил, анбиёи ту мисли рӯбоҳҳои биёбон ҳастанд.

Пайғамбарони Исроилро ба рӯбоҳҳои биёбон монанд мекунанд.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Донистани тафовути паёмбарони рост ва ботил

1. Ирмиё 5:31 - "Пайғамбарон бардурӯғ нубувват мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст доранд, ки ин тавр бошад: ва шумо дар охири он чӣ кор хоҳед кард?"

2. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд».

Ҳизқиёл 13:5 Шумо ба сӯрохиҳо нарафтед, ва деворе насозед, ки хонадони Исроил дар ҷанг дар рӯзи Худованд истода бошанд.

Худо исроилиёнро мазаммат мекунад, ки дар рӯзи Худованд бар зидди душманони худ набаромаданд.

1. "Рӯзи Худованд ва чӣ гуна мо бояд омода шавем"

2. «Дар замонҳои душвор барои халқи Худо истодагарӣ»

1. Эфсӯсиён 6:12-13 - "Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин замон, бар зидди лашкарҳои рӯҳонии шарорат дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. тамоми аслиҳаи Худоро, то ки шумо дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед».

2. Ишаъё 5:5-6 - «Пас, акнун ба шумо бигӯям, ки бо токзори худ чӣ кор хоҳам кард: деворашро хоҳам бурд, ва он сӯзонда хоҳад шуд; ва деворашро вайрон хоҳад кард, ва поймол хоҳад шуд. Онро хароб хоҳам кард, на бурида ва на кофта мешавад, балки хорҳо ва хорҳо хоҳанд бардошт; ва абрҳоро низ амр хоҳам дод, ки бар он борон наборанд».

Ҳизқиёл 13:6 Онҳо ботил ва фолбинии дурӯғро дида, мегӯянд: "Худованд мегӯяд: ва Худованд онҳоро нафиристодааст; ва дигаронро умед бастаанд, ки каломро тасдиқ мекунанд".

Анбиёи козиб ва фолбинон дуруг меафкананд ва мегуянд, ки суханашон аз Худованд аст, гарчанде ки У онхоро нафиристодааст ва дигаронро гумрох мекунанд.

1. "Пайғамбарони козиб: чӣ гуна бояд онҳоро шинохт ва аз онҳо канорагирӣ кард"

2. «Каломи Худо: асоси ягонаи боэътимод»

1. Ирмиё 14:14 - «Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: «Пайғамбарон ба исми Ман нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, ва ба онҳо амр накардаам, ва ба онҳо чизе нагуфтаам; чизи бефоида ва макри дилхояшон».

2. Матто 7:15-16 - "Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт."

Ҳизқиёл 13:7 Оё шумо рӯъёи беҳуда надидаед ва фолбинии дурӯғ нагуфтаед, дар ҳоле ки мегӯед: "Худованд мегӯяд"; агарчи ман сухан нагуфтаам?

Пайгамбар Ҳизқиёл анбиёи козибро барои он сарзаниш мекунад, ки бардурӯғ даъво мекунанд, ки Худо бо онҳо сухан гуфтааст, дар ҳоле ки нагуфтааст.

1. Хатари нодуруст муаррифии Худо

2. Оқибатҳои пешгӯии бардурӯғ

1. Ирмиё 23:16-17 - "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед, онҳо шуморо бебаҳо мегардонанд; Онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳон аз Худованд».

2. Матто 7:15-16 - "Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон аз буттаҳо ангур ҷамъоварӣ мекунанд ё аз дарахтон анҷир?

Ҳизқиёл 13:8 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки шумо ботил гуфтаед ва дурӯғ дидед, бинобар ин, Ман бар зидди шумо ҳастам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо бар касонест, ки дурӯғ мегӯянд ва дурӯғ мебинанд.

1. "Худованд дурӯғро рад мекунад"

2. «Гашми Худо аз ботил»

1. Юҳанно 8:44 - "Шумо ба падари худ, иблис тааллуқ доред ва мехоҳед, ки хоҳишҳои падари худро иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо қотил буд, ростиро нигоҳ намедошт, зеро дар вай ҳақиқат нест. дурӯғ мегӯяд, бо забони модарии худ ҳарф мезанад, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст».

2. Қӯлассиён 3:9 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо бо амалҳои он шахси кӯҳнаи худро дур кардаед».

Ҳизқиёл 13:9 Ва дасти Ман бар анбиё хоҳад буд, ки ботил ва дурӯғи илоҳӣ мебинанд; онҳо дар калисои қавми Ман нахоҳанд буд, ва дар навиштаҷоти хонадони Исроил навишта нахоҳанд шуд, ва дохил нахоҳанд шуд. ба замини Исроил; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Худо анбиёи козибро, ки дуруғ ва ботил нубувват мекунанд, ҷазо медиҳад, ва онҳо дар калисои халқи Худо, ки дар навиштаҷоти Исроил навишта шудаанд, нахоҳанд буд, ва на ба замини Исроил дохил мешаванд.

1. Қудрати ҷазои Худо - Баррасии оқибатҳои пешгӯии бардурӯғ дар Ҳизқиёл 13:9.

2. Рӯйдодҳои ботил - Фаҳмидани аҳамияти ҳақиқат ва дақиқ дар ҳаёти рӯҳонии мо тавассути Ҳизқиёл 13:9.

1. Ирмиё 23:16-17 - Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед: онҳо шуморо беҳуда мегардонанд: онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳони Худованд. Ба онҳое ки Маро нафрат мекунанд, ҳанӯз мегӯянд: "Худованд гуфтааст: "Шумо осоиштагӣ хоҳед ёфт; ва ба ҳар кӣ аз рӯи хаёли худ рафтор мекунад, мегӯянд: "Бади шумо ба сари шумо нахоҳад омад".

2. Ирмиё 5:31 - Анбиё бардурӯғ пешгӯӣ мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст медоранд, ки он чунин бошад; ва дар ниҳояти кор чӣ кор хоҳед кард?

Ҳизқиёл 13:10 Зеро, зеро ки онҳо қавми Маро фиреб дода, гуфтаанд: "Салом! ва осоиштагӣ набуд; ва яке деворе сохт, ва инак, дигарон онро бо хоки бетараф мемоланд;

Анбиёи козиб мардумро гумрох карда, гуё сулху осоиш вучуд надорад ва ин корро бо деворе сохта, онро бо миномети бетаъсир часпонданд.

1. Анбиёи козиб ва хатари фиреб

2. Зарурати ҳушёрӣ ва фаҳмиш

1. Ирмиё 6:14 - Онҳо инчунин дарди духтари халқи Маро андаке шифо дода, гуфтанд: "Салом! вакте ки сулх нест.

2. Матто 7:15-16 - Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.

Ҳизқиёл 13:11 Ба онҳое, ки онро бо маллаҳои бетараф мемоланд, бигӯед, ки он меафтад: борони пурбор хоҳад шуд; ва шумо, эй жолаҳои азим, мерезед; ва шамоли тундбод онро пора-пора хоҳад кард.

Ин порча дар бораи доварии Худо ба онҳое, ки пешгӯии бардурӯғ мекунанд, нақл мекунад.

1.Паёмбарони дуруғ ва оқибатҳои куфр

2. Ҳукми Худо ва посухи мо

1. Ирмиё 5:31 - "Пайғамбарон бардурӯғ нубувват мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст доранд, ки ин тавр бошад: ва шумо дар охири он чӣ кор хоҳед кард?"

2. Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон аз хор ангури ё анҷири чӯб ҷамъоварӣ мекунанд? "

Ҳизқиёл 13:12 Инак, вақте ки девор фурӯ ғалтид, магар ба шумо нагӯянд: "Каме ки бо он кӯфтаед, куҷост?"

Девор фурў рафтани аст ва одамон мепурсанд, ки бо дабде, ки барои сохтани он истифода шудааст, чӣ шуд.

1. Қудрати Каломи Худо: Он чизе ки Худо месозад, устувор хоҳад буд

2. Бар пояи бунёди имон: Таъсири доимии амалҳои мо

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борид, обхезиҳо омад ва бодҳо вазида, ба он хона мезаданд; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд. Аммо ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар рег бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, бар он мезаданд. хона; ва он афтод, ва фурӯпошии он бузург буд.

2. 2 ба Қӯринтиён 10:4-5 - (Зеро ки аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то анборҳои мустаҳкамро вайрон кунад;) Тахайюлот ва ҳар чизи баланде, ки худро бар зидди дониши Худо баланд мекунад , ва ба асирӣ овардани ҳар фикр ба итоат ба Масеҳ;

Ҳизқиёл 13:13 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман онро ҳатто бо боди тундбод дар ғазаби худ мешиканам; ва дар ғазаби Ман борони пурбор хоҳад шуд, ва дар ғазаби ман жолаи азим хоҳад омад, то ки онро фурӯ барад.

Худо бадкоронро бо тӯфони сахт ва жолаи азим дар ғазаби Худ ҷазо хоҳад дод.

1. Ғазаби Худо: Огоҳӣ ба бадкорон

2. Қувваи ғазаби Худо: Намунаи адолати Илоҳии Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 1:20 - Зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Ҳизқиёл 13:14 Ҳамин тавр, ман девореро, ки шумо бо омезиши бетараф кӯфтаед, вайрон карда, ба замин хоҳам фуровард, то таҳкурсии он ошкор шавад, ва он фурӯ хоҳад рафт, ва шумо дар миёни он нобуд хоҳед шуд. : ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо деворҳоеро, ки мардум сохтаанд, вайрон карда, таҳкурсии нодурусти онҳоро ошкор мекунад ва дар ин раванд онҳоро хароб мекунад.

1: Сохтани деворҳо дар атрофи ҳаёти мо ҷавоб нест; мо бояд ба қувват ва роҳнамоии Худо такя кунем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба корҳои худ таваккал накунем, балки ба муҳаббат ва қудрати Худо такя кунем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 13:15 Ҳамин тавр Ман ғазаби Худро бар девор ва бар онҳое хоҳам кард, ки онро бо офатҳои бетафовут пок кардаанд, ва ба шумо хоҳам гуфт: "Девор дигар нест, на онҳое ки онро кӯфтаанд";

Худо касонеро, ки бо миномети бетараф девор сохтаанд, ҷазо медиҳад ва ба онҳо мегӯяд, ки девор дигар нест.

1. Хатари бунёд дар пояҳои ноустувор

2. Ғазаб ва ҳукми Худо

1. Матто 7:24-27 Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба онҳо амал мекунад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Забур 37:23-24 Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад; Гарчи афтад, сараш наафтад, Ки Худованд ба дасташ нигаҳ дорад.

Ҳизқиёл 13:16 Ба дурустӣ ки анбиёи Исроил, ки дар бораи Ерусалим нубувват мекунанд, ва рӯъёҳои осоиштагӣ барои вай мебинанд, ва осоиштагӣ нест, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо эълон мекунад, ки бо вуҷуди пешгӯиҳои бардурӯғи сулҳ аз анбиёи козиб барои Исроил осоиштагӣ нест.

1: Тавба аз пешгӯии бардурӯғ - Ҳизқиёл 13:16

2: Ба пайғамбарони козиб пайравӣ накунед - Ҳизқиёл 13:16

1: Ирмиё 14:14-16

2: Матто 7:15-17

Ҳизқиёл 13:17 Ҳамин тавр, эй писари одам, рӯи худро ба муқобили духтарони қавми худ кун, ки аз дили худ нубувват мекунанд; ва бар зидди онҳо нубувват кун,

Худо аз анбиёи козиб, ки аз дили худ мавъиза мекунанд, на каломи Худоро огоҳ мекунад.

1: Каломи Худоро риоя кунед - Ҳизқиёл 13:17

2: Аз анбиёи козиб ҳазар кунед - Ҳизқиёл 13:17

1: Ирмиё 23:16-17 Худованд чунин мегӯяд: "Ба он чи анбиё ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед; онҳо шуморо бо умедҳои бардурӯғ пур мекунанд. Онҳо рӯъёҳоро аз ақли худ мегӯянд, на аз даҳони Худованд. .

2: Матто 7:15-20 Аз анбиёи козиб эҳтиёт шавед. Онҳо бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, аммо дар ботин гургони ваҳшӣ ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон аз буттаҳо ангур мечинанд, ё аз дарахтон анҷир? Ҳамин тавр, ҳар дарахти хуб меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бад меваи бад дорад. Дарахти хуб меваи бад дода наметавонад ва дарахти бад меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб

намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас, шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.

Ҳизқиёл 13:18 Ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Вой бар ҳоли заноне, ки ба ҳама даруни бозуҳо болишт медузанд ва бар сари ҳар қомат рӯймол месозанд, то ҷон шикор кунанд! Оё ҷонҳои қавми Маро шикор мекунед, ва ҷонҳои назди шумо омадаро зинда нақот медиҳед?

Худованд Худо аз заноне, ки барои шикори ҷон болишту рӯймол месозанд, огоҳ мекунад. Ӯ савол медиҳад, ки оё онҳо ҷони халқи Худоро нақот медиҳанд ё не.

1. Хатарҳои шикори ҷон: Огоҳӣ аз Ҳизқиёл

2. Илтиҷои Худованд Худо дар бораи нақоти ҷонҳо

1. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб мекунад, доно аст.

2. 1 Петрус 3:15 - Аммо дар дилҳои шумо Масеҳро ҳамчун Худованд эҳтиром кунед. Ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо хоҳиш мекунад, ки сабаби умеди доред, ҷавоб диҳед. Аммо ин корро бо мулоимӣ ва эҳтиром кунед.

Ҳизқиёл 13:19 Ва оё шумо Маро дар миёни қавми Ман ба қадри мушт ҷав ва пораҳои нон палид мекунед, то ҷонҳоеро, ки набояд бимиранд, ва ҷонҳоеро, ки набояд зинда шаванд, нақот диҳед, бо дурӯғи худ ба қавми Ман, ки мешунаванд дурӯғи шумо?

Худо касонеро, ки барои манфиати худ ба мардум дурӯғ мегӯянд, маҳкум мекунад.

1. Хатари дурӯғгӯйӣ барои фоидаи худхоҳона

2. Оқибатҳои фиребгарӣ

1. Яъқуб 3:5-6 - "Ҳамин тавр забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои азим фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андаке оташ аланга мезанад! Ва забон оташест, ҷаҳони шарорат аст; забон дар миёни узвҳои мо, ки он тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад, ва он оташи дӯзах аст.

2. Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд нафратовар аст, аммо онҳое ки дар ҳақиқат муомила мекунанд, лаззати Ӯст.

Ҳизқиёл 13:20 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ман зидди болиштҳои шумо ҳастам, ки шумо ҷонҳоро бо он шикор мекунед, то онҳоро парвоз кунед, ва онҳоро аз оғӯши шумо канда хоҳам дод, ва ҷонҳоро раҳо хоҳам кард, ҳатто ҷонҳое, ки шумо шикор мекунед, то онҳоро парвоз кунед.

Худо зидди болиштҳои мардум аст, зеро онҳо ба шикори ҷон одат кардаанд ва онҳоро парвоз мекунанд. Ӯ онҳоро аз оғӯши онҳо канда, ҷонҳоро раҳо хоҳад кард.

1. Қудрати Худо барои мағлуб кардани гуноҳ ва бадӣ

2. Зарурати фурӯтанӣ ва тавба дар назди Худо

1. Ишаъё 45:22 - Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин; зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

2. Матто 12:36 - Ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ одамон барои ҳар як сухани беэҳтиётонаашон ҷавоб хоҳанд дод.

Ҳизқиёл 13:21 Рӯймолҳои Туро низ канда, қавми Худро аз дасти ту раҳо хоҳам кард, ва онҳо дигар дар дасти ту нахоҳанд монд, то ки шикор шаванд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо халқи худро аз дасти золимон раҳо мекунад ва онҳо дигар шикор намешаванд.

1. Худо Наҷотдиҳандаи мост - Ҳизқиёл 13:21

2. Муҳофизати Худованд - Ҳизқиёл 13:21

1. Хуруҷ 3:7-10 - Ваъдаи Худованд дар бораи раҳони халқи Худ аз ғуломӣ

2. Забур 34:17-19 - Худованд онҳоеро, ки Ӯро мехонанд, муҳофизат мекунад ва наҷот медиҳад

Ҳизқиёл 13:22 Зеро ки шумо бо дурӯғ дили одилонро ғамгин кардаед, ки Ман онҳоро ғамгин накардаам; ва дастони шарионро қавӣ гардонд, то ки аз роҳи шарири худ барнагардад, ба вай ҳаёт ваъда дод;

Худованд аз онҳое, ки одилонро гумроҳ кардаанд ва ба шарирон умеди бардурӯғ бахшида, онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар роҳи бади худ бимонанд, норозӣ аст.

1. Ғазаби Худованд: Огоҳӣ аз ваъдаҳои бардурӯғ

2. Иродаи Худованд: Вафодорӣ ба Каломи Ӯ

1. Ирмиё 17:5–8

2. Масалҳо 21:4

Ҳизқиёл 13:23 Бинобар ин шумо дигар на ботил ва на фолҳои илоҳӣ хоҳед дид, зеро ки Ман қавми Худро аз дасти шумо раҳо хоҳам кард; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо халқи Худро аз зулм наҷот медиҳад ва онҳо хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1: Худо Наҷотдиҳандаи мост ва мо метавонем ба Ӯ таваккал кунем.

2: Худо ёвари мост ва Ӯ амин аст.

1: Хуруҷ 14:14 - "Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард; шумо танҳо бояд ором бошед."

2: Забур 34:17 - «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад».

Боби 14 Ҳизқиёл ба бутпарастӣ ва ибодати бардурӯғи пирони Исроил муроҷиат мекунад. Дар ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ ва оқибатҳои исёни доимӣ бар зидди Худо таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки пирони Исроил ба назди Ҳизқиёл меоянд, то аз Худованд бипурсанд. Аммо Худованд онҳоро сарзаниш мекунад ва мегӯяд, ки ѓалбҳояшон ҳанӯз бар бутҳост ва ибодаташон бо амалҳои гуноҳашон олуда аст. Ӯ мегӯяд, ки ба онҳо мувофиқи бутпарастӣ дар дилашон ҷавоб хоҳад дод (Ҳизқиёл 14:1-5).

Сархати 2: Худо вазнинии оқибатҳои касонеро, ки дар исёни худ бар зидди Ӯ исрор мекунанд, тасвир мекунад. Ҳатто агар Нӯҳ, Дониёл ва Айюб дар замин ҳузур дошта бошанд ҳам, адолати онҳо танҳо худро наҷот медод, на одамони шарирро. Доварии Худо бар онҳое, ки аз Ӯ рӯй гардондаанд, иҷро хоҳад шуд (Ҳизқиёл 14:6-11).

Сархати 3: Ин порча бо итминони Худо ба анҷом мерасад, ки бақияи мардум аз доварии Ӯ раҳо хоҳанд шуд. Ин шахсони содиқ шаҳодати адолат ва файзи Худо хоҳанд буд, дар ҳоле ки исёнгарон ва бутпарастон оқибати аъмоли худро хоҳанд бардошт (Ҳизқиёл 14:12-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби чордаҳуми Ҳизқиёл нишон медиҳад
мазаммат кардани пирон барои бутпарастӣ,
окибатхои исьёни доимй.

Пирон барои пурсидан аз Худованд меоянд, вале барои дилҳои бутпарасти худ сарзаниш мекарданд.
Тавсифи оқибатҳои вазнин барои исёни доимӣ.
Кафолати бақияи наҷотёфта ва шаҳодати адолати Худо.

Ин боби Ҳизқиёл ба бутпарастӣ ва ибодати бардурӯғи пирони Исроил муроҷиат мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки пирон барои пурсиш аз Худованд меоянд, аммо Худо онҳоро сарзаниш мекунад ва мегӯяд, ки дилҳояшон то ҳол бар бутҳост ва парастиши онҳо бо амалҳои гуноҳашон олуда аст. Ӯ мегӯяд, ки ба онҳо мувофиқи бутпарастӣ дар дилашон ҷавоб хоҳад дод. Худо вазнинии оқибатҳои касонеро, ки дар исёни худ бар зидди Ӯ истодагарӣ мекунанд, тавсиф карда, таъкид мекунад, ки ҳатто ҳузури одамони одил мисли Нӯҳ, Дониёл ва Айюб танҳо худро наҷот хоҳад дод, на одамони шарир дар атрофи онҳо. Ин порча бо итминони Худо ба анҷом мерасад, ки бақияи мардум аз доварии Ӯ раҳо хоҳанд шуд. Ин афроди мӯътамад ҳамчун шаҳодати адолат ва файзи Худо хидмат хоҳанд кард, дар ҳоле ки исёнгарон ва бутпарастон оқибати аъмоли худро хоҳанд бардошт. Дар ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ ва оқибатҳои исёни доимӣ бар зидди Худо таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 14:1 Он гоҳ баъзе аз пирони Исроил назди ман омада, пеши ман нишастанд.

Пирони Исроил барои дидани Ҳизқиёл омаданд.

1. Ҷустуҷӯи ҳидоят: Ҷустуҷӯи ҳикмат аз пирон

2. Қувваи гуфтугӯ: Пайвастшавӣ бо дигарон

1. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

2. Қӯлассиён 4:5-6 - "Ба одамони бегона бо хирад рафтор кунед ва аз вақт беҳтарин истифода баред. Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст."

Ҳизқиёл 14:2 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ҳизқиёл сухан мегӯяд.

1. Итоати даъвати Худованд

2. Гӯш додан ва гӯш кардани Каломи Худо

1. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад. Он гоҳ шумо онҳоро даъват хоҳед кард. Маро бихон ва биё ва ба ман дуо гӯй, ва ман туро гӯш хоҳам кард; Ту Маро ҷустуҷӯ хоҳӣ кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ».

2. Забур 37:3-6 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ таваккал кун ва ӯ ин корро хоҳад кард: Подоши одилонаи туро мисли субҳ, сафедкунии туро чун офтоби нисфирӯзӣ дурахшон хоҳад кард.

Ҳизқиёл 14:3: Писари одам!

Дар ин порча муҳокима мешавад, ки чӣ тавр одамон метавонанд дар қалби худ бутҳо дошта бошанд ва аз Худо роҳнамоӣ нахоҳанд кард.

1. Хатари бутпарастӣ - Вақте ки мо ба чизе ғайр аз Худо таваккал мекунем, чӣ мешавад?

2. Даъвати Худованд - Чаро мо ба ҷуз Худо аз чизе ҳидоят меҷӯем?

1. Ишаъё 44:9-20 - Беақлии бутпарастӣ ва аблаҳии эътимод ба чизе ғайр аз Худованд.

2. Ирмиё 2:11-13 - Илтиҷои Худованд дар бораи мо, ки аз бутҳо рӯй гардонем ва ба ҷои Ӯ Ӯро биҷӯем.

Ҳизқиёл 14:4 Пас, ба онҳо сухан ронда, ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ҳар як одами хонадони Исроил, ки бутҳои худро дар дили худ ҷой дода, васвасаи гуноҳи худро пеши рӯяш мегузорад, ва назди набӣ меояд; Ман Худованд, ба ҳар кӣ меояд, мувофиқи шумораи бутҳои ӯ ҷавоб хоҳам дод;

Худованд Худо онҳоеро, ки дар дилҳои худ бутҳо барпо мекунанд ва дар гуноҳ пешпо мехӯранд, огоҳ мекунад, ки ба онҳо мувофиқи шумораи бутҳояшон ҷавоб хоҳад дод.

1. Хатари бутпарастӣ дар қалб

2. Бозгашт аз гуноҳ ва бозгашт ба сӯи Худо

1. Қӯлассиён 3:5 - Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъ, ки бутпарастист.

2. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Ҳизқиёл 14:5 То ки хонадони Исроилро дар дили онҳо бигирам, зеро ки ҳама ба воситаи бутҳои худ аз ман бегонаанд.

Худо мехоҳад, ки банӣ-Исроилро бо вуҷуди он ки ба сабаби бутҳояшон бегонаанд, бо Ӯ муносибатҳои дуруст барқарор созад.

1. "Қувваи бахшидан: барқарор кардани робитаи мо бо Худо"

2. "Интихоби Худо бар бутҳо: ҷустуҷӯи барқарорсозӣ ва навсозӣ"

1. Ишаъё 57:15–19

2. Ирмиё 3:12–14

Ҳизқиёл 14:6 Пас, ба хонадони Исроил бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Тавба кунед ва аз бутҳоятон рӯй гардонед. ва чеҳраи худро аз ҳамаи корҳои зиштии худ дур кунед.

Худованд Худо ба хонадони Исроил амр медиҳад, ки тавба кунанд ва аз бутҳо ва корҳои зишташон рӯй гардонанд.

1. Дур шудан аз бутпарастӣ: Даъват ба тавба

2. Тавба: Роҳ ба сӯи баракат ва озодӣ

1. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. 1 Юҳанно 1:9 Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ҳизқиёл 14:7 Зеро ки ҳар яке аз хонадони Исроил ё ғарибе, ки дар Исроил муҳоҷир аст, ки худро аз ман ҷудо карда, бутҳои худро дар дили худ ҷой дода, васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ мегузорад ва меояд. ба пайғамбаре, ки дар бораи ман аз ӯ бипурсанд; Ман, Худованд, танҳо ба ӯ ҷавоб хоҳам дод:

Худованд онҳоеро, ки дар дили худ бутҳо гузоштаанд ва аз паёмбарон дар бораи Ӯ ҷавоб меҷӯянд, огоҳ мекунад, ки шахсан ба онҳо ҷавоб хоҳад дод.

1. Каломи Худо возеҳ аст: бутҳоро дар дили худ ҷой надиҳед

2. Ҷустуҷӯи посухҳо аз Худо: Муҳимияти руҷӯъ ба сӯи Ӯ

1. Хуруҷ 20:3-4 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст.

2. Ирмиё 29:13 Ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед.

Ҳизқиёл 14:8 Ва ман рӯи Худро ба он одам хоҳам гузошт, ва ӯро аломат ва масал хоҳам сохт, ва ӯро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам кард; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, ҷазо медиҳад ва онҳоро барои дигарон ибрат хоҳад кард.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Қудрати Худо: Муқовимат дар муқобили гуноҳ

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Эфсӯсиён 5:11 - «Дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош кунед».

Ҳизқиёл 14:9 Ва агар набӣ, вақте ки чизе гуфт, фирефта шавад, Ман Худованд он набиро фиреб додаам, ва дасти Худро бар вай дароз карда, ӯро аз миёни қавми Худ Исроил нест хоҳам кард.

Худованд онҳоеро, ки дигаронро бо пешгӯиҳои бардурӯғ гумроҳ мекунанд, ҷазо хоҳад дод.

1. Огоҳии Худованд ба паёмбарони козиб

2. Ҳукми Худо бар касоне, ки дигаронро гумроҳ мекунанд

1. Ирмиё 23:16-17 - "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба ту нубувват мекунанд, гӯш надиҳед ва шуморо аз умедҳои пуч пур мекунанд. Онҳо рӯъёҳоро аз рӯи ақли худ мегӯянд, на аз даҳони Ба онҳое ки каломи Худовандро нафрат мекунанд, ҳамеша мегӯянд: "Барои шумо хуб хоҳад буд" ва ба ҳар кӣ якравона аз рӯи дили худ рафтор мекунад, мегӯянд: "Ба сари шумо ҳеҷ мусибате нахоҳад омад".

2. Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки онҳо бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ мешавад ё анҷир аз дарахт? Пас, ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бемор меваи бад медиҳад. Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас онҳоро аз меваҳошон мешиносӣ.

Ҳизқиёл 14:10 Ва онҳо ҷазои гуноҳи худро хоҳанд бардошт: ҷазои набӣ мисли ҷазои касест, ки Ӯро меҷӯяд;

Азоби паёмбар ва касе, ки аз ӯ ҳидоят меҷӯяд, баробар аст.

1. Ҳангоми ҷустуҷӯи ҳидоят, оқибатҳои онро ба ёд ored

2. Ахамияти окибатхои баробар барои хама

1. Такрори Шариат 24:16 - "Падарон барои фарзандони худ кушта намешаванд ва фарзандон барои падарони худ кушта намешаванд; ҳар кас барои гуноҳи худ кушта хоҳад шуд".

2. Ғалотиён 6:7 - «Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунад, зеро ҳар он чи одам мекорад, дарав мекунад».

Ҳизқиёл 14:11 То ки хонадони Исроил дигар аз ман гумроҳ нашаванд ва бо тамоми ҷиноятҳои худ палид нашаванд; балки барои он ки онҳо қавми Ман бошанд, ва Ман Худои онҳо бошам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ба воситаи пайғамбар Ҳизқиёл хонадони Исроилро даъват мекунад, ки аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд ва ба сӯи Ӯ рӯй гардонанд, то ки Ӯ Худои онҳо бошад ва онҳо қавми Ӯ бошанд.

1. Аз таҷовуз ва сӯи Худо рӯй гардонед

2. Даъвати Худо ба халқаш

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад!

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 14:12 Каломи Худованд боз ба ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл сухан ронда, ӯро аз оқибатҳои бутпарастӣ ва анбиёи козиб огоҳ мекунад.

1. Бутпарастӣ: Аз хатарҳои он ҳушёр бошед

2. Анбиёи козиб: Парҳез аз фиреб

1. Ирмиё 10:2-5 - Урфу одатҳои халқҳоро наомӯзед ва аз аломатҳои осмон ҳаросон нашавед, гарчанде ки халқҳо аз онҳо ҳарос доранд.

3. Румиён 1:18-32 - Онҳо ҳақиқати Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва ба ҷои Офаридгор чизҳои махлуқро парастиш ва хидмат мекарданд.

Ҳизқиёл 14:13 Эй Писари Одам, вақте ки замин бар зидди ман гуноҳ карда, ба таври сахт таҷовуз мекунад, ман дасти Худро бар он дароз хоҳам кард, ва асои нони онро мешиканад, ва бар он гуруснагӣ мефиристам, ва одамонро нест хоҳам кард. ва ҳайвони ваҳшӣ аз он:

Худо он сарзаминеро, ки аз Ӯ рӯй гардонад, азоб мекунад.

1: Худо барои гуноҳ истодагарӣ намекунад.

2: Мо набояд роҳ диҳем, ки ба васвасаи гуноҳ дучор шавем.

1: Румиён 6:12-14 Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ накунад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед.

2: Яъқуб 1:13-15 Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд, ки ман аз ҷониби Худо озмуда шудаам; зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд.

Ҳизқиёл 14:14 Ҳарчанд ин се мард, Нӯҳ, Дониёл ва Айюб дар он буданд, онҳо бояд танҳо ҷонҳои худро бо адолати худ наҷот диҳанд, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча аҳамияти адолатро барои наҷоти худ таъкид мекунад, зеро ҳатто се нафар аз одилтарин одамон, Нӯҳ, Дониёл ва Айюб, танҳо тавассути адолати худ тавонистанд худро наҷот диҳанд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи наҷот ба воситаи адолат

2. Қудрати адолат барои ғолиб шудан ба ҳама

1. Ишаъё 1: 16-17 - "Шӯй кунед; худро пок кунед; бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кунед; бадӣ карданро бас кунед, некӣ карданро омӯзед; адолатро биҷӯед, зулмро ислоҳ кунед; ба ятимон адолат оваред, даъвои бевазанро талаб кунед».

2. Румиён 10:9-10 - "зеро, агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дили худ имон оварад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

Ҳизқиёл 14:15 Агар ман ҳайвонҳои ғавғоро аз замин гузаронам, ва онҳо онро ғорат кунанд, ба тавре ки вай хароб гардад, то ки ҳеҷ кас аз сабаби ҳайвоноти ваҳшӣ аз он убур накунад;

Агар мардум тавба накунанд ва аз зулми худ рӯй нагардонанд, Худо бар замин ҳалокат хоҳад овард.

1. Ғазаб ва марҳамати Худо: Фаҳмидани Ҳизқиёл 14:15

2. Тавба: Зарурати зинда мондан

1. Ишаъё 66:15-16 Зеро, инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки хашми Худро бо ғазаб ва мазамматашро бо алангаи оташ ба амал оварад. Зеро ки Худованд бо оташ ва шамшери Ӯ тамоми башарро муҷозот хоҳад кард, ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд.

2. Ирмиё 5:1-3 Дар кӯчаҳои Ерусалим ба он сӯ медавидед, ва ҳоло бубинед, ва бидонед, ва дар ҷойҳои васеъи он биҷӯед, агар касе пайдо кунед, агар касе доварӣ кунад, ки ҳақиқатро меҷӯяд; ва ман онро мебахшам. Ва агарчи мегӯянд: "Худованд зинда аст"; Ба дурустӣ ки онҳо савгандҳои дуруғ мехӯранд. Эй Парвардигори ман, оё чашмони Ту ба ростӣ нест? Ту онҳоро задӣ ва андӯҳгин нашуданд. Ту онҳоро месӯхтӣ, вале онҳо аз ислоҳ саркашӣ карданд: чеҳраи худро аз санг сахттар кардаанд; баргаштанро рад кардаанд.

Ҳизқиёл 14:16 Ҳарчанд ин се мард дар он буданд, ба ҳаёти Ман, мегӯяд Худованд Худо, онҳо на писарон хоҳанд дод ва на духтарон; танҳо онҳо наҷот хоҳанд ёфт, вале замин хароб хоҳад шуд.

Се мард аз ҷониби Худо огоҳ карда мешавад, ки онҳо писарону духтарони худро наҷот дода наметавонанд, балки танҳо худашон наҷот меёбанд ва замин хароб хоҳад шуд.

1. Худованд намегузорад, ки мо наҷот ёбем, агар имони мо қавӣ набошад. 2. Имони мо бояд ба қадри кофӣ қавӣ бошад, ки моро ҳатто дар душвортарин замонҳо гузаронад.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад". 2. Матто 5:4 - «Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт».

Ҳизқиёл 14:17 Ё ки шамшерро бар он замин оварда, гӯям: "Шамшер! то ки одам ва ҳайвони ваҳширо аз он буридам:

Худо бар касоне, ки аз Ӯ рӯй гардонанд, ҳукм хоҳад кард.

1: Худо касонеро, ки аз роҳи Ӯ гумроҳ шудаанд, доварӣ хоҳад кард.

2: Оқибатҳои нодида гирифтани фармудаҳои Худо сахт аст.

1: Ирмиё 17:5-10 - Боварӣ ба Худо ба ҳаёт мебарад.

2: Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо ба марг мебарад.

Ҳизқиёл 14:18 Ҳарчанд ин се мард дар он буданд, ба қадри ман зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, онҳо на писарон ва на духтаронро раҳо хоҳанд кард, балки фақат худашон раҳо хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи наҷоти се нафар аз вазъият сухан меронад, аммо фарзандони онҳо наҷот намеёбанд.

1. Подшоҳии Худо: эътироф ва эътимод ба иродаи Худо

2. Муҳаббат ва раҳмати Худо: Ёдоварӣ аз раҳмати бепоёни ӯ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 145:9 - Худованд ба ҳама некӯст; ба ҳар коре, ки кардааст, раҳм мекунад.

Ҳизқиёл 14:19 Ё агар ба он замин вабо фиристам ва хашми худро бо хун бар он бирезам, то ки аз он одам ва ҳайвоноти ваҳшӣ маҳв шавам.

Худо метавонад вабо ва дигар шаклҳои ҷазоро истифода барад, то ба инсоният доварӣ кунад.

1: Худо офатҳои табииро барои ҷазо додани гуноҳ ва доварӣ истифода мебарад.

2: Оқибатҳои гуноҳ сахт аст ва ҳам ба одам ва ҳам ҳайвони ваҳшӣ ҳалокат меорад.

1: Ирмиё 15: 1-3 - Худованд чунин мегӯяд: "Ҳатто агар Мусо ва Самуил дар пеши ман меистанд, дили ман ба ин қавм намеафтад. Онҳоро аз ҳузури ман дур кун! Бигзор онҳо бираванд! Ва агар бипурсанд, ки мо ба куҷо меравем? Ба онҳо бигӯед: "Худованд чунин мегӯяд: "Онҳое, ки барои мамот таъин шудаанд; онҳо барои шамшер, ба шамшер; онон барои гуруснагӣ, ба гуруснагӣ; ки барои асирӣ, ба асирӣ.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 14:20 Ҳарчанд Нӯҳ, Дониёл ва Айюб дар он буданд, ба ҳаёти ман, мегӯяд Худованд Худо, онҳо на писар ва на духтарро раҳо хоҳанд кард; онҳо танҳо ҷонҳои худро бо адолати худ наҷот хоҳанд дод.

Ҳарчанд се марди одилтарин - Нӯҳ, Дониёл ва Айюб - дар миёни шарирон буданд, онҳо танҳо ба воситаи адолати худ тавонистанд ҷони худро наҷот диҳанд.

1. Қувваи адолат: Фаҳмидани қувваи имон дар Ҳизқиёл 14:20

2. Одил зиндагӣ кардан: Намунаи Нӯҳ, Дониёл ва Айюб

1. 1 Петрус 3:20-21 - «он ки пештар беитоат буданд, вақте ки як бор пурсабрии илоҳӣ дар айёми Нӯҳ интизорӣ мекашид, ҳангоми тайёр кардани киштӣ, ки дар он чанд нафар, яъне ҳашт ҷон тавассути об наҷот ёфтанд. Ҳамчунин як антитип вуҷуд дорад, ки ҳоло моро таъмид (на аз бартараф кардани ифлосии ҷисм, балки ҷавоби виҷдони пок дар назди Худо) ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад».

2. Ибриён 11:7 - "Бо имон Нӯҳ, ки аз чизҳое, ки ҳанӯз дида нашудаанд, ба таври илоҳӣ огоҳ карда шуда, бо тарси илоҳӣ ҷунбида, барои наҷоти аҳли байти худ киштӣ тайёр кард, ки ба воситаи он ҷаҳонро маҳкум кард ва вориси адолати аз рӯи имон».

Ҳизқиёл 14:21 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Чӣ қадар зиёдтар, вақте ки ман чор доварии худро бар Ерусалим мефиристам, шамшер ва қаҳтӣ, ва ҳайвони ваҳшии ғазабовар ва ваборо, то аз он одам ва ҳайвони ваҳшӣ нест кунам?

Худо мардуми Ерусалимро ҳушдор медиҳад, ки ӯ чаҳор ҷазоро мефиристад - шамшер, гуруснагӣ, ҳайвони ваҳшии ғавғо ва вабо - барои нест кардани одамон ва ҳайвонот.

1. Огоҳии Худо ба Ерусалим: Даъватро бишнавед ва тавба кунед

2. Ҳукми Худованд: Раҳмати Ӯро ба қадри кофӣ қабул накунед

1. Ишаъё 5:24 - Аз ин рӯ, чунон ки забонҳои оташ коҳро лесида, алафи хушк дар оташ ғарқ мешавад, ончунон решаҳои онҳо пӯсида ва гулҳои онҳо мисли хок дамида мешаванд; зеро ки онҳо шариати Худованди Қодири Мутлақро рад карданд ва каломи Қуддуси Исроилро рад карданд.

2. Юил 2:12-13 - Ҳоло ҳам, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза ва гиря ва мотам назди ман баргардед. Дили худро дарида, на либоси худро. Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста

хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст, ва аз фиристодани мусибат тавба мекунад.

Ҳизқиёл 14:22 Аммо, инак, дар он бақияе боқӣ хоҳад монд, ки писарон ва духтарон ба дунё хоҳанд омад: инак, онҳо назди шумо хоҳанд омад, ва роҳ ва аъмоли онҳоро хоҳед дид, ва шумо дар бораи он тасаллӣ хоҳед ёфт. Бадиеро, ки бар Ерусалим овардаам, дар бораи ҳар он чи бар он овардаам.

Худо ваъда медиҳад, ки бақияи писарону духтарон аз Ерусалим берун хоҳанд омад ва мардум аз бадӣ, ки Худо ба сари шаҳр овардааст, тасаллӣ хоҳанд ёфт.

1. Ваъдаҳои тасаллии Худо дар замонҳои душвор

2. Дар баробари нобудшавӣ умед пайдо кардан

1. Ирмиё 30: 18-19 - "Худованд чунин мегӯяд: "Инак, Ман асири хаймаҳои Яъқубро бармегардонам, ва ба маскани ӯ раҳм хоҳам кард; шаҳр бар кӯҳи худ бино хоҳад шуд, ва қаср аз рӯи нақшаи худ бимонад, бинобар ин аз онҳо шукргузорӣ ва овози шодмонон мебарояд; Ман онҳоро афзун хоҳам кард, ва онҳо кам нахоҳанд шуд; онҳоро ҷалол хоҳам дод, ва онҳо хурд нахоҳанд шуд».

2. Забур 33:18-19 - «Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба марҳамати Ӯ умед мебанданд, то ҷони худро аз марг наҷот диҳанд ва дар қаҳтӣ зинда нигоҳ доранд.

Ҳизқиёл 14:23 Ва ҳангоме ки роҳҳо ва аъмоли онҳоро бубинед, шуморо тасаллӣ хоҳанд дод; ва хоҳед донист, ки Ман ҳар он чи дар он кардаам, бесабаб накардаам, мегӯяд Худованд Худо.

Адолат ва марҳамати Худо ба халқи Исроил тавассути таҷрибаҳои онҳо маълум мешавад.

1: Адолат ва марҳамати Худо - Румиён 8:18-21

2: Вафодории Худо - Такрори Шариат 7:9

1: Ишаъё 48:17-19

2: Забур 136:1–3

Боби 15-и китоби Ҳизқиёл тасвири токи токро истифода мебарад, то ки Ерусалим ва мардуми онро аз сабаби бевафоии онҳо ба Худо нишон диҳад. Дар ин боб оқибатҳои аъмоли онҳо ва ҳукме, ки ба сари онҳо хоҳад расид, таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо истифодаи токро барои тасвир кардани бесамарӣ ва бефоидаии Ерусалим пешниҳод мекунад. Чӣ тавре ки ток танҳо барои мева ё чӯбаш арзишманд аст, Ерусалим ҳам меваи хуб надодааст ва ҳоло танҳо барои нобудшавӣ мувофиқ аст (Ҳизқиёл 15:1-5).

Сархати 2: Худо доварии Худро бар Ерусалим эълон мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ рӯи Худро ба муқобили шаҳр хоҳад гузошт ва барои сокинони он оқибатҳои харобиовар хоҳад овард. Мардум ба гуруснагӣ, шамшер ва вабо дучор хоҳанд шуд, ва замин хароб хоҳад шуд. Доварӣ натиҷаи бевоситаи бевафоӣ ва рад кардани бозгашт ба Худост (Ҳизқиёл 15:6-8).

Дар ҷамъбаст,
Боби понздаҳуми Ҳизқиёл тасвир шудааст
беарзиш будани Ерусалим мисли ток,
оқибатҳои бевафоӣ.

Метафораи ток барои тасвир кардани бесамарии Ерусалим.
Эъломияи доварӣ дар бораи шаҳр ва сокинони он.
Оқибатҳои гуруснагӣ, шамшер ва вабо.
Натиҷаи бевоситаи бевафоӣ ва рад кардани тавбаашон.

Дар ин боби «Ҳизқиёл» тасвири токи ток истифода шудааст, то беарзиш будани Ерусалим ва мардуми онро тасвир кунад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо истиораи токро нишон медиҳад, ки бесамар ва бефоида будани Ерусалимро таъкид мекунад. Чӣ тавре ки ток танҳо барои мева ё чӯбаш арзишманд аст, Ерусалим ҳам меваи хуб надодааст ва ҳоло танҳо барои нобудшавӣ мувофиқ аст. Худо доварии Худро бар шаҳр ва сокинони он эълон мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ рӯи Худро ба муқобили он хоҳад гузошт ва оқибатҳои харобиоварро ба бор хоҳад овард. Мардум ба гуруснагӣ, шамшер ва вабо дучор хоҳанд шуд, ва замин хароб хоҳад шуд. Доварӣ натиҷаи бевоситаи бевафоӣ ва рад кардани бозгашт ба Худост. Дар ин боб оқибатҳои амалҳои онҳо ва доварии дарпешистода, ки ба Ерусалим меоянд, таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 15:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дар бораи хашми худ ба Ерусалим сухан мегӯяд.

1: Ғазаби Худо сафед аст - Ҳизқиёл 15:1

2: Мо набояд ғазаби Худоро барангехт - Ҳизқиёл 15:1

1: Ирмиё 5:29 - «Оё онҳоро барои ин чизҳо ҷазо надиҳам?» мегӯяд Худованд, ва оё ман аз чунин халқе интиқом намегирам?

2: Ирмиё 32:18 - «Ту ба ҳазорон нафар муҳаббати устувор мекунӣ, вале гуноҳи падаронро ба фарзандони онҳо пас аз онҳо медиҳӣ, эй Худои бузург ва тавоно, ки номи Ӯ Худованди лашкарҳо аст».

Ҳизқиёл 15:2 Писари одам! Дарахти ток аз ҳар дарахт, ё аз шохае, ки дар байни дарахтони ҷангал аст, чист?

Худо аз пайғамбар Ҳизқиёл мепурсад, ки дарахти ток аз дигар дарахтони ҷангал чӣ хостар аст?

1. Маънои саволи Худо дар Ҳизқиёл 15:2

2. Табиати махсуси дарахти ток

1. Ишаъё 5:1-7 - Масал дар бораи токзор

2. Забур 80:8-11 - Токзори Худои Исроил

Ҳизқиёл 15:3 Оё барои иҷрои ягон кор ҳезум аз он гирифта мешавад? ё одамон аз он як чӯбчае мегиранд, то дар он зарфе овезонанд?

Дар порчаи Ҳизқиёл 15:3 ба манфиати ҳезум барои ҳама гуна мақсад савол медиҳад.

1. Нотакрор будани ҳар як шахс: чӣ гуна Худо моро барои мақсадҳои худ истифода мебарад

2. Арзиши фурӯтанӣ: эътироф кардани қудрати Худо барои иҷрои иродаи Ӯ

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

Ҳизқиёл 15:4 Инак, он барои сӯзишворӣ дар оташ андохта мешавад; оташ ду нӯги онро мехӯрад ва миёнааш месӯзад. Оё он барои ягон кор мувофиқ аст?

Ин оят бефоида будани шохаи шикастаро таъкид намуда, нишон медиҳад, ки он ҳатто ҳангоми сӯхтани сӯзишворӣ ҳеҷ фоидае надорад.

1. "Оташи поксозии Худо" - Чӣ гуна Худованд метавонад озмоишҳои моро барои поксозӣ ва покиза кардани мо истифода барад.

2. «Бефоидаи бефоидаи гунох» - Чи гуна гунох дар нихояти кор боиси шикастан ва бефоидай мегардад.

1. Ишаъё 48:10 - Инак, ман туро тоза кардам, аммо на мисли нуқра; Ман туро дар кӯраи андӯҳ озмудаам.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 15:5 Инак, вақте ки он солим буд, ба ҳеҷ кор мувоҷеҳ набуд: боз чӣ қадар камтар хоҳад буд барои ҳар коре, ки оташ онро фурӯ бурда, сӯхтааст?

Оташ дарахтро фурӯ бурдааст, ки онро барои ягон кор истифода кардан наметавонист.

1. Оқибатҳои харобшавӣ: дарси дарахти сӯхта

2. Аз он чизе, ки мо дорем, бештар истифода мебарем: назар ба Ҳизқиёл 15:5

1. Ишаъё 28:24-27 - Оё намебинед, ки чӣ тавр ҳамаи ин чизҳо якҷоя ба манфиати нек кор мекунанд?

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Ҳизқиёл 15:6 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Чунон ки дарахти ток дар миёни дарахтони ҷангал, ки онро барои сӯзишворӣ ба оташ додаам, ба сокинони Ерусалим низ ҳамон тавр хоҳам дод.

Худо эълон мекунад, ки Ӯ сокинони Ерусалимро ҷазо дода, онҳоро мисли дарахте, ки дар ҷангале, ки барои сӯзишворӣ сӯзонда шудааст, месӯзонад.

1. Ғазаб ва марҳамати Худо: Ҳизқиёл 15:6

2. Сӯхтани Ерусалим: Дарси адолати Худо

1. Ишаъё 24:1-2 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Ирмиё 7:20 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ғазаби Ман ва хашми Ман бар ин макон, бар одамон ва бар ҳайвоноти ваҳшӣ ва бар дарахтони саҳро ва бар меваҳои замин рехта хоҳад шуд; ва месӯзад ва хомӯш нахоҳад шуд.

Ҳизқиёл 15:7 Ва ман рӯямро ба муқобили онҳо хоҳам бурд; аз як оташ берун хоҳанд шуд, ва оташи дигар онҳоро фурӯ хоҳад бурд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки ба муқобили онҳо рӯ ба рӯ мекунам.

Худо касонеро, ки аз Ӯ норозӣ ҳастанд, ҷазо медиҳад, то бар онҳо оташ мефиристад, то Ӯро ҳамчун Худованд эътироф кунанд.

1: Мо бояд ба Каломи Худо итоат кунем, то аз ғазаби Ӯ канорагирӣ кунем.

2: Худо Худои меҳрубон аст, аммо Ӯ ба нофармонӣ муқобилат намекунад.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Такрори Шариат 28:15 - Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид.

Ҳизқиёл 15:8 Ва заминро хароб хоҳам кард, зеро ки онҳо гуноҳ кардаанд, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо эълон мекунад, ки заминро ба сабаби ҷиноятҳои мардум хароб хоҳад кард.

1. Оқибатҳои таҷовуз: Чӣ гуна бояд аз ғазаби Худо канорагирӣ кард

2. Аҳамияти итоаткорӣ: Иҷрои фармудаҳои Худо барои зиндагии солим

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Боби 16-и Ҳизқиёл як истилоҳоти пурқувватест, ки Ерусалимро ҳамчун зани бевафо тасвир мекунад, ки Худо ба таври фаровон баракат додааст, вале ба бутпарастӣ ва бадӣ рӯ овардааст. Дар ин боб садоқати Худо, доварии Ӯ бар Ерусалим ва ваъдаи барқарорсозӣ таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо таърихи пайдоиши Ерусалимро нақл мекунад ва чӣ гуна Ӯ шаҳрро ҳамчун кӯдаки партофташуда, дар хун олуфта ва барои нобудшавӣ пайдо кардааст. Ӯ Худро ҳамчун парастори дилсӯз тасвир мекунад, ки Ерусалимро парвариш ва баракат медиҳад ва ӯро зебо ва обод мекунад (Ҳизқиёл 16:1-14).

Сархати 2: Худо хиёнати Ерусалимро тасвир мекунад ва ӯро ба зани зинокор, ки ба бутпарастӣ ва фоҳишагӣ машғул аст, муқоиса мекунад. Ӯ шаҳрро айбдор мекунад, ки зебоӣ ва баракатҳои худро ба худоёни дигар пешкаш карда, аҳди бо Ӯ бастаашро тарк кардааст (Ҳизқиёл 16:15-34).

Сархати 3: Худо ҳукми Худро бар Ерусалим барои хиёнати вай эълон мекунад ва мегӯяд, ки ошиқонаш бар зидди ӯ бармегарданд, ӯро бараҳна мекашанд ва ба вай харобӣ хоҳанд овард. Ӯ бадии вайро ошкор хоҳад кард ва ӯро барои бутпарастиаш ҷазо хоҳад дод (Ҳизқиёл 16:35-43).

Параграфи 4: Ин порча бо ваъдаи Худо дар бораи барқароркунӣ анҷом меёбад. Сарфи назар аз бевафоии Ерусалим, Худо эълон мекунад, ки аҳди Худро ба ёд меорад ва бо вай аҳди ҷовидона баст. Ӯ гуноҳҳои ӯро мебахшад, вайро пок мекунад ва ба ҷалоли пешинааш бармегардонад (Ҳизқиёл 16:44-63).

Дар ҷамъбаст,
Боби шонздаҳуми Ҳизқиёл пешниҳод мекунад
киноя Ерусалими бевафо,
Доварии Худо ва ваъдаи барқароршавӣ.

Тасвири Ерусалим ҳамчун кӯдаки партофташуда, ки Худо баракат додааст.
Бевафоии Ерусалим нисбат ба зани зинокор.
Айбдор кардани бутпарастӣ ва тарки паймон бо Худо.
Эълони ҳукм, бо харобӣ ва ҷазо.
Ваъдаи барқарорсозӣ, омурзиш ва аҳди абадӣ.

Дар ин боби Ҳизқиёл истилоҳоти пурқуввате оварда шудааст, ки Ерусалимро ҳамчун зани бевафое тасвир мекунад, ки Худо ба таври фаровон баракат додааст, вале ба бутпарастӣ ва бадӣ рӯ овардааст. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо таърихи пайдоиши Ерусалимро нақл мекунад ва тавсиф мекунад, ки чӣ тавр Ӯ шаҳрро ҳамчун тифли партофташуда пайдо кард ва ӯро ба шукуфоӣ парвариш дод. Аммо Ерусалим хиёнат карда, ба бутпарастӣ машғул мешавад ва аҳди бо Худо бастаашро тарк мекунад. Худо ҳукми Худро бар Ерусалим эълон мекунад ва мегӯяд, ки дӯстдорони вай бар зидди вай бармегарданд ва ба вай харобӣ хоҳанд овард. Ӯ бадии вайро ошкор хоҳад кард ва ӯро барои бутпарастиаш ҷазо хоҳад дод. Бо вуҷуди ин доварӣ, Худо барқароркуниро ваъда медиҳад. Ӯ эълон мекунад, ки аҳди Худро ба ёд меорад, бо Ерусалим аҳди ҷовидона баст, гуноҳҳои вайро мебахшад, вайро пок мекунад ва ба ҷалоли пешинааш бармегардонад. Дар ин боб садоқати Худо, доварии Ӯ бар Ерусалим барои хиёнати вай ва ваъдаи барқарорсозӣ таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 16:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд боз ба Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Худованд ҳамеша сухан мегӯяд: Омӯзиши шунидани овози Худо

2. Худо мӯъмин аст: Чӣ тавр ба Каломи Ӯ таваккал кардан мумкин аст

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ҳизқиёл 16:2 Эй фарзанди одам, Ерусалимро аз корҳои зиштии вай огоҳ кун,

Ин порча дар бораи Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки Ерусалимро дар бораи корҳои зиштии он хотиррасон кунад.

1. Муқовимат бо гуноҳ: дидани корҳои зиштии мо дар партави ҳазрати Худо

2. Ҳақиқати гуноҳ: супориши Худо барои муқобила бо зишти мо

1. Ишаъё 59:1-2: Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад; ва гӯши ӯ вазнин нест, ки мешунавад; Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардааст, то ки нашунавад.

2. Ибриён 12:1-2: Пас, модоме ки мо низ бо абри шоҳидон иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, канор гузорем ва биёед бо сабр дар давидан давем, ки пеши мо гузошта шуда, ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст.

Ҳизқиёл 16:3 Ва бигӯ: Худованд Худо ба Ерусалим чунин мегӯяд; Зодгоҳи ту ва зодаи ту аз замини Канъон аст; Падари ту амӯрӣ буд, ва модарат Ҳиттӣ.

Худо ба Ерусалим дар бораи волидони онҳо, ки аморӣ ва ҳитти буданд, сухан меронад.

1. Қудрати мероси мо: Аҷдодони мо чӣ гуна ҳаёти моро ташаккул медиҳанд

2. Ба гузашта нигоҳ кунед, то ояндаро тасаввур кунед

1. Румиён 11:17-18 - Ва агар баъзе аз шохаҳо пора шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ваҳшӣ ҳастӣ, дар миёни онҳо пайванд шуда бошӣ, ва бо онҳо аз реша ва фарбеҳии дарахти зайтун баҳра мебурдӣ; Бо шохаҳо фахр накунед. Аммо агар фахр кунӣ, на реша, балки решаи худро дорост.

2. Ғалотиён 3:28-29 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед. Ва агар шумо Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ва ворисони мувофиқи ваъда ҳастед.

Ҳизқиёл 16:4 Ва дар бораи таваллуди ту, дар рӯзе ки ту таваллуд шудӣ, нофи ту набурида буд ва ту дар об шуста нашудай, то ки туро сер кунад; ту на намакин будӣ ва на ба ғӯнда.

Дар рузи таваллуди шахе нофро намебуриданд, бо об шуста, намак намеандох-танд ва гавхар намекарданд.

1. Муҳимияти нигоҳубини кӯдаки навзод.

2. Аҳамияти зоҳир кардани муҳаббат ва ғамхорӣ дар марҳилаҳои аввали ҳаёт.

1. Забур 139: 13-16 - "Зеро ки ҷилави манро соҳибӣ кардӣ; маро дар шиками модарам пӯшонидӣ. Туро ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва ҷони ман медонад, ки Бале, ки моли ман аз ту пинҳон набуд, вақте ки ман дар ниҳон офарида шудам ва дар поёни замин ба таври аҷиб кор карда шудаам. Чашмони ту ҷавҳари маро дид, вале нокомил буд, ва дар китоби ту тамоми узвҳои ман навишта шудааст: ки ба таври доимӣ сохта шуда буданд, дар ҳоле ки то ҳол ҳеҷ кадоми онҳо вуҷуд надошт».

2. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш вуҷуд надорад".

Ҳизқиёл 16:5 Ҳеҷ чашме ба ту раҳм накард, то ки ба ту ягонтои инҳоро бикунад ва ба ту раҳм кунад; аммо дар рӯзи таваллуди худ ба хотири нафрати худ дар саҳро партофта шудаӣ.

Вакте ки ту ба дунё омадӣ, касе ба ту мехрубонӣ ва дилсӯзӣ накарда буд ва туро барои хору зорӣ ба саҳро партофтаанд.

1. Муҳаббати Худо бузургтар аз ҳама таҳқиру ранҷу азобест, ки мо метавонем онро таҳаммул кунем.

2. Сарфи назар аз вазъиятамон, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ба атрофиёнамон муҳаббат ва ҳамдардӣ зоҳир кунем.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз ҷониби Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

Ҳизқиёл 16:6 Ва ҳангоме ки аз назди ту мегузаштам ва дидам, ки ту дар хуни худ олуда шудаӣ, ба ту гуфтам, ки вақте ки дар хуни худ будӣ, зинда бош; Оре, ба ту гуфтам, ки дар хуни худ будӣ: Зинда бош».

Муҳаббати Худо ба мо бечунучаро аст, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳи худ ҳастем.

1: Муҳаббати бечунучарои Худо - Ҳизқиёл 16:6

2: Қудрати муҳаббати Худо - Ҳизқиёл 16:6

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2:1 Юҳанно 4:10 - Ин муҳаббат аст: на ин ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро ҳамчун қурбонии кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

Ҳизқиёл 16:7 Ман туро мисли навдаи саҳро афзун намудам, ва ту афзоиш ёфтай ва бузург шудай, ва ба зеварҳои олӣ расидай: синаи ту ороиш ёфта, мӯйҳои ту мерӯяд, дар ҳоле ки ту бараҳна ва урён будӣ. .

Муҳаббат ва садоқати Худо нисбати мо беохир аст.

1: Муҳаббат ва вафодории бепоёни Худо

2: фаровонии неъматҳои Худо

1: Забур 145:8-9 "Худованд раҳим ва раҳим аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати устувор. Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар коре ки Ӯ кардааст, аст."

2: Румиён 5:8 "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он нишон дод, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд."

Ҳизқиёл 16:8 Ва ҳангоме ки аз назди ту мегузаштам ва ба ту назар андохтам, инак, замони муҳаббати ту буд; ва домани худро бар ту густурдам, ва аврати туро пӯшидам; бале, ба ту қасам хӯрдам, ва бо ту аҳд бастаам, мегӯяд Худованд Худо, ва ту аз они Ман шудӣ.

Худованд Худо аз он ҷо гузашт ва вақти муҳаббатро дид, ки домани худро паҳн карда, аврати одамро пӯшонд. Сипас бо онҳо аҳд баст.

1. Муҳаббат ва кафорат: Чӣ гуна муҳаббати Худо ба аҳд мебарад

2. Қувваи Аҳд: Чӣ тавр ваъдаҳои Худо ба иҷрошавӣ оварда мерасонанд

1. Забур 25:10 - «Тамоми роҳҳои Худованд муҳаббат ва садоқат аст, барои касоне, ки аҳди Ӯ ва шаҳодатҳои Ӯро риоят мекунанд».

2. Ишаъё 54:10 - "Зеро ки кӯҳҳо метавонанд аз байн раванд ва теппаҳо барҳам хӯранд, аммо муҳаббати устувори Ман аз шумо дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии Ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба шумо раҳм мекунад.

Ҳизқиёл 16:9 Пас туро бо об шустам; Оре, хуни туро аз ту пок кардам, ва туро бо равған тадҳин кардам.

Худо моро бо муҳаббат ва файз шуста ва тадҳин мекунад.

1. Ҳадяи муҳаббат ва файзи Худо

2. Қабул кардани шахсияти нави мо дар Масеҳ

1. Ишаъё 1:18 - «Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд».

2. Титус 3:3-5 - "Зеро ки худи мо низ баъзан беақл, беитоат, фиребхӯрда, хизматгори ҳавасҳо ва лаззатҳои гуногун будем, дар кина ва ҳасад, бадбинӣ

ва нафрат аз якдигар зиндагӣ мекардем. Аммо баъд аз он меҳрубонӣ ва муҳаббати Худо Наҷотдиҳандаи мо ба сӯи инсон зоҳир шуд, на бо аъмоли одилонае ки мо кардаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ моро бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс наҷот дод».

Ҳизқиёл 16:10 Ман туро низ бо ороиши дӯзандагӣ пӯшонидам, ва туро пӯсти бангҳо пӯшидам, ва камари туро бо катони маҳин бастам, ва туро бо абрешим пӯшонидам.

Худо Ҳизқиёлро муҳайё кард ва муҳофизат кард, ки ба ӯ бо либосҳои дӯхташуда, пӯсти болс, катон ва абрешим пӯшид.

1. Худованд ризқдиҳандаи мост - ба мо ризқ ва муҳофизати аҷибашро нишон медиҳад

2. Аз ҷониби Худо либос пӯшидааст - Чӣ гуна ҳузури Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, ва ҷомаи адолатро дар бар ман кардааст.

2. Такрори Шариат 8:4 - Дар ин чиҳил сол либоси ту кӯҳна нашуд ва пои ту варам накард.

Ҳизқиёл 16:11 Туро низ бо зеварҳо оро додам, ва бар дастонат дастбандҳо ва бар гарданат занҷир гузоштам.

Худованд банӣ-Исроилро бо ҷавоҳироту ҷавоҳирот зинат дод.

1. Муҳаббат ва ғамхории Худо ба халқаш: Ҳикояи Ҳизқиёл 16:11

2. Миннатдорӣ ва миннатдорӣ: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 16:11

1. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшонд; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшидааст, чунон ки домод худро мисли коҳине бо сару либоси зебои худ мепӯшонад, ва чун арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Ҳизқиёл 16:12 Ва ман бар пешонии ту ҷавоҳироте гузоштам, ва дар гӯшҳоят гӯшворҳо ва бар сари ту тоҷи зебое гузоштам.

Худо Ҳизқиёлро бо ҷавоҳироти зебо оро дод, то муҳаббаташро нишон диҳад.

1. "Муҳаббати Худо зебо аст"

2. «Ҷавоҳири муҳаббати Худо».

1. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд бағоят шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст, ва маро

бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домоди домод. худро бо зеварҳост, ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад».

2. Ваҳй 21:2 - "Ва ман Юҳанно шаҳри муқаддас, Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нозил шуда, ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шуда буд".

Ҳизқиёл 16:13 Ҳамин тавр бо тилло ва нуқра ороиш ёфтай; ва либоси ту аз катон, аз абрешим ва дузанагӣ буд; орди махин, ва асал ва равган хӯрдӣ;

Ҳизқиёл 16:13 ба зебой ва шукуфоие, ки бо риояи таълимоти Худованд меояд, таъкид мекунад.

1: Вақте ки мо дар роҳҳои Худованд қадам мезанем, мо метавонем зебой ва шукуфоиро эҳсос кунем.

2: Биёед бодиққат бошем, ки дастурҳои Худовандро риоя кунем, зеро маҳз дар он ҷо мо зебой ва муваффақияти ҳақиқиро эҳсос хоҳем кард.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2: Яъқуб 1:22-25 - Аммо шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 16:14 Ва шӯҳрати ту ба сабаби зебогии ту дар миёни халқҳо паҳн шуд, зеро ки он ба воситаи зебогии ман, ки бар ту гузоштам, комил буд, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо ба халқи Исроил зебой ато карда буд, ки халқҳои халқҳо онҳоро ба ҳайрат меоварданд.

1. Файзи Худо барои халқи баргузидаи худ: Фаҳмидани зебоии Исроил дар Ҳизқиёл 16:14

2. Мукаммалии муҳаббати Худо: Таҷлили зебоии Исроил дар Ҳизқиёл 16:14

1. Забур 45:11 - "Подшоҳ ҷамоли туро бисёр хоҳад хост, зеро ки Ӯ Парвардигори туст, ва Ӯро парастиш кун".

2. 1 Петрус 3:4 - "Аммо бигзор он шахси ниҳони дил дар он чизест, ки фосид нест, ҳатто ороиши рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назари Худо баҳои бузург аст".

Ҳизқиёл 16:15 Аммо ту ба зебогии худ таваккал кардӣ, ва ба сабаби шӯҳрати худ зинокорӣ кардӣ, ва зинокории худро бар ҳар касе, ки аз он ҷо мегузарад, рехт; вай буд.

Сарфи назар аз муҳаббат ва муҳофизати Худо, Ерусалим ба зебоии худ эътимод кард ва шӯҳрати худро барои зино кардан бо ҳар касе, ки аз он ҷо мегузарад, истифода бурд.

1. Муҳаббат ва муҳофизати Худо басанда нест - Ҳизқиёл 16:15

2. Фирефтаи бути бардурӯғи зебоӣ нашавед - Ҳизқиёл 16:15

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. 1 Петрус 5:5 - Ҳамин тавр, шумо, ки ҷавонтар ҳастед, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

Ҳизқиёл 16:16 Ва аз либосҳои худ гирифта, баландиҳои худро бо рангҳои гуногун ороиш додӣ, ва дар он зинокорӣ кардӣ: чунин чизҳо нахоҳад омад, ва чунин нахоҳад шуд.

Худованд аз даст задан ба танфурӯшии рӯҳонӣ ҳушдор додааст ва ҳушдор додааст, ки чунин амалҳоро таҳаммул нахоҳад кард.

1. Қудсияти Худо оштинопазир аст - Ҳизқиёл 16:16

2. Уҳдадории рӯҳонии мо бояд устувор бошад - Ҳизқиёл 16:16

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ ҳайкаеро ба сурати чизе дар осмон ё дар замин дар зери ва дар обҳои зер насоз. Саҷда накун. ба онҳо фуромада ё ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Масалҳо 6:26-29 - "Зеро ки фоҳишаро ба як нон хӯрдан мумкин аст, аммо зани марди дигар ҷони туро мехӯрад. Оё одам метавонад бе сӯхтани либосаш ба зонуи худ оташ бикашад? Оё метавонад роҳ равад. бар ангиштҳои тафсон, бе он ки пойҳояш сӯхта бошад? Оё касе ки бо зани дигар ҳамхоба мешавад, ҳар кӣ ба вай даст мерасонад, бечазо наmemонад».

Ҳизқиёл 16:17 Ту инчунин ҷавоҳироти зебои худро аз тилло ва нуқраи ман, ки ба ту додаам, гирифта, барои худ суратҳои одамонро сохтай, ва бо онҳо зино кардай,

Худо бутпарастиро маҳкум мекунад ва Исроилро барои хиёнати онҳо ҷазо медиҳад.

1. Хатари бутпарастӣ: Омӯзиш аз Ҳизқиёл 16:17

2. Даъват барои содиқ мондан: Оқибатҳои бевафоӣ дар Ҳизқиёл 16:17

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё ба ҳеҷ чиз монанде ба он чизе, ки дар осмон дар боло аст, ё дар зери замин аст, ё ки дар оби зери замин аст: ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Румиён 1: 18-21 - "Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон, ки ростиро дар ноинсофӣ нигоҳ медоранд, зоҳир мешавад; зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, дар онҳо зоҳир мешавад, зеро ки Худо ба онҳо нишон дод, зеро чизҳои нонамоёни Ӯ аз офариниши ҷаҳон ба таври равшан дида мешавад, ки аз офаридаҳои офаридашуда,

қудрати абадии Ӯ ва Худои Ӯ фаҳмида мешавад, ба тавре ки онҳо узр надоранд; Худоё, онҳо Ӯро на ҳамчун Худо ситоиш карданд ва на шукргузорӣ карданд, балки дар хаёлоти худ ботил шуданд ва дили аблаҳи онҳо тира шуд».

Ҳизқиёл 16:18 Ва ҷомаҳои дӯхтаи худро гирифта, онҳоро пӯшондӣ, ва равғани ман ва бухури маро пеши онҳо гузоштаӣ.

Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки либоси дузанагӣ бигирад ва онҳоро бо равған ва бухур пӯшонад, то ки рамзи раҳмат ва файзи Ӯ бошад.

1. Нерӯи раҳмат ва лутфу марҳамат - Чӣ гуна Худо ҳамеша омода аст, ки бахшоиш ва фазли худро васеъ намояд.

2. Қурбонӣ кардан барои Худо - Чӣ тавр мо метавонем ба Худо тавассути корҳое, ки мекунем, қурбонӣ кунем.

1. Қӯлассиён 3:12-13 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед.

2. Румиён 12:1 - Пас, ман аз шумо, эй бародарон, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати рӯҳонии шумо дар ибодат аст.

Ҳизқиёл 16:19 Гӯшти Маро, ки ба ту додаам, орди маҳин ва равған ва асалро, ки бо он ба ту сер кардаам, онро пеши назари онҳо барои бӯи хушбӯй гузоштаӣ; ва ҳамин тавр шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ ба Ҳизқиёл орд, равған ва асал дод, ки баъдан Ҳизқиёл онҳоро ҳамчун маззаи ширин пеши дигарон гузошт.

1. Рӯзҳои лутфи Худо - Чӣ гуна Худованд моро бо ҳар чизе, ки ниёз дорем, медиҳад.

2. Мубодилаи фаровонӣ - Муҳимияти мубодилаи баракатҳои худ ба дигарон.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳама вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

2. Забур 136:25 - Ӯ ба ҳар махлуқот ғизо медиҳад: Худованд ба ҳайвони ваҳшӣ ғизои худро медиҳад, ва ба зоғҳои наврас, ки гиря мекунанд.

Ҳизқиёл 16:20 Ва писарон ва духтарони худро, ки барои ман зоидаӣ, гирифтаӣ, ва онҳоро ба онҳо қурбонӣ кардаӣ, то ки бихӯранд. Оё ин зинокории ту кори андак аст,

Ҳизқиёл халқи Исроилро мазаммат мекунад, ки фарзандони худро ба бутҳо қурбонӣ мекунанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо танҳо ба Ӯ парастиш бошем ва аз бутпарастӣ ва қурбонии фарзандонамон ҳушдор медиҳад.

2: Мо бояд дар бораи интихоби рӯҳониамон дар хотир дошта бошем, ба ҷои қурбонӣ ба бутҳо, Худоро ҳамчун Худои ягонаи ҳақиқӣ эҳтиром кунем.

1:1 Қӯринтиён 10:14 Пас, эй дӯстони азизам, аз ибодати бутҳо бигрезед.

2: Такрори Шариат 12:31 Ту ба Худованд Худои худ дар роҳи онҳо саҷда накун, зеро онҳо ба худоёни худ саҷда намуда, ҳар гуна корҳои зиштро мекунанд, ки Худованд нафрат дорад. Онҳо ҳатто писарону духтарони худро ҳамчун қурбонии худоёни худ дар оташ месузонанд.

Ҳизқиёл 16:21 Ки ту фарзандони маро кушта, таслим кардӣ, то ки онҳоро барои онҳо аз оташ гузаронӣ?

Ин порча дар бораи Худо мепурсад, ки чаро фарзандони Ӯ кушта ва дар оташ қурбонӣ карда шуданд.

1. Қувваи Муҳаббати Худо: Имон доштан ба Қудрати Олӣ чӣ маъно дорад

2. Гуноҳи қурбонии фарзандони мо: Баррасии оқибатҳои амалҳои мо

1. Такрори Шариат 12:29-31 - Ба худоёни дигар пайравӣ накунед, ба онҳо саҷда накунед ва ба онҳо саҷда накунед; бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм наоваред; ва фарзандони худро дар оташ қурбонӣ накунед.

2. Ишаъё 1:16-17 - Шустан ва пок шавед. Бадиҳои худро аз назари ман дур кун; кори нодурустро бас кунед. дуруст кор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

Ҳизқиёл 16:22 Ва дар тамоми корҳои зишт ва зинокории худ ту айёми ҷавонии худро, ки бараҳна ва урён будӣ ва дар хуни худ олуда будӣ, ба ёд наовардӣ.

Ҳизқиёл 16:22 таъкид мекунад, ки дар ҳама гуноҳҳои худ, онҳо набояд рӯзҳои ҷавонии худро фаромӯш кунанд ва чӣ гуна онҳо як вақтҳо осебпазир ва нотавон буданд.

1. Ёдоварӣ аз куҷо омадаем - Андешаҳои ҷавонии мо

2. Ёдгории гузаштаи мо — Айёми чавонии мо

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад!

Ҳизқиёл 16:23 Ва воқеъ шуд, ки пас аз тамоми шароратҳои ту, (вой, вой бар ҳоли ту! мегӯяд Худованд Худо;)

Худованд ба зулми мардум сарзаниш мекунад ва аз оқибаташ огоҳ мекунад.

1: Новобаста аз он ки мо худро бадкор мешуморем, муҳаббати Худо бузургтар аст ва Ӯ ҳамеша моро мебахшад.

2: Мо бояд ҳамеша дар бораи аъмоли худ бошем, зеро Худо моро барои бадиҳоямон доварӣ хоҳад кард.

1:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2: Луқо 13:3 - Ба шумо мегӯям, не; лекин агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.

Ҳизқиёл 16:24 Ки ту низ барои худ макони мӯҳтарам бино кардай, ва туро дар ҳар кӯча макони баланде сохтай.

Дар Ҳизқиёл 16:24, Худо одамонро барои сохтани баландиҳо дар ҳар кӯча сарзаниш мекунад.

1. Хатари бутпарастӣ: Чӣ тавр ба хоҳиши пайдо кардани ҷойҳои баланд муқобилат кардан мумкин аст.

2. Қувваи имон: Чӣ гуна бояд ба Худо таваккал кард, ба ҷои баландтарин.

1. Хуруҷ 20:3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт".

2. Забур 33:12 - «Хушо халқе ки Худои онҳо Худованд аст».

Ҳизқиёл 16:25 Ту баландии худро дар ҳар сари роҳ бино кардӣ, ва зебоии худро нафратангез сохтӣ, ва пойҳои худро ба ҳар касе, ки аз он мегузарад, кушод, ва зинокории худро афзун намудӣ.

Худо аз ибодати бардурӯғи халқи худ ва беэътиноии онҳо ба меъёрҳои Ӯ норозӣ аст.

1: Халқи Худо бояд танҳо Худоро ибодат кунанд

2: Ибодате, ки Худоро писандидааст

1: Хуруҷ 20:3-4 Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст.

2: Юҳанно 4:23-24 Аммо соате мерасад ва ҳоло расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро Падар чунин одамонро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд. Худо рӯҳ аст ва онҳое ки Ӯро ибодат мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ ибодат кунанд.

Ҳизқиёл 16:26 Ту низ бо ҳамсоягони худ, ки ҷисми бузург ҳастед, зино кардаед; ва зинокории худро зиёд кардай, то ки маро ба хашм оварад.

Худо ба халқи Исроил хашмгин аст, ки бо ҳамсоягони худ, мисриён зино мекунанд.

1. "Ба Худо рӯй оваред ва тавба кунед: Омӯзиши Ҳизқиёл 16:26"

2. "Худо муқаддасиро мехоҳад: Аз намунаи исроилиён дар Ҳизқиёл 16:26 омӯзем"

1. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - "Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зинокор бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад".

2. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед ва дилҳо, эй дудилагӣ».

Ҳизқиёл 16:27 Инак, ман дасти Худро бар ту дароз кардам, ва ғизои оддии туро кам кардам, ва туро ба ихтиёри онҳое ки аз ту нафрат доранд, таслим кардам, духтарони фалиштиён, ки аз роҳи қабеҳи ту шарм доранд.

Худо исроилиёнро барои рафтори ношоистаашон ҷазо дода, онҳоро ба дасти душманонашон, занони фалиштиён месупорад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Тадқиқот дар бораи Ҳизқиёл 16:27

2. Тарбияи Худо: Фаҳмидани адолати Ӯ тавассути Ҳизқиёл 16:27

1. Румиён 2:4-5 - "Оё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, дар ҳоле ки намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад? Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанашавандаи худ шумо захира мекунед. Дар рӯзи ғазаб, ки ҳукми одилонаи Худо ошкор мешавад, барои худ хашм бигир».

2. Ибриён 12: 5-6 - "Ва насиҳатеро, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр нашав ва ҳангоми мазаммати Ӯ хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро тарбия мекунад, ки ҳар писареро, ки қабул кунад, дӯст медорад ва ҷазо медиҳад.

Ҳизқиёл 16:28 Ту бо ашшуриён низ фоҳишабозӣ кардаӣ, зеро ки сер набудӣ; Оре, ту бо онҳо фоҳиша кардаӣ, вале аз он сер нашудаӣ.

Ҳизқиёл 16:28 оқибатҳои тарзи ҳаёти бесамар ва фоҳишаро тасвир мекунад.

1. "Арзиши хоҳишҳои қонеънашуда"

2. «Хатари зино»

1. Масалҳо 6:27-29 - "Оё одам дар синаи худ оташ мегирад, ва либосаш намесузад? Оё касе метавонад бар ангиштҳои тафсон биравад, ва пойҳояш сӯзонда нашавад? Пас, касе ки назди зани ҳамсояаш дарояд; ҳар кӣ ба вай даст расонад, бегуноҳ нахоҳад буд».

2. 1 ба Қӯринтиён 6:18 - "Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳе, ки одам мекунад, бе бадан аст, аммо касе ки зино мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад".

Ҳизқиёл 16:29 Ва зинокории худро дар замини Канъон то Калдия афзун кардаӣ; ва ту бо ин қаноат накардӣ.

Худо халқи Исроилро муттаҳам мекунад, ки ҳам дар сарзамини Канъон ва ҳам дар Калдей амалҳои бадахлоқона содир мекунанд ва онҳо то ҳол аз аъмоли худ қаноатманд нестанд.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо бечунучаро аст - Бо вуҷуди гуноҳи халқаш

2. Оқибатҳои нофармонӣ - рӯйгардонӣ аз хости Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор аст ва шифонопазир аст. Кӣ метавонад онро фаҳмад?

Ҳизқиёл 16:30 Дили ту чӣ қадар заиф аст, мегӯяд Худованд Худо, ки ту ҳамаи ин корҳоро, кори зани фоҳишаи фармонраворо мекунӣ;

Худованд Худо кирдори зани зинокорро маҳкум мекунад.

1. Чӣ тавр мо дар ҷаҳони бевафо аҳкоми Худоро иҷро мекунем?

2. Муҳаббат ва омурзиши Худо бо вуҷуди гуноҳҳои мо.

1. Румиён 3:23 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Ҳизқиёл 16:31 Бо ин ки ту макони мӯътабари худро дар сари ҳар роҳ бино мекунӣ, ва дар ҳар кӯча баландии худро месозӣ; ва мисли фоҳиша набудӣ, ки муздеро тамасхур мекунӣ;

Худо мардумро сарзаниш мекунад, ки дар ҳар кӯча қурбонгоҳу баланде месозанду ба ҳаққи фоҳиша эҳтиром намегузоранд.

1. Сарзаниши Худо аз бутпарастӣ ва кибру кибр

2. Қувваи фурӯтанӣ ва эҳтиром

1. Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Румиён 12:10 - «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, ба хотири эҳтиром якдигарро бартарӣ диҳед».

Ҳизқиёл 16:32 Аммо ҳамчун зане ки зино мекунад ва ба ҷои шавҳараш бегонагонро мегирад!

Дар порча дар бораи зане сухан меравад, ки ба шавҳараш хиёнат карда, ба ҷои он одамони бегонаро гирифтааст.

1: Зино гуноҳ аст - Паём дар бораи оқибатҳои зино ва аҳамияти вафодорӣ дар муносибатҳо.

2: Муҳаббат ва омурзиши Худо - Паёми умед ва кафорат барои касоне, ки аз Худо дур шудаанд.

1: Ибриён 13:4 - Бигзор ақди никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари издивоҷ беайб бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард.

2:1 Қӯринтиён 6:18 - Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз ҷисм аст, аммо шахси зино бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

Ҳизқиёл 16:33 Онҳо ба ҳама фоҳишаҳо тӯҳфаҳо медиҳанд, аммо ту ҳадяҳои худро ба ҳамаи дӯстдорони худ мебахшӣ ва онҳоро киро̄й намо, то ки онҳо аз ҳар сӯ барои зинокории ту назди ту оянд.

Худованд банӣ-Исроилро барои бевафоӣ ба Ӯ ва ба ҷои Ӯ ба дӯстдорони худ ҳадя доданашон сарзаниш мекунад.

1. Оқибатҳои бевафоӣ ба Худо

2. Подошҳои вафодорӣ ба Худо

1. Матто 22:37-40 - Исо гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

Ҳизқиёл 16:34 Ва баръакси ту аз занони дигар дар зинокории ту, дар ҳоле ки ҳеҷ кас ба ту пайравӣ намекунад, то зинокорӣ кунад;

Дар ин порча дар бораи бевафоии зан сухан меравад, ки вай дар зинокории худ бо занони дигар мухолиф аст, чун подош медиҳад, вале мукофот намегирад.

1. Огоҳии Худованд аз хиёнат ва оқибатҳои ин гуна амалҳо

2. Аҳамияти фидокорӣ ва шукргузорӣ

1. Масалҳо 5:3-5 -Зеро ки лабони зани бегона мисли асал мерезад, ва даҳонаш аз равған нармтар аст: Аммо охири ӯ мисли кирмак талх аст, мисли шамшери дудама тез. Пойҳояш ба марг меафтанд; қадамҳои вай дар ҷаҳаннам нигоҳ дошта мешавад.

2. Масалҳо 6:32 - Аммо ҳар кӣ бо зан зино кунад, ақл надорад: ҳар кӣ ин корро кунад, ҷони худро нобуд мекунад.

Ҳизқиёл 16:35 Пас, эй фоҳиша, каломи Худовандро бишнав:

Худованд мардуми Ерусалимро барои хиёнат ба Ӯ маҳкум мекунад.

1: Мо бояд ба Худованд содиқ бошем ва мисли мардуми Ерусалим нашавем.

2: Ба Худованд итоат кунед ва аз гуноҳҳои худ тавба кунед, то ки марҳамати Ӯро қабул кунед.

1: Ирмиё 3:1-2 "Агар марде аз занаш ҷудо шуда, занаш ӯро тарк карда, ба марди дигар никоҳ кунад, оё вай боз ба вай бармегардад? Оё замин комилан палид намешуд? Аммо шумо ҳамчун фоҳиша зиндагӣ карда, бо дӯстдорони зиёд зиндагӣ мекардед. акнун ба назди ман бармегардед?»

2: Яъқуб 4:7-10 "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо гурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гунаҳкорон ва Дилҳо, эй дугонаҳо. Ғамгин, навҳа ва гиря кунед. Хандаатонро ба мотам ва шодии худро ба тира иваз кунед. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард».

Ҳизқиёл 16:36 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки нопокии ту рехта шуд, ва аврати ту ба воситаи зинокории ту бо ошиқонат, ва бо тамоми бутҳои зиштии ту, ва аз хуни фарзандони худ, ки ба онҳо додӣ, ошкор шуд;

Худованд Худо халқи Исроилро барои бадахлоқии худ ва бутпарастӣ ва барои қурбонии фарзандонашон маҳкум мекунад.

1. «Оқибатҳои вайрон кардани ахлоқ».

2. «Хатари бутпарастӣ»

1. Ирмиё 2:20-23 - Айбномаи Худо нисбати Исроил барои хиёнат ва бутпарастии онҳо.

2. Ҳушаъ 4:1-3 - маҳкум кардани Худо аз ҷониби Исроил барои амалҳои бадахлоқона ва бутпарастии онҳо.

Ҳизқиёл 16:37 Инак, ман ҳамаи дӯстдорони туро, ки аз онҳо хушнуд шудай, ва ҳамаи онҳоеро, ки дӯст медорӣ, ва ҳамаи онҳоеро, ки нафрат кардай, ҷамъ хоҳам овард; Ман онҳоро дар гирду атроф ба муқобили Ту ҷамъ хоҳам кард, ва аврати туро дар пеши назари онҳо ошкор хоҳам кард, то ки тамоми аврати Туро бубинанд.

Худованд ҳамаи ошиқонро, чӣ дӯстдошта ва чӣ бадбинро гирд оварад ва аврати онҳоро ҳамчун азоб барояшон ошкор созад.

1.Худованд ҳама гуноҳҳои моро мебинад ва довари олӣ аст.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки фармудаҳои Худоро риоя кунем ва аз роҳи дур нашавем.

1. Ғалотиён 6:7-8 Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Румиён 14:12 Пас, ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳем дод.

Ҳизқиёл 16:38 Ва Ман туро доварӣ хоҳам кард, чунон ки заноне ки никоҳро вайрон мекунанд ва хун мерезанд; ва ба ту дар хашм ва рашк хун хоҳам дод.

Худо Ерусалимро барои гуноҳҳои онҳо ҷазо хоҳад дод, ҳамон гуна, ки занони зинокор ва одамкушро ҷазо медиҳад.

1. Адолати Худо устувор аст: Тадқиқот дар бораи Ҳизқиёл 16:38

2. Оқибатҳои гуноҳ: Ҳизқиёл 16:38 дар контекст

1. Ибриён 13:4 - Издивоҷ бояд дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад ва бистари издивоҷ беайб бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард.

2. Ирмиё 5:9 - Оё онҳоро барои ин корҳо ҷазо надиҳам? мегӯяд Худованд; ва оё интиқоми худро аз чунин халқе нагирифтаам?

Ҳизқиёл 16:39 Ва Ман туро низ ба дасти онҳо хоҳам дод, ва онҳо макони барҷастаи туро хоҳанд партофт, ва баландиҳоятро вайрон хоҳанд кард; онҳо низ либосатро мекашанд, ва ҷавоҳироти зебои туро гирифта, туро тарк хоҳанд кард. урёну урён.

Доварии Худо бар Ерусалим барои бевафоии онҳо.

1: Мо бояд ба Худо содиқ бошем, то баракатҳои Ӯро гирем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба васвасаи гуноҳ дучор нашавем ва ба ҷои он ки ба қонунҳои Худо содиқ бошем.

1: Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 16:40 Онҳо низ гурӯҳеро бар зидди ту хоҳанд овард, ва туро сангсор хоҳанд кард, ва туро бо шамшерҳои худ канда хоҳанд кард.

Ҷазои Худо барои гуноҳҳои мо метавонад сахт бошад.

1: Муҳаббати Худо аз гуноҳҳои мо бузургтар аст

2: Тавба омурзиш меорад

1: Isaiah 1:18-19 "Акнун биёед, якҷоя мулоҳиза кунем" мегӯяд Худованд. «Гарчанде ки гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи онҳо мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2: Римликларга 8:1-2 Бинобарин, ҳозир Исо Масиҳдагилар учун ҳукм йўқ, чунки Исо Масиҳ орқали ҳаёт берадиган Руҳ қонуни сизларни гуноҳ ва ўлим қонунидан озод қилди.

Ҳизқиёл 16:41 Ва хонаҳои туро оташ хоҳанд зад, ва дар пеши назари занони бисьёр бар ту ҳукм хоҳанд кард;

Худо гунаҳкоронро бо сӯзондани хонаҳояшон ҷазо медиҳад ва дар ҳузури занони зиёд ҳукм мекунад ва онҳо дигар ба корҳои бадахлоқона машғул намешаванд.

1. Оқибатҳои вайронкунии ахлоқӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 16:41

2. Ғазаби Худо: Фаҳмидани сахтии ҳукмҳои Ӯ.

1. Ҳизқиёл 16:41 Ва хонаҳои туро оташ хоҳанд зад, ва дар пеши назари занони бисьёр бар ту ҳукм хоҳанд кард;

2. Ирмиё 22:13-14 Вой бар ҳоли касе, ки хонаи худро бо ноинсофона бино мекунад, ва хонаҳои худро бо ноҳақӣ месозад; ки хизмати ҳамсояи худро бемузд истифода мебарад ва ба ӯ барои кори худ намедиҳад; Ин мегӯяд: "Ман

хонаи васеъ ва ҳуҷраҳои калоне барои худ бино хоҳам кард, ва тирезаҳои ӯро бурид"; ва он бо кедр печонида шуда, бо ранги сурх ранг карда шудааст.

Ҳизқиёл 16:42 Ҳамин тавр, ман хашми худро нисбат ба ту ором хоҳам дод, ва рашки ман аз ту дур хоҳад шуд, ва ман хомӯш хоҳам буд, ва дигар хашм нахоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки мебахшад ва дигар ба тавбакунандагон ғазаб намекунад.

1: Муҳаббат ва омурзиши Худо - Вақте ки мо ба Ӯ тавба мекунем, мо метавонем дар Исо барқароршавӣ ва кафоратро пайдо кунем.

2: Қувваи тавба - Тавба метавонад моро ба неъматҳои неки Худо баргардонад ва хашми Ӯро хотима диҳад.

1: Матто 6:14-15 - Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

2: Забур 103:8-14 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад. Зеро ба қадри баландии осмонҳо аз замин, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад. Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба онҳое ки аз ӯ метарсанд, раҳм мекунад.

Ҳизқиёл 16:43 Зеро ки ту айёми ҷавонии худро ба ёд наовардӣ, балки дар ҳамаи ин чизҳо маро ба ташвиш андохтаӣ; инак, бинобар ин Ман низ роҳи туро бар сари ту подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд Худо, ва ту ин зиноро аз ҳама корҳои зиштии худ нахоҳӣ дод.

Худо қавми Худро огоҳ мекунад, ки ба фаҳшо даст назананд ва ваъда медиҳад, ки онҳоро барои нофармониашон ҷазо медиҳад.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Огоҳии Худованд: Рад кардани фаҳшо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ҳизқиёл 16:44 Инак, ҳар кӣ масал ба забон меорад, ин масалро бар зидди ту истифода бурда, гӯяд: "Чунон ки модар аст, духтараш низ ҳамин тавр аст".

Ин зарбулмасал барои тасвир кардани то чӣ андоза ба модари худ монанд будани шахс истифода мешавад.

1. «Хикмати зарбулмасали модарон».

2. «Ба мероси волидайни мо зиндагӣ кунем»

1. Масалҳо 22:6 - «Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд».

2. Эфсӯсиён 6:1-3 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед; (ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст;) То ин ки бароятон хуб бошад ва шумо дар руи замин умри дароз бинад».

Ҳизқиёл 16:45 Ту духтари модарат ҳастӣ, ки аз шавҳару фарзандонаш нафрат мекунад; ва ту хоҳари хоҳарат ҳастӣ, ки аз шавҳарон ва фарзандони онҳо нафрат дошт: модарат ҳитти ва падарат амӯрӣ буд.

Ҳизқиёл дар бораи зане сухан меронад, ки шавҳар ва фарзандони худро нафрат мекунад ва бо хоҳарон, ки шавҳарон ва фарзандони худро низ хор мекунанд, алоқаманд аст. Модари он зан аз Ҳиттӣ ва падараш аморӣ аст.

1. "Муҳаббат дар хона: чӣ гуна бояд муҳити солими оиларо эҷод кард"

2. «Қувваи муҳаббати бешартона дар сохторҳои оилавӣ»

1. Эфсӯсиён 5:25-33 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай фидо кард».

2. 1 Петрус 3:7 - «Эй шавҳарон, ҳамон тавре ки бо занони худ зиндагӣ мекунед, бодиққат бошед ва ба онҳо ҳамчун шарики заифтар ва ворисони атои файзи ҳаёт бо эҳтиром муносибат кунед, то ки ҳеҷ чиз монеа нашавад. дуоҳои шумо».

Ҳизқиёл 16:46 Ва хоҳари калонии ту Сомария аст, вай ва духтаронаш, ки дар тарафи чапат сокинанд; ва хоҳари хурдии ту, ки дар тарафи ростат сокин аст, Садӯм ва духтарони вай мебошанд.

Ҳизқиёл 16:46 дар бораи ду хоҳар - Сомария ва Садӯм сухан меронад, ки аз рӯи адолати худ ба ҳам мухолифанд.

1. Баръакси адолат - Ҳизқиёл 16:46

2. Қудрати файзи Худо - Ҳизқиёл 16:46

1. Ишаъё 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Забур 36:7 - Чӣ бузург аст меҳрубонии Ту, эй Худо! Бинобар ин фарзандони одамон дар зери сояи болҳои Ту таваккал мекунанд.

Ҳизқиёл 16:47 Аммо ту аз рӯи роҳҳои онҳо нарафтӣ, ва аз рӯи корҳои зиштии онҳо рафтор накардӣ; балки, гӯё ки ин чизи андак буд, дар ҳама роҳҳои худ ту аз онҳо бештар фосид шудай.

Худо халқи Худро насиҳат медиҳад, ки ба роҳҳои Ӯ пайравӣ накунанд, балки ба ҷои он ки бо шарорати худ боз ҳам бештартар равand.

1. Мо набояд ҳеҷ гоҳ муҳим будани бо роҳи Худо рафтанро фаромӯш накунем

2. Файзи Худоро ба таври оддӣ қабул кардан метавонад боиси гуноҳҳои минбаъда гардад

1. Румиён 6:1-2 - Пас мо чӣ гӯем? Оё мо дар гуноҳ боқӣ мемонем, то файз фаровон шавад? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Чӣ тавр мо, ки барои гуноҳ мурдаем, то ҳол дар он зиндагӣ карда метавонем?

2. Матто 7:21 - На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо!

Ҳизқиёл 16:48 Ба ҳангоме ки Ман зинда ҳастам, мегӯяд Худованд Худо: Ту ва духтарони ту хоҳари ту Садӯм накардаанд, на вай ва на духтарони вай, чунон ки Ту кардай.

Худованд Худо ваъда медиҳад, ки гуноҳҳои Садӯм мисли гуноҳҳои Ерусалим бад нестанд.

1. Оқибатҳои вазнини нофармонӣ

2. Раҳмати Худо бо вуҷуди нокомиҳои мо

1. Румиён 2:4 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

Ҳизқиёл 16:49 Инак, ин гуноҳи хоҳарат Садӯм буд, ки ғурур ва пур аз нон ва фаровонии бекорӣ дар вай ва духтаронаш буд, ва дасти камбағалон ва мискинонро мустаҳкам накард.

Айбдории Садӯм ғурур, фаровонии ғизо ва бекорӣ буд, дар ҳоле ки ба мискинон ва мискинон кӯмак намекард.

1. Хавфи ғурур: Омӯзиши гуноҳҳои Садӯм

2. Кӯмак ба фақиру бечорагон: Имтиҳони амри Худо

1. Яъқуб 4:6 (Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.)

2. Луқо 3:11 (Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ҳар кӣ ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидиҳад, ва ҳар кӣ хӯрок дорад, ҳамин тавр кунад.)

Ҳизқиёл 16:50 Ва онҳо мағрур шуда, пеши ман корҳои зишт мекарданд, бинобар ин Ман онҳоро, чунон ки некӣ дидам, бурдам.

Худо халқи Исроилро барои такаббурӣ ва бадахлоқиашон ҷазо дод.

1. Оқибатҳои ғурур

2. Муҳимияти итоат ба Худо

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. ин ҷаҳон, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

Ҳизқиёл 16:51 Сомария низ нисфи гуноҳҳои туро накардааст; аммо ту корҳои зиштии худро аз онҳо зиёд кардай, ва хоҳарони худро дар ҳама корҳои зиштии худ, ки кардай, сафед кардай.

Самария ва Ерусалим дар бадии худ муқоиса карда мешаванд ва ҳарду дар назари Худованд нафратоваранд.

1. Ногузир будани ҳукми Худо бар гуноҳ

2. Хатари муқоиса кардани худро бо дигарон дар гуноҳ

1. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ҳизқиёл 16:52 Ту низ, ки хоҳарони худро доварӣ кардай, барои гуноҳҳои худ, ки аз онҳо нафратовартар кардай, хиҷил шавӣ: онҳо аз ту одилтаранд; ту хоҳарони худро сафед кардӣ.

Ҳизқиёл 16:52 огоҳ мекунад, ки онҳое, ки хоҳарони худро доварӣ мекунанд, барои гуноҳҳои худ, ки аз хоҳари худ бадтаранд, хиҷил хоҳанд шуд.

1. Худо моро аз доварӣ кардан ба дигарон ва фурӯтанона мулоҳиза кардан дар бораи гуноҳҳои худ даъват мекунад.

2. Вақте ки мо ба Худованд таваккал мекунем, мо метавонем аз шармандагии худ раҳо шавем.

1. Яъқуб 4:11-12 - «Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Ҳар кӣ бародари худро бадгӯӣ кунад ва бародари худро доварӣ кунад, дар бораи шариат бадӣ мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад; лекин агар шариатро доварӣ кунед, Ту иҷрокунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ. Як қонунгузор ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад;

2. Ишаъё 1:18 - «Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд».

Ҳизқиёл 16:53 Ва ҳангоме ки асирии онҳо, асирии Садӯм ва духтарони вай ва асирии Сомария ва духтарони ӯро бармегардонам, он гоҳ асирии туро дар миёни онҳо боз хоҳам овард.

Худо ваъда медиҳад, ки асирони Садӯм ва Сомарияро бармегардонад, вақте ки асирони Ҳизқиёлро бармегардонад.

1. Ваъдаҳои Худо - Чӣ тавр наҷоти Ӯ моро наҷот медиҳад

2. Бақияи Исроил - садоқати Худо дар халқи худ

1. Ишаъё 43:25-26 - Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам маҳв мекунам ва гуноҳҳои туро ба ёд намеоварам. Маро ба ёд овар: биёед бо ҳам муҷозот кунем: эълон кун, то сафед шавӣ.

2. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро боз барои тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар». Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

Ҳизқиёл 16:54 То ки нангини худро бардошта, дар ҳар коре, ки кардаӣ, хиҷил шавӣ, зеро ки ба онҳо тасаллӣ медиҳӣ.

Ин порча аз Ҳизқиёл моро водор мекунад, ки шарми худро бар дӯш бигирем ва аз аъмоли худамон дар ҳайрат афтем, то ба дигарон тасаллӣ диҳем.

1. Қудрати Фурӯтанӣ - омӯхтани он, ки чӣ тавр худамон фурӯтанӣ метавонад боиси тасаллияти бештари дигарон гардад.

2. Шодии хизмат - дидан ба он, ки чӣ тавр хидмат ба дигарон метавонад манбаи бузурги хурсандӣ бошад.

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Ҳизқиёл 16:55 Вақте ки хоҳарони ту Садӯм ва духтаронаш ба мулки пешинаи худ бармегарданд, ва Сомария ва духтаронаш ба мулки пешинаи худ бармегарданд, ту ва духтаронат ба мулки пешинаи худ бармегарданд.

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи бозгашти Садӯм, Самария ва духтарони онҳо ба мулки пешинаашон нақл мекунад.

1. Муҳаббат ва барқарорсозии бепоёни Худо

2. Масъулият барои амалҳои худ

1. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари гумшуда

2. Ирмиё 29:10-14 - Ваъдаи Худо дар бораи навсозӣ ва барқарорсозӣ

Ҳизқиёл 16:56 Зеро ки хоҳари ту Садӯм дар рӯзи ғурури ту ба забони ту зикр нашудааст,

Мағрури Ерусалим ӯро водор кард, ки хоҳараш Садӯмро фаромӯш кунад.

1: Мағрурӣ метавонад боиси фаромӯшӣ гардад

2: Ба ёди фаромӯшшудагон

1: Луқо 14:7-11 (Аммо вақте ки туро даъват мекунанд, дар ҷои пасттаринро бигир, то вақте ки мизбонат биёяд, ба ту гӯяд: "Эй дӯст, ба ҷои беҳтаре бикӯч. Он гоҳ дар ҳузури ту эҳтиром хоҳӣ ёфт. аз ҳамаи меҳмонони дигар. Зеро ҳамаи онҳое ки худро баланд мекунанд, фурӯтан хоҳанд шуд, ва онҳое ки худро фурӯтан мекунанд, сарафроз хоҳанд шуд.)

2: Румиён 12:3 (Зеро ки ба туфайли файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям: дар бораи худ болотар аз он ки лозим аст, фикр накунед, балки дар бораи худ бо доварии оқилона фикр кунед, мувофиқи имоне ки Худо ба ҳар яки шумо.)

Ҳизқиёл 16:57 Пеш аз он ки шарорати ту ошкор шавад, чунон ки дар замони таҳқири ту бар духтарони Сурия ва тамоми атрофиёни вай, духтарони филиштиён, ки дар гирду атроф туро нафрат мекунанд.

Дар порчаи Ҳизқиёл дар бораи шарорати халқи Исроил ва таҳқири онҳо нисбати духтарони Сурия ва филиштиён сухан меравад.

1. Оқибатҳои бадӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 16:57

2. Фаҳмидани гуноҳҳо ва тавбаҳои мо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 16:57

1. Ишаъё 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Масалҳо 11:21 - Ҳарчанд даст ба даст мепайвандад, шарир бечазо намемонад, аммо насли одил наҷот хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 16:58 Ту зинокорӣ ва зиштकориҳои худро бар душ гирифтаӣ, мегӯяд Худованд.

Худо халқи Яҳудоро дар рафтори бадахлоқона айбдор мекунад.

1. Худо аз бадахлоқӣ нафрат дорад

2. Ҳукми Худо барои гуноҳ

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Масалҳо 6:16-19 - "Шаш чизест, ки Худованд нафрат дорад, ҳафт чиз барои Ӯ нафрат дорад: чашмони мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳ мерезанд, диле, ки нақшаҳои бад мекашад, пойҳо шитоб кун ба сӯи бадӣ, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мебарорад ва касе ки дар миёни бародарон фитна мекорад».

Ҳизқиёл 16:59 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман бо ту рафтор хоҳам кард, чунон ки ту кардаӣ, ки қасамро дар шикастани аҳд хор кардӣ.

Худо касонеро, ки бо Ӯ паймон мешикананд, азоб мекунад.

1. Оқибатҳои шикастани Аҳд

2. Каломи худро риоя кунед: Муҳимияти итоат кардан ба аҳди Худо

1. Ишаъё 24:5 - Замин низ дар зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, ҳукмро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро вайрон карданд.

2. Яъқуб 5:12 - Аммо пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам ёд накунед, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре; балки бигзор ореи шумо оре бошад; ва на шумо, не; Мабодо ба маҳкумият дучор нашавед.

Ҳизқиёл 16:60 Бо вуҷуди ин, ман аҳди худро бо ту дар айёми ҷавонии ту ба ёд хоҳам овард, ва барои ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст.

Худо ба аҳди худ вафо мекунад, ҳатто дар миёни азоб.

1: Худо дар ҳама ҳолат мӯъмин аст

2: Худои меҳрубон ва одил аст

1: Ибриён 13:5 - "Бигзор рафтори шумо бе тамаъ бошад; бо он чизе ки доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2: Такрори Шариат 7: 9 - "Бинобар ин бидонед, ки Худованд Худои шумо Худои амин аст, ки Худои амин аст, ки бо онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, барои ҳазор насл аҳд ва марҳамат нигоҳ медорад.

Ҳизқиёл 16:61 Пас, вақте ки хоҳарони худ, пири худ ва хурдии худро қабул хоҳӣ кард, роҳҳои худро ба ёд овар ва хиҷил хоҳӣ шуд;

Худо таҳдид мекунад, ки ба Исроил хоҳарони калонӣ ва хурдии худро ҳамчун духтарон медиҳад, аммо на бо аҳд.

1. Ҷазои Худо: Оқибатҳои паймони шикаста

2. Қудрати кафорат: Файзи Худо сарфи назар аз хатогиҳои мо

1. Ирмиё 31:31-34 - Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст, на мисли аҳде, ки бо падарони онҳо дар рӯи замин бастаам. рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам, аҳди Маро, ки онҳо шикастанд, гарчанде ки шавҳари онҳо будам, мегӯяд Худованд. Аммо ин аст аҳде ки Ман баъд аз он айём бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Қонуни Худро дар дохили онҳо хоҳам гузошт, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт. Ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва дигар ҳар кас ёри худ ва бародари худро таълим надиҳад ва нагӯяд: "Худовандро бишнос, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то бузург", мегӯяд Худованд. Зеро ки гуноҳи онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

2. Румиён 5:20-21 - Акнун шариат барои зиёд кардани гуноҳ ворид шуд, аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам зиёд мешуд, то ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, файз низ ба воситаи адолат ҳукмронӣ кунад, ки ба воситаи ҳаёти ҷовидонӣ мебарад. Худованди мо Исои Масеҳ.

Ҳизқиёл 16:62 Ва ман бо ту аҳди худ хоҳам баст; ва ту хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам;

Худованд ваъда медиҳад, ки бо халқи худ аҳд баст.

1: Зиндагӣ дар аҳд бо Худо - муҳаббати Худо ва итоаткории мо

2: Аҳд бо Худо - Муносибати имон ва эътимод

1: Ирмиё 31:31-34 - Аҳди нави Худо

2: Румиён 8:31-39 - Муҳаббати бепоёни Худо дар аҳд бо мо

Ҳизқиёл 16:63 То ки ту ба ёд оварӣ ва хиҷил шавӣ, ва дигар аз шарми худ даҳони худро накушой, вақте ки ман дар ҳаққи ту барои ҳар коре ки кардаӣ, оромӣ ёфтам, мегӯяд Худованд Худо.

Раҳмати Худо метавонад ҳатто ба онҳое, ки гуноҳ кардаанд, паҳн шавад ва Ӯ метавонад моро бибахшад, агар мо онро талаб кунем.

1. Қудрати раҳмати Худо: Фаҳмидани эҳтиёҷоти мо ба бахшиш

2. Ёд аз шарм: Донистани он ки мо фаротар аз омурзиш нестем

1. Забур 51:1-2 - Ба ман раҳм кун, эй Худо, мувофиқи муҳаббати бепоёни худ; мувофиқи марҳамати бузурги Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Ҳама гуноҳҳои маро бишӯй ва маро аз гуноҳам пок кун.

2. Ишаъё 1:18 - Акнун биёед, масъаларо ҳал кунем, мегӯяд Худованд. Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

Боби 17-и Ҳизқиёл ду рӯъёи аллегорӣ дорад, ки дар бораи ошӯбҳои сиёсӣ ва иттифоқҳои Исроил дар асорати Бобил муроҷиат мекунанд. Дар ин боб ҳокимияти Худо, доварии Ӯ бар пешвоёни исёнгар ва ваъдаи барқарорсозии оянда таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо ташбеҳи аввалини уқоби бузург ва дарахти кедр оғоз мешавад. Дар ин рӯъё, уқоби бузург шохаи болоии дарахти арзро гирифта, дар замини нав мешинонад, ки рамзи асир шудани Еҳӯёкин, подшоҳи Яҳудо мебошад. Аммо уқоби дигаре ба майдон мебарояд ва дарахти кедр шинондашуда садоқати худро ба он бармегардонад, ки ин исёни зидди Бобилро ифода мекунад (Ҳизқиёл 17:1-10).

Сархати 2: Худо рӯъёи аввалро шарҳ дода, эълон мекунад, ки пешвоёни исёнгарро доварӣ хоҳад кард ва онҳоро барои вайрон кардани аҳди худ бо Бобил ҷазо хоҳад дод. Ӯ мегӯяд, ки онҳо бо оқибатҳои аъмоли худ рӯ ба рӯ хоҳанд шуд ва салтанати Яҳудо решакан ва нобуд карда мешавад (Ҳизқиёл 17:11-21).

Параграфи 3: Боб бо истиораи дуюми ток ва дарахти кедр идома дорад. Дар ин рӯъё ток шинонда шукуфтааст, аммо ба дилбастагии дарахти дигари кедр фирефта мешавад ва решаҳои худро тарк мекунад. Худо эълон мекунад, ки токи саркашро барои бевафонаш доварӣ хоҳад кард ва он пажмурда ва нест хоҳад шуд (Ҳизқиёл 17:22-24).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби ҳабдаҳумро пешкаш мекунад
аллегорияҳои ошӯбҳои сиёсӣ ва иттифоқҳо,
доварии Худо ва ваъдаи барқароршавӣ.

Аввалин ташбеҳи уқоби бузург ва дарахти кедр, ки ифодагари асирӣ ва исён аст.
Тафсири рӯъёи аввал, ки доварии Худо ва нобудшавии Яҳудоро таъкид мекунад.
Ишаои дуюми ток ва дарахти кедр, ки рамзи хиёнат аст.
Эъломияи Худо дар бораи доварӣ бар токи саркаш ва нобудшавии ниҳоии он.

Дар ин боби Ҳизқиёл ду рӯъёи истилоҳотӣ дар бар мегирад, ки дар бораи ошӯбҳои сиёсӣ ва иттифоқҳои Исроил дар асорати Бобил муроҷиат мекунанд. Дар ташбеҳи аввал уқоби бузург тасвир шудааст, ки шохаи болоии дарахти арзро гирифта, дар замини нав шинонда, рамзи асир шудани Еҳӯёкин, подшоҳи Яҳудо мебошад. Аммо дарахти шинонидашуда бар зидди Бобил исён мекунад ва ба доварии Худо дучор мешавад. Ишораи дуюм токеро тасвир мекунад, ки мешукуфад, вале фирефтаи дарахти дигари кедр мегардад ва решаҳои худро тарк мекунад. Худо бар токи саркаш барои хиёнати он доварӣ эълон мекунад. Дар ин боб ҳокимияти Худо, доварии Ӯ бар пешвоёни исёнгар ва ваъдаи барқарорсозии оянда таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 17:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Каломи Худо ба Ҳизқиёл расид ва ба ӯ гуфт, ки дар бораи ду уқоб ва як ток масал гӯяд.

1. Қувваи масалҳо: Омӯзиши паёмҳои Ҳизқиёл 17:1

2. Каломи Худо: Даъват ба дигаргуншавӣ

1. Луқо 13:6-9 - Масал дар бораи дарахти анҷири беҳосил

2. Юҳанно 15:1-8 - Масали Исо дар бораи ток ва шохаҳо

Ҳизқиёл 17:2 Писари одам, муаммое бигӯ ва ба хонадони Исроил масал бигӯ;

Ба хонадони Исроил як муаммо ва масал дода мешавад.

1. «Қувваи масалҳо»

2. «Ҳикмати муаммоҳо»

1. Луқо 8:4-8 - Ва ҳангоме ки мардуми бисьёре ҷамъ омада, аз ҳар шаҳр назди Ӯ омаданд, Ӯ бо масал гуфт:

2. Масалҳо 1:6-7 - барои фаҳмидани як зарбулмасал ва муаммо, суханони хирадмандон ва муаммоҳои онҳо.

Ҳизқиёл 17:3 Ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Уқоби бузурге бо болҳои калон, дарозбол ва пур аз пар, ки рангҳои гуногун дошт, ба Лубнон омад ва шохаи баландтарини кедрро гирифт;

Худованд Худо уқоби бузурги рангорангро ба Лубнон фиристод, то шохаи баландтарини дарахти арзро бигирад.

1. Ҳаёти мо дар дасти Худост: Омӯзиши ваъдаи содиқи Худованд

2. Қудрати Ҳокими Худо: Фаҳмидани назорати илоҳии Ӯ бар ҳаёти мо

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ҳизқиёл 17:4 Ӯ болои навдаҳои ҷавони худро бурида, ба замини савдо бурд; онро дар шаҳри тоҷирон гузошт.

Худо шоҳи саркашро ҷазо дод, ки болои навдаҳои ҷавонашро бурида, ба сарзамини савдои хориҷӣ, ки дар шаҳри бозаргон шинонда буд, бурд.

1. Аслан кӣ назорат мекунад? Ҳукмронии Худо бар ҳамаи халқҳо.

2. Оқибатҳои исён бар Худо.

1. Ишаъё 40:15-17 - Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд; инак, вай мисли ғубори маҳин заминҳои соҳилиро мегирад.

2. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Ҳизқиёл 17:5 Ӯ аз тухми замин низ гирифта, дар киштзори пурбор шинонд; дар канори обҳои бузург гузошта, чун дарахти бед гузошт.

Худо аз замин тухме гирифта, дар замини пурбор шинонд. Сипас онро дар назди обҳои бузург гузошта, дарахти бед сохт.

1. Кишти тухмӣ барои ояндаи ҳосилхез

2. Даравидани савоби вафо

1. Ишаъё 55: 10-11 - Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об дода, онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад. каломи Ман аз даҳони Ман берун меояд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:17-18 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад. Бо хости Худ Ӯ моро бо каломи ростӣ ба вуҷуд овард, то ки як навъ нахуствахтаи офаридаҳои Ӯ бошем.

Ҳизқиёл 17:6 Ва нашъунамо ёфта, ба токи паҳноваре мубаддал гашт, ки қадашон паст буд, ва навдаҳояшон ба сӯи Ӯ нигаронида шуда буданд, ва решаҳои он дар зери вай буд; ба тавре ки он ток шуд, ва навдаҳо бароварда ва навдаҳо бароварда.

Ток шинонда нашъунамо ёфт, ки шохааш ба он нигаронида шуда, дар зери он реша дорад.

1. Нақшаҳои Худо барои мо аксар вақт суст оғоз мешаванд, аммо метавонанд натиҷаҳои аҷибе ба даст оранд. 2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо натиҷаи беҳтаринро барои мо хоҳад овард.

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо баландтар аст. андешаҳои шумо." 2. Филиппиён 4:6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард ва фикрҳои шумо дар Исои Масеҳ».

Ҳизқиёл 17:7 Боз як уқоби бузурге буд, ки болҳои калон ва парҳои зиёд дошт; ва инак, ин ток решаҳои худро ба сӯи Ӯ хам карда, шохаҳои худро ба сӯи ӯ мепартофт, то ки вай онро аз ҷӯйборҳои киштзори худ об диҳад.

Дар порча аз уқоби бузурге сухан меравад, ки парҳои зиёд дорад ва токе, ки реша ва шохааш ба сӯи уқоб хам мешавад.

1. Худованд мисли уқоб аст, ки моро сарпаноҳ ва муҳофизат мекунад.

2. Муҳаббати Худованд мисли токест, ки ҳамеша ба мо мерасад ва ба оғӯш мегирад.

1. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо парҳои Худ хоҳад пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; вафодории ӯ сипар ва қалъаи ту хоҳад буд».

2. Забур 36:7 - "Чӣ қадар гаронбаҳост муҳаббати устувори Ту, эй Худо! Фарзандони инсоният дар сояи болҳои Ту паноҳ мебаранд".

Ҳизқиёл 17:8 Он дар хоки нағз дар канори обҳои бузург шинонда шудааст, то ки шоха оварад ва мева оварад, то токи хуб бошад.

Худо дар замини хуб дар канори обҳои бузург ток шинонд, то он шохаҳо ва мева диҳад.

1. Парвариши зиндагии фаровон тавассути имон.

2. Ба воситаи тоат мева додан.

1. Юҳанно 15:5 - Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

2. Забур 1:3 - Ӯ мисли дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ки дар мавсимаш мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад. Дар хар коре, ки вай мекунад, муваффакият пайдо мекунад.

Ҳизқиёл 17:9 Бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Оё он обод мешавад? Оё вай решаҳои онро намеканад ва меваи онро намебурад, то хушк шавад? он дар тамоми баргҳои чашмаи худ пажмурда хоҳад шуд, ҳатто бе қудрати бузурге ва одамони бисьёре, ки онро аз решааш канда натавонанд.

Худованд Худо саволи риторикӣ мегузорад - оё ба касе, ки беадолатӣ мекунад, муваффақият меояд ё кӯшишҳои онҳо қатъ карда, ноком мешаванд?

1. Адолати Худо: Ногузирии адолат

2. Қувваи имон: паси сар кардани мусибат бо кумаки Худо

1. Забур 37:1-2 - "Аз бадкорон ғамгин нашав ва ба бадкорон ҳасад набар, зеро онҳо ба зудӣ мисли алаф бурида хоҳанд шуд, ва мисли алафи сабз хушк хоҳанд шуд".

2. Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

Ҳизқиёл 17:10 Бале, инак, вай шинонда мешавад, оё он муваффақ хоҳад шуд? Оё вақте ки боди шарқ ба он мерасад, комилан хушк намешавад? дар ҷӯякҳое, ки мерӯяд, пажмурда мешавад.

Токи шинондашуда хангоми ламс кардани шамоли шарк пажмурда мешавад.

1. Мохияти муваккатии хаёт ва шукуфой

2. Дар ҳама ҳолат таваккал ба Худо

1. Яъқуб 1:10-11 - Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ бодиққат назар мекунад ва дар он истодагарӣ мекунад ва на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи муассир аст, ин шахс дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Ӯро дар ҳама роҳҳои худ эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 17:11 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дар бораи уқоби бузург ва токи ток сухан гуфт.

Худо ба Ҳизқиёл-пайғамбар дар бораи уқоби бузург ва токи ток сухан гуфт.

1. Масал дар бораи уқоб ва ток: Ба нақшаи Худо таваккал кунед

2. Уқоб ва Ток: Чӣ гуна қудрати Худо дар муҳаббати Ӯ реша мегирад

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад ва аз гармӣ наметарсад. меояд, зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро бас намекунад».

2. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо пинҳонҳои худ хоҳад пӯшид, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати Ӯ сипар ва ҷигар аст».

Ҳизқиёл 17:12 Ба хонаи исёнгарон бигӯ: «Оё намедонед, ки ин чӣ маъно дорад? Ба онҳо бигӯ: «Инак, подшоҳи Бобил ба Ерусалим омада, подшоҳи он ва мирони онро гирифта, бо худ ба Бобил бурд;

Подшоҳи Бобил ба Ерусалим омада, подшоҳ ва мирони онро ба асирӣ бурд.

1. Худо соҳибихтиёр аст ва метавонад ҳатто душвортарин вазъиятҳоро барои амалӣ кардани иродаи худ истифода барад.

2. Мо бояд фурӯтан бошем ва қудрати Худовандро эътироф кунем ва ба аҳкоми Ӯ ҷавоб диҳем.

1. Ишаъё 46:10 Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Ман мегӯям: нияти Ман устувор хоҳад буд, ва ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2. Дониёл 4:34-35 Дар охири он вақт ман, Набукаднесар, чашмонамро ба сӯи осмон боло кардам, ва ақли ман барқарор шуд. Он гоҳ Ҳаққи Таолоро ҳамду сано хондам; Ман Ӯро, ки то абад зинда аст, эҳтиром ва ҷалол додам. Подшоҳии Ӯ подшоҳии абадӣ аст; салтанати вай аз насл ба насл пойдор аст.

Ҳизқиёл 17:13 Ва аз насли подшоҳ гирифта, бо ӯ аҳд баст, ва дар бораи ӯ қасам хӯрд, ва ӯ тавоноёни заминро низ қабул кардааст.

Худо подшоҳи Яҳудоро барои он ҷазо медиҳад, ки бо душман аҳд баст ва зӯроваронро аз замин берун кард.

1. Оқибатҳои паймонбандӣ бо душман

2. Ҳукми Худо бар иттифоқҳои беҳикмат

1. Масалҳо 21:30 - "Ҳеҷ хирад, фаҳмиш ва нақшае нест, ки бар зидди Худованд муваффақ шавад".

2. Ирмиё 17:5-8 - «Малъун аст касе ки ба одам таваккал мекунад ва аз ҷисм қувват мегирад ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад».

Ҳизқиёл 17:14 То салтанат пойин бошад, то ки худро баланд набардорад, балки бо риояи аҳди худ устувор бошад.

Аҳди Худо субот ва фурӯтаниро меорад.

1. Баракатҳои риояи аҳд

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. Матто 5:5 - Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 17:15 Аммо ӯ бар зидди ӯ исён кард, то сафирони худро ба Миср фиристод, то ки ба ӯ аспҳо ва мардуми бисьёре бидиҳад. Оё ӯ муваффақ мешавад? Оё касе ки чунин корҳоро мекунад, раҳо ёбад? ё аҳдро вайрон карда, раҳо хоҳад шуд?

Худо мепурсад, ки оё шахсе, ки бар зидди Ӯ исён карда, ба Миср барои аспҳо ва одамон сафирон мефиристад, муваффақ мешавад ва фирор мекунад ё аҳдро мешиканад ва наҷот хоҳад ёфт?

1. Хавфи беитоатӣ - Имтиҳони Ҳизқиёл 17:15

2. Оқибатҳои исён - Чӣ тавр мо аз Ҳизқиёл 17:15 омӯхта метавонем

1. Такрори Шариат 28:15 - Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид;

2. Ишаъё 1:19 - Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд:

Ҳизқиёл 17:16 Ба ҳангоме ки зинда ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, — албатта дар ҷое ки подшоҳе ки ӯро подшоҳ кардааст, сукунат дорад, ва савганди ӯро нафрат кард, ва аҳди касеро, ки вайро шикастааст, дар миёни Бобил хоҳад мурд.

Худованд Худо эълон мекунад, ки ҳар кӣ қасам ё аҳдро вайрон кунад, дар ҳамон ҷое ки подшоҳ шуда буд, хоҳад мурд.

1. Қудрати сухан: Фаҳмидани оқибати шикастани савганд ва паймон

2. Вафо кардани каломи худ: Муҳимияти вафо кардани ваъдаҳо

1. Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, ба осмон, ба замин ва ба чизи дигаре қасам нахӯред. Бигзор оре, ки шумо оре бошад ва не, не, вагарна маҳкум хоҳед шуд.

2. Матто 5:33-37 - Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами бардурӯғ нахӯред, балки он чиро, ки қасам хӯрдаед, ба назди Худованд ба ҷо оваред". Аммо ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ гоҳ ба осмон қасам нахӯред, зеро он тахти Худост ё ба замин, зеро ки он зери пои Ӯст ё ба Ерусалим, зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст. . Ва ба сари худ савганд нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Бигзор он чизе ки шумо мегӯед, танҳо Ҳа ё Не бошад; чизе бештар аз ин аз бадӣ меояд.

Ҳизқиёл 17:17 Фиръавн бо лашкари пурзӯр ва лашкари бузурги худ дар ҷанг барои ӯ кӯҳҳо ва қалъаҳо барпо накунад, то мардуми бисьёрро нест кунад.

Худо лашкари бузурги Фиръавнро мағлуб хоҳад кард ва халқашро муҳофизат мекунад.

1: Мо метавонем ба муҳофизати Худо таваккал кунем, новобаста аз андозаи душман.

2: Худо аз ҳар лашкар бузургтар аст ва ҳар монеаро паси сар карда метавонад.

1: Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарафроз хоҳам шуд".

Ҳизқиёл 17:18 Чун дид, ки вай қасамро нафрат карда, аҳдро вайрон кард, ва инак, дасти Худро дода, ҳамаи ин корҳоро кардааст, раҳо нахоҳад шуд.

Худо касонеро, ки аҳди Ӯро вайрон мекунанд, азоб хоҳад дод.

1: Худо ҳамеша нигоҳ дорад ва беитоатиро таҳаммул намекунад.

2: Мо бояд ба аҳди Худо содиқ бошем ва ба аҳкоми Ӯ содиқ бошем.

1: Яъқуб 4:17 Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Забур 37:21 Шарирон қарз мегирад, вале барнамегардонад, вале одил саховатманд аст ва медиҳад.

Ҳизқиёл 17:19 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ба ҳангоме ки зиндаам, қасамамро, ки вай нафрат кардааст, ва аҳди ман, ки вай вайрон кардааст, бар сари ӯ подош хоҳам дод.

Худо касонеро, ки савганд ва паймонро бо Ӯ мешикананд, азоб мекунад.

1. Оқибатҳои хилоф кардани ваъдаҳо ба Худо

2. Муҳимияти риояи ӯҳдадориҳои худ дар назди Худо

1. Матто 5:33-37 - Таълимоти Исо дар бораи аҳамияти риояи қасамҳо.

2. Ибриён 10:26-31 - Огоҳӣ аз тарк кардани аҳди Худо.

Ҳизқиёл 17:20 Ва ман тӯри Худро бар ӯ меафканам, ва ӯ ба доми ман хоҳад афтод, ва ӯро ба Бобил хоҳам овард, ва дар он ҷо бо вай барои гуноҳи худ, ки бар зидди ман содир кардааст, даъво хоҳам кард.

Худованд одамонеро, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд, ба Бобил оварда, онҳоро барои ҷиноятҳои худ доварӣ хоҳад кард.

1: Ҳеҷ кас болотар аз доварии Худованд нест - Ӯ моро ба адолат хоҳад овард, новобаста аз он ки мо дар куҷо пинҳон шавем.

2: Худованд сабр мекунад, аммо фаромӯш намекунад - мо бояд тавба кунем ва гуноҳҳои худро ҷуброн кунем.

1: Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2: Забур 7:11 - Худо довари одил ва Худоест, ки ҳар рӯз хашмгин мешавад.

Ҳизқиёл 17:21 Ва ҳамаи гурезагонаш бо тамоми дастаҳояш аз шамшер хоҳанд афтод, ва боқимондаҳо ба сӯи ҳама бодҳо пароканда хоҳанд шуд; ва хоҳед донист, ки Ман, Худованд, гуфтаам.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки касоне, ки аз Парвардигор пайравӣ мекунанд, аз бало эмин хоҳанд шуд, вале онон, ки рӯй гардонанд, ба ҳалокат гирифтор хоҳанд шуд.

1: Худо бандагони мӯъминашро аз бало нигоҳ медорад, вале онон, ки аз Ӯ рӯй мегардонанд, ҳукми Ӯро хоҳанд дид.

2: Мо бояд ба Худо содиқ бошем ва ба Ӯ таваккал кунем, ки моро аз хатар раҳоӣ диҳад, вагарна мо оқибатҳои беитоатии худро мекашем.

1: Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ба ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

Ҳизқиёл 17:22 Худованд Худо чунин мегӯяд: Аз шохаи баландтарини арзи баланд низ гирифта, онро хоҳам гузошт; Ман аз сари навдаҳои ҷавонаш навдаҳои нармро бурида, бар кӯҳи баланду барҷаста мешинонам:

Худованд аз дарахти баланди кедр шоха гирифта, дар болои кӯҳи баланду барҷаста мешинонад.

1. Қудрати ризқи Худо

2. Зебоии офариниши Худо

1. Забур 29:5 - "Овози Худованд арзҳоро мешиканад; оре, Худованд кедрҳои Лубнонро мешиканад".

2. Ишаъё 40:12 - «Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро дар тарозуҳо ва теппаҳоро дар тавозун?»

Ҳизқиёл 17:23 Дар кӯҳи баландии Исроил онро мешинонам, ва он навдаҳо ҳоҳад дод, ва мева оварад, ва кедари хуштаъм хоҳад шуд; ва дар зери он ҳамаи паррандагон аз ҳар бол сокин хоҳанд шуд; дар сояи шохаҳои он сокин хоҳанд шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки дар кӯҳи Исроил дарахти кедри хубе мешинонад, ки дар зери он ҳама гуна паррандагон дар сояи он сокин хоҳанд шуд.

1. Ваъдаҳои муҳофизати Худо

2. Баракатҳои сукунат дар сояи Худо

1. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад.

2. Ишаъё 32:2 - Одам мисли паноҳгоҳ аз шамол ва пӯшиш аз тӯфон, мисли дарёҳои об дар ҷои хушк, мисли сояи санги бузург дар замини хаста хоҳад буд.

Ҳизқиёл 17:24 Ва ҳамаи дарахтони саҳро хоҳанд донист, ки Ман Худованд, дарахти баландро фуровардам, дарахти пастро сарафроз кардам, дарахти сабзро хушк кардам, ва дарахти хушкро нашъунамо додаам; Ман Худованд, сухан ронд ва ичро карданд.

Худо қудрат дорад, ки чизҳоеро, ки ба назар ғайриимкон менамояд, имконпазир созад.

1: Новобаста аз вазъиятҳои душвор, Худо то ҳол дар дасти худ аст.

2: Қудрати Худо қодир аст, ки ҳар вазъро тағйир диҳад.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Ишаъё 40:29 - «Ӯ ба нотавонон қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад».

Боби 18 Ҳизқиёл ба мафҳуми масъулияти инфиродӣ муроҷиат мекунад ва масъулияти шахсиро барои амалҳои худ дар назди Худо таъкид мекунад. Дар ин боб аҳамияти адолат, тавба ва адолати ҳукми Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо эътиқоди мардумро ба оқибатҳои наслҳои гуноҳ зери шубҳа мегузорад. Вай таъкид мекунад, ки ҳар фард барои аъмоли худ масъул аст ва мувофиқи он баҳо дода мешавад. Адолат ва итоаткорӣ ба ҳаёт мебарад, дар ҳоле ки шарорат ва беитоатӣ ба марг оварда мерасонад (Ҳизқиёл 18:1-20).

Сархати 2: Худо ба айбдоркунии мардум дар бораи он ки роҳҳои Ӯ беадолатонаанд, муроҷиат мекунад. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки доварии Ӯ одилона аст ва Ӯ аз марги бадкорон лаззат намебарад. Ӯ одамонро ташвиқ мекунад, ки тавба кунанд, аз шароратҳои худ рӯй гардонанд ва зиндагӣ кунанд (Ҳизқиёл 18:21-32).

Дар ҷамъбаст,
Боби ҳаждаҳуми Ҳизқиёл
масъулият ва масъулиятшиносии инфиродӣ,
аҳамияти адолат, тавба ва адолати ҳукми Худо.

Мушкилот ба эътиқод ба оқибатҳои наслҳои гуноҳ.
Таваҷҷӯҳ ба масъулияти шахсӣ барои аъмоли худ.
Адолат ва итоат ба ҳаёт мебарад, бадӣ ба марг мебарад.
Таъмини ҳукми одилонаи Худо ва даъват ба тавба.

Дар ин боби Ҳизқиёл мафҳуми масъулияти инфиродӣ ва масъулият дар назди Худо баррасӣ мешавад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо эътиқоди мардумро ба оқибатҳои наслҳои гуноҳ зери шубҳа мегузорад ва таъкид мекунад, ки ҳар як фард барои аъмоли худ масъул аст ва мувофиқи он доварӣ хоҳад шуд. Адолат ва фармонбардорӣ ба ҳаёт мебарад, дар ҳоле ки бадӣ ва нофармонӣ ба марг мерасонад. Худо ба айбҳои мардум дар бораи он ки роҳҳои Ӯ беадолатона аст, муроҷиат карда, онҳоро итминон медиҳад, ки доварии Ӯ одилона аст ва Ӯ аз марги бадкорон хушнуд нест. Ӯ мардумро ташвиқ мекунад, ки тавба кунанд, аз бадӣ рӯй гардонанд ва зиндагӣ кунанд. Дар ин боб аҳамияти адолат, тавба ва адолати ҳукми Худо таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 18:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Иродаи Худо дар бораи адолат ва марҳамат дар Ҳизқиёл 18:1 эълон шудааст.

1. Меҳрубонӣ ва адолат: иродаи Худо барои мардумаш

2. Оғӯши муҳаббати бечунучарои Худо тавассути адолат ва раҳмат

1. Мико 6:8 Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?»

2. Яъқуб 2:13, зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе марҳамат аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Ҳизқиёл 18:2 Шумо чӣ маъно доред, ки дар бораи замини Исроил ин масалро ба кор бурда, мегӯед: "Падарон ангури турш хӯрдаанд, ва дандонҳои кӯдакон дар дандон мондаанд?"

Мардуми Исроил хато мекунанд, ки ин масалро истифода баранд, ки гуно-хи падаронро ба фарзандон вогузор мекунад.

1. "Раҳмат ва раҳмати Худо: Чаро мо бояд гуноҳҳои дигаронро бар душ нагирем"

2. «Мероси имон: рад кардани масалҳои ботил ва қабули ҳақи Худо»

1. Ҳизқиёл 18:19-20 - "Бо вуҷуди ин шумо мегӯед: "Чаро? Оё писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад? Вақте ки писар он чи ҷоиз ва дурустро ба ҷо оварда, тамоми фароизи Маро риоят карда, ба ҷо овард. , Ӯ ҳатман зинда хоҳад монд.Ҷон ки гуноҳ мекунад, мурд.Писар гуноҳи падарро ба дӯш нахохад гирифт, ва падар гуноҳи писарро ба дӯш нахохад гирифт: адолати одил бар ӯ хоҳад буд, ва шарорат аз шарирон бар ӯ хоҳад буд».

2. Такрори Шариат 24:16 - "Падарон барои фарзандон кушта намешаванд, ва фарзандон барои падарон кушта намешаванд: ҳар кас барои гуноҳи худ кушта хоҳад шуд".

Ҳизқиёл 18:3 Ба ҳаёти ман, мегӯяд Худованд Худо, шумо дигар фурсат нахоҳед дошт, ки ин масалро дар Исроил истифода баред.

Худованд Худо эълон мекунад, ки халқи Исроил дигар масали дар Ҳизқиёл 18:3 зикршударо истифода нахоҳанд кард.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: Чӣ гуна раҳмати Худованд мебахшад ва барқарор мекунад

2. Кувваи сухани мо: Таъсири зарбулмасалхои мо ба хаёти мо

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Ҳизқиёл 18:4 Инак, ҳама ҷонҳо аз они Мананд; чунон ки ҷони падар, ҷони писар низ аз они Ман аст: ҷони гуноҳкор, хоҳад мурд.

Худо соҳиби ҳамаи ҷонҳост ва гуноҳкорон мемиранд.

1. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо соҳиби ниҳоии рӯҳи мост ва мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии шоистаи Ӯро дошта бошем.

2. Ҳарчанд мо ҳама гунаҳкор ҳастем, мо метавонем аз он қувват ва тасаллӣ гирем, ки дар ниҳояти кор Худо ҳаёти моро назорат мекунад.

1. Ҳизқиёл 18:4

2. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

Ҳизқиёл 18:5 Аммо агар касе одил бошад ва он чи ҷоиз ва дуруст бошад, ба ҷо оварад,

Дар ин порча аҳамияти дуруст кор кардан ва адолат кардан таъкид шудааст.

1. Иҷрои кори дуруст ва одил: Даъват ба амал

2. Фазилати адолат: Таҳқиқи маънои адолат

1. Ишаъё 1:17 - "Ҳақиқатро омӯзед; адолатро ҷӯед. мазлумонро дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бигиред; парвандаи бевазанро даъво кунед".

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон."

Ҳизқиёл 18:6 Ва бар кӯҳҳо чизе нахӯрдааст, ва ба бутҳои хонадони Исроил нигоҳ накардааст, ва зани ёри худро палид накардааст, ва ба зани ҳайз наздик нашудааст,

Дар порча дар бораи нахӯрдан дар кӯҳҳо, нигоҳ накардан ба бутҳо, палид накардани зани ҳамсоя ва наздик нашудан ба зани ҳайздор сухан меравад.

1. Муҳимияти зиндагии покиву муқаддасӣ

2. Аҳамияти парҳез аз бутпарастӣ ва эҳтироми ҳамсоя

1. 1 ба Қӯринтиён 6:18 - "Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зинокор бар зидди бадани худ гуноҳ мекунад".

2. Хуруҷ 20:14 - "Зино накун".

Ҳизқиёл 18:7 Ва ҳеҷ касро ситам накардааст, балки гарави худро ба қарздор баргардонидааст, ҳеҷ касро бо зӯрӣ ғорат накардааст, нони худро ба гуруснагон додааст, ва бараҳнаро бо ҷомае пӯшидааст;

Худо ба зиндагии одилона даъват мекунад, ки ба дигарон ситам накардан, байъатро барқарор кардан, аз зӯроварӣ парҳез кардан, гуруснагонро таъмин кардан ва бараҳна пӯшидан кардан хос аст.

1. Даъвати адолат: Зиндагӣ аз рӯи меъёрҳои Худо

2. Шафқат ва адолат: расидан ба хости Худо дар ҳаёти мо

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

2. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

Ҳизқиёл 18:8 Касе ки рибо надодааст ва фоидае ҳам нагирифтааст, ва дасти худро аз шарорат дур кардааст, дар байни одам ва одам доварии ҳақиқиро ба ҷо овардааст,

Дар порча дар бораи марди одил сухан меравад, ки бо фоиз қарз намедиҳад, аз дигарон баҳра намебарад ва дар байни мардум ҳукми одилона мекунад.

1. Рафтори солеҳ бо парҳез аз рибо ва бо адолат рафтор кардан зоҳир мешавад.

2. Аз дигарон истифода набаред; балки инсоф ва адолатро риоя кунед.

1. Хуруҷ 22:25-26 - Агар шумо бо худ ба касе аз қавми Ман, ки камбағал аст, қарз диҳед, ба ӯ монанд нахоҳед буд, ки пулкоре бошад ва аз ӯ фоиз талаб накунед.

2. Масалҳо 19:1 - Камбағале, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз касе, ки дар сухан каҷ ва аблаҳ аст.

Ҳизқиёл 18:9 Бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кард, ва ҳукмҳои Маро риоят кард, то ки ба ҳақ амал кунад; вай одил аст, вай албатта зинда хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо ба онҳое, ки ба қонунҳо ва ҳукмҳои Ӯ итоат мекунанд, ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чаро итоат кардан ба аҳкоми Худо барои ҳаёти ҷовидонӣ муҳим аст?

2. Ваъдаи зиндагӣ: Подоши зиндагии одилонаро дарав кунед

1. Румиён 2:6-8 - «Худо ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод». Ба касоне, ки бо исрор дар кори нек ҷӯёи ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ ато хоҳад кард, аммо барои касоне, ки нафсонанд ва ҳақро рад мекунанд ва ба бадӣ пайравӣ мекунанд, ғазаб ва хашм хоҳад буд».

2. Матто 7:21 - «На ҳар кӣ ба Ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо", ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад."

Ҳизқиёл 18:10 Агар ӯ писаре ба дунё ояд, ки ғоратгар ва хунрез аст ва ба яке аз ин чизҳо монанд аст,

Ин порча аз Ҳизқиёл аз пешбурди ҳаёти гуноҳ ҳушдор медиҳад ва ҳушдор медиҳад, ки оқибатҳои гуноҳ ба фарзандони худ мегузарад.

1. Таъсири амалҳои мо - Чӣ гуна интихоби мо на танҳо ба худамон, балки ба атрофиёнамон низ таъсир мерасонад.

2. Оқибатҳои гуноҳ - Чаро мо бояд эҳтиёт бошем, то аз содир кардани корҳои бадӣ худдорӣ кунем.

1. Масалҳо 22:6 - Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, таълим диҳед, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 18:11 Ва ин ҳеҷ яке аз ин вазифаҳоро иҷро намекунад, балки ҳатто дар кӯҳҳо хӯрда, зани ёри худро палид кардааст,

Худо касонеро, ки ба фармони Ӯ итоат намекунанд ва зино мекунанд, маҳкум мекунад.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Зиндагии худотарсӣ дар ҷаҳони бе Худо: арзиши риояи фармудаҳои Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 18:12 Камбағалон ва бечорагонро ситам кард, бо зӯроварӣ ғорат кард, гаравро баргардонд, ва чашмони худро ба бутҳо баланд кард, кори зишт кард,

Дар порча аз фарде сухан меравад, ки бар фақиру бечорагон ноҳақ зулм карда, ба корҳои зишт даст мезананд.

1. "Гуноҳҳои зулм: чӣ гуна бояд бо камбағалу бечора муносибат кунем"

2. "Хатарҳои бутпарастӣ: Чаро мо бояд аз корҳои зишт парҳез кунем"

1. Масалҳо 29:7 - «Одил сабаби мискинро мефаҳмад, вале шарирон ин донишро намефаҳманд».

2. Хуруҷ 20: 4-5 - "Шумо барои худ ҳайкаеро дар шакли чизе дар осмон дар боло ё дар замини зери зер ё дар обҳои поёнӣ насозед. Ба онҳо саҷда накунед ва ба онҳо саҷда накунед."

Ҳизқиёл 18:13 Бо рибо доду рибо дод, ва афзун кардааст: оё вай зинда хоҳад монд? вай зинда нахоҳад монд: ӯ ҳамаи ин корҳои зиштро кардааст; Ӯ албатта бимирад; хуни ӯ бар ӯ хоҳад буд.

Дар ин порча аз оқибатҳои рибо ва дигар корҳои зишт сухан меравад.

1. Хатари рибо ва зишт

2. Оќибатњои машѓул шудан бо рибо ва корњои зишт

1. Матто 6:24, Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед.

2. Забур 15:5, Он ки пули худро бо фоиз намедиҳад ва бар зидди бегуноҳ ришва намегирад. Ҳар кӣ ин корҳоро мекунад, ҳеҷ гоҳ ба ҳаяҷон намеафтад.

Ҳизқиёл 18:14 Ва инак, агар вай писаре ба дунё оварад, вай тамоми гуноҳҳои падари худро дида, ба амал овардааст ва ба назар гирифта, монанди он намекунад,

Ин порча дар бораи гуноҳи падар сухан меронад ва чӣ гуна агар ӯ писаре дошта бошад, писар гуноҳҳои падарашро мебинад ва онҳоро мебинад, вале онҳоро намекунад.

1. Таъсири насли гуноҳ

2. Интихоб кунед, ки аз волидайни худ интихоб кунед

1. Хуруҷ 20: 5-6 "Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми касоне, ки аз ман нафрат кунед.

2. Масалҳо 22:6 «Кӯдакро бо роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ҳатто вақте ки пир шавад ҳам, аз он дур нахоҳад шуд.

Ҳизқиёл 18:15 Он ки бар кӯҳҳо нахӯрдааст, ва ба бутҳои хонадони Исроил нигоҳ накардааст, зани ҳамсояи худро палид накардааст,

Худо аз мо талаб мекунад, ки якдигар ва ҳамсоягонамонро эҳтиром кунем.

1. Эҳтиром ба дигарон - Қалби мушорикати масеҳӣ

2. Эҳтиром ба ҳамсоягони мо - иҷро кардани аҳди навшудаи Худо

1. Яъқуб 2:8 - "Агар шумо дар ҳақиқат қонуни подшоҳиро риоя кунед, ки дар Навиштаҳо оварда шудааст: Ёри худро мисли худ дӯст доред, шумо дуруст мекунед."

2. Ибодат 19:18 - Аз қавми худ қасос нагир ва кина накун, балки ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ман Худованд ҳастам.

Ҳизқиёл 18:16 Ва ҳеҷ касро ситам накардааст, гаравро дареғ надоштааст, ва бо зӯрӣ ғорат накардааст, балки нони худро ба гуруснагон додааст, ва бараҳнаро бо ҷомае пӯшидааст,

Ин порча дар бораи шахси одил сухан меронад, ки зулм намекунад, даст намекашад ё бо зӯрӣ ғорат намекунад, балки нони худро ба гуруснагон медиҳад ва бараҳнаро бо ҷома мепӯшонад.

1. Нерӯи шафқат ва саховатмандӣ

2. Нигохубини камбагалону бечорагон

1. Матто 25:40 Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: «Ба ростӣ, ба шумо мегӯям, чунон ки шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардаед, ба ман ҳам кардаед.

2. Яъқуб 1:27 Дине, ки дар пеши Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: дидани ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Ҳизқиёл 18:17 Он ки дасти худро аз мискинон гирифт, ва рибо нагирифтааст ва фоидае нагирифтааст, ҳукмҳои Маро ба ҷо овардааст, мувофиқи фароизи Ман рафтор кардааст; вай барои гуноҳи падараш намемирад, ӯ ҳатман зинда хоҳад монд.

Ин порча аз Ҳизқиёл таълим медиҳад, ки шахсе, ки аз сӯиистифода аз камбағалон парҳез мекунад, дар назари Худо кори дуруст мекунад ва қонунҳои Ӯро риоя мекунад, барои гуноҳҳои аҷдодони худ ҷазо намедиҳад.

1. Файзи Худо: Чӣ гуна раҳмати Худо ба мо имкон медиҳад, ки гуноҳҳои падарони худро мағлуб кунем

2. Зиндагӣ бо адолат: чӣ гуна парҳез аз рибо ва риояи қонунҳои Худо метавонад ба ҳаёти ҷовидонӣ расонад

1. Ишаъё 53:8 - "Ӯ аз зиндон ва аз доварӣ гирифта шуд; ва кӣ насли Ӯро эълон хоҳад кард? зеро ки вай аз замини зиндагон нест карда шудааст, зеро ки гуноҳи қавми Ман ба ҳалокат расидааст".

2. Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ мекорад, барои ҷисми худ. Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Ҳизқиёл 18:18 Аммо падараш, азбаски вай бераҳмона ситам карда, бародари худро бо зӯрӣ ғорат кард ва коре кард, ки дар миёни қавми худ кори хубе надошт, инак, вай дар гуноҳи худ хоҳад мурд.

Худо одамонро барои кирдорҳои худ, аз ҷумла волидонашон, ҷавоб медиҳад ва онҳоеро, ки мувофиқи қонунҳои Ӯ зиндагӣ намекунанд, ҷазо медиҳад.

1. "Адолати Худо: Зиндагӣ аз рӯи қонунҳои Ӯ"

2. "Оқибатҳои беадолатӣ: Санҷиши Ҳизқиёл 18:18"

1. Хуруҷ 20:1-17 - Даҳ Аҳкоми Худо

2. Ишаъё 59:14-15 - Адолат ва адолати Худо

Ҳизқиёл 18:19 Аммо шумо мегӯед: "Чаро?" Оё писар гуноҳи падарро намебардорад? Вақте ки писар кори ҳалол ва дурустро ба ҷо оварда, тамоми фароизи Маро риоя намуда, ба ҷо оварад, вай ҳатман зинда хоҳад монд.

Писар набояд гуноҳи падарро ба дӯш гирад, агар вай кори ҳалол ва дурустро ба ҷо оварда, аҳкоми Худоро риоят карда бошад.

1: Кори дуруст кардан ягона роҳи ҳаёт аст.

2: Худо одил аст ва писарро барои гуноҳҳои падар ҷазо намедиҳад.

1: Такрори Шариат 24:16 - Падарон барои фарзандон набояд кушта шаванд, ва фарзандон низ барои падарон кушта намешаванд: ҳар кас барои гуноҳи худ кушта хоҳад шуд.

2: Ғалотиён 6:7 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

Ҳизқиёл 18:20 Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Рӯҳе, ки гуноҳ мекунад, мемирад ва ҳар кас барои аъмоли худ масъул аст; ҳеҷ кас набояд барои гуноҳҳои каси дигар ҷавобгар бошад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Чӣ гуна мо барои амалҳои худ масъул ҳастем

2. Вазни адолат: баракати зиндагии шоиста

1. Такрори Шариат 24:16 - "Падарон барои фарзандон кушта намешаванд ва фарзандон барои падарон кушта намешаванд: ҳар кас барои гуноҳи худ кушта хоҳад шуд".

2. Ишаъё 5:16 - "Аммо Худованди лашкарҳо дар доварӣ сарафроз хоҳад шуд, ва Худои муқаддас дар адолат тақдис хоҳад шуд".

Ҳизқиёл 18:21 Аммо агар шарир аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонад ва тамоми фароизи Маро риоя кунад, ва он чи шариат ва дуруст бошад, ба ҷо оварад, вай албатта зинда хоҳад монд, на намемирад.

Ба ҳар ҳол шарирон метавонад наҷот ёбад, агар онҳо аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд ва қонунҳои Худоро риоя кунанд.

1: Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо, Худо метавонад моро наҷот диҳад, агар мо ба Ӯ рӯй оварем.

2: Худо барои касоне, ки мехоҳанд ба он пайравӣ кунанд, роҳи наҷотро фароҳам меорад.

1: Isaiah 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро, ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2: Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 18:22 Ҳамаи ҷиноятҳои вай, ки содир кардааст, ба ӯ гуфта нахоҳанд шуд; вай бо адолати худ, ки кардааст, зинда хоҳад шуд.

Худо омурзиши гуноҳҳо ва ҳаёти нави адолатро пешкаш мекунад.

1: "Ваъдаи омурзиш - Ҳизқиёл 18:22"

2: "Ҳаёти нави адолат - Ҳизқиёл 18:22"

1: Isaiah 1:18-20 - Биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд шуд.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ҳизқиёл 18:23 Оё ман аз он лаззат мебарам, ки шарир бимирад? мегӯяд Худованд Худо, ва на ин ки аз роҳи худ баргардад ва зинда монад?

Ин порча дар бораи хоҳиши Худо сухан меравад, ки одамон тавба кунанд, ба ҷои он ки дар роҳҳои гуноҳкардаи худ бимонанд ва ҷазо гиранд.

1. Қувваи тавба: хушнудии Худо аз омурзиш

2. Рад кардани гуноҳ: Хоҳиши Худо барои халқаш

1. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки бо номи Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шаронаи худ рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид ва замини худро шифо хоҳад дод».

2. Яъқуб 5:19-20 - «Бародарон ва хоҳарони ман, агар яке аз шумо аз ростӣ саргардон шавад ва касе он шахсро баргардонад, инро дар хотир доред: ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии худ бармегардонад, ӯро аз марг наҷот медиҳад. ва гуноҳҳои бисёреро бипӯшонед».

Ҳизқиёл 18:24 Аммо ҳангоме ки одил аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ кунад ва мувофиқи тамоми корҳои зиште ки шарир мекунад, ба амал оварад, оё вай зинда хоҳад монд? Тамоми адолати Ӯ, ки кардааст, зикр нахоҳанд шуд: дар гуноҳи худ, ки вай содир кардааст, ва дар гуноҳи худ, ки гуноҳ кардааст, ба ҳасби онҳо хоҳад мурд.

Одилон, ки аз адолат рӯй гардонанд ва ба гуноҳ даст зананд, ба ёд нахоҳанд омад ва мувофиқи он доварӣ карда мешавад.

1. «Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз адолат».

2. "Зиндагии одилона: ин чӣ маъно дорад ва он чиро талаб мекунад"

1. Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад.

2. Яъқуб 2:14-17 - Имон бе аъмол мурда аст.

Ҳизқиёл 18:25 Аммо шумо мегӯед: "Роҳи Худованд баробар нест". Акнун бишнав, эй хонадони Исроил; Оё роҳи ман баробар нест? оё роҳҳои шумо нобаробар нестанд?

Халқи Исроил ба адолати Худо шубҳа мекарданд, аммо Худо аз онҳо хоҳиш кард, ки фикр кунанд, ки оё роҳҳои худашон одилонаанд.

1. "Худо одил аст: роҳҳои моро тафтиш мекунад"

2. "Адолати Худованд: Даъват ба адолат"

1. Ишаъё 40:27–31

2. Ирмиё 9:23–24

Ҳизқиёл 18:26 Вақте ки одами одил аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ мекунад, ва дар онҳо мемирад; барои гуноҳи худ, ки кардааст, хоҳад мурд.

Шахси одил, ки аз адолати онҳо рӯй гардонад ва гуноҳ мекунад, аз гуноҳи онҳо мемирад.

1. Марҳамат ва адолати Худо - Ҳизқиёл 18:26

2. Оқибатҳои гуноҳ - Ҳизқиёл 18:26

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 1:15 - Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба дунё меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

Ҳизқиёл 18:27 Боз, вақте ки шарир аз бадии худ, ки содир кардааст, рӯй гардонад ва кори ҳалол ва дурустро ба ҷо оварад, ҷони худро зинда нақот хоҳад дод.

Шарикон метавонад нақот ёбад, агар аз бади худ рӯй гардонанд ва кори ҳалолу дурустро анҷом диҳанд.

1. "Раҳмати Худо: Имконияти дуюм"

2. "Зиндагии одил: роҳи нақот"

1. Ишаъё 1:16-18 - "Туро бишӯй, пок кун; бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст намо; некӣ карданро омӯз; доварӣ биҷӯй, мазлумонро раҳоӣ кун, ятимонро доварӣ кун, барои бевазан муроҷиат кунед».

2. Яъқуб 5:20 - «Бигзор вай бидонад, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии худ бармегардонад, ҷони маргро нақот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдеро пинҳон хоҳад кард».

Ҳизқиёл 18:28 Зеро ки ӯ дарк мекунад ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонад, вай ҳатман зинда хоҳад монд, на нахоҳад мурд.

Раҳмати Худо барои ҳамаи онҳое, ки тавба мекунанд ва аз гуноҳҳояшон рӯй мегардонанд, дастрас аст.

1: Файз ва марҳамати Худо метавонад моро аз гуноҳҳои мо нақот диҳад.

2: Тавба ҳаёт меорад, на марг.

1: Ишаъё 55: 7, "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: 1 Юҳанно 1:8-9, "Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва ҳақиқат дар мо нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва ки моро аз ҳар ноинсофӣ пок созад».

Ҳизқиёл 18:29 Аммо хонадони Исроил мегӯянд: «Роҳи Худованд баробар нест». Эй хонадони Исроил, оё роҳҳои ман баробар нестанд? оё роҳҳои шумо нобаробар нестанд?

Хонаи Исроил мепурсад, ки чаро роҳҳои Худованд баробар нестанд? Худованд ҷавоб медиҳад, ки оё роҳҳои худашон нобаробар нестанд.

1. Роҳҳои Худованд одил аст- Омӯзиши адолати роҳҳои Худованд ва чӣ гуна мо метавонем ба Ӯ эътимод кунем, ки дар ҳама кораш одил бошад.

2. Ноадолатӣ дар роҳҳои мо - Муайян кардани он ки чӣ тавр роҳҳои худи мо нобаробар буда метавонанд ва чӣ гуна мо метавонем кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Худованд бештар зиндагӣ кунем.

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ҳизқиёл 18:30 Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд.

Худованд Худо эълон мекунад, ки банӣ-Исроилро мувофиқи кирдорашон доварӣ хоҳад кард ва онҳоро водор мекунад, ки тавба кунанд ва аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд, то ки шарорат ба ҳалокат наоварад.

1. "Ҳукми Худованд: Оқибатҳои аъмоли мо"

2. "Қувваи тавба: рӯйгардонӣ аз гуноҳҳо"

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

Ҳизқиёл 18:31 Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

Худо ба халқи Исроил амр мекунад, ки аз гуноҳҳои худ тавба кунанд ва дилу рӯҳи нав созанд, зеро чаро онҳо бояд бимиранд?

1. Қувваи тавба - Чӣ гуна рӯйгардон шудан аз гуноҳҳои мо метавонад ба дили нав ва рӯҳияи нав оварда расонад.

2. Ислоҳоти қалб - Муҳимияти эҷоди қалб ва рӯҳи нав ва чӣ гуна он метавонад аз марг пешгирӣ кунад.

1. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ҳизқиёл 18:32 Зеро ки марги мурдаи мурдаро намеписандам, мегӯяд Худованд Худо: Пас, рӯй гардонед ва зинда бошед.

Худо мехоҳад, ки инсоният аз роҳҳои шарирашон рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад.

1: Раҳмати Худо: Бозгаштан аз бадӣ ва зиндагӣ

2: Муҳаббати Худо: Ӯ мехоҳад, ки шумо зиндагӣ кунед

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Боби 19-уми китоби Ҳизқиёл дар бораи суқути подшоҳони Яҳудо изҳори таассуф мекунад ва тасвири бачаҳои шерро барои тасвир кардани роҳбарии нокомии онҳо истифода мебарад. Дар боб окибатхои кирдорашон ва аз даст рафтани кудрату шухрат таъкид шудааст.

Параграфи 1: Боб бо нолае оғоз мешавад, ки дар бораи мирони Исроил, махсусан ба подшоҳони Яҳудо тамаркуз мекунад. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр шербача, ки насли шоҳонаро ифода мекунад, ду бачаҳои шерро зоид, ки рамзи подшоҳон буд. Аввалин бача, ки Еҳӯаҳазро муаррифӣ мекард, дастгир ва ба Миср оварда шуд. Бачаи дуюм, ки Еҳӯёкин буд, ба асорати Бобил афтод (Ҳизқиёл 19:1–9).

Параграфи 2: Боб бо нола дар бораи бачаи дуюм Еҳоячин идома дорад. Он тасвир мекунад, ки чӣ тавр ӯ ба Бобил оварда шуд ва чӣ тавр қудрат ва ҷалоли ӯ паст шуд. Бо вуҷуди умеди барқароршавӣ, ӯ дар асирӣ монд (Ҳизқиёл 19:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби нуздаҳуми Ҳизқиёл мотам мегирад
суқути подшоҳони Яҳудо,
бо истифода аз тасвири бачаҳои шер.

Нола барои мирони Исроил, алалхусус подшоҳони Яҳудо.
Тасвири шербачае, ки ду бача шер дорад, ҳамчун подшоҳон.
Бачаҳои аввал Еҳӯаҳазро дастгир карда, ба Миср оварданд.
Бачаи дуюм Еҳӯёкин, ки ба асорати Бобил гирифта шуд ва дар қудрат ва ҷалол кам шуд.

Ин боби Ҳизқиёл дар бораи суқути подшоҳони Яҳудо бо истифода аз тасвири бачаҳои шер навҳа мекунад. Он бо гирьяи мотами мирони Исроил бо таваҷҷӯҳи махсус ба подшоҳони Яҳудо оғоз мешавад. Он тасвир мекунад, ки чӣ гуна шербачае, ки насли шоҳонаро ифода мекунад, ду бачаҳои шерро зоид,

ки рамзи подшоҳон буд. Аввалин бача, ки Еҳӯаҳазро муаррифӣ мекард, дастгир ва ба Миср оварда шуд. Бачаи дуюм, ки Еҳӯёчин буд, ба асорати Бобил афтод. Ин боб бо нола дар бораи бачаи дуюм Еҳӯёкин идома дорад, ки чӣ тавр ӯро ба Бобил овардаанд ва чӣ тавр қудрат ва ҷалоли ӯ коҳиш ёфтааст. Бо вуҷуди умеди барқароршавӣ ӯ дар асорат монд. Дар боб окибатхои кирдори подшохон ва аз даст рафтани кудрату шухрати онхо таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 19:1 Ва барои мирони Исроил навҳа бихон,

Ин порча дар бораи мотами Худо барои мирони Исроил, ки аз Ӯ дур шудаанд, сухан меронад.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Бо оқибатҳои амалҳои мо рӯбарӯ шудан

1. Матто 7:13-14 - Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро васеъ аст дарвоза ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёр одамон аз он дохил мешаванд. Аммо дарвоза хурд аст ва роҳе, ки ба сӯи ҳаёт мебарад, танг аст ва танҳо чанд нафар онро пайдо мекунанд.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед. Бигзор шарирон роҳҳои худро ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд. Бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, ва Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ озодона омурзиш хоҳад кард.

Ҳизқиёл 19:2 Ва бигӯ: "Модарат чист?" Шерзан: дар миёни шерҳо хобид, дар миёни шерҳои ҷавон ғизо дод.

Ҳизқиёл 19:2 як истилоҳотест, ки дар бораи қувват ва далерии модар сухан меронад.

1. «Қувва ва далерии модар».

2. «Қувваи муҳаббати падару модар».

1. Масалҳо 31:25-26 "Вай бо қувват ва шаъну шараф либоси ӯ дорад; вай метавонад дар рӯзҳои оянда хандад. Вай бо ҳикмат сухан мегӯяд, ва дар забони ӯ насиҳати вафодор аст".

2. 1 Петрус 5:8 "Ҳушёр ва ҳушьёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ меҷӯяд, ки касеро меҷӯяд, то хӯрад."

Ҳизқиёл 19:3 Ва ӯ яке аз кӯзаҳои худро парвариш дод: он шери ҷавон шуд, ва сайд сайд карданро ёд гирифт; одамонро мехурд.

Шери ҷавоне, ки шербача тарбия кардааст, шикор кардан ва хӯрдани одамонро ёд гирифт.

1. Хатари Гуноҳ: Омӯзиш аз Шер

2. Раҳмат ва ризқи Худо: Нигоҳ ба Ҳизқиёл 19:3

1. Масалҳо 1:10-19 - Хавфи васвасаи гуноҳ

2. Забур 130:3-4 - Раҳмат ва омурзиши фаровони Худо

Ҳизқиёл 19:4 Халқҳо низ дар бораи Ӯ шуниданд; Ӯро дар чоҳи онҳо бурданд, ва ӯро бо занҷирҳо ба замини Миср бурданд.

Ҳизқиёл 19:4 ёдраскунандаи пешгӯии Худо дар бораи ҳаёти халқи худ, ҳатто дар асорати онҳост.

1. Ҳукмронии Худо дар асирӣ: Ҳизқиёл 19:4

2. Эътимод ба нақшаи Худо дар миёни ранҷу азоб: Ҳизқиёл 19:4

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ҳизқиёл 19:5 Ва чун дид, ки интизорӣ кашидааст ва умедаш барбод рафтааст, боз як паллаи худро гирифта, ӯро шери ҷавон сохт.

Шери модар умеди худро аз даст доду дигар бачаҳояшро гирифта шери ҷавон сохт.

1. Қувваи умед - Чӣ гуна умед метавонад ба натиҷаҳои ғайричашмдошт оварда расонад.

2. Қувваи Модар - Модар то куҷо барои ҳифзи фарзандонаш меравад.

1. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бош, ва дилат далер бошад; интизори Парвардигор!

2. Ишаъё 40:31 - Онҳое, ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ҳизқиёл 19:6 Ва ӯ дар байни шерҳо боло ва поён рафт, ва ба шери ҷавон табдил ёфт, ва сайд кардани сайдро ёд гирифт, ва одамонро хӯрд.

Ҳизқиёл 19:6 дар бораи шери ҷавон нақл мекунад, ки пас аз он ки дар байни шерҳо боло ва поён мерафт, сайд кардан ва хӯрдани сайдро ёд гирифт.

1. Хавфи надонистани он ки мо ба чӣ дучор мешавем

2. Қувваи мутобиқшавӣ

1. Масалҳо 22:3 Оқил хатарро мебинад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ барои он идома медиҳад ва азоб мекашад.

2. Яъқуб 4:13-17 Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард". Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ

мекунем ва ин ё он корро мекунем. Тавре ки ҳаст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 19:7 Ва қасрҳои хароби онҳоро медонист, ва шаҳрҳои онҳоро хароб кард; ва замин ва пуррагии он аз садои гурриши ӯ харобазор шуд.

Ғазаби Худо заминро хароб ва шаҳрҳоро хароб кард.

1. Ғазаби Худоро набояд сабук кард

2. Чӣ тавр ғазаби Худо боиси ҳалокат мегардад?

1. Ишаъё 24:1-12 - Ҷазои Худо барои гуноҳ дар нобудшавии замин дида мешавад.

2. Ирмиё 4:23-28 - Ҳалокати Яҳудо намунаи оқибатҳои ғазаби Худост.

Ҳизқиёл 19:8 Он гоҳ халқҳо аз ҳар тараф аз вилоятҳо ба муқобили ӯ баромаданд, ва тӯри худро бар ӯ густурданд; Ӯ дар чоҳи онҳо гирифта шуд.

Халқҳо аз вилоятҳо ба муқобили Ҳизқиёл ҳамла карданд ва тӯри худро бар ӯ густурданд ва ӯро дар чоҳ афтонданд.

1. Ҳукмронии Худо дар миёни нооромӣ

2. Бо имон бартараф кардани душвориҳо

1. Забур 34:17-18: «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Ишаъё 54:17 "Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд, ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, дар доварӣ рад мекунад. Ин аст мероси бандагони Худованд ва сафедкунии онҳо аз ман, мегӯяд Худованд." "

Ҳизқиёл 19:9 Ва ӯро ба занҷир зада, назди подшоҳи Бобил бурданд, ва ӯро ба ҳабс бурданд, то ки овозаш дигар бар кӯҳҳои Исроил шунида нашавад.

Банӣ-Исроил пешвои худро занҷир зада, назди подшоҳи Бобил бурданд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

2. Муҳимияти итоат ба қонунҳои Худо

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 19:10 Модари ту дар хуни ту мисли токест, ки дар канори об шинонда шудааст: вай аз обҳои зиёд пурбор ва пур аз навда буд.

Модари Ҳизқиёлро ба токи пурсамар монанд мекунанд, ки дар назди манбаи бузурги об шинонда шудааст.

1: Таъмини фаровони Худо - Ҳизқиёл 19:10

2: Муҳаббати модар - Ҳизқиёл 19:10

1: Ишаъё 5:1-7

2: Забур 1:1-3

Ҳизқиёл 19:11 Ва барои асоҳои ҳукмрон асоҳои қавӣ дошт, ва қомати вай дар миёни шохаҳои ғафс баланд буд, ва дар баландии худ бо шумораи зиёди шохаҳои худ зоҳир мешуд.

Худо ба онҳое, ки ҳукмронӣ мекарданд, қувват бахшид ва ба онҳо иҷозат дод, ки дар байни шохаҳои сершумори дигар устувор бошанд.

1. Даъват барои таваккал ба Худо барои қувват ва роҳнамо

2. Неъматҳои саҷда ба қудрати Худо

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Яъқуб 4:7 Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ҳизқиёл 19:12 Аммо вайро дар хашм канда, ба замин афканд, ва шамоли шарқӣ меваи ӯро хушк кард; асоҳои мустаҳкамаш шикаста ва хушк шуданд; оташ онҳоро фурӯ бурд.

Ин порча харобшавии салтанати Яҳудоро тасвир мекунад, ки «аз ғазаб канда» ва бо «асои қавӣ» шикаста ва хушкшуда ба замин партофта шуда буд ва меваш аз шамоли шарқӣ хушк шуда буд.

1: Доварии Худо аниқ ва аниқ аст, ҳатто вақте ки сухан дар бораи салтанати пурқудрате мисли Яҳудо меравад.

2: Мо набояд ба чизҳои ин дунё таваккал кунем, зеро онҳо зудгузаранд ва метавонанд дар як лаҳза гирифта шаванд.

1: Isaiah 40:8 Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2: Яъқуб 4:14 Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Ҳизқиёл 19:13 Ва ҳоло вай дар биёбон, дар замини хушк ва ташна шинонда шудааст.

Парчае аз Ҳизқиёл 19:13 вазъиятеро тасвир мекунад, ки дар он шер дар биёбони хушк ва ташна шинонда шудааст.

1. «Кишти кишт дар биёбон: омӯхтан дар замонҳои душвор»

2. "Замини хушк ва ташна: Табдил додани муборизаҳо ба нерӯҳо"

1. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпида аст, як тараф гузорем ва биёед бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарем.

Ҳизқиёл 19:14 Ва аз асои шохаҳои вай оташ берун рафт, ки меваи онро хӯрдааст, ба тавре ки вай асои қавӣ надорад, ки асои ҳукмронӣ бошад. Ин нола аст ва барои нола хоҳад буд.

Ин порча нола дар бораи суқути як миллати тавоно ва набуди раҳбарияти қавӣ барои ҳукмронии он аст.

1. Хатарҳои роҳбарияти заиф

2. Муҳимияти устувор мондан дар имон

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ирмиё 17:7-8 - Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст. «Зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармӣ меояд, намебинад, балки баргаш сабз хоҳад буд; ва дар соли хушксолӣ ҳушёр нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳанд шуд.

Боби 20 Ҳизқиёл таърихи исёни исёни исроилиён бар зидди Худо, сабр ва интизоми Ӯ нисбати онҳо ва нақшаи ниҳоии Ӯ барои барқарорсозии онҳо нақл мекунад. Дар ин боб аҳамияти итоаткорӣ, садоқати Худо ва хоҳиши Ӯ ба ибодати ҳақиқӣ таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки пирони Исроил барои гирифтани маслиҳати Ҳизқиёл меоянд. Дар ҷавоб, Худо таърихи исёни Исроилро аз замони дар Миср будани онҳо нақл мекунад. Бо вуҷуди ҳузур ва роҳнамоии доимии Ӯ, онҳо ҳамеша ба Ӯ итоат накарданд ва ба бутҳои халқҳои гирду атрофашон пайравӣ мекарданд (Ҳизқиёл 20:1-9).

Сархати 2: Худо тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ӯ марҳамати Худро нишон дода, онҳоро дар биёбон комилан несту нобуд накард, гарчанде ки онҳо Ӯро ба хашм оварда буданд. Ӯ ба онҳо аҳкоми Худро ҳамчун озмоиши итоаткории онҳо дод, вале онҳо ба ҳар ҳол исён мекарданд, ки боиси хашм ва ҷазои Ӯ шуданд (Ҳизқиёл 20:10-26).

Сархати 3: Худо мефаҳмонад, ки чӣ тавр Ӯ ба мардум иҷозат дод, ки бутпарастии худро идома диҳанд, то онҳоро ба нуқтаи амалӣ ва тавба расонанд. Ӯ хоҳиши ибодати ҳақиқии Худро баён мекунад ва нақшаи Худро дар бораи ҷамъ кардани халқи Худ аз байни халқҳо, пок кардани онҳо ва ба замини Исроил баргардонидан баён мекунад (Ҳизқиёл 20:27-44).

Сархати 4: Ин боб бо огоҳӣ ба хонадони исёнгари Исроил хотима меёбад, ки ба онҳо иҷозат нахоҳанд дод, ки амалҳои бутпарастии худро дар оянда идома диҳанд. Худо ваъда медиҳад, ки онҳоро доварӣ мекунад ва онҳоро пок мекунад ва Ӯ Худои онҳо хоҳад буд, дар ҳоле ки онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд (Ҳизқиёл 20:45-49).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бистумро нақл мекунад
Исёни Исроил, интизоми Худо,
Хоҳиши ӯ ба ибодати ҳақиқӣ ва ваъдаи барқарорсозӣ.

Таърихи исёни Исроил аз Миср то имрӯз.
Раҳмати Худо, фармудаҳои Худо ва нофармонии мардум.
Мақсад аз он ки ба бутпарастӣ иҷозат диҳед, то амалӣ ва тавба оварад.
Хоҳиши ибодати ҳақиқӣ ва нақшаи ҷамъоварӣ ва барқарор кардани халқи Ӯ.
Огоҳӣ аз доварӣ, поксозӣ ва муносибати аҳд.

Дар ин боби Ҳизқиёл таърихи исёни исёни Исроил бар зидди Худо, интизоми Ӯ нисбати онҳо ва нақшаи ниҳоии Ӯ барои барқарорсозии онҳо нақл мекунад. Он аз он оғоз мешавад, ки пирони Исроил дар ҷустуҷӯи маслиҳати Ҳизқиёл ва Худо водор мекунад, ки таърихи исёни онҳоро аз замони дар Миср буданашон нақл кунад. Бо вуҷуди ҳузур ва роҳнамоии доимии Худо, мардум ҳамеша ба Ӯ итоат накарданд ва ба бутҳои халқҳои атрофи худ пайравӣ мекарданд. Худо раҳмати Худро нишон медиҳад, ки онҳоро дар биёбон тамоман несту нобуд намекунад, гарчанде ки онҳо Ӯро ба хашм оварда буданд. Ӯ ба онҳо аҳкоми Худро ҳамчун озмоиши итоаткории онҳо дод, вале онҳо ба ҳар ҳол исён мекарданд, ки боиси хашм ва интизоми Ӯ шуданд. Бо вуҷуди ин, Худо ба мардум иҷозат медиҳад, ки бутпарастии худро идома диҳанд, то онҳоро ба нуқтаи амалӣ ва тавба расонанд. Ӯ хоҳиши худро барои ибодати ҳақиқӣ баён мекунад ва нақшаи Худро ошкор мекунад, ки халқи Худро аз халқҳо ҷамъ кунад, онҳоро пок кунад ва ба замини Исроил баргардонад. Ин боб бо огоҳӣ ба хонадони исёнгари Исроил, ваъда медиҳад, ки доварӣ, поксозӣ ва барқарор кардани муносибатҳои аҳдро ваъда медиҳад. Дар ин боб аҳамияти итоаткорӣ, садоқати Худо ва хоҳиши Ӯ ба ибодати ҳақиқӣ таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 20:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ҳафтум, дар моҳи панҷум, дар рӯзи даҳуми моҳ, баъзе аз пирони Исроил барои пурсидан аз Худованд омада, пеши ман нишастанд.

Баъзе пирони Исроил назди Худованд омаданд, то ки дар соли ҳафтум, моҳи панҷум ва рӯзи даҳуми моҳ роҳнамоӣ пурсанд.

1. Худо ҳамеша доду фарёди моро мешунавад

2. Гӯш кардани овози Худованд нишонаи имон аст

1. Забур 18:6 - Дар изтироби худ ба Худованд нидо кардам; Ман аз Худои худ мадад хостам. Аз маъбади худ овози маро шунид; фарёди ман пеши ӯ, ба гӯшаш расид.

2. Ирмиё 33:3 - Ба ман занг занед ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва ҷустуҷӯнашавандаро, ки шумо намедонед, мегӯям.

Ҳизқиёл 20:2 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Худованд ҳамеша омода аст бо мо сухан гӯяд

2. Итоат баракат меорад

1.Еҳушаъ ибни Нун 1:8 «Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, бодиққат рафтор кунӣ. рохи худро обод кунед, пас муваффакияти хуб ба даст меоред.

2.Забур 46:10 "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарафроз хоҳам шуд!"

Ҳизқиёл 20:3 Писари одам, ба пирони Исроил сухан гӯй ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Оё барои пурсиши ман омадаед? То ки зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, аз ту пурсида нахоҳам шуд.

Худованд Худо ба пирони Исроил сухан ронда, ба онҳо мегӯяд, ки аз онҳо пурсида нахоҳад шуд.

1. Мо бояд фурӯтанона аз Худованд битарсем ва дарк кунем, ки танҳо Ӯ сарчашмаи дониши ҳақиқӣ аст.

2. Мо набояд кӯшиш кунем, ки Худовандро идора кунем ё мувофиқи хоҳишҳои худ Ӯро муайян кунем.

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. 1 Петрус 5:5-6 Ҳамин тавр, шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз гардонад.

Ҳизқиёл 20:4 Оё ту онҳоро доварӣ мекунӣ, эй писари одам, оё онҳоро доварӣ мекунӣ? ба онҳо водор кун, ки корҳои зишти падарони худро бидонанд;

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бо Исроил барои бадӣ ва бутпарастии онҳо муқобилат кунад ва ба онҳо корҳои зиштии падаронашонро хотиррасон кунад.

1. Омӯзиш аз гузашта: зиштҳои падарони мо

2. Зарурати тавба: Муқовимат бо бадӣ ва бутпарастӣ

1. Такрори Шариат 29:16-20 - Худованд амр медиҳад, ки аҳде, ки бо падарони онҳо баста буд, дар хотир нигоҳ дошта шавад.

2. Ирмиё 7:6 - Худованд тавба ва тарк кардани корҳои зиштро даъват мекунад.

Ҳизқиёл 20:5 Ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Дар рӯзе ки ман Исроилро баргузидаам, ва дасти Худро ба насли хонадони Яъқуб бардоштам,

ва худро дар замини Миср ба онҳо нишон додам, вақте ки дасти Худро ба онҳо бардошта, гуфтам: "Ман Худованди шумо ҳастам". Худо;

Худо Исроилро баргузид ва Худро ба онҳо нишон дод ва эълон кард, ки Ӯ Худованд ва Худои онҳост, вақте ки Ӯ дар замини Миср дасти Худро боло бурд.

1. Аҳди Худо бо Исроил: Қиссаи вафодорӣ

2. Қудрати ваъдаҳои Худо: Аҳди ҷовидонӣ

1. Такрори Шариат 7: 8-9 - Аммо азбаски Худованд туро дӯст медошт ва қасамеро, ки ба аҷдодони ту дода буд, вафо кард, туро бо дасти тавоно берун овард ва туро аз замини ғуломӣ, аз қудрати фиръавн подшоҳи Миср фидия дод. . Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худост; Ӯ Худои содиқ аст ва аҳди муҳаббати Худро бо ҳазорон наслҳои онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, нигоҳ медорад.

2. Ирмиё 31:3 - Ман туро бо муҳаббати абадӣ дӯст доштам; Туро бо мехрубонии бепоён кашидам.

Ҳизқиёл 20:6 Дар рӯзе ки дасти Худро сӯи онҳо боло кардам, то ки онҳоро аз замини Миср ба замине, ки барои онҳо ҷосусӣ карда будам ва аз шир ва асал ҷорӣ буд,, ки ҷалоли тамоми заминҳост, берун оварам.

Худо ба исроилиён замини фаровон ва баракат ваъда дод ва ин ваъдаро иҷро карда, онҳоро аз Миср ба замини ваъдашуда овард.

1. «Иҷрои ваъдаҳои Худо»

2. «Баракати замини ваъдашуда».

1. Хуруҷ 3:7–10

2. Такрори Шариат 8:7–10

Ҳизқиёл 20:7 Ва ман ба онҳо гуфтам: «Ҳар кас зиштҳои чашмони ӯро дур кунед, ва худро бо бутҳои Миср палид накунед; Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Худо ба мардум амр мекунад, ки ба бутҳои Миср саҷда накунанд ва чизҳои зишт аз чашмони онҳоро дур партоянд ва ба онҳо хотиррасон мекунанд, ки Ӯ Худованд Худои онҳост.

1. "Бутпарастӣ: Хатарҳои эътимод ба худоёни козиб"

2. "Худои якка: Чаро мо бояд ҳама худоҳои дигарро рад кунем"

1. Такрори Шариат 6: 13-15 - "Аз Худованд Худои худ битарсед ва Ӯро ибодат кунед ва ба исми Ӯ қасам хӯред; аз паи худоёни дигар, худоёни қавмҳое, ки дар атрофи шумо ҳастанд, наравед. Зеро ки Худованд Худои худ дар дар миёни шумо Худои ҳасадкор аст, мабодо хашми Худованд Худоят бар ту аланга занад, ва Ӯ туро аз рӯи замин нест кунад».

2. Забур 115:3-8 - "Худои мо дар осмон аст; Ӯ ҳар чи бихоҳад, мекунад. Бутҳои онҳо нуқра ва тилло, кори дасти инсон аст. Онҳо даҳон доранд, аммо сухан

намегӯянд; чашмҳо доранд, вале намебинанд, гӯш доранд, аммо намешунаванд ва дар даҳонашон нафас нест.Касоне, ки онҳоро мисли онҳо мегардонанд, ҳама таваккал мекунанд, эй Исроил, ба Худованд таваккал кун, ки Ӯст. мадад ва сипари онҳо, эй хонадони Ҳорун, ба Худованд таваккал кун, ки Ӯ мададгор ва сипари онҳост».

Ҳизқиёл 20:8 Аммо онҳо бар зидди ман исён бардоштанд ва ба ман гӯш надоданд: на ҳама чизҳои зиштии чашмони худро дур накарданд, ва бутҳои Мисрро тарк накарданд; то ки хашми Ман бар онҳо дар миёни замини Миср ба амал ояд.

Мардуми сарзамини Миср аз итоат ба Худо саркашӣ карда, ибодати бутпарастии худро давом медоданд. Дар ҷавоб Худо гуфт, ки онҳоро барои беитоатӣ ҷазо медиҳад.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Хатари бутпарастӣ

1. Такрори Шариат 6: 13-14 - "Аз Худованд Худои худ битарс ва Ӯро ибодат намо ва ба исми Ӯ қасам хӯр. Ба худоёни дигар, худоёни халқҳое, ки дар гирду атрофат ҳастанд, пайравӣ накун."

2. Забур 115: 4-8 - "Бутҳои онҳо нуқра ва тилло аст, кори дасти одамон. Онҳо даҳон доранд, аммо намегӯянд; чашмҳо доранд, аммо намебинанд; гӯшҳо доранд, аммо мекунанд. намешунаванд, бинӣ доранд, аммо бӯй намекунанд, дастҳо доранд, вале намезананд, пойҳо доранд, аммо роҳ намераванд ва аз гулӯяшон шиква намекунанд, онон, ки онҳоро месозанд, монанди онҳост; ҳар касе, ки ба онҳо эътимод дорад».

Ҳизқиёл 20:9 Аммо ман ба хотири исми Худ кӯшиш кардам, ки дар пеши халқҳое, ки онҳо дар миёни онҳо буданд, ва дар пеши назари онҳо худамро ба онҳо нишон додам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам, палид нашавад.

Худо исроилиёнро аз Миср берун овард, то номи Ӯро аз ифлосшавии халқҳо муҳофизат кунад.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш ба қадри кофӣ қавӣ аст, ки номи Ӯро ҳифз кунад.

2. Амалҳои Худо содиқ будани ӯро ба ном ва обрӯи Ӯ нишон медиҳанд.

1. Хуруҷ 3: 7-8, "Ва Худованд гуфт: "Ман андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср ҳастанд, дидам, ва фарьёди онҳоро ба сабаби сарварони онҳо шунидам, зеро Ман андӯҳи онҳоро медонам; ва омадаам. фурӯд оварад, то ки онҳоро аз дасти мисриён раҳо кунад, ва онҳоро аз он замин ба замини хуб ва калон, ба замине, ки шир ва асал равон аст, барорад».

2. Ишаъё 48:9-11, "Ба хотири исми Худ хашми худро ба таъхир хоҳам дод, ва барои ситоиши худ аз ту худдорӣ хоҳам кард, то ки туро набурам. Инак, ман туро тоза кардам, аммо на бо нуқра; Туро дар кӯраи андӯҳҳо баргузидаам, оё онро ба хотири худам, ба хотири худам ҳам ба ҷо оварам, зеро ки чӣ гуна исми Ман палид шавад?

Ҳизқиёл 20:10 Бинобар ин ман онҳоро аз замини Миср берун карда, ба биёбон овардам.

Худо исроилиёнро аз Миср ба биёбон бурд.

1. Содиқи Худо дар роҳнамоии халқаш - Ҳизқиёл 20:10

2. Муҳофизати Худо аз халқи худ - Ҳизқиёл 20:10

1. Хуруҷ 14:13-14 - Худо исроилиёнро аз Баҳри Сурх мебарад ва онҳоро аз лашкари Фиръавн муҳофизат мекунад.

2. Такрори Шариат 8:2-3 - Худо исроилиёнро дар биёбон озмуд ва онҳоро бо гуруснагӣ ва ташнагӣ фурӯтан кард, то ба онҳо такя кардан ба Ӯро таълим диҳад.

Ҳизқиёл 20:11 Ва ман фароизи Худро ба онҳо додам, ва ҳукмҳои Худро ба онҳо нишон додам, ки агар касе ба амал оварад, бар тибқи онҳо зиндагӣ хоҳад кард.

Худо ба исроилиён қонунҳо ва ҳукмҳои худро дод, ки онҳо бояд барои зиндагӣ риоя кунанд.

1. Қувваи итоат ба фармудаҳои Худо

2. Подоши итоат ба иродаи Худо

1. Такрори Шариат 30:16 - «Дар он рӯз ба ту амр медиҳам, ки Худованд Худои ҳудро дӯст дор, бо роҳҳои Ӯ рафтор намо, ва аҳкоми Ӯ ва фароизи Ӯ ва аҳкоми Ӯро риоя намо, то ки зинда ва афзун шавӣ; ва Худованд Худои ту дар замине, ки барои тасарруфи он меравӣ, туро баракат хоҳад дод».

2. Яъқуб 1:25 - "Аммо ҳар кӣ ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт".

Ҳизқиёл 20:12 Ва Ман ба онҳо шанбеҳои Худро додам, то ки аломати байни ман ва онҳо бошад, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис мекунад.

Ин оят дар бораи муносибати аҳди Худо бо исроилиён сухан меронад, ки дар он Ӯ рӯзи шанберо ҳамчун нишонаи қудсияти Худ ва ёдоварӣ аз ҳузури Ӯ ҷудо кардааст.

1. «Нишони ҳазрати Худо: тасдиқи муқаддас будани рӯзи шанбе»

2. "Аҳди Худо бо Исроил: риоя кардани рӯзи шанбе барои ба ёд овардани ҳузури Ӯ"

1. Ишаъё 56:4–7

2. Хуруҷ 31:12–17

Ҳизқиёл 20:13 Аммо хонадони Исроил дар биёбон бар зидди ман исён бардоштанд: онҳо бар тибқи фароизҳои Ман рафтор накарданд, ва аз довариҳои Маро, ки агар касе ба амал оварад, дар онҳо зиндагӣ хоҳад кард, беэътиноӣ карданд; ва шанбеҳои Маро бағоят палид карданд; он гоҳ гуфтам: "Қаҳри Худро дар биёбон бар онҳо рехт, то ки онҳоро нобуд созам".

Хонаи Исроил дар биёбон бар зидди Худо исён бардошта, аз рӯи фароизҳои Ӯ рафтор накарда, аз довариҳои Ӯ беэътиноӣ намуда, рӯзҳои шанбеи Ӯро бағоят ифлос карданд. Дар натиҷа, Худо гуфт, ки ғазаби Худро дар биёбон бар онҳо рехт.

1. Рад кардани иродаи Худо: Хатари исён

2. Ҳазрати Худо ва ӯҳдадории мо дар итоат кардан

1. Такрори Шариат 11:1 - Пас, шумо Худованд Худои худро дӯст доред ва фармони Ӯ, ва фароизи Ӯ, ва ҳукмҳои Ӯ ва аҳкоми Ӯро ҳамеша риоя кунед.

2. Қӯлассиён 1:21-23 - Ва шумо, ки як вақтҳо бегона ва душманӣ карда, корҳои бад мекардед, ҳоло бо марги худ дар ҷисми ҷисми худ мусолиҳа кард, то ки шуморо муқаддас ва беайб ва сарзаниши болотар аз пеш гузорад. Ӯро, агар шумо дар имон устувор бошед, устувор ва устувор бошед ва аз умеди башорате, ки шумо шунидед,, ки дар тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза шудааст ва ман, Павлус, хизматгори он шудам, дур нашавед.

Ҳизқиёл 20:14 Аммо ман ба хотири исми Худ кор кардам, ки он дар пеши халқҳо, ки онҳоро дар пеши назари онҳо берун овардам, палид нашавад.

Номи Худо бояд дар байни халқҳо муқаддас нигоҳ дошта шавад.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки номи Худоро дар назари атрофиёнамон муқаддас нигоҳ дорем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки исми Худоро гиромӣ дорем, ҳатто вақте ки мо дар байни касоне ҳастем, ки имон надоранд.

1: Isaiah 48:11 - Ман инро ба хотири худам, ба хотири худам мекунам. Чӣ тавр ман метавонам худро бадном кунанд? Ман ҷалоли худро ба дигарон намедиҳам.

2: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чӣ иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Ҳизқиёл 20:15 Бо вуҷуди ин Ман дасти Худро ба сӯи онҳо дар биёбон бардоштам, то ки онҳоро ба замине ки ба онҳо додаам, ки аз шир ва асал равон аст, ки ҷалоли тамоми заминҳост, наоварам;

Худо ба исроилиён замини фаровон ваъда карда буд, вале вақте ки онҳо гуноҳ карданд, онро нигоҳ дошт.

1. Худо мӯъмин ва одил аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 6:10-12 - Ва он чи дар назари Худованд дуруст ва нек аст, бикун, то ки бароят некӯ бошад, ва ба замин даромада, замини некеро, ки Худованд қасам хӯрдааст, тасарруф намоӣ. падарони ту.

11 Барои риоя кардани аҳкоми Худованд ва фароизи Ӯ, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

12 То ки Худованд Худоят туро дар ҳар коре, ки мекунӣ ва дар ҳар ҷое ки рӯ мекунӣ, баракат диҳад.

2. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шуд, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то ки Ӯ нашунавад.

Ҳизқиёл 20:16 Зеро ки онҳо аз ҳукмҳои Маро беэътиноӣ карданд, ва бар тибқи фароизи Ман рафтор накарданд, балки рӯзҳои шанбеи Маро палид карданд, зеро ки дилашон аз паи бутҳои худ буд.

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи оқибатҳои беэътиноӣ ба ҳукмҳои Худо ва риоя накардани қонунҳои Ӯ, ки боиси ифлосшавии рӯзҳои шанбеҳои Ӯ мегардад, нақл мекунад.

1. Иҷозат ба қонунҳои Худо: Роҳ ба сӯи муқаддасоти ҳақиқӣ

2. Аҳамияти рӯзи шанбе: ҷудо будан барои Худо

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред

2. Румиён 14:5-6 - Як кас як рӯзро аз дигараш боло медонад, дигаре ҳар рӯзро яксон қадр мекунад. Бигзор ҳар кас дар ақли худ пурра бовар кунад.

Ҳизқиёл 20:17 Бо вуҷуди ин, чашми ман онҳоро аз несту нобуд кардани онҳо нигоҳ дошт, ва Ман онҳоро дар биёбон нест накардаам.

Худо исроилиёнро дар биёбон несту нобуд накард, балки ба ҷои онҳо наҷот дод.

1. Раҳмати Худо: ошкор кардани раҳмати Худо ба мардумаш

2. Қувваи омурзиш: эҳсоси файзи фаровони Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, моро бо Масеҳ зинда кард, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, ин аст, ки шумо бо файз наҷот ёфтед.

Ҳизқиёл 20:18 Аммо ман ба фарзандони онҳо дар биёбон гуфтам: «Аз рӯи фароизи падарони худ рафтор накунед, ва ҳукмҳои онҳоро риоя накунед, ва худро бо бутҳои онҳо палид накунед;

Худованд мардумро даъват кардааст, ки аз суннатҳои падарони худ рӯй гардонанд ва худро бо бутпарастӣ олуда накунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки аз суннат даст кашем ва ба Ӯ пайравӣ кунем

2. Бутпарастӣ роҳи Худованд нест

1. Такрори Шариат 30: 19-20: Имрӯз ман осмонҳо ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракатҳо ва лаънатҳоро пеши шумо гузоштаам. Акнун ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва фарзандони шумо

зиндагӣ кунед ва Худованд Худои худро дӯст доред, ба овози Ӯ гӯш диҳед ва ба Ӯ часпида гиред.

2. Ирмиё 29:13: Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

Ҳизқиёл 20:19 Ман Худованд Худои ту ҳастам; аз рӯи фароизҳои Ман рафтор кунед, ва ҳукмҳои Маро риоя кунед ва онҳоро ба ҷо оваред;

Худо ба мо амр мекунад, ки аҳком ва ҳукмҳои Ӯро риоя кунем.

1. Муҳимияти риояи қонунҳои Худо

2. Зиндагӣ бо итоат ба Худованд

1. Матто 28:20 - ба онҳо таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд.

2. Яъқуб 1:22 - Фақат каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун.

Ҳизқиёл 20:20 Ва шанбеҳои маро муқаддас намо; ва онҳо аломати байни ману шумо хоҳанд буд, то бидонед, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

Худо ба тамоми халқаш амр мекунад, ки рӯзҳои шанбеи Ӯро муқаддас нигоҳ доранд ва онҳоро ҳамчун нишонаи ҳузури Ӯ истифода баранд.

1. Аҳамияти рӯзи шанбе: омӯхтани ҳадафи рӯзи муқаддаси Худо

2. Иҷрои фармудаҳои Худо: Чӣ тавр бояд рӯзи шанберо эҳтиром кунем

1. Хуруҷ 31:13–17; Худо ба Мусо дар бораи муқаддас будани рӯзи шанбе сухан меронад

2. Ишаъё 58:13-14; Роҳи ҳақиқии муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе.

Ҳизқиёл 20:21 Бо вуҷуди он ки фарзандон бар зидди ман исён бардоштанд: онҳо мувофиқи фароизҳои Ман рафтор накарданд, ва аҳкоми Маро риоя накарданд, то ки онҳоро ба ҷо оварам, ки агар касе ба ҷо оварад, бар тибқи онҳо зиндагӣ хоҳад кард; шанбеҳои Маро палид карданд; он гоҳ гуфтам: "Қашми Худро бар онҳо мерезам, то ки хашми Худро бар онҳо дар биёбон ба амал оварам".

Худо ба банӣ-Исроил хашмгин аст, ки қонунҳо ва ҳукмҳои Ӯро риоя намекунанд ва рӯзҳои шанбеи Ӯро ифлос мекунанд. Бинобар ин Ӯ қарор дод, ки хашми Худро дар биёбон бар онҳо рехт.

1. Муҳимияти итоат ба Худо - Ҳизқиёл 20:21

2. Оқибатҳои беитоатӣ ба Худо - Ҳизқиёл 20:21

1. Такрори Шариат 5:29-30 - Кошки дар онҳо чунин дил мебуд, ки аз Ман метарсанд ва ҳама аҳкоми Маро ҳамеша риоя мекарданд, то ки барои онҳо ва фарзандонашон то абад некӯ бошад!

2. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст он касе, ки бо маслиҳати осиён рафтор намекунад, дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии тамасхур наменишинад. Аммо лаззати вай аз шариати Худованд аст; ва дар шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.

Ҳизқиёл 20:22 Бо вуҷуди ин ман дастамро кашида, ба хотири исми Худ кӯшиш кардам, ки он дар назари халқҳо, ки онҳоро дар пеши назари онҳо берун овардаам, палид нашавад.

Худо ба халқи худ раҳм карданро интихоб кард, ҳатто вақте ки онҳо сазовори ин набуданд.

1. Раҳмати Худо бечунучаро аст

2. Қудрати исми Худованд

1. Румиён 5:8-9 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гунаҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Модоме ки мо ҳоло бо хуни Ӯ сафед шудаем, чӣ қадар бештар аз он наҷот хоҳем ёфт. ғазаби Худо ба воситаи ӯ!»

2. Забур 109:21-22 - "Лекин Ту, эй Ҳоким, ба хотири исми Худ ба ман некӣ кун; аз меҳрубонии муҳаббати Худ маро раҳоӣ деҳ. ».

Ҳизқиёл 20:23 Ман ба онҳо дар биёбон низ дасти Худро бардоштам, то ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда кунам, ва онҳоро дар саросари кишварҳо пароканда кунам;

Ваъдаи Худо дар бораи пароканда кардани Исроил дар байни халқҳо ҳамчун ҷазо барои беитоатии онҳо.

1: Мо бояд ба Худо содиқ бошем ва ба ваъдаҳои Ӯ имон оварем, ё бо оқибатҳои беитоатии худ дучор шавем.

2: Ҳатто вақте ки Худо қавми Худро ҷазо диҳад, муҳаббат ва меҳрубонии Ӯ боқӣ мемонад.

1: Такрори Шариат 28:64 Ва Худованд туро дар миёни тамоми қавмҳо, аз як канори замин то канори дигари замин пароканда хоҳад кард; ва дар он ҷо худоёни дигареро ибодат хоҳӣ кард, ки онҳоро на ту ва на падаронат, ҳатто ҳезум ва санг ҳам намешиносӣ.

2: Isaiah 11:12 Ва ӯ барои халқҳо нишон хоҳад гузошт, ва бадарғаи Исроилро ҷамъ хоҳад кард, ва парокандашудаи Яҳудоро аз чор гӯшаи замин ҷамъ хоҳад кард.

Ҳизқиёл 20:24 Зеро ки онҳо ҳукмҳои Маро ба ҷо наовардand, балки аз фароизи Ман беэътиноӣ карданд, ва рӯзҳои шанбеҳои Маро палид карданд, ва чашмонашон ба бутҳои падарони худ буд.

Худованд аз бутпарастӣ амр мекунад ва муҳим будани риояи аҳкоми Ӯ ва риояи рӯзҳои шанберо таъкид мекунад.

1. Муҳимияти вафодорӣ ба аҳком ва аҳкоми Худо

2. Хатарҳои бутпарастӣ ва оқибатҳои риоя накардани фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 6:5, "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор".

2. Румиён 1:25, "Онҳо ҳақиқати Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва ба ҷои Офаридгоре, ки ҳамеша ситоиш карда мешавад, ба чизҳои махлуқ сачда карданд ва ба чизҳои махлуқ ибодат карданд."

Ҳизқиёл 20:25 Бинобар ин ман ба онҳо фароизҳои нек ва ҳукмҳое додам, ки ба онҳо набояд зиндагӣ кунанд;

Худованд ба халқи худ фароизҳо ва ҳукмҳои бад дод, ки онҳоро ба ҳаёт бурда наметавонист.

1: Чӣ тавр бояд ҳаётро сарфи назар аз вазъиятҳои бад пайдо кард

2: Адолат ва раҳмати Худо

1: Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2: Филиппиён 4:13, "Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

Ҳизқиёл 20:26 Ва ман онҳоро бо ҳадияҳои худ палид кардам, то ки онҳо аз оташ ҳар он чиро, ки бачадонро мекушояд, гузаронанд, то ки онҳоро хароб гардонам, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо исроилиёнро ҷазо медиҳад, то онҳо Ӯро ҳамчун Худованд эътироф кунанд.

1. Тарбияи Худованд: Омӯзиши дӯст доштани Худо ва итоаткорӣ

2. Ҳукмронии Худо: қабул кардани иродаи Ӯ дар ҳаёти мо

1. Ибриён 12:5-11 - Интизом ва оташи тозакунандаи Худо

2. Румиён 8:28-30 - Ҳукмронии Худо ва некии мо дар ҳаёти мо

Ҳизқиёл 20:27 Пас, эй писари одам, ба хонадони Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Аммо падарони шумо дар ин бобат ба ман куфр гуфтанд, ки бар зидди ман гуноҳе карданд.

Худованд Худо ба хонадони Исроил сухан ронда, ба онҳо мегӯяд, ки падаронашон Ӯро дашном додаанд ва бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд.

1. Оқибатҳои куфр ва таҷовуз

2. Худованд Худоро эҳтиром кунед ва эҳтиром кунед

1. Хуруҷ 20:7 - "Номи Худованд Худои худро беҳуда нагӯ; зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро бар абас мегирад, бегуноҳ нахоҳад монд".

2. Хуруҷ 34:14 - "Зеро ки ба худои дигаре сачда накун, зеро Худованд, ки исми Ӯ ҳасад аст, Худои ҳасаднок аст".

Ҳизқиёл 20:28 Зеро, вақте ки онҳоро ба замине овардам, ки барои он дасти Худро бардоштам, то ба онҳо бидиҳам, онҳо ҳар теппаи баланд ва тамоми дарахтони ғафсро диданд, ва дар он ҷо қурбониҳои худро оварданд, ва дар он ҷо онҳо фитнаангезии қурбонии худро пешкаш карданд: дар он ҷо маззаи ширини худро карданд, ва ҳадияҳои нӯшокии худро дар он ҷо рехтанд.

Худо банӣ-Исроилро ба замини ваъдашуда овард ва онҳо қурбонӣ карданд, маззаи ширини онҳоро карданд ва бар теппаҳои баланд ва дарахтони ғафс ҳадияҳои нӯшокӣ рехтанд.

1. Қурбонии ҳамду сано: Чӣ тавр бо ҳаёти худ Худоро ибодат кунем

2. Ваъдаи Худо дар бораи ризқ: Чӣ тавр ба даст овардани баракатҳои замини ваъдашуда

1. Такрори Шариат 12:5-7 - Ту маконеро биҷӯй, ки Худованд Худои ту аз миёни ҳамаи қабилаҳои ту баргузида, исми Худро гузошта, дар он ҷо маскан гузорад. Ба он ҷо қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои худ, даҳяк ва ҳадяе, ки тақдим менамоӣ,, қурбониҳои назри худ, ҳадияҳои ихтиёрии худ ва нахустзодаи галаи худ ва гӯсфанди худро биёр.

2. Забур 57:9-10 - Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо шукр хоҳам гуфт; Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт. Зеро муҳаббати устувори шумо ба осмон, вафодории шумо ба абрҳо бузург аст.

Ҳизқиёл 20:29 Он гоҳ ман ба онҳо гуфтам: "Мақли баландест, ки ба он ҷо меравед?" Ва номи он то имрӯз Бомо ном дорад.

Худо аз мардум пурсид, ки чаро онҳо ба баландие бо номи Бама мераванд ва аз он вақт инҷониб он бо ин ном маъруф аст.

1. Ахамияти дарки асли анъанахои мо

2. Оқибатҳои парастиши худоёни козиб

1. Такрори Шариат 12:2-4 - Шумо мувофиқи он чизе ки мо имрӯз дар ин ҷо карда истодаем, накунед, ҳар кас он чиро, ки ба назари худаш дуруст аст, мекунад.

2. Ишаъё 57:7 - Ту бар кӯҳи баланд ва баланд бистари худро гузоштай ва дар он ҷо барои қурбонӣ баромадӣ.

Ҳизқиёл 20:30 Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Оё мисли падаронатон палид шудаед? ва пас аз корҳои зишташон зино мекунед?

Худо хонадони Исроилро даъват мекунад, ки рафтори онҳо ва оё онҳо мисли аҷдодони худ зиндагӣ мекунанд ё не.

1. Интихоби оқилона: Зиндагии покиза.

2. Қувваи таъсир: Баррасии таъсири интихоби мо.

1. Масалҳо 14:15 - Соддагон ба ҳама чиз бовар мекунанд, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунанд.

2. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Ҳизқиёл 20:31 Зеро, вақте ки шумо ҳадияҳои худро пешкаш мекунед, вақте ки писарони худро аз оташ мегузаред, худро бо тамоми бутҳои худ палид мекунед, то имрӯз; То ки зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, аз ту пурсида нахоҳам шуд.

Худованд Худо ба хонадони Исроил мегӯяд, ки аз онҳо пурсида нахоҳад шуд, зеро онҳо ҳадяҳо пешкаш мекунанд ва писарони худро аз оташ мегузаранд, ки онҳо худро бо бутҳои онҳо палид мекунад.

1. Қудсияти бесобиқаи Худованд: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 20:31

2. Бутпарастӣ: ғазаби Худованд дар баробари гуноҳи бебозгашт

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳайкали кандакорӣ ва ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар зери замин аст, ё он чиро, насоз. дар оби зери замин аст, ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 20:32 Ва он чи ба фикри шумо меояд, ҳеҷ гоҳ нахоҳад буд, ки шумо бигӯед: "Мо мисли халқҳо, мисли қабилаҳои кишварҳо хоҳем буд, то ба чӯбу санг хизмат кунем".

Худованд мардумро ҳушдор медиҳад, ки аз пайравӣ ба халқҳои дигар, ки бутҳои аз чӯбу санг сохташударо мепарастанд.

1. Хатари бутпарастӣ: Омӯзиш аз намунаи дигар миллатҳо

2. Фармони Худо дар бораи парастиши танҳо Ӯ: Рад кардани худоёни козиби миллатҳои дигар

1. Ирмиё 10:2-5: Худованд чунин мегӯяд: Роҳи халқҳоро наомӯзед, ва аз нишонаҳои осмон ҳаросон нашавед; зеро ки халқҳо аз онҳо ба ҳарос афтодаанд.

2. 1 Қӯринтиён 10:14-22: Пас, эй маҳбубони ман, аз бутпарастӣ бигрезед.

Ҳизқиёл 20:33 Ба ҳангоме ки зинда ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, — албатта, бо дасти пурзӯр ва бозуи дароз ва бо хашми рехташуда бар шумо ҳукмронӣ хоҳам кард:

Худо бар мо бо дасти пурзӯр, бозуи дароз ва бо хашми рехта ҳукмронӣ хоҳад кард.

1: Ҳукмронии Худо одилона ва одилона аст.

2: Худоро итоъат кунед ва дар паноҳаш бигиред.

1: Isaiah 40: 10-11 Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо ӯ аст, ва кораш дар пеши Ӯст.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ҳизқиёл 20:34 Ва Ман шуморо аз миёни қавм берун хоҳам овард, ва шуморо аз кишварҳое, ки дар он ҷо пароканда шудаед, бо дасти пурзӯр ва бозуи дароз ва бо хашми рехташуда ҷамъ хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки исроилиёнро бо дасти пурқувват ва бозуи дароз аз асирӣ берун оварда, ба ватанашон бармегардонад.

1. Вафодории бепоёни Худо: кафорати исроилиён

2. Қувваи муҳаббати Худо: Наҷот додани исроилиён

1. Забур 107:2 - Бигзор фидияёфтаи Худованд чунин бигӯяд, ки Ӯ киро аз дасти душман раҳо кардааст

2. Ишаъё 43:1-3 - Натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми ту хондаам; ту аз они ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад. Зеро ки ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам.

Ҳизқиёл 20:35 Ва ман туро ба биёбони қавм хоҳам овард, ва дар он ҷо бо ту рӯ ба рӯ муҷозот хоҳам кард.

Худо ба исроилиён сухан меронад ва онҳоро ба биёбони қавм мебарад ва дар он ҷо бо онҳо рӯ ба рӯ муҷозот хоҳад кард.

1. Муҳаббат ва омурзиши Худо дар биёбон

2. Қудрати муошират рӯ ба рӯ

1. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

2. Яъқуб 4:8 - "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд ..."

Ҳизқиёл 20:36 Чӣ тавре ки ман бо падарони шумо дар биёбони замини Миср илтиҷо кардам, ончунон бо шумо даъво хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо.

Худо аз халқи худ хоҳиш мекунад, ки қонунҳо ва аҳкоми Ӯро риоя кунанд.

1. Худованд бо мо илтиҷо мекунад: Даъват барои итоат ба иродаи Худо

2. Сабр ва муҳаббати Худованд: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 20:36

1. Юҳанно 14:15 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

2. Такрори Шариат 10:12-13 Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ бо ҳама хизмат намо. Дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риояи аҳком ва фароизи Худовандро, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

Ҳизқиёл 20:37 Ва ман туро аз зери асо мегузарам, ва туро ба банди аҳд хоҳам овард;

Худованд халқи Худро ба банди аҳд хоҳад овард.

1. Аҳди наҷоти Худованд

2. Зиндагӣ дар зери асои баракатҳои Худованд

1. Ирмиё 31:31-34 - Ваъдаи Худованд дар бораи аҳди нав бо халқи худ.

2. Забур 23:4 - Асои ва асои Худованд халқи Худро тасаллӣ медиҳад ва роҳнамоӣ мекунад.

Ҳизқиёл 20:38 Ва исёнгарон ва онҳоеро, ки бар зидди Ман таҷовуз мекунанд, аз миёни шумо пок хоҳам кард: онҳоро аз замине, ки дар он сукунат доранд, берун хоҳам овард, ва онҳо ба замини Исроил нахоҳанд рафт; ва шумо хоҳед донист. ки Ман Худованд ҳастам.

Худо қавмеро, ки бар зидди Ӯ исён ва таҷовуз мекунанд, аз сарзамини ҳозираи худ дур хоҳад кард ва онҳоро ба сарзамини Исроил роҳ намедиҳад.

1. Зиндагӣ дар итоат ба иродаи Худо

2. Подоши вафодорӣ

1. Румиён 6:12-13 - Пас, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ насупоред, балки худро ба Худо пешкаш кунед, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба Ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

2. 1 Петрус 4:17-19 - Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонадони Худо оғоз шавад; ва агар он аз мо сар шавад, оқибати онҳое, ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад? Ва: «Агар барои одилон наҷот ёфтан душвор бошад, пас ҳоли осиён ва гунаҳкорон чӣ мешавад? Пас, онҳое, ки мувофиқи иродаи Худо азоб мекашанд, бояд худро ба Офаридгори содиқи худ супоранд ва корҳои некро идома диҳанд.

Ҳизқиёл 20:39 Дар бораи шумо, эй хонадони Исроил, чунин мегӯяд Худованд Худо; Биравед, ҳар яке ба бутҳои худ ва дар оянда низ, агар ба ман гӯш надиҳед, ибодат кунед;

Худованд Худо ба хонадони Исроил амр медиҳад, ки ба бутҳои худ хизмат кунанд, аммо исми муқаддаси Ӯро бо ҳадяҳо ва бутҳои худ ифлос накунанд.

1. Фармонҳои Худованд ба хонадони Исроил

2. Муҳимияти эҳтиром ба номи муқаддаси Худованд

1. Ирмиё 2:11-13 - Зеро, вақте ки ман онҳоро ба замине ки ба онҳо қасам хӯрдам, овардам, онҳо ҳар теппаи баланд ва тамоми дарахтони ғафсро диданд, ва дар он ҷо қурбониҳои худро оварданд, ва дар он ҷо фитнаангезӣ карданд. аз ҳадияи онҳо: дар он ҷо низ маззаи ширини худро карданд, ва ҳадияҳои обии худро дар он ҷо рехтанд. Ва ман ба онҳо гуфтам: «Дар баландӣ, ки ба он ҷо меравед, чист? Ва номи он то имрӯз Бомо ном дорад.

2. Хуруҷ 20:7 - Номи Худованд Худои худро беҳуда нагӯ; зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро бар абас мегирад, бегуноҳ нахоҳад монд.

Ҳизқиёл 20:40 Зеро ки дар кӯҳи муқаддаси Ман, дар кӯҳи баландии Исроил, мегӯяд Худованд Худо, — тамоми хонадони Исроил, ҳама дар замин, ба Ман хизмат хоҳанд кард; дар он ҷо онҳоро қабул хоҳам кард, ва дар он ҷо Оё ман ҳадияҳои ту ва нахуствазири туро бо тамоми чизҳои муқаддасат талаб кунам?

Худованд Худо ба хонадони Исроил ваъда медиҳад, ки агар онҳо дар кӯҳи баландии Исроил ба Ӯ хизмат кунанд, қурбониҳои онҳо ва тамоми муқаддасоти онҳоро қабул хоҳад кард.

1. Моҳияти ибодати ҳақиқӣ: хидмат ба Худо дар кӯҳи муқаддасаш

2. Итоат ва қурбонӣ: Чӣ тавр ба Худо ҳадяи мақбул додан

1. Забур 24:3-4 Кӣ метавонад ба кӯҳи Худованд барояд? Кӣ дар ҷои муқаддаси Ӯ истода метавонад? Он ки дастони пок ва дили пок дорад.

2. Румиён 12:1-2 Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

Ҳизқиёл 20:41 Вақте ки шуморо аз миёни мардум берун оварам, ва аз кишварҳое, ки дар он ҷо пароканда шудаед, ҷамъ оварам, шуморо бо маззаи ширинатон қабул хоҳам кард; ва ман дар шумо дар пеши халқҳо тақдис хоҳам шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки исроилиёнро, вақте ки онҳоро аз байни халқҳое, ки дар онҳо пароканда шудаанд, берун мекунад, қабул мекунад ва тақдис хоҳад кард.

1. Фидияи Худо аз исроилиён

2. Қудсияти Худо халқи Худ

1. Такрори Шариат 4:29-30 - "Вале аз он ҷо шумо Худованд Худои худро хоҳед ҷуст ва Ӯро хоҳед ёфт, агар Ӯро бо тамоми дили худ ва тамоми ҷони худ ҷустуҷӯ кунед. Вақте ки шумо дар тангӣ ҳастед, ва ҳамаи ин чизҳо. дар айёми охир, вақте ки ба Худованд Худои худ рӯй меоварӣ ва ба овози Ӯ итоат мекунӣ, бар ту ояд.

2. Ишаъё 43: 1-3 - "Аммо алҳол, чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба номи худ хондаам. ;Ту аз они Ман ҳастӣ, ҳангоме ки аз об мегузарӣ, ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро нахоҳанд кашид; вақте ки аз

оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва на алангаи аланга туро месӯзонад. Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

Ҳизқиёл 20:42 Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки шуморо ба замини Исроил, ба он кишваре, ки барои он дасти Худ бардоштам, то ки онро ба падарони шумо бидиҳам, хоҳам овард.

Худо ваъда медиҳад, ки исроилиёнро ба замини Исроил бармегардонад, ки ваъда дода буд, ки онро ба падарони онҳо медиҳад.

1. Ваъдаҳои Худо содиқанд - Ҳизқиёл 20:42

2. Боварӣ ба вақти Худованд - Ҳизқиёл 20:42

1. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

2. Ғалотиён 3:26 - Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони Худо ҳастед, ба воситаи имон ба Исои Масеҳ.

Ҳизқиёл 20:43 Ва дар он ҷо роҳҳои худ ва тамоми аъмоли худро, ки дар онҳо палид шудаед, ба ёд хоҳед овард; ва барои ҳамаи бадиҳои худ, ки кардаед, дар назди худ аз худ нафрат хоҳед кард.

Худо ба халқи худ мегӯяд, ки роҳҳои гуноҳи худро ба ёд оранд ва аз ҳамаи гуноҳҳои кардаашон шарм кунанд.

1. Қувваи тавба: Дарс гирифтан аз хатоҳои мо

2. Оқибатҳои гуноҳ: Ғалаба кардани айб ва шарм

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро, ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Ҳизқиёл 20:44 Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки ман бо шумо ба хотири исми Худ кор кардам, на аз рӯи роҳҳои шаронаи шумо ва на аз рӯи корҳои фосиди шумо, эй хонадони Исроил, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо ба воситаи Ҳизқиёл сухан ронда, хонадони Исроилро огоҳ мекунад, ки онҳоро барои роҳҳои бад ва фосидашон ҷазо хоҳад дод.

1. "Номи Худо ва роҳҳои шумо: Чаро мо бояд ба Ӯ пайравӣ кунем"

2. "Танбеҳ ва сарзаниши Худованд: рад кардани бадӣ"

1. 2 Тимотиюс 2:19 - "Аммо дар хонаи бузург на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки аз чӯб ва хок низ ҳастанд; ва баъзе барои иззат ва баъзе барои беҳурматӣ."

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ҳизқиёл 20:45 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки паёми тавбаро ба халқи худ расонад.

1. Даъват ба тавба: Бозгашт ба сӯи Худо дар тоат

2. Гӯш додан ба овози Худо: Роҳ ба сӯи қудсият

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст.

2. Матто 4:17 - Аз он вақт Исо ба мавъиза оғоз карда, гуфт: «Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик аст».

Ҳизқиёл 20:46 Эй Писари Одам, рӯи худро ба ҷануб нигоҳ кун, ва каломи худро ба ҷануб парто, ва бар зидди ҷангали саҳрои ҷануб нубувват кун;

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки дар бораи доварӣ бар ҷануб нубувват кунад.

1: Мо бояд дастуроти Худоро қабул кунем ва итоат кунем, ҳатто агар онҳо душвор бошанд.

2: Худо ягона аст, ки ҳақ дорад доварӣ кунад ва мо бояд ба Ӯ таваккал кунем.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2: Юҳанно 14:15 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Ҳизқиёл 20:47 Ва ба ҷангали ҷануб бигӯ: каломи Худовандро бишнав; Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, Ман дар ту оташе хоҳам афрӯхт, ва он ҳар дарахти сабзи ту ва ҳар дарахти хушкро фурӯ хоҳад бурд: алангаи оташ хомӯш нахоҳад шуд, ва ҳама чеҳраҳо аз ҷануб то шимол дар он сӯзон хоҳанд шуд.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ дар ҷангали ҷануб оташе хоҳад гузошт, ки ҳар як дарахти сабз ва хушкро фурӯ мебарад ва хомӯш карда намешавад. Тамоми минтақа аз ҷануб то шимол сӯхта мешавад.

1. Оташи ғазаби Худо: Фаҳмидани Ҳизқиёл 20:47

2. Қудрати доварии Худо: Омӯзиш аз Ҳизқиёл 20:47

1. Румиён 5:9 - Пас, хеле бештар, ки мо бо хуни Ӯ сафед шудаем, ба воситаи Ӯ аз ғазаб наҷот хоҳем ёфт.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо марде, ки ба озмоиш тоб меорад, зеро вақте ки ӯ озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Ҳизқиёл 20:48 Ва ҳама башар хоҳанд дид, ки Ман Худованд онро афрӯхтаам; он хомӯш нахоҳад шуд.

Худо ба мардум хотиррасон мекунад, ки Ӯст, ки доварӣ мекунад ва он ба ҷаҳон намоён хоҳад шуд.

1. Оғози ҳукми Худо - Фаҳмидани қудрати ғазаби Худо

2. Оташи хомушнашавандаи адолати Худо - Таҷрибаи раҳмати лутфи Ӯ

1. Румиён 3:19-20 - «Акнун мо медонем, ки ҳар чизе ки шариат мегӯяд, ба тобеи шариат мегӯяд, то ҳар даҳон баста шавад ва тамоми ҷаҳон дар назди Худо ҷавобгар бошад».

2. Ишаъё 31:2 - "Бо вуҷуди ин, ки Ӯ хирадманд аст ва фалокат меорад; Ӯ суханони Худро бозмегардонад, балки бар зидди хонаи бадкорон ва бар зидди ёриҳои бадкорон қиём хоҳад кард."

Ҳизқиёл 20:49 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй Худованд Худо! дар ҳаққи Ман мегӯянд: "Оё Ӯ масал намегӯяд?"

Халқи Худо ба суханони пешгӯии Ҳизқиёл шубҳа карда, пурсиданд, ки оё ӯ масалҳо мегӯяд ё не.

1. Халқи Худо бояд ба пайғамбарони Ӯ ҷиддӣ муносибат кунанд

2. Ҳеҷ гоҳ ба пешгӯиҳои Худо шубҳа накунед

1. Ирмиё 23:28-29 - "Набиё, ки хоб дидааст, хобро нақл кунад, аммо ҳар кӣ каломи Маро дорад, каломи Маро вафодор гӯяд. Коҳ бо гандум чӣ умумият дорад?" мегӯяд Худованд.

2. Матто 13:34-35 - Исо ҳамаи ин чизҳоро ба мардум бо масалҳо гуфт; бе масал ба онхо чизе нагуфт. Он чи ба воситаи набӣ гуфта шудааст, ба амал омад: даҳони Худро бо масалҳо мекушоям, он чиро, ки аз офариниши ҷаҳон ниҳон аст, баён хоҳам кард.

Боби 21 Ҳизқиёл доварии Худоро бар Ерусалим бо тасвири шамшер тасвир мекунад. Дар ин боб ба шиддати харобии дарпешистода, яқин будани доварии Худо ва харобие, ки ба сари шаҳр хоҳад расид, таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо паёми Худо ба Ҳизқиёл оғоз мешавад ва ба ӯ дастур медиҳад, ки бар зидди Ерусалим ва замини Исроил нубувват кунад. Худо шамшери Худро тасвир мекунад, ки барои доварӣ аз ғилоф кушода мешавад ва эълон мекунад, ки он то он даме, ки ҳадафи худро иҷро накунад, барнамегардад (Ҳизқиёл 21:1-7).

Параграфи 2: Худо минбаъд харобиеро, ки ба Ерусалим меояд, бо истифода аз истиораҳои гуногун барои шамшер тасвир мекунад. Вай эълон мекунад, ки шамшер тез карда, сайқал дода, барои куштан омода мешавад. Он ба шаҳр ва сокинони он даҳшат, ноумедӣ ва харобӣ меорад (Ҳизқиёл 21:8-17).

Сархати 3-юм: Боб бо нола дар бораи шамшер ва қудрати харобиовари он идома дорад. Худо шамшерро тавре тасвир мекунад, ки ба дасти Бобил дода шуда, доварии Ӯро бар Ерусалим ифода мекунад. Ин боб бо даъват ба тавба ва эътирофи он, ки шамшер доварии Худованд аст, анҷом меёбад (Ҳизқиёл 21:18-32).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту як Ҳизқиёл тасвир шудааст
Доварии Худо бар Ерусалим,
бо истифода аз тасвири шамшер.

Паём барои нубувват кардан бар зидди Ерусалим ва замини Исроил.
Тавсифи шамшери доварӣ аз ғилоф, ки бешубҳа ҳадафи худро иҷро мекунад.
Тасвири харобиҳо ва даҳшат, ки ба Ерусалим хоҳад омад.
Нола аз қувваи харобиовари шамшер ва робитаи он бо доварии Худо.

Ин боби Ҳизқиёл доварии Худоро бар Ерусалим бо тасвири шамшер тасвир мекунад. Он бо паёми Худо ба Ҳизқиёл оғоз мешавад ва ба ӯ дастур медиҳад, ки бар зидди Ерусалим ва замини Исроил нубувват кунад. Худо шамшери худро барои доварӣ кандашуда тасвир мекунад ва эълон мекунад, ки он то он даме, ки ҳадафи худро иҷро накунад, барнамегардад. Вай минбаъд харобиеро, ки ба Ерусалим меояд, бо истифода аз истиораҳои гуногун барои шамшер тасвир мекунад. Шамшер тез, сайқал дода ва барои куштор омода хоҳад шуд, ки ба сари шаҳр ва сокинони он даҳшат, ноумедӣ ва харобӣ меорад. Ин боб бо нола дар бораи шамшер ва қудрати харобиовари он ба итмом мерасад ва эътироф мекунад, ки он доварии Худовандро ифода мекунад. Дар ин боб ба шиддати харобии дарпешистода, яқин будани доварии Худо ва харобие, ки ба сари шаҳр хоҳад расид, таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 21:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ҳизқиёл сухан мегӯяд.

1. Худо бо мо бо роҳҳои ғайричашмдошт сухан мегӯяд

2. Бигзор Худованд шуморо ҳидоят ва ҳидоят кунад

1. Юҳанно 10:27 Гӯсфандони Ман ба овози ман гӯш медиҳанд; Ман онҳоро мешиносам ва онҳо маро пайравӣ мекунанд.

2. Забур 31:8 Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми пурмуҳаббати худ ба ту маслиҳат медиҳам.

Ҳизқиёл 21:2: Эй писари одам, рӯи худро сӯи Ерусалим кун, ва каломи худро сӯи ҷойҳои муқаддас парто, ва бар зидди замини Исроил нубувват кун,

Ин порча ба Ҳизқиёл-пайғамбар дастур медиҳад, ки ба сарзамини Исроил бо суханони доварӣ ва огоҳӣ нубувват кунад.

1. "Зарурати тавба: Паёми Ҳизқиёл"

2. «Огоҳии Худо ба халқаш: омӯзиши Ҳизқиёл 21»

1. Ирмиё 7:21-28 - Огоҳии Худо ба мардуми Яҳудо, ки тавба кунанд ё ҷазо гиранд.

2. Ишаъё 55:6-7 - Даъвати Худо барои ҷустуҷӯи Ӯ ва гирифтани марҳамати Ӯ.

Ҳизқиёл 21:3 Ва ба замини Исроил бигӯ: Худованд чунин мегӯяд; Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, ва шамшери Худро аз ғилофи ӯ берун хоҳам кард, ва одил ва шарирро аз ту маҳв хоҳам кард.

Худованд ба воситаи Ҳизқиёл эълон мекунад, ки шамшери Худро кашида, ҳам одил ва ҳам шарирро аз замини Исроил нест хоҳад кард.

1. Шамшери Худованд: ҳукми Худо бар ҳамаи одамон

2. Зиндагии дуруст дар назди Худованд: Даъват ба муқаддасот

1. Румиён 3:10-12 - «Одил нест, на, на якто: 11 Ҳеҷ кас фаҳмид, касе нест, ки Худоро меҷӯяд. ; ҳеҷ кас некӯкор нест, нест, як нафар нест».

2. Ибриён 12:14 - «Бо тамоми одамон сулҳ ва қудсиятро риоя кунед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид».

Ҳизқиёл 21:4 Ва ҳангоме ки Ман одил ва шарирро аз дасти ту маҳв хоҳам кард, аз ин рӯ шамшери Ман аз ғилоф бар зидди тамоми башарият аз ҷануб то шимол берун хоҳад шуд.

Доварии Худо бар ҳамаи одамон аз ҷануб то шимол хоҳад омад.

1. Шамшери адолати Худо - Ҳизқиёл 21:4

2. Доварии Худо беғаразона аст - Ҳизқиёл 21:4

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ирмиё 17:10 - Ман, Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ки ҳар касро мувофиқи рафтораш, мувофиқи аъмоли онҳо подош диҳам.

Ҳизқиёл 21:5 То ки тамоми башар бидонад, ки Ман Худованд шамшери Худро аз ғилоф берун кашидам: он дигар барнагардад.

Худо шамшери худро берун овард ва он ба ғилоф барнагардад.

1.Шамшери адолати Худо: он барнагардад

2. Қудрат ва Ҳукмронии Худованд: Шамшери Худро кашидан

1.Ишаъё 34: 5-6 "Зеро ки шамшери ман дар осмон ғусл хоҳад шуд: инак, он бар Идумея ва бар қавми лаънати ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад. Шамшери Худованд аз хун пур шудааст, он аз фарбеҳ ва аз хуни барраҳо ва бузҳо, аз чарбуи гурдаҳои гӯсфандҳо фарбеҳ карда шуд».

2.Румиён 13: 1-4 "Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз Худо нест: қудратҳое, ки аз ҷониби Худо таъин шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад: ва Онҳое ки муқовимат мекунанд, ба ҷазои худ гирифтор хоҳанд шуд, зеро ҳокимон на барои аъмоли нек, балки барои бадӣ даҳшатоваранд. Оё ту аз қудрат наметарсӣ? кори нек бикун, ва барои он ҳамду сано хоҳӣ дошт. вай хизматгори Худо барои ту ба некӣ аст, аммо агар кори бад мекунӣ, битарс, зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта наметавонист; ».

Ҳизқиёл 21:6 Пас оҳ каш, эй писари одам, аз шикастани камарат; ва бо алам дар пеши чашмонашон оҳ мекашанд.

Худованд ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки дар пеши мардуми Ерусалим мотами сахт бигирад.

1: Мо бояд омода бошем, ки барои гуноҳҳои дигарон сахт мотам гирем.

2: Мо бояд бо гирякунандагон гиря карданро ёд гирем.

1: Марсияҳо 3: 19-20 - Ба ёд овардани андӯҳ ва бадбахтии ман, кирмак ва заҳра. Ҷони ман онҳоро дар ёд дорад ва дар ман фурӯтан аст.

2: Румиён 12:15 - Бо шодйкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед.

Ҳизқиёл 21:7 Ва ҳангоме ки ба ту мегӯянд: "Чаро оҳ мекашӣ?" ки ҷавоб гӯй: «Барои башорат». зеро ки меояд, ва ҳар дил об хоҳад шуд, ва ҳама дастҳо заиф хоҳад шуд, ва ҳар рӯҳ суст хоҳад шуд, ва ҳама зонуҳо мисли об нотавон хоҳанд шуд: инак, меояд, ва воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо аз омадани хабари бад огоҳ мекунад ва мегӯяд, ки ҳамаро даҳшат ва тарсу ҳарос фаро хоҳад гирифт.

1. Тарс аз Худованд: Чӣ гуна бояд ба хабари бад вокуниш нишон дод

2. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 8:11-13 - Зеро ки Худованд бо дасти пурзӯри худ бар ман ба ман чунин сухан ронда, маро огоҳ кард, ки бо роҳи ин қавм наравам ва гуфт: 12 Ҳар он чизеро, ки ин қавм тавтиъа меноманд, фитна нагӯед, ва аз он чи метарсанд, матарс ва битарс. 13Вале Худованди лашкарҳо, Ӯро ҳамчун муқаддас эҳтиром кунед. Бигзор вай тарси ту бошад, ва бими ту бошад.

2. Матто 10:28 - Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд кунад.

Ҳизқиёл 21:8 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки бар зидди Ерусалим нубувват кунад.

1. Муҳимияти риояи дастуроти Худо дар ҳаёти мо

2. Нақшаҳои Худо барои мо ҳамеша ба манфиати мост

1. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо комёб шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

2. Такрори Шариат 11:26-28 Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба шумо медиҳам, итоат кунед; лаънат, агар аз аҳкоми Худованд Худои худ саркашӣ карда, аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардонӣ.

Ҳизқиёл 21:9 Эй Писари Одам, нубувват кун ва бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд; Бигӯ: "Шамшер, шамшер тез аст, ва низ муҷаҳҳаз аст:

Шамшер бурро шудааст ва барои истифода омода аст.

1. Худо фармонравои комил ва довар аст.

2. Ба шамшери адолат омода шавед.

1. Юҳанно 19:11 - «Исо ҷавоб дод: "Агар он аз боло ба ту дода намешуд, ту бар ман қудрат надоштӣ".

2. Румиён 12:19 - Эй дӯстони ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 21:10 Он барои куштани дарднок тезонида шудааст; Он барои дурахшидан муҷаҳҳаз шудааст: оё мо хурсандӣ кунем? чун ҳар дарахт асои писари маро хор мекунад.

Ин порча дар бораи аслиҳае сухан меронад, ки барои харобии бузург тез карда шудааст, аммо он ба тарзе истифода мешавад, ки қудрати Худовандро тамасхур мекунад.

1. Ҳалокати гуноҳ: Чӣ гуна интихоби мо ба ҳалокат оварда мерасонад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр мо бояд ҳокимияти Ӯро эҳтиром кунем

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту туро аз Худои худ ҷудо кардааст; гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардааст, то нашунавад.

Ҳизқиёл 21:11 Ва Ӯ онро дод, то ки муҷаҳҳаз шавад, то ки ба кор бурда шавад; ин шамшер тез шудааст, ва он тезонида шудааст, то ки онро ба дасти қотил диҳад.

Худо ба қотиле шамшери тез дода мешавад, ки бояд даст кашад.

1. Шамшери Худо бурро шудааст ва барои истифода омода аст

2. Мо бояд барои истифода бурдани Шамшери Худо омода бошем

1. Ибриён 4:12 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад. .

2. Матто 10:34-36 - Фикр накунед, ки ман омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам. На барои овардани сулҳ, балки шамшер омадаам. Зеро ки омадаам, ки одамро бар зидди падараш ва духтарро бар модараш ва келинро бар зидди хушдоманаш гузорам. Ва душманони одам душманони хонаводаи худ хоҳанд буд.

Ҳизқиёл 21:12 Фарьёд ва фиғон кун, эй писари одам, зеро ки ин бар сари қавми Ман хоҳад буд, бар ҳамаи мирони Исроил хоҳад буд; ваҳшатҳо аз шамшер бар қавми Ман хоҳанд буд; пас, бар рони худ бизан.

Ин порча аз Ҳизқиёл ҳамчун огоҳӣ ба исроилиён аст, ки доварӣ аз сабаби ноадолатии онҳо меояд.

1. «Шамшери доварии одилона» - дар бораи оқибатҳои ноинсофӣ ва аҳамияти тавба.

2. «Рони тавба» - дар бораи аҳамияти эътирофи гуноҳҳои худ ва бозгашт ба сӯи Худо.

1. Ишаъё 1: 16-17 - "Шӯй кунед; худро пок кунед; бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кунед; бадӣ карданро бас кунед, некӣ карданро омӯзед; адолатро биҷӯед, зулмро ислоҳ кунед; ба ятимон адолат оваред, даъвои бевазанро талаб кунед».

2. Забур 51:1-2 - "Ба ман марҳамат кун, эй Худо, ба ҳасби муҳаббати устувори Худ; ба ҳасби марҳамати фаровони Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз шароратам пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун!"

Ҳизқиёл 21:13 Зеро ки ин озмоиш аст ва агар шамшер ҳатто асоро ҳам маҳкум кунад-чӣ? он дигар нахоҳад буд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо нофармониро қабул намекунад, ҳарчанд ин озмоиш аст.

1 - Мо набояд нагузорем, ки васваса моро аз роҳи Худо дур кунад.

2 - Мо бояд сарфи назар аз ҳама гуна озмоишҳо ва озмоишҳо ба Худо содиқ бошем.

1 - Яъқуб 1: 12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2 - Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 21:14 Пас, ту, эй писари одам, нубувват кун ва дастҳои худро ба ҳам бизан, ва шамшер бори сеюм дучанд шавад, шамшери кушташудагон; он шамшери одамони бузург аст, ки кушта мешаванд, ки ба бадан медарояд. палатахои махфии онхо.

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки нубувват кунад ва дастҳояшро се бор ба ҳам занад, то бузургони кушташударо нишон диҳад.

1. Қувва ва аҳамияти нубувват

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худованд

1. Ирмиё 1:9 - Он гоҳ Худованд дасти Худро дароз карда, ба даҳони ман ламс кард. Ва Худованд ба ман гуфт: "Инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту андохтаам".

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 21:15 Ман нӯги шамшерро бар ҳамаи дарвозаҳои онҳо гузоштаам, то дилашон суст шавад ва харобаҳои онҳо афзун гардад. равшан карда мешавад, барои забҳ печонида мешавад.

Шамшери Худо ба дарвозаҳои бадкорон гузошта шуда, дилҳои онҳоро суст мекунад ва харобаҳои онҳоро афзун мекунад.

1. Доварии Худо ҳатман аст - Ҳизқиёл 21:15

2. Ба душманони мо нигоҳ накарда устувор истодаем - Ҳизқиёл 21:15

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Ҳизқиёл 21:16 Бо ин ё он тараф, хоҳ аз тарафи рост ва хоҳ аз тарафи чап, ба ҳар ҷое ки рӯи ту бошад, бирав.

Худо ба Ҳизқиёл мегӯяд, ки ба ҳар роҳе, ки ӯ интихоб кунад, аз рост ё чап равад.

1. Ба роҳнамоии Худо эътимод кунед - Ҳатто вақте ки шумо намедонед, ки куҷо меравед

2. Пайравӣ бо роҳе, ки Худо дар пешатон гузоштааст

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ишаъё 30:21-22 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Роҳ ин аст; дар он сайр кунед.

Ҳизқиёл 21:17 Ман низ дастҳоямро ба ҳам хоҳам зад, ва хашми худро хомӯш хоҳам кард: инро Ман Худованд гуфтам.

Ғазаби Худо тавассути намоиши қудрати Ӯ қонеъ карда мешавад.

1. Раҳмати Худо баёнгари тавонои муҳаббати Ӯст

2. Фаҳмидани ҳадафи ғазаби Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст. Ӯ на ҳамеша айбдор мекунад ва на ҳамеша хашми худро дар худ нигоҳ медорад; Ӯ ба мо тавре рафтор намекунад, ки ба гуноҳҳои мо сазовор аст ё мувофиқи гуноҳҳои мо ба мо подош намедиҳад.

Ҳизқиёл 21:18 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл дар бораи доварии оянда сухан гуфт.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Гӯш додан ба огоҳиҳои Худованд

1. Ирмиё 17:5–10

2. Масалҳо 3:5–6

Ҳизқиёл 21:19 Инчунин, эй писари одам, ба ту ду роҳ таъин кун, то шамшери подшоҳи Бобил биёяд: ҳар ду аз як замин берун хоҳанд омад; роҳ ба шаҳр.

Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки барои омадани шамшери подшоҳи Бобил ду роҳ таъин кунад ва дар сари яке аз пайроҳаҳое, ки ба шаҳр мебарад, ҷойеро интихоб кунад.

1. Қувваи роҳнамо: Чӣ тавр бояд роҳи беҳтаринро дар ҳаёт интихоб кард

2. Муҳимияти фаҳмиш: эътирофи иродаи Худо дар ҳолатҳои душвор

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ҳизқиёл 21:20 Роҳе муқаррар намо, ки шамшер ба Раббати банӣ-Аммӯн ва ба Яҳудои дар Ерусалими муҳофизатшуда расад.

Худо ба Ҳизқиёл амр медиҳад, ки роҳе таъин кунад, то шамшер ба Раббати Аммӯниён ва ба Ерусалим дар Яҳудо биёяд.

1. Интихобҳое, ки мо ба натиҷа меорем: Дарсҳо аз Ҳизқиёл 21:20

2. Дар имон устувор истода: Мулоҳизаҳо дар бораи Ҳизқиёл 21:20

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Ҳизқиёл 21:21 Зеро ки подшоҳи Бобил дар канори роҳ, дар сари ду роҳ истода буд, то фолбинӣ кунад: тирҳои худро равшан кард, бо ҳайкалҳо машварат мекард, ба ҷигар нигарист.

Подшоҳи Бобил барои қабули қарорҳо фолбиниро истифода мебурд.

1: Роҳи Худо ягона роҳи рост аст. Масалҳо 3:5–6

2: Фирефтаи бутҳои ботил нашавед. 1 Юҳанно 4:1

1: Ирмиё 10:2-3

2: Ишаъё 44:9-20

Ҳизқиёл 21:22 Дар дасти рости ӯ фол барои Ерусалим буд, то сардорон таъин кунад, даҳон дар забҳ кушояд, овозро бо фарьёд баланд кунад, қӯчқорҳои зарбазанро бар дарвозаҳо таъин кунад, кӯҳ меандозад ва бино кунад. қалъа.

Ҳизқиёл-пайғамбар тасвири аз ҷониби Худованди дасти рости подшоҳи Бобилро тасвир мекунад, ки қарорҳои ҷанг бар зидди Ерусалим қабул мекунад.

1. Худо назорат мекунад: Ҳатто дар замони ҷанг

2. Боварӣ ба нақшаи Худо: Ҳатто вақте ки он душвор аст

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд", мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст».

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 21:23 Ва ин барои онҳо, дар назари онҳо, қасам хӯрда, фолбинии бардурӯғ хоҳад буд; лекин Ӯ гуноҳро ба ёд меорад, то ки онҳо гирифта шаванд.

Ин оят аз ошкор шудани адолат ва ҳақи Худо бар касоне, ки савгандҳои дуруғ мехӯранд, сухан меронад.

1: Адолат ва ростии Худо ҳамеша пирӯз хоҳад шуд.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки савгандҳои худро дар назди Худо вафо кунем.

1: Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, ба осмон ё ба замин ва ба ҳеҷ чизи дигар қасам нахӯред. Бигзор ореи шумо оре бошад, ва не, не, вагарна маҳкум хоҳед шуд.

2: Румиён 12:17-18 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

Ҳизқиёл 21:24 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки шумо гуноҳи худро ба хотир овардаед, ки ҷиноятҳои шумо ошкор гашт, ба тавре ки гуноҳҳои шумо дар ҳама аъмоли шумо зоҳир мешаванд; зеро, мегӯям, ки шумо ба ёд омадаед, бо даст гирифта хоҳед шуд.

Худованд Худо ҳушдор медиҳад, ки гуноҳҳои мардум ошкор хоҳанд шуд ва дар натиҷаи ба ёд овардани гуноҳи онҳо дасташон гирифта мешавад.

1. «Оқибатҳои гуноҳи дар хотир нигоҳ дошташуда».

2. "Дасти Худои адолат"

1. Масалҳо 14:34 - "Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст".

2. Яъқуб 2:10-11 - "Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоят кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст. Зеро касе ки гуфтааст: "Зино накун, одамкушӣ накун. зино кун, аммо одамкушӣ, вайронкунандаи шариат шудай».

Ҳизқиёл 21:25 Ва ту, эй мири шарири Исроил, ки рӯзаш фаро мерасад, ки шарорат хотима хоҳад ёфт,

Худо пешвоёни шарирро аз доварии наздикашон огоҳ мекунад.

1. Оқибатҳои роҳбарияти бад

2. Тавба ва омурзиши Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ҳизқиёл 18:30-32 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар яке мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, мабодо шарорат хароби ту шавад. Ҳама ҷиноятҳои содиркардаатонро аз худ дур кунед ва худро дили нав ва рӯҳи нав созед! Чаро мемирӣ, эй хонадони Исроил? Зеро ки марги касеро намеписандам, мегӯяд Худованд Худо; Пас рӯй гардон ва зиндагӣ кун.

Ҳизқиёл 21:26 Худованд Худо чунин мегӯяд: Диademаро канда, тоҷро бардор: ин як хел нахоҳад буд: пастиро сарбаланд кун, ва баландро хор намо.

Худо ба мо амр медиҳад, ки ҳама шаклҳои иерархия ва номутавозунии қудратро аз байн барем ва ба ҷои он онҳоеро, ки фурӯтананд ва хоксоранд, қудратмандонро пешбарӣ кунем.

1. "Қудрати фурӯтанӣ: Баргардонидани зинанизоми қудрат"

2. "Дараҷаи қудрат: рад кардани тоҷ"

1. Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Филиппиён 2:3-5 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

Ҳизқиёл 21:27 Ман онро чаппа хоҳам кард, чаппа хоҳам кард, чаппа хоҳам кард; ва дигар нахоҳад буд, то даме ки наояд, ки ин аз они касест; ва ман онро ба вай медиҳам.

Ин порча ба мо мегӯяд, ки Худо дар ниҳоят адолатро хоҳад оварда ва танҳо Ӯ ҳақ дорад ин корро кунад.

1. Подшоҳии Худо: таваккал кардан ба Худо барои овардани адолат

2. Адолати Худо: эътирофи қудрати Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 46:10 - Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз иҷро нашуда буд, эълон намуда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Ҳизқиёл 21:28 Ва ту, эй писари одам, нубувват кун ва бигӯ: Худованд Худо дар бораи банӣ-Аммӯн ва дар бораи маломати онҳо чунин мегӯяд; Ту ҳам мегӯй: "Шамшер, шамшер кашида шудааст; зеро ки он барои забҳ омода аст, то ки аз дурахшӣ бихӯрад".

Худо даъват мекунад, ки аммӯниён бо шамшер, ки барои куштан тезонида мешавад, ҷазо дода шаванд.

1. Шамшери адолати Худо: Оқибатҳои Ҳизқиёл 21:28

2. Фаҳмидани ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои Ҳизқиёл 21:28

1. Ишаъё 49:2 - Ӯ даҳони маро мисли шамшери тез сохт, дар сояи дасти худ маро пинҳон кард; Маро тири сайқал дод, дар ҷӯйбораш маро пинҳон кард.

2. Ирмиё 46:10 - Зеро ин рӯзи Худованд Худои лашкарҳо, рӯзи интиқом аст, то ки Ӯ аз душманони худ интиқом бигирад; ва шамшер хоҳад хӯрд, ва он сер шавад ва аз хуни онҳо маст шавад. : зеро ки Худованд Худои лашкарҳо дар кишвари шимолӣ, назди дарёи Фурот қурбонӣ дорад.

Ҳизқиёл 21:29 Ҳангоме ки онҳо туро ботил мебинанд, дар ҳоле ки дар ҳаққи ту дурӯғ мегӯянд, то ки туро бар гардани кушташудагон ва шарирон баранд, ки рӯзи онҳо фаро мерасад, вакте ки гуноҳашон хотима хоҳад ёфт.

Халқи Яҳудоро анбиёи козиб фирефтаанд, ки ба сари онҳо ҳалокат хоҳанд овард.

1. Новобаста аз он ки мардум дуруғ ва фиребе нагӯянд, дар охир адолати Худо муқаррар хоҳад шуд.

2. Анбиёи козиб мардумро гумрох хоханд кард ва дарк кардани хакикат бар души мост.

1. Ишаъё 8: 19-20 - Вақте ки онҳо ба шумо мегӯянд: "Аз миёнаравон ва муътабароне, ки чир-чир ва ғур-ғур мекунанд, бипурсед, магар мардуме аз Худои худ пурсанд? Оё аз мурдагон аз номи зиндаҳо пурсон шаванд? Ба таълим ва ба шаҳодат! Агар аз рӯи ин сухан сухан нагӯянд, ин ба он сабаб аст, ки субҳ надоранд.

2. Ирмиё 29:8-9 - Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: нагузоред, ки анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар байни шумо ҳастанд, шуморо фиреб надиҳанд ва ба хобҳое, ки онҳо мебинанд, гӯш надиҳед, зеро Дурӯғ аст, ки онҳо ба исми Ман ба шумо нубувват мекунанд; Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 21:30 Оё ман онро ба ғилоф баргардонам? Ман туро дар он ҷое ки офаридӣ, дар замини зодгоҳи ту доварӣ хоҳам кард.

Худованд моро мувофиқи он ки дар куҷо офарида ва таваллуд шудаем, доварӣ хоҳад кард.

1. Адолати Худо беғараз аст ва ҳеҷ гоҳ асли моро фаромӯш намекунад

2. Худованд моро мувофиқи он ки аз куҷо омадаем, доварӣ мекунад

1. Ирмиё 1:5 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон офариндам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам; Ман туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам».

2. Забур 139:13-16 - "Зеро ки ботини маро офаридӣ; Ту маро дар шиками модарам бофтаӣ. Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷиб офарида шудаам; аъмоли Ту аҷоиб аст, ман инро хуб медонам. чаҳорчӯба аз ту пӯшида набуд, вақте ки ман дар ниҳон офарида шудам, ҳангоме ки дар қаъри замин бо ҳам бофта шудам, чашмони ту бадани носолимро диданд; тамоми рӯзҳое, ки барои ман муқаррар шуда буданд, пеш аз омадани яке аз онҳо дар китоби ту навишта шуда буд. будан.

Ҳизқиёл 21:31 Ва ғазаби Худро бар ту хоҳам рехт, бар ту дар оташи ғазаби худ хоҳам вазид, ва туро ба дасти одамони бераҳм ва моҳир ба ҳалокат хоҳам супурд.

ғазаби Худо ба сари мардум мерезад ва онҳо ба дасти одамони харобкор месупоранд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани ғазаби Худо

2. Хатари куфр: баҳои рад кардани иродаи Худо

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди онҳое, ки Ӯро рад мекунанд, зоҳир мешавад.

2. Ишаъё 5:20-24 - Доварии Худо барои онҳое, ки ба Ӯ итоат намекунанд.

Ҳизқиёл 21:32 Ту сӯзиши оташ хоҳӣ буд; хуни ту дар миёни замин хоҳад буд; ту дигар ба ёд нахоҳӣ омад, зеро ки Ман Худованд гуфтам.

Худо бар зиндагии мо назорат мекунад ва ҳар кореро, ки Ӯ зарур мешуморад, меандешад.

1. Ҳукмронии Худо: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

2. Ҳазрати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 45:7 - Ман нурро ташкил мекунам ва зулмотро меофарам, шукуфоӣ меоварам ва фалокат меоварам; Ман, Худованд, ҳамаи ин корҳоро мекунам.

2. Такрори Шариат 28:15 - Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо оварӣ; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид.

Боби 22 Ҳизқиёл ба гуноҳҳо ва фасоди Ерусалим муроҷиат карда, таназзули иҷтимоӣ ва ахлоқии дохили шаҳрро таъкид мекунад. Дар ин боб оқибатҳои

аъмоли онҳо, набудани роҳбарияти одилона ва доварии одилонаи Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо рӯйхати гуноҳҳои содиркардаи мардуми Ерусалим оғоз мешавад. Ба инҳо рехтани хуни бегуноҳ, бутпарастӣ, ситам бар фақирон ва мискинон ва шаклҳои гуногуни бадахлоқии ҷинсӣ дохил мешаванд. Шаҳр ҳамчун кӯраи бадӣ тасвир шудааст (Ҳизқиёл 22:1-12).

Сархати 2: Худо аз набудани пешвоёни одил таассуф мекунад, ки дар холигоҳ истода, барои шаҳр шафоат мекунанд. Баръакс, рохбарон беинсофӣ карда, халкро ба манфиати худ истисмор мекунанд. Худо эълон мекунад, ки доварии Худро бар онҳо хоҳад овард (Ҳизқиёл 22:13-22).

Сархати 3: Боб бо тавсифи равшани доварии дарпешистодаи Ерусалим идома дорад. Худованд мефармояд, ки мардумро гирд оварад ва ба оташи тозакунандаи худ гирифтор кунад ва наҷосати онҳоро пок созад. Шаҳр хароб хоҳад шуд ва мардум дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд (Ҳизқиёл 22:23-31).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бисту ду суроғаҳо
гуноҳҳо ва фасоди Ерусалим,
аз набудани роҳбарияти одилона таассуф намуда, ҳукми Худоро эълон мекунанд.

Рӯйхати гуноҳҳое, ки мардуми Ерусалим содир кардаанд.
Нола аз набудани пешвоёни одил.
Эъломияи доварии Худо ва харобшавии дарпешистодаи шаҳр.

Ин боби Ҳизқиёл ба гуноҳҳо ва фасоди Ерусалим муроҷиат карда, аз набудани роҳбарияти одилона шикоят мекунад ва доварии Худоро эълон мекунад. Он бо номгӯи гуноҳҳои мардуми Ерусалим, аз ҷумла рехтани хуни бегуноҳ, бутпарастӣ, зулми бенавоён ва мискинон ва шаклҳои гуногуни бадахлоқии ҷинсӣ оғоз мешавад. Шаҳр ҳамчун кӯраи бадӣ тасвир шудааст. Худо аз набудани пешвоёни одил таассуф мекунад, ки барои шаҳр шафоат мекунанд ва дар холигоҳ меистанд. Ба ҷои ин, роҳбарон беинсофӣ карда, мардумро ба манфиати худ истисмор мекарданд. Худо эълон мекунад, ки ҳукми Худро бар онҳо хоҳад овард. Ин боб бо тасвири равшани доварии дар Ерусалим омадаистода идома дорад. Худованд мефармояд, ки мардумро гирд оварад ва ба оташи тозакунандаи худ гирифтор кунад ва наҷосати онҳоро пок созад. Шаҳр хароб хоҳад шуд, ва мардум дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд. Дар ин боб оқибатҳои аъмоли онҳо, набудани роҳбарияти одилона ва доварии одилонаи Худо таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 22:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухан гуфт ва ба ӯ паёме дод, ки бирасонад.

1. Каломи Худо муҳим аст ва ҳаётро тағир медиҳад.

2. Худо ба воситаи паёмбаронаш бо мо сухан мегӯяд.

1. Ирмиё 23:22 - "Аммо агар онҳо дар шӯрои Ман меистанд, он гоҳ суханони Маро ба қавми Ман эълон мекарданд, ва онҳоро аз роҳи бади худ ва аз бади аъмоли худ бармегардониданд".

2. 2 Тимотиюс 3:16 - "Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо навишта шудааст ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додан дар адолат муфид аст".

Ҳизқиёл 22:2 Акнун, эй писари одам, ту доварӣ хоҳӣ кард, оё шаҳри хунрезро доварӣ хоҳӣ кард? Оре, ба вай тамоми корҳои зишташро нишон хоҳӣ дод.

Худованд Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки шаҳри гунаҳкорро доварӣ кунад, то ки дар он бадӣ содир кардааст.

1: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва васвасаи афтодан ба шарорати атрофиёнамонро рад кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки каломи Худоро ба онҳое, ки аз роҳи адолат гумроҳ шудаанд, паҳн кунем.

1: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ҳизқиёл 22:3 Пас ту бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд: "Шаҳр дар миёни он хун мерезад, то ки вақти вай фаро расад, ва бар зидди худ бутҳо месозад, то ки худро палид созад".

Худованд Худо эълон мекунад, ки шаҳр барои рехтани хун ва сохтани бутҳо барои палид кардани худ айбдор аст, ва вақти доварӣ наздик аст.

1. Гуноҳи хунрезӣ: Даъват ба тавба

2. Бутпарастӣ: Оқибатҳои сахти рӯйгардонӣ аз Худо

1. Масалҳо 6:16-19 - Шаш чизе, ки Худованд нафрат дорад, ҳафт чиз барои Ӯ нафратовар аст: чашмони мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳ мерезанд, диле, ки нақшаҳои бад меандешанд, пойҳое, ки зишт мекунанд. шитоб ба сӯи бадӣ, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мебарорад ва касе, ки дар байни бародарон фитна мекорад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 22:4 Ту дар хуни худ, ки рехтаӣ гунаҳкор шудӣ; ва худро бо бутҳои худ, ки сохтаӣ, палид кардаӣ; ва ту айёми худро наздик кардӣ, ва ба синни худ расидаӣ; бинобар ин ман туро барои халқҳо маломат ва барои ҳама кишварҳо масхара кардаам.

Ҳукми Худо барои касоне, ки хуни бегуноҳ рехтаанд ва бутпарастӣ кардаанд, сахт аст.

1. "Баҳои гуноҳ: ҳукмҳои Худо барои рехтани хуни бегуноҳ ва бутпарастӣ"

2. «Оқибатҳои гуноҳ: даравидани он чи коштаем».

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 22:5 Касоне ки наздиканд ва дур аз ту ҳастанд, туро, ки бадном ва хеле ғамгин ҳастӣ, тамасхур хоҳанд кард.

Мардуми дуру наздики Парвардигор ӯро ба сабаби бадномӣ ва ранҷу азобаш масхара мекунанд.

1. Қувваи тамасхур: Чӣ гуна душвориҳои мо метавонанд моро ба Худованд наздиктар кунанд

2. Ғалаба кардани бадномӣ: Муҳаббати Худо метавонад ҳама чизро мағлуб кунад

1. Ишаъё 41:10-13 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 34:17-19 «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад».

Ҳизқиёл 22:6 Инак, мирони Исроил, ҳама дар ту буданд, то хунрезӣ кунанд.

Сардорони Исроил аз қудрати худ сӯиистифода карда, боиси хунрезӣ шуданд.

1: Ҳокимият ҳангоми истифодаи нодуруст метавонад як қувваи хатарнок бошад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки қудрати худро бо масъулият истифода барем.

1: Матто 20:25-26 "Лекин Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: "Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургон бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад буд. : лекин ҳар кӣ аз шумо хоҳад бузург бошад, бигзор вай вазири шумо бошад».

2: Яъқуб 3:17 "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, мулоим ва осон аст, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ."

Ҳизқиёл 22:7 Дар ту ба воситаи падар ва модар равшанӣ андохтаанд, дар миёни ту ба ғариб зулм кардаанд; дар ту ятимон ва бевазанро ба хашм овардаанд.

Дар ин порча Худо Исроилро барои бадрафторӣ ба ятим, бевазан ва бегонагон маҳкум мекунад.

1. Худо ба камбағалон ғамхорӣ мекунад: Даъват ба амал

2. Ёри худро дӯст доред: Имонамонро дар амал иҷро кунед

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва покиза аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Ҳизқиёл 22:8 Ту аз чизҳои муқаддаси ман беэътиноӣ кардаӣ ва рӯзҳои шанбеҳои маро палид кардаӣ.

Худо исроилиёнро барои он сарзаниш мекунад, ки аз чизҳои муқаддаси Ӯ беэътиноӣ мекунанд ва рӯзҳои шанбеашро палид мекунанд.

1. Зарурати эҳтиром кардани чизҳои муқаддаси Худо

2. Аҳамияти риояи шанбеҳои Худо

1. Хуруҷ 20:8–11; Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то ки онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Ибодат 19:30; Қудси Маро битарсед: Ман Худованд ҳастам.

Ҳизқиёл 22:9 Дар ту одамоне ҳастанд, ки барои хун рехтан афсона мебардоранд, ва дар ту бар кӯҳҳо мехӯранд, дар миёни ту ба зино даст мезананд.

Одамон дар ҷамоати Ҳизқиёл ба корҳои бадахлоқона ва зараровар ба ҷомеа машғуланд, ба монанди паҳн кардани овозаҳо ва зӯроварӣ.

1. Хатари ғайбат: оқибатҳои паҳн кардани овозаҳо

2. Огоҳии Худо ба бадкорон: Оқибатҳои рафтори бадахлоқона

1. Масалҳо 16:28, "Одами бадкор низо мекорад, ва пичиррос беҳтарин дӯстонро ҷудо мекунад".

2. Румиён 13: 8-10, "Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз дӯст доштани якдигар; зеро касе ки ёри худро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. Зеро аҳкоме, ки: "Зино накун, одамкушӣ накун ва накуш". дуздӣ, "тамаъ накун" ва ҳар ҳукми дигаре дар ин сухан ҷамъбаст шудааст: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор: муҳаббат ба ёри худ бад намекунад, бинобар ин муҳаббат иҷрои шариат аст".

Ҳизқиёл 22:10 Дар ту аврати падарони худро ошкор кардаанд, ва дар ту занеро, ки барои палидӣ ҷудо карда шудааст, хор кардаанд.

Дар ин порча Худованд исроилиёнро барои беитоатӣ ба Ӯ ва беобрӯ кардани волидонашон маҳкум мекунад.

1. Эҳтироми Худо ва падару модари мо: Фармони Китоби Муқаддас

2. Муқаддаси оила: чӣ гуна бояд тибқи аҳкоми Худо зиндагӣ кунем

1. Хуруҷ 20:12 Падару модари худро иззат намо, то ки дар замине ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, умри дароз бинӣ.

2. Такрори Шариат 5:16 Падару модари худро иззат намо, чунон ки Худованд Худои худ ба ту амр фармудааст, то ки умри дароз дошта бошӣ, ва дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, бароят нек гардад.

Ҳизқиёл 22:11 Ва касе бо зани ёри худ кори зишт кардааст; ва дигаре келини худро ба зино палид кардааст; ва дигаре дар ту хоҳари худро, духтари падарашро, хор кардааст.

Одамон дар замони Ҳизқиёл бо аъзоёни оилаашон гуноҳҳои гуногуни ҷинсӣ содир мекунанд.

1. Оқибатҳои рафтори бадахлоқона

2. Муқаддасоти никоҳ, оила ва покии љинсї

1. Румиён 13:13 - «Биёед, мисли рӯзона, поквиҷдонона рафтор кунем: на бо шӯриш ва мастигарӣ, на дар хонабозӣ ва беадолатӣ, на бо ҷанҷол ва ҳасад».

2. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - "Зеро ки иродаи Худо, қудсияти шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонед, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат соҳибӣ кунед; на дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд».

Ҳизқиёл 22:12 Дар ту ҳадяҳо гирифтаанд, то хун бирезанд; рибо гирифта, зиёд кардай, ва бо тамаъ аз ҳамсоягони худ тамаъ ба даст овардай, ва маро фаромӯш кардай, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча дар бораи оқибатҳои гирифтани ҳадя ва рибо, тамаъҷӯӣ аз ҳамсояҳо ва фаромӯш кардани Худо сухан меронад.

1. Арзиши фаромӯш кардани Худо: Ҳизқиёл 22:12

2. Оқибати чашмгуруснагӣ: Ҳизқиёл 22:12

1. Масалҳо 11:24-26 - Касе, ки саховатманд аст, баракат хоҳад ёфт, зеро онҳо нони худро бо камбағалон тақсим мекунанд.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ ва ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад.

Ҳизқиёл 22:13 Инак, ман дастамро ба фоидаи нангини ту, ки ба даст овардай ва ба хуни ту, ки дар миёни ту ҳастӣ, задам.

Худо мардуми Ерусалимро барои беинсофӣ ва зӯроварӣ маҳкум мекунад.

1. Худо аз беинсофӣ ва зӯроварӣ нафрат дорад - Ҳизқиёл 22:13

2. Худо гуноҳро ҷазо медиҳад - Ҳизқиёл 22:13

1. Масалҳо 11:1 - Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одил лаззати Ӯст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳизқиёл 22:14 Оё дили ту тоб оварда метавонад, ё дастҳои ту дар рӯзҳое, ки бо ту муносибат хоҳам кард, тавоно бошад? Ман Худованд гуфтам ва ба амал хоҳам овард.

Худо Ҳизқиёлро огоҳ мекунад, ки бо ӯ кор хоҳад кард ва мепурсад, ки оё ӯ метавонад ба он тоб оварда метавонад.

1: Мушкилотҳоро бо қуввати Худо тоб оваред

2: Тайёрӣ ба доварии Худо

1: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам"

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт, давида, хаста нашаванд, роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд.

Ҳизқиёл 22:15 Ва туро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва туро дар кишварҳо пароканда хоҳам кард, ва нопокиҳои туро аз ту нобуд хоҳам кард.

Худо бадкоронро ҷазо медиҳад, ки онҳоро дар байни халқҳо пароканда мекунад ва нопокиҳои онҳоро аз байн мебарад.

1. Даъват ба тавба: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Рад кардани нопокӣ: Аҳамияти зиндагии муқаддас

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъват кард, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

Ҳизқиёл 22:16 Ва мероси худро дар пеши назари халқҳо хоҳед гирифт, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо ба қавми худ амр мекунад, ки мероси худро соҳиб шаванд ва бидонанд, ки Ӯ Худованд аст.

1. Қудрати соҳибӣ: даъвои мероси мо дар Худованд

2. Шиносоии Парвардигори мо: Роҳ ба сӯи мероси ҳақиқӣ

1. Забур 16:5-6: Худованд насибаи баргузидаи ман ва косаи ман аст; шумо насиби маро доред. Сатрхо дар чойхои дилкаш бар ман афтодаанд; Ман мероси зебое дорам.

2. Эфсӯсиён 1:18: Ман дуо мекунам, ки чашмони дили шумо мунаввар бошад, то ки шумо умедеро, ки Ӯ шуморо ба он даъват кардааст,, сарвати мероси пурҷалоли Ӯ дар халқи муқаддаси Худ бидонед.

Ҳизқиёл 22:17 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ҳизқиёл сухан мегӯяд.

1. Овози Худованд: Гӯш додан ва итоат кардан

2. Дарк кардан: Шинохти Каломи Худо

1. Яъқуб 1:19-20 - Дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошед.

2. Ишаъё 50:4 - Худованд ба ман забони онҳоеро, ки таълим гирифтаанд, ато кардааст, то бидонам, ки чӣ тавр бо як сухан касеро, ки хаста шудааст, дастгирӣ кунам.

Ҳизқиёл 22:18 Эй Писари Одам, хонадони Исроил барои ман хок гардад: ҳамааш мис ва сурб ва оҳан ва сурб аст, дар миёни танӯр; онҳо ҳатто қатраҳои нуқра мебошанд.

Хонаи Исроил дар назди Худо мисли рахе табдил ёфт, ки ба ҷои нуқраи холис аз металлҳои хурдтар иборат буд.

1. Зарурати покшавӣ: Чӣ тавр халқи Худо метавонад мисли нуқраи пок гардад

2. Арзёбии чизи пок ва ҳақиқӣ: Мо аз хонадони Исроил чӣ омӯхта метавонем

1. Закариё 13:9 - "Ва ман қисми сеюмро аз оташ хоҳам овард, ва онҳоро мисли нуқраи тозашуда тоза хоҳам кард, ва онҳоро мисли озмоиши тилло озмуда хоҳам кард: онҳо исми Маро хоҳанд хонд, ва Ман онҳоро хоҳам шунид: Ман мегӯям: ин қавми Ман аст, ва хоҳанд гуфт: "Худованд Худои ман аст".

2. Малокӣ 3: 2-3 - "Аммо кист, ки рӯзи омадани Ӯ бимонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шуданаш истода бошад, зеро ки ӯ мисли оташи тозакунанда аст, ва мисли собуни пуркунанда аст: Ва ӯ ҳамчун тозакунанда хоҳад нишаст ва поккунандаи нуқра; ва ӯ банӣ-Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра пок хоҳад кард, то ки онҳо барои Худованд ҳадияе аз рӯи адолат тақдим кунанд».

Ҳизқиёл 22:19 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Азбаски ҳамаатон лаҳн шудаед, инак, Ман шуморо дар миёнаи Ерусалим ҷамъ хоҳам кард.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ерусалим макони ҷамъшавии ҳамаи онҳое хоҳад буд

1. Раҳмат ва фазли Худо дар љамъоварии дрос

2. Мақсад ва ҷои ҷамъомад дар Ерусалим

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 147:2 - Худованд Ерусалимро обод мекунад; вай партофташудаи Исроилро чамъ мекунад.

Ҳизқиёл 22:20 Ҳангоме ки онҳо нуқра ва мис ва оҳан ва сурб ва калъаро дар миёни танӯр ҷамъ мекунанд, то ки оташро бар он бипазанд ва гудохта шаванд; Пас туро дар хашми Худ ва дар хашми Худ ҷамъ хоҳам кард, ва туро дар он ҷо тарк хоҳам кард, ва туро об хоҳам кард.

Худо ғазаб ва ғазаби Худро барои ҷамъоварӣ ва ҷазо додани гуноҳкорон истифода хоҳад кард.

1: Пеш аз он ки дер нашавад, тавба кунед, зеро ки ғазаби Худо бар касоне хоҳад омад, ки ин корро намекунанд.

2: Муҳаббат ва марҳамати Худовандро дарк кунед ва ҳоло тавба кунед, то аз ғазаб ва доварии Ӯ канорагирӣ кунед.

1: Румиён 2:4-10: Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ гумон мекунед, дар ҳоле ки намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?

2: Матто 3:7-12: Аммо чун дид, ки бисёре аз фарисиён ва саддуқиён барои таъмид омада истодаанд, ба онҳо гуфт: «Эй насли морҳо! Кӣ шуморо огоҳ кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?

Ҳизқиёл 22:21 Оре, ман шуморо ҷамъ карда, дар оташи ғазаби Худ бар шумо хоҳам вазид, ва шумо дар миёни он гудохта хоҳед шуд.

Худо мардумро гирд оварад ва хашми худро бар сарашон бод ва дар оташ гудохт.

1. "Хатари рад кардани Худо: Огоҳӣ аз Ҳизқиёл 22:21"

2. "Ғазаби Худо: Чӣ тавр мо метавонем аз он канорагирӣ кунем"

1. Амос 5:15 - "Ба бадӣ нафрат кунед, ва некиро дӯст доред, ва доварӣ дар дарвоза муқаррар кунед: шояд Худованд Худои лашкарҳо ба бақияи Юсуф марҳамат кунад".

2. Яъқуб 1:19-20 - «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад».

Ҳизқиёл 22:22 Чӣ тавре ки нуқра дар миёни танӯр гудохта мешавад, шумо низ дар миёни танӯр гудохта хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд хашми Худро бар шумо рехт.

Худо мардуми Ерусалимро огоҳ мекунад, ки онҳо барои беитоатӣ дар оташи хашми Ӯ гудохта хоҳанд шуд.

1. Худо одил ва одил аст: Фаҳмидани ғазаби Худо дар Ҳизқиёл 22:22.

2. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз огоҳии Ҳизқиёл 22:22.

1. Румиён 2:5-8 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазабро барои худ ҷамъ мекунед.

2. Забур 76:7 - Ту, эй Худованд, умеди тамоми ақсои замин ва дуртарин баҳрҳо ҳастӣ.

Ҳизқиёл 22:23 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухан ронда, ба ӯ амр дод, ки бар зидди бадиҳои мардум баромад кунад.

1. Ба бадӣ таҳаммул накунед - Ҳизқиёл 22:23

2. Бар зидди беадолатӣ сухан гӯед - Ҳизқиёл 22:23

1. Масалҳо 29:7 - «Одил дар бораи адолати мискинон ғамхорӣ мекунад, вале шарирон ин гуна ғамхорӣ надоранд».

2. Ишаъё 58:6 - Оё ин рӯза нест, ки ман интихоб мекунам: воз кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлум ва шикастани ҳар юғ?

Ҳизқиёл 22:24 Эй писари одам, ба вай бигӯ: «Ту замине ҳастӣ, ки дар рӯзи ғазаб пок нашудааст ва борон борида нест».

Худованд мардумро аз нофармонӣ ва тавба накарданашон огоҳ мекунад.

1: Тавба кунед ва пеш аз он ки дер нашавад, ба сӯи Худованд рӯй оваред.

2: Ба Худованд итоат кунед, ва Ӯ марҳамат хоҳад кард.

1: Ишаъё 55: 6-7 "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

2: Яъқуб 4:7-10 "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед ва дилҳои худро пок кунед. , эй дугонаҳо. Бадбахт ва навҳа ва гиря кун, Бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба тира табдил ёбад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

Ҳизқиёл 22:25 Дар миёни он қасди анбиёи вай вуҷуд дорад, мисли шери ғуррон, ки сайдро даррон мекунад; ҷонҳоро хӯрдаанд; ганҷ ва чизҳои гаронбаҳоро гирифтанд; вайро дар миёни он бевазанони бисьёре кардаанд.

Анбиёи Исроил мисли шери ғуррон рафтор карда, халқи худро хароб ва молу мулки онҳоро гирифтанд. Онҳо дар ин раванд боиси бевазаниҳои зиёд гардиданд.

1. Хавфи тамаъ ва қудрат: А дар Ҳизқиёл 22:25

2. Бадии худхоҳӣ: А дар Ҳизқиёл 22:25

1. Яъқуб 4:1-3 - Чӣ боиси ҷанҷол мегардад ва чӣ боиси ҷанҷол мегардад? Оё ин нест, ки ҳавасҳои шумо дар дохили шумо ҷанг мекунанд? Шумо мехоҳед ва надоред, пас куштор мекунед. Шумо тамаъ мекунед ва наметавонед ба даст ored, пас ҷангу ҷанҷол мекунед.

2. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед, дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки бародарии шумо дар тамоми ҷаҳон ҳамин гуна ранҷу азобҳоро аз сар мегузаронад.

Ҳизқиёл 22:26 Коҳинони вай шариати Маро поймол карданд, ва чизҳои муқаддаси Маро палид карданд: байни муқаддас ва нопок фарқе

нагузоштанд, ва байни нопок ва покро фарқ накарданд, ва чашмони худро аз рӯзҳои шанбеҳои Ман пинҳон карданд, ва ман дар миёни онҳо палид шудаам.

Коҳинони Исроил қонунҳои Худоро вайрон карда, чизҳои муқаддасро палид карданд, ки байни муқаддас ва нопок, пок ва нопок фарқ накунанд ва ба рӯзи шанбе беэътиноӣ карданд.

1. Муҳимияти ҷудо кардани муқаддас ва нопок

2. Зарурати риоя кардани рӯзи шанбе

1. Ибодат 10: 10-11 ва 19: 2 - "Ва то шумо байни муқаддас ва нопок ва байни нопок ва пок фарқ гузоред; ва ба банӣ-Исроил тамоми фароизҳоеро, ки Худованд ба онҳо гуфтааст, таълим диҳед. ба дасти Мусо».

2. Ишаъё 58: 13-14 - "Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои писанди худ дар рӯзи муқаддаси ман дур кунӣ; ва шанберо лаззат, муқаддаси Худованд, гиромӣ донӣ; ва ӯро эҳтиром намо, на бо роҳҳои худ рафтор накун, ва писанди худро наёб, ва сухани худро нагӯй: он гоҳ ту аз Худованд лаззат хоҳӣ дошт».

Ҳизқиёл 22:27 Сарварони вай дар миёни он мисли гургҳо ҳастанд, ки сайдро метарсонанд, то ки хун бирезанд ва ҷонҳоро нобуд созанд, то ки фоидаи ҳалол ба даст оранд.

Пешвоёни миллат мисли гург ҳастанд, ки барои бештар қудрату сарват ба даст овардани мардуми худро нобуд мекунанд.

1: Аз гургҳое, ки дар миёни мо ҳастанд, ҳазар кунед, ки барои ба даст овардани фоидаи беинсофонаашон фиреб ва зиён меоранд.

2: Фирефта нашавед ба ваъдаҳои бардурӯғи онҳое, ки даъвои манфиатҳои моро дар назар доранд, вале дар асл ба мо зарар расонидан мехоҳанд.

1: Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки онҳо бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

2:1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад.

Ҳизқиёл 22:28 Ва анбиёи вай онҳоро бо хоки бетаваҷҷӯҳ молиданд, дар ҳоле ки ботилро дида, ба онҳо дурӯғ гӯянд: "Худованд Худо чунин мегӯяд, ки Худованд сухан нагуфт".

Пайғамбарони Исроил пешгӯиҳои бардурӯғ дода, даъво мекунанд, ки барои Худованд сухан мегӯянд, вақте ки Ӯ сухан нагуфтааст.

1. Хатари анбиёи козиб 2. Ахамияти фахмидан

1. Ирмиё 23:16-32 - Огоҳӣ аз анбиёи козиб 2. 2 Тимотиюс 3:14-17 - Муҳимияти Навиштаҳо дар фаҳмидани ҳақиқат.

Ҳизқиёл 22:29 Мардуми ин замин зулмро истифода бурда, ғорат карданд, ва мискинон ва мискинонро ба хашм оварданд; бале, бегонаро ноҳақ ситам карданд.

Мардуми ин сарзамин зулм, ғорат ва ба фақиру бечорагон бадрафторӣ намуда, бар бегонаро ноҳақ ситам кардаанд.

1. Гуноҳи ситам: Санҷиши қалби ноинсоф

2. Дӯст доштан ба ҳамсоягон: Имтиҳони ҳамдардии Масеҳ

1. Забур 81:3-4 - "Ба нотавонон ва ятимон адолат диҳед; ҳуқуқи мискинон ва мискинонро нигоҳ доред. Нотавонон ва мискинонро наҷот диҳед; онҳоро аз дасти шарирон раҳо кунед".

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

Ҳизқиёл 22:30 Ва ман дар миёни онҳо шахсеро ҷустуҷӯ кардам, ки чарогоҳ созад ва дар пеши ман барои замин истад, то ки онро хароб накунам, вале наёфтам.

Худо касеро меҷуст, ки барои замин истода, садди муҳофизатӣ эҷод кунад, аммо касеро пайдо карда натавонист.

1. "Дар холигоҳ истодан: Иҷрои масъулияти мо дар назди Худо ва ҳамсоягон"

2. "Қудрати як шахс: чӣ гуна як шахс метавонад тағир диҳад"

1. Ишаъё 59:16–19

2. Яъқуб 1:22–25

Ҳизқиёл 22:31 Бинобар ин Ман хашми Худро бар онҳо рехт; Ман онҳоро бо оташи ғазаби Худ фурӯ бурдам: роҳи онҳоро бар сари онҳо подош додам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ғазаби Худро бар касоне, ки қонунҳои Ӯро вайрон кардаанд, рехт ва он чиро, ки сазовори онҳост, ато хоҳад кард.

1. Ғазаби Худо одил ва одилона аст

2. Мо бояд ба Худо итоат кунем ё ба ғазаби Ӯ дучор шавем

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд.

2. Ибриён 10:30 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" ва боз "Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".

Боби 23 Ҳизқиёл истиораи ду хоҳар, Оҳола ва Оҳолиборо барои тасвир кардани хиёнат ва бутпарастии Исроил ва Яҳудо истифода мебарад. Дар ин боб оқибатҳои амалҳои онҳо, доварии Худо ва барқарорсозии дар оянда ба амал омадаро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо достони истилоҳоти ду хоҳар Оҳола ва Оҳолибо оғоз мешавад, ки мутаносибан Самария (Исроил) ва Ерусалимро (Яҳудо) намояндагӣ мекунанд. Ҳарду хоҳарон ба бутпарастӣ машғул шуда, бо халқҳои

хориҷӣ иттифоқ меҷустанд ва ба корҳои бадахлоқона машғул мешуданд (Ҳизқиёл 23:1–21).

Сархати 2: Худо ғазаби Худро баён мекунад ва ҳукми Худро бар хоҳарон эълон мекунад. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ӯ дӯстдорони онҳоро ба муқобили онҳо меовард ва онҳоро барои хиёнаташон хор, фош ва ҷазо медиҳад (Ҳизқиёл 23:22-35).

Параграфи 3: Боб бо тасвири равшани муҷозоти хоҳарон, аз ҷумла тахриби шаҳрҳо ва талафоти фарзандонашон идома дорад. Худо таъкид мекунад, ки аъмоли онҳо муқаддасоти Ӯро палид карда, хашми Ӯро бар онҳо овард (Ҳизқиёл 23:36-49).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бисту се истифода
истиораи ду хохар
барои тасвир кардани бевафоии Исроил ва Яҳудо,
доварии Худо ва ваъдаи барқароршавӣ.

Ҳикояи аллегорикии ду хоҳар, Оҳола ва Оҳолибо, ки Исроил ва Яҳудоро намояндагӣ мекунанд.
Бутпарастӣ, ҷустани иттифоқҳо ва машғул шудан ба корҳои бадахлоқона.
Ғазаби Худо ва эълони доварӣ бар хоҳарон.
Тавсифи ҷазо, нобудшавӣ ва талафоти кӯдакон.
Таваҷҷӯҳ ба палид кардани маъбади Худо ва оқибатҳои аъмоли онҳо.

Дар ин боби Ҳизқиёл истиораи ду хоҳар Оҳола ва Оҳолибо истифода мешавад, то бевафоӣ ва бутпарастии Исроил ва Яҳудоро тасвир кунад. Хоҳарон ба бутпарастӣ машғул шуда, бо халқҳои хориҷӣ иттифоқ меҷустанд ва ба корҳои бадахлоқона машғул мешуданд. Худо хашми худро баён мекунад ва ҳукми Худро бар онҳо эълон мекунад ва мефаҳмонад, ки чӣ гуна дӯстдорони онҳоро бар зидди онҳо меоранд ва онҳоро хору залил мегардонад, фош ва барои хиёнаташон ҷазо медиҳад. Боб бо тасвири равшани муҷозоти хоҳарон, аз ҷумла тахриби шаҳрҳо ва талафоти фарзандонашон идома дорад. Худо таъкид мекунад, ки аъмоли онҳо муқаддасоти Ӯро палид кардааст ва хашми Ӯро бар онҳо овард. Дар ин боб оқибатҳои амали онҳо, ҳукми Худо ва ваъдаи барқароршавӣ дар оянда таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 23:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ду хохарро барои бадахлокиашон сарзаниш мекунад.

1. Оқибатҳои зиндагии бадахлоқона

2. Мутобиқат кардан ба меъёрҳои адолати Худо

1. Румиён 6:12-14, "Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ накунад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед. Ва андоми худро ҳамчун олоти ноинсофӣ ба гуноҳ надиҳед; балки худро ба Худо таслим кунед, чунон ки ки аз мурдагон зиндаанд, ва андоми шумо ҳамчун асбоби адолат барои Худост, зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед».

2. 1 Петрус 1:13-16, "Бинобар ин камарҳои ақли худро бандед, ҳушёр бошед ва ба файзе ки дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, то охир умедвор бошед; ҳамчун фарзандони итоаткор, на худро мувофиқи ҳавасҳои пештараи

надонистани худ ба вуҷуд оваред: Аммо чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед, зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

Ҳизқиёл 23:2 Писари одам, ду зан, духтарони як модар буданд:

Ду зан, духтарони як модар, барои муаррифии бевафоии Ерусалим ва Самария истифода мешаванд.

1. «Вафодории Худо ва бевафоии мо»

2. «Оқибатҳои бевафоӣ».

1. Ҳушаъ 4:1–3

2. Ирмиё 3:6–10

Ҳизқиёл 23:3 Ва онҳо дар Миср зино мекарданд; онҳо дар ҷавонии худ зино мекарданд: дар он ҷо синаҳояшонро фишор медоданд, ва дар он ҷо пистонҳои бакораташонро мекӯфтанд.

Халқи Исроил дар айёми ҷавонии худ дар Миср ба фоҳиша ва бадахлоқии ҷинсӣ даст мезаданд.

1. Нақшаи Худо барои покӣ ва покии ҷинсӣ

2. Хатари бадахлоқии ҷинсӣ

1. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳе ки одам мекунад, бе бадан аст; лекин ҳар кӣ зино мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

2. Ибриён 13:4 - Издивоҷ дар ҳама чиз мӯҳтарам аст, ва бистар беайб аст; лекин зинокорон ва зинокоронро Худо доварӣ хоҳад кард.

Ҳизқиёл 23:4 Ва номҳои онҳо Аҳоло-и пир ва хоҳараш Аҳолибо буданд, ва онҳо аз они ман буданд, ва писарону духтарон зоид. Номҳои онҳо чунин буд; Сомария Аҳола аст, ва Ерусалим Аҳолибо аст.

Ҳизқиёл-пайғамбар дар бораи ду хоҳар, Аҳола ва Аҳолиба сухан меронад, ки ҳардуи онҳо аз они Худо буданд. Ҳар яки онҳо писарон ва духтарон доранд, ва Сомария Аҳоло аст ва Ерусалим Аҳолибо аст.

1. «Вафодории Худо ба воситаи наслҳо»

2. «Маънои рамзии Ахола ва Ахолибо»

1. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худост; Ӯ Худои содиқ аст ва аҳди муҳаббати Худро бо ҳазорон наслҳои онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, нигоҳ медорад.

2. Ҳушаъ 2:1 - "Дар бораи бародарони худ "Эй қавми ман" ва дар бораи хоҳарони худ "Дӯстдоштаи ман" бигӯед".

Ҳизқиёл 23:5 Ва Аҳоло фоҳиша кард, вақте ки вай аз они ман буд; ва ба ошиқони худ, ба ашшуриён ҳамсояҳои худ,

Ахола, вақте ки ба худоёни дигар парастиш кард, зинои рӯҳонӣ кард.

1: Худо моро даъват мекунад, ки танҳо ба Ӯ содиқ бошем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба васвасаҳои ҷаҳон нигоҳ накарда ба Парвардигори худ содиқ бошем.

1: Масалҳо 4: 14-15 - Ба роҳи шарир наравед ва дар роҳи бадӣ наравед. Аз он канорагирӣ кунед; ба он наравед; аз он рӯй гардонед ва бигзаред.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 23:6 Онҳое ки либоси кабуд дар бар доштанд, мириҳазорон ва ҳокимон, ки ҳама ҷавонони хушрӯ, савораи аспсавор буданд.

Ҳизқиёл 23:6 дар бораи ҷавонони зебои либоси кабуд, ки сардор ва ҳоким буданд ва аспсавор буданд, сухан меронад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки пешвоёни қавӣ бошем ва кӯшиш кунем, ки пешвое бошем, ки одамон ба он бовар кунанд ва ба онҳо эҳтиром гузоранд.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки хоксорона либос пӯшем ва либосро барои нишон додани ӯҳдадории худ ба зиндагии худотарс истифода барем.

1: 1 Тимотиюс 2: 9-10 "Ҳамчунин, занон бояд дар либоси мӯътабар, бо хоксорӣ ва худдорӣ, на бо мӯйҳои бофташуда ва тилло ё марворид ё либоси қиматбаҳо, балки бо он чизе ки барои занони худотарсӣ мувофиқ аст, ороиш диҳанд. бо корҳои нек».

2: Масалҳо 31:25 "Қувват ва шаъну шараф либоси вай аст, ва вай дар вақти оянда механдад".

Ҳизқиёл 23:7 Ҳамин тавр, вай бо онҳо, бо ҳамаи баргузидагони Ашшур, ва бо ҳамаи онҳое ки ба онҳо дилсӯзӣ мекард, зино кард; худро бо тамоми бутҳои онҳо палид кард.

Ҳизқиёл дар бораи зинокории рӯҳонии халқи Исроил, ки Худовандро барои бутҳо тарк кардаанд, сухан меронад.

1: Дар зинои рӯҳонӣ гунаҳкор нашавед; ба Худо содиқ монед.

2: Нагузоред, ки бутҳо шуморо аз Худованд дур кунанд.

1: Румиён 1:21-23 - Зеро ки гарчанде ки онҳо Худоро мешинохтанд, Ӯро ҳамчун Худо эҳтиром намекарданд ва ба Ӯ шукр намегуфтанд, балки дар андешаи худ бехуда гаштанд ва дилҳои аблаҳии онҳо тира шуд. Онҳо худро хирадманд гуфта, аблаҳ шуданд ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд.

2:1 Қӯринтиён 10:14 - Пас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.

Ҳизқиёл 23:8 Вай ҳам зинокории худро, ки аз Миср оварда буд, тарк накард, зеро ки дар ҷавониаш бо вай хобида, синаҳои бакорати ӯро кӯфта, зинокории худро бар вай рехт.

Дар ҷавониаш Миср аз зан дар гузаргоҳ истифода карда, бо ӯ ба корҳои ҷинсӣ машғул буд ва ӯро таҳқир мекард.

1. Муҳимияти покии ҷинсӣ ва эҳтиром ба ҳамдигар

2. Оқибатҳои гуноҳ ва бадахлоқӣ

1. 1 ба Қӯринтиён 6:18-20 - "Аз зино гурезед. Ҳар як гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зинокор бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Ё шумо намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Худост. Рӯҳулқудс дар даруни шумост, ки Ӯро аз Худо доред? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳои гарон харида шудаӣ. Пас Худоро дар ҷисми худ ҳамду сано гӯй».

2. Масалҳо 5:15-20 - "Аз чоҳи худат об бинӯш, аз чоҳи худат оби равон. Оё чашмаҳои ту дар кӯчаҳо пароканда шаванд, ҷӯйҳои об дар кӯчаҳо? Бигзор онҳо танҳо барои худат бошанд, на барои бегонагон. ту.Чашмаат муборак бод, бо зани чавони, охуи дилкашу лутфат шод бод.Синаи у хамеша пур аз завк, хамеша дар ишки у маст бош, чаро масти эй ман. Писарам, бо зани мамнуъ ва ба оғӯши зани зинокорӣ?

Ҳизқиёл 23:9 Бинобар ин ман ӯро ба дасти дӯстдорони худ, ба дасти ашшуриён, ки ба онҳо дилбастагӣ мекард, таслим кардам.

Худованд иҷоза дод, ки Исроил ба асирии ашшуриён, ки ӯ ба онҳо дилбастагӣ дошт, асир шавад.

1: Оқибатҳои бутпарастӣ - Ҳизқиёл 23:9

2: Доварии Худо дар бораи хиёнат - Ҳизқиёл 23:9

1: Ирмиё 2:20 - Зеро ки аз замонҳои қадим юғи туро шикастам, ва бандҳои туро шикастам; ва ту гуфтӣ: "Ман аз ҳад нагузаронам"; вақте ки бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз саргардон шуда, фоҳиша мекунӣ.

2: Ҳушаъ 4:11-13 - Зино, шароб ва шароби нав дилро аз байн мебарад. Халқи Ман дар бораи захираҳои худ маслиҳат мепурсад, ва асои онҳо ба онҳо хабар медиҳад, зеро ки рӯҳи зино онҳоро ба гумроҳӣ андохтааст, ва онҳо аз зери Худои худ фоҳиша шудаанд. Бар қуллаҳои кӯҳҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар теппаҳо, дар зери дубу сафедор ва ҷӯйборҳо бухур месозанд, зеро ки сояи онҳо хуб аст; бинобар ин духтарони шумо зино хоҳанд кард, ва ҳамсарони шумо зино хоҳанд кард.

Ҳизқиёл 23:10 Инҳо аврати вайро ошкор карданд: писарон ва духтарони вайро гирифта, бо шамшер куштанд; ва дар байни занон машҳур гашт; зеро ки онҳо бар вай доварӣ карда буданд.

Писарону духтарони як зане, ки номаш зикр нашудааст, гирифта кушта шуданд, ки бо сабаби ҳукми иҷро шудани ӯ дар миёни занон маъруфият пайдо кард.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки новобаста аз он ки дар кадом вазъ аст, барои неъматҳои Худо ба мо ато кардааст, шукр гӯем.

2: Мо бояд дар бораи интихоби худ ва чӣ гуна онҳо метавонанд ба ҳаёти мо ва атрофиёнамон таъсир расонанд, дар хотир дошта бошем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

Ҳизқиёл 23:11 Ва ҳангоме ки хоҳараш Аҳолибо инро дид, вай дар муҳаббати аз ҳад зиёди худ аз вай фосидтар буд, ва дар зинокории худ аз хоҳараш дар зинокории худ бештар фосидтар шуд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Аҳолиба нисбат ба хоҳараш фосидтар ва фоҳишатар буд.

1: Гуноҳ метавонад моро аз он даме, ки мо фикр мекардем, дуртар барад.

2: Фирефта нашавед, ки каме гуноҳ кори бузург нест.

1: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2: Яъқуб 1: 14-15 - "Аммо ҳар кас, вақте ки аз ҳаваси бади худ кашида мешавад ва фирефта мешавад, озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

Ҳизқиёл 23:12 Вай ба ашшуриён дилбастагӣ мекард, ки ҳамсоягони худ, сардорон ва ҳокимон либоси зебо доштанд, сараҳои аспсавор, ва ҳама ҷавонони дилписанд.

Зане дар Ҳизқиёл 23:12 тасвир шудааст, ки ба ҳокимон ва сараҳои Ашшур таваҷҷӯҳ зоҳир мекунад ва онҳоро ҳамчун ҷавонони дилхоҳ мебинад.

1. Шаҳват ба ҷойгоҳҳои гунаҳкор мебарад

2. Хатари бутпарастии хоҳишҳои дунё

1. 1 Юҳанно 2:15-17 "Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Барои ҳама чиз дар ҷаҳон ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури ҳаёт на аз Падар, балки аз ҷаҳон меояд; ҷаҳон ва ҳавасҳои он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад зинда мемонад».

2. Яъқуб 1:13-15 "Вақте ки озмоиш мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд, ки Худо маро меозмояд. Зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; аммо ҳар кас вақте ки бо шарри худ кашида мешавад, озмуда мешавад. ҳавас ва фирефта шудааст. Сипас, пас аз ҳомила шудан, гуноҳро ба дунё меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба воя расида, мамотро ба дунё меорад».

Ҳизқиёл 23:13 Ва ман дидам, ки вай палид шудааст, ва онҳо ҳардуро як роҳ пеш гирифтанд,

ва зинокории вайро афзун мекарданд, зеро ки чун дид, ки одамон бар девор мерехтанд, пайкарҳои калдониён бо ранги сурх рехтанд.

Ҳизқиёл шоҳиди ба зино кардани ҳарду зан аст ва тасвирҳои калдониёнро мебинад, ки дар девор бо ранги сурх кашида шудаанд.

1. Чӣ тавр дар ҷаҳони фасодзада пок мондан мумкин аст

2. Фаҳмидани қудрати васвасаҳо

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми ба васвасаи ҳаваси бади худ кашида ва фирефта шуданаш озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Бинобар ин мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ҷисм он чиро мехоҳад, ки бар зидди Рӯҳ аст, ва Рӯҳ он чиро, ки бар хилофи ҷисм аст, мехоҳад. Онҳо бо якдигар ихтилоф доранд, то ҳар чӣ хоҳед, накунед».

Ҳизқиёл 23:14 Ва зинокории худро зиёд мекард, зеро ки чун дид, ки одамон бар девор рехтаанд, пайкарҳои калдониён бо ранги сурх рехта буданд,

Ҳизқиёл 23:14 дар бораи бевафоии исроилиён ба Худо сухан меронад, зеро онҳо ба суратҳои калдониён ҷалб карда шуданд.

1. Вафодории Худо ва бевафоӣ

2. Бутпарастӣ ва оқибатҳои он

1. 1 Юҳанно 5:21 - Фарзандони хурдсол худро аз бутҳо нигоҳ доред

2. Румиён 1:21-23 - Зеро, гарчанде ки онҳо Худоро мешинохтанд, Ӯро ҳамчун Худо эҳтиром намекарданд ва ба Ӯ шукр намегуфтанд, балки дар тафаккури худ бехуда шуданд ва дилҳои аблаҳии онҳо тира шуд. Даъвои доно буданашон беақл шуданд

Ҳизқиёл 23:15 Камарбанд дар камар баста, сару либоси рангоранг дар бар, ҳамаи онҳо мирон буданд, ки ба тарзи бобилиёни Калдей, ба сарзамини зодгоҳи худ нигоҳ кунанд.

Дар Ҳизқиёл 23:15 халқи Исроил тасвир шудааст, ки ба бобилиёни Калдей монанд либос мепӯшанд.

1. Арзиши ассимилятсия: Ҳизқиёл 23:15 ва хатари мувофиқат кардан

2. Ҳизқиёл 23:15 - Оқибатҳои созиши фарҳангӣ

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Ирмиё 2:7 - Ва ман шуморо ба замини фаровоне овардам, то аз меваҳо ва неъматҳои он баҳра баред. Аммо вақте ки шумо даромадед, замини маро палид кардед ва мероси маро зишт кардед.

Ҳизқиёл 23:16 Ва ҳангоме ки онҳоро бо чашмони худ дид, ба онҳо дилсӯзӣ кард ва қосидонро ба назди онҳо ба Калдия фиристод.

Зане, ки дар Ҳизқиёл 23:16 навишта шудааст, бобилиёнро дид ва дарҳол асири онҳо шуд ва ба назди онҳо ба Калдия қосидон фиристод.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои дунё бар ваъдаҳои Худо

2. Хатари дили беназорат

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ҳизқиёл 23:17 Ва бобилиён назди вай ба бистари муҳаббат омаданд, ва ӯро бо зинокории худ палид карданд, ва вай бо онҳо палид шуд, ва ақли вай аз онҳо бегона шуд.

Бобилиён дар Ҳизқиёл 23:17 назди зан омада, бо вай зино карда, ӯро фосид ва бегона карданд.

1. Хатари бадахлоқӣ

2. Оқибатҳои гуноҳ

1. Ибриён 13:4 - Бигзор ақди никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад ва бистари никоҳ нақис бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард.

2. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз ҷисм аст, аммо шахси зино бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Ё шумо намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки онро аз ҷониби Худо доред? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳо харида шудай. Пас дар бадани худ Худоро ҳамду сано хонед.

Ҳизқиёл 23:18 Пас, вай зинокории худро ошкор кард, ва аврати худро ошкор кард; он гоҳ ақли ман аз вай бегона шуд, чунон ки ақли ман аз хоҳараш бегона буд.

Худованд ақли худро аз одамоне, ки ба зинокорӣ ва бараҳна машғул буданд, бегона кард.

1: Мо бояд ҳамеша дар бораи аъмоли худ бошем, зеро Худованд ба гуноҳкорон наздик нахоҳад буд.

2: Ваќте ки мо аз роњи Худо гумроњем, аз рӯи худ бознамегардонад ва моро ба холи худ вогузорад.

1: 1 Қӯринтиён 6:15-20 - Бадани мо барои Худованд маъбад аст ва вақте ки мо бадахлоқона рафтор мекунем, мо Ӯро эҳтиром намекунем.

2: Румиён 6:12-14 - Мо бояд аз гуноҳ рӯй гардонем ва мисли Исо зиндагӣ кунем, зеро мо ба воситаи Ӯ нақот ёфтаем.

Ҳизқиёл 23:19 Бо вуҷуди ин вай зинокории худро зиёд карда, айёми ҷавонии худро, ки дар замини Миср фоҳиша карда буд, ба ёд овард.

Ҳизқиёл 23:19 дар бораи хиёнати зан ва ба ёд овардани рӯзҳое, ки ӯ дар Миср фоҳиша буд, нақл мекунад.

1. «Хатари бевафой» 2. «Ба ёд овардани гунохони гузашта».

1. Ибриён 10:26–31; «Зеро ки агар мо баъд аз гирифтани дониши Ҳақ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонӣ барои гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд». 2. Румиён 6:12–14; «Бинобар ин бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ накунад, то ба ҳавасҳои он итоат кунед ва узвҳои бадани худро ба гуноҳ ҳамчун олоти ноинсофӣ пешниҳод накунед; балки худро ба Худо ҳамчун зиндагон аз мурдагон нишон диҳед, ва узвҳо ҳамчун асбоби адолат барои Худо».

Ҳизқиёл 23:20 Зеро ки вай ба дӯстдорони онҳо, ки гӯшти онҳо мисли гӯшти хар аст, ва ҷасади онҳо мисли ҷасади аспҳост, дилбастагӣ мекард.

Ин порча дар бораи шахсе сухан меравад, ки ба Худо хиёнат мекунад ва ба ҷои онҳо ба дигарон бахшида шудааст, ки ҷисм ва ҷисми онҳо ҷисми инсон нест.

1. Хатари бевафоӣ

2. Қимати вафодорӣ ба Худо

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2. Ҳушаъ 4:11-12 - зино, шароб ва шароби нав, ки ақлро аз байн мебаранд. Қавми ман аз бутҳои чӯбини худ маслиҳат мепурсад, ва асояш ба онҳо мегӯяд; зеро ки рӯҳи зинокорӣ онҳоро гумроҳ кардааст, ва онҳо аз зери Худои худ зино шудаанд.

Ҳизқиёл 23:21 Ҳамин тавр ту зинокориҳои ҷавонии худро ба ёд овардӣ, ки пистонҳои худро аз ҷониби мисриён кӯфта, барои падарони ҷавонии худ кӯфта будӣ.

Ҳизқиёл 23:21 ба зинокории банӣ-Исроил, ки онҳо дар Миср буданд, ва чӣ гуна онҳоро мисриён истифода бурданд.

1. Хатари зиндагӣ дар гуноҳ - Чӣ гуна гуноҳ метавонад ба ҳалокат расонад

2. Қудрати тавба - чӣ гуна тавба метавонад ба кафорат оварда расонад

1. Ишаъё 1:18-20 - Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

2. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд.

Ҳизқиёл 23:22 Бинобар ин, эй Аҳолибо, Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, дӯстдорони туро, ки ақли ту аз онҳо бегона аст, бар зидди ту хоҳам овард, ва онҳоро аз ҳар сӯ бар зидди ту хоҳам овард;

Худо Аҳолибаҳро барои хиёнаташ ҷазо дода, ошиқонашро ба муқобили ӯ меорад.

1. Адолати бепоёни Худо: Ҷазои Аҳолиба

2. Хатари аз Худо дур шудан

1. Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ҳизқиёл 23:23 Бобилиён, ва тамоми калдониён, Пеқӯд, ва Шоа, ва Коа, ва тамоми ашшуриён, ки бо онҳо буданд: ҳамаи онҳо ҷавонони дилхоҳ, мириҳазорон ва ҳокимон, сарварони бузург ва номдор, ки ҳама савори асп буданд.

Дар ин порча бобилиён, калдониён, пекодҳо, шоаҳо, коаҳо ва ашуриён ҳамчун як гурӯҳи мардони ҷавону тавоно, ки савори аспҳо буданд, зикр шудааст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо ҳаёти моро огоҳ мекунад

2. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан имони моро мустаҳкам мекунад

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷо хобанд, гарманд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб ованд, ресмони сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

Ҳизқиёл 23:24 Ва онҳо бо аробаҳо, аробаҳо ва чархҳо ва анҷумани мардум бар зидди ту хоҳанд омад, ки ба муқобили ту ҷилд ва сипар ва хӯди гирду атроф гузоранд; ва Ман ба онҳо доварӣ хоҳам дод, ва онҳо доварӣ хоҳанд кард. туро мувофиқи ҳукми онҳо.

Худо анҷумани бузурги мардумро бар зидди Ерусалим хоҳад овард, то онҳоро мувофиқи қонунҳои худ доварӣ кунад.

1. Адолати Худо ногузир аст

2. Оқибатҳои ноадолатӣ

1. Ишаъё 33:22 - Зеро ки Худованд довари мост; Худованд қонунгузори мост; Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Ҳизқиёл 23:25 Ва ҳасади худро бар ту хоҳам овард, ва онҳо бо ту ба хашм хоҳанд омад: бинӣ ва гӯшҳои туро хоҳанд гирифт; ва бақияи ту аз шамшер хоҳанд афтод; писарон ва духтарони туро хоҳанд гирифт; ва бақияи туро оташ хоҳанд хӯрд.

Рашки Худо нисбат ба касоне, ки хиёнат кардаанд, баён карда мешавад ва ононро бо аз даст додани бониву гуш ва фарзандонашон ва нобуд кардани молу мулки бокимондаашон азоби сахт мегиранд.

1. Оқибатҳои хиёнат: омӯзиши Ҳизқиёл 23:25

2. Фаҳмидани ҳасад аз Худо: Таҳқиқи Ҳизқиёл 23:25

1. Хуруҷ 20:5 - Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чоруми касоне, ки аз ман нафрат доранд, ҷазо медиҳам. ...

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 23:26 Онҳо инчунин либосатро кашида, ҷавоҳироти зебои туро хоҳанд бурд.

Худо айшу нӯши касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, аз байн мебарад.

1. Неъмати тоат

2. Оқибатҳои гуноҳ

1. Масалҳо 10:22, "Барори Худованд сарват меорад, ва Ӯ ба он ҳеҷ душворӣ намедиҳад".

2. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ҳизқиёл 23:27 Ҳамин тавр ба зинокории ту аз замини Миср овардаатро хотима хоҳам дод, то ки ту ба онҳо чашм нахоҳӣ дод, ва Мисрро дигар ба ёд наовар.

Худо Исроилро барои зинокории онҳо мебахшад ва дигар намегузорад, ки онҳо дар бораи Миср фикр кунанд.

1. Ваъдаи омурзиши Худо - Ҳизқиёл 23:27

2. Дур шудан аз Миср - Ҳизқиёл 23:27

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам маҳв мекунам ва гуноҳҳои туро ба ёд намеоварам".

2. Ирмиё 31:34 - "Ва дигар ҳеҷ кас ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим нахоҳанд дод, то гӯянд: "Худовандро бишносед, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдтаринашон то бузургтаринашон, мегӯяд: Худованд: зеро ки гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

Ҳизқиёл 23:28 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, Ман туро ба дасти онҳое ки нафрат дорӣ, ба дасти онҳое хоҳам дод, ки аҷли ту аз онҳо бегона аст.

Худо ваъда медиҳад, ки Ҳизқиёлро ба дасти онҳое, ки нафрат доранд, таслим мекунад, ки аҷли ӯ аз онҳо дур шудааст.

1. Ин дар дасти Худост: таваккал ба подшоҳии Худо

2. Бартараф кардани кина: Омӯзиши дӯст доштани онҳое, ки моро озор додаанд

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Матто 5:44 - Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки аз шумо бадбинӣ мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

Ҳизқиёл 23:29 Ва бо ту нафратоварона рафтор карда, тамоми меҳнататро аз байн хоҳанд бурд, ва туро бараҳна ва урён хоҳанд гузошт; ва аврати зинокории ту ошкор хоҳад шуд, ҳам зинокории ту ва ҳам зинокории ту.

Ғазаби Худо нисбати онҳое, ки зино кардаанд, дар Ҳизқиёл 23:29 ошкор шудааст.

1. "Зино: Пардохти қимати гуноҳ"

2. "Огоҳӣ аз зино: даравидани он чи мекорӣ"

1. Яъқуб 4:17 - Аз ин рӯ, барои касе, ки кори дурустро медонад ва онро намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Масалҳо 6:32 - Аммо шахсе, ки зино мекунад, ақл надорад; ҳар кӣ чунин кунад, худро нобуд мекунад.

Ҳизқиёл 23:30 Ин корҳоро бо ту хоҳам кард, зеро ки ту аз паи халқҳо зино шудай ва бо бутҳои онҳо палид шудай.

Худо халқи Исроилро барои бутпарастӣ ва ибодати худоёни бегона ҷазо хоҳад дод.

1. Ғазаб ва доварии Худо - Ҳизқиёл 23:30

2. Хатари бутпарастӣ - Ҳизқиёл 23:30

1. Ғалотиён 5:19-21 - Акнун аъмоли ҷисм ошкор аст, ки инҳоянд; Зино, зино, нопокӣ, фисқу фуҷур, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, ихтилоф, тақлид, ғазаб, фитна, фитна, бидъат

2. 1 Қӯринтиён 10:14 - Пас, эй маҳбубони ман, аз бутпарастӣ бигрезед.

Ҳизқиёл 23:31 Ту бо роҳи хоҳари худ рафтор кардай; бинобар ин косаи вайро ба дасти ту хоҳам дод.

Худо моро аз оқибатҳои пайравӣ ба роҳи нодуруст огоҳ мекунад.

1. Ҷоми натиҷаҳо: Омӯзиш аз мисоли Ҳизқиёл 23:31

2. Бо роҳи нодуруст пайравӣ накунед: Ба огоҳии Ҳизқиёл 23:31 гӯш диҳед

1. Воиз 11:9 - Эй ҷавон, дар ҷавонии худ шодӣ кун; ва бигзор дили ту дар айёми ҷавонии худ шод гардад, ва бо роҳҳои дили худ ва дар назари чашмони худ рафтор намо;

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Ҳизқиёл 23:32 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ту аз косаи хоҳари худ чуқур ва калон бинӯшӣ; дар он бисьёр аст.

Худо аз оқибатҳои гуноҳ ҳушдор медиҳад, ки шахсоне, ки дар он ширкат мекунанд, мавриди масхара ва тамасхури дигарон қарор мегиранд.

1. Хатари гуноҳ: шинохт ва парҳез аз оқибатҳои он

2. Дар муқобили васвасаҳо устувор истодан

1. Масалҳо 1:10-19 - Даъвати ҳикмат барои рад кардани бадӣ

2. Яъқуб 1:13-15 - Васвасаҳо ва чӣ гуна ба он муқобилат кардан мумкин аст

Ҳизқиёл 23:33 Ту аз мастӣ ва андӯҳ, аз косаи ҳайрат ва харобӣ, аз косаи хоҳарат Сомария пур хоҳӣ шуд.

Худо мардумро аз ба сабаби бутпарастӣ ва зулмашон хароб шудани онҳо огоҳ мекунад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Огоҳӣ аз Ҳизқиёл

2. Ҷоми ғам: Дарав он чизе ки мо мекорем

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ҳизқиёл 23:34 Онро нӯшида, берун хоҳӣ кард, ва пораҳои онро мешиканад, ва синаҳои худро канда хоҳӣ кард, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд ба банӣ-Исроил амр мекунад, ки косаи ғазаби Ӯро бинӯшанд ва ба нишони тавба синаҳои худро пора-пора кунанд.

1. Ҷоми ғазаби Худо: Фаҳмидани вазнинии гуноҳ

2. Ҷоми ғазаби Худо: дарёфти тавба ва барқароршавӣ

1. Ирмиё 25:15-17 Косаи ғазаби Худо рехта мешавад

2. Марсияҳо 5:7 Гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат медиҳанд

Ҳизқиёл 23:35 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Азбаски маро фаромӯш кардай ва аз паси худ андохтӣ, ба зино ва зинокории худ низ таҳаммул кун.

Худо халқи Исроилро барои фаромӯш кардани Ӯ ва даст ба рафтори бадахлоқона ҳушдор медиҳад.

1. Баркарор кардани робитаи мо бо Худо

2. Аз нав бахшидани ҳаёти худ ба Худованд

1. Такрори Шариат 6:5 - "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор".

2. Ирмиё 29:13 - "Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед".

Ҳизқиёл 23:36 Ва Худованд ба ман гуфт: Эй фарзанди одам, оё Аҳоло ва Аҳолиборо доварӣ мекунӣ? Бале, корҳои зишташонро ба онҳо эълон кун;

Аҳоло ва Аҳолибо ба доварӣ даъват карда мешаванд, то корҳои зиштии худро эълон кунанд.

1: Адолати мутлақи Худо талаб мекунад, ки ҳамаи гуноҳкорон ба ҷавобгарӣ кашида шаванд ва ба доварии Ӯ дучор шаванд.

2: Худованд Худои муҳаббат ва марҳамат аст, аммо Ӯ довари одил аст ва намегузорад, ки гуноҳ бечазо монад.

1: Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

2: Ибриён 10:30-31 - Зеро мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Ҳизқиёл 23:37 Ки онҳо зино карданд, ва хун дар дасти онҳост, ва бо бутҳои худ зино кардаанд, ва инчунин писарони худро, ки барои ман зоида буданд, маҷбур карданд, ки барои онҳо аз оташ гузаронанд ва онҳоро бихӯранд. .

Ҳизқиёл 23:37 дар бораи бутпарастӣ, зино ва амалияи қурбонии кӯдакон ба худоёни бутпарастӣ сухан меравад.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Гунохи кабири зино

1. Ишаъё 5:20-21 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва бади нек мехонанд; торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот медонанд, ки талхро ширин ва ширинро талх медонанд!»

2. Ирмиё 17:9 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

Ҳизқиёл 23:38 Ва бо ман чунин карданд: дар ҳамон рӯз маъбади Маро палид карданд, ва рӯзҳои шанбеи маро палид карданд.

Халқи Исроил маъбади муқаддаси Худоро таҳқир карда, рӯзҳои шанбеи Ӯро вайрон карданд.

1. «Аҳамияти муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе»

2. «Оқибатҳои таҳқири маъбади Худо»

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Такрори Шариат 12:1-4 - Ҳама ҷойҳоеро, ки халқҳоеро, ки шумо тасарруф мекунед, дар кӯҳҳои баланд ва теппаҳо ва дар зери ҳар дарахти паҳншуда ба худоёни худ ибодат мекарданд, нест кунед.

Ҳизқиёл 23:39 Зеро, вақте ки онҳо фарзандони худро барои бутҳои худ куштанд, худи ҳамон рӯз ба маъбад омаданд, то ки онро палид кунанд; ва инак, дар миёни хонаи Ман чунин рафтор карданд.

Мардум фарзандони худро ба бутҳо қурбонӣ мекарданд ва аз ин рӯ маъбади Худоро таҳқир мекунанд.

1. Қувваи бутпарастӣ: Чӣ тавр он метавонад боиси бадном кардани маъбади Худо гардад

2. Ҳифзи муқаддасоти Худо: Чӣ тавр мо метавонем онро аз бадгӯӣ ҳифз кунем

1. Ирмиё 32:35 - "Ва баландиҳои Баалро, ки дар водии писари Ҳиннӯм аст, бино карданд, то писарон ва духтарони худро аз оташ ба сӯи Молик гузаронанд; ки ман ба онҳо амр накардаам, ва Ба фикрам омад, ки онҳо ин кори зиштро ба ҷо ованд, то ки Яҳудоро ба гуноҳ андохт».

2. Хуруҷ 20: 3-4 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё ба ҳеҷ чиз монанди он чизе, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин дар зер аст, ё ки дар оби зери замин аст».

Ҳизқиёл 23:40 Ва илова бар ин, ки шумо одамонеро фиристодаед, ки аз дур омадаанд, ки ба онҳо қосиде фиристода шудааст; ва инак, омаданд: барои онҳо худатро шустӣ, чашмонатро ранг карда, бо ороишҳо оро додай,

Худо исроилиёнро барои рафтори зинокорашон ва зебу зинат додани мардони аз дур омадаро мазаммат мекунад.

1. Қудрати тавбаи фурӯтанӣ дар баробари хашми Худо

2. Оқибатҳои бутпарастӣ ва бевафоӣ ба Худо

1. Яъқуб 4:7-10 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Бадбахт бош ва гиря кун. Бигзор хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба тира гардад.

10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ҳизқиёл 23:41 Ва бар бистари боҳашамат ва суфрае, ки пеш аз он муҳайё шудааст, бихӯр, ва бар он бухури ман ва равғани ман гузоштай.

Худованд ба Ҳизқиёл дар бораи зане нақл кард, ки дар болои кати боҳашамат нишаста буд, ки пешаш миз тайёр карда буд ва дар он ҷо бухур ва равған гузошта буд.

1. Хатари бутпарастӣ: Чӣ гуна қалбҳои моро ба осонӣ аз худ дур мекунанд

2. Қувваи дуо: Чӣ гуна Худованд садоқати моро меҷӯяд

1. Ишаъё 57:20 Аммо шарирон мисли баҳри пурташвишанд, ки ором намеёбад, ва обҳояш ботлоқ ва хок мепартоянд.

2. Забур 66:18 Агар дар дили худ шароратро бинам, Худованд маро намешунавад.

Ҳизқиёл 23:42 Ва овози издиҳоми ором бо вай буд; ва бо одамони оддӣ собиёнро аз биёбон оварданд, ки ба дастҳояшон дастбандҳо ва бар сарашон тоҷҳои зебо гузоштанд.

Гурӯҳи бузурги мардум бо зане ҳамроҳӣ мекарданд ва собиён аз биёбон дар миёни онҳо буданд ва ӯро бо дастпонаҳо ва тоҷҳо оро медоданд.

1. Қудрати ҷомеа: ба якдигар такя карданро ёд гиред.

2. Зебоии имон: Худованд метавонад, ҳатто аз эҳтимол дуртарин ёронро гирд оварад.

1. Румиён 12:4-5 - Чунки мо дар як бадан узвҳои зиёд дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифаро доранд: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем.

2. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

Ҳизқиёл 23:43 Он гоҳ ман ба вай, ки пири зино карда буд, гуфтам: «Оё акнун бо вай зино мекунанд, ва вай бо онҳо?

Худо бар зидди бутпарастӣ ва бутпарастии банӣ-Исроил баромад мекунад.

1: Огоҳии Худо аз бутпарастӣ - Ҳизқиёл 23:43

2: Оқибати бутпарастӣ - Ҳизқиёл 23:43

1: Такрори Шариат 4:15 19

2: Ишаъё 44:9 20

Ҳизқиёл 23:44 Аммо онҳо, чунон ки назди зани фоҳишабозӣ даромаданд, назди вай даромаданд, ҳамон тавр назди Аҳоло ва Аҳолибо, ки занони фоҳиша буданд, даромаданд.

Аҳоло ва Аҳолибо занони фоҳиша буданд, ва мардон мисли он ки назди фоҳиша мерафтанд, назди онҳо мерафтанд.

1. Хатарҳои бадахлоқӣ

2. Гунохи зино

1. Ғалотиён 5: 19-21 "Акнун аъмоли ҷисм равшан аст: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастӣ, , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки пештар шуморо огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

2. 1 ба Қӯринтиён 6:18-20 "Аз зино гурезед. Ҳар як гуноҳи дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зинокор бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Ё шумо намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Худост. Рӯҳулқудс дар даруни туст, ки аз Худост? Ту аз они худӣ нестӣ, зеро ки ту бо баҳои гарон харида шудай. Пас Худоро дар ҷисми худ ҳамду сано гӯй».

Ҳизқиёл 23:45 Ва мардони одил онҳоро мувофиқи тарзи занҳои зинокор ва ба тарзи занони хунрезӣ доварӣ хоҳанд кард; зеро ки онҳо зинокоранд ва хун дар дасти онҳост.

Худованд мардони солеҳро дастур медиҳад, ки занони зинокор ва занонеро, ки хун рехтаанд, мувофиқи аъмоли худ доварӣ кунанд.

1. Қувваи доварии одилона: Амри Худо барои доварӣ кардани гунаҳкорон

2. Оқибатҳои таҷовуз: Зарурати адолат

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 1:20 - зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

Ҳизқиёл 23:46 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман ба онҳо як гурӯҳ хоҳам овард, ва онҳоро хоҳам дод, ки аз байн баранд ва вайрон шаванд.

Худо як гурӯҳеро бар зидди халқи худ меорад ва иҷозат медиҳад, ки онҳо хориҷ карда шаванд ва вайрон карда шаванд.

1: Муҳаббати Худо аз рафтори мо вобаста нест. Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки чӣ тавр рафтор мекунем ва қарорҳои мо ба муносибати мо бо Худо чӣ гуна таъсир мерасонанд.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо дар ихтиёри худ аст ва ҳамеша дар баробари душвориҳо ризқи моро медиҳад.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Ҳизқиёл 23:47 Ва ҷамоъат онҳоро сангсор хоҳад кард, ва онҳоро бо шамшерҳояшон мефиристад; писарон ва духтарони худро хоҳанд кушт, ва хонаҳои онҳоро ба оташ месӯзонанд.

Ба гурӯҳи одамон дар Ҳизқиёл 23:47 амр шудааст, ки писарон, духтарон ва хонаҳои дигаронро сангсор кунанд, бикушанд ва сӯзонанд.

1. Вазнинии гуноҳ: Огоҳии Ҳизқиёл аз беадолатӣ

2. Ҳимояи Худо: таваккал кардан ва итоат кардан ба фармудаҳои Ӯ

1. Такрори Шариат 6:16-17 Худованд Худои худро наозмоед, чунон ки Ӯро дар Массо озмуда будед. аҳкоми Худованд Худои худро, ва шаҳодатҳои Ӯ ва фароизи Ӯро, ки ба ту фармудааст, боғайрат риоя намо.

2. Забур 119:11 Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Ҳизқиёл 23:48 Ҳамин тавр Ман зинокорӣ аз заминро нест хоҳам кард, то ки ҳамаи занон таълим гиранд, ки аз паи зинокории шумо рафтор накунанд.

Худо ба фаҳшо дар замин хотима бахшад, то ҳамаи занон ба зино рафтор накунанд.

1. Қудрати Худо барои тағир додан

2. Аҳамияти зиндагӣ дар ҳаёти одилона

1. Луқо 6:45 - "Одами нек аз ганҷинаи неки дили худ некӣ ба вуҷуд меорад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади худ бадӣ меорад, зеро даҳони ӯ аз ганҷинаи дилаш сухан мегӯяд".

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ҳизқиёл 23:49 Ва зинокории шуморо бар шумо хоҳанд дод, ва шумо гуноҳҳои бутҳои худро бар дӯш хоҳед гирифт; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Худо касонеро, ки гуноҳ ва бутпарастӣ мекунанд, доварӣ мекунад ва ҷазо медиҳад.

1.Адолати Худо комил аст ва азобаш яқин аст.

2. Худои якторо бипарастед ва бутҳои ботилро напазиред.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Юҳанно 5:21 - Эй фарзандон, худро аз бутҳо нигоҳ доред. омин.

Дар боби 24-уми китоби Ҳизқиёл рӯъёи равшан ва рамзӣ дар бораи деги ҷӯшон тасвир шудааст, ки вайроншавии дарпешистодаи Ерусалим ва доварии Худоро ифода мекунад. Дар ин боб сахтгирии доварӣ, ғаму андӯҳи Ҳизқиёл ва аҳамияти ин ҳодиса ҳамчун нишона барои мардум таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо бо Ҳизқиёл сӯҳбат мекунад ва ба ӯ хабар медиҳад, ки вақти он расидааст, ки доварӣ бар Ерусалим иҷро карда шавад. Худо истиораи деги ҷӯшонро барои муаррифии шаҳр ва мардуми он истифода мебарад, ки пур аз фасод ва бадӣ мебошанд (Ҳизқиёл 24:1-14).

Сархати 2: Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки барои марги занаш ошкоро мотам нагирад, зеро ин нишонае барои мардуми андӯҳ ва мотамест, ки ҳангоми харобшавии Ерусалим ба сари онҳо меояд. Ҳизқиёл ба амри Худо итоат мекунад ва дар назди мардум мотам намегирад (Ҳизқиёл 24:15-27).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту чоруми Ҳизқиёл тасвир шудааст
нобудшавии дарпешистодаи Ерусалим,
бо истифода аз истиораи деги ҷӯшон.

Эъломияи Худо, ки вақти доварӣ бар Ерусалим фаро расидааст.
Истораи деги ҷӯшон, ки шаҳр ва мардуми онро муаррифӣ мекунад.
Ба Ҳизқиёл дастур дод, ки барои марги занаш ошкоро мотам нагирад.
Аҳамияти итоаткории Ҳизқиёл ҳамчун нишона ба мардум.

Дар ин боби Ҳизқиёл харобшавии дар пешистодаи Ерусалим бо истифода аз истиораи деги ҷӯшон тасвир шудааст. Он аз суханронии Худо бо Ҳизқиёл оғоз мешавад ва ба ӯ хабар медиҳад, ки вақти ба амал баровардани доварӣ бар Ерусалим расидааст. Худо истиораи деги ҷӯшонро барои муаррифии шаҳр ва мардуми он истифода мебарад, ки пур аз фасод ва бадӣ аст. Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки барои марги занаш ошкоро мотам нагирад, зеро ин нишонаи андӯҳ ва мотамест, ки ҳангоми харобшавии Ерусалим ба сари онҳо меояд. Ҳизқиёл ба амри Худо итоат мекунад ва дар назди мардум мотам намегирад. Дар ин боб сахтгирии доварӣ, ғаму андӯҳи Ҳизқиёл ва аҳамияти ин ҳодиса ҳамчун нишона барои мардум таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 24:1 Боз дар соли нӯҳум, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл фармон дод, ки ба мардуми Ерусалим хабар расонад.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки аҳкоми Худоро риоя кунем, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар душвор бошанд.

2: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки иродаи Худовандро гӯш кунем ва ба Каломи Ӯ итоат кунем.

1: Румиён 12:2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

2: Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард".

Ҳизқиёл 24:2 Эй писари одам, номи он рӯзро ба ту бинавис: ҳамон рӯз подшоҳи Бобил ба муқобили Ерусалим баромад.

Дар ҳамин рӯз подшоҳи Бобил ба муқобили Ерусалим баромад.

1: Вақти Худо комил аст; гарчанде ки ба назар чунин менамояд, ки бадӣ бар зидди мо қиём мекунад, Худо то ҳол дар дасти худ аст.

2: Мо бояд аз онҳое, ки мехоҳанд ба мо зулм кунанд ва ба ваъдаи муҳофизати Худо пойбанд бошанд, ҳазар кунем.

1: Isaiah 54:17 Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2: Эфсӯсиён 6:10-11 Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

Ҳизқиёл 24:3 Ва ба хонадони исёнгар масал бигӯед, ва ба онҳо бигӯед: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ба дег гузоред, онро гузоред ва инчунин ба он об рехт:

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки ба хонаи исёнгар дар бораи деги дар оташ гузошта ва пур аз об масал нақл кунад.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Чӣ гуна онро қабул кардан ва чӣ гуна ба мерос додан

2. Зиндагӣ бо фармонбардорӣ: Масал дар бораи дег

1. Ирмиё 18:1-11 - Кулол ва Гил

2. Яъқуб 1:19-27 - Дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошед

Ҳизқиёл 24:4 Пораҳои онро, ҳатто ҳар як пораи хуб, рон ва китфро дар он ҷамъ кунед; онро бо устухонҳои интихоб пур кунед.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки беҳтарин пораҳои гӯсфанди забҳшударо гирифта, барои пухтан як деги табақ истифода барад.

1: Худо ба мо таълим медиҳад, ки беҳтарин чизеро, ки ҳаёт пешкаш мекунад, истифода барем ва аз он бештар истифода барем.

2: Худо ба мо мегӯяд, ки дар қабули қарорҳо эҳтиёткор бошем ва беҳтарин вариантҳоро интихоб кунем.

1: Қӯлассиён 3:23 - Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

2: Масалҳо 4:23 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд.

Ҳизқиёл 24:5 Баргузидаи рамаро бигир, ва устухонҳоро дар зери он сӯзон, ва онро хуб ҷӯшонед, ва бигзор устухонҳои онро дар он бубинанд.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки гӯсфандро интихоб кунад ва устухонҳои онро ҷӯшонад.

1. Қудрати интихоб - Чӣ тавр мо метавонем дар зиндагӣ қарорҳои оқилона қабул кунем.

2. Қувваи итоаткорӣ - Чӣ гуна мо бояд ба дастуроти Худо итоат кунем.

1. Филиппиён 4:8-9 - «Дар охир, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, ва чӣ ҷоиз аст, агар чизе олиҷаноб ё шоистаи таъриф аст, дар бораи чунин чизҳо фикр кунед. Ҳар он чи аз ман омӯхтаед, ё гирифтаед ё шунидаед, ё дар ман дидаед, ба амал оваред; ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд».

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 24:6 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Вой бар ҳоли шаҳри хунин, деги дег, ки кафкаш дар он аст ва кафкаш аз он берун нест! пора-пора баровардан; бигзор бисьёр ба сари он наафтад.

Худованд Худо вой бар ҳоли шаҳре, ки аз хунрезӣ ва ифлос пур шудааст, эълон мекунад ва амр мекунад, ки он пора-пора нест карда шавад.

1. Ҳукми Худо бар бадӣ ва беадолатӣ

2. Оқибати гуноҳ ва нобудшавӣ

1. Забур 37:8-9 "Аз ғазаб даст каш, ва ғазабро тарк кун: дар ҳеҷ хирад худатро барои бадӣ ғамхорӣ накун. Зеро ки бадкорон маҳв хоҳанд шуд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, вориси замин хоҳанд шуд."

2. 1 Петрус 4:17-19 "Зеро замоне расидааст, ки доварӣ бояд аз хонаи Худо оғоз шавад: ва агар он аввал аз мо сар шавад, оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад? Ва агар одилон базӯр наҷот хоҳанд ёфт, осиён ва гунаҳкор дар куҷо пайдо мешаванд? Пас, онҳое ки ба ҳасби иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷонҳои худро дар кори нек ба Ӯ, ҳамчун Офаридгори содиқ нигоҳ доранд».

Ҳизқиёл 24:7 Зеро ки хуни вай дар миёни вай аст; вай онро бар болои санг гузошт; вай онро ба замин нарезонд, то ки онро ғубор пӯшонад;

Ҳизқиёл 24:7 ёдрас мекунад, ки Худо ҳаёти моро қадр мекунад.

1: Ҳаёти мо дар назди Худо арзишманд аст.

2: Мо набояд ҳаёти худро як чизи муқаррарӣ қабул кунем.

1: Ирмиё 15:19 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: "Агар баргардӣ, туро боз хоҳам оварда, ва ту пеши Ман биистӣ; ва агар гаронбаҳоро аз зишт берун оварӣ, мисли даҳони ман хоҳӣ буд".

2: Забур 119:72 Қонуни даҳони Ту барои ман аз ҳазорон тилло ва нуқра беҳтар аст.

Ҳизқиёл 24:8 То ки хашмро ба вуҷуд оварад, то интиқом гирад; Хуни вайро бар болои санг гузоштам, то ки он напӯшад.

Худованд интиқомро фармудааст ва хуни гунаҳкоронро бар сангреза гузоштааст, то фаромӯш нашавад.

1. Даъват барои интиқом: Ин чӣ маъно дорад?

2. Адолати Худо: ифшои ҳақиқат

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 26:21 - Зеро инак, Худованд аз макони Худ берун меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон ҷазо диҳад, ва замин хуни бар он рехташударо ошкор хоҳад кард, ва кушташудагони худро дигар намепӯшонад.

Ҳизқиёл 24:9 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Вой бар ҳоли шаҳри хунрез! Ман ҳатто теппаи оташро бузург хоҳам кард.

Худованд Худо вой бар ҳоли шаҳри Ерусалимро барои хунрезии он эълон мекунад ва эълон мекунад, ки барои нест кардани шаҳр тӯдаи оташи бузурге хоҳад сохт.

1. Адолати Худо: Даравидани оқибатҳои гуноҳ

2. Ҳукми Худо: Фаҳмидани адолати Ӯ

1. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 24:10 Бар ҳезум ғӯтонед, оташ афрӯхтед, гӯштро бихӯред ва хушбӯй кунед, ва устухонҳо сӯзонда шаванд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки як деги гӯшт ва устухонро дар оташ пухтан.

1. Оташи имон: Чӣ гуна бояд дар робита бо Худо инкишоф ёбад

2. Тири ҳаёт: Тарбияи зиндагии ҳадаф ва маънӣ

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ҳизқиёл 24:11 Он гоҳ онро бар ангиштҳои он холӣ кунед, то миси он тафсон ва сӯзонда шавад, ва ифлосии он дар он гудохта шавад, то ки кафки он фурӯ гардад.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки дегро холӣ кунад ва то он даме, ки чирк ва кафки он сӯзонда шавад, гарм кунад.

1. "Қувваи табдил: аз байн бурдани нопокиҳои зиндагӣ"

2. «Тоза кардани гуноҳ: раҳо кардани нопокиҳои мо»

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Матто 3:11-12 - Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, аммо Он ки аз паси ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки пойафзоли ӯро бардошта барам. Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад. Чӯҷаи буранда дар дасташ аст, ва ӯ хирманҳои худро тоза карда, гандумашро дар анбор ҷамъ мекунад, аммо коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд.

Ҳизқиёл 24:12 Вай худро аз дурӯғ хаста кардааст, ва кафки бузурги вай аз вай берун набаромад; кафки вай дар оташ хоҳад буд.

Худо касонеро, ки дурӯғ ва макр паҳн мекунанд, доварӣ хоҳад кард.

1: Худо довари ниҳоӣ аст ва онҳоеро, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд, ҷазо медиҳад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳама корҳоямон ростқавл бошем, зеро Худо онҳоеро, ки фиреб медиҳанд, дар ниҳоят ҷазо хоҳад дод.

1: Масалҳо 12:19 - Лабҳои ростқавлона то абад устуворанд, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.

2: Забур 5:6 - Дурӯғгӯёнро нест мекунӣ; аз мардони хунхор ва маккор Худованд нафрат дорад.

Ҳизқиёл 24:13 Дар нопокии ту зишт аст: азбаски Ман туро пок кардам, ва ту пок нашудай, дигар аз палидии худ пок нахоҳӣ шуд, то даме ки ғазаби Худ бар ту фуруд ояд.

Худованд ҳушдор медиҳад, ки касе, ки аз гуноҳ пок нашавад, то ғазаби Худо бароварда нашавад, омурзида нахоҳад шуд.

1. Зарурати покшавӣ: Омӯзиши Ҳизқиёл 24:13

2. Ғазаб ва бахшиши Худо: Фаҳмидани Ҳизқиёл 24:13

1. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз кори бад даст кашед.

2. Забур 51:2,7-8 - Маро аз гуноҳи ман пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун. Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам буд; маро бишӯед, ва ман аз барф сафедтар хоҳам буд.

Ҳизқиёл 24:14 Ман, Худованд, гуфтам: ин воқеъ хоҳад шуд, ва Ман онро ба ҷо хоҳам овард; Ман барнамегардам ва дареғ намедорам ва тавба намекунам;

мувофиқи роҳҳои ту, ва мувофиқи аъмоли ту, туро доварӣ хоҳанд кард, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд ваъда додааст, ки ваъдаашро иҷро мекунад ва дар доварии худ тавба намекунад.

1: Мо бояд ба амалҳо ва аксуламалҳои худ диққат диҳем, зеро Худованд моро мувофиқи аъмоли мо доварӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд ҳамеша иродаи Худоро дарк кунем ва кӯшиш кунем, ки ба аҳкоми Ӯ содиқ бошем, зеро Ӯ аз ҳукми худ барнамегардад.

1: Яъқуб 2:17 - Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

2: Матто 7:21 - На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо!

Ҳизқиёл 24:15 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки ба муҳосираи Ерусалим омода шавад.

1. Худо барои мо нақшае дорад, ҳатто дар вақти ранҷу азоб.

2. Итоаткор бошед ва ба иродаи Худо таваккал кунед, ҳатто вақте ки мо онро намефаҳмем.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ишаъё 55:8-9- "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

Ҳизқиёл 24:16 Эй Писари Одам, инак, ман ҳаваси чашмонатро аз ту дур мекунам; лекин на навҳа нахоҳӣ кард ва гиря накун, ва ашкҳоят нарезанд.

Худо хоҳиши чашмони моро дур мекунад, аммо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем.

1. Ба Худо таваккал кардан дар замонҳои душвор

2. Ҷустуҷӯи қувват дар талафот

1. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 12:12 "Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед".

Ҳизқиёл 24:17 Аз гиря худдорӣ кун, барои мурдагон навҳа накун, сари худатро баста, кафшҳои худро бар пойҳоят пӯш, ва лабҳои худро напӯш, ва нони одамонро нахӯр.

Худо ба мардуми Ерусалим тавсия медиҳад, ки барои мурдагон гиря накунанд ва мотам нагиранд, балки ба ҷои он, ки сару либос, пойафзол пӯшанд ва лабҳои худро пӯшида нигоҳ доранд. Онҳо низ набояд нони мардумро нахӯранд.

1. Ғам бахше аз таҷрибаи инсон аст, аммо муҳим аст, ки дар лаҳзаҳои ғамгинӣ маслиҳати Худоро ба ёд овард.

2. Дастурҳои Худо ба мардуми Ерусалим дар Ҳизқиёл 24:17 ба мо нишон медиҳанд, ки чӣ тавр Ӯро эҳтиром кунем ва ба ҳамватанамон эҳтиром гузорем.

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Ҳизқиёл 24:18 Ва ман саҳарӣ ба мардум сухан гуфтам, ва бегоҳ занам мурд; ва субҳ ончунон ки ба ман фармуда шуда буд, ба ҷо овардам.

Ҳизқиёл саҳар ба мардум сухан меронад ва бегоҳ занаш мемирад. У фармонхои ба у додашударо ичро мекунад.

1. Дарси вафодорӣ - Ҳизқиёл ба мо таълим медиҳад, ки новобаста аз арзиши шахсӣ ба аҳкомҳои Худо содиқ ва итоаткор бошем.

2. Дар лаҳзаҳои сахт ба Худо такя кунед - Ҳатто дар байни фоҷиа, мо бояд дар Худованд қувват ҷӯем.

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Ҳизқиёл 24:19 Ва мардум ба ман гуфтанд: «Оё ба мо намегӯй, ки ин барои мо чист, ки чунин мекунӣ?

Худо мехоҳад, ки мо аз он огоҳ бошем, ки Ӯ дар ҳаёти мо чӣ гуна кор мекунад ва дасти Ӯро дар кор эътироф кунем.

1. Кори Худо дар ҳаёти мо: эътироф ва вокуниш ба кори Ӯ

2. Раҳпаймоӣ бо имон: дидани дасти ғайби Худо

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ҳизқиёл 24:20 Ва ман ба онҳо ҷавоб додам: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки каломи Худро бигӯяд.

1: Каломи Худо тавоно ва барои ҳаёт зарур аст

2: Итоат ба Каломи Худованд баракат меорад

1: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, ки ба шумо оянда ва умед ато кунад.

2: АъМОЛИ 17:11 Ва ин яҳудиён аз аҳли Таслӯникӣ олиҷанобтар буданд; онҳо каломро бо омодагӣ қабул мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро мекофтанд, то бифаҳманд, ки оё ин тавр аст ё не.

Ҳизқиёл 24:21 Ба хонадони Исроил бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, Ман муқаддасоти Худро палид хоҳам дод, бартарии қуввати Ту, ҳаваси чашмони ту ва он чиро, ки нафси ту раҳм мекунад; ва писарону духтарони шумо, ки ба онҳо гузоштаед, аз шамшер хоҳанд афтод.

Худованд Худо ба хонадони Исроил мегӯяд, ки маъбади Худро палид хоҳад кард, ва писарону духтарони онҳо аз шамшер хоҳанд мурд.

1. Воқеияти доварии Худо - Ҳизқиёл 24:21

2. Тайёрӣ ба бадтарин - Ҳизқиёл 24:21

1. Марсияҳо 5:11 - "Маъбади муқаддас ва ҷалоли мо, ки падарони мо дар он ҷо Туро ҳамду сано хондаанд, дар оташ сӯхтааст; ва тамоми чизҳои зебои мо хароб шудааст".

2. Ибриён 12:25-27 - «Эҳтиёт бошед, ки сухангӯро рад накунед. Он гоҳ овози Ӯ заминро ларзонд, аммо акнун Ӯ ваъда дода, гуфтааст: "Боз бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза медароварам." Ва ин сухан: "Боз як бори дигар маънои аз байн рафтани он чиро, ки ба ларза медарояд, мисли чизҳост". ки сохта шудаанд, то чизҳое, ки ба ларза наафтанд, боқӣ монад».

Ҳизқиёл 24:22 Ва шумо ончунон ки Ман кардам, амал кунед: лабҳои худро напӯшонед ва нони одамонро нахӯред.

Ҳизқиёл ба мардум дастур медиҳад, ки лабҳои худро напӯшонанд ва нони одамонро нахӯранд.

1. Зиндагӣ барои ҷалоли Худо, на барои инсон

2. Рад кардани арзишҳои ҷаҳон

1. Ишаъё 8:20 "Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест".

2. 1 Таслӯникиён 5:21-22 "Ҳама чизро санҷед; чизи некро нигоҳ доред. Аз ҳар намуди бадӣ парҳез кунед".

Ҳизқиёл 24:23 Ва чарххои шумо бар сари шумо, ва кафшҳои шумо бар пойҳои шумо хоҳад буд: мотам нахӯред ва гиря накунед; лекин шумо барои гуноҳҳои худ дур шуда, барои якдигар навҳа хоҳед кард.

Одамон оқибати гуноҳҳои худро азоб хоҳанд кашид, зеро онҳо барои гуноҳҳои худ дур мешаванд ва ба якдигар мотам мегиранд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиши қабули масъулият

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: оқибатҳои амалҳои мо

1. Масалҳо 1:31 - "Бинобар ин онҳо аз меваи роҳи худ хоҳанд хӯрд, ва аз найрангҳои худ сер хоҳанд шуд".

2. Ғалотиён 6:7 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад, зеро ҳар чи одамизод мекорад, онро низ даравад".

Ҳизқиёл 24:24 Ҳамин тавр Ҳизқиёл барои шумо аломате аст: мувофиқи он чи Ӯ кардааст, ба амал оваред; ва ҳангоме ки ин фаро расад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Худо ба воситаи Ҳизқиёл ба халқи Исроил дастур медиҳад, ки мувофиқи аҳкоми ӯ амал кунанд ва онҳо хоҳанд фаҳмид, ки Ӯ Худованд аст.

1. Зиндагӣ бо итоат ба Худо

2. Шиносоии Худо ба воситаи корҳояш

1. 1 Юҳанно 2:3-5 - Ва аз ин мо медонем, ки Ӯро мешиносем, агар аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ҳар кӣ гӯяд, ки ӯро мешиносам, вале аҳкоми ӯро риоя намекунад, дурӯғгӯй аст, ва дар вай ростӣ нест

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 24:25 Ва эй писари одам, магар дар рӯзе нахоҳад буд, ки аз онҳо қуввати онҳо, шодии ҷалоли онҳо, ҳаваси чашмонашонро бигирам, ва дар он ҷо онҳо фикру ақидаи худ, писарон ва духтарон,

Худованд шодӣ, ҷалол ва хоҳиши халқи Худро аз байн мебарад.

1. Ризки Худо аз хостаҳои мо бузургтар аст

2. Шодии ҳақиқӣ ва ҷалол чист?

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Ҳизқиёл 24:26 Оё касе ки дар он рӯз раҳо меёбад, назди ту омада, онро ба гӯши ту бишнавад?

Худо ба Ҳизқиёл мегӯяд, ки онҳое, ки аз доварӣ наҷот меёбанд, назди ӯ меоянд, то суханони ӯро бишнаванд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр достони Ҳизқиёл имрӯз моро роҳнамоӣ карда метавонад

2. Аз доварии Худо наҷот ёфтан: мо аз пешгӯиҳои Ҳизқиёл чӣ омӯхта метавонем

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 23:29 - Оё каломи Ман мисли оташ нест? мегӯяд Худованд; ва мисли болғае, ки сангро пора-пора мекунад?

Ҳизқиёл 24:27 Дар он рӯз даҳони ту ба раҳошуда кушода хоҳад шуд, ва ту сухан хоҳӣ гуфт, ва дигар гунг нашав; ва барои онҳо аломате хоҳӣ буд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Дар ин порча Худо ваъда медиҳад, ки даҳони Ҳизқиёлро мекушояд, то сухан бигӯяд ва барои халқи худ аломате бошад, то онҳо бидонанд, ки Ӯ Худованд аст.

1. Қувваи ризқи Худо: Чӣ гуна Худо даҳони моро мекушояд, то ҳақиқаташро бигӯем

2. Ваъдаҳои Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба Ӯ такя кунем, то Каломи Ӯро иҷро кунад

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

Боби 25-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯиҳо дар бораи халқҳои ҳамсояи Исроилро дар бар мегирад. Дар ин боб ҳукми Худо бар ин халқҳо барои такаббурӣ, душманӣ нисбат ба Исроил ва эътироф накардани ҳокимияти Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо пешгӯиҳо алайҳи Аммон оғоз мешавад, ки аз харобшавии Ерусалим шодӣ мекард ва мехост замини онҳоро тасарруф кунад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Аммӯн доварӣ хоҳад кард ва онҳоро ба харобазор табдил медиҳад (Ҳизқиёл 25:1-7).

Сархати 2: Пешгӯӣ бо изҳорот алайҳи Мӯоб, ки ӯ низ аз суқути Исроил шодӣ мекард, идома дорад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Мӯоб доварӣ хоҳад кард,

ҷалоли онҳоро паст карда, ба як замини хароба табдил хоҳад дод (Ҳизқиёл 25:8-11).

Сархати 3-юм: Сипас боб ба пешгӯии зидди Адӯм мегузарад, ки нисбат ба Исроил душманӣ дошт ва аз онҳо қасос гирифтан мехост. Худо эълон мекунад, ки интиқоми Худро аз Адӯм хоҳад гирифт ва онҳоро ба харобии абадӣ табдил хоҳад дод (Ҳизқиёл 25:12-14).

Параграфи 4: Боб бо пешгӯӣ бар зидди фалиштиён, ки дар қасдгирӣ ва кина алайҳи Исроил амал мекард, анҷом меёбад. Худо эълон мекунад, ки ҳукмҳои Худро бар фалиштиён иҷро карда, шаҳрҳо ва мардуми онҳоро хароб хоҳад кард (Ҳизқиёл 25:15-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту панҷуми Ҳизқиёл иборат аст
пешгӯиҳо бар зидди Аммӯн, Мӯоб, Адӯм ва Фалиштиён,
ҳукми Худоро бар онҳо эълон мекунад.

Пешгӯӣ бар зидди Аммон барои шодӣ аз харобшавии Ерусалим.
Пешгӯӣ бар зидди Мӯоб барои шодӣ аз суқути Исроил.
Пешгӯӣ бар зидди Адӯм барои нигоҳ доштани душманӣ нисбат ба Исроил.
Пешгӯӣ бар зидди фалиштиён барои амал кардан дар қасос ва кина.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯиҳо дар бораи халқҳои ҳамсояи Аммӯн, Мӯоб, Адӯм ва Фалиштиён оварда шудаанд. Ин пешгӯиҳо ҳукми Худоро бар онҳо барои такаббурӣ, душманӣ нисбат ба Исроил ва эътироф накардани ҳокимияти Худо эълон мекунанд. Ин боб бо пешгӯӣ алайҳи Аммон, ки аз харобшавии Ерусалим шодӣ мекард ва мехост замини онҳоро тасарруф кунад, оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Аммӯн доварӣ хоҳад кард ва онҳоро ба харобазор табдил медиҳад. Пешгӯӣ бо эъломия алайҳи Мӯоб, ки ӯ низ аз суқути Исроил шодӣ мекард, идома дорад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Мӯоб доварӣ хоҳад кард, ҷалоли онҳоро паст мекунад ва ба замини хароба табдил хоҳад дод. Сипас боб ба пешгӯии зидди Адӯм, ки нисбат ба Исроил душманӣ дошт ва аз онҳо қасос гирифтан мехост, мегузарад. Худо эълон мекунад, ки интиқоми Худро аз Адӯм хоҳад гирифт ва онҳоро ба харобии абадӣ табдил хоҳад дод. Ин боб бо пешгӯӣ бар зидди фалиштиён, ки бар зидди Исроил интиқом ва бадбинӣ мекард, анҷом меёбад. Худо эълон мекунад, ки доварии Худро бар фалиштиён иҷро карда, шаҳрҳо ва мардуми онҳоро хароб хоҳад кард. Дар ин боб доварии Худо бар ин халқҳо ва амалҳои онҳо бар зидди Исроил таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 25:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл сухан меронад ва ба ӯ амр мекунад, ки бар зидди аммӯниён нубувват кунад.

1. Каломи боздоштнашавандаи Худо: Аз ҳокимияти Ӯ шодӣ кунед

2. Гӯш кардани садои Худованд: Итоат дар муқобили мухолифат

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Луқо 6:46-49 - Чаро маро Худованд, Худованд мегӯеду он чиро, ки ба ту мегӯям, иҷро намекунед? Ҳар кӣ назди ман ояд ва суханони Маро мешунавад

ва онҳоро иҷро мекунад, ба шумо нишон медиҳам, ки ӯ чӣ гуна аст: вай ба одаме монанд аст, ки хона месозад, ки чуқур кофта, бар санг таҳкурсӣ гузошт. Ва ҳангоме ки сел ба амал омад, ҷӯй ба он хона даромад ва натавонист онро такон диҳад, зеро ки он хуб сохта шуда буд. Аммо касе, ки онҳоро мешунавад ва ба ҷо намеорад, монанди одамест, ки хонае дар рӯи замин бе таҳкурсӣ сохт. Вақте ки ҷӯй бар зидди он мешид, дарҳол фурӯ рехт, ва харобии он хона бузург буд.

Ҳизқиёл 25:2 Эй писари одам, рӯи худро ба аммӯниён нигоҳ карда, бар зидди онҳо нубувват кун;

Худованд Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки бар зидди аммӯниён нубувват кунад.

1: Мо бояд ба даъвати Худованд итоат кунем ва иродаи Ӯро иҷро кунем.

2: Мо бояд дар имони худ устувор истода бошем, зеро Худованд ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 25:3 Ва ба аммӯниён бигӯ: каломи Худованд Худоро бишнавед; Худованд Худо чунин мегӯяд; Зеро ки ту гуфтӣ: "Эй бар зидди маъбади ман, вақте ки он палид шуд"; ва бар зидди замини Исроил, вақте ки вай харобазор буд; ва бар зидди хонадони Яҳудо, вақте ки онҳо асир шуданд;

Худованд Худо барои банӣ-Аммӯн хабаре дорад, ки мегӯяд, ки онҳо барои шодии онҳо аз ифроткории қудсҳои Ӯ, харобии замини Исроил ва асорати хонадони Яҳудо ҷазо дода мешаванд.

1. Шод шудан аз бадбахтии дигарон: Оқибатҳои гуноҳ

2. Фурӯтанӣ дар баробари душвориҳо: Омӯзиш аз аммониён

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Румиён 12:15 - "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед".

Ҳизқиёл 25:4 Инак, инак, ман туро ба дасти мардуми шарқ хоҳам дод, ва онҳо қасрҳои худро дар ту бино хоҳанд кард, ва дар ту маскан хоҳанд гирифт: меваи туро хоҳанд хӯрд, ва шири туро хоҳанд нӯшид.

Худо золимонро ҷазо медиҳад ва онҳоро ба дигарон медиҳад.

1: Худо одил аст ва ба ноинсофӣ ҳукм хоҳад кард.

Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2: Худо амин аст ва адолатро таъмин мекунад.

Забур 9:7-8 - Аммо Худованд то абад пойдор хоҳад буд: тахти Худро барои доварӣ омода кардааст. Ва ҷаҳонро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ба доварӣ ба мардум аз рӯи адолат хизмат хоҳад кард.

1: Матто 25:31-33 - Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ хоҳанд омад, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст; ва ҳамаи халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд; онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад;

2: Масалҳо 8: 15-16 - Подшоҳон ба воситаи ман ҳукмронӣ мекунанд, ва подшоҳон адолатро ҳукм мекунанд. Ба василаи ман мирон ҳукмронӣ мекунанд, ва аъён, ҳатто тамоми доварони рӯи замин.

Ҳизқиёл 25:5 Ва Раббаро барои шутурҳо овор хоҳам сохт, ва аммӯниёнро макони рама барои рамаҳо хоҳам сохт; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои адолат ба онҳое, ки ба халқи Ӯ ситам кардаанд, сухан меронад.

1 - Ваъдаи адолати Худо: Ҳеҷ кас болотар аз ғазаби Ӯ нест

2 - Раҳмат ва адолати Худо: Тарозуи неку бадӣ

1 - Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зарар нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

2 - Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 25:6 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Зеро ки ту кафкӯбӣ карда, пойҳои худро пахш кардай, ва бо тамоми вуҷуди худ бар зидди замини Исроил шодӣ кардай;

Худованд Худо доварӣ мекунад бар касоне, ки бар зидди замини Исроил шодӣ ва нафрат зоҳир мекунанд.

1. Хатари шодмонӣ дар гуноҳ

2. Оқибатҳои шодии мағрурӣ

1. Масалҳо 14:21 - Ҳар кӣ аз ёри худ беэътиноӣ мекунад, гуноҳ мекунад, аммо касе ки ба мискин раҳм мекунад, хушбахт аст.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 25:7 Инак, ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро ба ғанимат ба халқҳо хоҳам дод; ва туро аз миёни қавмҳо нест хоҳам кард, ва

туро аз кишварҳо нест хоҳам кард; ва ту хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо касонеро, ки нофармонӣ мекунанд, азоб мекунад ва онҳоро ҳалок мекунад ва аз миёни қавмаш дур мекунад.

1. Худованд бадкоронро ҷазо медиҳад

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Румиён 13:1-4 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо мухолифат мекунад;

2. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шуд, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то ки Ӯ нашунавад.

Ҳизқиёл 25:8 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки Мӯоб ва Сеир мегӯянд: "Инак, хонаи Яҳудо мисли тамоми халқҳост";

Худованд Худо ба Мӯоб ва Сеир сухан ронда, онҳоро маҳкум мекунад, ки мегӯянд, ки хонаи Яҳудо мисли тамоми халқҳост.

1. Доварии Худованд бар Мӯоб ва Сеир барои паҳн кардани овозаҳои бардурӯғ

2. Садоқати Худо дар дифоъ аз халқи худ

1. Ирмиё 9:24-25 - "Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бо ин фахр кунад, ки маро дарк кунад ва бидонад, ки Ман Худованд ҳастам, ки дар замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки ман аз ин лаззат мебарам. , мегӯяд Худованд. Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман ҳамаи махтунонро бо номахтунон ҷазо хоҳам дод».

2. Румиён 3:23-24 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд; ба воситаи файзи Ӯ ба василаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, озодона сафед карда шуданд".

Ҳизқиёл 25:9 Бинобар ин, инак, Ман паҳлӯи Мӯобро аз шаҳрҳо, аз шаҳрҳои вай, ки дар сарҳади вай ҳастанд, ҷалоли кишвар, Байт-Ешимот, Баалмеӯн ва Кириётаймро мекушоям,

Худо Мӯобро ҷазо дода, шаҳрҳои онҳо Байт-Ешимот, Баалмеъӯн ва Қириётаймро, ки ҷалоли кишвар ҳисобида мешаванд, аз дасти онҳо бигирад.

1. Худо одил ва доно аст: А дар бораи оқибатҳои беитоатӣ, ки дар Ҳизқиёл 25:9 дида мешавад

2. Ҳукмронии Худо: Дар бораи қудрат ва қудрати Худо, ки дар Ҳизқиёл 25:9 нишон дода шудааст

1. Ишаъё 40:22-24 - Ӯ дар болои ҳалқаи замин нишастааст, ва мардуми он мисли малах мебошанд. Осмонро чун соябоне дароз мекунад, ва онҳоро чун хаймае, ки дар он зиндагӣ мекунанд, паҳн мекунад. Ӯ шоҳзодагонро ба ҳалокат мерасонад ва ҳокимони ин ҷаҳонро нест мекунад.

25:9

2. Забур 119:89-91 - Каломи Ту, эй Худованд, абадӣ аст; дар осмон устувор аст. Вафодории ту дар тамоми наслҳо боқӣ мемонад; шумо заминро барпо кардед ва он пойдор аст. Қонунҳои Ту то имрӯз пойдоранд, зеро ки ҳама чиз ба ту хизмат мекунад.

Ҳизқиёл 25:10 Ба мардуми шарқ бо аммӯниён, ва онҳоро тасарруф хоҳанд кард, то ки аммӯниён дар миёни халқҳо ёд нашаванд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Худо аммӯниёнро ба дасти мардуми шарқ хоҳад дод, то аммӯниён дар миёни халқҳо ёд нашаванд.

1. Вафодорӣ ва ризқи Худованд нисбат ба қавмаш

2. Аҳамияти зикри фазлу раҳмати Худо

1. Забур 103:17-18 - Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абадӣ бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳо бо касонест, ки аҳди Ӯро риоят мекунанд ва ба аҳкоми Ӯ итоат карданро фаромӯш мекунанд.

2. Ишаъё 49:15-16 - Оё модар метавонад кӯдакро дар синааш фаромӯш кунад ва ба кӯдаке, ки таваллуд кардааст, раҳм намекунад? Ҳарчанд ӯ фаромӯш кунад, ман туро фаромӯш намекунам! Бубин, туро дар кафи дастонам нақш бастаам; деворҳои ту ҳамеша пеши мананд.

Ҳизқиёл 25:11 Ва ман бар Мӯоб доварӣ хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд бар Мӯоб доварӣ хоҳад кард ва онҳо қудрати Худоро эътироф хоҳанд кард.

1. Адолат ва раҳмати Худо: Намунаи Мӯоб

2. Эътироф кардани қудрати Худо дар ҳаёти мо

1. Ҳизқиёл 25:11

2. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 25:12 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки Адӯм аз хонадони Яҳудо интиқом гирифта, бағоят ба васваса андохта, аз онҳо қасос гирифт;

Худованд Худо ба Адӯм муроҷиат мекунад, ки аз хонадони Яҳудо интиқом гирифта, қасос гирифтааст.

1. Даъвати Худованд нисбати Адӯм: Омӯзиши бахшидан ва дӯст доштани душманони мо

2. Оқибатҳои қалби интиқомгир: парҳез аз ғазаби Худо

1. Румиён 12:19-21 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душмани шумо гурусна

бошад, ӯро сер кунед, агар ташна бошад, ба ӯ чизе нӯшонед, зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезед.

2. Матто 5:44-45 - «Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед, то писарони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ тулӯъ мекунад. ва бар некӯкорон ва бар одилону ситамкорон борон мефиристад».

Ҳизқиёл 25:13 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман низ дасти Худро бар Адӯм дароз хоҳам кард, ва одамон ва ҳайвонотро аз он маҳв хоҳам кард; ва онро аз Темон хароб хоҳам кард; ва аҳли Дедон аз шамшер хоҳанд афтод.

Худованд Худо Адӯмро барои гуноҳҳои онҳо ҷазо дода, одамон ва ҳайвоноти онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: ҷазои Адӯм ҳамчун намуна.

2. Адолат ва марҳамати Худо: ҷазо ва кафорати Адӯм.

1. Амос 1:11-12 Худованд чунин мегӯяд; Барои се ҷинояти Адӯм ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки вай бародари худро бо шамшер таъқиб карда, тамоми раҳмро аз худ дур кард, ва ғазабаш то абад пора-пора шуд, ва хашми худро то абад нигоҳ дошт.

2. Ишаъё 63:1-3 Ин кист, ки аз Адӯм меояд ва либосҳои рангоранг аз Бозра? ин ки дар либоси худ ҷалол аст ва бо бузургии қуввати худ сафар мекунад? Ман, ки аз рӯи адолат сухан мегӯям, ва тавоност барои наҷот. Чаро ту дар либоси худ сурх ҳастӣ, ва ҷомаат мисли касе ки дар шароб мехӯрад? Ман танҳо дар шаробкашӣ поймол кардаам; ва аз мардум касе бо Ман набуд; ва хуни онҳо бар либоси Ман пошида хоҳад шуд, ва Ман тамоми либоси худро доғ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 25:14 Ва интиқоми Худро бар Адӯм ба воситаи қавми худ Исроил хоҳам дод, ва онҳо дар Адӯм бар тибқи хашми Ман ва бар тибқи хашми Ман амал хоҳанд кард; ва интиқоми Маро хоҳанд донист, мегӯяд Худованд Худо.

Худо халқи Исроилро истифода мебарад, то интиқоми Худро аз Адӯм барои ҷиноятҳои онҳо бигирад.

1. Адолати Худо: Фаҳмидани ғазаби Худованд

2. Шафқат ва интиқом: Чӣ гуна мо ба душманони худ ҷавоб медиҳем

1. Румиён 12:19 - «Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Масалҳо 20:22 - Нагӯед, ки ман ба шумо барои ин хатогӣ бармегардам! Мунтазири Худованд бошед, ва Ӯ шуморо наҷот хоҳад дод.

Ҳизқиёл 25:15 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки филиштиён интиқом гирифта, бо дили нохоҳ интиқом гирифтанд, то ки онро ба сабаби нафрати пешина нест кунанд;

Худованд Худо ба воситаи Ҳизқиёл сухан ронда, филиштиёнро сарзаниш мекунад, ки бо дили бад қасос гирифтанд.

1. Бо бахшиш зиндагӣ кардан: Китоби Муқаддас ба мо чиро таълим медиҳад?

2. Интиқом: Мо ба хоҳиши гирифтани қасос чӣ гуна ҷавоб медиҳем?

1. Забур 37:8 - "Аз ғазаб парҳез кун ва ғазабро тарк кун! Худро ғамгин макун, он танҳо ба бадӣ майл дорад".

2. Матто 5:38-41 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накун; лекин агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон; ва агар касе туро ба додгоҳ кашад ва куртаатро бигирад, ҷомаатро низ ба вай бидиҳад. Ва агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як мил роҳ равед, бо ӯ ду мил равед».

Ҳизқиёл 25:16 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман дасти Худро бар фалиштиён дароз хоҳам кард, ва каротимиёнро маҳв хоҳам кард, ва бақияи соҳили баҳрро несту нобуд хоҳам кард.

Худованд Худо нақшаи худро барои ҷазо додани фалиштиён ва несту нобуд кардани кератимҳо ва одамоне, ки дар соҳили баҳр зиндагӣ мекунанд, эълон мекунад.

1. Азоби Худо бар золимон

2. Фаҳмидани нақшаи Худо барои доварӣ

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Такрори Шариат 32:35 - Интиқом аз они Ман аст ва подош барои замоне ки пои онҳо лағжад; зеро ки рӯзи мусибаташон наздик аст ва азобашон зуд меояд.

Ҳизқиёл 25:17 Ва Ман аз онҳо интиқоми азиме хоҳам гирифт; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки интиқомро аз онҳо хоҳам гирифт.

Худо аз касоне, ки ба Ӯ ситам кардаанд, интиқоми бузург хоҳад гирифт.

1. Адолати Худо: Баррасии ғазаби Худованд

2. Фаҳмидани қудрати интиқом: Ҳизқиёл 25:17

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Такрори Шариат 32:35 - Интиқом аз они Ман аст ва подош барои замоне ки пои онҳо лағжад; зеро ки рӯзи мусибаташон наздик аст ва азобашон зуд меояд.

Боби 26-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи шаҳри Тир, ки маркази машҳури тиҷорат дар замонҳои қадим буд, иборат аст. Дар ин боб харобшавӣ ва фурӯпошии Сӯр аз сабаби ғурур, такаббур ва бадрафторӣ бо Исроил

пешгӯй шудааст. Ин пешгӯй ба дараҷаи харобии шаҳр ва иҷрои ниҳоии доварии Худо таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо эълони харобшавӣ ва харобии дарпешистодаи Тир оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ халқҳои зиёдеро, аз ҷумла Бобилро, бар зидди Сӯр хоҳад овард, ки шаҳрро муҳосира карда, онро хароб хоҳанд кард (Ҳизқиёл 26:1-14).

Сархати 2: Пешгӯй дараҷаи харобшавии Тирро тасвир мекунад. Шаҳр валангор хоҳад шуд, деворҳояш вайрон ва харобазорҳояш ба баҳр партофта мешаванд. Сарват ва нуфузи Сӯр аз байн бурда мешавад ва он ба санги урён барои моҳигирон мубаддал хоҳад шуд, ки тӯрҳои худро бар болои онҳо гузоранд (Ҳизқиёл 26:15-21).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бисту шаш пешгӯиҳо
харобшавӣ ва фурӯпошии Сӯр,
аз сабаби ғурур, бадрафторӣ бо Исроил,
ва иҷрои ҳукми Худо.

Эълони харобшавӣ ва харобии дарпешистодаи Тир.
Ҳамла ва муҳосираи бисёр халқҳо, аз ҷумла Бобил.
Тавсифи пурра хароб шудан ва ба санги урён табдил ёфтани Тир.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯие дар бораи шаҳри Сӯр оварда шудааст, ки харобшавӣ ва фурӯпошии онро пешгӯй мекунад. Тир барои ғурур, бадрафторӣ бо Исроил ва эътироф накардани ҳокимияти Худо маҳкум карда мешавад. Боб бо эълони харобшавӣ ва харобиҳои дарпешистодаи Тир оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ халқҳои зиёдеро, аз ҷумла Бобилро, бар зидди Сӯр хоҳад овард, ки шаҳрро муҳосира карда, онро хароб хоҳанд кард. Ин пешгӯй дараҷаи харобшавии Сӯр, аз ҷумла хароб шудани шаҳр, шикастани деворҳои он ва ба баҳр партофтани харобаҳои онро тасвир мекунад. Сарват ва нуфузи Тир аз байн бурда мешавад ва он ба санги урён барои моҳигирон мубаддал хоҳад шуд, ки тӯрҳои худро бар онҳо гузоранд. Дар ин боб ба андозаи харобии Тир ва иҷрои ҳукми Худо таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 26:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар рӯзи аввали моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ бо Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Қудрати Каломи Худо: Фаҳмидани аҳамияти замони Ӯ

2. Итоати содиқона: посух додан ба даъвати Худо

1. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд, ва дар он чи ки ман фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ҳизқиёл 26:2 Писари одам!

Доварии Худо дар бораи шаҳри Сӯр барои мағрурӣ ва фахр кардан дар муқобили Ерусалим.

1. Ҳукми Худо одил ва одилона аст

2. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

1. Ишаъё 10:12-15 - Бинобар ин чунин воқеъ хоҳад шуд, ки вақте ки Худованд тамоми кори Худро бар кӯҳи Сион ва бар Ерусалим анҷом дод, ман самараи дили пуразоби подшоҳи Ашшур ва ҷалолро ҷазо хоҳам дод. аз нигоҳи баландаш. Зеро ки Ӯ мегӯяд: "Ман онро бо қуввати даст ва бо ҳикмати худ кардам"; зеро ки Ман доно ҳастам, ва ҳудуди мардумро дур карда, ганҷҳои онҳоро ғорат кардам, ва сокинонро мисли марди далер зер кардаам; тухми боқимондаро ҷамъ мекунад, оё тамоми заминро ҷамъ овардаам; ва касе набуд, ки болро ҷунбонд, ё даҳон кушод, ё чашмак зад. Оё табар бо он касе, ки бо он метарошад, фахр кунад? ё арра бар ларзонанда бузург мешавад? ки гӯё асо бар зидди онҳое, ки онро боло мебардорад, ҷунбиш кунад ё гӯё асо худро боло барад, гӯё он ҳезум набошад.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

Ҳизқиёл 26:3 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ман зидди ту ҳастам, эй Тирус, ва халқҳои зиёдеро ба муқобили ту хоҳам овард, чунон ки баҳр мавҷҳои ӯро баланд мекунад.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар зидди Тирус аст ва халқҳои зиёдеро бар зидди онҳо хоҳад овард, чунон ки баҳр мавҷҳои худро меорад.

1. Қувваи ғазаби Худо: Ҳалокати Тирус

2. Мавҷи боздоштнашавандаи нияти Худо

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, найрангҳои қавмҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, андешаҳои дили Ӯ то наслҳо. "

Ҳизқиёл 26:4 Ва деворҳои Тирусро вайрон хоҳанд кард, ва бурҷҳояшро вайрон хоҳанд кард; Ман низ ғубори вайро аз вай канда, мисли қуллаи санг хоҳам сохт.

Деворҳои Тирус вайрон ва манораҳо вайрон хоҳанд шуд. Хоки онро канда, мисли куллаи санг сохта мешавад.

1. Қувват дар баробари ҳалокат

2. Қудрати пойдори Худованд

1. Ишаъё 25:12 Ва қалъаи қалъаи баланди деворҳои туро фурӯ хоҳад бурд, фурӯ хоҳад бароварда ва ба замин, ҳатто то ғубор хоҳад овард.

2. Забур 18:2 Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.

Ҳизқиёл 26:5 Он маконе хоҳад буд барои тӯрҳо дар миёни баҳр, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо, ва он ғанимати халқҳо хоҳад шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки шаҳри Тир макони моҳидорӣ ва ғанимати халқҳо хоҳад шуд.

1. Ваъдаҳои Худо аниқанд - Ҳизқиёл 26:5

2. Баракатҳои итоаткорӣ ба Худо - Ҳизқиёл 26:5

1. Ишаъё 54:9-10 - «Ин барои ман мисли айёми Нӯҳ аст: чунон ки қасам хӯрдам, ки оби Нӯҳ дигар бар замин нагузарад; қасам хӯрдам, ки бар ту хашм нахоҳам кард ва туро мазаммат кун, зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо аз байн хоҳанд рафт, вале эҳсони ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм кардааст».

2. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, найрангҳои қавмҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, андешаҳои дили Ӯ то наслҳо. "

Ҳизқиёл 26:6 Ва духтарони вай, ки дар саҳро ҳастанд, аз шамшер кушта хоҳанд шуд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд духтарони Тирро, ки дар саҳро ҳастанд, бо шамшер ҷазо хоҳад дод.

1. Азоби Худо адолат ва одилона аст

2. Мо бояд ҳокимияти Худовандро фаромӯш накунем

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ирмиё 15:1-2 - Он гоҳ Худованд ба ман гуфт: "Гарчанде Мусо ва Самуил дар пеши ман истода буданд, дилам ба ин қавм рӯ наовард. Онҳоро аз пеши назари ман дур кун ва раҳояшон кун! Ва ҳангоме ки аз ту мепурсанд: "Куҷо равем?" ба онҳо бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: онҳое ки барои вабо ҳастанд, ва онҳое ки барои шамшер ҳастанд, барои шамшер; ки барои гуруснагӣ, гуруснагӣ ва онхое, ки ба асирӣ меоянд.

Ҳизқиёл 26:7 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, Ман бар Тируш Набукаднесар, подшоҳи Бобил, подшоҳи подшоҳон, аз шимол бо аспҳо, ва аробаҳо, ва саворон, ва лашкарҳо ва мардуми бисьёре хоҳам овард.

Худованд Худо подшоҳи Бобил Набукаднесарро бо лашкари бузург ба шаҳри Тирус меорад.

1. Подшоҳии Худо: Донистани қудрат ва қудрати Худо

2. Омӯзиши тарс аз Худованд: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонӣ

1. Ирмиё 25:9 - «Инак, Ман мефиристам ва ҳамаи қабилаҳои шимолро хоҳам бурд, - мегӯяд Худованд, ва Набукаднесар, подшоҳи Бобил, бандаи Ман, ва онҳоро бар зидди ин замин ва бар зидди сокинони он хоҳам овард, ва бар

зидди ҳамаи ин халқҳои гирду атроф, ва онҳоро комилан несту нобуд хоҳад кард, ва онҳоро ба ҳайрат, ва садо ва харобаҳои абадӣ табдил хоҳад дод».

2. Дониёл 5: 18-21 - "Эй подшоҳ, Худои Таоло ба падарат Набукаднесар салтанат ва ҷалол, ва ҷалол ва ҷалол дод: Ва ба ҳашамате, ки ба ӯ ато кард, ҳамаи халқҳо, халқҳо ва забонҳо. , дар пеши ӯ меларзид ва метарсид: киро бихоҳад, бикушад ва киро зинда нигоҳ дошт ва киро хоҳад баргузид ва киро ба замин фуровард. мағрур шуда, аз тахти подшоҳии худ сарнагун карда шуд, ва ҷалоли ӯро аз ӯ гирифтанд, ва аз писарони одам ронда шуд, ва дилаш мисли ҳайвонҳо буд, ва манзилаш бо харҳои ваҳшӣ буд; алаф мисли барзагов буд, ва баданаш аз шабнами осмон тар буд, то донист, ки Худои Таоло дар Малакути одамон ҳукмронӣ мекунад ва ҳар киро, ки хоҳад, бар он таъин мекунад».

Ҳизқиёл 26:8 Вай духтарони туро дар саҳро бо шамшер хоҳад кушт, ва бар зидди ту қалъае хоҳад сохт, ва бар ту кӯҳе хоҳад афканд, ва чӯбро бар ту боло хоҳад кард.

Худованд духтарони Ҳизқиёлро дар саҳро ҳалок хоҳад кард, ва бар зидди Ҳизқиёл қалъае хоҳад сохт, бар зидди ӯ кӯҳе меандозад ва бар зидди ӯ сипар хоҳад бардошт.

1. Ба Худо таваккал кардан дар миёни мусибат

2. Қувваи ҳифзи Худо

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; Ва ҳар забоне, ки туро дар доварӣ айбдор мекунад, ту маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, Ва сафедкунии онҳо аз ҷониби Ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Натарсед, зеро ки Ман Худои шумо ҳастам. Туро қувват хоҳам дод, Оре, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам.

Ҳизқиёл 26:9 Ва муҳаррикҳои ҷангиро бар деворҳои ту хоҳад гузошт, ва бо табарҳои худ манораҳои туро вайрон хоҳад кард.

Худованд муҳаррикҳои ҷангиро барои вайрон кардани деворҳо ва манораҳои шаҳри Тир истифода хоҳад кард.

1. Қудрати Худованд: Чӣ гуна қудрати Худо ҳамаро мағлуб мекунад

2. Ҳалокати Сӯр: Огоҳӣ барои ҳамаи онҳое, ки бар зидди Худо исён мекунанд

1. Ишаъё 31:3 - "Акнун мисриён одамон ҳастанд, на Худо; ва аспҳои онҳо ҷисманд, на рӯҳ. Вақте ки Худованд дасти Худро дароз мекунад, ҳам ҳар кӣ мададгор ба васваса хоҳад афтод, ҳам касе ки Холпен хоҳад афтод. , ва ҳама якҷоя ном хоҳанд шуд ».

2. Забур 18:29 - "Зеро ки ман ба василаи Ту аз лашкар давидаам, ва ба Худои худ, аз девор ҷаҳидаам".

Ҳизқиёл 26:10 Аз сабаби фаровонии аспони ӯ ғубори онҳо туро фаро хоҳад гирифт; деворҳои ту аз садои саворон ва чарххо ва аробаҳо ларза хоҳанд шуд,

вақте ки ӯ ба дарвозаҳои ту медарояд, вақте ки одамон медароянд. ба шаҳре, ки дар он рахна шудааст.

1. Қудрати Худованд бемисл аст

2. Тарс аз Худованд як барангезандаи тавоно аст

1. Ваҳй 19:11-16 - Ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед; ва Нишинандаи Ӯ Мӯъмин ва Ҳақ номида шуд, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад.

2. 2 Вақоеънома 20:15-17 - Худованд ба шумо чунин мегӯяд: аз ин анбӯҳи бузург натарсед ва натарсед; зеро ки ҷанг аз они шумо нест, балки аз они Худост.

Ҳизқиёл 26:11 Ӯ тамоми кӯчаҳои туро бо пои аспҳои худ поймол хоҳад кард, ва қавми Туро аз шамшер хоҳад кушт, ва посбонҳои пурқуввати ту ба замин хоҳанд афтод.

Худованд бо аспҳо ва шамшери худ ба шаҳри Сӯр ҳалок хоҳад овард, ва гарнизонҳои пурқувватро ба ҳалокат хоҳад расонд.

1. Ҳукми Худо: Огоҳӣ барои ҳамаи мо

2. Қудрати Худованд: Чӣ тавр Ӯ ҳалокат меорад

1. Ишаъё 24:1-3 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 26:12 Ва сарвати туро ғанимат хоҳанд кард, ва моли туро тороҷ хоҳанд кард, ва деворҳои туро вайрон хоҳанд кард, ва хонаҳои зебои туро вайрон хоҳанд кард; дар байни об.

Шаҳри Тир ғорат ва хароб карда мешавад.

1. Худо довари одил аст ва онҳоеро, ки Ӯро дӯст намедоранд ва ба Ӯ хидмат намекунанд, ҷазо медиҳад.

2. Вақте ки мо ба Худо хиёнат мекунем, мо аз оқибатҳои интихоби худ азоб мекашем.

1. Румиён 2: 6-8 - "Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод": ҳаёти ҷовидонӣ ба онҳое, ки бо пурсабрӣ дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд; лекин ба онҳое ки худпарастӣ мекунанд ростиро меҷӯед ва итоат накунед, балки ба ғазаб ва хашми ноинсоф итоат кунед».

2. Масалҳо 6:16-19 - "Ин шаш чизе, ки Худованд нафрат дорад, Бале, ҳафт чиз барои Ӯ зишт аст: Нигоҳи мағрур, Забони дурӯғгӯй, Дастҳое, ки хуни бегуноҳ рехтаанд, Диле, ки нақшаҳои бад меандешанд, Пойҳое, ки зуд ба сӯи бадӣ медаванд, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мегӯяд, ва касе ки дар миёни бародарон фитна мекорад».

Ҳизқиёл 26:13 Ва ман садои сурудҳои туро хомӯш хоҳам кард; ва садои арфаҳои ту дигар шунида нахоҳад шуд.

Худо суруд ва мусиқии мардуми Тирро хомӯш мекунад, ки рамзи анҷоми шодӣ ва ҷашнҳои онҳоро нишон медиҳад.

1. Ғалабаи ниҳоии дил: Чӣ гуна Худо метавонад моро ба зону гузорад

2. Қудрати Худо: Анҷоми шодӣ ва ҷашнҳо

1. Ишаъё 24:8-9 - Худованд анҷоми шодӣ ва шодӣ ва табодули ин ҳиссиётро ба ғаму мотам муқаррар мекунад.

2. Забур 137:1-3 - Мардуми Ерусалим, ки дар Бобил асир шудаанд, дар ёди Ерусалим мотам ва суруд мехонанд.

Ҳизқиёл 26:14 Ва туро мисли қуллаи санг хоҳам сохт: ту макони тӯрҳо хоҳӣ буд; ту дигар бино нахоҳӣ шуд, зеро ки Ман Худованд гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо гуфтааст, ки Сӯр хароб хоҳад шуд ва дигар барқарор карда намешавад.

1. Каломи Худованди Худо ниҳоӣ аст 2. Худо Ҳокимияти Олист

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд. 2. Матто 24:35 - Осмон ва замин гузарон аст, аммо суханони Ман гузарон нест.

Ҳизқиёл 26:15 Худованд Худо ба Тирус чунин мегӯяд; Оё аз садои афтодани ту ҷазираҳо намеларзанд, вақте ки захмиён гиря мекунанд, вақте ки дар миёни ту кушта мешавад?

Худованд Худо ба Тирус сухан меронад ва аз харобшавии салтанати он огоҳ мекунад, ки чӣ гуна фурӯпошии он аз ҷониби ҷазираҳо шунида мешавад ва фарёди захмиён шунида мешавад.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои нофармонӣ аз Худованд

2. Огоҳии Худованд: Ба овози Ӯ гӯш диҳед ё ба оқибатҳои он гирифтор шавед

1. Ишаъё 24:1-3 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Амос 3:2 - Ман аз ҳамаи қабилаҳои рӯи замин танҳо шуморо мешиносам, бинобар ин Ман шуморо барои ҳамаи гуноҳҳои шумо ҷазо хоҳам дод.

Ҳизқиёл 26:16 Он гоҳ ҳамаи мирони баҳр аз тахтҳои худ фуромада, ҷомаҳои худро хоҳанд гузошт, ва ҷомаҳои дӯхтаи худро хоҳанд кашид; бар замин нишаста, ҳар лаҳза ба ларза хоҳанд афтод ва аз ту дар ҳайрат хоҳанд монд.

Шоҳзодаҳои баҳр дар назди Худо фурӯтан хоҳанд шуд ва тарсу ваҳшатро аз сар мегузаронанд.

1: Худо қудрати олӣ аст ва ҳеҷ кас наметавонад пеши Ӯ истода бошад.

2: Мо бояд ба ҳокимияти Худо итоат кунем ва дар ҳузури Ӯ фурӯтан бошем.

1: Ишаъё 6:1–5; Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд буд, ва қатораи ҷомаи Ӯ маъбадро пур кард.

2: Забур 46:10; «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Ҳизқиёл 26:17 Ва онҳо барои ту навҳа хонда, ба ту хоҳанд гуфт: "Чӣ гуна ҳалок шудӣ, ки аз баҳри баҳрӣ сокин будӣ, шаҳри машҳуре, ки дар баҳр пурқувват буд, вай ва сокинони он, ки дар баҳри худ ба ҳалокат мерасанд. даҳшат аст, ки дар ҳама он чизе, ки онро таъқиб мекунад!

Дар Ҳизқиёл 26:17 навҳа дар бораи шаҳри Сӯр, ки бо баҳрии худ машҳур аст, тасвир шудааст ва қайд мекунад, ки чӣ тавр сокинони он ба онҳое, ки бо киштӣ гузаштанд, таассурот гузоштанд.

1. Қувваи намуна: Он чизе ки мо тавассути ҳаёти худ таълим медиҳем

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Ӯ тавассути қувваҳои табиӣ кор мекунад

1. Матто 5:13-16 - Шумо намаки замин ва нури ҷаҳон ҳастед.

2. Ишаъё 26:1-3 - Худо ҳамаи онҳоеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, дар сулҳу осоиштагии комил нигоҳ медорад, ки ақлашон дар Ӯст.

Ҳизқиёл 26:18 Дар рӯзи суқути ту ҷазираҳо ба ларза хоҳанд афтод; Оре, дар вақти рафтани ту ҷазираҳои дар баҳр ба изтироб дучор хоҳанд шуд.

Вақте ки доварии Худо бар шаҳри Тир содир мешавад, ҷазираҳо меларзанд.

1. Фаҳмидани доварии Худо: омӯзиши Ҳизқиёл 26:18

2. Эҳтиром ба Худованд: Нигоҳе ба тарси Худованд дар Ҳизқиёл 26:18

1. Ишаъё 41:1-2 «Дар пеши ман, эй ҷазираҳо, хомуш бошед; ва бигзор мардум қуввати худро нав кунанд; бигзор онҳо наздик шаванд, ва бигзор онҳо сухан гӯянд; биёед якҷоя барои доварӣ наздик шавем. Кӣ якеро аз шарқ эҳьё кард? Кист, ки Ӯро аз рӯи адолат ба пои худ даъват кард: Ӯ халқҳоро пеш аз ӯ супурд, ва ӯро бар подшоҳон ҳукмронӣ кард, ва онҳоро чун хок ба шамшери худ дод, ва чун косае, ки ба камонаш ронда шудааст, дод».

2. Ваҳй 16:18-20 "Ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо ба амал омаданд; ва заминҷунбии азиме ба амал омад, ки аз замони мавҷудияти одамон дар рӯи замин набуд, заминҷунбии он қадар пурқувват ва он қадар бузург. Ва бузург шаҳр ба се қисм тақсим шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтид; ва Бобили бузург ба ҳузури Худо ба ёди Худо омад, то косаи шароби хашми Ӯро ба вай бидиҳад, ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо хароб шуданд. дарёфт нашуд."

Ҳизқиёл 26:19 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Вақте ки туро як шаҳри харобае гардонам, мисли шаҳрҳое ки сокин нест; вақте ки ман чуқуриро бар ту хоҳам овард, ва обҳои бузург туро фаро хоҳанд гирифт;

Худо шаҳри Сӯрро мисли дигар шаҳрҳои беодам хароб хоҳад кард ва онро дар обҳои чуқур мепӯшонад.

1. Муҳаббат ва адолати Худо: чӣ гуна Ӯ бо миллатҳо ва одамон муносибат мекунад. 2. Дарсҳо аз фурӯпошии Сӯр: Ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳед.

1. Забур 107:23-24 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд; аъмоли Худованд ва мӯъҷизотҳои Ӯро дар умқ мебинанд. 2. Ирмиё 51:41-42 - Чӣ тавр Шешах гирифта шуд! Ва ҳамду санои тамоми замин гирифта шудааст! Чӣ тавр Бобил дар байни халқҳо ба ҳайрат афтодааст! Баҳр бар Бобил баромад, вайро мавҷҳои зиёди он фаро гирифтааст.

Ҳизқиёл 26:20 Ва ҳангоме ки туро бо онҳое ки ба чоҳ мефаромаданд, бо қавми қадим мефурорам, ва туро дар пастиҳои замин, дар ҷойҳои хилвати қадим ва бо онҳое ки ба сӯи чоҳ, то ки шумо сокин нашавед; ва дар замини зиндагон ҷалол хоҳам гузошт;

Худо ваъда медиҳад, ки шаҳри Сӯрро бо одамони қадим фурӯ ғалтонад ва дар ҷои хилват ҷойгир мекунад, аммо дар замини зиндагон низ ҷалол хоҳад дод.

1. Раҳмати Худо дар доварӣ

2. Умеди барқароршавӣ ба Худо

1. Румиён 11:22 - "Пас, инак, некӯӣ ва сахтгирии Худоро бубин: ба афтидагон сахтгирӣ, вале некӣ нисбат ба ту, агар дар меҳрубонии Ӯ бимонӣ: вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд".

2. Ишаъё 40:1-2 - "Тасаллӣ диҳед, қавми ман, тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо. Ба Ерусалим оромона сухан гӯед ва ба вай фарьёд занед, ки ҷанги вай анҷом ёфт, гуноҳи вай бахшида шудааст, зеро ки вай аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳои вай дучандон аст».

Ҳизқиёл 26:21 Ман туро ба даҳшат хоҳам овард, ва ту дигар нахоҳӣ буд; ҳарчанд дар ҷустуҷӯи ту бошӣ, дигар нахоҳӣ ёфт, мегӯяд Худованд Худо.

Ин оят аз Ҳизқиёл огоҳӣ аз ҷониби Худованд аст, ки онҳое ки бадӣ кардаанд, ҷазо дода мешаванд ва дигар вуҷуд надоранд.

1. "Ҳукми Худованд: Нахоҳед ёфт"

2. "Тасаллии Худованд: Ҳеҷ гоҳ фаромӯш нашавед"

1. Матто 10:28, "Ва аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Забур 34:15-16, "Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ барои фарёди онҳо кушода аст. Чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст, то хотираи онҳоро аз зулм маҳв кунад. замин».

Дар боби 27-и китоби Ҳизқиёл дар бораи суқути Сӯр, як шаҳри машҳури тиҷорати баҳрӣ нолаи равшан оварда шудааст. Дар ин боб сарват, нуфуз ва фаъолияти тиҷоратии Тир тавсиф шуда, ғурур ва такаббурии онро нишон медиҳад. Дар марсия аз тахриби ногузири шаҳр андухгин шуда, ба аз байн рафтани азамат ва ободии он таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо нола дар бораи Тир оғоз шуда, ба шаҳр ҳамчун як киштии пурифтихор ва пурҷалол муроҷиат мекунад. Дар ин боб сарвати Тир, фаъолияти тиҷоратӣ ва мавқеи он ҳамчун маркази машҳури тиҷоратӣ ба таври равшан тасвир шудааст. Тир ҳамчун зарфи боҳашамате тасвир шудааст, ки бо маводи қиматбаҳо оро дода шудааст (Ҳизқиёл 27:1-25).

Параграфи 2: Нола бо тавсифи шарикони гуногуни тиҷоратии Тир, аз ҷумла тоҷирони миллатҳои гуногун, ки бо шаҳр тиҷорат мекарданд, идома дорад. Дар ин боб фаровонии молҳои мубодила ва шукуфоии он ба Сӯр оварда шудааст (Ҳизқиёл 27:26-36).

Параграфи 3-юм: Нола аз фурӯпошии дарпешистодаи Тир андӯҳгин шуда, ба талафи шукӯҳу шукуфоии он таъкид мекунад. Вайроншавии шаҳр ҳамчун киштии ғарқшуда тасвир шудааст, ки сокинон ва тоҷирони он ба баҳр партофта мешаванд. Ин боб бо изҳорот ба анҷом мерасад, ки суқути Сӯр дар байни халқҳо даҳшат меорад (Ҳизқиёл 27:37-36).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бисту ҳафт ҳадя
нола бар суқути Сӯр,
боигарии он, фаъолияти тиҷоратӣ,
ва мотами нобудшавии наздики он.

Нола дар бораи суқути Тир, муроҷиат ба он ҳамчун як киштии ифтихор.
Тавсифи сарвати Тир, фаъолияти тиҷоратӣ ва шарикони тиҷоратӣ.
Мотами аз даст додани азамат ва шукуфоии Тир.
Тасвири нобудшавии Тир ҳамчун ғарқшавии киштӣ, ки боиси даҳшат дар байни халқҳо мегардад.

Дар ин боби Ҳизқиёл нола дар бораи суқути Тир, як шаҳри машҳури савдои баҳрӣ оварда шудааст. Дар ин нола ба Тир ҳамчун як киштии пурифтихор муроҷиат карда, сарват, фаъолияти тиҷоратӣ ва мавқеи онро ҳамчун як маркази машҳури савдо тавсиф мекунад. Дар ин боб ба ифтихор ва ғрурури шаҳр таъкид шуда, фаровонии молҳои мубодила ва шукуфоии он ба Тир оварда шудааст. Нола аз нобудшавии дар пешистодаи Тир андӯҳгин шуда, ба талафи шукӯҳу шукуфоии он таъкид мекунад. Фурӯпошии шаҳр ҳамчун киштии ғарқшуда тасвир шудааст, ки сокинон ва тоҷирони он ба баҳр партофта мешаванд. Ин боб бо чунин изҳорот ба анҷом мерасад, ки суқути Тир боиси даҳшат дар байни халқҳо хоҳад шуд. Дар ин боб суқути Тир, аз даст додани бузургии он ва мотам дар бораи ҳалокати наздики он таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 27:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дар бораи он ки чӣ тавр Тир дар қудрат ва сарват афзоиш ёфтааст, сӯҳбат мекунад.

1. Неъматҳои Худо: Чӣ гуна мо аз ризқи Ӯ баҳра мегирем

2. Домҳои сарват: чӣ гуна мо набояд мағрур ва худсарӣ нашавем

1. Яъқуб 4:13-16 - Фурӯтан бошед ва бидонед, ки сарват ва дороии мо то чӣ андоза зудгузар аст.

2. Масалҳо 11:28 - Касоне, ки ба сарвати худ боварӣ доранд, меафтанд, вале одилон нашъунамо меёбанд.

Ҳизқиёл 27:2 Акнун, эй писари одам, барои Тирус навҳа бихон;

Нола барои шаҳри Тирус.

1. Аҳамияти фурӯтанӣ ва одил будан дар назди Худо

2. Оқибатҳои аз ҳад зиёд такя кардан ба сарват ва сарват

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 5:1-3 - Ҳоло биравед, эй сарватдорон, барои мусибатҳои худ, ки ба сари шумо хоҳад омад, гиря ва нола кунед.

Ҳизқиёл 27:3 Ва ба Тирус бигӯ: «Эй он ки дар даромадгоҳи баҳр воқеъ ҳастӣ, ки дар ҷазираҳои бисьёр савдогари қавм ҳастӣ: Худованд Худо чунин мегӯяд: Эй Тируш, гуфтӣ, ки ман аз зебоии комилам.

Худо бо Тир, шаҳри савдогар дар канори баҳр сухан мегӯяд ва онҳоро ба ғурур айбдор мекунад, ки мегӯянд, ки онҳо зебогии комил ҳастанд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад

2. Аз ғурури ботил ҳазар кунед

1. Масалҳо 11:2 - «Вақте ки ғурур ояд, пас расвоӣ меояд, вале бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд».

2. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

Ҳизқиёл 27:4 Ҳудуди ту дар миёни баҳрҳост, бинокорони ту зебогии туро ба камол расонидаанд.

Ҳизқиёл дар бораи халқе сухан меронад, ки дар миёни баҳрҳо ҷойгир аст ва зебоии онро бинокорон такмил додаанд.

1. Такомули офариниши Худо

2. Бунёди бунёди зебоӣ

1. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

2. Забур 127:1 - «Агар Худованд хонаро бино кунад, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас».

Ҳизқиёл 27:5 Ҳама тахтаҳои киштии туро аз арчаҳои Сенир сохтанд, ва аз Лубнон арзҳо гирифтаанд, то барои ту сутунҳо созанд.

Ахолии Тир барои сохтани киштихо масолехи Сенир ва Лубнонро истифода бурд.

1. Ёдовар мешавем, ки Худо захираҳои заруриро барои мо барои иҷрои иродаи Ӯ таъмин мекунад.

2. Ҳамкорӣ барои ҷалоли Худо барои амалӣ намудани ниятҳои Ӯ муҳим аст.

1. Ишаъё 54:2 - "Ҷои хаймаи худро васеъ кун, ва бигзор онҳо пардаҳои манзилҳои туро дароз кунанд: дареғ надеҳ, риштаҳои худро дароз ва сутунҳои худро мустаҳкам намо".

2. Масалҳо 16:3 - "Аъмоли худро ба Худованд супор, ва андешаҳои ту устувор хоҳанд шуд".

Ҳизқиёл 27:6 Аз дубҳои Бошон кайҳони туро сохтанд; Ҷазираҳои Ашӯриён курсиҳои туро аз устухони фил сохтаанд, ки аз ҷазираҳои Хиттим бароварда шудаанд.

Дубҳои Бошон барои халқи Ҳизқиёл кайҳор месозанд, ва гурӯҳи Ашӯриён аз ҷазираҳои Читтим курсиҳои худро аз устухони фил месохтанд.

1. Садоқати Худо дар таъмин намудани мавод барои халқи Ҳизқиёл дида мешавад.

2. Зебоии ризқи Худованд дар матолиби мухталифе, ки барои мардум пешбинӣ шудааст, зоҳир мешавад.

1. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2. Забур 37:3-6 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ таваккал кунад ва ӯ чунин хоҳад кард: Адолати туро чун субҳ, адолати кори туро чун офтоби нисфирӯзӣ дурахшон хоҳад кард.

Ҳизқиёл 27:7 Катони маҳин бо хати гулдузии Миср он чизест, ки ту барои бодбонат густурдӣ; кабуд ва бунафш аз ҷазираҳои Элишоъ он чизест, ки туро фаро гирифтааст.

Боди киштӣ дар Ҳизқиёл 27:7 аз катони маҳин ва хати дузанагӣ аз Миср сохта шуда буд, ва он бо рангҳои кабуд ва бунафш аз ҷазираҳои Элишоъ пӯшида шуда буд.

1. Таъмини Худо барои мо: Қиссаи Ҳизқиёл 27:7

2. Масалҳо 22:1: Дарси ҷидду ҷаҳд аз Ҳизқиёл 27:7

1. Масалҳо 22:1 - «Номи нек бояд аз сарвати бузург баргузида шавад, ва илтифот аз нуқра ва тилло беҳтар аст».

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Ҳизқиёл 27:8 Сокинони Сидӯн ва Арвод баҳри ту буданд; хирадмандони ту, эй Тируш, ки дар ту буданд, халабони ту буданд.

Сокинони Зидон ва Арвод баҳрчиёни моҳир ва хирадманди Турус буданд.

1: Ҳикмат дар ҳар вазъият абзори арзишманд аст; мо чи кадар мохир бошем хам, дар хотир доштан лозим аст, ки хирад чустучу карданро дар хотир дорем.

2: Мо бояд барои онҳое, ки дар ҳаёти мо ҳикмат доранд, ки моро дар вақти ниёзмандиамон ҳидоят кунанд, миннатдор бошем.

1: Масалҳо 24: 3-4 "Хона бо ҳикмат сохта мешавад ва бо ақл пойдор мешавад; бо дониш ҳуҷраҳо аз ҳама сарватҳои қиматбаҳо ва гуворо пур мешаванд."

2: Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад."

Ҳизқиёл 27:9 Пирони Ҷабал ва хирадмандони он дар ту каллобони ту буданд; тамоми киштиҳои баҳр бо баҳрчиёни онҳо дар ту буданд, то ки тиҷорати туро ишғол кунанд.

Мардуми Ҷабал ва хирадмандони онҳо дар киштиҳо моҳир буданд, ва киштиҳо ва баҳрчиёни онҳо дар шаҳр буданд, то дар савдои савдо кӯмак кунанд.

1. Муҳимияти моҳир будан дар тиҷорати худ

2. Арзиши якҷоя кор кардан

1. Масалҳо 22:29 - "Оё ту одами дар кори худ моҳирро мебинӣ? Ӯ дар назди подшоҳон хоҳад истод; Ӯ дар назди одамони норавшан намеистад".

2. Воиз 4:9-12 - "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон фоидаи хуб доранд. Зеро, агар яке аз онҳо афтад, яке рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе ки меафтад, вақте ки ҳаст. Дигаре нест, ки вайро боло барад.Гир аз ин, агар ду бо ҳам хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад?Ва агар касе бар касе, ки танҳо аст, ғолиб ояд, ду нафар метавонанд ба ӯ муқобилат кунанд. ҷудо».

Ҳизқиёл 27:10 Онҳо аз Форс ва Луд ва Фут дар лашкари ту буданд, мардони ҷангии ту; зебогии туро баён мекунанд.

Ин порча дар бораи зебоии Ерусалим сухан меронад ва нишон медиҳад, ки Худо ба халқи худ муҳофизат ва муҳофизат мекунад.

1: Пешниҳоди Худо дар Ерусалим зоҳир мешавад - Забур 147:2

2: Зебоии Ерусалим - Ишаъё 52:1

1: Isaiah 62: 1 - Ман ба хотири Сион хомуш нахоҳам монд, ва ба хотири Ерусалим ором намегирам

2: Забур 121:6 - Барои осоиштагии Ерусалим дуо гӯед: «Бигзор дӯстдорони Ту эмин бошанд.

Ҳизқиёл 27:11 Мардони Арвод бо лашкари ту гирди деворҳои ту буданд, ва гаммадиҳо дар манораҳои ту буданд; онҳо зебоии туро комил кардаанд.

Мардони Арвад ва лашкари онҳо дар атрофи деворҳои Ҳизқиёл ба таври муҳофизатӣ ҷойгир буданд. Гаммадиҳо дар манораҳо буданд ва сипарҳои онҳо дар деворҳо овезон шуда, зебоии Ҳизқиёлро комил мегардонд.

1. Ҳимояи Худо комил ва комил аст.

2. Боварӣ ба нақшаи Худо зебоии бузург меорад.

1. Хуруҷ 14:14 - Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

2. Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Ҳизқиёл 27:12 Таршиш ба сабаби фаровонии ҳар гуна сарвати ту тоҷири ту буд; бо нуқра, оҳан, қалъа ва сурб дар ярмаркаҳои ту тиҷорат мекарданд.

Тоҷири Таршиш дар ярмаркаҳо бо сарватҳои зиёде, аз ҷумла нуқра, оҳан, қалъа ва сурб савдо мекард.

1. Таъмини фаровони Худо дар ҳаёти мо.

2. Ахамияти идоракунӣ ва окилона истифода бурдани захирахои мо.

1. Масалҳо 11:24-25 Кас бефоида медиҳад, аммо сарватдор мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат оварад, сарватдор мешавад ва ҳар кӣ об медиҳад, худаш об мешавад.

2. 1 Тимотиюс 6:17-19 Дар мавриди сарватмандони ин замони ҳозира бошад, ба онҳо амр фармоед, ки на ғурур кунанд ва на ба номуайянии сарват, балки ба Худо, ки моро бо ҳама чиз барои лаззат бурдан ба таври фаровон таъмин мекунанд, умед банданд. Онҳо бояд некӣ кунанд, дар корҳои нек сарватманд бошанд, саховатманд бошанд ва барои тақсим омода бошанд ва аз ин рӯ ганҷеро барои худ ҳамчун таҳкурсии неки оянда ҷамъ оваранд, то он чиро, ки ҳаёти ҳақиқӣ аст, ба даст оранд.

Ҳизқиёл 27:13 Ёвон, Тубол ва Мешех, онҳо тоҷирони ту буданд; дар бозори ту одамони одам ва зарфҳои мисро савдо мекарданд.

Тоҷирони Ёвон, Тубал ва Мешех дар бозори Ҳизқиёл одамон ва зарфҳои мисиро савдо мекарданд.

1. Қувваи тағирдиҳандаи Инҷил: Чӣ тавр Инҷил қочоқи инсонро ба озодии инсон табдил дода метавонад

2. Хатарҳои тамаъ: Чӣ гуна тамаъ метавонад ба амалҳои нафратовар, ба мисли хариду фурӯши одамон оварда расонад

1. Матто 25:35-36: «Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро даъват кардед».

2. Ишаъё 1:17: "Нақл карданро омӯзед; адолатро ҷӯед; мазлумонро дифоъ кунед. Даъвои ятимонро ба ӯҳда гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед".

Ҳизқиёл 27:14 Ва аҳли хонадони Тогармо дар ярмаркаҳои ту бо аспҳо, саворон ва хачирҳо савдо мекарданд.

Ин порча дар бораи савдои Тогарма дар ярмаркаҳои Ҳизқиёл бо аспҳо, саворон ва хачирҳо сухан меравад.

1. "Қувваи тиҷорат: Мо чӣ гуна молҳо ва хидматҳоро мубодила мекунем"

2. "Арзиши аспсаворон: Чаро аспсаворӣ муҳим аст"

1. Масалҳо 14:4, "Дар ҷое ки барзагов нест, охур пок аст, аммо бо қуввати гов афзойиш зиёд мешавад".

2. Забур 31:9, "Мисли асп ё хачир набош, ки фаҳм надорад, ки бояд бо газу ҷилав ҷилавгирӣ карда шавад, вагарна он ба ту наздик нахоҳад шуд".

Ҳизқиёл 27:15 Мардуми Дедон тоҷирони ту буданд; ҷазираҳои бисьёр моли дасти ту буданд; Туро ба ивази шохҳои устухони фил ва сиёҳ оварданд.

Мардуми Дедон бо Ҳизқиёл савдо карда, шохҳои устухони фил ва сиёҳро иваз мекарданд.

1. Арзиши тиҷорат: Ҳизқиёл 27:15

2. Қудрати ҷомеа: Дедан ва Ҳизқиёл якҷоя кор мекунанд

1. Масалҳо 11:14 Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён бехатарӣ ҳаст.

2. Эстер 9:22 Чун вақти оромии яҳудиён аз душманонашон, ва моҳе, ки барои онҳо аз андӯҳ ба шодӣ ва аз мотам ба рӯзи нек мубаддал гашт, то ки онҳоро рӯзҳои ид ва шодӣ гардонанд, ва дар бораи фиристодани ҳиссаҳо ба якдигар ва ҳадяҳо ба мискинон.

Ҳизқиёл 27:16 Сурия аз сабаби фаровонии молҳои ту тоҷири ту буд: онҳо дар саҳни ту бо зумуррад, бунафш ва дузанагӣ, ва катони маҳин, ва марҷон ва акиқ машғул буданд.

Мардуми Сурия тоҷирони молҳои дар ватани Ҳизқиёл сохташуда буданд.

1. Аҳамияти меҳнати сахт ва фидокорӣ ба ҳунари мо барои таъмини оилаамон.

2. Зебоии офариниши Худованд ва чӣ гуна метавон онро барои ҷалоли номи Ӯ истифода бурд.

1. Масалҳо 14:23 - Дар ҳама меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани оддӣ танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва осмони болотар кори дасти Ӯро эълон мекунад.

Ҳизқиёл 27:17 Яҳудо ва замини Исроил, онҳо тоҷирони ту буданд, ва дар бозори ту гандуми Миннит ва Паннаг, ва асал, ва равған ва малҳам савдо мекарданд.

Тоҷирони Яҳудо ва Исроил дар бозори Ҳизқиёл гандум, асал, равған ва малҳам савдо мекарданд.

1. Аҳамияти савдои мол барои дастгирии ҷомеа

2. Арзиши ростқавлӣ ва ростқавлӣ дар тиҷорат

1. Масалҳо 11:1 - "Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одилона лаззати Ӯст".

2. Матто 25:14-30 - «Зеро ки Малакути Осмон мисли марде аст, ки ба кишвари дур сафар карда, ғуломони худро даъват намуда, дороии худро ба онҳо супурд».

Ҳизқиёл 27:18 Димишқ тоҷири ту дар фаровонии молҳои сохти ту буд, ба сабаби фаровонии тамоми сарват; дар шароби Ҳелбон ва пашми сафед.

Димишқ молҳои зиёдеро ба ивази сарват, алалхусус бо шароби Ҳелбон ва пашми сафед савдо мекард.

1. Арзиши тиҷорат: Чӣ гуна мубодилаи мол метавонад моро ба Худо наздик кунад.

2. Неъмати сарват: Чӣ гуна метавон фаровонии сарватро барои ҷалоли Худо истифода бурд.

1. Масалҳо 11:24-25: "Касе бефоида медиҳад, аммо ҳама сарватдор мешавад; дигаре он чи бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат меорад, сарватдор мешавад ва касе ки об медиҳад, худаш об мешавад".

2. Воиз 5:19: «Ҳар касе, ки Худо ба ӯ сарват ва сарват ато кардааст ва ба ӯ қудрат додааст, ки аз он бихӯрад, мероси худро бигирад ва аз меҳнаташ шод шавад, ин атои Худост».

Ҳизқиёл 27:19 Дон ва Ёвон дар саҳни ту гаштаю баргашта дар бозорҳои ту банд буданд: оҳани дурахшон, кассия ва каламус дар бозори ту буданд.

Дар Ҳизқиёл 27:19 тасвир шудааст, ки тоҷирони минтақаҳои Дон ва Ёвон дар бозорҳои Тир чӣ гуна тиҷорат мекарданд.

1. Ахамияти тичорат ва тичорат дар бунёди шахру миллатхо

2. Тавассути кори пурмазмун дарёфти иљро ва њадаф

1. Масалҳо 31:16-24 - Вай киштзорро дида мебарояд ва онро мехарад; аз даромади худ токзор мекунад.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

Ҳизқиёл 27:20 Дедон тоҷири ту буд, ки барои аробаҳо либосҳои қиматбаҳо дар бар дошт.

Дар порча Дедан хамчун савдогари аробахо зикр шудааст, ки онхоро бо либосхои киматбахо таъмин мекард.

1. Ахамияти бо сифат ва гамхорй таъмин кардан.

2. Баракати Худо бар касоне, ки рӯзии дигаронро медиҳанд.

1. Масалҳо 22:1 - Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург, ва илтифот беҳтар аз нуқра ва тилло аст.

2. Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

Ҳизқиёл 27:21 Арабистон, ва ҳамаи мирони Қедар, онҳо дар барраҳо ва қӯчқорҳо ва бузҳо бо ту машғул буданд; онҳо дар онҳо тоҷирони ту буданд.

Ин порча дар бораи тоҷирони Арабистон ва Кедар сухан меронад, ки бо гӯсфанд, барра, қӯчқор ва буз савдо мекарданд.

1. Арзиши хидмат ба дигарон: Чӣ гуна молҳои тиҷоратӣ метавонанд муносибатҳоро мустаҳкам кунанд.

2. Аҳамияти кор: Подоши таъмини оилаамон.

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Масалҳо 22:29 - Оё шумо одамеро мебинед, ки дар кори худ моҳир аст? Ӯ пеши подшоҳон хоҳад истод; дар назди одамони норавшан намеистад.

Ҳизқиёл 27:22 Тоҷирони Сабо ва Раама, онҳо тоҷирони ту буданд; онҳо дар ярмаркаҳои ту бо саршумори ҳар гуна ҳанут ва бо ҳар гуна сангҳои қиматбаҳо ва тилло машғул буданд.

Тоҷирон аз Сабо ва Роама дар ярмаркаҳои Ҳизқиёл савдо мекарданд ва бо худ беҳтарин хушбӯйҳо, сангҳои қиматбаҳо ва тилло меоварданд.

1. Қимати саховат - Саховатманд будан ба чизҳое, ки Худо ба мо додааст

2. Қувваи савдои содиқона - Омӯзиши савдои содиқона дар бозорҳои зиндагӣ.

1. Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст.

2. Яъқуб 2:15-17 - Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед, бе он ки ба онҳо чизҳои зарурии баданро бидиҳед, ин чӣ хуб аст?

Ҳизқиёл 27:23 Ҳорон ва Канне ва Адан, тоҷирони Сабо, Ашшур ва Килмод тоҷирони ту буданд.

Тоҷирони Ҳорон, Канна, Адан, Сабо, Ашшур ва Чилмод бо қавми Ҳизқиёл савдо мекарданд.

1. Таъмини Худо: Пайвастани одамон дар Китоби Муқаддас

2. Хикмати савдо: фоидаи робитаи байнихамдигарӣ

1. Аъмол 17:26-27 - Худо ҳамаи халқҳои рӯи заминро аз як хун офаридааст.

2. Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад, пас як кас дигареро тез мекунад.

Ҳизқиёл 27:24 Инҳо тоҷирони ту буданд, ки бо ҳар гуна чиз, либосҳои кабуд ва бо дузанда, ва дар сандуқҳои либоси гаронбаҳо, ки бо ресмонҳо баста ва аз кедр сохта шуда буданд, дар байни молҳои ту буданд.

Ҳизқиёл тоҷирони Тирро тасвир мекунад, ки онҳо бо чизҳои гуногун, аз ҷумла либос, гулдӯзӣ ва сандуқҳои бо кедр бастаи либосҳои гаронбаҳо тиҷорат мекарданд.

1. Боварӣ ба ризқи Худо: Омӯзиши такя ба Худо дар ниёзҳои худ

2. Қалби тоҷир: Имтиҳони назари мо ба сарват ва дороиҳо

1. Такрори Шариат 8:18 - Аммо Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато карда, аҳди Худро, ки ба аҷдодони шумо қасам хӯрда буд, тасдиқ мекунад, чунон ки имрӯз аст.

2. Луқо 12:15 - Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед! Аз ҳар гуна бахилӣ эҳтиёт бошед; зиндагӣ аз фаровонии молу мулк иборат нест.

Ҳизқиёл 27:25 Киштиҳои Таршиш дар бозори ту дар бораи ту суруд мехонданд, ва ту пур шудӣ ва дар миёни баҳрҳо бағоят ҷалол ёфтӣ.

Киштиҳо аз Таршиш дар бозорҳои он аз бузургии шаҳри Ерусалим месуруд ва шаҳр дар миёни баҳрҳо аз ҷалол пур шуд.

1. Ҷалоли ҳузури Худо дар ҳаёти мо

2. Омӯзиши шодӣ дар миёни озмоишҳо

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ишаъё 6:3 - Ва яке дигареро нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!

Ҳизқиёл 27:26 Қаиқронҳои ту туро ба обҳои бузург бурданд; шамоли шарқӣ туро дар миёни баҳрҳо шикаст.

Шамоли сахти шарқӣ як киштиро дар миёнаи баҳрҳо шикаст.

1. Қудрати Худо дар табиат

2. Бартараф кардани душвориҳо дар миёни мушкилот

1. Забур 107:23-30 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд; аъмоли Худованд ва мӯъҷизотҳои Ӯро дар умқ мебинанд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

Ҳизқиёл 27:27 Сарватҳои ту, ва фуҷурҳои ту, молҳои ту, бахрнавардони ту, ва лётчикҳои ту, ва сарбозони ту, ва ишғолгарони тиҷорати ту, ва ҳамаи ҷанговарони ту, ки дар ту ҳастанд, ва дар тамоми ҷамоати ту, дар рӯзи харобии ту дар миёни баҳрҳо хоҳад афтод.

Тамоми паҳлӯҳои шаҳри Сӯр, аз он ҷумла сарватҳо, тоҷирон ва қувваҳои ҳарбии он, дар рӯзи хароб шуданаш дар баҳр хоҳанд афтод.

1. Адолати Худоро ҳама эҳсос мекунанд, новобаста аз сарват, мартаба ва қудрат.

2. Мо бояд дарк кунем, ки ҳаёти мо дар дасти Худост ва мо то ҳол ба иродаи Ӯ осебпазирем.

1. Луқо 12:15 Ва ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз ҳар гуна тамаъ эҳтиёт бошед, зеро ҳаёти кас аз фаровонии дороии вай иборат нест.

2. Забур 33:16-17 Подшоҳро лашкари бузурги худ наҷот намедиҳад; ҷанговарро кувваи бузурги худ рахо намекунад. Аспи ҷангӣ як умеди бардурӯғи наҷот аст ва бо қудрати бузурги худ наҷот дода наметавонад.

Ҳизқиёл 27:28 Дар атрофи шаҳр аз садои фарёди халабонҳои ту ларзон хоҳанд шуд.

Халабонони киштие, ки ба фалокат дучор шуда буданд, бо доду фарёди худ атрофи шаҳрро ба ларза меоранд.

1.Худо фарёди ранҷбаронро мешунавад.

2. Қувваи дуо метавонад ба дуру наздик бирасад.

1. Забур 107:23-24 - «Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд, корҳои Худовандро, корҳои аҷоиби Ӯро дар қаър диданд».

2. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ ба якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

Ҳизқиёл 27:29 Ва ҳамаи онҳое, ки ба кайҳон машғуланд, баҳрнавардон ва тамоми халабонҳои баҳр аз киштиҳои худ фуромада, бар замин хоҳанд истод;

Дар порча дар бораи он сухан меравад, ки маллоҳон аз киштиҳои худ фуромада, дар рӯи замин истодаанд.

1. "Қувваи замин: дарёфти субот дар замони ноустувор"

2. «Сафари кашфиёт: омӯхтани умқи ҳаёти мо».

1. Забур 107: 23-24 - "Баъзеҳо бо киштиҳо ба баҳр мерафтанд; онҳо дар обҳои пурқувват савдогар буданд. Онҳо корҳои Худовандро, корҳои аҷоиби Ӯро дар қаър диданд."

2. Марқӯс 4:35-41 - "Он рӯз, ки шом фаро расид, Ӯ ба шогирдонаш гуфт: "Биёед, ба тарафи дигар биравем. Мардумро гузошта, ӯро бо қаиқ бурданд. Бо Ӯ қаиқҳои дигар низ буданд.Тӯфони шадиде ба амал омад ва мавҷҳо болои қаиқ пора-пора шуданд, ба тавре ки он қариб буд, ки ботлоқ гардад.Исо дар қаиқ дар канори болине хобида буд.Шогирдон Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Устод! , Магар парвое надоред, ки мо ғарқ шавем? Ӯ бархоста, шамолро манъ кард ва ба мавҷҳо гуфт: "Хомӯш шав! Хомӯш бош! Пас шамол хомӯш шуд ва тамоман ором шуд".

Ҳизқиёл 27:30 Ва овози онҳоро бар зидди ту шунида, бо алам нидо хоҳанд кард, ва бар сари худ хок хоҳанд рехт, дар хокистар хоҳанд монд;

Мардуми Сӯр бояд бо алам фарьёд зананд ва ба сарашон хок рехта, дар хокистар ғарқ шаванд.

1. Қувваи мотам: Чӣ гуна бояд раҳо шавад ва шифо ёбад

2. Эътироф кардани адолати Худо дар дарди мо

1. Забур 34:18 Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2. Марсияҳо 3:21-23 Аммо ман инро ба ёд меорам ва аз ин рӯ умедворам: Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ҳизқиёл 27:31 Ва онҳо барои ту тамоман бемӯй хоҳанд кард, ва камари камари онҳоро хоҳанд баст, ва барои ту бо талхии дил ва нолаи талх гиря хоҳанд кард.

Мардум андӯҳи худро барои Ҳизқиёл бо тарошидани мӯйсафед, палос пӯшидан ва алам барои ӯ баён хоҳанд кард.

1. Қувваи ғаму андӯҳ: Чӣ гуна бояд андӯҳи амиқи моро эътироф ва баён кунем

2. Баракати мотам: Чӣ тавр дар заъфҳои худ қувват пайдо кунем

1. Ишаъё 61:3 - Барои тасаллӣ додани мотамдорон дар Сион, ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

2. Забур 30:5 - Гиря метавонад як шаб давом кунад, аммо шодӣ субҳ меояд.

Ҳизқиёл 27:32 Ва дар гирьяи худ барои ту нола хоҳанд кард, ва барои ту навҳа хоҳанд гуфт: "Кадом шаҳр мисли Тирус аст, мисли харобшуда дар миёни баҳр?"

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи харобшавии Сӯр ва нолаҳои он аз ҷониби халқҳои гирду атроф сухан меронад.

1. Нолаҳои халқҳо: Чӣ тавр ба мусибатҳои зиндагӣ ҷавоб додан мумкин аст

2. Қувваи нола: Чӣ гуна бояд бо талафот ва ғам мубориза бурд

1. Яъқуб 4:13-15 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

2. Забур 30:11 - Мотами маро барои ман ба рақс табдил додӣ; ту палоси маро кушода, маро шодӣ пӯшондӣ.

Ҳизқиёл 27:33 Вақте ки молҳои ту аз баҳр баромад, мардуми бисьёрро пур кардӣ; подшоҳони заминро бо сарвати фаровони худ ва молҳои худ ғанӣ гардондӣ.

Ҳизқиёл дар бораи фаровонии молҳое, ки аз баҳрҳо оварда шудаанд, сухан меронад, ки подшоҳони рӯи заминро бо сарвати бузург бой мекарданд.

1. Нерӯи фаровонӣ - Чӣ гуна сарват ва ободии Худо метавонад ба ҳама одамон баракат биёрад.

2. Сарватҳои замин - Чӣ гуна сарвати ҷаҳонро барои ҷалоли Худо истифода бурдан мумкин аст.

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд.

2. Такрори Шариат 8:18 - Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарватро медиҳад, то аҳди худро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, тасдиқ кунад, чунон ки имрӯз аст.

Ҳизқиёл 27:34 Дар замоне ки ту аз баҳрҳо дар қаъри об шикаста хоҳӣ шуд, моли ту ва тамоми ҷамоати ту дар миёни ту фурӯ хоҳанд рафт.

Дар порча аз замоне сухан меравад, ки баҳр мешиканад ва онҳое, ки дар миёни он ҳастанд, фурӯ хоҳанд рафт.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо дар замони душворӣ

2. Бартараф кардани душвориҳо тавассути имон

1. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба қалби баҳр ҳаракат кунанд."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Ҳизқиёл 27:35 Ҳама сокинони ҷазираҳо аз ту дар ҳайрат хоҳанд монд, ва подшоҳони онҳо сахт тарсида, дар чеҳраи худ ба изтироб меоянд.

Ҳама халқҳо аз қудрати бузурги Худо дар ҳайрат хоҳанд монд ва подшоҳон аз тарс пур хоҳанд шуд.

1. Эътироф кардани қудрати беҳамтои Худо

2. Тарс ва эҳтиром аз Худо дар ҳама чиз

1. Забур 33:8 - Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад: бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд.

2. Ишаъё 64:3 - Вақте ки ту корҳои даҳшатоваре кардӣ, ки мо онро интизор набудем, фуруд омадӣ, кӯҳҳо дар ҳузури Ту фурӯ рехтанд.

Ҳизқиёл 27:36 Тоҷирон дар миёни мардум ба ту фишурда хоҳанд кард; ту даҳшат хоҳӣ буд ва дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳӣ буд.

Мардум ба миллати Сӯр нафрат хоҳанд кард, ва он ба даҳшат мубаддал хоҳад шуд, ки дигар ҳеҷ гоҳ эҳё нахоҳад шуд.

1. Ваъдаҳои Худо ростанд: Омӯзиши Ҳизқиёл 27:36

2. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 27:36

1. Ишаъё 23:9 - "Худованди лашкарҳо қасд кардааст, ки ғурури ҳар ҷалолро доғдор созад ва тамоми ҷалоли рӯи заминро таҳқир кунад".

2. Ибриён 10:31 - "Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст".

Боби 28-и Ҳизқиёл пешгӯиҳо алайҳи подшоҳи Сӯр ва қудрати рӯҳонии паси ӯ дорад, ки аксар вақт ҳамчун ишора ба Шайтон маънидод карда мешаванд. Дар боб мағрурӣ, такаббурӣ ва худопарастии подшоҳ ва оқибатҳои ба сари ӯ омадаро баён мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯӣ алайҳи подшоҳи Тир оғоз мешавад, ки вай худро худое медонад ва ба ҳикмати илоҳӣ даъво мекунад. Худо эълон мекунад, ки подшоҳро барои ғурур ва такаббураш доварӣ хоҳад кард (Ҳизқиёл 28:1-10).

Параграфи 2: Пешгӯӣ ба қудрати рӯҳонии паси подшоҳи Сӯр мегузарад, ки аксар вақт ҳамчун ишора ба Шайтон маънидод мешавад. Ин мавҷудот ҳамчун карруби муҳофиз тасвир шудааст, ки дар аввал комил офарида шудааст, вале бо ғурур вайрон шудааст. Худо эълон мекунад, ки ин мавҷудотро сарнагун хоҳад кард ва бар вай ҳалокат хоҳад овард (Ҳизқиёл 28:11-19).

Параграфи 3: Боб бо паёми умед хотима меёбад, зеро Худо ваъда медиҳад, ки Исроилро барқарор мекунад ва онҳоро дар оянда баракат медиҳад. Ин барқарорсозӣ бо доварӣ, ки ба сари Сӯр меояд, муқоиса карда, садоқатмандии Худоро ба халқи худ таъкид мекунад (Ҳизқиёл 28:20-26).

Дар ҷамъбаст,
Боби бисту ҳаштуми Ҳизқиёл иборат аст
пешгӯиҳо бар зидди подшоҳи Сӯр,
ба ифтихори худ ва қудрати рӯҳии паси ӯ муроҷиат мекунад.

Пешгӯиҳо алайҳи подшоҳи Тир барои ғурур ва худопарастии ӯ.
Муроҷиат ба қудрати рӯҳонии паси подшоҳ, аксар вақт ҳамчун ишора ба Шайтон маънидод карда мешавад.
Эъломи доварӣ ва ҳалокат бар подшоҳ ва қудрати рӯҳонӣ.
Паёми умед барои барқарорсозӣ ва баракати ояндаи Исроил.

Ин боби Ҳизқиёл пешгӯиҳо алайҳи подшоҳи Сӯрро дар бар мегирад, ки дар бораи мағрурӣ, такаббурӣ ва худопарастии ӯ муроҷиат мекунанд. Ин боб бо пешгӯй алайҳи подшоҳ оғоз мешавад, ки вай худро худое медонад ва ба ҳикмати илоҳӣ даъво мекунад. Худо эълон мекунад, ки подшоҳро барои ғурур ва такаббураш доварӣ хоҳад кард. Сипас пешгӯй ба қудрати рӯҳонии паси подшоҳ табдил меёбад, ки аксар вақт ҳамчун ишора ба Шайтон маънидод мешавад. Ин мавҷудот ҳамчун карруби муҳофиз тасвир шудааст, ки дар аввал комил офарида шудааст, вале бо ғурур вайрон шудааст. Худо эълон мекунад, ки Ӯ ин мавҷудотро ба замин партофт ва бар вай ҳалокат хоҳад овард. Ин боб бо паёми умед ба охир мерасад, зеро Худо ваъда медиҳад, ки Исроилро барқарор мекунад ва дар оянда онҳоро баракат медиҳад. Ин барқарорсозӣ бо доварӣ, ки ба сари Сӯр меояд, муқоиса карда, садоқатмандии Худоро ба халқи худ таъкид мекунад. Дар ин боб ба ифтихори подшоҳи Тир ва қудрати рӯҳонӣ дар паси ӯ сухан меравад ва дар он ҳам огоҳиҳои доварӣ ва ҳам ваъдаҳои барқарорсозӣ мавҷуданд.

Ҳизқиёл 28:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл дар бораи паёме сухан мегӯяд.

1. Муҳимияти гӯш кардани суханони Худо.

2. Қудрати паёмҳои Худо.

1. Юҳанно 15:17 "Агар ба аҳкоми Маро итоат кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд".

2. Яъқуб 1:19-20 «Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад».

Ҳизқиёл 28:2 Писари одам, ба мири Сӯр бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Чунки дилат баланд шуд, ва ту гуфтӣ: "Ман Худоям, дар курсии Худо, дар миёни баҳрҳо нишастаам"; лекин ту одам ҳастӣ, на Худо, ҳарчанд дили худро ҳамчун дили Худо гузоштай;

Худованд Худо ба мири Тирус амр мекунад, ки дар хотир дошта бошад, ки бо вуҷуди ғурурашон онҳо танҳо инсонанд, на Худо.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2. Худои якто сазовори ситоиш аст

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Забур 115:1 - На ба мо, эй Худованд, на ба мо, балки исми Худро ҷалол деҳ, ба хотири марҳамати Худ ва ба хотири ростии Худ.

Ҳизқиёл 28:3 Инак, ту аз Дониёл донотар ҳастӣ; Ҳеҷ сирре нест, ки аз ту пинҳон кунанд:

Худованд эълон мекунад, ки шахсе, ки ба ӯ муроҷиат кардааст, аз Дониёл донотар аст ва ҳеҷ сирре аз онҳо пӯшида нест.

1. Ҳикмат дар назари Худованд

2. Қувваи дониш

1. Масалҳо 16:16 - Чӣ қадар беҳтар аз тилло ба даст овардани хирад! Барои ба даст овардани фаҳмиш, на нуқра интихоб шудан аст.

2. Масалҳо 2:1-5 - Писарам, агар суханони Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро назди худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯшатро ба ҳикмат ва дилатро ба хирад майл кунӣ; Оре, агар шумо барои фаҳмиш нидо кунед ва овози худро барои фаҳмиш баланд кунед, агар онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт.

Ҳизқиёл 28:4 Бо ҳикмат ва фаҳми худ сарвати худро ба даст овардай, ва дар ганҷҳои худ тилло ва нуқра ҷамъ овардай.

Ҳизқиёл ҳушдор медиҳад, ки аз ҳад зиёд мағрур шудан ва аз ҳад зиёд боварӣ доштан аз сабаби сарвати ба даст овардааш хатарнок аст.

1: Мо бояд аз сарвате, ки Худо ба мо медиҳад, фурӯтан бошем ва нагузорем, ки ғурур моро фурӯ барад.

2: Худо ба мо тӯҳфаҳо медиҳад, аммо инҳо набояд истифода шаванд, то худро гумроҳ кунем, ки мо аз Ӯ болотарем.

1: Масалҳо 16:18 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ.

2: Яъқуб 4:10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ҳизқиёл 28:5 Бо ҳикмати бузурги худ ва тиҷорати худ сарвати худро афзун кардӣ, ва дили ту аз сарвати худ баланд шуд.

Тавассути ҳикмати бузург ва муваффақияти тиҷорат сарвати шахсе, ки дар Ҳизқиёл 28: 5 навишта шудааст, зиёд шуд ва ғурури онҳо афзоиш ёфт.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Дарсҳо аз Ҳизқиёл 28:5

2. Баракати ҳикмат: баракати Худо дар Ҳизқиёл 28:5

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Ҳизқиёл 28:6 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки ту дили худро ҳамчун дили Худо гузоштай;

Худованд Худо мегӯяд, ки азбаски дили шахс ҳамчун дили Худо муқаррар шудааст, онҳо ба доварӣ дучор хоҳанд шуд.

1. Ҳукми Худо барои кибр ва такаббур

2. Зарурати фурӯтанӣ дар қалби мо

1. Масалҳо 16:18-19 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ. Беҳтар аст, ки бо фурӯтанон рӯҳи фурӯтан будан, аз тақсим кардани ғанимат бо мағрурон".

2. Яъқуб 4:6 - "Лекин ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

Ҳизқиёл 28:7 Инак, инак, Ман аҷнабиёнро, ки аз халқҳо буданд, бар ту хоҳам овард, ва онҳо шамшерҳои худро бар зидди зебогии ҳикмати Ту хоҳанд кашид, ва дурахши туро палид хоҳанд кард.

Худо ҳушдор медиҳад, ки душманони ҳикмат ва зебоӣ омада, онро таҳқир мекунанд.

1. Огоҳии Худо: Душманони хирад ва зебоӣ меоянд

2. Зебоии хирад ва чи тавр хифзи он

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худо, ки саховатмандона ба ҳама беайб медиҳад, бипурсад ва ин ба ӯ дода мешавад.

2. Забур 27:4 - Як чизро аз Худованд талаб мекунам, ин аст он чизе ки ман меҷӯям: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам, ба зебоии Худованд нигарам ва Ӯро биҷӯям. дар маъбади худ.

Ҳизқиёл 28:8 Онҳо туро ба чоҳ фуроваранд, ва ту ҳамчун мурдагони кушташудагон дар миёни баҳрҳо хоҳанд мурд.

Ҳизқиёл 28:8 дар бораи оқибатҳои касоне, ки бар зидди Худо гуноҳ карда буданд, сухан меронад, ки онҳо ба чоҳ андохта хоҳанд шуд ва кушташудагон дар миёни баҳрҳо хоҳанд мурд.

1. Оқибатҳои гуноҳ - Вақте ки мо Худоро нофармонӣ мекунем, чӣ мешавад

2. Чоҳи марг - оқибати рӯйгардонӣ аз Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад.

Ҳизқиёл 28:9 Оё боз ба ҳузури касе, ки туро мекушад, мегӯй, ки ман Худо ҳастам? лекин ту одам хоҳӣ буд, на Худое, ки дар дасти куштани ту ҳастӣ.

Дар порчаи Ҳизқиёл 28:9 дар бораи хатари мағрурӣ ва оқибатҳои даъвои Худо будан, вақте ки Худо нест, сухан меронад.

1. "Хатари мағрурӣ - Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 28:9"

2. "Қувваи бардурӯғи ғурури бардурӯғ - Омӯзиши Ҳизқиёл 28:9"

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Румиён 12:3 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне, ки Худо дорад таъин шудааст.

Ҳизқиёл 28:10 Ту мисли мамотҳои номахтунон ба дасти бегонагон хоҳӣ мурд, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ба воситаи Ҳизқиёл сухан меронад, то аз дасти бегонагон марги номахтунонро огоҳ кунад.

1. Баракатҳои итоаткорӣ: Чӣ гуна итоат кардан ба аҳкоми Худо подош медиҳад

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Мубориза бо оқибатҳои риоя накардани Каломи Худо

1. Такрори Шариат 30:19 - Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зиндагӣ кунанд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 28:11 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл дар бораи суқути подшоҳи Сӯр, марди мағрур ва сарватманд сухан гуфт.

1: Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд.

2: Худо мутакаббиронро хор мекунад.

1: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Ҳизқиёл 28:12 Эй Писари Одам, бар подшоҳи Сӯр навҳа бихон ва ба ӯ бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Маҷмӯаро мӯҳр мекунӣ, пур аз ҳикмат ва дар зебоӣ комил.

Худованд Худо ба Ҳизқиёл мегӯяд, ки ба подшоҳи Сӯр нола карда, ӯро ҳамчун пур аз ҳикмат ва зебоӣ ситоиш кунад.

1. «Хусусиятҳои хирад ва зебоӣ».

2. "Қувваи нола"

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2. Масалҳо 8:12-13 - Ман, ҳикмат, бо эҳтиёт зиндагӣ мекунам; Ман дониш ва ихтиёр дорам. Аз Худованд тарс кардан аз бадӣ нафрат кардан аст; Ман аз такаббури мағрур, рафтори бад ва сухани ғалат нафрат дорам.

Ҳизқиёл 28:13 Ту дар боғи Худои Адан будӣ; ҳар санги қиматбаҳо пӯшиши ту буд: сардус, топаз ва алмос, берилл, оникс ва яшм, ёқут, зумуррад ва карбункул ва тилло; ҳунари лавҳаҳои ту ва қубурҳои ту тайёр карда шуд. дар он рӯзе, ки ту офарида шудай.

Ҳизқиёл 28:13 дар бораи зебогии боғи Адан сухан меронад.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҷаҳон зебоӣ пайдо кунем, чунон ки Худо дар боғи Адан кард.

2. Мо бояд бо қадри зебоии дунёи офаридааш нисбат ба офаридаҳои Худо эҳтиром зоҳир кунем.

1. Ҳастӣ 2:8-9 - Ва Худованд Худо ба самти шарқ дар Адан боғе шинонд; ва дар он ҷо одамеро, ки офарида буд, гузошт. Ва аз замин Худованд Худоро ба воя расонд, ки ҳар дарахти ба назар писанд ва барои ғизо хуб бошад; дарахти ҳаёт низ дар миёни боғ ва дарахти маърифати неку бад.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад.

Ҳизқиёл 28:14 Ту карруби тадҳиншудае ҳастӣ, ки пӯшонида мешавад; ва ман туро чунон гузоштам: ту бар кӯҳи муқаддаси Худо будӣ; дар миёни сангҳои оташ қадам задай.

Худо Ҳизқиёлро ҳамчун карруби тадҳиншуда таъин кард, то кӯҳи муқаддаси Худро муҳофизат ва пӯшонад.

1. Худо барои ҳар яки мо нақшаи махсусе дорад.

2. Қувваи имон ба Худо метавонад моро ба чизи зебо табдил диҳад.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд.

Ҳизқиёл 28:15 Ту дар роҳҳои худ аз рӯзи офариниш комил будӣ, то даме ки дар ту шарорат пайдо шавад.

Худо инсонро комил офарид, аммо одам иҷозат дод, ки шарорат дар дохили худ ворид шавад.

1: Нагузоред, ки гуноҳ комилияти шуморо дар назари Худо аз байн барад.

2: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки комилияти аз ҷониби Худо додаамонро нигоҳ дорем.

1: Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд, ки маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро

намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2: Румиён 3:23-25 - Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорати дар Исои Масеҳ, ки Худо Ӯро ҳамчун кафорат ба василаи Худ пешниҳод кардааст, сафед шуданд. хун, ки бо имон қабул карда шавад.

Ҳизқиёл 28:16 Бо фаровонии молҳои ту онҳо миёни туро аз зӯроварӣ пур карданд, ва ту гуноҳ кардӣ; бинобар ин Ман туро ҳамчун нопок аз кӯҳи Худо берун хоҳам кард; миёни сангҳои оташ.

Худо зӯроварӣ дар байни мардумро маҳкум мекунад ва карруби рӯйпӯшро аз кӯҳи Худо берун мекунад.

1. Оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи тавба

1. Яъқуб 4:17 - Аз ин рӯ, барои касе, ки кори дурустро медонад ва онро намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ҳизқиёл 28:17 Дили ту аз зебогии худ баланд шуд, аз равшании худ хирадатро вайрон кардай: туро ба замин мепартоям, ба пеши подшоҳон хоҳам гузошт, то ки туро бубинанд.

Огоҳии Худо ба касоне, ки аз зебоӣ ва ҳикматашон сарбаланд мешаванд.

1: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2: Хатари такаббурӣ

1: Яъқуб 4:6 "Аммо Ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз мебахшад".

2: Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ."

Ҳизқиёл 28:18 Ту маъбадҳои худро бо гуноҳҳои зиёди худ, бо гуноҳи тиҷорати худ палид кардай; бинобар ин Ман аз миёни ту оташе берун хоҳам овард, он туро хоҳад сӯзонд, ва туро дар пеши назари ҳамаи онҳое ки туро мебинанд, бар замин хокистар хоҳам гардонам.

Худо ҳушдор медиҳад, ки бисёре аз гуноҳҳо ва шароратҳо аз дарун оташро ба вуҷуд оварда, гунаҳкорро мехӯранд ва онҳоро дар назари ҳама хокистар хоҳанд кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиши Ҳизқиёл 28:18

2. Оташи дарун: рафъи васвасаҳо тавассути имон

1. Яъқуб 1:14-15 "Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

2. 1 Петрус 4:17-19 "Зеро ки замони гузашта кофист, ки он чи ғайрияҳудиён кардан мехоҳанд, ки дар шаҳвонӣ, ҳавасҳо, мастигарӣ, зиёфатҳо, базмҳои нӯшокӣ ва бутпарастии ғайриқонунӣ зиндагӣ кунанд. Аз ин онҳо дар ҳайрат меоянд. ҳангоме ки ба онҳо дар як сели фосиқӣ ҳамроҳ нашавед, ва онҳо шуморо дашном медиҳанд, балки ба касе, ки омода аст, зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисобот хоҳанд дод».

Ҳизқиёл 28:19 Ҳамаи онҳое ки туро дар миёни қавм мешиносанд, аз ту дар ҳайрат хоҳанд монд: ту даҳшат хоҳӣ шуд, ва дигар ҳаргиз нахоҳӣ буд.

Огоҳӣ ва ҳукмҳои Худо пандест аз қудрат ва қудрати Ӯ бар ҳама чиз.

1. Худованд дар зери назорат аст: Ҳизқиёл 28:19

2. Каломи Худо дуруст аст: Ҳизқиёл 28:19

1. Ишаъё 8: 13-14 - "Худованди лашкарҳоро тақдис кунед; ва бигзор вай тарси шумо бошад, ва бими шумо бошад. Ва ӯ барои маъбад хоҳад буд; балки барои санги пешпо ва санги васвасаи ҳар ду хонадони Исроил, барои ҷин ва барои доме барои сокинони Ерусалим».

2. Хуруҷ 15:11 - "Эй Худованд, дар байни худоён кист ба Ту монанд аст? Кист ба Ту монанд аст, ки дар қудсият ҷалол аст, дар ситоиш ҳаросон ва мӯъҷизот мекунад?"

Ҳизқиёл 28:20 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳизқиёл сухан меронад, то хабаре расонад.

1. Худованд ҳамеша бо мо сухан мегӯяд

2. Гӯш кардани Каломи Худованд

1. Ишаъё 55:11, "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти манро ба амал оварад ва дар он чи ман фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Румиён 10:17, "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Ҳизқиёл 28:21 Эй Писари Одам, рӯи худро ба Сидӯн ниҳода, бар зидди он нубувват кун,

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бар зидди Сидӯн нубувват кунад.

1: Огоҳ бошед: Оқибатҳои гуноҳ

2: Худо одил аст: Ӯ гуноҳро доварӣ мекунад

1: Ирмиё 18:7-10

2: Амос 3:6–12

Ҳизқиёл 28:22 Ва бигӯ: «Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман зидди ту ҳастам, эй Сидӯн; ва Ман дар миёни ту ҷалол хоҳам ёфт, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки дар вай доварӣ карда, дар вай тақдис хоҳам шуд.

Худо мухолифати худро ба шаҳри Сидӯн эълон мекунад ва ваъда медиҳад, ки доварӣ ва ҷалол бар он хоҳад овард, то ҳама бидонанд, ки Ӯ Худованд аст.

1. Ҷалоли Худо дар доварӣ: Фаҳмидани ҳадафи ғазаби Худо

2. Вафодории Худо ба аҳди худ: Чӣ тавр мо метавонем бидонем, ки Худованд некист

1. Румиён 9:22-23 - Чӣ мешавад, агар Худо, ки мехоҳад ғазаби Худро нишон диҳад ва қудрати Худро маълум кунад, бо пурсабрии зиёд зарфҳои ғазаби барои ҳалокат омодашударо таҳаммул кунад, то сарвати ҷалоли Худро барои зарфҳои худ маълум кунад. марҳаматеро, ки Ӯ пешакӣ барои ҷалол омода кардааст

2. Такрори Шариат 7: 7-9 - На аз он сабаб, ки шумо аз ҳар қавми дигар бештар будед, ки Худованд ба шумо муҳаббати Худро зоҳир кард ва шуморо баргузид, зеро шумо дар байни ҳамаи халқҳо камтар будед, балки барои он ки Худованд дӯст медорад шумо ва қасамеро, ки ба падарони шумо дода буд, риоя мекунед, ки Худованд шуморо бо дасти пурзӯр берун оварда, шуморо аз хонаи ғуломӣ, аз дасти фиръавн подшоҳи Миср фидия додааст.

Ҳизқиёл 28:23 Зеро ки Ман ба вай вабо ва хунро ба кӯчаҳои вай хоҳам фиристод; ва ярадорон дар миёни вай ба шамшер бар вай аз ҳар тараф доварӣ хоҳанд шуд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо миллати шарирро бо марг ва ҳалокат ҷазо медиҳад.

1. Оқибатҳои бадӣ ва нофармонӣ

2. Қудрати Худо бар халқҳо

1. Ҳастӣ 15:13-16 - Аҳди Худо бо Иброҳим дар бораи насли ӯ

2. Ибодат 26:14-17 - Ваъдаи Худо дар бораи ҷазо додани итоаткорӣ ва мукофотонидани итоаткорӣ

Ҳизқиёл 28:24 Ва дигар барои хонадони Исроил хоре нахоҳад буд, ва хоре аз ҳама гирду атрофи онҳо, ки онҳоро хор кардааст; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Худо қавми Худро аз балоҳо нигоҳ медорад ва онҳое, ки бадрафторӣ кардаанд, сафед хоҳанд шуд.

1: Муҳофизати Худо: тасаллӣ барои мӯъминон

2: Ғалаба кардани рад ва дарёфти кафорат дар Худо

1: Забур 91: 4 - "Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ кард: ростии ӯ сипар ва пӯшиши ту хоҳад буд".

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Ҳизқиёл 28:25 Худованд Худо чунин мегӯяд: Вақте ки Ман хонадони Исроилро аз қавме ки онҳо дар миёни онҳо пароканда шудаанд, ҷамъ карда, дар онҳо дар назари халқҳо тақдис хоҳам кард, он гоҳ онҳо дар замини худ, ки ба бандаи Худ Яъқуб додаам, сокин хоҳанд шуд.

Худо хонадони Исроилро тақдис хоҳад кард, ва онҳо метавонанд дар замине, ки ба Яъқуб ваъда карда буд, зиндагӣ кунанд.

1. Ваъдаҳои Худо содиқанд - Ҳизқиёл 28:25

2. Қудрати муқаддаскунандаи Худо - Ҳизқиёл 28:25

1. Ирмиё 32:44 - Майдонҳое, ки бо пул харида шудаанд, дар ҳузури ман мӯҳр зада шудаанд, дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим шаҳодат медиҳанд, зеро Ман сарвати онҳоро барқарор хоҳам кард.

2. Ибодат 26:10 - Шумо бояд дар замине, ки ба аҷдодони шумо додаам, зиндагӣ кунед; шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд.

Ҳизқиёл 28:26 Ва онҳо дар он бехатар сокин хоҳанд шуд, ва хонаҳо хоҳанд сохт, ва токзорҳо барпо хоҳанд кард; Оре, онҳо бо итминон сокин хоҳанд шуд, вақте ки Ман бар ҳамаи онҳое ки дар гирду атрофашон ба онҳо нафрат доранд, доварӣ хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

Худо кафолат медиҳад, ки халқи Ӯ дар сарзамини худ дар амон бошанд ва душманонашон ҳангоме ки бо таваккал ба Худо сокинанд, доварӣ хоҳанд шуд.

1. Худо ёвари мост ва ҳаргиз моро ноумед намекунад.

2. Бар ҳукми Худо таваккал кун ва бар Ӯ таваккал кун, ки амниву амнӣ меорад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Боби 29-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи Миср, як халқи пурқудрате дорад, ки Исроилро ситам ва бадрафторӣ мекард. Дар ин боб доварии Худо бар Миср, харобие, ки бар замин хоҳад омад ва барқарорсозии Исроил дар муқоиса бо суқути Миср таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯӣ алайҳи Фиръавн, ҳокими Миср оғоз мешавад, ки эълон мекунад, ки Худо бар ӯ ва миллат доварӣ хоҳад кард. Миср ҳамчун як ҳаюло бузург дар миёни дарёҳои он тасвир шудааст ва Худо эълон мекунад,

ки дар даҳони Фиръавн қалмоққо гузошта, ӯро аз об мебарорад (Ҳизқиёл 29:1-7).

Параграфи 2: Пешгӯӣ харобиеро, ки ба Миср меояд, тасвир мекунад. Замин хароб хоҳад шуд, обаш хушк хоҳад шуд, ва қавмаш дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд. Миср дар давоми чиҳил сол ба харобазор табдил хоҳад ёфт, ва ҳеҷ кас дар он сокин нахоҳад шуд (Ҳизқиёл 29:8-16).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи барқарорсозии Исроил хотима меёбад. Худо эълон мекунад, ки исроилиёни парокандашударо аз байни халқҳо ҷамъ карда, ба сарзаминашон бармегардонад. Ин барқарорсозӣ ҳамчун аломати садоқати Худо ва эътирофи ҳокимияти Ӯ хизмат хоҳад кард (Ҳизқиёл 29:17-21).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби бисту нӯҳ ҳадяҳо
пешгӯӣ бар зидди Миср,
доварии Худо, харобии заминро эълон карда,
ва ваъдаи барқарорсозии Исроил.

Пешгӯиҳо алайҳи Фиръавн ва Миср барои зулми онҳо бар Исроил.
Тавсифи харобие, ки ба Миср меояд.
Пешгӯии харобии Миср ва пароканда шудани мардуми он.
Ваъдаи барқарорсозии Исроил бо ҷамъшавии исроилиёни пароканда.

Ин боби Ҳизқиёл пешгӯие дар бораи Мисрро дар бар мегирад, ки доварии Худоро бар халқ барои зулм ва бадрафторӣ нисбати Исроил пешгӯӣ мекунад. Пешгӯӣ бо изҳорот алайҳи Фиръавн, ҳокими Миср оғоз мешавад, ки Мисрро ҳамчун як ҳаюло бузург дар миёни дарёҳои он тавсиф мекунад. Худо эълон мекунад, ки Фиръавн ва миллатро доварӣ хоҳад кард ва бо истифода аз тасвири қалмоққо дар даҳони Фиръавн ӯро аз об берун мекунад. Сипас пешгӯӣ харобиҳои Мисрро, аз ҷумла харобии замин, хушк шудани обҳои он ва пароканда шудани халқи онро дар байни халқҳо тасвир мекунад. Миср дар давоми чиҳил сол ба харобазор табдил хоҳад ёфт, ва ҳеҷ кас дар он сокин нахоҳад шуд. Бо вуҷуди ин, боб бо ваъдаи барқарорсозии Исроил хотима меёбад. Худо эълон мекунад, ки исроилиёни парокандашударо аз байни халқҳо ҷамъ карда, ба сарзаминашон бармегардонад. Ин барқарорсозӣ ҳамчун нишонаи садоқати Худо ва эътирофи ҳокимияти Ӯ хизмат хоҳад кард. Дар ин боб доварии Худо бар Миср, харобие, ки бар замин хоҳад омад ва ваъдаи барқарорсозии Исроилро таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 29:1 Дар соли даҳум, дар моҳи даҳум, дар рӯзи дувоздаҳуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл дар соли даҳум, моҳи даҳум ва рӯзи дувоздаҳум сухан гуфт.

1: Рӯзи ҳисоб - Вақти Худо комил аст ва ҳамеша дар вақташ дуруст аст.

2: Сабр фазилат аст - Худо дар замони худ кор мекунад, на дар замони мо.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

2: Ҳабаққуқ 2:3 - "Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: гарчанде ки дер бошад ҳам, мунтазири он бошед, зеро он ҳатман меояд, тоқат нахоҳад кард."

Ҳизқиёл 29:2 Эй писари одам, рӯи худро ба фиръавн подшоҳи Миср кун, ва бар зидди ӯ ва бар зидди тамоми Миср нубувват кун.

Худо Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки бар зидди фиръавн ва тамоми Миср нубувват кунад.

1. Даъвати Худо ба тавба: Пешгӯии Ҳизқиёл алайҳи Фиръавн ва Миср

2. Итоати даъвати Худо дар баробари мусибат

1. Ишаъё 55:7 Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:13 Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

Ҳизқиёл 29:3 Бигӯ ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман зидди ту ҳастам, эй фиръавн подшоҳи Миср, аждаҳои бузурге, ки дар миёни дарёҳои худ хобидааст, ки гуфтааст: "Дарёи ман аз они ман аст, ва онро барои худ сохтаам".

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар зидди Фиръавн, подшоҳи Миср, ки соҳиби дарёҳоро даъво кардааст, мебошад.

1. Подшоҳии Худо бар ҳама чиз

2. Оқибатҳои ғурур

1. Румиён 13: 1-2 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2. Забур 24:1 - Замин аз они Худованд аст ва пуррагии он, ҷаҳон ва сокинони он.

Ҳизқиёл 29:4 Аммо Ман дар даҳони ту қалмоқҳо хоҳам гузошт, ва моҳиёни дарёҳои туро ба тарозуи ту часпида, туро аз миёни дарёҳои ту берун хоҳам овард, ва ҳамаи моҳиёни дарёҳои ту ба тарозуи худ часпида.

Худо мардуми Мисрро аз миёни дарёҳояшон берун мекунад ва моҳӣ ба тарозуяшон часпида хоҳад кард.

1. Таъмини Худо дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

1. Матто 7:7-11 - Пурсед, биҷӯед ва бикӯбед

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, ман бо ту хоҳам буд

Ҳизқиёл 29:5 Ва туро ва тамоми моҳиёни дарёҳоятро ба биёбон партофта хоҳам гузошт; ту бар саҳроҳо меафтӣ; туро ҷамъ нахоҳанд кард, ва ҷамъ нахоҳанд шуд; Ман туро барои гӯшт ба ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмон додаам.

Худо Фиръавн ва лашкарҳояшро дар биёбон тарк карда, онҳоро ба доми ҳайвоноти ваҳшӣ ва паррандагон мегузорад.

1. Оқибатҳои исён: Ҳизқиёл 29:5 ва қудрати ғазаби Худо

2. Ҳокими Худо бар ҳама: Омӯзиш аз Ҳизқиёл 29:5

1. Ишаъё 24:17-20 - Тарс ва ларзиш сокинони заминро фаро гирифтааст.

2. Забур 46:9-11 - Ӯ ҷангҳоро то охири замин қатъ мекунад; Камонро мешиканад ва найзаро ду пора мекунад; Вай аробаро дар оташ месузонад.

Ҳизқиёл 29:6 Ва тамоми сокинони Миср хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, зеро ки онҳо асои най барои хонадони Исроил буданд.

Ҳизқиёл мегӯяд, ки ҳамаи сокинони Миср хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1. Худованд асои найҳои мост - Чӣ тавр дар вақти зарурӣ ба Худо такя кунем

2. Худои мо ба ҳама маълум аст - эътирофи ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Ҳизқиёл 29:7 Вақте ки онҳо аз дасти ту гирифтанд, ту шикастӣ ва тамоми китфи онҳоро пора кардӣ;

Худо ба қадри кофӣ тавоно буд, ки қувваи онҳоеро, ки ба Ӯ такя мекарданд, шикаст.

1: Худост қувват ва паноҳгоҳи мо, Ӯ ҳеҷ гоҳ моро ноумед намекунад.

2: Мо ҳамеша метавонем ба Худо таваккал кунем; Ӯ ҳеҷ гоҳ ваъдаи худро вайрон намекунад.

1: Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Филиппиён 4:13 Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Ҳизқиёл 29:8 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, шамшере бар ту хоҳам овард, ва одаму ҳайвони ваҳширо аз ту маҳв хоҳам кард.

Худо шамшери доварӣ бар Миср хоҳад овард ва одамон ва ҳайвонотро яксон мекушад.

1: Адолати Худо зуд ва устувор аст ва Ӯро масхара намекунанд.

2: Ҳеҷ кас аз доварии Худо озод нест - ҳама бояд ба иродаи Ӯ итоат кунанд.

1: Забур 9:7-8 - "Аммо Худованд то абад боқӣ мемонад: Ӯ тахти Худро барои доварӣ омода кардааст. Ва ҷаҳонро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ба доварӣ ба мардум бо адолат хизмат хоҳад кард".

2: Ишаъё 24: 4-6 - "Замин навҳа мекунад ва пажмурда мешавад, ҷаҳон заиф мешавад ва пажмурда мешавад, мардуми мағрури замин заиф мешаванд. Замин низ дар зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, дастурро тағир дод, аҳди ҷовидонаро вайрон кард. Бинобар ин лаънат заминро хӯрдааст, ва сокинони он хароб шудаанд;

Ҳизқиёл 29:9 Ва замини Миср харобу хароб хоҳад шуд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Дарё аз они Ман аст, ва онро Ман сохтаам".

Худованд эълон мекунад, ки замини Миср хароб хоҳад шуд, ва қавми Ӯ хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст, чунон ки Ӯ дарёро азони Худ медонад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани қудрати Худованд бар офариниш

2. Ваъдаи Худованд ба мардумаш: Даъвои дарё ба унвони нишонаи ишқ

1. Ишаъё 43:1-3 - Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми худ хондаам; ту аз они ман ҳастӣ.

2. Ирмиё 9:24 - Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бо ин фахр кунад, ки Маро дарк кунад ва бидонад, ки Ман Худованде ҳастам, ки дар замин марҳамат, доварӣ ва адолатро ба амал меоварам, зеро ки ман аз ин лаззат мебарам, мегӯяд Худовандо.

Ҳизқиёл 29:10 Инак, ман бар зидди ту ва бар зидди дарёҳои ту ҳастам, ва замини Мисрро аз бурҷи Сиена то сарҳади Ҳабашистон ба куллӣ валангор ва хароб хоҳам кард.

Худованд мухолифати худро ба Миср эълон кард ва заминро аз Сиена то Эфиопия хароб хоҳад кард.

1. Худо дар ихтиёри тамоми умматҳост

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои хашми ман; дар дасти ӯ ман хашми худро мегирам. Ман ӯро бар зидди халқи бевафо хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай амр хоҳам дод, то ки ғорат ва ғоратро ба даст орад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

2. Ишаъё 14:24-27 - Худованди лашкарҳо қасам хӯрдааст: Чӣ тавре ки ман нақша доштам, ҳамон тавр хоҳад шуд, ва ончунон ки ман ният доштам, ҳамон тавр хоҳад монд, то ки ашшуриёнро дар замини худ ва бар замини худ шикастам. куххо уро зери по мекунанд; ва юғи ӯ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва бори ӯ аз дӯши онҳо. Ин аст нияте ки дар бораи тамоми замин пешбинӣ шудааст, ва ин аст дасте ки бар ҳамаи халқҳо дароз шудааст.

Ҳизқиёл 29:11 Ҳеҷ пои одам аз он нагузашт, ва пои ҳайвони ваҳшӣ аз он нагузашт, ва дар он чиҳил сол сукунат нахоҳад дошт.

Худо бар Миср вақти харобии бузург хоҳад овард.

1. Доварии Худо фаро мерасад ва он мукаммал ва комил мешавад.

2. Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки мо барои амалҳо ва қарорҳои худ дар назди Худо ҳисобот медиҳем.

1. Ишаъё 24:1-6 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Забур 37:10-11 - Зеро ки боз чанде нагузашта шарир нахоҳад буд: бале, ҷои ӯро бодиққат мулоҳиза хоҳӣ кард, ва нахоҳад буд. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд; ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.

Ҳизқиёл 29:12 Ва замини Мисрро дар миёни кишварҳои харобшуда валангор хоҳам кард, ва шаҳрҳои вай дар миёни шаҳрҳои харобшуда чил сол хароб хоҳад шуд; ва мисриёнро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва онхоро ба воситаи мамлакатхо пароканда мекунад.

Худо Мисрро хароб хоҳад кард ва мисриёнро дар байни халқҳо ба муддати чиҳил сол пароканда хоҳад кард.

1.Адолат ва раҳмати Худо дар азоб

2. Ҳукмронии Худо бар халқҳо

1. Ишаъё 10:5-7 - «Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман; дар дасти ӯ калобаи ғазаби Ман аст! ғанимат ва ғоратро ба даст оваред ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунед, аммо ӯ ин тавр ният надорад ва дилаш ин тавр фикр намекунад, балки дар дили ӯ мехоҳад, ки халқҳоро несту нобуд созад ва халқҳоро нест кунад. ».

2. Ирмиё 15:4 - "Ва Ман онҳоро барои тамоми салтанатҳои замин ба сабаби Менашше ибни Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, барои он чи дар Ерусалим карда буд, даҳшат хоҳам овард".

Ҳизқиёл 29:13 Аммо Худованд Худо чунин мегӯяд: Дар охири чиҳил сол мисриёнро аз қавме ки дар он ҷо пароканда шуда буданд, ҷамъ хоҳам овард;

Худованд Худо эълон мекунад, ки пас аз 40 сол, Ӯ мисриёнро аз он ҷое, ки пароканда шуда буданд, ҷамъ хоҳад кард.

1. Садоқати Худо - ба воситаи ваъдаи барқарорсозӣ

2. Қудрати замони Худо - Сабр ва эътимод ба нақшаи комили Ӯ

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Ҳизқиёл 29:14 Ва Ман асирии Мисрро боз хоҳам овард, ва онҳоро ба замини Патрус, ба замини маскани худ хоҳам баргардонад; ва онҳо дар он ҷо подшоҳии пойин хоҳанд буд.

Худо ваъда медиҳад, ки асорати Мисрро баргардонад ва онҳоро ба сарзамини масканашон баргардонад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқарор кардан - Ин барои мо чӣ маъно дорад?

2. Раҳмати Худо - Таҷрибаи иҷрои ваъдаҳои Ӯ

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав ва ба ҷануб, Дареғ надор, писарони маро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

2. Ирмиё 29:10-14 - "Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Вақте ки ҳафтод сол барои Бобил ба охир мерасад, ман шуморо дидан хоҳам кард, ва ваъдаи худро ба шумо иҷро карда, шуморо ба ин макон бармегардонам, зеро ки нақшаҳоро медонам. Ман барои шумо, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, ки ба шумо оянда ва умеде ато кунам. Он гоҳ шумо Маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва Ман шуморо мешунавӣ, Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва Маро ёбед, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед; Маро аз ҷониби шумо пайдо хоҳам кард, мегӯяд Худованд».

Ҳизқиёл 29:15 Он пасттарин салтанатҳо хоҳад буд; ва дигар худро аз халқҳо баланд нахоҳад кард, зеро ки Ман онҳоро паст хоҳам кард, то ки онҳо дигар бар халқҳо ҳукмронӣ нахоҳанд кард.

Худо подшоҳии Мисрро фурӯтан хоҳад кард, то он дигар бар халқҳои дигар қудрат надошта бошад.

1. Фурӯтании Худо: Фурӯтанӣ ҷузъи асосии хислати Худост ва он дар муносибатҳои ӯ бо Миср дар Ҳизқиёл 29:15 мисол оварда шудааст.

2. Қудрати Худо: Худо қудрат дорад, ки ҳатто бузургтарин халқҳоро фурӯтан созад, тавре ки дар Ҳизқиёл 29:15 дида мешавад.

1. Дониёл 4:37 - "Акнун ман, Набукаднесар, Подшоҳи Осмонро ҳамду сано мегӯям ва ҳамду сано мегӯям ва эҳтиром мекунам, зеро ки ҳама аъмоли Ӯ рост аст ва роҳҳои Ӯ одилона ва Ӯ қодир аст онҳоеро, ки бо мағрур роҳ мераванд, паст кунад."

2. Яъқуб 4:10 - «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

Ҳизқиёл 29:16 Ва боварии хонадони Исроил, ки гуноҳи онҳоро ба ёд меорад, ҳангоме ки ба онҳо нигоҳ мекунанд, нахоҳад буд; балки хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Хонаи Исроил дигар ба кирдорҳои бади худ ҳамчун манбаи амният такя нахоҳанд кард. Ба ҷои ин, онҳо Худованд Худоро ҳамчун таъминкунандаи худ эътироф хоҳанд кард.

1. Ба Худованд таваккал кунем, на ба худамон

2. Ҳукмронии Худо бар ҳама

1. Ишаъё 26:3 - Онҳоеро, ки ақли онҳо устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро онҳо ба Ту эътимод доранд.

2. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ таваккал мекунем.

Ҳизқиёл 29:17 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ҳафтуми бистум, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо бо Ҳизқиёл дар соли 27, моҳи аввал ва рӯзи аввал сухан гуфт.

1. Вақти Худо комил аст - Чӣ тавр ба нақшаҳои Ӯ эътимод кардан мумкин аст

2. Итоати Каломи Худо - Роҳи ҳақиқӣ ба иҷрошавӣ

1. Ишаъё 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ҳизқиёл 29:18 Фарзанди одам, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, лашкари худро бар зидди Тирус хидмати бузурге кард: ҳар сари мӯйсафед ва ҳар китфаш пӯхта шуда буд; лекин барои Тируш музд ва лашкари худ надошт. хидмате, ки ӯ бар зидди он хидмат кардааст:

Набукаднесар, подшоҳи Бобил, лашкари худро дар хидмати бузурге бар зидди Тируш кард, аммо барои хидмат музд надошт.

1. Таъмини Худо дар замонҳои ниёз

2. Подоши хидмати содиқона

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:58 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор бошед, устувор бошед ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро бидонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

Ҳизқиёл 29:19 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, замини Мисрро ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам дод; ва ғамоати вайро гирифта, ғанимати вайро мегирад ва сайди вайро хоҳад гирифт; ва он музди лашкари ӯ хоҳад буд.

Худо эълон мекунад, ки замини Мисрро ба подшоҳи Бобил Набукаднесар ҳамчун мукофот барои лашкараш хоҳад дод.

1. Ваъдаи Худо дар бораи баракат барои тоат

2. Арзиши хидмати содиқона

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 2 ба Қӯринтиён 9:6 - Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад.

Ҳизқиёл 29:20 Ман ба ӯ замини Мисрро барои меҳнаташ додам, ки вай бар зидди он хизмат кардааст, зеро ки онҳо барои ман кор карданд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо онҳоеро, ки ба Ӯ содиқона хизмат мекунанд, мукофот медиҳад.

1: Хизмати содиқона баракати Худоро меорад

2: Баракатҳои хидмат ба Худо

1: Ғалотиён 6:9 Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2: Воиз 11:1 Нони худро бар об парто, зеро ки пас аз чанд рӯз онро хоҳӣ ёфт.

Ҳизқиёл 29:21 Дар он рӯз шохи хонадони Исроилро ба ларза хоҳам овард, ва дар миёни онҳо даҳонро ба ту хоҳам дод; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Дар он рӯз Худованд ба халқи Исроил ҳаёти нав ва қувват мебахшад.

1: Худованд дар лаҳзаҳои ноумедӣ умед меорад.

2: Худованд қудрати каломи Худро ба ҳамаи имондорон мерасонад.

1: Isaiah 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодам, муваффақ хоҳад шуд. "

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагиро медонам, на дар бораи бадӣ, то ба шумо анҷоми интизорӣ бахшам."

Дар боби 30-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯиҳо алайҳи Миср ва иттифоқчиёни он оварда шудаанд, ки суқути дарпешистодаи онҳо ва харобиҳои ба сари онҳо омадаро пешгӯӣ мекунанд. Дар ин боб доварии Худо бар Миср ва халқҳои гирду атроф барои ғурур, бутпарастӣ ва бадрафторӣ нисбати Исроил таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо пешгӯӣ алайҳи Миср оғоз шуда, эълон мекунад, ки рӯзи доварии он наздик аст. Худо оқибатҳои харобиовареро, ки ба сари Миср ва иттифоқчиёни он оварда мерасонад, тасвир мекунад, ки боиси андӯҳ ва ҳалокат мегардад (Ҳизқиёл 30:1-5).

Сархати 2: Пешгӯӣ бо тавсифи суқути Миср ва бесарусомоние, ки пас аз он ба вуҷуд меояд, идома дорад. Миллат ба торикӣ меафтад, ғурураш паст мешавад ва бутҳояшон аз байн хоҳанд рафт. Худо эълон мекунад, ки ҳукмҳои Худро бар Миср иҷро карда, заминро хароб хоҳад кард (Ҳизқиёл 30:6-19).

Параграфи 3: Боб бо паёми умед ба барқарорсозии ояндаи Миср хотима меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки силоҳҳои Бобилро мустаҳкам мекунад, ки ҳукмҳои Худро бар Миср иҷро хоҳад кард. Аммо, пас аз як давраи харобӣ, Миср дубора эҳё хоҳад шуд ва бори дигар сокин хоҳад шуд (Ҳизқиёл 30:20-26).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сӣ тақдим мекунад
пешгӯиҳо бар зидди Миср ва иттифоқчиёни он,
аз фурӯпошӣ, харобшавӣ ва барқарорсозии ояндаи онҳо хабар медиҳад.

Пешгӯиҳо алайҳи Миср ва иттифоқчиёни он барои ғурур ва бутпарастии онҳо.
Тавсифи оқибатҳои харобиоваре, ки ба сари онҳо хоҳад расид.
Пешгӯии суқути Миср, торикӣ ва харобии Миср.
Паёми умед ба барқарорсозии ояндаи Миср.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯиҳо дар бораи Миср ва иттифоқчиёни он оварда шудаанд, ки суқути дарпешистодаи онҳо ва харобиҳои ба сари онҳо омадаро пешгӯӣ мекунанд. Ин боб бо пешгӯии зидди Миср оғоз шуда, эълон мекунад, ки рӯзи доварии он наздик аст. Худо оқибатҳои харобиовареро, ки ба Миср ва иттифоқчиёни он оварда мерасонад, тасвир мекунад, ки боиси андӯҳ ва харобиҳо мегардад. Пешгӯӣ бо тавсифи суқути Миср ва бесарусомоние, ки пас аз он хоҳад буд, идома дорад. Миллат ба торикӣ меафтад, ғурураш паст мешавад ва бутҳояшон аз байн хоҳанд рафт. Худо эълон мекунад, ки довариҳои Худро бар Миср иҷро карда, заминро хароб хоҳад кард. Бо вуҷуди ин, ин боб бо паёми умед ба барқарорсозии ояндаи Миср хотима меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки силоҳҳои Бобилро мустаҳкам мекунад, ки ҳукмҳои Худро бар Миср иҷро хоҳад кард. Пас аз як давраи харобӣ, Миср дубора эҳё хоҳад шуд ва бори дигар сокин хоҳад шуд. Дар ин боб доварии Худо бар Миср, харобие, ки ба сари миллат хоҳад расид ва барқарорсозии ниҳоят ба амал меояд, таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 30:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд боз ба Ҳизқиёл сухан мегӯяд.

1. Вафодории Худо: Чӣ тавр Худованд ваъдаҳои Худро иҷро мекунад

2. Қудрати пешгӯӣ: Чӣ тавр Каломи Худованд роҳнамо барои ҳаёти мост

1. Ишаъё 55:11 - "Сухани Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр аст: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чизеро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва ба ҳадафе, ки ман онро фиристодаам, амалӣ хоҳад кард".

2. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва беақлро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

Ҳизқиёл 30:2 Эй Писари Одам, нубувват кун ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Нола, вой бар он рӯз!

Худо Ҳизқиёлро бо огоҳии рӯзи мусибат даъват мекунад.

1. Аз ғазаби Худо битарсед: Чӣ тавр мо метавонем аз он канорагирӣ кунем

2. Огоҳии Худо: Чӣ тавр омода шудан ба рӯзи бало

1. Матто 10:28-31 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо ҷони худро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он касе, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Ибриён 4:12-13 - "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо мекӯбад ва фикрҳо ва ниятҳоро муайян мекунад. аз дил».

Ҳизқиёл 30:3 Зеро ки рӯз наздик аст, ҳатто рӯзи Худованд наздик аст, рӯзи абрнок; он замони халқҳо хоҳад буд.

Рӯзи Худованд наздик аст ва барои халқҳо рӯзи абрнок хоҳад буд.

1. Ба омадани Худованд омода шавед

2. Ғарибон ва рӯзи Худованд

1. Юил 2:31 - "Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фаро расад".

2. Сафанё 1:14 - "Рӯзи бузурги Худованд наздик аст, наздик аст ва хеле мешитобад, ҳатто овози рӯзи Худованд: марди тавоно дар он ҷо бо алам нидо хоҳад кард".

Ҳизқиёл 30:4 Ва шамшер бар Миср хоҳад омад, ва дар Ҳабашистон дарди азиме хоҳад буд, вақте ки кушташудагон дар Миср меафтанд, ва издиҳоми онро хоҳанд бурд, ва таҳкурсии он вайрон хоҳад шуд.

Шамшери доварӣ бар Миср ва Эфиопия хоҳад омад, ки дар натиҷа дарди сахт ва марги бисёр одамон мегардад. Ахолии Миср ва фонда барбод дода мешавад.

1. Доварии Худо бар касонест, ки мувофиқи хости Ӯ зиндагӣ намекунанд.

2. Қудрати Худоро нодида нагиред.

1. Ишаъё 10:5-6 - «Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман; асо дар дасти онҳо хашми Ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай амр мефармоям, то бигирад тороҷ ва ғорат кунед, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунед».

2. Забур 149:7 - "Барои интиқом аз халқҳо ва ҷазо додан аз халқҳо",

Ҳизқиёл 30:5 Ҳабашистон, ва Либия, ва Лидия, ва тамоми қавми омехта, ва Чуб ва мардони замини ҳамбастагӣ, бо онҳо аз шамшер хоҳанд афтод.

Худо аз доварӣ бар Эфиопия, Либия, Лидия, Чуб ва мардони замини ҳамбастагӣ огоҳ мекунад.

1. Худо одил аст ва довариаш ниҳоист

2. Хатари нофармонии Худо

1. Румиён 12:19 - «Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ваҳй 20:11-15 - Он гоҳ ман тахти бузурги сафед ва он ки бар он нишаста буд, дидам. Замину осмон аз пеши ӯ гурехтанд ва ҷойе барои онҳо набуд. Ва дидам, ки мурдагон, хурду калон, дар пеши тахт истодаанд, ва китобҳо кушода шуданд. Китоби дигар кушода шуд, ки китоби умр аст. Мурдагон мувофиқи корҳое, ки дар китобҳо навишта шудаанд, доварӣ карда мешуданд. Баҳр мурдагонеро, ки дар он буданд, таслим кард, ва мамот ва дӯзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, дод, ва ҳар кас мувофиқи коре, ки карда буд, доварӣ карда шуд. Он гоҳ марг ва дӯзах ба кӯли оташ андохта шуданд. Кӯли оташ марги дуюм аст.

Ҳизқиёл 30:6 Худованд чунин мегӯяд: Онҳое ки Мисрро дастгирӣ мекунанд, хоҳанд афтод; ва ғурури қудрати вай фурӯ хоҳад омад: аз бурҷи Сиена дар он ба шамшер хоҳанд афтод, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд эълон мекунад, ки онҳое ки Мисрро дастгирӣ мекунанд, хоҳанд афтод, ва ғурури қудрати онҳо фурӯ хоҳад рафт, ва онҳо дар бурҷи Сиена аз шамшер хоҳанд афтод.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Дарси Ҳизқиёл 30:6

2. Оқибатҳои дастгирии Миср - Фаҳмидани Ҳизқиёл 30:6

1. Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Ишаъё 47:7-8, "Ва ту гуфтӣ, ки ман то абад зан хоҳам буд: ба тавре ки ту ин чизҳоро ба дили худ нагузоштаӣ ва охири онро ба ёд наовардӣ. Пас ҳоло инро бишнав, ки Санъате, ки ба лаззатҳо бахшида шудааст, ки бепарво зиндагӣ мекунад, ки дар дили ту мегӯяд: "Ман ҳастам, ва ҳеҷ кас ғайр аз ман нест; Ман бева нахоҳам нишинам, ва талафоти кӯдаконро нахоҳам донист".

Ҳизқиёл 30:7 Ва онҳо дар миёни кишварҳои харобшуда хароб хоҳанд шуд, ва шаҳрҳои вай дар миёни шаҳрҳои харобшуда хоҳанд буд.

Шаҳрҳои Миср дар байни дигар шаҳрҳои харобшуда ва харобшуда хароб ва хароб хоҳанд шуд.

1. Ҳукми Худо қавӣ ва тавоно аст ва ҳар кӣ бар зидди ӯ рафтор мекунад, муҷозот хоҳад шуд

2. Новобаста аз он ки шумо худро тавоно мепиндоред, ҳеҷ гоҳ хилофи нақшаҳои Худо нашавед

1. Румиён 12:19 "Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ҳизқиёл 28: 21-22 «Эй писари одам, ба ҳокими Сӯр бигӯ: Ҳоким чунин мегӯяд: Ман бар зидди ту, эй подшоҳи Сӯр, ва халқҳои зиёдеро бар зидди ту хоҳам овард, мисли мавҷҳо. аз баҳре, ки ба соҳили ту меафтад, деворҳои Тирро вайрон карда, манораҳояшро фурӯ хоҳанд бурд, ва харобаҳои ӯро канда, санги урён хоҳам сохт.

Ҳизқиёл 30:8 Ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки дар Миср оташ афрӯхтам, ва ҳамаи мададгоронаш нобуд хоҳанд шуд.

Худо қудрати худро бо нобуд кардани онҳое, ки ба Миср кӯмак мекунанд, нишон медиҳад.

1. Ҳукми Худо: Дарки қудрати Худованд

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: Оқибатҳои интихоби мо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан кори даҳшатовар аст.

Ҳизқиёл 30:9 Дар он рӯз қосидон бо қаиқҳо аз ман берун хоҳанд омад, то ки ҳабашиёни бепарворо тарсонанд, ва дарди азиме, ки дар рӯзи Миср буд, ба сари онҳо хоҳад омад, зеро ки инак меояд.

Худо паёмбаронро истифода мебарад, то ба ҳабашиён тарсу дард биёрад, ҳамон тавре ки бо Миср рӯй дод.

1. Доварии Худо: Фаҳмидани огоҳии Ҳизқиёл 30:9

2. Натарс: итминон ба қудрати муҳаббати Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш, қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Ҳизқиёл 30:10 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман низ бо дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, мардуми Мисрро маҳв хоҳам кард.

Худованд эълон мекунад, ки Набукаднесар подшоҳи Бобилро истифода мебарад, то мардуми Мисрро қатъ кунад.

1. Қудрати Худо дар амал

2. Ҳукмронии Худованд

1. Ишаъё 10:5-7 - "Вой бар ҳоли Ашшур, асои хашми ман, ва асо дар дасташон хашми ман аст. Ман ӯро бар зидди халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ӯро хоҳам дод. вазифае аст, ки ғаниматро бигирад ва сайд кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад, аммо ӯ ин тавр намегӯяд ва дилаш чунин фикр намекунад, балки дар дили ӯ аст, ки нобуд ва буридан миллатҳои кам нестанд».

2. Ишаъё 45: 1-3 - "Худованд ба тадҳини худ, ба Куруш, ки дасти росташро нигоҳ доштаам, чунин мегӯяд: халқҳоро дар пеши ӯ мутеъ гардонам; ва ман камарҳои подшоҳонро мекушоям, то ки ду баргро пеши ӯ кушоям. дарҳо ва дарвозаҳо баста нахоҳад шуд; Ман пешопеши ту меравам, ва ҷойҳои каҷро рост хоҳам кард; Ман дарҳои мисинро пора-пора хоҳам кард, ва панҷараҳои оҳанинро пора-пора хоҳам кард; ва ганҷҳои торикӣ ва сарвати ниҳонии

маконҳои ниҳон, то бидонӣ, ки Ман, Худованд, ки Туро ба исми Ту мехонад, Худои Исроил ҳастам».

Ҳизқиёл 30:11 Ӯ ва қавмаш бо ӯ, дахшатноки халқҳо, барои хароб кардани замин оварда хоҳанд шуд; ва шамшерҳои худро бар зидди Миср кашида, заминро аз кушташудагон пур хоҳанд кард.

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи халқе сухан меронад, ки аз байни халқҳо омада, Мисрро несту нобуд мекунанд ва заминро аз кушташудагон пур мекунанд.

1. Қудрати халқҳо: истифодаи Худо аз халқҳо барои амалӣ кардани ҳадафҳои худ

2. Подшоҳии Худо: Ҳеҷ коре бе иҷозати Худо сурат намегирад

1. Ишаъё 10:5-6 - Эй Ашшур, асои хашми ман; асо дар дасти онҳо хашми ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми хашми Худ ба вай амр мефармоям, то ғанимат бигирад ва ғорат кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

2. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Ҳизқиёл 30:12 Ва ман дарёҳоро хушк хоҳам кард, ва заминро ба дасти бадкорон хоҳам фурӯхт, ва заминро ва ҳар он чи дар он аст, ба дасти бегонагон хароб хоҳам кард: Ман, Худованд, гуфтаам.

Худованд ваъда медиҳад, ки дарёҳоро хушк мекунад ва заминро ба шарирон мефурӯшад ва онро ба харобазор табдил медиҳад.

1. Худованд бар тамоми махлуқот Ҳоким аст

2. Иродаи Худо сарфи назар аз исёни инсон иҷро мешавад

1. Ишаъё 45:7 - Ман нурро ба вуҷуд меоварам ва зулмотро меофарам; Ман осоиштагӣ мекунам ва бадӣ меофарам; Ман, ки Худованд, ҳама чизро мекунам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 30:13 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман бутҳоро низ нобуд хоҳам кард, ва пайкарҳои онҳоро аз Нӯф нест хоҳам кард; ва дигар мири замини Миср нахоҳад буд, ва Ман дар замини Миср ҳарос хоҳам овард.

Худованд Худо мегӯяд, ки бутҳо ва суратҳои Нӯфро несту нобуд хоҳад кард, ва дигар дар Миср шоҳзода нахоҳад буд. Ӯ дар замини Миср низ ҳарос хоҳад гузошт.

1. Қудрати Худо барои мағлуб кардани бутпарастӣ

2. Тарси Худованд дар Миср

1. Хуруҷ 20: 3-4 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё ба ҳеҷ чиз монанди он чи дар осмон дар боло аст, ё дар замин дар зер аст, ё ки дар оби зери замин аст».

2. Ишаъё 10: 24-27 - "Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: эй қавми ман, ки дар Сион сокин аст, аз Ашшур натарс: вай туро бо асо мезанад, ва асои худро бар зидди ту хоҳад бардошт. , ба мисли тарзи Миср, зеро ки боз чанде нагузашта хашм қатъ хоҳад шуд, ва хашми ман дар ҳалокати онҳо хоҳад буд».

Ҳизқиёл 30:14 Ва Патросро хароб хоҳам кард, ва дар Сӯан оташ хоҳам гузошт, ва дар №1 ҳукмҳоро ба амал хоҳам овард.

Худованд Патрос, Зоан ва Норо хароб хоҳад кард.

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Ҳукмронии Худованд бар ҳамаи халқҳо

1. Ишаъё 13:9 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ки золим, бо ғазаб ва хашми шадид, то заминро ба харобазор табдил диҳад ва гуноҳкорони онро аз он нест кунад.

2. Ҳизқиёл 13:15 - Ҳамин тавр Ман ғазаби Худро бар девор ва бар онҳое, ки онро бо сафед андова кардаанд, ба амал хоҳам овард, ва ба шумо хоҳам гуфт: "Девор дигар нест, на онҳое ки онро андова кардаанд".

Ҳизқиёл 30:15 Ва хашми худро бар Син, қуввати Миср хоҳам рехт; ва ман шумораи зиёди №1-ро нест хоҳам кард.

Худо бар шаҳри Син доварӣ хоҳад кард ва аҳолии онро нест мекунад.

1. Ҳукми Худо зуд ва устувор аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ирмиё 12:13 - Онҳо гандум коштаанд, вале хор даравидаанд; худашон хаста шудаанд, вале чизе ба даст намеоранд. Онҳо аз ғазаби шадиди Худованд аз ҳосили худ шарманда хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 30:16 Ва Ман дар Миср оташ хоҳам гузошт: гуноҳ дарди сахт хоҳад дошт, ва Не пора-пора нахоҳад шуд, ва Нӯф ҳар рӯз тангӣ хоҳад дошт.

Худо ба Миср ҷазо хоҳад дод, ки боиси дардҳои азим, тақсимот ва андӯҳи ҳаррӯза мегардад.

1. Ҳукми Худо: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Шиддати адолати Худо: Баррасии муҷозоти Миср

1. Ирмиё 4:23-29 - Ман ба замин нигоҳ кардам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва ба осмон, ва нур надоштанд.

2. Ҳабаққуқ 3:17-19 - Ҳарчанд дарахти анҷир намешукуфад ва мева дар токҳо набошад ҳам, ҳосили зайтун нобуд мешавад ва саҳроҳо ғизо намедиҳанд, рама аз оғил бурида мешавад ва гала вуҷуд надорад дар дӯконҳо бошам, вале ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард; Ман дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 30:17 Ҷавонони Авен ва Пибест аз шамшер хоҳанд афтод, ва ин шаҳрҳо ба асирӣ хоҳанд рафт.

Ҷавонони Авен ва Пибест дар ҷанг кушта хоҳанд шуд ва шаҳрҳо асир хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти донистани душмани мо: Дарсҳо аз Ҳизқиёл 30:17

2. Қувваи имон дар муқобили душвориҳо: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 30:17

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ҳизқиёл 30:18 Дар Теҳафнеҳес низ рӯз торик хоҳад шуд, вакте ки дар он ҷо юғҳои Мисрро мешиканам, ва шукӯҳи қуввати вай дар вай қатъ хоҳад шуд; аммо вайро абре фаро хоҳад гирифт, ва духтаронаш ба хона хоҳанд даромад. асирӣ.

Рӯзи доварӣ ба Теҳафнеҳес фаро мерасад, ва қудрати Миср шикаста хоҳад шуд.

1. Худованд бар ноинсофӣ доварӣ хоҳад кард

2. Худованд халқи Худро муҳофизат мекунад ва адолатро ба ҷо меорад

1. Ишаъё 13:9-10 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ки ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то заминро хароб гардонад; ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард. Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои он равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро равшан нахоҳад кард.

2. Ишаъё 40:1-2 - Тасаллӣ диҳед, қавми Ман, тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо. Бо Ерусалим оромона сухан гӯед ва ба вай нидо кунед, ки ҷанги вай анҷом ёфт, ва гуноҳаш омурзида шудааст, зеро ки вай барои ҳамаи гуноҳҳои худ дучанд аз дасти Худованд гирифта шудааст.

Ҳизқиёл 30:19 Ман дар Миср чунин доварӣ хоҳам кард, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо дар Миср доварӣ хоҳад кард ва мисриён хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1. Доварии Худо одилона аст - Ҳизқиёл 30:19

2. Ба доварии Худо таваккал кардан - Ҳизқиёл 30:19

1. Румиён 2:2-3 - "Зеро ки мо медонем, ки доварии Худо бар зидди онҳое ки чунин корҳо содир мекунанд, мувофиқи ростӣ аст. Ва оё ту чунин мепиндорӣ, эй одам, ки онҳоеро, ки чунин корҳоро содир мекунанд ва ҳамин тавр мекунанд, доварӣ мекунӣ. , ки шумо аз доварии Худо раҳо хоҳед шуд?»

2. Ибриён 10:30 - "Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".

Ҳизқиёл 30:20 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар моҳи аввал, дар рӯзи ҳафтуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Дар соли ёздаҳум, дар рӯзи ҳафтуми моҳи якум, Худованд ба Ҳизқиёл сухан гуфт.

1. Боварӣ ба Худо дар замонҳои душвор

2. Қудрати Каломи Худо

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯ ҳеҷ кас наметавонад Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, онҳо мисли уқобҳо болҳо бар болида парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Забур 9:9-10 - "Худованд паноҳгоҳи мазлумон аст, қалъа дар вақти душворӣ. Онҳое, ки номи Туро медонанд, ба Ту таваккал мекунанд, зеро ки Ту, эй Худованд, толибони Туро ҳеҷ гоҳ тарк накардааст".

Ҳизқиёл 30:21 Эй фарзанди одам, ман дасти фиръавн подшоҳи Мисрро шикастам; ва инак, вай баста нахоҳад шуд, то шифо ёбад, ғилдираке гузорад, то ки онро бибандад ва шамшерро қавӣ гардонад.

Худо бар касоне, ки аз паи Ӯ намеоянд, ҳукм хоҳад кард.

1: Мо бояд ба аҳкоми Худо итоат кунем ё ба хашми Ӯ дучор шавем

2: Оқибатҳои беитоатӣ

1:1 Петрус 4:17 - Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ дар хонаи Худо оғоз шавад; ва агар он аз мо сар шавад, оқибати онҳое, ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад?

2: Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Ҳизқиёл 30:22 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ман бар зидди фиръавн подшоҳи Миср ҳастам, ва бозуҳои ӯ, қавӣ ва он чи шикаста буд, мешиканам; ва шамшерро аз дасти ӯ дур хоҳам кард.

Худованд Худо мухолифати худро ба Фиръавн подшоҳи Миср эълон карда, ваъда медиҳад, ки қувваи ӯро мешиканад ва шамшерашро бефоида хоҳад кард.

1. Қудрати Худо Салтанатҳоро вайрон мекунад - Ҳизқиёл 30:22

2. Ҳокимият ва доварии Худованд - Ҳизқиёл 30:22

1. Ишаъё 10:5-7 - Эй Ашшур, асои хашми ман; ва асо дар дасташон хашми ман аст. Ман ӯро бар зидди халқи риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай фармон хоҳам дод, то ғанимат бигирад, то ки ғанимат бигирад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад. Аммо ӯ чунин намегӯяд ва дилаш чунин гумон намекунад; балки дар дилаш нест, ки миллатхои на камро несту нобуд кунад.

2. Ишаъё 14:24-25 - Худованди лашкарҳо қасам хӯрда, гуфт: «Ҳақиқатан, чунон ки ман фикр мекардам, ҳамон тавр воқеъ хоҳад шуд; ва ончунон ки ман ният доштам, ончунон устувор хоҳад буд: ки Ашшурро дар замини худ мешиканам, ва бар кӯҳҳои худ ӯро поймол хоҳам кард; он гоҳ юғи ӯ аз онҳо дур хоҳад шуд, ва бори вай аз дӯши онҳо дур хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 30:23 Ва Ман мисриёнро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва онҳоро дар саросари кишварҳо пароканда хоҳам кард.

Худо мисриёнро дар байни халқҳо пароканда хоҳад кард ва дар саросари кишварҳо пароканда хоҳад кард.

1. Нақшаи Худо барои пароканда кардани халқи худ

2. Баракати пароканда

1. Такрори Шариат 28: 64-68 - Худованд шуморо дар байни ҳамаи халқҳо, аз як канори замин то канори дигари замин пароканда хоҳад кард.

2. Забур 106:27-28 - Онҳо низ ба Баал аз Пеор пайвастанд ва қурбониҳои барои мурдагон додашударо хӯрданд. Пас бо аъмоли худ ӯро ба хашм оварданд; ва дар миёни онҳо вабо сар зад.

Ҳизқиёл 30:24 Ва ман бозуҳои подшоҳи Бобилро мустаҳкам хоҳам кард, ва шамшери худро ба дасти ӯ хоҳам гузошт, аммо дастҳои фиръавнро мешиканам, ва ӯ дар пеши назари ӯ бо оҳу нолаи мардеи кушташуда нола хоҳад кард.

Худо бозувони подшоҳи Бобилро мустаҳкам мекунад ва ба ӯ шамшер медиҳад, аммо дасти Фиръавнро мешиканад ва ӯро аз дард нола мекунад.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худованд қувват мебахшад ва мешиканад

2. Ҳукмронии Худо: Чаро Ӯ дахолат карданро интихоб мекунад

1. Ишаъё 45:1-2 - Худованд ба тадҳини худ, ба Куруш, ки аз дасти росташ гирифтам, чунин мегӯяд: халқҳоро дар пеши ӯ мутеъ созам ва камарбанди подшоҳонро кушояд, то дарҳоро ба пеши ӯ кушояд, то ки дарҳо баста.

2. Ибриён 1:3 - Ӯ дурахши ҷалоли Худо ва осори дақиқи табиати Ӯст ва бо каломи қудрати худ коинотро дастгирӣ мекунад.

Ҳизқиёл 30:25 Аммо ман бозуҳои подшоҳи Бобилро мустаҳкам хоҳам кард, ва бозуҳои фиръавн фурӯ хоҳад афтод; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд

ҳастам, вақте ки шамшери худро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва вай онро бар замини Миср дароз кунад.

Худованд қудрати подшоҳи Бобилро мустаҳкам хоҳад кард, ва қудрати фиръавн кам хоҳад шуд.

1: Мо бояд дар хотир дорем, ки Худо дар ниҳояти кор аст ва Ӯ иродаи Худро иҷро хоҳад кард.

2: Мо набояд ба чизҳои ин ҷаҳон умед баста, балки ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем.

1: Ишаъё 40:21-24 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Оё аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Оё аз бунёди замин нафаҳмидаед? Ӯст, ки дар болои ҳалқаи замин нишастааст ва сокинонаш мисли малаханд, ки осмонро чун парда дароз мекунанд ва онҳоро чун хаймае паҳн мекунанд, то дар он сокин шаванд.

2: Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ гуна Ӯ бо худ ҳама чизро ба мо ба таври ройгон намедиҳад? Баргузидагони Худоро кӣ айбдор мекунад? Худост сафедкунанда. Он кист, ки маҳкум мекунад? Ин Масеҳ аст, ки мурд ва боз эҳьё шуд, ки дар ямини Худост ва барои мо шафоат мекунад.

Ҳизқиёл 30:26 Ва Ман мисриёнро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва онҳоро дар миёни кишварҳо пароканда хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои пароканда кардани мисриён дар байни миллатҳо ва кишварҳо сухан меравад.

1: Худо ҳаёти моро назорат мекунад, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки ҳаёти мо аз назорат берун аст.

2: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо моро роҳнамоӣ мекунад ва моро ҳидоят мекунад, ҳатто вақте ки роҳи пеши мо номуайян аст.

1: Isaiah 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

2: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо обод кунад, на ба шумо зиёне расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист.

Боби 31-и китоби Ҳизқиёл пешгӯӣ дорад, ки тасвири дарахти бузурги кедрро барои тасвир кардани суқути Ашшур, як халқи як замон тавоно ва мағрур тасвир мекунад. Дар ин боб ба оқибатҳои ғурур, доварии ногузири Худо ва тафовут байни қудрати инсонӣ ва ҳокимияти Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо пешгӯие оғоз мешавад, ки Ашшурро бо дарахти бузурги кедр дар Лубнон муқоиса мекунад, ки бузургӣ ва қудрати онро ифода мекунад. Худо эълон мекунад, ки баландӣ ва баландии Ашшур боиси мағрур гаштани бузургии худ ва аз ҳад зиёд баҳо додани бузургии худ шудааст (Ҳизқиёл 31:1-9).

Сархати 2: Пешгӯй фурӯпошии дарпешистодаи Ашшурро тасвир мекунад. Чӣ тавре ки дарахти кедр бурида ва нобуд карда мешавад, Ашшур аз ҷониби халқҳо паст ва фурӯтан хоҳад шуд. Худо эълон мекунад, ки Ашшурро ба дасти ғолиби тавоно таслим хоҳад кард (Ҳизқиёл 31:10-14).

Параграфи 3: Боб бо мулоҳиза дар бораи сарнавишти Ашшур ва ёдоварӣ аз ҳокимияти Худо ба анҷом мерасад. Фурӯпошии Ашшур ҳамчун огоҳӣ барои халқҳои дигар, ки худро баланд мебардоранд, хизмат мекунад ва таъкид мекунад, ки Худо мағрурононро сарнагун мекунад ва фурӯтанонро боло мебарад (Ҳизқиёл 31:15-18).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию як пешниҳод мекунад
пешгӯй бо истифода аз тасвири дарахти бузурги кедр
барои тасвир кардани суқути Ашшур,
ки окибатхои магрур ва хукмронии Худоро таъкид мекунад.

Пешгӯй, ки Ашшурро ба дарахти бузурги кедр муқоиса мекунад, ки бузургию қудрати онро ифода мекунад.
Тавсифи ифтихори Ашур ва аз ҳад зиёд баҳои бузургии худ.
Пешгӯии фурӯпошии Ашшур ва таҳқир.
Мулоҳиза дар бораи сарнавишти Ашшур ва ёдоварӣ аз ҳокимияти Худо.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯие мавҷуд аст, ки бо истифода аз тасвири дарахти бузурги кедр барои тасвир кардани суқути Ашшур, як халқи як замон тавоно ва мағрур буд. Ин боб бо муқоисаи Ашшур ба як дарахти боҳашамати кедр дар Лубнон оғоз мешавад, ки рамзи бузургӣ ва қудрати он аст. Аммо баландӣ ва баланд будани Ашшур боиси сарбаландӣ гашта, ба бузургии худаш аз ҳад зиёд баҳо дода шудааст. Сипас пешгӯӣ фурӯпошии дарпешистодаи Ашшурро тасвир мекунад. Чӣ тавре ки дарахти кедр бурида ва нобуд карда мешавад, Ашшур аз ҷониби халқҳо паст ва фурӯтан хоҳад шуд. Худо эълон мекунад, ки Ашшурро ба дасти ғолиби тавоно таслим хоҳад кард. Ин боб бо мулоҳиза дар бораи сарнавишти Ашшур ва ёдрас кардани ҳокимияти Худо анҷом меёбад. Фурӯпошии Ашшур ҳамчун огоҳӣ барои халқҳои дигар, ки низ худро баланд мекунанд, хизмат мекунад ва таъкид мекунад, ки Худо мағруронро зер мекунад ва фурӯтанонро боло мебарад. Дар ин боб ба оқибатҳои ғурур, доварии Худо ва тафовути байни қудрати инсон ва ҳокимияти Худо таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 31:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар моҳи сеюм, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд бо Ҳизқиёл дар соли 11-уми хизмати нубувваташ сухан гуфт.

1: Худованд дар вақти эҳтиёҷ бо мо сухан мегӯяд.

2: Худо ҳамеша ҳозир аст ва ба талабгорон ҳидоят медиҳад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ҳизқиёл 31:2 Эй фарзанди одам, ба фиръавн подшоҳи Миср ва ба мардуми он сухан бигӯ; Дар бузургии худ ба кӣ монандӣ?

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бо фиръавн дар Миср рӯ ба рӯ шавад ва аз ӯ бипурсад, ки дар бузургии ӯ бо кӣ муқоиса карда шудааст.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад: Хатари фикрронии аз ҳад зиёд дар бораи худ.

2. Худои ягона довар аст: руҷӯъ ба сӯи Парвардигори ҳидоят ва хирад.

1. Яъқуб 4:6-7 "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ҳизқиёл 31:3 Инак, Ашшур як арзи Лубнон буд, ки шохаҳои зебо ва кафанаш сояафкан ва қомати баланд дошт; ва болояш дар байни шохаҳои ғафс буд.

Ашшурӣ ҳамчун дарахти баланд ва мустаҳками кедр дар Лубнон бо шохаҳои ғафс ва ҳузури қавӣ тавсиф карда шуд.

1. Қувваи халқи Худо: Истифодаи намунаи ашшуриён

2. Ташаккул додани имон дар замонҳои душвор: Дарсҳо аз Сидр Ашшур

1. Ишаъё 9:10 - "Хиштҳо афтодаанд, вале мо бо сангҳои тарошида бино хоҳем кард: анҷирҳо бурида шудаанд, вале мо онҳоро ба кедрҳо табдил медиҳем".

2. Забур 91:12 - «Одил мисли дарахти хурмо мешукуфад: вай мисли кедр дар Лубнон мерӯяд».

Ҳизқиёл 31:4 Обҳо ӯро бузургтар карданд, чуқурӣ ӯро бо дарёҳои он дар гирду атрофи растаниҳои вай ҷорӣ кард, ва дарёҳои хурди худро ба тамоми дарахтони саҳро равон кард.

Оби чукур дарахти азимеро бардошта, бо дарьёхояш ихота кард.

1. Худо дунёи табииро барои таъмини мо ва ниёзҳои мо истифода мебарад.

2. Мо бояд шукронаи ризқи Худо бошем.

1. Забур 104:24-25 Эй Парвардигори ман, корҳои Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро аз рӯи ҳикмат офаридай; замин аз офаридаҳои шумо пур аст.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Ҳизқиёл 31:5 Аз ин рӯ, баландии ӯ аз тамоми дарахтони саҳро баланд шуд, ва навдаҳояш зиёд шуданд, ва аз сабаби зиёд будани об, вақте ки ӯ тир мезад, шохаҳояш дароз шуданд.

Дарахти боҳашамати Ҳизқиёл 31:5 аз рӯи андозаи бузург ва фаровонии обаш аз ҳамаи дарахтони саҳро боло буд.

1. Фаровонии Худо дар тамоми махлуқот, аз ҷумла дар дарахтони боҳашамати саҳро зоҳир мешавад.

2. Ҳаёти мо аз фаровонии муҳаббат ва файзи Худо ғанӣ мегардад.

1. Забур 36:5-9 - Муҳаббати Ту, эй Худованд, то ба осмон мерасад, вафодории ту ба осмон мерасад.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

Ҳизқиёл 31:6 Ҳама мурғони осмон дар шохаҳои Ӯ лона гузоштанд, ва дар зери шохаҳои Ӯ ҳамаи ҳайвоноти саҳро бачаҳои худро ба вуҷуд оварданд, ва дар зери сояи Ӯ ҳама халқҳои бузург сокин буданд.

Ҳама махлуқоти осмон, замин ва баҳр дар дарахти Ҳизқиёл 31:6 паноҳ ёфтанд.

1.Худованд тамоми махлуқотро паноҳ медиҳад.

2. Муҳаббати Падари Осмонии мо ба тамоми офаридаҳои Ӯ паҳн мешавад.

1. Забур 36:7 - Чӣ қадар гаронбаҳост муҳаббати устувори Ту, эй Худо! Фарзандони башар дар сояи болҳои ту паноҳ мебаранд.

2. Ишаъё 25:4 Зеро ки ту барои мискинон қалъа, барои мискинон дар тангии ӯ қалъа, паноҳгоҳ аз тӯфон ва соя аз гармо будӣ; зеро нафаси берахм мисли туфоне бар девор аст.

Ҳизқиёл 31:7 Ӯ дар бузургии худ, дар дарозии шохаҳои худ одилона буд, зеро ки решааш дар канори обҳои бузург буд.

Ин порча дар бораи дарахте сухан меравад, ки аз рӯи ҳаҷм ва тавоноии худ ба далели наздик буданаш ба оби фаровон зебо буд.

1. Баракатҳои Худо аксар вақт ба таври ғайричашмдошт меоянд.

2. Қувваи имонро вақте пайдо кардан мумкин аст, ки мо онро бо муҳаббати Худо тарбия кунем.

1. Забур 1:3 - «Ӯ монанди дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ки дар мавсимаш мева медиҳад ва баргаш пажмурда мешавад.

2. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Агар шумо дар Ман бимонед ва ман дар шумо, меваи фаровон хоҳед овард; ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

Ҳизқиёл 31:8 Арчаҳои боғи Худо ӯро пинҳон карда натавонистанд: арча мисли навдаҳои ӯ набуд, ва дарахтони шоҳбулут мисли шохаҳои ӯ набуданд; ва ҳеҷ дарахте дар боғи Худо аз рӯи зебогии худ монанди ӯ набуд.

Ҳеҷ кас ба зебогии дарахти бузург дар боғи Худо баробар шуда наметавонад.

1. Зебоии Худо бемисл аст.

2. Мо метавонем аз зебоии офаридаҳои Худо ибрат гирем.

1. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

2. Ишаъё 45:18 - «Зеро Худованде, ки осмонро офарид, чунин мегӯяд: Худи Худое, ки заминро офарид ва онро офарид; Ӯ онро барпо кард, бар абас наофаридааст, онро барои сокинон ба вуҷуд овардааст: Ман Худовандо; ва ҳеҷ каси дигар нест».

Ҳизқиёл 31:9 Ман ӯро бо шохаҳои зиёдаш одилона кардам, ба тавре ки ҳамаи дарахтони Адан, ки дар боғи Худо буданд, ба Ӯ ҳасад бурданд.

Ба дарахти боҳашамати Лубнон тамоми дарахтони Адан дар боғи Худо ҳасад мебурданд.

1. Офариниши Худо сарчашмаи зебоӣ ва ҳасад аст

2. Тарбияи қалби шукргузорӣ барои неъматҳои Худо

1. Забур 18:1-2 Туро дӯст медорам, эй Худованд, қуввати ман. Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. 1 Вақоеънома 16:24 Ҷалоли Ӯро дар миёни халқҳо, корҳои аҷоиби Ӯро дар миёни ҳамаи халқҳо эълон кунед!

Ҳизқиёл 31:10 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки ту худро баланд бардоштӣ, ва ӯ болояшро дар миёни навдаҳои ғафс парронд, ва дилаш дар баландии худ баланд шуд;

Худо аз ғурур ва ғурур ҳушдор дода, моро хотиррасон мекунад, ки фурӯтан бошем.

1. Хатари кибр ва такаббур

2. Ҳикмати фурӯтанӣ

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Масалҳо 11:2 - "Вақте ки ғурур ояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд".

Ҳизқиёл 31:11 Пас, ман ӯро ба дасти тавонои халқҳо супурдам; Ӯро ба ҷазои ситамаш берун кардаам».

Худо одами шарирро ҷазо дод, ки ӯро ба халқи бегона супурд, ки вайро барои шарорataш боз ҷазо хоҳад дод.

1. Оқибатҳои бадӣ: Чӣ гуна гуноҳ ба ҷазо мебарад

2. Даравидани он чизе, ки мекорӣ: Фаҳмидани робитаи байни амалҳо ва оқибатҳо

1. Масалҳо 11:31 - Одилон бо некӣ мукофот хоҳанд шуд, ва бадкорон ҷазои сазовори худро хоҳанд гирифт.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 31:12 Ва аҷнабиён, ки даҳшатноки халқҳо буданд, ӯро бурида, тарк карданд: бар кӯҳҳо ва дар тамоми водиҳо шохаҳои вай афтода, ва навдаҳояш аз тамоми дарёҳои замин шикастаанд; ва тамоми мардуми рӯи замин аз сояи ӯ фурӯ рафта, Ӯро тарк кардаанд.

Халқи Исроил аз ҷониби бегонагон бурида ва партофта шуда, шохаҳои вай дар тамоми дарёҳои ин замин шикаста ва қавмаш нобуд шудаанд.

1. Худо новобаста аз мушкилот ва душвориҳо то ҳол дар ихтиёр аст

2. Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо дар миёни номуайянӣ

1. Румиён 8:28-39: Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 46:1-3: Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

Ҳизқиёл 31:13 Бар нобудии ӯ ҳамаи паррандагони осмон хоҳанд монд, ва тамоми ҳайвоноти саҳро бар шохаҳои вай хоҳанд буд;

Харобаи дарахти бузург макони истироҳати паррандагон ва ҳайвоноти саҳро хоҳад буд.

1. Қувваи Худо дар заъфҳои табиат дида мешавад

2. Афтодагон Бунёди росткорон хоҳад буд

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 37:10-11 - "Боз чанде нагузашта, шарир нахоҳад буд: бале, ҷои ӯро бодиққат мулоҳиза хоҳӣ кард, ва нахоҳад буд." Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд; ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.

Ҳизқиёл 31:14 То он даме, ки ҳеҷ яке аз ҳамаи дарахтони назди об худро барои баландии худ баланд накунанд, ва болои худро дар миёни навдаҳои ғафс напартоянд, ва дарахтони онҳо дар баландии худ набароянд, ҳамаи онҳое, ки об менӯшанд; зеро ки ҳама ба мамот таслим карда шуда, ба канори замин, дар миёни фарзандони одам, бо онҳое ки ба чоҳ мефароянд.

Худо аз мағрурӣ огоҳ мекунад, зеро ҳама чиз, новобаста аз бузургии онҳо, дар ниҳоят ба марг ва фано оварда мешавад.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Омӯзиши хатарҳои мағрурӣ ва чӣ гуна он дар ниҳоят ба ҳалокат мерасонад.

2. Ҳама чиз мегузарад - Баррасии табиати муваққатии ҳаёт ва аҳамияти зиндагӣ дар айни замон.

1. Румиён 12:3 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне, ки Худо дорад таъин шудааст.

2. Яъқуб 4:14-15 - Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Ҳизқиёл 31:15 Худованд Худо чунин мегӯяд: Дар рӯзе, ки ӯ ба қабр фуромад, мотам андохтам: чуқуриро барои ӯ пӯшидам, ва обхезии онро нигоҳ доштам, ва обҳои бузург баста шуданд; ва Лубнонро барои ӯ мотам гирифтам, ва тамоми дарахтони майдон барояш аз ҳуш рафт.

Худованд Худо, вақте ки касеро ба сари қабр фиристод, мотам бароварда, ва обро боздошт ва обҳои бузургро боздошт. Ӯ ҳамчунин боиси мотами Лубнон ва ҳамаи дарахтони саҳро беҳуш гашт.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои мотам: Чӣ тавр дар замонҳои душвор қувват пайдо кардан мумкин аст

2. Дар хотир доштани қудрати ваъдаи Худо: Чӣ тавр дар имони худ устувор истодан

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Забур 30:5 - "Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд".

Ҳизқиёл 31:16 Ман халқҳоро аз садои суқути ӯ ба ларза андохтам, вақте ки ӯро бо онҳое ки ба чоҳ мефуроянд, ба дӯзах андохтам; ва ҳамаи дарахтони Адан, баргузида ва беҳтарини Лубнон, ҳамаи онҳое ки об менӯшанд. , дар канори замин тасаллӣ хоҳанд ёфт.

Ин порча дар бораи нобудшавии дарахти бузург ва аз афтидани он ларзиши халқҳо сухан меронад.

1. "Қудрати фурӯтанӣ: Омӯзиши эҳтиром ба паст"

2. «Тасаллии Худованд: таваккал ба ризқу рӯзии Ӯ»

1. Забур 147:3 - «Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Ҳизқиёл 31:17 Онҳо низ бо ӯ назди онҳое ки аз шамшер кушта шудаанд, ба дӯзах афтоданд; ва бозувони Ӯ буданд, ки дар миёни халқҳо дар зери сояи Ӯ сокин буданд.

Худо касонеро, ки бо шамшер кушта шудаанд ва касонеро, ки дар канори онҳо истода буданд, ба қаъри дӯзах мефиристад.

1. Нархи беадолатӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 31:17

2. Ҳокимият ва адолати Худо: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 31:17

1. Ишаъё 14:9-15 - Суқути подшоҳи Бобил

2. Забур 107:10-16 - Наҷот додани Худо аз ҷабрдидагон аз чоҳи ҳалокат

Ҳизқиёл 31:18 Дар ҷалол ва бузургӣ дар миёни дарахтони Адан ба кӣ монандӣ? аммо ту бо дарахтони Адан то поёни замин фуруд хоҳӣ шуд; дар миёни номахтунон бо онҳо, ки аз шамшер кушта шудаанд, бихобӣ. Ин аст фиръавн ва тамоми лашкари вай, мегӯяд Худованд Худо.

Худо эълон мекунад, ки Фиръавн ва ҷамоати ӯ ба қаъри замин фуруд оварда мешаванд, то дар байни номахтунон бо онҳое, ки аз шамшер кушта шудаанд, хобанд.

1. Оқибатҳои ғурур: Дарси Фиръавн ва дарахтони Адан

2. Ногузир будани ҳукми Худо: Фаҳмидани сарнавишти Фиръавн ва шумори ӯ.

1. Яъқуб 4:6 «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад».

2. Румиён 6:23 «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

Боби 32 Ҳизқиёл пешгӯии доварӣ алайҳи Мисрро дар бар мегирад, ки бо истифода аз забони равшан ва шоирона суқути дарпешистодаи онро тасвир мекунад. Дар ин боб итминон ва сахтгирии доварии Худо бар Миср ва миллатҳое, ки сарнавишти онро доранд, таъкид мекунад.

Сархати 1: Ин боб бо нола дар бораи суқути Миср оғоз шуда, онро ба як махлуқи азими баҳрӣ муқоиса мекунад, ки аз мавқеи баландаш поин хоҳад шуд. Пешгӯӣ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Миср ба торикӣ андохта мешавад ва роҳҳои обии он хушк хоҳад шуд (Ҳизқиёл 32:1–8).

Сархати 2: Пешгӯӣ бо тасвири равшани харобшавии Миср ва даҳшати он дар байни халқҳо идома дорад. Дар ин боб тасвири шамшерҳо ва кушташудагон барои тасвир кардани дараҷаи харобиҳо истифода мешавад. Миср ҳамчун як халқи тавоно тасвир шудааст, ки ба замин афтода ва ба харобазор табдил хоҳад ёфт (Ҳизқиёл 32:9-16).

Параграфи 3: Боб бо рӯйхати халқҳои гуногун ва ҳокимони онҳо, ки дар сарнавишти Миср шарик хоҳанд буд, хотима меёбад. Ҳар як миллат ҳамчун сарнагуншуда тавсиф карда мешавад, ки мардум ва пешвоёни онҳо як ҳадаф доранд. Ин боб бо изҳорот дар бораи он ки рӯзи доварии Худо наздик аст ва Миср ва ҳампаймонони он ба охир мерасанд, ба охир мерасад (Ҳизқиёл 32:17-32).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию ду тӯҳфаҳо

пешгӯии доварӣ бар зидди Миср,
суқути дар пешистодаи он ва харобие, ки ба сари он ва дигар миллатҳо хоҳад расид, тасвир мекунад.

Нола аз суқути Миср, ки онро ба як махлуқи азими баҳрӣ муқоиса мекунад.
Тавсифи ба торикӣ андохтани Миср ва хушк шудани роҳҳои обии он.
Тасвири равшани харобии Миср ва даҳшати он дар байни халқҳо.
Рӯйхати дигар миллатҳо ва ҳокимони онҳо, ки ба сарнавишти Миср шарик хоҳанд шуд.
Изҳороти рӯзи наздики доварии Худо ва анҷоми Миср ва муттаҳидони он.

Ин боби Ҳизқиёл пешгӯии доварӣ бар зидди Мисрро дар бар мегирад, ки суқути дарпешистодаи Миср ва харобие, ки ба он ва дигар халқҳо хоҳад расид, тасвир мекунад. Ин боб бо нола дар бораи суқути Миср оғоз мешавад ва онро бо як махлуқи азими баҳрӣ муқоиса мекунад, ки аз мавқеи баландаш поён дода мешавад. Пешгӯӣ тасвир мекунад, ки чӣ тавр Миср ба зулмот андохта мешавад ва роҳҳои обаш хушк мешаванд. Пешгӯӣ бо тасвири равшани харобшавии Миср ва даҳшати он дар байни халқҳо идома дорад. Миср ҳамчун як халқи тавоно тасвир шудааст, ки ба замин афтода ва ба харобазор табдил меёбад. Сипас дар ин боб халқҳои гуногун ва ҳокимони онҳо, ки дар сарнавишти Миср шарик хоҳанд буд, номбар карда, тасвир мекунанд, ки чӣ гуна ҳар як миллат сарнагун карда мешаванд ва ба ҳамин монанд дучор мешаванд. Ин боб бо баёни он ки рӯзи ҷазои Худо наздик аст ва Миср ва ҳампаймононаш ба поён мерасад, анҷом мешавад. Дар ин боб итминон ва сахтгирии доварии Худо бар Миср ва миллатҳое, ки сарнавишти онро доранд, таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 32:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли дувоздаҳум, дар моҳи дувоздаҳум, дар рӯзи аввали моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Дар соли дувоздаҳум, дар рӯзи якуми моҳи дувоздаҳум, каломи Худованд ба Ҳизқиёл нозил шуд.

1) "Мӯъҷизаҳои бузург: Чӣ гуна Худо тавассути Каломи худ бо мо сухан мегӯяд"

2) "Итоат: Чӣ тавр Каломи Худо моро ҳидоят мекунад"

1) Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

2) Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Ҳизқиёл 32:2: Писари одам, барои фиръавн подшоҳи Миср навҳа хон ва ба ӯ бигӯ: «Ту мисли шери ҷавони халқҳо ҳастӣ, ва ту мисли наҳанг дар баҳрҳо ҳастӣ; ва ту бо дарёҳои худ берун омадӣ». , ва обҳоро бо пойҳои худ ба шӯр овард, ва дарёҳои онҳоро ифлос кард.

Ҳизқиёл ба писари одам дастур медиҳад, ки барои Фиръавн, подшоҳи Миср нола кунад ва ӯро ба шер ва наҳанг монанд кунад.

1. Ҳукмронии Худо: Омӯзиши Ҳизқиёл 32:2

2. Васвасаҳо ва подшоҳи Миср: Ҳизқиёл 32:2

1. Румиён 13:1-2 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Масалҳо 21:1 - Дили подшоҳ дар дасти Худованд аст, мисли дарёҳои об: Ӯ онро ба ҳар ҷое ки хоҳад, мегардонад.

Ҳизқиёл 32:3 Худованд Худо чунин мегӯяд: «Пас, ман тӯри худро бо як гурӯҳи одамони бисьёре бар ту густурдам; ва туро дар тӯри ман хоҳанд оварад.

Худо барои ба воя расонидани шахс дар тӯри худ шумораи зиёди одамонро истифода мебарад.

1. Шабакаи тавонои Худо - Чӣ тавр Худо шумораи зиёди одамонро истифода мебарад, то моро ба Ӯ наздик кунад.

2. Дастрасии раҳмати Худо - Чӣ гуна раҳмати Худо ба воситаи халқаш ба мо паҳн мешавад.

1. Матто 18:20 - Зеро ки дар он ҷо ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ мешаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам.

2. Забур 64:7 - Аммо Худо ба онҳо тир хоҳад зад; ногаҳон захмӣ хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 32:4 Он гоҳ ман туро бар замин хоҳам гузошт, ва туро бар саҳро берун хоҳам партофт, ва тамоми паррандагони осмонро бар ту бимонам, ва ҳайвоноти тамоми заминро аз ту пур хоҳам кард.

Ин порча дар бораи муҷозоти Худо бар миллате сухан меравад, ки онҳоро дар сарзамини хароб ва иҷоза додан ба паррандагон ва ҳайвоноти ваҳшӣ ба тасарруфи худ бигузорад.

1: "Ҷазои Худо: адолати Ӯ дар амал"

2: "Ҳокимияти Худо: адолати Ӯ ногузир аст"

1: Ишаъё 26: 9-11 - "Зеро, вақте ки замин довариҳои Туро эҳсос мекунад, сокинони ҷаҳон адолатро меомӯзанд. Ҳарчанд ба шарирон илтифот дода шавад ҳам, онҳо адолатро намеомӯзанд; дар замини адолат рафтор мекунанд ва рафтор намекунанд. бузургии Худовандро бубин. Худовандо, дасти Ту баланд шудааст, вале онҳо онро намебинанд; бигзор онҳо рашкро дар ҳаққи қавми Ту бубинанд, ва хиҷил шаванд; бигзор оташе, ки барои душманони Ту нигоҳ дошта шудааст, онҳоро фурӯ барад».

2: Марсияҳо 3:33 - "Зеро ки Ӯ фарзандони одамонро бо хоҳиши худ азоб намедиҳад ва ғамгин намекунад".

Ҳизқиёл 32:5 Ва гӯшти туро бар кӯҳҳо хоҳам гузошт, ва водиҳоро аз баландии ту пур хоҳам кард.

Худо халқи Исроилро ҷазо медиҳад, ки водиҳоро аз ҷасади онҳо пур мекунад ва гӯшти онҳоро бар кӯҳҳо мегузорад.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз исроилиён

2. Қудрати Худо: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 32:5

1. Ишаъё 5:25 - Бинобар ин ғазаби Худованд бар қавми Худ аланга зад, ва Ӯ дасти Худро бар онҳо дароз карда, онҳоро зад, ва теппаҳо ба ларза даромаданд, ва ҷасади онҳо дар миёни кучахо.

2. Ирмиё 16:16 - Инак, Ман сайёдони бисьёре хоҳам фиристод, мегӯяд Худованд, ва онҳо онҳоро сайд хоҳанд кард; ва баъд аз он ман шикорчиёни бисьёре хоҳам фиристод, ва онҳо онҳоро аз ҳар кӯҳ ва аз ҳар теппа ва аз сӯрохи сангҳо шикор хоҳанд кард.

Ҳизқиёл 32:6 Ман заминеро, ки дар он шино мекунӣ, то кӯҳҳо низ бо хуни ту об хоҳам дод; ва дарёҳо аз ту пур хоҳанд шуд.

Худо заминро бо хуни шиноварон об медиҳад ва дарёҳо аз онҳо пур мешавад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна амалҳои мо оқибатҳои абадӣ доранд

2. Неъмати тоъат: Чӣ гуна тоат ба Худо баракат меорад

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Аммо агар хидмат ба Худованд бароятон номатлуб бошад, пас худатон интихоб кунед, ки имрӯз ба кӣ ибодат хоҳед кард, оё худоёни аҷдодони шумо дар он тарафи Фурот ибодат кардаанд ё худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо ҳастед. зиндагӣ. Аммо ман ва аҳли байти ман, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ҳизқиёл 32:7 Ва ҳангоме ки туро берун хоҳам кард, осмонро пӯшонам ва ситораҳои онро тира хоҳам кард; Офтобро абре пушонам, ва моҳ равшанӣ надиҳад.

Худо торикиро истифода мебарад, то осмонро пӯшонад ва нури офтоб ва моҳро бозмедорад.

1. Қудрати торикии Худо - Чӣ тавр торикии Худо метавонад дар ҳаёти мо тағирот ба вуҷуд орад.

2. Интихоби роҳ рафтан дар нур - Чӣ тавр мо метавонем нури Худоро истифода барем, то моро дар роҳи худ ҳидоят кунад.

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар поя мегузорад ва он равшанӣ медиҳад. Ба ҳама дар хона, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон мунаввар шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Ҳизқиёл 32:8 Ҳамаи чароғҳои дурахшони осмонро бар ту торик хоҳам кард, ва бар замини ту торикӣ хоҳам гузошт, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ба сари онҳое, ки ба иродаи Ӯ итоат намекунанд, торикӣ хоҳад овард.

1. Торикии нофармонӣ: Зиндагӣ дар нури хости Худо

2. равшанӣ андохтан ба оқибатҳои нофармонӣ

1. Матто 6:22-23 - Чашм чароғи бадан аст. Пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат пур аз нур мешавад, аммо агар чашмат бад бошад, тамоми баданат пур аз торикӣ хоҳад буд. Пас, агар нур дар ту зулмот бошад, чӣ қадар бузург аст зулмот!

2. Ишаъё 59:9 - Пас, адолат аз мо дур аст, ва адолат ба мо намерасад; мо ба рӯшноӣ умед мебандем, ва инак, торикӣ ва равшанӣ мебарем, аммо дар тира қадам мезанем.

Ҳизқиёл 32:9 Ман низ дили бисёр одамонро ба хашм хоҳам овард, вақте ки ҳалокати туро дар миёни халқҳо ба кишварҳое меоварам, ки ту онҳоро нашинохтаӣ.

Худо халқҳоеро, ки ба қавми Ҳизқиёл ношиносанд, нобуд хоҳад кард.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои куфр

2. Ҳукмронии Худо: эътимод ба нақшаи Худо барои халқҳо

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман, ки калобаи ғазаби ман дар дасташ аст!

2. Ирмиё 12:14-17 - Худованд чунин мегӯяд: «Дар бораи ҳамаи ҳамсоягони бадкирдори Ман, ки меросеро, ки Ман ба қавми Худ Исроил додаам, тасарруф мекунанд, Ман онҳоро аз заминҳои онҳо решакан хоҳам кард ва қавми Яҳудоро аз миёни онҳо решакан хоҳам кард. онхо.

Ҳизқиёл 32:10 Бале, ман мардуми бисьёрро аз ту дар ҳайрат хоҳам гузошт, ва подшоҳони онҳо аз ту сахт ҳаросон хоҳанд шуд, вақте ки шамшери Худро пеши онҳо мезанам; ва онҳо дар ҳар лаҳза, ҳар кас барои ҷони худ, дар рӯзи суқути ту ба ларза хоҳанд афтод.

Худо бисёр одамонро дар ҳайрат меандозад ва аз оқибати корашон битарсанд, вақте ки шамшери худро бар онҳо мезанад.

1. Огоҳӣ аз шамшер: Фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо

2. Натарс: Донистани муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Матто 10:28 - "Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз Он Касе битарсед, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад."

2. Забур 56:3-4 - "Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам, ҷисм ба ман чӣ кор карда метавонад?"

Ҳизқиёл 32:11 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Шамшери подшоҳи Бобил бар ту хоҳад омад.

Худо аз омадани подшоҳи Бобил ва шамшери ӯ огоҳ мекунад.

1. Огоҳии Худо: гӯш додан ба даъвати тавба

2. Шамшери Бобул: Дур шудан аз гуноҳ ва ба сӯи адолат

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед. Бигзор шарир аз роҳи худ ва одами бад фикрҳои худро тарк кунад. Бигзор вай ба Худованд рӯй оварад, ва ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ озодона омурзиш хоҳад кард.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 32:12 Бо шамшерҳои тавоноҳо ман ҷамоати туро, ки даҳшатноки халқҳоро, ҳамаро ба ҳалокат хоҳам дод, ва онҳо ҳашамати Мисрро вайрон хоҳанд кард, ва тамоми издиҳоми он несту нобуд хоҳанд шуд.

Худо шамшерҳои пурқудрати халқҳоро барои мағлуб кардани мардуми Миср истифода бурда, тамоми шукӯҳи онро несту нобуд хоҳад кард.

1. Адолат ва ғазаби Худоро метавон дар ҳукми ӯ дар Миср мушоҳида кард.

2. Қудрати Худо аз ҳар миллат бузургтар аст ва барои иҷрои иродаи Ӯ истифода мешавад.

1. Ишаъё 10:5, «Эй Ашшур, асои хашми Ман, ва асои дар дасташон хашми Ман аст».

2. Ишаъё 10:12, «Бинобар ин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳангоме ки Худованд тамоми кори Худро бар кӯҳи Сион ва бар Ерусалим анҷом дод, ман самараи дили пуразоби подшоҳи Ашшур ва ҷалоли нигоҳи баланди ӯ."

Ҳизқиёл 32:13 Ман тамоми ҳайвоноти ваҳшии онро аз канори обҳои бузург нест хоҳам кард; дигар онҳоро на пои одам ба ташвиш наоварад ва на пои ҳайвонҳо.

Худо халқи худро аз ҳар гуна бало ва мусибат ҳифз мекунад.

1.Худованд моро аз ҳама бадӣ ва балоҳо нигоҳ дорад.

2. Ба неъмат ва раҳмати Худо таваккал кунед.

1. Забур 46:1-4 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ. Дарёе ҳаст, ки ҷӯйҳояш шаҳри Худоро шод мегардонад, макони муқаддасе, ки дар он Худои Таоло сокин аст.

2. Забур 121:2-3 Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офаридгори осмонҳо ва замин аст. Нагузорад, ки пои ту лағжад, касе ки туро посбонӣ мекунад, хоб намекунад.

Ҳизқиёл 32:14 Он гоҳ ман обҳои онҳоро чуқуртар хоҳам кард, ва дарёҳои онҳоро мисли равған равон хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо сухан меронад, ки обҳои халқи Худро амиқ гардонад ва дарёҳояшон мисли нафт ҷорӣ шавад.

1: Худо ба ваъдаҳояш вафодор аст

2: Неъмати фаровонӣ

1: Ишаъё 43:2-3 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: Филиппиён 4:19 Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Ҳизқиёл 32:15 Вақте ки ман замини Мисрро харобазор хоҳам кард, ва он кишвар аз замине ки пур аз он буд, бенаво хоҳад монд, вақте ки ҳамаи сокинонро дар он мезанам, он гоҳ хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо Мисрро харобазор хоҳад кард ва тамоми сокинони онро нобуд хоҳад кард, то онҳо Ӯро ҳамчун Худованд эътироф кунанд.

1. Шинохти Худованд тавассути озмоишҳои мо

2. Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 43: 1-3 - "Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Офаридгори ту, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва аз дарёҳо, онҳо шуморо пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва аланга туро нахоҳӣ бурд; зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту.

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Ҳизқиёл 32:16 Ин аст навҳае, ки бо вай барои он гиря хоҳанд кард: духтарони халқҳо бар вай нола хоҳанд кард: барои вай, ҳатто барои Миср ва барои тамоми анбӯҳи вай нола хоҳанд кард, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо эълон кардааст, ки ҳамаи халқҳо барои Миср ва мардуми он навҳа хоҳанд кард.

1. Ҳукмронии Худо бар ҳамаи халқҳо

2. Зарурати мотам гирифтан аз бадбахтии дигарон

1. Ирмиё 9:17–20

2. Матто 5:4

Ҳизқиёл 32:17 Ва воқеъ шуд, ки дар соли дувоздаҳум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро аз марги Миср огоҳ мекунад.

1: Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем ва бо роҳи ҳалокати Миср пайравӣ накунем.

2: Худо ҳамеша рост мегӯяд ва огоҳиҳои Ӯ бояд ҷиддӣ қабул карда шаванд.

1: Масалҳо 19:21 - "Нақшаҳо дар зеҳни одам бисёранд, аммо ҳадафи Худованд устувор аст."

2: Ирмиё 17:9 - "Дил аз ҳама чиз маккор аст ва сахт бемор аст; кӣ метавонад онро фаҳмад?"

Ҳизқиёл 32:18 Эй Писари Одам, барои мардуми Миср гирья кун, ва онҳоро, ва духтарони халқҳои машҳурро, бо онҳое ки ба чоҳ меафтанд, ба канори замин парто.

Матни Ҳизқиёл 32:18 даъват мекунад, ки барои мардуми Миср ва духтарони халқҳои машҳур мотам гирифта, онҳоро ба қаъри замин партофт.

1. Марҳамат ва доварии Худованд: Даъвати Ҳизқиёл 32:18

2. Адолати Худо: Фаҳмидани тасвири Миср дар Ҳизқиёл 32:18

1. Ишаъё 14:19 - Аммо ту мисли шохаи зишт аз қабри худ ронда шудай, ва ҳамчун либоси кушташудагон, бо шамшер тела дода, ба сангҳои чоҳ меафтӣ; чун лошае, ки зери по мондааст.

2. Масалҳо 1:12 - Зеро рӯйгардонии оддӣ онҳоро хоҳад кушт, ва шукуфоии аблаҳон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

Ҳизқиёл 32:19 Ту дар зебоӣ аз кӣ гузаштӣ? фуруд омада, бо номахтунон хобида шав».

Дар Ҳизқиёл 32:19 гуфта мешавад, ки онҳое, ки хатна нашудаанд, бояд бо ҳамон беобрӯӣ ва зебоӣ, ки зиндагӣ мекарданд, дафн карда шаванд.

1. "Зиндагӣ бо шараф: Даъвати Худо"

2. «Баракати хатна: аҳди имон»

1. Ибодат 12:3 - "Ва дар рӯзи ҳаштум гӯшти пӯсти ҷанозаи ӯ хатна хоҳад шуд".

2. Эфсӯсиён 2: 11-12 - "Бинобар ин дар хотир доред, ки шумо, халқҳои ба ҳасби ҷисм, номахтунӣ номида мешавад, ки онро хатна меноманд, ки дар ҷисм бо дастҳо сохта мешавад, дар хотир доред, ки шумо дар он вақт аз Масеҳ ҷудо шуда будед. , аз иттиҳоди Исроил бегона ва бегона аз аҳдҳои ваъда, бе умед ва бе Худо дар ҷаҳон ».

Ҳизқиёл 32:20 Онҳо дар миёни онҳое ки аз шамшер кушта шудаанд, хоҳанд афтод; вай ба шамшер таслим карда мешавад; вай ва тамоми издиҳомашро кашед.

Ҳизқиёл пешгӯӣ мекунад, ки мардуми Миср бо мардуми худ аз шамшер кушта ва ба шамшер таслим хоҳанд шуд.

1. Адолати Худо: Эътироф кардани ҳукми одилонаи Худо дар бораи онҳое, ки Ӯро рад мекунанд

2. Қувваи имон: Бо вуҷуди вазъиятҳои душвор эътимод ба ҳокимияти Худо

1. Такрори Шариат 32:4 - "Ӯ санг аст, аъмолаш комил ва ҳама роҳҳои Ӯ одил аст. Худои амин аст, ки бадӣ намекунад, росткор ва одил аст".

2. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ҳизқиёл 32:21 Зӯроварони тавоно аз миёни ҷаҳаннам ба ӯ бо онҳое ки ба ӯ мадад мерасонанд, сухан хоҳанд гуфт: онҳо фуруд омада, номахтун хобидаанд ва аз шамшер кушта шудаанд.

Қудратмандон ва тавоноҳо аз қаъри дӯзах бо онҳое, ки аз шамшер кушта шудаанд ва номахтун хобидаанд, бо Худо сухан хоҳанд гуфт.

1. Раҳмати Худо ҷовидон аст - Чӣ гуна фазлу раҳмати Худо ҳатто ба касоне, ки дар умқи дӯзах ҳастанд, паҳн мешавад.

2. Нархи гуноҳ - Чӣ гуна гуноҳи мо метавонад оқибатҳои доимӣ дошта бошад, ҳатто ҳангоми марг.

1. Ишаъё 33:24 - Ва сокин нагӯяд: "Ман беморам: ба қавме ки дар он сокин ҳастанд, гуноҳи онҳо омурзида хоҳад шуд".

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 32:22 Ашшур ва тамоми ҷамоати вай дар он ҷост; қабрҳои ӯ дар атрофи ӯ ҳастанд; ҳама кушта шудаанд ва аз шамшер кушта шудаанд.

Худо дар ҳама ҳукмаш одил аст ва бадкоронро барои гуноҳашон ҷазо медиҳад.

1. Адолати Худо: адолат ва чазо

2. Боварӣ ба Худованд: Зиндагии одил

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Масалҳо 11:21 - Боварӣ ҳосил кунед, ки шарирон бечазо наmemонанд, вале одил озод хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 32:23 Онҳое ки қабрҳояшон дар паҳлӯи чоҳ гузошта шудаанд, ва ҷамоати вай гирди қабри вай аст: ҳама кушта шуданд ва аз шамшер афтодаанд, ки ин дар замини зиндагон ваҳшат оварад.

Одамоне, ки дар чанг халок гардидаанд, хамрохи хамсафаронашон дар як чох дафн карда мешаванд, хамаи онхо аз шамшер кушта шуда, ба сарзамини зиндахо тарсу вахм меоранд.

1. Тарси марг: Чӣ тавр онро бартараф кардан мумкин аст

2. Табдил додани тарс ба имон: Омӯзиши эътимод ба Худо

1. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 13:6 Пас, мо бо итминон гуфта метавонем, ки Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Ҳизқиёл 32:24 Элом ва тамоми издиҳоми вай дар гирду атрофи қабри вай ҳастанд, ҳама кушта шудаанд, аз шамшер афтодаанд, ки номахтунона ба қаъри замин фуруд омадаанд, ва ин боиси даҳшати онҳо дар замини зиндагон гардид; вале онҳо хиҷи худро бо онҳое ки ба чоҳ мефуроянд, бардоштаанд.

Элом ва тамоми издиҳоми онҳо кушта шуданд ва ҳоло дар қаъри замин номахтун хобидаанд, то ки даҳшати онҳо дар зиндагӣ ва расвоии онҳо дар мамот бошад.

1. Оқибатҳои вазнини гуноҳ

2. Қувваи шарм дар зиндагӣ ва марг

1. Ишаъё 5:14 - Бинобар ин, дӯзах васеъ шуда, даҳони худро беандоза кушод, ва ҷалоли онҳо, ва шумораи онҳо, ва ҳашамати онҳо, ва ҳар кӣ шодӣ мекунад, ба он фуруд меояд.

2. Ирмиё 5:15 - Инак, Ман халқеро аз дур бар шумо хоҳам овард, эй хонадони Исроил, мегӯяд Худованд: ин халқи тавоно аст, ин халқи қадимист, халқе аст, ки шумо забони онро намедонед ва намефаҳмед. чи мегуянд.

Ҳизқиёл 32:25 Ва ӯро дар миёни кушташудагон бо тамоми анбӯҳи вай бистари гузоштанд; қабрҳои вай гирди Ӯст; ҳама номахтуншудагон, аз шамшер кушта шудаанд, гарчанде ки даҳшати онҳо дар замини зиндагон ба амал омадааст вале онҳо хиҷи худро бо онҳое ки ба чоҳ мефароянд, бардоштаанд: Ӯ дар миёни кушташудагон гузошта мешавад.

Худо барои Миср дар миёни кушташудагон, номахтунон ва аз шамшер кушташудагон бистар таъин кардааст. Ҳарчанд дар сарзамини зиндагон ваҳшат афканданд, нангини худро дар чоҳ мекашанд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиши Ҳизқиёл 32:25

2. Бо номахтунон шарм доштан: омӯзиши Ҳизқиёл 32:25

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад.

Ҳизқиёл 32:26 Дар он ҷо Мешех, Тубол ва тамоми издиҳоми вай ҳастанд; қабрҳои вай гирди Ӯст; ҳама номахтунон, аз шамшер кушта шудаанд, гарчанде ки онҳо дар замини зиндаҳо ваҳшати худро ба вуҷуд овардаанд.

Ҳизқиёл 32:26 дар бораи қабрҳои Мешех, Тубал ва мардуми онҳо сухан меронад, ки ҳамаи онҳо аз шамшер мурданд ва дар замини зиндаҳо даҳшат оварданд.

1. Оқибатҳои бадӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 32:26

2. Марги шарир: Фаҳмидани ҳукми Худо

1. Забур 37:38 - "Аммо ҷиноятқорон якҷоя нобуд хоҳанд шуд: оқибати шарирон нест карда мешавад".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ҳизқиёл 32:27 Ва онҳо бо зӯрони кушташудаи номахтунон, ки бо силоҳҳои ҷангии худ ба дӯзах афтодаанд, хоб нахоҳанд дошт; ва шамшерҳои худро зери сари худ гузоштаанд, вале гуноҳҳои онҳо бар устухонҳошон хоҳад буд, гарчанде ки онҳо дар сарзамини зиндагон даҳшати тавоноён буданд.

Қудратманди ҳалокшудаи номахтунон бо онҳое, ки ба дӯзах афтодаанд, нахоҳад хобид, зеро аслиҳаи ҷангии онҳо зери сарашон гузошта шудааст. Сарфи назар аз он ки дар сарзамини зиндаҳо даҳшатовар аст, шарорати онҳо ҳатто ҳангоми марг бо онҳо боқӣ хоҳад монд.

1. Оқибатҳои бадӣ - омӯхтани оқибатҳои бадӣ ҳам дар зиндагӣ ва ҳам дар марг.

2. Зиндагии одилона - Баррасии аҳамияти зиндагии одилона ва мукофотҳое, ки аз он бармеоянд.

1. Масалҳо 14:34 - "Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ҳизқиёл 32:28 Бале, ту дар миёни номахтунон шикаста хоҳӣ шуд, ва бо онҳое ки аз шамшер кушта шудаанд, бихобӣ.

Ҳизқиёл пешгӯӣ мекунад, ки халқи Исроил дар байни номахтунон шикаста ва кушта хоҳанд шуд.

1. Каломи Худо иҷро мешавад: Ҳизқиёл 32:28

2. Қувваи беимонӣ: Оқибатҳои саркашӣ аз пайравӣ аз Каломи Худо

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Такрори Шариат 28:15-20 - Агар шумо ба Худованд Худои худ итоат накунед ва тамоми аҳком ва фармонҳои Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя накунед, он гоҳ ҳамаи ин лаънатҳо бар шумо хоҳанд омад ва ба шумо хоҳанд расид.

Ҳизқиёл 32:29 Дар ин ҷо Адӯм, подшоҳони вай ва тамоми мирони он ҳастанд, ки онҳоро бо қуввати худ кушташудагон аз шамшер куштаанд: онҳо бо номахтунон ва бо онҳое ки ба чоҳ мефуроянд, хоҳанд хобид.

Ҳизқиёл пешгӯӣ карда буд, ки подшоҳон ва мирони Адӯм аз шамшер мемуранд ва бо номахтунон ва онҳое ки дар чоҳ хоҳанд хобид.

1. Эътироф кардани адолати Худо: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 32:29

2. Қудрати Каломи Худо: Ҳизқиёл 32:29-ро таҷриба кардан

1. Ишаъё 34:5-6 - Зеро шамшери ман дар осмон ғусл хоҳад шуд: инак, он бар Идумеа ва бар қавми лаънати ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад. Шамшери Худованд аз хун пур шудааст, аз фарбеҳ ва аз хуни барраҳо ва бузҳо, бо чарбуи гурдаҳои қӯчқорҳо фарбеҳ шудааст, зеро ки Худованд дар Бозра қурбонӣ дорад, ва дар замини Идумеа.

2. Юил 3:19 - Миср харобазор хоҳад буд, ва Адӯм биёбони харобае хоҳад буд, зеро ки зӯроварӣ бар зидди банӣ-Яҳудо, зеро ки онҳо дар замини худ хуни бегуноҳ рехтаанд.

Ҳизқиёл 32:30 Дар он ҷо мирони шимол, ҳама ва ҳамаи сидӯниён, ки бо кушташудагон фурӯ рафтаанд; бо даҳшати худ аз қудрати худ шарм мекунанд; ва онҳо бо онҳое ки аз шамшер кушташудагон номахтун мешаванд, ва нангини худро бо онҳое ки ба чоҳ мефуроянд, бардоштанд.

Дар ин порча дар бораи мирони шимол ва сидониён сухан меравад, ки дар ҷанг кушта шуданд. Онҳо аз қудрати яквақтаи худ шарм медоранд ва дар назди онҳое, ки аз шамшер кушта шудаанд, номахтуне мезананд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Омӯзиш аз шоҳзодаҳои шимол

2. Норавшании зиндаги: кушташудагон ва сидониён

1. Матто 5:5 - «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд».

2. Румиён 12:3 - "Зеро ки ба туфайли файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям: дар бораи худ бештар аз лозими худ фикр накунед, балки дар бораи худ бо доварии оқилона фикр кунед, ки мувофиқи имоне, ки Худо тақсим кардааст. ба ҳар яки шумо».

Ҳизқиёл 32:31 Фиръавн онҳоро бубинад ва бар тамоми ҷамоати худ тасаллӣ хоҳад ёфт, ҳатто фиръавн ва тамоми лашкари ӯ, ки аз шамшер кушта шудаанд, мегӯяд Худованд Худо.

Фиръавн аз ваъдаи адолати Худованд барои кушташудагон дар ҷанг тасаллӣ хоҳад ёфт.

1: Адолати Худо устувор аст ва ваъдаҳояш ҳақ аст.

2: Худо интиқоми бегуноҳонро хоҳад гирифт ва мотамдоронро тасаллӣ медиҳад.

1: Isaiah 26: 20-21 "Биё, эй қавми ман, ба ҳуҷраҳои худ даро ва дарҳои худро ба рӯйи худ бибанд; худро пинҳон бидор, чунон ки як лаҳзае буд, то даме ки ғазаб фаро расад; зеро инак, Худованд меояд. аз ҷои Ӯ берун барояд, то ки

сокинони заминро барои гуноҳашон ҷазо диҳад; замин низ хуни худро ошкор хоҳад кард, ва кушташудагони худро дигар намепӯшонад».

2: ба Румиён 12:19 "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ҳизқиёл 32:32 Зеро ки Ман дар замини зиндагон даҳшати Худро ба вуҷуд овардаам, ва ӯ дар миёни номахтунон, ки бо шамшер кушта шудаанд, фиръавн ва тамоми анбӯҳи ӯ гузошта хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Ваҳшати Худо сарзамини зиндагонро фаро гирифт ва Фиръавн ва қавмаш дар натиҷа кушта шуданд.

1. Оқибатҳои саркашӣ аз итоати Худо

2. Қувваи ғазаби Худо

1. Хуруҷ 14:13-14 - Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед, онҳоро дигар то абад нахоҳед дид. 14 Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

2. Такрори Шариат 28:58-59 - Агар шумо тамоми суханони ин шариатро, ки дар ин китоб навишта шудаанд, риоя накунед, то ки аз ин исми пурҷалол ва даҳшатнок, аз Худованд Худои худ битарсед; 59 Он гоҳ Худованд балоҳои туро аҷоиб хоҳад кард, ва балоҳои насли туро, ҳатто балоҳои бузург, ва давои тӯлонӣ, ва бемориҳои дарднок ва давомдори тӯлонӣ хоҳад кард.

Боби 33 Ҳизқиёл ба нақши пайғамбар ҳамчун посбон тамаркуз мекунад ва паёми тавба ва имконияти наҷотро мерасонад. Дар ин боб масъулияти паёмбар барои ҳушдор додани мардум аз доварии наздик ва масъулияти инфиродии ҳар як шахс дар назди Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо ёдрас кардани Ҳизқиёл дар бораи нақши ӯ ҳамчун посбон барои хонадони Исроил оғоз мешавад. Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки одамонро аз роҳҳои гуноҳашон ва оқибатҳои аъмоли онҳо огоҳ кунад. Пайғамбар барои садо додани ҳушдор ва расонидани паёми Худо ба мардум масъул аст (Ҳизқиёл 33:1-9).

Сархати 2: Пешгӯӣ ба эътирози мардум дар бораи беадолатонаи роҳҳои Худо муроҷиат мекунад. Худо ба онҳо итминон медиҳад, ки Ӯ аз марги шарир хушнуд нест, балки мехоҳад, ки онҳо аз роҳҳои бади худ рӯй гардонанд ва зиндагӣ кунанд. Ӯ масъулияти инфиродӣ ва имконияти тавба ва наҷотро таъкид мекунад (Ҳизқиёл 33:10-20).

Параграфи 3: Боб бо танбеҳ бар зидди онҳое, ки мегӯянд, ки роҳи Худованд одилона нест, анҷом меёбад. Худо эълон мекунад, ки роҳи худашон зулм аст ва онҳо мувофиқи аъмоли худ доварӣ хоҳанд шуд. Ӯ ҳамчунин ваъда медиҳад, ки замини харобшударо барқарор мекунад ва бори дигар мардумро баракат медиҳад (Ҳизқиёл 33:21-33).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию се тӯҳфаҳо
нақши паёмбар ҳамчун посбон,
расонидани паёми тавба, масъулияти инфиродӣ ва имконияти наҷот.

Ба Ҳизқиёл ёдрас кардани нақши ӯ ҳамчун посбон барои хонадони Исроил.
Дастур барои огоҳ кардани мардум аз роҳҳои гуноҳ ва оқибатҳои онҳо.
Баррасии эътирози мардум дар бораи адолати Худо.
Диққат ба масъулияти инфиродӣ ва имконияти тавба кардан.
Касонеро, ки роҳи Худовандро ноадолатӣ мегӯянд, сарзаниш кунед.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва баракат барои мардум.

Ин боби Ҳизқиёл ба нақши пайғамбар ҳамчун посбон тамаркуз мекунад ва паёми тавба, масъулияти инфиродӣ ва имконияти наҷотро мерасонад. Ин боб бо ёдрас кардани Ҳизқиёл дар бораи масъулияти ӯ ҳамчун посбон барои хонадони Исроил оғоз мешавад. Худо ба ӯ дастур медиҳад, ки мардумро аз роҳҳои гунаҳкор ва оқибатҳои онҳо огоҳ кунад. Пешгӯӣ ба эътирози мардум дар бораи беадолатонаи роҳҳои Худо муроҷиат карда, онҳоро итминон медиҳад, ки Ӯ аз марги бадкорон лаззат намебарад, балки тавба ва зиндагии онҳоро мехоҳад. Худо масъулияти инфиродӣ ва имконияти наҷотро таъкид мекунад. Ин боб бо сарзаниш алайҳи касоне, ки мегӯянд, ки роҳи Худованд ноадолатӣ аст ва эълон мекунад, ки ин роҳҳои худи онҳост, ки беадолатӣ аст ва ба онҳо мувофиқи доварӣ ҳукм хоҳанд шуд. Худо инчунин ваъда медиҳад, ки замини харобшударо барқарор мекунад ва мардумро бори дигар баракат медиҳад. Дар ин боб масъулияти паёмбар барои огоҳ кардани мардум, масъулияти фард дар назди Худо ва имкони тавба ва наҷот таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 33:1 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки посбони халқи Исроил бошад.

1. Масъулияти посбон: омӯзиши Ҳизқиёл 33:1

2. Итоат ба даъвати Худо: Намунаи Ҳизқиёл

1. Ишаъё 62:6-7 - "Дар деворҳои ту посбонҳо гузоштам, эй Ерусалим; онҳо ҳеҷ гоҳ шабу рӯз ором нахоҳанд дошт; шумо, ки Худовандро ёд мекунед, хомӯш нашавед ва ба Ӯ оромӣ надиҳед. Ӯ барпо мекунад ва то он даме, ки Ерусалимро дар рӯи замин ситоиш кунад».

2. Ирмиё 6:17 - "Ман низ бар шумо посбононро таъин карда, гуфтам: "Ба садои карнай гӯш диҳед!" Аммо онҳо гуфтанд: "Мо гӯш намедиҳем"».

Ҳизқиёл 33:2 Писари одам, ба фарзандони қавми худ сухан гӯй ва ба онҳо бигӯ: «Вақте ки шамшерро бар замин меоварам, агар мардуми ин замин одамеро аз соҳилҳои худ гирифта, ба посбонии худ таъин кунанд;

Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки ба мардуми ин замин бигӯяд, ки вақте ки Ӯ ҳалокат меорад, онҳо бояд посбонеро таъин кунанд, то онҳоро огоҳ кунад.

1. "Даъват ба эътимод ва итоат: Нақши посбон дар замони душворӣ"

2. «Аҳамияти гӯш кардани огоҳиҳои Худо»

1. Ишаъё 21:6–9

2. Ирмиё 6:17–19

Ҳизқиёл 33:3 Ва чун дид, ки шамшер бар замин меояд, карнай навохта, мардумро огоҳ мекунад;

1: Мо бояд бонги изтироб занем ва дигаронро аз хатарҳои замони мо огоҳ кунем.

2: Мо бояд масъулияти огоҳ кардани дигаронро дар бораи хатари дарпешистода ҷиддӣ қабул кунем.

1: Луқо 12:48, Аммо касе, ки намедонист ва он чиро, ки сазовори ҷазост кардааст, каме зарба мезанад.

2: Масалҳо 24:11-12, Наҷот диҳед онҳоеро, ки ба марг бурданд; онҳоеро, ки ба сӯи забҳ мемонанд, боздоред. Агар гӯй: «Лекин мо дар ин бора чизе надонистаем, магар он кас, ки вазн мекунад, онро намефаҳмад? Оё он касе, ки ҷони туро нигоҳ медорад, инро намедонад? Оё ба ҳама мувофиқи коре, ки кардааст, ҷазо намедиҳад?

Ҳизқиёл 33:4 Пас, ҳар кӣ садои карнайро мешунавад, ва огоҳиро қабул намекунад; агар шамшер омада, ӯро бигирад, хунаш бар сари худ хоҳад буд.

Ин оят дар бораи оқибатҳои гӯш надодан ба огоҳиҳои Худо сухан меронад.

1: Монанди касоне набошед, ки ба огоҳиҳои Худо беэътиноӣ мекунанд ва ба оқибаташ гирифтор мешаванд.

2: Ба огоҳиҳои Худо диққат диҳед, то аз оқибатҳои он азоб накашед.

1: Масалҳо 29:1 - Ҳар кӣ мазаммат карда мешавад, гардани худро сахт мекунад, ногаҳон нобуд хоҳад шуд, ва он беилоҷ аст.

2: Ибриён 12:25 - Бохабар бошед, ки сухангӯро рад накунед. Зеро, агар онҳо, ки дар рӯи замин сухангӯиро рад карданд, раҳо наёфта бошанд, мо, агар аз Он ки аз осмон сухан гӯяд, рӯй гардонем, боз ҳам раҳо нахоҳем шуд.

Ҳизқиёл 33:5 Ӯ садои карнайро шунид, ва огоҳӣ надод; хуни ӯ бар ӯ хоҳад буд. Аммо ҳар кӣ ҳушдор диҳад, ҷони худро раҳо хоҳад кард.

Худо моро ҳушдор медиҳад, ки ҳушёр бошем ва аз огоҳиҳои Ӯ огоҳ шавем, зеро онҳое, ки ин корро намекунанд, барои ҳалокати худ масъул хоҳанд буд.

1. "Огоҳӣ аз Худо: Ба даъват гӯш диҳед ё нархро пардохт кунед"

2. "Огоҳӣ аз Худо: раҳмати Ӯро қабул кунед ва наҷот ёбед"

1. Масалҳо 29:1 "Касе ки борҳо мазаммат карда гардани худро сахтгир мекунад, ногаҳон нобуд хоҳад шуд, ва он беилоҷ аст".

2. Яъқуб 4:17 "Бинобар ин, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ кунад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ҳизқиёл 33:6 Аммо агар посбон бинад, ки шамшер омада истодааст, ва карнай нанавозед, ва мардум огоҳ нашавад; агар шамшер омада, касеро аз миёни онҳо бигирад, вай дар гуноҳи худ бардошта мешавад; балки хуни вайро аз дасти посбон талаб мекунам.

Посбон вазифадор аст, ки мардумро аз хатари дар пешистода огоҳ кунад ва агар ин корро накунанд, Худо онҳоро ба ҷавобгарӣ кашад.

1. Ба Худо итоат кунед ва дигаронро аз хатар огоҳ кунед

2. Масъулияти посбон

1. Масалҳо 24:11-12 - Касонеро, ки ба сӯи марг кашида шудаанд, раҳо кунед ва онҳоеро, ки ба қатл пешпо мехӯранд, нигоҳ доред. Агар гӯй, ки мо инро надонистаем, Оё он ки вазнкунандаи дилҳоро намедонад? Он ки нафси туро нигоҳ дорад, оё намедонад? Ва оё ба ҳар кас мувофиқи кирдораш подош намедиҳад?

2. Ирмиё 6:17-19 - Ва Ман бар шумо посбононро гузошта, гуфтам: Ба садои карнай гӯш диҳед! Вале гуфтанд: «Гӯш намедиҳем». Пас, эй халқҳо, бишнавед ва бидонед, эй ҷамоат, дар миёни онҳо чӣ аст. Гӯш кун, эй замин! Инак, Ман ҳатман ба сари ин қавм мусибате хоҳам овард, ки самари андешаҳои онҳост, зеро ки онҳо ба суханони Маро гӯш надоданд ва шариати Маро, балки онро рад карданд.

Ҳизқиёл 33:7 Пас, ту, эй писари одам, ман туро посбоне барои хонадони Исроил таъин кардаам; бинобар ин каломро аз даҳони ман бишнав ва онҳоро аз ман огоҳ хоҳӣ дод.

Худо Ҳизқиёлро посбон барои халқи Исроил таъин кард, то суханони Худоро бишнавад ва онҳоро огоҳ кунад.

1. Муҳимияти посбон будан барои халқи Худо

2. Гӯш додан ба овози Худо ва итоат ба фармудаҳои Ӯ

1. Ишаъё 56:10-12 - Посбонони Ӯ кӯранд, ҳамаашон бехабаранд; ҳама сагҳои гунг ҳастанд, аккос карда наметавонанд; хобидан, хобидан, хобиданро дӯст доштан.

2. Румиён 13:11-14 - Ғайр аз ин, шумо вақтро медонед, ки соате расидааст, ки шумо аз хоб бедор шавед. Зеро ки ҳоло наҷот ба мо наздиктар аст, назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем.

Ҳизқиёл 33:8 Вақте ки ман ба шарир мегӯям: "Эй шарир, ҳатман мемирӣ; Агар сухан нагӯй, ки шарирро аз роҳи ӯ натарсонӣ, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд; балки хуни вайро аз дасти ту талаб хохам кард.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки барои огоҳ кардани бадкорон аз марги наздикашон сухан намегӯянд, барои хуни худ ҷавобгар хоҳанд буд.

1. Мо бояд бар зидди бадӣ сухан гӯем ва хомӯш набошем.

2. Беамалии мо оқибат дорад ва мо барои гуфтору кирдорамон ҷавобгарем.

1. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

2. Масалҳо 24:11 - Онҳоеро, ки ба марг бурда мешаванд, наҷот диҳед; онҳоеро, ки ба қатл пешпо мехӯранд, нигоҳ доред.

Ҳизқиёл 33:9 Бо вуҷуди ин, агар ту шарирро аз роҳи худ огоҳ кунӣ, то аз он рӯй гардонӣ; агар аз роҳи худ нагардад, дар гуноҳи худ хоҳад мурд; аммо ту ҷони худро раҳо кардай.

Ин порча аҳамияти огоҳ кардани бадкоронро аз рафтори бадахлоқонаи худ ва оқибатҳои гӯш надодан ба огоҳиро таъкид мекунад.

1. Қувваи огоҳӣ: Чӣ тавр мо метавонем суханони худро барои тағир додан истифода барем?

2. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани аҳамияти тавба.

1. Масалҳо 24:11-12 "Онҳоеро, ки ба марг бурда мешаванд, раҳоӣ деҳ; онҳоеро, ки ба қатл пешпо мехӯранд, нигоҳ дор. Агар гӯй: "Инак, мо инро надонистаем, магар касе ки дар дил вазн дорад, дарк намекунад. Оё касе, ки ҷони туро посбон аст, намедонад, ва оё ба одам мувофиқи кораш подоше намедиҳад?

2. Яъқуб 5:19-20 Бародарони ман, агар касе аз шумо аз ростӣ саргардон шавад ва касе ӯро баргардонад, бидонед, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз саргардонии худ баргардонад, ҷони ӯро аз марг наҷот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдеро мепӯшонад. .

Ҳизқиёл 33:10 Пас, эй писари одам, ба хонадони Исроил сухан гӯй; Шумо чунин мегӯед: «Агар гуноҳҳо ва гуноҳҳои мо бар сари мо бошад, ва мо дар онҳо ғарқ шавем, пас чӣ гуна бояд зиндагӣ кунем?

Аз хонадони Исроил хоҳиш карда мешавад, ки фикр кунанд, ки чӣ гуна онҳо бояд зиндагӣ кунанд, агар ҷиноятҳо ва гуноҳҳои онҳо ба азобу уқубат гирифтор шуда бошанд.

1. Зиндагӣ дар нури гуноҳҳои мо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Матто 5:3-12 - Хушо мотамгирандагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

2. Румиён 6:23 - Музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 33:11 Ба онҳо бигӯ: «Қасамки зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ки мамоти шаронро намеписандам; балки барои он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; Зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?

Ин порча хоҳиши Худоро таъкид мекунад, ки одамон аз роҳҳои бади худ бармегарданд ва зиндагӣ кунанд, на мурдан.

1: Худо моро дӯст медорад ва мехоҳад, ки аз роҳҳои гуноҳкардаамон рӯй гардонем ва наҷоти Ӯро қабул кунем.

2: Интихоби мо оқибатҳо дорад - ҳаётро бар марг интихоб кунед.

1: Аъмол 3:19-20 - Тавба кунед ва бозгардед, то гуноҳҳои шумо маҳв гардад, то замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расад.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 33:12 Пас, эй писари одам, ба фарзандони қавми худ бигӯ: адолати одилон ӯро дар рӯзи гуноҳаш раҳо нахоҳад кард; рӯзе, ки аз зулми худ рӯй гардонад; ва одил дар рӯзе ки гуноҳ мекунад, наметавонад барои адолати худ зиндагӣ кунад.

Адолати одилонро, агар гуноҳ кунанд, наҷот намедиҳад ва шарири шарирон, агар аз он рӯй гардонанд, онҳоро наҷот дода наметавонад.

1. Хавфи гуноҳ: Чӣ гуна гуноҳ метавонад ҳатто ба одил таъсир расонад

2. Зарурати тавба: Чӣ тавр дар гуноҳҳои худ кафоратро пайдо кардан мумкин аст

1. Яъқуб 5:16 - Гуноҳҳои худро дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

Ҳизқиёл 33:13 Вақте ки ба одил мегӯям, ки ӯ ҳатман зинда хоҳад шуд; агар ба адолати худ таваккал карда, гуноҳ кунад, тамоми адолати вай ба ёд нахоҳанд омад; балки барои гуноҳи худ, ки кардааст, барои гуноҳи худ хоҳад мурд.

Одил, агар ба адолати худ такя карда, гуноҳ содир кунанд, наҷот намеёбанд, балки барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд гирифт.

1. Адолати ҳақиқӣ аз ҷониби Худост, на аз худи мо

2. Ба адолати худ такя макун, ба адолати Худо таваккал кун

1. Ишаъё 64:6 - Аммо ҳамаи мо ҳамчун чизи нопок ҳастем, ва тамоми адолати мо мисли латтаҳои палид; ва ҳамаи мо мисли барг пажмурда мешавем; ва гуноҳҳои мо мисли бод моро бурдааст.

2. Яъқуб 2:10 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя карда, дар як нукта васваса кунад, дар ҳама чиз гунаҳкор аст.

Ҳизқиёл 33:14 Боз, вақте ки ман ба бадкорон мегӯям: "Ту ҳатман хоҳӣ мурд; Агар аз гуноҳи худ рӯй гардонад ва корҳои ҳалолро анҷом диҳад;

Худо моро амр мекунад, ки тавба кунем ва кори шоиста кунем.

1. Даъват ба тавба: Ҳизқиёл 33:14

2. Зиндагии одил: ваъдаи наҷот

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ҳизқиёл 33:15 Агар шарирон гаравро баргардонанд, он чиро, ки ғорат карда буд, боз бидиҳед ва аз рӯи қонунҳои ҳаёт рафтор кунед, бидуни гуноҳ; вай албатта зинда хоҳад монд, намемирад.

Худованд онҳоеро, ки тавба мекунанд ва мувофиқи қонунҳои Ӯ зиндагӣ мекунанд, мукофот медиҳад, ба онҳо ҳаёт ато мекунад.

1. Худованд адолатро подош медиҳад

2. Тавба ба ҳаёт меорад

1. Матто 5:17-20 (Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ё анбиёро барҳам диҳам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то даме ки осмон ва замин гузарад. , на заррае, на нуқтае, аз Таврот то он даме ки ҳама чиз иҷро шавад, намегузарад.Бинобар ин ҳар кӣ яке аз хурдтарин аҳкомро сабук карда, ба дигарон низ ҳамин корро таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, аммо ҳар кӣ онҳоро ба ҷо меорад ва таълим медиҳад, ки дар Малакути Осмон бузург номида хоҳанд шуд.)

2. Румиён 6:23 (Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.)

Ҳизқиёл 33:16 Ҳеҷ гуноҳе ки содир кардааст, ба ӯ гуфта нахоҳад шуд: ӯ кори ҳалол ва дурустро кардааст; Ӯ зинда хоҳад монд.

Фазли Худованд барои омурзиши тавбакунандагон ва аз гуноҳ рӯйгардон шудан басанда аст.

1: Файзи Худо пандест аз муҳаббат ва раҳмати Ӯ.

2: Тавба ва итоат қадамҳои калидӣ барои кушодани файзи Худо мебошанд.

1: Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд."

2: Ҳизқиёл 18: 21-22 - "Аммо агар шарир аз ҳама гуноҳҳои кардаи худ рӯй гардонад ва тамоми фармонҳои Маро риоя кунад ва кори адолат ва дурустро ба ҷо оварад, он кас ҳатман зинда хоҳад монд; онҳо намемиранд. Ҳеҷ яке аз гуноҳҳои содиркардаашон бар зидди онҳо ёд хоҳад шуд, ва ба туфайли корҳои одилонае, ки кардаанд, зинда хоҳанд монд».

Ҳизқиёл 33:17 Аммо фарзандони қавми ту мегӯянд: "Роҳи Худованд яксон нест, аммо роҳи онҳо яксон нест".

Одамон тарзи рафтори Худовандро зери шубҳа мегузоранд ва даъво мекунанд, ки он баробар нест.

1. Роҳҳои Худо одилонаанд: Баррасии қувваи беимонӣ дар Ҳизқиёл 33:17

2. Ҳикмати бепоёни Худо: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 11: 33-36 - "Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! чӣ қадар ақлнопазир аст доварии Ӯ ва роҳҳои Ӯ, ки дар гузашта ошкор нашудаанд! Зеро кист, ки ақли Худовандро шинохт? ки машваратчии вай будааст? Ё кист, ки аввал ба вай ато кардааст, ва ба вай боз мукофот дода мешавад? Зеро ки ҳама чиз аз они Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва ба Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

Ҳизқиёл 33:18 Ҳангоме ки одил аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ кунад, вай ҳатто ба воситаи он хоҳад мурд.

Ҳизқиёл 33:18 огоҳ мекунад, ки агар одил аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ кунад, онҳо мемиранд.

1. «Рӯй аз адолат: оқибатҳои гуноҳ».

2. «Арзиши адолат ва арзиши бадӣ»

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 11:19 - Чӣ тавре ки адолат ба ҳаёт майл дорад, ончунон ҳар кӣ аз паи бадӣ бошад, то марги худ онро таъқиб мекунад.

Ҳизқиёл 33:19 Аммо агар шарир аз шарорати худ рӯй гардонад ва он чи ҳалол ва дуруст бошад, ба воситаи он зиндагӣ хоҳад кард.

Агар шарирон аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд ва кори нек кунанд, нақот хоҳанд ёфт.

1. Нақот ба воситаи адолат

2. Роҳи нақот тавассути тавба

1. Аъмол 3:19 - Пас тавба кунед ва ба Худо рӯй оваред, то гуноҳҳои шумо маҳв гардад, то аз ҷониби Худованд вақтҳои тароват ояд.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ҳизқиёл 33:20 Аммо шумо мегӯед: "Роҳи Худованд баробар нест". Эй хонадони Исроил, Ман ҳар яки шуморо мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард.

Халқи Исроил ба Худо шикоят карданд, ки роҳҳои Ӯ баробар нестанд ва Худо ҷавоб дод, ки онҳоро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ мекунад.

1. Адолати Худо беғараз аст ва беғаразӣ роҳи Худост

2. Моро мувофиқи он ки чӣ тавр зиндагии худамон зиндагӣ мекунем, доварӣ мекунанд

1. Ибодат 19:15 Дар суд беадолатӣ накунед. Ба мискинон рӯйбинӣ накун ва ба бузургон рӯйбинӣ накун, балки ёри худро аз рӯи адолат доварӣ хоҳӣ кард.

2. Румиён 2:11 Зеро Худо рӯйбинӣ намекунад.

Ҳизқиёл 33:21 Ва воқеъ шуд, ки дар соли дувоздаҳуми асирии мо, дар моҳи даҳум, дар рӯзи панҷуми моҳ, касе ки аз Ерусалим гурехта буд, назди ман омада, гуфт: «Шаҳр зарба зад».

Дар соли дувоздаҳуми асирӣ, аз Ерусалим фариштае омад, то ба Ҳизқиёл хабар диҳад, ки шаҳр хароб шудааст.

1. Тасаллии Худованд дар замонҳои душворӣ

2. Қудрати Худо дар баробари душвориҳо

1. Марсияҳо 3:22 23 - "Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; садоқати Ту бузург аст."

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод, бале, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Ҳизқиёл 33:22 Ва дасти Худованд бар ман буд, бегоҳ, пеш аз он ки раҳошуда биёяд; ва даҳони маро кушода буд, то саҳар назди ман омад; ва даҳони ман кушода шуд, ва ман гунг набудам.

Дасти Худованд бегоҳ бар Ҳизқиёл буд ва даҳонашро то саҳар кушод, то ки ӯ дубора сухан гӯяд.

1. Қудрати дасти Худо - Ҳизқиёл 33:22

2. Дар замонҳои душвор қувват ёфтан - Ҳизқиёл 33:22

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯ ҳеҷ кас наметавонад Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, онҳо мисли уқобҳо болҳо бар болида парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

Ҳизқиёл 33:23 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро ба хизмати нубувват даъват мекунад.

1. Даъват ба хизмати паёмбарӣ

2. Каломи Худованд: Даъват ба амал

1. Ирмиё 1:4–10

2. Ишаъё 6:8–10

Ҳизқиёл 33:24 Эй Писари одам! Сокинони он харобаҳои замини Исроил мегӯянд: «Иброҳим як буд, ва ӯ вориси замин шуд; лекин мо бисьёрем; замин ба мо мерос дода мешавад.

Халқи замини Исроил баҳс мекунанд, ки Иброҳим як буд ва заминро мерос гирифтааст, аммо онҳо бисёранд ва замин ба онҳо ҳамчун мерос дода шудааст.

1. Вафодории Худо дар ваъдаи Ӯ ба Иброҳим ва насли ӯ дар бораи мерос гирифтани замин зоҳир мешавад.

2. Аҳамияти эътирофи арзиши ваъдаҳо ва неъматҳои Худо дар ҳаёти мо.

1. Ҳастӣ 17:8 - Ва ба ту ва ба насли ту баъд аз ту заминеро, ки дар он ғарибӣ, тамоми замини Канъонро ба мулки абадӣ хоҳам дод; ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

2. Румиён 4:13 - Зеро ваъдае, ки вай вориси ҷаҳон бошад, на ба Иброҳим ва на ба насли ӯ тавассути шариат, балки ба воситаи адолати имон дода шудааст.

Ҳизқиёл 33:25 Бинобар ин ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Шумо бо хун мехӯред, ва чашмони худро сӯи бутҳои худ боло карда, хун мерезед; ва оё заминро тасарруф хоҳед кард?

Худо мардумро ҳушдор медиҳад, ки бо хун нахӯранд ва бутҳоро парастиш накунанд, вагарна соҳиби замин нахоҳанд шуд.

1. Бутпарастӣ боиси саркашӣ аз аҳкоми Худо мегардад

2. Оқибатҳои бо хун хӯрдан

1. Хуруҷ 20: 3-4 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳанд дошт. "Барои худ бутеро ба сурати ҳеҷ чиз дар осмони болотар ё дар замини зер ё дар обҳои поёнӣ насоз."

2. Румиён 8:7 - Ақле, ки ҷисм идора мекунад, ба Худо душманӣ мекунад; он ба қонуни Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.

Ҳизқиёл 33:26 Шумо бар шамшери худ истода, корҳои зишт мекунед, ва ҳар яке зани ёри худро палид мекунед; ва оё заминро тасарруф мекунед?

Ба исроилиён огоҳ карда шуд, ки агар онҳо бадкорӣ карданро давом диҳанд, ба онҳо иҷозат нахоҳанд дод, ки заминро соҳиб шаванд.

1. Нархи бадӣ чист?

2. Оқибатҳои гуноҳ.

1.Румиён 6:23 "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2.Забур 1:1-2 "Хушо касе ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад".

Ҳизқиёл 33:27 Ба онҳо чунин бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ба ҳангоме ки Ман зинда ҳастам, онҳое ки дар партовҳо ҳастанд, ба шамшер хоҳанд афтод, ва ҳар кӣ дар саҳро аст, ба ҳайвонҳо хоҳам дод, то ки хӯрда шаванд; вабо.

Худованд эълон мекунад, ки онҳое ки дар саҳро ҳастанд, аз шамшер кушта хоҳанд шуд, ва онҳое ки дар саҳро ҳастанд, ба ҳайвонҳои ваҳшӣ дода хоҳанд шуд, то ки хӯрда шаванд. Онҳое, ки дар қалъаҳо ва ғорҳо ҳастанд, аз вабо мемиранд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Тадқиқот дар бораи Ҳизқиёл 33:27

2. Ғазаби Худо: Назари Китоби Муқаддас ба Ҳизқиёл 33:27

1. Ирмиё 15:2-4 - Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба ту гӯянд, ки мо ба куҷо биравем? он гоҳ ба онҳо бигӯй: «Худованд чунин мегӯяд; Чунон ки барои мамот аст, то мамот; ва он чи барои шамшер аст, ба шамшер; ва он чи барои қаҳтӣ аст, ба қаҳтӣ; ва чунон ки барои асирӣ аст, ба асирӣ. Ва Ман бар онҳо чор навъ таъин хоҳам кард, мегӯяд Худованд: шамшер барои куштан, ва сагон барои даррондан, ва мурғони осмон ва ҳайвоноти замин, то ки бихӯранд ва нобуд кунанд.

2. Ирмиё 16:4 - Онҳо аз марги сахт хоҳанд мурд; онҳо нола нахоҳанд шуд; ва онҳоро дафн намекунанд; лекин онҳо мисли пору бар рӯи замин хоҳанд буд; ва онҳо аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд; ва ҷасади онҳо гӯшт барои мурғони осмон ва барои ҳайвоноти замин хоҳад буд.

Ҳизқиёл 33:28 Зеро ки ман заминро харобазор хоҳам кард, ва шукӯҳи қуввати вай қатъ хоҳад шуд; ва кӯҳҳои Исроил хароб хоҳанд шуд, ки ҳеҷ кас аз он нагузарад.

Худо замини Исроилро хароб хоҳад кард, ва кӯҳҳо чунон хушк хоҳанд шуд, ки ҳеҷ кас наметавонад онҳоро убур кунад.

1. Харобшавии сарзамини Худо ва қудрати қудрати Ӯ

2. Қувваи бепоёни ғазаб ва ҳукми Худо

1. Ишаъё 24:1-3 - Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва онро чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад.

2. Ирмиё 4:23-26 - Ман заминро дидам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва осмон, ва онҳо нур надоштанд.

Ҳизқиёл 33:29: «Он гоҳ хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки заминро ба сабаби тамоми корҳои зиштии онҳо, ки карда буданд, харобазор гардонам.

Худо ситамкоронро доварӣ мекунад.

1. Мо бояд ба аҳкоми Худо итоат кунем ё бо ҳукми Ӯ рӯ ба рӯ шавем.

2. Худоро итоъат кунед ва ба илми ҳақиқии Ӯ шарик шавед.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

Ҳизқиёл 33:30 Ҳамчунин, эй писари одам, фарзандони қавми ту ҳанӯз дар назди деворҳо ва дарҳои хонаҳо бар зидди ту сухан мегӯянд, ва ҳар яке ба бародари худ сухан ронда, бигӯянд: "Биё! ва гӯш кунед, ки каломе ки аз ҷониби Худованд меояд, чист?

Мардуми замони Ҳизқиёл бар зидди ӯ сухан ронда, дар хонаҳо ва кӯчаҳои худ суханони Ӯро аз ҷониби Худованд муҳокима мекарданд.

1. Каломи Худо сазовори сӯҳбат аст

2. Қувваи Калом

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст.

2. Яъқуб 3:3-10 - Агар мо ба даҳони аспҳо пора гузорем, то онҳо ба мо итоат кунанд, мо тамоми бадани онҳоро низ роҳнамоӣ мекунем.

Ҳизқиёл 33:31 Ва ҳангоме ки мардум меоянд, назди ту меоянд, ва чун қавми Ман пеши ту менишинанд, ва суханони Туро мешунаванд, вале ба амал намеоваранд, зеро ки бо даҳони худ муҳаббати зиёд зоҳир мекунанд, вале дилашон аз ақиби худ меравад. тамаъкории онхо.

Одамон барои шунидани суханони Худо меоянд, аммо ба онҳо пайравӣ намекунанд, зеро онҳо бештар ба ҳавасҳои худхоҳии худ таваҷҷӯҳ доранд.

1. Хатарҳои бахилӣ

2. Бо вуҷуди озмоишҳо ба Каломи Худо итоат кардан

1. Масалҳо 28:25 Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ мешавад.

2. Яъқуб 1:22-24 Аммо шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд.

Ҳизқиёл 33:32 Ва инак, ту барои онҳо мисли суруди хеле дилкаш ҳастӣ, ки овози форам дорад ва дар асбоби хуб навохта метавонад; зеро онҳо суханони Туро мешунаванд, вале иҷро намекунанд.

Халқи Исроил бо вуҷуди шунидани суханони Худо ба суханони Худо гӯш намедоданд.

1: Ба Каломи Худо итоат кунед - Мо бояд ҳамеша он чизеро, ки Худо ба мо фармудааст, иҷро кунем, новобаста аз он ки Каломи Ӯро сарфи назар кардан то чӣ андоза васвасакунанда бошад.

2: Зебоии Каломи Худо - Каломи Худо суруди зебоест, ки бояд онро қадр кард ва итоат кард, на нодида гирифтан.

1: Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб дода, худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай монанди одамест, ки чеҳраи табиии

худро дар оина, зеро вай худро мушоҳида мекунад, меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд, Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад ва шунавандаи фаромӯшнашаванда нест, балки иҷрокунандаи кор аст, вай дар коре, ки мекунад, баракат хоҳад ёфт».

2: Такрори Шариат 11: 26-28 - "Инак, ман имрӯз дар пеши шумо баракат ва лаънат гузоштам: баракат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, итоат кунед; ва лаънат, агар ба амал оваред. ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон, то худоёни дигареро, ки нашинохтаӣ, пайравӣ кун».

Ҳизқиёл 33:33 Ва ҳангоме ки ин воқеъ мешавад, (инак, хоҳад омад) хоҳанд донист, ки пайғамбаре дар миёни онҳост.

Банӣ-Исроил хоҳанд донист, ки пайғамбаре дар миёни онҳост, вақте ки каломи Худо ба амал меояд.

1. Каломи Худо дуруст аст: таваккал кардан ба Худо дар баробари номуайянӣ

2. Паёмбарони Худо: Паёмҳои умед дар замонҳои душворӣ

1. Забур 33:4 - зеро каломи Худованд рост ва рост аст; дар хар кораш содик аст.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Боби 34-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи чӯпонони Исроилро дар бар мегирад, ки онҳо масъулияти ғамхорӣ дар бораи мардумро иҷро накарданд. Дар ин боб нақши Худо ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ ва ваъдаи Ӯ дар бораи ҷамъоварӣ ва барқарор кардани рамаи парокандаи Ӯ таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо сарзаниш алайҳи чӯпонони Исроил оғоз мешавад, ки ба вазифаи худ беэътиноӣ карда, рамаро ба манфиати худ истисмор мекарданд. Худо эълон мекунад, ки онҳоро барои кирдорашон ҷавоб хоҳад дод ва ваъда медиҳад, ки байни гӯсфандони фарбеҳ ва гӯсфанди лоғар доварӣ мекунад (Ҳизқиёл 34:1-10).

Параграфи 2: Пешгӯӣ бо паёми умед ва барқароршавӣ идома дорад. Худо эълон мекунад, ки Худаш чӯпони халқи худ хоҳад шуд, гумшудагонро меҷӯяд, онҳоро мехӯронад ва бо чарогоҳи хуб таъмин мекунад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро аз ҷойҳое, ки пароканда шуда буданд, наҷот дода, ба замини худ бармегардонад (Ҳизқиёл 34:11-24).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи доварӣ бар миллатҳои золим ва тавоно, ки Исроилро истисмор кардаанд, анҷом меёбад. Худо эълон мекунад, ки дар байни гӯсфандон ва бузҳо доварӣ хоҳад кард ва подшоҳии адолат ва адолати Худро барқарор хоҳад кард. Ӯ ваъда медиҳад, ки бо халқи худ аҳди сулҳ мебандад ва онҳоро баракати фаровон медиҳад (Ҳизқиёл 34:25-31).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию чор ҳадия
пешгӯӣ бар зидди чӯпонони Исроил,
нақши Худоро ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ таъкид мекунад

ва ваъдаи Ӯ дар бораи ҷамъоварӣ ва барқарор кардани рамаи парокандаи Худ.

Ба чӯпонони Исроил барои беэътиноӣ кардани вазифаи худ сарзаниш кунед.
Ваъдаи доварӣ бар гӯсфандони фарбеҳ ва гӯсфандони лоғар.
Паёми умед ва барқароршавӣ бо Худо ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ.
Ваъ-да медихед, ки гумшуда-хоро чустучу карда, ба рама хурок ме-диханд, чарогоххои хуб таъмин мекунанд.
Начот додани рамаи пароканда ва ба сарзамини худ баргаштани онхо.
Ваъдаи доварӣ бар халқҳои золим ва барпо кардани ҳукмронии Худо.
Аҳди сулҳ ва баракатҳои фаровон барои халқи Худо.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи чӯпонони Исроил, ки масъулияти ғамхории мардумро надоштанд, дар бар мегирад. Фасли мазкур бо сарзаниш ба ин чупонхо, ки ба вазифаи худ хунукназарӣ карда, рамаро ба манфиати худ истисмор мекунанд, огоз меёбад. Худо эълон мекунад, ки онҳоро барои кирдорашон ҷавоб медиҳад ва ваъда медиҳад, ки байни гӯсфандони фарбеҳ ва гӯсфанди лоғар доварӣ мекунад. Сипас пешгӯӣ ба паёми умед ва барқароршавӣ мегузарад. Худо эълон мекунад, ки Худаш чӯпони халқи худ хоҳад шуд, гумшудагонро меҷӯяд, онҳоро мехӯронад ва бо чарогоҳи хуб таъмин мекунад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро аз ҷойҳое, ки пароканда шуда буданд, наҷот дода, ба замини худ бармегардонад. Ин боб бо ваъдаи доварӣ бар миллатҳои золим ва тавоно, ки Исроилро истисмор кардаанд, анҷом меёбад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ дар байни гӯсфандон ва бузҳо доварӣ карда, Малакути адолат ва адолати Худро барқарор хоҳад кард. Ӯ ваъда медиҳад, ки бо халқи худ аҳди сулҳ баста, баракати фаровон медиҳад. Дар ин боб нақши Худо ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ, ваъдаи Ӯ дар бораи ҷамъоварӣ ва барқарор кардани рамаи парокандаи Худ ва доварии Ӯ ба онҳое, ки масъулияти худро беэътиноӣ кардаанд, таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 34:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки аз номи халқи худ сухан гӯяд.

1. Худо барои ҳар яки мо даъвати махсусе дорад.

2. Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳем.

1. Ирмиё 1:5 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон офариндам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам; Ман туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам».

2. Забур 37:5 - "Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кун, ва Ӯ амал хоҳад кард".

Ҳизқиёл 34:2 Эй писари одам, бар зидди чӯпонони Исроил нубувват кун, нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо ба чӯпонон чунин мегӯяд; Вой бар ҳоли чӯпонони Исроил, ки худро мечаронанд! Оё чӯпонон набояд ба рамаҳо сер кунанд?

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бар зидди чӯпонони Исроил нубувват кунад, худхоҳии онҳоро маҳкум кунад ва ба онҳо вазифаи худро дар бораи нигоҳубини рама хотиррасон кунад.

1. Даъват ба хидмати фидокорона

2. Таассурот ба чупонони хасис

1. Матто 20:25-28 - Исо дар бораи аҳамияти хидмат ба дигарон таълим медиҳад

2. 1 Петрус 5:2-4 - Насиҳати Петрус ба якдигар фурӯтанона ва фидокорона хизмат кардан.

Ҳизқиёл 34:3 Шумо чарбуро мехӯред, пашм мепӯшонед, чӯпононро мекушед, аммо рамаро намечаронед.

Ин порча аҳамияти ғамхорӣ ба рамаи Худоро таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ дар адолат: Ғамхорӣ ба рамаи Худо"

2. «Иҷрои даъват: масъулиятҳои халқи Худо».

1. 1 Петрус 5:2-3, «Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва онҳоро посбонӣ кунед, на аз он сабаб, ки лозим аст, балки барои он ки омодаед, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи ҳалол, балки майли хизмат кардан; 3 на бар онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед».

2. Ирмиё 23:4, "Ман бар онҳо чӯпононе таъин хоҳам кард, ки онҳоро нигоҳубин кунанд; ва онҳо дигар наметарсанд, ва ҳаросон нахоҳанд шуд, ва нотавон нахоҳанд шуд" мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 34:4 Шумо беморонро қувват надодед, беморро шифо надодед, ва шикастаро набастаед, ва он чиро, ки ронда шуда буд, барнагардондаед, ва гумшударо ҷустуҷӯ накардед; лекин шумо онҳоро бо зӯр ва бераҳм ҳукмронӣ кардаед.

Халқи Исроил вазифаҳои худро оид ба ғамхорӣ ва муҳофизати одамони заиф ва осебпазир сарфи назар карданд.

1. Худо моро ба ғамхорӣ дар бораи осебпазирон ва ниёзмандон даъват мекунад.

2. Мо бояд бо дигарон бо меҳрубонӣ ва дилсӯзӣ муносибат кунем.

1. Матто 25: 35-36 "Зеро ки ман гурусна будам ва ба ман чизе хӯрдед, ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед.

2. Яъқуб 1:27 Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Ҳизқиёл 34:5 Ва онҳо пароканда шуданд, зеро ки чӯпон нест; ва ҳангоми пароканда шудан онҳо барои ҳамаи ҳайвоноти саҳро хӯрок шуданд.

Барои мухофизати рама чупонхо заруранд.

1: Исо Чӯпони нек аст, ки гӯсфандони худро дӯст медорад ва муҳофизат мекунад

2: Зарурати роҳбарии рӯҳонӣ дар калисо

1: Юҳанно 10:11-15 - Исо Чӯпони хубест, ки ҷони Худро барои гӯсфандон медиҳад.

2: 1 Петрус 5:1-4 - Роҳбарони рӯҳонӣ бояд чӯпононии фурӯтан ва бедор рама бошанд.

Ҳизқиёл 34:6 Гӯсфандони ман дар тамоми кӯҳҳо ва бар ҳар теппаи баланд овора мегаштанд; оре, рамаи ман дар тамоми рӯи замин пароканда шуда буд, ва ҳеҷ кас онҳоро наҷуст ва наҷуст.

Гӯсфандони Худованд гум шуда буданд, ва ҳеҷ кас онҳоро наҷуст.

1: Мо набояд фаромӯш кунем, ки рамаи Худовандро ғамхорӣ кунем, то ки онҳо бехатар ва бехатар бошанд.

2: Мо бояд омода ва ҷидду ҷаҳд бошем, то гӯсфандони гумроҳшударо ҷустуҷӯ кунем.

1: Матто 18:12-14 "Чӣ фикр доред? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гумроҳ шуда бошад, оё наваду нӯҳро дар кӯҳҳо гузошта, ба ҷустуҷӯи гӯсфанди рафтааш намеравад? Ва агар вай онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: вай бештар аз он наваду нӯҳ нафаре ки ҳеҷ гоҳ гумроҳ нашудаанд, шод мешавад, бинобар ин хости Падари Ман, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон бошад. бояд нобуд шавад».

2: Ирмиё 50: 6 "Қалми Ман гӯсфандони гумшуда буданд; чӯпононашон онҳоро гумроҳ кардаанд, онҳоро бар кӯҳҳо гардондаанд; аз кӯҳ ба теппа гузаштаанд, оғили худро фаромӯш кардаанд".

Ҳизқиёл 34:7 Пас, эй чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед;

Худованд ба чӯпонон амр медиҳад, ки каломи Ӯро бишнаванд.

1. Фармони Худованд дар бораи гӯш кардан ва итоат кардан

2. Муҳимияти шунидани каломи Худованд

1. Забур 95:7 Зеро ки Ӯ Худои мост, ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ ва гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем.

2. Ишаъё 50:4 Худованд Худо ба ман забони донишмандонро ато кардааст, то бидонам, ки чӣ гуна сухане ба касе, ки хаста шудааст, бигӯям: Ӯ субҳ то саҳар бедор мекунад, Гӯши маро бедор мекунад, то чун донишманд бишнаванд. .

Ҳизқиёл 34:8 Ба ҳаёти ман, мегӯяд Худованд Худо, азбаски гӯсфанди ман тӯъмаи шуд, ва рамаи ман барои ҳар ҳайвони ваҳшии саҳро гӯшт шуд, зеро ки чӯпон набуд, ва чӯпononи ман рамаи маро ҷустуҷӯ накарданд, балки чӯпонон худро мехӯронданд, ва рамаи маро намехӯронданд;

Худо ваъда медиҳад, ки чӯпononеро, ки дар бораи халқаш ғамхорӣ накардаанд, ҷазо медиҳад.

1. Қудрати ваъдаҳои Худо: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад.

2. Ғамхории Худо ба халқаш: Чӣ тавр мо метавонем ба ниёзмандон ҳамдардӣ зоҳир кунем.

1. Румиён 8:38-39 Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

2. Забур 23:1-3 Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад. Ӯ маро ба хотири исми Худ бо роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

Ҳизқиёл 34:9 Пас, эй чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед;

Худо чӯпононро даъват мекунад, ки каломи Ӯро бишнаванд.

1. Мо бояд ҳамеша ба Каломи Худо бодиққат бошем.

2. Мо бояд ҳамеша фармонбардори фармудаҳои Худо бошем.

1. Яъқуб 1:19-21 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан шитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад. Пас ҳамаро дур кунед. палидӣ ва шарорати густурда ва бо фурӯтанӣ каломи ҷобаҷошударо қабул кунед, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад».

2. Забур 119: 9-11 - "Чӣ гуна ҷавон метавонад роҳи худро пок нигоҳ дорад? Бо нигоҳ доштани он мувофиқи каломи Ту. Бо тамоми дили худ Туро меҷӯям; аз аҳкоми Ту саргардон нашавам! Ман каломи Туро нигоҳ доштаам. дар дили ман, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам».

Ҳизқиёл 34:10 Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, ман зидди чӯпонон ҳастам; ва рамаи Худро аз дасти онҳо талаб карда, онҳоро аз чаронидани рама бас хоҳам кард; ва чӯпонон дигар худро намехӯранд; зеро ки рамаи Худро аз даҳони онҳо раҳо хоҳам кард, то ки барои онҳо гӯшт нашаванд.

Худованд Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худ ва рамаҳои онҳоро аз чӯпононашон, ки ба онҳо беэътиноӣ кардаанд, муҳофизат мекунад.

1. Муҳофизати Худо барои мардум ва рамаи онҳо

2. Талаби Худованд дар бораи масъулиятшиносӣ аз роҳбарон

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

2. Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

Ҳизқиёл 34:11 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман ҳам гӯсфандони худро меҷӯям ва онҳоро меҷӯям.

Худо ваъда медиҳад, ки гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ ва ҷустуҷӯ мекунад.

1. Ҷустуҷӯи пайвастаи Худо барои халқи худ

2. Чӣ тавр Чӯпони хуб гӯсфандони худро меҷӯяд

1. Юҳанно 10:11 - "Ман чӯпони нек ҳастам: чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад".

2. Ишаъё 40:11 - "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд".

Ҳизқиёл 34:12 Чун чӯпон дар рӯзе ки дар байни гӯсфандони парокандаи худ рамаи худро меҷуст; Ҳамин тавр Ман гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрнок ва торикӣ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки гӯсфандони парокандаи худро дар рӯзи абрнок ва торик ҷустуҷӯ карда, онҳоро наҷот медиҳад.

1. Таъмини содиқи Худо - омӯхтани ваъдаи Худо дар бораи ҷустуҷӯ ва таслим кардани гӯсфандони ӯ дар Ҳизқиёл 34:12

2. Дили чӯпон - Баррасии муҳаббат ва ғамхории Худо ҳамчун чӯпон ба рамаи худ дар Ҳизқиёл 34:12

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад; ба онхое, ки чавон доранд, мулоимона рохбарӣ мекунад.

Ҳизқиёл 34:13 Ва Ман онҳоро аз миёни қавм берун хоҳам овард, ва аз кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба замини худ хоҳам овард, ва онҳоро бар кӯҳҳои Исроил дар канори дарёҳо, ва дар ҳама ҷойҳои истиқоматии кишвар.

Худо ваъда медиҳад, ки исроилиёнро ба сарзамини худашон меорад ва онҳоро дар кӯҳҳо ва дарёҳои Исроил таъмин мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ризқ: Чӣ гуна Худо ба халқи худ ғамхорӣ мекунад

2. Бозгашт ба хона: Аҳамияти мансубият ба ҷомеа

1. Ишаъё 49:10 - "Онҳо гурусна нахоҳанд буд ва ташна; на гармӣ ва на офтоб ба онҳо зарба мезанад, зеро ҳар кӣ ба онҳо раҳм мекунад, онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард, ҳатто аз чашмаҳои об онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард".

2. Забур 23:2 - "Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонд, ва маро дар канори обҳои ором мебарад".

Ҳизқиёл 34:14 Ман онҳоро дар чарогоҳи хуб мечаронам, ва оғили онҳо бар кӯҳҳои баланди Исроил хоҳад буд; дар он ҷо онҳо дар оғили хубе хоҳанд хобид, ва дар чарогоҳи фарбеҳ онҳо бар кӯҳҳои Исроил бихӯранд.

Худо халқи Худро дар чарогоҳи хуб ва дар кӯҳҳои баланди Исроил таъмин хоҳад кард.

1. Ризи Худо: таваккал ба ғамхории Ӯ

2. Некӯии Худо: Гирифтани баракатҳои Ӯ

1.Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад.

2.Ишаъё 55:1 - Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед.

Ҳизқиёл 34:15 Ман рамаи худро мечаронам, ва онҳоро хобонам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ваъда медиҳад, ки ба халқи худ ғамхорӣ мекунад ва онҳоро таъмин мекунад.

1. Уҳдадории Худо ба халқи худ: Муҳаббати Чӯпони нек

2. Рӯзи Худо барои мардумаш: ваъдаи фаровон

1. Юҳанно 10:11 - Ман чӯпони нек ҳастам: чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад.

2. Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

Ҳизқиёл 34:16 Ман он чиро, ки гумшуда буд, меҷӯям, ва он чиро, ки ронда шуда буд, бармегардонам, ва он чиро, ки шикаста буд, мебандам, ва бемориро қувват хоҳам дод; аммо фарбеҳ ва қавӣро нобуд хоҳам кард; Ман онҳоро бо доварӣ ғизо медиҳам.

Худо мекӯшад, ки халқи Худро бо шифо додани одамони шикаста, беморон ва гумшуда баргардонад. Ӯ адолатро ба қавӣ ва фарбеҳ мерасонад.

1. Барқарорсозии Худо халқи Худ

2. Адолат ва шафқат дар амал

1. Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам, ва кушодани зиндон ба рӯи басташудагон».

2. Ирмиё 33:6 - «Инак, Ман онро саломатӣ ва шифо хоҳам овард, ва онҳоро шифо хоҳам дод ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо ошкор хоҳам кард».

Ҳизқиёл 34:17 Ва ту, эй рамаи ман, чунин мегӯяд Худованд Худо; Инак, Ман дар байни чорпоён ва чорпоён, дар байни қӯчқорҳо ва бузҳо ҳукм мекунам.

Худованд Худо дар байни намудҳои гуногуни чорпоён, ба монанди қӯчқор ва буз, доварӣ мекунад.

1. Худованд Худо Довари ниҳоӣ аст

2. Адолати Худо инсоф ва одил аст

1. Ишаъё 11:3-5 - Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба наворҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва боз чангро ёд гиред.

2. Юҳанно 5:22-23 - Зеро Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст: То ки ҳама Писарро эҳтиром кунанд, чунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Ҳар кӣ Писарро эҳтиром намекунад, Падарро, ки Ӯро фиристодааст, эҳтиром намекунад.

Ҳизқиёл 34:18 Оё хӯрдани чарогоҳи нағз барои шумо кори хурд аст, лекин шумо бояд боқимондаи чарогоҳҳои худро бо пойҳои худ поймол кунед? ва аз обҳои чуқур нӯшидан лозим аст, вале боқимондаро бо пойҳои худ палид кунед?

Худо чупононро барои нигохубини гусфандон сарзаниш мекунад.

1. Нигоҳубини рамаи Худо - Ҳизқиёл 34:18

2. Масъулияти чӯпон - Ҳизқиёл 34:18

1. 1 Петрус 5:2-3 - Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост, ва онҳоро на аз рӯи зарурат посбонӣ кунед, балки барои он ки омодаед, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи беинсоф, балки майли хизмат кардан; на аз болои онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед.

2. Юҳанно 21:16-17 - Бори сеюм ба ӯ гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юҳанно, оё маро дӯст медорӣ? Петрус хафа шуд, ки Исо бори сеюм аз вай пурсид: «Оё Маро дӯст медорӣ?» Гуфт: «Худовандо! Ту ҳама чизро медонӣ; ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Исо гуфт: «Гӯсфандони Маро бихӯред».

Ҳизқиёл 34:19 Аммо рамаи ман он чиро, ки шумо бо пойҳои худ поймол кардаед, мехӯранд; ва он чиро, ки пойҳои худро палид кардаед, менӯшанд.

Гӯсфандони Худо аз он чӣ чӯпонон поймол карда буданд, мехӯранд ва аз он чӣ бо пойҳояшон палид кардаанд, менӯшанд.

1. Қудрати роҳбарии хуб: Чӣ тавр гӯсфандони Худо дар ҳузури чӯпонони хуб мешукуфанд

2. Оқибатҳои роҳбарии бад: Чӣ гуна гӯсфандони Худо дар ҳузури чӯпонони бад азоб мекашанд

1. Забур 23:2-4 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад, рӯҳи маро барқарор мекунад. Ба хотири исми Худ маро бо роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

2. Ирмиё 23:1-4 - Вой бар ҳоли чӯпононе, ки гӯсфандони чарогоҳи маро нобуд ва пароканда мекунанд! мегӯяд Худованд. Бинобар ин Худованд Худои Исроил дар бораи чӯпононе, ки ба қавми Ман ғамхорӣ мекунанд, чунин мегӯяд: гӯсфандони Маро пароканда карда, онҳоро рондай, ва ба онҳо нигоҳ накардай. Инак, Ман шуморо барои аъмоли бадиҳои шумо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 34:20 Бинобар ин Худованд Худо ба онҳо чунин мегӯяд: Инак, ман, ҳатто дар байни чорвои фарбеҳ ва гови лоғар доварӣ хоҳам кард.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ дар байни чорвои фарбеҳ ва гови лоғар доварӣ хоҳад кард.

1. Худо Довари одил аст - Ҳизқиёл 34:20

2. Худованд одил аст - Ҳизқиёл 34:20

1. Забур 7:11 - Худо довари одил ва Худоест, ки ҳар рӯз хашмгин аст.

2. Ишаъё 11: 3-4 - Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба наворҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо боз чангро ёд гиред.

Ҳизқиёл 34:21 Зеро ки шумо бо паҳлӯ ва китф зада, ҳамаи беморонро бо шохҳои худ тела додаед, то даме ки онҳоро пароканда кардед;

Худованд рамаи худро наҷот хоҳад дод ва ғамхорӣ хоҳад кард.

1: Мо бояд ба дигарон ғамхорӣ кунем, ҳатто агар ба худамон бадрафторӣ кунанд.

2: Худо адл мекунад ва ба ситамкорон ғамхорӣ мекунад.

1: Матто 25:40, Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, чунон ки шумо ба яке аз ин бародарони хурдтарини ман кардаед, ба ман ҳам кардаед.

2: 1 Петрус 5:2-3, Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост; на аз паи фоидаи беинсоф, балки майли хизмат кардан; на аз болои онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед.

Ҳизқиёл 34:22 Бинобар ин рамаи Худро наҷот хоҳам дод, ва онҳо дигар тӯъма нахоҳанд шуд; ва дар байни чорпоён ва чорпоён доварӣ хоҳам кард.

Худо рамаи худро ҳифз мекунад ва адолатро ба ҷо меорад.

1. Худо муҳофизи мост - Забур 90:1-2

2. Худо Довари мост - Забур 74:7

1. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ба Худованд мегӯям: Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам.

2. Забур 75:7 - Аммо Худост, ки доварӣ мекунад, якеро зер мекунад ва дигареро боло мебарад.

Ҳизқиёл 34:23 Ва ман як чӯпонро бар онҳо таъин хоҳам кард, ва ӯ онҳоро мечаронад, яъне бандаи Ман Довудро; онҳоро мехӯронад ва чӯпони онҳо хоҳад буд.

Худо чӯпон Довудро таъин мекунад, ки халқи Худро роҳбарӣ кунад ва онҳоро таъмин кунад.

1: Таъмини Худо - Чӣ гуна Худо ба воситаи чӯпони баргузидаи худ моро таъмин мекунад.

2: Пайравӣ ба Чӯпони Худо - Чӣ тавр ба чӯпони таъинкардаи Худо содиқона пайравӣ кардан ва таваккал кардан мумкин аст.

1: Забур 23:1-6 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

2: Ирмиё 3:15 - Ман ба шумо аз рӯи дили худ чӯпононе хоҳам дод, ки шуморо бо дониш ва фаҳмиш ғизо медиҳанд.

Ҳизқиёл 34:24 Ва Ман Худованд Худои онҳо хоҳам буд, ва бандаи ман Довуд мири онҳо хоҳам буд; Ман Худованд гуфтам.

Худо ваъда медиҳад, ки Худои халқи Худ хоҳад буд ва Довуд ҳамчун подшоҳи онҳо.

1. Худо ҳамеша ба ваъдаҳояш вафодор аст.

2. Худо ҳамеша моро бо пешво таъмин мекунад.

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯ ҳеҷ кас наметавонад Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, онҳо мисли уқобҳо болҳо бар болида парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки бо номи Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи худ рӯй гардонанд, он гоҳ Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид ва замини худро шифо хоҳад дод».

Ҳизқиёл 34:25 Ва Ман бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст, ва ҳайвонҳои бадро аз замин маҳв хоҳам кард, ва онҳо дар биёбон бехатар сукунат хоҳанд кард, ва дар ҷангал хоҳанд хобид.

Худо бо халқи худ аҳди сулҳ хоҳад кард ва тамоми хатарҳоро аз замин дур мекунад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки дар биёбон бехатар зиндагӣ кунанд ва бихобанд.

1. Ваъдаҳои Худо: Эҳсоси сулҳ дар замонҳои душворӣ

2. Рӯй овардан ба Худо дар миёни низоъ ва бесарусомонӣ

1. Филиппиён 4:6-7 Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Ишаъё 26:3 Ӯро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Ҳизқиёл 34:26 Ва онҳоро ва гирду атрофи теппаи Худро баракат хоҳам дод; ва дар мавсими ӯ борон мерезам; борони баракат хоҳад буд.

Худо ваъда медиҳад, ки ба халқи худ баракат меорад.

1. Шод шудан аз ваъдаи баракати Худо

2. Дар баракатҳои Худо тасаллӣ ёфтан

1. Эфсӯсиён 1:3 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро дар Масеҳ бо ҳар баракатҳои рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ баракат додааст.

2. Забур 103:1-5 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар дохили ман аст, исми муқаддаси Ӯро баракат деҳ! Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои ӯро фаромӯш накун, ки ҳама гуноҳҳои туро мебахшад, ҳама дардҳои туро шифо мебахшад, ҷони туро аз чоҳ раҳо мекунад, туро бо муҳаббат ва марҳамати устувор тоҷ мекунад, ки туро аз некӣ сер мекунад. ки чавонии шумо мисли укобон нав мешавад.

Ҳизқиёл 34:27 Ва дарахти саҳро меваи худро хоҳад дод, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва онҳо дар замини худ эмин хоҳанд буд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки бандҳои юғи онҳоро шикастам , ва онҳоро аз дасти онҳое ки ба худ хизмат мекарданд, раҳо кард.

Худованд ризқи мардумашро медиҳад ва онҳоро аз ҳар гуна бало нигоҳ медорад.

1: Ваъдаи Худо дар бораи ризқ

2: Худованд моро аз зулм наҷот хоҳад дод

1: Забур 37:25 Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

2: Матто 6:31-33 Пас, фикр накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: «Чӣ бинӯшем? ё: "Моро бо чӣ бипӯшем?" (Зеро ки ғайрияҳудиён пас аз ҳамаи ин чизҳо меҷӯянд,) зеро Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред. Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 34:28 Ва онҳо дигар тӯъмаи халқҳо нахоҳанд шуд, ва ҳайвоноти ваҳшии замин онҳоро нахоҳанд хӯрд; вале онҳо дар амн сукунат хоҳанд кард, ва ҳеҷ кас онҳоро ба ҳарос наандозад.

Худо халқи худро ҳифз мекунад ва онҳоро аз бало нигоҳ медорад.

1. Ҳимояи Худо - ваъдаҳои Ӯ ва амнияти мо

2. Зиндагии бетарс - такя ба ҳифозати Худо

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро ҳифз кунанд.

2. Ишаъё 43:1-2 - Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман.

Ҳизқиёл 34:29 Ва Ман барои онҳо як гиёҳи шӯҳратёр хоҳам шинонд, ва онҳо дигар дар ин замин гуруснагӣ нахоҳанд монд, ва дигар ба шарми халқҳо таҳаммул нахоҳанд кард.

Худо ба халқи худ рӯзӣ медиҳад ва онҳоро аз шармандагии халқҳо нигоҳ медорад.

1. Ваъдаи фаровонии Худо - Ҳизқиёл 34:29

2. Қувваи муҳофизати Худо - Ҳизқиёл 34:29

1. Ишаъё 49:23 - "Ва подшоҳон падарони ширдеҳаи ту, ва маликаҳо модарони ширдеҳи ту хоҳанд буд: ба ту рӯй ба рӯи замин саҷда хоҳанд кард, ва ғубори пойҳои туро лесид; ва ту хоҳӣ дошт, ки Ман Худованд ҳастам, зеро ки интизори Ман ҳастанд, хиҷил нахоҳанд шуд».

2. Румиён 8:1 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест".

Ҳизқиёл 34:30 Ҳамин тавр онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо бо онҳо ҳастам, ва онҳо, яъне хонадони Исроил, қавми Ман ҳастанд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо бо халқи худ аст ва онҳо халқи Ӯ ҳастанд.

1: Худо ҳамеша бо мост ва Ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

2: Мо бояд эътироф кунем, ки мо халқи Худо ҳастем ва Ӯ Худои мост.

1: Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

2: Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам.

Ҳизқиёл 34:31 Ва шумо гӯсфанди Ман, гӯсфанди чарогоҳи Ман, одамон ҳастед, ва Ман Худои шумо ҳастам, мегӯяд Худованд Худо.

Худо чӯпони қавми Худ аст ва онҳо рамаи Ӯ ҳастанд.

1. Барои чӯпон - ғамхории Худо нисбати халқаш миннатдор бошед

2. Иҷрои ваъдаҳои Худо - вафодории ӯ ба халқаш

1. Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад; ба онхое, ки чавон доранд, мулоимона рохбарӣ мекунад.

Дар боби 35 китоби Ҳизқиёл пешгӯии доварӣ бар зидди кӯҳи Сеир, ки намояндаи Адӯм, халқи ҳамсояи Исроил аст, оварда шудааст. Дар ин боб хашми Худо ба Адӯм барои адоват ва хоҳиши тасарруфи замини Исроил таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо эъломи хашми Худо бар кӯҳи Сеир (Эдом) барои душмании абадии он ба Исроил оғоз мешавад. Худо Адӯмро ба он айбдор мекунад, ки кинаю кинаҳои қадимӣ доштааст ва мехоҳад заминеро, ки ба Исроил тааллуқ дорад, тасарруф кунад (Ҳизқиёл 35:1-6).

Сархати 2: Пешгӯӣ оқибатҳоеро тасвир мекунад, ки Адӯм дар натиҷаи аъмоли худ ба он дучор хоҳад шуд. Худо ваъда медиҳад, ки кӯҳи Сеирро ба як замини харобазор табдил медиҳад, ки на сокинон дорад ва на чорво. Замин ба макони харобот ва харобшавӣ табдил хоҳад ёфт, ки дар бораи доварии Худо бар Адӯм шаҳодат хоҳад дод (Ҳизқиёл 35:7-9).

Параграфи 3: Боб бо эълони адолати Худо ва барқарорсозии замини Исроил хотима меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки номи Ӯро дар байни халқаш машҳур месозад ва онҳоро баракат медиҳад. Барқарорсозии Исроил ҳамчун муқобили харобшавии Адӯм хизмат карда, ба халқҳо нишон медиҳад, ки Худо ба ваъдаҳои худ содиқ аст (Ҳизқиёл 35:10-15).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию панҷ ҳадяҳо
пешгӯии доварӣ бар кӯҳи Сеир (Эдом),
ки хашми Худоро нисбат ба душмании Адӯм таъкид мекунад
ва хохиши тасарруфи замини Исроил.

Эъломияи ғазаби Худо бар кӯҳи Сеир (Адом) барои душмании абадии он.
Айбдор кардани Адӯм кинаю кинаҳои қадима доштааст ва кӯшиши тасарруфи замини Исроилро дорад.
Ваъда диҳед, ки кӯҳи Сеирро ба як замини бекорхобида ва бидуни сокин табдил диҳед.
Эъломияи адолати Худо ва барқарорсозии замини Исроил.
Ваъда диҳед, ки номи Худоро дар байни халқи худ машҳур созед ва онҳоро баракат диҳед.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯии доварӣ бар зидди кӯҳи Сеир, ки намояндаи Адӯм, халқи ҳамсояи Исроил аст, иборат аст. Ин боб бо эъломи хашми Худо бар Адӯм барои адовати доимиаш нисбат ба Исроил оғоз мешавад. Худо Адӯмро дар он айбдор мекунад, ки кинаю кинаҳои қадимӣ доштааст ва мехоҳад заминеро, ки ба Исроил тааллуқ дорад, соҳибӣ кунад. Он гоҳ пешгӯӣ оқибатҳои Адӯмро дар натиҷаи аъмоли худ тавсиф мекунад. Худо ваъда медиҳад, ки кӯҳи Сеирро ба як замини харобае табдил медиҳад, ки аз сокинон ва чорвои худ маҳрум аст. Замин ба макони харобот ва харобшавӣ табдил хоҳад ёфт, ки дар бораи доварии Худо бар Адӯм шаҳодат хоҳад дод. Ин боб бо эълони адолати Худо ва барқарор кардани замини Исроил анҷом меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки номи Ӯро дар байни халқи худ машҳур месозад ва онҳоро баракат медиҳад. Барқарорсозии Исроил аз харобии Адӯм фарқ мекунад ва нишон медиҳад, ки Худо ба ваъдаҳои худ содиқ аст. Дар ин боб ғазаби Худо нисбати Адӯм, оқибатҳои он бо он ва барқарорсозии Исроил таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 35:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл-пайғамбар дар бораи шарорати Адӯм сухан меронад.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои бадӣ

2. Таваҷҷӯҳ ба каломи Худо: Даъвати паёмбар

1. Ирмиё 49:7-9 - Дар бораи Адӯм. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Оё хирад дар Теман дигар нест? Оё маслиҳат аз оқил нест? Оё хирадашон аз байн рафтааст?

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 35:2 Писари одам, рӯи худро ба кӯҳи Сеир нигоҳ карда, бар зидди он нубувват кун,

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки рӯи худро ба кӯҳи Сеир гузорад ва бар зидди он нубувват кунад.

1. Чӣ тавр доварии Худо одилона аст: Омӯзиши Ҳизқиёл 35:2

2. Даъват ба амал: Масъулияти риояи аҳкоми Худо дар Ҳизқиёл 35:2

1. Такрори Шариат 32:35 - "Интиқом аз они Ман аст ва подош бидеҳ, зеро вақте ки пои онҳо лағжад; зеро ки рӯзи мусибати онҳо наздик аст, ва ҷазои онҳо зуд меояд."

2. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 35:3 Ва ба он бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, эй кӯҳи Сеир, ман зидди ту ҳастам, ва дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро харобазор хоҳам кард.

Худованд ба кӯҳи Сеир сухан ронда, мегӯяд, ки дасти Худро бар зидди он дароз хоҳад кард ва онро харобазор хоҳад кард.

1. Худованд бар ҳама Ҳоким аст

2. Ваъдаҳои Худо ҳатман аст

1. Такрори Шариат 28:15-17 - Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то ки тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, ба ҷо овар; ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту хоҳанд расид: 16 Дар шаҳр лаънат хоҳӣ шуд, ва дар саҳро лаънат хоҳӣ шуд. 17Сабади ту ва анбори ту лаънат шавад.

2. Ваҳй 6:12-17 - Ва ман дидам, ки ҳангоме ки ӯ мӯҳри шашумро кушод, ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод; ва офтоб мисли палоси мӯй сиёҳ шуд, ва моҳ мисли хун шуд; 13 Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, чунон ки дарахти анҷир, вақте ки аз шамоли сахт ба ларза медарояд, анҷири бармаҳали худро партофт. 14 Ва осмон мисли туморе, ки печонида шуд, рафт; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ кӯчонида шуданд. 15 Ва подшоҳони замин, ва бузургон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва мардони тавоно, ва ҳар ғулом ва ҳар озод, дар оғоҳо ва дар сангҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд; 16 Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо гуфт: «Ба болои мо биафтед ва моро аз рӯи Нишинандаи тахт ва аз

ғазаби Барра пинҳон кунед: 17 Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ӯ фаро расидааст; ва кӣ истода метавонад?

Ҳизқиёл 35:4 Ман шаҳрҳои туро хароб хоҳам кард, ва ту хароб хоҳӣ шуд, ва ту хоҳӣ дошт, ки Ман Худованд ҳастам.

Доварии Худо бар сокинони Адӯм барои ғурур ва такаббури онҳо.

1: Ҳукми Худо бар касоне, ки ба қудрати худ фахр мекунанд ва Ӯро инкор мекунанд, одилона ва сахт аст.

2: Мағрурӣ ва такаббурӣ ба ҳалокат мерасонад ва Худо касонеро, ки кофир шудаанд, доварӣ мекунад.

1: Масалҳо 16:18 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2: Яъқуб 4:6-7 Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ҳизқиёл 35:5 Зеро ки ту нафрати абадӣ доштӣ ва хуни банӣ-Исроилро дар замони мусибате, ки ба онҳо хотима ёфт, бо зӯри шамшер рехтай.

Ин порча дар бораи адоват ва хунрезии абадӣ сухан меронад, ки халки Исроил дар замони фалокат аз сар гузарондааст.

1. Қувваи бахшидан: Ғалаба кардани кина

2. Қуввати имон: сабр дар замонҳои сахт

1. Румиён 12:14-21 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; Ба бадӣ бо бадӣ ҷавоб надиҳед.

2. Мико 6:8 - Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед, марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

Ҳизқиёл 35:6 Бинобар ин, ба ҳасби зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, Ман туро ба хун омода хоҳам кард, ва хун туро таъқиб хоҳад кард: агар ту ба хун нафрат надорӣ, ҳатто хун туро таъқиб хоҳад кард.

Худованд Худо эълон мекунад, ки Ӯ мардуми Адӯмро барои бемуҳаббаташон нисбат ба якдигар ҷазо дода, онҳоро хунрезӣ мекунад.

1. Қувваи муҳаббат: Огоҳии Худованд ба Адӯм

2. Оқибатҳои нафрат: интиқом гирифтани Худо аз Адӯм

1. Матто 5:44-45 - «Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то писарони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ тулӯъ мекунад. ва бар некӯкорон ва бар одилону ситамкорон борон мефиристад».

2. Румиён 12:19-21 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман

сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Баръакс, агар душмани шумо гурусна бошад, ба вай сер кунед, агар ташна бошад, ба вай об деҳ, зеро бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад: Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадро бо некӣ мағлуб кун.

Ҳизқиёл 35:7 Ҳамин тавр Ман кӯҳи Сеирро харобазор хоҳам кард, ва касеро, ки аз он беҳуда меафтад ва баргардад, маҳв хоҳам кард.

Кӯҳи Сеир харобазор хоҳад шуд ва ҳамаи онҳое ки аз он мегузаранд ё бармегарданд, маҳв хоҳанд шуд.

1. Ҳукми Худо одилона ва комил аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 45:7 "Ман нурро ба вуҷуд меоварам ва зулмотро меофарам; Ман сулҳ мекунам ва бадӣ меофарам; Ман Худованд, ҳама чизро мекунам".

2. Румиён 12:19 "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед: зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ҳизқиёл 35:8 Ва кӯҳҳои ӯро аз кушташудагонаш пур хоҳам кард: дар теппаҳои ту, ва дар водиҳои ту, ва дар тамоми дарёҳои ту, кушташудагон аз шамшер хоҳанд афтод.

Худо кӯҳҳо, теппаҳо, водиҳо ва дарёҳои заминро аз онҳое, ки аз шамшер кушта шудаанд, пур хоҳад кард.

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Дарав он чи мекорӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷравии хиёнаткорон онҳоро несту нобуд мекунад.

Ҳизқиёл 35:9 Ман туро харобаҳои абадӣ хоҳам кард, ва шаҳрҳои ту барнамегарданд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо касонеро, ки ба таълимоти Ӯ пайравӣ намекунанд ва аз Ӯ рӯй мегардонанд, ҷазо медиҳад.

1: Худо одил аст ва азобаш одилона аст

2: Ба сӯи Худо тавба кунед ва аз Ӯ омурзиш бихоҳед

1: Isaiah 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: Ҳизқиёл 18:30-32 - "Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо

нахоҳад буд. Тамоми гуноҳҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз худ дур кунед, ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав созед, зеро ки чаро мемиред, эй хонадони Исроил?»

Ҳизқиёл 35:10 Зеро ки ту гуфтай: "Ин ду халқ ва ин ду кишвар аз они Ман хоҳанд буд, ва мо онро тасарруф хоҳем кард"; дар ҳоле ки Худованд дар он ҷо буд:

Худованд дар ҳар замине, ки касе онро азони онҳо медонад, ҳузур дорад.

1. Худо дар ҳама ҷост: А дар Ҳизқиёл 35:10

2. Даъво кардани он чизе ки аз они ту нест: А дар Ҳизқиёл 35:10

1. Забур 139:7-10 (Аз рӯҳи Ту ба куҷо равам? ё аз ҳузури Ту ба куҷо гурезам?)

2. Ирмиё 23:24 (Оё касе метавонад дар ҷойҳои пинҳонӣ пинҳон шавад, ки Ман ӯро набинам? - мегӯяд Худованд.)

Ҳизқиёл 35:11 Бинобар ин, ба ҳасби зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, — мувофиқи ғазаби ту, ва мувофиқи ҳасадат, ки аз нафрати худ бар онҳо ба амал овардай, ба амал хоҳам овард; ва дар миёни онҳо, вақте ки туро доварӣ намудам, худро маълум хоҳам кард.

Худо аз рӯи ғазаб ва ҳасади мардум амал мекунад ва ҳангоме ки доварӣ мекунад, худро маълум хоҳад кард.

1. Адолати Худо ниҳоӣ аст - Ҳизқиёл 35:11

2. Худо худро шинохта хоҳад кард - Ҳизқиёл 35:11

1. Хуруҷ 34: 5-7 - "Худованд бар абр фуромада, дар он ҷо бо ӯ истода, исми Худовандро мавъиза кард. Худованд аз пеши ӯ гузашта, эълон кард: "Худовандо, Худованд, Худои меҳрубон ва меҳрубон! оҳиста хашмгин, ва дар муҳаббати устувор ва вафодорӣ фаровон, муҳаббати устувори ҳазорон нафарро нигоҳ медоред, шарорат ва ҷиноят ва гуноҳро мебахшед.

2. Румиён 2:4-6 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад? Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ. Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ хизмат хоҳад кард.

Ҳизқиёл 35:12 Ва ту хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ва ман шунидам, ки ҳамаи куфрҳои туро, ки бар кӯҳҳои Исроил гуфтай, гуфтай: "Онҳо хароб шудаанд, ба мо дода шудаанд, то ки онҳоро нобуд созем".

Худо ҳамаи куфрҳои дар бораи кӯҳҳои Исроил гуфташударо шунид ва эълон мекунад, ки Ӯ Худованд аст.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи мо ба муносибати мо бо Худо таъсир мерасонад

2. Куфри худ ба Худо: Чаро мо бояд дар замонҳои озмоиш ба Худо муроҷиат кунем

1. Яъқуб 3:10 - "Таъриф ва лаънат аз як даҳон мебарояд. Бародарон, ин набояд бошад."

2. Забур 107:2 - «Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки Ӯро аз дасти душман раҳо кардааст».

Ҳизқиёл 35:13 Ҳамин тавр шумо бо даҳони худ бар Ман фахр кардаед, ва суханони худро дар ҳаққи Ман афзун кардаед: Ман онҳоро шунидам.

Банӣ-Исроил бар зидди Худо сухан ронда, суханони худро афзун карданд ва Худо онҳоро шунид.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Омӯзиши Ҳизқиёл 35:13

2. Қувваи забон: Суханони мо дар бораи мо чӣ мегӯянд

1. Масалҳо 16:18 (Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад.)

2. Яъқуб 3:5-8 (Ҳатто забон як узви хурд аст ва бо чизҳои бузург фахр карда метавонад. Бубинед, ки ҷангали бузург чӣ гуна оташи андаке афрӯхтааст! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат аст. Забон. дар миёни узвҳои мо чунон ҷойгир шудааст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад, зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва мавҷудоти баҳр ром карда шудааст ва Инсоният ром карда шудааст.Аммо ҳеҷ кас забонро ром карда наметавонад.Он бадии беитоат ва пур аз заҳри марговар аст.)

Ҳизқиёл 35:14 Худованд Худо чунин мегӯяд: Вақте ки тамоми замин шодӣ мекунад, ман туро хароб хоҳам кард.

Худо огоҳ мекунад, ки вақте ки дигарон шодӣ мекунанд, замини Адӯмро хароб хоҳад кард.

1. Биёед аз мисоли Адӯм ёд гирем, ки бо фурӯтанӣ шод шавем ва ба муваффақияти худ аз ҳад зиёд бовар накунем.

2.Адолати Худо пойбанд аст ва Ӯро масхара намекунанд; дар муваффакиятхоямон хоксор бошем.

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. Забур 37:7 - Дар ҳузури Худованд ором бош ва барои Ӯ сабр кун; вақте ки одамон дар роҳҳои худ муваффақ мешаванд, хавотир нашавед.

Ҳизқиёл 35:15 Чӣ тавре ки аз мероси хонадони Исроил шодӣ кардӣ, зеро он харобазор буд, ман низ бо ту хоҳам кард: ту, эй кӯҳи Сеир ва тамоми Идумия, ҳатто тамоми он хароб хоҳӣ шуд; бидонед, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд эълон мекунад, ки кӯҳи Сеир ва Идуме хароб хоҳанд шуд, ҳамон тавре ки хонадони Исроил як вақтҳо хароб шуда буд.

1. Омӯзиш аз харобшавии Исроил: Чӣ гуна ҳукмҳои Худо моро ба Ӯ наздик мекунанд.

2. Хатарҳои шодӣ аз бадбахтии дигарон: Паём аз Ҳизқиёл 35:15.

1. Ишаъё 42:9 - "Инак, чизҳои пештара ба амал меоянд, ва чизҳои навро эълон мекунам: пеш аз он ки онҳо пайдо шаванд, Ман дар бораи онҳо ба шумо мегӯям."

2. Амос 3:7 - "Албатта Худованд Худо ҳеҷ коре нахоҳад кард, балки сирри Худро ба бандагони худ, яъне анбиё ошкор мекунад".

Дар боби 36-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯии барқароршавӣ ва навсозии замини Исроил оварда шудааст. Дар ин боб садоқати Худо ба аҳди худ ва ваъдаи Ӯ дар бораи баргардонидани халқи Худ ба сарзамини худ, пок кардани онҳо аз нопокиҳо ва ба онҳо дилу рӯҳи нав бахшидашуда таъкид шудааст.

Параграфи 1: Боб бо паёми умед ва барқароршавӣ оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки ба хотири номи муқаддаси худ амал карда, халқи худро ба сарзаминашон бармегардонад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро аз нопокиҳояшон пок мекунад ва ба онҳо дилу рӯҳи нав медиҳад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки аҳкоми Ӯро риоя кунанд (Ҳизқиёл 36:1-15).

Сархати 2: Ин пешгӯӣ ба таҳқир ва тамасхуре, ки исроилиён аз ҷониби халқҳои гирду атроф дучор омадаанд, муроҷиат мекунанд. Худо эълон мекунад, ки ҳосилхезии заминро барқарор карда, онро бори дигар шукуфоӣ ва пурбор хоҳад кард. Шаҳрҳои харобшуда аз нав барқарор карда мешаванд, ва замин аз одамон ва чорво пур хоҳад шуд (Ҳизқиёл 36:16-30).

Параграфи 3: Боб бо эъломи садоқати Худо ва ваъдаи Ӯ барои баракатҳои фаровон ба халқи худ хотима меёбад. Худо исроилиёнро итминон медиҳад, ки ба дуоҳои онҳо ҷавоб хоҳад дод, онҳоро баракат медиҳад ва шумораи онҳоро афзун мекунад. Халқҳо некӣ ва садоқати Худоро тавассути барқарор кардани Исроил эътироф хоҳанд кард (Ҳизқиёл 36:31-38).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию шашум пешкаш мекунад
пешгӯии барқарорсозӣ ва навсозӣ
барои сарзамини Исроил, таъкид мекунад
Вафодории Худо ба аҳди худ
ва ваъдаи Ӯ барои пок кардани қавми Худ,
ба онҳо дилу рӯҳи нав ато кунед,
ва онҳоро баракати фаровон деҳ.

Паёми умед ва барқароршавӣ барои сарзамини Исроил.
Ваъда диҳед, ки мардумро ба замини худ баргардонед ва онҳоро аз ифлосиҳо пок созед.
Эъломияи садоқати Худо ва ваъдае, ки ба халқаш дил ва рӯҳи нав медиҳад.
Муроҷиат ба таҳқир ва тамасхуре, ки Исроил дучори он аст.
Ваъда диҳед, ки ҳосилхезии заминро барқарор кунед ва шаҳрҳои харобшударо аз нав созед.
Кафолати баракати Худо, шукуфоӣ ва афзун шудани халқи Ӯ.
Эътироф кардани некӣ ва садоқати Худо тавассути барқарорсозии Исроил.

Ин боби Ҳизқиёл пешгӯии барқарорсозӣ ва навсозии замини Исроилро дар бар мегирад. Боб бо паёми умед ва барқароршавӣ оғоз мешавад, зеро Худо эълон мекунад, ки ба хотири номи муқаддаси худ амал карда, халқи Худро ба сарзамини худ бармегардонад. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳоро аз нопокиҳояшон пок мекунад ва ба онҳо дилу рӯҳи нав мебахшад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки

аҳкоми Ӯро иҷро кунанд. Сипас пешгӯй ба таҳқир ва тамасхуре, ки исроилиён аз ҷониби халқҳои гирду атроф дучор шуда буданд, муроҷиат мекунанд. Худо эълон мекунад, ки ҳосилхезии заминро барқарор карда, онро бори дигар шукуфоӣ ва пурбор хоҳад кард. Шахрхои бекорхобида аз нав баркарор карда мешаванд, дар заминхо одамон ва чорво пур мешавад. Ин боб бо эъломи садоқати Худо ва ваъдаи Ӯ барои баракатҳои фаровон ба халқи худ хотима меёбад. Худо исроилиёнро итминон медиҳад, ки ба дуоҳои онҳо ҷавоб хоҳад дод, онҳоро баракат медиҳад ва шумораи онҳоро афзун мекунад. Тавассути барқарорсозии Исроил халқҳо некӣ ва садоқати Худоро эътироф хоҳанд кард. Дар ин боб садоқати Худо ба аҳди худ, ваъдаи Ӯ дар бораи поксозӣ ва навсозӣ ва баракатҳои фаровони Ӯ барои халқаш таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 36:1 Инчунин, эй писари одам, ба кӯҳҳои Исроил нубувват кун ва бигӯ: «Эй кӯҳҳои Исроил, каломи Худовандро бишнав!

Ба Ҳизқиёл супориш дода мешавад, ки ба кӯҳҳои Исроил нубувват кунад ва ба онҳо бигӯяд, ки каломи Худовандро бишнаванд.

1. Қувваи итоаткорӣ: чӣ гуна каломи Худо моро ба амал даъват мекунад

2. Муҳимияти гӯш кардан: посух додан ба садои Худо

1. Аъмол 5:32 - Ва мо шоҳидони ин чизҳо ҳастем; ва ҳамчунин Рӯҳулқудс, ки Худо ба итоаткорони Ӯ ато кардааст.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Ҳизқиёл 36:2 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки душман бар зидди ту гуфтааст: «Оҳ, ҳатто баландиҳои қадим аз они мост:

Худованд Худо бо Ҳизқиёл сухан гуфта, огоҳ мекунад, ки душман баландтарин баландтарин ҷойҳоро азони худ кардааст.

1. Моликияти Худо ба халқи худ ва замини онҳо - Ҳизқиёл 36:2

2. Фаҳмидани даъвоҳои душман ва чӣ тавр ба онҳо муқобилат кардан мумкин аст - Ҳизқиёл 36:2

1. Такрори Шариат 11:12 - «Замине, ки Худованд Худои ту дар бораи он ғамхорӣ мекунад: чашмони Худованд Худои ту ҳамеша дар он аст, аз аввали сол то охири сол».

2. Забур 24:1 - "Замин ва пурраи он аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он."

Ҳизқиёл 36:3 Пас, нубувват карда, бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки онҳо шуморо хароб карда, аз ҳар тараф фурӯ бурданд, то ки мулки бақияи халқҳо гардед, ва шумо дар забони сухангӯён қарор гирифтаед ва дар байни мардум бадном шудаед.

Худо ғазаби Худро нисбат ба халқи худ баён мекунад, ки онҳо ба суистифодаи худ ва моликияти халқҳои бегона табдил меёбанд.

1. Хатари бехабар будан аз ҳуввият ва ҳадафи мо

2. Чӣ тавр бояд дар имони худ устувор истода, васвасаҳоро рад кунем

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Ҳизқиёл 36:4 Пас, эй кӯҳҳои Исроил, каломи Худованд Худоро бишнавед; Худованд Худо ба кӯҳҳо, ва теппаҳо, ба дарёҳо ва водиҳо, ба харобаҳои харобазор ва шаҳрҳои партофташуда, ки ба тӯъмаи ва масхараи бақияи халқҳо табдил ёфтаанд, чунин мегӯяд: гирду атроф;

Худованд Худо ба кӯҳҳо, теппаҳо, дарёҳо, водиҳо, харобаҳо ва шаҳрҳои Исроил сухан гуфта, ба онҳо хабар медиҳад, ки онҳо дар байни халқҳо мавриди масхара қарор мегиранд.

1. Ғамхории Худо ба Исроил - Чӣ гуна Худованд Худо ваъдаи худро ба халқи Исроил иҷро кард ва иҷро мекунад.

2. Тасаллоњ дар миёни масхара - Дар замони ранљу шарм аз Худованд ќувват ёфтан.

1. Такрори Шариат 7: 7-8 - "Худованд муҳаббати Худро бар шумо нагузошт ва шуморо баргузид, зеро шумо аз ҳама қавм бештар будед, зеро ки шумо дар байни ҳама мардум камтар будед. Аммо азбаски Худованд шуморо дӯст медошт, ва азбаски вай қасамеро, ки ба падарони шумо дода буд, вафо кунад, Худованд шуморо бо дасти пурзӯр берун овард ва шуморо аз хонаи ғуломон, аз дасти фиръавн подшоҳи Миср фидия дод».

2. Румиён 8:28-29 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба нафъи якҷоя кор мекунад. Ӯ низ барои онҳое ки Ӯ пешакӣ медонист, мувофиқат карданро пешакӣ муайян кардааст. ба сурати Писари Худ, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад».

Ҳизқиёл 36:5 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Албатта, дар оташи ҳасад бар зидди бақияи халқҳо ва бар зидди тамоми Идуме, ки замини маро бо шодии тамоми дили худ, бо ақли бепарво ба тасарруфи худ таъин кардаанд, сухан рондаам, то ки онро барои сайд ронанд.

Худованд Худо ба воситаи Ҳизқиёл бар зидди халқҳое сухан меронад, ки замини Ӯро бо шодӣ ва кина тасарруф мекунанд.

1. Ҳасад аз Худованд ва халқҳо: Чӣ гуна ғазаби Худо сафед мешавад

2. Замин ва моликияти Худо: Чӣ гуна мо бояд ба моликияти Ӯ эҳтиром гузорем

1. Такрори Шариат 32:21 Онҳо маро ба ҳасад бурданд, ки Худо нест; бо иффатҳои худ маро ба хашм овардаанд; Ман онҳоро бо халқи нодон ба хашм хоҳам овард.

2. Забур 79:1-2 Эй Худо, халқҳо ба мероси Ту омаданд; маъбади муқаддаси Туро палид кардаанд; онҳо Ерусалимро дар болои теппаҳо гузоштаанд.

Ҷасадҳои бандагонатро барои гӯшт барои мурғони осмон, гӯшти муқаддасонатро барои ҳайвоноти заминӣ додаанд.

Ҳизқиёл 36:6 Пас, дар бораи замини Исроил нубувват кунед, ва ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба дарёҳо ва водиҳо бигӯед: Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман бо ҳасад ва ғазаби худ гуфтам, зеро ки шумо расвоии халқҳоро бардоштаед.

Худо бо хашм ва ҳасад нисбати исроилиён сухан мегӯяд, ки ба тамасхури халқҳои дигар тоб овардаанд.

1. Хатари бутпарастӣ: Огоҳӣ аз Ҳизқиёл

2. Қудрати фурӯтанӣ: дарси Ҳизқиёл

1. Ишаъё 5:14-15 -Бинобар ин дӯзах васеъ шуда, даҳони худро беандоза кушод: ва ҷалоли онҳо, ва шумораи онҳо, ва ҷалоли онҳо, ва ҳар кӣ шодӣ мекунад, ба он фуруд меояд. Ва марди бадрафтор фурӯ хоҳад шуд, ва марди тавоно фурӯтан хоҳад шуд, ва чашмони бузургон хор хоҳад шуд.

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ҳизқиёл 36:7 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Дасти худро бардоштам, Албатта халқҳое, ки дар гирди ту ҳастанд, нангини худро хоҳанд бардошт.

Худо ваъда додааст, ки халқҳои бутпарастеро, ки Исроилро иҳота кардаанд, барои гуноҳашон ҷазо медиҳад.

1. Худованд мӯътамад аст - Ҳизқиёл 36:7

2. Оқибатҳои гуноҳ - Ҳизқиёл 36:7

1. Ишаъё 40:10 - Инак, Худованд Худо бо дасти пурқувват хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо вай аст, ва кораш дар пеши Ӯст.

2. Забур 5:5 - Нодон дар пеши ту нахоҳанд монд: Ту аз ҳама бадкорон нафрат дорӣ.

Ҳизқиёл 36:8 Аммо шумо, эй кӯҳҳои Исроил, шохаҳои худро резед, ва меваи худро ба қавми Исроили Ман хоҳед дод; зеро ки онҳо наздиканд.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро ба кӯҳҳои Исроил бармегардонад, то онҳо мева ованд ва халқи Ӯро таъмин кунанд.

1. Интизорӣ дар имон: ваъдаи Худо барои барқарор кардани халқи худ

2. Қудрати ваъдаҳои Худо: такя ба умеди барқароршавӣ

1. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

2. Ирмиё 31:4 - Боз Ман туро бино хоҳам кард, ва ту бино хоҳӣ шуд, эй бокираи Исроил; ту боз бо лавҳаҳои худ ороста хоҳӣ шуд, ва дар рақсҳои шодравон берун хоҳӣ рафт.

Ҳизқиёл 36:9 Зеро, инак, Ман тарафдори шумо ҳастам, ва ба шумо рӯй хоҳам овард, ва шумо кишт ва кошта хоҳед шуд;

Худо ҳамеша дар паҳлӯи мо хоҳад буд ва моро бо умед ва роҳнамоӣ медиҳад.

1: Худо бо мост ва моро бо умед ва роҳнамоие, ки ба мо лозим аст, медиҳад.

2: Биёед ба Худо рӯй оварем ва Ӯ ба мо роҳ нишон медиҳад ва ояндаи дурахшонро фароҳам меорад.

1: Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯ ҳеҷ кас наметавонад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, ва мисли уқобҳо болҳо бар бол парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2: Ирмиё 29: 11-13 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо зарар расонад, на ба шумо зиёне расонад, нияти дорад ба шумо умед ва оянда диҳад. Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман ба ту гӯш медиҳам.

Ҳизқиёл 36:10 Ва ман одамонро бар шумо афзун хоҳам кард, эй тамоми хонадони Исроил, ҳатто тамоми он; ва шаҳрҳо сокин хоҳанд шуд, ва харобаҳо бино хоҳанд шуд.

Худо банӣ-Исроилро афзун хоҳад кард ва шаҳрҳо ва заминҳои харобшударо обод хоҳад кард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи фаровонӣ - омӯхтани ваъдаи Худо дар бораи зиёд кардани халқи худ ва барқарор кардани замин.

2. Ҳаёти нав ва умеди нав - нигоҳ кардан ба он, ки чӣ гуна Худо умедро ба ҷойҳои харобшуда меорад ва ба ниёзмандон ҳаёт мебахшад.

1. Забур 107:34 - Дили шод чеҳраи шодмон мекунад, аммо вақте ки дил ғамгин аст, рӯҳ мешиканад.

2. Ишаъё 58:12 - Халқи ту харобаҳои қадимиро барқарор хоҳад кард ва таҳкурсии қадимиро баланд хоҳад кард; Шуморо Таъмиркунандаи деворҳои шикаста, Баркароркунандаи кӯчаҳо бо манзилҳо хоҳанд гуфт.

Ҳизқиёл 36:11 Ва Ман бар шумо одам ва ҳайвонотро афзун хоҳам кард; ва онҳо афзун карда, мева хоҳанд овард, ва Ман шуморо аз рӯи заминҳои кӯҳнаи шумо сокин хоҳам дод, ва ба шумо аз ибтидои шумо беҳтар хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд халқи худро бо одамон ва ҳайвоноти фаровон баракат хоҳад дод ва онҳоро ба ҷалоли пешинаашон бармегардонад ва барои онҳо боз ҳам беҳтар кор хоҳад кард.

1. Ваъдаи Худованд дар бораи барқарорсозӣ

2. Ризк ва баракати Худо

1. Ишаъё 1:19 - Агар шумо ирода ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд.

2. Забур 31:19 - Оҳ, чӣ қадар бузург аст некии Ту, ки онро барои тарсиёни Ту бахшидаӣ; ки ту барои онҳое ки ба ту таваккал мекунанд, дар пеши фарзандони одамӣ офаридаӣ!

Ҳизқиёл 36:12 Бале, одамонро бар шумо, қавми Ман Исроил, роҳ хоҳам дод; ва онҳо туро тасарруф хоҳанд кард, ва ту мероси онҳо хоҳӣ буд, ва минбаъд онҳоро аз мардум маҳрум нахоҳӣ кард.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро ба сарзамини Исроил меорад ва онҳо дигар ҳеҷ гоҳ аз одамон маҳрум нахоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи таъмин - Омӯзиши садоқати Худо дар Ҳизқиёл 36:12

2. Доштани мероси мо - Фаҳмидани атои ваъдаи Худо дар Ҳизқиёл 36:12

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард.

2. Забур 37:3 - Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

Ҳизқиёл 36:13 Худованд Худо чунин мегӯяд: Зеро ки онҳо ба ту мегӯянд: "Ту замине, ки одамонро мехӯрӣ, ва халқҳои худро маҳв кардаӣ";

Худованд Худо бо Ҳизқиёл сухан ронда, онҳоеро, ки мегуфтанд, ки замин одамонро мехӯрад ва боиси ҳалокати халқҳо шудааст, маҳкум мекунад.

1. Муҳаббати Худо аз бадӣ сахттар аст

2. Қудрати Худо барои мағлуб кардани гуноҳ

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Ҳизқиёл 36:14 Бинобар ин, шумо дигар одамонро нахӯред, ва халқҳои худро дигар аз даст надиҳед, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча ваъдаи Худоро ошкор мекунад, ки Ӯ намегузорад, ки халқи Худро дигар зулм кунанд.

1. Муҳаббати Худо то абад пойдор аст - А дар бораи ӯҳдадории бепоёни Худо барои ҳифзи халқи худ.

2. Қудрати кафорат - А дар бораи қудрати омурзиш ва раҳмати Худо.

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Ишаъё 54:10 - "Зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо аз байн хоҳанд рафт, аммо эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад".

Ҳизқиёл 36:15 Ва ман дигар водор нахоҳам кард, ки дар ту хиҷи халқҳоро бишнаванд, ва ту дигар ба маломати қавмҳо таҳаммул нахоҳӣ кард, ва халқҳои худро дигар ба ҳалокат нахоҳӣ дод, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ваъда медиҳад, ки шарм ва маломатро аз халқи худ дур мекунад.

1. Ваъдаи дар паноҳи Худо аз шарму маломат

2. Ёдоварӣ аз вафодории Худо ба халқаш

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 34:22 - Худованд ҷони бандагонашро фидия медиҳад; ҳеҷ яке аз онҳое, ки ба ӯ паноҳ мебаранд, маҳкум карда намешавад.

Ҳизқиёл 36:16 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Ваъдаи Худо барои барқарор кардани Исроил.

1. Муҳаббати бебозгашт ва кафорати Худованд

2. Такя ба вафодории Худованд дар замони ниёз

1. Румиён 8:39 - на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

2. Ишаъё 40:31 - аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Ҳизқиёл 36:17 Эй Писари Одам, вақте ки хонадони Исроил дар замини худ сокин буданд, онро бо роҳи худ ва бо аъмоли худ палид карданд; роҳи онҳо дар пеши назари ман мисли нопокии зани дурдаст буд.

Хонаи Исроил замини худро бо аъмол ва рафтори худ, ки пеши Худо ранҷонда буд, палид карда буданд.

1: "Худо гуноҳро таҳаммул намекунад"

2: "Оқибатҳои беитоатӣ"

1: Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2: Масалҳо 11:20 - "Каҷи дилҳо дар назди Худованд зишт аст, вале роҳҳои беайб лаззати Ӯст".

Ҳизқиёл 36:18 Бинобар ин ман барои хуне ки бар замин рехта буданд ва барои бутҳои худ, ки онро бо он палид карда буданд, хашми худро бар онҳо рехтам.

Ғазаби Худо бар исроилиён барои рехтани хун ва бутпарастӣ, ки заминро ифлос мекарданд, рехта шуд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Мубориза байни имон ва бутпарастӣ: чӣ гуна бояд ба васвасаҳо муқобилат кард

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст

2. Қӯлассиён 3:5 - Пас, он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

Ҳизқиёл 36:19 Ва Ман онҳоро дар миёни халқҳо пароканда кардам, ва онҳо дар саросари кишварҳо пароканда шуданд; аз рӯи роҳ ва кирдорашон онҳоро доварӣ кардам.

Худо халқи Худро дар байни халқҳо пароканда кард ва онҳоро мувофиқи аъмолашон доварӣ кард.

1. «Худо довари одил аст»

2. «Оқибатҳои амали мо».

1. Яъқуб 4:12 - "Танҳо як Қонунгузор ва Довар ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад. Аммо шумо кистед, ки ёри худро доварӣ кунед?"

2. Такрори Шариат 32:4 - "Ӯ санг аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ доварӣ аст: Худои ростӣ ва бе шарорат, одил ва росткор аст".

Ҳизқиёл 36:20 Ва ҳангоме ки ба халқҳо даромаданд, ба он ҷое ки мерафтанд, номи муқаддаси Маро палид карданд, вақте ки ба онҳо гуфтанд: "Инҳо қавми Худованд ҳастанд ва аз замини Ӯ берун шудаанд".

Халқи Худованд, вақте ки ба халқҳо рафтанд, исми Ӯро палид карданд.

1: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ҳангоми гумроҳ шудан Худовандро фаромӯш накунем.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дорем, ки кӣ ҳастем ва инро дар ҳама корҳое, ки мекунем, инъикос кунем.

1: Яъқуб 1:22 - Аммо шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

2: Матто 5:16 - Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Ҳизқиёл 36:21 Аммо ман ба исми муқаддаси худ, ки хонадони Исроил дар миёни халқҳо, ки ба он ҷо мерафтанд, палид карда буд, раҳм кардам.

Худо ба номи муқаддаси худ раҳм мекунад, ки хонадони Исроил онро дар байни халқҳо палид кардаанд.

1. Мағфират ва раҳмати Худо

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Луқо 6:36-38 - Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

2. Яъқуб 4:6-10 - Худро дар назди Худованд фурӯтан кунед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ҳизқиёл 36:22 Пас, ба хонадони Исроил бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман инро на ба хотири шумо, эй хонадони Исроил, балки ба хотири исми муқаддаси Ман мекунам, ки шумо онро дар миёни халқҳо палид кардаед, ба он ҷое ки рафтаед.

Худованд Худо ба хонадони Исроил хотиррасон мекунад, ки Ӯ на ба хотири онҳо, балки ба хотири исми муқаддаси худ амал мекунад, ки онҳо дар байни халқҳо палид кардаанд.

1. Муҳимияти ҳифзи номи муқаддаси Худо

2. Худо сазовори ситоиш ва ситоиши мост

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки бо номи Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Забур 9:11 - Ҳамду сано хонед Худовандро, ки дар Сион нишастааст! Корҳои Ӯро дар байни халқҳо нақл кунед!

Ҳизқиёл 36:23 Ва Ман исми бузурги Худро, ки дар миёни халқҳо палид шудааст, ва шумо дар миёни онҳо палид кардаед, тақдис хоҳам кард; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, мегӯяд Худованд Худо, вақте ки Ман дар ту дар пеши назари онҳо тақдис хоҳам шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки номи бузурги Худро, ки халқаш дар байни халқҳо палид кардааст, муқаддас хоҳад кард. Халқҳо дарк хоҳанд кард, ки Ӯ Худованд аст, вақте ки Ӯ дар халқи Худ тақдис мешавад.

1. Қудрати муқаддасгардонӣ: Чӣ тавр халқи Худо муқаддас будани Ӯро нишон дода метавонад

2. Таъсири итоаткорӣ: Чӣ тавр амалҳои мо бузургии Худоро инъикос мекунанд

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. Румиён 8:29 - «Барои касоне, ки Худо пешакӣ медонист, Ӯ ҳамчунин муқаррар кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад».

Ҳизқиёл 36:24 Зеро ки Ман шуморо аз миёни халқҳо хоҳам бурд, ва шуморо аз тамоми кишварҳо ҷамъ оварам ва ба замини худатон хоҳам овард.

Худо халқи Исроилро ба замини худ бармегардонад.

1: Худо ҳамеша халқи Худро ба сӯи Ӯ бармегардонад.

2: Ваъдаҳои Худо ҳеҷ гоҳ вайрон карда намешаванд.

1: Ишаъё 43:5-6 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам кард; ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, Набошед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред».

2: Румиён 11: 26-27 - "Ва ҳамин тавр тамоми Исроил наҷот хоҳанд ёфт: чунон ки навишта шудааст: "Аз Сион Наҷотдиҳанда берун хоҳад омад ва шароратро аз Яъқуб дур хоҳад кард; зеро ин аст аҳди Ман бо онҳо, вақте ки Ман гуноҳҳои онҳоро мебардорад».

Ҳизқиёл 36:25 «Он гоҳ бар шумо оби пок мепошам, ва шумо пок хоҳед шуд: аз ҳар нопокии шумо ва аз тамоми бутҳои худ шуморо пок хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки исроилиёнро аз гуноҳҳо ва бутҳояшон пок мекунад.

1. Дили худро пок кунед: Фаҳмидани қудрати кафорати Худо

2. Зиндагии покиза: рад кардани бутпарастӣ ва қабул кардани Каломи Худо

1. Аъмол 15:9 - Ва миёни мову онҳо ҳеҷ тафовуте нагузоред ва дилҳои онҳоро бо имон пок созед.

2. 1 Қӯринтиён 10:14 - Пас, эй маҳбубони ман, аз бутпарастӣ бигрезед.

Ҳизқиёл 36:26 Ба ту дили нав хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили ту хоҳам гузошт, ва дили сангинро аз ҷисми ту дур хоҳам кард, ва ба ту дили ҷисм хоҳам дод.

Худо ваъда медиҳад, ки ба мо дил ва рӯҳи нав ато мекунад ва дилҳои сахти моро аз мо дур мекунад.

1. Дили нав Худо ба мо ваъда медиҳад - Омӯзиши қудрати табдилдиҳандаи Худо дар Ҳизқиёл 36:26

2. Дили ҷисм - Баррасии аҳамияти доштани дили ҷисм мувофиқи Ҳизқиёл 36:26

1. Ирмиё 24:7 - Ва ба онҳо диле хоҳам дод, ки Маро бишносанд, ки Ман Худованд ҳастам; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ сӯи Ман бармегарданд.

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

Ҳизқиёл 36:27 Ва ман рӯҳи Худро дар дохили шумо хоҳам гузошт, ва шуморо водор хоҳам кард, ки бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунед, ва шумо ҳукмҳои Маро риоя намуда, онҳоро ба ҷо оваред.

Худо рӯҳи Худро дар дохили мо ҷойгир хоҳад кард ва моро водор мекунад, ки тибқи қонунҳои Ӯ рафтор кунем ва ҳукмҳои Ӯро риоя кунем.

1. Қудрати Рӯҳулқудс барои тағир додани ҳаёт

2. Итоат ба Худо дар роҳи зиндагӣ

1. Румиён 8:14 15 Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2. Яъқуб 1:22 25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Ҳизқиёл 36:28 Ва шумо дар замине ки ба падарони шумо додаам, сокин хоҳед шуд; ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд.

Худо ба Исроил ваъда медиҳад, ки Ӯ Худои онҳо хоҳад буд ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд ва дар замине, ки ба падарони онҳо додааст, сокин хоҳанд шуд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи истиқомат: омӯхтани аҳди Ҳизқиёл 36:28

2. Вафодории Худо: эътимод ба ваъдаҳои аҳди Ӯ

1. Ирмиё 31:33-34 - "Аммо ин аст аҳде, ки Ман баъд аз он айём бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Ман шариати Худро дар дохили онҳо хоҳам гузошт, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт. Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

2. 2 ба Қӯринтиён 6:16 - "Маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки мо маъбади Худои Ҳай ҳастем; чунон ки Худо гуфтааст, ман дар миёни онҳо маскан хоҳам дод ва дар миёни онҳо рафтор хоҳам кард, ва ман онҳо хоҳам буд. Худоё, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Ҳизқиёл 36:29 Ман низ туро аз ҳар нопокиҳои ту наҷот хоҳам дод, ва ман ғалларо даъват хоҳам кард, ва онро афзун хоҳам кард, ва бар шумо қаҳтӣ нахоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки мардумро аз нопокиҳои онҳо наҷот медиҳад ва барои пешгирии гуруснагӣ ғизо медиҳад.

1. Ҳимоя ва ризқи Худо

2. Қудрати ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 54:10 - "Зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо барҳам хоҳанд рафт, аммо эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад".

2. Забур 145:15-16 - "Чашмони ҳама дар интизори Ту ҳастанд; ва Ту ба онҳо гӯшти онҳоро дар вақташ медиҳӣ. Дасти Худро мекушӣ ва хоҳиши ҳар мавҷуди зиндаро қонеъ мегардонӣ".

Ҳизқиёл 36:30 Ва ман меваи дарахт ва нашъунамои киштзорро афзун хоҳам кард, то ки шумо дигар дар миёни халқҳо таънае аз гуруснагӣ нахоҳед дошт.

Худо ваъда медиҳад, ки барои халқи худ ғизои кофӣ таъмин мекунад, то онҳо дигар аз набудани серӣ шарманда нашаванд.

1. Таъмини Худо - Боварӣ ба тавоноии Худованд дар таъмини рӯзгор.

2. Ғалаба аз шарм - Зиндагӣ дар қудрати лутфи Худо.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. Ишаъё 54:4 - Натарс; зеро ки шарм нахоҳӣ дошт: хиҷил нашав; зеро ки шарманда нахоҳӣ шуд, зеро нанги ҷавонии худро фаромӯш хоҳӣ кард ва дашномҳои бевазании худро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.

Ҳизқиёл 36:31 Он гоҳ шумо роҳҳои бади худ ва аъмоли неки худро ба ёд хоҳед овард, ва дар назари худ аз гуноҳҳои худ ва аз корҳои зиштии худ нафрат хоҳед кард.

Худо моро ҳушдор медиҳад, ки роҳҳои гуноҳи худро ба ёд орем ва аз худ барои гуноҳҳо ва корҳои зиштии худ нафрат кунем.

1. Тавба: Омӯзиши рад кардани гуноҳ ва пайравӣ ба Худо

2. Имтиҳони қалбҳои мо: Шинохти табиати гунаҳкорамон

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи кафорати дар Исои Масеҳ озодона сафед карда шудаанд.

2. 1 Юҳанно 1:8-9 - Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва ҳақиқат дар мо нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ҳизқиёл 36:32 Ман инро ба хотири шумо намекунам, мегӯяд Худованд Худо, ки ба шумо маълум аст: аз роҳҳои худ, эй хонадони Исроил, хиҷил ва хиҷил шавед.

Худо мехоҳад, ки мо аз роҳи худамон хиҷил ва хиҷолат кашем.

1. Зарурати иқрор шудан ба гуноҳҳои худ ва рӯйгардон шудан аз роҳи худ

2. Муҳаббат ва омурзиши Худо бо вуҷуди гуноҳҳои мо

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

Ҳизқиёл 36:33 Худованд Худо чунин мегӯяд: Дар рӯзе, ки шуморо аз тамоми шароратҳои шумо пок хоҳам кард, инчунин шуморо дар шаҳрҳо сокин хоҳам кард, ва харобаҳо бино хоҳанд шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз гуноҳҳояшон пок мекунад ва ба онҳо умеди истиқомат дар шаҳрҳо ва барқарор кардани замин медиҳад.

1. Умеди мо ба Худо: Зиндагӣ бо ваъдаи оғози нав

2. Ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ: Баргардонидани он чизе, ки аз даст рафтааст

1. Ишаъё 54:2-3 Ҷои хаймаи худро васеъ кун, ва бигзор пардаҳои манзилҳои ту дароз шаванд; даст накашед; риштаҳои худро дароз кунед ва пояҳои худро мустаҳкам кунед. Зеро ки шумо ба тарафи рост ва чап паҳн хоҳед шуд, ва насли шумо халқҳоро вориси халқҳо ва шаҳрҳои харобазор хоҳанд шуд.

2. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, - мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Ҳизқиёл 36:34 Ва замини бекорхобида шудгор карда хоҳад шуд, дар ҳоле ки дар пеши назари ҳамаи гузаштагон хароб хоҳад шуд.

Замине, ки як вактхо хароба буд, акнун шудгор карда, баркарор карда мешавад.

1: Мо метавонем аз ваъдаҳои Худо умед ва қувват пайдо кунем.

2: Худо метавонад он чиро, ки гум шудааст, баргардонад.

1: Isaiah 54:10 - "Гарчанде ки кӯҳҳо ба ларза афтанд ва теппаҳо барҳам хӯранд, аммо муҳаббати бепоёни ман нисбат ба шумо ларзон нахоҳад шуд ва аҳди осоиштагии Ман аз байн нахоҳад рафт", мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад.

2: Ишаъё 43: 18-19 - "Он чи пештараро фаромӯш кунед; дар бораи гузашта фикр накунед. Инак, ман кори нав мекунам! Ҳоло он ба вуҷуд меояд; оё шумо онро намефаҳмед? Ман дар биёбон роҳ месозам. ва ҷӯйҳо дар замини бекорхобида».

Ҳизқиёл 36:35 Ва хоҳанд гуфт: «Ин замини харобазор мисли боғи Адан шуд; ва шаҳрҳои харобазор ва харобазор девор гирифта, сокин мешаванд.

Замине, ки як вақтҳо харобазор буд, барқарор карда шуд ва ба боғи Адан табдил ёфт.

1. Барќарорсозии Худо пур аз умед ва ваъда аст.

2. Вафодории Худо дар дигаргунсозии заминҳои бекорхобида аён аст.

1. Ишаъё 51:3 - "Зеро ки Худованд Сионро тасаллӣ хоҳад дод; Ӯ тамоми харобаҳои вайро тасаллӣ хоҳад дод, ва биёбони вайро мисли Адан хоҳад кард, ва биёбони вайро мисли боғи Худованд хоҳад кард; шодӣ ва шодӣ дар вай пайдо хоҳад шуд, шукрона ва садои суруд».

2. Забур 145:17 - "Худованд дар ҳама роҳҳои худ одил аст ва дар ҳама аъмоли худ меҳрубон аст".

Ҳизқиёл 36:36 Он гоҳ халқҳое, ки дар гирду атрофат мондаанд, хоҳанд донист, ки Ман Худованд, харобазорҳоро месозам ва харобаҳои харобшударо мешинонам: инро Ман Худованд гуфтам ва ба амал хоҳам овард.

Худо ваъда медиҳад, ки чизҳои харобшуда ва харобшударо аз нав барқарор ва барқарор мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Ваъдаи Худо дар бораи навсозӣ

1. Ишаъё 43:18-19 Он чиро, ки пештараро ба ёд оред, ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

2. Забур 147:2-3 Худованд Ерусалимро обод мекунад; вай партофташудаи Исроилро чамъ мекунад. Дили шикастаро шифо мебахшад ва захмҳоро мебандад.

Ҳизқиёл 36:37 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман боз хоҳам буд, ки аз ҷониби хонадони Исроил пурсида шавад, то ки барои онҳо ин корро кунам; Ман онҳоро бо одамон мисли рама зиёд хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки шумораи одамонро дар хонадони Исроил мисли рама зиёд мекунад.

1. Вафодории Худо - ваъдаи Худо дар бораи зиёд кардани рамаи Исроил ёдоварӣ аз садоқати Ӯ ба халқи худ аст.

2. Рӯзи Худо – ваъдаи Худо дар бораи зиёд кардани рамаи Исроил пандест аз ризќе, ки барои ќавми худ аст.

1. Матто 6:25-26 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

2. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад.

Ҳизқиёл 36:38 Мисли рамаи муқаддас, мисли рамаи Ерусалим дар идҳои тантанавии худ; Ва шаҳрҳои харобазор аз рамаи одамон пур хоҳанд шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Ваъдаи Худо, ки шаҳрҳои харобазор аз мардум пур мешавад ва онҳо хоҳанд донист, ки Ӯ Худованд аст.

1. Ваъдаи Худо дар бораи наҷот: Омӯзиши Ҳизқиёл 36:38

2. Шинохтани Худо тавассути ваъдаҳои Ӯ: Чӣ тавр Ҳизқиёл 36:38 метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Боби 37 Ҳизқиёл рӯъёи водии устухонҳои хушкро дар бар мегирад, ки рамзи барқароршавӣ ва эҳёи халқи Исроил аст. Дар ин боб қудрати Худо барои зинда кардани беҷонҳо ва ваъдаи Ӯ дар бораи дубора муттаҳид кардани салтанати тақсимшудаи Исроил таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёлро Рӯҳи Худованд ба водии пур аз устухонҳои хушк мебарад. Худо аз Ҳизқиёл мепурсад, ки оё ин устухонҳо зиндагӣ карда метавонанд ва Ҳизқиёл ҷавоб медиҳад, ки танҳо Худо медонад. Сипас Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки то устухонҳо нубувват кунад ва эълон кунад, ки онҳоро зинда мекунад ва ба онҳо гӯшт ва нафас меандозад (Ҳизқиёл 37:1-10).

Сархати 2: Пешгӯӣ иҷрошавии ваъдаи Худоро тасвир мекунад. Ҳангоме ки Ҳизқиёл пешгӯӣ мекунад, устухонҳо ба ҳам меоянд, рагҳо ва гӯшт онҳоро мепӯшонанд ва нафас ба онҳо дохил шуда, онҳоро зинда мекунад. Ин рӯъё эҳёи халқи Исроилро ифода мекунад, ки қудрати Худоро барои барқарор кардан ва нафас додан ба халқи худ нишон медиҳад (Ҳизқиёл 37:11-14).

Сархати 3: Боб бо пешгӯии ду чӯб, ки рамзи дубора муттаҳид шудани салтанати тақсимшудаи Исроилро ифода мекунад, идома дорад. Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки ду чӯберо, ки яке намояндагии Яҳудо ва дигаре намояндаи подшоҳии шимолии Исроил аст, гирифта, онҳоро ба ҳам мепайвандад. Ин маънои барқарор кардани салтанати муттаҳид дар зери як подшоҳ Довудро дорад (Ҳизқиёл 37:15-28).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию ҳафтум пешкаш мекунад
биниши водии устухонҳои хушк,
рамзи барқарорсозӣ ва эҳё
халки Исроил, таъкид мекунад
Қудрати Худо барои зинда кардани беҷон
ва ваъдаи Ӯ дар бораи дубора муттаҳид кардани салтанати тақсимшуда.

Рӯи водии устухонҳои хушк ва амри Худо ба онҳо нубувват.
Иҷрои ваъдаи Худо, вақте ки устухонҳо якҷоя мешаванд, гӯшт ва нафас мегиранд.
Намояндагии эҳёи миллати Исроил ва қудрати Худо барои барқарорсозӣ.
Пешгӯии ду чӯб, ки рамзи дубора муттаҳид шудани салтанати тақсимшуда мебошад.
Дастур оид ба пайвастан ба ду чӯб, маънои барқарорсозии салтанати муттаҳид.
Ваъдаи салтанати оянда дар зери ҳукмронии Довуд, насли Довуд.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи водии устухонҳои хушкро дар бар мегирад, ки рамзи барқароршавӣ ва эҳёи халқи Исроил аст. Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёлро Рӯҳи Худованд ба водии пур аз устухонҳои хушк мебарад. Худо аз Ҳизқиёл мепурсад, ки оё ин устухонҳо зиндагӣ карда метавонанд ва пас аз он ки Ҳизқиёл ҷавоб дод, ки танҳо Худо медонад, Худо ба ӯ амр мекунад, ки то устухонҳо нубувват кунад. Ҳангоме ки Ҳизқиёл пешгӯӣ мекунад, устухонҳо ба ҳам меоянд, рагҳо ва гӯшт онҳоро мепӯшонанд ва нафас ба онҳо дохил шуда, онҳоро зинда мекунад. Ин рӯъё эҳёи миллати Исроилро ифода мекунад ва қудрати Худоро барои барқарор кардан ва нафас додан ба халқи худ нишон медиҳад. Ин боб бо пешгӯии ду чӯб идома дорад, ки дар он Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки ду чӯберо, ки намояндагии Яҳудо ва подшоҳии шимолии Исроилро доранд, гирифта, онҳоро ба ҳам мепайвандад. Ин рамзи дубора муттаҳид шудани салтанати тақсимшуда дар зери як подшоҳ Довуд аст. Ин боб бо ваъдаи салтанати оянда дар зери ҳукмронии Довуд, насли Довуд, анҷом меёбад. Ин боб қудрати Худоро барои ҳаёт бахшидан ба беҷонҳо, барқарор кардани Исроил ва аз нав муттаҳид кардани салтанати тақсимшуда таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 37:1 Дасти Худованд бар ман буд, ва маро дар рӯҳи Худованд бардошта бурд, ва маро дар миёни водии пур аз устухонҳо нишаст,

Худованд Ҳизқиёлро ба водии пур аз устухон бурд.

1: рӯъёи Ҳизқиёл ҳамчун ёдраскунандаи пурқуввате хизмат мекунад, ки Худо метавонад ҳатто дар ҳолатҳои вазнинтарин умед ва ҳаёт бахшад.

2: Дар рӯъёи Ҳизқиёл мо мефаҳмем, ки Худо метавонад ба онҳое, ки фаромӯш шудаанд ё дар паси худ мондаанд, имконияти дуюмро фароҳам оварад.

1: Isaiah 43:19 - Инак, ман кори нав карда истодаам! Акнун он ба вуҷуд меояд; дарк намекунед? Ман дар биёбон роҳ месозам ва ҷӯйҳо дар биёбон.

2: Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зарар нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Ҳизқиёл 37:2 Ва маро водор намуд, ки аз назди онҳо бигзарам; ва инак, дар водии кушод шумораи бисьёре буданд; ва инак, онҳо хеле хушк буданд.

Дара аз миқдори зиёди устухонҳои хеле хушк пур буд.

1. Аз нав афрӯхтани умед дар замони ноумедӣ

2. Дарёфти ҳаёт дар марг

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

Ҳизқиёл 37:3 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Оё ин устухонҳо зиндаанд? Ва ман ҷавоб додам: «Эй Худованд Худо, Ту медонӣ».

Худованд Худо аз Ҳизқиё пурсид, ки оё устухонҳои дидааш дубора зинда шуда метавонанд ва Ҳизқиёл ҷавоб дод, ки танҳо Худо медонад.

1. Худо ягона касест, ки воқеан оянда ва он чи имконпазир аст, медонад.

2. Мо бояд ба дониш ва садоқати Худо таваккал кунем.

1. Забур 33:4, «Зеро ки каломи Худованд рост ва рост аст, Ӯ дар ҳар коре, ки мекунад, амин аст».

2. Румиён 8:28, «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд».

Ҳизқиёл 37:4 Ва боз ба ман гуфт: «Дар бораи ин устухонҳо нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: «Эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед».

Худованд ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки то устухонҳои хушк нубувват кунад, то ки онҳо каломи Худовандро бишнаванд.

1: Даъвати Худованд ба ҳаёт - ҳатто вақте ки ҳама умед барбод меравад, Худованд метавонад ба мо ҳаёт бахшад ва моро ба хидмати Ӯ даъват кунад.

2: Қудрати Калом - Худованд сухан мегӯяд ва ба устухонҳои хушк ҳаёт мебахшад, ҳамин тавр каломи Ӯ низ имрӯз барои мо ҳаёт бахшад.

1: Аъмол 17: 24-25 - Худое, ки ҷаҳон ва ҳама чизро дар он офарид, зеро Ӯ Парвардигори осмонҳо ва замин аст, дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест. Ва Ӯро бо дастони одамон парастиш намекунанд, гӯё ки ба чизе ниёз надорад, зеро Ӯ ба ҳама ҳаёт, нафас ва ҳама чизро медиҳад.

2: Isaiah 40:29 - Ӯ ба нотавонон қувват мебахшад, ва ба онҳое, ки қувват надоранд, қувват мебахшад.

Ҳизқиёл 37:5 Худованд Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: Инак, Ман ба шумо нафас хоҳам дод, ва шумо зинда хоҳед монд;

Худованд Худо бо рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи устухонҳои хушк сухан гуфта, ваъда медиҳад, ки ба онҳо ҳаёт мебахшад.

1. Қувваи эҳё: Чӣ гуна Худованд ҳаёт ва навсозӣ пешкаш мекунад

2. Ваъдаҳои Худо: Чӣ гуна Худо ваъдаҳояшро барои ҳаёт ва умед иҷро мекунад

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, бадани мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

2. Юҳанно 11:25 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам». Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, зинда хоҳад монд, гарчанде ки мурданд.

Ҳизқиёл 37:6 Ва ман бар шумо рагҳо хоҳам гузошт, ва бар шумо гӯшт хоҳам овард, ва шуморо бо пӯст мепӯшонам, ва дар шумо нафас меандозам, ва шумо зинда хоҳед монд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо ваъда медиҳад, ки устухонҳои хушки исроилиёнро эҳё мекунад ва онҳоро зинда мекунад.

1. Худо Манбаи қувват ва умеди мост - Ҳизқиёл 37:6

2. Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо такя кунем - Ҳизқиёл 37:6

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 4:17 - Тавре ки навишта шудааст, ман туро падари халқҳои бисьёре дар ҳузури Худое, ки Ӯ ба Ӯ имон овардааст, сохтаам, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳои вуҷуддоштаро ба вуҷуд меорад.

Ҳизқиёл 37:7 Ва ман, чунон ки фармуда шуда буд, нубувват кардам, ва ҳангоме ки нубувват мекардам, садое ба амал омад, ва инак, ларзиш ба амал омад, ва устухонҳо ба устухон то устухони ӯ ҷамъ омаданд.

Худо Ҳизқиёлро фармуд, ки нубувват кунад ва ҳангоме ки ӯ ин корро кард, садое шунида шуд ва устухонҳо ба ҳам меоянд.

1. Каломи Худо тавоност ва ба амри мо итоат мекунад

2. Вақте ки мо ба дастури Худо пайравӣ мекунем, мӯъҷизаҳо рӯй дода метавонанд

1. Забур 33:6 Бо каломи Худованд осмон, ва тамоми лашкари онҳо аз нафаси даҳони Ӯ ба вуҷуд омадааст.

2. Ибриён 11:3 Ба воситаи имон мо мефаҳмем, ки ҷаҳониён бо каломи Худо сохта шудаанд, ба тавре ки чизҳои намоён аз чизҳои зоҳирӣ сохта нашудаанд.

Ҳизқиёл 37:8 Ва ҳангоме ки ман дидам, инак, рагҳо ва гӯшт бар онҳо баромад, ва пӯст болои онҳо пӯшид, аммо дар онҳо нафас набуд.

Худованд ба Ҳизқиёл амр фармуд, ки то устухонҳои хушк нубувват кунад, ва баъд аз ин, устухонҳо бо пӯст, рагҳо ва гӯшт пӯшонида шуданд, аммо ҳанӯз нафас намерасид.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад мурдагонро зинда кунад

2. Нафаси ҳаёт: зарурати Рӯҳи ҳаётбахши Худо

1. Юҳанно 3:5-7: Исо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо дохил шуда наметавонад. Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст. Аз он ки ба ту гуфтам, тааҷҷуб накун, ки ту бояд аз нав таваллуд шавӣ.

2. Ҳастӣ 2:7: Пас Худованд Худо одами хокро аз замин ба вуҷуд овард ва ба бинии ӯ нафаси ҳаёт дамид, ва он одам ба махлуқи зинда табдил ёфт.

Ҳизқиёл 37:9 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, ба бод нубувват кун, нубувват кун, ва ба бод бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Биё зи чор бод, эй нафас, Бар ин куштагон дам кун, то зинда шаванд.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки ба бод нубувват кунад, ки нафаси Худо ба кушташудагон ҳаёт бахшад ва онҳоро зинда мекунад.

1. Кудрат ва фазли Худованд дар зинда кардани мурдагон

2. Зарурати итоъат ба фармудаҳои Худо

1. Юҳанно 5:25-29 - Исо дар бораи қудрати худ барои зинда кардани мурдагон сухан мегӯяд

2. Аъмол 2:1-4 - Рӯҳулқудс ба шогирдон дамида мешавад ва ба онҳо барои иҷрои вазифа қувват мебахшад.

Ҳизқиёл 37:10 Ва ман, чунон ки Ӯ ба ман амр фармуда буд, нубувват кардам, ва нафас ба даруни онҳо даромад, ва онҳо зинда монданд ва бар по хеста, лашкари азиме.

Нафаси Худо ба лашкари исроилиён ҳаёт бахшид.

1. Нафаси ҳаёт - Чӣ тавр Худо метавонад моро ба ҳаёт баргардонад

2. Қудрати Худои Мутаъол - Чӣ гуна Худо метавонад кори ғайриимконро иҷро кунад

1. Юҳанно 6:63 - Рӯҳест, ки ҳаёт мебахшад; гӯшт ҳеҷ кӯмаке нест. Суханоне, ки ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаёт мебошанд.

2. Забур 104:29-30 - Вақте ки шумо рӯи худро пинҳон мекунед, онҳо ба ҳарос меоянд; вакте ки нафасашонро мегирӣ, мемиранд ва ба хок бармегарданд. Вақте ки шумо Рӯҳи худро мефиристед, онҳо офарида мешаванд ва шумо рӯи заминро нав мекунед.

Ҳизқиёл 37:11 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Ин устухонҳо тамоми хонадони Исроиланд; инак, мегӯянд: "устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо барбод рафтааст; мо барои қисматҳои худ бурида шудаем".

Худо ба Ҳизқиёл мегӯяд, ки тамоми хонадони Исроил умедро аз даст додаанд ва аз онҳо маҳрум шудаанд.

1. Умеди Худо: таваккал ба Худованд дар замонҳои душвор

2. Барқароршавии халқи Исроил: Нишони ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Ҳизқиёл 37:12 Пас, нубувват карда, ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, эй қавми ман, Ман қабрҳои шуморо мекушоям, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам овард.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз қабрҳояшон берун оварда, ба сарзамини Исроил бармегардонад.

1. Умеди киёмат: ваъдаи Худо ба мардумаш

2. Муҳаббати Худо ба халқаш: Бозгашт ба сарзамини Исроил

1. Юҳанно 5:28-29 «Аз ин дар ҳайрат нашавед, зеро замоне меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабрҳои онҳо ҳастанд, овози Ӯро мешунаванд ва берун меоянд, ки некӣ карда буданд, зинда хоҳанд шуд ва онҳое ки ки кори бадӣ кардаанд, барои маҳкум шудан эҳьё хоҳад шуд».

2. Румиён 8:11 «Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард».

Ҳизқиёл 37:13 Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо кушодам, эй қавми ман, ва шуморо аз қабрҳоят берун овардам,

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро ба ҳаёт бармегардонад.

1. Умеди қиёмат: ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Эҳсоси баракати Худо дар ин ҷо ва ҳоло

1. Румиён 6:4-5 Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда мешавем, то чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем. Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ кошта шуда бошем, мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд.

2. Юҳанно 11:25-26 Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳаргиз нахоҳад мурд. Шумо ба ин бовар мекунед?

Ҳизқиёл 37:14 Ва рӯҳи Маро дар шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед монд, ва Ман шуморо дар замини худатон ҷойгир хоҳам кард; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, гуфтам ва ба амал овардаам, мегӯяд Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки ҳаёт мебахшад ва халқи Исроилро ба замини худ бармегардонад.

1. "Қувваи барқарорсозӣ: эътимод ба ваъдаҳои Худо"

2. "Муҳаббати бепоёни Худо: Таҷрибаи озодии ваъдаҳои Ӯ"

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, Ман чизи нав хоҳам кард; акнун он пайдо мешавад; оё шумо онро намедонед? роҳ дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон».

2. Юҳанно 14:18-19 - "Ман шуморо ором намегузорам: назди шумо хоҳам омад. Дере нагузашта, ҷаҳон дигар Маро намебинад, вале шумо Маро мебинед, зеро ки Ман зиндаам, шумо низ зинда хоҳед монд." "

Ҳизқиёл 37:15 Боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бар устухонҳои водии устухонҳои хушк нубувват кунад: устухонҳо дубора зинда хоҳанд шуд.

1. Қувваи эҳё: ваъдаҳои Худо дар бораи таҷдиди ҳаёт

2. Умед ва кафорат: эҳёи мурдагон дар Масеҳ

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, бадани мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

2. Юҳанно 5:25 - Ба ростӣ ба шумо мегӯям, замоне меояд ва ҳоло расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро хоҳанд шунид ва онҳое ки мешунаванд, зинда хоҳанд шуд.

Ҳизқиёл 37:16 Ва эй писари одам, як асои худро гирифта, бар он бинавис: «Барои Яҳудо ва барои банӣ-Исроил шариконаш; ва чӯби дигаре гирифта, бар он бинавис: «Барои Юсуф, асои Эфроим аст». , ва барои тамоми хонадони Исроил ҳамроҳонаш:

Худованд ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки ду чӯбро гирифта, дар якеаш «Барои Яҳудо» ва дигареро «Барои Юсуф, асои Эфроим» бинависад.

1. Маънои ягонагӣ: Баррасии Ҳизқиёл 37:16

2. Рамзи чӯбҳои Ҳизқиёл: Мо аз навиштаҷоти онҳо чӣ омӯхта метавонем

1. Забур 133:1-3 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

2. Эфсӯсиён 4:1-6 - Бинобар ин, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки ба он даъват шудааст.

Ҳизқиёл 37:17 Ва онҳоро ба якдигар ба як чӯб пайваст кунед; ва онҳо дар дасти Ту як хоҳанд шуд.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки ду чӯбро бо ҳам пайваст кунад ва онҳо дар дасти ӯ як мешаванд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр Худо метавонад моро дар дасти худ муттаҳид созад

2. Яке дар дасти Худо: Чӣ тавр мо метавонем якҷоя ҳамчун як муттаҳид шавем

1. Юҳанно 17:21-23 - То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ.

22 Ва ҷалолеро, ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додаам; то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем;

23 Ман дар онҳо ва ту дар Ман, то ки онҳо дар як комил шаванд; ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онҳоро дӯст доштаӣ, чунон ки Маро дӯст доштаӣ.

2. Эфсӯсиён 4:3-6 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

4 Як Бадан ва як Рӯҳ аст, чунон ки шумо ба як умеди даъвати худ даъват шудаед;

5 Як Худованд, як имон, як таъмид,

6 Як Худо ва Падари ҳама, ки болотар аз ҳама аст, ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама.

Ҳизқиёл 37:18 Ва ҳангоме ки фарзандони қавмат ба ту сухан гуфта, гӯянд: «Оё ба мо намегӯй, ки бо ин чӣ дар назар дорӣ?

Мардум аз Ҳизқиёл–пайғамбар хоҳиш мекунанд, ки дар рӯъёҳояш чӣ маъно дорад.

1. "Ваъдаҳои бепоёни Худо"

2. «Қувваи дуо»

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. 2 ба Қӯринтиён 1:20 - «Зеро ки ҳама ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ Омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо».

Ҳизқиёл 37:19 Ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман асои Юсуфро, ки дар дасти Эфроим аст, ва сибтҳои Исроилро ҳамкорони вай хоҳам гирифт, ва онҳоро бо асои Яҳудо бо ӯ хоҳам гузошт, ва онҳоро як чӯбе хоҳам сохт, ва онҳо яке дар дасти ман.

Худо ду сибти Исроилро бо роҳи гирифтани асои Юсуф (Эфроим) ва қабилаҳои Исроил ва онҳоро бо асои Яҳудо муттаҳид мекунад.

1. Қувваи ягонагӣ: Чӣ тавр Худо оштӣ барои бо ҳам овардани қабилаҳои Исроил истифода бурд

2. Асои Юсуф: Чӣ тавр вафодории як шахс боиси баракат барои тамоми Исроил шуд

1. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

2. Румиён 12:10 - Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарона муносибат кунед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред.

Ҳизқиёл 37:20 Ва асоҳое, ки бар онҳо менависӣ, дар пеши назари онҳо дар дасти туст.

Ба Ҳизқиёл гуфта мешавад, ки дар ду чӯб дар пеши мардум бинависад, то онҳо онҳоро бубинанд.

1. Каломи Худо тавоност - чӣ гуна мо метавонем ба воситаи Каломи Ӯ қудрати Худоро бубинем

2. Навиштан дар девор - аҳамияти шинохту пайравӣ аз Каломи Худо

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва насиҳат ба адолат фоиданок аст: То марди Худо комил бошад ва барои ҳама муҷаҳҳаз бошад. корҳои хуб».

Ҳизқиёл 37:21 Ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ки ба он ҷо рафта буданд, хоҳам бурд, ва онҳоро аз ҳар тараф ҷамъ карда, ба замини худ хоҳам овард;

Худо банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо гирифта, дар замини худ ҷамъ хоҳад кард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ҷамъ овардани Исроил: Ҳизқиёл 37:21

2. Вафодории Худо барои вафо кардан ба ваъдаҳои Ӯ: Ҳизқиёл 37:21

1. Ирмиё 32:37 - Инак, Ман онҳоро аз тамоми кишварҳо, ки дар он ҷо онҳоро бо ғазаби Худ, ва дар ғазаби Худ ва бо ғазаби азим бадар рондаам, ҷамъ хоҳам кард; ва онҳоро ба ин макон боз хоҳам овард, ва ба саломатӣ сукунат хоҳам дод.

2. Ишаъё 43:5-6 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; Ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, ақиб нашавед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

Ҳизқиёл 37:22 Ва онҳоро дар замини кӯҳҳои Исроил як халқ хоҳам кард; ва як подшоҳ барои ҳама подшоҳӣ хоҳад кард;

Худо халқи Исроилро муттаҳид хоҳад кард ва подшоҳи ягонае таъин мекунад, ки бар онҳо подшоҳӣ кунад.

1. Қудрати муттаҳидкунандаи Худо 2. Зарурати ягонагӣ дар калисо

1. Эфсӯсиён 4:3-6 - Саъю кӯшиш ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред. 2. Румиён 12:4-5 - Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем, ва узвҳо на ҳама як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва дар алоҳидагӣ андомии якдигарем.

Ҳизқиёл 37:23 Онҳо дигар худро на бо бутҳои худ, на бо чизҳои зиштии худ ва на бо ҳеҷ гуна ҷиноятҳои худ палид нахоҳанд кард; оё онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд».

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро наҷот медиҳад ва пок мекунад, агар бутҳо ва ҷиноятҳои худро тарк кунанд.

1. "Ваъдаи Худо дар бораи наҷот ва поксозӣ"

2. «Қувваи тавба»

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

Ҳизқиёл 37:24 Ва бандаи ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад шуд; ва ҳамаашон як чӯпон хоҳанд дошт: онҳо низ бар тибқи ҳукмҳои Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард ва ба амал оваранд.

Худо Довудро подшоҳи халқи Худ таъин мекунад ва онҳо зери як чӯпон муттаҳид хоҳанд шуд. Онҳо қонунҳои Худоро риоя мекунанд ва ба Ӯ содиқона итоат мекунанд.

1. "Дар итоаткорӣ ягонагӣ пайдо кардан: Омӯзиши Ҳизқиёл 37:24"

2. "Даъват ба тоъат: Подоши тоъати мӯъмин"

1. Забур 78:72 - "Бинобар ин онҳоро аз рӯи беайбии дили худ ғизо дод ва онҳоро бо маҳорати дастони Худ роҳнамоӣ кард".

2. Ишаъё 11:5 - "Ва адолат камари камари ӯ ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд".

Ҳизқиёл 37:25 Ва онҳо дар замине ки ба бандаи худ Яъқуб додаам, дар он падарони шумо сукунат кардаанд, сокин хоҳанд шуд; ва онҳо, ва фарзандонашон, ва фарзандони онҳо то абад дар он сокин хоҳанд шуд; ва бандаи Ман Довуд то абад мири онҳо хоҳад буд.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи баргузидаи Ӯ дар замине, ки ба Яъқуб дода шудааст, сокин хоҳад шуд ва бандаи Ӯ Довуд то абад подшоҳи онҳо хоҳад буд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи Подшоҳ: Чӣ тавр тадҳин шудани Довуд ҳама чизро тағйир дод

2. Ваъдаи сарзамини абадӣ: мероси Яъқуб дар Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 9:6–7

2. 2 Подшоҳон 7:16–17

Ҳизқиёл 37:26 Ва Ман бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст; он бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд;

Худо бо халқи худ аҳди абадӣ дар бораи сулҳ баст ва дар миёни онҳо муқаддасоти Худро то абад ҷойгир, афзун ва афзун хоҳад кард.

1: Аҳди сулҳи Худо - Чӣ тавр аҳди ҷовидонаи Ӯ дар бораи сулҳ моро ба Ӯ наздиктар мекунад.

2: Хонаи Худо - Муҳимияти доштани маъбади Худо дар миёни мо.

1: Румиён 5:1-2 - Пас, мо бо имон сафед шудаем, ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ бо Худо сулҳу осоиштагӣ дорем: ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи

имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрас шудаем ва аз ҷалоли Худо ба умеди шодӣ мегардем. .

2: Ибриён 6: 13-14 - Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, зеро ки ба ҳеҷ чизи бузургтаре қасам хӯрда наметавонист, ӯ ба худ қасам хӯрд, ки гуфт: "Албатта, баракат додам, туро баракат хоҳам дод, ва туро афзун хоҳам кард".

Ҳизқиёл 37:27 Хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд: бале, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Ваъдаи Худо, ки халқаш Ӯ хоҳад буд ва Ӯ аз они онҳо хоҳад буд.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш - Ҳизқиёл 37:27

2. Ваъдаи амният - Ҳизқиёл 37:27

1. Ибриён 13:5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 37:28 Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд Исроилро тақдис мекунам, вақте ки маъбади Ман то абад дар миёни онҳо хоҳад буд.

Худованд Исроилро тақдис мекунад ва муқаддасоти Худро дар миёни онҳо то абад нигоҳ медорад.

1. Вафодории абадии Худованд ба халқи худ

2. Баракати ҳузури бепоёни Худо

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро хам карда, назди ман биёед: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди абадӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Забур 103:17 - «Аммо марҳамати Худованд аз абад то абад бар тарсиёни Ӯст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон аст».

Дар боби 38-уми китоби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи ҳамла ба Исроил аз ҷониби Ҷуҷ, пешвои тавоно аз замини Моҷуҷ ва як иттиҳоди халқҳо оварда шудааст. Дар ин боб ҳукмронии Худо ва ғалабаи ниҳоии Ӯ бар душманони Исроил таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки бар зидди Ҷуҷ, пешвои қавми Моҷуҷ нубувват кунад. Худо Ҷуҷро ҳамчун душмане тасвир мекунад, ки барои ишғол кардани Исроил як эътилофи халқҳоро ҷамъ хоҳад кард (Ҳизқиёл 38:1-9).

Сархати 2: Пешгӯӣ халқҳои мушаххасеро тасвир мекунад, ки дар ҳамла ба Исроил ба Ҷуҷ ҳамроҳ мешаванд. Ба ин миллатҳо Форс, Куш, Пут, Гомер ва Бет Тогарма дохил мешаванд. Онҳо бо нияти ғорат ва ғорат кардани замини Исроил ҷамъ хоҳанд шуд (Ҳизқиёл 38:10-13).

Параграфи 3: Боб бо вокуниши Худо ба ҳамла идома дорад. Ӯ эълон мекунад, ки аз номи Исроил дахолат карда, як ларзиши бузурге ба вуҷуд меорад. Истилогарон ба муқобили якдигар бармегарданд ва Худо барои мағлуб кардани онҳо заминҷунбии азим, вабо ва борони шадид хоҳад фиристод (Ҳизқиёл 38:14-23).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию ҳаштум пешкаш мекунад
пешгӯӣ дар бораи ҳамла ба Исроил
аз ҷониби Яъҷуҷ, пешвои Маъҷуҷ, дар якҷоягӣ бо
иттифоки давлатхо, таъкид мекунад
Подшоҳии Худо ва пирӯзии Ӯ
бар душманони Исроил.

Дастур оид ба нубувват бар зидди Ҷуҷ, пешвои Моҷуҷ.
Тавсифи Ҷуҷ як эътилофи халқҳоро барои забт кардани Исроил ҷамъ мекунад.
Номгузории халқҳои мушаххасе, ки дар ҳамла ба Ҷуҷ ҳамроҳ мешаванд.
Ваъдаи Худо дар бораи дахолат кардан аз номи Исроил ва ба пирӯзии онҳо.
Пешгӯии истилогарон ба муқобили якдигар ва дучори ҳукми илоҳӣ.
Фиристодани заминларзаи азим, вабо ва борони шадид барои шикаст додани душман.

Дар ин боби Ҳизқиёл пешгӯӣ дар бораи ҳамла ба Исроил аз ҷониби Ҷуҷ, пешвои Моҷуҷ ва як иттиҳоди халқҳо оварда шудааст. Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки бар зидди Ҷуҷ нубувват кунад ва ӯро ҳамчун душмане тавсиф кунад, ки як эътилофи халқҳоро барои забт кардани Исроил ҷамъ хоҳад кард. Халқҳои мушаххасе, ки дар ҳамла ба Ҷуҷ ҳамроҳ мешаванд, номгузорӣ шудаанд, аз ҷумла Форс, Куш, Пут, Гомер ва Байт Тогарма. Ин халкхо бо нияти горат кардан ва горат кардани сарзамини Исроил якчоя мешаванд. Бо вуҷуди ин, Худо эълон мекунад, ки Ӯ аз номи Исроил дахолат хоҳад кард. Вай як ларзиши бузурге ба вуҷуд меорад, ки истилогаронро ба муқобили якдигар бармегардонад. Худо барои мағлуб кардани душман заминҷунбии азиме, вабо ва борони шадид мефиристад. Дар ин боб ҳукмронии Худо ва ғалабаи ниҳоии Ӯ бар душманони Исроил таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 38:1 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо Ҳизқиёлро даъват мекунад, ки пешгӯӣ кунад.

1. Худо ҳамеша моро даъват мекунад, ки ба Ӯ хизмат кунем ва каломи Ӯро паҳн кунем.

2. Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо пайравӣ кунем ва ба Ӯ содиқона хизмат кунем.

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

2. Ишаъё 6:8 - "Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро бифиристам ва кӣ барои мо хоҳад рафт? Он гоҳ гуфтам: "Инак, ман ҳастам! Маро бифирист".

Ҳизқиёл 38:2 Эй писари одам, рӯи худро ба сӯи Ҷуҷ, замини Моҷуҷ, мири Мешех ва Тубол, кун ва бар зидди ӯ нубувват кун,

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки бар зидди Яҷуҷ ва замини Моҷуҷ нубувват кунад.

1. Фармони Худо барои мо, ки дар муқобили бадӣ истодаем

2. Фаҳмидани паёми Ҳизқиёл дар Китоби Муқаддас

1. Юҳанно 16:33 - Дар ин ҷаҳон ба шумо душворӣ дучор хоҳад шуд. Аммо дил гиред! Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

2. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Ҳизқиёл 38:3 Ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман зидди ту ҳастам, эй Ҷуҷ, мири Мишех ва Тубол;

Худованд Худо мухолифати худро ба Ҷуҷ, мири Мешех ва Тубол эълон мекунад.

1. Ҳукмронии Худо: Бар зидди бадӣ истодан

2. Далерӣ дар баробари душвориҳо

1. Румиён 8:38-39, Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 46:1-3, Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

Ҳизқиёл 38:4 Ва ман туро баргардонам, ва ба даҳони ту гиреҳҳо хоҳам гузошт, ва туро берун хоҳам овард, ва тамоми лашкари ту, аспон ва савораҳоят, ки ҳама бо ҳар гуна зиреҳпӯш дар бар доранд, ҳатто як гурӯҳи бузурге, ки ҷигарбанд доранд. ва сипарҳо, ки ҳама шамшерҳо доранд;

Худо рӯй гардонда, дар даҳони Яъҷуҷ қалмоқҳо мегузорад ва ӯ ва лашкари аспон ва савораҳояшро бо ҳар гуна зиреҳҳои ҷангӣ меорад.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо дар ҷанг пирӯзӣ меорад

2. Истеъмоли устувор: Чӣ тавр дар муқобили мушкилот далер мондан мумкин аст

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту барҳоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди

ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонед.

Ҳизқиёл 38:5 Форс, Ҳабашистон ва Либия бо онҳо; ҳама бо сипар ва кулоҳ:

Армияхои Форс, Эфиопия ва Ливия муттахид шуда, бо сипару кулоҳҳо ба ҷанг омода шудаанд.

1. Аҳамияти ваҳдат ва омодагӣ дар баробари мушкилот.

2. Қувваи имон ва таваккал ба Худо дар замони ҷанг.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ҳизқиёл 38:6 Ғӯмер ва тамоми дастаҳояш; хонаи Тогармои ҳудудҳои шимолӣ ва тамоми дастаҳояш, ва мардуми бисьёре бо ту.

Гомер ва Тогарма, ду хонае, ки дар шимол вокеъ аст, одамони бисьёре хамрох мешаванд.

1. Қудрати ҷомеа: Баррасии қувваи якҷоя

2. Худро бо одамоне иҳота кунед, ки шуморо ба рушд даъват мекунанд

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад. Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд: аммо чӣ гуна метавонад танҳо гарм шавад? Ва агар яке бар вай ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

2. Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо хирадмандон рафтор кунад, доно хоҳад буд, аммо рафиқи аблаҳон нобуд мешавад.

Ҳизқиёл 38:7 Омода бош, ва барои худ омода бош, ту ва тамоми ҳамроҳат, ки назди ту ҷамъ омадаанд, ва барои онҳо посбон бош.

Дар порча дар бораи омодагӣ ва посбонӣ кардани онҳое, ки ҷамъ омадаанд, сухан меравад.

1: 'Тайёр бошед ва ҳушёр бошед'

2: «Содиқ будани Худо дар таъмини муҳофизат»

1: Isaiah 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2: Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некиро барои бадӣ, на ба бад, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам.

Ҳизқиёл 38:8 Пас аз рӯзҳои бисьёр туро дидан хоҳанд кард: дар солҳои охир ту ба замине ки аз шамшер баргардонида шудааст ва аз мардуми бисьёр ҷамъ омада, бар зидди кӯҳҳои Исроил, ки ҳамеша харобазор буданд, меоӣ. балки аз байни халқҳо берун оварда шудааст, ва онҳо дар амн сокин хоҳанд шуд.

Худованд ба сарзамине, ки аз харобӣ барқарор шудааст ва дар он одамони зиёде зиндагӣ мекунанд, ташриф меорад, ки дар осоиштагӣ зиндагӣ хоҳанд кард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи сулҳ - Ҳизқиёл 38:8

2. Барқароршавӣ пас аз нобудшавӣ - Ҳизқиёл 38:8

1. Ишаъё 2:2-4 - Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд дар қуллаҳои кӯҳҳо устувор хоҳад буд ва аз болои кӯҳҳо сарафроз хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт.

2. Закариё 14:9 - Ва Худованд подшоҳи тамоми замин хоҳад буд: дар он рӯз Худованд як хоҳад буд, ва исми Ӯ як хоҳад буд.

Ҳизқиёл 38:9 Ту боло хоҳӣ рафт ва мисли тӯфон хоҳӣ омад, ва ту мисли абре бошӣ, ки заминро пӯшонад, ту ва тамоми дастаат ва мардуми бисьёре бо ту.

Худованд мисли тӯфон бо мардуми бисьёр меояд.

1. Омадани Худованд наздик аст

2. Ба омадани Худованд омода шавед

1. Матто 24:36–44

2. Ваҳй 1:7

Ҳизқиёл 38:10 Худованд Худо чунин мегӯяд: «Ҳамчунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар айни замон чизҳо ба сари ту меоянд, ва ту фикри бад хоҳӣ дошт;

Худованд Худо ба воситаи Ҳизқиёл сухан ронда, пешгӯӣ мекунад, ки дар вақти муайян фикрҳои бад ба сари кас меоянд.

1. Худо фикрҳои моро назорат мекунад: Омӯзиш тавассути Ҳизқиёл 38:10

2. Чӣ гуна бояд васвасаи фикрҳои бадро мағлуб кард: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

1. Ҳизқиёл 38:10 - "Худованд Худо чунин мегӯяд: "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар айни замон чизҳое ба майнаи ту меоянд, ва ту фикри бад хоҳӣ дошт:"

2. Яъқуб 1:15 - "Пас ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, мамотро ба вуҷуд меорад".

Ҳизқиёл 38:11 Ва ту бигӯ: "Ман ба замини деҳаҳои бе девор хоҳам рафт; Ман назди онҳое хоҳам рафт, ки оромӣ ва саломатанд, ва ҳама бе девор сокинанд, ва на панҷара доранд ва на дарвоза,

Худо моро даъват мекунад, ки ба ҷои оромӣ, амният ва осоиштагӣ биёем.

1: Натарсед, ки ба ҷои осоиштагӣ ва амният дохил шавед, зеро Худо ваъда додааст, ки бо мо хоҳад буд.

2: Ба Худо таваккал кунед ва ба ваъдаҳои Ӯ таваккал кунед, ки моро ба макони оромиш ва амн роҳ медиҳад.

1: Isaiah 26:3 - "Онеро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ба ту таваккал мекунад".

2: Забур 4: 8 - "Ман ҳам маро дар осоиштагӣ хоҳам гузошт ва хоҳам рафт, зеро ки Ту, эй Худованд, маро танҳо дар амният сокин мегардонӣ".

Ҳизқиёл 38:12 Барои гирифтани ғанимат ва гирифтани сайд; то ки дасти Худро бар харобаҳои ҳозира ва бар қавме ки аз халқҳо ҷамъ омадаанд, ки чорво ва мол ба даст овардаанд, ки дар миёни замин сокинанд.

Ин порча дар бораи доварии Худо ба халқҳое, ки аз байни халқҳо ҷамъ омадаанд, ки замин ва ғанимати онро аз мардуми ҳозира дар он ҷо гирифтаанд, сухан меронад.

1. Доварӣ ва марҳамати Худо - Ҳизқиёл 38:12

2. Таъмин ва муҳофизати Худо - Ҳизқиёл 38:12

1. Ишаъё 42:13 - Худованд ҳамчун марди тавоно берун хоҳад омад, ва ҳасадро мисли марди ҷангӣ бармеангезад: вай гиря мекунад, ҳа, наъра мекунад; вай бар душманони худ галаба мекунад.

2. Ирмиё 32:17 - Эй Худованд Худо! инак, бо қудрати бузурги худ осмон ва заминро офаридӣ ва бозуи худро дароз кардай, ва ҳеҷ чизи душворе барои ту нест.

Ҳизқиёл 38:13 Сабо ва Дедон ва тоҷирони Таршиш бо тамоми шерони ҷавони онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Оё барои гирифтани ғанимат омадай?" Оё барои гирифтани сайд ҷамоати худро ҷамъ кардай? нуқра ва тилло бурдан, чорво ва молро бурдан, ғанимати калон?

Халқҳои Сабо, Дедон ва Таршиш ва ҳампаймонони онҳо ҳамлаи Ҷуҷ аз Моҷуҷро зери шубҳа мегузоранд ва мепурсанд, ки чаро Ҷуҷ барои гирифтани сарватҳои онҳо омадааст.

1. Мисли Яъҷуҷ нашавед - ба захираҳои дигарон эҳтиром гузоред

2. Интихоби эҳтиром ба захираҳои дигарон баракат меорад

1. Масалҳо 11:24-25 - Кас бефоида медиҳад, аммо сарватдор мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат оварад, сарватдор мешавад ва ҳар кӣ об медиҳад, худаш об мешавад.

2. 2 ба Қӯринтиён 8:13-15 - Хоҳиши мо на он аст, ки дигарон дар ҳоле ки шумо сахт фишор меоваред, сабукӣ диҳанд, балки баробарӣ бошад. Дар айни замон фаровонии шумо он чизеро, ки ба онҳо лозим аст, таъмин хоҳад кард, то дар навбати худ фаровонии онҳо он чизеро, ки ба шумо лозим аст, таъмин кунад. Маќсад баробарї аст, чунон ки навишта шудааст: Њар кї бисёр љамъ кард, њисоби зиёд набуд, ва њар ки кам љамъ кард, кам надошт.

Ҳизқиёл 38:14 Пас, эй писари одам, нубувват кун ва ба Ҷуҷ бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Дар он рӯзе ки қавми Ман Исроил сокин аст, оё ту инро намедонӣ?

Дар ин порча Худо бо Ҷуҷ сухан мегӯяд ва ӯро огоҳ мекунад, ки вақте ки халқаш дар бехатарӣ зиндагӣ мекунанд, Ӯ дар ин бора огоҳ хоҳад шуд.

1. Худо ҳамеша медонад, ки мардумаш кай амн ва амн ҳастанд.

2. Вақте ки мо ба Худо таваккал мекунем, Ӯ ба мо ғамхорӣ мекунад.

1. Забур 91: 9-10 - Азбаски шумо Худовандро паноҳгоҳи худ кардаед, Ҳаққи Таолоро маскани худ кардаед, ҳеҷ бадӣ ба шумо нахоҳад расид ва ба хаймаи шумо наздик намешавад.

2. Ишаъё 54:17 - Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забоне, ки бар зидди ту бар доварӣ бархезад, ту маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз Ман аст, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 38:15 Ва ту ва мардуми бисьёре бо ту, ки ҳама савори аспон, як гурӯҳи бузург ва лашкари пурқувват аз макони худ аз қисматҳои шимолӣ хоҳӣ рафт;

Аз шимол лашкаре меояд бо мардуми зиёд савор.

1. Ҳифзи Худо дар баробари мусибат

2. Қувваи имон дар баробари тарс

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

Ҳизқиёл 38:16 Ва ту мисли абре бар зидди қавми Ман, ки заминро фаро мегирад, баромад; он дар айёми охир хоҳад буд, ва туро бар замини худ хоҳам овард, то ки халқҳо Маро бишносанд, вақте ки ман дар ту, эй Ҷуҷ, дар пеши назари онҳо тақдис хоҳам шуд.

Дар охирзамон Худо Ҷуҷро меорад, то ба халқи худ Исроил ҳамла кунад, то халқҳо Ӯро ҳамчун Худо эътироф кунанд, вақте ки Ӯ дар Ҷуҷ муқаддас мешавад.

1. Раҳмати Худо ва нақшаи Ӯ барои Исроил - Омӯзиши аҳамияти тақдиси Худо тавассути Ҷуҷ дар Ҳизқиёл 38:16

2. Ваҳйи қудрат ва ҳокимияти Худо - Фаҳмидани оқибатҳои доварии Худо дар бораи Ҷуҷ дар Ҳизқиёл 38:16

1. Ҳизқиёл 39:6-7 - Ва Ман бар Моҷуҷ оташе хоҳам фиристод, ва дар миёни онҳое ки дар ҷазираҳо бепарвоанд, ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳамин тавр Ман исми муқаддаси Худро дар миёни қавми Худ Исроил эълон хоҳам кард; ва дигар намегузорам, ки исми муқаддаси Маро палид кунанд; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд, Қуддус дар Исроил ҳастам.

2. Ишаъё 43:3-4 - Зеро ки ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам: Мисрро барои фидияи ту, Ҳабашистон ва Себаро барои ту додам. Азбаски ту дар назари ман азиз будӣ, мӯҳтарам будӣ, ва ман туро дӯст доштам; бинобар ин барои ту одамонро хоҳам дод, ва мардумро барои ҷони ту.

Ҳизқиёл 38:17 Худованд Худо чунин мегӯяд: Оё ту ҳамон касестӣ, ки дар гузашта ба воситаи бандагони худ, анбиёи Исроил, ки дар бораи ӯ гуфта будам, ки дар он айём нубувват карда буд, ки туро бар зидди онҳо хоҳам овард?

Худо бо Ҳизқиёл сухан ронда, мепурсад, ки оё ӯ ҳамон шахсест, ки анбиёи Исроил пешгӯӣ карда буданд, ки кӣ бар зидди онҳо меояд?

1. Даъвати Худованд ба мо: Оё мо касоне ҳастем, ки Ӯ даъват шудааст?

2. Чӣ тавр паёми Худо асрҳоро дар бар мегирад: Мо аз достони Ҳизқиёл чӣ омӯхта метавонем

1. Ишаъё 43:18-19 "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, Ман кори нав хоҳам кард; акнун он пайдо мешавад; магар шумо онро намедонед? Ман ҳатто роҳ хоҳам гузошт. дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон».

2. Аъмол 2: 16-18 "Аммо ин аст он чизе ки Юил-пайғамбар гуфта буд; Ва ин воқеъ хоҳад шуд, ки дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам: ва писарони шумо ва Духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид;

Ҳизқиёл 38:18 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар ҳамон вақт, вақте ки Ҷуҷ бар зидди замини Исроил меояд, мегӯяд Худованд Худо, ки хашми ман ба рӯи ман хоҳад омад.

Худо эълон мекунад, ки вақте ки Ҷуҷ ба замини Исроил ҳамла мекунад, ғазаби Ӯ ошкор хоҳад шуд.

1. Ғазаби Худо: Ин чӣ маъно дорад ва чӣ гуна посух додан

2. Худованди мутаъол: адолат ва раҳмати Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбуби ман, қасос нагир, балки барои ғазаби Худо ҷой бимон, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

2. Яъқуб 1:20 - зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Ҳизқиёл 38:19 Зеро ки дар ҳасад ва дар оташи ғазаби Худ гуфтам: "Дар он рӯз дар замини Исроил ларзиши азиме рӯй хоҳад дод;

Доварии Худо бар Исроил бо ларзиши бузурге хоҳад буд.

1: Доварии Худо ногузир ва тавоно аст.

2: Биёед ба ёд орем, ки дар назди Худо фурӯтан бошем ва аз Ӯ бахшиш пурсем.

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон марҳамат мекунад".

2: Забур 34:18 - "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

Ҳизқиёл 38:20 Ба тавре ки моҳиёни баҳр, ва мурғони осмон, ва ҳайвоноти саҳро, ва тамоми ҳайвоноти хазанда дар рӯи замин ва ҳамаи одамоне, ки бар рӯи замин ҳастанд, дар ҳузури Ман ба ларза афтад, ва кӯҳҳо фурӯ ғалтанд, ва нишебиҳо фурӯ хоҳанд рафт, ва ҳар девор ба замин хоҳад афтод.

Ҳузури Худо тамоми мавҷудот ва мардуми рӯи заминро аз тарс ба ларза медарорад ва кӯҳҳо бо фурӯ рехтани тамоми иншооти дигар ба замин меафтанд.

1. Қудрати бездоштнашавандаи Худо

2. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст

1. Ишаъё 64:1–3

2. Забур 29:1–11

Ҳизқиёл 38:21 Ва ман дар тамоми кӯҳҳои худ бар зидди ӯ шамшер хоҳам хонд, мегӯяд Худованд Худо: шамшери ҳар кас бар зидди бародари худ хоҳад буд.

Худованд Худо дар тамоми кӯҳҳои Худ ба шамшер бар зидди якдигар даъват хоҳад кард.

1. Арзиши низоъ: Омӯзиши ҳалли мусолиматомези баҳсҳо

2. Қувваи бахшидан: аҳамияти оштӣ

1. Матто 5:23-24 «Бинобар ин, агар ту ҳадяи худро дар назди қурбонгоҳ тақдим карда истодай ва дар он ҷо ба ёд оварӣ, ки бародар ё хоҳарат ба ту зиддият дорад, ҳадияи худро дар он ҷо дар пеши қурбонгоҳ бимон. Аввал рафта, бо онҳо оштӣ шав. Пас биёед ва ҳадяи худро пешкаш кунед.

2. Масалҳо 25:21-22 "Агар душманат гурусна бошад, ба ӯ хӯрок деҳ, то бихӯрад; агар ташна бошад, ба вай об деҳ, то бинӯшад. Бо ин кор, бар сари ӯ ангишт мерезӣ, ва Худованд мукофот хоҳад дод. шумо.

Ҳизқиёл 38:22 Ва ман ӯро бо вабо ва бо хун муҷозот хоҳам кард; ва бар ӯ ва бар дастаҳояш ва бар мардуми бисьёре, ки бо ӯ ҳастанд, боронӣ пурбор ва жолаи азим, оташ ва кибрит борид.

Худо Ҷуҷ ва қавми ӯро барои гуноҳҳои онҳо бо фиристодани борони пур аз жола, оташ ва кибрит ҷазо хоҳад дод.

1. Доварии одилонаи Худо - Ҳизқиёл 38:22

2. Қудрати интиқоми Худо - Ҳизқиёл 38:22

1. Ишаъё 30:30 - Ва Худованд овози пурҷалоли худро ба гӯш хоҳад расонд, ва равшании бозуи Ӯро бо хашми ғазаби худ ва бо алангаи оташи фурӯбаранда, бо парокандагӣ ва тӯфон нишон хоҳад дод. , ва жола.

2. Ваҳй 16:21 - Ва жолаи азиме аз осмон бар сари одамон борид, ҳар санг ба вазни як талант; ва одамон аз балои жола Худоро дашном доданд; зеро ки балои он бағоят бузург буд.

Ҳизқиёл 38:23 Ҳамин тавр Ман худамро ҷалол хоҳам дод ва Худро тақдис хоҳам кард; ва ман дар назари халқҳои бисьёр шинохта хоҳам шуд, ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо Худро ҷалол хоҳад дод ва ба бисёр халқҳо маълум хоҳад шуд.

1. Ҷалоли Худо - Румиён 11:36

2. Донистани Худо - Матто 7:21-23

1. Ишаъё 60:1–3

2. Филиппиён 2:9–11

Боби 39 Ҳизқиёл пешгӯиро дар бораи мағлубият ва доварии Ҷуҷ ва иттиҳоди халқҳои ӯ идома медиҳад. Дар ин боб қудрати Худо, доварии Ӯ бар душманони Исроил ва барқарорсозии халқи Ӯ таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо эълони ҳукми Худо бар зидди Ҷуҷ ва иттифоқи ӯ оғоз мешавад. Худо ваъда медиҳад, ки Яъҷуҷ ва лашкарҳояшро ба ҳалокат мерасонад ва танҳо шашяки онҳоро боқӣ мегузорад. Паррандаҳо ва ҳайвоноти ваҳшӣ бо гӯшти онҳо зиёфат хоҳанд кард, ва силоҳҳояшон нобуд хоҳад шуд (Ҳизқиёл 39:1-8).

Сархати 2: Пешгӯӣ оқибатҳои ҷангро тасвир мекунад. Халки Исроил дар давоми хафт мох часадхои истилогаронро дафн карда, заминро тоза мекунад. Онҳо силоҳҳоро ҷамъ карда, барои сӯзишворӣ месузонанд, то ҳафт сол ба ҳезум эҳтиёҷ набошанд (Ҳизқиёл 39:9-16).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ ва зоҳир кардани ҷалоли Ӯ дар байни халқҳо ба охир мерасад. Худо эълон мекунад, ки сарвати халқи Худро барқарор хоҳад кард, онҳоро аз байни халқҳо ҷамъ мекунад ва Рӯҳи Худро бар онҳо мерезад. Халқҳо ба садоқати Худо шаҳодат хоҳанд дод ва ҳокимияти Ӯро эътироф хоҳанд кард (Ҳизқиёл 39:17-29).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби сию нӯҳ ҳадяҳо
пешгӯӣ дар бораи мағлубият ва доварӣ
аз Ҷуҷ ва иттиҳоди халқҳои ӯ,
ба қудрати Худо, доварии Ӯ бар душманон,
ва баркарор кардани халқи Худ.

Эъломияи доварии Худо бар зидди Яъҷуҷ ва иттифоқи ӯ.
Ваъда диҳед, ки лашкарҳояшонро ба поён меоранд ва танҳо шашум боқӣ мемонад.
Ба гушти истилогарон зиёфати паррандагон ва хайвоноти вахшӣ.
несту нобуд кардани яроки онхо.
Тавсифи окибатхои чанг ва дафни часадхо.
Ҷамъоварии силоҳ ва сӯзонидани онҳо барои сӯзишворӣ.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва нишон додани ҷалоли Худо дар байни халқҳо.
Барқарор кардани сарвати халқи Худо ва рехтани Рӯҳи Ӯ.
Шоҳиди халқҳо дар бораи садоқати Худо ва эътирофи ҳокимияти Ӯ.

Ин боби Ҳизқиёл пешгӯиро дар бораи мағлубият ва доварии Ҷуҷ ва иттиҳоди халқҳои ӯ идома медиҳад. Ин боб бо эъломи ҳукми Худо бар зидди Яъҷуҷ оғоз мешавад ва ваъда медиҳад, ки лашкари онҳоро ба поён меоранд ва танҳо шашяки онҳо боқӣ мемонанд. Паррандаҳо ва ҳайвоноти ваҳшӣ бо гӯшти онҳо зиёфат хоҳанд кард, ва силоҳҳояшон нобуд хоҳад шуд. Сипас пешгӯӣ оқибатҳои ҷангро тасвир мекунад, зеро мардуми Исроил ҳафт моҳ ҷасадҳои истилогаронро дафн мекунанд ва заминро пок мекунанд. Онхо яроку аслихаро чамъ карда, барои сузишворй месузонанд ва дар давоми хафт сол ба чубу тахта эхтиёч на-мешаванд. Ин боб бо ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ ба охир мерасад, зеро Ӯ эълон мекунад, ки сарвати халқи Худро барқарор хоҳад кард, онҳоро аз халқҳо ҷамъ мекунад ва Рӯҳи Худро бар онҳо мерезад. Халқҳо ба садоқати Худо шаҳодат хоҳанд дод ва ҳокимияти Ӯро эътироф хоҳанд кард. Дар ин боб қудрати Худо, доварии Ӯ бар душманони Исроил ва барқарорсозии халқи Ӯ таъкид мешавад.

Ҳизқиёл 39:1 Пас, эй писари одам, бар зидди Ҷуҷ нубувват кун ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, ман зидди ту ҳастам, эй Ҷуҷ, мири Мишех ва Тубол;

Худо мухолифати худро ба Ҷуҷ, пешвои Мешех ва Тубал эълон мекунад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худо ҳамеша сухани ниҳоиро хоҳад дошт

2. Муҳимияти итоаткорӣ: гӯш кардани Каломи Худо новобаста аз он

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Такрори Шариат 30:19-20 - Имрӯз ман осмонҳо ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракатҳо ва лаънатҳоро пеши шумо гузоштаам. Акнун ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва фарзандони шумо зиндагӣ кунед ва Худованд Худои худро дӯст доред, ба овози Ӯ гӯш диҳед ва ба Ӯ часпида гиред. Зеро ки Худованд ҷони ту аст, ва Ӯ ба ту дар замине ки қасам хӯрдааст, ки ба падарони ту Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб медиҳад, солҳои зиёд хоҳад дод.

Ҳизқиёл 39:2 Ва ман туро баргардонам, ва ҷуз шашяки туро боқӣ хоҳам гузошт, ва туро аз шимол берун хоҳам овард, ва туро бар кӯҳҳои Исроил хоҳам овард.

Ин порча аз Ҳизқиёл 39:2 нақшаи Худоро барои баргардонидани боқимондаи одамон ба кӯҳҳои Исроил тасвир мекунад.

1. Вафодории Худо ба халқаш: Новобаста аз вазъият, Худо мӯъмин аст

2. Қувваи наҷот: файз ва раҳмати Худо дар барқарорсозии халқаш

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, Набошед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред».

2. Ирмиё 29:10-14 - "Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: пас аз ҳафтод сол дар Бобил анҷом ёфтан, Ман туро дидан хоҳам кард ва сухани неки худро дар ҳаққи ту ба ҷо хоҳам овард, то ки туро ба ин макон баргардонам. Фикрҳое, ки ман дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад. Ва шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва маро хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ хоҳед ҷуст.

Ҳизқиёл 39:3 Ва ман камони туро аз дасти чапат хоҳам зад, ва тирҳои туро аз дасти ростат хоҳам рехт.

Худо асбобҳои харобиеро, ки халқи Худ истифода мебаранд, аз байн мебарад ва онҳоро фурӯ мебарад.

1. Қувваи таслим: таваккал ба Худованд барои таъмин кардан

2. Муҳаббати Худо дар амал: Фаҳмидани муҳофизати Ӯ

1. Ишаъё 41:10, "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард."

2. Масалҳо 3:5-6, "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳми худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ҳизқиёл 39:4 Ту ва тамоми дастаат ва қавме ки бо ту ҳастанд, бар кӯҳҳои Исроил меафтӣ; Ман туро ба паррандагони дарранда ва ба ҳайвоноти саҳро хоҳам дод, то ки хӯрда шаванд. .

Ҳукми Худо бар касоне, ки ба Ӯ саркашӣ мекунанд, комил ва бераҳм аст.

1. Мо бояд ҳукми Худоро қабул кунем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем.

2. Мо бояд қудрати Худоро эҳтиром кунем ва ба аҳкоми Ӯ итоат кунем.

1. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Забур 102:10, «Ӯ пас аз гуноҳҳои мо бо мо рафтор накард, ва ба гуноҳҳои мо подош надод».

Ҳизқиёл 39:5 Ту бар саҳрои кушод меафтӣ, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча аз Ҳизқиёл 39:5 ба мо хотиррасон мекунад, ки Каломи Худо пурқувват аст ва ҳамеша амалӣ хоҳад шуд.

1: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо бовар кунем, зеро Ӯ ҳамеша онҳоро иҷро мекунад.

2: Имони мо ба Каломи Худо манбаи қувват ва умед аст.

1: Еҳушаъ ибни Нун 21:45 - Ягон калимаи ҳамаи ваъдаҳои неке ки Худованд ба хонадони Исроил дода буд, барбод нарафт; хама ба амал омад.

2: Isaiah 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад.

Ҳизқиёл 39:6 Ва Ман бар Моҷуҷ ва дар миёни онҳое ки дар ҷазираҳои бепарво зиндагӣ мекунанд, оташ хоҳам фиристод, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худо ҷазо медиҳад касонеро, ки бепарвоӣ мекунанд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳаёти худро мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем.

2: Мо набояд марҳамати Худоро ба назар гирем, зеро Ӯ дар ҷазо додани бадкорон дареғ намедорад.

1: Румиён 2: 4-5 - "Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунед ва намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба кардан мехоҳад? Аммо аз сабаби якравӣ ва дили тавбанакардаи худ, Ту барои рӯзи ғазаби Худо, вақте ки доварии одилонаи Ӯ зоҳир мешавад, ғазаби худро бар худ ҷамъ мекунӣ».

2: Ибриён 10:31 - "Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст".

Ҳизқиёл 39:7 Ҳамин тавр Ман исми муқаддаси Худро дар миёни қавми Худ Исроил маълум хоҳам кард; ва дигар намегузорам, ки исми муқаддаси Маро палид кунанд; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд, Қуддус дар Исроил ҳастам.

Худо номи муқаддаси Худро ба халқи худ Исроил маълум хоҳад кард ва онҳоро аз ифлос кардани он пешгирӣ мекунад. Халқҳо хоҳанд фаҳмид, ки Ӯ Худованд, Қуддус дар Исроил аст.

1. Подшоҳии Худо: Фаҳмидани қудрати Номи Ӯ

2. Ваъдаи Худо ба халқаш: нигоҳ доштани номи муқаддаси ӯ

1. Хуруҷ 3:14-15 - "Ва Худо ба Мусо гуфт: "МАН КИ ҲАСТАМ; ва ӯ гуфт: "Ба банӣ-Исроил чунин бигӯй: "Ман Маро назди шумо фиристодаам." Ва Худо боз ба Мусо гуфт: , Ҳамин тавр ба банӣ-Исроил бигӯй: Худованд Худои падарони шумо, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, маро назди шумо фиристод; ин аст номи ман то абад, ва ин аст ёдгории ман барои ҳамаи наслҳо».

2. Ишаъё 12: 4-5 - "Ва дар он рӯз шумо бигӯед: "Худовандро ҳамду сано хонед, исми Ӯро бихонед, аъмоли Ӯро дар миёни мардум эълон кунед, исми Ӯро баланд бардоред. Барои Худованд бихонед, зеро ки Ӯ дорад корҳои олиҷаноб кардааст: ин дар тамоми рӯи замин маълум аст».

Ҳизқиёл 39:8 Инак, фаро расид ва ба амал омад, мегӯяд Худованд Худо; ин рӯзест, ки ман дар бораи он гуфтам.

Худо эълон мекунад, ки рӯзе, ки Ӯ дар бораи он гуфта буд, фаро расид ва анҷом ёфт.

1. Қудрати ваъдаҳои Худо

2. Вақти иљро

1. Ирмиё 29:10-14 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Ҳизқиёл 39:9 Ва сокинони шаҳрҳои Исроил берун хоҳанд шуд, ва силоҳҳоро, ҳам сипарҳо ва ҳам ҷӯйборҳо, камонҳо ва тирҳо, ва дастҳо, ва найзаҳоро оташ хоҳанд зад ва сӯзонанд, ва онҳо ҳафт сол онҳоро дар оташ месӯзонанд:

Ба халки Исроил фармон дода шудааст, ки яроки худро хафт сол сузонанд.

1. Қувваи итоаткорӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 39:9

2. Зебоии миллати сулҳҷӯ: оромиш дар тоъати Худо

1. Ишаъё 2:4 - «Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба бургаҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо таълим нахоҳанд гирифт. дигар ҷанг».

2. Ишаъё 60:18 - "Дар замини ту дигар зӯроварӣ шунида нахоҳад шуд, харобӣ ва харобӣ дар ҳудуди худ; балки деворҳои худро Наҷот ва дарвозаҳои худро ҳамду сано хонед".

Ҳизқиёл 39:10 Ба тавре ки онҳо аз саҳро ҳезум нахоҳанд гирифт ва аз ҷангалҳо ҳезум набуранд; зеро ки онҳо силоҳро дар оташ хоҳанд сӯзонд, ва онҳоеро, ки онҳоро ғорат кардаанд, ғорат хоҳанд кард, ва ғоратгаронро ғорат хоҳанд кард, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо онҳоеро, ки ситам кардаанд, муҳофизат мекунад ва аз ситамкорон интиқом мегирад.

1: Худованд халқи Худро ҳифз хоҳад кард

2: Интиқом масъулияти Худост

1: Забур 37:39 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 39:11 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ба Ҷуҷ дар он ҷо қабрҳо дар Исроил, водии мусофирон дар тарафи шарқи баҳр хоҳам дод, ва он бинии мусофиронро маҳкам хоҳад кард. ва дар он ҷо Ҷуҷ ва тамоми издиҳоми ӯро дафн хоҳанд кард, ва онро водии Ҳамонҷӯҷ хоҳанд номид.

Дар рӯзи қиёмат Худо ба Яъҷуҷ дар водии мусофирон дар шарқи баҳр ҷои қабр медиҳад. Он водии Ҳомон-Ҷуҷ номида хоҳад шуд, ва тамоми мардуми Ҷуҷ дар он ҷо дафн хоҳанд шуд.

1. Ҳукми Худо: Водии Ҳомон-Ҷуҷ

2. Қудрат ва бузургии Худо: водии мусофирон

1. Ҳизқиёл 39:11

2. Ишаъё 34:3-4 "Мурдагон низ бадар ронда хоҳанд шуд, ва бӯи онҳо аз ҷасади онҳо берун хоҳад омад, ва кӯҳҳо бо хуни онҳо об хоҳанд шуд. Ва тамоми лашкари осмон пароканда хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯмор печида хоҳад шуд; ва тамоми лашкари онҳо, мисли барг аз ток мерезад ва мисли анҷири анҷир афтода хоҳад афтод».

Ҳизқиёл 39:12 Ва ҳафт моҳ хонадони Исроил онҳоро дафн хоҳанд кард, то ки заминро пок кунанд.

Халқи Исроил барои пок кардани замин ҳафт моҳ мурдагони худро дафн хоҳанд кард.

1. Қувваи омурзиш - Чӣ гуна фазлу раҳмати Худо метавонад шифо ва поксозӣ оварад.

2. Неъмати тоъат - Чи гуна фармудаҳои Худо моро ба Ӯ ва ваъдаҳояш наздиктар мекунад.

1. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

2. Ишаъё 6:7 - Ва онро бар даҳони ман гузошта, гуфт: "Инак, ин лабони туро ламс кардааст; ва гуноҳи ту бардошта мешавад, ва гуноҳи ту пок мешавад.

Ҳизқиёл 39:13 Бале, тамоми мардуми ин замин онҳоро дафн хоҳанд кард; ва он рӯз барои онҳо шӯҳрат хоҳад буд, ки Ман ҷалол хоҳам ёфт, мегӯяд Худованд Худо.

Вақте ки тамоми мардуми ин замин мурдагонро дафн мекунанд, Худованд Худо ҷалол хоҳад ёфт.

1: Мо бояд бо эҳтироми мурдагон Худовандро ҷалол диҳем.

2: Вақте ки мо мурдагонро эҳтиром мекунем, мо Худоро эҳтиром мекунем.

1: Воиз 3:1-2 - Ҳама чиз вақт ва мавсими ҳар коре, ки дар зери осмон аст: вақти таваллуд ва вақти мурдан.

2: Масалҳо 22:8 - Ҳар кӣ беадолатӣ мекорад, мусибат хоҳад даравид, ва асои ғазаб ноком мешавад.

Ҳизқиёл 39:14 Ва мардони кори доимиро, ки аз замин мегузаранд, ҷудо хоҳанд кард, то ки бо мусофирон онҳоеро, ки дар рӯи замин боқӣ мондаанд, дафн кунанд, то ки онро пок кунанд; пас аз анҷоми ҳафт моҳ ҷустуҷӯ хоҳанд кард.

Халқи Исроил барои аз замин гузаштан ва дафн кардани мурдагон кор хоҳанд кард, то ки заминро пас аз ҳафт моҳ пок кунанд.

1. Муҳимияти хидмат ба Худо ва иҷрои иродаи Ӯ.

2. Фаҳмидани аҳамияти давраи ҳафтмоҳа дар Ҳизқиёл 39:14.

1. Матто 6:33: Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ ато хоҳад шуд.

2. Забур 37:5: Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро мекунад.

Ҳизқиёл 39:15 Ва мусофироне ки аз замин мегузаранд, ҳангоме ки устухони одамро бубинад, дар назди он аломате мегузорад, то даме ки дафнкунандагон онро дар водии Ҳомонҷӯғ дафн кунанд.

Ваќте шахсе аз замин мегузарад ва устухони одамро мебинад, бояд нишонае гузошта, то он даме, ки устухонњо дар водии Њамонгог дафн карда шаванд.

1. "Ҳушёр бошед: Нишон додани ҷои ҳалокшудагон"

2. «Нишони ҳаёт: иззат ва эҳтиром ба мурдагон».

1. Масалҳо 22:28 - "Ҷойгоҳи қадимие, ки падаронат гузоштаанд, аз байн набар".

2. Такрори Шариат 19:14 - "Нишони ҳамсояатро, ки аз замонҳои қадим дар мероси ту гузоштаанд, ва дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, барои тасарруфи он ба ту мерос хоҳӣ дод, аз байн набар".

Ҳизқиёл 39:16 Ва номи шаҳр Ҳомоно хоҳад буд. Онҳо заминро ҳамин тавр пок хоҳанд кард.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки эълон кунад, ки шаҳр Ҳомона номида мешавад ва он макони поксозӣ хоҳад буд.

1. Баргардонидани замини барқароршудаи мо: Таҳқиқи Ҳизқиёл 39:16

2. Пок кардани замин: эњсос кардани файзи поккунандаи Худо

1. Ишаъё 1:16-18 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашед,

2. Забур 51:7 - Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд; маро бишӯед, ва ман аз барф сафедтар хоҳам буд.

Ҳизқиёл 39:17 Ва эй Писари Одам, чунин мегӯяд Худованд Худо; Ба ҳар мурғи пар ва ба ҳар ҳайвони ваҳшии саҳро бигӯед: "Ҷамъ шавед ва биёед"; Барои қурбонии Ман, ки барои шумо қурбонӣ мебахшам, аз ҳар тараф ҷамъ шавед, яъне қурбонии бузурге бар кӯҳҳои Исроил, то ки гӯшт бихӯред ва хун бинӯшед.

Худо ҳамаи паррандагон ва ҳайвоноти саҳроро даъват мекунад, ки биёянд ва аз қурбонии бузурге, ки Ӯ дар кӯҳҳои Исроил мекунад, бихӯранд.

1. Даъват ба қурбонии бузург - омӯхтани аҳамияти даъвати Худо барои иштирок дар ҷашни бузурги рӯҳонӣ.

2. Қурбонии мурғони пар ва ҳайвонҳои даррандагон - Тадқиқи аҳамияти қурбонӣ ва оқибатҳои он барои мо имрӯз.

1. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳар ташна, ба об биёед; ва ҳар кӣ пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх бихар".

2. Филиппиён 2:17 - «Ҳатто агар ман ҳамчун ҳадияи нӯшокӣ бар қурбонии имони шумо рехта шавад ҳам, ман шодам ва бо ҳамаи шумо шодам».

Ҳизқиёл 39:18 Шумо гӯшти тавоноёнро хоҳед хӯрд, ва хуни мирони замин, гӯсфандон, барраҳо ва бузҳо, говҳо, ва ҳама фарбеҳони Бошон, бинӯшед.

Дар ин порча дар бораи истеъмоли ҳайвонот ба монанди қӯчқор, барра, буз ва гов сухан меравад.

1. Неъмати фаровонӣ: Ҷашн гирифтани рӯзии Худо дар ҳаёти мо

2. Роҳбарият: Омӯзиши ғамхорӣ ба ҳадяҳои Худо

1. Такрори Шариат 12: 15-16 - "Дар ҳар шаҳрҳои худ, мувофиқи баракати Худованд Худои худ, ки Ӯ ба ту додааст, забҳ кунед ва гӯшт бихӯред. Нопок ва пок метавонанд бихӯранд. аз он, мисли ҷайрон ва мисли оҳу, фақат хунро нахӯр, онро мисли об бар замин рехт».

2. Забур 104: 14-15 - "Ту алаф мерӯёнӣ, то чорво ва наботот барои одам кишт кунад, то ки ӯ аз замин ғизо ва шароб оварад, то дили одамро шод гардонад, равған барои рӯшноӣ бахшад. ва нон барои мустаҳкам кардани дили одам».

Ҳизқиёл 39:19 Ва аз қурбонии Ман, ки барои шумо қурбонӣ кардаам, чарб хоҳед хӯрд, ва то даме ки сер шавед, ва хун бинӯшед.

Худо барои банӣ-Исроил қурбонӣ мекунад ва ба онҳо дастур дода мешавад, ки то сер шудан фарбеҳ бихӯранд ва хун бинӯшанд.

1. Фаровонии ризқи Худо

2. Қудрати қурбонии иди Фисҳ

1. Юҳанно 6:35 - Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

2. Ибодат 23:10-14 - Ба банӣ-Исроил сухан гӯед ва ба онҳо бигӯед: «Вақте ки ба замине ки Ман ба шумо медиҳам, меравед ва ҳосили онро даравед, бандҳои

ҳосили аввалини худро ба коҳин биёред. ва ӯ бандро ба ҳузури Худованд ҷунбонд, то ки шумо қабул шавед. Дар рӯзи баъд аз рӯзи шанбе коҳин онро ҷунбонд.

Ҳизқиёл 39:20 Ҳамин тавр шумо дар сари суфраи Ман аз аспҳо ва аробаҳо, аз мардони тавоно ва тамоми ҷанговарон пур хоҳед шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо барои халқи худ, ҳатто дар вақти ҷанг, фаровонӣ хоҳад дод.

1: Худо ҳамеша бо мост ва дар вақти муҳтоҷ ризқи моро медиҳад.

2: Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ ҳама ниёзҳои моро қонеъ хоҳад кард.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 39:21 Ва Ман ҷалоли Худро дар миёни халқҳо хоҳам гузошт, ва тамоми халқҳо ҳукми Маро, ки Ман ба амал овардаам, ва дасти Маро, ки бар онҳо гузоштаам, хоҳанд дид.

Худо ҷалоли Худро дар байни халқҳо зоҳир хоҳад кард ва тамоми одамон доварӣ ва аъмоли Ӯро хоҳанд дид.

1. Ҷалоли Худо ошкор шуд: Чӣ гуна бояд дар партави доварии Худо зиндагӣ кард

2. Қудрати ҳузури Худо: Эҳсоси ҷалоли Ӯ дар ҳаёти мо

1. Румиён 3:21-26 - Сафедшавӣ бо имон

2. 1 Петрус 2:9-10 - Ҳамчун халқи баргузидаи Худо зиндагӣ кардан

Ҳизқиёл 39:22 Ва хонадони Исроил хоҳанд донист, ки Ман аз он рӯз ва баъд аз он Худованд Худои онҳо ҳастам.

Худоро аз ҳамон рӯз хонадони Исроил хоҳанд шинохт.

1. Рӯзи нав: Ҳузури Худо дар ҳаёти хонадони Исроил

2. Худованд Худои мо: Эътироф кардани садоқати Худо ба халқаш

1. Ишаъё 43:10-11 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, — мегӯяд Худованд, — ва бандае ки Ман баргузидаам, то бидонед ва ба Ман имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам. ва пас аз ман касе нахоҳад буд.

11 Ман, Ман Худованд ҳастам, ва ҷуз Ман наҷотдиҳандае нест».

2. Юҳанно 17:3 - «Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки онҳо Туро Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, мешиносанд».

Ҳизқиёл 39:23 Ва халқҳо хоҳанд донист, ки хонадони Исроил барои гуноҳҳои худ ба асирӣ афтодаанд: азбаски онҳо бар зидди Ман таҷовуз карданд, аз ин

рӯ рӯи Худро аз онҳо пинҳон кардам ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдам; шамшер.

Халқҳо хоҳанд донист, ки хонадони Исроил ба сабаби аъмоли гуноҳашон ба асирӣ гирифта шуданд ва дар натиҷа Худо аз онҳо рӯй гардонад ва ба душманонашон ғолиб омад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: омӯхтан ва рушд кардан аз хатогиҳои дигарон

2. Қувваи омурзиш: Бозёфт кардани муҳаббати Худо тавассути тавба

1. Румиён 3:23, "Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд"

2. Забур 51:17, "Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ кард"

Ҳизқиёл 39:24 Ман ба онҳо мувофиқи нопокӣ ва ҷиноятҳои онҳо рафтор намуда, рӯи Худро аз онҳо пинҳон кардам.

Доварии Худо бар банӣ-Исроил барои нопокӣ ва ҷиноятҳои онҳо.

1. Адолати бепоёни Худо - Омӯзиши табиати доварии Худо дар Ҳизқиёл 39:24

2. Интихобҳо оқибатҳо доранд - Фаҳмидани оқибатҳои вазнини гуноҳ дар Ҳизқиёл 39:24

1. Ишаъё 59:2 - "Аммо гуноҳҳои ту байни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад".

2. Забур 51:7 - "Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд; маро бишӯй, ва аз барф сафедтар хоҳам буд".

Ҳизқиёл 39:25 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Акнун асири Яъқубро боз хоҳам оварда, ва ба тамоми хонадони Исроил марҳамат хоҳам кард, ва барои исми муқаддаси худ рашк хоҳам кард;

Худо Яъқубро ба асирӣ бармегардонад ва ба халқи Исроил раҳм хоҳад кард, дар ҳоле ки номи муқаддаси Ӯро эҳтиром мекунад.

1. Раҳмати бепоёни Худо ва бозгашти Яъқуб

2. Қудрати номи муқаддаси Худо

1. Ишаъё 41:17-20 - Вақте ки мискинон ва мискинон об меҷӯянд, ва об нест, ва забонашон аз ташнагӣ суст мешавад, Ман Худованд онҳоро мешунавад, Ман Худои Исроил онҳоро тарк нахоҳам кард.

2. Забур 25:6-7 - Дар хотир дор, эй Худованд, марҳамат ва меҳрубонии Туро; зеро ки онҳо аз қадимулайём буданд. Гуноҳҳои ҷавонии маро ба ёд макун, ва гуноҳҳои маро ба ёд макун, ба ҳасби раҳмати худ маро ба ёд овар, эй Худованд.

Ҳизқиёл 39:26 Баъд аз он, онҳо расвоии худ ва тамоми гуноҳҳои худро, ки ба воситаи он бар зидди Ман таҷовуз карда буданд, бардоштанд, вақте ки дар замини худ бехатар сокин буданд, ва ҳеҷ кас онҳоро ба ҳарос наовард.

Худо халқи Исроилро ба ватанашон бармегардонад, пас аз он ки онҳо масъулияти шармандагӣ ва гуноҳҳои гузаштаи худро ба дӯш гирифтанд.

1. Фидияи Худо - Имтиҳони Ҳизқиёл 39:26

2. Раҳмати Худо - Барқарорсозии халқаш

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Ҳизқиёл 39:27 Вақте ки Ман онҳоро аз миёни қавм баргардондам, ва онҳоро аз заминҳои душманонашон ҷамъ овардам, ва дар онҳо дар назари халқҳои бисьёр тақдис шудам;

Худо қавми Худро аз душманонашон ба назди Ӯ бармегардонад ва дар назди халқҳо ҷалол хоҳад ёфт.

1: Муҳаббат ва кафорати Худо барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ муроҷиат мекунанд, дастрасанд.

2: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар дур бошем, файзи Худо метавонад моро ба сӯи Ӯ баргардонад.

1: Ишаъё 43: 1-4 "Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Офаридгори ту, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд, ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд».

2: Закариё 10: 6-10 "Ман хонадони Яҳудоро мустаҳкам хоҳам кард, ва хонадони Юсуфро наҷот хоҳам дод; Ман онҳоро бармегардонам, зеро ки ба онҳо раҳм мекунам, ва онҳо гӯё онҳоро рад накардаам, зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ва ба онҳо ҷавоб хоҳам дод, ва банӣ-Эфроим мисли ҷанговарон хоҳанд шуд, ва дилҳошон чун шароб шод хоҳад шуд, ва фарзандонашон инро дида, шод хоҳанд шуд, ва дилҳояшон дар Худованд шод хоҳад шуд. Ман барои онҳо хуштак зада, онҳоро ҷамъ хоҳам кард, зеро ки Ман онҳоро фидия додаам, ва онҳо мисли пештара шумораи онҳо хоҳанд буд».

Ҳизқиёл 39:28 Он гоҳ хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро дар миёни халқҳо ба асирӣ бурдааст, лекин Ман онҳоро ба замини худ ҷамъ овардаам, ва ҳеҷ яке аз онҳоро дар он ҷо тарк накардаам.

Худо ба халқи худ нишон хоҳад дод, ки Ӯ Худованд ва Наҷотдиҳандаи ҳақиқии онҳост, онҳоро аз асорати байни халқҳо раҳо карда, ба сарзамини худ ҷамъ меоварад ва ҳеҷ якеро дигар дар асирӣ намегузорад.

1. Худо наҷотдиҳандаи ниҳоӣ аст, ки моро аз ҳама озмоишҳо ва мусибатҳои мо раҳо мекунад.

2. Новобаста аз вазъият, Худо ҳамеша роҳи хонаро фароҳам меорад.

Иқтибосҳо:

1. Забур 91:14-16 Зеро ки Ӯ маро дӯст медорад, мегӯяд Худованд, Ман ӯро наҷот хоҳам дод; Ман ӯро муҳофизат хоҳам кард, зеро ӯ номи маро эътироф мекунад. Ӯ Маро даъват хоҳад кард, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод; Бо ӯ дар тангӣ бошам, раҳонидам ва иззаташ хоҳам кард.

2. Ишаъё 43:1-3 Аммо ҳоло Худованд чунин мегӯяд: Он ки туро офарид, Яъқуб, ки туро офаридааст, Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

Ҳизқиёл 39:29 Ва ман дигар аз онҳо рӯямро пинҳон нахоҳам кард, зеро ки рӯҳи Худро бар хонадони Исроил рехт, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ваъда медиҳад, ки чеҳраи Худро аз мардуми Исроил пинҳон намекунад ва Рӯҳи Худро бар онҳо мерезад.

1. "Бо Худо пайваст шудан: ваъдаи Ҳизқиёл 39:29"

2. "Рӯҳи Худо: Таҷдиди умед дар Ҳизқиёл 39:29"

1. Юил 2:28-29 - "Ва баъд аз он воқеъ хоҳад шуд, ки Рӯҳи Худро бар тамоми башар мерезам; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, пирони шумо хобҳо хоҳанд дид, ҷавонони шумо хоҳанд дид. рӯъёҳо: Ва низ дар он айём бар ғуломон ва канизон Рӯҳи Худро рехт».

2. Ишаъё 44:3 - "Зеро ки Ман бар ташна об мерезам, ва бар замини хушк сел хоҳам рехт: Рӯҳи Худро бар насли ту, ва баракати Худро бар насли Ту хоҳам рехт".

Боби 40-и Ҳизқиёл оғози рӯъёи муфассале мебошад, ки ба Ҳизқиёл дар бораи маъбади оянда ва андозагирии он дода шудааст. Дар ин боб аҳамияти андозагирии дақиқ ва муқаддас будани маъбад таъкид шудааст.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёл дар рӯъё ба кӯҳи баланде бурда мешавад, ки дар он ҷо ӯ мардеро бо намуди биринҷӣ мебинад. Мард маъбад ва минтақаҳои гуногуни онро чен карда, барои ҳар як бахш андозагирии муфассал медиҳад (Ҳизқиёл 40:1-49).

Сархати 2: Дар рӯъё дарвозаи берунии маъбад, утоқҳои он ва андозаҳои дарвозаҳо ва деворҳо тасвир шудааст. Он мард дарозӣ ва паҳнои минтақаҳои гуногунро, аз ҷумла саҳни берунӣ ва маъбадро чен мекунад (Ҳизқиёл 40:1-49).

Параграфи 3: Боб бо зикри қадамҳои то маъбад ва андозаҳои қурбонгоҳ хотима меёбад. Ин рӯъё аҳамияти андозагирии дақиқро таъкид мекунад ва муқаддас будани маъбадро таъкид мекунад (Ҳизқиёл 40:35-49).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чиҳил тӯҳфаҳо
рӯъёи муфассале, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст
дар бораи маъбади оянда ва андозагирии он,

ахамияти ченкунии аникро таъкид намуда
ва муқаддас будани маъбад.

Дар рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи марде бо намуди биринҷӣ дар кӯҳи баланд.
Андозагирии муфассали маъбад ва минтақаҳои гуногуни он.
Тавсифи дарвозаи берунӣ, камераҳо, дарвозаҳо ва деворҳо.
Андозагирии ҳавлии берунӣ ва маъбади дохилӣ.
Қадамҳо ба сӯи маъбад ва андозаҳои қурбонгоҳ.
Таваҷҷӯҳ ба андозагирии дақиқ ва муқаддас будани маъбад.

Дар ин боби Ҳизқиёл рӯъёи муфассале оварда шудааст, ки ба Ҳизқиёл дар бораи маъбади оянда ва андозагирии он дода шудааст. Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳизқиёлро дар рӯъё ба кӯҳи баланд мебаранд ва дар он ҷо мардеро мебинад, ки намуди зоҳирии биринҷӣ дошт. Ин мард маъбад ва минтақаҳои гуногуни онро чен карда, барои ҳар як бахш андозагирии муфассал медиҳад. Дар рӯъё дарвозаи берунии маъбад, ҳуҷраҳои он ва андозаҳои дарвозаҳо ва деворҳо тасвир шудааст. Мард дарозӣ ва паҳнои минтақаҳои гуногун, аз ҷумла саҳни берунӣ ва муқаддасоти даруниро чен мекунад. Ин боб бо зикри зинаҳое, ки ба сӯи маъбад мебароянд ва андозаҳои қурбонгоҳ анҷом меёбад. Ин рӯъё аҳамияти андозагирии дақиқро таъкид мекунад ва муқаддас будани маъбадро таъкид мекунад. Дар ин боб аҳамияти маъбад ва тарҳи дақиқи он таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 40:1 Дар соли бисту панҷуми асирии мо, дар аввали сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордаҳуми баъд аз он шаҳр забт карда шуд, дар ҳамон рӯз дасти Худованд бар ман кард ва маро ба он ҷо овард.

Дар рӯзи даҳуми соли бисту панҷуми асирӣ, дасти Худованд бар Ҳизқиёл такя кард, ва ӯро ба ҷое оварданд.

1. Худое, ки наҷот медиҳад: Чӣ тавр Худо Ҳизқиёлро аз асирӣ наҷот дод

2. Дасти пешакии Худо: Чӣ гуна Худованд ҳаёти моро роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ мекунад

1. Ишаъё 43:2, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 107:2, Бигзор фидияёфтаи Худованд чунин гӯяд, ки Ӯ ӯро аз мусибат раҳо кардааст.

Ҳизқиёл 40:2 Дар рӯъёҳои Худо маро ба замини Исроил овард ва бар кӯҳи хеле баланде гузошт, ки бар он мисли чаҳорчӯбаи шаҳр дар ҷануб буд.

Худо Ҳизқиёлро ба замини Исроил овард ва ба ӯ шаҳреро дар кӯҳи баланде дар ҷануб нишон дод.

1. Аҷиби офариниши Худо

2. Бузургии нақшаҳои Худо

1. Ваҳй 21:10-11 - Ва ӯ маро дар рӯҳ ба кӯҳи бузург ва баланд бурд ва ба ман он шаҳри бузург, Ерусалими муқаддасро нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил мешавад.

2. Забур 48:1-2 - Худованд бузург аст ва бузург аст дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти Ӯ. Зебо барои вазъият, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст.

Ҳизқиёл 40:3 Ва маро ба он ҷо овард, ва инак, марде буд, ки ба намуди мис монанд буд, дар дасташ хати зағир ва найи ченак дошт; ва дар назди дарвоза истод.

Дар назди дарвоза марде меистод, ки ба мисин монанд ва найи ченак дошт, тавре ки дар Ҳизқиёл 40:3 тасвир шудааст.

1. Муҳимияти чен кардани ҳаёти мо мувофиқи меъёрҳои Худо.

2. Эҳтиёҷоти мо ба роҳнамоии Худо барои фаҳмидани каломи Ӯ.

1. Матто 7:21-23 - На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо, Худовандо! Дар он рӯз бисьёр касон ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем, ва девҳоро ба исми Ту берун накардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал наовардем?" Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтаам; аз ман дур шавед, эй шароратгарон.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 40:4 Ва он мард ба ман гуфт: «Эй Писари одам! зеро ки барои он ки ба ту нишон диҳам, ту ба ин ҷо овардай; ҳар он чи мебинӣ, ба хонадони Исроил хабар деҳ».

Марде ба Ҳизқиёл-пайғамбар дастур медиҳад, ки ҳисси худро истифода барад, то ба он чизе ки ба ӯ нишон доданӣ аст, диққат диҳад, то ки онро ба хонаи Исроил эълон кунад.

1. "Қувваи дарк: Таваҷҷӯҳ ба Каломи Худованд"

2. «Эълом кардани Каломи Худованд ба хонадони Исроил»

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, Ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст:

2. 1 ба Қӯринтиён 2:13 - Он чизеро, ки мо низ сухан мегӯем, на аз рӯи суханоне ки ҳикмати инсон таълим медиҳад, балки он чизе ки Рӯҳулқудс таълим медиҳад; муқоиса кардани чизҳои рӯҳонӣ бо рӯҳонӣ.

Ҳизқиёл 40:5 Ва инак, деворе дар беруни хона гирдогирд, ва дар дасти он мард найи ченак шаш зироъ дарозӣ ва як паҳнои дастӣ буд; ва инак, паҳнои биноро чен кард, яъне як най; ва баландӣ, як най.

Марде бо найи ченак, ки шаш зироъ дарозӣ дошт, биноеро чен мекард.

1. Ахамияти андозагири дар хаёт.

2. Қимати дақиқ дар андозагирӣ.

1. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Масалҳо 19:2 - Ғайрат бе дониш хуб нест ва шитоб кардан ва роҳро гум кардан хуб нест.

Ҳизқиёл 40:6 Ва назди дарвозае, ки ба тарафи шарқ нигарист, омад, ва аз зинапояҳои он баромад ва остонаи дарвозаро андоза кард, ки фарохаш як най буд; ва остонаи дигари дарвоза, ки як най фарох буд.

Ҳизқиёл-пайғамбар дарвозаҳои тарафи шарқии маъбадро чен кард, ки ҳар яки онҳо як найе буд.

1. «Тадбири тоъат»

2. "Тарҳияи комили Худо"

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст"

2. 1 Петрус 1:13-14 - "Бинобар ин, тафаккури худро барои амал омода намуда ва ҳушьёр бошед, умеди худро пурра ба файзе, ки ҳангоми зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд. Чун фарзандони итоаткор кунед. ба ҳавасҳои ҷоҳилии пештараи худ мувофиқат накун».

Ҳизқиёл 40:7 Ва ҳар як ҳуҷраи хурд як най дарозӣ ва як най фарох буд; ва миёни утоқҳо панҷ зироъ буд; ва остонаи дарвоза назди айвони дарвозаи дарун як най буд.

Ҳизқиёл 40:7 дарвозаеро тасвир мекунад, ки ҳуҷраҳо бо андозаи як най дарозӣ ва як найи бараш, ки бо панҷ зироъ аз ҳам ҷудо шудаанд ва остонаи дарвоза як най аст.

1. Андозаи камолоти Худо: Ҳизқиёл 40:7

2. Тарҳи хонаи Худо: Ҳизқиёл 40:7

1. Ишаъё 40:12 - «Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро дар тарозуҳо ва теппаҳоро дар тавозун?»

2. Ваҳй 21:17 - "Ва девори онро чен кард, ба андозаи яксаду чилу чор зироъ, ба андозаи одам, яъне фариштa."

Ҳизқиёл 40:8 Ва айвони дарвозаи дарунро чен кард, як най.

Айвони дарвоза як най чен карда буд.

1. Қувваи чизҳои хурд - Мо аз ин андозагирии ба назар хурд чӣ омӯхта метавонем.

2. Аҳамияти андозагирӣ - Чӣ гуна андозагирӣ метавонад рамзи имони мо бошад.

1. Матто 6:30 - Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад?

2. Луқо 16:10 - Ҳар кӣ дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст;

Ҳизқиёл 40:9 Сипас айвони дарвозаро чен кард, ҳашт зироъ; ва сутунҳои он ду зироъ; ва айвони дарвоза дарун буд.

Ҳизқиёл 40:9 андозаҳои айвони дарвозаро ҳамчун ҳашт зироъ ва чуқурии ду зироъ тасвир мекунад.

1. Аҳамияти андозагирӣ дар Салтанати Худо

2. Тарҳи комили Худо барои Салтанати Ӯ

1. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ оварда мерасонад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

Ҳизқиёл 40:10 Ва ҳуҷраи хурди дарвоза, ки ба самти шарқ буд, се дона аз ин тараф ва се дар он тараф буд; ҳар сеи онҳо як андоза буд, ва сутунҳо аз ин тараф ва он тараф як андоза доштанд.

Ҳуҷраҳои хурди дарвозаи шарқии маъбад аз рӯи андоза ба сутунҳои дарвоза баробар буданд.

1. Дастури Худо дар бораи андозагирии комилан баробар

2. Аҳамияти андозагирии комил дар сохтмони маъбади Худованд

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Ишаъё 28:10 - Зеро ин аст: Бикун ва бикун, бикун ва бикун, бар ҳукмронӣ, бар ҳукмронӣ; каме дар ин ҷо, каме дар он ҷо.

Ҳизқиёл 40:11 Ва васеъии даромадгоҳи дарвозаро чен кард, даҳ зироъ; ва дарозии дарвоза, сездаҳ зироъ.

Ҳизқиёл 40:11 дарвозаеро тасвир мекунад, ки паҳнои 10 зироъ ва дарозии 13 зироъ аст.

1. Дарвозаи Худованд ба қадри кофӣ васеъ аст, ки ҳамаи толибони Ӯро қабул кунад.

2. Даъвати Худо ба ҳузури Ӯ барои ҳамаи онҳое, ки ба даъват ҷавоб медиҳанд, кушода аст.

1. Ваҳй 21:21 - "Ва дувоздаҳ дарвоза дувоздаҳ марворид буд; ҳар як дарвоза аз як марворид буд; ва кӯчаи шаҳр тиллои холис буд, мисли шишаи шаффоф."

2. Юҳанно 10:9 - "Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт ва дарун ва берун меравад ва чарогоҳ хоҳад ёфт".

Ҳизқиёл 40:12 Фосилаи пеши ҳуҷраҳои хурд аз ин тараф як зироъ буд, ва фосила аз он тараф як зироъ; ва ҳуҷраҳо аз ин тараф шаш зироъ ва аз он тараф шаш зироъ.

Ин порча сохтореро тасвир мекунад, ки фосилаи як зироъ дар ҳар ду тарафи ҳуҷраҳои хурд ва ҳар як ҳуҷра дар ҳар тараф шаш зироъ буд.

1. Худо Худои тартиб ва сохтор аст.

2. Мо низ бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳаёти худ ботартиб ва сохторбандӣ бошем.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Воиз 3:1-8 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизи зери осмон вуҷуд дорад: вақти таваллуд ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти канда гирифтани чизи шинондашуда; вақти куштан ва вақти шифо додан; вақти вайрон шудан ва вақти обод кардан; вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан; вақти партофтани санг ва вақти ҷамъ кардани санг; замоне барои ба оғӯш гирифтан ва замоне барои худдорӣ аз оғӯш; вақти ҷустуҷӯ ва вақти аз даст додани; вақти нигоҳ доштан ва вақти партофтан; вақти даридан ва вақти дӯхтан; вақти хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан.

Ҳизқиёл 40:13 Сипас дарвозаро аз боми як ҳуҷра то боми дигараш чен кард: фарохаш панҷу бист зироъ буд, ки дар муқобили дар аст.

Худованд дарвозаи байни ду ҳуҷраи хурдро чен карда, дид, ки паҳнои он 25 зироъ аст.

1. Худованд дар андозааш содиқ аст

2. Қудрати андозагирии Худо

1. Ишаъё 40:12 - "Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо як фосила муайян кардааст?"

2. Забур 39:5 - "Ту айёми маро як дами дасте сохтӣ; Давраи солҳои ман пеши Ту ҳеҷ нест. Умри ҳар кас ҷуз нафас аст".

Ҳизқиёл 40:14 Ӯ сутунҳои дарозии ҳаштсад зироъ сохт, ҳатто то сутуни саҳни гирду атрофи дарвоза.

Ҳизқиёл-пайғамбар дарвозаеро тасвир кард, ки гирдогирдаш сутунҳои шаст зироъ аст.

1. Андозаҳои комили Худо: Баррасии аҳамияти Ҳизқиёл 40:14

2. Рамзи дарвоза: Ҷустуҷӯи маъно дар Ҳизқиёл 40:14

1. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

2. Ишаъё 40:12 - «Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро дар тарозуҳо ва теппаҳоро дар тавозун?»

Ҳизқиёл 40:15 Ва аз рӯи дарвозаи даромадгоҳ то рӯ ба рӯи равоқи дарвозаи дохилӣ панҷоҳ зироъ буд.

Дарозии даромадгоҳи дарвозаи дохилии маъбад панҷоҳ зироъ дарозӣ дошт.

1. Хонаи Худо: Нишони бузургдошт ва бузургии Ӯ

2. Аҳамияти андозагирӣ дар Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 6:1-3: Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва боло аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард.

2. 3 Подшоҳон 7:13-14: Подшоҳ Сулаймон фиристода, Ҳиромро аз Сӯр оварад. Ӯ писари бевазане аз сибти Нафталӣ буд, ва падараш марди Сӯр, коргари биринҷӣ буд. Ва ӯ пур аз ҳикмат, фаҳмиш ва маҳорат барои сохтани ҳар кор аз биринҷӣ буд.

Ҳизқиёл 40:16 Ва тирезаҳои танг ба ҳуҷраҳои хурд ва сутунҳои онҳо дар гирду атрофи дарвоза ва инчунин ба аркҳо, ва тирезаҳо гирду атроф буданд, ва бар ҳар сутун дарахтони хурмо буданд.

Ҳизқиёл 40:16 меъмории дарвозаро бо тирезаҳои танг, сутунҳо, камонҳо ва дарахтони хурмоҳои ба дарун нигаронида тасвир мекунад.

1. Худо мехоҳад, ки мо дар макони зебоӣ ва файз зиндагӣ кунем.

2. Мо метавонем оромӣ ва шодмонӣ дар ҷое пайдо кунем, ки ба Худованд писанд аст.

1. Забур 16:11 Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Ишаъё 58:11 Ва Худованд туро доимо ҳидоят хоҳад кард ва дар ҷойҳои сӯхташуда хоҳиши туро қонеъ гардонад ва устухонҳоятро мустаҳкам хоҳад кард; ва ту мисли боғи сероб хоҳӣ буд, мисли чашмаи обе, ки обҳояш суст намешавад.

Ҳизқиёл 40:17 Он гоҳ маро ба саҳни берунӣ овард, ва инак, дар он ҷо ҳуҷраҳо ва дар гирду атрофи саҳн сангфарш сохта шуда буд; сӣ ҳуҷра бар болои сангфарш буд.

Ҳизқиёлро ба ҳавлии берунӣ, ки аз 30 палата иборат аст, мебаранд.

1. Рақами 30 дар Навиштаҳо чиро ифода мекунад?

2. Тарҳрезии комили Худо: тафтиши суди Ҳизқиёл 40.

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

Ҳизқиёл 40:18 Ва фарши паҳлӯи дарвозаҳо, ки аз дарозии дарвозаҳо буд, фарши поёнтар буд.

Ин порча аз Ҳизқиёл фарши поёни паҳлӯи дарвозаҳои шаҳрро тасвир мекунад.

1. Шаҳри комили Худо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 40

2. Аҳамияти сангфарш дар Ҳизқиёл 40

1. Ишаъё 54:11-12 - Эй мусибатзада, тундбоди туфон ва тасаллӣ наёфта, инак, ман сангҳои туро бо рангҳои зебо мегузорам, ва таҳкурсии туро аз ёқут хоҳам гузошт. Ва тирезаҳои туро аз акиқ хоҳам сохт, ва дарвозаҳои туро аз карбункулҳо, ва тамоми марзҳои туро аз сангҳои хушбӯй хоҳам сохт.

2. Забур 122:1-2 - Вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем" шод шудам. Пойҳои мо дар дохили дарвозаҳои ту хоҳанд истод, эй Ерусалим.

Ҳизқиёл 40:19 Пас аз он паҳноиро аз пеши дарвозаи поёнӣ то пеши саҳни даруни берун чен кард, сад зироъ ба самти шарқ ва шимол.

Ҳизқиёл 40:19 андозагирии дарвозаи поёнӣ ва ҳавлии дохилии биноро тасвир мекунад.

1. Таваҷҷуҳи Худо ба ҷузъиёт ва ғамхории офаридаҳояш

2. Аҳамияти ченкунии даќиќ ва бодиќќат

1. Ибриён 11:3 «Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо каломи Худо офарида шудааст, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст».

2. Масалҳо 22:20-21 "Оё барои шумо чизҳои олиҷаноби насиҳатҳо ва дониш нанавиштаам, то ки ба шумо дурустии суханони ростиро бидонам, то ки ба онҳое ки ба назди шумо мефиристанд, ба суханони рост ҷавоб диҳед? "

Ҳизқиёл 40:20 Ва дарвозаи саҳни берунӣ, ки ба тарафи шимол нигарист, дарозӣ ва фарохи онро чен кард.

Ҳизқиёл дарозӣ ва паҳнои дарвозаеро, ки ба шимол нигаронида шудааст, чен мекунад.

1. "Қувваи шамоли шимолӣ: дарёфти қувват дар замонҳои душворӣ"

2. "Самти ношинос: паймоиши роҳҳои нав дар ҳаёт"

1. Забур 16:5-6 - "Худовандо, танҳо Ту насиби ман ва косаи ман ҳастӣ; Қиссаи маро эмин мегардонӣ. Сарҳадҳо барои ман дар ҷойҳои некӯ афтодаанд; Ман мероси гаронбаҳо дорам".

2. Ишаъё 43:19 - "Инак, ман кори нав мекунам! Ҳоло он мерӯяд; оё шумо онро намефаҳмед? Ман дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон роҳ месозам".

Ҳизқиёл 40:21 Ва ҳуҷраи хурди он се аз ин тараф ва се аз он тараф буд; ва сутунҳо ва арконҳои он мувофиқи андозаи дарвозаи якум буданд: дарозии он панҷоҳ зироъ ва фарохӣ панҷу бист зироъ.

Андозаи дарвоза, ки дар Ҳизқиёл 40:21 тасвир шудааст, дарозиаш панҷоҳ зироъ ва бараш бисту панҷ зироъ аст.

1. Тадбири комил - Ҳизқиёл 40:21

2. Мукаммалии мутаносиб - Ҳизқиёл 40:21

1. Масалҳо 11:1 - Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одил лаззати Ӯст.

2. Матто 7:12 - Пас, он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон.

Ҳизқиёл 40:22 Ва тирезаҳо, ва арконҳо ва дарахтони хурмо ба андозаи дарвоза, ки ба тарафи шарқ нигарист, буд; ва ҳафт зина ба сӯи он баромаданд; ва арконҳои он дар пеши назари онҳо буд.

Ҳизқиёл 40:22 дарвозаеро тасвир мекунад, ки ҳафт зина ба сӯи он мебарояд ва дар баробари тирезаҳо, аркҳо ва дарахтони хурмо.

1. Аҳамияти ҳафт қадам дар Ҳизқиёл 40:22

2. Маънои паси тирезаҳо, камонҳо ва дарахтони хурмо дар Ҳизқиёл 40:22

1. Ваҳй 21:21 - Ва дувоздаҳ дарвоза дувоздаҳ марворид буданд; Ҳар як дарвоза аз як марворид буд; ва кӯчаи шаҳр тиллои холис буд, мисли шишаи шаффоф.

2. Ишаъё 60:13 - Ҷалоли Лубнон назди ту хоҳад омад: арча, санавбар ва сандуқ якҷоя, то макони муқаддаси маро зебо гардонад; ва ҷои пойҳои Худро ҷалол хоҳам дод.

Ҳизқиёл 40:23 Ва дарвозаи ҳавлии дарунӣ дар муқобили дарвоза ба самти шимол ва ба тарафи шарқ буд; ва аз дарвоза то дарвоза сад зироъ андоза кард.

Ҳавлии даруни рӯъёи Ҳизқиёл дарвозае дошт, ки ба шимол ва шарқ нигаронида шудааст. Дарвоза 100 зироъ чен карда шуд.

1. Тарҳи Худо барои муқаддасӣ сатҳи муайяни ӯҳдадорӣ ва фидокориро талаб мекунад.

2. Итоати фармудаҳои Худо дар ҳаёти мо низом ва муқаддасот меорад.

1. Хуруҷ 26:1-37 - Дастурҳо барои хаймаи муқаддас ва саҳни атрофи он.

2. Ибодат 19:2 - «Ту муқаддас бош, зеро ки Ман Худованд Худои ту муқаддас ҳастам».

Ҳизқиёл 40:24 Пас аз он ӯ маро ба ҷануб оварда, ва инак, дарвозае ба тарафи ҷануб буд, ва сутунҳо ва арконҳои онро мувофиқи ин андоза андозад.

Ҳизқиёл-пайғамбарро ба тарафи дарвозаи ҷанубии маъбад бурданд ва ба он ченакҳои сутунҳо ва аркҳо дода мешавад.

1. Аҳамияти андозагирӣ ва таваҷҷӯҳ ба ҷузъиёт дар ҳаёти мо

2. Аҳамияти дарвозаҳо ва даромадгоҳҳо дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 4:23-24 - Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд. Даҳонатро аз фасод дур нигоҳ дор; сухани фасодро аз лабонат дур нигоҳ дор.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Ҳизқиёл 40:25 Ва дар он ва дар арконҳои он гирдогирд тирезаҳо буданд, мисли он тирезаҳо: дарозӣ панҷоҳ зироъ ва фарохӣ панҷу бист зироъ буд.

Ҳизқиёл 40:25 биноеро тасвир мекунад, ки тирезаҳои дарозии 50 зироъ ва камонҳои паҳноиаш 25 зироъ доранд.

1. Тирезаҳои имкониятҳо: Истифодаи бештари имкониятҳои зиндагӣ

2. Равзанаи имон: бартараф кардани душвориҳои зиндагӣ тавассути имон

1. Ишаъё 45: 2-3 - "Ман пешопеши ту меравам ва ҷойҳои баландро ҳамвор хоҳам кард, дарҳои биринҷӣ хоҳам шикаст ва панҷараҳои оҳаниро пора-пора хоҳам кард, ба ту ганҷҳои зулмот ва сарватҳои ниҳонии маконҳои пинҳонӣ, то бидонӣ, ки Ман, Худованд, ки туро ба исми Ту мехонад, Худои Исроил ҳастам».

2. Забур 121:1-2 - "Чашмамро ба кӯҳҳо хоҳам бурд? Аз куҷо кӯмаки ман меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офарид".

Ҳизқиёл 40:26 Ва ҳафт зина барои баромадан ба он буд, ва арконҳои он дар пеши назари онҳо буд, ва он дарахтони хурмо дошт, яке аз ин тараф ва дигаре дар он тараф, бар сутунҳо.

Як зинапояе буд, ки ба иншооте мебаромад, ки дар ҳар тарафи сутунҳо дарахтони хурмо доранд.

1. Ризки Худо: Дарси дарахтони хурмо.

2. Қадам ба нақшаи Худо: Дар зина роҳат пайдо кунед.

1. Матто 7:13-14 (Аз дарвозаи танг дароед; зеро он дарвоза васеъ аст ва роҳ осон аст, ки ба ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дар танг аст ва роҳ душвор аст, ки ба ҳаёт мебарад ва онҳое, ки онро меёбанд, каманд.)

2. Забур 91:1-2 (Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ба Худованд мегӯям: Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам.)

Ҳизқиёл 40:27 Ва дар саҳни дарунӣ ба тарафи ҷануб дарвозае буд, ва ӯ аз дарвоза то дарвоза ба тарафи ҷануб сад зироъ андоза кард.

Дар Ҳизқиёл 40:27 гуфта мешавад, ки дар даруни ҳавлӣ дарвозае буд ва масофа аз дарвоза то дарвоза сад зироъ чен карда шудааст.

1. "Чадони муҳаббати Ӯ" - нигоҳ кардан ба он ки чӣ гуна муҳаббати Худованд ба мо беандоза аст

2. «Дарвозаҳои биҳишт» - омӯхтани аҳамияти маънавии дарвоза ва ҳавлии ботинӣ

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 24:7-10 - "Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо! ва боло кунед, эй дарҳои қадим, то ки Подшоҳи ҷалол дарояд. Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованди тавоно ва тавоно, Худованде, ки дар ҷанг тавоно! Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо! ва онҳоро боло кунед, эй дарҳои қадим, то Подшоҳи ҷалол дарояд. Ин Подшоҳи ҷалол кист? ҷалол!»

Ҳизқиёл 40:28 Ва маро ба ҳавлии дарунӣ, назди дарвозаи ҷанубӣ овард; ва дарвозаи ҷанубиро мувофиқи ин андоза андоза кард;

Дарвозаи ҷанубии ҳавлии дарунӣ мувофиқи ченакҳои мушаххас чен карда шуд.

1. Муваффақияти ҳақиқиро чӣ тавр чен кардан мумкин аст

2. Зиндагӣ аз рӯи меъёри Худо

1. Забур 33:4-5 - Зеро ки каломи Худованд рост аст, ва тамоми кори Ӯ дар вафодорӣ анҷом дода мешавад. Ӯ адолат ва адолатро дӯст медорад; замин пур аз муҳаббати устувори Худованд аст.

2. Масалҳо 16:2 - Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо Худованд рӯҳро вазн мекунад.

Ҳизқиёл 40:29 Ва утоқҳои хурди он, ва сутунҳо ва арконҳояш, мувофиқи ин андоза, ва тирезаҳо дар он ва дар арконҳои гирду атрофаш буданд: дарозии он панҷоҳ зироъ ва панҷу бист зироъ буд. васеъ.

Дар ин порча андозаҳои биное тасвир шудааст, ки дарозиаш 50 зироъ ва бараш 25 зироъ буда, камераҳои хурд, сутунҳо, арконҳо ва тирезаҳо дошт.

1. Андозаҳои комили Худо - Чӣ гуна камолоти Худо дар тамоми офаридаҳои Ӯ дида мешавад.

2. Зебоии меъмории Ӯ - Дарк кардани зебоии тарҳ ва ҳадафи Худо дар сохтмони маъбадҳои Ӯ.

1. 1 Вақоеънома 28:11-12 - "Он гоҳ Довуд ба писараш Сулаймон нақшаҳои айвони маъбад, биноҳои он, анборҳои он, қисматҳои болоии он, ҳуҷраҳои даруни он ва ҷои кафоратро дод. Ӯ нақшаҳоро ба ӯ дод. дар бораи ҳар он чи Рӯҳ дар фикри худ барои саҳни маъбади Худованд ва тамоми ҳуҷраҳои гирду атроф гузошта буд».

2. Хуруҷ 25: 8-9 - "Ва бигзор маро маъбад созанд, то ки дар миёни онҳо сокин шавам. Мувофиқи ҳар он чи ба ту нишон медиҳам, аз рӯи намунаи хаймаи муқаддас ва намунаи тамоми асбобҳои он, ҳатто ҳамин тавр ба амал оваред».

Ҳизқиёл 40:30 Ва камонҳои гирду атроф дарозии панҷу бист зироъ ва бари панҷ зироъ буданд.

Ҳизқиёл 40:30 аркҳои атрофи маъбадро тасвир мекунад, ки дарозиашон 25 зироъ ва бари панҷ зироъ аст.

1. Мо метавонем ҷалол ва бузургии Худоро дар тафсилоти маъбад ошкор кунем.

2. Орзуи Худо ба зебоӣ ва бузургӣ дар тамоми офаридаҳои ӯ пайваста аст.

1. Ишаъё 66:1 - Ин аст он чизе ки Худованд мегӯяд: Осмон тахти ман аст ва замин зери пои ман аст. Дар куҷо метавонистед барои ман маъбад созед? Ҷойи истироҳати ман дар куҷост?

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

Ҳизқиёл 40:31 Ва арконҳои он ба сӯи саҳни берунӣ буд; ва дарахтони хурмо бар сутунҳои он буданд; ва баромадан ба он ҳашт зина дошт.

Ҳизқиёл 40:31 биноеро тасвир мекунад, ки арконҳо ба ҳавлии беруна нигаронида шудаанд, дар болои сутунҳо дарахтони хурмо ва 8 зина ба сӯи он мебароянд.

1. Тарҳи Худо: Зебоии офариниш

2. Аҳамияти Китоби Муқаддас 8 қадам

1. 3 Подшоҳон 6:29-36 - Тавсифи сохтмони маъбади Сулаймон

2. Забур 91:12 - "Одил мисли дарахти хурмо мешукуфад"

Ҳизқиёл 40:32 Ва маро ба ҳавлии дарунӣ, ба самти шарқ овард, ва дарвозаро мувофиқи ин андоза андозад.

Худо Ҳизқиёлро ба ҳавлии дохилӣ овард ва дарвозаро мувофиқи андозааш андоза кард.

1. Андозаи марҳамати Худо - Фаҳмидани Ҳизқиёл 40:32

2. Андозаҳои комили Худо - Ба воситаи Ҳизқиёл 40:32 ба Худо наздик шудан

1. Забур 103:11 - Зеро ҳар қадар ки осмон аз замин баланд аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбати тарсандагон он қадар бузург аст.

2. Ишаъё 40:12 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст?

Ҳизқиёл 40:33 Ва ҳуҷраҳои хурди он, ва сутунҳо ва арконҳои он мувофиқи андозаҳо буданд, ва дар он ва дар арконҳои гирду атрофи он тирезаҳо буданд: дарозиаш панҷоҳ зироъ ва панҷу бист зироъ буд. васеъ.

Ҳизқиёл 40:33 биноеро тасвир мекунад, ки дарозиаш 50 зироъ ва бараш 25 зироъ буда, тирезаҳо ва арконҳо дорад.

1. Камолӣ ва андозагирии Худо: Баррасии комили тарҳи Худо

2. Тарҳрезии Худо: Таҳқиқи ҳадафи андозагирии Ӯ

1. Масалҳо 22:2, "Шахси нек аз некие, ки дар дилаш ҷамъ шудааст, чизҳои некро берун мекунад, ва одами бад аз бадие, ки дар дилаш ҷамъ шудааст, чизҳои бадро берун мекунад. даҳон мегӯяд».

2. Румиён 12:2, "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст. "

Ҳизқиёл 40:34 Ва арконҳои он ба сӯи саҳни берунӣ буд; ва дарахтони хурмо бар сутунҳои он, аз он тараф ва он тараф буданд; ва баромадан ба он ҳашт зина дошт.

Даромадгоҳи ҳавлии дохилии маъбад камонҳо дошт, ки бо дарахтони хурмо пуштибонӣ карда мешуданд ва ҳашт зина ба сӯи он мебароянд.

1. Дарахтони нахлҳои субот: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор

2. Ҳашт қадам ба сӯи қудсият: роҳнамо барои зиндагӣ бо адолат

1. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 12:1-2 Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт мечаспад, як тараф гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо сабр давем. , ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб таҳаммул карда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Ҳизқиёл 40:35 Ва маро ба дарвозаи шимолӣ овард, ва онро мувофиқи ин андоза андозад;

Дарвозаи шимолӣ мувофиқи ченакҳои муқарраршуда чен карда шуд.

1. Комил ва дақиқ будани Худованд дар офариниш

2. Маънои андозагирӣ дар Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 40:12 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ё бо паҳнои дасташ дар осмон нишон дода шудааст?

2. Ваҳй 21:17 - Ӯ девори онро бо истифода аз ченаки инсон чен кард ва ғафсии он 144 зироъ буд.

Ҳизқиёл 40:36 Ҳуҷраҳои хурди он, сутунҳо ва арконҳояш, ва тирезаҳои гирду атрофи он: дарозиаш панҷоҳ зироъ ва бараш бисту панҷ зироъ буд.

Ҳизқиёл 40:36 биноеро тасвир мекунад, ки дарозиаш панҷоҳ зироъ ва бараш бисту панҷ зироъ бо утоқҳои хурд, сутунҳо, арконҳо ва тирезаҳо мебошад.

1. Сохтори имони мо: чӣ гуна мо ба сӯи ҳадафи худ рушд мекунем

2. Андозаи Хонаи Худо: Мулоҳиза дар бораи офариниши ӯ

1. Ишаъё 54:2, "Ҷои хаймаи худро васеъ кун, ва бигзор онҳо пардаҳои манзилҳои туро дароз кунанд: дареғ надеҳ, риштаҳои худро дароз ва сутунҳои худро мустаҳкам кун";

2. Забур 127:1, «Агар Худованд хонаро бино кунад, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас».

Ҳизқиёл 40:37 Ва сутунҳои он ба сӯи саҳни боло буд; ва дарахтони хурмо бар сутунҳои он, аз он тараф ва он тараф буданд; ва баромадан ба он ҳашт зина дошт.

Ин порча қадамҳои биноро дар ҳавлии берунии маъбади Ҳизқиёл тасвир мекунад, ки дар ҳар ду тараф сутунҳо бо дарахтони хурмо оро дода шудаанд.

1. "Зебоии маъбад: Оде ба ҷалоли Худо"

2. "Қадамҳои имон: Даъват ба муошират наздиктар бо Худо"

1. Забур 96:6 - Шукӯҳ ва бузургӣ дар пеши Ӯст; кувваю шодӣ дар чои истикомати у.

2. Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, чунон ки Ман низ дар шумо мемонам. Ҳеҷ шоха худ аз худ мева дода наметавонад; бояд дар ток монад. Ва шумо низ мева оваред, агар дар Ман бимонед.

Ҳизқиёл 40:38 Ва ҳуҷраҳо ва даромадгоҳҳои онҳо дар назди сутунҳои дарвозаҳо буданд, ки дар он ҷо қурбонии сӯхтаниро мешустанд.

Ҳизқиёл 40:38 ҳуҷраҳо ва даромадгоҳҳои дарвозаҳои хаймаи муқаддасро, ки қурбонии сӯхтанӣ дар он ҷо шуста мешуд, тасвир мекунад.

1. «Низоми қурбонӣ: шустани қурбонии сӯхтанӣ»

2. "Қурбонӣ ва поксозӣ: Маънои қурбониҳои сӯхтанӣ"

1. Ибодат 1:1-17 - Худо ба исроилиён қоидаҳои қурбонии сӯхтаниро таълим медиҳад.

2. Ишаъё 1:11-15 - Худо исроилиёнро барои он ки бе тавбаи ҳақиқӣ қурбонӣ меоранд, мазаммат мекунад.

Ҳизқиёл 40:39 Ва дар айвони дарвоза ду миз аз ин тараф ва ду мизи дар он тараф буд, то ки қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳ ва қурбонии гуноҳро бар онҳо забҳ кунанд.

Дар айвони дарвоза дар Ҳизқиёл 40 аз ҳар ду тараф ду миз буд, ки барои қурбонии сӯхтанӣ, гуноҳ ва қурбонӣ истифода мешуданд.

1. Муҳимияти қурбониҳои қурбонӣ дар Ҳизқиёл 40

2. Раҳмат ва лутфи Худо дар низоми қурбонӣ

1. Ибодат 1:1-3 - Худованд Мусоро даъват карда, аз хаймаи ҷомеъ бо ӯ сухан ронда, ба ӯ дар бораи қурбонии қурбониҳои сӯхтанӣ ва дигар ҳадияҳо дастур дод.

2. Ибриён 9:22 - Ва мувофиқи шариат метавон гуфт, ки ҳама чиз бо хун пок мешавад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.

Ҳизқиёл 40:40 Ва дар паҳлӯи берун, ки ба сӯи даромадгоҳи дарвозаи шимолӣ мебарояд, ду миз буд; ва дар тарафи дигар, ки дар назди айвони дарвоза буд, ду миз буд.

Дарвозаи шимолии маъбад дар Ерусалим чор миз дошт, ки аз ҳар тараф дутоӣ буд.

1) Аҳамияти мушорикат дар ибодат

2) Қудсияти маъбад ва чаро он муҳим аст

1) Ибриён 10:19-25 - Ба воситаи пардаи Масеҳ ба Худо наздик шудан

2) 3 Подшоҳон 6:3-5 - Андозаҳои маъбад ва асбобҳои он

Ҳизқиёл 40:41 Чор миз дар ин тараф ва чор миз дар он тараф, дар паҳлӯи дарвоза буданд; ҳашт миз буд, ки бар он қурбониҳои худро куштанд.

Ҳизқиёл чор мизро дар ҳар як тарафи дарвоза тасвир мекунад, ки ҳамагӣ ҳашт мизро барои қурбонии ҳайвонҳо истифода мебурданд.

1. Қувваи қурбонӣ - Чӣ тавр қурбонии Исо моро наҷот медиҳад

2. Аҳамияти қурбониҳои хайма - омӯхтани рамзи бойи маросимҳои Аҳди Қадим

1. Ибодат 1:2-3 - Ба банӣ-Исроил сухан гӯед ва ба онҳо бигӯед: «Агар касе аз шумо қурбоние барои Худованд биёрад, қурбонии худро аз чорпоён, ҳатто аз пода ва гови худ биёред. рама.

2. Ибриён 9:24-26 - Зеро ки Масеҳ ба ҷойҳои муқаддасе, ки бо дастҳо сохта шудааст, дохил нашудааст, ки симои ҳақиқӣ мебошанд; балки ба худи осмон, то ки алҳол дар ҳузури Худо барои мо зоҳир шавем; на ин ки ӯ худро зуд-зуд қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол бо хуни дигарон ба қудс медарояд; Зеро он вақт вай бояд аз замони офариниши ҷаҳон борҳо уқубат мекашид; лекин акнун дар охири ҷаҳон зоҳир шуд, ки гуноҳро бо қурбонии Худ дур кунад.

Ҳизқиёл 40:42 Ва чор миз аз санги тарошида барои қурбонии сӯхтанӣ буд, дарозии якуним зироъ, ва якуним зироъ бари ва баландии як зироъ; ва бар ин онҳо асбобҳоеро гузоштанд, ки қурбонии сӯхтаниро бо онҳо куштанд. ва қурбонӣ.

Дар Ҳизқиёл 40:42 навишта шудааст, ки барои қурбонии сӯхтанӣ аз санги тарошида чор миз сохта шудааст, ки дарозиашон якуним зироъ, якуним зироъ васеъ ва як зироъ баланд аст.

1. Вафодории Худованд дар пешниҳоди қурбонии комил

2. Подшоҳии аҳди Худо бо халқаш

1. Юҳанно 1:29 - «Рӯзи дигар ӯ Исоро дид, ки ба сӯи ӯ меояд ва гуфт: «Ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад!

2. Ибриён 10: 1-4 - Азбаски шариат ба ҷои шакли аслии ин воқеиятҳо танҳо сояи чизҳои неки ояндаро дорад, вай ҳеҷ гоҳ наметавонад бо ҳамон қурбониҳо, ки ҳамасола ҳамеша пешкаш карда мешаванд, онҳоро комил созад. ки наздик мешаванд. Дар акси ҳол, магар қурбонии онҳо бас намешуд, зеро ибодаткунандагон, ки як бор пок шуда буданд, дигар дарки гуноҳ надоранд? Аммо дар ин қурбониҳо ҳар сол ёдоварии гуноҳҳост. Зеро ки хуни гову бузҳо гуноҳҳоро нест кардан ғайриимкон аст.

Ҳизқиёл 40:43 Ва дар дохили он гармоҳо буд, ки дасташ васеъ ва гирдогирд баста буд; ва гӯшти қурбонӣ бар мизҳо буд.

Ҳизқиёл 40:43 ҳуҷраеро дар дохили маъбад тасвир мекунад, ки дар он қалмоқҳо ва мизҳо бо ҳадияҳои гӯшт мавҷуданд.

1. Ҳадяи қурбонӣ: Баррасии маънои қурбонӣ дар Китоби Муқаддас

2. Хонаи Худо: Таҳқиқи аҳамияти он дар Навиштаҳо

1. Ибриён 10: 1-4 - Шариат танҳо сояи чизҳои нек аст, ки худи воқеиятҳо нестанд. Аз ин сабаб он ҳеҷ гоҳ наметавонад бо ҳамон қурбониҳо, ки сол ба сол беохир такрор мешаванд, онҳоеро, ки ба ибодат наздик мешаванд, комил гардонад. Вагарна, магар пешниҳоди онҳо бас намешуд? Зеро ки ибодаткунандагон як бор пок мешуданд ва дигар барои гуноҳҳои худ гунаҳкор намешуданд. Аммо он қурбониҳо ҳар сол ёдрас кардани гуноҳҳо мебошанд, зеро хуни говҳо ва бузҳо гуноҳҳоро нест кардан ғайриимкон аст.

2. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

Ҳизқиёл 40:44 Ва беруни дарвозаи дохилӣ ҳуҷраҳои сарояндагон дар саҳни дохилӣ, ки дар паҳлӯи дарвозаи шимолӣ буд, буданд; ва дурнамои онҳо ба тарафи ҷануб буд: яке аз тарафи дарвозаи шарқӣ, ки дурнамо ба тарафи шимол буд.

Дар ҳавлии дохилии маъбад утоқҳо барои сарояндагон рӯ ба ҷануб буд ва яке аз тарафи шарқ ба шимол.

1. Аҳамияти ҳамду сано дар маъбад

2. Зиндаги бо ибодату шукрона

1. Забур 150:1–6

2. Қӯлассиён 3:15–17

Ҳизқиёл 40:45 Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин ҳуҷра, ки дурнамои он ба ҷануб аст, барои коҳинон, посбонони хона аст».

Ҳуҷра бо манзараи ҷанубӣ барои коҳинон, ки хонаро посбонӣ мекарданд, пешбинӣ шуда буд.

1. Муҳимияти бахшидани худ ба ҳадаф

2. Имтиёзи бахше аз хонаи Худо будан

1. 1 Петрус 2:5 - Худатон мисли сангҳои зинда ҳамчун хонаи рӯҳонӣ сохта шуда истодаед, то ки коҳини муқаддас бошед, то ки ба воситаи Исои Масеҳ қурбониҳои рӯҳоние, ки ба Худо мақбул аст, пешкаш кунед.

2. 2 Вақоеънома 8:14 - Ӯ мувофиқи дастуроти падараш Довуд, қисмҳои коҳинонро барои хидматашон ва левизодагонро барои ситоиш ва хизмат дар назди коҳинон бар тибқи қоидаҳои ҳаррӯза таъин кард, ва посбонон дар қисмҳои худ дар ҳар дарвоза; зеро ки Довуд марди Худо чунин фармуда буд.

Ҳизқиёл 40:46 Ва ҳуҷрае ки дурнамои он ба тарафи шимол аст, барои коҳинон, посбонони қурбонгоҳ аст: инҳо писарони Содӯқ аз банӣ-Левӣ мебошанд, ки ба Худованд наздик мешаванд, то ки ба Ӯ хизмат кунанд.

Ҳизқиёл 40:46 вазифаҳои коҳинон, ки писарони Содӯқ мебошанд, аз банӣ-Левӣ мебошанд ва ба Худованд хизмат мекунанд, тасвир шудааст.

1. Муҳимияти хидмат ба Худованд бо дили пок

2. Имтиёзи хизмат кардан ба Худованд бо ҳаёти бахшидашуда

1. 1 Петрус 1:15-16 - аммо чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ҳизқиёл 40:47 Ва ҳавлиро чен кард, ки дарозиаш сад зироъ ва бараш сад зироъ буд, чоркунҷа; ва қурбонгоҳе ки дар пеши хона буд.

Худованд ба Ҳизқиёл амр фармуд, ки саҳни хонаи Худовандро, ки дарозӣ ва бараш 100 зироъ буд, андоза кунад ва қурбонгоҳро дар пеши хона андоза кунад.

1. Андозаи Худованд дар бораи муқаддасӣ ва бахшидан

2. Аҳамияти ибодати қурбонгоҳ

1. Ишаъё 66:1 - "Худованд чунин мегӯяд: "Осмон тахти Ман аст, ва замин тахтаи пойҳои Ман аст: хонае, ки барои Ман бино мекунед, куҷост? ва ҷои оромии Ман куҷост?"

2. Ибриён 10:22 - «Биёед, бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва бадани мо бо оби пок шуста шавад».

Ҳизқиёл 40:48 Ва маро ба айвони хона овард, ва ҳар сутуни айвонро чен кард, аз ин тараф панҷ зироъ ва аз он тараф панҷ зироъ; ва фарохии дарвоза аз ин тараф се зироъ буд, ва аз он тараф се зироъ.

Ҳизқиёл-пайғамбарро ба айвони хона бурданд ва сутунҳоро чен кард, ки аз ҳар тараф панҷ зироъ буд, ва дарвоза аз ҳар тараф се зироъ буд.

1. Андозаи итоаткорӣ: Фаҳмидани масъулияти мо дар назди Худо

2. Ҷалоли хонаи Худо: Зебои ҳузури Ӯ

1. Забур 48:1-2 Худованд бузург аст ва бузург аст дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти Ӯ. Зебо барои вазъият, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст.

2. Матто 6:33 Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 40:49 Дарозии айвон бист зироъ ва фарохӣ ёздаҳ зироъ буд; ва маро бо зинаҳое овард, ки онҳо ба он боло мерафтанд;

Айвони маъбад, ки Ҳизқиёл тасвир карда буд, дарозиаш 20 зироъ ва бараш 11 зироъ буд ва дар ҳар тараф сутунҳо дошт.

1. Аҳамияти тарҳрезии маъбад: Чӣ гуна нақшаи Худо барои халқаш дар хусусиятҳои маъбад инъикос меёбад

2. Маънои рамзии сутунҳо: Таҳқиқи ҳадафи сутунҳо дар макони муқаддас

1. 3 Подшоҳон 6:3 - Ва айвоне ки дар пеши хона буд, дарозии он мувофиқи паҳнои хона, бист зироъ, ва баландии саду бист зироъ буд; ва онро дар дохили хона пӯшонид. бо тиллои холис.

2. Хуруҷ 36:13 - Ва сутунҳои гирду атрофи ҳавлӣ, ва пойгоҳҳояшон, ва сурохиҳошон, ва ҷӯякҳояшон ва ресмонҳояшон.

Боби 41 Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб тафсилоти бештар дар бораи маъбади дохилӣ, утоқҳои паҳлӯӣ ва андозаҳои умумии маҷмааи маъбад оварда шудааст.

Параграфи 1: Боб бо тавсифи маъбади ботинӣ, ки бо номи муқаддастарин макон низ маъруф аст, оғоз мешавад. Андозаҳои ҳуҷра дода шудаанд, ки шакли мураббаъ ва рамзҳои муқаддаси онро таъкид мекунанд. Ҳуҷра аз маъбади берунӣ бо як қисми чӯбӣ ҷудо карда шудааст (Ҳизқиёл 41:1-4).

Параграфи 2: Пас, рӯъё ба утоқҳои паҳлӯии гирду атрофи маҷмааи маъбад тамаркуз мекунад. Ин палатаҳо дар се ошёна ҷойгир шудаанд ва андозаҳои гуногун доранд. Ҳар як ҳикоя аз достоне, ки дар поён аст, васеътар буда, сохтори зина ба вуҷуд меорад (Ҳизқиёл 41:5-11).

Параграфи 3: Боб бо тавсифи ғафсии деворҳои маъбад ва андозагирии дарҳои дарҳо идома дорад. Дар рӯъё таваҷҷӯҳ ба ҷузъиёти сохтмони маъбад, аз

ҷумла ороиш ва кандакорӣ дар деворҳо ва дарҳо таъкид мешавад (Ҳизқиёл 41:12-26).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу як пешниҳод мекунад
тафсилоти бештари рӯъёи маъбад
ба Ҳизқиёл дода шуда, таъкид мекунад
маъбад дарунӣ, ҳуҷраҳои паҳлӯ,
ва андозаи умумии комплекси маъбад.

Тавсифи муқаддасоти дохилӣ ва андозаҳои он.
Ҷудо кардани маъбади дарунӣ аз маъбади берунӣ бо ҳиҷобест чӯбин.
Таваҷҷӯҳ ба палатаҳои паҳлӯи гирду атрофи маҷмааи маъбад.
Ҷойгиркунии камераҳо дар се ошёна бо андозаҳои гуногун.
Тавсифи ғафсии деворҳои маъбад ва андозагирии дари дарҳо.
Таваҷҷӯҳ ба ҷузъиёти сохтмони маъбад, аз ҷумла ороиш ва кандакорӣ.

Дар ин боби Ҳизқиёл тафсилоти бештар дар бораи рӯъёи маъбад оварда шудааст. Боб бо тавсифи маъбади ботинӣ, ки бо номи муқаддастарин макон низ маъруф аст, оғоз шуда, шакли чоркунҷа ва рамзҳои муқаддаси онро таъкид мекунад. Ҳуҷра аз маъбади берунӣ бо қисмати чӯбӣ ҷудо карда шудааст. Сипас рӯъё ба утоқҳои паҳлӯии гирду атрофи маҷмааи маъбад, ки дар се ошёна ҷойгир шудаанд ва андозаҳои гуногун доранд, тамаркуз мекунад. Ҳар як ҳикоя аз достоне, ки дар зери он аст, васеътар буда, сохтори қадаммонандро ба вуҷуд меорад. Боб бо тавсифи ғафсии деворҳои маъбад ва андозагирии дарҳои дарҳо идома дорад. Дар ин рӯъё таваҷҷӯҳ ба ҷузъиёт дар сохтмони маъбад, аз ҷумла ороиш ва кандакорӣ дар девору дарҳо таъкид шудааст. Дар ин боб фаҳмиши минбаъда дар бораи андозаҳо ва хусусиятҳои маҷмааи маъбад оварда шуда, аҳамият ва тарҳи дақиқи онро таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 41:1 Пас аз он маро ба маъбад овард ва сутунҳоро чен кард, ки бараш шаш зироъ аз як тараф ва бараш шаш зироъ аз тарафи дигар буд, ки фарохии хаймаи муқаддас буд.

1: Худо меъмори ниҳоӣ аст, ки ҳама чизро мувофиқи нақшаҳои худ тарҳрезӣ мекунад ва меофарад.

2: Хаймаи муқаддас ҷои муқаддас ва рамзи ҳузури Худо дар байни халқи худ буд.

1:1 Подшоҳон 6:2-3 - Худованд барои сохтмони маъбад дастурҳои мушаххас дод ва нишон дод, ки Ӯ меъмори ниҳоӣ аст.

2: Хуруҷ 25:8-9 - Худо ба мардум фармуд, ки хаймаи муқаддасро ҳамчун ҷои муқаддас, рамзи ҳузури Ӯ дар байни онҳо созанд.

Ҳизқиёл 41:2 Ва паҳнои дар даҳ зироъ буд; ва паҳлӯҳои дар аз як тараф панҷ зироъ ва аз тарафи дигар панҷ зироъ буд, ва дарозии онро чил зироъ чен кард, ва бараш бист зироъ.

Худо ба Ҳизқиёл дастур дод, ки дари маъбадро андоза кунад, ки дарозии он чиҳил зироъ ва бари бист зироъ ва паҳлӯҳои ҳар кадоме аз панҷ зироъ иборат буд.

1. "Чадони имони мо: Баррасии андозаҳои дари маъбад"

2. «Андозаҳои муқаддас: омӯхтани аҳамияти дари чиҳил зироъ»

1. Қӯлассиён 2:6-7 - Пас, чунон ки шумо Исои Масеҳи Худовандро қабул кардаед, дар Ӯ рафтор кунед: дар Ӯ реша давонда, обод кардаед ва дар имон устувор шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва дар он бо шукргузорӣ фаровон бошед.

2. Хуруҷ 26:31-33 - Ва пардае аз кабуд, бунафш ва қирмиз ва катони маҳин духташуда аз ҳила бисоз: бо каррубиҳо бисоз: ва онро бар чор сутуни аз чӯби ахлот овезон хоҳӣ кард. бо тилло пӯшонидашуда: қалмоқҳои онҳо аз тилло, бар чор пояи нуқра хоҳад буд. Ва пардаро дар зери тахтаҳо овез, то ки сандуқи шаҳодатро дар дохили парда ба он оварӣ;

Ҳизқиёл 41:3 Сипас ба дарун даромад ва сутуни дарро чен кард, ки ду зироъ аст; ва дар - шаш зироъ; ва фарохии дар — хафт зироъ.

Ҳизқиёл-пайғамбар андозаи дари маъбадро чен кард, ки дараш ду зироъ, дараш шаш зироъ ва бараш ҳафт зироъ буд.

1. Дари маъбад: рамзи илҳомбахши истиқболи Худо

2. Андозаҳои дар: камолот ва таваҷҷуҳи Худо ба ҷузъиёт

1. Матто 7:7-8 «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ба рӯятон кушода мешавад. ба касе ки дарро бикӯбад, кушода мешавад».

2. Юҳанно 10:9 "Ман дар ҳастам. Ҳар кӣ ба воситаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт ва дарун ва берун меравад ва чарогоҳ хоҳад ёфт".

Ҳизқиёл 41:4 Ва дарозии онро чен кард, бист зироъ; ва паҳноиаш бист зироъ дар пеши маъбад буд, ва ба ман гуфт: "Ин ҷои муқаддастарин аст".

Муқаддастарин макон дарозӣ ва бараш бист зироъ буд.

1: Худо ба мо аҳамияти муқаддасиро нишон медиҳад, ки қисми махсуси маъбади Худро барои муқаддастарин макон бахшидааст.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти муқаддас дошта бошем, на танҳо ба Худи Худо бештар монанд бошем, балки Ӯро ва фазои муқаддаси Ӯро эҳтиром кунем.

1:1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам.

2: Ибодат 20:7 - Пас, худро тақдис кунед ва муқаддас бошед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

Ҳизқиёл 41:5 Баъд аз чен кардани девори хона шаш зироъ; ва паҳнои ҳар як ҳуҷраи паҳлӯ чор зироъ, гирди хона аз ҳар тараф.

Девори хона шаш зироъ ва паҳлӯҳои паҳлӯ чаҳор зироъ буд.

1. Муҳимияти андозагирӣ: Фаҳмидани аҳамияти Ҳизқиёл 41:5

2. Мукаммалии тарҳи Худо: Баррасии зебоии Ҳизқиёл 41:5

1. 3 Подшоҳон 6:2-3 - Худованд ба Сулаймон барои сохтани маъбад дастур дод.

2. Матто 7:24-27 - Масали Исо дар бораи бинокорони доно ва нодон.

Ҳизқиёл 41:6 Ва ҳуҷраҳои паҳлӯ сето буданд, яке бар якдигар ва сӣ адад; ва ба деворе ки аз хона барои утоқҳои паҳлӯи гирдогирд буд, даромаданд, то ки онро нигоҳ дошта тавонанд, аммо дар девори хона нигоҳ накарданд.

Маъбади Ҳизқиёл 41 се ҳуҷраи паҳлӯӣ дошт, ки ҳар кадоми онҳо аз сӣ иборат буда, ба девори асосии хона пайваст буданд.

1. Тартиби комили Худо: Аҳамияти рақамҳо дар Ҳизқиёл 41

2. Ваҳдати Хонаи Худо: Рамзи утоқҳои паҳлӯӣ дар Ҳизқиёл 41

1. Масалҳо 16:9 Одам дар дили худ роҳи худро ба нақша мегирад, аммо қадамҳои ӯро Худованд муайян мекунад.

2. Матто 6:24-25 Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳӣ кард. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба пул хизмат кунед.

Ҳизқиёл 41:7 Ва васеъшавӣ ва гардиш аз боло то ҳуҷраҳои паҳлӯ ба вуҷуд омад, зеро гирдогирди хона боз ба боло ба гирду атрофи хона мерафт; бинобар ин паҳнои хона ҳанӯз ҳам боло буд ва аз ин рӯ зиёд мешуд. палатаи пасттарин ба баландтарин аз ҷониби миёна.

Ин порча сохтори печи хонаро тавсиф мекунад, ки андозааш аз палатаи пасттарин то баландтарин меафзояд.

1. Тарҳи Худо комил аст: қадр кардани зебоии нақшаҳои Ӯ барои ҳаёти мо.

2. Пешравии роҳи мо ба боло: Кӯшиш барои пешрафти рӯҳонӣ дар сафари имонамон.

1. Масалҳо 19:21 "Нақшаҳо дар дили одам бисёранд, аммо нияти Худованд аст."

2. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо болотар аст. андешахо.

Ҳизқиёл 41:8 Ман инчунин баландии хонаро гирдогирд дидам: таҳкурсии ҳуҷраҳои паҳлӯ як найи пур аз шаш зироъ буд.

Ҳизқиёл баландии хонаро дид, ки дар он утоқҳои паҳлӯӣ ва таҳкурсии шаш зироъ калон буд.

1. Бунёди зиндагии мо: бунёди таҳкурсии мустаҳкам

2. Аҳамияти андозагирӣ: Андешидани андозагирӣ барои бунёди таҳкурсии мустаҳкам

1. Матто 7:24-27 «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро кунад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо борид, бодҳо вазида, бар он хона мезаданд, ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба ҷо намеоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар он бино кардааст. рег: Ва борон борид, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд».

2. Забур 127:1 "Агар Худованд хонаро бино кунад, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас".

Ҳизқиёл 41:9 Ғафсии деворе ки барои ҳуҷраи паҳлуи берун буд, панҷ зироъ буд; ва он чи боқимонда буд, ҷои ҳуҷраҳои паҳлӯ, ки дарун буд.

Ин оят аз Ҳизқиёл дар бораи деворҳои ҳуҷраҳои паҳлӯӣ, ки панҷ зироъ ғафсӣ буд, нақл мекунад.

1. Қуввати деворҳо: Мо аз Ҳизқиёл 41:9 чӣ омӯхта метавонем?

2. Аҳамияти андозагирӣ: Ҷустуҷӯи маъно дар Ҳизқиёл 41:9

1. Масалҳо 18:10: Номи Худованд бурҷи мустаҳкам аст; одилон ба он медароянд ва дар амонанд.

2. Забур 91:2: Ба Худованд мегӯям: Паноҳ ва қалъаи ман, Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам.

Ҳизқиёл 41:10 Ва дар байни ҳуҷраҳо паҳнои бист зироъ гирди хона аз ҳар тараф буд.

Дар Ҳизқиёл 41:10 паҳнои хона 20 зироъ, гирди тамоми ҳуҷраҳояш буд.

1. Хонаи Худо: Аҳамияти фазо

2. Нигоҳи Ҳизқиёл: Мулоҳиза дар бораи хонаи аз ҷониби Худо таъиншуда

1. Юҳанно 14:2-3 - "Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба шумо мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар рафта, барои шумо ҷой тайёр кунам, Ман боз омада, туро ба назди Худ хоҳам бурд, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

2. Забур 127:1 - «Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд».

Ҳизқиёл 41:11 Ва дарҳои ҳуҷраҳои паҳлӯ ба сӯи ҷои боқимонда, як дар ба тарафи шимол ва дари дигар ба тарафи ҷануб буд, ва паҳнои ҷои боқимонда панҷ зироъ гирду атроф буд.

Ин порча тарҳи маъбад дар Ерусалим, аз ҷумла андозаи ҳуҷраҳои паҳлӯ ва шумораи дарҳоро тасвир мекунад.

1: Тарҳи Худо барои маъбад ҳамчун намунаи банақшагирии комили Ӯ хизмат мекунад.

2: Мо боварӣ дошта метавонем, ки нақшаҳои Худо ҳамеша барои мо хубанд, ҳатто вақте ки мо онҳоро намефаҳмем.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

2: Масалҳо 16:9 Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад.

Ҳизқиёл 41:12 Ва иморате ки дар пеши ҷои ҷудогона дар охири ғарб буд, ҳафтод зироъ васеъ буд; ва девори бино гирдогирд панҷ зироъ ғафсӣ ва дарозии он навад зироъ буд.

Бинои пеши ҷои ҷудогонаи тарафи ғарбӣ 70 зироъ васеъ буд, ғафсии девораш 5 зироъ ва дарозии он 90 зироъ буд.

1. Меъёри вафодории Худо - Чӣ гуна садоқати мо ба Худо бо садоқати мо ба каломи Ӯ чен карда мешавад.

2. Қувваи муҳаббати Худо - Чӣ гуна муҳаббати мо ба Худо тавассути итоаткории мо ба аҳкоми Ӯ зоҳир мешавад.

1. Ҳизқиёл 41:12 - Худованд ба ман гуфт: "Ин ҷои тахти ман ва ҷойгоҳи кафи пойҳои ман аст; Ман дар он ҷо то абад дар миёни банӣ-Исроил бимонам".

2. Румиён 12:1 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

Ҳизқиёл 41:13 Ва хонаро чен кард, ки дарозиаш сад зироъ буд; ва ҷои алоҳида, ва бино бо деворҳои он, дарозии сад зироъ;

Дарозии хона, инчунин ҷои алоҳида, бино ва деворҳои он сад зироъ буд.

1. Аҳамияти андозагирӣ дар хонаи Худо

2. Сохтани хонаи имон бо андозаҳои ишқ

1. Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас, шумо дигар бегона ва бегона нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед.

2. 1 Петрус 2:5 - шумо худатон мисли сангҳои зинда ҳамчун хонаи рӯҳонӣ сохта шуда истодаед, то ки коҳини муқаддас бошед, то ки ба воситаи Исои Масеҳ қурбониҳои рӯҳонии писандидаи Худо бошед.

Ҳизқиёл 41:14 Ҳамчунин паҳнои рӯи хона ва ҷои алоҳидае, ки ба тарафи шарқ аст, сад зироъ.

Дар Ҳизқиёл 41:14 гуфта мешавад, ки паҳнои маъбад ва ҷои ҷудогона дар самти шарқ сад зироъ буд.

1. Бинишҳои Худо дар бораи ҳаёти мо аз он чизе ки мо тасаввур карда метавонем, бузургтар аст.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба нақшаҳои Худо бовар кунем, ҳатто вақте ки онҳо имконнопазир ба назар мерасанд.

1. Ҳабаққуқ 2:2-3 - Он гоҳ Худованд ба ман ҷавоб дод ва гуфт: Рӯъёро бинавис ва онро дар лавҳаҳо равшан соз, то касе ки онро мехонад, давида тавонад. Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст; Аммо дар охир сухан мегӯяд ва дурӯғ намегӯяд. Ҳарчанд тоқат кунад, мунтазир бош; Чунки он ҳатман меояд, Намонад.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад.

Ҳизқиёл 41:15 Ва дарозии биноро аз ҷои алоҳидае ки дар паси он буд, ва галереяҳои онро аз як тараф ва аз он тараф чен кард, сад зироъ, бо маъбади дарунӣ ва айвонҳои суд;

Маъбади дарунӣ ва саҳни бино сад зироъ андоза дошт.

1. Маъбади Худо: Васият ба Аълоҳазрат

2. Эҷоди фазои муқаддас: бунёди маъбади Худо

1. 1 Вақоеънома 28:19 - Ҳамаи ин," гуфт Довуд, "Худованд ба воситаи навиштаҷоти худ бар ман фаҳмонд, ҳатто ҳамаи корҳои ин намуна.

2. Забур 127:1 - Агар Худованд хонаро бино кунад, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас.

Ҳизқиёл 41:16 Сутунҳои дарҳо, ва тирезаҳои танг ва галереяҳо дар се ошёнаи худ, дар муқобили дар, гирдогирд бо чӯб ва аз замин то тирезаҳо печонида шуда буданд, ва тирезаҳо пӯшида буданд;

Дар маъбади Худо сутунҳои дарӣ, тирезаҳои танг ва се ошёна бо чӯбҳои чӯбӣ иборат буд. Тирезаҳо низ пӯшида буданд.

1. Хонаи Худо хонаи зебост: Аҳамияти тарҳи маъбад

2. Дар паноҳгоҳи Худо: Аҳамияти пӯшидани тирезаҳо

1. Забур 127:1 - Агар хонаро Худованд бино накунад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд.

2. Ишаъё 54:2 - Ҷои хаймаи худро васеъ кун, ва бигзор пардаҳои манзилҳои ту дароз шаванд; даст накашед; риштаҳои худро дароз кунед ва пояҳои худро мустаҳкам кунед.

Ҳизқиёл 41:17 Ба болои дар, ҳатто то хонаи дарунӣ, ва берун аз он, ва дар тамоми девори гирду атроф ва дарун, ба андозаи андоза.

Ояти Ҳизқиёл 41:17 мегӯяд, ки андозаҳои дар, хона ва деворҳо бояд дар гирду атроф чен карда шаванд.

1. «Мадзаи хонаи Худо»

2. «Меъёри камолоти Худо»

1. Ишаъё 40:12 - «Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро дар тарозуҳо ва теппаҳоро дар тавозун?»

2. Ваҳй 21:17 - "Ва девори онро чен кард, ба андозаи яксаду чилу чор зироъ, ба андозаи одам, яъне фариштa."

Ҳизқиёл 41:18 Ва он аз каррубиҳо ва дарахтони хурмо сохта шуда буд, ба тавре ки дарахти хурмо дар байни карруб ва карруб буд; ва ҳар карруб ду чеҳра дошт;

Ин порча сохтореро тасвир мекунад, ки аз каррубиҳо ва дарахтони хурмо сохта шудааст, ки дар он ҳар як карруб ду чеҳра дошт.

1. Дастҳои созандаи Худо: рамзи паси Ҳизқиёл 41:18

2. Санъати Осмон: Каррубиҳо ва дарахтони хурмо дар Библия

1. Ваҳй 4:6–8

2. 3 Подшоҳон 6:29–32

Ҳизқиёл 41:19 Ҳамин тавр, чеҳраи одам ба сӯи дарахти хурмо аз як тараф, ва рӯи шери ҷавон ба сӯи дарахти хурмо аз тарафи дигар буд: он дар тамоми хона гирду атроф буд.

Дар тамоми хонаи Ҳизқиёл 41:19, ду чеҳраи одам ва шер ҷавон ба шакли дарахтони хурмо сохта шуда буданд, ки аз ҳар ду тараф яктоӣ буданд.

1. Қувваи намояндагии рамзӣ дар Навиштаҳо

2. Маънои паси рамзҳо дар Китоби Муқаддас

1. Ҳастӣ 3:24 - Ва Ӯ он мардро пеш кард; ва Ӯ дар шарқи боғи Адан каррубиён ва шамшери оташинро гузошт, ки ба ҳар тараф мегашт, то роҳи дарахти ҳаётро нигоҳ дорад.

2. Ададҳо 21:8-9 - Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ту мори оташин бисоз ва онро бар сутун бигузор; зинда. Ва Мусо аз мисин море сохт, ва онро бар сутун гузошт, ва чунин воқеъ шуд, ки агар мор касеро газида бошад, вақте ки мори мисро дид, зинда монд.

Ҳизқиёл 41:20 Аз замин то болои дари хона каррубиён ва дарахтони хурмо сохта шуда буданд, ва дар девори маъбад.

Ҳизқиёл 41:20 ороиши девори маъбадро бо каррубиҳо ва дарахтони хурмо тасвир мекунад.

1. Зебоии муқаддасот: каррубиҳо ва дарахтони хурмо ҳамчун рамзи ҷалоли Худо. 2. Кори сахти мӯъминон: сарф кардани вақт ва захираҳо барои ҷалоли Худо.

1. Хуруҷ 25:18-20 - Худо ба Мӯсо амр медиҳад, ки бо каррубиҳо ва дарахтони хурмо хаймае созад. 2. Забур 78:69 - Маъбади Худо то абад бо кори мӯъминон устувор аст.

Ҳизқиёл 41:21 Аркаҳои маъбад чоркунҷа ва рӯи маъбад; зуҳури яке ҳамчун намуди зоҳирии дигаре.

Сутунҳо ва рӯи маъбад ва маъбад чоркунҷа буда, намуди зоҳирии якхела доштанд.

1. Зебоии баробарӣ дар калисо

2. Мақсади якхела дар дохили калисо

1. «Зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед» (Ғалотиён 3:28).

2. «Инак, чӣ гуна хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар якдилӣ зиндагӣ мекунанд!» (Забур 133:1)

Ҳизқиёл 41:22 Қурбонгоҳи чӯбин баландӣ се зироъ ва дарозии он ду зироъ буд; ва гӯшаҳои он, ва дарозии он ва деворҳояш аз чӯб буд, ва ба ман гуфт: "Ин аст суфрае ки ба ҳузури Худованд аст".

Худо ба Ҳизқиёл қурбонгоҳи чӯбинеро нишон дод, ки баландиаш се зироъ ва дарозиаш ду зироъ буд, ва фаҳмонд, ки он миз ба ҳузури Худованд аст.

1. Қурбонгоҳи Худованд: Нишони аҳди Ӯ

2. Суфраи Худованд: Ёд аз ҳузури ӯ

1. Хуруҷ 25:23-30 - Худо ба Мусо дастур медиҳад, ки қурбонгоҳи чӯбӣ созад

2. Забур 23:5 - "Ту дар ҳузури душманонам пеши ман дастархон меорӣ"

Ҳизқиёл 41:23 Ва маъбад ва маъбад ду дар дошт.

Гузариш ба ду дари маъбад ва маъбад нигаронида шудааст.

1. Аҳамияти ду дар дар маъбад ва маъбад будан.

2. Маънои рамзии ду дари маъбад ва маъбад.

1. Ваҳй 21:13 - Ва шаҳр ба офтоб ё моҳ эҳтиёҷ надорад, ки бар он равшанӣ диҳад, зеро ҷалоли Худо ба он рӯшноӣ медиҳад, ва чароғи он Барра аст.

2. Хуруҷ 26:1 - Илова бар ин, хаймаи муқаддасро бо даҳ парда аз катони махин духташуда ва аз ришташои кабуд, бунафш ва арғувонӣ бисоз; онҳоро бо каррубиён созед, ки дар онҳо моҳирона коркард шудааст.

Ҳизқиёл 41:24 Ва дарҳо ду барг дошт, ва ду баргҳои гардишкунанда; ду барг барои як дар ва ду барг барои дари дигар.

Дарҳои маъбади Худованд, ки Ҳизқиёл тасвир мекунад, ҳар кадоме ду барг дошт.

1. Кушодани дарҳо ба сӯи Худо, 2. Зебоии дари дугона.

1. Ишаъё 45:2 Ман пешопеши ту меравам ва кӯҳҳоро ҳамвор хоҳам кард; Ман дарҳои биринҷӣ хоҳам шикаст ва панҷараҳои оҳанинро буридам. 2. Ваҳй 3:20 Инак, ман дар назди дар истода, дарро мекушам. Агар касе овози Маро бишнавад ва дарро боз кунад, ман назди ӯ медароям ва бо ӯ хӯрок мехӯрам, ва ӯ бо ман.

Ҳизқиёл 41:25 Ва бар онҳо, бар дарҳои маъбад, каррубиён ва дарахтони хурмо, мисли он ки бар деворҳо сохта шуда буданд, гузошта шуда буд; ва дар рӯйи айвони берун тахтаҳои ғафс буданд.

Дари маъбад бо дарахтони каррубию хурмо зинат дода шуда, айвонро тахтахои гафс пушида буданд.

1. Зебоӣ ва азамати хонаи Худо

2. Паноҳе, ки дар хонаи Худо паноҳ меҷӯянд

1. Забур 27:4-5 - Як чизро аз Худованд талаб мекунам, танҳо инро меҷӯям: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам, то зебоии Худовандро бубинам ва Ӯро дар маъбадаш ҷустуҷӯ кунед.

2. Ибриён 10:19-22 - Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, азбаски мо боварии комил дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зинда барои мо тавассути парда, яъне бадани Ӯ, ба қудсҳои муқаддас ворид шавем. ва азбаски мо бар хонаи Худо коҳини бузург дорем, биёед бо дили самимӣ ва бо итминони комил, ки имон меорад, ба Худо наздик шавем.

Ҳизқиёл 41:26 Ва аз як тараф ва аз тарафи дигар, дар паҳлӯи айвон, ва бар ҳуҷраҳои паҳлӯи хона тирезаҳои танг ва дарахтони хурмо, ва тахтаҳои ғафс буданд.

Маъбад, ки Ҳизқиёл тасвир мекунад, бо тирезаҳои танг, дарахтони хурмо, утоқҳои паҳлӯ ва тахтаҳои ғафс оро дода шудааст.

1. Нақшаҳои Худо ҳамеша аз нақшаҳои мо бузургтаранд.

2. Муҳимияти бо чизҳои зебо оро додани ҳаёти мо.

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд".

2. Забур 19:14 - "Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту, эй Худованд, қуввати ман ва Наҷотдиҳандаи ман".

Боби 42 Ҳизқиёл рӯъёи маҷмааи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб ба тавсифи утоқҳо барои коҳинон ва андозагирии гирду атроф нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи утоқҳои коҳинон, ки дар тарафи шимолии маҷмааи маъбад ҷойгир аст, оғоз мешавад. Ин ҳуҷраҳо дар ду қатор ҷойгир шудаанд ва барои коҳинон, ки дар маъбад хизмат мекунанд, ҳамчун хонаи истиқоматӣ хизмат мекунанд. Андозаҳо ва тарҳбандии ин ҳуҷраҳо оварда шудаанд (Ҳизқиёл 42:1-14).

Параграфи 2: Пас аз он рӯъё ба андозагирии ҳавлии берунии атрофи маъбад мегузарад. Дар ин боб андозаҳои ҳавлии берунӣ ва минтақаҳое, ки барои пухтупаз ва шустан пешбинӣ шудаанд, тавсиф мекунанд. Ин минтақаҳо аз маъбад ҷудо буда, аз ҷониби коҳинон барои расму оинҳо ва хидматҳои худ истифода мешаванд (Ҳизқиёл 42:15-20).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу ду тӯҳфаҳо
идомаи дидани комплекси маъбад
ба Ҳизқиёл дода, тамаркуз ба
ҳуҷраҳо барои коҳинон ва
андозагирии майдони гирду атроф.

Тавсифи утоқҳо барои коҳинон дар тарафи шимолии маҷмааи маъбад.
Ҷойгир кардани ҳуҷраҳо дар ду қатор ҳамчун манзил барои коҳинон.
Таъмини андозаҳо ва тарҳбандии утоқҳои коҳинон.
Андозаи ҳавлии берунии атрофи маъбад.
Тавсифи минтақаҳои таъиншуда барои пухтупаз ва шустан.
Ҷудо кардани ин минтақаҳо аз маъбад барои маросимҳо ва хидматҳои коҳинон.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маҷмааи маъбадро идома медиҳад. Боб бо тавсифи утоқҳои коҳинон, ки дар тарафи шимолии маҷмааи маъбад ҷойгир аст, оғоз мешавад. Ин утоқҳо барои коҳинон, ки дар маъбад хизмат мекунанд, ҳамчун хонаи истиқоматӣ хизмат мекунанд ва дар ду қатор ҷойгир шудаанд. Андозаҳо ва тарҳбандии ин палатаҳо оварда шудаанд. Сипас рӯъё ба андозагирии ҳавлии берунии гирду атрофи маъбад мегузарад. Дар ин боб андозаҳои ҳавлии берунӣ ва минтақаҳое, ки барои пухтупаз ва шустушӯй таъин шудаанд, ки аз маъбад ҷудо мебошанд, тавсиф карда мешаванд. Ин минтақаҳоро коҳинон барои расму оинҳо ва хидматҳои худ истифода мебаранд. Дар ин боб фаҳмиши минбаъда дар бораи тарҳрезӣ ва функсияҳои маҷмааи маъбад оварда шудааст, ки аҳамияти утоқҳои коҳинон ва минтақаҳои таъиншударо барои фаъолияти коҳинон таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 42:1 Он гоҳ маро ба ҳавлии берунӣ, ки ба самти шимол аст, бароварда, ва маро ба ҳуҷрае, ки дар рӯ ба рӯи ҷои алоҳида буд, ва дар назди бино ба тарафи шимол буд, оварданд.

Ҳизқиёл-пайғамбарро ба ҳавлии берунии маъбад, ки дар шимоли бино ҷойгир буд, оварданд.

1. Даромадгоҳи маъбад ба самти шимол, рамзи самти муқаддасот аст.

2. Ахамияти ориентация дар саёхати маънавии мо.

1. Ишаъё 43:19 - "Инак, Ман чизи нав хоҳам кард; алҳол он пайдо мешавад; магар шумо онро намедонед? Ман ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо".

2. Филиппиён 3:13-14 - «Бародарон, ман худамро дарк накардаам: аммо ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чизҳои пешина даст мезанам, ба сӯи нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

Ҳизқиёл 42:2 Пеш аз он ки дарозии сад зироъ дари шимол буд, ва бараш панҷоҳ зироъ буд.

Ин порча андозаи дари шимолии хонаи Худовандро тасвир мекунад, ки дар рӯъёи пайғамбар Ҳизқиёл дида буд.

1. Хонаи Худованд: Нишони вафодории Худо

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Дар бузургии хонаи Ӯ инъикос ёфтааст

1. Ишаъё 43:1-3 "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо нахоҳанд буд. туро мағлуб намо; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва аланга туро нахоҳанд хӯрд».

2. Ибриён 11:10 "Зеро ки Ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсӣ дорад, ки таҳиякунанда ва бинокори он Худост".

Ҳизқиёл 42:3 Дар муқобили бист зироъ, ки барои саҳни дохилӣ буд, ва болои фарш, ки барои саҳни берунӣ буд, галерея дар се ошёна буд.

Ҳавлии берунии маъбад дар рӯъёи Ҳизқиёл ба ду қисм, ҳавлии дарунӣ ва ҳавлии берунӣ тақсим шуда буд ва ҳавлии берунӣ бо галереяҳо дар се ошёна иҳота шуда буд.

1. Муҳимияти бахшидан ба кори Худо.

2. Зебоии маъбади Худо: Ҳадаф ва рамзи он.

1. 1 Вақоеънома 28:11-13 - рӯъёи шоҳ Довуд дар бораи маъбади Худо.

2. Эфсӯсиён 2:20-22 - Калисо ҳамчун маъбади рӯҳонии Худо.

Ҳизқиёл 42:4 Ва дар пеши ҳуҷраҳо роҳе буд, ки паҳноиаш даҳ зироъ, роҳе як зироъ буд; ва дарҳои онҳо ба тарафи шимол.

Ин порча биноеро тасвир мекунад, ки утоқҳо бо гузаргоҳ иҳота шудаанд, ки бараш як зироъ ва даҳ зироъ дарун аст.

1. Зиндагӣ дар ҳузури Худо: вақт ҷудо кардан барои роҳ рафтан бо хости Худо

2. Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор: Истифодаи бештари фазои хурд

1. Забур 84:5-7 - Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва эътимоди ӯ ба Ӯст. Онҳо мисли дарахте хоҳанд буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯй берун мекунад. Вақте ки гармӣ меояд, наметарсад; баргхои он хамеша сабзанд. Вай дар як соли хушксолӣ ташвише надорад ва хеч гох мева намедихад.

2. 2 Қӯринтиён 4:16-18 - Аз ин рӯ, мо рӯҳафтода намешавем. Ҳарчанд зоҳиран беҳуда меравем, аммо дар ботин рӯз то рӯз нав мешавад. Зеро душвориҳои сабук ва лаҳзаи мо барои мо шӯҳрати абадӣ ба даст меоранд, ки аз ҳама болотар аст. Пас, мо чашмони худро на ба он чи дида мешавад, балки ба ғайб мебинем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадӣ аст.

Ҳизқиёл 42:5 Ва ҳуҷраҳои болоӣ кӯтоҳтар буданд, зеро галереяҳо аз инҳо, аз поён ва аз мобайни бино баландтар буданд.

Палатаҳои болоии бино аз сабаби галереяҳои баландтар аз камераҳои поёнӣ ва миёна кӯтоҳтар буданд.

1. Ҷой кардан барои Худо: Ҷустуҷӯи ҷой барои афзоиш дар имони мо

2. Барои расидан ба баландӣ: Гузаштан аз минтақаи бароҳатии мо

1. Забур 18:2 Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. Филиппиён 4:13 Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

Ҳизқиёл 42:6 Зеро ки онҳо дар се ошёна буданд, вале чун сутунҳои ҳавлӣ сутунҳо надоштанд, бинобар ин бино назар ба пасттарин ва миёнатарин аз замин сахттар буд.

Дар Ҳизқиёл 42:6 як бинои сеошёна тасвир шудааст, ки бар хилофи дигар биноҳо сутунҳо барои пуштибонии сохтор надоранд ва онро нисбат ба ду сатҳи дигар тангтар мекунад.

1. Роҳҳои Худо роҳҳои мо нестанд: Ҳизқиёл 42:6

2. Қувват дар душвориҳо: Ҳизқиёл 42:6

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Ҳизқиёл 42:7 Ва деворе ки берун аз болои ҳуҷраҳо буд, ба тарафи саҳни берунӣ, ки аз пеши ҳуҷраҳо буд, дарозии он панҷоҳ зироъ буд.

Ҳизқиёл 42:7 девореро тасвир мекунад, ки дарозии он панҷоҳ зироъ буд, ки дар назди ҳуҷраҳои берун аз ҳавлии дохилӣ воқеъ буд.

1. "Дарозии имон: бартараф кардани монеаҳо тавассути таваккал ба Худо"

2. "Чандешаи тааҳҳуд: Зиндагӣ бо итоат ба Худо"

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Ҳизқиёл 42:8 Зеро ки дарозии ҳуҷраҳои дар саҳни берунӣ панҷоҳ зироъ буд; ва инак, дар пеши маъбад сад зироъ буд.

Дарозии ҳавлии маъбади Ҳизқиёл панҷоҳ зироъ буд, ва майдони пеши маъбад боз сад зироъ буд.

1. Фаҳмидани ҳазрати Худо ва муқаддасоти маъбади Ӯ

2. Аҳамияти андозагирӣ дар Китоби Муқаддас

1. Ваҳй 21:16 - Ва шаҳр чоркунҷаест, ва дарозиаш ба андозаи васеъ аст; ва шаҳрро бо най чен кард, ки дувоздаҳ ҳазор фут. Дарозӣ ва паҳнӣ ва баландии он баробаранд.

2. Забур 24:3-4 - Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? ё ки дар ҷои муқаддаси Ӯ истода бошад? Касе ки дасти пок ва дили пок дорад.

Ҳизқиёл 42:9 Ва аз зери ин ҳуҷраҳо даромадгоҳ аз тарафи шарқ буд, чунон ки касе аз саҳни берунӣ ба онҳо медарояд.

Ҳуҷраҳои маъбад аз тарафи шарқ, ки аз саҳни берунӣ мебароянд, даромадгоҳ доштанд.

1. Маъбад ва ризқу рӯзии Худо - чӣ гуна Худо моро тавассути маъбад ва тарҳи он таъмин мекунад

2. Ҷустуҷӯи ҷойгоҳи худ дар хонаи Худо - чӣ гуна бояд ҷои худро дар хонаи Худо муайян ва ишғол кард

1. Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед

2. Забур 23:6 - Албатта некӣ ва марҳамат тамоми рӯзҳои умрамро пайравӣ хоҳанд кард

Ҳизқиёл 42:10 Ҳуҷраҳо дар ғафсии девори саҳн ба самти шарқ, дар муқобили ҷои алоҳида ва дар муқобили бино буданд.

Камераҳо дар девори дарбор аз тарафи шарқ, дар паҳлӯи ҷои алоҳида ва бино сохта шудаанд.

1: Нақшаҳои Худо барои мо шояд дар аввал барои мо маъно надошта бошанд, аммо ҳикмат ва нияти Ӯ ҳамеша дар вақташ ошкор хоҳанд шуд.

2: Тарҳҳои Худованд аксар вақт пурасрор ҳастанд, аммо мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки онҳо ҳамеша ба манфиати мо ҳастанд.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Ҳизқиёл 42:11 Ва роҳе, ки пеши онҳо буд, монанди намуди ҳуҷраҳо, ки ба тарафи шимол буд, ба қадри онҳо ва ба қадри васеъашон; .

Дар порча ҳуҷраҳои маъбади Худованд ва даромадгоҳҳои онҳо мувофиқи тарзи худ тасвир шудааст.

1. Хонаи Худо: Даъват ба ибодат

2. Оғӯши муқаддасоти Худо

1. Хуруҷ 25:8-9 - Ва бигзор маро маъбад созанд; то ки дар байни онхо сокин шавам. Мувофиқи ҳар он чи ман ба ту нишон медиҳам, мувофиқи намунаи хаймаи муқаддас ва намунаи ҳамаи асбобҳои он онро бисоз.

2. 1 Қӯринтиён 3:16-17 - Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст? Агар касе маъбади Худоро палид кунад, Худо вайро хароб хоҳад кард; зеро ки маъбади Худо муқаддас аст, шумо кадом маъбад ҳастед.

Ҳизқиёл 42:12 Ва аз рӯи дарҳои ҳуҷраҳо, ки ба самти ҷануб буд, даре дар сари роҳ буд, ҳатто дар роҳи рости пеши девор ба тарафи шарқ, вақте ки касе ба онҳо медарояд.

Дар порча даре дар ҷанубии палата тасвир шудааст, ки он ба пайраҳае мебарад, ки ба шарқ рӯ ба рӯ мешавад.

1. Рӯзе, ки Худо барои мо додааст, дар ҷойҳои ғайричашмдошт пайдо мешавад.

2. Ҳама роҳҳо ба самти ниҳоии Худо ишора мекунанд.

1. Матто 7:14 - Зеро дарвоза танг ва роҳ душвор аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд.

2. Филиппиён 3:13-14 - Бародарон, ман фикр намекунам, ки онро аз они худ кардам. Аммо ман як чизро мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, саъй мекунам, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ ҳаракат мекунам.

Ҳизқиёл 42:13 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: "Хонаҳои шимолӣ ва ҳуҷраҳои ҷанубӣ, ки дар пеши ҷои алоҳида ҳастанд, онҳо қудсҳо ҳастанд, ки дар он ҷо коҳинон, ки ба Худованд наздик мешаванд, муқаддастарин чизҳоро хоҳанд хӯрд; муқаддастарин чизҳо, ва қурбонии ордӣ, ва қурбонии гуноҳ ва қурбонии гуноҳ; зеро ки макон муқаддас аст.

Ин порча дар бораи муқаддас будани ҳуҷраҳои Хонаи Худо ва аҳамияти истифодаи онҳо барои коҳинон барои хӯрдани чизҳои муқаддастарин сухан меравад.

1. Қудсияти маъбади Худо: Чӣ гуна ҳаёти мо бояд муқаддасии хонаи Ӯро инъикос кунад

2. Қудрати коҳинон: Масъулияти рӯҳониён барои нигоҳ доштани муқаддасоти Худо

1. Хуруҷ 25: 8-9 - "Ва бигзор маро маъбад созанд, то ки дар миёни онҳо сокин шавам. мувофиқи ҳар он чи ба ту нишон медиҳам, аз рӯи намунаи хаймаи муқаддас ва намунаи тамоми асбобҳои он, ҳатто ҳамин тавр ба амал оваред».

2. Ишаъё 43:3 - "Зеро ки ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам: Мисрро ба ивази фидияи ту, Эфиопия ва Себаро барои ту додам".

Ҳизқиёл 42:14 Вақте ки коҳинон ба он дохил мешаванд, аз макони муқаддас ба саҳни берун набароянд, балки либосҳои худро дар он ҷо хоҳанд гузошт, ки дар он хизмат мекунанд; зеро ки онҳо муқаддасанд; ва либосҳои дигар мепӯшад ва ба он чи барои мардум аст, наздик хоҳад шуд.

Ба коҳинон иҷозат дода намешавад, ки аз макони муқаддаси маъбад берун шаванд ва ба ҳавлии берун оянд ва пеш аз он ки ба мардум хизмат кунанд, либосҳои худро иваз кунанд.

1. Подшоҳии коҳинон

2. Мукаддас будани маъбад

1. Хуруҷ 28:2-4 - Ва барои бародари худ Ҳорун барои ҷалол ва зебоӣ либосҳои муқаддас бисоз.

2. 1 Петрус 2:5 - Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, каҳонати муқаддасро бино кардаед, то қурбониҳои рӯҳоние, ки аз ҷониби Исои Масеҳ ба Худо писандиданд, пешкаш кунед.

Ҳизқиёл 42:15 Ва ҳангоме ки ченкунии хонаи даруниро ба охир расонд, маро ба назди дарвозае, ки дурнамои он ба тарафи шарқ аст, берун овард ва гирду атрофашро андоза кард.

Ҳизқиёл-пайғамбарро ба дарвозаи шарқии хонаи дохилӣ мебаранд ва онро чен мекунанд.

1. Аҳамияти андозагирӣ дар хонаи Худо

2. Дарёфти роҳи мо ба сӯи дарвозаи Шарқ

1. Ҳизқиёл 42:15

2. Ваҳй 21:13-14 - "Ва шаҳр эҳтиёҷ надошт, ки на офтоб ва на ба моҳ, ки дар он дурахшон шавад, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кард, ва Барра нури он аст. Ва халқҳо. аз наҷотёфтагон дар нури он роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва иззати худро ба он хоҳанд овард».

Ҳизқиёл 42:16 Ӯ тарафи шарқиро бо найи ченак чен кард, панҷсад най, бо чӯби ченак гирду атроф.

Худо ба Ҳизқиёл амр дод, ки тарафи шарқии шаҳрро бо най чен кунад, ки 500 най аст.

1. Аҳамияти андозагирӣ дар ҳаёти мо

2. Итоати Худо дар ҳама ҳолат

1. 2 ба Қӯринтиён 10:12 - Зеро ки мо ҷуръат намекунем, ки худро аз шумора ҳисоб кунем ё худро бо баъзеи худ ситоиш кунем, аммо онҳо худро ба худ андоза мекунанд ва худро бо якдигар муқоиса мекунанд, доно нестанд.

2. Масалҳо 25:15 - Бо пурсабрӣ шоҳзода бовар мекунонад, ва забони нарм устухонро мешиканад.

Ҳизқиёл 42:17 Ӯ тарафи шимолро чен кард, ки панҷсад найро бо ченак гирдогирд дошт.

Дар ин порча Худо тасвир мекунад, ки тарафи шимолии саҳни маъбадро 500 қамиш чен мекунад.

1. Меъёри неъмати Худо - Чӣ гуна Худо ба саховатмандӣ медиҳад ва фаровонии худро барои дӯстдорони Ӯ андоза мекунад.

2. Андозаи итоаткорӣ - Чӣ тавр Худо аз мо интизор аст, ки ба меъёрҳои адолати Ӯ мувофиқат кунем.

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. 2 Қӯринтиён 5:9-10 - Пас, хоҳ дар хона бошем, хоҳ дар хориҷ, мо мақсад мегузорем, ки ба Ӯ писанд оянд. Зеро ки ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас он чиро, ки дар ҷисм кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, бигирад.

Ҳизқиёл 42:18 Ӯ тарафи ҷанубиро чен кард, ки панҷсад қамишро бо найи ченак чен кард.

Ба Ҳизқиёл-пайғамбар супориш дода шуд, ки тарафи ҷанубии маъбадро андоза кунад ва он 500 қамишро чен кард.

1. Андозаи садоқати Худо: Чӣ тавр таҷрибаи Ҳизқиёл эътимоднокии Худоро нишон медиҳад

2. Тадбири комили Худо: Фаҳмидани аҳамияти 500 қамиш

1. Ишаъё 40:12 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст?

2. Масалҳо 16:11 - Тарозуи одилона ва тарозу аз они Худованд аст; тамоми вазн-фахои дар халта буда кори у мебошанд.

Ҳизқиёл 42:19 Ӯ ба тарафи ғарб гардиш карда, бо най ченак панҷсад найро чен кард.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ҳизқиёл 500 қамишро дар тарафи ғарб чен кардааст.

1. Муҳимияти ҷудо кардани вақт барои андозагирӣ ва ҳисоб кардани он чизе, ки барои мо муҳим аст.

2. Муҳимияти дарки ҷузъиёти имони мо.

1. Луқо 16:10 - Ҳар кӣ дар чизи андак мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ амин аст; ва касе ки дар чизи андак ноинсоф аст, дар чизи бисьёр низ ноинсоф аст.

2. 2 ба Қӯринтиён 10:12 - Зеро мо ҷуръат намекунем, ки худро бо онҳое, ки худро таъриф мекунанд, муқоиса кунем. Аммо онҳо, ки худро ба худ андоза карда, бо якдигар муқоиса мекунанд, доно нестанд.

Ҳизқиёл 42:20 Ва онро аз чор тараф чен кард: гирдаш деворе дошт, ки дарозиаш панҷсад қамиш ва панҷсад қаи бараш буд, то ки байни маъбад ва ҷои палид ҷудо шавад.

Андозаи маъбад дар Ҳизқиёл 42:20 тасвир шудааст.

1. Подшоҳии маъбади Худо

2. Ҷудо кардани нопок аз ҳаром

1. Юҳанно 4:24 - Худо рӯҳ аст ва онҳое ки ба Ӯ саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд.

2. Хуруҷ 25:8 - Ва бигзор маро маъбад созанд; то ки дар байни онхо сокин шавам.

Боби 43 Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб ба ҷалоли Худо баргаштан ба маъбад ва дастурҳо оид ба тақдиси он нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи ҷалоли Худо ба маъбад бармегардад. Ҷалоли Худо аз шарқ ба маъбад бо садои баланд ворид мешавад. Ин рӯъё ба муқаддасӣ ва ҷалоли ҳузури Худо дар маъбад таъкид мекунад (Ҳизқиёл 43:1-5).

Параграфи 2: Сипас боб овози Худоро, ки аз дохили маъбад бо Ҳизқиёл сухан меронад, тасвир мекунад. Худо барои тақдиси маъбад, аз ҷумла поксозии он ва ҳадияҳое, ки бояд дода шаванд, дастур медиҳад. Дар рӯъё аҳамияти риояи ин дастурҳо барои нигоҳ доштани муқаддасии маъбад таъкид мешавад (Ҳизқиёл 43:6-12).

Параграфи 3: Боб бо андозагирӣ ва тавсифи қурбонгоҳ идома дорад. Дар рӯъё тафсилоти мушаххас дар бораи сохтмон ва андозаҳои қурбонгоҳ оварда, аҳамияти онро ҳамчун ҷои қурбонӣ ва ибодат таъкид мекунад (Ҳизқиёл 43:13-17).

Параграфи 4: Боб бо дастурҳо оид ба тақдис кардани қурбонгоҳ хотима меёбад. Худо фармудааст, ки қурбониҳо дар қурбонгоҳ оварда шаванд, аз он ҷумла қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳ. Дар рӯъё аҳамияти ин ҳадяҳоро дар нигоҳ доштани муқаддасоти қурбонгоҳ ва маъбад таъкид мекунад (Ҳизқиёл 43:18-27).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу се тӯҳфаҳо
идомаи рӯъёи маъбад,
тамаркуз ба бозгашти ҷалоли Худо
ва дастурҳо оид ба тақдиси он.

Рӯи ҷалоли Худо аз шарқ ба маъбад бармегардад.

Тавсифи муқаддасӣ ва ҷалоли ҳузури Худо дар маъбад.
Овози Худо бо Ҳизқиёл сухан меронад ва барои тақдиси маъбад дастур медиҳад.
Таваҷҷӯҳ ба поксозии маъбад ва ҳадияҳое, ки бояд дода шаванд.
Андоза ва тавсифи қурбонгоҳ бо таъкиди аҳамияти он ҳамчун ҷои қурбонӣ.
Дастурҳо оид ба тақдис кардани қурбонгоҳ ва қурбониҳо.
Муҳимияти риояи ин дастурҳо барои нигоҳ доштани муқаддасии маъбад.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро идома медиҳад. Боб бо рӯъёи ҷалоли Худо аз шарқ ба маъбад бармегардад, ки ба муқаддасӣ ва ҷалоли ҳузури Худо таъкид мекунад, оғоз мешавад. Сипас боб садои Худоро тасвир мекунад, ки аз дохили маъбад бо Ҳизқиёл сухан меронад ва дастурҳои муқаддаси маъбадро медиҳад. Ин дастурҳо поксозии маъбад ва ҳадияҳоеро, ки бояд дода шаванд, дар бар мегирад. Дар боб тафсилоти мушаххас дар бораи сохтмон ва андозаҳои қурбонгоҳ оварда, аҳамияти он ҳамчун ҷои қурбонӣ ва ибодатро таъкид мекунад. Ин боб бо дастурҳо оид ба тақдиси қурбонгоҳ хотима ёфта, аҳамияти ин қурбониҳо дар нигоҳ доштани муқаддасии маъбадро таъкид мекунад. Дар ин боб бозгашти ҷалоли Худо ба маъбад ва аҳамияти риояи дастурҳои Ӯ барои тақдис кардани он таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 43:1 Пас аз он ӯ маро назди дарвоза овард, ҳатто он дарвозае ки ба тарафи шарқ нигарист;

Ҳизқиёл-пайғамбарро ба назди дарвозаи маъбад, ки рӯ ба тарафи шарқ буд, оварданд.

1. Муҳимияти сафари рӯҳонӣ ва чӣ гуна бояд қадам ба як вақт гузорад.

2. Чӣ тавр самти маъбад ба шарқ метавонад як ёдраскунандаи имон ва рушди рӯҳонии мо бошад.

1. Забур 83:11, "Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст: Худованд файз ва ҷалол хоҳад дод: ҳеҷ кори некро аз росткорон дареғ нахоҳад дошт".

2. Ишаъё 58: 8, "Он гоҳ нури ту мисли саҳар берун хоҳад омад, ва саломатии ту зуд баҳор хоҳад шуд: ва адолати ту пеши ту хоҳад рафт; ҷалоли Худованд мукофоти ту хоҳад буд".

Ҳизқиёл 43:2 Ва инак, ҷалоли Худои Исроил аз роҳи шарқ омад, ва овози Ӯ мисли садои обҳои бисьёр буд, ва замин аз ҷалоли Ӯ дурахшид.

Ҷалоли Худо аз шарқ меомад ва овози Ӯ мисли садои обҳои бисьёр буд.

1. Бузургии Худо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 43:2

2. Эҳсоси ҷалоли Худо: Мо аз Ҳизқиёл 43:2 чӣ омӯхта метавонем

1. Ваҳй 19:6 - "Ва ман шунидам, ки он овози издиҳоми бузург, ва мисли овози обҳои бисьёр ва мисли садои раъдҳои пурқувват, ки мегуфт: "Аллелуя, зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ подшоҳӣ мекунад".

2. Ишаъё 55:12 - "Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард".

Ҳизқиёл 43:3 Ва он аз рӯи рӯъёе ки ман дидам, ба ҳангоме ки барои хароб кардани шаҳр омадам, дидам, ва ин рӯъёҳо мисли рӯъёе буданд, ки дар назди дарёи Кабор дидам; ва ман ба рӯи худ афтодам.

Ҳизқиёл рӯъёеро дид, ки ба он рӯъёе монанд аст, ки дар канори дарёи Кабор дида буд ва аз тарс рӯй ба рӯи ӯ меафтад.

1. Қудрати олиҷаноби Каломи Худо

2. Эътироф кардани ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 6:1–5

2. Ваҳй 1:17–18

Ҳизқиёл 43:4 Ва ҷалоли Худованд аз роҳи дарвозае, ки дурнамои он ба тарафи шарқ аст, ба хона даромад.

Ҷалоли Худованд аз дарвозаи шарқӣ ба хона даромад.

1. Қудрати ҳузури Худованд

2. Ваъдаи ризқи Худо

1. Ишаъё 60:1–3

2. Забур 24:7–10

Ҳизқиёл 43:5 Пас, рӯҳ маро бардошта, ба ҳавлии дарунӣ бурд; ва инак, ҷалоли Худованд хонаро пур кард.

Ҷалоли Худованд хонаро пур кард.

1: Мо ҳама аз ҷалоли Худованд пур ҳастем ва бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти худро тавре зиндагӣ кунем, ки инро инъикос кунад.

2: Чӣ тавре ки ҷалоли Худованд хонаро пур мекунад, он низ бояд дилҳо ва ҷони моро пур кунад.

1: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо ба таври фаровон сокин бошад, вақте ки шумо ба воситаи таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед.

2: Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва ба якдигар сабр кунед. муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

Ҳизқиёл 43:6 Ва шунидам, ки вай аз хона ба ман сухан мегуфт; ва он мард дар канори ман истод.

Худо аз даруни хонаи худ ба Ҳизқиёл сухан гуфт ва марде назди ӯ истода буд.

1. Худо ҳамеша ҳозир аст, то дар ҳаёти мо сухан гӯяд

2. Муҳимияти гӯш кардани овози Худо

1. Ишаъё 30:21 Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба тарафи рост ё чап гардӣ, бо он роҳ рав".

2. Яъқуб 1:19-20 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Ҳизқиёл 43:7 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Писари Одам, макони тахти Ман ва макони пойҳои Ман, ки дар он ҷо то абад дар миёни банӣ-Исроил сокин хоҳам буд ва номи муқаддаси Худ! на хонадони Исроил, на онҳо, на подшоҳони онҳо, бо зинокории худ, ва бо ҷасади подшоҳони худ дар баландиҳои худ палид нахоҳанд кард.

Худо халқи Исроилро огоҳ мекунад, ки дигар исми муқаддаси Ӯро бо аъмоли гуноҳашон ва ҳузури подшоҳони мурдаашон палид накунанд.

1. Раҳпаймоӣ бо Худо: Қудрати ҳаёти содиқ

2. Қонуни Худо ва муқаддасоти номи Ӯ

1. Ирмиё 2:7, "Ман туро ба замини фаровоне овардам, то аз меваҳо ва неъматҳои он баҳраманд шавӣ. Аммо вақте ки даромадӣ, замини маро палид кардӣ ва мероси маро зишт сохтӣ".

2. Забур 24:3-4, "Кӣ метавонад ба кӯҳи Худованд барояд? Кӣ метавонад дар ҷои муқаддаси Ӯ биистад? Касе ки дастҳои пок ва дили пок дорад, ба бут эътимод надорад ва ба дурӯғ қасам намехӯрад. худо».

Ҳизқиёл 43:8 Ҳангоме ки остонаҳои худро назди остонаҳои Ман муқаррар намудаанд, ва сутунҳояшон аз чӯбҳои Ман, ва девори байни ману онҳо, ҳатто исми муқаддаси Маро бо корҳои зиштии худ палид кардаанд, ки онҳо содир кардаанд; бинобар ин Ман онҳоро дар хашми ман.

Худо ба халқи Исроил хашмгин аст, ки номи муқаддаси Ӯро бо корҳои зишташон палид кардаанд.

1. Хатари палид кардани номи Худованд

2. Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

1. Хуруҷ 20:7 - Номи Худованд Худои худро беҳуда нагӯед, зеро Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда мегирад, бегуноҳ нахоҳад монд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 43:9 Бигзор онҳо зинокории худро ва ҷасади подшоҳони худро аз ман дур гузоранд, ва Ман дар миёни онҳо то абад сокин хоҳам буд.

Худо ба исроилиён амр мекунад, ки бутпарастии худро дур кунанд ва ҷасадҳои подшоҳони онҳоро аз ҳузури худ дур кунанд, то ки Ӯ дар миёни халқи худ то абад зиндагӣ кунад.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо: Чӣ тавр Даъвати Худо барои сокин шудан дар миёни мо муҳаббати бепоёни Ӯро нисбат ба мо пешгӯӣ мекунад

2. Хароҷоти ибодат: Баррасии арзиши ибодати ҳақиқӣ ва чӣ гуна мо бояд бутпарастиро дур кунем, то ҳузури Худоро қабул кунем

1. 1 Юҳанно 4:10 - «Муҳаббат дар ин аст, ки мо Худоро дӯст дошта бошем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад».

2. Ишаъё 57:15 - «Зеро он ки баланд ва баланд, ки дар абадият сокин аст, исми Ӯ муқаддас аст, чунин мегӯяд: Ман дар баландӣ ва муқаддас сокин ҳастам, ва инчунин бо он ки аз рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст. , барои эҳёи рӯҳи камбағалон ва зинда кардани дили мутаассир».

Ҳизқиёл 43:10 Эй писари одам, хонаро ба хонадони Исроил нишон деҳ, то ки онҳо аз гуноҳҳои худ хиҷил шаванд; ва бигзор онҳо намунаро чен кунанд.

Ин порча аз Ҳизқиёл даъват ба мардуми Исроил аст, ки ба намунаи Худо нигоҳ кунанд, ки чӣ гуна онҳо бояд зиндагӣ кунанд ва аз гуноҳҳои худ шарм кунанд.

1. "Даъват ба муқаддасот: зиндагӣ аз рӯи намунаи Худо"

2. "Талабот ба шарм: Вақте ки мо аз нақшаи Худо дур мешавем"

1. 1 Петрус 1:15-16 - "Лекин, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ҳизқиёл 43:11 Ва агар онҳо аз ҳар коре, ки карда буданд, шарм кунанд, ба онҳо шакли хона, ва тарзи он, ва баромади он, ва даромади он, ва ҳама шаклҳои онро, ва тамоми Фаризаҳои он, ва тамоми шаклҳои он, ва тамоми қонунҳои он, ва онро дар пеши назари онҳо бинавис, то ки тамоми шакли он ва тамоми фароизи онро риоя намуда, ба амал ованд.

Дар ин порча дастуроти Худо ба Ҳизқиёл муҳокима карда мешавад, ки ба мардум шакли хона, мӯди он ва тамоми фароизҳо ва қонунҳои онро нишон диҳад, то онҳо тамоми шаклро нигоҳ доранд ва онҳоро иҷро кунанд.

1. «Шакл ва шеваи хонаи Худо: Итоати дастуроти Худо».

2. «Аҳамияти нигоҳ доштани тамоми шакли хонаи Худо»

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

2. Такрори Шариат 6: 4-9 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд: онҳоро ба фарзандони худ боғайрат омӯз, ва дар бораи онҳо сухан гӯй, вақте ки дар хонаи худ нишинӣ, ва ҳангоме ки дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ. Онҳоро ҳамчун аломате

бар дасти худ бибанд, ва онҳо мисли пеши чашмони ту хоҳанд буд, ва онҳоро бар панҷараҳои дари хонаи худ ва бар дарвозаҳои худ бинавис».

Ҳизқиёл 43:12 Ин аст қонуни хона; Бар қуллаи кӯҳ тамоми ҳудуди он гирду атрофаш муқаддас хоҳад буд. Инак, ин аст қонуни хона.

Дар қонуни хонаи Худо гуфта мешавад, ки тамоми қитъаи атрофи қуллаи кӯҳ бояд муқаддас нигоҳ дошта шавад.

1. Подшоҳии Худо ва таъсири он ба ҳаёти мо

2. Ҳаром будани хонаи Худо ва ӯҳдадории мо дар ҳифзи он

1. Ишаъё 11:9 - Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман осеб нахоҳанд дод ва вайрон нахоҳанд кард: зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам.

Ҳизқиёл 43:13 Ва андозаҳои қурбонгоҳ пас аз зироъҳо ин аст: зироъ як зироъ ва як паҳнои даст; поёни он як зироъ, ва фарохии он як зироъ, ва сарҳади он дар канори он гирдогирд як фосила хоҳад буд; ва ин ҷои баландтари қурбонгоҳ хоҳад буд.

Қурбонгоҳ дар Ҳизқиёл 43:13 ҳамчун ченаки як зироъ ва паҳнои дастӣ тасвир шудааст, ки поёни як зироъ ва марзи як фосила аст.

1. Беҳтарин чизҳои худро ба Худованд пешкаш кунед: Зиндагӣ бо адолат ва итоат дар баробари муқаддасоти Худо

2. Қурбонӣ ва парастиш: Чӣ гуна Худоро ба воситаи қурбонии худ эҳтиром кунем

1. Румиён 12:1 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Ибриён 12:28 - Аз ин рӯ, азбаски мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки онро такон додан ғайриимкон аст, биёед шукргузор бошем ва аз ин рӯ Худоро ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарс ибодат кунем.

Ҳизқиёл 43:14 Ва аз қаъри замин то қаъри поён ду зироъ ва бараш як зироъ хоҳад буд; ва аз макони хурд то маскани калонтар чор зироъ ва бараш як зироъ хоҳад буд.

Андозаи қурбонгоҳ дар Ҳизқиёл 43:14 қурбонгоҳро тасвир мекунад, ки баландии қурбонгоҳ ду зироъ аз замин то маскани поёнӣ ва баландии чаҳор зироъ аз маскани поён то маскани калон, ва паҳнои ҳарду як зироъ аст.

1. Қурбонгоҳи комил: Имтиҳони Ҳизқиёл 43:14

2. Омӯзиши рамзӣ дар андозагирии қурбонгоҳ дар Ҳизқиёл 43

1. Хуруҷ 27:1 - "Қурбонгоҳе аз чӯби акация бисоз, ки дарозиаш панҷ зироъ ва бари панҷ зироъ аст; қурбонгоҳ чоркунҷа хоҳад буд, ва баландии он се зироъ хоҳад буд".

2. 3 Подшоҳон 8:22 - "Он гоҳ Сулаймон дар назди қурбонгоҳи Худованд дар ҳузури тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳои худро сӯи осмон дароз кард."

Ҳизқиёл 43:15 Пас, қурбонгоҳ чаҳор зироъ хоҳад буд; ва аз қурбонгоҳ ва боло чор шох хоҳад буд.

Қурбонгоҳ дар Ҳизқиёл 43:15 баландии чор зироъ ва чор шох дорад.

1. Худо дар тафсилот аст: Сохтани қурбонгоҳ дар Ҳизқиёл 43:15

2. Беҳамтоии қурбонгоҳи Худо: Таълимоти Китоби Муқаддас дар Ҳизқиёл 43:15

1. Хуруҷ 27:1-8, қурбонгоҳи Худованд

2. Ирмиё 7:22, Номи муқаддаси маро таҳқир накунед

Ҳизқиёл 43:16 Ва қурбонгоҳ дувоздаҳ зироъ дарозӣ, дувоздаҳ зироъ бараш, дар чор мураббаъаш чоркунҷа бошад.

Қурбонгоҳ дар маъбади Худованд бояд дувоздаҳ зироъ дарозӣ ва дувоздаҳ зироъ бараш бошад, ки чор паҳлӯи мураббаъ аст.

1. Тақдиси қурбонгоҳи Худованд: ҷудо кардани ҷои ибодат чӣ маъно дорад

2. Аҳамияти қурбонгоҳи мураббаъ: Фаҳмидани маънои муқаддасот

1. Хуруҷ 20: 24-26 - "Ва қурбонгоҳе аз чӯби акак бисоз, ки дарозиаш панҷ зироъ ва бари панҷ зироъ аст; қурбонгоҳ чоркунҷа хоҳад буд: ва баландии он се зироъ хоҳад буд. Ва шохҳоро бисоз. аз он бар чор кунҷи он: шохҳои он аз як пора хоҳад буд, ва онро бо мис пӯшонед; ва табақҳои ӯро барои қабули хокистараш, ва белҳо ва ҳавзҳои ӯ ва гӯшти вай бисоз, ва оташдонҳои ӯ ... "

2. Хуруҷ 27: 1-2 - "Ва қурбонгоҳе аз чӯби акак бисоз, дарозиаш панҷ зироъ ва бари панҷ зироъ; қурбонгоҳ чоркунҷа хоҳад буд: ва баландии он се зироъ хоҳад буд. Ва шохҳоро бисоз. аз он бар чор кунҷи он; шохҳои вай аз як пора бошад, ва онро бо мис пӯшон».

Ҳизқиёл 43:17 Ва маскан дар чор хиёбонаш чордаҳ зироъ дарозӣ ва чордаҳ паҳно хоҳад буд; ва сарҳади атрофи он ним зироъ хоҳад буд; ва қаъри он як зироъ аст; ва зинаҳояш ба тарафи шарқ нигаранд.

Он андозагирии қурбонгоҳи маъбадро тасвир мекунад.

1: Ҳар яки мо дар Салтанати Худо нақшҳои худро дорем. Чӣ тавре ки қурбонгоҳ андозаҳои хеле мушаххас дошт, мо низ дастурҳо, нақшҳо ва интизориҳои мушаххасе дорем, ки Худо барои мо дорад.

2: Дар нақшаи Худо як зебоӣ ва мувозинат вуҷуд дорад. Чӣ тавре ки қурбонгоҳ андоза ва шакли мушаххас дошт, нақшаи Худо низ дақиқ ва дақиқ дорад.

1:1 Қӯринтиён 3:16-17 - Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст? Агар касе маъбади Худоро палид кунад, Худо вайро хароб хоҳад кард; зеро ки маъбади Худо муқаддас аст, шумо кадом маъбад ҳастед.

2: Румиён 12:4-5 - Чунки мо дар як бадан узвҳои зиёде дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифаро надоранд: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем.

Ҳизқиёл 43:18 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари Одам! Худованд Худо чунин мегӯяд; Ин аст фароизи қурбонгоҳ дар рӯзе ки онро бисозанд, то ки қурбониҳои сӯхтанӣ бар он қурбонӣ кунанд ва хун бар он пошанд.

Худованд Худо бо Ҳизқиёл сухан меронад ва дастур медиҳад, ки қурбониҳои сӯхтанӣ ва пошидани хун ба қурбонгоҳро пешкаш кунанд.

1. Қувваи қурбонӣ ва итоати Худо

2. Фаҳмидани аҳамияти қурбониҳои хун

1. Ибриён 9:22 - Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок шудааст; ва бе рехтани хун тавба нест

2. Ибодат 17:11 - Зеро ки ҳаёти ҷисм дар хун аст, ва Ман онро бар қурбонгоҳ ба шумо додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат кунед, зеро он хун аст, ки ҷонро кафорат мекунад.

Ҳизқиёл 43:19 Ва ба коҳинон левизодагонро аз насли Содӯқ, ки ба ман наздик мешаванд, бидеҳ, то ки ба ман хизмат кунанд, мегӯяд Худованд Худо, як гов барои қурбонии гуноҳ.

Худованд Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки як гови ҷавонро ба коҳинони сибти Содӯқ барои қурбонии гуноҳ бидиҳад.

1. Қувваи қурбониҳо: Тадқиқот дар Ҳизқиёл 43:19

2. Аҳамияти Содӯқ дар Ҳизқиёл 43:19

1. Ибриён 9:22 - Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок шудааст; ва бе рехтани хун тавба нест.

2. Ибодат 4:3 - Агар коҳини тадҳиншуда мувофиқи гуноҳи мардум гуноҳ кунад; Пас бигзор вай барои гуноҳи худ, ки гуноҳ кардааст, гови ҷавони беайбро барои қурбонии гуноҳ барои Худованд биёрад.

Ҳизқиёл 43:20 Ва аз хуни он гирифта, бар чор шохи он, ва бар чор гӯшаи маскан ва бар сарҳади гирду атроф бимол; онро ҳамин тавр пок ва пок намо.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки хуни қурбониро гирифта, ба қурбонгоҳ, чор шох, чор гӯша ва сарҳади он молад.

1. Қувваи хуни қурбонӣ

2. Аҳамияти покшавӣ бо қурбонӣ

1. Ибриён 9:22 - "Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок мешавад; ва бе рехтани хун омурзиш нест."

2. Ибодат 4:7 - "Ва коҳин як қисми хунро бар шохҳои қурбонгоҳи бухур ба ҳузури Худованд, ки дар хаймаи ҷомеъ аст, мегузорад".

Ҳизқиёл 43:21 Гови қурбонии гуноҳро низ бигир, ва вай онро дар ҷои муқарраршудаи хона, берун аз маъбад сӯзонд.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки як гови қурбонии гуноҳро гирифта, дар ҷои муқарраршудаи хона, берун аз маъбад сӯзонад.

1. Вақте ки Худо моро ба амал даъват мекунад: Итоати мо

2. Қувваи қурбонӣ: Таҷдиди ӯҳдадории мо ба Худо

1. Ибодат 4:33-35 - Ӯ дасти худро бар сари қурбонии гуноҳ гузошта, онро дар ҷои қурбонии сӯхтанӣ бикушад.

2. Ибриён 9:11-13 - Аммо вақте ки Масеҳ ҳамчун саркоҳини чизҳои неки омадаистода зоҳир шуд, он гоҳ ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукаммалтар (бо дастҳо сохта нашудааст, яъне аз ин офариниш нест) як бор ворид шуд. зеро ки ҳама ба ҷойҳои муқаддас на ба воситаи хуни бузҳо ва гӯсолаҳо, балки ба воситаи хуни худ, ва ҳамин тавр кафорати абадӣ таъмин мегардад.

Ҳизқиёл 43:22 Ва дар рӯзи дуюм як нарбузи беайбро барои қурбонии гуноҳ тақдим намо; ва қурбонгоҳро пок хоҳанд кард, чунон ки онро бо гов пок карда буданд.

Дар рӯзи дуюми маросим бузи беайб ҳамчун қурбонии гуноҳ пешкаш карда мешавад, то қурбонгоҳро аз қурбонии гови пешина пок кунад.

1. Низоми қурбонии кафорат: Чӣ гуна гуноҳҳои мо пок мешаванд

2. Мақсади қурбонии қурбонӣ: он чизе, ки онҳо дар ҳаёти мо анҷом медиҳанд

1. Ибодат 4:3-12 - Дастурҳо барои қурбонии қурбонии гуноҳ

2. Ибриён 10:1-4 - Қурбонии Масеҳ ҳамчун қурбонии комил барои гуноҳҳои мо

Ҳизқиёл 43:23 Ҳангоме ки тозакунии онро анҷом додӣ, гови ҷавони беайб ва қӯчқори беайб аз рама тақдим намо.

Худованд барои қурбонӣ кардани ҳайвонҳои беайб ба Ӯ амр мекунад.

1. Муҳимияти қурбонии қурбониҳои пок ба Худо

2. Аҳамияти ҳайвонҳои беайб дар ибодат

1. Ибодат 22:19-25 - Қоидаҳои қурбонӣ

2. Румиён 12:1 - Бадани худро ҳамчун қурбониҳои зинда пешниҳод кунем

Ҳизқиёл 43:24 Ва онҳоро ба ҳузури Худованд қурбонӣ кун, ва коҳинон бар онҳо намак хоҳанд рехт, ва онҳоро барои қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд тақдим кунанд.

Ба коҳинон дастур дода шудааст, ки барои Худованд қурбонӣ оранд ва ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ бар онҳо намак андозанд.

1. Аҳамияти қурбонӣ: Он чизе, ки Худо бар мо мефармояд

2. Намак: Нишони муқаддасот ва покӣ

1. Ибодат 2:13 - "Ва ҳар як қурбонии ордии худро бо намак пухта бигзоред; нагузоред, ки намаки аҳди Худои худ аз ҳадияи ордии шумо кам шавад. Бо тамоми ҳадияҳои худ намак тақдим кунед. "

2. Матто 5:13 - Шумо намаки замин ҳастед, аммо агар намак таъми худро гум карда бошад, шӯрии он чӣ гуна барқарор мешавад? Дигар ба ҳеҷ чиз хуб нест, ба ҷуз аз берун партофта шудан ва зери пои одамон.

Ҳизқиёл 43:25 Ҳафт рӯз ҳар рӯз як нарбузе барои қурбонии гуноҳ тайёр намо; онҳо инчунин гови ҷавон ва қӯчқори беайб аз рама тайёр кунанд.

Ин порча аҳамияти омода кардани қурбонии гуноҳро барои ҳафт рӯз таъкид мекунад, ки бояд буз, гов ва қӯчқори беайбро дар бар гирад.

1. Қувваи омурзиш: Фаҳмидани аҳамияти қурбониҳои гуноҳ

2. Подшоҳии Худо: Бе айб омода кардани қурбониҳои гуноҳ

1. Ишаъё 53:6 - Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Ибодат 4:35 - Ва ӯ тамоми чарбуи онро хоҳад гирифт, чунон ки чарбуи барра аз қурбонии қурбонии саломатӣ гирифта мешавад; ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ бар тибқи ҳадияҳои оташин барои Худованд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи вайро кафорат хоҳад кард, ва ба вай омурзида хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 43:26 Ҳафт рӯз қурбонгоҳро пок карда, онро пок мекунанд; ва худро тақдис хоҳанд кард.

Ҳафт рӯз бояд ба поксозӣ ва тақдис кардани қурбонгоҳ бахшида шавад.

1. Қудрати ба Худо бахшидани вақт

2. Зебоии поксозӣ

1. Ишаъё 6:6-7 Он гоҳ яке аз серафимҳо, ки дар даст ангишти сӯзон буд, ки аз қурбонгоҳ бо мағзича гирифта буд, назди ман парвоз кард. Ва даҳони маро ламс карда, гуфт: «Инак, ин лабони туро ламс кардааст; гуноҳи ту бардошта мешавад ва гуноҳи ту кафорат мешавад.

2. Юҳанно 15:3 Шумо аз рӯи каломе ки ба шумо гуфтам, аллакай пок ҳастед.

Ҳизқиёл 43:27 Ва ҳангоме ки ин айём тамом мешавад, дар рӯзи ҳаштум ва баъд аз он, коҳинон қурбониҳои сӯхтании шуморо бар қурбонгоҳ ва қурбониҳои осоиштагии шумо хоҳанд овард; ва Ман шуморо қабул хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо.

Дар рӯзи ҳаштум коҳинон барои Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ хоҳанд овард, ва Ӯ онҳоро қабул хоҳад кард.

1. Системаи қурбонӣ дар Ҳизқиёл 43:27 ба мо нишон медиҳад, ки Худо мехоҳад, ки мо ба Ӯ беҳтарини худро пешкаш кунем.

2. Худо меҳрубон аст, ки ҳадияҳои моро қабул кунад, новобаста аз он ки онҳо нокомил бошанд.

1. Румиён 12:1-2 Аз ин рӯ, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Ибриён 13:15-16 Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем. Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

Боби 44-и Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб ба нақш ва масъулиятҳои коҳинони левизода ва қоидаҳо оид ба хидмати маъбад тамаркуз шудааст.

Сархати 1: Боб бо тасдиқи он оғоз мешавад, ки дарвозаи шарқии маъбад бояд баста монад, зеро Худованд аз он ворид шудааст. Ҳеҷ каси дигар иҷозат дода намешавад, ки аз ин дарвоза дарояд, зеро он танҳо барои Худованд бахшида шудааст (Ҳизқиёл 44:1-3).

Параграфи 2: Пас аз ин рӯъё ба коҳинони левиӣ ва вазифаҳои онҳо дар маъбад муроҷиат мекунад. Худо нишон медиҳад, ки танҳо насли Содӯқ, ки дар замони бутпарастӣ содиқ монданд, бояд ба муқаддасоти ботинӣ дастрасӣ дошта бошанд ва ба Ӯ хидмат кунанд. Ба коҳинони левизода масъулиятҳо ба монанди қурбонӣ кардан, гузаронидани расму оинҳо ва таълим додани фарқияти байни муқаддас ва маъмулӣ дода мешаванд (Ҳизқиёл 44:4-16).

Параграфи 3: Боб бо қоидаҳои рафтори коҳинон идома дорад. Худо ба коҳинон аз пӯшидани либоси пашмӣ, даромадан ба ҳавлии берунӣ, ки дар он ҷо мардум ҳастанд, ё ба зани бевазанон ё занони талоқшуда манъ мекунад. Онҳо бояд муқаддасиро нигоҳ доранд ва ба мардум намуна гузоранд (Ҳизқиёл 44:17-31).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу чор тӯҳфаҳо
идомаи рӯъёи маъбад,
ба роль ва ухдадорихо диккат дода
аз коҳинон левизодагон ва қоидаҳои хизмати маъбад.

Тасдиқи он, ки дарвозаи шарқии маъбад бояд баста монад, чунон ки Худованд аз он дохил шуд.
Маҳдудияти касе аз ворид шудан аз ин дарвоза, зеро он танҳо барои Худованд маҳфуз аст.
Мушаххас кардани насли Содӯқ, ки танҳо ба онҳо иҷозат дода шудааст, ки дар қудсҳои дохилӣ хизмат кунанд.

Масъулияти коҳинони левизода дар қурбонӣ кардан, гузаронидани маросимҳо ва таълим додани мардум.
Қоидаҳои рафтори коҳинон, аз ҷумла манъ кардани либосҳои мушаххас, даромадан ба ҳавлии берунӣ ва издивоҷи шахсони алоҳида.
Таваҷҷӯҳ ба пос доштани муқаддасот ва намунаи ибрат барои мардум.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро идома медиҳад. Ин боб бо тасдиқи он оғоз мешавад, ки дарвозаи шарқии маъбад бояд баста монад, зеро Худованд аз он ворид шуда, онро танҳо барои Ӯ нигоҳ доштааст. Сипас рӯъё ба коҳинони левизодагон ва вазифаҳои онҳо дар маъбад муроҷиат мекунад. Танҳо наслҳои Содӯқ, ки дар замони бутпарастӣ содиқ монданд, бояд ба муқаддасоти ботинӣ дастрасӣ дошта бошанд ва ба Худо муроҷиат кунанд. Ба коҳинони левиӣ масъулиятҳо ба монанди қурбонӣ кардан, гузаронидани расму ойинҳо ва таълим додани фарқияти байни муқаддас ва маъмулӣ дода шудаанд. Дар ин боб инчунин қоидаҳо оид ба рафтори коҳинон, аз ҷумла манъ кардани либосҳои мушаххас, ворид шудан ба ҳавлии берунӣ, ки дар он одамон ҳастанд ва издивоҷ бо шахсони алоҳида пешбинӣ шудааст. Таваҷҷӯҳ ба пос доштани муқаддасот ва намунаи ибрат ба мардум аст. Ин боб аҳамияти нақш ва масъулиятҳои коҳинони левизодаро дар хидмати маъбад ва зарурати риояи қоидаҳои Худо ва нигоҳ доштани муқаддасотро таъкид мекунад.

Ҳизқиёл 44:1 Он гоҳ маро аз роҳи дарвозаи маъбад, ки ба тарафи шарқ нигарист, баргардонд; ва баста шуд.

Худо Ҳизқиёлро ба дарвозаи шарқии маъбад, ки баста аст, меорад.

1. Нақшаҳои Худо ба таври комил иҷро шудаанд

2. Роҳҳои Худо пурасрор аст

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Воиз 3:1-2 Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон аст: вақти таваллуд кардан ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти чидан кардани чизи шинондашуда.

Ҳизқиёл 44:2 Ва Худованд ба ман гуфт; Ин дарвоза баста хоҳад шуд, кушода нахоҳад шуд, ва ҳеҷ кас аз он дохил нахоҳад шуд; зеро ки Худованд Худои Исроил ба воситаи он дохил шудааст, бинобар ин он баста хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи қудрат ва қудрати Худо сухан меронад, зеро Ӯ аз дарвоза даромад ва он баста хоҳад шуд.

1: Исо дарвозабон аст - Юҳанно 10:7-9

2: Мо бояд Худоро эҳтиром кунем ва итоат кунем - Румиён 13:1-2

1: Забур 24:7–10

2: Филиппиён 2:9-11

Ҳизқиёл 44:3 Ин барои подшоҳ аст; мирдор дар он нишаста, ба ҳузури Худованд нон бихӯрад; вай аз айвони он дарвоза даромада, бо роҳи он берун хоҳад рафт.

Ба мири халқ қудрат дода шудааст, ки дар маъбад ба ҳузури Худованд хӯрок бихӯрад.

1. Салоҳияти Шоҳзода: Фаҳмидани мавқеи мо дар назди Худованд

2. Баракатҳои Худо бар Шоҳзода: Намунаи хидмат дар фурӯтанӣ

1. Ишаъё 66:1 - Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти ман аст, ва замин тахтаи ман аст; хонае, ки барои ман месозӣ, чӣ гуна аст ва ҷои оромиши ман чист?

2. Забур 83:10 - Зеро як рӯз дар ҳавлии Ту беҳтар аз ҳазор рӯзи дигар аст. Ман дар хаймаҳои шарорат сокин шуданро афзалтар медонам, ки дар хонаи Худои худ дарбон бошам.

Ҳизқиёл 44:4 Он гоҳ ӯ ба ман роҳи дарвозаи шимолиро пеши хона овард; ва ман нигоҳ кардам, ва инак, ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур кардааст, ва ман рӯй ба замин афтодам.

Ҳизқиёл ҳузури Худовандро ҳис кард ва чун дид, ки ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур мекунад, рӯй ба замин афтод.

1. Ҳузури Худованд чунон тавоно аст, ки метавонад моро аз тарс фаро гирад

2. Худованд чунон бузургвор аст, ки сазовори эҳтиром ва эҳтироми мост

1. Хуруҷ 33:18-19 Ва ӯ гуфт: "Аз ту илтимос мекунам, ҷалоли худро ба ман нишон деҳ". Ва гуфт: «Тамоми некии худро пеши ту хоҳам гузаронд, ва исми Худовандро пеши ту ба забон хоҳам дод; ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард.

2. Ишаъё 6:3-5 Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст». Ва аз овози фарьёд сутунҳои дар ҷунбид, ва хона аз дуд пур шуд. Он гоҳ гуфтам: Вой бар ман! зеро ки ман нест шудаам; зеро ки ман марди лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавми лабони палид сокин ҳастам; зеро ки чашмони ман Подшоҳ, Худованди лашкарҳоро дидаам.

Ҳизқиёл 44:5 Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй писари одам! аз он; ва даромадани хонаро бо ҳар баромади қудс хуб қайд кунед.

Худо ба Ҳизқиёл амр мекунад, ки тамоми қонунҳо ва қоидаҳои хонаи Худовандро риоя кунад ва бодиққат гӯш кунад.

1. Муҳимияти таваҷҷӯҳ ба аҳкоми Худо

2. Аҳамияти хонаи Худованд

1. Забур 119:105 Каломи Ту чароғест барои пойҳои ман, чароғе дар роҳи ман.

2. Яъқуб 1:22-25 Фақат каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун. Касе, ки суханро мешунавад, вале он чи гуфта мешавад, амал намекунад, монанди касест, ки дар оина ба чеҳрааш менигарад ва пас аз

нигоҳ кардан ба худ меравад ва дарҳол чӣ гуна будани худро фаромӯш мекунад. Аммо ҳар кӣ ба шариати комиле, ки озодӣ медиҳад, бодиққат нигоҳ кунад ва он чиро, ки шунидааст, фаромӯш накунад, балки ба ҷо оварад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Ҳизқиёл 44:6 Ва ту ба исёнгарон, ҳатто ба хонадони Исроил бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Эй хонадони Исроил, бигзор аз ҳамаи корҳои зиштии шумо басанда бошад,

Худо ба халқи Исроил амр мекунад, ки корҳои зиштии худро тарк кунанд.

1. Раҳмати Худо дар омурзиши корҳои зиштонаи мо

2. Қувваи тавба дар дур шудан аз корҳои зишт

1. Забур 103:12-13: Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст. Чунон ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба тарсҳои ӯ раҳм мекунад.

2. Ишаъё 1:18-20: Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд. Агар хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд; Аммо агар рад карда, исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

Ҳизқиёл 44:7 Ва ба қудсҳои Ман аҷнабиёнро овардед, ки дилашон номахтун ва ба бадан номахтун буданд, то дар маъбади Ман бошанд ва онро, ҳатто хонаи Маро палид гардонед, вақте ки нони Маро, чарбу хунро, ва онҳо аҳди Маро аз барои ҳамаи корҳои зиштии шумо шикастанд.

Худо касонеро, ки бегонагонро ба муқаддасоти Ӯ меоранд ва онро ифлос мекунанд, ба сабаби корҳои зиштии худ аҳди Ӯро мешикананд, маҳкум мекунад.

1. Оқибатҳои шикастани аҳд бо Худо

2. Муҳимияти пок нигоҳ доштани хонаи Худо

1. Ҳизқиёл 44:7

2. Такрори Шариат 7: 3-4 - "На бо онҳо издивоҷ накун; духтари худро ба писари худ надиҳӣ, ва духтари ӯро ба писари худ нагир, зеро онҳо писари туро аз пайравии ман дур хоҳанд кард, то ки онҳо метавонанд худоёни дигарро ибодат кунанд, ва хашми Худованд бар шумо аланга зада, туро ногаҳон нобуд хоҳад кард».

Ҳизқиёл 44:8 Ва шумо масъулияти муқаддаси Маро риоя накардаед, балки дар қудсҳои Ман барои худ посбонони Маро таъин кардаед.

Банӣ-Исроил масъулияти чизҳои муқаддаси Худовандро риоя накарданд, балки ба ҷои он ки посбонони худро дар қудсҳои Ӯ таъин карданд.

1. Вазифаи Худованд: Иҷрои аҳкоми Худо дар маъбад

2. Таъин кардани нигаҳбонҳо: Интихоби роҳбарон дар калисо

1. Такрори Шариат 28:1-2 - Ва агар ту ба овози Худованд Худои худ бодиққат гӯш диҳӣ, то тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя ва ба ҷо оварӣ, Худованд Худои ту туро аз ҳама болотар хоҳад гузошт. халқҳои рӯи замин: Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ гӯш диҳӣ.

2. 1 Тимотиюс 3:1-2 - Ин сухани ҳақиқӣ аст: "Агар касе вазифаи усқуфро орзу кунад, кори хубро мехоҳад. Пас усқуф бояд беайб, шавҳари як зан, ҳушёр, ҳушьёр, рафтори хуб, меҳмоннавозӣ, ба таълим додан мувофиқ бошад.

Ҳизқиёл 44:9 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ҳеҷ як аҷнабе, ки дилаш номахтун ва ба бадан номахтун аст, ба қудсҳои Ман дохил нахоҳад шуд, аз ҳеҷ каси бегонае ки дар миёни банӣ-Исроил бошад.

Худо амр мекунад, ки танҳо онҳое ки дар қалб ва ҷисм хатна шудаанд ва аз банӣ-Исроил ҳастанд, ба муқаддасоти Ӯ дохил шаванд.

1. "Даъват ба муқаддасот: хориҷ шудан аз маъбад"

2. "Зарурати хатна: пайвастан бо Худо"

1. Румиён 2:28-29 - Зеро ӯ яҳудӣ нест, ки зоҳиран яҳудӣ аст ва хатна он чи зоҳиран дар ҷисм аст; балки яҳудӣ аст, ки дар ботин як аст; ва хатна аз дилҳост, дар Рӯҳ аст, на дар ҳарф; ки ситоиши онҳо на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

2. Қӯлассиён 2:11-12 - Шумо низ дар Ӯ хатна шудаед, ки бе дастҳо сурат гирифта, бадани гуноҳҳои ҷисмро аз байн бардоштаед, ба воситаи хатна кардани Масеҳ, бо Ӯ дар таъмид дафн карда шудаед, ва дар он шумо низ бо имон ба кори Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, бо Ӯ эҳьё шуданд.

Ҳизқиёл 44:10 Ва левизодагоне ки аз ман дур шуданд, вақте ки Исроил гумроҳ шуд, ва онҳо аз паи бутҳои худ аз ман дур шуданд; онҳо ҳатто гуноҳи худро хоҳанд бардошт.

Левизодагоне, ки аз Худо дур шудаанд, оқибати гуноҳи худро хоҳанд кашид.

1. Бардошти оқибатҳои гуноҳҳои мо. (Ҳизқиёл 44:10)

2. Эҳё кардани имони мо ба Худо. (Ҳизқиёл 44:10)

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳизқиёл 44:11 Аммо онҳо дар қудсҳои Ман хизматгузорон хоҳанд шуд, ва дар назди дарвозаҳои хона назорат хоҳанд кард ва ба хона хизмат хоҳанд кард: қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониро барои қавм хоҳанд кушт, ва дар пеши онҳо истода, ба онҳо хизмат кунанд. онхо.

Коҳинони Исроил барои хизмати хонаи Худо масъуланд ва онҳо қурбониҳои қурбониро барои мардум назорат хоҳанд кард.

1. Муҳимияти хидмат дар хонаи Худо

2. Фаҳмидани маънои қурбонии қурбонӣ

1. 1 Петрус 5:2-4 - Рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, чӯпонӣ кунед ва чун нозирон хизмат кунед, на бо маҷбурӣ, балки бо ихтиёри худ, на барои фоидаи ноинсоф, балки бо ҷидду ҷаҳд; на ҳамчун сарварон бар шахсони ба шумо супурдашуда, балки барои рама намуна бошед.

2. Ибриён 13:15-16 - Бинобар ин, биёед ба исми Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо, яъне самари лабони худро тақдим кунем ва ба исми Ӯ шукр гӯем. Аммо некӣ кардан ва мубодила карданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

Ҳизқиёл 44:12 Зеро ки онҳо пеши бутҳои худ ба онҳо хизмат карда, хонадони Исроилро ба шарорат дучор карданд; бинобар ин Ман дасти Худро бар онҳо бардоштаам, мегӯяд Худованд Худо, ва онҳо гуноҳи худро хоҳанд бардошт.

Худованд Худо ба Ҳизқиёл сухан ронда, ғазаби Худро бар коҳинони Исроил эълон мекунад, ки мардумро гумроҳ намуда, онҳоро ба гуноҳ водор кардаанд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ҳизқиёл 44:12

2. Ғазаб ва марҳамати Худо: Фаҳмидани шарорат дар Ҳизқиёл 44:12

1. Такрори Шариат 10:12-13, «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо ва Ӯро дӯст дорӣ, ба Худованд Худои худ хизмат намо. бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳкоми Худованд ва фароизи Ӯ, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?»

2. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ҳизқиёл 44:13 Ва онҳо ба ман наздик нахоҳанд шуд, то ки вазифаи коҳинро барои ман ба ҷо ованд ва ба ҳеҷ як аз чизҳои муқаддаси Ман дар муқаддастарин макон наздик нашаванд; ки онхо ухдадор шудаанд.

Ба коҳинон иҷозат дода намешавад, ки ба чизҳои муқаддаси Худо ё муқаддастарин макон наздик шаванд, аз сабаби шармандагӣ ва корҳои зишташон, ки содир кардаанд.

1. Даъват ба тавба: рафъи шарму зишт

2. Ҳазрати Худо: Эҳтиром ба ҳудуди ҳузури Ӯ

1. Ишаъё 59:2 Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардаанд, ки Ӯ намешунавад.

2. Ибриён 10:22 Биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмҳои мо бо оби пок шуста шаванд.

Ҳизқиёл 44:14 Аммо Ман онҳоро посбонони хона хоҳам кард, барои тамоми хизмати он ва барои ҳар он чи дар он анҷом дода мешавад.

Худо одамонро таъин мекунад, ки барои хидмат ва вазифаҳои маъбад масъулият бар дӯш гиранд.

1.Худованд мардумро ба масъулият ва хидмат муъайян мекунад

2. Якҷоя кор карда ба Худо хизмат кунем

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. 1 Вақоеънома 28:20 - Он гоҳ Довуд ба писараш Сулаймон гуфт: «Қавӣ ва далер бош ва ин корро кун». Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худо, ҳатто Худои ман, бо туст. То он даме ки тамоми кор барои хизмати хонаи Худованд ба охир нарасад, Ӯ шуморо тарк нахоҳад кард ва тарк намекунад.

Ҳизқиёл 44:15 Аммо коҳинон, яъне левизодагон, банӣ-Содӯқ, ки дар ҳангоме ки банӣ-Исроил аз ман гумроҳ шуданд, маъбади маро нигоҳ медоштанд, ба ман наздик хоҳанд шуд, то ки ба Ман хизмат кунанд, ва дар пеши ман истода, чарбу ва хунро ба ман ҳадия кун, мегӯяд Худованд Худо:

Худованд Худо мегӯяд, ки коҳинон левизодагон, яъне писарони Содӯқ, ба Ӯ наздик шуда, ба Ӯ хизмат карда, қурбониҳои чарбу ва хунро тақдим хоҳанд кард.

1. Худо хидмати содиқонаро подош медиҳад - Тамаркуз ба садоқати левизодагон ва мукофоти хидмат ба Худо.

2. Маънои қурбониҳо – Тадқиқи аҳамияти маънавии қурбониҳо дар заминаи муносибати Худо ва қавми Ӯ.

1. Ибриён 11:4 - Бо имон Ҳобил ба Худо қурбонии олиҷанобтар аз Қобилро пешкаш кард, ки ба воситаи он ӯ шаҳодат дод, ки ӯ одил аст, Худо бар инъомҳояш шаҳодат медиҳад; ва ба воситаи он, ки мурдааст, то ҳол сухан меронад.

2. 1 Юҳанно 3:16 - Аз ин мо муҳаббатро медонем, зеро Ӯ ҷони Худро барои мо фидо кардааст. Ва мо низ бояд ҷони худро барои бародарон фидо кунем.

Ҳизқиёл 44:16 Онҳо ба қудсҳои Ман дохил хоҳанд шуд, ва ба суфраи Ман наздик хоҳанд шуд, то ки ба Ман хизмат кунанд, ва вазифаи Маро риоя хоҳанд кард.

Коҳинон ба муқаддасоти Худо дохил мешаванд, то ки аҳкоми Ӯро ба ҷо оваранд.

1: Итоати фармонҳои Худо баракат меорад

2: Аҳамияти коҳинон, ки дар маъбади Худо хизмат мекунанд

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

2: Такрори Шариат 11: 26-28 - Итоат кунед ва шумо баракат хоҳед ёфт.

Ҳизқиёл 44:17 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳангоме ки онҳо аз дарвозаи дарунӣ медароянд, ҷомаҳои катон дар бар хоҳанд кард; ва ҳангоме ки онҳо дар дарвозаҳои ҳавлии дарун ва дарун хизмат мекунанд, пашм бар онҳо наояд.

Дар ин порча сару либоси коҳинон ҳангоми кор дар саҳни дохилии маъбад муҳокима карда мешавад.

1. Дастурҳои Худо барои мардумаш мушаххас ва пурмазмунанд

2. Аҳамияти риояи фармудаҳои Худо дар эҳтиром ва муқаддасот

1. Хуруҷ 28:2-4 - Дастурҳо ба Мусо дар бораи либосҳои коҳинон

2. Ибодат 16:4 - Дастурҳо барои Ҳорун дар бораи расму оинҳои рӯзи кафорат

Ҳизқиёл 44:18 Онҳо дар сари худ камонҳои катон доранд, ва дар камарашон шими катон доранд; камари худро бо чизе набанданд, ки арақ кунад.

Коҳинони Худованд бояд либоси катон пӯшанд, ки боиси арақ нашавад.

1: Дар либоси адолат: баракати либоси коҳинӣ

2: Тӯҳфаи истироҳат: раҳмати ҷомаҳои коҳинон

1: Матто 22:11-14 - Масал дар бораи тӯйи арӯсӣ

2: Ишаъё 61:10 - Либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнин

Ҳизқиёл 44:19 Ва ҳангоме ки онҳо ба ҳавлии берунӣ, ҳатто ба ҳавлии берунӣ барои қавм мебароянд, либосҳои худро, ки дар он хизмат мекарданд, кашида, дар ҳуҷраҳои муқаддас гузоранд, ва либосҳои дигар мепӯшанд; ва мардумро бо либосҳои худ тақдис нахоҳанд кард.

Коҳинон дар маъбад ҳангоми рафтан аз ҳавлии дарунӣ ба саҳни берунӣ барои пешвози мардум бояд либосҳои худро иваз кунанд ва набояд мардумро бо либосҳои худ тақдис кунанд.

1: А дар бораи аҳамияти фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ дар хидмати мо ба дигарон.

2: А дар бораи аҳамияти покӣ дар хидмати мо ба Худо.

1: Филиппиён 2:3-7 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худпарастӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

2: Қӯлассиён 3:12-17 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст.

Ҳизқиёл 44:20 Онҳо набояд мӯйҳои худро натарошанд, ва қуфлҳояшон дароз нашаванд; онҳо танҳо сари худро ҷамъ мекунанд.

Худо ба коҳинони Исроил амр фармуд, ки мӯйи худро натарошанд ва мӯйҳои худро дароз накунанд, балки мӯйҳои худро кӯтоҳ кунанд.

1. Қувваи итоаткорӣ: омӯхтани маънои паси Ҳизқиёл 44:20

2. Мӯй имрӯз, фардо нест: Мо аз Ҳизқиёл 44:20 чӣ омӯхта метавонем?

1. 1 Подшоҳон 16:7 - "Лекин Худованд ба Самуил гуфт: "Ба намуди зоҳирии ӯ ва ба баландии ӯ нигоҳ накун, зеро ман ӯро рад кардам. Зеро Худованд ончунон, ки одам мебинад, намебинад: одам ба берун менигарад. зоҳир, вале Худованд ба дил нигоҳ мекунад.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Ва чаро шумо дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ тавр онҳо мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд. ...

Ҳизқиёл 44:21 Ва ҳеҷ як коҳин, ҳангоме ки ба ҳавлии дарунӣ дохил мешаванд, шароб нанӯшад.

Коҳинони Худованд набояд дар ҳавлии ботинӣ май бинӯшанд.

1. Парҳезӣ аз шароб аз эҳтироми Худованд аст.

2. Итоати Каломи Худованд боиси муқаддасии бештар мегардад.

1. Масалҳо 20:1 - "Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест".

2. Румиён 14:21 - "На гӯшт хӯрдан хуб аст, на шароб нӯшидан, ва на чизе, ки бародарат ба василаи он пешпо хӯрад, ё васваса шавад ё нотавон гардад".

Ҳизқиёл 44:22 На бевазани худро ба занӣ гиранд, на бевазан, балки канизони насли хонадони Исроил, ё бевазанеро, ки пештар коҳин дошт, бигиранд.

Коҳинони Исроил бояд танҳо бокираҳое аз хонадони Исроил ё бевазанеро, ки пештар шавҳараш коҳин буд, ба занӣ гиранд.

1. Даъвати Худо ба қудсият: Насиҳат ба коҳинони Исроил

2. Издивоҷи Худоӣ: Аҳд байни Худо ва Инсон

1. 1 Таслӯникиён 4:3-8 - Зеро ин аст иродаи Худо, тақдиси шумо: аз зино парҳез кунед; ки ҳар яке аз шумо бидонед, ки ҷисми худро дар қудсият ва иззат идора кунад, на дар ҳаваси шаҳват мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд; ки ҳеҷ кас дар ин кор ба бародари худ таҷовуз накунад ва ситам накунад, зеро ки Худованд дар ҳамаи ин интиқомгиранда аст, чунон ки мо пешакӣ ба шумо гуфта будем ва ба таври қатъӣ огоҳ карда будем. Зеро Худо моро на барои нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст. Пас, ҳар кӣ ба ин эътибор надиҳад, на ба одам, балки ба Худо, ки Рӯҳулқудсашро ба шумо медиҳад, беэътиноӣ кардааст.

2. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва Худро барои вай фидо кард, то ки вайро тақдис гардонад ва бо шустани об бо калом пок гардонад, то ки калисоро дар ҷалол ва беайб ба ҳузури Худ пешкаш кунад. ё доғ ё ягон чизи дигар, то ки вай муқаддас ва беайб бошад. Ҳамин тавр, шавҳарон бояд занони худро мисли ҷисми худ дӯст доранд. Касе, ки занашро дӯст медорад, худро дӯст медорад. Зеро ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро нафрат накардааст, балки онро ғизо медиҳад ва ғамхорӣ мекунад, чунон ки Масеҳ калисоро ба амал меоварад,

Ҳизқиёл 44:23 Ва онҳо ба халқи Ман фарқи байни муқаддас ва нопокро таълим хоҳанд дод, ва ба онҳо водор хоҳанд кард, ки байни нопок ва пок фарқ кунанд.

Худо ба коҳинон амр медиҳад, ки ба халқи худ фарқи байни муқаддас ва нопокро омӯзанд ва байни нопок ва покро фарқ кунанд.

1. Қувваи фаҳмиш: Даъвати Худо ба халқи худ

2. Қудсият: Ҳаёти муъмин

1. 1 Таслӯникиён 4:7-8 Худо моро даъват кардааст, ки муқаддас бошем, на ба зиндагии нопок. Аз ин рӯ, ҳар кӣ ин дастурро рад мекунад, на инсонро, балки Худоро, ки ба шумо Рӯҳулқудсашро медиҳад, рад мекунад.

2. Яъқуб 1:27 Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Ҳизқиёл 44:24 Ва дар баҳсҳо онҳо дар доварӣ хоҳанд истод; ва онҳо бар тибқи ҳукмҳои Ман доварӣ хоҳанд кард, ва дар тамоми калисоҳои Ман қонунҳо ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард; ва шанбеҳои Маро муқаддас хоҳанд кард.

Коҳинони маъбад бояд дар тамоми калисоҳои худ қонунҳо ва фароизи Худоро риоя кунанд ва рӯзҳои шанбеи Худоро тақдис кунанд.

1. Эҳтиром ба қонунҳо ва аҳкоми Худо

2. Муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе

1. Ишаъё 56:1–7

2. Хуруҷ 20:8–11

Ҳизқиёл 44:25 Ва назди ҳеҷ мурда нахоҳанд шуд, то худро палид созад; балки барои падар, ё барои модар, ё барои писар, ё барои духтар, ё барои бародар ё барои хоҳаре, ки шавҳар надошт, худро палид кунанд.

Ба одамон иҷозат дода намешавад, ки худро барои мурдагон палид кунанд, ба истиснои хешовандони наздик ба монанди падару модар, фарзандон, бародарон ва хоҳарони муҷаррад.

1. Аҳамияти гиромидошти касоне, ки даргузаштаанд.

2. Муҳимияти эҳтироми аъзои оила, ҳатто ҳангоми марг.

1. Румиён 12:10 - "Ба якдигар дар муҳаббат содиқ бошед; якдигарро аз худатон болотар эҳтиром кунед".

2. 1 Тимотиюс 5:4 - «Аммо агар бевазане фарзандон ё набераҳо дошта бошад, онҳо бояд пеш аз ҳама омӯзанд, ки дини худро бо ғамхории оилаи худ ва ҳамин тавр ба волидон ва бобою бибиҳои худ адо кунанд, зеро ин ба Худо писанд аст. ».

Ҳизқиёл 44:26 Ва баъд аз пок шуданаш, барои ӯ ҳафт рӯз ҳисоб хоҳанд кард.

Пас аз пок шудани шахс, онҳо бояд ҳафт рӯзро то оғози нав ҳисоб кунанд.

1. «Оғози нав: Қудрати ҳафт рӯз»

2. "Қувваи тозакунӣ: оғози нав"

1. Матто 6:14-15 - Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун.

Ҳизқиёл 44:27 Ва рӯзе ки ӯ ба маъбад, ба ҳавлии дохилӣ меравад, то ки дар маъбад хизмат кунад, қурбонии гуноҳи худро тақдим хоҳад кард, мегӯяд Худованд Худо.

Мувофиқи Худованд Худо, вақте ки коҳин барои хизмат ба маъбад медарояд, ӯ бояд қурбонии гуноҳро тақдим кунад.

1. Қудсияти Худо: Омӯзиши Ҳизқиёл 44:27

2. Қурбониҳои каффорат: Имтиҳони омурзиши Худо

1. Ибриён 9:22 - Бе рехтани хун, омурзиши гуноҳҳо вуҷуд надорад.

2. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд.

Ҳизқиёл 44:28 Ва он ба онҳо мерос хоҳад буд: Ман мероси онҳо ҳастам; ва шумо ба онҳо дар Исроил мулк нахоҳед дод; Ман мулки онҳо ҳастам.

Худованд мероси банӣ-Исроил аст ва онҳо дар замини Исроил мулки дигаре нахоҳанд гирифт.

1. Худованд кофист: дар ризқи Худованд тасаллӣ ёфтан

2. Моликияти дил: Фаҳмидани арзиши мероси Худованд

1. Забур 16:5-6 "Худованд насибаи баргузидаи ман ва косаи ман аст; насиби маро Ту нигоҳ медорӣ. Дар ҷойҳои нек барои ман хатҳо афтодаанд; дар ҳақиқат, ман мероси зебое дорам".

2. Такрори Шариат 8:18 "Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарватро медиҳад, то аҳди худро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, тасдиқ кунад, чунон ки имрӯз аст".

Ҳизқиёл 44:29 Онҳо қурбонии ордӣ, ва қурбонии гуноҳ ва қурбонии гуноҳро хоҳанд хӯрд; ва ҳар чизи бақия дар Исроил аз они онҳо хоҳад буд.

Худо ба коҳинони Исроил ваъда дод, ки онҳо аз халқи Исроил ҳадия хоҳанд гирифт.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр Худо миннатдории худро нишон медиҳад

2. Баракатҳои тоъат: Чӣ гуна зиндагӣ барои Худо ба фаровонӣ мебарад

1. Ибриён 13:15-16: «Пас, ба воситаи Ӯ ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне самари лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд. зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд аст».

2. Филиппиён 4:18: "Ман музд ва бештар аз он гирифтаам; акнун, ки аз Эпафродитус ҳадяҳоеро, ки ту фиристодай, қурбонии хушбӯй ва қурбонии писандида ва писандидаи Худоро гирифтаам, сер шудам".

Ҳизқиёл 44:30 Ва аввалин ҳосили ҳама чиз, ва ҳар як ҳадияи шумо, аз они коҳин хоҳад буд; шумо низ аввалин хамири худро ба коҳин бидиҳед, то ки ӯ оварад. баракат дар хонаи шумо истироҳат кунед.

Дар Ҳизқиёл 44:30, Худо амр медиҳад, ки қисми якуми ҳама қурбониҳо бояд ба коҳинон, аз он ҷумла хамирҳои аввала дода шаванд, то баракатҳо дар хонаи касе ором шаванд.

1. Худо ба саховатмандӣ амр мекунад - Саховат як ҷузъи асосии эътиқоди масеҳӣ аст ва Худо ба мо амр мекунад, ки дар ҳадияҳои худ саховатманд бошем ва қисми аввали ҳама ҳадияҳоро ба коҳин диҳем.

2. Неъмати саховат - Саховат василаест, ки баракати Худоро ба манзили худ ворид созад ва бо додани он чи дорем, ба ниёзмандон низ баракат меёбем.

1. Матто 5:42 - «Ба касе ки аз ту мепурсад, бидеҳ ва аз касе, ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯй нагардон».

2. 1 ба Қӯринтиён 16:2 - «Дар рӯзи аввали ҳар ҳафта, ҳар яке аз шумо чизеро дар як сӯ гузошта, захира кунед, то ки муваффақ шавад, то вақте ки Ман омадаам, ҷамъоварӣ нашавад».

Ҳизқиёл 44:31 Коҳинон набояд аз ҳеҷ чизи худ мурда ё дарида, хоҳ парранда бошад, хоҳ ҳайвони ваҳшӣ нахӯранд.

Коҳинон набояд ҳайвонеро, ки худ аз худ мурд ё пора шуда бошад, нахӯранд.

1: Мо бояд ба офаридаҳои Худо бо эҳтиром ва ғамхорӣ муносибат кунем.

2: Мо бояд дар бораи он чизе, ки мехӯрем, бодиққат бошем ва боварӣ ҳосил кунем, ки он тоза ва барои истеъмол мувофиқ аст.

1: Такрори Шариат 14: 3-21 - Қонунҳо дар бораи хӯрокҳои пок ва нопок.

2: Ҳастӣ 9:3-4 - Амри Худо дар бораи нахӯрад, ки ҳеҷ як ҳайвони аз худ мурд.

Боби 45-и Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб ба тақсимоти замин, ҳадия ва таъминот барои шоҳзода тамаркуз шудааст.

Сархати 1: Боб аз тақсими замин барои маъбад ва коҳинон оғоз мешавад. Қисмати муқаддаси замин барои маъбад ҷудо карда шудааст ва ба коҳинон қисмате барои зиндагӣ ҷудо карда шудааст. Ба левизодагон масъулияти хизмати маъбад гузошта шудааст (Ҳизқиёл 45:1-6).

Параграфи 2: Пас аз он рӯъё ба ҷудо кардани замин барои шоҳзода муроҷиат мекунад. Ба шоҳзода мерос дода мешавад ва қитъаҳои замин барои ӯ ва насли ӯ таъин карда мешаванд. Шоҳзода барои таъмини қурбониҳо ва қурбониҳо барои мардум ва нигоҳ доштани адолат ва адолат масъул аст (Ҳизқиёл 45:7-9).

Параграфи 3: Боб бо дастурҳо оид ба вазнҳо ва ченакҳо идома дорад. Дар ин рӯъё аҳамияти амалҳои одилона ва одилона дар тиҷорат, манъ кардани беинсофӣ дар тиҷорат таъкид мешавад (Ҳизқиёл 45:10-12).

Параграфи 4: Боб бо дастурҳо оид ба қурбониҳо дар давоми идҳо ва идҳои таъиншуда анҷом меёбад. Дастурҳои мушаххас оид ба намудҳо ва миқдори қурбониҳо дода мешаванд, ки аҳамияти риояи ин расму оинҳои диниро таъкид мекунанд (Ҳизқиёл 45:13-25).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу панҷ тӯҳфаҳо
идомаи рӯъёи маъбад,
таваҷҷуҳ ба тақсими замин,
ҳадияҳо ва ҳадияҳо барои шоҳзода.

Тақсими замин барои маъбад ва коҳинон.
Тақсим кардани як қисми муқаддас барои маъбад ва қисме барои зисти коҳинон.
Масъулияти левизодагон барои хизмати маъбад.
Барои княз ва авлоди у чудо кардани замин.
Масъулияти шоҳзода барои пешниҳоди қурбониҳо ва нигоҳ доштани адолат ва адолат.
Дастурҳо дар бораи амалияи одилона дар вазнҳо ва ченакҳо.
Манъи беинсофӣ дар тиҷорат.
Дастурҳо оид ба қурбониҳо дар давоми идҳо ва идҳои таъиншуда.
Таваҷҷӯҳ ба аҳамияти риояи ин маросимҳои динӣ.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро идома медиҳад. Ин боб аз тақсими замин барои маъбад ва коҳинон оғоз мешавад. Қисмати муқаддаси замин барои маъбад ҷудо карда шудааст, ва ба коҳинон қисмате ҷудо карда шудааст, ки дар он зиндагӣ кунанд. Ба левизодагон масъулияти хизмати маъбад гузошта шудааст. Пас аз ин рӯъё дар бораи ҷудо кардани замин барои шоҳзода, ки ба ӯ мерос дода мешавад, баррасӣ мекунад. Қисмҳои замин барои шоҳзода ва авлоди ӯ таъин карда шудаанд. Шоҳзода барои таъмини қурбониҳо ва қурбониҳо барои мардум ва ҳифзи адолат ва адолат масъул аст. Дар ин боб инчунин дастурҳо оид ба вазнҳо ва ченакҳо оварда шуда, аҳамияти амалҳои одилона ва одилона дар тиҷорат ва манъи беинсофӣ дар тиҷорат таъкид шудааст. Ин боб бо дастурҳо оид ба ҳадияҳое, ки ҳангоми идҳо ва идҳои

таъиншуда пешниҳод карда мешаванд, бо нишон додани намудҳо ва миқдори қурбониҳои пешниҳодшаванда анҷом меёбад. Диққат ба ҷудо кардани замин, ҳадия ва ризқу рӯзӣ барои шоҳзода, инчунин аҳамияти риояи расму оинҳои динӣ дода мешавад.

Ҳизқиёл 45:1 Ва ҳангоме ки заминро аз рӯи қуръа барои мерос тақсим мекунед, барои Худованд ҳадя тақдим кунед, ки як қисми муқаддаси он замин аст: дарозии он ба андозаи бисту панҷ ҳазор най хоҳад буд, ва паҳнои он хоҳад буд. даҳ ҳазор бошад. Ин дар тамоми сарҳадҳои он муқаддас хоҳад буд.

Вақте ки замин барои мерос тақсим карда мешавад, Худованд қурбонии як қисми муқаддасро талаб мекунад.

1. Муҳимияти бахшидани бахше аз баракатҳои худ ба Худо.

2. Қадамҳои амалӣ барои эҳтиром кардани Худо бо захираҳое, ки Ӯ медиҳад.

1. Такрори Шариат 16:16-17; «Дар як сол се маротиба ҳамаи писарони ту ба ҳузури Худованд Худои худ дар ҷое ки Ӯ интихоб кунад, ҳозир хоҳанд шуд: дар иди фатир, ва дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва онҳо зоҳир нахоҳанд шуд; ба ҳузури Худованд холӣ: ҳар кас мувофиқи баракати Худованд Худои худ, ки ба ту додааст, ба қадри имкон бидиҳад».

2. 2 Қӯринтиён 9:6–7; "Аммо ман инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва ҳар кӣ фаровон мекорад, фаровон хоҳад даравид. Ҳар кас он чи ки дар дили худ мехоҳад, бигзорад, бигзорад, на аз рӯи ҳассос ва на аз рӯи зарурат, зеро Худо дӯст медорад. бахшандаи шодмон».

Ҳизқиёл 45:2 Аз ин барои қудс дарозӣ панҷсад, бараш панҷсад, гирдаш мураббаъ хоҳад буд; ва гирду атрофи он панҷоҳ зироъ буд.

Ин порча маъбадеро тасвир мекунад, ки маъбад дорад, ки дарозиаш 500 зироъ ва бараш 500 зироъ буда, канори шаҳр 50 зироъ аст.

1. Муҳимияти ҷудо кардани ҷой барои Худо 2. Муҳимияти муқаддасот дар ҳаёти мо

1. Хуруҷ 20:1-17 - Аҳкомҳои Худо дар бораи қудсият 2. Румиён 12:1-2 - Бадани худро ҳамчун қурбонии зинда ба Худо пешкаш мекунем

Ҳизқиёл 45:3 Ва аз ин андоза дарозии бисту панҷ ҳазор ва паҳнои даҳ ҳазорро чен кунед, ва дар он маъбад ва макони муқаддастарин хоҳад буд.

Худованд ба Ҳизқиёл дастур дод, ки макони муқаддас ва муқаддастаринро аз 25 000 ба 10 000 андоза кунад.

1. Қудсияти маъбад: Фаҳмидани аҳамияти макони муқаддаси Худо

2. Бахшидан ба Худованд: Худ ва ҳаёти худро ба иродаи Худо бахшидан

1. Хуруҷ 36:8-17 - Дастурҳо барои сохтани хайма

2. Забур 84:1-2 - Хонаи Худованд: ҷои баракати ҳақиқӣ

Ҳизқиёл 45:4 Қисмати муқаддаси замин барои коҳинон, яъне ходимони маъбад хоҳад буд, ки онҳо барои хизмат ба Худованд наздик хоҳанд шуд; ва он макон барои хонаҳои онҳо ва ҷои муқаддас барои маъбад хоҳад буд.

Дар ин порча дар бораи қисми муқаддаси замин сухан меравад, ки ба коҳинон ҳамчун ҷой барои хонаҳо ва маъбадашон дода мешавад.

1. Подшоҳии коҳинон

2. Худро ба хизмати Худо бахшидан

1. Хуруҷ 28:41-42 - Ва онҳоро бар бародари худ Ҳорун ва бар писаронаш бо ӯ бигузор. Ва онҳоро тадҳин намо, ва онҳоро таъин ва тақдис намо, то ки ба Ман ҳамчун коҳинон хизмат кунанд.

2. 1 Петрус 2:5 - Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, каҳонати муқаддасро сохта истодаед, то қурбониҳои рӯҳонии ба Худо мақбулро тавассути Исои Масеҳ тақдим кунед.

Ҳизқиёл 45:5 Ва бисту панҷ ҳазор дарозӣ ва даҳ ҳазор паҳноиро низ левизодагон, ки вазирони хона ҳастанд, барои худашон барои бист ҳуҷра моликият хоҳанд дошт.

Дар ин порча дар бораи қитъаҳое сухан меравад, ки левизодагон, вазирони хона бояд аз исроилиён ҳамчун моликият гиранд.

1: Худо саховатманд аст, чун рӯзии бандагонашро медиҳад.

2: Ба Худо содиқона хизмат кардан баракатҳо ва манфиатҳо меорад.

1: Ғалотиён 6:7-8 Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2:2 Вақоеънома 15:7 Аммо шумо, далер бошед! Дастҳоят суст нашав, зеро кори ту мукофот хоҳад дод.

Ҳизқиёл 45:6 Ва мулки шаҳрро панҷ ҳазору васеъ ва бисту панҷ ҳазору дарозӣ, бар зидди ҳадяи ҳиссаи муқаддас таъин кунед; он барои тамоми хонадони Исроил хоҳад буд.

Худованд ба банӣ-Исроил дастур медиҳад, ки замини шаҳрро мувофиқи ченаки мушаххас андоза кунанд.

1. Андозаҳои комили Худо: Зиндагӣ дар камоли Худо

2. Тақдим кардани қисми муқаддас: Чӣ тавр бояд бо иродаи Худо зиндагӣ кунад

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад. Зеро ки мо дастони Худо ҳастем, ки дар Исои Масеҳ офарида шудаем, то аъмоли нек кунем, ки Худо онҳоро пешакӣ барои мо омода кардааст.

Ҳизқиёл 45:7 Ва саҳм аз як тараф ва аз тарафи дигар аз ҳадяи ҳиссаи муқаддас ва мулки шаҳр, пеш аз ҳадияи ҳиссаи муқаддас ва пеш аз тасарруфи шаҳр, аз тарафи ғарб ба ғарб ва аз тарафи шарқ ба шарқ; ва дарозии он бар зидди яке аз қисматҳо, аз сарҳади ғарбӣ то сарҳади шарқӣ хоҳад буд.

Худо ба Ҳизқиёл дастур медиҳад, ки заминро тақсим кунад; як қисми замин барои подшоҳ ҷудо карда мешавад, ва боқимонда дар байни қитъаи муқаддас ва моликияти шаҳр баробар тақсим карда мешавад.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо

2. Қудрати ризқи Худо дар ҳифзи халқаш

1. Такрори Шариат 28: 1-14 (Барори Худо бар халқи Исроил барои итоаткорӣ)

2. Забур 68:7-10 (Таъмин ва ғамхории Худо барои халқи худ)

Ҳизқиёл 45:8 Дар замин моликияти ӯ дар Исроил хоҳад буд; ва мирони Ман дигар қавми Маро ситам нахоҳанд кард; ва боқимондаи заминро мувофиқи қабилаҳои худ ба хонадони Исроил хоҳанд дод.

Худо эълон мекунад, ки замини Исроил моликияти мирон хоҳад буд ва онҳо набояд ба мардум зулм кунанд. Замини боқимонда ба қабилаҳои Исроил дода мешавад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи кафорат - Чӣ гуна файзи Худо ба халқи худ озодӣ ва адолат меорад

2. Адолати Худо - Муҳимияти пойдории адолат дар сарзамини Исроил

1. Ишаъё 58:6 - "Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шороратро кушояд, бори вазнинро барҳам диҳад ва мазлумонро озод кунад, ва шумо ҳар як юғро бишканед?"

2. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?"

Ҳизқиёл 45:9 Худованд Худо чунин мегӯяд: Бигзор ба шумо, эй мирони Исроил, кифоя бошад: зӯроварӣ ва ғоратро дур кунед, ва доварӣ ва адолатро ба амал оваред, ғасби худро аз қавми ман дур кунед, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо ба мирони Исроил амр медиҳад, ки зӯроварӣ ва зулми онҳоро бар зидди халқи Исроил бас кунанд.

1. Адолати Худо: Санҷиши Ҳизқиёл 45:9

2. Масъулияти ҳокимон: Нигоҳе ба фармони Худо ба мирони Исроил

1. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад? Барои адолат рафтор кардан ва марҳаматро дӯст доштан ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кардан".

2. Яъқуб 2:12-13 - "Сухан гӯед ва рафтор кунед, ки онҳо аз рӯи қонуне, ки озодӣ медиҳад, доварӣ хоҳанд шуд, зеро ба касе, ки раҳм накарда бошад, доварӣ бидуни раҳм карда мешавад. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд!"

Ҳизқиёл 45:10 Шумо тарозуҳои одилона, эфа ва ваннаи одил хоҳед дошт.

Ин порча аз Ҳизқиёл ба одамон дастур медиҳад, ки ҳангоми харид ё хариду фурӯш вазнҳо ва андозаҳои ростқавлро истифода баранд.

1. Аҳамияти ростқавлӣ дар муомилоти мо

2. Даъват ба адолат ва поквиҷдонӣ

1. Ибодат 19:35-36 - "Шумо дар доварӣ, дар андоза, вазн ё ҳаҷм беадолатӣ накунед; тарозуи ҳалол, тарозуи ҳалол, эфаҳои ҳалол ва хини ҳалол дошта бошед."

2. Масалҳо 11:1 - "Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одил лаззати Ӯст".

Ҳизқиёл 45:11 Эфа ва ванна бояд як андоза бошад, то ки ванна даҳьяки ҳомерро дар бар гирад, ва эфа даҳьяки хомерро дар бар гирад; андозаи он аз рӯи хомер бошад.

Ин порча системаи андозагириро тавсиф мекунад, ки дар он эфа ва ванна бояд як андоза бошад, ҳаммом дорои даҳяки ҳомер ва эфа якхела бошад.

1. Андозаи имон - Омӯзиши аҳамияти чен кардани имони мо аз рӯи меъёрҳои Худо.

2. Меъёри тоъат – Мумкии он ки тоъату фармони Худо чи гуна ба баракат мебарад.

1. Такрори Шариат 10:12-13 - «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ хизмат намо. бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?»

2. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

Ҳизқиёл 45:12 Ва сиқл бист гераҳ хоҳад буд: бист сиқл, бисту панҷ ва бист сиқл, понздаҳ сиқл, манаи шумо хоҳад буд.

Ин порча ченакҳои шекел ва манеро нисбат ба ҳамдигар тавсиф мекунад.

1. Андозаҳои Худо: Фаҳмидани арзиши он чизе, ки мо аз Ӯ мегирем

2. Қуввати Каломи Худо: Донистани арзиши он чӣ бар мо ваҳй мешавад

1. Такрори Шариат 16:18-20 - "...то он чиро, ки пеш аз ҳама афзоиши ту аст, барои Худованд ҷудо намо..."

2. Забур 147:3 - «Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

Ҳизқиёл 45:13 Ин аст ҳадияе ки шумо пешкаш мекунед; шашьяки эфа як хомер гандум, ва як ҳиссаи шашуми эфа як хомер ҷав диҳед.

Худо барои ҳадия шашьяки эфа як хомер гандум ва ҷавро талаб мекунад.

1. Муҳимияти қурбонӣ ба Худо.

2. Арзиши қурбонӣ.

1. Ибриён 13:15-16 - Ба воситаи Исо, биёед пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем. 16 Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо писанд аст.

2. Ибодат 2:1 - Вақте ки касе қурбонии ордӣ барои Худованд меорад, қурбонии онҳо аз орди маҳин аст. Онҳо бояд бар он равған резанд ва бар он ладан гузоранд

Ҳизқиёл 45:14 Дар бораи меъёри равған, яъне ваннаи равған, шумо бояд даҳьяки ваннаро аз кӯр, ки як ҳомери даҳ ванна аст, тақдим кунед; барои даҳ ҳаммом ҳомер аст:

Худованд мефармояд, ки даҳяки як ванна равған, ки ҳомер аст, қурбонӣ кунанд.

1. Комилияти Худо дар қонунҳояш: Чӣ гуна дастуроти Худо барои ибодати Ӯ тартиботи комили Ӯро инъикос мекунанд

2. Аҳамияти қурбонӣ: Маънои паси амри Худо барои пешниҳоди нафт

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Такрори Шариат 10:12-13 - Худованд Худои ту аз ту чӣ мехоҳад, ҷуз он ки аз Худованд Худои худ битарс, дар ҳама роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ, ба Худованд Худои худ бо тамоми дил ва бо тамоми дил хизмат кунӣ. ҷони худро ба ҷо оваред ва аҳкому фармонҳои Худовандро, ки имрӯз ба шумо барои манфиати худ медиҳам, риоя кунед?

Ҳизқиёл 45:15 Ва як барра аз рама аз дусад нафар аз чарогоҳҳои фарбеҳи Исроил; барои қурбонии ордӣ, ва барои қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ, то ки барои онҳо мусолиҳа кунад, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча дар бораи пешниҳоди Худованд Худо барои қурбонии мусолиҳа сухан меравад.

1. Раҳмат ва ризқи Худо: Таҳқиқи қурбониҳои оштӣ

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Таҳқиқи қурбониҳои оштӣ

1. Румиён 5:11 - "Ва на танҳо ин, балки ҳамчунин мо дар Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ, ки ҳоло ба воситаи Ӯ кафорат гирифтаем, шодӣ мекунем."

2. Ибриён 9:14 - "То чӣ андоза бештар Хуни Масеҳ, ки ба воситаи Рӯҳи абадӣ Худро беайб ба Худо қурбон кардааст, виҷдони шуморо аз аъмоли мурда пок мекунад, то ба Худои Ҳай хизмат кунед?"

Ҳизқиёл 45:16 Тамоми мардуми ин замин ин ҳадияро барои мири Исроил хоҳанд дод.

Ин порча дар бораи мардуми ин замин сухан меронад, ки ба шоҳзода дар Исроил ҳадия мекунанд.

1. Шодии садақа: Чӣ гуна итоат ба Худо баракат меорад

2. Даъвати Худо ба хидмат: Мулоҳиза дар бораи ӯҳдадориҳои роҳбарӣ

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ, бо ҳосили аввалини тамоми ҳосили худ ҷалол намо; он гоҳ анборҳои шумо пур мешавад, ва зарфҳои шумо аз шароби нав пур хоҳад шуд.

Ҳизқиёл 45:17 Ва дар идҳо, ва дар моҳҳои нав, ва дар рӯзҳои шанбе, дар ҳама тантанаҳои хонадони Исроил қурбониҳои сӯхтанӣ, ва ҳадияҳои ордӣ, ва ҳадияҳои нӯшокӣ тақдим намояд; қурбонии гуноҳ ва қурбонии ордӣ, ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии осоиштагӣ тайёр кунед, то ки барои хонадони Исроил мусолиҳа кунад.

Шоҳзодаи Исроил масъул аст, ки қурбониҳои сӯхтанӣ, ҳадияҳои гӯштӣ ва нӯшокиҳоро дар идҳо, моҳи нав, шанбеҳо ва ҳама тантанаҳои мусолиҳа барои хонадони Исроил пешкаш кунад.

1: Худо ба мо масъулияти қурбонӣ ва хидмати дурустро ба Ӯ додааст.

2: Оштӣ тавассути қурбонии дуруст ва хидмат ба Худо ба вуҷуд меояд.

1: Ибодат 1: 1-17 - Худованд Мусоро хонда, аз хаймаи ҷомеъ ба ӯ сухан ронда, гуфт: «Ба банӣ-Исроил сухан гӯй ва ба онҳо бигӯ: вақте ки касе аз шумо барои Худованд ҳадия меорад, шумо қурбонии чорвои худро аз пода ё рама биёрад.

2: Ибриён 10: 1-10 - Зеро ки шариат ба ҷои шакли ҳақиқии ин воқеият танҳо сояи чизҳои неки ояндаро дорад, вай ҳеҷ гоҳ наметавонад бо ҳамон қурбониҳо, ки ҳамасола ҳамеша пешкаш карда мешаванд, онҳоро комил созад. ки наздик мешаванд. Дар акси ҳол, магар қурбонии онҳо бас намешуд, зеро ибодаткунандагон, ки як бор пок шуда буданд, дигар дарки гуноҳ надоранд? Аммо дар ин қурбониҳо ҳар сол ёдоварии гуноҳҳост.

Ҳизқиёл 45:18 Худованд Худо чунин мегӯяд: Дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, гови ҷавони беайб бигир, ва маъбадро пок намо.

Худо ба исроилиён амр мекунад, ки дар рӯзи якуми моҳи аввал як говро барои пок кардани маъбад қурбонӣ кунанд.

1. Қувваи тоъат: Итоати фармудаҳои Худо ва қурбонӣ кардан барои поксозии ҳарам.

2. Арзиши муқаддасот: Муҳимияти қурбониҳои гаронбаҳо барои муқаддас шудан.

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Ибриён 9: 13-14 - Хуни бузҳо ва говҳо ва хокистари гове, ки бар онҳое, ки аз ҷиҳати тантанавӣ нақисанд, онҳоро муқаддас мегардонад, то ки зоҳиран пок бошанд. Пас, чӣ қадар зиёдтар Хуни Масеҳ, ки худро ба воситаи Рӯҳи абадӣ беайб ба Худо тақдим кард, виҷдонҳои моро аз аъмоле, ки ба марг мебарад, пок хоҳад кард, то ки мо ба Худои Ҳай хизмат кунем!

Ҳизқиёл 45:19 Ва коҳин аз хуни қурбонии гуноҳ гирифта, онро бар тахтаҳои хона ва бар чор гӯшаи қароргоҳи қурбонгоҳ ва бар сутунҳои дарвозаи ҳавлии дохилӣ меандозад. .

Ин порча вазифаҳои коҳинро ҳангоми қурбонии гуноҳ тасвир мекунад, ки хуни қурбонии гуноҳро дар барҳои хона, чор кунҷи қурбонгоҳ ва чӯбҳои дарвозаи ҳавлии дарунӣ гузоштанро дар бар мегирад.

1. Аҳамияти хуни қурбонии гуноҳ

2. Аҳамияти нақши коҳин дар қурбонии гуноҳ

1. Ибодат 4:6 - "Ва коҳин ангушти худро ба хун тар карда, дар пеши пардаи қудс ҳафт бор хунро ба ҳузури Худованд пошад".

2. Ибриён 10: 19-22 - "Пас, эй бародарон, ҷуръат дошта бошед, ки ба муқаддастарин ба воситаи хуни Исо дохил шавед, бо роҳи нав ва зинда, ки Ӯ барои мо ба воситаи парда бахшидааст, яъне: Бадани Ӯ; Ва дорои саркоҳин бар хонаи Худо; Биёед бо дили соф бо итминони комил ба имон наздик шавем, ва дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисми мо бо оби пок шуста шавад».

Ҳизқиёл 45:20 Ва дар рӯзи ҳафтуми моҳ барои ҳар гумроҳ ва барои соддадил чунин амал намо: хонаро ҳамин тавр оштӣ хоҳӣ дод.

Ин порча аз Ҳизқиёл 45:20 тасвир мекунад, ки чӣ тавр хонадони Исроил бояд дар рӯзи ҳафтуми моҳ барои шахсоне, ки аз роҳи адолат гумроҳ шудаанд, бо Худо оштӣ кунанд.

1. "Ошлишавӣ тавассути бахшидан: пайравӣ аз роҳи Худо дар Ҳизқиёл 45:20"

2. "Хонаи Исроил: Ҷустуҷӯи адолат тавассути оштӣ"

1. Ишаъё 55: 6-7 "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

"

2. Матто 6:14-15 «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид.

Ҳизқиёл 45:21 Дар моҳи аввал, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, ба шумо иди фисҳ, яъне иди ҳафтрӯза хоҳад буд; нони фатир хӯрда мешавад.

Фисҳ иди ҳафтрӯза аст, ки дар моҳи аввали сол ҷашн гирифта мешавад. Дар ин ҷашн нони фатир хӯрда мешавад.

1. Аҳамияти таҷлили иди Фисҳ

2. Аҳамияти нони фатир

1. Хуруҷ 12:14 - "Ин рӯз барои шумо рӯзи ёдбуд хоҳад буд, ва онро ҳамчун ид барои Худованд нигоҳ доред; дар тӯли наслҳои худ, ҳамчун қонуни абадӣ, онро ҳамчун ид нигоҳ доред.

2. Луқо 22:19 - Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард, пора карда, ба онҳо дод ва гуфт: "Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо дода шудааст". Ин корро ба ёди ман кун.

Ҳизқиёл 45:22 Ва дар он рӯз сардор барои худ ва барои тамоми мардуми ин замин барзагови қурбонии гуноҳ омода хоҳад кард.

Сардор бояд барзагови қурбонии гуноҳро барои худ ва тамоми мардуми ин замин таъмин намояд.

1. Қудрати қурбонии шоҳзода

2. Аҳамияти каффорат ва оштӣ

1. Ибодат 4:3-4 - «Агар коҳини тадҳиншуда мувофиқи гуноҳи қавм гуноҳ кунад, бигзор вай барои гуноҳи худ, ки гуноҳ кардааст, як гови ҷавони беайб барои гуноҳ барои Худованд биёрад. Ӯ гӯсфандро ба дари хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд меорад, ва дасти худро бар сари гӯсола гузошта, гӯсфандро ба ҳузури Худованд бикушад».

2. Ибриён 9:22 - "Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок мешавад; ва бе рехтани хун омурзиш нест."

Ҳизқиёл 45:23 Ва ҳафт рӯзи ид қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд, яъне ҳафт наргови беайб ва ҳафт қӯчқори беайб, дар ҳафт рӯз тайёр хоҳад кард; ва ҳар рӯз як нарбуз барои қурбонии гуноҳ.

Дар давоми ид ҳар рӯз барои ҳафт рӯз ҳафт гов, ҳафт қӯчқор ва як нарбуз ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳ оварда хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти қурбонӣ барои Худованд

2. Ахамияти иди хафтруза

1. Ибодат 16:15-17 Дастурҳои муфассал оид ба Рӯзи кафорат

2. Ибриён 13:15-16 Бо қурбонии рӯҳонӣ ҳамду сано ва шукр ба Худованд.

Ҳизқиёл 45:24 Ва ӯ ҳадияи ордӣ барои як гов барои як эфа, ва барои қӯчқор як эфа, ва барои як эфа як ҳин равған тайёр хоҳад кард.

Худо фармудааст, ки қурбонии гӯштӣ барои гов, қӯчқор ва як ҳин равған барои эфа тайёр карда шавад.

1. Қувваи қурбонӣ: Дарсҳо аз Ҳизқиёл 45:24

2. Ба Худо беҳтарин неъмати худро додан: Фаҳмидани қурбонии Эфо

1. Ибриён 10:1-18 Қувваи қурбонии қурбонӣ

2. Румиён 12:1-2 Қурбониҳои зинда барои Худо

Ҳизқиёл 45:25 Дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, бигзор вай дар иди ҳафтрӯза, мувофиқи қурбонии гуноҳ, бар ҳасби қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии ордӣ, ва мувофиқи равған.

Дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум қурбониҳои гуноҳ, сӯхтанӣ, гӯшт ва равған мувофиқи иди ҳафтрӯза оварда мешаванд.

1. Қувваи қурбонӣ: омӯхтани моҳияти ҷашни ҳафтрӯза

2. Даъват ба тавба: Фаҳмидани маънои паси қурбониҳои гуноҳ

1. Ибодат 23:27 - Дар рӯзи даҳуми ин моҳи ҳафтум рӯзи кафорат аст.

2. Ҳизқиёл 46:12 - Қурбонии сӯхтание, ки мирон дар рӯзи шанбе ба Худованд тақдим мекунад, бояд шаш барраи беайб ва як қӯчқори беайб бошад.

Боби 46-и Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро, ки ба Ҳизқиёл дода шудааст, идома медиҳад. Дар ин боб ба қоидаҳои ибодати шоҳзода ва қурбониҳои рӯзи шанбе ва моҳи нав нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи дарвозае оғоз мешавад, ки шоҳзода аз он ба маҷмааи маъбад медарояд ва хориҷ мешавад. Дар давоми шаш рӯзи корӣ бояд баста бимонад, аммо он бояд дар рӯзи шанбе ва моҳи нав барои ибодати шоҳ кушода шавад (Ҳизқиёл 46:1-3).

Параграфи 2: Пас, рӯъё ба қурбониҳои шоҳзода дар рӯзи шанбе ва моҳи нав муроҷиат мекунад. Шоҳзода бояд дар ин рӯзҳо қурбониҳои сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои нӯшокӣ пешкаш намояд. Дар рӯъё аҳамияти ин ҳадяҳо ва нақши шоҳзодаро дар пешбурди мардум дар ибодат таъкид мекунад (Ҳизқиёл 46:4-12).

Параграфи 3: Боб бо муқаррарот дар бораи мерос ва моликияти шоҳзода идома дорад. Шоҳзода бояд қурбонӣ ва нигоҳдории маъбадро аз моликияти худ таъмин намояд. Дар рӯъё инчунин андозагирии қитъаҳои муқаддаси замин ва таъминоти коргароне, ки дар маъбад хизмат мекунанд, муайян мекунад (Ҳизқиёл 46:13-18).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу шашум пешниҳод мекунад
идомаи рӯъёи маъбад,
таваҷҷуҳ ба муқаррароти ибодати шоҳзода

ва ҳадияҳои рӯзи шанбе ва моҳи нав.

Тавсифи дарвоза барои даромаду баромади шоҳзода.
Кушодани дарвоза дар рӯзи шанбе ва моҳи нав барои ибодати шоҳзода.
Дастурҳо оид ба ҳадияҳои шоҳзода дар рӯзи шанбе ва моҳи нав.
Таваҷҷӯҳ ба аҳамияти ин ҳадияҳо ва нақши шоҳзода дар пешбарии ибодат.
Қоидаҳо дар бораи мерос ва моликияти шоҳзода.
Таъмини ҳадияҳо ва нигоҳдории маъбад аз моликияти шоҳзода.
Мушаххасоти андозагирии қитъаҳои муқаддаси замин.
Таъмини коргароне, ки дар маъбад хизмат мекунанд.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро идома медиҳад. Боб бо тавсифи дарвозае оғоз мешавад, ки шоҳзода аз он ба маҷмааи маъбад медарояд ва аз он хориҷ мешавад ва таъкид мекунад, ки он дар рӯзи шанбе ва моҳи нав барои ибодати шоҳзода кушода мешавад. Пас аз он рӯъё дар бораи қурбониҳои шоҳзода дар ин мавридҳо, аз ҷумла қурбониҳои сӯхтанӣ, ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои нӯшокӣ сухан меравад. Дар боб аҳамияти ин ҳадяҳо ва нақши шоҳзода дар пешбурди мардум ба ибодат таъкид шудааст. Дар ин боб инчунин муқаррарот дар бораи мерос ва моликияти шоҳзода пешбинӣ шудааст, ки ӯ барои пешниҳоди қурбониҳо ва нигоҳдории маъбад аз моликияти худ масъул аст. Андозаҳои қитъаҳои муқаддаси замин, инчунин барои коргароне, ки дар маъбад хизмат мекунанд, муайян карда мешаванд. Дар ин боб муқаррароти ибодат ва ҳадияҳои шоҳзода ва инчунин масъулияти ӯ дар нигоҳдории маъбад таъкид шудааст.

Ҳизқиёл 46:1 Худованд Худо чунин мегӯяд: Дари ҳавлии дарунӣ, ки ба тарафи шарқ нигаронида шудааст, дар шаш рӯзи корӣ баста хоҳад шуд; балки дар рӯзи шанбе кушода мешавад ва дар рӯзи моҳи нав кушода хоҳад шуд.

Худованд Худо дастур медиҳад, ки дарвозаи ҳавлии дарунӣ, ки ба тарафи шарқ нигаронида шудааст, бояд дар рӯзҳои корӣ баста шавад, аммо дар рӯзи шанбе ва моҳи нав кушода шавад.

1. Омӯзиши мувозинати ҳаёти мо байни кор ва истироҳат.

2. Дарки аҳамияти эҳтироми рӯзи шанбе ва моҳи нав.

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо ба ёд ored ва онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Қӯлассиён 2:16-17 - Нагузоред, ки касе шуморо аз рӯи он чи мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи ҷашни динӣ, ҷашни моҳи нав ё рӯзи шанбе доварӣ кунад.

Ҳизқиёл 46:2 Ва сардор аз роҳи айвони он дарвоза берун омада, назди сутуни дарвоза хоҳад истод, ва коҳинон қурбонии сӯхтании ӯ ва қурбониҳои саломатии ӯро тайёр хоҳанд кард, ва ӯ дар остона саҷда хоҳад кард. аз дарвоза: он гоҳ берун хоҳад рафт; вале дарвоза то бегоҳ баста нахоҳад шуд.

Шоҳзода бояд дар даромадгоҳи дарвоза ба таври мушаххас ибодат кунад ва он бояд то шом кушода бошад.

1. Маънои ибодати ҳақиқӣ - Таҳқиқи моҳияти ибодати шоҳзода дар даромадгоҳи дарвоза.

2. Дари боз - Омӯзиши аҳамияти то шом кушода будани дарвоза ва оқибатҳои он барои ҳаёти худи мо.

1. Юҳанно 10:9 - Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт ва ба дарун ва берун меравад ва чарогоҳ хоҳад ёфт.

2. Забур 95:6 - Эй биё, биё, саҷда кунем ва саҷда кунем: ба ҳузури Худованди офаринандаи худ зону шавем.

Ҳизқиёл 46:3 Ҳамин тавр, мардуми замин дар рӯзҳои шанбе ва дар моҳи нав дар назди дари ин дарвоза ба ҳузури Худованд саҷда хоҳанд кард.

Мардуми ин замин бояд дар рӯзи шанбе ва дар моҳи нав дар назди дарвоза Худовандро парастиш кунанд.

1. Аҳамияти ибодат дар ҳаёти мо

2. Оғӯш гирифтани замонҳои таъинкардаи Худо

1. Забур 95:6 - Биёед, саҷда кунем, ба ҳузури Худованди Офаридгори худ зону шавем;

2. Ишаъё 66:23 - Аз як моҳи нав ба моҳи дигар ва аз як шанбе ба рӯзи дигар, тамоми инсоният омада, пеши Ман саҷда хоҳад кард, мегӯяд Худованд.

Ҳизқиёл 46:4 Ва қурбонии сӯхтанӣ, ки мирон дар рӯзи шанбе барои Худованд тақдим хоҳад кард, шаш барраи беайб ва як қӯчқори беайб хоҳад буд.

Ба подшоҳ дастур дода шудааст, ки дар рӯзи шанбе шаш барра ва як қӯчқорро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд тақдим кунад.

1. Муҳимияти қурбонӣ кардан барои Худованд

2. Муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе

1. Ибодат 1:3 - «Агар қурбонии ӯ қурбонии сӯхтании гӯсфанд бошад, бигзор вай нари беайб қурбонӣ кунад».

2. Хуруҷ 20:8 - "Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред"

Ҳизқиёл 46:5 Ва ҳадияи ордӣ барои як қӯчқор як эфа, ва ҳадияи ордӣ барои барраҳо ба қадри имкон медиҳад, ва як ҳин равған барои як эфа бошад.

Худо ба Ҳизқиёл супориш медиҳад, ки як эфа ғалла, қӯчқор ва як ҳин равғанро барои қурбонии ордӣ барои Худованд пешкаш кунад.

1. Ризки Худо - Шукрона кардан ба ризқ ва саховати Худо.

2. Қувваи ато кардан - омӯхтани аҳамияти рӯҳонии қурбонӣ ба Худованд.

1. Такрори Шариат 16:17 - Ҳар кас мувофиқи баракати Худованд Худои шумо, ки Ӯ ба шумо додааст, ба қадри имкон медиҳад.

2. Ибриён 13:15-16 - Ба воситаи Исо биёед ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне меваи лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд. Дар кори нек ва ба дигарон тақсим кардани он чизе, ки доред, беэътиноӣ накунед, зеро ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд аст.

Ҳизқиёл 46:6 Ва дар рӯзи моҳи нав он гови ҷавони беайб ва шаш барра ва як қӯчқор хоҳад буд; онҳо беайб хоҳанд буд.

Худованд барои қурбонӣ дар рӯзи моҳи нав як гов, шаш барра ва як қӯчқор талаб мекунад.

1. Баракати тоат: ҳадияҳои муқаддаси рӯзи моҳи нав

2. Аҳамияти қурбониҳои беайб: маънои паси Ҳизқиёл 46:6

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Ибодат 22: 20-21 - "Аммо ҳар чизе ки нуқсоне дорад, тақдим накун, зеро он барои шумо мақбул нахоҳад буд. Ва ҳар кӣ қурбонии осоиштагӣ барои Худованд барои иҷрои назр ё ихтиёри худ тақдим кунад. ҳадия аз рама ё гӯсфанд, барои қабул шуданаш бояд комил бошад; дар он ҳеҷ айбе набошад».

Ҳизқиёл 46:7 Ва ӯ қурбонии ордӣ тайёр кунад: як эфа барои гов, ва як эфа барои қӯчқор, ва барои барраҳо, мувофиқи дасташ, ва як ҳин равған барои як эфа.

Худо ба банӣ-Исроил дастур медиҳад, ки барои говҳо, қӯчқорҳо ва барраҳо ба андозаи тавонашон ҳадияҳо тайёр кунанд, бо як ҳин равған то як эфа.

1. Неъмати садақа: Садақа кардан бо хушҳолӣ ва қурбонӣ аз он чӣ Худо додааст.

2. Афзалияти ибодат: Пешниҳоди қурбонӣ ба сӯи Худо ба василаи гиромӣ ва тасбеҳи Ӯ.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - Ҳар як шахс бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додааст, диҳад, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2. Забур 96:8 - Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; ҳадия биёред ва ба ҳавлии ӯ биё.

Ҳизқиёл 46:8 Ва ҳангоме ки мирон дарояд, вай аз айвони он дарвоза дарояд, ва бо роҳи он берун хоҳад шуд.

Шоҳзода бояд ба воситаи айвон ба дарвозаи маъбад ворид ва аз он берун шавад.

1: Мо бояд саъй кунем, ки ба Малакути Худо бо эҳтиром наздик шавем, фурӯтанона ворид шавем ва бо шодмонӣ равем.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки даромадан ба Малакути Худо бо масъулият ва ниёз ба фидокорӣ меояд.

1: Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас, шумо дигар бегона ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавворион ва анбиё сохта шудааст, ки худи Исои Масеҳ аст. санги гӯшае, ки дар он тамоми бино бо ҳам пайваста, ба маъбади муқаддас дар Худованд

табдил меёбад. Дар Ӯ шумо низ ба василаи Рӯҳ якҷоя ба манзили Худо бино шуда истодаед.

2: Матто 7:21-23 - На ҳар касе, ки ба ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо!" ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад. Дар он рӯз бисьёр касон ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем, ва девҳоро ба исми Ту берун накардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал наовардем?" Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтаам; аз ман дур шавед, эй шароратгарон.

Ҳизқиёл 46:9 Аммо ҳангоме ки қавми ин замин дар идҳои тантанавӣ ба ҳузури Худованд меоянд, ҳар кӣ барои ибодат аз роҳи дарвозаи шимолӣ медарояд, бо роҳи дарвозаи ҷануб берун хоҳад шуд; ва ҳар кӣ бо роҳи дарвозаи ҷанубӣ медарояд, бо роҳи дарвозаи шимолӣ берун хоҳад рафт; вай бо роҳи дарвозае ки аз он даромада буд, барнагардад, балки аз он берун хоҳад рафт.

Дар вақти идҳои тантанавӣ онҳое, ки ба дарвозаи шимолии Худованд медароянд, бояд аз дарвозаи ҷанубӣ берун шаванд ва баръакс. Онҳо метавонанд бо ҳамон дарвозае, ки вориди онҳо буданд, барнагарданд.

1. Муҳимияти дурнамои нав

2. Бо роњи камтар сафар кардан

1. Филиппиён 3:13-14 - "Бародарон, ман худамро ба даст гирифтаам. Аммо як коре мекунам: Он чиро, ки дар ақиб мондааст, фаромӯш карда, ба он чизе, ки дар пеш аст, даст мекашам, ман ба сӯи ҳадафе, ки ғалаба мекунам, идома медиҳам. мукофоти даъвати осмонии Худо дар Исои Масеҳ аст».

2. Масалҳо 4:25-27 - "Бигзор чашмони ту рост ба пеш нигаранд ва бигзор нигоҳи ту ба пеши ту рост бошад. Ба роҳи пойҳои худ назар кун ва ҳама роҳҳои ту устувор гардад. Ба рост ё ба тарафи рост нагардӣ. чап; пои худро аз бадӣ дур кун».

Ҳизқиёл 46:10 Ва мири дар миёни онҳо, ҳангоме ки онҳо дохил мешаванд, дохил хоҳад шуд; ва чун берун раванд, берун хоҳанд рафт.

Сардори Исроил, вақте ки онҳо ба маъбад мераванд ва аз он мебароянд, ҳамроҳи мардум медароянд ва берун хоҳанд шуд.

1. Шоҳзодаи сулҳ: Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад

2. Раҳпаймоӣ дар ваҳдат: муттаҳид шудан дар ҳузури Худо

1. Ишаъё 9:6 Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Забур 133:1 Инак, чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!

Ҳизқиёл 46:11 Ва дар идҳо ва идҳо қурбонии ордӣ барои гов як эфа, ва барои қӯчқор ва барраҳо ба қадри имкон, ва як ҳин равған барои эфа хоҳад буд.

Ин порча аз Ҳизқиёл қурбонии гӯшт ва равғанро барои идҳо ва тантанаҳои гуногун тасвир мекунад.

1. Муҳимияти қурбонӣ кардан барои Худованд мувофиқи фармудаҳои Ӯ.

2. Аҳамияти қурбонии қурбонӣ барои изҳори садоқати мо ба Худо.

1. Ибриён 13:15-16 - Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем. Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

2. Такрори Шариат 16:16-17 - Дар як сол се маротиба ҳамаи мардони шумо бояд ба ҳузури Худованд Худои худ дар ҷое ки Ӯ интихоб кунад, ҳозир шаванд: дар иди нони фатир, дар иди ҳафтаҳо ва иди хаймаҳо. Ҳеҷ кас набояд ба ҳузури Худованд дасти холӣ ҳозир шавад:

Ҳизқиёл 46:12 Ва ҳангоме ки мири ихтиёрӣ барои Худованд қурбонии сӯхтании ихтиёрӣ ё қурбонии саломатӣ тайёр кунад, пас яке аз он дарвозаеро, ки ба тарафи шарқ нигаронида шудааст, ба ӯ боз кунад, ва ӯ қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатиашро тайёр кунад, чунон ки ӯ карда буд. дар рӯзи шанбе: он гоҳ берун хоҳад рафт; ва пас аз баромадани ӯ дарвозаро баста хоҳад шуд.

Ба шоҳ иҷозат дода шудааст, ки дар рӯзи шанбе қурбонии сӯхтанӣ ва осоиштагии ихтиёрӣ барои Худованд оварда, аз дарвозаи шарқӣ даромада, баъд аз он дубора берун равад.

1. Садо кардан аз сидқи дил: Аҳамияти ҳадяҳои ихтиёрӣ

2. Рӯзи истироҳат ва таҷдиди Худованд: Таҳқиқи амалияҳои рӯзи шанбе

1. Такрори Шариат 16:1-17 - Замони таъинкардаи Худованд

2. Ибодат 23:1-3 - Ҳафт иди Худованд

Ҳизқиёл 46:13 Ҳар рӯз қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд аз барраи яксолаи беайб тайёр намо; онро ҳар саҳар омода намо.

Ҳар саҳар бояд қурбонии сӯхтании барраи яксолаи беайб барои Худованд тайёр карда шавад.

1. Маънои қурбониҳои сӯхтанӣ - чӣ гуна ин қурбониҳо як роҳи ифодаи садоқат ва бахшидан ба Худо буданд.

2. Аҳамияти вафодорӣ - чаро муҳим аст, ки садоқати худро ба Худо тавассути қурбониҳо нишон диҳем.

1. Ибриён 13:15-16 - Пас, биёед ба исми Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо, яъне самари лабони худро пешкаш кунем ва ба исми Ӯ шукр гӯем. Аммо некӣ кардан ва мубодила карданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

2. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста, дили шикаста ва пушаймон аст. Инҳоро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.

Ҳизқиёл 46:14 Ва ҳар саҳар барои он ҳадияи ордӣ тайёр намо: шашьяки эфа ва сеяки ҳин равған, то ки бо орди маҳин гарм шавад; ҳадияи ордӣ ҳамеша мувофиқи дастури абадӣ барои Худованд.

Ҳар саҳар ҳадияи орди маҳин, шашьяки эфа ва сеяки ҳин равған бояд барои Худованд ҳамчун фаризаи абадӣ омода карда шавад.

1. Қувваи итоаткории ҳамешагӣ

2. Баракати қурбонӣ

1. Матто 6:21 - Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Румиён 12:1 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед.

Ҳизқиёл 46:15 Ҳамин тавр, ҳар саҳар барра ва ҳадияи ордӣ ва равғанро барои қурбонии сӯхтании доимӣ тайёр кунанд.

Ҳар саҳар банӣ-Исроил бояд қурбонии сӯхтании барра, қурбонии гӯштӣ ва равғани зайтун меоварданд.

1. Қурбонии Барра: Чӣ тавр марги Исо наҷотро тағйир дод

2. Маънои қурбонии субҳ: Тадқиқоти Ҳизқиёл 46:15

1. Румиён 10:4 - Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат барои адолат барои ҳар як имондор аст.

2. Ибриён 9:22 - Дар асл, мувофиқи шариати Мусо, қариб ҳама чиз бо хун пок карда шуд. Зеро бе рехтани хун омурзиш нест.

Ҳизқиёл 46:16 Худованд Худо чунин мегӯяд: Агар мир ба яке аз писарони худ ҳадя диҳад, мероси он писарони вай хоҳанд буд; он моликияти онҳо ба воситаи мерос хоҳад буд.

Худованд Худо мегӯяд, ки агар шоҳзода ба яке аз писарони худ ҳадя диҳад, мероси ин ҳадя ба писарон тааллуқ дорад ва он аз рӯи мерос моликияти онҳо хоҳад буд.

1. Баракатҳои мерос: омӯзиши Ҳизқиёл 46:16

2. Саховатмандии Худо: Фаҳмидани атои мерос дар Ҳизқиёл 46:16

1. Ғалотиён 3:29 - «Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ва ворисони мувофиқи ваъда ҳастед».

2. Ибриён 9:15 - «Ва аз ин сабаб Ӯ миёнарави Аҳди Ҷадид аст, то ки ба воситаи мамот, барои кафорати ҷиноятҳои зери аҳди якум, даъватшудагон ваъдаи абадӣ гиранд. мерос».

Ҳизқиёл 46:17 Аммо агар вай мероси худро ба яке аз ғуломони худ бидиҳад, он бояд то соли озодӣ аз они ӯ бошад; пас аз он ба ҳоким бармегардад, вале мероси ӯ барои онҳо писарони ӯ хоҳад буд.

Тӯҳфаи меросе, ки ба ғулом дода шудааст, то соли озодӣ эътибор дорад ва баъд аз он ба подшоҳ бармегардад, аммо писарони ғулом мероси худро нигоҳ медоранд.

1. Саховатмандии Худо: Чӣ тавр ба онҳое, ки ба мо хидмат мекунанд, атои меросро пешкаш кунем.

2. Воқеияти озодӣ: Фаҳмидани аҳамияти озодӣ ва чӣ гуна он ба ҳаёти мо таъсир мерасонад.

1. Такрори Шариат 15:12-15 - Фармони Худованд дар бораи ба онҳое, ки ба мо хизмат мекунанд, ройгон додан.

2. Матто 6:19-21 - Муҳимияти захира кардани ганҷҳо дар осмон, на дар замин.

Ҳизқиёл 46:18 Ва ҳоким набояд бо зулм мероси қавмро бигирад, то ки онҳоро аз мулкашон бадар ронад; балки вай ба писарони худ аз моликияти худ мерос хоҳад дод, то ки қавми ман ҳар кас аз мулки худ пароканда нашавад.

Шоҳзода набояд бо истифода аз найрангҳои истибдод мероси мардумро аз худ нагирад, балки бояд мероси худро ба писаронаш бидиҳад, то мардум аз моликияташон пароканда нашавад.

1. Нақшаҳои Худо оид ба мерос: Чаро мо набояд ҳеҷ гоҳ қудрати худро сӯиистифода накунем

2. Қудрати соҳибӣ: Чӣ тавр мо метавонем баракатҳои Худоро ба даст орем

1. Такрори Шариат 16:20 - Адолат ва танҳо адолатро пайравӣ кунед, то ки зиндагӣ кунед ва заминеро, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, мерос гиред.

2. Масалҳо 13:22 - Одами нек ба фарзандони фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад.

Ҳизқиёл 46:19 Пас аз он ки ӯ маро аз даромадгоҳ, ки дар паҳлӯи дарвоза буд, ба утоқҳои муқаддаси коҳинон, ки ба тарафи шимол нигаронида буд, оварад; ва инак, дар ду тарафи ғарб ҷойе буд.

Ҳизқиёл-пайғамбарро Худо аз дарвоза ба утоқҳои коҳинон, ки ба тарафи шимол нигарист, меорад. Дар ду тарафи ғарб ҷойгоҳе ҳаст.

1. Ҳидояти Илоҳии Худо - Пайравӣ аз ҳидояти Худо, новобаста аз он ки арзише бошад

2. Қалби парастиш - Тарбияи тарзи зиндагии парастиши Худо

1. Еҳушаъ 3:11 - "Инак, сандуқи аҳди Худованди тамоми замин аз пеши шумо ба Урдун мегузарад."

2. Матто 7:7 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд".

Ҳизқиёл 46:20 Ва ба ман гуфт: «Ин ҷоест, ки коҳинон қурбонии гуноҳ ва қурбонии гуноҳро мепазанд ва қурбонии ордиро мепазанд; ки онҳоро ба ҳавлии олӣ набаранд, то ки мардумро тақдис кунанд.

Коҳинон бояд қурбонии гуноҳ ва гуноҳро мепазанд ва қурбонии гӯштро дар ҷои таъиншуда мепазанд, то ки мардумро дар саҳни берунӣ тақдис накунанд.

1. Подшоҳии Худо ва зарурати қурбонӣ

2. Қудрати як коҳини бахшидашуда

1. Ибодат 6:24-30 - Дастурҳо барои коҳинон барои қурбонӣ кардан

2. Ибриён 13:10-17 - Зарурати қаноат кардан бо он чизе ки мо дорем ва муҳимияти зиндагии муқаддас.

Ҳизқиёл 46:21 Он гоҳ маро ба саҳни берун бароварда, аз чор гӯшаи саҳн гузаронд; ва инак, дар ҳар гӯшаи ҳавлӣ ҳавлӣ буд.

Ҳизқиёлро ба суд бурданд ва дар ҳар як гӯша чор ҳавлиро дид.

1. Чор гӯшаи Суди Худо - диди Ҳизқиёл дар бораи адолати илоҳӣ

2. Адолатро аз ҳар тараф дидан - Нигоҳи Ҳизқиёл дар бораи чаҳор суд

1. Забур 89:14 - Адолат ва адолат асоси тахти ту аст; муҳаббат ва садокати собиткадамона пеш ме-равад.

2. Хуруҷ 23: 6-7 - Ту адолатро аз сабаби камбағалии худ дар даъвои ӯ таҳриф накун. Аз айбномаи бардурӯғ дур бош, ва бегуноҳ ва одилро накуш, зеро ки Ман бадкоронро сафед намекунам.

Ҳизқиёл 46:22 Дар чор гӯшаи ҳавлӣ ҳавлиҳо буданд, ки дарозиашон чил зироъ ва сӣ зироъ фарохаш ба ҳам пайвастанд; ин чор кунҷи як андоза буд.

Ҳавлии маъбади Ҳизқиёл 46 чор кунҷ дошт, ки ҳар кадомаш ба андозаи якхела чил зироъ дарозӣ ва сӣ зироъ фарохӣ дошт.

1. Суботи муқаддасот: андозагирии маъбади Худо

2. Аҳамияти муқаддасот: Ваҳдат дар маъбади Худо

1. Эфсӯсиён 2:19-22 Шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавориён ва анбиё сохта шудаанд, ва Худи Исои Масеҳ санги асосии гӯшаи гӯшаи онҳост. тамоми бино бо ҳам муҷаҳҳаз шуда, ба маъбади муқаддаси Худованд табдил меёбад, ки шумо низ дар он якҷоя барои маскани Худо дар Рӯҳ бино шуда истодаед.

2. 1 Петрус 2:5 Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, коҳини муқаддасро сохта истодаед, то қурбониҳои рӯҳоние, ки ба Худо мақбул аст, ба воситаи Исои Масеҳ тақдим кунед.

Ҳизқиёл 46:23 Ва гирдогирди онҳо як қатор бино буд, ки гирди онҳо чор аст, ва дар зери қаторҳои гирду атроф аз ҷӯшонҳо сохта шуда буд.

Дар Ҳизқиёл 46:23 сохтмони маъбад бо чор девор ва дар зери он ҷӯшон сохта шудааст.

1. Аҳамияти бунёди ибодатгоҳ

2. Оғӯши муқаддасот ва поксозӣ

1. Хуруҷ 29:38-41 - Дастурҳо барои қурбониҳои сӯхтании муқаррарӣ

2. 2 Вақоеънома 7:1-3 - Сохтмони маъбад ва дуои бахшидани Сулаймон

Ҳизқиёл 46:24 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Инҳо ҷойҳои ҷӯшон ҳастанд, ки дар он ҷо вазирони хона қурбонии қавмро мепазанд».

Худо ба Ҳизқиёл ҷойҳои гуногуни маъбадро ошкор мекунад, ки дар он ҷо коҳинон барои мардум қурбонӣ омода мекунанд.

1. Аҳамияти қурбонӣ дар ибодат

2. Нақши коҳинон дар маъбад

1. Ибриён 13:15-16 (ESV) - Пас, биёед ба воситаи Ӯ пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано, яъне самари лабҳоеро, ки исми Ӯро эътироф мекунанд, тақдим кунем. Дар кори нек ва ба дигарон тақсим кардани он чизе, ки доред, беэътиноӣ накунед, зеро ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд аст.

2. Ибодат 1:1-13 (ESV) - Худованд Мусоро даъват карда, аз хаймаи ҷомеъ ба ӯ сухан ронда, гуфт: «Ба банӣ-Исроил сухан гӯед ва ба онҳо бигӯед: Вақте ки касе аз шумо барои Худованд ҳадия меорад , қурбонии чорвои худро аз пода ё рама биёред.

Дар боби 47-уми китоби Ҳизқиёл рӯъёи дарёе, ки аз маъбад ҷорӣ мешавад, ба замин ҳаёт ва шифо мебахшад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи об аз даромадгоҳи маъбад оғоз мешавад. Об чун ҷӯйбор оғоз шуда, ба сӯи шарқ равон мешавад, тадриҷан ба дарёи амиқ табдил меёбад. Дар рӯъё хосиятҳои ҳаётбахши об, ки ба замин шифо ва ҳосилнокӣ меорад, таъкид мекунад (Ҳизқиёл 47:1-12).

Сархати 2: Пас аз он рӯъё тақсими заминро дар байни дувоздаҳ сибти Исроил тасвир мекунад. Замин бояд дар байни қабилаҳо баробар тақсим карда шавад ва қисмҳо аз рӯи мероси аҷдодии онҳо тақсим карда шаванд. Ин рӯъё ба адолат ва баробарӣ дар тақсимоти замин таъкид мекунад (Ҳизқиёл 47:13-23).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу ҳафт тӯҳфаҳо
рӯъёи дарёе, ки аз маъбад ҷорӣ мешавад,
ба замин ҳаёт ва шифо мебахшад,
ва тақсими замин дар байни дувоздаҳ сибт.

Дидаи обе, ки аз даромадгоҳи маъбад ҷорӣ мешавад ва ба дарёи амиқ табдил меёбад.
Ба хусусиятхои хаётбахши об ва таъсири шифобахши он ба замин диккати калон дода мешавад.
Тавсифи тақсими замин дар байни дувоздаҳ сибти Исроил.
Тақсимоти баробари замин дар байни қабилаҳо дар асоси мероси аҷдодӣ.

Дар таксимоти замин ба адолат ва баробарӣ диккат дода шавад.

Дар ин боби Ҳизқиёл рӯъё дар бораи дарёе, ки аз маъбад ҷорӣ мешавад, оварда шудааст. Об чун ҷӯйбор оғоз шуда, ба сӯи шарқ равон мешавад, тадриҷан ба дарёи амиқ табдил меёбад. Дар бинӣ хосиятхои хаётбахши об, ки ба замин шифо ва хосил мебахшад, таъкид шудааст. Дар ин боб инчунин тақсимоти замин дар байни дувоздаҳ сибти Исроил тасвир шудааст. Замин бояд дар байни қабилаҳо баробар тақсим карда шавад ва қисмҳо аз рӯи мероси аҷдодии онҳо тақсим карда шаванд. Дар боб ба адолату баробарӣ дар таксимоти замин таъкид шудааст. Дар рӯъё дарё ва тақсими замин рамзи барқарорсозӣ ва баракатҳои, ки Худо ба халқи худ хоҳад овард.

Ҳизқиёл 47:1 Пас аз он ӯ маро боз назди дари хона овард; ва инак, обҳо аз зери остонаи хона ба самти шарқ ҷорӣ мешуданд, зеро ки пеши хона ба тарафи шарқ меистод, ва обҳо аз зер аз тарафи рости хона, аз тарафи ҷанубии қурбонгоҳ мефаромад.

Обҳои хонаи Худо аз зери остона мебароянд ва аз тарафи рости хона ба сӯи шарқ ҷорӣ мешаванд.

1. Қувваи об барои тароват ва барқарорсозӣ

2. Раҳмати Худо аз хонааш равон аст

1. Ишаъё 12:3 - "Бинобар ин шумо бо шодӣ аз чоҳҳои наҷот об берун хоҳед кард".

2. Юҳанно 7:38 - «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз шиками ӯ дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд».

Ҳизқиёл 47:2 Он гоҳ маро аз роҳи дарвоза ба самти шимол берун овард, ва маро аз роҳи берун, ба сӯи дарвозаи берунӣ, ки ба тарафи шарқ менигарист, бурд; ва инак, аз тарафи рост об ҷорӣ шуд.

Ҳизқиёл пайғамбарро ба дарвозаи шимолии маъбад мебаранд, ки он ба дарвозаи шарқӣ мебарад ва дар он ҷо мебинад, ки об аз тарафи рост ҷорӣ мешавад.

1. Ваъдаҳои ризқу рӯзии Худо: Омӯзиши таваккал ба Худованд барои ҳама ниёзҳои мо

2. Қувваи оби зинда: Чӣ тавр Исо ташнагии моро қонеъ мекунад

1. Забур 23:1–6

2. Юҳанно 4:1–15

Ҳизқиёл 47:3 Ва ҳангоме ки марде ки хат дар дасташ буд, ба сӯи шарқ баромад, ҳазор зироъ андоза кард, ва маро аз об гузаронд; обҳо то буғулҳо буданд.

Ин порча аз Ҳизқиёл 47:3 тасвир мекунад, ки Ҳизқиёл-пайғамбарро тавассути як обе, ки танҳо дар чуқурии пояш буд, оварда буданд.

1. Қувваи имон: Боварӣ ба ваъдаҳои Худо сарфи назар аз умқи мушкилоти зиндагӣ

2. Ҷаҳиш аз имон: Қадам гузоштан дар итоат бо вуҷуди номуайянӣ

1. Ибриён 11:7 - Бо имон Нӯҳ, ки аз Худо аз чизҳое, ки ҳоло дида нашудааст, огоҳ шуда, аз тарс ба ҷунбиш омад ва барои наҷоти хонаи худ киштӣ тайёр кард; ба воситаи он вай ҷаҳонро маҳкум карда, вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. Матто 14:22-33 - Дарҳол Исо шогирдонашро водор намуд, ки ба қаиқ савор шаванд ва пешопеши Ӯ ба соҳили дигар бираванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод. Вақте ки Ӯ мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан алоҳида ба кӯҳе баромад; ва чун шом фаро расид, дар он ҷо танҳо монд. Аммо киштӣ ҳоло дар миёнаи баҳр буд ва мавҷҳоро ба ларза меовард, зеро ки шамол баръакс мевазид. Дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо рафт. Шогирдон чун диданд, ки Ӯ дар рӯи баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин рӯҳ аст; ва аз тарс фарьёд заданд. Аммо дарҳол Исо ба онҳо гуфт: «Ором бошед; ин манам; натарсед. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Ва гуфт: «Биё». Ва ҳангоме ки Петрус аз қаиқ фуромад, бар рӯи об қадам мезад, то назди Исо равад. Вале чун дид, ки шамоли пурталотум, вай тарсид; ва ғарқ шуданро сар карда, фарьёд зада, гуфт: «Худовандо! Исо дарҳол дасти Худро дароз карда, вайро дастгир кард ва ба вай гуфт: «Эй сустимон!

Ҳизқиёл 47:4 Ва боз ҳазор нафар чен карда, маро аз об бурд; об то зону шуд. Боз ҳазор чен карда, маро гузаронд; обҳо то камар буданд.

Ин порча рӯъёеро тасвир мекунад, ки Худо Ҳизқиёлро аз обҳое, ки то зонуҳояш ва сипас то камараш мебурд, мебарад.

1) Роҳнамоии Худо: Чӣ гуна Худо моро дар вақти зарурӣ роҳнамоӣ мекунад

2) Обҳои ҳаёт: баракатҳое, ки мо аз пайравӣ ба Худо мегирем

1) Ҳизқиёл 47:4

2) Юҳанно 7:37-38 - Дар рӯзи охирини ид, рӯзи бузург, Исо бархоста фарьёд зад: «Агар касе ташна бошад, назди ман биёяд ва бинӯшад».

Ҳизқиёл 47:5 Пас аз он ӯ ҳазор нафар чен кард; ва он дарёе буд, ки аз он гузашта наметавонистам: зеро обҳо баланд шуда буданд, обҳо барои шиноварӣ, дарёе, ки аз он гузаштан ғайриимкон буд.

Дарё барои гузаштан хеле чуқур буд ва об хеле баланд шуда буд.

1. Тӯфони ҳаёт: Чӣ гуна бояд дар ҳолатҳои фавқулодда ҳаракат кард

2. Нигоҳ доштани имони мо дар замонҳои душвор

1. Забур 124:4-5 - "Он гоҳ обҳо моро фаро мегирифтанд, ҷӯйбор ҷони моро мебурд; он гоҳ обҳои варамшуда бар ҷони мо мегузаштанд."

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард».

Ҳизқиёл 47:6 Ва ӯ ба ман гуфт: «Писари одам! Оё инро дидай? Пас маро оварда ва ба лаби дарё баргардонид.

Худо Ҳизқиёлро ба лаби дарё мебарад ва аз ӯ мепурсад, ки оё инро дидааст.

1. Даъвати Худо барои дидани дарёҳои ҳаёт

2. Қудрати Каломи Худо барои тағир додани ҳаёт

1. Юҳанно 4:13-14 Исо ҷавоб дод: «Ҳар кӣ аз ин об менӯшад, боз ташна хоҳад шуд, лекин ҳар кӣ аз обе, ки ба онҳо медиҳам, менӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд». Дар ҳақиқат, обе, ки Ман ба онҳо медиҳам, дар онҳо чашмаи обе хоҳад шуд, ки то ҳаёти ҷовидонӣ ҷорӣ мешавад.

2. Румиён 5:1-2 Бинобар ин, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он ҳастем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем.

Ҳизқиёл 47:7 Ва ҳангоме ки баргаштам, инак, дар соҳили дарё аз як тараф ва дар тарафи дигар дарахтони бисьёре буданд.

Ҳизқиёл дарёеро дид, ки дар ду тарафаш дарахтони зиёд дошт.

1. Пешниҳоди Худо аз зебоӣ ва фаровонӣ дар табиат

2. Ба некии Худо таваккал кардан, ҳатто вақте ки мо худро гумшуда ҳис мекунем

1. Забур 36:8-9 - "Онҳо дар фаровонии хонаи Ту зиёфат мекунанд; ва Ту онҳоро аз дарёи ҳаловатҳои Худ об медиҳӣ, зеро чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури Ту нур мебинем".

2. Юҳанно 4:14 - "Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба вай медиҳам, менӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд. Аммо обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе хоҳад шуд, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарояд".

Ҳизқиёл 47:8 Он гоҳ ба ман гуфт: «Ин обҳо ба сӯи кишвари шарқӣ ҷорӣ шуда, ба биёбон фуромада, ба баҳр мераванд; обҳо, ки ба баҳр мебароянд, шифо хоҳад ёфт».

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо дар бораи шифо ба обҳои баҳр сухан меронад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи шифо: Омӯзиши Ҳизқиёл 47:8

2. Қудрати шифои Худо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 47:8

1. Ирмиё 17:14 - Маро шифо деҳ, эй Худованд, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои Ман ҳастӣ.

2. Хуруҷ 15:26 - Ва гуфт: "Агар ту ба овози Худованд Худои худ боғайрат гӯш диҳӣ ва он чи дар назари Ӯ дуруст аст, ба ҷо оварӣ, ва ба аҳкоми Ӯ гӯш диҳӣ ва тамоми фароизи Ӯро риоя хоҳӣ кард, ман ҳеҷ яке аз ин бемориҳоеро, ки бар мисриён овардаам, бар ту намегузорад, зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки туро шифо мебахшад.

Ҳизқиёл 47:9 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар мавҷуде, ки дар ҳаракат аст, ба ҳар ҷое ки дарёҳо ояд, зинда хоҳад монд; шифо ёфтан; ва ҳар ҷое ки дарё биёяд, зинда хоҳад монд.

Ин порча аз Ҳизқиёл дар бораи ҳаёт ва шифо ба онҳое, ки дар назди дарёи Худо ҳастанд, сухан меронад.

1. Қувваҳои шифобахши муҳаббати Худо

2. Таҷдиди ҳаёт тавассути файзи Худо

1. Ишаъё 43:2, «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ."

2. Юҳанно 4:14, "Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, дигар ҳеҷ гоҳ ташна нахоҳад монд; обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе хоҳад шуд, ки то ҳаёти ҷовидонӣ ҷорӣ мешавад".

Ҳизқиёл 47:10 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки сайёҳон аз Энгедӣ то Энглоим бар он хоҳанд истод; онҳо ҷои паҳн кардани тӯр хоҳанд буд; Моҳиҳои онҳо мувофиқи ҷинсашон мисли моҳии баҳри бузург аз ҳад зиёд хоҳанд буд.

Ҳизқиёл-пайғамбар пешгӯӣ кардааст, ки минтақаи байни Энгедӣ ва Энеглаим пур аз моҳигирҳо мешавад, ки онҳо аз баҳри бузург моҳиҳои гуногун сайд мекунанд.

1. Ваъдаҳои Худо - омӯхтани садоқати бебаҳои Худо барои иҷрои ваъдаҳои пешгӯии Ӯ.

2. Фаровонӣ - таълим дар бораи фаровонӣ, ки Худо ба мо медиҳад, вақте ки мо ба Ӯ таваккал ва итоат.

1. Ҳастӣ 1:20-22 - Ва Худо гуфт: «Бигзор об пур аз мавҷудоти зинда бошад, ва паррандагон аз болои замин дар саросари осмон парвоз кунанд. Пас, Худо бузургони дарё ва ҳар мавҷуди зинда ва ҳаракаткунандаро, ки об аз онҳо мешукуфад, мувофиқи намуд ва ҳар паррандаи болдорро мувофиқи намуд офарид. Ва Худо дид, ки ин хуб аст.

22 Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Борвар шавед ва шумораашон зиёд шавад, ва обро дар баҳр пур кунед, ва паррандагон дар рӯи замин зиёд шаванд».

2. Забур 107:23-26 - Баъзеҳо бо киштӣ ба баҳр баромаданд; дар обҳои пурқудрат савдогар буданд. Онҳо корҳои Худованд, корҳои аҷоиби Ӯро дар чуқур диданд. Зеро ки Ӯ сухан мегуфт ва тӯфонеро барангехт, ки мавҷҳоро баланд мекард. Онҳо ба осмон баромаданд ва ба қаърҳо фуромаданд; дар хавфи онхо далерй об шуд.

Ҳизқиёл 47:11 Аммо ботлоқҳои он ва ботлоқзорҳои он шифо нахоҳанд ёфт; онҳо ба намак дода хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи замине сухан меронад, ки вай бесамар мемонад ва ба шур дода мешавад.

1. Сарзамини номатлуб: Фаҳмидани нақшаи Худо барои ҳолатҳои номусоид

2. Қувваи намак: ошкор кардани аҳамияти намак дар Навиштаҳо

1. Ишаъё 34:9-10 Ва ҷӯйҳои он ба қатрон ва ғубори он ба кибрит мубаддал ҳоҳад буд, ва замини он ба қатрон мубаддал гардад. Он шабу рӯз хомӯш нахоҳад шуд; дуди он то абад баланд хоҳад шуд; аз насл ба насл хароб хоҳад шуд; ҳеҷ кас аз он то абад намегузарад.

2. Марк 9:49-50 Зеро ки ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин хоҳад шуд. Намак хуб аст; лекин агар намак намакашро гум карда бошад, онро бо чӣ мазза мекунед? Дар худ намак дошта бошед, ва бо якдигар сулҳ кунед.

Ҳизқиёл 47:12 Ва дар канори дарё дар соҳили он, аз он тараф ва он тараф, ҳама дарахтҳо барои гӯшт мерӯянд, ки баргҳояшон пажмурда намешавад ва меваи он намехӯрад; меваи нав хоҳад овард моҳҳои вай, зеро ки обҳои худро аз маъбад баровардand, ва меваи он барои гӯшт ва баргаш барои дору хоҳад буд.

Дарёе, ки аз оромгоҳ ҷорӣ мешавад, дарахтҳоеро ба вуҷуд меорад, ки баргҳо ва меваҳояшон ҳеҷ гоҳ пажмурда намешаванд ва истеъмол намешаванд ва ҳар моҳ меваи тару тоза медиҳанд, ки онҳоро ҳамчун ғизо ва дору истифода бурдан мумкин аст.

1. Сарчашмаи зиндагӣ ва фаровонӣ

2. Таъмини фавқулоддаи Худо

1. Юҳанно 6:35 - Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост.

Ҳизқиёл 47:13 Худованд Худо чунин мегӯяд: Ин аст сарҳад, ки аз он шумо заминро мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил вориси хоҳед гирифт: Юсуф ду ҳисса дорад.

Худованд Худо дастур медиҳад, ки заминро дар байни дувоздаҳ сибти Исроил тақсим кунад ва ба Юсуф ду қисмат дода шавад.

1. "Таъмини содиқи Худо: омӯзиши Ҳизқиёл 47:13"

2. "Қудрати мерос: Мулоҳиза дар бораи Ҳизқиёл 47:13"

1. Забур 37:11 - "Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд, ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд".

2. Такрори Шариат 32:9 - "Зеро ки насиби Худованд қавми Ӯст; Яъқуб насиби мероси вай аст".

Ҳизқиёл 47:14 Ва шумо онро ҳам вориси дигаре хоҳед дошт; дар бораи он ки Ман дасти Худро бардоштаам, то ки онро ба падарони шумо бидиҳам; ва ин замин ба мероси шумо хоҳад афтод.

Худованд ваъда додааст, ки замини Исроилро ба халқ ҳамчун мероси онҳо медиҳад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи мерос: омӯзиши Ҳизқиёл 47:14

2. Вафодорӣ ба ваъда: Чӣ тавр ба даст овардани баракати Худо

1. Ҳизқиёл 47:14

2. Такрори Шариат 11:9–12

Ҳизқиёл 47:15 Ва ин аст сарҳади замин ба тарафи шимол, аз баҳри бузург, роҳи Ҳетлӯн, чунон ки одамон сӯи Садод мераванд;

Ин порча сарҳади сарзамини Исроилро тасвир мекунад.

1. Худо ҳамеша содиқ буд, ки барои халқи худ сарҳад диҳад.

2.Худованд ба мо атои комили замин ва сарҳад додааст.

1. Ишаъё 26:1 Дар он рӯз дар замини Яҳудо ин суруд хонда хоҳад шуд: «Мо як шаҳри қавӣ дорем; Худо наҷотро деворҳо ва деворҳои он месозад.

2. Забур 78:54 Ӯ онҳоро ба замини муқаддаси худ, ба кӯҳистони дасти росташ гирифта овард.

Ҳизқиёл 47:16 Ҳамот, Барото, Сиброим, ки дар байни сарҳади Димишқ ва сарҳади Ҳамат; Хазархаттикон, ки дар сохили Хауран вокеъ аст.

Ин порча аз Ҳизқиёл 47:16 ҷойгиршавии чор шаҳрро дар байни сарҳадҳои Димишқ ва Ҳамот ва дар наздикии соҳили Ҳаурон тасвир мекунад.

1. Таъмини бепоёни Худо дар ҳаёти мо

2. Бо боварӣ ба нақшаҳои Худованд зиндагӣ кардан

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳизқиёл 47:17 Ва сарҳад аз баҳр Ҳазаронон, сарҳади Димишқ, ва аз шимол аз шимол ва сарҳади Ҳамот хоҳад буд. Ва ин тарафи шимол аст.

Сарҳади Замини ваъдашуда аз баҳри Ҳазорон то сарҳади шимолии Ҳамот, бо Димишқ дар байни онҳо буд.

1. Мероси мо дар замини ваъдашуда - омӯхтани сарҳадҳои замине, ки Худо ба халқи худ ваъда додааст.

2. Хонаи нав - Сафари кашфи ҷои ваъдашудаи мо дар Малакути Худо.

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:2-3 - «Мӯсо бандаи ман мурд. Пас, алҳол бархез ва ту ва тамоми ин қавм аз ин Урдун бирав, ба замине ки Ман ба онҳо, ба банӣ-Исроил медиҳам, бирав.

2. Забур 37:11 - "Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд ва аз осоиштагии фаровон лаззат хоҳанд бурд".

Ҳизқиёл 47:18 Ва тарафи шарқро аз Ҳорон ва аз Димишқ ва Ҷилъод ва аз замини Исроил назди Урдун, аз сарҳад то баҳри шарқӣ чен кунед. Ва ин тарафи шарқ аст.

Ин порча аз Ҳизқиёл 47:18 сарҳади шарқии замини Исроилро аз Ҳаурон ва Димишқ дар шимол то баҳри шарқӣ дар ҷануб тасвир мекунад.

1: Мо аз Ҳизқиёл 47:18 омӯхта метавонем, ки Худо ба ваъдаҳои худ содиқ аст. Ӯ ваъда дод, ки ба халқи Исроил замини азони худ хоҳад дод ва ба ин ваъда вафо кард.

2: Мо инчунин метавонем аз Ҳизқиёл 47:18 бифаҳмем, ки Худо таъминкунандаи ниҳоӣ аст. Вай на фацат замини чисмонӣ, балки ризки маънавӣ хам медихад.

1: Еҳушаъ 1:3-5 - "Ҳар ҷоеро, ки кафи пои ту бар он занад, ба ту додаам, чунон ки ба Мусо гуфтаам. Аз биёбон ва ин Лубнон то дарёи бузург, дарёи Фурот. , тамоми замини Ҳиттиён, ва то баҳри бузурге, ки то ғуруби офтоб, соҳили шумо хоҳад буд, ва ҳеҷ кас наметавонад пеши ту биистад, зеро ки Худованд Худои ту аз ту тарс хоҳад дошт ва тарси ту бар тамоми замине ки бар он қадам мезанӣ, чунон ки Ӯ ба ту гуфтааст».

2: Забур 37: 3-4 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; то дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва дар ҳақиқат сер хоҳӣ шуд. Худро низ аз Худованд лаззат бибар; ва Ӯ хоҳишҳои туро ба ту хоҳад дод. дил».

Ҳизқиёл 47:19 Ва тарафи ҷануб ба ҷануб, аз Томар то обҳои низоъ дар Қодеш, аз дарё то баҳри бузург. Ва ин тарафи ҷануб ба ҷануб аст.

Ҳизқиёл сарҳади Замини ваъдашударо, ки аз дарёи Тамар сар карда, дар баҳри Бузург, аз ҷумла обҳои низоъ дар Қодеш, тасвир мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи баракат ва ризқ дар сарзамини ваъдашуда

2. Ҳидоят ва вафодории Худованд дар муқаррар кардани ҳудуди

1. Забур 37:3-6 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ таваккал кун ва ӯ ин корро хоҳад кард: Подоши одилонаи туро мисли субҳ, сафедкунии туро чун офтоби нисфирӯзӣ дурахшон хоҳад кард.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 47:20 Дар канори ғарбӣ низ баҳри бузург аз сарҳад хоҳад буд, то даме ки касе бар зидди Ҳамот убур кунад. Ин тарафи ғарб аст.

Ҳизқиёл 47:20 сарҳади замини ваъдашудаи Худоро тасвир мекунад, ки аз сарҳади баҳри бузург то минтақаи Ҳамот тӯл мекашад.

1. Ваъдаҳои бепоёни Худо: Чӣ тавр ваъдаҳои Ӯ аз интизориҳои мо дуртаранд

2. Ҳудуди ваъдаҳои Худо: Чӣ гуна Ӯ ҳудуди неъматҳояшро муқаррар мекунад

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ҳизқиёл 47:21 Ҳамин тавр, ин заминро мувофиқи қабилаҳои Исроил ба шумо тақсим кунед.

Ин порча аз Ҳизқиёл 47:21 дар бораи ваъдаи Худо дар бораи тақсим кардани замин дар байни халқи Исроил мувофиқи қабилаҳояшон сухан меронад.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаи худ дар бораи тақсим кардани замин дар байни халқи баргузидаи худ.

2. Эътироф кардани он, ки Худо барои ҳар яки мо нақшае дорад ва чӣ гуна ин нақша бояд моро дар ҳаёти мо ҳидоят кунад.

1. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо комёб шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

2. Такрори Шариат 8:18 Аммо Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато карда, аҳди Худро, ки ба аҷдодони шумо қасам хӯрда буд, тасдиқ мекунад, чунон ки имрӯз аст.

Ҳизқиёл 47:22 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки онро ба қуръа тақсим кунед, то мерос ба шумо ва ба ғарибоне, ки дар миёни шумо сукунат доранд, ки дар миёни шумо фарзандон ба дунболанд; кишвар дар миёни банӣ-Исроил; онҳо дар миёни сибтҳои Исроил бо шумо мерос хоҳанд дошт.

Ин порча аз Ҳизқиёл 47:22 мегӯяд, ки бегонагоне, ки дар миёни банӣ-Исроил таваллуд мешаванд, дар байни қабилаҳои Исроил мерос хоҳанд гирифт.

1. Муҳаббати Худо ба бегонагон: Таҳқиқи Ҳизқиёл 47:22

2. Аҳамияти мерос: Фаҳмидани аҳамияти Китоби Муқаддас Ҳизқиёл 47:22

1. Такрори Шариат 10:18-19 - Зеро ки Худованд Худои ту Худои худоён ва Худованди оғоён аст, Худои бузург, тавоно ва даҳшатнок аст, ки ба одамон эътибор намедиҳад ва мукофот намегирад: Ӯ ҳукми ятим ва бевазан аст, ва бегонаро дӯст медорад ва ба ӯ хӯрок ва либос медиҳад.

2. Ибодат 19:33-34 - Ва агар шахси бегона дар замини шумо бо ту бимонад, ӯро хафа накунед. Аммо ғарибе, ки бо ту сокин аст, барои шумо мисли зодаи шумо хоҳад буд, ва ту ӯро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт; зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед: Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

Ҳизқиёл 47:23 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ғарибе дар кадом қабила муҳоҷир аст, мероси ӯро дар он ҷо хоҳед дод, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча аҳамияти истиқбол ва таъмини бегонагонро таъкид мекунад.

1: истиқболи бегона: амри Худо ва амри мо

2: Таъмини Худо барои ғариб: Даъват ба амалҳои муҳаббатомез

1: Ибодат 19: 33-34 - "Вақте ки ғарибе дар замини шумо бо шумо сукунат кунад, ба ғарибон фишор надиҳед; ғарибе, ки бо шумо зиндагӣ мекунад, барои шумо ҳамчун шаҳрванд дар миёни шумо хоҳад буд; ғарибонро мисли худ дӯст бидоред. , зеро ки шумо дар замини Миср ғарибон будед: Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

2: Матто 25: 35-40 - "Зеро ки гурусна будам ва ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро пазирой кардед, бараҳна будам ва ба ман либос додед. бемор буд ва маро нигоҳубин мекардӣ, дар зиндон будам ва маро хабаргирӣ мекардӣ».

Дар боби 48-уми китоби Ҳизқиёл рӯъёи маъбад ба Ҳизқиёл дода мешавад. Дар ин боб ба тақсимоти замин дар байни дувоздаҳ сибти Исроил ва ченакҳои шаҳр нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи қисмҳои қабилавии замин оғоз меёбад. Замин дар байни дувоздаҳ қабила бо сарҳад ва андозаҳои мушаххас барои ҳиссаи ҳар як қабила тақсим карда мешавад. Ин рӯъё ба адолат ва тақсимоти баробари замин таъкид мекунад (Ҳизқиёл 48:1-7).

Сархати 2: Пас, рӯъё қисми заминеро, ки барои маъбад ва коҳинон ҷудо карда шудааст, тасвир мекунад. Ноҳияи муқаддас барои мамнӯъгоҳ бо андозаҳои мушаххас ва минтақаҳои барои мақсадҳои гуногун таъиншуда ҷудо карда шудааст. Дар рӯъё муқаддас будан ва аҳамияти ин қисми заминро таъкид мекунад (Ҳизқиёл 48:8–14).

Сархати 3: Боб бо тавсифи қисми замин барои левизодагон ва ноҳияҳои шаҳр идома дорад. Ба левизодагон ҳисса барои манзили онҳо дода шудааст, ва шаҳр барои мирон, мардуми оддӣ ва коҳинон ба қисматҳо тақсим карда шудааст. Дар рӯъё барои ҳар як бахш андозагирӣ ва таъиноти мушаххас пешбинӣ шудааст (Ҳизқиёл 48:15-22).

Сархати 4: Боб бо тавсифи дарвозаҳои шаҳр ва ҷудо кардани замин барои шоҳзода хотима меёбад. Дар рӯъё дар бораи дарвозаҳо ва номҳои онҳо тафсилот дода, аҳамияти вуруд ва баромадан аз ин дарвозаҳоро таъкид мекунад. Ба шоҳзода дар ду тарафи ноҳияи муқаддас замин ҷудо карда шудааст, ки мавқеи махсуси ӯро таъкид мекунад (Ҳизқиёл 48:23-29).

Дар ҷамъбаст,
Ҳизқиёл боби чилу ҳашт тӯҳфаҳо
хулосаи рӯъёи маъбад,
ба таксим кардани замин диккати калон дода
дар байни дувоздах сибти Исроил
ва ченакҳои шаҳр.

Тавсифи қисмҳои қабилавии замин бо сарҳадҳо ва андозаҳои мушаххас.

Таваҷҷӯҳ ба адолат ва тақсими баробари замин дар байни дувоздаҳ қабила. Қисмати замине, ки барои осоишгоҳ бо андозаҳо ва майдонҳои мушаххас барои таъиноти гуногун ҷудо карда шудааст.
Тавсифи қисми замин барои левизодагон ва ноҳияҳои шаҳр.
Барои шохзода аз ду тарафи нохияи мукаддас чудо кардани замин.
Тафсилот дар бораи дарвозаҳои шаҳр ва номҳои онҳо, таъкид бар аҳамияти онҳо.

Ин боби Ҳизқиёл рӯъёи маъбадро ба анҷом мерасонад. Боб бо тавсифи қисмҳои қабилавии замин оғоз меёбад, ки сарҳадҳо ва андозаҳои мушаххасро барои ҳар як қисми қабила пешбинӣ мекунад. Дар руъё ба адолат ва баробар таксим кардани замин дар байни дувоздах кабила таъкид шудааст. Сипас боб қисмати заминеро, ки барои осоишгоҳ ҷудо карда шудааст, бо андозаҳои мушаххас ва минтақаҳои барои мақсадҳои гуногун таъиншуда тавсиф мекунад. Биниш муқаддасот ва аҳамияти ин қисми заминро таъкид мекунад. Боб бо тавсифи қисмати замин барои левизодагон ва ноҳияҳои шаҳр идома дода, барои ҳар як қисм андозаҳо ва аломатҳои мушаххасро пешниҳод мекунад. Дар охири боб тавсифи дарвозаҳои шаҳр ва ҷудо кардани замин барои шоҳзода. Дар рӯъё дар бораи дарвозаҳо ва номҳои онҳо тафсилот дода, аҳамияти вуруд ва баромадан аз ин дарвозаҳоро таъкид мекунад. Ба шоҳзода дар ду тарафи ноҳияи муқаддас замин ҷудо карда шудааст, ки мавқеи хоси ӯро таъкид мекунад. Дар боб таќсимоти замин дар байни ќабилаҳо таъкид шуда, барои ќисматҳо ва ноҳияҳои гуногун андозаҳо ва тафсилоти мушаххас оварда шудааст.

Ҳизқиёл 48:1 Инҳоянд номҳои қабилаҳо. Аз канори шимол то соҳили роҳи Ҳетлӯн, чунон ки ба сӯи Ҳамот меравад, Ҳазоренон, сарҳади Димишқ ба тарафи шимол, то соҳили Ҳамот; зеро инҳо тарафҳои шарқу ғарбии Ӯст; як қисм барои Дан.

Дар ин порча номҳои қабилаҳое оварда шудаанд, ки дар шимоли Ҳамот ва Димишқ дар соҳили Ҳетлон ҷойгиранд.

1. Муҳимияти донистани решаҳои худ

2. Қудрати ҷой

1. Еҳушаъ ибни Нун 19:47 - "Ва соҳили банӣ-Дон барои онҳо хеле кам баромад; бинобар ин банӣ-Дон барои ҷангидан бо Лешем рафтанд, ва онро забт карданд, ва онро бо дами шамшер заданд, ва онро тасарруф намуда, дар он сокин шуд, ва Лешемро ба номи падари худ Дон Дон номид.

2. Ҳастӣ 49:16-17 - Дон қавми худро ҳамчун яке аз қабилаҳои Исроил доварӣ хоҳад кард. Дон дар роҳ море хоҳад буд, ва дар пайраҳа афканад, ки пошнаи аспро газад, то саворааш қафо афтад.

Ҳизқиёл 48:2 Ва дар назди сарҳади Дон, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Ошер.

Ин порча тақсими заминро ба Ошер аз шарқ ба ғарб бо сарҳади Дон тасвир мекунад.

1. Садоқати Худо дар таъмини халқи худ - чӣ гуна Ӯ моро бо ҳама чизҳои лозима баракат додааст.

2. Муҳимияти эътимод ба нақшаи Худо ва иҷозат додан ба Ӯ барои ҳидоят кардани мо.

1. Матто 6:31-33 - "Бинобар ин хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем? ё чӣ бинӯшем? ё чӣ бипӯшем? Зеро ки халқҳо дар пайи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи онҳо эҳтиёҷ доред, лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Забур 37:3-5 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин бош ва бо садоқат дӯстӣ кун. Худро аз Худованд ҳаловат кун, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро медиҳад. Роҳи худро ба Худованд вогузор. ; ба ӯ эътимод кунед, ва ӯ амал хоҳад кард ».

Ҳизқиёл 48:3 Ва дар назди сарҳади Ошер, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Нафталӣ.

Худо ба банӣ-Исроил амр медиҳад, ки заминро дар байни дувоздаҳ сибт тақсим кунанд ва аз тарафи шарқ то тарафи ғарб ба Нафталӣ як ҳисса диҳад.

1. Дар ризқи Худо бимонед - Ҳизқиёл 48:3

2. Баракати итоаткорӣ гиред - Ҳизқиёл 48:3

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Такрори Шариат 28: 1-2 - "Акнун чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ бодиққат итоат кунед, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки Худованд Худои шумо шуморо баланд хоҳад кард. пеш аз хама халкхои руи замин.

Ҳизқиёл 48:4 Ва дар назди сарҳади Нафталӣ, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Менашше.

Худо ба Менашше як қисми заминро дар сарҳади Нафталӣ аз шарқ то ғарб дод.

1. Нишон додани таъминоти Худо: Омӯзиши Ҳизқиёл 48:4

2. Қудрати ваъдаҳои Худо: Санҷиши Ҳизқиёл 48:4

1. Такрори Шариат 19:14 - "Сарҳади ёри худ, ки аҷдодон муқаррар кардаанд, дар мероси худ, ки онро дар замине ки Худованд Худои худ ба шумо тасарруф мекунад, ба ҷои худ нагузоред".

2. Еҳушаъ ибни Нун 17:14-18 - «Банӣдони Юсуф ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфтанд: «Чаро ба ман танҳо як қуръа ва як ҳисса барои мерос додӣ, модоме ки ман қавми сершуморе ҳастам, ки Худованд онҳоро то ҳол баракат додааст? Еҳушаъ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Агар шумо қавми сершумор бошед, ба ҷангал биравед ва дар он ҷо дар замини Фориззиён ва Рафоимҳо барои худ замин тоза кунед, зеро кӯҳистони Эфроим барои шумо танг аст». Кӯҳҳо барои мо басанда нест, ва ҳамаи канъониёне ки дар замини водӣ сокинанд, аробаҳои оҳанин доранд, чи дар Байт-Шон ва шаҳрҳои он ва ҳам дар водии Изреил.

Ҳизқиёл 48:5 Ва дар назди сарҳади Менашше, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Эфроим.

Ҳизқиёл 48:5 мегӯяд, ки як қисми замин ба Эфроим аз тарафи шарқ то ғарб, ҳамчун як қисми сарҳади Менашше дода шудааст.

1. Ба ҳама аз ҷониби Худо насибе дода шудааст ва бояд аз он бештар истифода барем.

2. Худо ба мо имконият медиҳад, ки захираҳоеро, ки ба мо додааст, барои сохтани чизи зебо истифода барем.

1. Такрори Шариат 16:18-20 Дар ҳамаи шаҳрҳои худ, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, мувофиқи қабилаҳои худ қозиён ва нозиронро таъин намо, ва онҳо қавмро бо доварии одилона доварӣ хоҳанд кард. Адолатро таҳриф накунед. Рӯшанӣ накун ва ришва нагир, зеро ришва чашмони хирадмандонро кӯр мекунад ва кори одилонро барбод медиҳад. Адолат ва танҳо адолатро пайравӣ кунед, то ки зиндагӣ кунед ва заминеро, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, мерос гиред.

2. Забур 37:3-4 Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед. Дар Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо ато хоҳад кард.

Ҳизқиёл 48:6 Ва дар назди сарҳади Эфроим, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Реубен.

Қисми замине, ки ба Реубен дода шуда буд, аз шарқ то ғарб бо Эфроим ҳамсарҳад буд.

1. Вақте ки Худо тақсим мекунад: баракати Рубен

2. Камолияти Худо дар тақсимот: Ҳиссаи Рубен

1. Ҳастӣ 49:3-4 Реубен, ту нахустзодаи ман, қудрати ман ва ибтидои қуввати ман, барҷастаи шаъну шараф ва бартарии қудрат: Ту мисли об ноустувор, бартар нахоҳӣ шуд; зеро ки ту ба бистари падари худ рафтӣ; он гоҳ онро палид кардӣ: ӯ ба суфраи ман баромад.

2. Такрори Шариат 33:6 Бигзор Реубен зинда бошад, на бимирад; ва одамонаш кам набошанд.

Ҳизқиёл 48:7 Ва дар назди сарҳади Реубен, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса барои Яҳудо.

Қисми Яҳудо аз тарафи шарқ ва ғарб бо Реубен ҳамсарҳад аст.

1: Худо ба мо насибе додааст, ки набояд онро ба назар гирем.

2: Ҳиссаи мо дар ҳаёт аз ҷониби Худо муайян карда мешавад ва масъулияти мост, ки ба воситаи он Ӯро эҳтиром ва дӯст дорем.

1: Такрори Шариат 8:18 - Аммо ту Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати сарват ба даст овардан медиҳад, то аҳди Худро, ки ба падарони ту қасам хӯрдааст, устувор гардонад, чунон ки имрӯз аст.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Ҳизқиёл 48:8 Ва дар назди сарҳади Яҳудо, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, ҳадияе хоҳад буд, ки шумо бояд аз он бисту панҷ ҳазор ками паҳноиаш ва дарозӣ мисли яке аз қисматҳои дигар, аз шарқ пешкаш кунед. ба тарафи ғарб, ва маъбад дар мобайни он хоҳад буд.

Ин порча дар бораи сарҳадҳои Яҳудо ва ҳадия барои маъбад дар миёни он бисту панҷ ҳазор най сухан меронад.

1. Аҳамияти муқаддасоти Худо

2. Аҷиби ризқи Худо

1. Хуруҷ 25:8-9 - Ба Мусо сухан ронда, бигӯ: «Бигзор маро маъбад созанд; то ки дар байни онхо сокин шавам.

2. Ибриён 8:5 - Онҳое ки ба намуна ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки Мусо ҳангоми сохтани хайма аз ҷониби Худо насиҳат карда буд, зеро: "Инак, мегӯяд Ӯ, ки ҳама чизро мувофиқи намунаи нишон додашуда меофарин". ба ту дар кӯҳ.

Ҳизқиёл 48:9 ҳадияе, ки шумо ба Худованд тақдим мекунед, дарозии бист ҳазор ва паҳноиаш даҳ ҳазор хоҳад буд.

Худованд фармудааст, ки қурбонии дарозии 25 000 ва паҳнои 10 000.

1. Саховатмандии Худованд - Чӣ гуна саховатмандии Худо дар ризқи мардумаш дар ҳадияи ин андозаҳо дида мешавад.

2. Фаровонии баракат - Чӣ гуна муҳаббат ва садоқати Худо дар фаровонии қурбоние, ки фармудааст, зоҳир мешавад.

1. Такрори Шариат 28:11-13 - Баракатҳое, ки Худованд ба халқи худ барои итоаткории онҳо ваъда додааст.

2. 2 Қӯринтиён 9:6-8 - Муносибати хайрхоҳона додан, ки Худо аз халқи худ мехоҳад.

Ҳизқиёл 48:10 Ва ин ҳадияи муқаддас барои онҳо, ҳатто барои коҳинон хоҳад буд; дарозӣ ба сӯи шимол панҷу бисту ҳазор, ва аз ғарб даҳ ҳазор, бараш, ва аз шарқ даҳ ҳазор, бараш ва аз ҷануб, панҷу бист ҳазор; ва маъбади Худованд дар миёна хоҳад буд. аз он.

Худо барои коҳинон ҳадияи муқаддасро бо дарозии 25 000 ва паҳноиаш 10 000 ҷудо кардааст. Қудси Худованд дар миёни он хоҳад буд.

1. Муқаддаси маъбади Худо - Ҳизқиёл 48:10

2. Муҳимияти ҳадяи Худо - Ҳизқиёл 48:10

1. Юҳанно 4:21-24 - Исо ба вай гуфт: «Эй зан, ба ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим Падарро парастиш намекунӣ. Бидонед, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст, Аммо соате мерасад ва ҳоло расидааст, ки

парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро Падар чунин одамонро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд.

24 Худо рӯҳ аст ва онҳое ки ба Ӯ саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд.

2. Ишаъё 66:1 - Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти ман аст, ва замин тахтаи ман аст; хонае, ки барои ман месозӣ, чӣ гуна аст ва ҷои оромиши ман чист?

Ҳизқиёл 48:11 Ин барои коҳинонест, ки аз писарони Содӯқ тақдис шудаанд; ки аҳкоми Маро риоя карданд, ки ҳангоми гумроҳии банӣ-Исроил гумроҳ нашуданд, чунон ки левизодагон гумроҳ шуданд.

Худо ваъда медиҳад, ки коҳинони Содӯқро, ки ҳатто ҳангоми гумроҳии исроилиён ба Ӯ содиқ монданд, таъмин хоҳад кард.

1. Неъмати вафо – подоши Худо барои вафодорӣ ба ӯ

2. Хатари нофармонӣ - Оқибатҳои дурӣ аз аҳкоми Худо

1. 1 ба Қӯринтиён 4:2 - «Ғайр аз ин, аз идоракунандагон бояд мӯътамад бошад».

2. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро саъй мекунанд, мукофот медиҳад".

Ҳизқиёл 48:12 Ва ин ҳадияи замине ки тақдим карда мешавад, дар назди сарҳади левизодагон барои онҳо муқаддастарин хоҳад буд.

Ин порча муқаддас будани қурбонии заминро, ки ба левизодагон дода мешавад, таъкид мекунад.

1. Бахши замин: Қудсияти атои Худо

2. Садоқат ба Худо: Тарбияи қалби шукрона

1. Такрори Шариат 10: 8-9 - Дар он вақт Худованд сибти Левиро ҷудо кард, то сандуқи аҳди Худовандро бардорад, дар пеши Худованд истода, ба ӯ хизмат кунад ва ба исми Ӯ баракат диҳад, то имрӯз .

9 Бинобар ин Левӣ дар назди бародарони худ насибе ва мерос надорад; Худованд мероси ӯст, чунон ки Худованд Худои ту ба ӯ гуфта буд.)

2. Ибодат 25:23 Замин набояд ба таври доимӣ фурӯхта шавад, зеро он замин аз они ман аст ва шумо дар замини Ман ҳамчун аҷнабиён ва бегона зиндагӣ мекунед.

Ҳизқиёл 48:13 Ва дар рӯ ба рӯи сарҳади коҳинон левизодагон хоҳад буд, ки дарозиаш бисту панҷ ҳазор ва бараш даҳ ҳазор; дарозӣ ҳамааш панҷу бист ҳазор ва бараш даҳ ҳазор хоҳад буд.

Ин порча андоза ва сарҳади қитъаи замини ваъдашуда ба коҳинон ва левизодагонро тасвир мекунад, ки дарозиаш 25 000 ва бараш 10 000 аст.

1: Худованд ба халқи худ замини фаровон ваъда додааст. Мо бояд дар хотир дорем, ки Худованд мехоҳад, ки мо бо он чизе ки ба мо додааст, қаноатманд бошем.

2: Дар порчаи Ҳизқиёл, Худованд барои қисми замини ваъдашуда ба коҳинон ва левизодагон андозаҳои дақиқ дод. Мо бояд кӯшиш кунем, ки аҳкоми Худовандро иҷро кунем ва ба Каломи Ӯ итоат кунем.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:3-4 - Ҳар ҷоеро, ки кафи пои ту бар он мезанад, ба ту додаам, чунон ки ба Мусо гуфтам. Аз биёбон ва ин Лубнон то дарёи бузург, дарёи Фурот, ва тамоми замини Ҳиттиён, ва то баҳри бузург, ки сӯи ғуруби офтоб, соҳили шумо хоҳад буд.

2: Такрори Шариат 6: 4-5 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо Худованди ягона аст: Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

Ҳизқиёл 48:14 Ва на аз он нафурӯшанд, на ба иваз ва на аввалин ҳосили заминро бегона кунанд, зеро ки он барои Худованд муқаддас аст.

Дар ин порча ба мукаддаси замин таъкид шуда, хабар медихад, ки он набояд иваз ва фурухта шавад.

1. Қудсияти замин: Санҷиши Ҳизқиёл 48:14

2. Арзиши тӯҳфаҳои Худованд: омӯзиши Ҳизқиёл 48:14

1. Такрори Шариат 15:4 - "Аммо дар миёни шумо камбағалон набояд бошад, зеро дар замине ки Худованд Худои шумо ба шумо барои тасарруф кардани мерос медиҳад, Ӯ шуморо фаровон баракат хоҳад дод"

2. Ибодат 25:23 - "Замин набояд ба таври доимӣ фурӯхта шавад, зеро замин аз они ман аст ва шумо дар замини Ман ҳамчун аҷнабиён ва бегона зиндагӣ мекунед"

Ҳизқиёл 48:15 Ва панҷ ҳазор нафаре ки дар фарохии он бар зидди бисту панҷ ҳазор нафар боқӣ мондаанд, барои шаҳр, барои маскан ва атрофи он макони наҷис хоҳанд буд; ва шаҳр дар миёнаи он хоҳад буд.

Ин оят дар бораи тақсими замин дар байни қабилаҳои Исроил сухан меронад, ки дар мобайн барои шаҳр ва атрофи он ҷои нопок гузошта шудааст.

1. "Зиндагӣ дар макони нафрат: Даъват ба муқаддасот дар миёни васвасаҳои ҷаҳон"

2. "Расидани нопок: Ҳадафи Худо барои халқи худ"

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. 1 Петрус 1:16 - «Чунки навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддасам".

Ҳизқиёл 48:16 Ва ченакҳои онҳо инҳоянд; тарафи шимол чор ҳазору панҷсад, ва ҷануб чор ҳазору панҷсад, ва аз тарафи шарқ чор ҳазору панҷсад, ва ғарб чор ҳазору панҷсад.

Ин порча андозагирии шаҳри муқаддаси Ерусалимро тасвир мекунад.

1: Нақшаи Худо барои шаҳри Ерусалим мураккаб ва дақиқ буд, ки тарҳи комил ва ҳикмати бепоёни Ӯро нишон медиҳад.

2: Ҳузури намоёни қудрат ва ҷалоли Худо дар шаҳри Ерусалим зоҳир мешавад ва мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки бузургии Ӯро эътироф кунем.

1: Isaiah 40:28 - Оё намедонӣ? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, беҳуш намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

2: Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Ҳизқиёл 48:17 Ва ҳаволии шаҳр ба самти шимол дусаду панҷоҳ ва аз ҷануб дусаду панҷоҳ ва аз шарқ дусаду панҷоҳ ва аз ғарб дусаду панҷоҳ нафар хоҳад буд.

Ҳизқиёл 48:17 чор тарафи шаҳрро тасвир мекунад, ки дарозии ҳар як тараф 250 воҳид аст.

1. Муҳимияти мувозинат дар зиндагӣ.

2. Ахамияти гамхорӣ дар бораи шахрхои мо.

1. Масалҳо 11:1 - "Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одилона лаззати Ӯст".

2. Матто 5:13-14 - "Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом роҳ намакин шавад? Минбаъд ин ҳеҷ фоидае надорад, балки бадар ронда шудан ва поймол шуданаш. зери пои одамон».

Ҳизқиёл 48:18 Ва дарозии боқимонда аз ҳадияи ҳиссаи муқаддас даҳ ҳазор ба тарафи шарқ ва даҳ ҳазор ба тарафи ғарб хоҳад буд; ва афзоиши он барои хизматгорони шаҳр хоҳад буд.

Замини шаҳри Ерусалим аз қитъаи муқаддасе, ки дар ҳар тараф 10 000 зироъ тӯл мекашад, чен карда хоҳад шуд, ва афзоиши замин барои сер кардани хизматгорони шаҳр истифода хоҳад шуд.

1. Неъмати саховати Худо

2. Мукофот барои хизмат ба шаҳр

1. 2 ба Қӯринтиён 8:9, Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буд, лекин ба хотири шумо камбағал шуд, то ки шумо ба воситаи фақири Ӯ сарватдор шавед.

2. Матто 25:21, оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад!

Ҳизқиёл 48:19 Ва хизматгорони шаҳр аз ҳамаи қабилаҳои Исроил ба он хизмат хоҳанд кард.

Ин порча аз Ҳизқиёл 48:19 мегӯяд, ки ҳамаи қабилаҳои Исроил ба шаҳр хизмат хоҳанд кард.

1. Аҳамияти ваҳдат дар хидмат ба Худо

2. Якҷоя кор кардан барои амалӣ кардани нақшаи Худо

1. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

2. Филиппиён 2:2-3 - Шодии маро ба амал оваред, то ки шумо ҳамфикр бошед, як муҳаббат, якдил ва якдил бошед. Бигзор ҳеҷ коре бо ҷанҷол ё шуҳрат анҷом дода нашавад; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист.

Ҳизқиёл 48:20 Ҳама ҳадия бояд бисту панҷ ҳазору бист ҳазору панҷу бист ҳазор дона бошад; шумо ҳадияи муқаддасро бо моликияти шаҳр чоркунҷа кунед.

Ин порча андозаҳои ҳадяи муқаддасеро, ки ба Худованд пешкаш карда мешавад, тасвир мекунад.

1. Арзиши ато ба Худо: Нигоҳе ба Ҳизқиёл 48:20

2. Аҳамияти қурбонии мураббаъ: Омӯзиши Ҳизқиёл 48:20

1. Малокӣ 3:10 - Ҳама даҳьякҳоро ба анбор биёред, то дар хонаи ман гӯшт бошад, ва ҳоло маро бо ин имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро ба шумо накушоям ва нарезам. Шумо баракате медиҳед, ки барои гирифтани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

2. Луқо 21:1-4 - Ва ӯ боло нигариста, сарватдоронро дид, ки ҳадяҳои худро ба ганҷина меандохтанд. Ва ӯ низ бевазани камбағалеро дид, ки дар он ҷо ду фулус меандохтанд. Ва ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал бештар аз ҳама андохт; ки вай дошт.

Ҳизқиёл 48:21 Ва бақияи он аз як тараф ва аз тарафи дигар аз ҳадяи муқаддас ва мулки шаҳр, бар зидди саҳми бисту панҷу панҷ ҳазор нафар аз ҷониби сарҳади шарқӣ хоҳад буд, ва аз тарафи ғарб, ба муқобили бисту панҷ ҳазор, ба сӯи сарҳади ғарбӣ, дар муқобили ҳиссаҳо барои мир; ва он ҳадияи муқаддас хоҳад буд; ва маъбади хона дар миёни он хоҳад буд.

Қисми замине, ки аз ҳадияи муқаддас ва моликияти шаҳр боқимонда ба ду тараф бо 25 000 дар сарҳади шарқӣ ва ғарбӣ тақсим карда мешавад, ба подшоҳ дода мешавад. Қурбонии муқаддас дар миёнаи маъбади хона хоҳад буд.

1. Муҳимияти саховатмандӣ ба Худованд

2. Неъматҳои тоати содиқ ба Худо

1. Такрори Шариат 16:16-17 - Ҳама писарони шумо дар як сол се маротиба ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки Ӯ интихоб мекунад, ҳозир хоҳанд

шуд: дар иди фатир, дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва онҳо ба ҳузури Худованд дасти холӣ ҳозир нахоҳанд шуд.

2. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ эҳтиром намо; он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб мешикананд.

Ҳизқиёл 48:22 Ва аз мулки левизодагон ва аз мулки шаҳр, ки дар миёни он чи аз они мир аст, дар байни сарҳади Яҳудо ва сарҳади Биньёмин, барои мир хоҳад буд.

Ин порча сарҳадҳои ҷуғрофии моликияти шоҳзодаро, ки дар байни сарҳадҳои Яҳудо ва Бинёмин ҷойгир аст, тасвир мекунад.

1. Нақшаи илоҳии Худо: Чӣ гуна сарҳадҳо тарҳи комили Ӯро намоиш медиҳанд

2. Фаҳмидани ҷои шумо дар Салтанати Худо тавассути ҳудуди Ӯ

1. Аъмол 17: 26-27: "Ва аз як одам ҳар халқи инсониятро ба вуҷуд овард, ки дар тамоми рӯи замин зиндагӣ кунанд ва даврaҳои ҷудошуда ва ҳудуди маскани онҳоро муайян кунанд"

2. Такрори Шариат 19:14: "Марди сарҳади ёри худ, ки аҷдодони худ гузоштаанд, дар мероси худ, ки онро дар замине ки Худованд Худои худ ба шумо тасарруф хоҳад кард, ба ҳаракат наоваред".

Ҳизқиёл 48:23 Дар мавриди боқимондаи сибтҳо, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, Биньёмин насиб хоҳад шуд.

Худо замини Исроилро дар байни дувоздаҳ сибти Исроил тақсим кард, ва Биньёмин аз шарқ то ғарб ҳиссае хоҳад дошт.

1. Таъмини Худованд: Чӣ тавр Худо ба халқи худ ғамхорӣ мекунад

2. Баракати мероси ваъдаҳои Худо

1. Ҳастӣ 12: 1-3 - Худованд ба Иброҳим мегӯяд, ки аз ӯ халқи бузурге месозад ва онҳоеро, ки ӯро баракат медиҳанд, баракат хоҳанд дод.

2. Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Ҳизқиёл 48:24 Ва дар назди сарҳади Биньёмин, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, Шимъӯн ҳиссае хоҳад дошт.

Қисмати Шимъӯн аз тарафи шарқ ба ғарб дар сарҳади Биньёмин хоҳад буд.

1. Вафодорӣ дар ҳудуди Худо

2. Нақшаи Худованд барои ҷудо кардани замин

1. Ҳастӣ 1:27-28 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; онҳоро марду зан офаридааст. Ва Худо онҳоро баракат дод. Ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар шавед, ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар мавҷудоти зиндае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, ҳукмрон бошед».

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:3 - Ҳар ҷоеро, ки кафи пои ту бар он мезанад, ба ту додаам, чунон ки ба Мусо ваъда додаам.

Ҳизқиёл 48:25 Ва дар назди сарҳади Шимъӯн, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса Иссокор.

Худо як қисми заминро ба Иссокор, ки дар тарафи шарқ ба ғарб ҷойгир аст, ҳамчун як қисми сарҳади Шимъӯн таъин кард.

1. Худо итоаткориро мукофот медиҳад - Ҳизқиёл 48:25

2. Таъмини Худо ба халқи худ - Ҳизқиёл 48:25

1. Такрори Шариат 8:18 - "Лекин ту Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарватро медиҳад, то аҳди худро, ки ба падарони ту қасам хӯрдааст, устувор гардонад, чунон ки имрӯз аст".

2. Забур 4:8 - "Ман ҳам маро дар осоиштагӣ хоҳам гузошт ва хоҳам рафт, зеро ки Ту, эй Худованд, маро танҳо дар амн сокин мегардонӣ".

Ҳизқиёл 48:26 Ва дар назди сарҳади Иссокор, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса ба Забулун.

Ба Забулун як қисмат аз сарҳади Иссокор, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб дода мешавад.

1. Таъмини Худо: Чӣ тавр насибаи мо эмин аст

2. Қадам дар роҳи вафо: Зиндагӣ дар сарзамини ваъда

1. Такрори Шариат 33:18-19 Ва дар бораи Забулун гуфт: «Эй Забулун, аз берун рафтанат шод бош; ва эй Иссокор, дар хаймаҳои ту. Онҳо мардумро ба кӯҳ даъват хоҳанд кард; дар он ҷо қурбониҳои адолат хоҳанд овард, зеро ки онҳо аз фаровонии баҳрҳо ва ганҷҳои дар рег ниҳонбуда хоҳанд шуд.

2. Еҳушаъ ибни Нун 19:10-11 Ва қуръаи сеюм барои банӣ-Забулун мувофиқи қабилаҳояшон омад, ва сарҳади мулки онҳо то Сарид буд; ва сарҳади онҳо ба сӯи баҳр ва Марола боло рафта, ба Даббашет расид. , ва ба дарьёе, ки пеш аз Йокнеам аст, расид;

Ҳизқиёл 48:27 Ва дар назди сарҳади Забулун, аз тарафи шарқ то тарафи ғарб, як ҳисса Ҷод.

Ин порча аз Ҳизқиёл тасвир мекунад, ки чӣ тавр ба сибти Ҷод як қисми замин аз сарҳади Забулун дода шудааст.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

2. Баракати мероси замин

1. Такрори Шариат 32:8-9 - Ҳангоме ки Ҳақҳи Таоло ба халқҳо мероси онҳоро дод, вақте ки инсониятро тақсим кард, ҳудуди халқҳоро мувофиқи шумораи фарзандони Худо муайян кард.

2. Забур 115:16 - Осмон, ҳатто осмон, аз они Худованд аст; балки заминро ба фарзандони одам додааст.

Ҳизқиёл 48:28 Ва назди сарҳади Ҷод, аз тарафи ҷануб, сарҳад аз Томар то обҳои ҷанҷол дар Қодеш ва то дарё ба сӯи баҳри бузург хоҳад буд.

Сарҳади Ҷод тасвир шудааст, ки аз Томар то обҳои низоъ дар Қодеш ва то дарёе, ки ба баҳри бузург мебарад.

1. Роҳ ба сӯи бузургӣ: Ҳадафи худро дар марзи Ғод пайдо кардан

2. Ҳеҷ гоҳ таслим нашавед: Дар сарҳади Ғад қувват пайдо кунед

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

Ҳизқиёл 48:29 Ин аст замине ки шумо онро бо қуръа ба сибтҳои Исроил барои мерос тақсим кунед, ва инҳо ҳиссаҳои онҳост, мегӯяд Худованд Худо.

Ин порча дар бораи замине сухан меравад, ки Худованд Худо ба сибтҳои Исроил додааст.

1: Таъмини содиқи Худо барои халқи худ.

2: Донистан ва эътимод ба иродаи Худованд.

1: Такрори Шариат 10:11-12 - Ва Худованд ба ман гуфт: "Бархез, пешопеши қавм сафар кун, то ки онҳо дохил шаванд ва заминеро, ки ба падаронашон қасам хӯрдаам, ки ба онҳо бидиҳам, тасарруф кунанд". Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худоят аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, ва Ӯро дӯст дорӣ, ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ту ибодат кунӣ ҷон.

2: Еҳушаъ ибни Нун 24:13-15 - Ва ман ба шумо замине додаам, ки дар он шумо меҳнат накардаед, ва шаҳрҳое, ки бино накардаед, ва шумо дар онҳо сокинед; аз токзорҳо ва зайтунзорҳое, ки шинондаед, намехӯред. Пас, алҳол аз Худованд битарсед ва Ӯро бо самимият ва ростӣ ибодат кунед; ва худоёнеро, ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ва дар Миср ибодат мекарданд, дур кунед; ва ба Худованд хизмат кунед. Ва агар ба шумо ибодат кардан ба Худованд бад афтад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ ибодат хоҳед кард; хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед;

Ҳизқиёл 48:30 Ва инҳо берун аз шаҳр дар тарафи шимол аст, чор ҳазору панҷсад ченак.

Ҳизқиёл 48:30 андозагирии тарафи шимолии шаҳрро ҳамчун 4500 андоза тасвир мекунад.

1. Комилияти Худо: андозагирии шаҳр дар Ҳизқиёл 48:30

2. Шукӯҳи офариниши Худо: Бузургии шаҳр дар Ҳизқиёл 48:30

1. Ишаъё 40: 12-14 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст ва осмонро бо фосила муайян кардааст, ғубори заминро ба андозае иҳота кардааст ва кӯҳҳоро дар тарозуҳо ва теппаҳоро дар тарозу баркашидааст. ?

2. Забур 103:11-12 - Зеро ҳар қадар ки осмон болотар аз замин аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад.

Ҳизқиёл 48:31 Ва дарвозаҳои шаҳр аз рӯи номҳои қабилаҳои Исроил хоҳад буд: се дарвоза ба тарафи шимол; як дарвозаи Реубен, як дарвозаи Яҳудо, як дарвозаи Левӣ.

Шаҳри Ҳизқиёл 48 се дарвоза дошт, ки ҳар кадоме ба номи қабилаҳои Исроил — Реубен, Яҳудо ва Левӣ номгузорӣ шуда буд.

1. Ягонагии Исроил: Чӣ тавр қабилаҳои Исроил дар Ҳизқиёл 48 муттаҳид мешаванд

2. Рамзи илоҳии дарвозаҳои шаҳр дар Ҳизқиёл 48

1. Ҳастӣ 49:8-12 - Яҳудо, ки шер аст, ғалаба хоҳад кард, аммо бародаронаш ба ӯ саҷда хоҳанд кард.

2. Такрори Шариат 33:8-11 - Худованд Левӣ, Реубен ва Яҳудоро баракат медиҳад.

Ҳизқиёл 48:32 Ва аз тарафи шарқ чор ҳазору панҷсад; ва се дарвоза; ва як дарвозаи Юсуф, як дарвозаи Биньёмин, як дарвозаи Дон.

Ҳизқиёл 48:32 тарҳи тарафи шарқии шаҳрро тасвир мекунад, ки бо чаҳор ҳазору панҷсад зироъ ва се дарвоза, барои ҳар як сибти Юсуф, Биньёмин ва Дон яктой буд.

1. Се дарвозаи Шарқ: Омӯзиши шахсияти қабила дар Ҳизқиёл 48:32

2. Шаҳри қабилаҳо: ягонагии Ҳизқиёл 48:32

1. Ҳастӣ 48:5, "Ва алҳол ду писари ту, Эфроим ва Менашше, ки пеш аз он ки ман назди ту ба Миср биёям, дар замини Миср барои ту таваллуд ёфтаанд, аз они мананд; мисли Реубен ва Шимъӯн аз они ман хоҳанд буд."

2. Такрори Шариат 33:12, "Ва дар бораи Биньёмин гуфт: "Дӯстдоштаи Худованд дар назди ӯ дар бехатарӣ сукунат хоҳад дошт; ва Худованд тамоми рӯз ӯро мепӯшонад, ва ӯ дар миёни китфҳояш сокин хоҳад буд".

Ҳизқиёл 48:33 Ва аз тарафи ҷануб чор ҳазору панҷсад ченак; ва се дарвоза; як дарвозаи Шимъӯн, як дарвозаи Иссокор, як дарвозаи Забулун.

Ҳизқиёл 48 сарҳади заминеро, ки ба дувоздаҳ сибти Исроил таъин карда мешавад, тасвир мекунад. Он инчунин андозагирии заминро дар бар мегирад ва се дарвозаро дар тарафи ҷануб номбар мекунад.

1. Таъмини Худо барои мардумаш: Замини ваъдашуда.

2. Зиндагӣ дар аҳд бо Худо: Чӣ тавр бояд баракатҳои Ӯро гирем ва эҳтиром кунем.

1. Ҳастӣ 12:1-3 - Ваъдаи Худованд ба Иброҳим, ки ӯро халқи бузург месозад ва замини Канъонро ба ӯ медиҳад.

2. Еҳушаъ 1:1-6 - Худо ба Еҳушаъ фармуд, ки қавӣ ва далер бошад, вақте ки ӯ исроилиёнро ба Замини ваъдашуда мебарад.

Ҳизқиёл 48:34 Дар тарафи ғарб чор ҳазору панҷсад нафар, бо се дарвозаашон; як дарвозаи Ҷод, як дарвозаи Ошер, як дарвозаи Нафтолӣ.

Ҳизқиёл 48:34 сарҳадҳои шаҳри Ерусалимро нишон медиҳад, ки дар тарафи ғарбӣ чор ҳазору панҷсад зироъ аст ва ҳар кадоме аз се дарвоза намояндагии сибтҳои Ҷод, Ошер ва Нафталиро нишон медиҳад.

1. Муҳимияти сарҳадҳо: Ҳизқиёл 48:34 ва шаҳри Ерусалим

2. Аҳамияти се қабила: Ҷод, Ашер ва Нафталӣ дар Ҳизқиёл 48:34

1. Ҳизқиёл 48:34

2. Ҳастӣ 49:19-20 Ҷод, як лашкари таҷовузкор ба ӯ ҳамла хоҳад кард, вале ӯ ба пошнаи онҳо ҳамла хоҳад кард. Хӯрокҳои Ашер сердаромад хоҳад буд, ва ӯ лазизҳои шоҳона хоҳад дод.

Ҳизқиёл 48:35 Он тақрибан ҳаждаҳ ҳазор адад буд; ва номи шаҳр аз он рӯз чунин хоҳад буд: "Худованд дар он ҷост".

Худованд номи шаҳрест аз он рӯз, ки гирдаш ҳаждаҳ ҳазор андоза аст.

1. Биёед ҳамеша дар хотир дорем, ки Худованд ҳамеша бо мост, новобаста аз он ки мо дар куҷо набошем.

2. Моро ташвиқ кардан лозим аст, то бидонем, ки Худованд санги гӯшаи ҳар шаҳр ё ҷомеа аст.

1. Забур 46:5 Худо дар миёни вай аст; Вай ба ҷунбиш наояд. Худо ба ӯ ёрӣ диҳад ва ин ҳам барвақт.

2. Ишаъё 12:6 Фарьёд кун ва фарьёд кун, эй сокини Сион, зеро ки муқаддаси Исроил дар миёни ту бузург аст.

Боби 1 Дониёл китоби Дониёлро муаррифӣ мекунад ва барои рӯйдодҳои минбаъда замина мегузорад. Дар ин боб ба асирии Дониёл ва се дӯсти ӯ дар Бобил, даст кашидан аз палид кардани худ бо ғизои подшоҳ ва илтифоти онҳо дар назди Худо равона шудааст.

Сархати 1: Боб аз контексти таърихии забти Бобил дар Ерусалим ва асир шудани исроилиён, аз ҷумла Дониёл ва дӯстонаш оғоз мешавад. Онҳоро ба Бобил бурданд ва таҳти парастории Ашпеназ, сардори хоҷахонаҳо қарор доданд (Дониёл 1:1-2).

Сархати 2: Боб бо тавсифи интихоб ва таълими Дониёл ва дӯстони ӯ дар дарбори подшоҳ идома дорад. Онҳо аз рӯи хирад, зеҳн ва намуди зоҳирии худ интихоб шудаанд ва аз забон ва адабиёти бобилиён таълим мегиранд (Дониёл 1:3-7).

Сархати 3-юм: Пас аз он рӯъё ба қарори Дониёл нигаронида шудааст, ки худро бо хӯрок ва шароби подшоҳ палид накунад. Ӯ парҳези алтернативии сабзавот ва обро пешниҳод мекунад, ки ба бовари ӯ, вай ва дӯстонашро солим нигоҳ медорад ва мувофиқи имони онҳо (Дониёл 1:8-16).

Сархати 4: Боб бо натиҷаи интихоби парҳези Дониёл ба анҷом мерасад. Худо Дониёл ва дӯстонашро баракат дода, ба онҳо хирад, дониш ва илтифот ато карда, дар назари Ашпеназ, ки онҳоро аз онҳое, ки ғизои подшоҳ мехӯрданд, солимтар ва серғизотар меҳисобад (Дониёл 1:17-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби якуми Дониёл оварда шудааст
муқаддима ба китоби Дониёл,
диққати худро ба асирии Дониёл ва дӯстонаш дар Бобил,
саркашӣ кардани онҳо бо ғизои подшоҳ,
ва неъматашон назди Худост.

Контексти таърихии забти Бобил дар Ерусалим ва бадарғаи исроилиён.
Интихоб ва таълими Дониёл ва дӯстони ӯ дар дарбори подшоҳ.
Қарори Дониёл, ки худро бо хӯрок ва шароби подшоҳ палид накунад.
Пешниҳоди парҳези алтернативии сабзавот ва об.
Натиҷаи интихоби парҳези Дониёл ва марҳамати Худо ба ӯ ва дӯстонаш.

Ин боби Дониёл китобро муаррифӣ мекунад ва барои рӯйдодҳои минбаъда замина мегузорад. Ин боб бо пешниҳоди контексти таърихии забти Бобил дар Ерусалим ва асир шудани исроилиён, аз ҷумла Дониёл ва дӯстонаш оғоз мешавад. Онҳоро ба Бобил бурданд ва таҳти парастории Ашпеназ, сардори хоҷахонаҳо қарор доданд. Сипас дар ин боб интихоб ва тарбияи Дониёл ва дӯстони ӯ дар дарбори подшоҳ тасвир шудааст, ки аз рӯи хирад, зеҳн ва намуди зоҳирии онҳо интихоб шудаанд. Ба онхо забои ва адабиёти бобулиён таълим дода мешавад. Дар ин боб ба қарори Дониёл, ки худро бо хӯрок ва шароби подшоҳ палид накунад, тамаркуз мекунад. Вай парҳези алтернативии сабзавот ва обро пешниҳод мекунад, зеро боварӣ дорад, ки ин ба ӯ ва дӯстонаш солим ва мувофиқи эътиқоди онҳо нигоҳ дошта мешавад. Боб бо натиҷаи интихоби парҳези Дониёл ба анҷом мерасад. Худо Дониёл ва дӯстони ӯро баракат дода, ба онҳо хирад, дониш ва илтифот дар назари Ашпеназ ато кардааст. Онҳо аз онҳое, ки ғизои подшоҳро мехӯрданд, солимтар ва серғизотаранд. Дар ин боб имони бепоёни Дониёл ва садоқати Худо дар риояи ӯҳдадориҳои онҳо қайд карда мешавад.

Дониёл 1:1 Дар соли сеюми ҳукмронии Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Ерусалим омада, онро муҳосира кард.

Набукаднесар подшоҳи Бобил Ерусалимро дар соли сеюми ҳукмронии Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудо муҳосира кард.

1. Бо вуҷуди замонҳои душвор ба Худо таваккал кунед - Дониёл 1:1

2. Ба тағйироти ғайричашмдошт омода бошед - Дониёл 1:1

1. Ирмиё 25:1–11; Доварии Худо бар Яҳудо барои беитоатии онҳо.

2. 2 Вақоеънома 36:11-21; Фурӯпошии Ерусалим ба дасти Набукаднесар.

Дониёл 1:2 Ва Худованд Еҳӯёқим, подшоҳи Яҳудоро бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ супурд; ва зарфҳоро ба хонаи ганҷинаи худои худ овард.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Набукаднесар подшоҳи Бобил Яҳудоро забт кард ва баъзе зарфҳои хонаи Худоро ба замини Шинор бурд.

1: Мо бояд ба Худо содиқ бошем, новобаста аз он ки чӣ гуна озмоишҳо ва мусибатҳое, ки сари мо меоянд, монем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар вақти душворӣ ба Худо таваккал кунем ва ба қувваи худ такя накунем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо бо болҳои баланд парвоз хоҳанд кард. Онҳо медаванд ва хаста намешаванд. Онҳо роҳ мераванд ва аз ҳуш намераванд.

Дониёл 1:3 Ва подшоҳ ба Ашфанааз, оғои ахтаҳои худ гуфт, ки баъзе аз банӣ-Исроил ва насли подшоҳ ва миронро биёрад;

Дониёл ва дӯстони ӯро подшоҳ Набукаднесар барои хидмат дар дарбори худ интихоб мекунад.

1: Нагузоред, ки вазъиятатон шуморо муайян кунад, балки кӯшиш кунед, ки ба Худо содиқ бимонед ва намунаи қувват ва далер бошед.

2: Дар лаҳзаҳои душворӣ ба Худо таваккал кунед, ки ба шумо қувват ва ҷасорати лозимиро барои истодагарӣ медиҳад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Такрори Шариат 31:6 - "Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарсед ва натарсед, зеро ки Худованд Худои шумост, ки бо шумо меравад; Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Дониёл 1:4 Фарзандоне, ки дар онҳо ҳеҷ айбе набуд, балки некӯкор ва дар ҳар ҳикмат моҳир, ва дар дониш ва фаҳмиши илм, ва онҳое, ки дар онҳо қобилияти истодан дар қасри подшоҳ доштанд, ва ба онҳо таълим медоданд. омӯзиш ва забони калдониён.

Чаҳор фарзандро барои истодан дар қасри подшоҳ интихоб карданд, ки онҳо беайб, зебо, доно, донишманд ва дар илм буданд ва бояд забони калдонӣ омӯзонида шаванд.

1. Қувваи хирад: Чӣ гуна маҳорат ва дониш метавонад ба имкониятҳо расонад

2. Арзиши таълим: инкишоф додани худ барои ноил шудан ба чизҳои бузург

1. Масалҳо 3:13–18

2. Қӯлассиён 3:16–17

Дониёл 1:5 Ва подшоҳ барои ҳар рӯз аз гӯшти подшоҳ ва аз шаробе, ки ӯ менӯшид, барои онҳо муқаррар намуд; ба онҳо се сол ғизо дод, то ки дар охири он ба ҳузури подшоҳ истанд.

Подшоҳ барои Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариё барои се сол хӯроки ҳаррӯза таъин кард, то онҳоро ба ҳузури подшоҳ омода созад.

1. Чӣ тавр Худо ба халқи худ ризқ медиҳад

2. Аҳамияти омодагӣ ба оянда

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Масалҳо 22:3 - Оқил хатарро мебинад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ барои он идома медиҳад ва азоб мекашад.

Дониёл 1:6 Дар байни онҳо аз банӣ-Яҳудо, Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариё буданд.

Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариё, чор фарзанди Яҳудо, аз ҷумлаи онҳое буданд, ки барои хизмат дар дарбори подшоҳи Бобил интихоб шуданд.

1. Муҳимияти итоаткории содиқона, ҳатто дар шароити душвор.

2. Қувваи имон, ки дар ҳама ҳолат ризоияти Худоро ба бор меорад.

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Дониёл 1:7 Ӯро мири ахтаҳо номгузорӣ кард, зеро ки ӯ ба Дониёл номи Белташасарро дод; ва ба Ҳананиё, аз Шадрак; ва Мишоил аз Мешак; ва ба Азарьё аз Абднаҷу.

Худо ҳатто дар лаҳзаҳои душвор ба мо ғамхорӣ мекунад ва моро таъмин мекунад.

1. Таъмини Худо: Мулоҳиза дар бораи Дониёл 1:7

2. Чӣ тавр Худо дар замони торик ба мо ғамхорӣ мекунад: Дарсҳо аз Дониёл 1:7

1. Забур 91:15 - Ӯ Маро мехонад, ва Ман ба вай ҷавоб хоҳам дод; Дар мусибат бо ӯ хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва ӯро эҳтиром хоҳам кард.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Дониёл 1:8 Аммо Дониёл дар дили худ ният дошт, ки бо насибе аз гӯшти подшоҳ ва бо шароби нӯшидааш худро наҷис накунад; бинобар ин аз мири ахтаҳо хоҳиш кард, ки худро палид накунад.

Дониёл тасмим гирифт, ки сарфи назар аз васвасаҳои тарзи ҳаёти дунё ба Худо содиқ монад.

1. Бо вуҷуди васвасаҳо дар вафодорӣ устувор бошед

2. Интихоби дуруст дар шароити душвор

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Шуморо озмоише нагирифт, магар он чизе ки барои одамизод маъмул аст; балки бо васваса низ роҳи раҳоӣ хоҳад ёфт, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Дониёл 1:9 Ва Худо Дониёлро ба мири хоҷахонаҳо илтифот ва муҳаббати самимӣ бахшида буд.

Дониёлро шоҳзодаи ахтаҳо дӯст медошт ва дӯст медошт.

1. "Худо дар ҷойҳои ғайричашмдошт неъмат медиҳад"

2. «Муҳаббати бепоёни Худо»

1. Масалҳо 3:34 - "Ӯ масхаракунандагони мағрурро масхара мекунад, аммо ба фурӯтанон ва мазлумон илтифот мекунад".

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Дониёл 1:10 Ва мири ахтаҳо ба Дониёл гуфт: «Ман аз оғоям подшоҳ, ки гӯшту нӯшокии шуморо таъин кардааст, метарсам; он гоҳ маро водор хоҳед кард, ки сари маро назди подшоҳ дар хатар гузоред.

Ба Дониёл ва ҳамроҳонаш дастур дода шуд, ки ғизои подшоҳро бихӯранд, аммо аз оқибати он метарсиданд, ки агар чеҳраи онҳо аз кӯдакони дигар бадтар бошад.

1. Тарс аз рад: Чӣ гуна бояд тарсро мағлуб кард ва далерона зиндагӣ кард

2. Таъмини Худо: Дар замонҳои душвор дарёфти роҳат ва тавоноӣ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест. , ва бадан бештар аз либос?»

Дониёл 1:11 Он гоҳ Дониёл ба Малсар, ки мири ахтаҳо ӯро бар Дониёл, Ҳанониё, Мишоил ва Азариё таъин карда буд, гуфт:

Дониёл ва дӯстонаш ба қонуни Худо содиқ мемонанд.

1. Новобаста аз вазъият мо метавонем ба қонуни Худо содиқ монданро интихоб кунем.

2. Қудрати вафодорӣ ва итоат ба қонуни Худо.

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2. Ибриён 11:25 - Интихоби содиқ будан дар замони ранҷу азоб, мисли Мусо имони бузургро ба Худо нишон медиҳад.

Дониёл 1:12 Аз ту илтимос мекунам, ки даҳ рӯз бандагони худро санҷед; ва ба мо набз диҳанд, то бихӯрем ва обе, ки бинӯшем.

Ин порча дар бораи Дониёл ва ҳамроҳонаш аст, ки аз Худо хоҳиш мекунанд, ки онҳоро даҳ рӯз бо додани набз ва об барои хӯрдан ва нӯшидан озмоиш кунад.

1. Боварӣ ба ризқи Худо – таваккал кардан ба Худо дар лаҳзаҳои ниёзмандӣ ва таваккал ба вафодории ӯ.

2. Рушди имон ба имтиҳони Худо – омӯхтани такя ба ҳикмат ва қудрати Худо дар вақти озмоишҳо.

1. Матто 6:31-34 - Таълимоти Исо дар бораи эътимод ба Худо барои эҳтиёҷоти мо.

2. Яъқуб 1:2-4 - Таълимоти Яъқуб дар бораи истодагарӣ дар вақти озмоишҳо.

Дониёл 1:13 Пас, бигзор чеҳраи мо пеши туст ва чеҳраи кӯдаконе, ки аз ҳиссаи хӯроки подшоҳ мехӯранд, назар андозанд; ва чунон ки мебинӣ, бо бандагони худ рафтор кун.

Хизматгорони подшоҳ хоҳиш карданд, ки пас аз хӯрдани хӯроки подшоҳ аз рӯи намуди зоҳирии худ доварӣ кунанд.

1. Қувваи имон ва таваккал ба Худо

2. Муҳимияти хоксорӣ ва далерӣ ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор

1. Матто 6:25 34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё менӯшед ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2. Филиппиён 4:6 7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Дониёл 1:14 Ва дар ин бора ба онҳо розӣ шуда, даҳ рӯз онҳоро санҷид.

Дар порча нақл мекунад, ки Дониёл ба озмоиши 10-рӯза розӣ шуд ва худро муваффақ нишон дод.

1: Худо касонеро, ки ба ваъдаҳояш таваккал мекунанд, подош медиҳад.

2: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо моро дар замонҳои душвор таъмин хоҳад кард.

1: Isaiah 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2:1 Петрус 5:7 Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Дониёл 1:15 Ва дар охири даҳ рӯз чеҳраи онҳо аз ҳамаи кӯдаконе, ки ҳиссаи гӯшти подшоҳро мехӯрданд, зеботар ва фарбеҳтар ба назар мерасид.

Дониёл, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу аз хӯрдани хӯроки подшоҳ даст кашиданд ва ба ҷои онҳо аз сабзавот ва об хӯрданд. Пас аз даҳ рӯз намуди зоҳирии онҳо аз онҳое, ки таоми подшоҳро мехӯрданд, солимтар буд.

1. Қувваи ғизои солим: Намунаи Дониёл, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу.

2. Садокатро бар роҳат интихоб кунед: Намунае аз Дониёл 1:15.

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Масалҳо 16:24 - Суханони меҳрубон як асал аст, барои рӯҳ ширин ва шифобахш барои устухонҳо.

Дониёл 1:16 Ҳамин тавр, Малсар ҳиссаи гӯшт ва шароби онҳоро, ки бояд бинӯшад, гирифт; ва ба онҳо набз дод.

Даниел ва ба дӯстонаш парҳези дигаре дода шуд, ки ба ҷои гӯшт ва шароб аз набз иборат буд.

1. Худо ба мо бо роҳҳои гуногун ризқ медиҳад.

2. Мо метавонем ба таъминоти Худованд таваккал кунем, ҳатто агар он ба он чизе ки мо интизор нестем, ба назар мерасад.

1. Матто 6:26-27 "Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо вуҷуди будан ташвишовар метавонад як соат ба умри худ илова кунад?"

2. Филиппиён 4:19 «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

Дониёл 1:17 Дар бораи ин чор кӯдак, Худо ба онҳо дар ҳама таълимот ва ҳикмат дониш ва маҳорат дод, ва Дониёл дар ҳама рӯъёҳо ва хобҳо фаҳмиш дошт.

Худованд ба чор фарзанд илму хирад, фаҳм ва ҳунар ато кардааст.

1. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ба мо ҳикмат ва донишеро, ки барои ҳар як кор лозим аст, медиҳад.

2. Неъмати Худо аз ҳар дониши заминӣ бузургтар аст; Аз Ӯ ҳидоят биҷӯед ва растагор хоҳед шуд.

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. 6 Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Дониёл 1:18 Ва дар охири айёме, ки подшоҳ гуфта буд, ки онҳоро биёрад, ва мири ахтаҳо онҳоро ба пеши Набукаднесар оварад.

Сарвари хоҷасарон Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариёро дар охири рӯзҳои таъиншуда ба назди подшоҳ Набукаднесар оварад.

1. Ба Худо таваккал кардан, ҳатто ҳангоми дучори мушкилиҳо

2. Муҳимияти тоъату фармонбардорӣ

1. Румиён 8:31 Пас, ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Хуруҷ 20:12 Падару модари худро иззат намо, то ки рӯзҳои ту дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз бошад.

Дониёл 1:19 Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард; ва дар миёни онҳо касе мисли Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азарьё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо дар ҳузури подшоҳ истоданд.

Дониёл, Ҳананиё, Мишоил ва Азариё дар байни дигарон беҳтарин дониста шуданд ва ба онҳо подшоҳ писанд омад.

1. Неъмати Худо аз ҳар сарвати заминӣ арзишмандтар аст.

2. Вақте ки мо мекӯшем, ки беҳтарин бошем, Худо моро мукофот медиҳад.

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

Дониёл 1:20 Ва дар ҳама чизҳои ҳикмат ва хирад, ки подшоҳ аз онҳо пурсид, онҳоро даҳ маротиба беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва ситорашиносоне, ки дар тамоми мулкаш буданд, ёфт.

Ҳикмат ва фаҳмиши асирони исроилӣ, Дониёл ва дӯстони ӯ, маълум шуд, ки аз ҷодугарон ва ситорашиносони подшоҳ даҳ маротиба беҳтар аст.

1. Қувваи хирад ва фаҳмиш дар ҳаёти мо

2. Муҳим будани имон ба Худо

1. Масалҳо 2:6-7 "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд, барои росткорон ҳикмати солим ҷамъ мекунад".

2. Яъқуб 1:5-6 «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

Дониёл 1:21 Ва Дониёл то соли аввали ҳукмронии Куруш давом кард.

Дониёл дар асирии Бобил то соли якуми подшоҳи Куруш ба Худо содиқ монд.

1. Вафодории Дониёл дар озмоишҳо ва мусибатҳо

2. Муҳимияти таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои душвор

1. Ибриён 11: 24-25 Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, писари духтари Фиръавн номида шуданро рад кард, ва аз ҳаловатҳои зудгузари гуноҳ баҳра бурдан дар назди халқи Худо бартарӣ дод.

2. 1 Қӯринтиён 10:13 Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Дониёл 2:1 Ва дар соли дуюми ҳукмронии Набукаднесар Набукаднесар хобҳое дид, ки рӯҳаш ба изтироб афтод, ва хобаш аз ӯ пора шуд.

Дар соли дуюми ҳукмронии Набукаднесар ӯ хобҳои изтироб мебинад ва хоб рафта наметавонист.

1. Тавассути имон ба Худо рафъи хобҳои изтироб ва изтироб

2. Тавассути таваккал ба Худованд тасаллӣ ва оромиро пайдо кардан

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Забур 4:8 - Дар осоиштагӣ мехонам ва хоб хоҳам рафт, зеро танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

Дониёл 2:2 Он гоҳ подшоҳ амр фармуд, ки ҷодугарон, мунаҷҷимон, ва ҷодугарон ва калдониёнро даъват кунад, то хобҳояшро ба подшоҳ нишон диҳанд. Ва онҳо омада, пеши подшоҳ истоданд.

Подшоҳ ба ҷодугарон, ситорашиносон, ҷодугарон ва калдониён фармуд, ки хобҳояшро шарҳ диҳанд.

1: Ба Худо таваккал кунед, на ба одам. Ирмиё 17:5–8

2: Ҷустуҷӯи ҳикмати Худо, на аз ҷаҳон. Яъқуб 1:5–8

1: Масалҳо 3:5–7

2: Ишаъё 55:8-9

Дониёл 2:3 Подшоҳ ба онҳо гуфт: «Ман хоб дидам, ва рӯҳам аз донистани хоб ғамгин шуд.

Подшоҳи Бобил хобе дид, ки ӯро ба ташвиш овардааст ва аз хирадмандонаш хоҳиш мекунад, ки ба ӯ бигӯянд, ки хоб чист.

1. Худо аксар вақт хобҳоро барои ошкор кардани иродаи Худ истифода мебарад.

2. Ҳатто подшоҳон бояд ҳикмати Худоро ҷӯянд.

1. Ҳастӣ 28:12-15 - хоби Яъқуб дар Байт-Ил.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед.

Дониёл 2:4 Он гоҳ калдониён ба подшоҳ ба забони суриямӣ гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош; хобро ба бандагони худ бигӯ, то таъбири онро бигӯем».

Калдониён аз подшоҳ хоҳиш карданд, ки хобашро ба онҳо нақл кунад, то онҳо таъбир кунанд.

1: Худо аксар вақт одамонро истифода мебарад, то ба мо фаҳмиш ва фаҳмиш диҳад.

2: Мо бояд имон дошта бошем, ки Худо барои ҳидоят кардани мо ҳикмат медиҳад.

1: Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Дониёл 2:5 Подшоҳ ба калдониён ҷавоб дода, гуфт: «Ин кор аз ман нест; агар хобро бо таъбири он ба ман ошкор накунед, пора-пора хоҳед шуд ва хонаҳои шумо хароб хоҳад шуд. пору.

Ин порча дар бораи талаби подшоҳ аз калдониён барои таъбири хоби пурасрораш дар акси ҳол бо оқибатҳои вазнин сухан меравад.

1. Ҳукмронии Худо ва масъулияти инсон

2. Тарс аз Худо ибтидои ҳикмат аст

1. Матто 12:25-27 - Исо дар бораи ҳокимияти Худо ва масъулияти инсон барои ҷавоб додан таълим медиҳад.

2. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст.

Дониёл 2:6 Аммо агар хоб ва таъбири онро нишон диҳед, аз Ман инъомҳо ва мукофотҳо ва иззати бузург хоҳед гирифт; пас хоб ва таъбири онро ба ман нишон диҳед.

Хоб ва таъбири он ба туҳфа, иззат ва подош дода мешавад.

1: Подоши Худоро ба ҷои инсон талаб кунед.

2: Ҳақиқат ва ҳикматро барои ҷалоли Худо дунбол кунед.

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

2: Масалҳо 3:13-14 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидааш аз тилло беҳтар аст.

Дониёл 2:7 Онҳо боз ҷавоб дода, гуфтанд: «Бигзор подшоҳ хобро ба хизматгорони худ нақл кунад, то таъбири онро баён кунем».

Машваратчиёни шоҳ Набукаднесар аз ӯ хоҳиш карданд, ки хобашро нақл кунад, то онро таъбир кунанд.

1: Вақте ки мо мушкилиҳои худро бо дигарон мубодила карда тавонем, имони мо қавитар мешавад.

2: Мо метавонем хирадро тавассути мубодилаи орзуҳоямон ба даст орем.

1: Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Масалҳо 15:22 "Бе маслиҳат ноумед мешаванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён устувор мешаванд".

Дониёл 2:8 Подшоҳ дар ҷавоб гуфт: «Ман аниқ медонам, ки шумо вақтро ба даст меоред, зеро мебинед, ки ин кор аз ман нест».

Подшоҳ мефаҳмад, ки хирадмандон кӯшиш мекунанд, ки вақтро аз даст диҳанд ва дархости ӯро ба таъхир андозанд.

1. Ба Худо таваккал кунед, ки сарчашмаи хирад ва дониши ҳақиқӣ аст.

2. Худо сарчашмаи ниҳоии қудрат ва қудрат аст.

1. Масалҳо 3:19 - Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонҳоро барпо кардааст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:7-8 - Фақат қавӣ ва далер бош, то мувофиқи тамоми шариате, ки бандаи ман Мусо ба ту амр фармуда буд, ба ҷо овар. Аз он ба дасти рост ва чап магар, то ҳар ҷо, ки биравӣ, комёб шавӣ.

Дониёл 2:9 Аммо агар хобро ба ман ошкор нахоҳед, барои шумо танҳо як фармон ҳаст: зеро ки шумо суханони дурӯғ ва фосидро омода кардаед, то дар ҳузури ман бигӯед, то даме ки вақт иваз шавад; бинобар ин хобро ба ман бигӯед ва Медонам, ки шумо таъбири онро ба ман нишон медиҳед.

Подшоҳ аз хирадмандон талаб кард, ки хоб ва таъбири онро ифшо кунанд, вагарна муҷозот мешаванд.

1. Мағрурӣ боиси ҷазо мегардад

2. Худо моро барои суханони худ ҷавобгар месозад

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 3:1-2 - Эй бародарони ман, бисёре аз шумо набояд муаллим шаванд, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем.

Дониёл 2:10 Калдониён ба ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Дар рӯи замин касе нест, ки кори подшоҳро нишон диҳад; бинобар ин ҳеҷ подшоҳ, оғо ва подшоҳе нест, ки аз ягон ҷодугар ё мунаҷҷимон чунин чизе пурсида бошад. , ё калдонӣ.

Калдониён ба подшоҳ гуфтанд, ки дар рӯи замин касе нест, ки ба саволи подшоҳ ҷавоб диҳад.

1. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки тавоноии мо маҳдуд аст ва мо бояд ба раҳмати Худо такя кунем.

2. Ҳаргиз фаромӯш накунем, ки Худо донову тавоност.

1. Забур 147:5 - Худованди мо бузург аст ва қудрати бузург аст: фаҳмиши Ӯ беохир аст.

2. 2 ба Қӯринтиён 3:5 - На ин ки мо барои худ кофӣ ҳастем, ки чизе дар бораи худамон фикр кунем; лекин кофии мо аз Худост.

Дониёл 2:11 Ва ин чизи нодир аст, ки подшоҳ талаб мекунад, ва ҳеҷ каси дигаре наметавонад ба подшоҳ нишон диҳад, ҷуз худоёне, ки маскани онҳо бо ҷисм нест.

Подшоҳ чизи хеле нодирро талаб мекард ва онро ҷуз худоён касе дода наметавонист.

1. Чӣ тавр аз худоён хирад ҷустан мумкин аст

2. Дарк кардани тафовути ҷисм ва илоҳӣ

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Айюб 28:12-28 - "Аммо ҳикматро аз куҷо пайдо кардан мумкин аст? Ва ҷои хирад куҷост?... Инак, тарси Худованд, яъне ҳикмат аст, ва аз бадӣ дур шудан хирад аст."

Дониёл 2:12 Аз ин сабаб подшоҳ ба ғазаб омада, бағоят хашмгин шуда, фармон дод, ки тамоми хирадмандони Бобилро нобуд созад.

Ин порча ғазаб ва хашми Подшоҳи Бобилро нисбат ба хирадмандони салтанат нишон медиҳад, ки дар ниҳоят ба фармони ӯ барои несту нобуд кардани онҳо оварда мерасонад.

1. Амалҳои мо оқибатҳо доранд ва агар мо эҳтиёт нашавем, метавонад ба ҳалокат оварда расонад.

2. Мо бояд бодиққат бошем, ки чӣ тавр бо одамони гирду атрофамон, бахусус бо шахсони мансабдоре, ки дар мансабҳои олӣ ҳастанд, чӣ гуна муносибат кунем.

1. Масалҳо 16:14, Подшоҳи хирад бадкоронро мағлуб мекунад; хирманро аз болои онхо меронад.

2. Яъқуб 3:17, Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими.

Дониёл 2:13 Ва фармон баромад, ки хирадмандон кушта шаванд; ва онҳо талаб карданд, ки Дониёл ва ҳамроҳонаш кушта шаванд.

Подшоҳ Набукаднесар фармон дод, ки ҳамаи хирадмандони Бобил, аз ҷумла Дониёл ва ҳамроҳонаш кушта шаванд.

1. Нақшаи Худо аз нақшаи ҳар инсон бузургтар аст.

2. Вақте ки мо бо вазъиятҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, Худо бо мо хоҳад буд ва моро муҳофизат мекунад.

1. Ишаъё 46:10 - "Маслиҳати ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

2. Ибриён 13: 5-6 - "Бо он чизе ки доред, қаноат кунед: зеро Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард. То ки мо далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст ва ман натарсед, ки одам бо ман чӣ хоҳад кард».

Дониёл 2:14 Он гоҳ Дониёл ба Сариӯх, сардори посбонони подшоҳ, ки барои куштани хирадмандони Бобил берун шуда буд, бо маслиҳат ва ҳикмат ҷавоб дод:

Дониёл ба воситаи ҳикмат ва маслиҳати худ хирадмандони Бобилро наҷот медиҳад.

1: Худо метавонад ҳикмати моро барои амалӣ кардани ниятҳои худ истифода барад.

2: Мо метавонем ҳикмати Худоро тавассути интихоби худ нишон диҳем.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худо ва Падарро шукр гӯед.

Дониёл 2:15 Ӯ дар ҷавоб ба мири подшоҳ Ориёх гуфт: «Чаро фармони подшоҳ ин қадар шитобкор аст? Он гоҳ Ориёх инро ба Дониёл маълум кард.

Ба Дониёл супориш дода мешавад, ки хоби подшоҳро таъбир кунад ва ӯ мепурсад, ки чаро подшоҳ ин қадар шитоб дорад.

1. Муҳимияти диққати худро нигоҳ доштан ва нагузоред, ки худро дар қабули қарорҳо шитоб кунед.

2. Худо ба мо ҳикмат додааст, ки ҳатто дар вақти кӯтоҳе қарор қабул кунем.

1. Масалҳо 16:9 - Одамон дар дили худ роҳи худро ба нақша мегиранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Дониёл 2:16 Он гоҳ Дониёл ба хона даромад ва аз подшоҳ хоҳиш кард, ки ба ӯ мӯҳлат диҳад ва таъбирро ба подшоҳ нишон диҳад.

Дониёл-пайғамбар аз подшоҳ вақт хост, то хобро таъбир кунад.

1: Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва боварӣ дошта бошем, ки Ӯ ҷавобҳоеро, ки мо меҷӯем, медиҳад.

2: Вақте ки аз Худо кӯмак мепурсем, мо бояд сабр ва фурӯтанӣ дошта бошем.

1: Isaiah 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд."

2: Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай ато хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои Шахсе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

Дониёл 2:17 Ва Дониёл ба хонаи худ рафта, инро ба Ҳананиё, Мишоил ва Азарьё, ки ҳамроҳонаш буданд, маълум кард:

Дониёл барои фаҳмидани хоби Набукаднесар аз се ҳамсафараш кӯмак мехоҳад.

1. Худо метавонад барои иҷрои иродаи Худ аз ҳолатҳои ногувор истифода барад.

2. Худо тавассути муносибатҳои мо кор мекунад, то ба ҳадафи илоҳии худ ноил шавад.

1. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2. Воиз 4:9-12 - "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои заҳмати худ мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе ки танҳо аст, вақте ки меафтад ва дигаре нест, ки ӯро боло барад!"

Дониёл 2:18 То ки онҳо марҳамати Худои Осмонро дар бораи ин асрор орзу кунанд; ки Дониёл ва рафиқонаш бо дигар хирадмандони Бобил нобуд нашаванд.

Хирадмандони Бобил аз Худо раҳм пурсиданд, то мисли дигар хирадмандон нобуд нашаванд.

1. Қудрати талаби раҳмат: Чӣ тавр ба даст овардани раҳмати Худо

2. Ҳикмат аз боло: Омӯзиш аз хирадмандони Бобул

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Масалҳо 2:6 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз дахонаш дониш ва фахмост.

Дониёл 2:19 Он гоҳ сир дар рӯъёи шабона ба Дониёл ошкор шуд. Он гоҳ Дониёл Худои осмонро баракат дод.

Дониёл дар хобаш аз Худо ваҳй гирифт ва дар ҷавоб Худоро ҳамду сано хонд.

1. Худоро дар ҳама чиз ситоиш кунед, ҳатто дар шароити душвор.

2. Худо ба ҷӯяндагони Ӯ ҳикмат медиҳад.

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.

Дониёл 2:20 Дониёл дар ҷавоб гуфт: «Муборак аст номи Худо то абад, зеро ки ҳикмат ва қувват аз они Ӯст!

Дониёл Худоро барои ҳикмат ва қудрataш ҳамду сано мегӯяд.

1: Мо бояд ҳикмат ва қудрати Худоро биҷӯем, то роҳҳои моро ҳидоят кунад.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худоро барои ҳикмат ва қудрataш ҳамду сано хонем.

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Забур 147: 5 - "Худованди мо бузург аст ва қудрати азим: фаҳмиши Ӯ беохир аст".

Дониёл 2:21 Ва Ӯ замонҳо ва фаслҳоро иваз мекунад, подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро таъин мекунад; ба хирадмандон ҳикмат ва ба хирадмандон дониш медиҳад.

Худо бар ҳамаи халқҳо, подшоҳон ва замонҳо ҳукмфармост.

1: Ба Худо таваккал кунед: Худо новобаста аз вазъиятамон, тамоми ҳаёти моро назорат мекунад.

2: Ҳикмату хирад аз Худост: Дар ҳар кор аз Худо хираду фаҳм биҷӯед.

1: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худо талаб кунад, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад, ва ба ӯ дода мешавад.

Дониёл 2:22 Ӯ чизҳои амиқ ва махфиро ошкор мекунад: медонад, ки он чи дар зулмот аст, ва нур бо ӯ сокин аст.

Худо аз асрори амиқи мо огоҳ аст ва ҳам дар рӯшноӣ ва ҳам дар торикӣ бо мост.

1. Нури Худо дар торикӣ

2. Ҳузури бепоёни Худо

1. Забур 139:7–12

2. Матто 6:25–34

Дониёл 2:23 Туро шукр мегӯям ва Туро ҳамду сано мегӯям, эй Худои падарони ман, ки ба ман ҳикмат ва қудрат ато кардӣ ва алҳол он чи аз Ту хостем, ба ман маълум кардӣ; масъала.

Ҳикмат ва қудрати Худо ба мо дода шудааст, то дар эҳтиёҷоти мо кӯмак кунад.

1: Ҳикмат ва қудрати Худо ҷавоби ниёзҳои мост

2: Такя ба ҳикмат ва қудрати Худо дар замонҳои душвор

Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

Дониёл 2:24 Бинобар ин Дониёл назди Орьёх, ки подшоҳ ӯро барои несту нобуд кардани хирадмандони Бобил таъин карда буд, даромад, ва рафта, ба вай чунин гуфт; Ҳакимони Бобилро несту нобуд накунед; маро ба ҳузури подшоҳ биёред, ва ман таъбирро ба подшоҳ нишон хоҳам дод.

Дониёл ба Ориох, мансабдори подшоҳ, ки барои қатл кардани хирадмандони Бобил таъин шудааст, шафоат мекунад ва хоҳиш мекунад, ки ба назди подшоҳ оварда шавад, то таъбири хобро фаҳмонад.

1. Қувваи шафоат: Чӣ тавр Илтиҷои Дониёл хирадмандони Бобилро наҷот дод

2. Ҳикмати Дониёл: Чӣ тавр Ӯ ба мо нишон дод, ки чӣ тавр аз Худо тарс ва эҳтиром кунем

1. Яъқуб 5:16 (NIV) - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

2. Эфсӯсиён 6:18 (NIV) - Ва дар ҳама ҳолатҳо бо ҳама гуна дуоҳо ва дархостҳо дар Рӯҳ дуо гӯед. Бо дарназардошти ин, ҳушёр бошед ва ҳамеша барои тамоми халқи Худованд дуо гӯед.

Дониёл 2:25 Ва Ориёх Дониёлро шитобон ба назди подшоҳ оварда ва ба ӯ гуфт: «Ман шахсеро аз асирони Яҳудо ёфтаам, ки таъбирро ба подшоҳ маълум кунад».

Ориёх Дониёлро ба назди подшоҳи Бобил меорад ва ба подшоҳ хабар медиҳад, ки аз асирони Яҳудо касе пайдо кардааст, ки хоби подшоҳро таъбир кунад.

1. Вақт ва ҳукмронии Худо: Дар Дониёл 2:25 мо вақт ва ҳокимияти Худоро дар амал мебинем. Бо вуҷуди асирӣ аз ватани онҳо, Худо Дониёлро ба пеши Подшоҳи Бобил оварда, барои яҳудиёни асир натиҷаи мусоид меорад.

2. Вафодории Худо: Дониёл 2:25 ёдраскунандаи садоқати Худо дар ҳаёти мост. Ҳарчанд яҳудиён аз ватанашон бурда шуда бошанд ҳам, Худо ба онҳо содиқ монд ва онҳоро ба вазъияти мусоид овард.

1. Ишаъё 46:10-11 - «Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим интиҳоро эълон карда, чизҳои ҳанӯз ба амал наомадаро эълон намуда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард: Мурғи раҳнаро аз шарқ, шахсе ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад; оре, гуфтам, онро низ иҷро хоҳам кард; ман онро қасд кардаам, онро низ ба ҷо хоҳам овард».

2. Матто 10:29-31 - "Оё ду гунҷишк ба як тин фурӯхта намешавад? ва яке аз онҳо бе Падари шумо ба замин намеафтад. Аммо мӯйҳои сари шумо ҳама шумурда шудаанд. Пас, натарсед, шумо аз бисьёр гунҷишкҳо арзишмандтаранд».

Дониёл 2:26 Подшоҳ ба Дониёл, ки Белташасар ном дошт, ҷавоб дода, гуфт: «Оё ту метавонӣ хоберо, ки дидаам ва таъбири онро ба ман баён кунӣ?

Подшоҳ аз Дониёл хоҳиш мекунад, ки хобашро таъбир кунад ва шарҳ диҳад.

1. Худо сарчашмаи ҳикмат аст ва мо ҳангоми дучор шудан бо саволҳои душвор бояд ҳидояти Ӯро биҷӯем.

2. Қувваи дуо ва имон метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ҳатто пурасрортарин хобҳоро дарк кунем.

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

2. Забур 61:5 - "Ҷони ман, танҳо ба Худо мунтазир бош, зеро интизори ман аз Ӯст".

Дониёл 2:27 Дониёл дар ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Асреро, ки подшоҳ талаб кардааст, хирадмандон, мунаҷҷимон, ҷодугарон ва фолбинон ба подшоҳ ошкор карда наметавонанд;

Дониёл ба шоҳ Набукаднесар ошкор мекунад, ки хирадмандон, ситорашиносон, ҷодугарон ва фолбинон сирри подшоҳро ифшо карда наметавонанд.

1: Мо бояд ба Худованд имон оварем, на ба одам.

2: Худо доност ва дарки инсонҳо маҳдуд аст.

1: Ирмиё 17:9 Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2: Isaiah 40: 13-14 Кӣ Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст ё мушовири ӯ буданаш ӯро таълим додааст? Бо ки насиҳат кард ва кӣ ӯро насиҳат дод ва ӯро дар роҳи доварӣ омӯзонд ва ба ӯ дониш омӯхт ва роҳи ақлро ба ӯ нишон дод?

Дониёл 2:28 Аммо дар осмон Худое ҳаст, ки асрорро ошкор мекунад ва ба подшоҳ Набукаднесар он чиро, ки дар рӯзҳои охир рӯй хоҳад дод, маълум мекунад. Хоби ту ва рӯъёҳои сари ту бар бистари ту инҳоянд;

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо асрорро ба подшоҳон, махсусан ба Набукаднесар дар бораи он, ки дар оянда рӯй хоҳад дод, ошкор мекунад.

1. Худо дар ихтиёр аст ва нақшаҳои худро ба мӯъминон ошкор хоҳад кард.

2. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ба мо дарки ояндаро медиҳад.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2. Ишаъё 46:9-10 - Чизҳои пештараро ба ёд ored; зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест, ки интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон мекунад, ки он чи ҳанӯз анҷом нашудааст.

Дониёл 2:29 Дар бораи ту, эй подшоҳ, дар бистарат фикрҳоят ба сарат омада буданд, ки баъд аз он чӣ рӯй хоҳад дод;

Худо ба подшоҳон розҳоро ошкор мекунад ва дар оянда чӣ хоҳад буд, ошкор мекунад.

1. "Донистани иродаи Худо: Гӯш додан ба роҳнамоии илоҳӣ"

2. «Ҳокимияти Худо: Худои соҳибихтиёр ояндаро ошкор мекунад»

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Масалҳо 16:9 - "Одамон дар дили онҳо роҳи худро тарҳрезӣ мекунанд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад".

Дониёл 2:30 Аммо ин сир ба ман на барои ҳикмате, ки аз ҳама зинда бештар дорам, ошкор шудааст, балки ба хотири онҳо, ки таъбирро ба подшоҳ маълум кунанд, ва ту аз андешаҳои худ огоҳ шавӣ. дил.

Дониёл ба подшоҳ ошкор мекунад, ки вай таъбири ниҳони хоби подшоҳро на ба хотири ҳикмати худ гирифтааст, балки ба хотири онҳое, ки таъбирро ба подшоҳ маълум хоҳанд кард.

1. Худо ҳикмати моро барои ошкор кардани нақшаҳои худ истифода мебарад

2. Ба ҳикмати Худо болотар аз худат таваккал кун

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Дониёл 2:31 Ту, эй подшоҳ, дидӣ ва ҳайкали бузургеро дидӣ. Ин симои бузург, ки равшаниаш аъло буд, пеши ту меистод; ва шакли он даҳшатнок буд.

Подшоҳ симои бузург ва даҳшатнокро дид.

1. Ҳаёти мо бояд ҷалол ва фазилати Худоро инъикос кунад.

2. Мо набояд аз тасвирҳои даҳшатноке, ки дар зиндагӣ дучор мешавем, натарсем, балки ба Худо таваккал кунем, ки қуввату ҷасорат бошад.

1. Румиён 8: 37-39: "Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда ва на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот, наметавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

2. Забур 18:2: «Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман».

Дониёл 2:32 Сари ин ҳайкал аз тиллои маҳин, сина ва дастҳояш аз нуқра, шиками ӯ ва ронҳояш аз мис буд.

Ҳайкал дар Дониёл 2:32 сари тиллои маҳин, дастҳо ва сандуқи нуқра ва шикам ва ронҳои мисин дошт.

1. Табиати таѓйирёбандаи хирад: Чи гуна фаҳм тавассути мусибат ба даст меояд

2. Муҳимияти тоъат: Худованд таваккалкунандагонро чӣ гуна подош медиҳад

1. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо

устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Дониёл 2:33 Пойҳои Ӯ оҳан, пойҳояш як қисми оҳан ва як қисми гил.

Ин байт симои ҳокими тавоно ва аммо нозукро тасвир мекунад.

1. Қувват ва заъфи қудрат

2. Дар заъф қувват пайдо кардан

1. Ишаъё 40:28-31 (Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бархостанд; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ мераванд ва суст намешаванд.)

2. Забур 18:2 (Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст.)

Дониёл 2:34 Ту дидӣ, ки санг бе даст канда шуд, ва он ҳайкаро ба пойҳои ӯ, ки аз оҳану гил буд, зада, пора-пора кард.

Санги бе даст буридашуда ба ҳайкали аз оҳану гил сохташуда зада, онро пора-пора мекунад.

1. Қудрати Худо аз қудрати ҳар як сохтори сохтаи инсон бузургтар аст.

2. Мо бояд дар назди қуввати Худованд фурӯтан бошем.

1. Ишаъё 40:18-20 - Пас шумо Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед? Коргар ҳайкали кандашударо гудохта, заргар онро бо тилло меафканад ва занҷирҳои нуқра меандозад. Касе ки фақир аст, ки ҳадяе надорад, дарахтеро интихоб мекунад, ки пӯсида нашавад; Ӯ барои ӯ коргари маккоре меҷӯяд, то ҳайкали кандакорӣ созад, ки ба ҳаракат намеояд.

2. Айюб 40:1-2 - Ва Худованд ба Айюб ҷавоб дода, гуфт: «Оё ҳар кӣ бо Худои Қодири Мутлақ мубориза мебарад, ӯро насиҳат диҳад? ҳар кӣ Худоро мазаммат кунад, бигзор ҷавоб диҳад.

Дониёл 2:35 Он гоҳ оҳан, гил, мис, нуқра ва тилло бо ҳам пора-пора шуданд ва мисли коҳи хирманҳои тобистона шуданд; ва шамол онҳоро бурд, ба тавре ки ҷое барои онҳо ёфт нашуд; ва санге, ки ҳайкалро зад, ба кӯҳи бузург табдил ёфт ва тамоми заминро пур кард.

Ҳайкали орзуи Дониёл хароб карда шуд ва ба ҷои он кӯҳи бузурге пайдо шуд, ки тамоми заминро пур кард.

1. Ҳокимияти Худо метавонад ҳар монеаро паси сар кунад.

2. Қувваи имон кӯҳҳоро ҷунбонда метавонад.

1. Матто 21:21 - Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа надоред, на танҳо он чиро, ки ба дарахти анҷир карда шудааст, карда метавонед, балки ба ин кӯҳ ҳам гуфта метавонед: "Бирав, худро ба баҳр партоед' ва ин ба амал меояд.

2. Ишаъё 40:4 - Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор ва нохамвор хамвор гардад.

Дониёл 2:36 Ин хоб аст; ва таъбири онро ба ҳузури подшоҳ хоҳем гуфт.

Дониёл хоби шоҳ Набукаднесарро таъбир карда, ба назди подшоҳ таъбир медиҳад.

1. Худо нақшаҳои худро ба мо ошкор хоҳад кард: Аз вокуниши Дониёл ба Набукаднесар омӯхтан

2. Қувваи хобҳо: омӯхтани аҳамияти хоби Набукаднесар

1. Айюб 33:14–17

2. Ҳастӣ 41:8–10

Дониёл 2:37 Ту, эй подшоҳ, подшоҳи подшоҳӣ ҳастӣ, зеро ки Худои осмон ба ту салтанат, қудрат, қувват ва ҷалол додааст.

Худо ба воситаи салтанатҳои мо ба мо қувват, қувват ва ҷалол додааст.

1. Худо ризқдиҳандаи мост: Омӯзиши такя ба қувват ва ҷалоли Ӯ

2. Қудрат ва масъулияти подшоҳ будан: дӯст доштан ва хидмат кардан ба дигарон бо қудрати аз ҷониби Худо додаи мо

1. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2. Матто 25:21 - "Оғои ӯ ба ӯ гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад. Ту бар андак мӯътамад будӣ; Ман туро бар бисьёр таъин хоҳам кард. Ба шодии оғои худ дохил шав".

Дониёл 2:38 Ва ҳар ҷо, ки фарзандони одам сокин бошанд, ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмонро ба дасти ту супурда, туро бар ҳамаи онҳо ҳоким таъин кардааст. Ту ин сари тиллоӣ.

Худо ҳукмронии ҷаҳонро ба дасти инсоният додааст ва онҳоро бар тамоми махлуқот ҳоким таъин кардааст.

1: Моро бар офариниш фармонравоӣ додаанд ва дар баробари ин масъулияти бузурге ба миён меояд.

2: Худо фармонбардории тамоми махлуқотро ба инсоният супурдааст, пас биёед қудрати худро оқилона истифода барем.

1: Ҳастӣ 1:26-28 - Ва Худо гуфт: «Биёед, одамро ба сурати худ, мувофиқи шабоҳати худ ба вуҷуд оварем; ва бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони ҳаво ва бар чорпоён салтанат дошта бошанд, ва бар тамоми замин, ва бар ҳар хазандае, ки дар рӯи замин мехазад.

2: Забур 8:3-8 - Вақте ки ман ба осмони Ту назар мекунам, кори ангуштони Ту, моҳ ва ситорагонро, ки муқаррар кардай; Одам чист, ки ту аз ӯ ёд мекунӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ? Зеро ки ӯро аз фариштагон андаке пасттар кардай, ва тоҷи ҷалол ва иззати ӯ гузоштай.

Дониёл 2:39 Ва баъд аз ту як салтанати дигаре, ки аз ту пасттар аст, ва подшоҳии сеюми мис, ки бар тамоми замин ҳукмронӣ хоҳад кард, ба вуҷуд хоҳад омад.

Дониёл пешгӯй мекунад, ки баъд аз салтанати Бобил, ду салтанати дигар, яке аз Бобил пасттар ва дигар подшоҳии мисин, ки бар тамоми ҷаҳон ҳукмронӣ мекунанд, вуҷуд хоҳанд дошт.

1. Подшоҳии Худо: Фаҳмидани қудрати пешгӯиҳои Ӯ

2. Салтанати Худо: Зиндагӣ дар ҷаҳони салтанатҳо

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳама ба ҳукуматдорон итоат кунанд, зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки Худо муқаррар кардааст.

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

Дониёл 2:40 Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд: чунон ки оҳан пора-пора ва ҳама чизро тобеъ мекунад;

Ин порча салтанати чорумро тасвир мекунад, ки мисли оҳан қавӣ аст, ки ҳама чизро мешиканад ва мутеъ хоҳад кард.

1. Қувваи Салтанат: Чӣ гуна Худо тавассути Салтанати худ ба мо қувват мебахшад

2. Қувваи оҳан: Қувват ва Қудрати Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 40:26 - Чашмони худро ба боло боло кунед ва бубинед: инҳоро кӣ офаридааст? Он ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун оварда, ҳамаро ба ном мехонад; бо бузургии тавоно ва азбаски дар ќудрат тавоно аст, касе намерасад.

2. Эфсӯсиён 6:10-11 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Дониёл 2:41 Ва дар сурате ки ту пойҳо ва ангуштони пойҳо, як қисми гили кулолгарон ва як қисми оҳанро дидӣ, салтанат аз ҳам ҷудо хоҳад шуд; балки дар он қавии оҳан хоҳад буд, зеро ки оҳанро дидай, ки бо гил омехта шудааст.

Ин порча ба мо мегӯяд, ки салтанат тақсим мешавад, аммо аз ҳисоби оҳани омехта бо гил қувват хоҳад дошт.

1. Қуввати Салтанат дар гуногунрангии он аст

2. Ваҳдат дар миёни тақсимот

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе ёри худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст, зеро ки касе надорад, ки ӯро бархоста тавонад. Боз, агар ду нафар бо ҳам хобанд, гарм хоҳанд шуд; вале чи тавр одам танхо гарм мешавад?

2. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

Дониёл 2:42 Ва чунон ки ангуштони пойҳо як қисми оҳан ва як қисми гил буданд, салтанат низ қисман қавӣ ва қисман шикаста хоҳад шуд.

Салтанат қисман қавӣ ва қисман шикаста хоҳад шуд.

1. Салтанати Худо омехтаи ғалаба ва мағлубият аст.

2. Зебоии шиддати байни қувват ва ноустуворро дарбар гиред.

1. Забур 46:1-3, "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагии мо дар мусибат аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. Воиз 3:4-8, "Вақти гиря кардан ва вақти хандидан, вақти мотам ва вақти рақс кардан, вақти пароканда кардани сангҳо ва вақти ҷамъ кардани онҳо, вақти ба оғӯш гирифтани худдорӣ аз оғӯш кардан, вақти ҷустуҷӯ ва вақти таслим кардан, вақт барои нигоҳдорӣ ва вақти партофтан, вақт барои ашк кардан ва вақт барои ислоҳ, вақт аз хомӯшӣ ва вақт барои сухан, вақт барои муҳаббат ва вақти нафрат, замони ҷанг ва замони сулҳ».

Дониёл 2:43 Ва агар ту оҳанеро дидӣ, ки бо гили ботлоқ омехта шудааст, онҳо бо насли одамон омехта хоҳанд шуд, вале онҳо ба якдигар нахоҳанд пайваст, чунон ки оҳан бо гил омехта нашудааст.

Дар порча сухан меравад, ки чӣ гуна унсурҳои гуногун наметавонанд якҷоя шаванд, ҳамон тавре ки оҳан ва гил наметавонанд омехта шаванд.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо ҷудоӣ ва тафовутро меофарад

2. Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: Таҷлили фарқиятҳо дар ҷаҳони мо

1. Қӯлассиён 3:11-14 - "Дар ин ҷо на юнонӣ ва яҳудӣ, на хатна ва на номахтун, ваҳшӣ, на скиф, на ғулом, озод; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст. Пас, ҳамчун баргузидагони Худо, муқаддас ва муқаддасро бипӯшед. азизон, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрӣ, бо якдигар пурсабр бошед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед».

2. Ирмиё 18:1-6 - «Каломе, ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда буд: Бархез ва ба хонаи кулол бирав, ва дар он ҷо ба ту мегузорам, ки суханони Маро бишунавон. Дар он ҷо ӯ дар сари чархи худ кор мекард ва зарфе, ки аз гил месохт, дар дасти кулолгар хароб шуда буд ва ӯ онро ба зарфи дигар табдил дод, чунон ки ин ба назари кулолгар хуб буд».

Дониёл 2:44 Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки он ҳеҷ гоҳ хароб нахоҳад шуд; ва салтанат ба дасти одамони дигар

гузошта нахоҳад шуд, балки вай пора-пора хоҳад шуд ва ҳамаи ин салтанатҳоро нест хоҳад кард, ва он то абад пойдор хоҳад буд.

Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд ва то абад пойдор хоҳад буд.

1: Худои мо Худои ҷовидонӣ аст, ки салтанате барпо мекунад, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд.

2: Худо дар ихтиёри худ аст ва салтанати ҷовидона барпо мекунад.

1: Забур 145:13 - Подшоҳии Ту салтанати абадӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо боқӣ мемонад.

2: Ваҳй 11:15 - Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнайи худро навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баланд шуданд, ки мегуфтанд: "Малакути ҷаҳон Малакути Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст, ва Ӯ то абад подшоҳӣ хоҳад кард".

Дониёл 2:45 Чун дидӣ, ки санг бе даст аз кӯҳ канда шуд ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард; Худои бузург ба подшоҳ хабар дод, ки дар оянда чӣ рӯй хоҳад дод; ва хоб аниқ ва таъбири он аниқ аст.

Худо ба подшоҳ рӯъёеро дар бораи санге нозил кард, ки металлҳои оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро бурида ва пора-пора мекард ва маънои ин рӯъёро фаҳмонд.

1. Қудрати ошкоркунандаи Худо: Чӣ тавр Худо хобҳо ва рӯъёҳоро барои сухан гуфтан бо мо истифода мебарад

2. Аниқии нақшаҳои Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба ниятҳои ошкоршудаи Худо такя кунем

1. Аъмол 2:17-21 - Ва воқеъ хоҳад шуд дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам, ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид. , ва пирони шумо орзуҳои орзу хоҳанд кард.

2. Ирмиё 33:3 - Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод.

Дониёл 2:46 Ва подшоҳ Набукаднесар рӯй ба замин афтода, ба Дониёл саҷда кард ва фармуд, ки барои ӯ ҳадия ва бӯи хуш пешкаш кунанд.

Подшоҳ Набукаднесар фурӯтанона ба Дониёл саҷда мекунад ва ба халқаш амр мекунад, ки ба ӯ ҳадия ва бӯи хуш пешкаш кунанд.

1. Фурӯтанӣ: Зарурати ибодати фурӯтанона ба Худо

2. Итоат: Зарурати итоат кардан ба фармудаҳои Худо

1. Филиппиён 2:8-11 - "Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, Худро фурӯтан кард ва то марг, ҳатто то марги салиб итоат кард. Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз карда, ба Ӯ ном додааст. ки аз ҳар ном болотар аст, то ки ҳар зонуе ба исми Исо хам шавад, дар осмон, ва бар рӯи замин ва дар зери замин, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, то ҷалол аз Худои Падар».

2. Ибриён 13: 15-17 - "Бинобар ин, биёед ба воситаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо, яъне самари лабони худро пешкаш кунем ва ба исми Ӯ шукр гӯем. Аммо некӣ кардан ва мубодила карданро фаромӯш накунед, зеро ки аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст, ба фармонбардорони шумо итоат кунед ва мутеъ бошед, зеро онҳо дар бораи ҷонҳои шумо, ҳамчун касоне, ки ҳисобот медиҳанд, бигзоред, ки ин корро бо шодӣ кунанд, на бо андӯҳ, барои шумо зиёновар хоҳад буд».

Дониёл 2:47 Подшоҳ ба Дониёл ҷавоб дода, гуфт: «Дуруст аст, ки Худои ту Худои худоён ва Худованди подшоҳон ва ифшокунандаи асрор аст, зеро ту метавонӣ ин сирро ошкор кунӣ».

Худо ҳокими ҳамаи подшоҳон аст ва метавонад асрори амиқро ошкор кунад.

1: Худо ҳокими ҳама аст ва аз ҳама асрор огоҳ аст.

2: Мо берун аз дониш ва қудрати Худо нестем.

1: Забур 147:5: "Худованди мо бузург аст ва дар қудрат тавоно аст; фаҳмиши ӯ маҳдудият надорад".

2: Ирмиё 32:17: "Эй Худованди Олӣ, Ту осмонҳо ва заминро бо қудрати бузург ва бозуи дарози худ офаридай. Ҳеҷ чиз барои Ту душвор нест".

Дониёл 2:48 Он гоҳ подшоҳ Дониёлро шахси бузург гардонид, ва ба ӯ инъомҳои азим дод, ва ӯро бар тамоми вилояти Бобил ҳоким ва сардори ҳокимон бар тамоми хирадмандони Бобил таъин кард.

Дониёл аз ҷониби Подшоҳ барои ҳикматаш мукофотонида шуд ва ҳукмронии Бобилро таъин кард.

1. Худо касонеро, ки Ӯро меҷӯянд ва ба ҳикмати Ӯ таваккал мекунанд, подош медиҳад.

2. Вафодории мо ба Худо подош хоҳад гирифт.

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Матто 6:33 «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд».

Дониёл 2:49 Он гоҳ Дониёл аз подшоҳ хоҳиш кард, ва ӯ Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро бар корҳои вилояти Бобил таъин кард, аммо Дониёл дар назди дарвозаи подшоҳ нишаст.

Дониёл имон ва хирадмандии худро дар хидмат ба подшоҳи Бобил нишон дод ва бо мавқеи таъсиргузор мукофотонида шуд.

1. Худо касонеро, ки содиқона хидмат мекунанд, подош медиҳад.

2. Дар хидмати дигарон хирадманд ва далер бошед.

1. Матто 25:21 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад». Ту андаке вафодор будӣ; Ман туро хеле бартарӣ медиҳам.

2. Масалҳо 11:30 - Меваи одилон дарахти ҳаёт аст ва ҳар кӣ ҷонҳоро ба даст меорад, доно аст.

Боби 3 Дониёл дар бораи достони машҳури Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ва саркашӣ кардани онҳо ба ҳайкали тиллоие, ки шоҳ Набукаднесар гузоштааст, нақл мекунад. Он ба садоқати онҳо ба Худо ва наҷоти мӯъҷизавии онҳо аз кӯраи оташ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Набукаднесар ҳайкали тиллоӣ месозад ва ба ҳамаи одамон амр мекунад, ки ба он саҷда кунанд. Онҳое, ки аз саҷда кардан саркашӣ мекунанд ва ба ҳайкал саҷда мекунанд, таҳдид мекунанд, ки ба кӯраи оташин партофта мешаванд (Дониёл 3:1-7).

Сархати 2: Баъзе мунаҷҷимон ба подшоҳ хабар медиҳанд, ки Шадрах, Мешак ва Абеднаҷу, се мансабдори яҳудӣ ба ҳайкали тиллоӣ саҷда намекунанд. Набукаднесар бо ин се мард рӯ ба рӯ мешавад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки таъзим кунанд ва онҳоро аз оқибатҳои он огоҳ созад, ки агар онҳо ба ин итоат накунанд (Дониёл 3:8-15).

Сархати 3: Шадрах, Мешак ва Абеднаго далерона имони худро ба Худо эълон мекунанд ва аз саҷда кардани ҳайкали тиллоӣ даст мекашанд. Онҳо боварӣ доранд, ки Худо онҳоро аз кӯраи оташин раҳо мекунад, ҳатто агар Ӯ онҳоро наҷот надиҳад (Дониёл 3:16-18).

Сархати 4: Набукаднесар ба хашм меояд ва фармон медиҳад, ки танӯр аз муқаррарӣ ҳафт маротиба гармтар гарм карда шавад. Шадрах, Мешак ва Абднаҷу баста шуда, ба кӯраи оташин партофта мешаванд. Бо вуҷуди ин, подшоҳ ба ҳайрат афтод, ӯ чор нафарро мебинад, ки дар миёни оташ, бе осеб ва бебанд қадам мезананд (Дониёл 3:19-25).

Сархати 5: Набукаднесар се мардро аз танӯр берун мекунад ва шоҳиди наҷоти мӯъҷизавии онҳо мегардад. Ӯ имони онҳоро ба Худо эътироф мекунад ва ҳукм мекунад, ки ҳар кӣ бар зидди Худои онҳо сухан гӯяд, ҷазо хоҳад гирифт (Дониёл 3:26-30).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3 Дониёл достони Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро нақл мекунад,
даст кашидан аз парастиши ҳайкали тиллоӣ,
ва ба таври мӯъҷизавӣ аз кӯраи оташ раҳо шудани онҳо.

Сохтани ҳайкали тиллоӣ аз ҷониби шоҳ Набукаднесар ва фармони парастиши он.
Барои онҳое, ки аз парастиши ҳайкал саркашӣ мекунанд, ба оташи оташ партофта мешаванд.
Дар бораи рад кардани Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ба подшоҳ хабар диҳед.
Муқовимати се мард аз ҷониби Набукаднесар ва имконияти онҳо барои итоат кардан.
Эъломи эътиқоди онҳо ба Худо ва даст кашидан аз парастиши ҳайкали тиллоӣ.
Фармон барои гарм кардани танӯр ва наҷоти мӯъҷизавии се мард.
Эътироф кардани имони онҳо аз ҷониби Набукаднесар ва фармони ӯ дар бораи ҷазо барои онҳое, ки бар зидди Худои худ сухан мегӯянд.

Дар ин боби Дониёл достони Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ва даст кашидани онҳо аз парастиши ҳайкали тиллоие, ки шоҳ Набукаднесар гузоштааст, нақл

мекунад. Подшоҳ ҳайкалро сохта, ба ҳама амр фармуд, ки ба он саҷда кунанд ва саҷда кунанд. Онҳое, ки рад карданд, ба кӯраи оташин партофта мешуданд. Баъзе мунаҷҷимон ба подшоҳ хабар доданд, ки Шадрах, Мешак ва Абднаҷу, се мансабдори яҳудӣ ба ҳайкал парастиш намекунанд. Набукаднесар бо онҳо рӯ ба рӯ шуда, ба онҳо имкони дигаре дод, ки итоат кунанд. Бо вуҷуди ин, се мард далерона имони худро ба Худо эълон карданд ва аз ибодати ҳайкали тиллоӣ даст кашиданд ва изҳори боварӣ карданд, ки Худо онҳоро наҷот медиҳад. Ин Набукаднесарро ба ғазаб овард ва ӯ фармуд, ки танӯрро аз муқаррарӣ ҳафт маротиба гармтар гарм кунанд. Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро баста, ба танӯр партофтанд. Ба тааҷҷуб афтодани шоҳ, чаҳор нафарро дид, ки дар миёни оташ, бе осеб ва бебанд роҳ мерафтанд. Набукаднесар онҳоро аз танӯр берун хонд ва шоҳиди наҷоти мӯъҷизавии онҳо шуд. Ӯ имони онҳоро ба Худо эътироф кард ва фармон дод, ки ҳар кӣ бар зидди Худои худ сухан гӯяд, ҷазо хоҳад дод. Ин боб имони бепоёни Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ва қудрати Худоро барои наҷот додани бандагони содиқи Худ таъкид мекунад.

Дониёл 3:1 Подшоҳ Набукаднесар ҳайкали тиллоро сохт, ки баландии он шаст зироъ ва паҳнои он шаш зироъ буд, ва онро дар дашти Дура, дар вилояти Бобил гузошт.

Набукаднесар, подшоҳи Бобил, аз тилло ҳайкале сохт, ки баландиаш шаст зироъ ва бараш шаш зироъ буд ва онро дар дашти Дура гузошт.

1. Ҳукмронии Худо дар умури миллатҳо

2. Хатари бутпарастӣ

1. Румиён 13:1–7

2. Дониёл 3:13–18

Дониёл 3:2 Ва подшоҳ Набукаднесар фиристод, то мирон, ҳокимон ва мириҳазорон, қозиён, хазинадорон, машваратчиён, шерифҳо ва тамоми сардорони вилоятҳоро ҷамъ кунанд, то ба маросими бахшидани ҳайкал биёянд. ки Набукаднесар подшоҳ барпо карда буд.

Набукаднесар подшоҳ ҳамаи сардорони вилоятҳоро ба бахшидани ҳайкали гузоштааш даъват кард.

1. Чӣ тавр садоқатмандии мо ба Худоро интизориҳои роҳбарон зери шубҳа мегузоранд.

2. Қувваи фишори ҳамсолон барои таъсир расонидан ба қарорҳои мо.

1. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед.

2. 1 Петрус 2:13 - Ба хотири Худованд ба ҳар ниҳоди инсонӣ итоат кунед, хоҳ он ба императори олӣ,

Дониёл 3:3 Он гоҳ мирон, ҳокимон ва мириҳазорон, доварон, хазинадорон, машваратчиён, шерифҳо ва тамоми сардорони вилоятҳо барои бахшидани ҳайкае, ки подшоҳ Набукаднесар гузошта буд, ҷамъ шуданд. ; ва онҳо дар пеши ҳайкаме, ки Набукаднесар гузошта буд, истода буданд.

Сарварони вилоятҳо барои бахшидани ҳайкали аз ҷониби шоҳ Набукаднесар гузошташуда ҷамъ омаданд.

1. Дар имони худ устувор бошед ва ба Худо таваккал кунед, ҳатто вақте ки бо мухолифати пешвоёни тавоно рӯбарӯ шавед.

2. Мо бояд омода бошем, ки ба Худо аз ҳама болотар итоат кунем, новобаста аз оқибатҳои он.

1. Дониёл 3:3

2. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

Дониёл 3:4 Он гоҳ муждадиҳанда бо овози баланд фарьёд зад: «Ба шумо фармуда шудааст, эй қавмҳо, халқҳо ва забонҳо!

Подшоҳ фармуд, ки халқу миллатҳо ва забонҳоро ба ҳам оранд.

1. Чӣ тавр ягонагии қабилаҳои гуногун Худоро ҷалол меорад

2. Дар муқобили мухолифат устувор истода

1. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама дар як ҷо ҷамъ омаданд.

2. Филиппиён 2:3-5 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

Дониёл 3:5 Ва ҳангоме ки шумо садои най, най, арфа, халта, забур, дувоздаҳ ва ҳар гуна мусиқиро мешунавед, афтода, ба ҳайкали тиллоие ки подшоҳ Набукаднесар гузоштааст, саҷда мекунед;

Ба мардуми Бобил фармон дода шуда буд, ки ба ҳайкали тиллоие, ки шоҳ Набукаднесар гузоштааст, саҷда кунанд.

1. Итоат: Калиди баракат

2. Нерӯи мусиқӣ дар ибодат

1. Румиён 13:1–7

2. Қӯлассиён 3:17–24

Дониёл 3:6 Ва ҳар кӣ ба замин наафтад ва саҷда накунад, дар ҳамон соат дар миёни кӯраи сӯзон андохта хоҳад шуд.

Ояти Дониёл 3:6 огоҳ мекунад, ки онҳое ки саҷда намекунанд ва саҷда намекунанд, ба кӯраи сӯзон андохта хоҳанд шуд.

1. Қудрати тоъат: Парастиши Худо бо вуҷуди таъқибот.

2. Оқибатҳои нофармонӣ: рад кардани қудрати Худо.

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед».

2. Румиён 6:16 - "Оё шумо намефаҳмед, ки шумо ғуломи ҳар чизе ки итоат карданро интихоб мекунед?"

Дониёл 3:7 Бинобар ин, дар он вақт, вақте ки тамоми мардум садои най, най, арфа, халта, забур ва ҳар гуна мусиқиро шуниданд, тамоми қавмҳо, халқҳо ва забонҳо афтода, ба Худо саҷда карданд. ҳайкали тиллоие, ки Набукаднесар подшоҳ гузошта буд.

Тамоми халқҳо, миллатҳо ва забонҳо садои асбобҳои гуногуни мусиқиро шунида, ба ҳайкали тиллоие, ки шоҳ Набукаднесар гузошта буд, саҷда карданд.

1. Хатари дунёпарастӣ: Омӯзиш аз намунаи Набукаднесар

2. Қудрати мусиқӣ: Тағйир додани диққати мо ба ибодати Худо

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Забур 95:1-2 - Биё, барои шодӣ барои Худованд суруд хонем; биёед бо овози баланд ба санги наҷоти худ фарёд занем. Бо шукрона пеши ӯ биёем ва бо суруду наво васф кунем.

Дониёл 3:8 Бинобар ин дар он вақт баъзе калдониён наздик омада, яҳудиёнро айбдор карданд.

Калдониён дар вақти Дониёл 3:8 яҳудиёнро айбдор карданд.

1: Новобаста аз он ки ҷаҳон чӣ мегӯяд, Худо дар ниҳоят моро муҳофизат мекунад.

2: Мо бояд дар муқобили мухолифат содиқ бошем.

1: Румиён 8:35-38 Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: «Мо тамоми рӯз ба хотири Ту куштаем; Моро гӯсфандони забҳ ҳисоб мекунанд. Аммо дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на ҳозира ва на оянда.

2: Isaiah 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Натарсед, зеро ки Ман Худои шумо ҳастам. Туро қувват хоҳам дод, Оре, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам.

Дониёл 3:9 Онҳо ба подшоҳ Набукаднесар сухан ронда, гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош».

Ин порча посухи Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро ба шоҳ Набукаднесар, вақте ки ӯ ба онҳо амр фармуд, ки саҷда кунанд ва бутро парастиш кунанд, тасвир мекунад. Онҳо итоат карданро рад карданд, балки садоқати худро ба Худо эълон карданд.

1. Вафодории Худо аз ҳама қудрати заминӣ бузургтар аст.

2. Садоқатмандии мо ба Худо бояд ҳатто дар баробари душвориҳо устувор бошад.

1. Дониёл 3:17-18 - "Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи оташи сӯзон раҳо кунад ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар не, бихоҳ Ба ту, эй подшоҳ, маълум аст, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие, ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

2. Румиён 8:31 - "Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

Дониёл 3:10 Ту, эй подшоҳ, фармон додай, ки ҳар кӣ садои най, най, арфа, халта, забур, дувоздаҳ ва ҳар гуна мусиқиро бишнавад, ба замин афтода, ба тилло саҷда кунад. тасвир:

Подшоҳ Набукаднесар фармон дод, ки ҳар кас ҳангоми шунидани асбобҳои мусиқии гуногун бояд таъзим кунад ва ба ҳайкали тиллоӣ саҷда кунад.

1. Қудрати мусиқӣ: Чӣ гуна мусиқӣ метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Зебоии тоат: Фаҳмидани вазифаи худ дар назди Худо

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Забур 150:3-4 - Ӯро бо садои карнай ҳамду сано гӯед, ӯро бо барфа ва лира ҳамду сано гӯед, ӯро бо най ва рақс ҳамду сано гӯед, бо тор ва най ҳамду сано гӯед.

Дониёл 3:11 Ва ҳар кӣ ба замин афтода, саҷда намекунад, то дар миёни кӯраи сӯзон андохта шавад.

Ба се ибриён фармон дода шуд, ки ба ҳайкали худои козиб саҷда кунанд ё ба кӯраи сӯзон партоянд, аммо онҳо рад карданд.

1. Дар муқобили таъқибот устувор истода

2. Қувваи имон дар ҳаёти мо

1. Дониёл 3:17-18 - Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо хизмат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар ин тавр набошад, ба ту маълум бошад, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард, ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард.

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ бар шумо ҳар гуна бадгӯй хоҳанд гуфт. Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз шумо буданд, чунон таъқиб мекарданд.

Дониёл 3:12 Баъзе яҳудиён ҳастанд, ки ту онҳоро бар корҳои вилояти Бобил таъин кардаӣ, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу; Ин одамон, эй подшоҳ, ба ту нарасидаанд: ба худоёни ту ибодат намекунанд ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштаӣ, саҷда намекунанд.

Се яҳудӣ, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу фармони подшоҳ Набукаднесарро дар бораи саҷда ба ҳайкали тиллоӣ рад карданд.

1. Далерии Шадрах, Мешак ва Абднаҷу дар муқобили имонашон.

2. Хоксорӣ ва вафодории ҳаќиќӣ дар баробари зулм.

1. Аъмол 5:29 - Аммо Петрус ва ҳавориён ҷавоб доданд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

2. Дониёл 3:17-18 - Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо хизмат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар ин тавр набошад, ба ту маълум бошад, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард, ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштаӣ, саҷда нахоҳем кард.

Дониёл 3:13 Ва Набукаднесар дар ғазаб ва ғазаби худ фармон дод, ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро биёранд. Он гоҳ ин одамонро ба назди подшоҳ оварданд.

Набукаднесар амр дод, ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро дар хашм ба ҳузури ӯ ованд.

1. Дар муқобили мухолифат устувор истода

2. Имон ба Худо сарфи назар аз оқибатҳо

1. Матто 5:10-12 - "Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман ҳар гуна бадӣ бар зидди шумо мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

2. Ибриён 11: 24-26 - "Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, писари духтари фиръавн номида шуданро рад кард ва аз ҳаловатҳои зудгузари гуноҳ баҳравар шудан дар назди халқи Худо бадрафторӣ карданро афзалтар донистааст. Ӯ таҳқири Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки дар интизори мукофот буд».

Дониёл 3:14 Набукаднесар ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Оё дуруст аст, эй Шадрах, Мешак ва Абднаҷу, оё шумо худоёни маро ибодат намекунед ва ба ҳайкали тиллоие ки ман гузоштаам, саҷда намекунед?

Подшоҳ аз Шадрах, Мешак ва Абднаҷу пурсид, ки оё онҳо худоёни ӯро парастиш намекунанд ва ба ҳайкали гузоштааш саҷда намекунанд?

1. Муҳимияти устувор мондан дар эътиқоди худ сарфи назар аз фишорҳои ҷаҳон.

2. Қувваи имон дар баробари душвориҳо.

1. Матто 16:24-25 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад;

Дониёл 3:15 Пас, агар шумо тайёр бошед, ки дар он вақт садои най, най, арфа, халта, забур ва дувоздаҳ ва ҳар гуна мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали сохтаам саҷда кунед; лекин агар шумо саҷда накунед, дар ҳамон соат дар миёни кӯраи сӯзон андохта хоҳед шуд; ва он Худо кист, ки шуморо аз дасти ман раҳо кунад?

Набукаднесар исроилиёнро даъват мекунад, ки ба ҳайкали сохтааш саҷда кунанд, вагарна дучори он мешавад, ки ба кӯраи оташин сӯзон партоянд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши итоат ба Худо дар ҳолатҳои душвор

2. Подшоҳии Худо: таваккал кардан ба Ӯ дар миёни шубҳа

1. Матто 4:10 - Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Бирав, эй шайтон! Зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ саҷда кун ва танҳо Ӯро ибодат хоҳӣ кард".

2. Дониёл 3:17-18 - Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо хизмат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад, ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар не, ба ту, эй подшоҳ, бидон, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард.

Дониёл 3:16 Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Эй Набукаднесар!

Се ибриён, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу далерона ба сурати подшоҳ Набукаднесар саҷда карданро рад карданд.

1. Бо вуҷуди мухолифатҳо дар имони худ устувор бошед

2. Худо метавонад моро аз хатар ҳифз ва наҷот диҳад

1. Дониёл 3:17-18 - "Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи оташи сӯзон раҳо кунад ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ. Аммо агар не, бихоҳ Ба ту, эй подшоҳ, маълум аст, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие, ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

2. Ибриён 11: 23-27 - "Бо имон Мусо, вақте ки ӯ таваллуд шуд, се моҳ аз падару модараш пинҳон шуд, зеро диданд, ки вай кӯдаки солим аст; ва аз фармони подшоҳ наметарсиданд. Бо имон Мусо, Вақте ки ӯ ба синни балоғат расид, ӯро писари духтари фиръавн хондан нахост; аз он ки як вақт аз лаззатҳои гуноҳ баҳра барад, бо қавми Худо уқубат кашиданро афзалтар донистанд; дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои дар Миср, зеро ки подошро қадр мекард, бо имон вай Мисрро тарк кард, ва аз ғазаби подшоҳ натарсид;

Дониёл 3:17 Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад, ва Ӯ моро аз дасти ту халос мекунад, эй подшоҳ.

Дониёл ва дӯстонаш имони бепоёни худро ба қудрати Худо барои наҷот додани онҳо, ҳатто ҳангоми марг нишон медиҳанд.

1: Қудрати Худо аз ҳар қудрати заминӣ бузургтар аст.

2: имони мо ба Худо ҳеҷ гоҳ бар абас нахоҳад буд.

1: Румиён 8:31, "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2: Забур 118: 6, "Худованд тарафи ман аст; наметарсам: одам бо ман чӣ кор карда метавонад?"

Дониёл 3:18 Аммо, агар не, ба ту маълум бошад, эй подшоҳ, мо ба худоёни ту ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие, ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард.

Се ҷавони ибрӣ аз ибодати худои дигаре, ба ҷуз Худои ягонаи ҳақиқӣ даст кашиданд.

1: Муҳимияти содиқ мондан ба эътиқоди худ ва нотавонӣ дар баробари душвориҳо.

2: Мубориза бо душвориҳо бо далерӣ ва такя ба қувваи Худо барои дидани мо.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

2: Isaiah 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд."

Дониёл 3:19 Он гоҳ Набукаднесар пур аз ғазаб шуд, ва симои ӯ дар муқобили Шадрак, Мешак ва Абднаҷу дигар шуд; бинобар ин ӯ сухан ронда, фармуд, ки кӯраи оташро ҳафт маротиба зиёдтар аз он чи ки муқаррар шуда буд, гарм кунанд. .

Набукаднесар аз он ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷу аз ибодати худоёни худ ба хашм омада, фармуд, ки танӯрро ҳафт маротиба бештар аз муқаррарӣ гарм кунанд.

1. Қуввати имон дар баробари душвориҳо

2. Барои он чизе ки бовар доред, истодагарӣ кунед

1. Аъмол 5:29 - Аммо Петрус ва ҳавворион ҷавоб доданд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

2. Дониёл 3:17 - Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад, ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ.

Дониёл 3:20 Ва ӯ ба зӯртарин мардоне ки дар лашкараш буданд, амр фармуд, ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро баста, ба кӯраи сӯзон андохт.

Подшоҳ Набукаднесар ба одамони пурқуввати худ амр фармуд, ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро баста, ба кӯраи оташин партоянд.

1. Қувваи имон: Далерии Шадрах, Мешак ва Абеднаго дар муқобили душвориҳо

2. Муҳофизати Худо: Наҷоти мӯъҷизавии Шадрак, Мешак ва Абднаҷу

1. Ибриён 11:34 - Зеро ки ҳама Ӯро диданд, вале осеб надиданд.

2. Юҳанно 16:33 - Дар ин ҷаҳон, шумо душворӣ хоҳед дошт. Аммо дил гиред! Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

Дониёл 3:21 Он гоҳ ин одамонро бо ҷомаҳо, шӯҳҳо ва кулоҳҳо ва дигар либосҳои худ баста, дар миёни кӯраи сӯзон андохтанд.

Се ибриёнро ба кӯраи сӯзон партофтанд.

1: Вафодории Худо дар озмоишҳо.

2: Эътимоди устувор ба нақшаи Худо.

1: Ишаъё 43:2, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: 1 Петрус 1:6-7, Бо ин шумо шодӣ мекунед, гарчанде ки ҳоло каме муддате, агар лозим бошад, аз озмоишҳои гуногун ғамгин шудаед, ба тавре ки самимияти озмудашудаи имони шумо аз тиллое, ки нобуд мешавад, қиматтар аст. ки дар оташ озмуда шуда метавонад, дар ваҳйи Исои Масеҳ боиси ҳамду сано ва ҷалол ва иззат мегардад.

Дониёл 3:22 Бинобар ин, азбаски фармони подшоҳ фаврӣ буд ва кӯраи бениҳоят гарм буд, алангаи оташ он одамонеро, ки Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро гирифта буданд, нобуд кард.

Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро дар танӯр чунон гарм андохтанд, ки алангаи оташ одамонеро, ки онҳоро дар он ҷо гузошта буданд, куштанд.

1. Шаҳодатномаи мӯътамад: Қиссаи Шадрах, Мешак ва Абднаҷу

2. Далерӣ дар баробари мусибат: дар оташ устувор истодан

1. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он касе, ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Ибриён 11:34 - "Занон мурдагони худро баргардониданд ва эҳё шуданд. Дигарон шиканҷа шуданд ва аз озод шудан худдорӣ карданд, то ки эҳёи беҳтаре ба даст оранд."

Дониёл 3:23 Ва ин се мард, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу, баста дар миёни кӯраи сӯзон афтоданд.

Се мард, Шадрах, Мешак ва Абднаҷу, ба кӯраи сӯзон партофта шуданд, вале ба туфайли муҳофизати Худо осеб надиданд.

1. Худо назорат мекунад ва моро дар озмоишҳо ҳифз мекунад.

2. Ба Худо таваккал кунед, ҳатто вақте ки вазъияти мо имконнопазир аст.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

2. Ибриён 11:34 - Қувваи оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер раҳо ёфтанд, аз заъифӣ қавӣ шуданд, дар ҷанг далер шуданд ва лашкари ғарибонро гурезанд.

Дониёл 3:24 Ва подшоҳ Набукаднесар дар ҳайрат монд ва шитобон бархоста, сухан ронда, ба машваратчиёни худ гуфт: «Оё мо се нафарро баста дар миёни оташ напартофтем? Дар ҷавоб ба подшоҳ гуфтанд: «Дуруст, эй подшоҳ».

Набукаднесар вақте фаҳмид, ки Шадрах, Мешак ва Абднаҷу ба оташ партофта шудаанд, вале бе осеб монданд, дар ҳайрат монд.

1. Имон ба Худо тарси инсонро мағлуб мекунад

2. Қувваи устувор дар имони худ

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Матто 10:28 - Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд кунад.

Дониёл 3:25 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Инак, ман чор марди озодро мебинам, ки дар миёни оташ қадам мезананд, ва онҳо ҳеҷ осебе надоранд; ва шакли чорум мисли Писари Худост.

Одами чорум дар оташ мисли Писари Худо буд ва безарар буд.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ, Худо метавонад моро аз зарар нигоҳ дорад.

2: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1: Isaiah 43:2-3 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

2: Забур 46:1 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо.

Дониёл 3:26 Ва Набукаднесар ба даҳони кӯраи сӯзон наздик омада, сухан ронда, гуфт: «Шадрах, Мешак ва Абднаҷу, эй бандагони Худои Таоло, берун оед ва ба ин ҷо биёед». Он гоҳ Шадрах, Мешак ва Абднаҷу аз миёни оташ баромаданд.

Набукаднесар ба Шадрах, Мешак ва Абднаҷу амр фармуд, ки аз кӯраи сӯзон берун оянд, ва онҳо ин корро бе осеб диданд.

1. Чӣ тавр ҳаёти имонӣ ба монанди Шадрах, Мешак ва Абднаҷу зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Қувваи имон барои рафъи озмоишҳо ва мусибатҳо

1. Ибриён 11:23-27 - Бо имон Мусо, вақте ки ӯ таваллуд шуд, волидонаш ӯро се моҳ пинҳон карданд, зеро диданд, ки ӯ кӯдаки зебост; ва аз фармони подшоҳ наметарсиданд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

Дониёл 3:27 Ва мирон, ҳокимон ва мириҳазорон ва машваратчиёни подшоҳ, ки ҷамъ шуда буданд, ин одамонро диданд, ки оташ бар баданашон қуввае надошт, ва як мӯйи сари онҳо суруда нашудааст, ва ҷомаҳошон иваз нашудааст, на буи оташ аз болои онхо нагузашта буд.

Подшоҳ Набукаднесар се нафарро ба кӯраи сӯзон партофт, вале онҳо бе осеб зинда монданд ва ҳатто як мӯйсафед ҳам нахонда буд.

1. Ҳимояи Худо ҳамеша бо мост.

2. Имон ба Худо бар ҳама мусибатҳо ғолиб меояд.

1. Эфсӯсиён 6:10-20 - Тамоми зиреҳҳои Худоро ба бар кунед, то ки ба нақшаҳои иблис муқобилат кунед.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Дониёл 3:28 Ва Набукаднесар ба сухан баромада, гуфт: «Муборак аст Худои Шадрак, Мешак ва Абднаҷу, ки фариштаи Худро фиристода, хизматгорони худро, ки ба Ӯ таваккал карданд, раҳо карда, каломи подшоҳро иваз карда, ҷисмҳои худро таслим кардаанд. То ҷуз худои хеш ҳеҷ худое напарастанд ва напарастанд.

Набукаднесар Худои Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро барои он ки фариштаеро фиристод, то онҳоро аз марг раҳо кунад ва барои имонашон ба Ӯ, сарфи назар аз он ки фармони подшоҳро дар бораи ибодати худоёни дигар иҷро накарданд, ситоиш мекунад.

1. "Дар имон устувор истода: Намунаи Шадрах, Мешак ва Абднаҷу"

2. "Қувваи муҳофизати Худо: таваккал ба Худо дар ҳоле ки ҳама чиз ноком мешавад"

1. Ибриён 11: 24-26 - Бо имон Мусо, вақте ки ӯ ба воя расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад; Бартар аз он ки бо қавми Худо уқубат кашад, аз ҳаловати гуноҳ як вақт баҳра барад; Ва дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки мукофоти мукофотро эҳтиром мекард.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо марде, ки ба озмоиш тоб меорад, зеро вақте ки ӯ озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Дониёл 3:29 Бинобар ин ман фармон медиҳам, ки ҳар қавм, миллат ва забоне, ки бар зидди Худои Шадрах, Мешак ва Абднаҷу сухани бад мегӯянд, пора-пора карда, хонаҳои онҳо ба пору мубаддал гардад. зеро ки Худои дигаре нест, ки пас аз ин наҷот тавонад.

Шадрак, Мешак ва Абднаҷуро Худо аз кӯраи оташин раҳо кард ва дар ҷавоб подшоҳ фармон дод, ки ҳар кӣ дар бораи Худои худ дашном диҳад, ба ҷазои сахт гирифтор хоҳад шуд.

1. Худованд нигаҳдор ва раҳокунанда аст.

2. Вақте ки мо ба Худо таваккал мекунем, Ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз ишқи пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам.

Дониёл 3:30 Ва подшоҳ Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро дар вилояти Бобил баланд бардошт.

Се марди ибрӣ, Шадрах, Мешак ва Абднаҷуро подшоҳи Бобил ба мақоми баланд бароварда.

1. Вафодории Худо дар ҳифзи халқи худ дида мешавад.

2. Итоат ба Худо, ҳатто дар душвортарин шароит подош меорад.

1. Дониёл 3:16–18

2. Забур 27:1–3

Боби 4 Дониёл таҷрибаи фурӯтанонаи шоҳ Набукаднесар ва барқарорсозии минбаъдаро нақл мекунад. Дар ин боб ба ҳокимияти Худо ва аҳамияти эътирофи қудрати Ӯ таъкид мешавад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Набукаднесар шаҳодати шахсии хобашро нақл мекунад ва дар ҷустуҷӯи таъбир аст. Ӯ хоби дарахти бузургеро нақл мекунад, ки оқибат бурида мешавад ва танҳо як кунда боқӣ мемонад. Ҳеҷ яке аз хирадмандони ӯ хобро таъбир карда наметавонад, бинобар ин Дониёл даъват карда мешавад (Дониёл 4:1-9).

Сархати 2: Дониёл, ки бо номи Белтешасар маъруф аст, хоби подшоҳро таъбир мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки ин дарахт худи Набукаднесарро тасвир мекунад ва ӯ то даме ки ҳокимияти Худоро эътироф накунад, бурида ва фурӯтан хоҳад шуд (Дониёл 4:10-27).

Сархати 3: Дониёл ба подшоҳ маслиҳат медиҳад, ки тавба кунад ва аз роҳҳои мағрурии худ рӯй гардонад, то аз доварии дарпешистода канорагирӣ кунад.

Аммо Набукаднесар ба огоҳӣ гӯш намедиҳад ва иҷрошавии хобро ҳис мекунад (Дониёл 4:28-33).

Параграфи 4: Тавре ки пешгӯй шуда буд, Набукаднесар аз салтанати худ ронда мешавад ва дар муддати муайян мисли ҳайвони ваҳшӣ зиндагӣ мекунад. Дар ниҳоят, ӯ қудрат ва ҳокимияти Худоро эътироф мекунад ва солимии ӯ барқарор мешавад (Дониёл 4:34-37).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4 Дониёл нақл мекунад
Таҷрибаи хоксоронаи шоҳ Набукаднесар
ва барқарорсозии минбаъда,
ба ҳукмронии Худо ва аҳамияти эътирофи қудрати Ӯ таъкид мекунад.

Орзуи шоҳ Набукаднесар дар бораи дарахти бузург ва ҷустуҷӯи таъбираш.
Тафсири Дониёл дар хоб, шарҳ додани фурӯтании дар пешистодаи Набукаднесар.
Насиҳати Дониёл ба подшоҳ барои тавба кардан ва аз роҳҳои мағруронаи худ баргаштан.
Саркашии Набукаднесар аз гӯш кардан ба огоҳӣ ва амалӣ шудани хоб.
Давраи зиндагонии Набукаднесар мисли ҳайвони ваҳшӣ ва эътирофи ниҳоии ӯ ба ҳокимияти Худо.
Барқарор кардани солимии Набукаднесар ва эълони бузургии Худо.

Дар ин боби Дониёл таҷрибаи хоксоронаи шоҳ Набукаднесар ва барқарорсозии минбаъдаи он нақл мекунад. Боб бо мубодилаи хоб ва ҷустуҷӯи таъбири подшоҳ оғоз мешавад. Ҳеҷ кас аз хирадмандони ӯ хобро таъбир карда наметавонад, бинобар ин Дониёл даъват карда мешавад. Дониёл хобро таъбир карда, мефаҳмонад, ки дарахт Набукаднесарро ифода мекунад ва то даме ки ӯ ҳокимияти Худоро эътироф накунад, бурида ва фурӯтан хоҳад шуд. Дониёл ба подшоҳ маслиҳат медиҳад, ки тавба кунад ва аз роҳҳои мағрурии худ баргардад, аммо Набукаднесар ба огоҳӣ гӯш намедиҳад. Дар натиҷа, ӯ аз подшоҳии худ ронда мешавад ва дар муддати муайян ҳамчун ҳайвони ваҳшӣ зиндагӣ мекунад. Дар ниҳоят, Набукаднесар қудрати Худоро эътироф мекунад ва солимии ӯ барқарор мешавад. Дар ин боб аҳамияти эътирофи ҳокимияти Худо ва оқибатҳои ғурур таъкид шудааст. Он қудрати Худоро барои фурӯтан кардани мағрурон ва барқарор кардани онҳое, ки қудрати Ӯро эътироф мекунанд, таъкид мекунад.

Дониёл 4:1 Ба Набукаднесар подшоҳ, ба ҳамаи халқҳо, халқҳо ва забонҳое, ки дар тамоми рӯи замин сокинанд; Салом бар шумо афзун бод.

Набукаднесар ба хамаи одамони тамоми чахон сулх ва иродаи нек баён мекунад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки сулҳ ва иродаи некро ба ҳама новобаста аз он ки онҳо кӣ ҳастанд ва аз куҷо омадаанд, тарғиб кунем.

2: Ҳамчун масеҳиён, мо бояд сулҳ ва муҳаббати Масеҳро ба ҳама одамон паҳн кунем.

1: Матто 5:9 - "Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд".

2: Қӯлассиён 3:14-15 - "Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббатеро дар бар кунед, ки ҳамаро дар ягонагии комил мепайвандад. Бигзор осоиштагии Масеҳ

дар дилҳои шумо ҳукмронӣ кунад, зеро шумо ҳамчун аъзои як бадан ба сулҳ даъват шудаед. Ва шукр кун».

Дониёл 4:2 Ман хуб мепиндоштам, ки аломот ва мӯъҷизот нишон диҳам, ки Худои Таоло бар ман ба амал овардааст.

Дар ин порча дар бораи аломот ва мӯъҷизоте, ки Худо барои Дониёл карда буд ва чӣ гуна ӯ зарур мешуморид, ки онҳоро нишон диҳад.

1: Худо ҳамеша дар ҳаёти мо кор мекунад, ҳатто вақте ки мо онро интизор нестем.

2: Амалҳои мӯъҷизавии Худо дар ҳаёти мо сазовори ҷашн гирифтан ва ба дигарон нақл кардан мебошанд.

1: Эфсӯсиён 3:20 - Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар он чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар аст.

2: Забур 107:20 - Ӯ каломи Худро фиристод ва онҳоро шифо дод, ва онҳоро аз ҳалокати онҳо наҷот дод.

Дониёл 4:3 Аломатҳои Ӯ чӣ қадар бузурганд! ва мӯъҷизоти Ӯ чӣ қадар бузург аст! Малакути ӯ салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати ӯ аз насл ба насл аст.

Қудрат ва қудрати Худо абадӣ аст ва салтанати Ӯ аз насл ба насл мегузарад.

1. Бузургии Худо ва Подшоҳии ҷовидонаи Ӯ

2. Тағйирнопазир ва тағйирнопазири табиати Худо

1. Забур 93:1-2 - Худованд ҳукмронӣ мекунад, ӯ дар ҷалол пӯшидааст; Худованд ҷалол пӯшидааст ва бо қувват муҷаҳҳаз аст. Ҷаҳон устувор аст; онро кучондан мумкин нест.

2. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Дониёл 4:4 Ман Набукаднесар дар хонаи ман оромӣ доштам ва дар қасри ман нашъунамо мекардам.

Набукаднесар дар ҷои тасаллӣ ва шукуфоӣ буд.

1. Хавфи мағрурӣ: Омӯзиш аз намунаи Набукаднесар

2. Неъматҳои қаноатмандӣ

1. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай иборат нест".

2. Масалҳо 28:25 - "Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ мешавад.

Дониёл 4:5 Ман хоб дидам, ки маро тарсонд, ва фикрҳои болои бистари ман ва рӯъёҳои сарам маро ба изтироб андохтанд.

Хобҳо метавонанд ташвишовар бошанд, аммо онҳо инчунин метавонанд роҳи Худо барои ошкор кардани иродаи Ӯ бошанд.

1. Омӯзиши тафсири паёмҳои Худо тавассути хоб.

2. Қудрати Худо барои овардани фаҳмиш ба фикрҳои ноором мо.

1. Ҳастӣ 40:5–8; Юсуф хоби Фиръавнро таъбир мекунад.

2. Ирмиё 23:28; Каломи Худо чароғе барои пои мо ва нури роҳи мост.

Дониёл 4:6 Бинобар ин ман фармон додам, ки тамоми хирадмандони Бобилро пеши ман биёрам, то ки онҳо таъбири хобро ба ман фаҳмонанд.

Подшоҳи Бобил аз хирадмандон хоҳиш кард, ки хобашро таъбир кунанд.

1: Мо бояд ба ҳикмати Худо таваккал кунем, ки дар қабули қарорҳоямон моро ҳидоят кунад.

2: Ҳангоми қабули қарорҳои душвор мо бояд маслиҳати оқилонаро ҷустуҷӯ кунем.

1: Масалҳо 11:14 "Дар ҷое ки ҳидоят нест, қавм меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст."

2: Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад."

Дониёл 4:7 Ва ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва коҳинон омаданд, ва ман хобро дар пеши назари онҳо нақл кардам; Аммо таъбири онро ба ман нагуфтанд.

Шоҳ Набукаднесар хоб дид ва аз ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинонаш хост, ки онро таъбир кунанд, вале онҳо натавонистанд.

1. Дониши Худо аз дониши инсон бузургтар аст: Дониёл 4:7

2. Ба роҳнамоии Худо такя кунед, на ба ҳидояти инсон: Забур 118:8

1. Забур 118:8 Дар Худованд паноҳ бурдан беҳтар аст аз таваккал ба одам.

2. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Дониёл 4:8 Аммо дар охир Дониёл пешопеши ман омад, ки номаш Балташасар, ба исми Худои ман, ва рӯҳи худоёни муқаддас дар Ӯст; ва дар пеши назари ӯ хобро нақл карда, гуфтам:

Ин хобро марде бо номи Белтешасар таъбир мекунад, ки рӯҳи худоёни муқаддас дорад.

1. Муҳимияти доштани рӯҳи худоёни муқаддас барои тафсири номаълум.

2. Қувваи имон барои ошкор кардани ҳақиқат.

1. Ишаъё 11:2-3 - "Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ ором хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳмиш, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд".

2. 1 ба Қӯринтиён 2:13-14 - "Ин чизҳоро мо низ на бо суханоне мегӯем, ки ҳикмати инсон таълим медиҳад, балки Рӯҳулқудс таълим медиҳад ва чизҳои рӯҳониро бо рӯҳонӣ муқоиса мекунад. Аммо одами табиӣ чизҳои Рӯҳи Худоро қабул намекунад. Худоё, зеро ки онҳо барои Ӯ аблаҳӣ ҳастанд; ва Ӯ онҳоро намешиносад, зеро ки онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ огоҳанд».

Дониёл 4:9 Эй Балташасар, оғои ҷодугарон, зеро медонам, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар ту ҳаст, ва ҳеҷ сирре туро ба ташвиш намеандозад, рӯъёҳои хоби дидаам ва таъбири онро ба ман нақл кун.

Шоҳ Набукаднесар аз Дониёл хоҳиш мекунад, ки хоби дидаашро таъбир кунад, зеро медонад, ки Дониёл рӯҳи худоёни муқаддасро дар вай дорад.

1: Худо ба мо ҳикмат ва қувват мебахшад, то душвориҳои худро паси сар кунем.

2: Дар вақти душворӣ аз Худо ёрӣ ва ҳидоят биҷӯед.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Дониёл 4:10 Ва рӯъёҳои сари ман дар бистари ман чунин буданд; Ман дидам, ва инак, дарахте дар миёни замин, ва баландии он бузург буд.

Дар хоб дидани дарахти бузург дар миёни замин.

1. «Паёми бузургии Худо»

2. "Рӯёи дарахти бузург: Намунаи қудрати Худо"

1. Ишаъё 40:15-17 (Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо шуморида мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи андак мебардорад; ҳамаи халқҳои пеш аз Ӯ ва онҳо барои Ӯ камтар аз ҳеҷ чиз ва ботил ҳисобида мешаванд, пас Худоро ба кӣ монанд мекунед?

2. Ирмиё 10:12 (Ӯ заминро бо қудрати худ офарид, ҷаҳонро бо ҳикмати худ барпо кард, ва осмонро бо ихтиёри худ дароз кард).

Дониёл 4:11 Дарахт нашъунамо ёфта, қавӣ мегардид, ва баландии он то осмон мерасид, ва назари он то ақсои тамоми замин мерасид.

Гузариш дар бораи дарахте аст, ки чунон баланд буд, ки аз охири замин дида мешуд.

1: Қудрати Худо дар мӯъҷизаҳои табиат дида мешавад.

2: Мо бояд ба қудрати Худо таваккал кунем ва ҳаёти худро ба нақша гирем.

1: Забур 65:11 - Ту бо некии худ солро тоҷ мекунӣ; ва роҳҳои ту фарбеҳ мешавад.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Дониёл 4:12 Баргҳои он хушбӯй ва мевааш фаровон, ва дар он хӯрок барои ҳама буд: дар зери он ҳайвоноти саҳро соя доштанд, ва мурғони осмон дар шохаҳои он сокин буданд, ва тамоми гӯшт аз он сер шуд.

Дарахт дар Дониёл 4:12 зебо ва пур аз мева буд, ки тамоми мавҷудоти зиндаро ғизо медод.

1. Рӯзи Худо дар биёбон

2. Зиндагии фаровон - Дар боғи Худо парвариш ёфтан

1. Забур 103:14 - Ӯ алафро барои чорпоён мерӯяд, ва алафро барои хизмати инсон, то ки аз замин ғизо барорад.

2. Матто 6:25-33 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест?

Дониёл 4:13 Ман дар рӯъёҳои сарам бар бистари худ дидам, ва инак, посбон ва муқаддас аз осмон фуруд омад;

Дониёл рӯъёе дид, ки дар он нозир ва муқаддасеро дид, ки аз осмон фуруд омад.

1. "Қудрати Осмон: Омӯзиш аз рӯъёи Дониёл"

2. "Таҷрибаи ҳузури Худо: гирифтани паём аз осмон"

1. Забур 121:1-2 "Чашмамро ба кӯҳҳо мебарам. Кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офарид".

2. Ваҳй 21:1-2, "Он гоҳ ман осмони нав ва замини навро дидам, зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузаштанд, ва баҳр дигар набуд. Ва ман шаҳри муқаддас, Ерусалими навро дидам. ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил шуда, ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш ороста шудааст, тайёр карда шудааст».

Дониёл 4:14 Ӯ бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Дарахтро бурида, шохаҳояшро буред, баргҳояшро резед ва меваашро пошед; бигзор ҳайвонҳо аз зери он дур шаванд, ва паррандагон аз шохаҳои вай.

Набукаднесар дарахти шинондаашро несту нобуд мекунад ва амр мекунад, ки даррандагон ва паррандагон, ки дар он зиндагӣ мекарданд, пароканда карда шаванд.

1. Гузариши ганҷҳои заминӣ - Масалҳо 23:4-5

2. Фурӯтании Бузургӣ - Луқо 14:7-11

1. Ишаъё 40:6-8 - Ҳама гӯшт алаф аст, ва тамоми зебоии он мисли гули саҳро аст.

2. Забур 103:13-18 - Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, раҳм мекунад.

Дониёл 4:15 Бо вуҷуди ин, танаи решаҳои ӯро дар замин, ҳатто бо риштаи оҳану мис, дар алафи саҳро бигузор; ва бигзор он аз шабнами осмон тар шавад, ва насибаш бо ҳайвоноти дар алафи замин бошад.

Худованд амр фармуд, ки кундаи дарахт дар замин бимонад, ки бо оҳану мис баста ва дар иҳотаи шабнами осмон ва ҳайвоноти саҳро бошад.

1. Қувваи бепоёни иродаи Худо

2. Зебоии ризоияти илоҳӣ

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад ва аз гармӣ наметарсад. меояд, зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро бас намекунад».

2. Ишаъё 11: 1-2 - "Аз кундаи Йисой навда берун хоҳад омад, ва шохае аз решаҳои вай мева хоҳад овард. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳмиш қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд».

Дониёл 4:16 Бигзор дили ӯ аз дили одам иваз карда шавад, ва дили ҳайвони ваҳшӣ ба ӯ дода шавад; ва ҳафт бор бар ӯ гузарад.

Қудрати Худо барои тағир додан ва фурӯтан кардани ҳатто тавоноён.

1: "Омӯзиш аз Набукаднесар: Қувваи фурӯтанӣ"

2: "Итоат ба нақшаи Худо: тағирот тавассути фурӯтанӣ"

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон марҳамат мекунад".

2: Филиппиён 2:3-11 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар қадр кунед."

Дониёл 4:17 Ин кор бо фармони посбонон ва талаби каломи муқаддасон аст, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло дар Малакути Одамҳо ҳукмронӣ мекунад ва онро ба ҳар кӣ хоҳад дод. хоҳад кард ва бар он пасттарин одамонро мешинонад.

Ҳукмронии Худо дар Малакути Одамҳо нишон дода мешавад ва ба ҳар касе, ки Ӯ интихоб кунад, қудрат медиҳад, ҳатто камтарин сазовори он аст.

1. Фаҳмидани ҳокимияти Худо

2. Ҳукмронии олӣ дар Малакути Одам

1. Ишаъё 40:21-23 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Оё аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Оё аз бунёди замин нафаҳмидаед?

2. Румиён 9:14-16 - Пас мо чӣ гӯем? Оё дар назди Худо ноинсофӣ ҳаст? Албатта не! Зеро Ӯ ба Мусо мегӯяд: ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм мекунам ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард.

Дониёл 4:18 Ин хобро ман шоҳ Набукаднесар дидаам. Акнун ту, эй Балташасар, тафсири онро эълон кун, зеро ки тамоми хирадмандони салтанати ман наметавонанд ба ман тафсир диҳанд; лекин Ту қодир ҳастӣ; зеро ки рӯҳи худоёни муқаддас дар туст.

Дониёл хоби шоҳ Набукаднесарро таъбир карда, садоқати ӯро ба Худованд нишон медиҳад.

1. Вафодории Худо дар замонҳои ниёзи зиёд

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми ҳокимон ва ҳукуматдорон

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад, нақшаҳои қавмҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад боқист, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳамаи наслҳо".

Дониёл 4:19 Он гоҳ Дониёл, ки Белташасар ном дошт, як соат дар ҳайрат монд ва фикрҳояш ӯро ба ташвиш овард. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Эй Балташасар, хоб ва таъбири он туро ташвиш надиҳад». Балташасар дар ҷавоб гуфт: «Хоҷаам, ин хоб ба душманони ту бод, ва таъбири он барои душманонат бод».

Худо метавонад ба мо дар муқобили рӯйдодҳои ташвишовар умед ва қувват диҳад.

1. Чӣ тавр муҳаббати Худо моро дар замонҳои душвор рӯҳбаланд мекунад

2. Тавассути имон ба Худо рафъи тарсу нигаронӣ

1. Румиён 15:13, «Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон ёбед».

2. 2 Тимотиюс 1:7, "Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарс на, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст."

Дониёл 4:20 Дарахте, ки ту дидӣ, нашъунамо ёфта, қавӣ буд, ва баландиаш то осмон мерасид, ва назари он ба тамоми замин мерасид;

Дониёл 4:20 дар бораи дарахте сухан меравад, ки баланд ва қавӣ мерӯяд, баландиаш то осмон мерасад ва чашмаш ба тамоми замин мерасад.

1. Қувваи имон: қавитар шудан дар Худо

2. Неъмат шудан: Истифодаи тӯҳфаҳои мо барои фоида ба ҷаҳон

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Матто 5:13-16 - Шумо намаки замин ҳастед. Аммо агар намак шӯрии худро гум кунад, чӣ тавр онро дубора шӯр кардан мумкин аст? Дигар ба чизе нафъе нест, магар аз берун партофтан ва зери по шудан.

Дониёл 4:21 Ки баргҳояшон хушбӯй ва меваааш фаровон буд, ва дар он хӯрок барои ҳама буд; Дар зери он ҳайвоноти саҳро сокин буданд, ва мурғони осмон бар шохаҳои онҳо маскан гирифтаанд.

Дарахти бузург дар Дониёл 4:21 дар ҳаҷм ва зебоии худ олиҷаноб буд ва барои тамоми мавҷудот ғизо ва паноҳгоҳ медод.

1. Бузургии Худо: Бузургии офариниши Худованд

2. Рӯзи Худо: Чӣ гуна мо ҳама аз некиҳои ӯ баҳрабарем

1. Забур 103:14-18 - Ӯ алафро барои чорпоён мерӯёнад ва гиёҳро барои хизмати одамон, то ки аз замин ғизо барорад;

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Дониёл 4:22: Ту, эй подшоҳ, калон шудай ва тавоной, зеро ки бузургии ту калон шуда, ба осмон мерасад, ва салтанати ту то охири замин мерасад.

Дуои Дониёл дар бораи шукрона ёдрас кардани он аст, ки қудрат ва бузургии Худоро эътироф кунем ва аз он фурӯтан шавем.

1: Бузургии Худо бемисл аст - Дониёл 4:22

2: Дуои шукргузорӣ барои бузургии Худо - Дониёл 4:22

1: Ишаъё 40:12-17 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст?

2: Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва сазовори ҳамду сано; бузургии уро хеч кас дарк карда наметавонад.

Дониёл дар дуои шукргузорӣ ба Худо миннатдории худро баён карда, қудрат ва бузургии Ӯро, ки дар тамоми ҷаҳон паҳн мешавад, эътироф мекунад.

Дониёл 4:23 Ва дар ҳоле ки подшоҳ дид, ки посбон ва муқаддасе аз осмон нозил шуда, мегуфт: "Дарахтро бурида, онро нест кун". вале кундаи решаҳои онро дар замин, ҳатто бо риштаи оҳан ва мис, дар алафи нарм дар саҳро бимонед; ва бигзор он бо шабнам тар шавад, ва насибаш бо ҳайвоноти саҳро бошад, то даме ки ҳафт бор аз болои ӯ гузарад;

Подшоҳ як фарди осмониро дид, ки ба ӯ амр дод, ки дарахтро бибурад ва кундаи онро бо риштаи оҳану мис дар замин гузошт ва насибашро бо ҳайвонҳо гузошт, то ҳафт бор аз болои ӯ гузарад.

1. "Роҳҳои Худо пурасрор аст: Омӯзиш дар китоби Дониёл"

2. "Пешвои Худо: Фаҳмидани ҳокимияти Худо"

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 11: 33-36 - "Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! чӣ қадар ақлнопазир аст доварии Ӯ ва роҳҳои Ӯ, ки дар гузашта ошкор нашудаанд! Зеро кист, ки ақли Худовандро шинохт? ки машваратчии вай будааст? Ё кист, ки аввал ба вай ато кардааст, ва ба вай боз мукофот дода мешавад? Зеро ки ҳама чиз аз они Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва ба Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

Дониёл 4:24 Ин аст таъбир, эй подшоҳ, ва ин аст фармони Ҳаққи Таоло, ки ба оғоям подшоҳ омадааст:

Худо ба подшоҳ Набукаднесар таъбири хоб ва фармони Ҳаққи Таолоро, ки ба подшоҳ омадааст, ошкор мекунад.

1. Қабули фармонҳои Худо: Набукаднесар ва Ваҳйи Ҳаққи Таоло

2. Омӯзиши пайравӣ ба роҳнамоии Худо: омӯзиши Дониёл 4:24

1. Ишаъё 45:21 - Эълон кунед, ки чӣ мешавад, ҳозир кунед, бигзор онҳо машварат кунанд, ки кӣ инро аз қадим пешгӯӣ карда буд, ки онро аз қадим эълон карда буд?

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

Дониёл 4:25 То ки туро аз дасти одамон берун кунанд, ва манзилат бо ҳайвоноти саҳроӣ хоҳад буд, ва туро мисли говҳо алаф мехӯранд, ва туро аз шабнам аз осмон тар хоҳанд кард, ва ҳафт бор аз болои ту бигзар, то бидонӣ, ки Ҳаққи Таоло дар Малакути Одамҳо ҳукмронӣ мекунад ва онро ба ҳар кӣ хоҳад, медиҳад.

Ҳаққи Таоло подшоҳ Набукаднесарро ҷазо дода, ӯро аз одамон дур мекунад ва ӯро водор хоҳад кард, ки бо ҳайвоноти саҳро сукунат кунад ва мисли говҳо алаф бихӯрад. Ин ҷазо ҳафт бор давом мекунад, то даме ки Подшоҳ бидонад, ки Ҳаққи Таоло бар подшоҳии одамон ҳукмронӣ мекунад.

1. Ҳукмронии Худо: Ҳукмронии олӣ дар Малакути Одамон

2. Оқибатҳои мағрурӣ: таҳқири Набукаднесар

1. Масалҳо 16:18 (Мағрур пеш аз ҳалокат меравад ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ)

2. Ишаъё 40:15-17 (Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо шуморида мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи хеле хурд мегирад)

Дониёл 4:26 Ва дар ҳоле ки онҳо фармуданд, ки танаи решаҳои дарахтро тарк кунанд; Малакути ту барои ту боварӣ хоҳад дошт, пас аз он ту хоҳӣ донист, ки осмон ҳукмронӣ мекунад.

Вақте ки ӯ дарк мекунад, ки осмон бар ҳама ҳукмронӣ мекунад, салтанати Набукаднесар барқарор хоҳад шуд.

1. Подшоҳии Худо: Фаҳмидани он ки Худо бар ҳама чиз назорат мекунад

2. Қудрати фурӯтанӣ: Омӯзиш аз намунаи Набукаднесар

1. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

Дониёл 4:27 Пас, эй подшоҳ, бигзор маслиҳати ман ба ту мақбул бошад, ва гуноҳҳои худро ба воситаи адолат маҳв намо, ва гуноҳҳои худро бо марҳамат ба мискинон; агар он оромии туро дароз кунад.

Ба шоҳ Набукаднесар маслиҳат дода мешавад, ки гуноҳҳои худро бо роҳи адолат ва раҳмдилӣ ба камбағалон пок созад, то ба ҳаёти осоишта ва ором ноил гардад.

1. Қувваи адолат ва меҳрубонӣ - Чӣ тавр пайравӣ аз иродаи Худо метавонад ба зиндагии осоишта ва оромӣ оварда расонад.

2. Фоидаҳои бахшиш - Чаро талаб кардан ва раҳм кардан ба бенавоён барои ҳама судманд аст.

1. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан ва меҳрубонӣ кардан ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор карданӣ ҳастӣ?"

2. Матто 5:7 - «Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд шуд».

Дониёл 4:28 Ҳамаи ин ба сари подшоҳ Набукаднесар омад.

Шоҳ Набукаднесар азобҳои азимро аз сар гузаронд.

1. Иродаи Худо ин аст, ки ба ранҷу азоб фурӯтанӣ ва марҳамат расонад.

2. Эътироф ва пазируфтани иродаи Худо моро ба Ӯ наздиктар мекунад.

1. Матто 5:4 - Хушо онҳое ки мотам мегиранд, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

2. Такрори Шариат 8:2-3 - Ва шумо тамоми роҳеро, ки Худованд Худои шумо дар ин чил сол дар биёбон бурдааст, ба ёд оваред, то ки шуморо фурӯтан созад ва шуморо бисанҷад, то бидонед, ки он чи дар дил доред, оё аҳкоми ӯро риоя кунад ё не.

Дониёл 4:29 Дар охири дувоздаҳ моҳ ӯ дар қасри подшоҳии Бобил роҳ рафт.

Дар охири сол подшоҳ Набукаднесар тавонист дар қасри Бобил роҳ равад.

1. Қудрати Худои Қодири Мутлақ: Чӣ гуна Худо қодир аст муборизаҳои моро ба пирӯзӣ табдил диҳад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр мо метавонем ба вақти Худо дар ҳаёти худ бовар кунем

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

2. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

Дониёл 4:30 Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Оё ин Бобили бузург нест, ки ман бо қудрати худ ва барои иззати бузурги худ барои хонаи салтанат бино кардаам?

Подшоҳ Набукаднесар аз бузургии худ ва бузургии шаҳри худ Бобил фахр мекард.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд - Масалҳо 16:18

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми махлуқот - Дониёл 4:35

1. Ишаъё 14:14 - "Ман аз баландиҳои абрҳо мебароям; Худро мисли Ҳаққи Таоло хоҳам кард.

2. Забур 115:3 - Худои мо дар осмон аст; ҳар он чиро, ки дилаш хоҳад, мекунад.

Дониёл 4:31 Ҳангоме ки калом дар даҳони подшоҳ буд, аз осмон овозе расид, ки гуфт: «Эй подшоҳ Набукаднесар, ба ту гуфта шудааст; Малакут аз ту дур шуд.

Вақте ки шоҳ Набукаднесар бо такаббур сухан мегуфт, Худованд подшоҳии подшоҳро аз байн бурд.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд - Масалҳо 16:18

2. Фурӯтанӣ як фазилат аст - Филиппиён 2:3

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Филиппиён 2:3 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

Дониёл 4:32 Ва туро аз миёни одамон берун хоҳанд кард, ва манзилат бо ҳайвонҳои саҳроӣ хоҳад буд: туро мисли говҳо алаф мехӯранд, ва ҳафт бор аз болои ту убур хоҳанд кард, то даме ки донӣ, ки Худои Таоло ҳукмронӣ мекунад. дар Малакути одамон буда, онро ба ҳар кӣ хоҳад, медиҳад.

Таоло дар мулки мардум ҳукмронӣ мекунад ва ба ҳар кӣ хоҳад, медиҳад.

1. Худо Ҳокими ҳама аст - Румиён 8:31-39

2. Ҳукмронии Худо - Масалҳо 16:33

1. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

2. Ишаъё 40:15 - Инак, халқҳо мисли қатра дар сатил ҳастанд, ва ҳамчун зарра хок дар тарозуҳо ҳисоб мешаванд; инак, Ӯ ҷазираҳоро мисли хоки маҳин мебарад.

Дониёл 4:33 Дар ҳамон соат ин воқеа дар болои Набукаднесар ба амал омад, ва ӯ аз одамон ронда шуд, ва мисли говҳо алаф мехӯрд, ва баданаш аз шабнамҳои осмон тар буд, то даме ки мӯйҳояш мисли парҳои уқобҳо мерӯянд, ва нохунҳояш мисли чанголи паррандагон.

Набукаднесарро аз одамон ронда, мисли гов алаф хӯрданд ва бадани ӯ аз шабнам тар буд, то даме ки мӯй ва нохунҳояш ба мисли уқоб ва мурғ монанд шуданд.

1. Зангирии ғурур: Дарсҳо аз Набукаднесар

2. Файзи Худо дар барқарорсозӣ: кафорати Набукаднесар

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Дониёл 4:34 Ва дар охири рӯзҳо ман Набукаднесар чашмонамро сӯи осмон боло кардам, ва фаҳмиши ман ба ман баргашт, ва Ман Ҳақ Таолоро баракат додам, ва Ӯро ҳамду сано хондам ва Ӯро, ки то абад Зинда аст, ки салтанати ӯ абадӣ аст. салтанат аст, ва салтанати Ӯ аз насл ба насл аст;

Набукаднесар чашмони худро ба сӯи осмон боло карда, ба ақли пештарааш бармегардад ва Худоро барои салтанат ва салтанати абадии Ӯ ҳамду сано мегӯяд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ тавр ҳамду санои Худо метавонад фаҳмиши моро барқарор кунад

2. Ҳукмронии ҷовидонаи Худо: Мулоҳиза дар бораи Салтанати абадии Худо

1. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

2. Ишаъё 9:7 - Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ интиҳо нахоҳад буд, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то ки онро фармоиш диҳад ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунад, ҳатто то абад. . Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

Дониёл 4:35 Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ чиз шинохта шудаанд, ва ӯ дар лашкари осмон ва дар байни сокинони замин мувофиқи иродаи худ амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти ӯ бимонад, ё ба ӯ бигӯяд: шумо?

Худованд бар тамоми мардум ва мавҷудоти рӯи замин қудрат ва қудрати ниҳоӣ дорад ва ҳеҷ кас наметавонад аз Ӯ чизе бипурсад ва аз иҷрои ҳар коре, ки мехоҳад, боздорад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр мо қудрати Ӯро дар ҳаёти худ дида метавонем

2. Фаҳмидани қудрати Худо: қудрати куллии Ӯ бар ҳама чиз

1. Айюб 42:2 - "Ман медонам, ки ту ҳама чизро карда метавонӣ, ва ҳеҷ як ҳадафи ту барбод намеравад".

2. Забур 115:3 - «Худои мо дар осмон аст; Ӯ ҳар чи хоҳад, мекунад».

Дониёл 4:36 Дар айни замон ақли ман ба ман баргашт; ва барои ҷалоли Малакути ман, шаъну шарафи ман ба ман баргашт; ва мушовирон ва оғоёнам маро ҷустуҷӯ карданд; ва ман дар салтанати худ устувор шудам, ва ба ман иззати олӣ зам шуд.

Шоҳ Набукаднесар ақли худро барқарор кард ва ба тахти худ бо ҷалол ва шарафи нав барқарор шуд.

1. Раҳмати Худо: Чӣ тавр Худо Набукаднесарро барқарор кард

2. Қувваи тавба: Дарси Набукаднесар

1. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор ӯ сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Забур 51:12 - Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон ва маро бо рӯҳи омодагӣ дастгирӣ кун.

Дониёл 4:37 Ман Набукаднесар Подшоҳи Осмонро ҳамду сано мегӯям ва ситоиш мекунам ва эҳтиром мекунам, ки ҳама аъмоли Ӯ ростист, ва роҳҳои Ӯ доварӣ аст; ва онҳоеро, ки бо мағрур рафтор мекунанд, Ӯ қодир аст паст занад.

Подшоҳ Набукаднесар Подшоҳи Осмонро ситоиш мекунад ва ҳақиқат ва адолати Ӯро эътироф мекунад ва дарк мекунад, ки Ӯ қудрати фурӯтан кардани мағруронро дорад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Омӯзиш аз таҷрибаи Набукаднесар

2. Шукр ва ҳамду сано: қадри ҳақ ва адолати Парвардигор

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Боби 5 Дониёл дар бораи ҷашни Белшасар ва хатти пурасрор дар девор нақл мекунад. Дар ин боб доварии Худо ва суқути Бобил таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Белшасар зиёфати бузурге ороста ва зарфҳои муқаддасеро, ки аз маъбади Ерусалим гирифта шудааст, барои нӯшидани шароб ва ҳамду санои худоёни худ истифода мебарад. Ногаҳон дасте пайдо шуда, дар девор менависад, ки Балшасарро ба даҳшат овард (Дониёл 5:1-6).

Параграфи 2: Подшоҳ аз хирадмандони худ даъват мекунад, ки навиштаҷотро тафсир кунанд, аммо ҳеҷ яке аз онҳо маънои онро фаҳмида наметавонад. Малика таклиф мекунад, ки Дониёлро даъват кунад, ки бо хирад ва фаҳмиши худ машҳур аст. Дониёлро ба назди подшоҳ меоранд (Дониёл 5:7-14).

Сархати 3: Дониёл бо Балшасар рӯ ба рӯ шуда, ба ӯ дар бораи ғурур ва такаббурии падараш Набукаднесар ва чӣ гуна Худо ӯро фурӯтан кардааст, хотиррасон мекунад. Дониёл навиштаҷоти дар девор бударо тафсир мекунад, ки дар он гуфта мешавад, ки салтанати Белшасар баркашида ва камбудӣ ёфт (Дониёл 5:18-28).

Сархати 4: Худи ҳамон шаб Балшасар кушта шуд ва салтанати Бобил ба Модияҳо ва Форсҳо дода мешавад. Дориюши Модӣ дар синни шасту дусолагӣ салтанатро ба дасти худ мегирад (Дониёл 5:30-31).

Дар ҷамъбаст,
Боби 5 Дониёл нақл мекунад
Иди Белшасар,
хатти пурасрор дар девор,
ва суқути Бобил.

Базми Белшасар бо истифода аз зарфҳои муқаддаси аз маъбад гирифташуда.
Пайдо шудани дасте, ки дар девор навиштааст, боиси тарсу ҳарос мегардад.
Нотавонии хирадмандон дар тафсири навиштаҷот.
Омадани Дониёл ва тафсири ин навиштаҷот, ки дар бораи суқути подшоҳии Балшасар пешгӯӣ мекард.
Марги Балшасар ва ба дасти Модиён ва Форсҳо гузаштани салтанати Дориюш.

Ин боби Дониёл дар бораи ҷашни Белшасар ва хатти пурасрор дар девор нақл мекунад. Белшасар, подшоҳи Бобил, зиёфати бузурге баргузор мекунад ва зарфҳои муқаддасеро, ки аз маъбад дар Ерусалим гирифта шудаанд, барои айшу ишрataш истифода мебарад. Ногаҳон дасте пайдо шуда, дар девор менависад, ки Балшасар ба ҳарос афтод. Ӯ хирадмандони худро даъват мекунад, ки навиштаҷотро тафсир кунанд, аммо ҳеҷ яке аз онҳо маънои онро фаҳмида наметавонад. Бо пешниҳоди малика Дониёл даъват карда мешавад. Дониёл бо Балшасар рӯ ба рӯ шуда, ба ӯ дар бораи ғурур ва такаббурии падараш Набукаднесар ва чӣ гуна Худо ӯро фурӯтан кард, хотиррасон мекунад. Дониёл навиштаҷоти дар девор бударо тафсир карда, нишон медиҳад, ки подшоҳии Белшасар баркашида ва камбудӣ ёфт. Худи ҳамон шаб, Балшасар кушта шуд ва салтанати Бобил ба Модаҳо ва Форсҳо дода мешавад ва Дориюши Модӣ салтанатро ба ӯҳда гирифт. Дар ин боб ба доварии Худо ва суқути Бобил ба сабаби такаббурӣ ва бутпарастии он таъкид шудааст. Он муҳим будани эътироф ва эҳтироми қудрати Худоро таъкид мекунад.

Дониёл 5:1 Подшоҳ Белшасар барои ҳазор нафар аз оғоёни худ зиёфати бузурге дод, ва дар пеши ҳазор нафар шароб нӯшид.

Балшасар зиёфати пурдабдаба дод ва дар пеши ашрофони худ шароб хӯрд.

1. Хатари аз ҳад зиёд хӯрдан ба лаззатҳои дунявӣ.

2. Аҳамияти мӯътадил дар зиндагӣ.

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Филиппиён 4:5 - "Бигзор оқил будани шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст".

Дониёл 5:2 Балшасар, ҳангоме ки шаробро чашид, фармуд, ки зарфҳои тилло ва нуқраеро, ки падараш Набукаднесар аз маъбади Ерусалим берун оварда буд, биёрад; то ки подшоҳ ва мирон, занон ва суррияҳояш дар он бинӯшанд.

Мағрурӣ ва такаббурии Балшасар ӯро водор кард, ки ба зарфҳои муқаддаси Ерусалим беэҳтиромӣ кунад.

1: Фурӯтанӣ дар назди Худо ба иззату ҷалоли ҳақиқӣ мебарад.

2: Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд.

1: Масалҳо 16:18-19 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад. Беҳтар аст, ки бо фурӯтанон фурӯтан бошед, аз он ки ғаниматро бо мағрурон тақсим кунед.

2: Яъқуб 4: 6-10 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Бадбахт бош ва гиря кун. Бигзор хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба тира гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Дониёл 5:3 Он гоҳ зарфҳои тиллоиро, ки аз маъбади хонаи Худо, ки дар Ерусалим буд, бардошта бурданд; ва подшоҳ ва мирон, занон ва суррияҳояш аз онҳо менӯшиданд.

Шоҳ Белшасар ва меҳмонони ӯ аз зарфҳои тиллоие, ки аз маъбади Худо дар Ерусалим гирифта шудаанд, менӯшанд.

1. Оқибатҳои таҳқири хонаи Худо

2. Хатари нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

1. Ишаъё 5:22-23 - Вой бар ҳоли онҳое, ки дар нӯшидани май қаҳрамон ҳастанд, Ва мардони далер дар омехта кардани нӯшокии сахт, ки шарирро барои ришва сафед мекунанд, ва адолатро аз одами одил мекашанд!

2. Матто 22:37-39 - Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Дониёл 5:4 Онҳо шароб менӯшиданд ва худоёни тилло ва нуқра, мис, оҳан, чӯб ва сангро ҳамду сано хонданд.

Мардуми гузар шароб менӯшиданд ва худоёни козибро ситоиш мекарданд.

1. Худо Худои чизҳои моддӣ нест - Забур 114:4-8

2. Хатари бутпарастӣ - 1 Қӯринтиён 10:19-22

1. Забур 115:4-8 - Бутҳои онҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти инсон аст. 5 Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмон, вале намебинанд. 6 Гӯш доранд, аммо намешунаванд; бинӣ, вале бӯй накунад. 7 Онҳо даст доранд, аммо ҳис намекунанд; пойҳо, вале роҳ нараванд; ва дар гулӯяшон садое намебаранд. 8 Онҳое, ки онҳоро месозанд, мисли онҳо мешаванд; Хамаи касоне, ки ба онхо бовар мекунанд, хамин тавр рафтор мекунанд.

2. 1 Қӯринтиён 10:19-22 - Пас ман чиро дар назар дорам? Он хӯроке, ки ба бутҳо тақдим мешавад, чизе аст ё бут чизе аст? 20 Не, ман дар назар дорам, ки он чи бутпарастон қурбонӣ мекунанд, ба девҳо меоранд, на ба Худо. Ман намехоҳам, ки шумо иштирокчиёни девҳо бошед. 21 Шумо наметавонед косаи Худованд ва косаи девҳоро бинӯшед. Шумо наметавонед аз дастархони Худованд ва суфраи девҳо ширкат кунед. 22 Оё мо Худовандро ба ҳасад меандозем? Оё мо аз ӯ қавитарем?

Дониёл 5:5 Дар ҳамон соат ангуштони дасти марде берун омада, бар рӯи шамъдон бар ғалаи девори қасри подшоҳ навишт; ва подшоҳ қисми дасти навиштаҷотро дид.

Подшоҳ як қисми дастеро дид, ки дар девори қасри худ навишта шудааст.

1: Худо метавонад бо мо бо роҳҳои пурасрор сухан гӯяд ва Ӯ шояд дар лаҳзаҳои ғайричашмдошт моро ба диққат даъват кунад.

2: Мо бояд ҳамеша эҳтиёт бошем, то даъвати Худоро гӯш кунем, ҳатто агар он дар шаклҳои аҷибе бошад.

1: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман низ аз роҳҳои шумо баландтар аст, ва роҳҳои Ман низ фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2: Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод".

Дониёл 5:6 Он гоҳ чеҳраи подшоҳ дигар шуд, ва фикрҳояш ӯро ба изтироб оварда, ба тавре ки буғумҳои камараш кушода шуда, зонуҳояш ба ҳамдигар мезаданд.

Рафтори подшоњ ба куллї дигар шуд ва ўро тарсу изтироб фаро гирифт.

1: Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам - Ишаъё 41:10

2: Далер бошед ва қавӣ бошед - Еҳушаъ 1:9

1: Гарчи ту аз дараи сояи марг мегузарӣ, аз бадӣ натарс - Забур 23:4

2: Ман Худовандро ҷустам, ва Ӯ ба ман ҷавоб дод ва маро аз ҳар тарсу ҳаросам раҳоӣ дод - Забур 34:4

Дониёл 5:7 Подшоҳ бо овози баланд фарьёд зад, то ситорашиносон, калдониён ва коҳинонро биёрад. Ва подшоҳ сухан ронда, ба хирадмандони Бобил гуфт: «Ҳар кӣ ин навиштаҷотро бихонад ва таъбири онро ба ман нишон диҳад, либоси арғувонӣ дар бар хоҳад кард, ва дар гарданаш занҷири тилло дошта бошад, ва ҳокими сеюм дар салтанат.

Подшоҳи Бобил аз мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинонро даъват кард, ки навиштаҷотро тафсир кунанд ва ба ҳар кӣ тавониста бошад, мукофотҳои бузург ваъда дод.

1. «Қудрати сухан: Истифодаи оқилонаи калимаҳо»

2. «Ачр аз имон: баракатҳои иҷрои иродаи Худо».

1. Масалҳо 16:23-24 - "Дили хирадмандон сухани онҳоро оқилона мегардонад ва ба лабони онҳо боварибахш мебахшад. Суханони меҳрубонона мисли шонаи асал, ширинии ҷон ва саломатӣ ба ҷисм аст".

2. Румиён 6:17-18 - «Аммо Худоро шукр, ки шумо, ки як вақтҳо бандагони гуноҳ будед, аз таҳти дил ба меъёри таълиме, ки ба он супурда шудаед, итоат кардед ва аз гуноҳ озод шудаед, бандагони адолат гардидаанд».

Дониёл 5:8 Он гоҳ ҳамаи хирадмандони подшоҳ омаданд, вале онҳо натавонистанд навиштаҷотро бихонанд, ва таъбири онро ба подшоҳ маълум карда натавонистанд.

Хирадмандони подшоњ навиштањои деворро тафсир карда натавонистанд.

1: Биёед эҳтиёт бошем, ки ба ҳикмати худ такя накунем, зеро танҳо Худо ҳама чизро дида метавонад ва медонад.

2: Ҳатто вақте ки мо худро нотавон ва бе умед ҳис мекунем, мо метавонем ба Худованд барои роҳнамоӣ ва фаҳмиш таваккал кунем.

1: 1 ба Қӯринтиён 1:18-21 - "Зеро ки каломи салиб барои ҳалокшудагон аблаҳист, аммо барои мо, ки наҷот меёбем, ин қудрати Худост. Зеро ки навишта шудааст: "Ҳикмати Худоро нобуд хоҳам кард. хирадманд ва хирадмандонро монеъ хоҳам кард: Доно куҷост он ки хирадманд? Куҷост котиб? Куҷост мубоҳисаи ин замон? Оё Худо ҳикмати ҷаҳонро беақл накардааст? ҳикмати Худо, ҷаҳон Худоро ба воситаи ҳикмат нашинохт, он ба Худо писанд омад ба воситаи он чизе ки мо мавъиза мекунем, то имондоронро наҷот диҳад».

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Дониёл 5:9 Он гоҳ подшоҳ Балшасар бағоят изтироб афтод, ва чеҳрааш дар ӯ дигар шуд, ва оғоёнаш дар ҳайрат монданд.

Мағрури шоҳ Белшасар боиси суқути ӯ гардид, зеро чеҳраи ӯ сахт изтироб ва оғоёнаш дар ҳайрат монданд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

2. Фурӯтанӣ роҳест ба сӯи бузургии ҳақиқӣ

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

Дониёл 5:10 Малика аз рӯи суханони подшоҳ ва оғоёнаш ба зиёфат даромад, ва малика сухан ронда, гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош; бигзор фикрҳои ту туро ба ташвиш наандозад ва чеҳраи ту ноором нашавад. тағйир ёфт:

Малика подшоҳро ташвиқ кард, ки ба изтироб наояд ва устувор бошад.

1. «Дар Худованд устувор бошед»

2. «Натарс, зеро Худо бо туст».

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

Дониёл 5:11 Дар Малакути ту марде ҳаст, ки дар вай рӯҳи худоёни муқаддас аст; ва дар айёми падарат нур ва хирад ва ҳикмат, мисли ҳикмати худоён, дар ӯ пайдо шуд; ки падари ту подшоҳ Набукаднесар, подшоҳ, мегӯям, падари ту, устоди ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва коҳинон кардааст;

Набукаднесар подшоҳи Бобил дар салтанати худ марде дошт, ки рӯҳи худоёни муқаддас дошт ва ба ӯ ҳикмат, фаҳмиш ва нур ато карда буд, ки ба ҳикмати худоён монанд буд. Ин шахс устоди ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинҳо гардид.

1. Хикмати Худо бемисл аст: Тахкики бузургии Худованди мутаъол

2. Қувваи Рӯҳ: Кушодани таъсири Рӯҳулқудс

1. Масалҳо 3:19 - Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонҳоро барпо кардааст.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Дониёл 5:12 Зеро ки рӯҳи олӣ, ва дониш, ва фаҳмиш, таъбири хобҳо ва баёни ҳукмҳои сахт ва рафъи шубҳа дар ҳамон Дониёл, ки подшоҳ ӯро Белташасар номид; ва таъбири онро нишон хоҳад дод.

Ин порча дар бораи қобилиятҳои Дониёл дар таъбири хобҳо, дешифронии ҷумлаҳои душвор ва ҳалли мушкилот сухан меравад. Аз ин рӯ, подшоҳ аз Дониёл хоҳиш мекунад, ки хобро таъбир кунад.

1. Қувваи дониш ва фаҳмиш ва чӣ гуна онро барои ҳалли масъалаҳои душвор истифода бурдан мумкин аст.

2. Аҳамияти дарёфти ёрӣ аз касоне, ки неъматҳои рӯҳонӣ ва дониш доранд.

1. Масалҳо 24:3-4 - Хона бо ҳикмат сохта мешавад ва бо фаҳм он устувор мешавад; бо дониш ҳуҷраҳо аз ҳама сарватҳои гаронбаҳо ва гуворо пур мешаванд.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Дониёл 5:13 Он гоҳ Дониёлро ба назди подшоҳ оварданд. Ва подшоҳ ба Дониёл сухан ронда, гуфт: «Оё ту ҳамон Дониёл ҳастӣ, ки аз банӣ-асирии Яҳудо, ки подшоҳи падари ман аз яҳудиён берун оварда буд?

Дониёлро ба назди подшоҳ даъват карданд ва подшоҳ пурсид, ки оё Дониёл аз асирии Яҳудо аст, ки падараш аз Исроил оварда буд?

1: Худо барои мо нақшаҳо дорад, ҳатто дар замони асирӣ ва душворӣ.

2: Худо метавонад моро дар замони номуайянӣ ва душворӣ истифода барад.

1: Ишаъё 43: 1-7 - Ҳатто вақте ки мо аз обҳо ва дарёҳо мегузарем, онҳо моро пахш намекунанд.

2: Забур 34: 17-19 - Худованд фарёди дардоваронро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон наҷот медиҳад.

Дониёл 5:14 Ман ҳатто дар бораи ту шунидаам, ки рӯҳи худоён дар ту ҳаст, ва дар ту нур ва фаҳмиш ва ҳикмати олӣ ҳаст.

Подшоҳи Бобил Белшасар хислатҳои хирад ва фаҳмиши Дониёлро, ки Худо додааст, эътироф мекунад.

1. Худо ба мо тӯҳфаҳои махсус медиҳад, ки барои ҷалоли Ӯ истифода барем.

2. Мо бояд атоҳои Худоро дар дигарон эътироф кунем ва онҳоро барои эҳтироми Ӯ истифода барем.

1. Эфсӯсиён 4:7-8 - Аммо ба ҳар яки мо мувофиқи андозаи атои Масеҳ файз дода шудааст.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Дониёл 5:15 Ва алҳол хирадмандон, мунаҷҷимонро пеши ман оварданд, то ки ин навиштаҷотро бихонанд ва таъбири онро ба ман фаҳмонанд, вале онҳо таъбири ин чизро гуфта натавонистанд.

Барои тафсири навиштаҷот дар девор хирадмандон ё мунаҷҷимон даъват шуда буданд, вале онҳо натавонистанд ин корро кунанд.

1. Каломи Худо фаҳмо нест: ҳатто донотарин одамон онро тафсир карда наметавонанд

2. Ҳеҷ чиз берун аз тавоноии Худо нест: Ӯ танҳо сазовори ошкор кардани Каломи Ӯст

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. 9 Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Такрори Шариат 29:29 Чизҳои ниҳон аз они Худованд Худои мост, аммо он чи ошкор мешавад, то абад аз они мо ва фарзандони мост, то ки ҳамаи суханони ин шариатро ба ҷо оварем.

Дониёл 5:16 Ва ман дар бораи ту шунидаам, ки метавонӣ тафсир диҳӣ ва шубҳаҳоро аз байн кунӣ: алҳол, агар навиштаҷотро хонда тавонӣ ва тафсири онро ба ман баён кунӣ, либоси арғувонӣ дар бар ва занҷири тилло дар гардани ту бимон, ва ҳокими сеюм дар салтанат хоҳад буд.

Ин порча дар бораи тафсири навиштан ва подошҳое, ки аз ин кор ба даст меояд, сухан меронад.

1. Қувваи тафсир - Чӣ гуна фаҳмиш ва хирад метавонад подошҳои бузург оварад

2. Хароҷоти ҷоҳилӣ - Оқибатҳои наҷустани фаҳм

1. Масалҳо 2:3-5 - «Бале, агар ту барои фаҳм фарьёд занӣ, ва овози худро барои хирад баланд кунӣ, агар вайро мисли нуқра биҷӯӣ, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон биҷӯӣ; он гоҳ тарси Худовандо ва дониши Худоро ёбед».

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба вай дода мешавад».

Дониёл 5:17 Он гоҳ Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Бигзор ҳадяат аз они туст, ва мукофоти худро ба дигарон бидеҳ; вале ман навиштаҷотро ба подшоҳ хоҳам хонд ва таъбири онро ба ӯ хоҳам гуфт.

Дониёл навиштаҷоти дар девор навишташударо барои подшоҳ шарҳ медиҳад ва ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки тӯҳфаҳои худро нигоҳ дорад ва мукофоташро ба каси дигар диҳад.

1. Ҳикмати Дониёл: Ҷустуҷӯи роҳнамоии Худо дар қабули қарорҳо

2. Хизмати Худо бо саховатмандӣ ва фурӯтанӣ

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Дониёл 5:18: Эй подшоҳ, Худои Таоло ба падарат Набукаднесар салтанат ва ҷалол ва ҷалол ва ҷалол дод.

Худои Таоло ба Набукаднесар салтанат, ҷалол, ҷалол ва иззат дод.

1. Неъматҳои Худованд аз фазлу раҳмати Ӯст.

2. Шинохтани неъматҳои Худо василае барои изҳори шукргузорӣ аз фазли Ӯст.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Забур 103:1-2 Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман ва ҳар он чи дар даруни ман аст, исми муқаддаси Ӯро баракат деҳ! Худовандро баракат деҳ, эй ҷонам, ва ҳама неъматҳои ӯро фаромӯш макун.

Дониёл 5:19 Ва аз он бузургворе ки Ӯ ба ӯ ато кардааст, ҳамаи қавмҳо, халқҳо ва забонҳо пеши Ӯ ларзон ва метарсиданд; ҳар киро мехост, кушт; ва киро мехост, зинда нигоҳ дошт; ва киро баргузошт; ва киро мехост ба поён гузорад.

Худованд ба шоҳ Белшасар шараф ва қудрати бузург бахшид ва ба ӯ имкон дод, ки қарорҳое қабул кунад, ки ба ҳаёти тамоми одамон дахл доранд.

1. Худованд Подшоҳ ва Қодир аст ва ба қудрат ва қудрати Ӯ эҳтиром бояд кард.

2. Худо ба ҳар кӣ бихоҳад, қудрат мебахшад ва мо бояд фармонбардори касонеро, ки дар мансабҳои худ қарор додааст.

1. Румиён 13:1–7

2. Дониёл 4:17–37

Дониёл 5:20 Аммо, вақте ки дилаш баланд шуд ва ақли ӯ дар ғурур сахт шуд, вай аз тахти подшоҳии худ барканор шуд, ва ҷалоли Ӯро аз ӯ гирифтанд.

Дониёл 5 достони подшоҳест, ки аз ифтихори худ фурӯтан аст.

1: Мо бояд фурӯтан бошем, зеро ки ғурур ба суқути мо мебарад.

2: Ҳамчун масеҳиён вазифаи мост, ки худро дар назди Худо фурӯтан кунем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2: Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

Дониёл 5:21 Ва ӯ аз писарони одам ронда шуд; ва дилаш мисли ҳайвоноти ваҳшӣ, ва манзилаш бо харони ваҳшӣ буд; ӯро мисли барзаговҳо алаф мехӯронданд, ва баданаш аз шабнами осмон тар буд; то бидонист, ки Худои Таоло дар Малакути одамон ҳукмрон аст ва ҳар киро, ки хоҳад, бар он таъин мекунад.

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр Худо Белшасар подшоҳи Бобилро фурӯтан кард ва ба ӯ ошкор кард, ки Ӯ қудрати ниҳоии тамоми салтанатҳост.

1. Эътироф кардани ҳокимияти Худо бар тамоми салтанатҳо

2. Хоксории подшоҳ Балшасар: Дарси итоаткорӣ ба Худо

1. Забур 24:1-2 - "Замин ва пуррагии он аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он. Зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва онро бар тӯфонҳо устувор кардааст".

2. Дониёл 4:25 - "Ва ҳафт бор бар ту убур хоҳад кард, то донӣ, ки Ҳаққи Таоло дар Малакути Одамҳо ҳукмронӣ мекунад ва онро ба ҳар кӣ хоҳад, медиҳад".

Дониёл 5:22 Ва ту писари ӯ, эй Балшасар, дили худро фурӯтан накардӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ;

Муҳимияти фурӯтании дили худ ва эътирофи ҳокимияти Худо бо вуҷуди донистани ҳақиқат.

1: «Дониш доштан, вале фурӯтанӣ надорад» - Дониёл 5:22

2: «Хоксорӣ дар назди ростӣ» - Дониёл 5:22

1: Масалҳо 11:2 - "Вақте ки ғурур ояд, расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд."

2: Яъқуб 4:6-7 - "Аммо Ӯ ба мо файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин, Навиштаҳо мегӯяд: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад. Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ мегурезад. аз ту."

Дониёл 5:23 Аммо худатро бар зидди Худованди осмон бархез; ва зарфҳои хонаи ӯро пеши ту оварданд, ва ту ва оғоёнат, занонат ва суррияат дар онҳо шароб нӯшидай; ва худоёни нуқра ва тилло, аз мис, оҳан, чӯб ва сангро ҳамду сано хондай, ки намебинанд, намешунаванд ва намедонанд; ва Худоеро, ки нафаси ту дар дасти Ӯст ва тамоми роҳҳои ту аз они Ӯст Ту ҷалол надодӣ:

Балшасар, подшоҳи Бобил, аз зарфҳои хонаи Ӯ шароб менӯшиду ба худоёни нуқра, тилло, мис, оҳан, чӯб ва санг, ки дидаву шунида наметавонистанд, ба муқобили Худованди осмон қиём карда буд, ё бидонед. Балшасар Худоеро, ки нафасаш дар дасти Ӯст ва тамоми роҳҳои Ӯ аз они Ӯст, ҳамду сано нагуфта буд.

1. Ибодати Худои якто: Даъват ба тоъати мӯъмин

2. Хатари бутпарастӣ: рад кардани худоёни бардурӯғи ҷомеа

1. Такрори Шариат 6:13-15 Аз Худованд Худои худ битарс; ба вай хизмат намо ва ба вай часпида, ба исми Ӯ қасам хӯр. Ӯ ситоиши шумост. Ту аз паи худоёни дигар нарав, худоёни қавмҳое ки дар гирду ту ҳастанд, зеро Худованд Худои ту дар миёни ту Худои ҳасаднок аст, мабодо ғазаби Худованд Худои ту бар ту аланга занад, ва Ӯ туро аз рӯи замин несту нобуд кунад. аз замин.

2. Румиён 1:18-25 Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноадолатии одамон, ки бо ноинсофии худ ҳақиқатро пахш мекунанд, зоҳир мешавад. Зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, ба онҳо маълум аст, зеро Худо инро ба онҳо нишон додааст. Зеро сифатҳои нонамоёни ӯ, яъне қудрати ҷовидонӣ ва табиати илоҳӣ, аз замони офариниши ҷаҳон, дар чизҳои офаридашуда равшан дарк карда мешаванд. Пас, онҳо бе узр. Зеро, гарчанде ки онҳо Худоро мешинохтанд, Ӯро ҳамчун Худо эҳтиром намекарданд ва Ӯро шукр намегуфтанд, балки дар андешаи худ беҳуда шуданд ва дилҳои аблаҳии онҳо тира шуд. Онҳо худро хирадманд гуфта, аблаҳ шуданд ва ҷалоли Худои

ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд.

Дониёл 5:24 Он гоҳ қисми даст аз ӯ фиристода шуд; ва ин навиштаҷот навишта шудааст.

Дониёл навиштаҷоти дар девор бударо ҳамчун паёми Худо аз доварии дарпешистода огоҳ мекунад.

1: Доварии Худо аниқ аст ва онро пешгирӣ кардан мумкин нест.

2: Ҳама барои аъмоли мо дар назди Худо ҷавоб хоҳанд дод.

1: Ҳизқиёл 18:20 Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2: Румиён 14:12 Пас, ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

Дониёл 5:25 Ва ин аст навиштаҷоте, ки навишта шудааст: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ, УФАРСИН.

Ин порча навиштаҷоти дар девор бударо тасвир мекунад, ки ба шоҳи Бобил Балшасар зоҳир шуда буд.

1: Мо аз доварии Худо гурехта наметавонем.

2: Мо бояд дар назди Худо фурӯтан бошем.

1: Isaiah 55:8-9 Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2: Воиз 12:13-14 Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ки тамоми вазифаи инсон ин аст. Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

Дониёл 5:26 Тафсири он ин аст: МЕНЕ; Худо подшоҳии туро шумурда, ба анҷом расонд.

Тафсири он ин аст, ки Худо подшоҳиро шумор кардааст ва анҷом додааст.

1: Худо дар назорат аст - Дониёл 5:26 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо ҳаёти мо ва ҷаҳони атрофамонро назорат мекунад.

2: Вақти Худо комил аст - Дониёл 5:26 ба мо таълим медиҳад, ки вақти Худо комил аст ва Ӯ медонад, ки кай вақти ба охир расидани чизе расидааст.

1: Isaiah 46:10 - Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Ман мегӯям: нияти Ман устувор хоҳад буд, ва ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2: Воиз 3:1-2 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон аст: вақти таваллуд кардан ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти чидан кардани чизи шинондашуда.

Дониёл 5:27 ТЕКЕЛ; Ту дар тарозуҳо баркашидай ва нотавонӣ ёфтӣ.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Худо моро дар тарозу вазн мекунад ва моро нотавон медонад.

1. Хатари вазн кардани арзиш аз рӯи меъёрҳои ҷаҳонӣ

2. Қудрати ҳукми Худо

1. Масалҳо 16:2 - Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст; аммо Худованд рӯҳҳоро вазн мекунад.

2. Забур 61:9 - Албатта, одамони паст ботил ҳастанд, ва мардони олӣ дурӯғанд: барои дар тарозу гузоштан, онҳо аз ботил сабуктаранд.

Дониёл 5:28 ПЕРЕС; Малакути Ту тақсим шуда, ба Модиён ва Форсҳо дода шудааст.

Подшоҳии Бобил аз рӯи пешгӯии Дониёл тақсим шуда, ба Мидияҳо ва Форсҳо дода мешавад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна нақшаҳои Ӯ ҳамеша ғолиб меоянд

2. Қудрати пешгӯӣ: Чӣ тавр Каломи Худо иҷро мешавад

1. Ишаъё 46:9-11 - "Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест, ки интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон мекунад, ки ҳанӯз ба амал наомадааст, «Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман тамоми ризоияти Худро ба ҷо хоҳам овард».

2. Масалҳо 19:21 - "Нақшаҳо дар дили одам бисёранд, аммо нияти Худованд бартарӣ дорад".

Дониёл 5:29 Ва ба Белшасар амр фармуд, ва ба Дониёл либоси арғувонӣ пӯшонданд, ва занҷири тиллоро ба гарданаш гузошта, дар бораи ӯ эълон карданд, ки ӯ ҳокими сеюм дар салтанат бошад.

Белшасар, подшоҳи Бобил, Дониёлро бо либоси арғувон ва занҷири тилло дар гарданаш эҳтиром мекунад ва ӯро ҳокими сеюм дар салтанат эълон мекунад.

1. Арзиши хизмати содиқона - Дониёл 5:29

2. Мукофот барои итоаткорӣ - Дониёл 5:29

1. Матто 10:42 - Ва ҳар кӣ ба яке аз ин тифлон барои шогирд буданаш ҳатто як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро ҳамчун мукофоти худ аз Худованд хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Дониёл 5:30 Дар он шаб Белшасар подшоҳи калдониён кушта шуд.

Балшасар, подшоҳи Калдониён, дар шаб кушта шуд.

1. Қудрати Худо: Ҳалокати бадбахтонаи Белшасар

2. Аҳамияти адолат: Сарнавишти Белшасар ҳамчун огоҳӣ

1. «Худованд гунаҳкоронро бечазо намегузорад» (Наҳум 1:3)

2. «Худованд мемиронад ва зинда мекунад, ба қабр мефурорад ва эҳьё мекунад» (1 Подшоҳон 2:6).

Дониёл 5:31 Ва Дориюши Мидия, ки тақрибан шастду дусола буд, салтанатро ба даст гирифт.

Дориюши Мидия дар синни 62-солагӣ подшоҳиро ба даст овард.

1) Аҳамияти сабр ва фурӯтанӣ дар роҳбарӣ

2) Қудрати Худо барои баланд бардоштани пешвоён

1) 1 Петрус 5:5 - «Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

2) Дониёл 4:37 - Ман, Набукаднесар, Подшоҳи Осмонро ҳамду сано мегӯям ва ҳамду сано мегӯям, зеро ки ҳама аъмоли Ӯ дуруст аст ва роҳҳои Ӯ одилона аст; ва онҳое, ки бо ғурур роҳ мераванд, Ӯ қодир аст фурӯтан.

Боби 6-уми Дониёл достони Дониёлро дар чоҳи шер нақл мекунад. Дар ин боб садоқати Дониёл ба Худо ва наҷоти Худо дар баробари таъқибот таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки шоҳ Доро Дониёлро яке аз се маъмури подшоҳии худ таъин мекунад. Дониёл худро бо хислатҳои истисноӣ фарқ мекунад, ки ин боиси он мегардад, ки подшоҳ фикр кунад, ки ӯро бар ӯҳдаи тамоми салтанат таъин кунад (Дониёл 6:1-3).

Сархати 2: Дигар маъмурон ва сатрапҳо ба мавқеъ ва нуфузи Дониёл ҳасад бурда, бар зидди ӯ маслиҳат мекунанд. Онҳо подшоҳро бовар мекунонанд, ки фармон диҳад, ки ҳар касе, ки сӣ рӯз ба ягон худо ё одами ғайр аз подшоҳ дуо кунад, ба чоҳи шер партофта мешавад (Дониёл 6:4-9).

Сархати 3: Дониёл, ки ба Худои худ содиқ аст, дар як рӯз се бор ба Худованд дуо гуфтанро давом медиҳад. Маъмурон ӯро дар амал дастгир карда, ба подшоҳ хабар медиҳанд, ки ӯ аз вазъият ғамгин аст, вале бо фармони худаш вобаста аст (Дониёл 6:10-14).

Сархати 4: Бо вуҷуди муҳаббати ӯ ба Дониёл, подшоҳ маҷбур мешавад, ки ӯро ба чоҳи шер партояд. Бо вуҷуди ин, ӯ изҳори умедворӣ мекунад, ки Худои Дониёл ӯро наҷот медиҳад (Дониёл 6:15–18).

Сархати 5: Худо ба таври мӯъҷиза даҳони шерҳоро баста, Дониёлро тамоми шаб муҳофизат мекунад. Субҳи рӯзи дигар, Дориюш ба чоҳ шитофт ва аз он ки Дониёлро сиҳат ёфт, шодӣ мекунад (Дониёл 6:19-23).

Сархати 6: Подшоҳ Дориюш фармони нав мебарорад, ки қудрати Худои Дониёлро эътироф мекунад ва ба ҳамаи одамон амр мекунад, ки аз Ӯ тарс ва эҳтиром кунанд. Дониёл дар зери ҳукмронии подшоҳ муваффақ мешавад (Дониёл 6:24-28).

Дар ҷамъбаст,
Боби 6-уми Дониёл дар бораи Дониёл дар оғи шер нақл мекунад,
садоқати ӯро ба Худо нишон медиҳад
ва наҷоти Худо дар баробари таъқибот.

Таъин шудани Дониёл ба ҳайси яке аз се маъмури подшоҳӣ.
Дасисаи зидди Дониёл аз ҷониби дигар маъмурон ва сатрапҳо.
Фармоне, ки аз ҷониби подшоҳ содир шуда буд, ки намоз хондан ба худо ё одами ғайр аз подшоҳ манъ карда шудааст.
Вафодории доимии Дониёл дар дуо ба Худованд.
Асир шудани Дониёл ва ба подшоҳ хабар диҳед.
Наҷот ба таври мӯъҷизавии Дониёл дар оғи шер.
Эътироф кардани шоҳ Доро дар бораи Худои Дониёл ва фармони нави эҳтиром.
Шукуфоии Дониёл дар замони подшоҳӣ.

Дар ин боби Дониёл достони Дониёл дар оғи шер нақл мекунад. Дониёл яке аз се маъмури подшоҳии подшоҳ Доро таъин карда мешавад. Дигар маъмурон ва сатрапҳо ба мавқеъ ва нуфузи Дониёл ҳасад бурда, бар зидди ӯ маслиҳат мекунанд. Онҳо подшоҳро бовар мекунонанд, ки фармоне содир кунад, ки дар он сӣ рӯз намоз хондан ба худо ё одами ғайр аз подшоҳро манъ мекунад. Бо вуҷуди ин фармон, Дониёл ба Худои худ содиқ мемонад ва дар як рӯз се маротиба дуо гуфтанро идома медиҳад. Маъмурон ӯро дар амал дастгир карда, ба подшоҳ хабар медиҳанд, ки ӯ ғамгин аст, аммо фармони худаш баста аст. Подшоҳ маҷбур мешавад, ки Дониёлро ба чоҳи шер партояд ва изҳори умедворӣ кард, ки Худои Дониёл ӯро наҷот медиҳад. Ба таври мӯъҷиза, Худо даҳони шерҳоро баста, Дониёлро тамоми шаб муҳофизат мекунад. Субҳи рӯзи дигар, Дориюш ба чоҳ шитофт ва Дониёлро сиҳат ёфт. Подшоҳ фармони нав мебарорад, ки қудрати Худои Дониёлро эътироф мекунад ва ба ҳамаи одамон амр мекунад, ки аз Ӯ тарс ва эҳтиром кунанд. Дониёл дар зери ҳукмронии подшоҳ муваффақ мешавад. Ин боб имони бепоёни Дониёл ва садоқати Худоро дар раҳони бандаи Худ аз бало таъкид мекунад.

Дониёл 6:1 Ба Дориюш писанд омад, ки бар подшоҳӣ саду бист сардор таъин кунад, ки онҳо бояд бар тамоми салтанат бошанд;

Ин порча тасмими Дориюшро дар бораи таъин кардани 120 ҳокимон барои назорати салтанати худ тасвир мекунад.

1. Худо барои ба амал баровардани иродаи худ роҳбарӣ мекунад.

2. Ҳеҷ гоҳ қувваи садоқатро дар хидмат нодида нагиред.

1. 1 Вақоеънома 28:20 - "Ва Довуд ба писараш Сулаймон гуфт: "Қавӣ ва далер бош, ва ин корро кун: натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худо, Худои ман, бо ту хоҳад буд; туро тарк нахохад кард ва туро тарк нахохад кард, то даме ки тамоми кори хизмати хонаи Худовандро ба охир расонӣ.

2. Матто 25:21 - «Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! "

Дониёл 6:2 Ва бар ин се президент; Дониёл дар байни онҳо аввалин буд, то ки мирон ба онҳо ҳисобот диҳанд, ва подшоҳ ҳеҷ осебе набинад.

Дониёл яке аз се президент дар салтанати Бобил таъин шуд, ки барои назорат аз болои шоҳзодагон ва кафолат додани он, ки подшоҳ ҳеҷ гуна талафот надиҳад.

1: Худо ҳаёти моро назорат мекунад - ҳатто вақте ки мо дар кишвари бегона ҳастем, Ӯ метавонад моро барои иҷрои кори худ истифода барад.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш ба харҷ диҳем, ки адолат ва адолатро дар кор таъмин кунем ва ба васвасаи ришвахорӣ ва фасод наафтем.

1: Дониёл 5:19 - "Он гоҳ Дониёл (инчунин Балташасар номида мешавад) муддате бағоят дар ҳайрат монд ва фикрҳояш ӯро ба даҳшат андохтанд. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: "Белташасар, бигзор хоб ё таъбири он туро ба ташвиш наандозад. Балташасар дар ҷавоб гуфт: "Хоҷаам, хоб ба онҳое, ки аз ту нафрат доранд, ва таъбири он ба душманони ту бошад"».

2: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Дониёл 6:3 Ва ин Дониёл аз раисон ва мирон бартарӣ дошт, зеро дар вай рӯҳи олӣ буд; ва подшоҳ фикр кард, ки ӯро бар тамоми мулк таъин кунад.

Дониёлро аз сабаби рӯҳияи аълои худ дӯст медошт.

1. Қувваи Рӯҳи Аъло

2. Неъматҳои мақбули баланд

1. Масалҳо 15:30 — «Нигоҳи шодӣ дилро шод мегардонад, хушхабар саломатӣ мебахшад».

2. Эфсӯсиён 4:29 - «Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад».

Дониёл 6:4 Он гоҳ раисон ва мирон кӯшиш карданд, ки ба Дониёл дар бораи подшоҳӣ муқобилат кунанд; вале ҳеҷ далеле ва айбе наёфтанд; азбаски вафодор буд, дар вай ҳеҷ хато ё айбе пайдо нашуд.

Вафодорӣ ва беайбии Дониёл, сарфи назар аз кӯшишҳои шахсони қудратманд, ки дар ӯ айб меҷустанд, шубҳа надоштанд.

1. Қувваи вафодорӣ: Чӣ тавр намунаи Дониёл қувваи содиқ ва ростқавл буданро нишон медиҳад.

2. Беайбӣ дар муқобили душвориҳо: Аз садоқати бемайлони Дониёл ба адолат чӣ омӯхтан мумкин аст.

1. Забур 15:2б - Он ки беайб рафтор мекунад ва кори дуруст мекунад ва дар дили худ рост мегӯяд.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷравии хиёнаткорон онҳоро несту нобуд мекунад.

Дониёл 6:5 Он гоҳ ин одамон гуфтанд: «Мо ҳеҷ далеле дар бораи ин Дониёл намеёбем, магар ин ки дар бораи шариати Худои ӯ бар зидди ӯ пайдо накунем».

Дониёл бо вуҷуди таҳдиди марг ба Худо содиқ монд.

1: Новобаста аз он, ки мо бояд дар вафодории худ ба Худо содиқ бошем.

2: Биёед аз намунаи Дониёл далерӣ гирем ва дар эътиқоди худ устувор бошем.

1: Матто 10:28 - Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд кунад.

2: Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Дониёл 6:6 Он гоҳ ин раисон ва мирон назди подшоҳ ҷамъ омада, ба ӯ гуфтанд: «Эй подшоҳ Дориюш, то абад зинда бош».

Президентхо ва князхои подшохии Бобул ба назди подшох Дориюш омаданд, то ки садокати худро изхор кунанд ва ба у умри дароз орзу кунанд.

1. Вафодорӣ баракат меорад: Тадқиқот оид ба Дониёл 6:6

2. Қувваи вафодорӣ: Мулоҳиза дар бораи Дониёл 6:6

1. Матто 6:21 - Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Масалҳо 18:24 - Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

Дониёл 6:7 Ҳамаи раисони подшоҳӣ, ҳокимон ва мирон, машваратчиён ва мирибон, бо ҳам машварат карданд, то фармони подшоҳро муқаррар кунанд ва фармони қатъӣ бардоранд, то ҳар кӣ аз ягон Худо хоҳиш кунад, ё одами сӣ рӯз, ба ҷуз ту, эй подшоҳ, дар оғи шерҳо андохта хоҳад шуд.

Ин порча фармони шоҳонаро тасвир мекунад, ки аз ҷониби ҳокимони подшоҳӣ муқаррар карда шудааст, ки ҳар касе, ки сӣ рӯз ба ягон Худо ё одами ғайр аз подшоҳ дуо кунад, ба ҷӯйи шерҳо партофта мешавад.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ҳатто вақте ки ҷаҳон бар зидди мост.

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна иродаи Худо ҳатто дар муқобили мухолифатҳои заминӣ ғолиб меояд.

1. Дониёл 6:7 - «Ҳамаи раисони салтанат, ҳокимон ва мирон, машваратчиён ва мирибон бо ҳам машварат карданд, то фармони подшоҳро муқаррар кунанд ва фармони қатъӣ бардоранд, ки ҳар кӣ сӣ рӯз аз ҳар Худо ё одам талаб кунад, магар аз ту, эй подшоҳ, вай ба чуқурии шерҳо андохта хоҳад шуд».

2. Румиён 8:18-21 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ин замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, қиёс кардан намеарзад. Зеро ки

махлуқот мунтазири муштоқи зоҳир шудани фарзандони Худост. Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро мутеъ кардааст, ба умеди он ки худи махлуқот аз ғуломии фасод раҳо шавад ва озодии ҷалоли фарзандони Худоро ба даст орад. Бидонед, ки тамоми махлуқот то кунун якҷоя бо дарди зоиш нола мекард».

Дониёл 6:8 Акнун, эй подшоҳ, фармонро муқаррар кун ва навиштаҷотро имзо кун, то ки он мувофиқи шариати Модиён ва Форсҳо, ки тағир намеёбад, тағир наёбад.

Ин порча ба қонуни Мидияҳо ва Форсҳо таваҷҷӯҳ мекунад, ки онро тағир додан ғайриимкон аст.

1: Ҳамаи мо бояд қонунҳои муқарраршударо риоя кунем, новобаста аз эҳсосоти шахсии мо.

2: Ҳеҷ кас аз шариат болотар нест ва мо бояд қонуни заминро эҳтиром кунем.

1: Румиён 13: 1-7 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2: Хуруҷ 20: 1-17 - Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардааст. Шуморо пеш аз ман худоёни дигаре нест.

Дониёл 6:9 Шунинг учун шоҳ Дориюш ёзув ва фармонга имзо чекди.

Подшоҳ Дориюш бо хоҳиши Дониёл фармон баровард.

1. Итоати мо ба Худо подошҳои доимӣ хоҳад дошт.

2. Мо бояд имони Дониёлро қабул кунем ва тақлид кунем.

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Эфсӯсиён 6:5-7 - Ғуломон, ба оғоёни заминии худ бо тарс ва ларзон ва бо дили самимӣ итоат кунед, мисли он ки ба Масеҳ мехоҳед, на ба воситаи хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун бандагони Масеҳ, иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо оваред.

Дониёл 6:10 Дониёл фаҳмид, ки ин навиштаҷот имзо шудааст, ба хонаи худ даромад; ва тирезаҳои вай дар ҳуҷраи худ ба сӯи Ерусалим кушода буд, ва ҳар рӯз се бор зону зада, ба ҳузури Худои худ дуо мегуфт ва шукр мегуфт, чунон ки пештара.

Дониёл чун донист, ки навиштаҷот имзо шудааст, ба хонаи худ баргашт ва дар ҳуҷраи худ тирезаҳоро ба сӯи Ерусалим кушод ва ҳар рӯз се бор бо шукронаи Худо дуо гуфт, мисли пештара.

1. Нигоҳ доштани имон дар замони душворӣ

2. Ҳар рӯз ба Худо миннатдорӣ баён кардан

1. Луқо 18:1 Ва ӯ ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва суст нашаванд.

2. Забур 95:2 Биёед ба ҳузури Ӯ бо шукрона оянд

Дониёл 6:11 Он гоҳ ин одамон ҷамъ омаданд ва Дониёлро диданд, ки ба ҳузури Худои худ дуо ва илтиҷо мекунад.

Дониёл ҳатто дар муқобили таъқиботҳо ба Худо имон ва эътимоди бепоён нишон медиҳад.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ ва тангӣ мо метавонем бо имон ва таваккал ба Худо тасаллӣ диҳем.

2: Ҳатто вақте ки мо ба таъқибот дучор мешавем, мо метавонем дар имон ва таваккал ба Худо содиқ бошем.

1: Ибриён 10:36 - "Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored".

2: Isaiah 50: 7 - "Зеро ки Худованд Худо ба ман ёрӣ медиҳад; бинобар ин ман расво нашудаам; бинобар ин ман рӯйи худро мисли гӯсфанд гузоштаам, ва медонам, ки хиҷил нахоҳам шуд".

Дониёл 6:12 Ва онҳо наздик омада, дар бораи фармони подшоҳ ба ҳузури подшоҳ сухан ронданд; Магар фармоне имзо накардаӣ, ки ҳар кӣ дар давоми сӣ рӯз аз касе ё худое талаб кунад, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, дар оғи шерҳо андохта шавад? Подшоҳ дар ҷавоб гуфт: «Ин дуруст аст, мувофиқи шариати Модиён ва Форсҳо, ки тағир намедиҳад».

1: Мо бояд ба Худо содиқ ва содиқ бошем, ҳатто агар он душвор бошад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ оқибатҳои интихоби худро фаромӯш накунем ва омода бошем, ки бо онҳо рӯ ба рӯ шавем.

1: Матто 6:24 Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед.

2: Яъқуб 4:7-8 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Эй гунаҳкорон, дастҳоятонро бишӯед ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Дониёл 6 дар бораи имзои подшоҳ Дориюш фармоне мегӯяд, ки ҳар касе, ки аз ягон Худо ё одам, ғайр аз ӯ, дар давоми 30 рӯз илтимос кунад, ба чоҳи шерҳо партофта мешавад. Ин ҳикоя ҳамчун ёдраскунӣ хидмат мекунад, ки ба Худо содиқ бошем, ҳатто вақте ки душвор аст ва ҳамеша оқибатҳои интихоби худро дар назар дорем.

Дониёл 6:13 Он гоҳ онҳо ба ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Дониёл, ки аз банӣ-асирии Яҳудо аст, ба ту, эй подшоҳ, ва ба фармоне, ки ту имзо кардаӣ, эътибор намедиҳад, балки ҳар рӯз се бор илтимос мекунад. .

Дониёл дар имонаш қарор дод, ки сарфи назар аз фармони подшоҳ суботкорона ба Худо дуо гӯяд.

1. Қудрати намоз: таваккал ба Худо бо вуҷуди мухолифат.

2. Сабр дар имон: намунаи Дониёл.

1. Яъқуб 5:13–18

2. Матто 21:22

Дониёл 6:14 Подшоҳ, вақте ки ин суханонро шунид, сахт ба хашм омад ва дилашро ба Дониёл гузошт, то ки ӯро раҳо кунад; ва то ғуруби офтоб кӯшиш кард, ки ӯро наҷот диҳад.

Подшоҳ аз шунидани хабари ба оғи шер маҳкум шудани Дониёл хеле ғамгин шуд ва барои наҷоти ӯ беист кӯшиш кард.

1. Қудрати Худо барои наҷот додани мо аз вазъиятҳои душвор.

2. Раҳм ва раҳмати Худои меҳрубон.

1. Забур 34:17 - Вақте ки одилон фарёд мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

Дониёл 6:15 Он гоҳ ин одамон назди подшоҳ ҷамъ омада, ба подшоҳ гуфтанд: «Эй подшоҳ, бидон, ки шариати Мидиён ва Форсҳо чунин аст, ки ҳеҷ як фармон ва фармоне, ки подшоҳ муқаррар мекунад, тағир дода нашавад».

Мидияҳо ва Форсҳо қонуне доштанд, ки ҳеҷ як фармон ва фармони подшоҳро тағир додан мумкин нест.

1. Ќонунњои Худо бетағйир ва устуворанд.

2. Мо бояд қонунҳои ҳокимиятро эҳтиром кунем ва итоат кунем.

1. Яъқуб 4:17 Бинобар ин, барои касе, ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Румиён 13:1-2 Бигзор ҳар як ҷон ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва ҳокимиятҳои мавҷударо Худо таъин кардааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад, ва онҳое ки муқобилат мекунанд, бар худ доварӣ хоҳанд кард.

Дониёл 6:16 Подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, ба чоҳи шерҳо партофтанд. Подшоҳ ба Дониёл сухан ронда, гуфт: «Худои ту, ки ҳамеша ибодат мекунӣ, туро раҳо хоҳад кард».

Подшоҳ фармон медиҳад, ки Дониёлро ба оғи шер андохт, аммо подшоҳ Дониёлро итминон медиҳад, ки Худоаш ӯро наҷот медиҳад.

1. Вақте ки Худо имони моро меозмояд - Дониёл 6:16

2. Имони устувори Дониёл - Дониёл 6:16

1. Ибриён 11:6 - "Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад".

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

Дониёл 6:17 Ва сангеро оварда, бар даҳони чоҳ гузоштанд; ва подшоҳ онро бо мӯҳри худ ва бо мӯҳри оғоёни худ мӯҳр зад; то ки мақсади Дониёл тағйир наёбад.

Дониёл ба Худо илтифот ёфт ва сарфи назар аз қонунҳои тағйирнопазири замин содиқ монд.

1. Вафодории Худо аз қонунҳои офаридаи инсон болотар аст

2. Вафодории Дониёл ҳамчун намунаи он аст, ки чӣ тавр сарфи назар аз мухолифатҳо ба Худо содиқ мондан мумкин аст

1. Аъмол 5:29 - "Аммо Петрус ва ҳавворион ҷавоб доданд: Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон!"

2. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

Дониёл 6:18 Подшоҳ ба қасри худ рафт ва шабро рӯзадор гузаронд, ва асбобҳои мусиқиро пеши ӯ наовардand, ва хобаш аз вай рафт.

Подшоҳ шаби бехобиро рӯзадор ва бе мусиқӣ гузаронд.

1: Худо дар ҳама ҷо ва ҳама вақт бо мост, ҳатто дар лаҳзаҳои танҳоӣ ва харобии мо.

2: Рӯза як навъ намоз ва фурсати наздик шудан ба Худост.

1: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо».

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Дониёл 6:19 Подшоҳ субҳи барвақт бархоста, шитобон сӯи оғи шерҳо рафт.

Подшоҳ субҳи барвакт бархост ва шитобон ба оғи шер рафт.

1. Қувваи имон ва ҷасорат ҳангоми дучор шудан бо хатар.

2. Омӯзиши таваккал ба Худо ва таваккал ба муҳофизати Ӯ.

1. Ибриён 11:33-34, ки ба воситаи имон салтанатҳоро забт карданд, адолатро ба даст оварданд, ваъдаҳо гирифтанд, даҳони шерҳоро бастаанд.

2. Забур 91:11-12 Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро ҳифз кунанд. Туро бар дастонашон бардоранд, мабодо пои худро ба санг бизанӣ.

Дониёл 6:20 Ва ҳангоме ки ӯ ба чоҳ омад, бо овози нола ба Дониёл дод; ва подшоҳ ба Дониёл сухан ронда, гуфт: «Эй Дониёл, бандаи Худои Ҳай! туро аз шерҳо раҳоӣ мебахшад?

Вафодории Дониёл ба Худо вақте санҷида шуд, ки ӯро ба чоҳи шерҳо партофтанд.

1. Устуворӣ дар имон: Қиссаи Дониёл дар оғи шер

2. Ғалаба кардани тарс бо имон: Намунаи Дониёл

1. Ибриён 11: 33-34 - Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, писари духтари Фиръавн номида шуданро рад кард ва бартарӣ дод, ки дар назди халқи Худо бадрафторӣ кунад, на аз лаззатҳои зудгузари гуноҳ.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Дониёл 6:21 Он гоҳ Дониёл ба подшоҳ гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош».

Вафодорӣ ва садоқати Дониёл ба Худо ба ӯ имкон дод, ки бе тарси ҷазо дуо гӯяд.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба Худо содиқ бошем ва ҳеҷ гоҳ аз дуо натарсем.

2: Намунаи Дониёл ба мо нишон медиҳад, ки ҳатто дар вазъиятҳои душвор мо метавонем ба Худо содиқ ва содиқ бошем.

1: Румиён 12: 9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Дониёл 6:22 Худои ман фариштаи Худро фиристода, даҳони шерҳоро бастааст, то ки ба ман осебе нарасонанд; Ва низ пеши ту, эй подшоҳ, ҳеҷ осебе накардаам.

Дониёлро фариштаи Худо аз даҳони шер наҷот дод, зеро ӯ дар назди Худо ва подшоҳ ҳеҷ гуноҳе накардааст.

1. Худо ҳамеша моро мушоҳида мекунад ва вақте ки мо бегуноҳем, моро аз балоҳо нигоҳ медорад.

2. Муҳаббат ва муҳофизати Худо ҳамеша барои касонест, ки бегуноҳанд ва ҳеҷ гуноҳе намекунанд.

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Масалҳо 11:8 - Одил аз мусибат халос мешавад, ва ба ҷои ӯ шарир меояд.

Дониёл 6:23 Подшоҳ аз вай хеле шод шуда, фармуд, ки Дониёлро аз чоҳ берун баранд. Пас, Дониёл аз чоҳ бароварда шуд, ва ҳеҷ осебе бар вай дида нашуд, зеро ки ба Худои худ имон дошт.

Дониёлро барои ибодат накардан ба худоёни подшоҳ дар оғи шер партофтанд, аммо ӯ осеб надидааст, зеро ба Худо таваккал мекунад.

1. Қувваи имон: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

2. Муҳофизати мӯъҷизавии Худо

1. Ишаъё 43:2: «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

2. Забур 18:2: «Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман».

Дониёл 6:24 Ва подшоҳ амр фармуд, ва он шахсонеро, ки Дониёлро айбдор карда буданд, оварданд, ва онҳоро, онҳо, фарзандон ва занонашон, ба чоҳи шерҳо партофтанд; ва шерҳо ба онҳо ҳукмронӣ мекарданд, ва тамоми устухонҳои онҳоро пора-пора мекарданд, ё ҳаргиз ба қаъри чоҳ меомаданд.

Подшоҳ амр фармуд, ки одамонеро, ки Дониёлро айбдор карда буданд, оварда, ҳамроҳи фарзандон ва занонашон дар оғи шер андохт. Шерон бар онҳо ҳукмронӣ доштанд ва пеш аз он ки ба қаъри чоҳ нараванд, тамоми устухонҳояшонро шикастанд.

1. Худо метавонад офаридаҳои рӯи заминро барои адолат ва ҳифзи одамони бегуноҳ истифода барад.

2. Худо бар онон, ки ба бегуноҳ ситам мекунанд, адолат хоҳад кард.

1. Забур 91:13 - «Ту бар шер ва кобраро поймол хоҳӣ кард; шери бузург ва морро поймол хоҳӣ кард».

2. Матто 10:29-31 - "Оё ду гунҷишк ба як динор фурӯхта намешавад? Аммо ҳеҷ яке аз онҳо берун аз ғамхории Падари шумо ба замин намеафтад. Ва ҳатто мӯйҳои сари шумо ҳама шумурда шудаанд. битарсед, шумо аз гунҷишкони бисёре арзандаед».

Дониёл 6:25 Он гоҳ подшоҳ Дориюш ба ҳамаи халқҳо, миллатҳо ва забонҳое, ки дар тамоми рӯи замин сокинанд, навишт; Салом бар шумо афзун бод.

Шох Дориюш ба хамаи халкхо ва халкхои руи замин нома навишта, дар он изхори орзу кард, ки сулху осоиш афзун гардад.

1. Қувваи сулҳ: Чӣ тавр дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо ҳамоҳангӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Баракатҳои итоаткорӣ: Чӣ гуна итоат кардан ба иродаи Худо сулҳ ва қаноат меорад

1. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

2. Румиён 14:19 - "Пас, биёед тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, то кореро кунем, ки ба сулҳ ва таҳкими ҳамдигар оварда мерасонад."

Дониёл 6:26 Ман фармон медиҳам, ки дар ҳар салтанати Малакути ман одамон дар пеши Худои Дониёл метарсанд ва метарсанд, зеро ки Ӯ Худои Ҳай аст ва то абад устувор аст, ва Малакути Ӯ он чизест, ки несту нобуд нахоҳад шуд, ва ҳукмронӣ ҳатто то охир хоҳад буд.

Подшоҳ Дориюш фармон медиҳад, ки ҳамаи одамон дар салтанати ӯ бояд аз Худои Ҳай, Худои Дониёл, ки подшоҳӣ ва салтанати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад, эҳтиром ва тарсиданд.

1. Қудрати Салтанати Худо: Чӣ тавр барои баракатҳои абадӣ зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Муҳимияти имони Дониёл: Чӣ тавр бояд барои ҳадафи олӣ зиндагӣ кунад

1. Забур 45:10: «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам».

2. Румиён 1:16-17: "Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, пеш аз ҳама барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ. Зеро ки дар он адолати Худост. аз имон барои имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард"».

Дониёл 6:27 Ӯ наҷот медиҳад ва наҷот медиҳад, ва дар осмон ва дар замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меоварад, ки Дониёлро аз қудрати шерҳо раҳо кардааст.

Дониёл ба таври мӯъҷиза аз қудрати шерҳо аз ҷониби Худо, ки дар осмон ва бар замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меорад, наҷот ёфт.

1. Худо назорат мекунад: Наҷотдиҳии мӯъҷизавии Дониёл

2. Қудрати Худо: Аломатҳо ва мӯъҷизот дар осмон ва замин

1. Забур 34:17 - Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Матто 19:26 - Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Дониёл 6:28 Ҳамин тавр, ин Дониёл дар подшоҳии Дориюш ва дар салтанати Куруши форсӣ муваффақ шуд.

Дониёл дар замони ҳукмронии Дориюш ва Куруши форсӣ муваффақ буд.

1. Қудрати Худо боздошташаванда аст - Дониёл 6:28

2. Муваффақият дар муқобили душвориҳо - Дониёл 6:28

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост.

Дар боби 7 Дониёл рӯъёи чор ҳайвони ваҳшӣ ва омадани «Айёми қадим» ва «Писари Одам» оварда шудааст. Ин боб ба болоравӣ ва фурӯпошии салтанатҳои заминӣ ва таъсиси салтанати абадии Худо нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Дониёл дар соли аввали ҳукмронии Балшасар хоб ё рӯъё дид. Дар рӯъёи худ ӯ чор ҳайвони бузургеро мебинад, ки аз баҳр мебароянд (Дониёл 7:1-3).

Сархати 2: Ҳайвони якум мисли шере бо болҳои уқоб аст, ки империяи Бобилро ифода мекунад. Ҳайвони дуюм ба хирс монанд аст, ки империяи Миёнаву Форсро ифода мекунад. Ҳайвони сеюм мисли паланг бо чор бол ва чор калла аст, ки рамзи империяи Юнони таҳти роҳбарии Искандари Мақдунӣ мебошад (Дониёл 7:4-6).

Параграфи 3: Ҳайвони чорум ҳамчун даҳшатнок ва бениҳоят қавӣ тасвир шудааст, ки дандонҳои оҳанӣ ва даҳ шох дорад. Он як салтанати пурқувват ва харобиоварро ифода мекунад, ки пас аз империяҳои қаблӣ ба вуҷуд меояд. Дар байни даҳ шох шохи хурди дигаре пайдо мешавад, ки бо қудрати бузург фахр мекунад ва бар зидди Худо сухан меронад (Дониёл 7:7-8).

Параграфи 4: Биниш ба саҳнаи «Қадими рӯзҳо» дар тахт нишастааст, ки рамзи доварии илоҳии Худост. Ҳайвони чорум нест карда мешавад ва қудрати ҳайвонҳои дигар гирифта мешавад (Дониёл 7:9-12).

Сархати 5: Дониёл касеро мисли «Писари Одам» мебинад, ки бо абрҳои осмон меояд ва аз «Қадими айём» салтанат, ҷалол ва салтанати абадӣ мегирад. Малакути Писари Одам абадӣ хоҳад буд ва ҳамаи халқҳо ба Ӯ хизмат ва саҷда хоҳанд кард (Дониёл 7:13-14).

Сархати 6: Дониёл барои фаҳмидани маънои рӯъё ба яке аз мавҷудоти осмонӣ наздик мешавад. Ба ӯ гуфта мешавад, ки чор ҳайвони ваҳшӣ чаҳор салтанатеро ифода мекунанд, ки эҳьё ва фурӯ хоҳанд рафт ва «муқаддасони Ҳаққи Таоло» дар ниҳоят салтанатро қабул мекунанд ва онро абадан соҳиб хоҳанд шуд (Дониёл 7:15-18).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 7 Дониёл рӯъё дар бораи чор ҳайвони ваҳшӣ оварда шудааст
ва омадани «Айёми қадим» ва «Писари Одам»,
болоравии ва фурӯпошии салтанатҳои замини ро нишон медиҳад
ва барпо намудани Малакути абадии Худо.

Орзуи Дониёл ё рӯъёи чор ҳайвони бузурге, ки аз баҳр мебароянд.
Тафсири ҳайвонҳо ҳамчун намояндагии империяҳои Бобул, Миёнаву Форс ва Юнон.
Тавсифи ҳайвони даҳшатноки чорум ва пайдоиши шохи хурд бо қудрати бузург.
Биниш дар бораи «Қадими рӯзҳо» дар тахт нишаста ва нобудшавии ҳайвони чорум.
Намуди зоҳирии «Писари Одам», ки салтанати ҷовидонаро аз «Қадими айём» гирифтааст.

Шарҳи рӯъё аз ҷониби мавҷудоти осмонӣ, муайян кардани чаҳор салтанат ва соҳиби ниҳоии салтанат аз ҷониби «муқаддасони Ҳаққи Таоло».

Дар ин боби Дониёл рӯъёе оварда шудааст, ки Дониёл дар соли аввали ҳукмронии Балшасар дида буд. Дар рӯъёи худ Дониёл чор ҳайвони бузургеро мебинад, ки аз баҳр мебароянд. Аввалин ҳайвони ваҳшӣ мисли шере бо болҳои уқоб аст, ки империяи Бобилро ифода мекунад. Ҳайвони дуюм мисли хирс аст, ки рамзи империяи Миёнаву Форсро ифода мекунад. Ҳайвони сеюм мисли паланг бо чор бол ва чор сар аст, ки империяи Юнонро дар зери Искандари Мақдунӣ муаррифӣ мекунад. Ҳайвони чорум ҳамчун даҳшатнок ва бениҳоят қавӣ тасвир шудааст, ки дандонҳои оҳанӣ ва даҳ шох дорад. Он як салтанати пурқувват ва харобиоварро ифода мекунад, ки пас аз империяҳои қаблӣ ба вуҷуд меояд. Дар байни даҳ шох шохи хурди дигаре пайдо мешавад, ки бо қудрати бузург фахр мекунад ва бар зидди Худо сухан меронад. Пас аз он рӯъё ба саҳнаи «Қадими айём» дар тахт нишастааст, ки рамзи доварии илоҳии Худост. Ҳайвони чорум несту нобуд мешавад ва қудрати ҳайвонҳои дигар гирифта мешавад. Дониёл касеро мебинад, ки мисли «Писари Одам» бо абрҳои осмон меояд ва аз «Замонҳои қадим» салтанат, ҷалол ва салтанати абадӣ мегирад. Подшоҳии Писари Одам абадӣ хоҳад буд ва ҳамаи халқҳо ба Ӯ хизмат ва саҷда хоҳанд кард. Дониёл аз яке аз мавҷудоти осмонӣ фаҳмиш меҷӯяд, ки ӯ мефаҳмонад, ки чор ҳайвон чаҳор салтанатро ифода мекунанд, ки эҳё ва фурӯ хоҳанд рафт. Дар ниҳоят, «муқаддасони Ҳаққи Таоло» салтанатро қабул мекунанд ва то абад соҳиби он хоҳанд буд. Ин боб ба болоравӣ ва фурӯпошии салтанатҳои заминӣ ва таъсиси салтанати абадии Худо дар зери ҳокимияти Писари Одам таъкид мекунад.

Дониёл 7:1 Дар соли аввали ҳукмронии Белшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл хоб ва рӯъёҳои сари худро дар бистари худ дид, ва он гоҳ хобро навишта, ҷамъи воқеаҳоро нақл кард.

Дониёл хоб дид ва тафсилотро дар соли аввали ҳукмронии Белшасар ҳамчун подшоҳи Бобил навишт.

1. Чӣ тавр хобҳо метавонанд моро дар зиндагӣ роҳнамоӣ кунанд

2. Қувваи итоъат ба Худо

1. Ҳастӣ 37:5-12 - хоби Юсуф ва ҳасад аз бародаронаш

2. Матто 2:12-13 - Орзуи Юсуф, ки ба Миср гурехт, то Исоро аз Ҳиродус наҷот диҳад.

Дониёл 7:2 Дониёл сухан ронда, гуфт: «Ман шабона дар рӯъё дидам, ва инак, чор шамоли осмон бар баҳри бузург меҷангад.

Дониёл дар рӯъё чор шамолро дид, ки ба баҳри бузург меҷанганд.

1: Муборизаи чор бод ба мо хотиррасон мекунад, ки роҳи зиндагӣ аксаран душвор аст, аммо Худо дар ҳар тӯфон бо мост.

2: Муборизаи чор бод ба мо хотиррасон мекунад, ки дар имони худ устувор бошем ва ба Худо таваккал кунем, ки моро дар тӯфонҳои зиндагӣ ҳидоят кунад.

1: Матто 14:22-26 - Исо дар рӯи об қадам мезанад, вақте ки шогирдон дар миёни тӯфон мубориза мебаранд.

2: Забур 107:29 - Ӯ тӯфонро ором мекунад, то мавҷҳои он ором бошанд.

Дониёл 7:3 Ва чор ҳайвони бузурге аз баҳр баромаданд, ки аз якдигар гуногун буданд.

Ин порча рӯъёи чор ҳайвони бузургеро, ки аз баҳр берун меоянд, тасвир мекунад.

1. Қувваи рӯъё: Ҷустуҷӯи қувват дар тӯфон

2. Гуногунӣ: фарогирии тамоми офаридаҳои Худо

1. Ишаъё 11:6–9

2. Ваҳй 5:11–14

Дониёл 7:4 Аввалин ба шер монанд буд ва болҳои уқоб дошт: Ман дидам, ки болҳояш канда шуданд, ва он аз замин бардошта шуд, ва мисли одам бар пойҳо бархоста шуд, ва дили одам дода шуд. ба он.

Дониёл дар рӯъё чор ҳайвони ваҳшӣ дид, ки аввалини онҳо шере бо болҳои уқоб буд. Вақте ки болҳо канда шуд, он мисли мард бар ду по меистод ва дили одамиро додаанд.

1. Қувваи Тағйирот - Чӣ тавр Худо метавонад моро аз дарун берун тағйир диҳад.

2. Бартараф кардани душвориҳо - Муҳимияти таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои душворӣ.

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Дониёл 7:5 Ва инак ҳайвони ваҳшии дигаре, ки ба хирс монанд аст, ва аз як тараф бархоста, дар даҳони он дар байни дандонҳои он се қабурға дошт; ва ба вай гуфтанд: «Бархез». , гушти бисьёре бихуранд.

Дониёл ҳайвони дуюмеро дид, ки ба хирс шабоҳат дошт ва дар даҳонаш се қабурға дошт. Ба он фармуда шуд, ки гӯшти зиёд бихӯранд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо ба амал меояд

2. Масъулияти халқи Худо: Хӯрдани дуруст ва рафтори дуруст

1. Забур 33:9 - «Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад, фармон дод, ва устувор монд».

2. Масалҳо 13:19 - "Ҳаваси иҷрошуда барои нафс ширин аст, аммо рӯй гардондан аз бадӣ барои аблаҳон зишт аст".

Дониёл 7:6 Баъд аз ин ман дидам, ва инак, дигареро мисли паланг, ки дар пушти он чор боли мурғ дошт; ҳайвони ваҳшӣ низ чор калла дошт; ва салтанат ба он дода шуд.

Ин порча нишон медиҳад, ки ҳайвони ваҳшӣ бо чор бол ва чор калла бар замин ҳукмронӣ мекунад.

1. Худо фармонравоиро ба башарият додааст, аммо ин қудрат бояд бо эҳтиёт ва мувофиқи хости Худо истифода шавад.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба васвасаҳои қудрат ва назорат таслим нашавем, зеро оқибатҳои он метавонад харобиовар бошад.

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Ҳастӣ 1:26-28 - Он гоҳ Худо гуфт: «Биёед одамро ба сурати худ, мувофиқи шабоҳати худ ба вуҷуд оварем. Ва бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар чорпоён ва бар тамоми замин ва бар ҳар хазандае, ки дар рӯи замин мехазад, салтанат дошта бошанд. Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; онҳоро марду зан офаридааст. Ва Худо онҳоро баракат дод. Ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар шавед, ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар мавҷудоти зиндае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, ҳукмрон бошед».

Дониёл 7:7 Баъд аз ин ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак ҳайвони чорумро дидам, ки даҳшатнок ва даҳшатнок ва бағоят қавӣ буд; ва дандонҳои азими оҳанин дошт: хӯрда ва пора-пора мекард, ва боқимондаро бо пойҳои он мӯҳр мезад; ва он даҳ шох дошт.

Ин порча ҳайвони чорумро тасвир мекунад, ки тавонотар ва аз ҳар чизе ки қаблан дида шуда буд, фарқ мекунад. Он дорои дандонҳои бузурги оҳанӣ ва даҳ шох аст.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Худо ҳатто аз чизҳои ғайриоддӣ барои анҷом додани корҳои бузург истифода мебарад

2. Подшоҳии Худо: Чӣ гуна Худо бар ҳама чиз, ҳатто ғайриинтизортарин аст

1. Ишаъё 11: 1-2 - "Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха хоҳад шуд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд».

2. Ваҳй 17: 13-14 - "Онҳо як ақида доранд ва қувват ва қуввати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод. Онҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра онҳоро мағлуб хоҳад кард, зеро ки Ӯ Худованди оғоён ва Подшоҳ аст. подшоҳон; ва онҳое ки бо Ӯ ҳастанд, даъват ва баргузида ва аминанд».

Дониёл 7:8 Ман шохҳоро дидам, ва инак, дар миёни онҳо шохи дигаре пайдо шуд, ки дар пеши онҳо се шохи аввалини решаканшуда буданд; ва инак, дар ин шох чашмҳо мисли чашмони одам, ва даҳон сухани бузург.

Ба Дониёл рӯъё дода мешавад, ки дар ҳайвони ваҳшӣ чаҳор шох дорад, ки як шохи онҳо аз шохи дигар хурдтар аст ва чашмонаш мисли одам ва даҳоне дорад, ки суханони бузург мегӯяд.

1. Қувваи ғурур: Хатарҳои фикрронии аз ҳад баланд дар бораи худ

2. Ҳикмати фаҳмиш: Чӣ гуна бояд овози Худоро дар ҳаёти мо шинохт

1. Масалҳо 16:18: «Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Юҳанно 10:27: "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

Дониёл 7:9 Ман дидам, ки тахтҳо сарнагун карда шуданд, ва Қадими айём нишастааст, ки ҷомааш мисли барф сафед ва мӯйи сараш мисли пашми пок буд; тахти ӯ мисли алангаи оташ ва чархҳои ӯ буд. чун оташи сӯзон.

Қадими айём бар тахти оташ нишаста буд ва зоҳираш мисли барф сафед буд.

1. Ҷалоли Худо: Тафаккур дар бораи муқаддасоти қадимии рӯзҳо

2. Қудрати Худо: Шинохти қудрати қадимии замонҳо

1. Ишаъё 6:1-7 - рӯъёи Худованд бар тахти ҷалоли худ

2. Забур 93: 1-5 - Худованд бузургвор пӯшидааст ва то абад ҳамчун Подшоҳ муқаррар шудааст

Дониёл 7:10 Наҳри оташин ҷорӣ шуда, аз пеши ӯ берун меомад: ҳазорон нафар ба Ӯ хизмат мекарданд, ва даҳ ҳазор нафар дар пеши ӯ меистоданд; доварӣ таъин шуд, ва китобҳо кушода шуданд.

Ин порча дар бораи бузургӣ ва қудрати Худо сухан меронад, зеро бисёре аз махлуқоти осмонӣ ҳангоми доварии илоҳӣ ба назди ӯ меоянд.

1. Бузургӣ ва тавоноии Худо: ниёзи мо ба тарс ва эҳтироми Ӯ

2. Аҳамияти масъулият: Даъват ба зиндагии одилона

1. Забур 97:9 - Зеро ки Ту, эй Худованд, болотар аз тамоми замин ҳастӣ: Ту аз ҳама худоён баланд ҳастӣ.

2. Масалҳо 15:3 - Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ки бад ва некиро мебинад.

Дониёл 7:11 Ман аз овози суханони бузурге, ки шох гуфта буд, дидам: Ман дидам, ки ҳайвони ваҳшӣ кушта ва ҷасади вай несту нобуд шуда, ба шӯълаи сӯзон дода шавад.

Шох аз суханони бузург сухан мегуфт, ва ҳайвони ваҳшӣ несту нобуд ва ба оташи сӯзон дода шуд.

1: Адолати Худо ғолиб меояд - Дониёл 7:11

2: Огоҳ бошед ва ба Худо итоат кунед - Дониёл 7:11

1: Ваҳй 19:20 - Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо ӯ пайғамбари козиб, ки пеш аз ӯ мӯъҷизаҳо ба амал овард, ва онҳоеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳшӣ гирифта буданд, ва онҳоеро, ки ба сурати ӯ саҷда мекарданд, фиреб дод. Ин ҳардуро зинда ба кӯли оташе андохтанд, ки аз кибрит фурӯзон буд.

2: Ишаъё 30:33 - Зеро ки Тӯфет аз қадим таъин шудааст; бале, барои подшоҳ омода шудааст; Ӯ онро чуқур ва калон сохт: теппаи он оташ ва ҳезуми зиёд аст; нафаси Худованд мисли сели кибрит онро меафрӯзонад.

Дониёл 7:12 Дар мавриди боқимондаи ҳайвоноти ваҳшӣ ҳукмронии онҳо аз байн бурда шуд, вале умри онҳо барои як вақт ва замон дароз шуд.

Дар рӯъёи Дониёл дар бораи чор ҳайвони ваҳшӣ рамзи чаҳор империяи ҷаҳоние мебошад, ки меоянд ва хоҳанд рафт, аммо Малакути Худо то абад боқӣ хоҳад монд.

1. Ҳеҷ салтанате доимӣ нест: Ҳама чиз ба хости Худост.

2. Салтанати Худо то абад боқӣ хоҳад монд: Биҷӯед, ки Салтанати Ӯро бино кунед ва ба он хизмат кунед.

1. Ибриён 12:27-29 - "Ва ин калима, ки боз як бори дигар, маънои аз байн бурдани он чи ларзонда мешавад, мисли чизҳои офарида шудааст, то он чиро, ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад. Бинобар ин мо салтанатеро қабул мекунем. ки онро ҷунбондан мумкин нест, файз дошта бошем, то ки ба василаи он Худоро ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарси илоҳӣ ибодат кунем; зеро ки Худои мо оташи фурӯбаранда аст».

2. Забур 145:13 - «Малакути Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо пойдор аст».

Дониёл 7:13 Ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак, касе мисли Писари Одам бо абрҳои осмон омада, ба сӯи Қадими айём омад, ва Ӯро пеши Ӯ наздик оварданд.

Писари Одам дар рӯъё дида шуд, ки бо абрҳои осмон ба сӯи Айёми Қадим меояд.

1. Шаъну шараф ва ҷалоли Фарзанди Инсон

2. Қувваи рӯъёҳо ва орзуҳо

1. Ишаъё 6:1-3 - Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард.

2. Ваҳй 1:12-16 - Ман ҳафт чароғдони тилло дидам, ва дар миёни ҳафт чароғдон яке мисли писари Одам, ки дар тан ҷомаи дароз дошт ва дар гирди синааш камарбанди тиллоӣ дошт.

Дониёл 7:14 Ва ба ӯ салтанат, ҷалол ва салтанате дода шудааст, ки ҳамаи қавмҳо, халқҳо ва забонҳо ба Ӯ хизмат кунанд; салтанати ӯ салтанати ҷовидонӣ аст, ки гузарон нест, ва салтанати ӯ он чи хоҳад буд. нобуд нашавад.

Ин порча дар бораи салтанат ва салтанати абадии Худо сухан меронад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: табиати ҷовидонаи салтанат ва салтанати Ӯ

2. Қудрати абадии Худо: Ёдоварӣ аз вафодорӣ ва подшоҳии Ӯ

1. Ирмиё 32:27 - Инак, Ман Худованд, Худои тамоми башар ҳастам: оё барои ман чизи сахте ҳаст?

2. Забур 145:13 - Малакути Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо боқӣ мемонад.

Дониёл 7:15 Ман, Дониёл, рӯҳам дар миёни баданам ғамгин шудам, ва рӯъёҳои сарам маро ба изтироб меовард.

Дониёл аз рӯъёҳое, ки гирифта буд, ранҷи амиқи рӯҳонӣ дошт.

1: Вақте ки мо рӯъёҳои илоҳӣ мегирем, ин метавонад душвор бошад, аммо Худо ҳамеша дар вақти тангӣ моро дастгирӣ мекунад.

2: Тавассути дуо ва мулоҳиза, мо метавонем ба Худо барои қувват ва тасаллӣ муроҷиат кунем, вақте ки рӯъёҳое, ки мо намефаҳмем, ба изтироб меоем.

1: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2: Забур 34: 17-18 - "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад."

Дониёл 7:16 Ман ба яке аз онҳое ки дар он ҷо истода буданд, наздик шуда, аз ӯ ҳақиқати ҳамаи инро пурсидам. Пас ӯ ба ман гуфт ва таъбири ин чизҳоро ба ман фаҳмонд.

Дониёл дар рӯъё чаҳор ҳайвони ваҳшӣ аз баҳр берун меояд ва аз яке аз ҳозирон пурсон шудан мехоҳад, ки маънои рӯъёро бифаҳмад.

1: Роҳҳои Худо пурасрор аст, аммо Ӯ ҳамеша ҳақиқатро ба онҳое, ки онро меҷӯянд, ошкор мекунад.

2: Худо ҳамеша ба мо фаҳмиш медиҳад, ки мо барои иҷро кардани иродаи Ӯ лозим аст.

1: Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб медиҳам ва чизҳои бузург ва ақлро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

2: Юҳанно 16:13 - «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад».

Дониёл 7:17 Ин ҳайвонҳои бузург, ки чор нафаранд, чор подшоҳ мебошанд, ки аз замин ба вуҷуд меоянд.

Дониёл дар рӯъёи худ чор ҳайвони ваҳшӣ мебинад, ки чор подшоҳеро, ки аз замин бармехезанд, намояндагӣ мекунанд.

1. Ҳукмронии бепоёни Худо: Мо дар рӯъёи Дониёл мебинем, ки сарфи назар аз он ки бетартибӣ ба назар мерасад, Худо то ҳол дар зери назорат аст.

2. Эҳёи Миллатҳо: Мо аз ин порча омӯхта метавонем, ки халқҳо меоянду мераванд, аммо нақшаи ниҳоии Худо бетағйир боқӣ мемонад.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 46:10 - интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон карда, корҳои ҳанӯз анҷомнаёфтаро эълон карда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

Дониёл 7:18 Аммо муқаддасони Ҳаққи Таоло салтанатро гирифта, салтанатро то абад, то абад соҳиб хоҳанд шуд.

Муқаддасони Ҳаққи Таоло салтанатро то абад гирифта, соҳиб хоҳанд шуд.

1: Худо ба халқи худ ваъдаи салтанати абадӣ додааст.

2: Дар баробари душвориҳо мо бояд содиқ бошем ва дар хотир дорем, ки Худованд ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Қӯлассиён 3:15-17 - Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Дониёл 7:19 Он гоҳ ман ҳақиқати ҳайвони ваҳшии чорумро, ки аз дигар ҳайвони ваҳшӣ фарқ мекард ва бениҳоят даҳшатнок, дандонҳояш аз оҳан ва нохунҳояш аз мис буд, медонистам; ки хӯрда, пора-пора карда, боқимондаро бо пойҳои худ мезад;

Дониёл аз рӯъёи чаҳор ҳайвони ваҳшӣ, ки яке аз онҳо махсусан даҳшатнок ва харобиовар аст, бо дандонҳои оҳанин ва чанголҳои биринҷӣ ба изтироб афтод.

1. Бартараф кардани тарс дар баробари душвориҳо

2. Фаҳмидани нақшаи Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 43:1-3 Аммо алҳол, мегӯяд Худованд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

2. Такрори Шариат 31:6 Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Дониёл 7:20 Ва аз даҳ шохе ки дар сари Ӯ буд, ва шохи дигаре, ки боло меомад, ва се шохи пеши ӯ афтоданд; ҳатто аз он шохе, ки чашмон ва даҳоне дошт, ки суханони хеле бузург мегуфт, ва нигоҳаш аз ҳамтоёни худ қавитар буд.

Дониёл дар рӯъё ҳайвони ваҳшӣ бо даҳ шохро мебинад, ки сетои онҳо меафтад, то шохи дорои чашм ва даҳон дорад, ки суханони бузург мегӯяд.

1. Нерӯи сухани гуфтор

2. Нерӯи нотавон

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст

2. Ибриён 11:34 - Зӯроварии оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер наҷот ёфтанд, аз заъф қавӣ шуданд.

Дониёл 7:21 Ман дидам, ки ҳамон шох бо муқаддасон ҷанг карда, бар онҳо ғолиб омад;

Ин порча тасвир мекунад, ки шохи ҳайвони ваҳшӣ бар зидди муқаддасон ҷанг кард ва бар онҳо пирӯз шуд.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр устувор будан дар муқобили мушкилот имони моро мустаҳкам мекунад

2. Бартараф кардани васвасаҳо: Чӣ гуна бояд сарфи назар аз фишорҳои ҷаҳон ба эътиқоди худ содиқ бимонем

1. Матто 16:24-25 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Дониёл 7:22 То даме ки Қадими айём фаро расид, ва ба муқаддасони Ҳаққи Таоло доварӣ карда шуд; ва замоне расид, ки муқаддасон салтанатро соҳиб шуданд.

Худо довари олӣ аст ва ӯ ба халқи худ адолат ва сулҳ меорад.

1: Худо ба мӯъминон адолат ва осоиштагӣ меорад.

2: Худо довари ниҳоии аст ва адолатро барои одил меорад.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Дониёл 7:23 Ҳамин тавр ӯ гуфт: "Ҳайвони чорум подшоҳии чоруми рӯи замин хоҳад буд, ки аз ҳама салтанатҳо гуногун хоҳад буд ва тамоми заминро хӯрда, поймол карда, пора-пора хоҳад кард".

Дониёл дар рӯъё ҳайвони чорумро дид, ки подшоҳии чорум хоҳад буд ва аз дигар салтанатҳо фарқ мекунад ва дар тамоми замин ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани ҳайвони чорум дар Дониёл 7:23

2. Қувваи истодагарӣ: Бартараф кардани душвориҳои ҳайвони чорум дар Дониёл 7:23

1. Ваҳй 13:7 - Ва ба ӯ ато шудааст, ки бо муқаддасон ҷанг кунад ва онҳоро мағлуб кунад; ва ба ӯ бар ҳамаи қабилаҳо, ва забонҳо ва халқҳо қудрат дода шудааст.

2. Ишаъё 11:4 - Аммо ӯ мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ хоҳад зад, ва бо нафаси лабҳояш бикушад. ситамкорон.

Дониёл 7:24 Ва даҳ шохи ин салтанат даҳ подшоҳе ҳастанд, ки ба майдон хоҳанд омад, ва дигаре аз паси онҳо ба вуҷуд хоҳад омад; ва ӯ аз аввал фарқ хоҳад кард, ва се подшоҳро мутеъ хоҳад кард.

Малакути Худо тавассути даҳ подшоҳ ба вуҷуд оварда мешавад, ки баъд аз он як шахси нодир ба қудрат меояд ва се подшоҳи дигарро мутеъ хоҳад кард.

1. Нақшаи Худо: Фаҳмидани аҳамияти Даҳ Подшоҳ ва як мутеъи беназир

2. Фаҳмидани ҳокимияти Худо: нақшаи ӯ барои подшоҳон ва салтанатҳо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Ваҳй 11:15 - Ва фариштаи ҳафтум садо дод; ва дар осмон овозҳои баланд шунида мешуданд, ки мегуфтанд: «Малакути ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст; ва то абад подшоҳӣ хоҳад кард.

Дониёл 7:25 Ва ӯ бар зидди Ҳаққи Таоло суханони бузург хоҳад гуфт, ва муқаддасони Ҳаққи Таолоро хаста хоҳад кард, ва фикр мекунад, ки замонҳо ва қонунҳоро иваз кунанд; вақт.

Дар Дониёл 7:25, зиддимасеҳ пешгӯӣ шудааст, ки ба Худои Таоло муқобилат кунад, муқаддасонро таъқиб кунад ва кӯшиш кунад, ки замонҳо ва қонунҳоро тағир диҳад.

1. Даҷҷил: Масеҳи козиб ва душмани Худо

2. Дар муқобили таъқибот устувор истода

1. Ваҳй 13:7-8 - Ва ба ӯ дода шудааст, ки бо муқаддасон ҷанг кунад ва онҳоро мағлуб кунад; ва ба ӯ қудрат бар ҳамаи қабилаҳо, ва забонҳо ва халқҳо дода шудааст. Ва ҳамаи сокинони рӯи замин ба Ӯ саҷда хоҳанд кард, ки номаш дар китоби ҳаёти Барра, ки аз офариниши ҷаҳон кушта шудааст, навишта нашудааст.

2. Матто 10:22 - Ва ҳамаи одамон ба хотири исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Дониёл 7:26 Аммо доварӣ муқаррар хоҳад шуд, ва онҳо салтанати Ӯро аз байн хоҳанд бурд, то ки онро то охир несту нобуд кунанд.

Доварии Худо ҳукмронии шариронро аз байн мебарад ва ба охир ҳалокат меорад.

1. «Ҳукми Худо ва фармонравоии Ӯ бар ҳама чиз».

2. «Халокати шарир ва Малакути абадии Худо»

1. Румиён 14:17 - Зеро ки Малакути Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки аз адолат, осоиштагӣ ва шодӣ дар Рӯҳулқудс аст.

2. Ваҳй 11:15 - Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнайи худро навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баланд шуданд, ки мегуфтанд: Малакути ҷаҳон Малакути Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст, ва Ӯ то абад подшоҳӣ хоҳад кард. .

Дониёл 7:27 Ва салтанат ва салтанат ва бузургии Малакути зери тамоми осмон ба қавми муқаддасони Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд, ки салтанати онҳо салтанати абадӣ аст, ва ҳама салтанатҳо ба Ӯ хизмат карда, итоат хоҳанд кард. .

Подшоҳии Худо абадӣ аст ва ҳамаи онҳое ки ба Ӯ хизмат мекунанд, мукофот хоҳанд гирифт.

1: Ваъдаи бепоёни Салтанати Худо

2: Қудрати хизмат ва итоат ба Худованд

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Дониёл 7:28 То ба охир ин кор аст. Дониёл бошам, хаёлам маро ба изтироб оварад, ва чеҳраи ман дар ман дигар шуд;

Ин порча дар бораи анҷоми рӯъёе, ки ба Дониёл дода шудааст, нақл мекунад. Вай ба фикру хаёл печид ва чехрааш дигар шуд, вале ин масъаларо дар худ нигох дошт.

1. Хомӯш будан метавонад шаҳодате бошад: чӣ гуна рад кардани Дониёл аз сӯҳбат дар бораи рӯъёи худ имони ӯро нишон дод

2. Дар шароити душвор ба Худо таваккал кардан: Аз намунаи Дониёл омӯхтан

1. Масалҳо 17:27-28 - Касе, ки дониш дорад, сухани худро дареғ медорад, ва хирадманд рӯҳи ором аст. Ҳатто беақл ҳангоме ки хомӯш бошад, доно ҳисобида мешавад; Вақте ки ӯ лабҳояшро мебандад, ӯро дарк мекунанд.

2. Яъқуб 1:2-3 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабр меорад.

Боби 8 Дониёл рӯъёи дигареро ба Дониёл пешкаш мекунад, ки диққати худро ба қӯчқор, буз ва шохи хурдакак медиҳад. Ин боб дар бораи рӯйдодҳои оянда фаҳмиш медиҳад ва ғалабаи ниҳоии халқи Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Дониёл дар соли сеюми ҳукмронии подшоҳ Белшасар рӯъё гирифт. Дар рӯъёи худ Дониёл худро дар қалъаи Суса мебинад, ки дар канори канали Улай истодааст (Дониёл 8:1-2).

Сархати 2: Дониёл қӯчқореро мебинад, ки ду шох дорад, ки яке аз дигараш дарозтар аст. Қӯчқор ба ғарб, шимол ва ҷануб тела дода, қувва ва бартарияти худро нишон медиҳад (Дониёл 8:3-4).

Сархати 3: Бузи нар ногаҳон пайдо мешавад, ки дар байни чашмонаш шохи намоён дорад ва бо суръат ва хашм ба сӯи қӯчқор ҳамла мекунад. Буз қӯчқорро мағлуб карда, шохҳояшро мешиканад ва поймол мекунад (Дониёл 8:5-7).

Сархати 4: Буз бениҳоят тавоно мешавад, аммо шохи бузурги он шикастааст. Ба ҷои он, чор шохи намоён пайдо мешаванд, ки чаҳор салтанатро ифода мекунанд, ки аз халқ ба вуҷуд меоянд (Дониёл 8:8-9).

Сархати 5: Аз яке аз чор шох шохи хурде мебарояд ва дар қувват мерӯяд, ки бо Худо фахр мекунад ва халқи Ӯро таъқиб мекунад. Он ҳатто кӯшиш мекунад, ки қурбонии ҳаррӯзаро бекор кунад ва маъбадро таҳқир кунад (Дониёл 8:9-12).

Сархати 6: Дониёл сӯҳбати ду мавҷуди дигари осмониро мешунавад ва яке мепурсад, ки рӯъё то кай давом мекунад. Ҷавоб ин аст, ки рӯъё ба ояндаи дур ва замони таъиншудаи охирзамон тааллуқ дорад (Дониёл 8:13-14).

Сархати 7-ум: Дониёл тавзеҳоти бештар мехоҳад ва ба ӯ гуфта мешавад, ки шохи хурд идома хоҳад дод ва бар зидди халқи Худо ҷанг мекунад. Аммо, он дар ниҳоят бо дахолати илоҳӣ нест карда мешавад (Дониёл 8:23-25).

Дар ҷамъбаст,
Боби 8 Дониёл рӯъёи дигареро ба Дониёл пешкаш мекунад,
қӯчқор, буз ва шохи андаке,
таъмин намудани фаҳмиш дар бораи рӯйдодҳои оянда
ва нишон додани ғалабаи ниҳоии халқи Худо.

Намоиши Дониёл дар қалъаи Суза дар канори канали Улай.
Пайдоиши қӯчқор бо ду шох, ки рамзи қудрат ва бартарии он аст.
Омадани бузғола бо шохи барҷаста, мағлуб кардани қӯчқор.
Пайдоиши чор шохи намоён аз шохи шикастаи буз, ки чор салтанатро ифода мекунад.
Бархостани шохи андаке аз яке аз чор шох, фахр кардан бо Худо ва таъқиби халқи Ӯ.

Гуфтугӯи байни мавҷудоти осмонӣ шунида шуд, ки ояндаи дур ва вақти таъиншудаи охирро нишон медиҳад.
Пешгӯии шукуфоии давомдори шохи хурд ва таъқиботи халқи Худо ва пас аз нобудшавии он бо дахолати илоҳӣ.

Дар ин боби Дониёл рӯъёи дигаре оварда шудааст, ки Дониёл дар соли сеюми ҳукмронии подшоҳ Балшасар гирифта буд. Дар рӯъёи худ Дониёл худро дар қалъаи Суза мебинад, ки дар канори канали Улай истодааст. Вай қӯчқореро мебинад, ки ду шохи яке аз дигараш дарозтар буда, ба ғарб, шимол ва ҷануб тела дода, қувва ва бартарии худро нишон медиҳад. Он гоҳ бузғолае пайдо мешавад, ки миёни чашмонаш шохи намоён дорад ва бо суръат ва хашм ба сӯи қӯчқор ҳамла мекунад ва онро мағлуб мекунад ва шохҳояшро мешиканад. Буз бениҳоят тавоно мешавад, аммо шохи бузурги он шикастааст ва дар ҷои он чаҳор шохи намоён пайдо мешаванд, ки чаҳор салтанатро ифода мекунанд. Аз як шохи чор шох шохи хурде мебарояд ва дар ќудрат месабзад, ки бо Худо фахр мекунад ва мардумашро таъќиб мекунад. Он ҳатто кӯшиш мекунад, ки қурбонии ҳаррӯзаро бекор кунад ва маъбадро таҳқир кунад. Дониёл сӯҳбати байни ду мавҷудоти осмониро мешунавад ва ба ӯ гуфта мешавад, ки рӯъё ба ояндаи дур ва вақти таъиншудаи охирзамон тааллуқ дорад. Дониёл дар ҷустуҷӯи тавзеҳи бештар аст ва огоҳ мешавад, ки шохи хурд идома хоҳад дод ва бар зидди халқи Худо ҷанг мекунад, аммо дар ниҳоят бо дахолати илоҳӣ нест карда мешавад. Ин боб дар бораи рӯйдодҳои оянда маълумот медиҳад ва ғалабаи ниҳоии халқи Худоро бар золимон нишон медиҳад.

Дониёл 8:1 Дар соли сеюми ҳукмронии подшоҳ Балшасар, пас аз он ки дар аввал ба ман зоҳир шуда буд, рӯъёе ба ман зоҳир шуд, ба ман Дониёл.

Дониёл дар рӯъё дар бораи қӯчқор ва буз дар соли сеюми ҳукмронии подшоҳ Балшасар дид.

1. Боварӣ ба роҳнамоии Худо дар замонҳои душвор

2. Оғози қудрати орзуҳои рӯъёӣ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 20:4 - «Бигзор хоҳиши дили туро ба ҷо оварад ва ҳама нақшаҳоятро иҷро кунад!»

Дониёл 8:2 Ва ман дар рӯъё дидам; ва чунин воқеъ шуд, ки ман дидам, ки ман дар Шушан, ки дар музофоти Элом воқеъ аст, будам; ва дар рӯъё дидам, ва дар канори дарёи Улай будам.

Дониёл дар рӯъё дар қасри Шушан воқеъ дар вилояти Элом аст ва дар канори дарёи Улай аст.

1. Нигоҳи Худо дар бораи зиндагии мо: Пайравӣ бо роҳи иродаи Ӯ

2. Фаҳмидани аҳамияти хобҳо дар Китоби Муқаддас

1. Аъмол 2:17 - Ва дар рӯзҳои охир, Худо мегӯяд, ки Ман Рӯҳи Худро бар ҳар башар мерезам, ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пиронсолони шумо мардон орзуҳои орзу хоҳанд кард

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед диҳам.

Дониёл 8:3 Ва ман чашмонамро боло карда, дидам, ва инак, дар пеши дарё қӯчқоре истода буд, ки ду шох дошт; ва ду шох баланд буд; вале яке аз дигараш баландтар буд ва баландтаринаш охирин баромад.

Дар порча дар бораи қӯчқори ду шохдор, ки яке аз дигараш баландтар аст, сухан меравад.

1. Қувваи истодагарӣ - Дар мисоли шохи баланди қӯчқор, мо метавонем дар имони худ устувор монданро ёд гирем ва барои кӯшишҳои худ подош гирем.

2. Қувваи фурӯтанӣ - Мо аз қӯчқор омӯхта метавонем, ки қуввати ҳақиқӣ аз фурӯтанӣ меояд, зеро шохи баландтарин бори охир пайдо шудааст.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Дониёл 8:4 Ман дидам, ки қӯчқор ба ғарб, ба шимол ва ҷануб тела медод; то ки ҳеҷ ҳайвони ваҳшӣ пеши ӯ истода натавонанд, ва касе набуд, ки аз дасти Ӯ раҳо ёбад; балки мувофики иродаи худ амал карда, бузург шуд.

Дониёл қӯчқореро дид, ки тавоно ва боздошташаванда буд, ҳар коре, ки мехост, иҷро мекард ва бузург мешуд.

1. Мо бояд ба қувваи худ такя кунем, на ба қувваи худ.

2. Муҳимияти риояи иродаи Худо ба ҷои худамон.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи Худо

2. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад

Дониёл 8:5 Ва ҳангоме ки ман фикр мекардам, инак, бузғолае аз ғарб бар рӯи тамоми замин омада, ба замин намерасид; ва буз дар миёни чашмонаш шохи намоёне дошт.

Бузае дида мешавад, ки аз ғарб омада, дар болои замин парвоз мекунад ва дар байни чашмонаш шохи намоён дорад.

1. Ҳузури ҷовидонаи Худо

2. Қувваи имон

1. Забур 46:1-2 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд».

2. Ибриён 11:1 "Имон ин боварӣ ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон ба он чизе ки намебинем".

Дониёл 8:6 Ва ӯ назди қӯчқоре, ки ду шох дошт, ки ман дида будам, ки дар назди дарё истода, омад ва аз хашми қудрataш сӯи ӯ давид.

Шахсе ба назди қӯчқоре меояд, ки ду шох дорад, ки дар лаби дарё истода буд ва бо қудрати бузург ба сӯи он давида мешавад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр мо метавонем аз эътиқоди худ барои бартараф кардани мушкилот истифода барем

2. Қувваи қатъият: Ҳеҷ гоҳ аз ҳадафҳои худ даст накашед

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 12:12 - "Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед".

Дониёл 8:7 Ва ман дидам, ки вай ба қӯчқор наздик шуд, ва ӯ ба хашм омад, ва қӯчқорро зад ва ду шохашро шикаст; вайро ба замин фуровард ва бар ӯ мӯҳр зад, ва касе набуд, ки қӯчқорро аз дасти ӯ раҳо кунад.

Ин порча фариштаеро тасвир мекунад, ки ба назди қӯчқор меояд ва онро бо қувват мебахшад, ба дараҷае ки қӯчқор қудрати истодан ба фариштаро надорад ва ба замин меафтад.

1. Қувваи Худо аз ҳар рақибе, ки мо бо он дучор мешавем, бузургтар аст.

2. Мо метавонем ба қудрати Худо таваккал кунем, ки ба мо дар бартараф кардани ҳама мушкилот кӯмак мекунад.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед. Зеро муборизаи мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои ин ҷаҳони торик ва бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар олами осмонӣ аст. Пас, зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки вақте ки рӯзи бадӣ фаро расад, шумо тавонистед дар замини худ истодагарӣ кунед ва пас аз анҷоми ҳама чиз истодагарӣ кунед.

2. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Дониёл 8:8 Бинобар ин буз бағоят калон шуд; ва чун қавӣ шуд, шохи бузург шикаст; ва аз он чор нафари маъруф ба сӯи чор боди осмон баромад.

Буз хеле тавоно шуд ва чун тавоно шуд, шохи бузургаш шикаста ва чаҳор шохи барҷаста дар ҷои худ сабзид ва ба чаҳор боди осмон рӯ ба рӯ шуданд.

1: Гарчанде ки мо баъзан тавоно ва муваффақ бошем ҳам, мо бояд дар хотир дорем, ки қувват ва қудрати мо на аз худи мо, балки аз Худост.

2: Вақте ки мо ба қувваи худ такя мекунем, он оқибат шикаста мешавад, аммо вақте ки мо ба қувваи Худо такя мекунем, он то абад боқӣ мемонад.

1: Забур 18: 2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2: Isaiah 40:29 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

Дониёл 8:9 Ва аз яке аз онҳо шохи хурде баромад, ки он ба самти ҷануб ва ба тарафи шарқ ва ба сӯи замини хушбӯй бағоят бузург меомад.

Аз яке аз чор ҳайвони ваҳшӣ, ки дар ҷанубу шарқ ва замини хушманзар калон шуда буд, шохи хурде баромад.

1. Ҳукмронии Худо: Шохи хурд дар Дониёл 8

2. Қудрати Худо дар заъфи мо: Дарсҳо аз Шохи хурд дар Дониёл 8

1. Дониёл 8:9

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Дониёл 8:10 Ва он то лашкари осмон бузург шуд; ва баъзе аз лашкар ва ситорагонро ба замин андохт ва бар онҳо мӯҳр зад.

Дониёл 8:10 дар бораи қувваи бузурге нақл мекунад, ки он қадар бузурге буд, ки ҳатто ба лашкари осмон таъсир карда, баъзе аз ситораҳоро ба замин андохт ва бар онҳо мӯҳр зад.

1. Ҳукмронии Худо: таслим шудан ба қудрати Худои таъоло

2. Қудрати Худо: Дарки қудрати Худованд

1. Ишаъё 40:21-22 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Оё аз аввал ба шумо гуфта нашудааст? Оё шумо аз замони таъсиси замин нафаҳмидаед? Ӯ дар болои гирди замин нишастааст, ва мардуми он мисли малаханд: Ӯ осмонро мисли соябоне дароз мекунад, ва онҳоро мисли хаймае, ки дар он зиндагӣ мекунанд, паҳн мекунад.

2. Забур 103:19-21 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст. Худовандро ҳамду сано гӯед, эй фариштагони Ӯ, эй тавоноён, ки амри Ӯро ба ҷо меоваранд, ва ба каломи Ӯ итоат мекунанд. Худовандро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи лашкарҳои осмонии Ӯ, эй бандагони Ӯ, ки иродаи Ӯро ба ҷо меоред.

Дониёл 8:11 Бале, ӯ худро ҳатто дар назди мири лашкар бузургтар нишон дод, ва ба воситаи ӯ қурбонии ҳаррӯза гирифта шуд, ва ҷои қудсаш хароб карда шуд.

Дар рӯъёи Дониёл як шахсияти пурқудрате зоҳир мешавад, ки худро дар назди мири лашкар бузург карда, қурбонии ҳаррӯза ва маъбадро аз байн мебарад.

1. Хавфи мағрурӣ: Чӣ гуна мағрурӣ метавонад моро аз Худо дур кунад

2. Подшоҳии Худо: Чӣ гуна Худо бо вуҷуди камбудиҳои мо дар ихтиёр аст

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Ишаъё 45:7 - "Ман нурро ташкил мекунам ва зулмотро меофарам, шукуфоӣ меоварам ва фалокат меоварам; Ман, Худованд, ҳамаи ин корҳоро мекунам".

Дониёл 8:12 Ва ба ӯ лашкаре дода шуд, ки бар зидди қурбонии ҳаррӯза ба сабаби ҷинояташ, ва он ростиро ба замин партофт; амал карда, нашъунамо ёфт.

Соҳибхона бар зидди қурбонии ҳаррӯза ба сабаби гуноҳ дода шуд ва он муваффақ шуд, ки ҳақиқат ва амалро партофт.

1. Оқибатҳои таҷовуз - чӣ гуна бояд аз ҳалокати он канорагирӣ кард

2. Қувваи Ҳақиқат - Чӣ тавр бори дигар асосҳои имонро тасдиқ кардан мумкин аст

1. Ишаъё 59:14 - Ва адолат баргардонида мешавад, ва адолат дур аст; зеро ки ростӣ дар кӯча афтода, адолат ворид шуда наметавонад.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

Дониёл 8:13 Он гоҳ ман шунидам, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигаре ба он муқаддасе, ки сухан мегуфт: «То ба кай ин рӯъё дар бораи қурбонии ҳаррӯза ва ҷинояти харобӣ хоҳад буд, то ҳам маъбад ва ҳам лашкарро поймол кунанд. зери по?

Дурнамои қурбонии ҳаррӯза ва таҷовуз ба харобазорон зери суол меравад, ки он то кай давом мекунад.

1. Намоиши Умед: Давомнокӣ тавассути харобшавӣ

2. Гузаштан аз таҷовуз: Роҳ ба сӯи муқаддасот

1. Румиён 8:18-25 - Умеди ҷалол ва қудрати Рӯҳ дар ҳаёти мо

2. Забур 27:1-5 - Худованд нур ва наҷоти мост ва дар зулмот ба Ӯ таваккал мекунад.

Дониёл 8:14 Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ маъбад пок хоҳад шуд.

Фариштаи ба Дониёл мегӯяд, ки маъбад пас аз 2300 рӯз пок мешавад.

1. Вақти Худо: Фаҳмидани аҳамияти 2300 рӯз

2. Покшавии маъбад: таваккал ба Худо дар фаслҳои ношинос

1. Забур 25:5 - "Маро дар ростии Худ роҳнамоӣ кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Ман тамоми рӯз интизори Ту ҳастам".

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Дониёл 8:15 Ва чунин воқеъ шуд, ки ман, Дониёл ҳам, ин рӯъёро дида, маънои онро ҷустам, ва инак, дар пеши ман мисли намуди одам меистод.

Дониёл рӯъёеро дид ва мехост маънои онро фаҳмад, ки ногаҳон марде пеши ӯ пайдо шуд.

1. Мо бояд ба саволҳои худ ҷавоб ёбем.

2. Вақте ки мо ба он ниёз дорем, Худо кӯмак мекунад.

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Ишаъё 41:13 - Зеро ки Ман, Худованд Худои ту, дасти ростатро гирифта, ба ту гӯям: натарс; Ман ба ту кумак мекунам.

Дониёл 8:16 Ва ман овози мардеро дар миёни соҳилҳои Улай шунидам, ки нидо карда, гуфт: «Эй Ҷабраил!

Дар байни соҳилҳои Улай овози марде шунида шуд, ки ба Ҷабраил фармуд, ки ба Дониёл дар фаҳмидани рӯъё кӯмак кунад.

1. Худо ба мо фаҳмиш медиҳад, ки рӯъёҳои Ӯро дарк кунем.

2. Мо метавонем ба Рӯҳулқудс такя кунем, то ба мо дар фаҳмидани асрори Каломи Худо кӯмак кунад.

1. Ишаъё 40:13-14 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст, ғубори заминро ба андозае маҳкам кардааст ва кӯҳҳоро бо тарозу ва теппаҳоро дар тарозу баркашидааст. ?

2. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Мо намедонем, ки дар бораи чӣ дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо ба воситаи оҳу нолаҳои бефоида шафоат мекунад. Ва ҳар кӣ дилҳои моро меҷӯяд, фикри Рӯҳро медонад, зеро Рӯҳ бар тибқи иродаи Худо барои халқи Худо шафоат мекунад.

Дониёл 8:17 Ва ӯ ба он ҷое ки ман истодам, наздик омад; ва ҳангоме ки ӯ омад, тарсидам ва бар рӯи худ афтодам, вале ӯ ба ман гуфт: «Бифаҳм, эй писари одам, зеро ки дар замони охирзамон биниш.

Дониёл аз фариштa рӯъё мегирад ва гуфта мешавад, ки дар замони охир, рӯъё равшан хоҳад шуд.

1. Қувваи рӯъё: Далерӣ дар замонҳои душвор

2. Афзоиши имон тавассути мушкилот: Фаҳмидани рӯъё

1. Ҳабаққуқ 2:2-3: "Ва Худованд ба ман ҷавоб дод: Рӯйро бинавис; онро дар лавҳаҳо равшан кун, то касе ки онро мехонад давад. Дурӯғ нагӯед, агар суст ба назар расад, мунтазир бошед, албатта меояд ва таъхир намекунад».

2. Филиппиён 4:6-7: Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Дониёл 8:18 Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан мегуфт, ман рӯй ба рӯи замин хоби сахт доштам, вале ӯ ба ман даст расонда, маро рост кард.

Дониёлро фиристодаи осмонӣ дидан мекунад, ки ӯро аз хоби сахт бедор мекунад.

1. Қудрати ламси Худо

2. Бедор шудан ба ҳузури Худо

1. Ишаъё 6:1-7 - Ишаъёро Худо даъват мекунад ва аз хоби сахт бедор мешавад

2. Луқо 24:13-32 - Ду шогирд дар роҳ ба сӯи Эммоус ҳузури Исоро пас аз тарк кардани Ерусалим дар депрессияи амиқ эҳсос мекунанд.

Дониёл 8:19 Ва ӯ гуфт: «Инак, Ман ба ту хоҳам донист, ки дар охири ғазаб чӣ мешавад, зеро ки интиҳо дар вақти муайяншуда хоҳад буд».

Ба Дониёл гуфта мешавад, ки ӯ оқибати доварии илоҳии ояндаро дарк хоҳад кард ва он дар вақти таъиншуда сурат хоҳад гирифт.

1. Зиндагӣ бо умеди ҳукми Илоҳӣ

2. Боварӣ ба вақти Худо

1. Румиён 5:5 - «Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст».

2. Воиз 3:1 - «Барои ҳама чиз вақт ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон аст».

Дониёл 8:20 Қӯчқоре ки дидӣ, ки ду шох дорад, подшоҳони Мидия ва Форс мебошанд.

Ин ояти Дониёл 8 ду шохи қӯчқорро ҳамчун подшоҳони Мидия ва Форс тасвир мекунад.

1: Мо бояд подшоҳони Мидия ва Форс ва қудратеро, ки онҳо доштанд, ба ёд орем.

2: Мо метавонем аз мисоли шоҳони Мидияву Форс ва садоқати онҳо ба сарварӣ биомӯзем.

1:1 Петрус 5:2-3 - «Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва онҳоро на аз рӯи ҳатмӣ, балки аз он сабаб посбонӣ кунед, ки шумо тайёред, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи ноинсофӣ, балки ғамхорӣ кунед. хизмат кунед ва бар шахсони ба шумо супурдашуда ҳукмронӣ накунед, балки барои рама намуна бошед».

2: Масалҳо 11:14 - "Аз набудани ҳидоят халқ меафтад, аммо пирӯзӣ ба воситаи маслиҳатҳои зиёд ба даст меояд."

Дониёл 8:21 Ва бузи ноҳамвор подшоҳи Юнон аст, ва шохи бузурге, ки миёни чашмони ӯ аст, подшоҳи аввал аст.

Дониёл дар рӯъё бузи дағал, ки рамзи подшоҳи Юнон аст, ва шохи бузург дар байни чашмони он, ки подшоҳи якумро дорад, дид.

1. Ҳукмронии Худо дар халқҳои ҷаҳон

2. Пешакии Худо аз таърих

1. Забур 2:1-3 - Чаро халқҳо ба хашм меоянд ва халқҳо беҳуда найранг мекунанд?

2. Ишаъё 46:9-10 - Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас мисли ман нест, ки интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим эълон мекунад, чизҳое, ки ҳанӯз иҷро нашудаанд.

Дониёл 8:22 Ва он гоҳ ки шикаста шуда, чор салтанат барои он истода буданд, чор салтанат аз байни халқ бармехезанд, вале на дар қудрати ӯ.

Малакути шикаста бо чор салтанати нав иваз карда мешавад, ки ба андозаи як ҳокимият нахоҳанд дошт.

1. Худо метавонад як чизи шикастаро бигирад ва онро ба чизи нав ва дигар табдил диҳад.

2. Худо метавонад чизеро, ки нотавон ба назар мерасад, ба чизи тавоно ва пурмазмун табдил диҳад.

Иқтибосҳо:

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; чизҳои кӯҳна гузаштанд; инак, ҳама чиз нав шудааст.

2. Ишаъё 43:18-19 - Чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав хоҳам кард, ва алҳол пайдо мешавад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

Дониёл 8:23 Ва дар замони охирини салтанати онҳо, вақте ки ҷиноятқорон ба камол мерасанд, подшоҳи чеҳраи бераҳм ва фаҳмиши зулмот бармехезад.

Дониёл пешгӯӣ мекунад, ки дар рӯзҳои охири салтанат подшоҳи бо чеҳраи бераҳм ва фаҳмиши ҳукмҳои торик ба вуҷуд меояд.

1. Нақшаи Худо барои оянда: Дониёл 8:23

2. Муҳимияти итоаткорӣ: Дониёл 8:23

1. Ишаъё 14:12-14 - Чӣ гуна ту аз осмон афтодӣ, ситораи субҳ, писари субҳ! Ту ба замин партофта шудай, эй ки як вақтҳо халқҳоро хоксор кардай!

2. Ҳизқиёл 28: 12-17 - Писари одам, дар бораи подшоҳи Сӯр навҳа бихон ва ба ӯ бигӯ: «Худованд чунин мегӯяд: «Ту мӯҳри комил будӣ, пур аз ҳикмат ва дар зебоӣ.

Дониёл 8:24 Ва қудрати вай тавоно хоҳад буд, аммо на бо қувваи худ; ва ӯ ба таври аҷоиб нобуд хоҳад кард, ва комёб хоҳад шуд, ва амал мекунад, ва тавоно ва муқаддасонро нест хоҳад кард.

Қувваи зиддимасеҳ бузург хоҳад буд, аммо на аз қувваи худ, ва ӯ метавонад бо шикастани қудрат ва муқаддасот боиси ҳалокат ва муваффақият ба даст ояд.

1. Хавфи зиддимасеҳ: чӣ гуна бояд ба тактикаи ӯ муқобилат кард

2. Қувваи Дуо: Чӣ тавр дар вақтҳои душворӣ ба Худо таваккал кардан мумкин аст

1. Матто 24:24 - Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб бархоста, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то интихобшудагонро, агар имкон бошад, гумроҳ кунанд.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қувваи бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

Дониёл 8:25 Ва ба воситаи сиёсати худ ӯ ҳунар дар дасташ ривоҷ хоҳад ёфт; ва худро дар дили худ бузург хоҳад кард, ва бо осоиштагӣ бисёр одамонро несту нобуд хоҳад кард; вале вай бе даст шикаста мешавад.

Тавассути сиёсати худ шоҳзода худро бузургтар мекунад ва барои нест кардани бисёриҳо аз сулҳ истифода мебарад. Ӯ бар зидди шоҳзодаҳо истодагарӣ мекунад, аммо дар ниҳоят бе даст шикаста мешавад.

1. Дарси фурӯтанӣ: Ҳукми Худо бар мутакаббирон

2. Қувваи сулҳ: Чӣ тавр мо метавонем тағирот ворид кунем

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

Дониёл 8:26 Ва рӯъёи шом ва саҳар, ки гуфта шуда буд, рост аст; бинобар ин рӯъёро маҳкам кун; зеро ки он рӯзҳои бисьёр хоҳад буд.

Ин байт аз дурустии рӯъё сухан гуфта, хонандагонро водор мекунад, ки тафсилоти онро рӯзҳои зиёд дар ёд дошта бошанд.

1. Каломи Худо ҳамеша рост аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки онро дар хотир нигоҳ дорем ва итоат кунем.

2. Мо метавонем ба эътимоднокии ваъдаҳои Худо таваккал кунем ва барангезем, ки дар партави онҳо зиндагӣ кунем.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

2. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Дониёл 8:27 Ва ман Дониёл беҳуш шуда, чанд рӯз бемор будам; Пас аз он ман бархоста, кори подшоҳро анҷом додам; ва ман аз ин рӯъё дар ҳайрат мондам, аммо касе онро нафаҳмид.

Дониёл рӯъёеро дид, ки ӯро дар ҳайрат гузошт. Онchунон ғамгин шуда буд, ки рӯзҳо бемор буд, вале оқибат сиҳат шуда, ба кори шоҳ бармегашт. Бо вуҷуди ин, ҳеҷ кас натавонист, ки рӯъёро дарк кунад.

1. Қувваи истодагарӣ: Чӣ тавр тавоноии Дониёл дар душвориҳо ҳамаи моро рӯҳбаланд карда метавонад

2. Вақте ки мо намефаҳмем: Омӯзиши эътимод ба Худо, вақте ки ҳаёт маъно надорад

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Юҳанно 16:33 - Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон мусибатҳо хоҳед дошт; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

Боби 9 Дониёл ба дуои эътирофи Дониёл ва фаҳмиши ӯ дар бораи пешгӯии Ирмиё дар бораи бадарғаи ҳафтодсола равона шудааст. Дар ин боб тавба, садоқати Худо ва барқарорсозии Ерусалим таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Дониёл дар бораи навиштаҳои Ирмиёи пайғамбар мулоҳиза мекунад ва дарк мекунад, ки харобшавии Ерусалим, тавре ки пешгӯӣ шуда буд, ҳафтод сол давом хоҳад кард (Дониёл 9:1-2).

Сархати 2: Дониёл дар дуо ба Худо муроҷиат карда, бузургӣ, адолат ва садоқати Ӯро эътироф мекунад. Ӯ гуноҳҳои халқи Исроил ва беитоатии онҳоро ба аҳкоми Худо эътироф мекунад (Дониёл 9:3-11).

Сархати 3: Дониёл аз Худо марҳамат ва омурзишро илтиҷо мекунад ва эътироф мекунад, ки халқи Исроил аз сабаби исёнашон ба сари худ мусибате овардааст. Ӯ эътироф мекунад, ки Худо дар доварияш одил аст (Дониёл 9:12-16).

Сархати 4: Дониёл аз Худо илтиҷо мекунад, ки хашми Худро аз Ерусалим ва халқаш дур кунад. Ӯ ба обрӯи Худо муроҷиат мекунад ва аз Ӯ марҳамат ва барқарор кардани шаҳр ва маъбадро талаб мекунад (Дониёл 9:17-19).

Сархати 5: Ҳангоме ки Дониёл ҳанӯз дуо мегӯяд, фариштаҷабраил ба ӯ зоҳир мешавад ва фаҳмиши бештар ва фаҳмиш медиҳад. Ҷабраил ошкор мекунад, ки ҳафтод ҳафта барои мардум ва шаҳри муқаддас муқаррар шудааст, ки ба омадани Масеҳ оварда мерасонад (Дониёл 9:20-27).

Дар ҷамъбаст,
Боби 9 Дониёл дар атрофи дуои эътирофи Дониёл нигаронида шудааст ва фаҳмиши ӯ дар бораи пешгӯии Ирмиё

дар бораи бадарғаи ҳафтодсола,
таъкид кардани тавба, садоқати Худо,
ва барқарорсозии Ерусалим.

Мулоҳизаи Дониёл дар бораи пешгӯии Ирмиё дар бораи бадарғаи ҳафтодсола.
Дуои Дониёл дар бораи эътирофи гуноҳҳои халқи Исроил.
Илтиҷои Дониёл дар бораи раҳмат, омурзиш ва барқарорсозии Худо.
Даъвати Дониёл ба обрӯ ва адолати Худо.
Зуҳури фариштаҶабраил ва ваҳйи ӯ дар бораи ҳафтод ҳафта ва омадани Масеҳ.

Ин боби Дониёл ба дуои эътирофи Дониёл ва фаҳмиши ӯ дар бораи пешгӯии Ирмиё дар бораи бадарғаи ҳафтодсола равона шудааст. Дониёл дар бораи навиштаҳои Ирмиё мулоҳиза карда, дарк мекунад, ки харобшавии Ерусалим, тавре ки пешгӯӣ шуда буд, ҳафтод сол давом хоҳад кард. Ӯ дар дуо ба Худо рӯй оварда, ба бузургӣ, адолат ва вафодории Ӯ эътироф мекунад. Дониёл ба гуноҳҳои халқи Исроил ва беитоатии онҳо ба аҳкоми Худо иқрор мешавад. Ӯ аз Худо раҳмату мағфират талаб мекунад ва дарк мекунад, ки мардум ба сабаби исёнашон ба сари худ мусибате овардаанд. Дониёл аз Худо илтиҷо мекунад, ки хашми Худро аз Ерусалим ва халқаш дур кунад ва ба обрӯи Ӯ муроҷиат кунад ва аз Ӯ марҳамат ва барқарор кардани шаҳр ва маъбадро талаб кунад. Ҳангоме ки Дониёл ҳанӯз дуо мегӯяд, фариштаҶабраил ба ӯ зоҳир мешавад ва фаҳмиши бештар ва фаҳмиш медиҳад. Ҷабраил ошкор мекунад, ки ҳафтод ҳафта барои мардум ва шаҳри муқаддас муқаррар шудааст, ки ба омадани Масеҳ оварда мерасонад. Ин боб аҳамияти тавба, садоқатмандии Худо дар иҷрои ваъдаҳои Ӯ ва барқарорсозии ниҳоии Ерусалимро нишон медиҳад.

Дониёл 9:1 Дар соли аввали ҳукмронии Дориюш ибни Аҳашверӯш, аз насли Модиён, ки бар мулки калдониён подшоҳ шуд;

Дар соли аввали ҳукмронии Дориюш, ки аз авлоди Модия буд, подшоҳи салтанати Бобил таъин шуд.

1. Ҳукмронии Худо дар таъсис ва барканории ҳокимон.

2. Муҳимияти эҳтиром ва эҳтироми ҳокимият.

1. Румиён 13:1-2 Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳукуматдорон муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад ва онҳое, ки мухолифат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд.

2. Дониёл 4:17 Қарор бо фармони посдорон, ҳукм бо каломи муқаддасон аст, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло бар Малакути одамон ҳукмронӣ мекунад ва онро ба ҳар кӣ хоҳад дод ва бар он пасттарин одамонро мегузорад.

Дониёл 9:2 Дар соли аввали ҳукмронии худ Дониёл аз рӯи китобҳо шумораи солҳоеро фаҳмидам, ки каломи Худованд ба Ирмиёи набӣ омадааст, ки ӯ ҳафтод солро дар харобаҳои Ерусалим анҷом хоҳад дод.

Дониёл аз китобҳо фаҳмид, ки харобиҳои Ерусалим 70 сол давом мекунад, чунон ки Худованд ба Ирмиёи набӣ гуфта буд.

1. Худо барои мо нақшае дорад, ҳатто дар замони харобӣ.

2. Новобаста аз он ки мо бояд ба нақшаи Худо барои мо эътимод дошта бошем ва итоат кунем.

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда бахшад.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

Дониёл 9:3 Ва ман рӯямро сӯи Худованд Худо кардам, то ки бо дуо ва илтиҷо, бо рӯза ва палос ва хокистар биҷӯям.

Дониёл бо рӯза, дуо ва палос ва хокистар ба Худо дуо гуфт.

1. А дар бораи қудрати дуо ва фурӯтанӣ дар назди Худо.

2. А дар бораи аҳамияти тавба ва ёрӣ талаби Худо.

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Ишаъё 58: 5-7 - "Оё чунин рӯзае, ки ман интихоб мекунам, рӯзе аст, ки шахс худро фурӯтан созад? Оё он аст, ки сари худро мисли най хам кунад ва дар зери ӯ палос ва хокистар пошад? Оё шумо даъват мекунед Ин рӯза ва рӯзе аст, ки барои Худованд мақбул аст?»

Дониёл 9:4 Ва ман ба Худованд Худои худ дуо карда, иқрор шуда, гуфтам: «Эй Худованд, Худои бузург ва даҳшатнок, ба аҳд ва марҳамат ба дӯстдорони Ӯ ва ба аҳкоми Ӯ риоя кун;

Дониёл бо дуои иқрор ба Худованд дуо кард ва ӯро ҳамчун Худои бузург ва тавоно эътироф кард, ки аҳди худро нигоҳ медорад ва ба онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва итоат мекунанд, марҳамат мекунад.

1. Қувваи Эътироф - Чӣ тавр мо метавонем ба воситаи эътирофи гуноҳҳои худ худро ба Худо наздиктар кунем.

2. Дӯст доштан ва ба Худо итоат кардан - Чӣ тавр муҳаббати худро ба Худо тавассути итоат ба аҳкоми ӯ нишон диҳем.

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Матто 22:37-39 - Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор». Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Дониёл 9:5 Мо гуноҳ карда, шарорат кардаем, ва бадӣ кардаем ва исён кардаем, ҳатто аз аҳкоми Ту ва аз ҳукмҳои Ту.

Халқи Исроил ба гуноҳҳои худ иқрор мешаванд ва эътироф мекунанд, ки онҳо аз фармону қонунҳои Худо дур шудаанд.

1. Қувваи тавба: Бозгашт ба сӯи Худо бо вуҷуди гуноҳамон

2. Омӯзиши тоъатро тавассути эътирофи гуноҳонамон

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Дониёл 9:6 Мо низ ба бандагони ту — анбиё, ки ба исми Ту ба подшоҳони мо, ҳокимони мо ва падарони мо ва ба тамоми мардуми ин замин сухан рондаанд, гӯш надодаем.

Ин порча нишон медиҳад, ки халқи Исроил ба пайғамбароне, ки ба исми Худо ба подшоҳон, мирон ва падарони худ сухан гуфта буданд, гӯш надодаанд.

1. Дарки аҳамияти гӯш кардан ба Каломи Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ирмиё 7:25-26 - Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд; Қурбониҳои сӯхтании худро барои қурбониҳои худ бигузоред ва гӯшт бихӯред. Зеро ки дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, ба падарони шумо дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо чизе нагуфтаам ва ба онҳо амр накардаам.

2. Ибриён 11:7 - Бо имон Нӯҳ, ки аз Худо аз чизҳое, ки то ҳол дида нашудааст, огоҳ шуда, аз тарс ба ҷунбиш омад ва барои наҷоти хонаи худ киштӣ тайёр кард; ба воситаи он вай ҷаҳонро маҳкум карда, вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

Дониёл 9:7 Эй Парвардигори ман, адолат аз они Ту аст, аммо ошуфтагии чеҳраҳо аз они мост, чунон ки имрӯз. ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим ва ба тамоми Исроил, ки дар наздик ва дур ҳастанд, ба воситаи ҳамаи кишварҳое ки онҳоро ба он ҷо рондай, барои гуноҳи онҳо, ки бар зидди ту содир кардаанд.

Ин порча дар бораи адолати Худо ва ошуфтагии мардуми Яҳудо, Ерусалим ва тамоми Исроил барои ҷиноятҳои худ бар зидди Ӯ сухан меронад.

1. Қудрати эътироф: эътироф ва эътирофи гуноҳҳои мо

2. Раҳмат ва лутфи бепоёни Худо дар баробари ошуфтагӣ

1. 1 Юҳанно 1:9 «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

2. ба Румиён 3:23 24 "Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ҳама ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорате, ки ба воситаи Исои Масеҳ омадааст, сафед карда мешаванд".

Дониёл 9:8 Эй Парвардигори ман, ошуфтагии рӯи мо, подшоҳони мо, ва падарони мост, зеро ки мо бар зидди Ту гуноҳ кардаем.

Дониёл гуноҳ ва шармгинии худ ва халқашро барои беитоатӣ ба Худо эътироф мекунад.

1. Муҳимияти худдорӣ кардан ба гуноҳҳои худ ва кӯшиш ба риояи иродаи Худо.

2. Дарёфти ҷасорат барои эътирофи гуноҳ ва талаби истиғфор.

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузург дорад, зеро амал мекунад."

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Дониёл 9:9 Марҳамат ва омурзиш аз они Худованд Худои мост, гарчанде ки мо бар зидди Ӯ исён кардаем;

Худованд раҳмдил ва омурзанда аст, ҳатто вақте ки мо бар зидди Ӯ гуноҳ мекунем.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Тадқиқот дар Дониёл 9:9

2. Раҳмати Худо: Таҷрибаи раҳмату омурзиши Ӯ

1. Забур 103:8-12 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор фаровон аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад. Зеро ба қадри баландии осмонҳо аз замин, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад.

2. Марсияҳо 3:22-26 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст. Худованд насиби ман аст, мегӯяд ҷони ман, бинобар ин ман ба Ӯ умед мебандам. Худованд ба касоне, ки мунтазири Ӯ ҳастанд, ба рӯҳе, ки Ӯро меҷӯянд, некӣ мекунад. Хуб аст, ки оромона интизори наҷоти Худованд бошад.

Дониёл 9:10 Мо низ ба овози Худованд Худои худ итоат накардаем, то бар тибқи қонунҳои Ӯ рафтор кунем, ки Ӯ ба воситаи бандагони Худ, яъне анбиё, пеши мо муқаррар кардааст.

Мо ба қонунҳо ва дастурҳои Худо, ки паёмбарон гуфтаанд, риоя накардаем.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба Худованд ва қонунҳои Ӯ итоат кунем, то ки дар ҳузури Ӯ баракат пайдо кунем ва шодӣ ёбем.

2: Мо бояд аҳамияти эҳтироми Худованд ва қонунҳои Ӯро дар хотир дошта бошем ва омода бошем, ки новобаста аз қимат ба онҳо амал кунем.

1: Такрори Шариат 6: 4-6 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ва ин суханон ки имрӯз ба ту амр мефармоям, дар дили ту хоҳад буд».

2: Румиён 12: 2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

Дониёл 9:11 Бале, тамоми Исроил бо рафтани худ шариати Туро вайрон карданд, то ки ба овози Ту итоат накунанд; Бинобар ин лаънат бар мо ва қасаме ки дар шариати Мусои бандаи Худо навишта шудааст, борик шудааст, зеро ки мо бар зидди Ӯ гуноҳ кардаем.

Тамоми исроилиён ба овози Ӯ гӯш надода, ба қонуни Худо итоат накарданд ва дар натиҷа онҳо лаънат шуданд ва зери қасаме, ки дар Қонуни Мусо навишта шудааст, қарор гирифтанд.

1. Қонуни Худо набояд сарфи назар карда шавад - Дониёл 9:11

2. Оқибатҳои беитоатӣ - Дониёл 9:11

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Масалҳо 28:9 - «Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст».

Дониёл 9:12 Ва Ӯ суханони Худро, ки бар зидди мо ва бар зидди доварони мо гуфта буд, тасдиқ карда, ба сари мо бадии азиме овард, зеро ки дар зери тамоми осмон ончунон ки бар Ерусалим карда шуда буд, содир нашудааст.

Худо ваъдаи худро иҷро кард, ки мардуми Ерусалимро барои беитоатӣ ҷазо дода, ба сари онҳо бадии бузурге овард, ки дар зери тамоми осмон аз ин пеш дида нашуда буд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Дарси Дониёл 9:12

2. Итоат ба Каломи Худо: Даъват ба тавба аз Дониёл 9:12

1. Ҳизқиёл 18:20-22 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

2. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худовандо, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмолаш бидиҳам.

Дониёл 9:13 Чунон ки дар шариати Мусо навишта шудааст, ҳамаи ин бадӣ ба сари мо омадааст, лекин мо ба ҳузури Худованд Худои худ дуо накардем, то ки аз гуноҳҳои худ рӯй гардонем ва ростии Туро дарк кунем.

Мо ба Худо дуо накардаем, ки аз гуноҳҳои мо рӯй гардонад ва ҳақиқати Ӯро бифаҳмад, сарфи назар аз бадӣ, ки дар шариати Мусо навишта шудааст, ба сари мо омадааст.

1: Мо бояд ба Худо рӯй оварем ва ҳақиқати Ӯро биҷӯем, то аз гуноҳҳои худ наҷот ёбем.

2: Мо бояд аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва фурӯтанона аз Худо роҳнамоии Ӯро талаб кунем, то раҳмати Ӯро қабул кунем.

1: Яъқуб 4:8-10 - Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Дарднок бош ва гиря кун: хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба гарон мубаддал гардад.

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Дониёл 9:14 Бинобар ин Худованд ба бадӣ нигоҳ карда, ба сари мо овард, зеро ки Худованд Худои мо дар ҳама аъмоли Худ одил аст, зеро ки мо ба овози Ӯ итоат накардем.

Худо исроилиёнро барои беитоатӣ ба Ӯ ва фармонҳои Ӯ ҷазо дод.

1. Оқибатҳои беитоатӣ - Румиён 6:23

2. Адолати Худо - Ишаъё 45:21-25

1. Такрори Шариат 28:15–20

2. Забур 33:5

Дониёл 9:15 Ва алҳол, эй Худованд Худои мо! мо гуноҳ кардем, бадкорӣ кардем.

Дониёл ба Худо иқрор мешавад, ки исроилиён гуноҳ ва нодуруст кардаанд.

1. Худо мӯътамад аст - эътироф мекунад, ки чӣ тавр Худо исроилиёнро содиқона аз Миср берун овард ва то ҳол онҳоро таъмин мекунад.

2. Тавба - аҳамияти эътирофи гуноҳ ва рӯйгардонӣ аз он.

1. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок хоҳад кард».

2. Забур 103:11-12 - «Зеро ки осмон ба болои замин баланд аст, муҳаббати Ӯ ба тарсҳои Ӯ он қадар бузург аст; то он қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо».

Дониёл 9:16 Эй Худованд, мувофиқи тамоми адолати Ту, аз ту хоҳишмандам, ки хашму ғазаби Ту аз шаҳри худ Ерусалим, кӯҳи муқаддаси ту дур шавад, зеро ки барои гуноҳҳои мо ва гуноҳҳои падарони мо, Ерусалим ва халқи ту барои ҳама он чи дар бораи мост, таҳқир шудааст.

Дониёл аз Худо илтиҷо мекунад, ки ғазаб ва ғазаби ӯро аз Ерусалим ва қавми ӯ ба сабаби гуноҳҳои онҳо ва падаронашон дур кунад.

1. Аҳамияти тавба ва омурзиш

2. Қувваи дуои шафоат

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои боҳашамати одами одил фоидаи зиёд дорад".

Дониёл 9:17 Пас, акнун, эй Худои мо, дуои бандаи Худ ва илтиҷои ӯро бишнав, ва рӯи худро ба хотири Худованд бар маъбади харобшудаи Худ равшан кун.

Дониёл ба Худо дуо мекунад, ки чеҳраи Ӯро ба хотири Худованд дар маъбадаш, ки харобазор аст, равшан кунад.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дархости содиқи Дониёл ба Худо ҳаёти ӯ ва ҳаёти дигаронро тағйир дод

2. Аҳамияти шафоат барои дигарон: дархости Дониёл ба Худо ва маънои он

1. Ишаъё 40:1-2 - "Тасаллӣ кун, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай бихон, ки ҷанги вай хотима ёфт, гуноҳи вай бахшида шудааст".

2. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро амал мекунад."

Дониёл 9:18 Эй Худои ман, гӯши Худро хам карда, бишнав; чашмони худро кушо, ва харобаҳои мо ва шаҳреро, ки ба исми Ту хонда шудааст, бубин, зеро ки мо ба ҳузури Ту на барои адолати худ, балки барои марҳамати бузурги Ту дуо мекунем.

Дониёл аз Худо илтиҷо мекунад, ки ба харобии онҳо нигоҳ кунад ва дуоҳои онҳоро бишнавад, на аз рӯи адолати худ, балки ба сабаби марҳамати бузурги Ӯ.

1. Худои меҳрубон: Чӣ тавр мо метавонем ба раҳмати бузурги Худо такя кунем

2. Дуои Дониёл барои раҳмат

1. Марсияҳо 3:22-24 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

2. Забур 86:5 - Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯкор ва омурзанда ҳастӣ, ва дар муҳаббати устувор ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд.

Дониёл 9:19 Эй Худованд, бишнав! Эй Парвардигори ман, биёмурз! Эй Парвардигори ман, бишнав ва бикун; Ба хотири худ, эй Худои ман, таъхир накун, зеро ки шаҳри Ту ва қавми Ту ба исми Ту хонда шудаанд.

Дониёл ба Худо дуо мекунад, ки иродаи Ӯро бишнавад ва ба хотири шаҳраш ва мардуми Ӯ, ки номи Ӯро доранд, иҷро кунад.

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо ба мардумаш

2. Баракат доштани номи Худо

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Ишаъё 43:7 - «Ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро Ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

Дониёл 9:20 Ва ҳангоме ки ман сухан мегуфтам ва дуо мегуфтам, ва ба гуноҳи худ ва гуноҳи қавми худ Исроил иқрор мешудам ва ба ҳузури Худованд Худои худ барои кӯҳи муқаддаси Худои худ илтиҷо мекардам;

Дониёл дуо кард ва гуноҳҳои худ ва халқи Исроилро эътироф кард ва аз Худо барои кӯҳи муқаддаси Худо дархост кард.

1. Эътироф кардани гуноҳҳо ва қудрати намоз

2. Аҳамияти тавба ва муқаддасот дар ҳаёти мо

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

2. Ишаъё 57:15 - Зеро Худои Таоло ва Таоло, ки дар абадият сукунат дорад, ки номаш муқаддас аст, чунин мегӯяд: "Ман дар макони баланд ва муқаддас сокинам, бо касе ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан дорад, то рӯҳи Худоро эҳё кунам. хоксор ва дили мутаассифонро зинда кунад.

Дониёл 9:21 Бале, ҳангоме ки ман дар дуо сухан мегуфтам, ҳатто Ҷабраил шахсе, ки дар рӯъё дар аввал дида будам, ки ба зудӣ парвоз мекард, дар бораи вақти қурбонии шом ба ман даст расонд.

Ҳангоме ки Дониёл дуо мекард, фаришта Ҷабраил, ки дар аввал дар рӯъё дида буд, ногаҳон пайдо шуда, дар вақти қурбонии шом бо ӯ сухан гуфт.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки иродаи Худо ба мо ошкор шавад, ҳатто дар лаҳзаҳои ногаҳонӣ.

2: Вақти Худо комил аст ва нақшаҳои Ӯ ҳамеша бузургтар аз он аст, ки мо тасаввур карда метавонем.

1: Юҳанно 14:27 "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва онҳо ҳаросон нашаванд".

2: Забур 46:10 "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Дониёл 9:22 Ва ӯ ба ман хабар дода, бо ман гуфтугӯ кард ва гуфт: «Эй Дониёл!

Ин порча дар бораи Худо ба Дониёл маҳорат ва фаҳмиш медиҳад.

1: Файзи Худо барои ҳамаи ниёзҳои мо басанда аст.

2: Вақте ки Худо моро ба коре даъват мекунад, Ӯ моро бо малакаҳое муҷаҳҳаз мекунад, ки барои муваффақ шудан лозим аст.

1:1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад

зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2:2 ба Қӯринтиён 12:9 - Аммо ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати ман дар заъф комил аст». Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман сокин шавад.

Дониёл 9:23 Дар ибтидои дуоҳои ту фармон баромад, ва ман омадаам, то ба ту бигӯям; зеро ки ту бағоят маҳбуб ҳастӣ; пас ин корро дарк кун ва рӯъёро бубин.

Ин порча муҳаббати Худоро ба Дониёл таъкид мекунад ва ӯро ташвиқ мекунад, ки рӯъёеро, ки ба ӯ дода шудааст, бифаҳмад ва баррасӣ кунад.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро ва ғайричашмдошт аст

2. Фаҳмидани рӯъё: нигоҳ кардан ба берун аз сатҳ

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

Дониёл 9:24 Ҳафтод ҳафта бар қавми ту ва бар шаҳри муқаддаси ту муқаррар шудааст, ки ҷиноятро анҷом диҳанд, ва гуноҳҳоро хотима бахшанд, ва барои шарорат оштӣ диҳанд, ва адолати ҷовидонаро ба вуҷуд оваранд ва рӯъёро мӯҳр зананд. ва нубувват кардан ва тадҳин кардани муқаддастаринро.

Худо муддати 70 ҳафтаро муайян кардааст, то ки ҷиноят, гуноҳҳо ва шарорatро хотима бахшад ва адолати абадӣ биёрад, рӯъё ва пешгӯиро иҷро кунад ва муқаддастаринро тадҳин кунад.

1. «Зиндагӣ дар нури адолати абадии Худо»

2. "Рӯйиш ва пешгӯии Дониёл: қабули нақшаи Худо"

1. Ишаъё 46:10-11 - «Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим интиҳоро эълон карда, чизҳои ҳанӯз ба амал наомадаро эълон намуда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард: Мурғи раҳнаро аз шарқ, шахсе ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад; оре, гуфтам, онро низ иҷро хоҳам кард; ман онро қасд кардаам, онро низ ба ҷо хоҳам овард».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17-19 - "Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузаштааст; инак, ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз Худост, ки моро мусолиҳа додааст. Худро ба воситаи Исои Масеҳ ба мо додааст, ва ба мо хизмати мусолиҳаро ато кардааст, то бидонем, ки Худо дар Масеҳ буд, ва ҷаҳонро бо Худ оштӣ дод, ва гуноҳҳои онҳоро ба гардани онҳо нагузошт ва каломи мусолиҳаро ба мо супурдааст».

Дониёл 9:25 Пас бидонед ва бифаҳмед, ки аз омадани ҳукм дар бораи барқарор ва бино кардани Ерусалим то Масеҳи Сардор ҳафт ҳафта ва шастду ду ҳафта хоҳад буд: кӯча ва девор аз нав сохта хоҳад шуд, ҳатто дар замонҳои душвор.

Фармони барқарор ва сохтани Ерусалим дода шуда буд ва пешгӯй шуда буд, ки то омадани Масеҳ ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта лозим мешавад. Дар он вақт, кӯчаҳо ва деворҳои Ерусалим дар вақти душворӣ аз нав сохта мешуданд.

1. Барқарорсозии содиқ: эътимод ба ваъдаҳои Худо дар замонҳои душвор

2. Сабри бепоён: зарурати умеди устувор ба замони Худо

1. Румиён 15:4-5 - "Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем. Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо дар он ҷо зиндагӣ кунед. чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ».

2. Ишаъё 40: 29-31 - "Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон беҳуш хоҳанд шуд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое, ки интизори Худованд ҳастанд. қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд».

Дониёл 9:26 Ва баъд аз шаст ду ҳафта Масеҳ нест карда мешавад, аммо на барои худ; ва қавми мири оянда шаҳр ва маъбадро хароб хоҳанд кард; ва охири он бо обхезӣ хоҳад буд, ва то охири ҷанг харобаҳо муайян карда мешаванд.

Пас аз як давраи 62 ҳафта, Масеҳ бурида хоҳад шуд ва мардуми шоҳзодае, ки пас аз ӯ меояд, шаҳр ва маъбадро хароб карда, ба обхезӣ ва ҷанг оварда мерасонанд.

1. Дар замонҳои ранҷу азоб мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Масеҳ нест карда шуд, аммо на барои худ.

2. Нақшаи ниҳоии фидияи Худо, ҳатто тавассути харобшавӣ ва харобшавӣ иҷро хоҳад шуд.

1. Ишаъё 53:8 - Ӯ аз зиндон ва аз доварӣ гирифта шуд: ва кӣ насли Ӯро эълон хоҳад кард? зеро ки вай аз замини зиндагон нест карда шуд;

2. Луқо 19:41-44 - Ва ҳангоме ки Ӯ наздик шуд, шаҳрро дида, бар он гиря кард: «Агар ту медонистӣ, ки ақаллан дар ин рӯзи худ чизҳоеро, ки ба осоиштагии ту тааллуқ доранд, медонистӣ. ! вале акнун онҳо аз чашмони ту пинҳон шудаанд. «Зеро айёме фаро хоҳад расид, ки душманонат бар ту хандақ андохта, гирдатро иҳота хоҳанд кард, ва туро аз ҳар тараф нигоҳ доранд, ва туро бо хок ва фарзандонат дар даруни ту хоҳанд гузошт; ва дар ту санг бар санги дигар нахоҳанд монд; зеро ки вақти омадани худро намедонистӣ.

Дониёл 9:27 Ва ӯ аҳдро бо бисьёр касон дар давоми як ҳафта мустаҳкам хоҳад кард; ва дар миёнаи ҳафта қурбонӣ ва ҳадияро қатъ хоҳад кард, ва барои паҳншавии корҳои зишт онро то замони анҷомёбӣ хароб хоҳад кард. , ва он чи муайян шудааст, бар харобазорҳо рехта хоҳад шуд.

Дониёл пешгӯй кард, ки аҳд бо бисёр одамон дар тӯли ҳафт сол тасдиқ карда мешавад ва қурбонӣ ва қурбонӣ дар миёнаи ҳафта қатъ карда, то охир харобӣ хоҳад оварад.

1. Аҳди Худо: Нишонаи ишқи бепоёни ӯ

2. Корҳои нафратовар: парҳез кардан аз амалҳои гуноҳ дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 55:3 - Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, муҳаббати устувори худ ба Довуд.

2. Румиён 7: 12-13 - Пас, шариат муқаддас аст, ва ҳукм муқаддас, одилона ва нек аст. Пас, оё он чизи нек барои ман марг овард? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Ин гуноҳ буд, ки ба воситаи чизи нек дар ман мамот ба вуҷуд овард, то ки гуноҳ гуноҳ аст ва ба воситаи ҳукм ба андозае гуноҳкор гардад.

Дар боби 10 Дониёл рӯъё ва вохӯрии Дониёл бо фиристодаи осмонӣ тасвир шудааст. Дар ин боб ба ҷанги рӯҳонӣ, қудрати дуо ва ошкор шудани рӯйдодҳои оянда таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Дониёл дар соли сеюми ҳукмронии Куруш, подшоҳи Форс рӯъё гирифт. Дониёл се ҳафта мотам мегирад ва рӯза мегирад ва аз Худо фаҳмиш ва роҳнамоӣ меҷӯяд (Дониёл 10:1-3).

Сархати 2: Дар рӯзи бисту чорум, Дониёл худро дар соҳили дарёи Даҷла мебинад, вақте ки ӯ рӯъёеро дид, ки марде дар либоси катон дошт, ки чеҳрааш мисли барқ дорад ва ҳамроҳонаш аз тарс гурехтаанд (Дониёл 10:4-6).

Сархати 3: Он мард ба Дониёл муроҷиат карда, ӯро марди хеле маҳбуб номид ва итминон дод, ки дуоҳояш аз рӯзи аввал шунида шудаанд. Аммо, шоҳзодаи салтанати Форс то он даме, ки фариштаи Микоил ба кӯмакаш омад, ба ӯ муқобилат кард (Дониёл 10:10-14).

Параграфи 4: Ин мард ба Дониёл рӯйдодҳои ояндаро, аз ҷумла муноқишаҳои байни Форс ва Юнон ва эҳёи подшоҳи тавоно, ки худро бар зидди Худо сарбаланд мекунад, ошкор мекунад. Ӯ Дониёлро боварӣ мебахшад, ки халқи Худо наҷот хоҳад ёфт ва ин рӯъё ба ояндаи дур дахл дорад (Дониёл 10:20-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби 10 Дониёл рӯъё ва вохӯрии Дониёлро тасвир мекунад
бо фиристодаи осмонӣ,
таъкид ба ҷанги рӯҳонӣ, қудрати дуо,
ва ифшои рӯйдодҳои оянда.

Мотами Дониёл ва се ҳафта рӯза гирифта, дар ҷустуҷӯи фаҳмиш ва роҳнамоӣ.
Намоиши марде дар либоси катон бо чеҳрае мисли барқ.
Муроҷиат ба Дониёл ҳамчун марди хеле маҳбуб, бо итминон, ки дуоҳои ӯ шунида шудаанд.
Ваҳйи шоҳзодаи Малакути Форс, ки ба фариштаи осмонӣ тоб меовард, то дахолати фаришта Микоил.
Пешгӯии низоъҳои ояндаи байни Форс ва Юнон ва бархостани подшоҳи тавоно бар зидди Худо.
Кафолати наҷот барои халқи Худо ва табиати ояндаи дури рӯъё.

Дар ин боби Дониёл рӯъё ва вохӯрии Дониёл бо фиристодаи осмонӣ тасвир шудааст. Дар соли сеюми ҳукмронии Куруш, подшоҳи Форс, Дониёл се ҳафта мотам мегирад ва рӯза мегирад ва аз Худо фаҳмиш ва роҳнамоӣ меҷӯяд. Дар

рӯзи бисту чорум, Дониёл худро дар соҳили дарёи Даҷла мебинад, вақте ки ӯ рӯъёеро дид, ки марде дар либоси катон дошт, ки чеҳрааш мисли барқ дорад ва ҳамроҳонаш аз тарс гурехтаанд. Он мард ба Дониёл ҳамчун марди хеле маҳбуб муроҷиат мекунад ва ӯро итминон медиҳад, ки дуоҳои ӯ аз рӯзи аввал шунида шудаанд. Бо вуҷуди ин, шоҳзодаи салтанати Форс то он даме, ки фариштаи Микоил ба кӯмакаш омад, ба фиристодаи осмонӣ тоб оварда. Он мард ба Дониёл рӯйдодҳои ояндаро, аз он ҷумла муноқишаҳои байни Форс ва Юнон ва эҳёи подшоҳи тавоно, ки худро бар зидди Худо саркашӣ мекунад, ошкор мекунад. Ӯ Дониёлро боварӣ мебахшад, ки халқи Худо наҷот хоҳад ёфт ва ин рӯъё ба ояндаи дур дахл дорад. Ин боб ба ҷанги рӯҳонӣ, ки дар олами осмонӣ сурат мегирад, ба қудрати дуо ва ошкор шудани рӯйдодҳои оянда таъкид мекунад.

Дониёл 10:1 Дар соли сеюми ҳукмронии Куруш подшоҳи Форс ба Дониёл, ки номаш Балташасар ном дошт, ваҳй шуд; ва ин ҳақиқат буд, вале вақти муайяншуда дароз буд;

Худованд ба Дониёл, ки номаш Балташасар буд, чизе ошкор кард, ва ин ҳақиқат буд, вале вақти таъиншуда дароз буд.

1: Худо ҳақиқатро дар вақти комилаш ошкор мекунад.

2: Ҳақиқати Худоро фаҳмидан душвор буда метавонад, аммо Ӯ ба мо фаҳмиш медиҳад.

1: Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; Фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

2: Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Дониёл 10:2 Дар он рӯзҳо ман Дониёл се ҳафта мотам мегирифтам.

Дониёл се ҳафта мотам дошт.

1: Мо набояд аз лаҳзаҳои душвор рӯҳафтода шавем, балки ба ҷои он дар Худо қувват ҷӯем.

2: Муҳимияти мотам дар ҳаёти мо ва чӣ гуна он метавонад дар рушди рӯҳонии мо нақши арзишманд бозад.

1: Забур 30:5 - "Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд".

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Дониёл 10:3 Ман нони гуворо нахӯрдам, гӯшт ва шароб ба даҳони ман наомадааст, ва ҳеҷ гоҳ худро тадҳин накардам, то даме ки се ҳафтаи пурра анҷом ёфт.

Дониёл се ҳафта рӯза гирифта, аз хӯрокҳои гуворо, шароб ва тадҳин худдорӣ кард.

1. Қувваи рӯза барои мақсадҳои рӯҳонӣ

2. Парҳезӣ аз хушнудӣ дар ҷустуҷӯи хости Худо

1. Ишаъё 58:6-7 - Оё ин рӯзае нест, ки ман интихоб мекунам: раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлумонро ва шикастани ҳар юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?

2. Матто 6:16-18 - Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон хира нашавед, зеро онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то рӯзаашонро дигарон бубинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Аммо вақте ки рӯза медоред, сари худро тадҳин кунед ва рӯи худро бишӯед, то ки рӯзадории шуморо на дигарон, балки Падари шумо, ки ниҳон аст, бубинад. Ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Дониёл 10:4 Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, чунон ки ман дар канори дарёи бузург, ки Ҳиддақил аст, будам;

Дониёл дар рӯзи 24-уми моҳи аввал дар канори дарёи бузург, Ҳиддақил буд.

1. Аҳамияти сарфи вақт дар намоз ва тафаккур.

2. Қудрати Худо барои қувват ва роҳнамоӣ дар замонҳои душвор.

1. Забур 46:10 "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Ишаъё 40:29-31 "Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор хоҳанд шуд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд. қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд».

Дониёл 10:5 Он гоҳ ман чашмонамро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак марде дар тан либоси катон дошт, ки камараш бо тиллои маҳфи Уфоз баста буд:

Ҳикояи Дониёл шоҳиди марде, ки катон дар бар дошт, камарбанди тилло дорад.

1. Аҳамияти имон ва умед дар рӯзҳои душвор.

2. Ҳимоя ва ризқу рӯзии Худо дар рӯзҳои сахт.

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Забур 91:4 - Туро бо парҳои худ бипӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ дошт;

Дониёл 10:6 Бадани ӯ низ мисли бурил буд, ва чеҳрааш мисли барқ, ва чашмонаш мисли чароғҳои оташ, ва дасту пойҳояш мисли ранга ба миси сайқалёфта, ва овози суханаш мисли овози мардум.

Дониёл дар рӯъё фариштаеро дид, ки намуди зоҳирии ҳайратангезе дошт, ки ба барқ монанд буд.

1: Мо метавонем аксар вақт худро дар муқобили вазъиятҳои душвор ғамгин ва нотавон ҳис кунем, аммо мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ба мо дар шакли фиристодагони осмонӣ кӯмак мефиристад.

2: Қудрати Худо аз қудрати мо дуртар аст. Мо итминон дошта метавонем, ки Ӯ дар вақти зарурӣ ба мо қувват мебахшад.

1: Ибриён 1:14 Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгоре нестанд, ки барои хизмат ба хотири онҳое ки вориси наҷот хоҳанд буд, фиристода шудаанд?

2: Забур 91:11 12 Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро нигоҳ доранд. Туро бар дастонашон бардоранд, мабодо пои худро ба санг бизанӣ.

Дониёл 10:7 Ва танҳо ман Дониёл рӯъёро дидам, зеро ки одамоне ки бо ман буданд, ин рӯъёро надиданд; вале ларзиши сахте ба сари онҳо афтод, ба тавре ки онҳо гурехта, пинҳон шуданд.

Дониёл рӯъёе дид, ки ҳамроҳонаш онро надиданд, онҳо ба ҷои ларзиши азиме эҳсос карданд, ки онҳо гурехтанд.

1. Имони моро тавассути озмоишҳо мустаҳкам кардан мумкин аст

2. Худо худро ба мо бо роҳҳои ғайричашмдошт ошкор мекунад

1. Ибриён 11:1-2, «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Ҳастӣ 12:1, "Акнун Худованд ба Абром гуфт: "Аз кишвари худ ва хешовандони худ ва хонаи падарат ба замине ки ман ба ту нишон медиҳам, бирав."

Дониёл 10:8 Бинобар ин ман танҳо мондам, ва ин рӯъёи бузургро дидам, ва дар ман қувват намонд, зеро ки зебогии ман дар ман ба фасод мубаддал шуд, ва ман қуввае надоштам.

Дониёл аз аҷоиббинии рӯъёи худ мағлуб шуд ва ҳис кард, ки қувваташ суст мешавад.

1. Дар вазъиятҳои душвор аз Худо қувват гирифтан

2. Омӯзиши қадршиносии бузургӣ ва қудрати Худо

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад.

2. 2 Қӯринтиён 12:7-10 - Қудрати Худо дар заъф комил мешавад.

Дониёл 10:9 Аммо ман овози суханони ӯро шунидам, ва ҳангоме ки овози суханони Ӯро шунидам, дар хоби сахт бар рӯи худ ва рӯи худ ба замин афтод.

Ровии Дониёл 10:9 овози Худоро мешунавад ва рӯи худро ба замин гузошта, ба хоби сахт меафтад.

1. Қудрати Овози Худо - Чӣ тавр шунидани овози Худо метавонад моро водор созад, ки аз қудрати Ӯ битарсанд.

2. Фурӯтанӣ дар назди Худо - Чӣ гуна бояд дар ҳузури Худованд фурӯтан ва эҳтиром бошад.

1. Ишаъё 6:1-4 - Вақте ки Ишаъё дар бораи Худо рӯъё дорад ва бо фурӯтанӣ ва эҳтиром ҷавоб медиҳад.

2. Юҳанно 12:27-30 - Вақте ки Исо дар бораи марги дар пешистодаи худ сухан меронад ва шогирдонаш парешон ва тарсонанд.

Дониёл 10:10 Ва инак, дасте ба ман расид, ки маро бар зонуҳоям ва бар кафҳои дастонам гузошт.

Фариштаи Худованд ба Дониёл даст расонд ва ӯро ба зонуҳо ва кафҳои дастонаш гузошт.

1. Қудрати Худованд: Омӯзиши вокуниш ба имон

2. Дастрасии Худо: Даъват ба тағирот

1. Ишаъё 6:1-8 - Воҳӯрии Ишаъё бо Худованд

2. Хуруҷ 3:1-15 - Воҳӯрии Мусо бо Худованд

Дониёл 10:11 Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, марде, ки маҳбуб аст, суханонеро, ки ба ту мегӯям, бифаҳм ва рост ист; Ва ҳангоме ки ӯ ин суханро ба ман гуфт, ларзон истодам.

Дониёл аз фариштае паёми илоҳӣ мегирад, ки ӯро марди хеле маҳбуб меномад. Фариштаи ба ӯ мегӯяд, ки суханони ӯро фаҳмад ва рост истад, зеро ҳоло ба ӯ фиристода шудааст. Баъди ин хабар Дониёл ларзон меистад.

1. Муҳаббати пурқудрати Худо - Баррасии роҳҳое, ки Худо муҳаббати худро ба мо тавассути паёмҳои илоҳии худ нишон медиҳад.

2. Дар назди Худо рост истодан - омӯхтани он ки чӣ гуна ба ҳузур ва паёмҳои Худо бо эҳтиром ва эҳтиром посух додан мумкин аст.

1. 1 Юҳанно 4:10 - Муҳаббат дар ин аст, ки мо Худоро дӯст доштем, балки он аст, ки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Дониёл 10:12 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Натарс, Дониёл, зеро аз рӯзи аввал, ки дили худро ба он равона кардӣ, ки дар пеши Худои худ бифаҳмӣ ва худро ба ҷазо диҳӣ, суханони ту шунида шуданд, ва ман барои суханони ту омадаам.

Дуои Дониёл шунида шуд ва Худо ба он ҷавоб дод.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна Худо ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад

2. Имон дошта бошед: Худо ҳамеша гӯш мекунад

1. Забур 66:19-20 "Аммо Худо маро шунид; Ӯ ба садои дуои ман гӯш дод. Муборак аст Худое, ки дуои маро ва раҳмати Худро аз ман рад накардааст!"

2. Яъқуб 5:16 "Дуои таъсирбахш ва гарми одами одил фоидаи зиёд дорад".

Дониёл 10:13 Аммо мири Малакути Форс бист рӯз ба ман истодагарӣ кард; аммо инак, Микоил, яке аз сардоронаш, барои кӯмак ба ман омад; ва ман дар он ҷо бо подшоҳони Форс мондам.

Дониёл дар рӯъёе дид, ки дар он фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуд. Ба фариштаи шоҳзодаи салтанати Форс монеъ шуд, аммо ба ӯ Микоил, яке аз шоҳзодаҳои бузург кӯмак кард.

1. Қувваи Дуо ва Имон: Чӣ гуна Худо ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Худо метавонад ҳатто беимононро барои иҷро кардани иродаи худ истифода барад

1. Матто 21:22 - Ва ҳар он чи дар дуо талаб кунед, хоҳед гирифт, агар имон дошта бошед.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Дониёл 10:14 Ман омадаам, ки ба ту бифаҳмонам, ки дар рӯзҳои охир ба сари қавми ту чӣ хоҳад омад, зеро ки ин рӯъё ҳанӯз рӯзҳои бисёр аст.

Ин порча дар бораи рӯъё дар бораи он чӣ дар оянда бо халқи Худо рӯй хоҳад дод, нақл мекунад.

1: Қудрат ва дониши Худо беохир аст ва Ӯ ҳама чизеро, ки дар ҳаёти мо рӯй хоҳад дод, мебинад.

2: Мо метавонем ба нақшаи Худо барои мо таваккал кунем, гарчанде ки он дар айни замон номуайян ба назар мерасад.

1: Isaiah 46:10 - Мақсади ман устувор хоҳад буд ва ман ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2: Масалҳо 19:21 - Нақшаҳо дар дили инсон бисёранд, аммо ин нияти Худованд аст.

Дониёл 10:15 Ва ҳангоме ки ӯ ба ман чунин суханонро гуфт, ман рӯи худро ба замин ниҳодам, ва гунг шудам.

Дониёл дар рӯъёе дид, ки дар он фариштае бо ӯ сухан гуфт ва Дониёл дар ҷавоб саҷда кард ва хомӯш монд.

1. «Қудрати Каломи Худо»

2. "Ҳоло дар ҳузури Худо будан"

1. Ишаъё 6:1–8

2. Ваҳй 1:17–18

Дониёл 10:16 Ва инак, касе мисли мисоли писарони одам ба лабони ман ламс кард; ва ман даҳони худро кушода, сухан ронда, ба он касе ки пеши ман меистод, гуфтам: «Эй оғоям, дар рӯъё андӯҳи ман дигар шуд. бар ман, ва ман қуввае надоштам.

Дониёл-пайғамбар аз Худо рӯъёе гирифт ва чизе монанди одамро ламс мекунад. гаму андух ва камкуввати худро баён мекунад.

1: Қудрати Худо дар заъфҳои мо зоҳир мешавад

2: Вақтҳои ғамгинӣ метавонанд давраи афзоиш бошанд

1: 2 ба Қӯринтиён 12: 7-10 "Бинобар ин, барои он ки маро мағрур нашавам, ба ман хоре дода шуд, ки ба ман фиристодаи шайтон буд, то маро азоб диҳад. Ман се бор аз Худованд илтиҷо кардам, ки онро нест кунад. Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати ман дар заъф комил шудааст." Бинобар ин ман дар заъфҳои худ боз ҳам бештар шодӣ хоҳам кард, то қудрати Масеҳ бар ман такя кунад. , ба хотири Масеҳ, ман аз заъфҳо, аз таҳқирҳо, аз сахтиҳо, аз таъқиботҳо ва душвориҳо лаззат мебарам, зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам.

2: Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам. Ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва эҳтиёҷро омӯхтам, Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Дониёл 10:17 Зеро ки чӣ тавр ғуломи ин оғоям бо ин оғоям сӯҳбат карда метавонад? зеро ки дарҳол дар ман қуввае боқӣ намондааст ва дар ман нафасе боқӣ мондааст.

Дуои Дониёл ба Худо фурӯтанӣ ва тарси қудрати Худоро нишон медиҳад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Чӣ гуна бояд тарс аз ҳузури Худоро инкишоф дод

2. Дидани Худо бо чашми имон: Эҳсоси қудрати Худо дар ҳаёти мо

1. 1 Петрус 5:5-7 - "Ҳамчунин шумо, эй ҷавонтар, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтан бошед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Дониёл 10:18 Ва боз омада, маро ламс кард, ки ба одам монанд буд, ва маро қувват бахшид.

Дониёл аз ҷониби фариштае қувват бахшид.

1. "Қувваи кӯмаки фариштагон"

2. «Қувваи дастгирии осмонӣ»

1. Забур 121:2 - «Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офарандаи осмону замин аст».

2. Ибриён 1:14 - "Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгор барои хизмат ба хотири онҳое ки вориси наҷот хоҳанд буд, фиристода нашудаанд?"

Дониёл 10:19 Ва гуфт: «Эй одами маҳбуби бағоят маҳбуб, натарс: осоиштагӣ бар ту бод, қавӣ бош, оре, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ ба ман сухан гуфт, ман қувват гирифта, гуфтам: "Бигзор оғоям сухан гӯяд". зеро ки маро қувват бахшидай.

Фариштае бо Дониёл сухан меронад ва ӯро ба қавӣ будан ташвиқ мекунад ва мегӯяд, ки натарс. Пас аз он Дониёл қувват мегирад ва ба фариштa имкон медиҳад, ки суханашро идома диҳад.

1. "Дар Худованд қавӣ бошед: дар замонҳои душвор эътимод пайдо кунед"

2. "Қувваи Худо: Ҷасорат барои ғолиб шудан"

1. Эфсӯсиён 6:10-11 - "Ниоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед."

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

Дониёл 10:20 Он гоҳ ӯ гуфт: «Оё медонӣ, ки барои чӣ назди ту омадаам? ва акнун ман бармегардам, то ки бо мири Форс ҷанг кунам; ва ҳангоме ки ман берун равам, инак, мири Юнон хоҳад омад.

Фариштa ба Дониёл мефаҳмонад, ки ӯ барои ҷанг бо шоҳзодаи Форс бармегардад ва вақте ки ӯ меравад, шоҳзодаи Юнон меояд.

1. Қувваи ҷанги рӯҳонӣ - Фаҳмидани ҷанги рӯҳонӣ, ки дар он мубориза бурда мешавад.

2. Бартараф кардани душвориҳо - Чӣ тавр дар муқобили мухолифат устувор истода, дар миёни муборизаҳо пирӯзӣ пайдо кард.

1. Эфсӯсиён 6:12 - "Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун мубориза мебарем, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем".

2. Румиён 8:37 - «Не, мо дар ҳамаи ин чизҳо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем».

Дониёл 10:21 Аммо ман он чиро, ки дар Навиштаҳои ростӣ гуфта шудааст, ба ту хоҳам расонид; ва касе нест, ки дар ин чизҳо бо ман дастгирӣ кунад, ҷуз мири шумо Микоил.

Навиштаҳои ҳақиқат нишон медиҳанд, ки Микоил шоҳзодаест, ки бо Дониёл меистад.

1: Худо шоҳзодаеро дар паҳлӯи мо гузоштааст, то дар лаҳзаҳои душвор ба мо кӯмак кунад.

2: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки худро танҳо ҳис мекунем.

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Ибриён 13: 5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам. Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

Боби 11 Дониёл гузориши муфассали пешгӯии рӯйдодҳои таърихиро пешкаш мекунад, ки асосан ба низоъҳои байни подшоҳони Шимолӣ (Сурия) ва подшоҳони Ҷануб (Миср) нигаронида шудааст. Дар ин боб болоравӣ ва фурӯпошии ҳокимон ва салтанатҳои гуногун, инчунин таъқиб ва истодагарии халқи Худо нишон дода шудааст.

Сархати 1: Боб бо фариштае оғоз мешавад, ки вай ошкор мекунад, ки ӯ ба Дониёл ҳақиқатро дар бораи он чи дар рӯзҳои охир рӯй медиҳад, нақл мекунад. Ӯ боз се подшоҳи Форс ва як подшоҳи тавоноеро зикр мекунад, ки бо қудрати бузург бархоста, ҳукмронӣ хоҳанд кард (Дониёл 11:1-3).

Параграфи 2: Фариштаи фариштаи ихтилофоти байни подшоҳони Шимол ва подшоҳони Ҷанубро тасвир мекунад. Вай дар бораи набардҳо, иттифоқҳо ва хиёнатҳои байни ин ду қудрат маълумоти муфассал дода, пирӯзӣ ва шикасти ҳокимони гуногунро нишон медиҳад (Дониёл 11:4-20).

Параграфи 3: Паёмбар ба як ҳокими мушаххасе таваҷҷӯҳ мекунад, ки ӯро "шахси хоркунанда" меноманд. Ин ҳоким дар замони осоишта пайдо мешавад ва бо хушомадгӯиҳои худ бисёриҳоро фиреб медиҳад. Ӯ бо дасиса ҳокимиятро ба даст хоҳад овард ва халқи Худоро таъқиб хоҳад кард (Дониёл 11:21-35).

Сархати 4-ум: Паёмбар болоравии ҳокими дигареро тасвир мекунад, ки худро баланд хоҳад кард ва худро аз ҳама худоён бузургтар мекунад. Ин ҳоким заминҳои зиёдеро забт мекунад ва дар замини Исроил харобиҳо хоҳад овард. Бо вуҷуди ин, вай бе ҳеҷ кас ёриаш намекунад (Дониёл 11:36-45).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 11 Дониёл маълумоти муфассали пешгӯӣ оварда шудааст рӯйдодҳои таърихӣ, ки ба муноқишаҳои байни подшоҳони Шимол ва подшоҳони Ҷануб нигаронида шудааст,
болорави ва суқути ҳокимон ва салтанатҳоро таъкид мекунад
ва таъқибот ва истодагарии халқи Худо.

Ваҳйи фиристодаи фариштаи дар бораи рӯйдодҳои оянда дар рӯзҳои охир. Тавсифи се подшоҳи форс ва подшоҳи тавоно, ки бартарӣ хоҳад дошт. Ҳисоботи ҷангҳо, иттифоқҳо ва хиёнатҳои байни подшоҳони шимол ва подшоҳони ҷануб.

Таваҷҷӯҳ ба як ҳокими нафратангезе, ки халқи Худоро фиреб медиҳад, қудратро ба даст меорад ва таъқиб мекунад.
Тавсифи ҳокими дигаре, ки худро баланд мекунад, заминҳоро забт мекунад ва ба охир мерасад.

Ин боби Дониёл гузориши муфассали пешгӯии рӯйдодҳои таърихиро пешкаш мекунад, ки пеш аз ҳама ба низоъҳои байни подшоҳони Шимолӣ (Сурия) ва подшоҳони Ҷануб (Миср) нигаронида шудааст. Фариштае ба Дониёл ҳақиқатро дар бораи он ки дар рӯзҳои охир рӯй медиҳад, ошкор мекунад. Фиристода аз се шоҳи дигари форс ва як подшоҳи тавоно ёдовар мешавад, ки бо қудрати бузург бархоста ва ҳукмронӣ хоҳад кард. Баъдан у набардхо, иттифоххо ва хиёнатхои подшохони Шимол ва подшохони Чанубро тасвир намуда, дар бораи бурду бохти хукмрони гуногун маълумот медихад. Ин паёмбар ба як ҳокими мушаххасе нигаронида шудааст, ки онро "шахси хоркунанда" меноманд, ки дар замони осоишта ба вуҷуд меояд ва бо хушомадгӯии худ бисёриҳоро фиреб медиҳад. Ин ҳоким бо дасиса ҳокимиятро ба даст хоҳад овард ва халқи Худоро таъқиб хоҳад кард. Фиристода инчунин аз болоравии ҳокими дигаре тасвир мекунад, ки худро баланд хоҳад кард ва худро аз ҳама худоён бузургтар мекунад. Ин ҳоким заминҳои зиёдеро забт хоҳад кард ва дар замини Исроил харобкорӣ хоҳад кард, аммо бе ҳеҷ кас ба ӯ мадад мерасонад. Ин боб болоравӣ ва фурӯпошии ҳокимон ва салтанатҳо, инчунин таъқиб ва истодагарии халқи Худоро дар байни ин низоъҳо нишон медиҳад.

Дониёл 11:1 Ман низ дар соли аввали ҳукмронии Дориюши Мидӣ истода будам, то ки ӯро тасдиқ ва қавӣ гардонам.

Ин порча дар бораи соли аввали Дороюи Модӣ ва Худо барои тасдиқ ва мустаҳкам кардани ӯ истода аст.

1. Садоқат ва ризқу рӯзии Худованд дар вақти ниёз.

2. Муҳимияти эътимод ба вақти Худо.

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 45:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

Дониёл 11:2 Ва акнун ростиро ба ту нишон хоҳам дод. Инак, боз се подшоҳ дар Форс хоҳанд бархостанд; ва чорум аз ҳама сарватмандтар хоҳад буд;

Дар Форс се подшоҳ хоҳад буд ва подшоҳи чорум аз ҳама сарватмандтар хоҳад буд. Вай сарват ва кувваи худро барои барангехтани хама ба мукобили мулки Юнон истифода мебарад.

1. Хатари сарват ва қудрат

2. Кувваи муттахидшавй ба мукобили душмани умумй

1. Масалҳо 28:20 Одами содиқ баракати фаровон хоҳад дошт, аммо касе, ки мехоҳад бой шавад, бечазо намемонад.

2. Воиз 5:10 Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ пули кофӣ надорад; касе, ки молро дуст медорад, аз даромадаш сер намешавад.

Дониёл 11:3 Ва подшоҳи тавоно бархоста, ки бо ҳукмронии бузург ҳукмронӣ хоҳад кард ва мувофиқи иродаи ӯ амал хоҳад кард.

Подшоҳи тавоно ба қудрат мерасад ва қудрати бузурге хоҳад дошт ва онро мувофиқи иродаи худ амалӣ мекунад.

1. Қудрати Ҳокимият ва иродаи Худо

2. Қувваи подшоҳ ва қудрати Худо

1. Румиён 13:1–7

2. Матто 28:18–20

Дониёл 11:4 Ва ҳангоме ки ӯ бархоста, салтанати вай шикаста ва ба чор шамоли осмон тақсим хоҳад шуд; ва на ба насли худ, на аз рӯи салтанати худ, ки ӯ ҳукмронӣ мекард, зеро ки салтанати вай, ҳатто барои дигарон, ғайр аз онҳо, канда хоҳад шуд.

Подшоҳии пешво ба ҷои авлодаш тақсим ва ба дигарон дода мешавад, на аз рӯи ҳукмрониаш, ки ӯ ҳукмронӣ мекард.

1: Тавассути ин оят мо мефаҳмем, ки Худо соҳибихтиёр аст ва нақшаҳои Ӯ аз нақшаҳои одамон бузургтаранд.

2: Мо набояд гумон кунем, ки нақшаҳо ва орзуҳои мо ҳамеша иҷро мешаванд, балки ба ҷои он боварӣ ҳосил кунем, ки нақша ва иродаи Худо хеле бузургтар аст.

1: Масалҳо 19:21 - Нақшаҳо дар дили инсон бисёранд, аммо ҳадафи Худованд бартарӣ дорад.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Дониёл 11:5 Ва подшоҳи ҷануб ва яке аз миронаш қавӣ хоҳад буд; ва ӯ бар вай қавӣ ва салтанат хоҳад дошт; подшоҳии ӯ подшоҳии бузург хоҳад буд.

Подшоҳи ҷануб тавоно хоҳад буд ва яке аз пешвоёни ӯ боз ҳам тавонотар, салтанати бузургро идора мекунад.

1. Худо соҳибихтиёр аст ва халқҳоро барои иҷрои иродаи Худ истифода мебарад.

2. Дар вазифаи роҳбарикунанда будан масъулияти бузургеро ба ӯҳда дорад.

1. Румиён 13: 1-7 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад.

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

Дониёл 11:6 Ва дар охири сол онҳо бо ҳам хоҳанд пайваст; зеро ки духтари подшоҳи ҷанубӣ назди подшоҳи шимол хоҳад омад, то ки аҳд бибандад; на

вай истода хоҳад буд, ва на бозуи вай; балки вай ва онҳое ки вайро оварданд, ва зодагони вай ва он ки дар ин айём вайро қувват бахшид, таслим хоҳанд шуд.

Духтари подшохи чануб кушиш хохад кард, ки бо подшохи шимол созиш кунад, аммо вай ва тарафдоронаш дар ин кор муваффак нахоханд шуд.

1. Ҳукмронии Худо: Ҳатто вақте ки корҳо тавре ки мо интизор будем, пеш намераванд, Худо ҳанӯз ҳам назорат мекунад.

2. Боварӣ ба Худо: Мо набояд ҳеҷ гоҳ танҳо ба нерӯи худ такя кунем, балки ба Худо таваккал кунем.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Дониёл 11:7 Аммо яке аз шохаҳои решаи вай дар мулки худ бархоста, вай бо лашкар омада, ба қалъаи подшоҳи шимол даромада, бар онҳо амал карда, ғалаба хоҳад кард.

Шохае аз решаи подшоҳи ҷануб бо лашкар бархоста, ба қалъаи подшоҳи шимол медарояд ва дар ниҳоят бар онҳо пирӯз хоҳад шуд.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо метавонад чизи ғайриимконро имконпазир созад

2. Бартараф кардани душвориҳо: Омӯзиши пирӯзӣ дар шароити душвор

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 1:2-4 Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Дониёл 11:8 Ва асиронро худоёни худ, бо мирон ва зарфҳои гаронбаҳои нуқра ва тилло ба Миср хоҳанд бурд; ва ӯ аз подшоҳи шимол солҳо зиёдтар хоҳад буд.

Подшоҳи ҷануб подшоҳи шимолро мағлуб карда, худоён, мирон ва ашёи қиматбаҳои онҳоро мегирад. Вай аз подшоҳи шимол солҳо бештар ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. Оқибатҳои мағрурӣ: Омӯзиши Дониёл 11:8

2. Беақлии бутпарастӣ: Омӯзиши Дониёл 11:8

1. Масалҳо 16:18 Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад, рӯҳи ғурур пеш аз афтодан.

2. Ишаъё 40:18-20 Пас, шумо Худоро ба кӣ муқоиса мекунед? Шумо ӯро бо кадом тасвир муқоиса мекунед? Дар бораи бут, усто мепартояд ва заргар онро бо тилло мепӯшонад ва барои он занҷирҳои нуқра месозанд. Марди камбағале барои пешкаш кардани чунин ҳадия ҳезум интихоб мекунад, ки пӯсида нашавад. Ӯ устои моҳир меҷӯяд, то бутеро созад, ки сарнагун нахоҳад шуд.

Дониёл 11:9 Пас, подшоҳи ҷануб ба салтанати худ омада, ба замини худ бармегардад.

Подшоҳи Ҷануб салтанати худро ба даст меорад ва ба ватани худ бармегардад.

1. Нақшаи Худо боздошташаванда аст - Румиён 8:28

2. Баргардонидани он чизе ки аз они мост - Матто 6:33

1. Хуруҷ 15:2 - Худованд қуввати ман ва суруди ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шудааст; ин Худои ман аст, ва ман Ӯро, Худои падарамро ҳамду сано хоҳам гуфт, ва ӯро сарафроз хоҳам кард.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Дониёл 11:10 Аммо писарони ӯ барангехта, лашкари бузурги худро ҷамъ хоҳанд кард, ва яке ҳатман омада, лабрез шуда, аз он убур хоҳад кард, ва он гоҳ баргашта, ба қалъаи худ бармеангезад.

Дониёл 11:10 дар бораи писарони шахси номаълум сухан меронад, ки шумораи зиёди қувваҳоро ҷамъоварӣ мекунад ва яке аз онҳо омада, пур ва аз он мегузарад. Сипас ба қалъаи худ бармегардад.

1. Қудрати ҷамъоварӣ: Омӯзиш аз Дониёл 11:10

2. Бартараф кардани душвориҳо: Қувваи Дониёл 11:10

1. Луқо 18:1-8 - Масали Исо дар бораи бевазани устувор

2. Наҳемё 4:14-23 - Роҳбарии Наҳемё дар барқарорсозии деворҳои Ерусалим

Дониёл 11:11 Ва подшоҳи ҷануб ба вабо ба ҳаяҷон омада, бо ӯ, ҳатто бо подшоҳи шимол, ҷанг хоҳад кард; лекин издиҳом ба дасти Ӯ дода мешавад.

Подшоҳи ҷануб ба хашм омада, бо подшоҳи шимол ба ҷанг меояд. Подшоҳи шимол бо лашкари бузург бартарӣ хоҳад дошт.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳолатҳои ғайричашмдошт

2. Таъсири хашм ба зиндагии мо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Яъқуб 1:19-20 - Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад: зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Дониёл 11:12 Ва ҳангоме ки Ӯ мардумро нест кунад, дилаш баланд хоҳад шуд; ва даҳҳо ҳазор нафарро ба замин партофт, вале аз он қувват нахоҳад гирифт.

Дили Подшоҳ бардошта хоҳад шуд, ва бисёриҳо фурӯ хоҳанд рафт, аммо қудрати ӯ афзун нахоҳад шуд.

1. Мағрурӣ ва фурӯтанӣ: Омӯзиши қабули маҳдудиятҳои мо

2. Қудрати Масеҳ: Дар Худо қувват ёфтан

1. Масалҳо 16:18: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Филиппиён 4:13: Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Дониёл 11:13 Зеро ки подшоҳи шимол бармегардад, ва шумораи зиёдтар аз пешинааш хоҳад баромад, ва ҳатман баъд аз чанд сол бо лашкари бузург ва бо сарвати зиёд хоҳад омад.

Подшоҳи шимол пас аз як муддати муайян бо лашкари бештар ва дороии бештар бармегардад.

1. Қувваи сабр: чӣ гуна бояд дар муқобили номуайянӣ имон дошта бошад

2. Фаровонии Худо: такя ба ризқи Парвардигор

1. Ишаъё 46:10-11 - Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Мегӯям: Ҳадафи ман устувор хоҳад буд ва ҳар чӣ бихоҳам, мекунам. Аз шарқ мурғи даррандаро даъват мекунам; аз диёри дур одаме, ки максадамро ичро кунад. Он чи гуфтам, ба амал оварам; он чизеро, ки ман ба нақша гирифтаам, иҷро мекунам.

2. Забур 33:11 - Аммо нақшаҳои Худованд то абад устуворанд, ниятҳои дили Ӯ дар тӯли наслҳо.

Дониёл 11:14 Ва дар он айём бисьёр касон ба муқобили подшоҳи ҷануб қиём хоҳанд кард; роҳзанони қавми ту низ сарбаланд хоҳанд шуд, то ки рӯъёро мустаҳкам кунанд; вале онҳо хоҳанд афтод.

Дар замони Подшоҳи Ҷануб, бисёриҳо бархостанд ва кӯшиш мекунанд, ки биниши шахсии худро иҷро кунанд, аммо онҳо дар ниҳоят ноком мешаванд.

1. Хавфи ғурур ва худбоварӣ

2. Ҳукмронии Худо дар умури инсонҳо

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Забур 33:10-11 - Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

Дониёл 11:15 Пас, подшоҳи шимол омада, кӯҳе бархоста, шаҳрҳои девордорро ишғол хоҳад кард; ва лашкарҳои ҷануб тоб нахоҳанд гирифт, ва қавми баргузидаи ӯ, ва ҳеҷ қуввае барои муқовимат нахоҳад буд.

Подшоҳи шимол ба ҷануб ҳамла карда, шаҳрҳои пурқувваттаринро ишғол мекунад, ва ҷануб муқовимат карда наметавонад.

1. Қувваи Ҷануб: Омӯзиши эътимод ба Худо сарфи назар аз вазъиятҳои душвор

2. Қудрати Шимол: Бартараф кардани тарс ва мубориза бо худ

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Дониёл 11:16 Аммо ҳар кӣ бар зидди ӯ меояд, мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва ҳеҷ кас ба ҳузури ӯ истода наметавонад;

Душмани тавоно бар зидди замини пурҷалол меояд ва ҳеҷ кас наметавонад пеши ӯ истода бошад, ва замин аз дасти ӯ нест хоҳад шуд.

1. Хавфи ғурур: эътирофи хатари киб

2. Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор истодан мумкин аст

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Дониёл 11:17 Ӯ низ рӯи худро хоҳад гузошт, то ки бо қуввати тамоми Малакути худ ва росткорон бо ӯ дохил шавад; Ӯ чунин хоҳад кард, ва ба вай духтари занонро хоҳад дод, ки вайро фосид мекунад;

Ин порча подшоҳеро тасвир мекунад, ки кӯшиш мекунад аз иттифоқе барои ба даст овардани қудрат истифода барад, аммо зане, ки ӯ барои издивоҷ интихоб мекунад, ба ӯ содиқ нахоҳад буд.

1. Иттиҳодҳои худотарсӣ бар эътимод ва поквиҷдонӣ сохта мешаванд, на бар фасод.

2. Издивоҷ аҳди муқаддас аст ва бояд бо эҳтиром ва эҳтиром баста шавад.

1. Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2. Эфсӯсиён 5:21-33 - «Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед».

Дониёл 11:18 Баъд аз ин ӯ рӯи худро ба ҷазираҳо хоҳад бурд, ва мардуми бисьёреро хоҳад гирифт; лекин мири ба хотири худаш дашномҳои пешниҳодкардаи ӯро қатъ хоҳад кард; бе сарзаниши худаш ӯро водор мекунад.

Дар ин порча шоҳзодае нақл мекунад, ки рӯяшро ба ҷазираҳо мегардонад ва бисёреро мегирад ва ҳамзамон боиси сарзанишҳои пешниҳодкардаи ӯ мегардад.

1. Қудрати шоҳзода: Чӣ гуна таънаҳои пешворо баргардонидан мумкин аст

2. Рӯи худ ба ҷазираҳо: таваккал ба роҳбарияти Худо

1. Ишаъё 40:31: Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Забур 34:17: Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Дониёл 11:19 Он гоҳ ӯ рӯ ба сӯи қалъаи замини худ хоҳад кард, аммо пешпо мехӯрад ва меафтад, ва ёфт намешавад.

Душмани подшоҳ диққати худро ба замини худ равона мекунад, аммо дар ниҳоят пешпо мехӯрад ва меафтад ва дигар ҳеҷ гоҳ дида намешавад.

1. Худо назорат мекунад: Ҳатто вақте ки душманони мо ба назар мерасанд, қувват мегиранд, дар ниҳоят Худо назорат мекунад.

2. Боварии аз ҳад зиёд боиси нокомӣ мегардад: Вақте ки мо ба қувваи худ аз ҳад зиёд боварӣ дорем, мо метавонем пешпо хӯрем ва афтидан.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 91:2 - Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

Дониёл 11:20 Он гоҳ дар мулки худ як андозгирандае бар ҷалоли подшоҳӣ хоҳад бархоста, аммо дар муддати чанд рӯз вай на дар хашм ва на дар ҷанг нобуд хоҳад шуд.

Ҳокими салтанат пайдо мешавад ва кӯшиш мекунад, ки андоз ситонад, аммо дар давоми чанд рӯз нобуд карда мешавад.

1. Худо ҳамеша нақша дорад, ҳатто вақте ки чизҳо ба назар намерасанд.

2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки ба Худо боварӣ дошта бошем, ки ҳатто дар муқобили душвориҳо ғамхорӣ мекунад.

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Забур 46:10 «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Дониёл 11:21 Ва дар мулки ӯ шахси нопоке барҳоста, ки ба ӯ шаъну шарафи салтанатро нахоҳанд дод, балки вай ба осоиштагӣ дохил мешавад ва бо хушомадгӯӣ салтанатро ба даст хоҳад овард.

Ин порча шахсеро тасвир мекунад, ки қудратро бо роҳи фиреб ба даст меорад, на бо қудрати қонунӣ.

1. Хавфи шӯҳратпарастӣ

2. Пайравӣ бо роҳи Худо ба сӯи муваффақият

1. Масалҳо 12:2 - "Одами нек аз Худованд илтифот мегирад, аммо одами найрангро маҳкум мекунад".

2. Эфсӯсиён 4:14-15 - «То ки мо минбаъд кӯдакон набошем, ки бо ҳилаҳои одамон ва макри маккорона, ки ба воситаи он онҳо барои фиреб додан камин мезананд, ба он сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот ронда нашавем. "

Дониёл 11:22 Ва аз пеши ӯ бо бозуҳои тӯфон пур карда, шикаста хоҳанд шуд; бале, мири аҳд низ.

Шоҳзодаи аҳд дар баробари тӯфони харобиовар мағлуб ва шикаста хоҳад шуд.

1: Дар баробари душвориҳо, қудрати Худо аз ҳар монеае, ки дар пеши мост, бузургтар аст.

2: Дар миёни нооромиҳои зиндагӣ, Худованд асос ва паноҳгоҳи мост.

1: Забур 18: 2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

2: Ишаъё 43: 2 - "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга туро нахоҳанд хӯрд. ».

Дониёл 11:23 Ва баъд аз паймоне, ки бо ӯ баста шудааст, вай бо макр кор хоҳад кард, зеро ки вай омада, бо қавми андак қавӣ хоҳад шуд.

Дониёл 11:23 дар бораи пешвое сухан меравад, ки бо дастгирии як гурӯҳи хурд ба қудрат меояд ва бо фиреб ҳукмронӣ мекунад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дар ҳама корҳоямон содиқ ва ростқавл бошем.

2: Сарфи назар аз тафовутҳои мо, мо бояд кӯшиш кунем, ки манфиати умумиро ҷӯем.

1: Масалҳо 11:3 Беайбии росткорон онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд мекунад.

2: Матто 7:12 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ки ин аст Таврот ва анбиё.

Дониёл 11:24 Ӯ ба оромӣ, ҳатто ба теппаҳои вилоят дохил хоҳад шуд; ва он чиро, ки падаронаш ва падарони падаронаш накардаанд, хоҳад кард; вай сайдро дар байни онҳо пароканда хоҳад кард, ва ғорат ва сарват; бале, ва хилофҳои худро бар зидди қалъаҳо, ҳатто барои муддате пешгӯӣ хоҳад кард.

Ин порча дар бораи пешвое аст, ки оромона ворид мешавад ва корҳоеро анҷом медиҳад, ки пешиниёнаш накардаанд, ба мисли пароканда кардани тӯъма, ғанимат ва сарват. Вай инчунин бар зидди қалъаҳо нақшаҳо таҳия хоҳад кард.

1. Иродаи Худо бепоён аст: Чӣ гуна бояд нақшаи Худоро дар замонҳои душворӣ иҷро кард

2. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр бояд нақшаи Худоро барои некӣ дар ҷаҳон иҷро кард

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпида аст, як тараф гузорем ва биёед бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигаристаем, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Дониёл 11:25 Ва ӯ қувват ва далерии худро бар зидди подшоҳи ҷануб бо лашкари бузург барангезад; ва подшоҳи ҷануб ба ҷанг бо лашкари хеле бузург ва тавоно барангехт; лекин вай истода наметавонад, зеро ки онҳо ба муқобили ӯ найранг хоҳанд кард.

Подшоҳи Ҷануб ба ҷанг барангехта мешавад, аммо аз сабаби найрангҳои зидди ӯ истода наметавонад.

1. Қувваи душмани мо: Дастгоҳҳои душманро чӣ гуна мағлуб кардан мумкин аст

2. Қувваи қувват: Донистани кай истодан ва кай ҳаракат кардан

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ

мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед.

Дониёл 11:26 Бале, онҳое ки аз хӯроки ӯ ғизо медиҳанд, ӯро нобуд хоҳанд кард, ва лашкараш пур хоҳад шуд, ва бисьёре кушта хоҳанд шуд.

Дар ин порча аз як ҳокими бузург сухан меравад, ки аз ҷониби наздиктарин нафарони ӯ хиёнат карда, нобуд карда мешаванд.

1. Хиёнат дар замонҳои бузург - А дар бораи хатари бовар кардан ҳатто ба наздиктарин одамон.

2. Хатари мағрурӣ - А дар бораи оқибатҳои аз ҳад зиёд мағрур шудан аз қудрат ва муваффақияти худ.

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат, рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Луқо 12:15-21 - Масал дар бораи аҳмақи сарватманд, ки дар он Исо огоҳ мекунад, ки шахс аз ҳад зиёд ба сарват ва қудрати худ вобаста нашавед.

Дониёл 11:27 Ва дилҳои ин ду подшоҳ ба фасод хоҳанд буд, ва онҳо дар сари як суфра дурӯғ хоҳанд гуфт; лекин он муваффақ нахоҳад шуд, зеро ки интиҳо ҳанӯз дар вақти муайяншуда хоҳад буд.

Дили ду подшоҳ ба бадкорӣ ва дурӯғгӯй майл доранд, аммо нақшаҳои онҳо дар ниҳоят барбод хоҳад рафт.

1. Хатарҳои беинсофӣ

2. Ғалабаи ниҳоии нақшаҳои Худо

1. Ишаъё 59:14, "Ва доварӣ ба ақиб афтодааст, ва адолат дур аст, зеро ки ростӣ дар кӯча афтодааст, ва адолат ба он дохил намешавад".

2. Масалҳо 19:5, «Шоҳиди козиб бечазо наmemонад, ва ҳар кӣ дурӯғ мегӯяд, раҳо нахоҳад шуд».

Дониёл 11:28 Он гоҳ ӯ бо сарвати бузург ба замини худ бармегардад; ва дили ӯ зидди аҳди муқаддас хоҳад буд; ва ӯ корҳо карда, ба замини худ бармегардад.

Дониёл 11:28 дар бораи шахсе сухан меравад, ки ба замини худ бо сарвати бузург бармегардад, вале бо дили хилофи аҳди муқаддас.

1. Сарвати ҳақиқӣ аз вафодорӣ ба аҳди Худо ба даст меояд

2. Боигарӣ бо иродаи Худо иваз карда наметавонад

1. Такрори Шариат 8:18 - Аммо Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато мекунад ва аҳди Худро, ки ба аҷдодони шумо қасам хӯрда буд, тасдиқ мекунад, чунон ки имрӯз аст.

2. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва

дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Дониёл 11:29 Дар вақти муайяншуда ӯ бармегардад ва ба ҷануб хоҳад омад; балки он набояд мисли пешина бошад, ё мисли охирин.

Дониёл 11:29 бозгашти ҳокимро пешгӯй мекунад, гарчанде ки он аз ҳолатҳои қаблӣ ё баъдӣ фарқ мекунад.

1. Нақшаи Худо барбод намеравад: Омӯзиши Дониёл 11:29

2. Ягона будани вақти Худо: Тадқиқи гузариши Дониёл 11:29

1. Ишаъё 46:10-11 «Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим интиҳо ва корҳои ҳанӯз ба амал наомадаро эълон намуда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард: Аз шарқ мурғи раҳнаро мехонад. «Оне, ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад: бале, гуфтам, онро низ иҷро хоҳам кард; Ман онро қасд кардаам, онро низ ба ҷо хоҳам овард».

2. Яъқуб 4:13-15 «Эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба чунин шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем; дар ҳоле ки шумо намедонед, ки чӣ Фардо хоҳад буд.Зеро ки ҳаёти шумо чист?Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад.Барои он шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зинда хоҳем монд ва ин корро мекунем". ё он».

Дониёл 11:30 Зеро ки киштиҳои Хиттим ба муқобили ӯ меоянд, бинобар ин ӯ ғамгин шуда, бармегардад ва бар зидди аҳди муқаддас хашм хоҳад гирифт; Ӯ ҳатто бармегардад ва бо онҳое ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд, огоҳӣ хоҳад дошт.

Ин оят аз душмани аҳди муқаддас сухан меравад, ки ба муқовимат дучор мешавад ва дар ниҳоят бо хашм бармегардад.

1. Муҳимияти устувор истодан дар имон ва муқобилат кардан ба васвасаҳо.

2. Оқибатҳои беэътиноӣ ба аҳди муқаддас.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Зиреҳи Худо.

2. 2 Қӯринтиён 10:3-5 - Силоҳҳои ҷанги мо.

Дониёл 11:31 Ва аслиҳаҳо дар канори ӯ истода, маъбади қувватро ифлос хоҳанд кард, ва қурбонии ҳаррӯзаро хоҳанд бурд, ва корҳои зиштеро, ки хароб мекунад, хоҳанд гузошт.

Душмани пурқувват ба маъбади Худо ҳамла карда, қурбонии ҳаррӯзаро гирифта, чизи зиштеро мегузорад, ки онро таҳқир мекунад.

1. Хатари бутпарастӣ: Он чизе ки зишти харобӣ ба мо таълим медиҳад

2. Мавқеъи Худо: Чӣ тавр ба ҳамлаҳои душман муқобилат кардан мумкин аст

1. Ирмиё 7:11–14

2. Матто 24:15–20

Дониёл 11:32 Ва ҳар кӣ бар хилофи аҳд бадкорӣ мекунад, бо хушомадгӯӣ фосид хоҳад кард; аммо қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ ва кордонӣ хоҳанд кард.

Одамоне, ки Худои худро медонанд, қавӣ хоҳанд буд ва ба дастовардҳои бузург ноил хоҳанд шуд, аммо онҳое, ки хилофи аҳд мекунанд, бо хушомадгӯӣ фосид хоҳанд шуд.

1. Қувваи шинохти Худои худ

2. Ба васвасаи хушомадгӯӣ гирифтор нашавед

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 27:14 - Ба Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав.

Дониёл 11:33 Ва онҳое, ки дар байни мардум ақл доранд, бисёр касонро насиҳат хоҳанд дод, вале онҳо рӯзҳои зиёд аз шамшер ва оташ, аз асирӣ ва ғанимат хоҳанд афтод.

Доноён бисёриҳоро таълим медиҳанд, аммо дар ниҳоят онҳо азоб хоҳанд кашид.

1. Сабр дар Худованд: Ҳатто дар замонҳои душвор

2. Подоши ҳикмат: таълим додан ба дигарон бо вуҷуди душвориҳо

1. Румиён 8:35-37: Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: "Ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем"; моро гусфандони кушташуда хисоб мекунанд. Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2. Яъқуб 1:2-4: Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Дониёл 11:34 Ва ҳангоме ки онҳо меафтанд, бо ёрии андаке ҳоҷатхона хоҳанд шуд; лекин бисьёр касон бо хушомадгӯӣ ба онҳо часпида хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи онҳое, ки меафтанд ва чӣ гуна аз ҷониби дигарон, ки бо хушомадгӯӣ ба онҳо часпида, ба онҳо кӯмак хоҳанд кард, нақл мекунад.

1. Хавфи хушомадгӯии бардурӯғ: Чӣ тавр мо метавонем ба васвасаҳои он муқобилат кунем

2. Қувваи ҳамдардӣ: Чӣ тавр мо метавонем ба дигарон дар мӯҳтоҷ кӯмак кунем

1. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Матто 25:40 - Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: «Ба ростӣ, ба шумо мегӯям, чунон ки шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардаед, ба ман ҳам кардаед.

Дониёл 11:35 Ва баъзе аз онҳо, ки хирад доранд, хоҳанд афтод, то ки онҳоро озмуда, пок созад ва сафед гардонад, то замони охир, зеро ки ин ҳанӯз вақти муайян аст.

Фаҳмиши баъзеҳо имтиҳон хоҳад шуд, то онҳоро пок ва тоза кунад, то замони муайян.

1: Худо озмоишҳоро истифода мебарад, то моро тоза кунад ва ба Ӯ бештар монанд кунад.

2: Ҳатто дар байни озмоишҳо, мо метавонем ба вақти комили Худо эътимод дошта бошем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Дониёл 11:36 Ва подшоҳ мувофиқи хости худ амал хоҳад кард; ва худро сарафроз хоҳад кард, ва худро аз ҳар худо бузургтар хоҳад кард, ва бар зидди Худои худоён чизҳои аҷоиб хоҳад гуфт, ва то даме ки ғазаб ба амал ояд, комёб хоҳад шуд, зеро ки он чи муқаррар шудааст, ба амал ояд.

Подшоҳ ҳар коре, ки хоҳад, мекунад ва худро аз ҳама худоён болотар хоҳад гузошт ва бар Худои худоён куфр мегӯяд ва то он даме ки хашми Худо тамом нашавад, муваффақ хоҳад шуд.

1. Иродаи Худо иҷро мешавад: он барои мо чӣ маъно дорад

2. Ғалаба кардани ғурури инсон: фурӯтанӣ дар назди Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Дониёл 11:37 Ӯ на ба Худои падарони худ, на хоҳиши занон, ва на ба ҳеҷ худое эътибор надиҳад, зеро ки Ӯ худро аз ҳама болотар хоҳад гузошт.

Худоро эҳтиром намекунад ва нафси занонро эҳтиром намекунад, балки худро аз ҳама болотар хоҳад гузошт.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худоро аз ҳама бештар эҳтиром ва эҳтиром кунем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки хоҳишҳо ва хоҳишҳои занонро қадр кунем, мабодо мо мисли касе, ки дар Дониёл 11:37 зикр шудааст, нашавем.

1: Филиппиликларга 2:9-11 - Шунинг учун Худо Уни юксалтирди ва унга ҳар бир исмдан устун бўлган исмни ато этди.

2: Масалҳо 31: 25-26 - Қувват ва шаъну шараф либоси вай аст ва вай дар вақти оянда механдад. Забон бо хирад мекушояд, Дар забонаш таълимоти нек аст.

Дониёл 11:38 Аммо дар мулки худ Худои лашкарҳоро эҳтиром хоҳад кард; ва худоеро, ки падаронаш намешинохтанд, бо тилло, нуқра, ва сангҳои қиматбаҳо ва чизҳои зебо ҷалол хоҳад дод.

Дар салтанати худ ҳоким худои ношиносро бо тӯҳфаҳои аз ҳад зиёди тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо ва дигар чизҳои боҳашамат эҳтиром хоҳад кард.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Табиати гузарандаи сарват

1. Такрори Шариат 6:13-15 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст дор

2. Ишаъё 46:9-10 - Чизҳои пештараро ба ёд оред, чизҳои пештараро; Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест.

Дониёл 11:39 Ӯ дар қалъаҳои ғариб бо худои бегона ҳамин тавр рафтор хоҳад кард, ва Ӯро эътироф мекунад ва бо ҷалол афзун хоҳад кард; ва онҳоро бар бисьёр касон ҳукмронӣ хоҳад кард, ва заминро барои фоида тақсим хоҳад кард.

Ҳоким худои бегонаро эҳтиром хоҳад кард, ҷалоли онро афзун мекунад ва бар одамони бисёр ҳукмронӣ мекунад, дар ҳоле ки заминро барои фоида тақсим мекунад.

1. Хатари бутпарастӣ: Нагузоред, ки Худои бегона ба ҳаёти шумо ҳукмронӣ кунад

2. Чӣ тавр дар замонҳои фоидаи моддӣ ба Худованд содиқона хизмат кардан мумкин аст

1. Такрори Шариат 6:10-12 - Худованд Худои худро наозмоед, чунон ки Ӯро дар Масса озмуда будед. Аз Худованд Худои худ битарс, Ӯро ибодат намо ва ба исми Ӯ қасам хӯр. Ту аз паи худоёни дигар, худоёни халқҳое ки дар гирду атрофат ҳастанд, наравед.

2. Забур 24:1-2 - Замин аз ҷониби Худованд ва пуррагии он, ҷаҳон ва сокинони он аст; зеро ки онро бар баҳрҳо бунёд кардааст ва бар дарёҳо барпо кардааст.

Дониёл 11:40 Ва дар замони охир подшоҳи ҷануб ӯро тела хоҳад дод, ва подшоҳи шимол бо аробаҳо ва саворон ва киштиҳои зиёд мисли гирдбод бар вай хоҳад омад; ва ӯ ба кишварҳо даромада, пур аз убур хоҳад шуд.

Дар охири охират подшоҳи ҷануб ба подшоҳи шимол, ки бо лашкари азиме, ки аз аробаҳо, саворон ва киштиҳои зиёд иборат аст, ҷавоб медиҳад ва кишварҳоро забт мекунад.

1. Қувваи муҳофизати Худо дар замонҳои душвор

2. Ахамияти тайёрии маънавӣ дар давраи бухрон

1. Румиён 8:31 - "Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - «Қавӣ ва далер бош. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро Худованд Худои ту дар ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст.

Дониёл 11:41 Ӯ низ ба замини ҷалол хоҳад даромад, ва бисёре аз кишварҳо хароб хоҳанд шуд; аммо инҳо, ҳатто Адӯм ва Мӯоб ва сардорони банӣ-Аммӯн аз дасти ӯ раҳо хоҳанд шуд.

Дониёл 11:41 дар бораи як ғолиби тавоно сухан мегӯяд, ки ба замини пурҷалол ворид мешавад ва бисёр кишварҳоро сарнагун хоҳад кард, аммо Адӯм, Мӯоб ва банӣ-Аммӯн раҳо хоҳанд шуд.

1. Муҳофизати Худо ҳамеша бо мост - Чӣ гуна Худо халқи Худро ҳатто дар муқобили ихтилофҳои зиёд муҳофизат мекунад.

2. Бартараф кардани душвориҳо - Чӣ тавр ба қудрати Худо барои мағлуб кардани ҳар як рақиб эътимод кардан мумкин аст.

1. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба қалби баҳр ҳаракат кунанд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Дониёл 11:42 Ӯ дасти Худро бар кишварҳо дароз хоҳад кард, ва замини Миср раҳо нахоҳад кард.

Ин порча дар бораи як ҳокими хориҷӣ сухан меронад, ки дасти худро дароз мекунад ва замини Мисрро зери назорат хоҳад гирифт.

1. Ҳукмронии Худо бар халқҳо: чӣ гуна Худо барои амалӣ намудани нақшаҳояш аз пешвоёни инсонӣ истифода мебарад

2. Фурӯтании ҳамаи халқҳо: эътирофи мавқеи олии Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 40:15 - Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатил ҳастанд, ва ҳамчун ғубори тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд; инак, вай мисли ғубори маҳин заминҳои соҳилиро мегирад.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Дониёл 11:43 Аммо вай бар ганҷҳои тилло ва нуқра ва бар тамоми чизҳои гаронбаҳои Миср қудрат хоҳад дошт; ва ливиён ва ҳабашиён дар қадами ӯ хоҳанд буд.

Ин оят қудратеро, ки душман бар Миср ва сокинони он хоҳад дошт, шарҳ медиҳад. Ливияхо ва Эфиопияхо ба хокимияти вай итоат мекунанд.

1. Хавфи пайравӣ ба пешвоёни бардурӯғ: Тадқиқот оид ба Дониёл 11:43

2. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани қудрати душман дар Дониёл 11:43

1. Ирмиё 29:11, «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Румиён 8:31-32, "Пас дар ҷавоби ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои мо таслим кардааст? Чӣ тавр Ӯ низ бо ӯ ҳама чизро ба мо эҳсон намекунад?»

Дониёл 11:44 Аммо хушхабарҳо аз шарқ ва шимол ӯро ба изтироб хоҳанд оварда, бинобар ин ӯ бо хашми азиме берун хоҳад омад, то ки бисьёр одамонро нобуд созад.

Ин оят тасвир мекунад, ки чӣ тавр онҳое, ки аз шарқ ва шимол ба сари ҳоким душворӣ меоранд ва ӯ дар ҷавоб бо хашми зиёд амал мекунад, то бисёреро нобуд созад.

1: Мо бояд аз душманони худ, ки ба мо зарар расонидан мехоҳанд, эҳтиёт бошем ва мо бояд омода бошем, ки бо қувват ва далерӣ ҷавоб диҳем.

2: Мо метавонем аз донистани он ки Худо бо мост, моро аз балоҳо муҳофизат мекунад ва ба мо далерӣ медиҳад, то бо душманонамон рӯ ба рӯ шавад.

1: Isaiah 41:10 "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард."

2: Забур 18: 2 "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Дониёл 11:45 Ва хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо дар кӯҳи муқаддаси ҷалол шинонд; вале вай ба охир мерасад, ва ҳеҷ кас ба ӯ мадад нахоҳад расонд.

Дар порча дар бораи ҳоким сухан меравад, ки қасри худро дар миёни баҳрҳо ва кӯҳи мукаддас бунёд мекунад, вале дар ниҳояти кор бе ҳеҷ кас ёвараш ба поён мерасад.

1. Ботил будани хоҳишҳои инсон: Баррасии беақлии тафаккури мо метавонем аз сарнавишти ногузири худ раҳо шавем

2. Даъвати шунавандаи марг: эътироф кардани вақти маҳдуди мо ва зиндагии пурраи он

1. Забур 39:4-6 Ба ман нишон деҳ, эй Худованд, анҷоми умри ман ва шумораи рӯзҳои маро; ба ман бигӯед, ки ҳаёти ман чӣ гуна зудгузар аст. Ту айёми маро ба як дасте табдил додӣ; Давраи солҳои ман дар пеши шумо ҳеҷ чиз нест. Ҳар касе ҷуз як нафас аст, ҳатто онҳое, ки эмин ба назар мерасанд.

2. Воиз 8:8 Ҳеҷ кас бар бод қудрат надорад, ки онро нигоҳ дорад; Пас, ҳеҷ кас бар рӯзи марги ӯ қудрат надорад. Тавре ки ҳеҷ кас дар вақти ҷанг озод карда намешавад, бадӣ онҳоеро, ки ба он амал мекунанд, озод намекунад.

Боби 12 Дониёл китобро бо таваҷҷӯҳ ба охирзамон, эҳё ва сарнавишти ниҳоии халқи Худо ба анҷом мерасонад. Дар ин боб аҳамияти суботкорӣ ва пирӯзии ниҳоии Малакути Худо таъкид шудааст.

Параграфи 1: Боб бо зикри як давраи изтироби бузург, ки дар таърих бемисл аст, оғоз мешавад. Дар ин муддат халқи Худо наҷот хоҳад ёфт ва онҳое, ки номашон дар китоб навишта шудааст, наҷот хоҳад ёфт (Дониёл 12:1).

Сархати 2: Фариштаи фариштаба Дониёл мегӯяд, ки бисёре аз онҳое, ки дар хоки замин хобидаанд, бедор хоҳанд шуд, баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ ва дигарон барои расвоӣ ва нафрати абадӣ (Дониёл 12:2).

Сархати 3: Фаришта ба Дониёл супориш медиҳад, ки суханони пешгӯиро то замони охир, ки дониш афзоиш меёбад, мӯҳр занад (Дониёл 12:4).

Сархати 4: Дониёл ду мавҷуди осмониро мебинад, ки давомнокии ин воқеаҳоро муҳокима мекунанд. Яке мепурсад, ки то ба охир расидани ин мӯъҷизот чӣ қадар хоҳад буд, ва дигаре ҷавоб медиҳад, ки вақти вақт, ним вақт ва 1290 рӯзро зикр мекунад (Дониёл 12:5-7).

Сархати 5: Дониёл бори дигар сухани фариштаро мешунавад ва мегӯяд, ки ин суханон то замони охир мӯҳр боқӣ хоҳанд монд. Бисёриҳо пок, сафед ва покиза мешаванд, вале шарирон бадкорӣ карданро давом хоҳанд дод (Дониёл 12:8-10).

Сархати 6: Фаришта Дониёлро итминон медиҳад, ки дар охири рӯзҳо истироҳат хоҳад кард ва барҳоста, мероси худро ба даст хоҳад овард (Дониёл 12:13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 12 Дониёл ба охирзамон тамаркуз мекунад,
эҳё ва сарнавишти ниҳоии халқи Худо,
ахамияти суботкорӣ нишон дода
ва ғалабаи ниҳоии Малакути Худо.

Дар бораи замони мусибати бузург ва наҷоти халқи Худо ёдовар шавед.
Пешгӯии бедории бисёриҳо аз хоки замин ба ҳаёти ҷовидонӣ ё шарм.
Дастур барои мӯҳр ба суханони нубувват то замони охир.
Муҳокимаи мавҷудоти осмонӣ дар бораи давомнокии ин рӯйдодҳо.
Боварӣ ҳосил кунед, ки калимаҳо то замони охир мӯҳр хоҳанд монд.
Ваъдаи истироҳат ва мерос барои Дониёл дар охири айём.

Ин боби Дониёл китобро бо таваҷҷӯҳ ба охирзамон, эҳё ва сарнавишти ниҳоии халқи Худо ба анҷом мерасонад. Он замонеро, ки дар таърих бемисл аст, ёдовар мешавад, ки дар он халқи Худо наҷот дода мешавад ва онҳое, ки номашон дар китоб навишта шудааст, наҷот хоҳад ёфт. Фариштаи фаришта ба Дониёл мегӯяд, ки бисёре аз онҳое, ки дар хоки замин хобидаанд, бедор

хоҳанд шуд, баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ ва дигарон барои расвоӣ ва нафрати абадӣ. Ба Дониёл супориш дода шудааст, ки суханони пешгӯиро то замони охир, ки дониш афзоиш меёбад, мӯҳр занад. Дониёл ду мавҷуди осмониро мебинад, ки давомнокии ин воқеаҳоро муҳокима мекунанд ва ӯ боз шунидани сухани фаришта фариштаро шунид, ки ин суханон то замони охир мӯҳр боқӣ хоҳанд монд. Бисёриҳо пок, сафед ва покиза хоҳанд шуд, вале шарирон бадкорӣ карданро давом медиҳанд. Фаришта Дониёлро итминон медиҳад, ки дар охири рӯзҳо истироҳат мекунад ва барҳоста, мероси худро ба даст меорад. Дар ин боб бар аҳамияти сабр дар баробари андӯҳи бузург ва пирӯзии ниҳоии подшоҳии Худо дар охирзамон таъкид шудааст.

Дониёл 12:1 Ва дар он вақт Микоил, миёили бузурге, ки барои фарзандони қавми ту истодааст, барҳоста хоҳад шуд; ва замони мусибате хоҳад омад, ки ҳеҷ гоҳ аз он замоне ки халқе вуҷуд надошт; ва дар он вақт қавми ту наҷот хоҳанд ёфт, ҳар касе ки дар китоб навишта шудааст.

Дар замони душвориҳои бузург, Микоил, шоҳзодаи бузург, барои фарзандони халқи Худо истодагарӣ мекунад. Онхое, ки дар китоб навишта шудаанд, аз ин мусибат начот меёбанд.

1. Муҳофизати Худо дар замонҳои душворӣ

2. Ваъдаи наҷот

1. Ишаъё 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

Дониёл 12:2 Ва бисёре аз онҳое, ки дар хоки замин хуфтаанд, бедор хоҳанд шуд, баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои расвоӣ ва нафрати абадӣ.

Мурдагон эҳё хоҳанд шуд, баъзе барои ҳаёти ҷовидонӣ ва баъзе барои расвоӣ ва нафрати абадӣ.

1. Эҳёи мурдагон ва оқибатҳои он барои ҳаёти мо

2. Аҳамияти зиндагии шоиста дар партави қиёмат

1. Юҳанно 5:28-29 - «Аз ин дар ҳайрат нашавед, зеро замоне меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабрҳои онҳо ҳастанд, овози Ӯро мешунаванд ва берун меоянд, ки корҳои нек кардаанд, зинда хоҳанд шуд, ва ки кори бад кардаанд, барои маҳкум шудан эҳьё хоҳанд шуд».

2. 1 Қӯринтиён 15:51-52 - «Гӯш кунед, ба шумо як сирре мегӯям: на ҳама мо хобем, балки ҳама дар як лаҳза, дар мижа задани чашм, дар карнайи охирин дигаргун хоҳем шуд. Барои карнай садо хоҳад дод, мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун мешавем».

Дониёл 12:3 Ва хирадмандон мисли дурахши фалак дурахшид; ва онҳое ки бисёр одамонро ба сӯи адолат мегардонанд, мисли ситорагон то абад.

Доноён бо ҷалоли ҷовидонӣ мукофот хоҳанд ёфт, ва онҳое, ки дигаронро ба адолат роҳнамоӣ мекунанд, мисли ситорагон дурахшон хоҳанд шуд.

1: Мо бояд саъй кунем, ки хирадманд бошем ва дигаронро ба сӯи адолат ҳидоят кунем, зеро он гоҳ мо бо ҷалоли ҷовидонӣ мукофот хоҳем гирифт.

2: Мо метавонем барои дигарон нуре бошем, онҳоро ба сӯи адолат ҳидоят кунем ва ба онҳо роҳи ҷалолро нишон диҳем.

1: Матто 5:14-16 Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон равшан шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

2: Румиён 10:14-15 Пас, чӣ тавр онҳо метавонанд касеро даъват кунанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: Чӣ зебост пои касоне, ки мужда медиҳанд!

Дониёл 12:4 Аммо ту, эй Дониёл, суханонро маҳкам кун ва китобро то замони охир мӯҳр кун: бисьёр касон ба он сӯ давидан хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд.

Китоби Дониёл то охири замон мӯҳр боқӣ мемонад, вақте ки бисёриҳо сафар мекунанд ва дониш васеъ хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти баланд бардоштани дониш - Дониёл 12:4

2. Фаҳмидани вақти охирзамон - Дониёл 12:4

1. Масалҳо 4:7 - "Ибтидои ҳикмат ин аст: Ҳикмат ба даст ор, ва ҳар чӣ ба даст оварӣ, фаҳм ёб".

2. Воиз 1:18 - "Зеро ки дар ҳикмати зиёд ғамгинии зиёд аст, ва ҳар кӣ донишро афзун мекунад, ғамро афзун мекунад".

Дониёл 12:5 Ва ман, Дониёл, назар андохтам, ва инак, ду нафари дигар истода буданд: яке дар ин тарафи соҳили дарё ва дигаре дар он тарафи соҳили дарё.

Дар порча фариштае тасвир шудааст, ки дар ду тарафи дарё истодааст.

1. Муҳимияти фурӯтанӣ - чӣ гуна Исо ҳамчун посбони ҳаёти мост

2. Қувваи имон - чӣ гуна ҳузури фариштагон метавонад ҳамчун ёдоварӣ аз муҳаббати Худо хидмат кунад

1. Ишаъё 43:2 - "Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки шумо аз дарёҳо мегузаред, онҳо бар шумо нахоҳанд зад, зеро Ман Худованд, Худои шумо, Қуддуси Исроил ҳастам. , Наҷотдиҳандаи шумо"

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтиданд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ"

Дониёл 12:6 Ва касе ба марде, ки катон дар бар дошт, ки бар оби дарё буд, гуфт: «То кай ин мӯъҷизот ба охир мерасад?

Аз марде, ки катон дар бар дорад, мепурсанд, ки то ба охир расидани мӯъҷизот чӣ қадар мешавад?

1. Чӣ тавр дар замонҳои душвор истодагарӣ кардан мумкин аст - Дониёл 12:6

2. Қувваи имон - Дониёл 12:6

1. Ҳабаққуқ 2:3 - "Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: гарчанде ки дер бошад ҳам, мунтазири он бошед, зеро он ҳатман меояд, дер нахоҳад монд".

2. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест".

Дониёл 12:7 Ва ман шунидам, ки марде, ки катон дар бар дошт, дар болои оби дарё буд, ҳангоме ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошта, ба Ӯ қасам хӯрд, ки то абад зинда аст, ки он барои вақт, вақт ва ним; ва ҳангоме ки вай тавонист, ки қуввати халқи муқаддасро пароканда кунад, ҳамаи ин корҳо анҷом хоҳанд ёфт.

Марде, ки катон дар бар дошт, қасам хӯрд, ки то он даме, ки қудрати халқи муқаддас пароканда ва кор ба анҷом расад, як вақт, вақт ва ним хоҳад буд.

1. Қудрати мардуми муқаддас: Қувват ва ҳифзи Худо

2. Вақт, замон ва ним: он чӣ маъно дорад ва он ба ҳаёти мо чӣ гуна таъсир мерасонад?

1. Такрори Шариат 7:6-9 - Зеро ки ту халқи муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастӣ: Худованд Худои ту туро баргузидааст, то ки барои Худ халқи махсусе бошӣ, аз ҳамаи одамоне, ки дар рӯи замин ҳастанд.

2. Румиён 8:31-34 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Дониёл 12:8 Ва ман шунидам, аммо нафаҳмидам; он гоҳ гуфтам: "Эй Парвардигори ман, оқибати ин корҳо чӣ мешавад?"

Ин порча дар бораи савол додан аст, ки натиҷаи ҳодисаҳо чӣ мешавад.

1. Боварӣ ба нақшаи Худо: Донистани он, ки новобаста аз натиҷааш, Худо назорат мекунад.

2. Пурсед ва хоҳед ёфт: Бо имон ва сабр аз Худо посух биҷӯед.

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Дониёл 12:9 Ва ӯ гуфт: «Бирав, Дониёл, зеро ки суханон то замони охир пӯшида ва мӯҳр бастаанд».

Суханони Дониёл то замони охир мӯҳр бастаанд.

1: Зиндагӣ дар айни замон: қадр кардани он чизе ки мо ҳоло дорем

2: Интизорӣ бо сабр: Бидонед, ки вақти Худо комил аст

1: Воиз 3:1-8

2: Яъқуб 5:7-8

Дониёл 12:10 Бисёриҳо пок ва сафед ва озмуда хоҳанд шуд; Аммо шарирон бадӣ хоҳанд кард, ва ҳеҷ кас аз шарирон дарк нахоҳад кард; вале хирадмандон мефаҳманд.

Бисёриҳо пок ва озмуда хоҳанд шуд, вале шарирон шарир хоҳанд монд ва танҳо доноён хоҳанд фаҳмид.

1: Мо бояд ҳамеша саъй кунем, ки хирад ва доно бошем, то ки мо пок ва озмуда шавем.

2: Муҳаббати Худо бепоён аст, ва доноён пок ва озмуда мешаванд, ҳатто бо шарорат боқӣ монда метавонанд.

1: Ишаъё 8:20 - "Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест".

2: Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир кунад, то мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Дониёл 12:11 Ва аз вақте ки қурбонии ҳаррӯза бардошта мешавад, ва чизи зиште ки хароб мекунад, ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад буд.

Дониёл 12:11 пешгӯӣ мекунад, ки 1290 рӯз аз лаҳзаи гирифта шудани қурбонии ҳаррӯза ва барҳам додани кори зиште, ки хароб мекунад.

1. Рӯҳи пешгӯӣ: Фаҳмидани Дониёл 12:11

2. Омодагӣ ба рӯзи Худованд: Зиндагӣ барои лаҳза

1. Ишаъё 2:12 - Зеро ки рӯзи Худованди лашкарҳо бар ҳар мағрур ва сарбаланд ва бар ҳар кӣ баланд мешавад; ва ӯ паст карда мешавад.

2. Ваҳй 3:10 - Азбаски каломи пурсабрии маро риоя кардӣ, ман низ туро аз соати озмоише, ки бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, нигоҳ медорам, то сокинони рӯи заминро озмоиш кунам.

Дониёл 12:12 Хушо касе ки мунтазир аст ва ба ҳазору сесаду панҷу сӣ рӯз меояд.

Ин оят ба аҳамияти сабр ва сабр таъкид мекунад, зеро пайравони содиқи Худо интизори анҷоми замон ҳастанд.

1. Арзиши пурсабрӣ дар ҳаёти масеҳӣ

2. Дар муқобили душвориҳо истодагарӣ кунед: Дарсҳо аз Дониёл 12:12

1. Яъқуб 5:7-11 - Сабр дар ранҷу азоб

2. Ишаъё 40:31 - Сабр ва қувват барои сафари ҳаёт

Дониёл 12:13 Аммо ту роҳи худро то охир бирав, зеро ки ту ором хоҳӣ ёфт ва дар охири айём дар насиби худ истода хоҳӣ шуд.

Ба Дониёл пешгӯӣ дода мешавад, ки ӯ дар охири айём истироҳат хоҳад кард ва дар насиби худ истода бошад.

1. Ваъдаи оромии абадӣ: Чӣ гуна бояд ба охирзамон омода шавад

2. Дар насиби худ истодан: Чӣ тавр ҳаёти содиқона зиндагӣ кардан мумкин аст

1. Румиён 8:18-39 - Умеди ҷалол

2. Ибриён 4:1-11 - Ваъдаи оромӣ барои халқи Худо

Боби 1 Ҳушаъ пайғамбар Ҳушаъро муаррифӣ мекунад ва як ҳикояи рамзӣ дорад, ки муносибати Худоро бо халқи бевафои Исроил инъикос мекунад. Дар ин боб оқибатҳои зинои рӯҳонии онҳо ва ваъдаи барқароршавии ояндаи онҳо нишон дода шудааст.

Сархати 1: Боб бо каломи Худованд ба Ҳушаъ меояд, ки ба ӯ дастур медиҳад, ки зани фоҳиша бигирад ва фарзандони фоҳишадор шавад, ки рамзи зинокории рӯҳонии Исроил аст (Ҳушея 1:2).

Сархати 2: Ҳушаъ бо Гомер издивоҷ мекунад, ки ӯ се фарзанд дорад. Номҳои кӯдакон доварии Худо ва бевафоии Исроилро ифода мекунанд: Изреил, Ло-Руҳома ва Ло-Амми (Ҳушея 1:3-9).

Сархати 3: Номи Изреъил маънои доварии Худоро бар хонаи Еҳуро барои хунрезӣ дар шаҳри Изреил дорад. Номи Ло-Руҳома маънои онро дорад, ки Худо дигар ба хонадони Исроил раҳм нахоҳад кард. Номи Ло-Амми маънои онро дорад, ки Исроил дигар халқи Худо нест (Ҳушея 1:4-9).

Сархати 4: Сарфи назар аз хиёнати исроилиён ва оқибатҳои он, ки онҳо бо он дучор мешаванд, Худо ваъда медиҳад, ки барқароршавии оянда. Ӯ эълон мекунад, ки шумораи банӣ-Исроил мисли реги соҳили баҳр зиёд хоҳад шуд ва онҳо «писарони Худои Ҳай» номида хоҳанд шуд (Ҳушея 1:10-11).

Дар ҷамъбаст,
Ҳушаъ боби 1 Ҳушаъ-пайғамбарро муаррифӣ мекунад
ва як ҳикояи рамзиеро пешкаш мекунад, ки муносибати Худоро бо Исроили бевафо инъикос мекунад,
окибатхои зинокории маънавии онхоро нишон дода
ва ваъдаи барқарорсозии оянда.

Супориши Ҳушаъ бо зани фоҳиша издивоҷ кардан ва фарзандони фоҳишадор шудан.
Издивоҷи Ҳушаъ бо Ҷомер ва таваллуди се фарзанди рамзӣ: Изреил, Ло-Руҳома ва Ло-Амми.
Аҳамияти номҳое, ки доварии Худо ва бевафоии Исроилро ифода мекунанд.
Ваъдаи барқарорсозии оянда ва афзоиши шумораи банӣ-Исроил.

Ин боби Ҳушаъ пайғамбар Ҳушаъро муаррифӣ мекунад ва як ҳикояи рамзӣ дорад, ки муносибати Худоро бо халқи бевафои Исроил инъикос мекунад. Ба Ҳушаъ аз рӯи каломи Худованд дастур дода шудааст, ки зани фоҳиша гирифта, фарзандони фоҳишадор шавад, ки ин рамзи зинокории рӯҳонии Исроил аст. Ӯ бо зане бо номи Гомер издивоҷ мекунад, ки ӯ се фарзанд дорад. Номҳои кӯдакон, Изреил, Ло-Руҳома ва Ло-Амми, доварии Худо ва бевафоии Исроилро ифода мекунанд. Номи Изреъил маънои доварии Худоро бар хонаи Еҳуро барои хунрезӣ дар шаҳри Изреил дорад. Номи Ло-Руҳома маънои онро дорад, ки Худо дигар ба хонадони Исроил раҳм нахоҳад кард. Номи Ло-Амми маънои онро дорад, ки Исроил дигар халқи Худо ҳисобида намешавад. Сарфи назар аз хиёнати исроилиён ва оқибатҳои он, ки онҳо бо он дучор мешаванд, Худо ваъда медиҳад, ки дар оянда барқарор хоҳад шуд. Ӯ эълон мекунад, ки шумораи банӣ-Исроил мисли реги соҳили баҳр зиёд хоҳад шуд ва онҳо «писарони Худои Ҳай» номида хоҳанд шуд. Ин боб оқибатҳои зинои рӯҳонӣ ва умеди наҷот ва барқароршавии ояндаи халқи Худоро нишон медиҳад.

Ҳушаъ 1:1 Каломи Худованд, ки ба Ҳушаъ ибни Беэрӣ дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, нозил шуд. .

Ҳушаъ пайғамбари Худованд дар айёми подшоҳони Яҳудо ва Исроил буд.

1. Худо одамонро барои расонидани паёми худ истифода мебарад.

2. Мо бояд омода бошем, ки Худоро истифода барем.

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам: "Инак ман ҳастам. Маро бифирист!

2. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Ҳушаъ 1:2 Оғози каломи Худованд ба воситаи Ҳушаъ. Ва Худованд ба Ҳушаъ гуфт: «Бирав, зани зинокор ва фарзандони зинокорро барои худ бигир, зеро ки замин зинокории азиме карда, аз Худованд дур шудааст».

Ҳушаъро Худо даъват кардааст, ки пайғамбар бошад ва каломи Ӯро мавъиза кунад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки новобаста аз вазъият ба Ӯ имон ва таваккал кунем.

2. Новобаста аз он ки мо чӣ қадар гумроҳ шудаем, Худо ҳамеша моро мебахшад.

1. Матто 18:12-14 - Шумо чӣ фикр доред? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гумроҳ шуда бошад, магар наваду нӯҳро дар кӯҳҳо гузошта, ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшуда намеравад? Ва агар вай онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: вай аз он наваду нӯҳ, ки ҳеҷ гоҳ гумроҳ нашудааст, бештар шод мешавад. Пас, иродаи Падари Ман, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

2. Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Ҳушаъ 1:3 Ва ӯ рафта, Ҷӯмар духтари Диблаимро гирифт; ки ҳомила шуда, писаре ба дунё овард.

Хиёнати Ҳушаъ ба Худо дар издивоҷаш бо Гомер мисоли равшан аст.

1. Муҳаббати Худо, сарфи назар аз бевафоии мо.

2. Вафодорӣ асоси ҳама гуна муносибат аст.

1. Юҳанно 3:16, «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. 1 ба Қӯринтиён 7:1-5, "Акнун дар бораи чизҳое, ки шумо дар бораи он навиштаед: хуб аст, ки мард бо зан алоқаи ҷинсӣ накунад. Аммо азбаски васвасаи бадахлоқии ҷинсӣ ҳар кас бояд ба худ хосе дошта бошад. зан ва ҳар зан шавҳари худро дорад.Шавҳар бояд ҳуқуқи заношӯии худро ба зани худ бидиҳад ва зан низ ба шавҳари худ.Зеро ки зан бар бадани худ қудрат надорад, балки шавҳар дорад. Бар бадани худ қудрат дорад, вале зан мекунад, аз якдигар ҷудо нашавед, магар ба тавофуқе, ки ба муддати андаке бошад, то намоз гузоред ва боз ҳам ҷамъ шавед, то шайтон шуморо ба васваса накунад. набудани худдорӣ».

Ҳушаъ 1:4 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Номи ӯро Изреъил бихон; зеро ки боз андаке, ва Ман интиқоми хуни Изреъилро аз хонаи Еҳу хоҳам гирифт, ва подшоҳии хонадони Исроилро барҳам хоҳам дод.

Худо ба Ҳушаъ фармуд, ки номи писарашро Изреил гузорад, то рамзи нобудшавии подшоҳии Исроилро нишон диҳад.

1. Адолати Худо: Хуни Изреил ва хонаи Еҳу

2. Салтанати Исроил ва иҷрои он дар нақшаи Худо

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман, ки калобаи ғазаби ман дар дасташ аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва ӯро бар зидди қавме мефиристам, ки маро ба хашм меоваранд, то ки ғорат ва ғорат кунанд, ва онҳоро мисли лой дар кӯчаҳо поймол кунанд. Аммо он чизе, ки вай ният дорад, ин нест, ки вай дар назар дорад; максади вай нобуд кардан, бархам додани бисьёр халкхо мебошад.

2. Амос 9:5-6 - Худованд, Худованди Қодири Мутлақ, Он ки ба замин ламс мекунад ва он об мешавад, ва ҳамаи онҳое ки дар он зиндагӣ мекунанд, мотам мегиранд, тамоми замин мисли Нил баланд мешавад, ва он гоҳ мисли дарёи Миср фурӯ меравад. қасри баланди худро дар осмон ва таҳкурсии онро

бар замин мегузорад, ки оби баҳрро даъват мекунад ва онҳоро бар рӯи замин мерезад, ки Худованд номи Ӯст.

Ҳушаъ 1:5 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ман камони Исроилро дар водии Изреил мешиканад.

Худо камони Исроилро дар водии Изреил мешиканад.

1. Қувваи Худо: Баррасии Ҳушаъ 1:5

2. Раҳмати Худо: Омӯзиши Ҳушаъ 1:5

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Ҳушаъ 1:6 Ва боз ҳомила шуда, духтаре зоид. Ва Худо ба вай гуфт: «Вайро Лоруҳома ном деҳ, зеро ки Ман дигар ба хонадони Исроил марҳамат нахоҳам кард; вале ман онҳоро комилан дур хоҳам кард.

Худо бар хонадони Исроил доварӣ мекунад ва раҳмати Худро аз байн мебарад ва онҳоро аз байн мебарад.

1. Раҳмати Худо пойдор аст, аммо ҳадду ҳадду ҳасрат аст

2. Муҳимияти Итоати фармудаҳои Худо

1. Румиён 11:22 - Пас, инак, некӯӣ ва сахтгирии Худоро: бар онҳое ки афтодаанд, сахтгир аст; балки бар ту, эй некӣ, агар дар некии ӯ устувор бошӣ, вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд.

2. Забур 145:8-9 "Худованд меҳрубон ва пур аз раҳму шафқат аст, дар хашм оҳиста ва марҳамати бузург аст. Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.

Ҳушаъ 1:7 Аммо ман ба хонадони Яҳудо марҳамат хоҳам кард, ва онҳоро ба воситаи Худованд Худои худ наҷот хоҳам дод, ва онҳоро на бо камон, на бо шамшер, на бо ҷанг, на бо аспҳо ва на бо савораҳо наҷот хоҳам дод.

Худо ба хонадони Яҳудо раҳм хоҳад кард ва онҳоро на бо қудрати ҳарбӣ, балки ба воситаи имонашон ба Ӯ наҷот медиҳад.

1. Қувваи Имон: Чӣ гуна эътимод ба Худо метавонад ҳама мушкилотро паси сар кунад

2. Роҳи раҳмат: омурзиши Худо ва посухи мо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд.

Ҳушаъ 1:8 Вақте ки вай Лоруҳоморо аз сина ҷудо кард, ҳомила шуда, писаре зоид.

Зани Ҳушаъ духтари худро Лоруҳамаро аз сина ҷудо карда, писаре таваллуд кард.

1. Қудрати волидайн: Тарбияи фарзандон бо муҳаббат ва ғамхорӣ

2. Баракатҳои ғайричашмдошт: дарёфти умед ва шодӣ дар ҷойҳои ғайричашмдошт

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 127:3 Кӯдакон мероси Худованд мебошанд, насли мукофоти Ӯст.

Ҳушаъ 1:9 Он гоҳ Худо гуфт: «Номи Ӯро Лоаммӣ бихон, зеро ки шумо қавми Ман нестед, ва Ман Худои шумо нахоҳам шуд».

Худо халқи Исроилро рад карда, муҳофизати Худро аз байн мебарад ва онҳоро Лоамми меномид.

1. Вафодории Худо ҳатто вақте ки мо аҳди Ӯро вайрон мекунем.

2. Оқибатҳои радди ҳидоят ва ҳифзи Худо.

1. Такрори Шариат 28:15-20 - Аҳди Худо бо Исроил ва оқибатҳои беитоатӣ.

2. Ҳушаъ 4:1-6 - Оқибатҳои рад кардани аҳди Худо ва огоҳиҳои доварӣ.

Ҳушаъ 1:10 Аммо шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр хоҳад буд, ки онро чен кардан ва шумора кардан ғайриимкон аст; ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шуда буд: "Шумо қавми Ман нестед", ба онҳо гуфта мешавад: "Шумо писарони Худои Ҳай ҳастед".

Худованд ваъда медиҳад, ки шумораи банӣ-Исроил аз ҳад зиёд хоҳад буд, ки ҳисоб кардан мумкин нест ва дар ҷое ки онҳо ҳамчун халқи Худо рад карда шудаанд, онҳо ҳамчун писарони Худои Ҳай қабул карда мешаванд.

1. Ваъдаи мардуми фаровон: наздик шудан ба Худои зинда

2. Мӯъҷизаи беандоза: баракати издиҳоми бузург

1. Румиён 9:25-26 - Тавре ки ӯ дар Ҳушаъ мегӯяд: Ман онҳоро қавми Худ хоҳам гуфт, ки қавми Ман нестанд; ва ман ӯро дӯстдоштаи худ хоҳам гуфт, ки дӯстдоштаи ман нест,

2. Ишаъё 54:2-3 - Ҷои хаймаи худро васеъ кун, пардаҳои хаймаи худро васеъ кун, худро нигоҳ надор; риштаҳоро дароз кунед, пояҳоятонро мустаҳкам кунед. Зеро ки шумо ба тарафи рост ва чап паҳн хоҳед шуд; насли ту халқҳоро тасарруф карда, дар шаҳрҳои харобиашон сокин хоҳанд шуд.

Ҳушаъ 1:11 Он гоҳ банӣ-Яҳудо ва банӣ-Исроил ҷамъ хоҳанд шуд, ва худро як сар таъин хоҳанд кард, ва онҳо аз замин берун хоҳанд омад, зеро ки рӯзи Изреъил бузург хоҳад буд.

Банӣ-Яҳудо ва Исроил муттаҳид шуда, роҳбар таъин карда, аз замин хоҳанд баромад. Рӯзи Изреъил рӯзи бузург хоҳад буд.

1: Мо метавонем муттаҳид шавем, вақте ки мо ҷамъ мешавем ва ихтилофҳои худро канор мегузорем.

2: Рӯзи Изреъил рӯзи бузурге хоҳад буд, ки мо ягонагӣ ва ҳамдигарро дӯст медорем.

1: Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва бо сабр рафтор кунед. муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2: Филиппиён 2:1-4 - Пас, агар дар Масеҳ рӯҳбаландӣ, тасаллӣ аз муҳаббат, ҳар гуна иштирок дар Рӯҳ, ҳар гуна муҳаббат ва ҳамдардӣ бошад, шодии маро пурра гардонед, ки як ақида бошед, як муҳаббат дошта бошед. бо хамфикрии комил ва якдилӣ. Ҳеҷ коре аз шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

Боби 2 Ҳушаъ паёми пешгӯии Ҳушаъро идома медиҳад, ки муҳаббат, доварӣ ва дар ниҳоят барқарор кардани халқи бевафои Худоро тасвир мекунад. Дар ин боб тасвирҳои пурқувватеро истифода мебарад, то оқибатҳои зинои рӯҳонии исроилиёнро баён кунад ва хоҳиши Худо барои наҷот додани онҳо.

Сархати 1: Боб бо даъват ба мубориза бо Исроил оғоз мешавад ва онҳоро ба бевафоӣ ва бутпарастӣ айбдор мекунад. Худо ҳушдор медиҳад, ки Ӯ Исроилро бараҳна мекунад, нангини вайро фош хоҳад кард ва ба ҷашнҳои вай хотима хоҳад дод (Ҳушея 2:2-3).

Сархати 2: Худо нияти худро эълон мекунад, ки баракатҳои Исроил, аз ҷумла токзорҳо, ғалладона ва пашму катони вайро аз байн барад. Ӯ гуноҳи ӯро фош хоҳад кард ва ба таъқиби худоёни козиб хотима хоҳад дод (Ҳушея 2:8-10).

Сархати 3: Худо дар бораи доварии худ бар Исроил сухан ронда, тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ӯ ба шодӣ ва ҷашнҳои вай хотима медиҳад. Ӯ дӯстдорони вайро фош хоҳад кард ва ба вай расвоӣ ва хорӣ меорад (Ҳушея 2:11-13).

Сархати 4: Сарфи назар аз хиёнати Исроил, Худо ваъда медиҳад, ки ӯро ба биёбон бармегардонад ва дар он ҷо бо вай меҳрубонона сухан хоҳад гуфт ва муносибатҳои аҳди онҳоро барқарор мекунад. Ӯ номҳои Баалҳоро аз даҳони Исроил дур хоҳад кард ва ӯро то абад ба Худ никоҳ хоҳад кард (Ҳушея 2:14-20).

Параграфи 5: Худо ваъда медиҳад, ки бо муҳаббат, садоқат, адолат, адолат ва ҳамдардӣ ҷавоб медиҳад. Ӯ шукуфоии Исроилро барқарор хоҳад кард ва заминро баракат хоҳад дод, ва онҳо Худовандро Худои худ хоҳанд шинохт (Ҳушея 2:21-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Ҳушаъ паёми пешгӯии Ҳушаъро идома медиҳад,
муҳаббат, доварӣ ва барқароркунии ниҳоии Худоро тасвир мекунад

аз мардуми бевафои Ӯ.

Даъват кунед, ки бо Исроил мубориза баред ва дар бевафоӣ ва бутпарастӣ айбдор кунед.
Огоҳӣ аз барҳам задани неъмат ва фош кардани гуноҳ.
Эъломияи доварӣ ва таҳқир бар Исроил.
Ваъдаи ҷалби Исроил ба биёбон барои барқарор ва тақдиди муносибатҳои аҳд.
Кафолати муҳаббат, садоқат, адолат, адолат ва шафқати Худо.
Ваъдаи шукуфоӣ, баракат ва донистани Худованд ҳамчун Худои онҳо.

Ин боби Ҳушаъ паёми пешгӯии Ҳушаъро идома медиҳад, ки муҳаббати Худо, доварӣ ва дар ниҳоят барқарор кардани халқи бевафои Ӯро тасвир мекунад. Он бо даъват ба мубориза бо Исроил оғоз меёбад ва онҳоро ба бевафоӣ ва бутпарастӣ айбдор мекунад. Худо ҳушдор медиҳад, ки Ӯ Исроилро бараҳна мекунад, шармандагии вайро фош мекунад ва ба ҷашнҳои вай хотима хоҳад дод. Ӯ нияти худро эълон мекунад, ки баракатҳои Исроилро аз байн бурда, гуноҳи вайро фош кунад ва ба таъқиби худоёни козиб хотима бахшад. Худо дар бораи доварии худ бар Исроил сухан ронда, тасвир мекунад, ки чӣ тавр Ӯ ба шодӣ ва ҷашнҳои вай хотима медиҳад, дӯстдорони ӯро фош мекунад ва ба вай расвоӣ ва хорӣ меорад. Аммо, сарфи назар аз хиёнати Исроил, Худо ваъда медиҳад, ки ӯро ба биёбон бармегардонад ва дар он ҷо бо вай меҳрубонона сухан меронад ва муносибатҳои аҳди онҳоро барқарор мекунад. Ӯ номҳои Баалҳоро аз даҳони Исроил дур хоҳад кард ва ӯро то абад ба Худ никоҳ хоҳад кард. Худо ваъда медиҳад, ки бо муҳаббат, садоқат, адолат, адолат ва шафқат ҷавоб медиҳад. Ӯ шукуфоии Исроилро баргардонад ва заминро баракат хоҳад дод, ва онҳо Худовандро Худои худ хоҳанд шинохт. Ин боб оқибатҳои бевафоӣ ва бутпарастии исроилиёнро нишон медиҳад, аммо инчунин хоҳиши Худоро барои барқарорсозӣ ва навсозии муносибатҳои онҳо таъкид мекунад.

Ҳушаъ 2:1 Ба бародарони худ бигӯед, эй Амми! ва ба хоҳарони ту, Рӯҳома.

Ин порча аз Ҳушаъ 2:1 исроилиёнро даъват мекунад, ки шахсияти худро ҳамчун халқи баргузидаи Худо ба ёд оранд.

1: Муҳаббати Худо ба халқи худ - Муҳаббати Худо ба халқи баргузидаи худ устувор аст ва ҳеҷ гоҳ тағир намеёбад, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза гумроҳ шаванд.

2: Дар хотир доред, ки шумо кистед - шахсияти худро ҳамчун халқи баргузидаи Худо дар ёд доред ва ба Ӯ содиқ монед.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Такрори Шариат 7: 6-9 - Зеро ки шумо халқи муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастед. Худованд Худои ту туро баргузидааст, то ки аз миёни ҳамаи халқҳои рӯи замин қавме бошӣ, то ки ганҷинаи худ гардӣ. На аз он сабаб буд, ки шумо аз ҳар қавми дигар бештар будед, ки Худованд шуморо дӯст дошта, шуморо баргузид, зеро ки шумо аз ҳама қавмҳо камтар будед, балки аз он сабаб аст, ки Худованд шуморо дӯст медорад ва қасамеро, ки Ӯ ба қасам хӯрдааст, вафо мекунад. ба падарони шумо, ки Худованд шуморо бо дасти

тавоно берун оварда, шуморо аз хонаи ғуломӣ, аз дасти фиръавн подшоҳи Миср фидия додааст.

Ҳушаъ 2:2 Бо модари худ илтиҷо кун, илтиҷо кун, зеро ки вай зани ман нест, ман ҳам шавҳари вай нестам; бигзор вай зинокориҳои худро аз пеши назараш дур кунад, ва зиноҳояшро аз миёни синаҳояш дур кунад;

Худованд ба Исроил амр мекунад, ки аз зиноаш тавба кунанд.

1. Даъвати Худованд ба Исроил барои тавба кардан ва тарк кардани гуноҳ

2. Иҷрои фармудаҳои Худованд дар бораи муқаддасот

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Пас ҳаминро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед овард. Зеро ки ҷисм бар зидди Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм ҳавас мекунад; ва инҳо мухолифанд. яке ба дигаре: ба тавре ки шумо он чи мехостед, карда наметавонед».

Ҳушаъ 2:3 Мабодо ӯро бараҳна намоям, ва ӯро мисли рӯзи таваллудаш гардонам, ва ӯро ҳамчун биёбон гардонам, ва ӯро мисли замини хушк гардонам, ва ӯро аз ташнагӣ бикушам.

Худо ҳушдор медиҳад, ки агар ӯ тавба накунад, Исроилро аз сарватҳояш маҳрум мекунад ва ба замини хушку холӣ табдил медиҳад.

1. Амалҳои мо оқибатҳо доранд

2. Тавба кунед ва барқарор шавед

1. Ҳушаъ 2:3

2. Луқо 13:3 - "Агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ нобуд хоҳед шуд".

Ҳушаъ 2:4 Ва ман ба фарзандони вай раҳм нахоҳам кард; зеро ки онҳо фарзандони зино ҳастанд.

Ин порча норасогии Худоро ба фарзандони рафтори гунаҳкор нишон медиҳад.

1: Адолати Худо тавба ва қудсиятро талаб мекунад, то раҳмати Ӯро қабул кунад.

2: Мо бояд рафтори гунаҳкорро тарк кунем, то марҳамати Худоро қабул кунем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Ҳушаъ 2:5 Зеро ки модари онҳо фоҳиша кардааст, зане ки ҳомила буд, нангин кардааст, зеро ки вай гуфтааст: "Ман аз ақиби дӯстдорони худ хоҳам рафт, ки ба ман нону оби ман, пашму зағир, равғани ман ва ман медиҳанд. бинӯшед.

Модари фарзандони Ҳушаъ зино карда, хостааст, ки ошиқонашро, ки ӯро бо чизҳои зарурӣ таъмин мекунанд, таъқиб кунад.

1. Арзишҳои худро барои тасаллии моддӣ қурбонӣ накунед

2. Ба бутҳои дурӯғин пайравӣ накунед

1. Масалҳо 12:11 - "Ҳар кӣ замини худро кор мекунад, ғизои фаровон хоҳад дошт, аммо ҳар кӣ аз паи хаёлҳост, аз фақр сер мешавад".

2. Матто 6:24 - "Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медоред, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳед дид. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба пул хизмат кунед."

Ҳушаъ 2:6 Пас, инак, Ман роҳи туро бо хорҳо муҳофизат карда, девор хоҳам сохт, то ки вай роҳҳои худро наёбад.

Худо роҳи мардуми бевафоро мебандад, то онҳо роҳи худро ба сӯи ӯ наёбанд.

1) Вафодории Худо ва бевафоӣ

2) Девори муҳофизати Худо

1) Румиён 3:23 - Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2) Ғалотиён 6: 7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ҳушаъ 2:7 Ва ӯ аз паи дӯстдорони худ хоҳад рафт, вале ба онҳо нарасид; ва онҳоро меҷӯяд, вале нахоҳанд ёфт; он гоҳ гӯяд: "Меравам ва назди шавҳари аввалинам бармегардам"; зеро ки он вакт ахволи ман аз хозир бехтар буд.

Зан аз паи ошиќонаш меравад, вале онњоро намеёбад. Вай баъд дарк мекунад, ки шавҳари аввалинаш ҳамонест, ки ба ӯ беҳтарин ҳаёт бахшидааст.

1. Баракатҳои ӯҳдадориҳо: дарёфти иҷрошавӣ дар муносибатҳои мо

2. Муҳаббати Худо: Ҷустуҷӯи иҷрошавӣ дар ҷойҳои дуруст

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. 1 Қӯринтиён 7:2-4 - Бо вуҷуди ин, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард зани худро дошта бошад ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад. Бигзор шавҳар ба зан некӣ кунад, инчунин зан низ ба шавҳар. Зан қудрати ҷисми худ надорад, балки шавҳар; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ на қудрат дорад, балки зан.

Ҳушаъ 2:8 Зеро вай намедонист, ки ман ба вай ғалла ва шароб ва равған додам, ва нуқра ва тиллои ӯро, ки барои Баал тайёр карда буданд, афзун намудам.

Худо ба исроилиён дар ҷуворимакка, шароб, равған, нуқра ва тилло фаровонӣ дода буд, аммо онҳо ба ҷои дарк кардани баракатҳои Ӯ онро барои бутҳо сарф карданд.

1. Хатари бутпарастӣ: Дарс гирифтан аз иштибоҳи исроилиён

2. Дар зиндагии мо неъматҳои Худоро аз даст надиҳед

1. Румиён 1:21-23 - Иваз кардани ҳақиқати Худо ба дурӯғ ва парастиши чизҳои офаридашуда ба ҷои Офаридгор

2. 1 Юҳанно 5:21 - Аз бутҳо дурӣ ҷӯед, то ки бо Худо мушоракат дошта бошед

Ҳушаъ 2:9 Пас, ман бармегардам, ва ғаллаи худро дар вақти он, ва шароби худро дар мавсими он хоҳам гирифт, ва пашму зағири Худро, ки барои пӯшонидани аврати вай дода шудааст, хоҳам дод.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо дар бораи баргардонидани баракатҳое, ки боре ба Исроил дода буд, сухан меронад.

1: Ваъдаҳои Худо дақиқ ва боэътимод аст ва Ӯ ҳамеша онҳоро иҷро мекунад.

2: Мо метавонем ба садоқати Худо таваккал кунем, сарфи назар аз шикастани ҳаёти мо.

1: Isaiah 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд."

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - ният дорад, ки ба шумо обод кунад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст."

Ҳушаъ 2:10 Ва акнун ман зинокории вайро дар пеши ошиқонаш хоҳам ёфт, ва ҳеҷ кас ӯро аз дасти Ман раҳо нахоҳад кард.

Худо гуноҳи қавми Худро ба ошиқонашон ошкор мекунад ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз ҳукми Ӯ наҷот диҳад.

1. Оқибати гуноҳ: ғазаб ва ҳукми Худо

2. Талаботи мо ба тавба: талаби омурзиш ва кафорат

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Ҳушаъ 2:11 Ва ман тамоми шодии вайро, рӯзҳои ид, моҳҳои нав, ва шанбеҳои вай ва тамоми идҳои тантанавии ӯро қатъ хоҳам кард.

Худо тамоми ҷашнҳои динии Исроилро қатъ мекунад.

1. Тарбияи Худо: Омӯзиши Ҷустуҷӯи Ӯ бо роҳи ислоҳ

2. Баракати тоат: Таҷрибаи вафодории Худо

1. Ирмиё 16:19, Эй Парвардигори ман, қуввати ман ва қалъаи ман, паноҳгоҳи ман дар рӯзи мусибат, халқҳо аз ақсои замин назди Ту омада, хоҳанд гуфт: Падарони мо ҷуз дурӯғ ва чизҳои ночиз мерос гирифтаанд. ки фоидае надорад.

2. Ибриён 12:5-11, Оё насиҳате, ки ба шумо ҳамчун писарон муроҷиат мекунад, фаромӯш кардаед? Писарам, ба ҷазои Худованд сабукфикр набош, ва аз таънааш хаста нашав. Зеро ки Худованд касеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад. Маҳз барои интизом аст, ки шумо бояд сабр кунед. Худо ба шумо ҳамчун писар муносибат мекунад. Барои кадом писаре ҳаст, ки падараш ӯро тарбия намекунад? Агар шумо бе интизом монда бошед, ки дар он ҳама иштирок кардаанд, пас шумо фарзандони ғайриқонунӣ ҳастед, на писарон. Ғайр аз ин, мо падарони заминӣ доштем, ки моро тарбия мекарданд ва мо онҳоро эҳтиром мекардем. Оё мо бештар ба Падари рӯҳҳо итоат накунем ва зиндагӣ кунем? Зеро ки онҳо моро дар муддати кӯтоҳ ҷазо доданд, чунон ки ба назари онҳо беҳтар буд, аммо Ӯ моро ба манфиати мо тарбия мекунад, то ки мо ба қудсияти Ӯ шарик шавем. Дар айни замон ҳама интизом дарднок аст, на гуворо, аммо баъдтар он ба онҳое, ки аз он тарбия ёфтаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

Ҳушаъ 2:12 Ва токҳои ангур ва дарахтони анҷири вайро, ки дар бораи он гуфта буд, нест хоҳам кард: "Инҳо мукофотҳои Ман аст, ки дӯстдорони ман ба ман додаанд; ва онҳоро ҷангал хоҳам сохт, ва ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд хӯрд".

Доварии Худо бар Исроил барои бутпарастӣ ва зинои рӯҳонӣ.

1: Муҳаббати Худо бечунучаро аст, аммо Ӯ бутпарастӣ ва зинои рӯҳониро таҳаммул намекунад.

2: Мо бояд аз бутпарастӣ ва зинои рӯҳониамон тавба кунем ва ба Худо баргардем ё бо оқибатҳои доварии Ӯ рӯ ба рӯ шавем.

1: Ирмиё 2: 20-21 "Зеро ки аз қадим юғи туро шикастам, ва бандҳои туро даридаам; ва ту гуфта будӣ, ки гуноҳ нахоҳам кард; вақте ки бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз саргардон шуда, фоҳиша мекунӣ. "

2: Ҳушаъ 4:14-15 "Духтарони туро ҳангоми зино кардан ҷазо нахоҳам дод, ва арӯсонатро ҳангоми зино кардан ҷазо нахоҳам дод; зеро ки худи мардон бо фоҳишаҳо ҷудо мешаванд ва бо фоҳишае қурбонӣ мекунанд. фаҳманд, поймол хоҳанд шуд».

Ҳушаъ 2:13 Ва ман дар айёми Баалӣ бар вай хоҳам рафт, ки дар он вай барои онҳо бухур сӯзонд, ва бо гӯшворҳо ва ҷавоҳироти худ ороиш дод, ва аз ақиби дӯстдорони худ рафт, ва Маро фаромӯш кард, мегӯяд Худованд.

Худованд Исроилро барои бутпарастии вай ҷазо хоҳад дод, зеро вай аз паи дӯстдорони худ рафта, Худоро фаромӯш кардааст.

1. "Бутпарастии Исроил: Огоҳӣ барои мо"

2. "Интизоми Худованд: Ёдгории зарурии муҳаббати бузурги Ӯ"

1. Ирмиё 2:2-3 - «Бирав ва ба гӯши Ерусалим нидо кун ва бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: Туро ба ёд меорам, эй меҳрубонии ҷавонии ту, муҳаббати ҳамсарат, вақте ки ту дар биёбон аз ақиби ман меравӣ , дар замине ки кошта нашудааст: Исроил қудсият барои Худованд буд, ва аввалин ҳосили ҳосили Ӯ: ҳар касе ки ӯро мехӯрад, васваса хоҳад кард; бадӣ бар онҳо хоҳад омад, мегӯяд Худованд».

2. Румиён 11:22 - "Пас, инак, некӯӣ ва сахтгирии Худоро бубин: ба афтидагон сахтгирӣ, вале некӣ нисбати ту, агар дар меҳрубонии Ӯ бимонӣ: вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд".

Ҳушаъ 2:14 Пас, инак, Ман вайро ба худ ҷалб карда, ба биёбон хоҳам овард, ва бо ӯ сухани ором хоҳам дод.

Худо ваъда медиҳад, ки бо халқи худ оштӣ хоҳад кард ва онҳоро ба оғил бармегардонад.

1: Худо ҳамеша омода аст муҳаббат ва марҳамати Худро пешкаш кунад, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳем.

2: Муҳаббат ва файзи Худо ҳамеша дастрасанд, ҳатто вақте ки мо худро гумшуда ва танҳо ҳис мекунем.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Марсияҳо 3: 22-23 - Ба воситаи марҳамати Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; Вафодории Ту бузург аст.

Ҳушаъ 2:15 Ва аз он ҷо ба вай токзорҳо хоҳам дод, ва водии Акорро барои дарвозаи умед; ва вай дар он ҷо суруд хоҳад хонд, чунон ки дар айёми ҷавонии худ ва дар рӯзе, ки вай аз он ҷо берун баромад. замини Миср.

Худо Исроилро ташвиқ мекунад, ки ба сӯи Ӯ баргарданд, то умед ва шодӣ пайдо кунанд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи умед ва шодмонӣ

2. Баргардонидани он чизе, ки аз даст рафта буд: Бозёфт кардани шодии ҷавонии мо

1. Ишаъё 40:31, "вале онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд"

2. Румиён 5:2-5, "Ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем. Бештар аз ин, мо аз уқубатҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу

азоб сабрро ба вуҷуд меорад, ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шудааст».

Ҳушаъ 2:16 Ва дар он рӯз, мегӯяд Худованд, ки маро Ишӣ хонӣ; ва дигар маро Баал нахоҳанд гуфт.

Худо ба халқи Исроил амр мекунад, ки дигар ӯро Баалӣ нагӯянд, балки ӯро Ишӣ номид.

1. Дар Навиштаҳо номҳои Худо кист ва хислати Ӯро инъикос мекунанд

2. Муҳаббати бечунучарои Худо бо номи ҷадиди ӯ Иши беҳтарин ифода мешавад

1. Ишаъё 9:6 - «Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. ».

2. Ҳастӣ 17:5 - «Дигар номи ту Абром нахоҳад буд, балки номи ту Иброҳим хоҳад буд, зеро ки Ман туро падари халқҳои сершумор гардонидам».

Ҳушаъ 2:17 Зеро ки Ман номҳои Баалимро аз даҳони вай дур хоҳам кард, ва онҳо дигар ба исми онҳо ёд нахоҳанд шуд.

Худо халқи Худро барқарор мекунад ва бутҳои козибро аз ҳаёти онҳо нест мекунад.

1. Барқароршавӣ тавассути имон ба Худо

2. Бутпарастӣ моро водор мекунад, ки қудрати Худоро фаромӯш кунем

1. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

2. Ибриён 10:14 - Зеро ки Ӯ ба воситаи як қурбонӣ муқаддас гардиданро то абад комил кардааст.

Ҳушаъ 2:18 Ва дар он рӯз барои онҳо бо ҳайвоноти саҳро, ва бо мурғони осмон ва хазандаҳои замин аҳд хоҳам баст, ва камон ва шамшер ва ҷангро мешиканад. аз замин берун мекашад ва онҳоро бехатар хобонда хоҳад дод.

Худо бо ҳайвонҳои рӯи замин паймон мебандад ва силоҳҳои ҷангиро мешиканад, то одамон бехатар хобида тавонанд.

1. Муҳофизати Худо: Чӣ гуна аҳди Худо сулҳ меорад

2. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр аҳди Худо сулҳро имконпазир мегардонад

1. Ишаъё 2:4 - "Ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навор хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер нахоҳанд кашид, ва онҳо дигар ҷангро нахоҳанд омӯзанд".

2. Мико 4:3 - «Ва Ӯ дар миёни мардуми бисьёр доварӣ хоҳад кард, ва халқҳои пурқувватро аз дур мазаммат хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч

хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навор хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набарад, ва боз чангро ёд мегиранд».

Ҳушаъ 2:19 Ва ман туро то абад бо худ никоҳ хоҳам кард; Оре, ман туро бо худ дар адолат, ва дар доварӣ, ва дар меҳрубонӣ ва марҳамат никоҳ хоҳам кард.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро бо адолат, доварӣ, меҳрубонӣ ва марҳамат то абад бо Ӯ издивоҷ мекунад.

1. «Нисбати Худо: меҳрубонӣ ва меҳрубонӣ»

2. «Таъдиди бепоёни Худо: адолат ва доварӣ»

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 103:17 - «Аммо муҳаббати устувори Худованд аз абадият то абад ба тарсҳои Ӯст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон».

Ҳушаъ 2:20 Ман туро бо вафодорӣ никоҳ хоҳам кард, ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро ба Ӯ содиқона издивоҷ мекунад, ва онҳо Худовандро хоҳанд шинохт.

1. Вафодории Худо: Чӣ гуна донистани Худо ҳама чизро тағйир медиҳад

2. Аҳди вафодорӣ: ваъдаи шикастнопазири Худо

1. Ишаъё 54:5 - Зеро ки Офаридгори ту шавҳари туст; исми Ӯ Худованди лашкарҳост; ва Наҷотдиҳандаи ту Қуддуси Исроил аст; Ӯ Худои тамоми замин хонда хоҳад шуд.

2. Ирмиё 31:3 - Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

Ҳушаъ 2:21 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, Ман мешунавам, мегӯяд Худованд, Ман осмонро мешунаванд, ва онҳо заминро мешунаванд;

Худованд ҳамаи махлуқотро мешунавад ва мешунавад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба ҳама махлуқот гӯш диҳем ва ҳузури Худоро дар ҳаёти худ дар хотир дорем.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки лаҳзае барои гӯш кардан ва қадр кардани тамоми зебоӣ ва гуногунрангии ҷаҳони худ ва эҳтиром кардани ҳузури Худо.

1: Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дасти Ӯро эълон мекунад".

2: Ишаъё 40:12 - "Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ё бо паҳноии дасти Ӯ дар осмон нишон дода шудааст?"

Ҳушаъ 2:22 Ва замин ғалла ва май ва равғанро хоҳад шунид; ва Изреилро хоҳанд шунид.

Замин фаровонии ҷуворимакка, шароб ва равғанро мешунавад, ва Изреъилро низ мешунавад.

1: Фаровонии Худо: Замин фаровонии ҷуворимакка, шароб ва равғанро мешунавад, ки ин пандест аз рӯзии Худо барои халқаш.

2: Вафодории Худо: Худо халқи Худро таъмин хоҳад кард ва инчунин Изреъилро мешунавад, ки он ёдраскунандаи садоқати Худо ва ваъдаи кафорат аст.

1: Ишаъё 55: 1-3 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед. Чаро харҷ кунед. пул ба он чизе ки нон нест, ва меҳнати ту бар он чизе ки сер намекунад? Гӯш кун, ба гапи ман гӯш намо ва аз чизи нек бихӯр, ва ҷони ту аз ғанитарин роҳкишҳо ҳаловат мебарад».

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

Ҳушаъ 2:23 Ва ман вайро барои худ дар замин мекорам; ва ба вай марҳамат хоҳам кард, ки марҳамат наёфтааст; ва ба онҳое ки қавми Ман набуданд, мегӯям: шумо қавми Ман ҳастед; ва хоҳанд гуфт: "Ту Худои ман ҳастӣ".

Худо бар касоне, ки раҳм накардаанд, раҳм мекунад ва онҳоро қавми худ мехонад.

1. Раҳмат ва муҳаббати Худо барои ҳама

2. Қудрати наҷоти Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:13-14 - Аммо ҳоло дар Исои Масеҳ шумо, ки як вақтҳо дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед. Чунки худаш сулҳи мост, ки ду гурӯҳро як сохт ва садде, девори ҷудоиандозии душманиро вайрон кард.

Дар боби 3 Ҳушаъ як ҳикояи кӯтоҳ, вале пурқуввати рамзӣ оварда шудааст, ки муҳаббати Худоро ба халқи бевафои худ ва хоҳиши Ӯ барои барқарор кардани онҳо инъикос мекунад. Дар боб мафхуми кафорат ва баркарор намудани муносибатхои вайроншуда таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳушаъ дастур медиҳад, ки занеро дӯст дорад, ки марди дигарро дӯст медорад ва ба зино машғул аст. Ин рамзи муҳаббати Худо ба исроилиёни бевафо, сарфи назар аз зинокории рӯҳонии онҳост (Ҳушея 3:1).

Сархати 2: Ҳушаъ фармони Худоро иҷро мекунад ва он занро ба понздаҳ сиқл нуқра ва як ҳомеру ним ҷав мехарад. Ӯ ба ӯ мегӯяд, ки бо ӯ бимонад ва аз дигар амалҳои зино худдорӣ кунад, ки ин рамзи нақшаи Худо барои барқарор кардани муносибатҳои Ӯ бо Исроил аст (Ҳушея 3:2-3).

Сархати 3-юм: Пас аз он ривоят ба тавсифи банӣ-Исроил мегузарад, ки чанд рӯз бе подшоҳ, шоҳ, қурбонӣ ё сутуни муқаддас зиндагӣ хоҳанд кард. Онҳо бармегарданд, то Худованд ва подшоҳи худ Довудро дар айёми охир ҷустуҷӯ кунанд (Ҳушея 3:4-5).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3 Ҳушаъ як ҳикояи рамзии кӯтоҳ, вале пурқувватро пешкаш мекунад ки муҳаббати Худоро нисбат ба халқи бевафои худ инъикос мекунад ва хоҳиши Ӯ барои барқарор кардани онҳо.

Дастури Худо ба Ҳушаъ дар бораи дӯст доштани зани зинокор, ки рамзи муҳаббати Ӯ ба Исроили бевафо аст.
Хариди Ҳушаъ аз зан ва фармони ӯ барои бо ӯ мондан, рамзи нақшаи Худо барои барқарор кардани муносибатҳои Ӯ бо Исроил.
Тавсифи исроилиён бе подшоҳ, шоҳзода, қурбонӣ ё сутуни муқаддас зиндагӣ мекунанд.
Пешгӯии бозгашти онҳо барои ҷустуҷӯи Худованд ва подшоҳи худ Довуд дар рӯзҳои охир.

Ин боби Ҳушаъ як ҳикояи рамзии кӯтоҳ, вале пурқувватро пешкаш мекунад. Худо ба Ҳушаъ дастур медиҳад, ки занеро дӯст дорад, ки марди дигар дӯсташ дошта, зино мекунад. Ин рамзи муҳаббати Худо ба исроилиёни бевафо, сарфи назар аз зинокории рӯҳонии онҳост. Ҳушаъ ба фармони Худо итоат карда, аз он зан ба понздаҳ сиқл нуқра ва якуним хомер ҷав харид. Ӯ ба ӯ мегӯяд, ки бо ӯ бимонад ва аз дигар амалҳои зино худдорӣ кунад, ки ин рамзи нақшаи Худо барои барқарор кардани муносибатҳои Ӯ бо Исроил мебошад. Пас аз он ривоят ба тавсифи исроилиён мегузарад, ки рӯзҳои зиёд бе подшоҳ, шоҳзода, қурбонӣ ё сутуни муқаддас зиндагӣ хоҳанд кард. Аммо, онҳо дар охир бармегарданд, то Худованд ва подшоҳи худ Довудро дар рӯзҳои охир ҷустуҷӯ кунанд. Ин боб муҳаббат, кафорати Худо ва хоҳиши Ӯро барои барқарор кардани муносибатҳои вайроншуда бо халқи бевафои Ӯ таъкид мекунад.

Ҳушаъ 3:1 Ва Худованд ба ман гуфт: «Ба ҳоли ҳозир бирав, зани маҳбуби дӯсти худ, вале зинокорро бар тибқи муҳаббати Худованд ба банӣ-Исроил, ки ба худоёни дигар менигаранд ва шаробро дӯст медоранд, дӯст бидор. .

Худованд ба Ҳушаъ амр мекунад, ки зани бевафоро мувофиқи муҳаббати Худо ба Исроил дӯст дорад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Чӣ гуна файзи фаровони Худованд аз садоқати инсон болотар аст

2. Дӯст доштани дӯстдошта: Дарси раҳмдилӣ аз Ҳушаъ

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

2. 1 Петрус 4:8 - «Пеш аз ҳама, якдигарро самимона дӯст доред, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

Ҳушаъ 3:2 Ва ман ӯро ба понздаҳ сиккаи нуқра ва ба як хомер ҷав ва ним хомер ҷав харидам.

Муҳаббати бечунучарои Худо ба халқаш аз хариди зани бевафои Ҳушаъро нишон медиҳад.

1: Муҳаббати бечунучарои Худо - Ҳушаъ 3:2

2: Арзиши муҳаббат - Ҳушаъ 3:2

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ҳушаъ 3:3 Ва ман ба вай гуфтам: «Рӯзҳои зиёде барои ман бимонӣ; фоҳиша нахоҳӣ буд, ва барои каси дигар нахоҳӣ буд; ман низ барои ту хоҳам буд.

Худо ба зани Ҳушаъ, Ҷомер мегӯяд, ки ба ӯ содиқ монад ва зино накунад.

1. Қудрати наҷоти Худо: Қиссаи Ҳушаъ ва Ҷомер

2. Аҳамияти муҳаббати содиқ дар издивоҷ

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Дастурҳо оид ба муносибатҳои зану шавҳар

2. Румиён 6:12-14 - Барои гуноҳ мурдаанд, дар Масеҳ зиндаанд

Ҳушаъ 3:4 Зеро ки банӣ-Исроил рӯзҳои зиёд бе подшоҳ, ва бе сардор, ва бе қурбонӣ, ва бе ҳайкал, ва бе эфод ва бе терафим хоҳанд монд.

Банӣ-Исроил чанд рӯз бе подшоҳ, подшоҳ, қурбонӣ, ҳайкал, эфӯд ва терафим хоҳанд монд.

1: Нақшаҳои Худо барои мо аксар вақт аз он чизе ки мо интизорем, фарқ мекунанд.

2: Ҳатто вақте ки мо чизе надорем, Худо то ҳол бо мост ва мо метавонем ба Ӯ таваккал кунем.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Ҳушаъ 3:5 Пас аз он банӣ-Исроил баргашта, Худованд Худои худ ва Довудро подшоҳи худ ҷустуҷӯ хоҳанд кард; ва дар айёми охир аз Худованд ва эҳсони Ӯ битарсад.

Банӣ-Исроил ба сӯи Худованд баргашта, Ӯро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дар оянда аз некии Ӯ метарсанд ва метарсанд.

1. Бозёфт кардани Худованд: Даъват ба бозгашт

2. Аз нав эҳё кардани тарс аз Худованд: Роҳ ба сӯи навсозӣ

1. Ирмиё 24:7 - "Ман ба онҳо диле хоҳам дод, ки Маро бишносанд, ки Ман Худованд ҳастам; онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ назди Ман бармегарданд".

2. Юил 2:12-14 - "Бо вуҷуди ин, ҳоло ҳам, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва мотам назди Ман баргардед; ва дилҳои худро пора кунед, на либоси худро".

Боби 4 Ҳушаъ ба таназзули рӯҳонӣ ва ахлоқии халқи Исроил муроҷиат мекунад. Дар ин боб беитоатӣ, бутпарастӣ ва надоштани дониши онҳо, ки боиси фасоди густурда ва доварии Худо гардид, таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо танбеҳи сахти Худо ба халқи Исроил оғоз мешавад. Ӯ онҳоро айбдор мекунад, ки садоқат, муҳаббат ва дониши Худоро надоранд. Ба ҷои ин, онҳо бо қасамхӯрӣ, дурӯғгӯӣ, куштор, дуздӣ ва зино хосанд (Ҳушея 4:1-2).

Сархати 2: Худо аз оқибати аъмоли онҳо таассуф мекунад ва мегӯяд, ки замин аз шарорataшон мотам мегирад ва пажмурда мешавад. Ҳайвонот, паррандагон ва моҳӣ низ аз ин осеб мебинанд, зеро онҳо аз сабаби нафаҳмидани одамон ва рад кардани роҳҳои Худо нобуд мешаванд (Ҳушея 4:3-5).

Параграфи 3: Боб бо маҳкум кардани коҳинон ва пешвоёни дин идома дорад. Худованд онҳоро ба гумрохии мардум ва ширкат дар роххои гунохи мардум муттахам мекунад. Дар натиҷа, Худо фарзандони онҳоро рад мекунад ва фаромӯш мекунад (Ҳушея 4:6-9).

Сархати 4: Бутпарастии мардум таъкид шудааст, зеро онҳо бо бутҳои чӯбин машварат мекунанд ва аз асои худ роҳнамоӣ меҷӯянд. Онҳо Худовандро фаромӯш карда, ба танфурӯшӣ рӯ овардаанд, ки дар натиҷа фаҳмиш ва фаҳмиши худро гум кардаанд (Ҳушея 4:12-14).

Параграфи 5: Боб бо огоҳӣ аз оқибатҳои амали онҳо хотима меёбад. Мардум мехӯрад, аммо сер намешавад, ба фаҳшо машғул мешавад, аммо шумора намеафзояд. Онҳо Худовандро тарк кардаанд ва барои хиёнати худ ҷазо хоҳанд гирифт (Ҳушея 4:16-19).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4 Ҳушаъ ба таназзули рӯҳонӣ ва ахлоқии халқи Исроил муроҷиат мекунад,
беитоатӣ, бутпарастӣ ва бехабарии онҳоро таъкид намуда,
ки боиси фасоди густурда ва доварии Худо гардид.

Аз Худо сарзаниш кунед ва мардумро ба бевафоӣ, муҳаббат ва дониши Худо айбдор кунед.
Оқибатҳои амали онҳо, бо замин, ҳайвонот, паррандагон ва моҳӣ аз шарорати онҳо.
Маҳкум кардани рӯҳониён ва пешвоёни дин барои гумроҳии мардум.
Баръакси бутпарастии мардум ва аз байн рафтани фаҳму фаҳмиш.
Огоҳӣ аз оқибатҳои амали онҳо, аз ҷумла норозигӣ ва ҷазо барои хиёнати онҳо.

Ин боби Ҳушаъ ба таназзули рӯҳонӣ ва ахлоқии халқи Исроил муроҷиат мекунад. Худо онҳоро сахт сарзаниш мекунад ва онҳоро дар набудани садоқат, муҳаббат ва дониши Ӯ айбдор мекунад. Ба ҷои ин, онҳо ба қасам хӯрдан, дурӯғгӯӣ, куштор, дуздӣ ва зино машғул мешаванд. Оқибати аъмоли

онҳо дар ҳоле маълум мешавад, ки замин мотам мегирад ва пажмурда мешавад ва ҳайвонҳо, паррандагон ва моҳӣ ба сабаби бадкорӣ ва рад кардани роҳҳои Худо нобуд мешаванд. Коҳинон ва пешвоёни дин низ барои он маҳкум карда мешаванд, ки мардумро гумроҳ мекунанд ва дар роҳҳои гуноҳашон иштирок мекунанд. Мардум ба бутпарастӣ рӯй оварда, аз бутҳои чӯбин роҳнамоӣ меҷӯянд ва ба танфурӯшӣ машғул шудаанд. Дар натиҷа онҳо фаҳмиш ва фаҳмиши худро гум кардаанд. Ин боб бо огоҳӣ аз оқибатҳои амали онҳо, аз ҷумла норозигӣ ва ҷазо барои хиёнати онҳо анҷом меёбад. Дар ин боб фасоди густурда ва доварӣ, ки дар натиҷаи нофармонии мардум, бутпарастӣ ва бехабарии мардум ба вуҷуд омадааст, таъкид мекунад.

Ҳушаъ 4:1 Каломи Худовандро бишнавед, эй банӣ-Исроил, зеро ки Худованд бо сокинони ин замин ҷанҷол дорад, зеро ки дар замин на ростӣ, на марҳамат ва на дониши Худо вуҷуд дорад.

Худованд бо банӣ-Исроил баҳс мекунад, зеро онҳо ҳақиқат, марҳамат ва дониши Худоро надоранд.

1. Қувваи шафқат: Дарки муҳаббати Худо дар ҳаёти мо

2. Зарурати ҳақиқат: такя ба Каломи Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Луқо 6:36-37 - Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст. Доварӣ накунед, ва шумо ҳукм нахоҳед кард. Маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед ва омурзиш хоҳед шуд.

2. Забур 19:7-8 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад.

Ҳушаъ 4:2 Бо қасам хӯрдан, дурӯғ гуфтан, ва куштан, дуздӣ ва зино кардан, онҳо ҷудо мешаванд ва хун ба хун мерасад.

Халқи Исроил аҳди Худоро вайрон карда, ба корҳои гуноҳ машғул шуданд.

1: Мо бояд аз васвасаи вайрон кардани аҳди Худо бо даст задан ба корҳои гуноҳ худдорӣ кунем.

2: Гуноҳ ба ҳалокат оварда мерасонад ва дар дохили оилаҳо ва ҷомеаҳои мо таъсири харобиоварро ба вуҷуд меорад.

1: Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми фирефтаи ҳаваси худ озмуда мешавад. Он гоҳ ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад."

2: Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Ҳушаъ 4:3 Бинобар ин замин мотам хоҳад гирифт, ва ҳар сокини он бо ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмон заиф хоҳад шуд; Оре, моҳиёни баҳр низ бурда хоҳанд шуд.

Замин мотам дорад ва сокинони он ба ѓайр аз њайвоноти вањшї, паррандагон ва моњињо лоѓар мешаванд.

1. «Азоби Худо ва таъсири он»

2. «Раҳмати Худо ва қудрати он».

1. Яъқуб 5:1-3 - Ҳоло биравед, эй сарватдорон, барои мусибатҳои худ, ки ба сари шумо хоҳад омад, гиря ва нола кунед.

2. Ишаъё 43:1-3 - Натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми ту хондаам; ту аз они ман ҳастӣ.

Ҳушаъ 4:4 Аммо бигзор ҳеҷ кас мубориза барад, ва каси дигареро мазаммат накунад, зеро ки қавми ту мисли ҷиҳодкунандагон бо коҳин ҳастанд.

Мардум набояд бо якдигар баҳс кунанд, зеро ин ба баҳсу мунозира бо коҳин монанд аст.

1. "Коҳинияти ҳамаи мӯъминон: он барои ҳаёти мо чӣ маъно дорад"

2. "Қувваи ҳалимӣ: чӣ гуна бояд ихтилофро аз рӯи Китоби Муқаддас ҳал кард"

1. 1 Петрус 2:9 - «Лекин шумо нажоди баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас ва қавме ҳастед, ки аз они худаш ҳастед, то ки фазилатҳои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед. "

2. Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Ҳушаъ 4:5 Пас, ту рӯзона меафтӣ, ва набӣ ҳам шабона бо ту меафтад, ва модаратро нобуд хоҳам кард.

Худо қавми Худро рӯзона ҳалок хоҳад кард ва паёмбаре, ки шабона барои онҳо сухан мегуфт, ҷазо медиҳад.

1) Оқибатҳои беитоатӣ; 2) Қувваи ғазаби Худо.

1) Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст."; 2) Ирмиё 22:5 - "Аммо агар шумо ин суханонро нашунавед, ба худ қасам мехӯрам, мегӯяд Худованд, ки ин хона хароб хоҳад шуд".

Ҳушаъ 4:6 Халқи ман аз бехабарӣ ҳалок шудааст; азбаски ту донишро рад кардӣ, ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои ман коҳин нахоҳӣ шуд; вакте ки ту шариати Худои худро фаромӯш кардай, фарзандонатро низ фаромӯш хоҳам кард. .

Халқи ман дар хатар аст, зеро онҳо донишро рад кардаанд ва қонуни Худоро фаромӯш кардаанд.

1. Нархи ҷаҳолат: шинохти паёмадҳои радди дониш

2. Қонуни Худо: Фаҳмидани манфиатҳо ва баракатҳои пайравӣ аз роҳҳои Худо

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад; Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст; аҳкоми Худованд рост аст ва комилан одил аст.

Ҳушаъ 4:7 Чӣ тавре ки онҳо зиёд шуданд, бар зидди Ман гуноҳ карданд; бинобар ин ҷалоли онҳоро ба хиҷил табдил хоҳам дод.

Банӣ-Исроил шумораашон зиёд шуд, аммо чунон ки онҳо карданд, пеши Худо гуноҳ карданд, аз ин рӯ Ӯ ҷалоли онҳоро аз байн бурда, ба ҷои он расво хоҳад кард.

1. Худо одил аст ва гуноҳро ҷазо медиҳад

2. Аз гуноҳ кардан бар Худо битарсед

1. Ҳизқиёл 18:20-22 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳушаъ 4:8 Онҳо гуноҳи халқи Маро мехӯранд, ва дили худро ба гуноҳи худ меандозанд.

Халқи Исроил аз роҳи Худо гумроҳ шуда, бар зидди Ӯ гуноҳ мекунанд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Оқибатҳои гуноҳ

1. Ирмиё 17:9, "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

2. Ибриён 3:12-13, "Эй бародарон, эҳтиёт бошед, ки мабодо дар касе дили шарир ва беимоне пайдо шавад, ки шуморо аз Худои Ҳай дур кунад. Аммо ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, то даме ки ҳаст. имрӯз даъват шудааст, то ки ҳеҷ яке аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад».

Ҳушаъ 4:9 Ва мисли мардум мисли коҳин хоҳанд буд, ва Ман онҳоро барои роҳҳояшон ҷазо хоҳам дод, ва ба кирдорашон подош хоҳам дод.

Худованд ҳам одамон ва ҳам коҳинонро аз рӯи аъмоли онҳо доварӣ хоҳад кард.

1. Худо ҳамаро мебинад: Ҳар амал оқибат дорад

2. Масъул бошед: Мо барои интихоби худ масъул хоҳем буд

1. Матто 12:36-37 - "Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар сухани хушку холӣ, ки гуфт, ҳисоб хоҳад дод. Зеро ки шумо аз суханони худ сафед хоҳед шуд, ва аз суханони худ. маҳкум карданд».

2. Румиён 2:6-11 - «Худо ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод». Ба касоне, ки бо исрор дар кори нек ҷӯёи ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ ато хоҳад кард, аммо барои касоне, ки нафсонанд

ва ҳақро рад мекунанд ва ба бадӣ пайравӣ мекунанд, ғазаб ва хашм хоҳад буд».

Ҳушаъ 4:10 Зеро ки онҳо хоҳанд хӯрд, ва сер намешаванд; зино хоҳанд кард, ва афзун нахоҳанд шуд, зеро ки онҳо тарк кардаанд, то ки ба Худованд панд гиранд.

Одамон агар ба Худованд таваҷҷуҳ накунанд ва ба таълимоти Ӯ пайравӣ накунанд, азоб мекашанд.

1. Худованд онҳоеро, ки ба таълимоти Ӯ пайравӣ мекунанд, подош медиҳад

2. Оқибатҳои гӯш надодан ба Каломи Худованд

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Масалҳо 14:34 - Адолат миллатро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар як халқ расво аст.

Ҳушаъ 4:11 Зино, шароб ва шароби нав дилро аз байн мебарад.

Ҳушаъ 4:11 аз таъсири зараровари бадахлоқӣ ва мастӣ огоҳ мекунад.

1. «Хатари бадахлоқӣ»

2. «Оқибатҳои мастӣ».

1. Масалҳо 23:29-35 - "Вой ба кист? Кӣ ғам дорад? Кӣ ҷанҷол дорад? Кӣ шикоят дорад? Кӣ захмҳои бесабаб дорад? Кӣ сурхии чашмҳо дорад? Онҳое, ки дар шароб тӯл мекашанд; Онҳое, ки барои озмоиш мераванд. майи омехта.Ба май нигоҳ накун, ки сурх бошад, чун дар коса медурахшад ва оҳиста поин равад.Дар охир чун мор газад ва чун ангур газад.Чашм чизҳои аҷиб мебинад ва дилат каҷ мекунад. чизхо.

2. Эфсӯсиён 5:18 - Ва бо шароб маст нашавед, зеро ин фосиқ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед.

Ҳушаъ 4:12 Халқи Ман дар бораи захираҳои худ маслиҳат мепурсад, ва асои онҳо ба онҳо хабар медиҳад, зеро ки рӯҳи зино онҳоро ба гумроҳӣ андохтааст, ва онҳо аз зери Худои худ фоҳиша шудаанд.

Мардум аз Худо рӯй гардонданд ва ба ҷои он ки аз бутҳо панд меҷӯянд.

1: Мо бояд ҳамеша ба Худо муроҷиат кунем, на бутҳо.

2: Бутпарастӣ ҳалокат меорад, ба ҷои наҷот ба Худо рӯй оваред.

1: Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

2: Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед."

Ҳушаъ 4:13 Онҳо бар қуллаҳои кӯҳҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар теппаҳо, дар зери дуб ва сафедорҳо ва ҷӯйборҳо бухур месозанд, зеро ки сояи онҳо хуб аст; бинобар ин духтарони шумо зино хоҳанд кард, ва ҳамсарони шумо зино хоҳанд кард.

Халқи Исроил Худоро фаромӯш карда, ба ҷои он дар кӯҳҳо қурбонӣ мекунанд ва бар теппаҳо бухур меафрӯзанд.

1. Вақте ки мо Худоро фаромӯш мекунем, гуноҳ меояд

2. Оқибати рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ишаъё 1:11–20

2. Ирмиё 2:7–13

Ҳушаъ 4:14 Духтарони туро, ки зино кунанд, ҷазо нахоҳам дод, ва ҳамсаратро ҳангоми зино кардан ҷазо нахоҳам дод: зеро ки худашон бо фоҳишаҳо ҷудо шудаанд, ва бо фоҳишаҳо қурбонӣ мекунанд; бинобар ин қавме ки бефаҳм хоҳанд афтод.

Халқи Исроил ба Худо хиёнат карда, зино ва зино карданд, бинобар ин Худо онҳоро барои гуноҳашон ҷазо намедиҳад.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Фаҳмидани фазли Парвардигор

2. Қувваи тавба: Бозгашт ба роҳи Худованд

1. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2. Ҳизқиёл 16: 60-63 - "Бо вуҷуди ин ман аҳди худро бо ту дар айёми ҷавонии ту ба ёд хоҳам овард ва барои ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам гузошт. Он гоҳ ту роҳҳои худро ба ёд оварӣ ва хиҷил хоҳӣ шуд, вақте ки қабул хоҳӣ кард. хоҳарони ту, пири ту ва хурдии ту; ва онҳоро ба ту духтарон хоҳам дод, аммо на бо аҳди ту; ва аҳди худро бо ту устувор хоҳам кард; ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам; то ки ту ба ёд оварӣ ва хиҷил шав, ва дигар ҳеҷ гоҳ аз шарми худ даҳони худро накушо, вақте ки ман дар ҳаққи ту барои ҳар коре ки кардаӣ, ором шудам, мегӯяд Худованд Худо».

Ҳушаъ 4:15 Ҳарчанд ту, эй Исроил, фоҳиша мекунӣ, лекин Яҳудо ба васваса наафтад; ва ба Ҷилҷол наёед, ва ба Байт-Ҳавин наравед, ва қасам нахӯред: "Худованд зинда аст".

Худо исроилиёнро огоҳ мекунад, ки хиёнат накунанд ва дар Ҷилҷол ё Байт-Ҳавин ба бутпарастӣ даст назананд ва беҳуда номи Худовандро нагиранд.

1. Хатарҳои бутпарастӣ

2. Қудрати аҳди Худо

1. Яъқуб 1:14-15 "Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки аз ҳавасҳои худ дур мешавад ва фирефта мешавад. Он гоҳ, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба дунё меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, меорад. марги пеш».

2. Забур 24:3-4 "Кист, ки ба теппаи Худованд сууд? Ё кист дар макони муқаддаси Ӯ? Касе ки дастони пок ва дили пок дорад".

Ҳушаъ 4:16 Зеро ки Исроил мисли гови гумшуда бармегардад; акнун Худованд онҳоро мисли барра дар ҷои калон мечаронад.

Исроил аз Худо дур шуда буд ва акнун имкони тавба кардан ва баргаштан дода мешуд.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо ҳамеша дастрас аст, агар тавба кунем ва ба сӯи Ӯ бозгардем.

2. Ҳамаи мо метавонем аз мисоли исроилиён дарс гирем ва кӯшиш кунем, ки ба Худо содиқ монем.

1. Ҳушаъ 4:16

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд, ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шаронаи худ бармегарданд, пас Ман аз осмон мешунаванд ва суханони онҳоро хоҳам бахшид. гуноҳ карда, замини онҳоро шифо хоҳад дод».

Ҳушаъ 4:17 Эфроим ба бутҳо пайвастааст, бигзор вайро ором созад.

Ҳушаъ аз бутпарастӣ ҳушдор дода, ташвиқ мекунад, ки Эфроимро ба бутҳои худ танҳо гузоранд.

1. "Хатари бутпарастӣ: Дарсҳо аз Ҳушаъ 4:17"

2. "Гуреза аз бутпарастӣ: Даъват ба амал аз Ҳушаъ 4:17"

1. 1 Юҳанно 5:21 - «Эй фарзандон, худро аз бутҳо нигоҳ доред».

2. Ишаъё 2:20-21 - "Ба одамоне, ки танҳо нафас дар бинӣ доранд, эътимод карданро бас кунед. Чаро онҳоро қадр кунед? Зеро ҳама некиҳои онҳо танҳо туманест, ки нопадид мешавад; онҳо танҳо сояанд, ки ҳеҷ чиз надоранд. умуман."

Ҳушаъ 4:18 Нӯшокии онҳо турш аст: онҳо ҳамеша зино мекунанд; сарварони вай бо хиҷил дӯст медоранд, ба шумо бидиҳед.

Халқи Исроил ҳамеша ба Худо хиёнат мекарданд ва ҳокимони онҳо дар ин шарм надоранд.

1: Мо бояд ҳамеша ба Худо содиқ бошем ва гуноҳро рад кунем.

2: Мо бояд дар ҳама коре, ки мо мекунем, беайб рафтор кунем ва Худоро эҳтиром кунем.

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, барои касе, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳушаъ 4:19 Бод ӯро дар болҳои худ бастааст, ва онҳо аз қурбониҳои худ хиҷил хоҳанд шуд.

Шамол мардумро аз курбонихояшон дур кардааст ва аз онхо шарм медоранд.

1: Ҳукмронии Худо аз фаҳмиши мо берун аст ва Ӯ бар ҳама чиз назорат мекунад, ҳатто вақте ки мо онро намефаҳмем.

2: Муҳим аст, ки иродаи Худоро дар хотир дошта бошем ва баъзан хоҳишҳо ва ғояҳои мо бояд дар ҷои қафои Ӯ қарор гиранд.

1: Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2: Ирмиё 22:29 - Эй замин, замин, замин, каломи Худовандро бишнав! Худованд чунин мегӯяд: «Ин одамро ҳамчун бефарзанд нависед, ки дар айёми худ комёб нахоҳад шуд; зеро ки ҳеҷ яке аз насли ӯ бар тахти Довуд нишаста, дар Яҳудо ҳукмронӣ нахоҳанд кард.

Боби 5 Ҳушаъ паёми мазаммат ва доварӣ бар зидди халқи Исроилро идома медиҳад. Дар ин боб ба бевафоӣ, бутпарастӣ ва оқибатҳои нофармонии онҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо даъвати таваҷҷӯҳ оғоз мешавад, зеро Худо коҳинон, хонадони Исроил ва хонаи подшоҳро дар содир кардани зинои рӯҳонӣ ва палид кардани худ айбдор мекунад (Ҳушея 5:1-3).

Сархати 2: Худо эълон мекунад, ки аъмоли онҳо иҷоза намедиҳад, ки ба сӯи Ӯ баргарданд, зеро ки ғурур ва дилҳои тавбанакардаашон онҳоро аз ҷустуҷӯи Ӯ бозмедорад. Онҳо аз халқҳои дигар кӯмак меҷустанд, аммо дар ниҳоят ба доварӣ ва асирӣ дучор хоҳанд шуд (Ҳушея 5:4-7).

Сархати 3: Худо Эфроимро, ки яке аз қабилаҳои Исроил аст, барои ғурур ва зулмашон ҷазо медиҳад. Ӯ ваъда медиҳад, ки барои Эфроим мисли куя ва барои халқи Яҳудо мисли пӯсида, ки боиси ҳалокати онҳо мегардад (Ҳушея 5:8-14).

Параграфи 4: Боб бо тавсифи вазъияти ноумедии Исроил хотима меёбад. Онҳо дар тангдастї ба сӯи Худо зорї мекунанд, вале кирдорҳо ва бевафої онҳоро аз дарёфти ёрї ва шифои Ӯ халал мерасонад. Онҳо оқибати гуноҳҳои худро бардошта хоҳанд шуд, то даме ки гуноҳи худро эътироф кунанд ва чеҳраи Худоро биҷӯянд (Ҳушея 5:15-6:1).

Дар ҷамъбаст,
Боби 5 Ҳушаъ паёми сарзаниш ва довариро идома медиҳад
бар зидди халқи бевафои Исроил,
бутпарастӣ, дилҳои тавбанакардаи онҳо ва оқибатҳои онҳоро нишон медиҳанд.

Айбдор кардани зинои рӯҳонӣ ва нопокӣ бар зидди коҳинон, хонадони Исроил ва хонаи подшоҳ.
Эъломия, ки амалҳои онҳо онҳоро аз бозгашт ба сӯи Худо бозмедоранд.
Ҷазои Эфроим барои ғурур ва зулми онҳо.
Ваъдаи ҳалокат ва доварӣ бар Эфроим ва қавми Яҳудо.
Тавсифи вазъияти ноумедии Исроил ва нотавонбинии онҳо барои дарёфти ёрӣ ва шифо аз сабаби бевафоии онҳо.
Даъват ба эътирофи гуноҳ ва ҷустуҷӯи чеҳраи Худо.

Ин боби Ҳушаъ паёми мазаммат ва доварӣ бар зидди халқи бевафои Исроилро идома медиҳад. Худо коҳинон, хонадони Исроил ва хонаи подшоҳро дар содир кардани зинои рӯҳонӣ ва палид кардани худ айбдор мекунад. Ӯ мегӯяд, ки аъмоли онҳо онҳоро аз бозгашт ба сӯи Ӯ бозмедорад, зеро ки ғурур ва дилҳои тавбанакардаи онҳо аз ҷустуҷӯи Ӯ бозмегардад. Ҳарчанд онҳо аз дигар миллатҳо мадад меҷӯянд, дар ниҳоят ба доварӣ ва асирӣ дучор хоҳанд шуд. Эфроим, яке аз қабилаҳои Исроил, барои мағрурӣ ва зулми худ ҷазо дода мешавад. Худо ваъда медиҳад, ки барои Эфроим мисли парвона ва мисли пӯсида барои халқи Яҳудо, ки боиси ҳалокати онҳо мегардад. Ин боб бо тавсифи вазъияти ногуворе, ки Исроил аст, ба охир мерасад. Онҳо дар тангдастї ба Худо зорї мекунанд, вале кирдорҳо ва бевафої онҳоро аз дарёфти ёрї ва шифои Худованд бозмедорад. То он даме, ки ба гуноҳи худ иқрор шаванд ва чеҳраи Худоро ҷӯянд, оқибати гуноҳҳои худро хоҳанд кашид. Ин боб ба бевафоӣ, бутпарастӣ ва доварӣ, ки мардуми Исроил дар натиҷаи беитоатии онҳо дучор хоҳанд шуд, таъкид шудааст.

Ҳушаъ 5:1 Инро бишнавед, эй коҳинон! ва гӯш кунед, эй хонадони Исроил; ва гӯш диҳед, эй хонаи подшоҳ; зеро ки доварӣ бар шумост, зеро ки шумо доми Мисфо шудаед, ва тӯр бар Тобӯр паҳн шудааст.

Доварии Худовандро бишнавед, эй коҳинон, ва гӯш кунед, эй хонадони Исроил ва хонадони подшоҳ.

1: Мо бояд ба доварии Худованд гӯш диҳем ва аҳкоми Ӯро риоя кунем.

2: Мо бояд ба гуфтаҳои Худованд диққат диҳем ва ба доми васвасаи гуноҳ наафтем.

1: Масалҳо 28:13 Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, муваффақ нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад шуд.

2: Яъқуб 1:14-15 Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки аз ҳаваси худ дур мешавад ва фирефта мешавад. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Ҳушаъ 5:2 Ва исёнгарон сахт кушта мешаванд, гарчанде ки ман ҳамаро сарзаниш карда будам.

Мардум ба ҳушдориҳои Худо нигоҳ накарда, исён мекунанд ва якдигарро мекушанд.

1: Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем ва аз гуноҳ рӯй гардонем, вагарна ба оқибатҳои он дучор мешавем.

2: Мо бояд ба Худо имон дошта бошем ва бовар кунем, ки Ӯ моро ба роҳи рост ҳидоят мекунад.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ҳушаъ 5:3 Ман Эфроимро мешиносам, ва Исроил аз ман пинҳон нест; зеро ки алҳол, эй Эфроим, ту зинокорӣ мекунӣ, ва Исроил палид шудааст.

Худо гуноҳҳои Эфроим ва Исроилро медонад, ва аз зинокории онҳо, ки боиси палид шудани онҳо шудааст, хушнуд нест.

1. Оқибатҳои гуноҳ: А дар бораи Ҳушаъ 5:3

2. Худо гуноҳи моро медонад: А бар Ҳушаъ 5:3

1. Ҳизқиёл 16:15-17 Вафодории Худо сарфи назар аз бевафоии Исроил

2. Яъқуб 4:17 Бефоида будани гуноҳ дар муқобили Худо

Ҳушаъ 5:4 Онҳо корҳои худро барои рӯй овардан ба Худои худ нахоҳанд кард, зеро ки рӯҳи зино дар миёни онҳост, ва онҳо Худовандро нашинохтаанд.

Қавми Ҳушаъ аз Худо дур шуда, ба Ӯ хиёнат карданд. Рӯҳи зино дар миёни онҳост ва онҳо Худовандро намешиносанд.

1. Оқибатҳои бутпарастӣ - Ҳушаъ 5:4

2. Ҳақиқати зинои рӯҳонӣ - Ҳушаъ 5:4

1. Ирмиё 2:20, "Зеро ки аз қадим юғи туро шикастам, ва бандҳои туро шикастам; ва ту гуфта будӣ, ки гуноҳ нахоҳам кард; вақте ки бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз саргардон шуда, фоҳишабозӣ мекунӣ."

2. Ҳизқиёл 6:9, "Ва онҳое ки аз шумо гурехтаанд, Маро дар миёни халқҳое, ки дар он ҷо ба асирӣ бурда мешаванд, ба ёд хоҳанд овард, зеро ман аз дили фоҳишаашон, ки аз ман дур шудааст ва аз чашмони онҳо, ки аз ман дур шудааст, шикастаам. дар пайи бутҳои худ зино мекунанд ва аз бадӣ, ки бо тамоми корҳои зиштии худ содир кардаанд, нафрат хоҳанд дошт».

Ҳушаъ 5:5 Ва ғурури Исроил ба рӯи ӯ шаҳодат медиҳад: бинобар ин Исроил ва Эфроим дар гуноҳи худ хоҳанд афтод; Яҳудо низ бо онҳо хоҳанд афтод.

Исроил ва Яҳудо аз сабаби магрурии худ дар гуноҳи худ афтодаанд.

1. Хавфи ғурур - Ҳушаъ 5:5

2. Оқибатҳои шарорат - Ҳушаъ 5:5

1. Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Яъқуб 4:6 - "Лекин ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

Ҳушаъ 5:6 Онҳо бо гӯсфандон ва говҳои худ барои ҷустуҷӯи Худованд хоҳанд рафт; вале онҳо ӯро нахоҳанд ёфт; худро аз онхо дур кард.

Худо худро аз мардуме, ки Ӯро меҷӯянд, дур кардааст.

1. Хомӯшии Худо: Омӯзиши гӯш кардан дар ҷаҳони пурғавғо

2. Бозгашти Худованд: Вақте ки Худо ба назар ғоиб аст

1. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. 7 Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Забур 27:8 Вақте ки ту гуфтӣ: "Рӯи маро биҷӯй", дилам ба Ту гуфт: "Эй Худованд, рӯи Туро меҷӯям".

Ҳушаъ 5:7 Онҳо ба Худованд хиёнат карданд, зеро ки онҳо фарзандони аҷнабӣ ба дуньё омадаанд; алҳол як моҳ онҳоро бо насибашон хоҳад хӯрд.

Халқи Худо аз Ӯ рӯй гардонданд ва ба бутҳои козиб пайравӣ карданд, ки ин боиси ҳалокати рӯҳонӣ гардид.

1: Аз Худо рӯй гардондан оқибатҳои ногувор дорад.

2: Мо бояд ба Худо содиқ бимонем, ҳатто агар он душвор бошад.

1: Такрори Шариат 6:16 - "Бале, ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор".

2: Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист."

Ҳушаъ 5:8 Дар Ҷибъа сур навозед, ва дар Ромо карнай бинавозед: дар Байт-Ҳавин, эй Биньёмин, аз паси худ бо овози баланд нидо кунед.

Ҳушаъ аз мардуми Исроил даъват мекунад, ки бонги тавба кунанд.

1. Бонги изтироб занед: тавба кунед ва ба сӯи Худованд баргардед

2. Дархости раҳмати Худо: Даъват ба тавба

1. Юил 2:1-2 - "Дар Сион карнай навох; бар теппаи муқаддаси ман бонги изтироб занед. Бигзор ҳамаи сокинони ин замин биларзанд, зеро ки рӯзи Худованд меояд. Он наздик аст"

2. Юнус 3:4-5 - "Юнус ба шаҳр даромада, як рӯзона сафар кард. Ва фарьёд зад: "Боз чиҳил рӯз, ва Нинве хароб хоҳад шуд! Ва мардуми Нинве ба Худо имон оварданд. Онҳо даъват карданд, ки рӯза гирифта, аз калонӣ то хурдӣ палос пӯшидан.

Ҳушаъ 5:9 Эфроим дар рӯзи мазаммат хароб хоҳад шуд; дар миёни сибтҳои Исроил он чиро, ки ҳатман хоҳад буд, маълум кардам.

Эфроим барои гуноҳҳои онҳо ҷазо хоҳанд гирифт ва Худо доварии Худро эълон кардааст.

1: Мо набояд ваъдаҳои Худоро дар бораи интиқом ва адолат барои касоне, ки аз Ӯ гумроҳ шудаанд, фаромӯш кунем.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки аъмоли мо оқибат дорад ва Худо моро барои гуноҳҳои мо доварӣ хоҳад кард.

1: Ишаъё 5:20-23 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2: Румиён 2:4-5 - Ё аз сарвати некӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ; Оё намедонед, ки некии Худо туро ба тавба мебарад?

Ҳушаъ 5:10 Сарварони Яҳудо мисли онҳое буданд, ки бандҳоро бардоранд; бинобар ин Ман ғазаби Худро бар онҳо мисли об рехт.

Сардорони Яҳудо мисли онҳое рафтор мекунанд, ки сарҳадро беэътиноӣ мекунанд, бинобар ин Худо онҳоро бо ғазаби Худ ҷазо медиҳад.

1. Худо одил аст ва хашми Ӯ ҳақиқӣ аст

2. Ба ҳудуди Худо итоат кунед ва меъёрҳои Ӯро эҳтиром кунед

1. Матто 7:13-14 - Аз дарвозаи танг дохил шавед; зеро дарвоза васеъ аст ва роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва аз он дохил мешаванд.

14 Зеро ки дарвоза хурд аст ва роҳ танг аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онро ёфтагон кам аст.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама одамон дар сулҳ бошед.

Ҳушаъ 5:11 Эфроим мазлум ва дар доварӣ шикаста мешавад, зеро ки ӯ бо омодагӣ мувофиқи ҳукм рафтор мекард.

Эфроим барои он ки аҳкоми Худоро бо омодагӣ иҷро кард, мазлум ва доварӣ карда шуд.

1. «Қудрати итоаткорӣ»

2. «Баракати таслим»

1. Матто 11:29 Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз Ман таълим гиред, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. Масалҳо 19:16 Ҳар кӣ аҳкомро риоя кунад, ҷони худро нигоҳ медорад, аммо ҳар кӣ ба роҳҳои онҳо нафрат кунад, хоҳад мурд.

Ҳушаъ 5:12 Бинобар ин ман барои Эфроим мисли куя хоҳам буд, ва барои хонадони Яҳудо мисли пӯсида.

Худо Эфроим ва Яҳудоро барои гуноҳҳояшон ҷазо дода, онҳоро ба хок ва пӯсида табдил медиҳад.

1. Қувваи ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Рӯй аз гуноҳ: Чӣ гуна бояд муносибатамонро бо Худо барқарор кунем

1. Матто 12:34-37 "Зеро ки даҳон аз фаровонии дил сухан меронад. Шахси нек аз ганҷинаи неки худ некӣ берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади худ бадӣ меоварад. Ман ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ одамон барои ҳар як сухани беэҳтиётонае, ки мегӯянд, ҷавоб хоҳанд дод, зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

2. Яъқуб 4:7-10 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Бадбахт бош ва гиря кун. Бигзор хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба тира гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ҳушаъ 5:13 Вақте ки Эфроим беморii худро дид, ва Яҳудо захми ӯро диданд, Эфроим назди Ашшур рафта, назди подшоҳ Ёриб фиристод, вале ӯ натавонист туро шифо диҳад ва аз захми ту шифо бахшад.

Эфроим ва Яҳудо беморӣ ва захми онҳоро эътироф мекунанд, бинобар ин, Эфроим аз подшоҳи Ашшур Ёриб кӯмак меҷӯяд, аммо подшоҳ онҳоро шифо дода наметавонад.

1. Худо ягона шифобахши ҳақиқии мост

2. Ҷустуҷӯи кӯмак аз сарчашмаҳои нодуруст боиси ноумедӣ мегардад

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Матто 9:12-13 - "Инро шунида, Исо гуфт: "Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Аммо биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ". Зеро омадаам, ки на одилонро, балки гунаҳкоронро даъват кунам'».

Ҳушаъ 5:14 Зеро ки ман барои Эфроим мисли шер хоҳам буд ва мисли шери ҷавон барои хонадони Яҳудо; Ман хоҳам бурд, ва ҳеҷ кас ӯро наҷот дода наметавонад.

Ҳушаъ халқи Худоро аз беитоатӣ ва оқибатҳои онҳо огоҳ мекунад.

1: Мо бояд ба Худо итоат кунем, вагарна Ӯ моро пора-пора мекунад ва ҳеҷ кас моро наҷот дода наметавонад.

2: Худо тавоност ва қодир аст, ки агар мо ба аҳкоми Ӯ итоат накунем, моро аз худ дур кунад.

1: Такрори Шариат 28:15-20 Худо халқи Худро аз лаънатҳо огоҳ мекунад, ки агар онҳо ба Ӯ итоат накунанд, ба онҳо дучор хоҳанд шуд.

2: Ирмиё 17:5-10 Худо халқи Худро аз оқибатҳои эътимод ба худ огоҳ мекунад, на ба Ӯ.

Ҳушаъ 5:15 Ман меравам ва ба ҷои худ бармегардам, то даме ки онҳо ба гуноҳи худ эътироф карда, чеҳраи Маро ҷӯянд; дар андӯҳи худ барвақт Маро ҷустуҷӯ хоҳанд кард.

Худо мунтазири он аст, ки мардум ба гуноҳи худ иқрор шаванд ва дар тангдастӣ Ӯро биҷӯянд.

1. Қувваи тавба: Чаро дар андӯҳи мо Худоро ҷустуҷӯ кардан муҳим аст?

2. Марҳамат ва сабри Худо: Аз Ҳушаъ 5:15 омӯхтан

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ҳизқиёл 33:11 - Ба онҳо бигӯ: «Ба қадри ман зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ман мамоти шарирро намеписандам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад; Баргардед, аз роҳҳои бади худ баргардед, зеро чаро шумо, эй хонадони Исроил, хоҳед мурд?

Боби 6 Ҳушаъ даъват ба тавба ва мавзӯи хоҳиши Худоро ба муҳаббат ва дониши ҳақиқӣ тасвир мекунад, на расму оинҳои динӣ. Дар ин боб пушаймонии муваккатии одамон бо адамияти доимии онхо ба дигаргунихо мукобил гузошта шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки одамон хоҳиши баргаштан ба назди Худовандро изҳор мекунанд ва эътироф мекунанд, ки Ӯ онҳоро захмӣ кардааст ва онҳоро шифо хоҳад дод. Онҳо нияти худро дар ҷустуҷӯи Ӯ эълон мекунанд ва адолати Ӯро эътироф мекунанд (Ҳушея 6:1-3).

Параграфи 2: Худо ба пушаймонии муваққатии онҳо ҷавоб дода, номутобиқатӣ ва набудани ӯҳдадориҳои ҳақиқии онҳоро таъкид мекунад. Ӯ садоқати онҳоро ба тумани зудгузари саҳар муқоиса карда, таъкид мекунад, ки хоҳиши Ӯро ба муҳаббати устувор ва донистани Ӯ нисбат ба қурбониҳои динӣ (Ҳушея 6:4-6).

Сархати 3: Худо мардумро ба вайрон кардани аҳди Одам ва шикастани имон бо Ӯ муттаҳам мекунад. Вай бевафой, фиребгарӣ ва зуроварии онхоро тасвир мекунад. Дар натиҷа, доварӣ бар онҳо хоҳад омад (Ҳушея 6:7-10).

Сархати 4: Боб бо ёдрас кардани хоҳиши Худо ба раҳмат ва шинохти Ӯ на қурбониҳои сӯхтанӣ анҷом меёбад. Ӯ мардумро даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ баргарданд ва барқароршавӣ ва эҳёро ваъда медиҳад, агар онҳо дар ҳақиқат Ӯро бо самимият ва садоқат ҷустуҷӯ кунанд (Ҳушея 6:11).

Дар ҷамъбаст,
Боби 6 Ҳушаъ даъват ба тавбаро тасвир мекунад
ва хоҳиши Худоро ба муҳаббат ва дониши ҳақиқӣ таъкид мекунад
на расму оинхои динии руякй.

Одамоне, ки хоҳиши баргаштан ба назди Худовандро баён мекунанд, ҷароҳатҳои Ӯро эътироф мекунанд ва Ӯро меҷӯянд.
Худо пушаймонии муваққатӣ ва набудани ӯҳдадориҳои ҳақиқии онҳоро таъкид мекунад.
Муқоисаи садоқати онҳо ба тумани зудгузар.
Хоҳиши Худо нисбат ба қурбониҳои динӣ муҳаббати устувор ва донистани Ӯро дорад.
Айбдор кардани ахд ва шикастани имон бо Худо.
Ёдоварӣ аз хоҳиши Худо ба раҳмату дониш на қурбонии сӯхтанӣ.
Даъват кунед, ки бо ихлос ва ваъдаи барқарорсозӣ ва эҳё ба сӯи Худо баргардед.

Ин боби Ҳушаъ даъват ба тавбаро тасвир мекунад ва хоҳиши Худоро ба муҳаббат ва дониши ҳақиқӣ таъкид мекунад, на расму оинҳои динӣ. Мардум изҳори хоҳиш мекунанд, ки ба назди Худованд баргарданд ва эътироф мекунанд, ки Ӯ онҳоро захмӣ кардааст ва онҳоро шифо хоҳад дод. Бо вуҷуди ин, Худо ба пушаймонии муваққатии онҳо ҷавоб дода, ба номутобиқатӣ ва набудани ӯҳдадориҳои ҳақиқии онҳо таъкид мекунад. Ӯ садоқати онҳоро ба тумани зудгузари саҳар муқоиса карда, таъкид мекунад, ки хоҳиши Ӯро ба муҳаббати устувор ва донистани Ӯ нисбат ба қурбониҳои динӣ. Худованд мардумро муттаҳам мекунад, ки мисли Одам паймонро шикастанд ва имонро бо Ӯ шикастанд. Ӯ бевафоӣ, фиребгарӣ ва зӯроварии онҳоро, ки боиси доварӣ мегардад, тасвир мекунад. Ин боб бо ёдоварии хоҳиши Худо ба раҳмат ва дониш на қурбонии сӯхтанӣ анҷом меёбад. Ӯ мардумро ба бозгашт ба сӯи Ӯ даъват мекунад ва ваъда медиҳад, ки барқароршавӣ ва эҳё хоҳад шуд, агар онҳо дар ҳақиқат Ӯро бо садоқати самимӣ ҷустуҷӯ кунанд. Ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ, муҳаббати самимӣ ва шинохти Худоро таъкид мекунад, на амалҳои динии холӣ.

Ҳушаъ 6:1 Биё, ва назди Худованд баргардем, зеро ки Ӯ пора кардааст, ва моро шифо хоҳад дод; вай зад, ва моро баста хоҳад кард.

Ҳушаъ даъват мекунад, ки ба назди Худованд баргардем, зеро Ӯ касест, ки моро шифо дода метавонад.

1: "Худованд моро шифо медиҳад ва мебандад"

2: "Бозгашт ба сӯи Худованд"

1: Isaiah 53: 5 "Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: Яъқуб 5:15-16 "Ва дуое, ки бо имон дода мешавад, беморро шифо хоҳад дод; Худованд онҳоро эҳё хоҳад кард. Агар онҳо гуноҳ карда бошанд, омурзида мешавад. Пас гуноҳҳои худро дар назди якдигар эътироф кунед ва барои ҳар яки онҳо дуо гӯед. Дигар, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст».

Ҳушаъ 6:2 Пас аз ду рӯз Ӯ моро эҳё хоҳад кард; дар рӯзи сеюм Ӯ моро эҳьё хоҳад кард, ва мо дар назари Ӯ зиндагӣ хоҳем кард.

Худо моро дар рӯзи сеюм зинда мекунад ва мо дар ҳузури Ӯ зиндагӣ хоҳем кард.

1. Қудрати рӯзи сеюми қиёмат

2. Ваъдаи зиндагӣ дар ҳузури Худо

1. Юҳанно 11:25-26 Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд;

2. Румиён 6:4-5 Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда мешавем, то чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

Ҳушаъ 6:3 Он гоҳ мо хоҳем донист, ки агар барои шинохти Худованд пайравӣ кунем: баромади Ӯ мисли субҳ омода аст; ва Ӯ ба назди мо хоҳад омад, чун борон, мисли борони охирин ва пешина ба замин.

Худованд мисли боронҳои субҳу шом назди мо хоҳад омад, агар мо Ӯро шинохтанӣ шавем.

1. Аз паи шинохти Худованд

2. Чашидани баракатҳои Худованд

1. Ирмиё 29:10-13 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: пас аз ҳафтод сол дар Бобил анҷом ёфтан, ман туро дидан хоҳам кард ва каломи неки худро дар ҳаққи ту ба ҷо оварам, то ки туро ба ин макон баргардонам. Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар ҳаққи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — фикрҳои осоиштагиро медонам, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшам. Он гоҳ Маро бихонед, ва рафта, ба Ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод. Ва шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва маро хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ хоҳед ҷуст.

2. Яъқуб 4:8 Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Ҳушаъ 6:4 Эй Эфроим, бо ту чӣ кунам? Эй Яҳудо, бо ту чӣ кунам? зеро ки некии ту мисли абри субҳ аст, ва мисли шабнам меравад.

Ҳушаъ-пайғамбар аз Яҳудо ва Эфроим дар бораи некиҳои муваққатии онҳо мепурсад, зеро он мисли абри субҳ ё шабнам зудгузар аст.

1. Табиати зудгузари некӣ - Ҳушаъ 6:4

2. Интизориҳои Худо аз мо - Ҳушаъ 6:4

1. Забур 103:15-16 - Дар бораи одам, айёми ӯ мисли алаф аст: мисли гули саҳро, чунон мешукуфад. Зеро ки шамол аз болои он мегузарад, ва нест мешавад; ва макони он дигар онро намедонад.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Ҳушаъ 6:5 Бинобар ин Ман онҳоро ба воситаи анбиё тарошидаам; Ман онҳоро бо суханони даҳони Худ куштаам, ва ҳукмҳои Ту мисли нурест, ки берун меояд.

Худо паёмбарони Худро барои доварии Худ истифода мебарад ва каломи Ӯ ҳамчун нурест, ки наҷот медиҳад.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Паёмбарони Худо ва ҳукми Ӯ

1. Забур 19:8 - Фаризаҳои Худованд дурустанд ва дилҳоро шод мекунанд; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад.

2. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем.

Ҳушаъ 6:6 Зеро ки ман марҳамат мехостам, на қурбониро; ва дониши Худо аз қурбониҳои сӯхтанӣ зиёдтар аст.

Ҳушаъ 6:6 моро насиҳат медиҳад, ки марҳамат ва дониши Худоро аз қурбониҳои сӯхтанӣ афзалтар гузорем.

1. "Қудрати марҳамат: Фаҳмидани Ҳушаъ 6:6"

2. "Ҷустуҷӯи дониш дар бораи Худо: Мулоҳиза дар бораи Ҳушаъ 6: 6"

1. Матто 9:13 - "Лекин шумо биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно дорад: ман марҳамат хоҳам кард, на қурбонӣ".

2. Қӯлассиён 3: 12-14 - "Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуб, ҷавоҳироти марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ, пурсабриро дар бар кунед; ба якдигар пурсабрӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бошад. бо касе ҷанҷол кунед: чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед: ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки он банди камолот аст».

Ҳушаъ 6:7 Аммо онҳо мисли одамон аҳдро вайрон карданд, ва дар он ҷо ба ман хиёнат карданд.

Халқи Исроил аҳд бо Худоро шикастанд ва бар зидди Ӯ хиёнат карданд.

1. Хатари шикастани аҳд бо Худо

2. Оқибатҳои хиёнат ба Худо

1. Ишаъё 24:5 - Замин низ дар зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, ҳукмро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро вайрон карданд.

2. Яъқуб 2:10 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя карда, дар як нукта васваса кунад, дар ҳама чиз гунаҳкор аст.

Ҳушаъ 6:8 Ҷилъод шаҳри бадкорон аст ва бо хун олуда аст.

Шаҳри Ҷилъод пур аз одамони бадкор ва олудаи хун аст.

1. Оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи навсозӣ тавассути тавба

1. Ишаъё 1:18 - "Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд".

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ҳушаъ 6:9 Ва чунон ки лашкари роҳзанон мунтазири одам ҳастанд, ончунон гурӯҳи коҳинон низ дар роҳ бо розигӣ одамкушӣ мекунанд, зеро ки онҳо ба зино даст мезананд.

Гурӯҳи коҳинон бо розигии худ ба зино ва куштор даст мезананд.

1. Гуноҳкории куштор бо розигӣ

2. Оқибати фаҳшо

1. Хуруҷ 20:13 - "Шумо одамкушӣ накунед".

2. Румиён 1:24-31 - "Худо онҳоро ба ҳавасҳои дилашон, ба нопокӣ ва ба нангин кардани ҷисми худ дар байни худ таслим кард".

Ҳушаъ 6:10 Ман дар хонадони Исроил як чизи даҳшатнокро дидам: зинокории Эфроим вуҷуд дорад, Исроил палид шудааст.

Худо дар хонадони Исроил бадии бузург, зинокории Эфроимро дид, ва Исроил палид шудааст.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Муҳаббати бепоёни Худо дар баробари гуноҳҳои мо

1. Ирмиё 2:20–25

2. Ҳизқиёл 16:1–63

Ҳушаъ 6:11 Инчунин, эй Яҳудо, вақте ки ман асирии қавми худро баргардондам, барои ту ҳосили ҳосил гузоштааст.

Вақте ки асирии халқи Худро баргардонд, Худо барои Яҳудо ҳосили фаровон дод.

1. Садоқати Худо дар таъмини ҳатто дар асирӣ

2. Муҳимияти эътимод ба ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 49:8-9 - Худованд чунин мегӯяд: «Дар замони мақбул ман туро шунидам, ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад расондам; заминро барпо кардан, мероси харобиоварро ба мерос бурдан;

2. Ирмиё 30:18 - Худованд чунин мегӯяд; Инак, Ман асири хаймаҳои Яъқубро боз хоҳам оварда, ва ба манзилҳои ӯ раҳм хоҳам кард; ва шаҳр бар теппаи худ бино хоҳад шуд, ва қаср мувофиқи тарзи он боқӣ хоҳад монд.

Боби 7 Ҳушаъ бевафоӣ ва шарорати халқи Исроилро фош мекунад. Дар ин боб фиребгарӣ, бутпарастӣ ва рад кардани тавба кардан, ки дар ниҳоят ба суқути онҳо оварда мерасонад, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо нолаи Худо дар бораи гуноҳҳои Исроил оғоз мешавад. Ӯ онҳоро ба фиребу найранг муттаҳам мекунад ва аз бозгашт ба сӯи Ӯ сарпечӣ мекунад. Дилҳои онҳо аз бадӣ пур шудааст ва роҳбарони онҳо, аз ҷумла подшоҳ, ба дурӯғ ва хиёнат машғуланд (Ҳушея 7:1-7).

Сархати 2: Бутпарастии мардум дар ҳоле фош мешавад, ки онҳо ба ҷои таваккал ба Худо аз миллатҳои бегона муроҷиат мекунанд. Онхо мисли кулчаи нимпухта шуда, дар карорхои худ устуворӣ ва камолот надоранд. Иттифоқҳои онҳо бо қудратҳои хориҷӣ ба онҳо расвоӣ ва ҳалокат меорад (Ҳушея 7:8-12).

Сархати 3: Боб бо тавсифи хиёнати Исроил идома дорад. Онҳо Худоро фаромӯш карда, мисли кабутари бемаънӣ гаштаанд, ки ба осонӣ фирефта шуда, ба сӯи дигар миллатҳо меафтанд. Онҳо Миср ва Ашшурро барои кӯмак даъват мекунанд, аммо дар ниҳоят ба ҷазо ва асирӣ дучор хоҳанд шуд (Ҳушея 7:13-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби 7 Ҳушаъ бевафоӣ ва шароратро фош мекунад
дар бораи банӣ-Исроил, нишон додани макри онҳо, бутпарастӣ,
ва даст кашидан аз тавба, ки боиси суқути онҳо мегардад.

Нолаи Худо бар гуноҳҳои Исроил, аз ҷумла фиреб ва рад кардани бозгашт ба Ӯ.
Айбдорї ба бадї дар дили мардум ва дурӯѓу хиёнат миёни пешвоён.
Фош кардани бутпарастии халк ва ба ёрӣ ба миллатхои хоричӣ такья кардан.
Тавсифи бевафоии Исроил ва осебпазирии онҳо ба фиреб ва асорат.
Пешгӯии ҷазо ва шикасти аъмоли онҳо.

Ин боби Ҳушаъ бевафоӣ ва бадкирдории халқи Исроилро фош мекунад. Худо барои гуноҳҳои онҳо таассуф мекунад ва онҳоро ба фиребу найранг муттаҳам мекунад ва аз бозгашт ба сӯи Ӯ сарпечӣ мекунад. Дилҳояшон пур аз шарорат аст ва сарваронашон, аз ҷумла подшоҳ, ба дурӯғ ва хиёнат даст мезананд. Бутпарастии мардум дар ҳоле фош мешавад, ки онҳо ба ҷои таваккал ба Худо ба миллатҳои бегона муроҷиат мекунанд. Онхо мисли кулчаи нимпухта шуда, дар карорхои худ устуворӣ ва камолот надоранд. Бо вуҷуди ин, иттифоқҳои онҳо бо қудратҳои хориҷӣ дар ниҳояти кор онҳоро шарманда ва харобӣ меорад. Бевафоии исроилиён боз дар он тавсиф карда мешавад, ки онҳо Худоро фаромӯш кардаанд ва ба кабӯтари бемаънӣ табдил ёфта, ба осонӣ фирефта мешаванд ва ба сӯи дигар халқҳо ҷалб шудаанд. Мисру Ашшурро ба ёрӣ даъват мекунанд, вале дар натичаи кирдорашон ба чазо ва асорат дучор мешаванд. Ин боб оқибатҳои фиреб, бутпарастӣ ва бевафоиро, ки дар ниҳоят ба суқути Исроил оварда мерасонад, таъкид мекунад.

Ҳушаъ 7:1 Вақте ки ман мехостам Исроилро шифо диҳам, гуноҳи Эфроим ва шарорати Сомария ошкор шуд, зеро ки онҳо дурӯғ мегӯянд; ва дузд медарояд, ва лашкари роҳзанон берун аз он ғорат мекунанд.

Худо ният дошт, ки Исроилро шифо диҳад, аммо гуноҳҳои Эфроим ва Сомария ошкор шуд, зеро онҳо дурӯғ мегуфтанд ва аз дигарон дуздӣ мекарданд.

1. Исо дили шикастаҳоро шифо медиҳад: Фаҳмидани марҳамати Худо дар Ҳушаъ 7:1

2. Андешидани чораҳо барои он чизе ки мо боварӣ дорем: Бартараф кардани фиреб ва ғорат мувофиқи Ҳушаъ 7:1

1. Ирмиё 29:11-14 - Зеро ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.

2. Ишаъё 61:1-3 - Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро барои асирон ва аз зулмот озод кардани маҳбусон эълон кунам.

Ҳушаъ 7:2 Ва онҳо дар дилашон намедонанд, ки ман тамоми бадии онҳоро ба ёд меорам; дар пеши назари ман ҳастанд.

Ба зиштии худ ва оқибати он, ки Худо ба ёдаш меорад, ба назар нагирифтанд ва акнун он оқибат ба амал омадааст.

1. Худо ҳамаро ёд мекунад: Оқибатҳои бадӣ

2. Дарси Ҳушаъ: Оқибатҳои беэътиноӣ ба огоҳиҳои Худо

1. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ҳушаъ 7:3 Бо шарорataшон подшоҳро шод мегардонанд, ва ҳокимон бо дурӯғҳои худ.

Халқи Исроил бо рафтори гунаҳкор ва дурӯғгӯиҳои худ шоҳу шоҳзодаҳоро шод мегардонанд.

1. Хавфи гуноҳ: чӣ гуна гуноҳ ҳаётро хароб мекунад ва тафаккури моро вайрон мекунад

2. Дар ҳақиқат рафтор кардан: Муҳимияти рафтори дуруст дар зиндагӣ

1. Масалҳо 14:12: «Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят он ба марг мебарад».

2. Эфсӯсиён 4:15: "Ба ҷои ин, мо дар муҳаббат ростиро гӯем, дар ҳама чиз ба Сарвари он, яъне Масеҳ табдил хоҳем ёфт."

Ҳушаъ 7:4 Ҳамаи онҳо зинокоранд, мисли танӯре, ки аз ҷониби нонвой тафсонда мешавад, ва баъд аз хамир кардан, то хамиртуруш шуданаш аз баланд кардани хамир даст мекашад.

Халқи Исроил мисли зинокорон ҳастанд, мисли нонвой, ки баъд аз хамир кардан, то хамиртуруш шуданаш танӯрро гарм карданро бас мекунад.

1. Муҳаббат ва омурзиши Худо барои кофирон

2. Хатари зиндагии бадахлоқона

1. Ҳизқиёл 16:15-59 - Бевафоии Исроил

2. Ҳушаъ 4:1-14 - Зинои рӯҳонии Исроил

Ҳушаъ 7:5 Дар айёми подшоҳи мо мирон ӯро бо машки шароб бемор карданд; дасташро бо тамасхур дароз кард.

Сардорони салтанат подшоҳро бо шароби аз ҳад зиёд бемор карда, барои ин ӯро масхара карданд.

1. Хавфи зиёдатӣ: Тадқиқот дар бораи Ҳушаъ 7:5

2. Мағрурӣ ва оқибатҳои он: Мулоҳиза дар бораи Ҳушаъ 7:5

1. Масалҳо 23:29–35

2. Забур 10:12–18

Ҳушаъ 7:6 Зеро ки онҳо дили худро мисли танӯр омода кардаанд, дар ҳоле ки дар камин қарор доранд; нонвой тамоми шаб хоб меравад; субҳ чун оташи аланга месузад.

Ин оят дар бораи мардуми Исроил сухан меронад, ки аз ҷиҳати маънавӣ ва ахлоқӣ бепарвоанд, мисли танӯре, ки ҳамеша омода аст ва ҳатто саҳар ҳам месузад.

1. Чӣ тавр бояд аз бепарвоии рӯҳонӣ канорагирӣ кард ва аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳушёр монад.

2. Хавфи бепарвоии ахлоқӣ ва оқибатҳои он.

1. Румиён 12:11 - "Дар ғаюр танбал нашавед, дар рӯҳ пуртаъсир бошед, ба Худованд хизмат кунед".

2. Забур 119:60 - «Ман шитоб кардам ва таъхир накардам, то аҳкоми Туро риоя кунам».

Ҳушаъ 7:7 Ҳамаашон мисли танӯр гарманд, ва доварони худро фурӯ бурдаанд; ҳама подшоҳони онҳо фурӯ ғалтидаанд; дар миёни онҳо касе нест, ки Маро даъват кунад.

Халқи Исроил имон ва адолати худро тарк карданд, ва ҳамаи подшоҳонашон фурӯ рехтанд. Онҳо дигар Худоро намехонанд.

1. Хатари муртад: Омӯзиш аз мардуми Исроил

2. Қувват ва зарурати имон: Бозгашт ба сӯи Худо

1. Ирмиё 2:13 - "Зеро ки қавми Ман ду бадӣ карданд: онҳо чашмаи обҳои ҳаётро тарк карданд, ва барои онҳо обанборҳо, чоҳҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд".

2. Забур 50:15 - "Ва Маро дар рӯзи мусибат бихон: Ман туро раҳоӣ хоҳам дод, ва Ту Маро ҷалол хоҳӣ дод".

Ҳушаъ 7:8 Эфроим, вай дар миёни мардум омехта шудааст; Эфроим як торт аст, ки нагардонида шудааст.

Эфроим қисми халқ шуд ва пурра ба Худо итоат накард.

1. Хатари парешон шудан аз Худо

2. Арзиши беитоатӣ

1. Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Ҳушаъ 7:9 Бегонаҳо қуввати ӯро хӯрдаанд, ва Ӯ инро намедонад; бале, мӯйҳои сафед дар ин ҷо ва дар он ҷо ҳастанд, вале ӯ намедонад.

Аҳнабиён аз шахсе, ки дар Ҳушаъ 7:9 гуфта шудааст, истифода бурданд ва ӯ бехабар аст, гарчанде ки пир шуда бошад.

1. Надонистан ҳамеша хушбахтӣ нест: Имтиҳони Ҳушаъ 7:9

2. Қувваи дарк: Ҳаёти худро ба воситаи Ҳушаъ 7:9 идора кунед

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. 1 Қӯринтиён 15:34 - Ба адолат бедор шавед, ва гуноҳ накунед; зеро ки баъзе касон дар бораи Худо дониш надоранд: инро барои хиҷили шумо мегӯям.

Ҳушаъ 7:10 Ва ғурури Исроил ба рӯи ӯ шаҳодат медиҳад, ва онҳо ба сӯи Худованд Худои худ бармегарданд, ва барои ҳамаи ин Ӯро намеҷӯянд.

Мағрури исроилиён шаҳодати рӯи Худо буд, зеро онҳо ба сӯи Ӯ барнагарданд ва Ӯро наҷуст.

1: Мағрурӣ метавонад моро аз ҷустуҷӯи муҳаббат ва файзи Худо кӯр кунад.

2: Вақте ки мо аз Худо рӯй гардонем, мо наметавонем фазли Ӯро эҳсос кунем.

1: Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

2: Ирмиё 29:13 Вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед, Маро хоҳед ҷуст ва Маро хоҳед ёфт.

Ҳушаъ 7:11 Эфроим низ мисли кабӯтари бедил аст: Мисрро мехонанд, ба Ашшур мераванд.

Ҳушаъ исроилиёнро барои надоштани садоқат ва садоқат ба Худо танқид мекунад, ба ҷои ин барои кӯмак ба халқҳои хориҷӣ муроҷиат мекунад.

1. Хавфи иҷоза додан ба худамон дар зери таъсири ҷаҳон

2. Аҳамияти вафодорӣ ва вафодорӣ ба Худо

1. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид».

2. Ирмиё 17: 5-8 - "Худованд чунин мегӯяд: Лаънат бод касе ки ба одам таваккал мекунад ва бозуи ӯро ҷисм мегардонад, ва дилаш аз Худованд дур мешавад. Зеро ки вай мисли теппаи биёбон хоҳад буд, ва нахоҳанд дид, ки кай некӣ меояд, балки дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шур сокин хоҳад шуд, ва на маскун; Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умед дорад, зеро ки вай мисли дарахти шинондашуда хоҳад буд. дар канори об, ва он ки решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва намебинад, ки вақте ки гармӣ меояд, балки баргаш сабз хоҳад буд, ва дар соли хушксолӣ эҳтиёт нахоҳанд шуд, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳад шуд».

Ҳушаъ 7:12 Вақте ки онҳо бираванд, Ман тӯри Худро бар онҳо меандозам; Онҳоро мисли мурғони осмон фурӯ хоҳам овард; Ман онҳоро ҷазо хоҳам дод, чунон ки ҷамоати онҳо шунидааст.

Худо касонеро, ки ба иродаи Ӯ пайравӣ намекунанд, ҷазо медиҳад.

1 Аз роҳи Худо гумроҳ машав, ки Ӯ бар ту ҳукм хоҳад кард.

2: Ба роҳнамоии Худо иҷозат додан ба шумо сулҳ ва шукуфоӣ меорад.

1: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Забур 119:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Ҳушаъ 7:13 Вой бар ҳоли онҳо! зеро ки онҳо аз Ман гурехтаанд: ҳалокашон бар онҳо! зеро ки онҳо бар зидди Ман таҷовуз карданд; гарчанде ки Ман онҳоро фидия дода бошам, бар зидди Ман дурӯғ гуфтанд.

Қавми Ҳушаъ аз Худо рӯй гардонданд ва ба фидияи Ӯ нигоҳ накарда, бар зидди Ӯ дурӯғ гуфтаанд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Муҳимияти содиқ мондан ба Худо

1. Ишаъё 59:2 - Аммо гуноҳҳои ту туро аз Худои худ ҷудо кардааст; гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардааст, то нашунавад.

2. Яъқуб 4:7-10 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Бадбахт бош ва гиря кун. Бигзор хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба тира гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ҳушаъ 7:14 Ва онҳо бо дили худ ба Ман фарьёд накардаанд, ҳангоме ки бар бистарҳои худ наъл карданд: барои ғалла ва шароб ҷамъ мешаванд, ва бар зидди ман исён мекунанд.

Мардум на бо дил ба суи Худо даъват мекунанд, балки барои неъматҳои моддӣ ҷамъ шудаанд ва бар зидди Ӯ исён мекунанд.

1. Хавфи такя кардан ба лаззатҳои моддӣ - Ҳушаъ 7:14

2. Қудрати фарёд задан ба Худо бо дили худ - Ҳушаъ 7:14

1. Такрори Шариат 8:17-18 Ва ҳазар кунед, ки дар дили худ нагӯед: "Қудрати ман ва қудрати дасти ман ин сарватро ба даст овардааст". Худованд Худои худро ба ёд овар, зеро ки Ӯст, ки ба ту қудрати ба даст овардани сарват ато мекунад, то ки аҳди худро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, тасдиқ кунад, чунон ки имрӯз аст.

2. Забур 61:8 Эй мардум, ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; дили худро пеши ӯ рехт; Худо паноҳгоҳи мост. Села

Ҳушаъ 7:15 Агарчи ман дастҳои онҳоро баста ва мустаҳкам кардаам, вале онҳо гумон мекунанд, ки бар зидди ман фасод мекунанд.

Банӣ-Исроил аз ҷониби Худо баста ва мустаҳкам карда шуда буд, вале онҳо то ҳол бар зидди Ӯ исён мекарданд.

1. Қувваи Худо беҳамто аст: Чӣ тавр мо бояд онро истифода барем

2. Хатари исён: чӣ гуна бояд аз он канорагирӣ кард

1. Румиён 6:12-14 - Нагузоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ насупоред, балки худро ба Худо пешкаш кунед, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

2. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро ба талх мегузоранд. Вой бар ҳоли онҳое, ки дар назари худ хирадманд ва дар назари худ доно ҳастанд.

Ҳушаъ 7:16 Онҳо бармегарданд, вале на ба Ҳаққи Таоло: онҳо мисли камони маккоранд; миронашон аз хашми забонашон ба шамшер хоҳанд афтод; ин масхараашон дар замини Миср хоҳад буд.

Халқи Худо интихоб карданд, ки аз Ӯ рӯй гардонанд ва ба ҷои он ки бо фиреб ва хашм зиндагӣ кунанд.

1: Аз Худо рӯй гардонед - Ҳушаъ 7:16

2: Оқибатҳои зиндагӣ дар фиреб ва хашм - Ҳушаъ 7:16

1: Ирмиё 2:13 - Халқи Ман ду гуноҳ карданд: Маро, чашмаи оби ҳаётро тарк карданд, ва онҳо чоҳҳои худро кофтаанд, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд.

2: Isaiah 59:2 - Аммо гуноҳҳои шумо туро аз Худои худ ҷудо кард; гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардааст, то нашунавад.

Боби 8 Ҳушаъ дар бораи бевафоии мардуми Исроил идома медиҳад ва онҳоро аз оқибатҳои дар пешистодаи амали онҳо ҳушдор медиҳад. Дар ин боб ба бутпарастӣ, ибодати бардурӯғ ва эътимоди онҳо ба халқҳои хориҷӣ барои бехатарӣ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо эълони Худо ба Исроил оғоз шуда, таъкид мекунад, ки онҳо аҳдро вайрон мекунанд ва оқибатҳои онҳо дар натиҷа дучор хоҳанд шуд. Худо онҳоро ба он айбдор мекунад, ки бе ризоияти Ӯ подшоҳон ва ҳокимон таъин мекунанд ва барои худ бутҳо месозанд (Ҳушея 8:1-4).

Сархати 2: Худо ибодат ва қурбониҳои онҳоро рад мекунад ва мегӯяд, ки онҳо назди Ӯ илтифот нахоҳанд ёфт. Ӯ ба онҳо гӯсолаеро, ки дар Байт-Ил сохта буданд, хотиррасон мекунад, ки он бо қурбонгоҳҳояшон нобуд карда мешавад. Онҳо барои аъмоли бутпарастии худ ба асирӣ ва ҷазо дучор хоҳанд шуд (Ҳушея 8:5-10).

Сархати 3: Боб бо тавсифи исёни исёни Исроил бар зидди Худо идома дорад. Офаридгори худро фаромӯш кардаанд ва қасрҳо сохтаанд, вале онҳо мисли мурғ ронда мешаванд. Онҳо бод мекоранд ва гирдбодро хоҳанд даравид ва ҳалокат ва асириро аз сар гузаронанд (Ҳушея 8:11-14).

Параграфи 4: Боб бо мулоҳиза дар бораи беитоатии доимии Исроил ва такя ба давлатҳои хориҷӣ дар таъмини амният хотима меёбад. Онҳо бо Ашшур иттифоқ бастаанд, вале дар ниҳоят ба доварӣ дучор хоҳанд шуд ва асир хоҳанд шуд (Ҳушея 8:15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 8 Ҳушаъ ба бевафоии халқи Исроил муроҷиат мекунад,
онҳоро аз оқибатҳои бутпарастӣ ва парастиши бардурӯғ огоҳ кардан,
инчунин барои бехатарӣ ба давлатхои хоричӣ такья кардани онхо.

Айбдор кардани ахд ва сохтани бутхо.
Ибодат ва қурбониҳои онҳоро рад кардан.
Ҳалокати гӯсола дар Байт-Ил ва ҷазо барои аъмоли бутпарастии онҳо.
Тавсифи исён ва фаромӯшии Худои Исроил.
Пешгӯии бадарға ва нобудшавӣ.
Мулоҳиза дар бораи беитоатии доимии онҳо ва такя ба миллатҳои хориҷӣ.
Огоҳӣ аз доварӣ ва асирӣ.

Ин боби Ҳушаъ ба бевафоии халқи Исроил муроҷиат мекунад ва онҳоро аз оқибатҳои бутпарастӣ, ибодати бардурӯғ ва эътимод ба халқҳои хориҷӣ барои амният огоҳ мекунад. Худо ба вайрон кардани аҳди онҳо эълон мекунад ва онҳоро муттаҳам мекунад, ки бе ризоияти Ӯ подшоҳон барпо мекунанд ва бутҳо месозанд. Ибодат ва қурбониҳои онҳоро рад мекунад ва мегӯяд, ки онҳо назди Ӯ илтифот нахоҳанд ёфт. Гӯсолае, ки онҳо дар Байт-Ил сохтаанд, бо қурбонгоҳҳояшон нобуд карда мешавад. Онҳо барои аъмоли бутпарастии худ ба асорат ва муҷозот дучор хоҳанд шуд. Исёни исроилиён бар зидди Худо чунин тасвир шудааст, ки онҳо Офаридгори худро фаромӯш кардаанд ва қасрҳо сохтаанд, аммо онҳо мисли парранда ронда мешаванд. Онҳо бод мекоранд ва гирдбодро хоҳанд даравид, харобӣ ва асоратро аз сар мегузаронанд. Ин боб бо мулоҳиза дар бораи беитоатии доимии Исроил ва такя ба давлатҳои хориҷӣ дар таъмини амният аст. Ҳарчанд онҳо бо Ашшур иттифоқ баста бошанд ҳам, дар ниҳоят ба доварӣ дучор хоҳанд шуд ва асир мешаванд. Дар ин боб ба оқибатҳои бутпарастӣ, парастиши ботил ва нофармонӣ ва инчунин огоҳӣ аз доварӣ ва асирӣ таъкид шудааст.

Ҳушаъ 8:1 Карнайро ба даҳони худ бигузор. Ӯ мисли уқоб бар зидди хонаи Худованд хоҳад омад, зеро ки онҳо аҳди Маро вайрон карданд ва бар зидди шариати Ман поймол карданд.

Худованд бар зидди онҳое, ки аҳд ва қонуни Ӯро вайрон кардаанд, бо доварӣ меояд.

1. Оқибатҳои беэътиноӣ ба қонуни Худо

2. Ваъдаи ҳукми Худо

1. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро зулмотро иваз мекунанд; талхро ширин ва ширинро талх мешуморанд!»

2. Забур 119:37 - "Чашмони маро аз дидани ботил дур кун; ва маро дар роҳи Худ зинда кун".

Ҳушаъ 8:2 Исроил ба ман нидо хоҳад кард: "Худовандо, мо Туро мешиносем".

Исроил ба Худо фарёд зада, Ӯро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ эътироф ва эътироф мекард.

1. Тасдиқи имон ба Худованд: Шинохти қудрати Худои Қодир.

2. Қувваи ҳақиқии таҷдиди рӯҳонӣ: Ҷустуҷӯи Худованд дар лаҳзаҳои ниёз.

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок гардон, эй дудилагӣ.

Ҳушаъ 8:3 Исроил чизи некро тарк кардааст: душман ӯро таъқиб хоҳад кард.

Исроил чизи некро рад кард ва онро душманон таъқиб хоҳанд кард.

1. Рад кардани иродаи неки Худо оқибатҳо дорад

2. Аз некӣ рӯй нагардон

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

Ҳушаъ 8:4 Подшоҳон барпо карданд, аммо на ба воситаи ман; онҳо ҳоким сохтаанд, ва ман инро намедонистам: аз нуқра ва тиллои худ онҳоро бутҳо сохтаанд, то ки онҳо нобуд карда шаванд.

Банӣ-Исроил подшоҳон ва ҳокимони худро барпо карданд, ва аз нуқра ва тиллои худ бутҳо сохтанд, гарчанде ки Худо аз ин огоҳ нест.

1. Ҳукмронии Худо: эътирофи қудрати Худо дар ҳаёт ва қарорҳои мо.

2. Хатари бутпарастӣ: шинохти оқибатҳои ибодати бутҳо.

1. Ишаъё 33:22 - Зеро ки Худованд довари мост, Худованд қонунгузори мост, Худованд подшоҳи мост; вай моро наҷот хоҳад дод.

2. Такрори Шариат 7:25 - Санҷарҳои худоёни онҳоро дар оташ бисӯзонед: нуқра ва тиллои бар онҳост, нахоҳед, ва онро ба назди худ нагиред, то ба доми онҳо наафтед, зеро ки ин кори зишт аст Худованд Худои ту.

Ҳушаъ 8:5 Гусолаи ту, эй Сомария, туро партофтааст; хашми Ман бар онҳо аланга шудааст: то ба кай бегуноҳӣ нахоҳанд дошт?

Сомария Худо ва роҳҳои Ӯро рад кард, ва Худо барои ин ба онҳо хашмгин аст.

1. Гуноҳ оқибат дорад ва мо бояд барои покӣ ва бегуноҳӣ талош кунем.

2. Муносибати мо бо Худо барои ҳаёти мо муҳим аст ва мо набояд аз Ӯ рӯй гардонем.

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Ҳушаъ 8:6 Зеро ки он ҳам аз Исроил буд: коргар онро сохт; бинобар ин он Худо нест, балки гӯсолаи Сомария пора-пора хоҳад шуд.

Гӯсолаи Сомарияро исроилиён сохтаанд, на Худо, ва он нобуд хоҳад шуд.

1. Худо ягона Офаридгор аст; Эҷодиёти инсон муваққатӣ ва ноустувор мебошанд

2. Ба офаридаҳои инсонӣ такя накунед; Ба Худои якто таваккал кун

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Румиён 1:22-23 - Онҳо худро хирадманд эълон карда, беақл шуданд ва ҷалоли Худои бефаноро ба ҳайкате табдил доданд, ки ба одами фосид, ба паррандагон, чорпоён ва ҳайвоноти хазанда монанд шудааст.

Ҳушаъ 8:7 Зеро ки онҳо бод коштаанд, ва гирдбодро хоҳанд даравид: вай поя надорад; навда орд нахоҳад дод; агар ҳосил шавад, бегонагон онро фурӯ хоҳанд бурд.

Худованд моро ҳушдор додааст, ки агар аз бади худ рӯй нагардонем, оқибати аъмоли мо сахт хоҳад буд.

1: Кишти ва дарав - Мо бояд ба оқибатҳои интихоби худ омода бошем

2: Он чи мекорӣ, дарав - Мо аз оқибатҳои амалҳои худ гурехта наметавонем

1: Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2: Масалҳо 11:18 - Шарир кори маккорона мекунад, аммо ба касе ки адолат мекорад, мукофоти устувор хоҳад дошт.

Ҳушаъ 8:8 Исроил фурӯ бурда шуд; акнун онҳо дар миёни халқҳо мисли зарфе хоҳанд буд, ки дар он ҳеҷ лаззате нест.

Исроил фурӯ бурда шуд ва дар байни халқҳо ба зарфе табдил ёфт.

1. Чӣ ба Худо писанд аст: Чӣ тавр мо метавонем ҳаёти худро бо хурсандӣ ва мақсаднок зиндагӣ кунем

2. Вақте ки мо Худоро аз даст медиҳем: Намунаи Исроил

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Ирмиё 18:1-12 - Кулол ва Гил.

Ҳушаъ 8:9 Зеро ки онҳо ба Ашшур рафтаанд, ки танҳо як хари ваҳшӣ аст: Эфроим ошиқон киро кардааст.

Эфроим ба ҷои такя кардан ба Худо иттифоқчиёни хориҷиро ҷустуҷӯ кард.

1. Вафодории Худо дар миёни бевафоӣ

2. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ҳушаъ 11: 8-9 - "Чӣ гуна метавонам туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ гуна ман туро таслим кунам, эй Исроил? Чӣ тавр ман туро мисли Адмо гардонам? Чӣ гуна метавонам бо ту мисли Забоим рафтор кунам? маро; дилсӯзии ман гарм ва нарм мегардад.

2. Ишаъё 30:1-2 - Эй фарзандони якрав, мегӯяд Худованд, ки нақшаеро иҷро мекунанд, вале на аз они Ман ва иттифоқ мебанданд, вале на аз Рӯҳи Ман, то ки гуноҳро ба гуноҳ илова кунанд; ки ба Миср рафтанд, бе он ки роҳнамоии маро напурсида, ба ҳимояи Фиръавн паноҳ баранд ва дар сояи Миср паноҳ ҷӯянд!

Ҳушаъ 8:10 Бале, гарчанде ки онҳо дар миёни халқҳо музд гирифтаанд, ҳоло Ман онҳоро ҷамъ хоҳам кард, ва онҳо барои бори подшоҳи мирон каме ғамгин хоҳанд шуд.

Ҳарчанд халқи Исроил аз дигар халқҳо кӯмак хостанд, ҳоло Худо онҳоро ҷамъ хоҳад кард ва онҳо аз оқибатҳои қарорҳои худ азоб хоҳанд кашид.

1. Оқибатҳои рад кардани нақшаи Худо

2. Интихоби роҳи худамон бар роҳи Худо

1. Ирмиё 16:19 - "Эй Худованд, қуввати ман ва қалъаи ман ва паноҳгоҳи ман дар рӯзи мусибат, халқҳо аз ақсои замин назди ту хоҳанд омад ва хоҳанд

гуфт: "Ба ростӣ падарони мо дурӯғро мерос гирифтаанд. , ботил ва чизҳое, ки дар он ҳеҷ фоидае нест».

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

Ҳушаъ 8:11 Азбаски Эфроим қурбонгоҳҳои зиёде барои гуноҳ сохтааст, қурбонгоҳҳо барои ӯ гуноҳ хоҳанд кард.

Эфроим қурбонгоҳҳои зиёде барои гуноҳ сохта буд ва ин қурбонгоҳҳо манбаи гуноҳи доимӣ хоҳанд буд.

1. Хатари бутпарастӣ: Фаҳмидани оқибатҳои бутпарастӣ

2. Барқарор кардани адолат: пайдо кардани умед ба раҳмати Худо

1. Ирмиё 17:5–10

2. Румиён 5:20–21

Ҳушаъ 8:12 Ман ба ӯ чизҳои бузурги шариати Худро навиштаам, аммо онҳо чизи аҷибе ҳисобида мешуданд.

Худо чизҳои бузурги шариати Худро навиштааст, аммо онҳо эътироф ва қабул карда намешаванд.

1. Бузургии шариати Худо: Шинохт ва қадршиносии роҳҳои Худо

2. Донистани қонуни Худо: Қадам аз шинос ва ба бегона

1. Забур 118:18 - Чашмони маро кушо, то ки аз шариати Ту чизҳои аҷоибро бубинам.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ҳушаъ 8:13 Онҳо гӯштро барои қурбониҳои ман қурбонӣ мекунанд ва онро мехӯранд; вале Худованд онҳоро қабул намекунад; алҳол гуноҳҳои онҳоро ба ёд хоҳад овард, ва гуноҳҳои онҳоро ҷазо хоҳад дод; онҳо ба Миср бармегарданд.

Мардум гӯштро барои қурбониҳои Худованд қурбонӣ мекунанд, аммо Ӯ онҳоро қабул намекунад. Ӯ гуноҳҳои онҳоро ба ёд меорад ва гуноҳҳои онҳоро бозмедорад. Онҳо ба Миср бармегарданд.

1. Муҳимияти пешниҳоди ибодати ҳақиқӣ ба Худо.

2. Оқибатҳои пешниҳоди ибодати козиб ба Худо.

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Ишаъё 1:12-15 - Вақте ки шумо барои ҳозир шудан ба ҳузури ман меоед, кӣ инро аз шумо талаб кардааст, ин поймол кардани ҳавлиҳои маро? Аз овардани ҳадияҳои бемаънӣ даст кашед! Бухури ту барои ман нафратовар аст. Моҳи нав, шанбеҳо ва даъватҳо ман тоқат карда наметавонам анҷуманҳои бади шуморо. Ҷашнҳои моҳи нави шумо ва ҷашнҳои таъинкардаи шумо ҷонам нафрат дорад. Онҳо бар ман бори гарон шудаанд; Ман аз бардошти онҳо хаста шудаам.

Ҳушаъ 8:14 Зеро ки Исроил Офаридгори худро фаромӯш карда, маъбадҳо месозад; ва Яҳудо шаҳрҳои девордорро афзун кардааст, вале Ман бар шаҳрҳои вай оташ хоҳам фиристод, ва қасрҳои онҳоро фурӯ хоҳад бурд.

Исроил ва Яҳудо Офаридгори худро фаромӯш карда, маъбадҳо ва шаҳрҳо сохтанд, аммо Худо оташ мефиристад, то шаҳрҳо ва қасрҳои онҳоро сӯзонад.

1. Оқибатҳои фаромӯш кардани Худо

2. Хавфи такя ба неруи инсон

1. Ирмиё 2:13, "Зеро ки қавми Ман ду бадкорӣ карданд: Ман чашмаи обҳои ҳаётро тарк карданд, ва барои онҳо чоҳҳо, чоҳҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд."

2. Масалҳо 14:12, "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

Боби 9 Ҳушаъ ба доварӣ ва асирӣ, ки ба сари халқи Исроил аз сабаби бутпарастӣ ва хиёнати доимии онҳо дучор хоҳад шуд, тамаркуз мекунад. Дар ин боб бесамар будани онҳо ва аз даст додани баракатҳое, ки як вақтҳо баҳравар буданд, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо огоҳӣ оғоз мешавад, ки халқи Исроил ба сабаби бутпарастӣ ва шарорашон ба замони ҳисобу китоб ва ҷазо дучор хоҳанд шуд. Ҳушаъ-пайғамбар эълон мекунад, ки онҳо наметавонанд идҳо ва идҳоро аз сабаби нопокии худ ҳамин тавр ҷашн гиранд (Ҳушея 9:1-5).

Сархати 2: Боб бо тавсифи бесамарӣ ва аз даст додани баракатҳои Исроил идома дорад. Онҳо гандум нахоҳанд дошт, ки барои Худованд қурбонӣ кунанд, ва ҳосили онҳоро бегонагон хоҳанд хӯрд. Онҳо аз шодӣ ва шукуфоии як вақтҳо маҳрум хоҳанд шуд (Ҳушея 9:6-9).

Параграфи 3: Дар ин боб бутпарастии мардум ва такя ба худоёни козиб тасвир шудааст. Онҳо мисли токи радшуда, партофташуда ва ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд. Фарзандони маҳбуби онҳо бурда хоҳанд шуд, ва онҳо барои талафоти худ мотам хоҳанд гирифт (Ҳушея 9:10-14).

Сархати 4: Боб бо эълони бадарғаи дарпешистода ва доварӣ бар халқи Исроил хотима меёбад. Онҳо дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд, ва заминашон хароб хоҳад шуд. Амалҳои бутпарастӣ ва бевафоии онҳо ба шикасти онҳо оварда расонд (Ҳушея 9:15-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби 9 Ҳушаъ ба доварӣ ва бадарғаи дарпешистода тамаркуз мекунад
ки ба сари халки Исроил аз сабаби бутпарастии доимии онхо дучор мешавад
ва бевафой, бесамарӣ ва талафи баракати онхоро таъкид мекунад.

Огоҳӣ аз азоб ва ҳисоб барои бутпарастӣ ва бадкорӣ.
Натавонӣ ба ҷашну идҳо аз сабаби наҷис.
Тавсифи бесамарии Исроил ва аз даст додани баракатҳо.
Маҳрумӣ аз ғалла ва дарав, ки бегонагон мехуранд.
Тасвири бутпарастӣ ва такя ба худоёни козиб.
Монанди токи радшуда шудан, бо фарзандони маҳбуб.
Эълони бадарғаи дар пешистода ва доварӣ.
Пароканда шудан дар байни халқҳо ва харобии замин.

Ин боби Ҳушаъ ба доварӣ ва асирӣ, ки дар натиҷаи бутпарастӣ ва хиёнати доимии онҳо ба сари халқи Исроил хоҳад расид, тамаркуз мекунад. Пайғамбар Ҳушаъ онҳоро аз замони ҳисобу ҷазо ҳушдор дода, таъкид мекунад, ки ба далели нақосати худ наметавонанд ид ва идҳоро ба ҳамин тарз таҷлил кунанд. Бебарории Исроил ва аз даст додани баракатҳо чунин тасвир шудааст, ки онҳо барои қурбонӣ ба Худованд ғалла намерасанд ва ҳосили онҳоро бегонагон мехӯранд. Онҳо аз шодиву ободии як замоне, ки аз сар гузаронида буданд, маҳрум мешаванд. Ин боб минбаъд бутпарастӣ ва такя ба худоёни козибро тасвир мекунад ва онҳоро ба токи радшуда, ки партофташуда ва ба ҳалокат дучор хоҳад шуд, муқоиса мекунад. Фарзандони азизашон бурда мешаванд ва онҳо барои талафоти худ мотам хоҳанд дошт. Ин боб бо эълони бадарғаи дар пешистода ва доварӣ бар халқи Исроил анҷом меёбад. Онҳо дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд, ва заминашон хароб хоҳад шуд. Амалҳои бутпарастӣ ва бевафоии онҳо ба суқути онҳо оварда расонд. Дар ин боб оқибатҳои бутпарастӣ ва хиёнат, инчунин доварӣ ва асирӣ, ки мардуми Исроилро интизоранд, таъкид мекунад.

Ҳушаъ 9:1 Эй Исроил, мисли халқҳои дигар, аз шодӣ шод нашав; зеро ки ту аз ҷониби Худои худ фоҳиша шудай, бар ҳар замини кишт мукофоте дӯст медорӣ.

Исроил ба Худо хиёнат кард ва барои он мукофот гирифт.

1. Хатарҳои бутпарастӣ

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ирмиё 3:8-10 "Ва ман дидам, ки бо ҳамаи сабабҳое, ки Исроили гумроҳ зино карда буд, ман ӯро партофтам ва ба вай талоқ додам, аммо хоҳари хиёнаткори вай Яҳудо натарсид, балки рафта, Ва фоҳиша низ.Ва аз сабукии зинокории вай чунин воқеъ шуд, ки вай заминро палид кард ва бо сангҳо ва чӯбҳо зино кард, вале бо вуҷуди ҳамаи ин хоҳари хиёнаткори вай Яҳудо бо тамоми дили худ ба ман рӯ наовард, балки сохтакорона, мегӯяд Худованд».

2. Румиён 2: 4-6 "Ё ба сарвати некӣ ва пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ, зеро намедонӣ, ки некии Худо туро ба тавба мебарад? Аммо пас аз сахтдилӣ ва дили тавбанакардаи худ ганҷе ғундор мекунад, ки ғазаби худро бар зидди рӯзи ғазаб ва зуҳури доварии одилонаи Худост, ки ҳар касро мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад».

Ҳушаъ 9:2 Фарш ва шаробфурӯш ба онҳо намехӯранд, ва шароби нав дар вай кам хоҳад шуд.

Халқи Исроил дар натиҷаи гуноҳи худ хӯрок ва шароб ёфта наметавонанд.

1. Худо касонеро, ки аз фармони Ӯ сарпечӣ мекунанд, ҷазо медиҳад

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ибриён 12:6-8 - Ҳар киро Худованд дӯст медорад, ҳар писареро, ки қабул мекунад, ҷазо медиҳад ва тозиёна мезанад.

2. Такрори Шариат 28: 15-20 - Аммо чунин хоҳад шуд, ки агар шумо ба овози Худованд Худои худ итоат накунед, тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат риоя кунед, ки ҳамаи ин лаънатҳо хоҳанд омад. бар шумо ва бар шумо бирасад.

Ҳушаъ 9:3 Онҳо дар замини Худованд сокин нахоҳанд шуд; вале Эфроим ба Миср бармегардад, ва онҳо дар Ашшур чизҳои нопок хоҳанд хӯрд.

Банӣ-Эфроим аз замини Худованд ронда шуда, ба Миср ва Ашшур бадарға хоҳанд шуд, ва дар он ҷо хӯроки нопок хоҳанд хӯрд.

1. Тарбияи Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Раҳмати Худо: Наҷот тавассути ғурбат

1. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:4-14 Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ба ҳамаи асирандагоне, ки ман аз Ерусалим ба Бобил бадарға кардаам, чунин мегӯяд: хонаҳо бино кунед ва дар онҳо зиндагӣ кунед; бог буньёд кунанд ва махсулоти онхоро бихуранд. Зан гиред ва писарону духтардор шавед; барои писарони худ занон бигиред ва духтарони худро ба шавҳар диҳед, то ки писарон ва духтароне ба дунё оранд; дар он ҷо афзун шавед ва кам нашавед. Аммо беҳбудии шаҳреро, ки ман шуморо ба асирӣ фиристодаам, талаб кунед ва барои он ба Худованд дуо гӯед, зеро ки дар беҳбудии он шумо беҳбудии худро хоҳед ёфт.

Ҳушаъ 9:4 Онҳо барои Худованд қурбонии шароб наоваранд ва ба Ӯ писанд нахоҳанд шуд; қурбониҳои онҳо барои онҳо мисли нони мотамдорон хоҳад буд; ҳар кӣ аз он мехӯрад, палид хоҳад шуд, зеро ки нони онҳо ба ҷони онҳо ба хонаи Худованд нахоҳанд омад.

Банӣ-Исроил барои Худованд қурбониҳои писандида намеоварданд, балки қурбониҳои онҳо мисли нони мотамдорон буд, ва ҳар кӣ аз онҳо бихӯрад, палид хоҳад шуд.

1. Қувваи ибодат: Чӣ тавр қурбониҳои писандида барои Худованд овардан

2. Хавфи қурбониҳои номақбул: чӣ гуна бояд аз олуда кардани рӯҳҳои мо худдорӣ кунем.

1. Забур 51:16-17 - "Зеро ки шумо қурбониро дӯст намедоред, ё ман онро медиҳам; аз қурбонии сӯхтанӣ хуш нахоҳед шуд. Худоё, хор нахоҳӣ дошт».

2. Матто 15: 7-9 - "Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо пешгӯӣ карда буд, вақте ки гуфт: 8 Ин мардум бо лабони худ Маро эҳтиром мекунад, аммо дилашон аз ман дур аст; 9 Бар абас ба Ман саҷда мекунанд ва таълим медиҳанд. чун таълимот аҳкоми одамон.

Ҳушаъ 9:5 Дар рӯзи тантанавӣ ва дар рӯзи иди Худованд чӣ кор хоҳед кард?

Дар порчаи Ҳушаъ 9:5 дар бораи аҳамияти ибодати Худо дар рӯзҳои махсус сухан меравад.

1. Баракати таҷлили идҳои Худо

2. Қувваи ибодат дар рӯзҳои ид

1. Ибодат 23:4-5 - «Инҳо идҳои таъинкардаи Худованд мебошанд, анҷуманҳои муқаддасе, ки шумо бояд дар вақти муайяни худ эълон кунед: иди Фисҳи Худованд дар рӯзи чордаҳуми моҳи аввал дар шом оғоз мешавад.

2. Такрори Шариат 16:16 - Ҳама одамон бояд дар як сол се маротиба ба ҳузури Худованди Олӣ, Худои Исроил ҳозир шаванд.

Ҳушаъ 9:6 Зеро ки инак, онҳо аз сабаби ҳалокат рафтаанд: Миср онҳоро ҷамъ хоҳад кард, Мемфис онҳоро дафн хоҳад кард; ҷойҳои неки нуқраашон, хорҳо дар хаймаҳошон хоҳанд буд.

Халки Исроил аз сарзамини худ ба сабаби харобӣ бурда шуд. Миср ва Мемфис онҳоро бурдаанд ва ҷойҳои гуворо аз онҳо гирифтаанд.

1. Худо ҳатто дар вақти ҳалокат ба халқи худ содиқ мемонад.

2. Новобаста аз вазъият мо бояд ба Худо содиқ бошем.

1. Ишаъё 51:12 - Ман ҳастам, ки тасаллӣ медиҳам;

2. Забур 34:18 - Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.

Ҳушаъ 9:7 Айёми зиёрат фаро расид, айёми ҷазо фаро расид; Исроил инро хоҳад донист: набӣ нодон аст, одами рӯҳонӣ девона аст, зеро ки гуноҳҳои ту аз ҳад зиёд ва нафрати азим аст.

Айёми доварии Худо дар ин ҷост ва Исроил аз оқибатҳои он огоҳ хоҳад шуд.

1: Доварии Худо ногузир аст

2: Оқибатҳои нофармонии Худо

1: Ишаъё 3: 10-11 - "Ба одил бигӯед, ки ба ӯ некӣ хоҳад буд, зеро онҳо меваи аъмоли худро хоҳанд хӯрд. Вой бар ҳоли шарир, ба вай бад хоҳад шуд: барои мукофоти дастҳои ӯ. ба ӯ дода мешавад».

2: Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад; зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ мекорад, Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Ҳушаъ 9:8 Посбони Эфроим бо Худои ман буд, аммо набӣ доми мурғон дар ҳама роҳҳои худ ва нафрат дар хонаи Худои худ аст.

Посбони Эфроим ба Худо содиқ аст, аммо набӣ дар хонаи Худо дом ва манбаи адоват шудааст.

1. Посбонони содиқи Худо: Намунаи Эфроим

2. Хатари анбиёи козиб: Огоҳӣ аз Ҳушаъ

1. Ирмиё 6:13–15; Зеро ки аз хурдтаринашон то бузургтаринашон ҳама ба тамаъ дода шудаанд; ва аз набӣ то коҳин ҳама дурӯғ мебароранд.

2. Ирмиё 23:9–12; Дилам дар даруни ман аз сабаби анбиё шикастааст; тамоми устухонҳоям меларзанд; Ман мисли одами майзада ҳастам, ва мисли марде, ки шароб аз Худованд ва аз суханони қудсияти Ӯ мағлуб шудааст.

Ҳушаъ 9:9 Онҳо, чунон ки дар айёми Ҷабъа, сахт фосид шудаанд; бинобар ин Ӯ гуноҳҳои онҳоро ба ёд хоҳад овард, ва гуноҳҳои онҳоро ҷазо хоҳад дод.

Амалҳои онҳо онҳоро ба гуноҳи сахт гирифтор карданд, мисли айёми Ҷибъо. Пас, Худованд ба ёди гуноҳашон хоҳад овард ва ба ҷазои гуноҳонашон ҷазо медиҳад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: омӯхтан аз рӯзҳои Ҷибъа

2. Хавфи фасод кардани худ: Огоҳӣ аз Ҳушаъ 9:9

1. Ҳастӣ 19:24-25 - Ҳалокати Садӯм ва Амӯра

2. Ҳизқиёл 16: 49-50 - Доварии Худованд бар Ерусалим барои шарораташон

Ҳушаъ 9:10 Ман Исроилро мисли ангур дар биёбон ёфтам; Ман падарони шуморо дар аввалин бор дар дарахти анҷир дидам, вале онҳо ба Баал-Фаӯр рафта, аз ин хиҷил ҷудо шуданд; ва корҳои зишташон ҳамон тавре ки дӯст медоштанд.

Худо Исроилро мисли ангур дар биёбон ёфт ва аҷдодони онҳоро чун дарахти аввалини дарахти анҷир дид, вале онҳо пайравӣ намуда, Баалпеорро парастиш мекарданд ва ба ҳасби он чи дӯст медоштанд, корҳои зишт мекарданд.

1) Раҳмат ва фазли Худо бар Исроил бо вуҷуди гуноҳҳояшон

2) Оқибатҳои гуноҳ ва нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

1) Ғалотиён 5:19-21 - Ҳоло корҳои ҷисм равшананд: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, ҳасад, ғазаб, рақобат, ихтилофот, ихтилофҳо, ҳасад, мастигарӣ, org , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

2) Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳушаъ 9:11 Эфроим бошад, ҷалоли онҳо мисли парранда аз таваллуд ва аз батн ва ҳомиладорӣ парвоз хоҳад кард.

Ҷалоли Эфроим мисли ҷалоли парранда аз таваллуд, то ба шикам ва ҳомиладорӣ нест хоҳад шуд.

1. Табиати тағйирёбандаи ҷалол: Дарсҳо аз Эфроим

2. Номаълумии ҷалол: Он чизеро, ки Эфроим ба мо таълим дода метавонад

1. Забур 49:12: Бо вуҷуди ин, одамизод дар иззат боқӣ намемонад: вай мисли ҳайвоноти ваҳшӣ аст.

2. Айюб 14:1: Марде, ки аз зан таваллуд ёфтааст, чанд рӯз аст ва пур аз изтироб аст.

Ҳушаъ 9:12 Ҳарчанд онҳо фарзандони худро ба воя мерасанд, вале Ман онҳоро раҳо мекунам, ки касе намонад; Оре, вой бар ҳоли онҳо, вақте ки аз онҳо меравам!

Ҳушаъ пешгӯӣ мекунад, ки Худо тамоми мардумро аз Исроил хоҳад гирифт ва ба замони мусибат оварда мерасонад, ки Худо аз онҳо дур мешавад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани ҳуқуқи Худо барои гирифтани худ

2. Оқибатҳои гуноҳ: Оқибатҳои нофармонии Худо

1. Румиён 9:15-16 - Зеро ӯ ба Мусо мегӯяд: ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард. Пас, он на ба иродаи инсон ё саъю кӯшиш, балки ба Худое, ки меҳрубон аст, вобаста аст.

2. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Ҳушаъ 9:13 Эфроим, чунон ки ман Тирусро дидам, дар ҷои некӯ шинонда шудааст; аммо Эфроим фарзандони худро назди қотил хоҳад зоид.

Пайғамбар Ҳушаъ Эфроимро ба шаҳри Сӯр муқоиса карда, қайд мекунад, ки он дар ҷои хуше шинонда шудааст, аммо Эфроим фарзандони худро назди қотил ба дунё хоҳад овард.

1. Хатари гуноҳ ва баракати адолат

2. Хатари нофармонї ва подоши тоъат

1. Масалҳо 11:19 - Чӣ тавре ки адолат ба ҳаёт мебарад, ончунон ҳар кӣ бадӣ дунбол мекунад, то марги худ онро таъқиб мекунад.

2. Ишаъё 3:11 - Вой бар ҳоли бадкорон! ба вай бемор хоҳад шуд, зеро ки мукофоти дастҳояш ба ӯ дода мешавад.

Ҳушаъ 9:14 Ба онҳо деҳ, эй Худованд, чӣ медиҳӣ? бачахои бачадор ва синаи хушкро ба онхо дихед.

Худованд ба онҳо азоби сахти бачадон ва синаҳои хушк хоҳад дод.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои гуноҳ

2. Тавба ва барқароршавӣ: Бозгашт ба сӯи Парвардигор

1. Ишаъё 13:18 - "Камонҳои онҳо ҷавононро хоҳад зад; ба ҳосили бачадон раҳм нахоҳанд кард; чашмони онҳо ба кӯдакон раҳм нахоҳанд кард".

2. Ирмиё 31:15 - "Худованд чунин мегӯяд: Овозе дар Ромо шунида мешавад, нола ва гиряи талх. Роҳел барои фарзандони худ гиря мекунад; вай барои фарзандони худ тасаллӣ додан намехоҳад, зеро ки онҳо дигар нестанд".

Ҳушаъ 9:15 Тамоми шароратҳои онҳо дар Ҷилҷол аст, зеро ки дар он ҷо аз онҳо нафрат доштам; ба сабаби бадӣ кардани кирдорашон онҳоро аз хонаи худ берун хоҳам бурд, ва дигар онҳоро дӯст намедорам; ҳамаи миронашон исёнгаронанд.

Ғазаби Худо аз бадӣ банӣ-Исроил дар Ҷилҷол чунон бузург буд, ки Ӯ қасам хӯрд, ки онҳоро аз хонаи Худ берун мекунад ва дигар онҳоро дӯст намедорад.

1. Оқибатҳои амалҳои мо - Чӣ гуна нофармонии мо метавонад ба доварӣ ва андӯҳи Худо оварда расонад.

2. Муҳаббати бепоёни Худо - Бо вуҷуди нокомиҳои мо, муҳаббат ва раҳмати Худо боқӣ мемонад.

1. Масалҳо 12:15, "Роҳи аблаҳ дар назари худаш дуруст аст, вале хирадманд ба маслиҳат гӯш медиҳад".

2. Забур 103:17, "Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо тарсонандагон аст, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост."

Ҳушаъ 9:16 Эфроим зада шудааст, решаи онҳо хушк шудааст, онҳо самаре нахоҳанд дод; оре, агарчи онҳо зоид, ҳатто меваи маҳбуби батни онҳоро хоҳам кушт.

Худо Эфроимро ҷазо дод ва решаҳои онҳоро хушк кард, то ки онҳо самаре надиҳанд, ҳатто агар онҳо ованд ҳам, Худо онҳоро мекушад.

1. Муҳимияти тоъату итоъат ба Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 1:19-20 - Агар шумо ирода ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд; лекин агар рад карда, исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

2. Масалҳо 10:27 - Тарси Худованд айёмро дароз мекунад, аммо солҳои шарирон кӯтоҳ хоҳад шуд.

Ҳушаъ 9:17 Худои ман онҳоро бадар хоҳад дод, зеро ки ба Ӯ гӯш надоданд, ва онҳо дар миёни халқҳо саргардон хоҳанд шуд.

Худо онҳоеро, ки ба Ӯ гӯш намедиҳанд, рад мекунад ва онҳо дар байни халқҳо пароканда хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои Куфр - Чӣ гуна рад кардани Худо аз онҳое, ки ба Ӯ гӯш намедиҳанд, дар ҳаёти мо зоҳир мешавад.

2. Раҳмат ва роҳнамоии Худо - Чӣ гуна муҳаббати Худо ба касоне, ки мехоҳанд аз Ӯ пайравӣ кунанд, фаро мерасад.

1. Ирмиё 29:13 - "Ва Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Боби 10 Ҳушаъ идома медиҳад, ки ба бутпарастӣ ва исёни халқи Исроил муроҷиат кунад. Дар ин боб амалҳои гунаҳкоронаи онҳо тасвир шудааст ва ҳалокати дар натиҷа ба сари онҳо омадаро пешгӯӣ мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасвири гузаштаи фаровон ва пурсамари Исроил оғоз мешавад. Аммо шукуфоии онҳо боис шуд, ки қурбонгоҳҳоро барои бутпарастӣ зиёд кунанд ва ба дурӯғу фиреб даст зананд. Оқибати аъмоли онҳо нобудӣ ва асирӣ хоҳад буд (Ҳушея 10:1-4).

Сархати 2: Худованд бутпарастии мардумро маҳкум мекунад ва назр мекунад, ки баландиҳо ва бутҳои онҳоро хароб кунад. Онҳо ба доварии асирӣ ва асирӣ дучор хоҳанд шуд, ва худоёни козиб наметавонанд онҳоро наҷот диҳанд. Вақте ки онҳо бефоида будани амалҳои бутпарастии худро дарк мекунанд, мардум аз тарс ва андӯҳ пур хоҳанд шуд (Ҳушея 10:5-8).

Параграфи 3: Боб бо тавсифи ҷазои Исроил барои гуноҳҳои онҳо идома дорад. Онҳо мисли алафҳои бегона решакан хоҳанд шуд, ва шаҳрҳояшон хароб хоҳад шуд. Мардум барои парастиши бутҳо ва такя ба худоёни козиб ҷавобгар хоҳанд буд (Ҳушея 10:9-10).

Сархати 4: Боб бо даъват ба тавба анҷом меёбад. Мардумро водор мекунанд, ки адолатро кошта, Худовандро биҷӯянд ва эътироф мекунанд, ки вақти он расидааст, ки ба сӯи Ӯ рӯ оварда, бахшиш пурсанд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки заминҳои бекорхобидаи худро бишкананд ва Худовандро биҷӯянд, то даме ки Ӯ биёяд ва адолати Худро бар онҳо биборад (Ҳушея 10:11-12).

Дар ҷамъбаст,
Ҳушаъ боби 10 ба бутпарастӣ ва исёни халқи Исроил муроҷиат мекунад, пешгӯии харобие, ки дар натиҷа ба сари онҳо хоҳад омад.

Тасвири гузаштаи фаровони Исроил ва зиёд шудани қурбонгоҳҳо барои ибодати бутҳо.
Оқибатҳои харобшавӣ ва бадарға барои амалҳои бутпарастии онҳо.
Маҳкум кардани Худо аз бутпарастии онҳо ва назр барои хароб кардани баландиҳо ва бутҳои онҳо.
Пешгӯии доварӣ, асирӣ ва нотавон будани худоёни козиб барои наҷот додани онҳо.
Тавсифи ҷазои Исроил ва хароб кардани шаҳрҳои онҳо.
Ба тавба даъват кунед, мардумро ба коштани адолат ва ҷустуҷӯи Худованд даъват кунед.
Ташвиқ барои шикастани заминҳои бекорхобида ва талаби омурзиш аз Худованд.
Ваъдаи адолати Худо бар тавбаашон.

Ин боби Ҳушаъ ба бутпарастӣ ва исёни халқи Исроил мурофиат мекунад ва ҳалокати дар натиҷаи он ба сари онҳо омадаро пешгӯй мекунад. Шукуфоии гузаштаи Исроил онҳоро водор сохт, ки қурбонгоҳҳоро барои бутпарастӣ зиёд кунанд ва ба дурӯғ ва фиреб машғул шаванд. Оқибати амали онҳо харобӣ ва бадарға хоҳад буд. Худо бутпарастии онҳоро маҳкум мекунад ва қасам медиҳад, ки баландиҳо ва бутҳои онҳоро несту нобуд мекунад ва таъкид мекунад, ки худоёни козиб наметавонанд онҳоро наҷот диҳанд. Мардум чун дарк мекунанд, ки беҳуда будани аъмоли бутпарастии худро дарк мекунанд, аз тарсу андӯҳ пур мешавад. Онҳо мисли алафҳои бегона решакан хоҳанд шуд, ва шаҳрҳояшон хароб хоҳад шуд. Исроил барои ибодати бутҳо ва такя ба худоёни козиб ҷавобгар хоҳад буд. Ин боб бо даъват ба тавба анҷом меёбад, ки мардумро ба коридани адолат ва ҷустуҷӯи Худованд даъват мекунад. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки заминҳои бекорхобидаи худро бишкананд ва аз Худованд бахшиш пурсанд, то даме ки Ӯ биёяд ва адолати Худро бар онҳо пошад. Дар ин боб ба оқибатҳои бутпарастӣ ва исён ва даъват ба тавба ва ҷустуҷӯи адолати Худо таъкид шудааст.

Ҳушаъ 10:1 Исроил токи холӣ аст, вай барои худ мева медиҳад; аз рӯи фаровонии меваи худ қурбонгоҳҳоро афзун кардааст; ба ҳасби замини Ӯ суратҳои зебое сохтаанд.

Исроил Худоро тарк карда, ба ҷои Ӯ худоёни худро гузоштанд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Оқибати ибодати ботил

1. Ирмиё 2:13 - "Зеро ки қавми Ман ду бадӣ карданд: онҳо чашмаи обҳои ҳаётро тарк карданд, ва барои онҳо обанборҳо, чоҳҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд".

2. Ирмиё 25:6 - "Ва аз паи худоёни дигар наравед, то ба онҳо ибодат кунанд ва ба онҳо саҷда кунед, ва бо аъмоли дастҳои худ маро ба хашм наоваред; ва ман ба шумо ҳеҷ осебе намерасонам".

Ҳушаъ 10:2 Дили онҳо аз ҳам ҷудо аст; алҳол онҳо айб хоҳанд ёфт: қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон хоҳад кард, пайкарҳои онҳоро вайрон хоҳад кард.

Банӣ-Исроил дилҳояшонро аз ҳам ҷудо кардаанд ва ноҳақ ҳастанд, аз ин рӯ Худо қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон мекунад ва пайкарҳояшонро вайрон хоҳад кард.

1. Зиндагӣ бо дили ҷудоӣ - Чӣ гуна бояд имон ва зиндагии ҳаррӯзаи моро ба ҳам созем

2. Ҳукми Худо ва посухи мо - Фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо

1. Ишаъё 29:13 - "Худованд мегӯяд: "Ин одамон бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд, аммо дилҳояшон аз Ман дур аст. Уларнинг Менга ибодат қилишлари фақат инсоний қоидаларга асосланиб, уларга ўргатилган».

2. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медоред, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳед дид».

Ҳушаъ 10:3 Зеро алҳол хоҳанд гуфт: "Мо подшоҳе надорем, зеро ки аз Худованд натарсидем"; Пас подшоҳ бо мо чӣ кор кунад?

Исроилиён подшоҳ надоштанд, зеро онҳо аз Худованд наметарсиданд.

1. Муҳимияти тарс аз Худо: он барои ҳаёти мо чӣ маъно дорад

2. Фарқияте, ки подшоҳ ҳангоми тарс аз Худованд пайдо мекунад

1. 2 Вақоеънома 19: 6-7 - "Ва ба доварон гуфт: "Он чи мекунед, эҳтиёт шавед, зеро шумо на барои одам, балки барои Худованд, ки дар доварӣ бо шумост, ҳукм мекунед. Пас акнун бигзор тарси Худованд бар ту бод, ҳушёр бош ва ба ҷо овар, зеро ки назди Худованд Худои мо ҳеҷ гуноҳе нест, на иззату эҳтиром ва на ҳадя гирифтан».

2. Забур 25:14 - "Сирри Худованд бо тарсҳои Ӯст, ва Ӯ аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод".

Ҳушаъ 10:4 Онҳо сухан гуфта, қасамҳои бардурӯғ мехӯранд, ки аҳд мебанданд: ҳамин тавр доварӣ мисли бангдона дар ҷӯйборҳои саҳро мебарояд.

Мардум ваъдаҳои бардурӯғ доданд, то аҳд созанд, ки дар натиҷа доварӣ ба мисли заҳр дар саҳро аст.

1. Хавфи ваъдаҳои бардурӯғ

2. Оқибатҳои вайрон кардани аҳдҳо

1. Яъқуб 5:12 - «Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, на ба осмон, на ба замин ва на ба ягон қасами дигаре қасам нахӯред, балки бигзор оре, ки шумо бале бошад ва не, не бошад, то зери фишор наафтед. маҳкумият.

2. Забур 15:4 - дар назари ӯ шахси нопок нафрат дорад, аммо онҳоеро, ки аз Худованд метарсанд, эҳтиром мекунад; ки ба зиёни худ қасам хӯрад ва тағир намедиҳад;

Ҳушаъ 10:5 Сокинони Сомария аз гӯсолаҳои Байт-Ҳавӣ ҳаросон хоҳанд шуд, зеро ки қавми он барои он мотам хоҳанд гирифт, ва коҳинон, ки бар он шодӣ мекарданд, аз ҷалоли он, зеро ки он аз он дур шудааст.

Мардуми Сомария аз гӯсолаҳои Байт-Ҳавин метарсанд ва мотам хоҳанд гирифт, зеро ки ҷалолашон рафт.

1. Биёед дар хотир дорем, ки ҷалоли Худо бояд аввалиндараҷаи мо бошад.

2. Ба чизҳои заминӣ аз ҳад зиёд часпида нашавед, зеро онҳо ҳатман аз байн мераванд.

1. Забур 115:3 - Худои мо дар осмон аст; ҳар он чиро, ки дилаш хоҳад, мекунад.

2. Воиз 1:2 - Ботилҳои ботил, мегӯяд Воиз, ботил; ҳамааш ботил аст.

Ҳушаъ 10:6 Он ҳамчунин ба Ашшур барои ҳадя ба подшоҳ Ёриб бурда хоҳад шуд: Эфроим хиҷил хоҳад шуд, ва Исроил аз нияти худ хиҷил хоҳад шуд.

Ҳушаъ 10:6 дар бораи тӯҳфае, ки ба подшоҳ Ёреб аз Исроил дода шудааст, сухан меравад, ки дар натиҷа ҳам Эфроим ва ҳам Исроил аз маслиҳати худ шарм мекунанд.

1. Омӯзиши қабули шарм ҳамчун натиҷаи амалҳои мо

2. Дар қабули қарор аз ҷониби Худо ҳикмат ва ҳидоят талаб кардан

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

Ҳушаъ 10:7 Аммо Сомария подшоҳи вай мисли кафк бар об бурида шудааст.

Суқути Самарияро ба табиати муваққатии кафк дар об монанд мекунанд.

1. Доимий будани қудрати инсон

2. Гузариши дунё

1. Яъқуб 4:14 - "Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2. Заб. 37:10-11 - "Боз чанде нагузашта, шарир дигар нест; ҳарчанд шумо ба ҷои ӯ бодиққат назар кунед, вай дар он ҷо нахоҳад буд. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд шуд ва аз осоиштагии фаровон лаззат хоҳанд бурд".

Ҳушаъ 10:8 Саъйҳои Авен, ки гуноҳи Исроил аст, несту нобуд хоҳанд шуд: хор ва шуста бар қурбонгоҳҳои онҳо хоҳанд баромад; ва ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: "Моро бипӯшонед; ва ба теппаҳо, Биафтед бар мо.

Гуноҳҳои Исроил ҷазо хоҳанд гирифт, ва баландиҳои Авен хароб хоҳанд шуд. Бар қурбонгоҳҳои онҳо хору чӯб мерӯяд, ва мардум илтимос хоҳанд кард, ки кӯҳҳо онҳоро пӯшонанд ва теппаҳо бар онҳо фурӯ резанд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Ҳушаъ 10:8

2. Доварии Худо дар бораи гуноҳ: Ҳушаъ 10:8

1. Ишаъё 26:20-21 - Биёед, эй қавми ман, ба утоқҳои худ дароед ва дарҳои худро ба рӯйи худ бибандед: худро пинҳон кунед, чунон ки як лаҳзае буд, то даме ки ғазаб фаро расад. Зеро ки инак, Худованд аз макони Худ меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон ҷазо диҳад;

2. Ваҳй 6:15-16 - Ва подшоҳони замин, ва бузургон, ва сарватдорон, ва сардорон ва мардони тавоно, ва ҳар ғулом ва ҳар озод, дар оғилҳо пинҳон шуданд. ва дар санглохи куххо; Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо гуфт: «Ба болои мо биафтед ва моро аз рӯи Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед».

Ҳушаъ 10:9 Эй Исроил, ту аз айёми Ҷибъо гуноҳ кардай; онҳо дар он ҷо истода буданд, ва ҷанг дар Ҷибъа бар зидди банӣ-шарир ба онҳо нарасид.

Исроил дар Ҷибъа гуноҳ кард ва аз ҷанг бар зидди фарзандони шарир раҳо ёфт.

1. Қудрати марҳамат: Омӯзиш аз намунаи Исроил дар Ҳушаъ 10:9

2. Оқибатҳои гуноҳ: Мулоҳизаҳо дар бораи Ҳушаъ 10:9

1. Мико 7:18-19 - Худое мисли ту кист, ки гуноҳро мебахшад ва гуноҳро аз бақияи мероси худ мегузарад? Ӯ хашми худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ӯ аз муҳаббати устувор лаззат мебарад.

2. Забур 103:8-12 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад. Зеро ба қадри баландии осмонҳо аз замин, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад.

Ҳушаъ 10:10 Ман мехоҳам, ки онҳоро ҷазо диҳам; ва мардум ба муқобили онҳо ҷамъ хоҳанд шуд, ҳангоме ки худро дар ду ҷӯроқи худ мебанданд.

Худо мехоҳад, ки мардумро азоб кунад ва он гоҳ ки дар ду ҷӯроб баста шаванд, бар зидди онҳо гирд оянд.

1. Хоҳиши Худо барои ҷазо - Ҳушаъ 10:10

2. Оқибатҳои гуноҳ - Ҳушаъ 10:10

1. Румиён 8: 28-29 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, кор мекунад. Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурат мувофиқат кунанд. аз Писари Худ, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад».

2. Ибриён 12:5-6 - "Оё шумо ин калимаи рӯҳбаландкунандаро, ки ба шумо муроҷиат мекунад, чунон ки падар ба писараш муроҷиат мекунад, комилан фаромӯш кардаед? Дар он гуфта шудааст: "Писарам, ба интизоми Худованд сабукӣ надиҳед ва рӯҳафтода нашавед. ҳангоме ки туро мазаммат мекунад, зеро ки Худованд дӯстдоштаашро ҷазо медиҳад ва ҳар касро, ки ӯро ҳамчун писари худ қабул кунад, ҷазо медиҳад.

Ҳушаъ 10:11 Ва Эфроим мисли говест, ки таълим гирифта шудааст ва дандон карданро дӯст медорад; вале ман бар гардани зебои вай гузаштам: Эфроимро савор хоҳам кард; Яҳудо шудгор хоҳад кард, ва Яъқуб лахтаҳои худро мешиканад.

Ибораи говчуш барои тавсифи Эфроим истифода мешавад, ки рамзи халқест, ки кор карданро омӯхтаанд ва дӯст медоранд. Худо онҳоро савор хоҳад кард, дар ҳоле ки Яҳудо ва Яъқуб заминро кор мекунанд.

1. Баракати кор: Чӣ тавр кор кардани замин атои Худост

2. Шодии тоъат: Худованд мӯъминонро чӣ гуна подош медиҳад

1. Такрори Шариат 28:1-14 (Баракатҳои итоаткорӣ)

2. Воиз 3:1-13 (Шодӣ аз кор)

Ҳушаъ 10:12 Барои худ дар адолат кошта, дар марҳамат дарав кунед; замини бекорхобидаи худро бишканед, зеро вақти он расидааст, ки Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ биёяд ва адолатро бар шумо борон кунад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки адолатро кошта, марҳамат даравем, заминҳои бекорхобидаи худро бишканем ва Худовандро ҷустуҷӯ кунем.

1: Коштани адолат ва даравидани раҳмат

2: Шикастани замини бекорхобидаи мо

1: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, мулоим ва осон аст, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ. Ва самараи адолат дар сулҳу осоиштагӣ кошта мешавад.

2: Matthew 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Ҳушаъ 10:13 Шумо шароратро шудгор кардаед, шароратро даравидаед; шумо меваи дурӯғро хӯрдаед, зеро ки ба роҳи худ, ба шумораи зиёди мардони худ таваккал кардаед.

Оқибатҳои бадкорӣ, бадкорӣ ва дурӯғгӯй даҳшатнок аст ва эътимод ба қувваи худ беақлист.

1. Нархи гуноҳ - Масалҳо 13:15

2. Беақлӣ будани эътимод ба худ - Ирмиё 17:5-8

1. Масалҳо 11:18 - Шахси шарир музди фиребанда ба даст меорад, аммо касе ки адолат мекорад, мукофоти боэътимод мегирад.

2. Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем, як солро дар он ҷо мегузаронем, хариду мефурӯшем ва фоида ба даст меорем"; дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Ин ҳатто буғест, ки каме вақт пайдо мешавад ва сипас нест мешавад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем". Аммо акнун шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Аз ин рӯ, барои касе, ки кори некро медонаду намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳушаъ 10:14 Бинобар ин дар миёни қавми ту ошӯб ба амал ояд, ва тамоми қалъаҳои ту вайрон хоҳанд шуд, чунон ки Шалмон дар рӯзи ҷанг Байтарбелро ғорат кард; модар бар фарзандони худ пора-пора шуд.

Дар байни халқи Худо ошӯб ба амал меояд, ки боиси вайрон шудани тамоми қалъаҳои онҳо мегардад.

1. Қудрати интизоми Худо: имтиҳони Ҳушаъ 10:14

2. Оқибатҳои беитоатӣ: омӯзиши Ҳушаъ 10:14

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Ибриён 12:11-13 - Дар айни замон ҳама гуна интизом на гуворо, балки дардовар ба назар мерасад, аммо баъдтар он ба онҳое, ки тавассути он таълим гирифтаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад. Пас, дастҳои хамшудаатонро бардоред ва зонуҳои сусти худро мустаҳкам кунед, ва барои пойҳои худ роҳҳои рост созед, то ки ланг аз буғум берун набарояд, балки шифо ёбад.

Ҳушаъ 10:15 Байт-Ил ба сабаби шарорати бузурги ту ба ту чунин хоҳад кард: саҳар подшоҳи Исроил тамоман нест карда мешавад.

Худо подшоҳи Исроилро аз сабаби шарораташон маҳв хоҳад кард.

1. Оқибатҳои бадӣ

2. Тавба: Варианти ягона

1. Ҳушаъ 4:6 - Халқи ман аз бехабарӣ ҳалок шудааст: азбаски ту донишро рад кардӣ, ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои ман коҳин нахоҳӣ буд; модоме ки қонуни Худои худро фаромӯш кардаӣ, фарзандонатро фаромуш кун.

2. Масалҳо 14:34 - Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар як халқ таҳқир аст.

Боби 11 Ҳушаъ муҳаббати амиқ ва ҳамдардии Худоро нисбати халқи Исроил, сарфи назар аз исён ва хиёнати доимии онҳо тасвир мекунад. Дар ин боб ғамхории меҳрубононаи Худо, орзуи тавба кардани онҳо ва оқибатҳои он, ки агар онҳо дар беитоатии худ пофишорӣ кунанд, тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо муҳаббат ва ғамхории Ӯро нисбати Исроил аз рӯзҳои аввали ҳамчун миллат ба ёд меорад. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ тавр онҳоро аз Миср даъват кард, роҳ рафтанро таълим дод ва шифо дод. Аммо, ҳар қадар ки Ӯ онҳоро даъват мекард, ҳамон қадар бештар гумроҳ шуда, ба худоёни козиб рӯ меоварданд (Ҳушея 11:1-4).

Параграфи 2: Муҳаббат ва раҳмдилии Худо дар ҳоле ифода мешавад, ки Ӯ бо эҳсосоти мухолифи худ мубориза мебарад. Ӯ дар байни хоҳиши раҳмдилӣ ва ғазаби одилонаи Ӯ нисбати беитоатии Исроил ғарқ шудааст. Гарчанде ки доварӣ наздик аст, муҳаббат ва раҳмдилии Ӯ ба Ӯ монеъ мешавад, ки онҳоро пурра нест кунад (Ҳушея 11:5-9).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи барқарорсозӣ хотима меёбад. Худо эълон мекунад, ки ғазаби шадиди Худро ба амал намеоварад ва Исроилро пурра нест намекунад. Ба ҷои ин, Ӯ онҳоро аз байни халқҳо ҷамъ карда, ба замини худ бармегардонад. Онҳо бо роҳҳои Ӯ рафтор хоҳанд кард ва Ӯ Худои онҳо хоҳад буд, вақте ки онҳо тавба карда, ба сӯи Ӯ бармегарданд (Ҳушея 11:10-11).

Дар ҷамъбаст,
Боби 11 Ҳушаъ муҳаббати амиқ ва ҳамдардии Худоро тасвир мекунад

халқи Исроил, сарфи назар аз исён ва бевафоии худ,
Ва ваъда медиҳад, ки агар тавба кунанд ва ба сӯи Ӯ бозгарданд.

Ба хотир овардани муҳаббат ва ғамхории Худо нисбати Исроил аз рӯзҳои аввали онҳо.
Тавсифи исён ва рӯй овардан ба худоёни козиб.
Ифодаи эҳсосоти мухолифи Худо байни раҳмат ва хашми одилона.
Ваъдаи доварӣ, вале пешгирӣ аз нобудшавии комил бо муҳаббат ва раҳмдилӣ.
Кафолати барқарорсозӣ ва ҷамъшавии Исроил аз халқҳо.
Ваъдаи рафтор кардан бо роҳҳои Худо ва нақши Ӯ ҳамчун Худои онҳо.
Ба тавба даъват кунед ва ба сӯи Ӯ бозгардед.

Дар ин боби Ҳушаъ муҳаббати амиқи Худо ва раҳмдилӣ нисбати халқи Исроил, сарфи назар аз исёни доимӣ ва бевафоии онҳо тасвир шудааст. Худо муҳаббат ва ғамхории Худро нисбати Исроил аз рӯзҳои аввали ҳамчун халқи худ ёдовар шуда, таъкид мекунад, ки чӣ тавр Ӯ онҳоро аз Миср даъват кард, роҳ рафтанро таълим дод ва онҳоро шифо дод. Аммо, ҷавоби Исроил ба даъвати Ӯ гумроҳ шудан ва ба худоёни козиб рафтан буд. Муҳаббат ва раҳмдилии Худо вақте зоҳир мешавад, ки Ӯ бо эҳсосоти зиддиятноки Худ мубориза мебарад, ки дар байни хоҳиши раҳм кардан ва ғазаби одилонаи Ӯ нисбати беитоатии онҳо ғарқ шудааст. Ҳарчанд доварӣ наздик аст, муҳаббат ва раҳмдилӣ Ӯро намегузорад, ки онҳоро комилан нобуд созад. Ин боб бо ваъдаи барқароркунӣ анҷом меёбад, зеро Худо эълон мекунад, ки хашми шадиди Худро ба амал намеоварад ва Исроилро пурра нест намекунад. Ба ҷои ин, Ӯ онҳоро аз байни халқҳо ҷамъ карда, ба замини худ бармегардонад. Онҳо бо роҳҳои Ӯ хоҳанд рафт ва Ӯ Худои онҳо хоҳад буд, вақте ки тавба мекунанд ва ба сӯи Ӯ бармегарданд. Ин боб муҳаббати пойдори Худо, орзуи тавба ва ваъдаи барқарорсозии халқи Исроилро таъкид мекунад.

Ҳушаъ 11:1 Вақте ки Исроил кӯдак буд, ман ӯро дӯст медоштам ва писарамро аз Миср даъват кардам.

Худо Исроилро дар кӯдакӣ дӯст дошт ва онҳоро аз Миср даъват кард.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: Қиссаи фидя

2. Муҳаббати Худо бечунучаро ва бефосила аст

1. Ишаъё 43:1-3 - Худованд чунин мегӯяд: Он ки туро Офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: «Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба номи худ хондам; Ту Ман мебошанд.

2. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: «Ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем; Мо ҳамчун гӯсфандони забҳ ҳисобида мешавем». Аммо дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на ҳозира ва на оянда, на баландӣ, на чуқурӣ, на ягон чизи махлуқ, наметавонанд моро аз муҳаббати Худо, ки дар ҷаҳон аст, ҷудо кунанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

Ҳушаъ 11:2 Чӣ тавре ки онҳоро даъват мекарданд, аз онҳо дур мешуданд: барои Баал қурбонӣ мекарданд, ва бухурро ба ҳайкалҳо сӯзонданд.

Банӣ-Исроил аз Худо гумроҳ шуда, ба бутпарастӣ гирифтор шуда, ба Баал қурбонӣ карда, ба ҳайкалҳои кандакорӣ бухур сӯзонданд.

1. Хатари бутпарастӣ: Огоҳӣ аз Ҳушаъ 11:2

2. Чӣ тавр ба Худо содиқ мондан мумкин аст: омӯзиши Ҳушаъ 11:2

1. Такрори Шариат 32:17 - Онҳо ба иблисҳо қурбонӣ мекарданд, на ба Худо; ба худоёне ки онҳо намешинохтанд, ба худоёни наве ки нав пайдо шудаанд, ки падарони шумо аз онҳо наметарсиданд.

2. Ишаъё 40:18-20 - Пас Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед? Коргар ҳайкали кандашударо гудохта, заргар онро бо тилло меафканад ва занҷирҳои нуқра меандозад. Касе ки фақир аст, ки ҳадяе надорад, дарахтеро интихоб мекунад, ки пӯсида нашавад; Ӯ барои ӯ коргари маккоре меҷӯяд, то ҳайкали кандакорӣ созад, ки ба ҳаракат намеояд.

Ҳушаъ 11:3 Ман ба Эфроим низ таълим додам, ки онҳоро ба оғӯш гирифта, биравад; вале онҳо намедонистанд, ки Ман онҳоро шифо додаам.

Худо халқи Эфроимро ба оғӯш гирифта, таълим дод, вале онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ онҳоро шифо додааст.

1. Эътироф кардани дасти шифобахши Худованд - Ҳушаъ 11:3

2. Боварӣ ба роҳнамоии Худованд - Ҳушаъ 11:3

1. Забур 147:3 - Ӯ дили шикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

2. Ишаъё 58:8 - Он гоҳ нури ту мисли саҳар берун хоҳад шуд, шифои ту зуд паҳн хоҳад шуд, ва адолати ту пеши ту хоҳад рафт; ҷалоли Худованд пуштибони шумо хоҳад буд.

Ҳушаъ 11:4 Ман онҳоро бо риштаҳои одамӣ, бо бандҳои муҳаббат кашидам, ва ман барои онҳо мисли онҳое будам, ки юғи даҳони худро мебардоранд, ва ба онҳо гӯшт гузоштам.

Худо моро бо муҳаббати абадӣ дӯст медорад ва моро аз бори вазнини гуноҳ озод мекунад.

1. "Муҳаббати Худо: эҳсоси раҳмат ва файзи Ӯ"

2. "Бори гуноҳ: худро ба муҳаббати Худо раҳо кардан"

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Ҳушаъ 11:5 Ӯ ба замини Миср барнагардад, балки Ашшур подшоҳи ӯ хоҳад буд, зеро ки онҳо баргаштанро рад карданд.

Халқи Исроил ба Миср баргаштанро рад карданд ва ба ҷои он Ашшур ҳукмронӣ карданд.

1: Мо аз исроилиён омӯхта метавонем, ки вафодорӣ аз тасаллӣ муҳимтар аст.

2: Иродаи Худо аз хоҳишҳо ва нақшаҳои мо бузургтар аст.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед ато кунад."

2: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

Ҳушаъ 11:6 Ва шамшер бар шаҳрҳои вай бимонад, ва шохаҳои ӯро хоҳад хӯрд, ва онҳоро аз рӯи маслиҳатҳои худ хоҳанд хӯрд.

Ҳукми Худо бар касоне хоҳад расид, ки ба нафси худ пайравӣ мекунанд ва Ӯро инкор мекунанд.

1: Раҳмати Худо бар касонест, ки ба сӯи Ӯ рӯй меоранд, вале кофирон ба доварӣ дучор хоҳанд шуд.

2: Мо бояд доно бошем ва дар ҳама корамон роҳнамоии Худоро ҷӯем, на ба фаҳмиши худамон.

1: Ирмиё 17:13 Эй Худованд, умеди Исроил, ҳамаи онҳое ки Туро тарк мекунанд, хиҷил хоҳанд шуд; Онҳое ки аз ту рӯй мегардонанд, дар замин навишта хоҳанд шуд, зеро ки онҳо Худовандро, чашмаи оби ҳаётро тарк кардаанд.

2: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ҳушаъ 11:7 Ва қавми ман майл доранд, ки аз Ман рӯй гардонанд; гарчанде ки онҳоро ба Ҳақҳи Таоло даъват карданд, ҳеҷ кас Ӯро сарафроз намекард.

Халқи Исроил аз Худо рӯй гардонданд ва намехоҳанд Ӯро ҳамчун Ҳақҳи Таоло эътироф кунанд.

1. Муҳаббати Худо ба мо сарфи назар аз исёни мо

2. Муҳимияти эътирофи Худои Таоло

1. Такрори Шариат 30:19-20 - Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зиндагӣ кунанд.

20 Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Ишаъё 59:1-2 - Инак, дасти Худованд кутоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад, ё гӯши ӯ хира нест, то бишнавад; лекин гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад.

Ҳушаъ 11:8 Чӣ тавр туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ тавр ман туро наҷот диҳам, эй Исроил? Чӣ тавр туро Адма гардонам? Чӣ тавр туро ҳамчун Забоим

таъин кунам? дилам дар даруни ман чарх мезанад, тавбаҳоям бо ҳам афрӯхтаанд.

Бо вуҷуди ҳамаи гуноҳҳои Исроил, Худо то ҳол онҳоро дӯст медорад ва намехоҳад аз онҳо даст кашад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Ҳушаъ 11:8

2. Тавба ва барқароршавӣ: Бозгардонидани қалбҳо ба сӯи Худо

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун.

Ҳушаъ 11:9 Ман хашму ғазаби худро ба амал нахоҳам оварад, барои нобуд кардани Эфроим барнамегардам; зеро ки Ман Худо ҳастам, на одамизод; Қуддус дар миёни туст, ва ман ба шаҳр намедароям.

Худо Эфроимро ба сабаби табиати илоҳӣ ва марҳамати худ ҷазо намедиҳад.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст

2. Раҳмати Илоҳӣ бар ғазаб ғолиб аст

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ҳушаъ 11:10 Онҳо аз ақиби Худованд хоҳанд рафт, Ӯ мисли шер наъра хоҳад кард; Вақте ки Ӯ наъра мекунад, кӯдакон аз ғарб ба ларза хоҳанд афтод.

Худованд мисли шер наъра мекунад ва кӯдакон аз тарс аз ғарб меларзанд.

1. Омӯзиши тарс аз Худованд - Чӣ тавр наъраи Худо моро ба Ӯ наздик мекунад

2. Қудрати наъраи Худованд - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст.

1. Ишаъё 11:10 - Дар он рӯз решаи Йисой, ки барои қавмҳои Ӯ ҳамчун аломате хоҳад истод, халқҳо тафтиш хоҳанд кард, ва оромгоҳи ӯ ҷалол хоҳад буд.

2. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Подшоҳии муқаддас хирад аст.

Ҳушаъ 11:11 Онҳо мисли паррандае аз Миср берун меларзанд, ва мисли кабӯтаре аз замини Ашшур хоҳанд ларзонд, ва Ман онҳоро дар хонаҳои онҳо ҷойгир хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Ин оят дар бораи ваъдаи Худованд дар бораи баргардонидани исроилиёни асиршуда ба хонаҳои худ сухан меронад.

1. Ваъдаи наҷоти Худованд: Боварӣ ба вафодории Худо

2. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ: Умед дар миёни ғурбат

1. Ишаъё 43:1-7 - ваъдаи Худо дар бораи фидия ва барқарорсозӣ

2. Ирмиё 16:14-21 - ваъдаи Худо дар бораи навсозӣ ва барқарор кардани Исроил

Ҳушаъ 11:12 Эфроим маро бо дурӯғ иҳота мекунад, ва хонадони Исроилро бо макр; лекин Яҳудо ҳанӯз бо Худо ҳукмронӣ мекунад ва ба муқаддасон содиқ аст.

Яҳудо ба дурӯғ ва макри Эфроим ва хонадони Исроил нигоҳ накарда, то ҳол ба Худо содиқ аст.

1. Вафодории Яҳудо: Дарси вафодорӣ ба Худо

2. Дурӯғҳои Эфроим: Чаро мо бояд дар имони худ ҳушёр бошем

1. Масалҳо 3:3 - «Раҳмият ва ростӣ туро тарк накунад: онҳоро ба гарданат бибанд, бар суфраи дили худ бинавис».

2. Румиён 12: 9-10 - "Муҳаббат бе таҳқир бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ бимонед. Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар."

Боби 12 Ҳушаъ ба таърихи Яъқуб ва халқи Исроил диққат дода, рафтори фиребгарона ва хиёнаткоронаи онҳоро таъкид мекунад. Дар ин боб аҳамияти ҷустуҷӯи адолати Худо таъкид шуда, аз такя ба сарват ва худоёни козиб ҳушдор медиҳад.

Сархати 1: Боб бо ишора ба гузаштаи Яъқуб оғоз шуда, табиати фиребгарии ӯро аз ҷавониаш таъкид мекунад. Яъқуб бо фариштае мубориза бурд ва гиря кард ва хостори илтифоти Худо шуд. Бо вуҷуди дигаргун шудани ӯ, халқи Исроил ба фиреб ва бутпарастӣ машғул шуданро давом медоданд (Ҳушея 12:1-4).

Параграфи 2: Боб бо гузориши таърихии муносибати Исроил бо Худо идома дорад. Он садоқати Худо ва нақши Ӯро ҳамчун наҷотдиҳандаи онҳо таъкид мекунад, аммо инчунин исёни Исроил ва такя кардани онҳо ба сарват ва худоёни козибро таъкид мекунад. Онҳо ба ҷои ҷустуҷӯи Худованд ба қувва ва сарвати худ боварӣ доштанд (Ҳушея 12:5-9).

Параграфи 3: Боб аз оқибатҳои амали онҳо огоҳ мекунад. Исроил ба ҷазо дучор хоҳад шуд ва барои гуноҳҳои худ ҷавоб хоҳад дод. Онҳо мисли хари ваҳшӣ, якрав ва ба ислоҳ тобовар хоҳанд буд. Ин боб бо даъвати бозгашт ба Худованд ва танҳо ба Ӯ такя кардан ба охир мерасад (Ҳушея 12:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 12 Ҳушаъ ба таърихи Яъқуб ва халқи Исроил нигаронида шудааст, рафтори фиребгарона ва бевафоии онхоро нишон дода, аз окибатхои он огох мекунанд.

Ишора ба табиати маккоронаи Яъқуб ва табдили ӯ.
Дар байни халқи Исроил фиреб ва бутпарастӣ давом дорад.
Ҳисоботи таърихии садоқати Худо ва исёни Исроил.
Ба ҷои ҷустуҷӯи Худованд ба сарват ва худоёни козиб такя кардан.
Огоҳӣ аз ҷазо ва ҷавобгарии гуноҳашон.
Муқоиса бо хари ваҳшӣ якрав ва тобовар.
Даъват кунед, ки ба сӯи Худованд баргардед ва танҳо ба Ӯ такя кунед.

Дар ин боби Ҳушаъ ба таърихи Яъқуб ва халқи Исроил тамаркуз карда, рафтори фиребгарона ва хиёнаткоронаи онҳоро нишон медиҳад. Он ба гузаштаи Яъқуб ишора карда, табиати фиребгарии ӯро аз ҷавониаш таъкид мекунад. Бо вуҷуди дигаргун шудани ӯ ва ҷустуҷӯи илтифоти Худо тавассути мубориза бо фаришта, халқи Исроил ба фиреб ва бутпарастӣ машғул буданд. Дар ин боб ҳисоботи таърихии муносибати Исроил бо Худо оварда шудааст, ки садоқати Ӯро ҳамчун наҷотдиҳандаи онҳо таъкид мекунад, инчунин исёни Исроил ва такя ба сарват ва худоёни козибро таъкид мекунад. Онҳо ба ҷои ҷустуҷӯи Худованд ба қуввату сарвати худ эътимод доштанд. Дар ин боб аз оқибати аъмоли онҳо ҳушдор дода, гуфта мешавад, ки онҳо ба муҷозот дучор хоҳанд шуд ва барои гуноҳҳои худ посух хоҳанд дод. Онҳоро ба хари ваҳшӣ якрав ва тобовар муқоиса мекунанд. Ин боб бо даъват ба бозгашт ба сӯи Худованд ва танҳо ба Ӯ такя кардан ба охир мерасад. Дар ин боб ба аҳамияти ҷустани адолати Худо таъкид шуда, аз макру фиреб, бутпарастӣ ва такя ба моли дунё ҳушдор медиҳад.

Ҳушаъ 12:1 Эфроим бодро мехӯрад, ва аз паи боди шарқ меравад; Ӯ ҳар рӯз дурӯғ ва харобиро афзун мекунад; ва бо ашшуриён аҳд бастанд, ва нафт ба Миср бурда мешавад.

Эфроим аз паи худоёни козиб рафта, дурӯғ ва харобиро зиёд мекард; ва бо Ашшур аҳд баст ва ба Миср нафт фиристод.

1: Ба худоёни козиб пайравӣ накунед, балки ба Худо таваккал кунед.

2: Эҳтиёт бошед, ки бо кӣ аҳд мебандед, зеро он ба ояндаи шумо таъсир мерасонад.

1: Ирмиё 17:5 - Худованд чунин мегӯяд; Лаънат бод касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро бозуи ӯ месозад ва дилаш аз Худованд дур мешавад.

2: Isaiah 48:17 - Чунин мегӯяд Худованд, Наҷотдиҳандаи Ту, Қуддуси Исроил; Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро ба фоида таълим медиҳад ва туро бо роҳе, ки бояд биравӣ, ҳидоят мекунад.

Ҳушаъ 12:2 Ва Худованд бо Яҳудо низоъ дорад, ва Яъқубро мувофиқи роҳҳои худ ҷазо хоҳад дод; мувофиқи корҳояш подош хоҳад дод.

Худованд Яҳудоро барои аъмоли онҳо ҷавобгар аст ва онҳоро мувофиқи он доварӣ хоҳад кард.

1. «Арзиши беитоатӣ: Омӯзиш аз хатогиҳои Яҳудо»

2. «Адолат ва марҳамати Худо: Ҳушаъ 12:2»

1. Ишаъё 1:17-19 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳушаъ 12:3 Ӯ дар батни бачадон аз пошнаи бародари худ гирифт, ва бо қуввати худ дар назди Худо қудрат дошт.

Ибриён 12 ба мо таълим медиҳад, ки қудрати имон аз ҳама қувваҳои заминӣ бузургтар аст.

1. Боварӣ ба Худо ба мо қувват мебахшад, то ҳар монеаро паси сар кунем

2. Қувваи имон бузургтарин нерӯи мост

1. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски мо дар иҳотаи чунин абри бузурги шоҳидон ҳастем, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо истодагарӣ дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, давем ва чашмони худро ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон, нигоҳ кунем.

2. Румиён 8:37 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

Ҳушаъ 12:4 Бале, ӯ бар фаришта қудрат дошт, ва ғолиб омад; гиряву зорӣ кард, ва ӯро дар Байт-Ил ёфт, ва дар он ҷо бо мо сухан гуфт;

Худо тавоно ва меҳрубон аст ва Ӯ омода буд, ки бо Ҳушаъ дар Байт-Ил вохӯрад, то дуои ӯро бишнавад.

1: Вақте ки мо худро дар назди Худо фурӯтан мекунем, Ӯ фарёди моро мешунавад ва дар вақти эҳтиёҷ ба мо вохӯрад.

2: Мо метавонем аз он тасаллӣ гирем, ки Худо тавоно ва меҳрубон аст ва Ӯ дар вақти ниёзи мо бо мо мулоқот хоҳад кард.

1: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2: Забур 34: 17-19 - "Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба онҳое, ки дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон доранд, наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисьёранд, вале Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо халос мекунад».

Ҳушаъ 12:5 Ҳатто Худованд Худои лашкарҳо; Худованд ёдгории ӯст.

Ин порча аҳамияти номи Худованд ва ёдбуди Ӯро таъкид мекунад.

1. Ёд кардани исми Худованд: Қудрати ёдбуди Ӯ

2. Худованд Худои лашкарҳои мост: Маънои Ҳушаъ 12:5

1. Забур 139:1-3 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман кай мешинам ва кай бархезам; шумо фикрҳои маро аз дур мефаҳмед. Ту роҳи ман ва хоби маро меҷӯӣ ва аз ҳама роҳҳои ман огоҳӣ.

2. Ишаъё 43:10-11 - Шумо шоҳидони ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки ман баргузидаам, то ки шумо Маро донед ва бовар кунед ва бифаҳмед, ки Ман Ӯ ҳастам. Пеш аз ман ҳеҷ худое офарида нашудааст ва баъд аз ман ҳеҷ худое нахоҳад буд. Ман, Ман Худованд ҳастам, ва ҷуз ман наҷотдиҳандае нест.

Ҳушаъ 12:6 Пас, ба Худои худ рӯй овар, марҳамат ва доварӣ кун ва ҳамеша Худои худро интизор бош.

Ба Худо рӯй оваред ва ҳамеша раҳмату адолат кунед.

1: Худо ҳамеша дар паҳлӯи мост ва аз мо талаб мекунад, ки дар ҳаёти мо марҳамат ва адолат зоҳир кунем.

2: Мо бояд ҳамеша ба Худо рӯй оварем ва дар ҳаёти худ раҳм ва адолат зоҳир кунем.

1: Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одамизод, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2: Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Ҳушаъ 12:7 Вай тоҷир аст, тарозуи макр дар дасти Ӯст, вай ситамро дӯст медорад.

Ҳушаъ дар бораи тоҷире сухан меронад, ки зулм карданро дӯст медорад ва дар даст тарозуҳои фиребанда дорад.

1. Хатари зиндагии фиребгарона

2. Хатари тамаъ ва зулм

1. Масалҳо 16:11 - Вазн ва тарозуи одилона аз они Худованд аст: тамоми вазнҳои халта кори Ӯст.

2. Яъқуб 5:4 - Инак, музди коргароне, ки киштзорҳои шуморо дарав кардаанд, ки аз шумо бо қаллобӣ нигоҳ дошта шудааст, фарьёд мезанад; ва фарьёди даравгарон ба гӯши Худованди шанбеҳо мерасад. .

Ҳушаъ 12:8 Ва Эфроим гуфт: «Бо вуҷуди он ки сарватдор шудаам, молу мулки худро ёфтам; дар тамоми меҳнати худ дар ман ҳеҷ гуноҳе нахоҳанд ёфт, ки гуноҳ бошад».

Эфроим фахр мекунад, ки сарват ба даст овардааст ва дар дунболи онҳо ҳеҷ гуноҳе накардааст.

1. Хатарҳои мағрурӣ - Чӣ гуна ғурури Эфроим ба суқути ӯ оварда расонд

2. Васвасаи сарват - Чӣ гуна бояд дар муқобили муваффақият фурӯтан бошад

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Ҳушаъ 12:9 Ва ман, ки Худованд Худои ту аз замини Миср ҳастам, туро дар хаймаҳо сокин хоҳам кард, чунон ки дар рӯзҳои ид.

Дар Ҳушаъ 12:9 Худо ба исроилиён ваъда медиҳад, ки онҳоро дар хаймаҳо сокин хоҳад кард, мисли рӯзҳои ид.

1. Ваъдаҳои Худо: Ҷойгоҳ барои халқаш

2. Гирифтани ид: Ёдоварӣ аз вафодории Худо

1. Хуруҷ 33:14 - Ва ӯ гуфт: "Ҳузури Ман бо ту хоҳад рафт, ва ман ба ту оромӣ хоҳам дод".

2. Забур 63:2 - То бубинам қувват ва ҷалоли Ту, чунон ки ман туро дар қудс дидаам.

Ҳушаъ 12:10 Ман низ ба воситаи анбиё сухан гуфтам, ва дар бораи хизмати анбиё рӯъёҳоро зиёд кардам ва мисолҳо овардам.

Худо ба воситаи паёмбарон сухан гуфтааст ва барои расонидани паёми худ мисолҳо ва рӯъёҳоро истифода кардааст.

1. Қувваи нубувват: Чӣ тавр Худо паёми худро баён мекунад

2. Маънои мисолҳо: Фаҳмидани Каломи Худо

1. Ҳизқиёл 3:17 - Писари одам!

2. Ишаъё 28:9-13 - Ӯ ба кӣ дониш омӯзонад? ва киро Ӯ таълим диҳад? ки аз шир чушида, аз сина гирифта шудаанд. Зеро дастур бояд бар дастур бошад, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо андаке ва дар он ҷо каме:

Ҳушаъ 12:11 Оё дар Ҷилъод шарорат ҳаст? Онҳо ботиланд: дар Ҷилҷол говҳоро қурбонӣ мекунанд; Оре, қурбонгоҳҳои онҳо мисли тӯдаҳо дар ҷӯйборҳои саҳроҳост.

Ин порча аз Ҳушаъ ба беинсофӣ ва набудани вафодорӣ дар Ҷилъод муроҷиат мекунад.

1. Муҳимияти вафодорӣ дар ҳаёти мо

2. Оқибатҳои бутпарастӣ ва ботил

1. Ирмиё 7: 9-10 - "Оё шумо дуздӣ, куштор, зино мекунед, қасамҳои бардурӯғ мехӯред, барои Баал бухур месузед ва аз паи худоёни дигаре, ки шумо намедонед, меравед ... ва омада, дар ин хонае, ки ба ҳузури Ман меистед. ки бо исми Ман хонда мешавад ва бигӯед: "Мо барои иҷрои ҳамаи ин корҳои зишт таслим шудааст?"

2. Такрори Шариат 12: 2-4 - "Ҳамаи ҷойҳоеро, ки халқҳоеро, ки шумо тасарруф мекунед, ба худоёни худ мепарастиданд, дар кӯҳҳои баланд ва теппаҳо ва дар зери ҳар дарахти сабз ба таври комил несту нобуд хоҳӣ кард.

Қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон хоҳӣ кард, шикаст. сутунҳои муқаддаси онҳоро, ва пайкарҳои чӯбини онҳоро дар оташ сӯзонед; пайкарҳои худоёни онҳоро бурида, номҳои онҳоро аз он ҷо нест кунед».

Ҳушаъ 12:12 Ва Яъқуб ба сарзамини Сурия гурехт, ва Исроил барои зан хизмат мекард, ва барои зан гӯсфандон мепарварид.

Яъқуб ба Сурия гурехт ва Исроил барои гирифтани гӯсфандон кор мекард.

1. Арзиши аҳд: Фаҳмидани Ҳушаъ 12:12

2. Сафари Яъқуб: Чӣ гуна муборизаҳои ӯ ҷаҳонро тағир доданд

1. Ҳастӣ 32:22-30 - Яъқуб дар Ҷаббок бо Худо мубориза мебарад

2. Еҳушаъ 24:1-15 - Аҳди Исроил бо Худованд дар Шакем

Ҳушаъ 12:13 Ва Худованд Исроилро ба воситаи набие аз Миср берун овард, ва ба воситаи набӣ вай наҷот ёфт.

Худованд пайғамбареро истифода бурда, Исроилро аз Миср берун овард ва онҳоро эмин нигоҳ дошт.

1. Қудрати паёмбарон: Чӣ гуна Худо паёмбаронро барои роҳнамоӣ ва ҳифзи қавми худ истифода бурд

2. Даъват ба пайравӣ ба паёмбарони Худо: Чаро мо бояд ба паёмбарони Худо гӯш кунем ва итоат кунем

1. Хуруҷ 3:7–10; 4:10-17 - Худо Мусоро даъват кард, ки Исроилро аз Миср берун кунад.

2. Ирмиё 26:20-24 - Ирмиё мардумро огоҳ мекунад, ки ба анбиёи Худо итоат кунанд.

Ҳушаъ 12:14 Эфроим ӯро сахт хашмгин кард, ва хуни худро бар ӯ вогузор хоҳад кард, ва маломати ӯ Худованд ба ӯ бармегардад.

Эфроим Худовандро ба хашм овардааст, ва Худованд таҳқири онҳоро ба онҳо бармегардонад.

1. Оқибатҳои хашмгин кардани Худованд

2. Ҷавоби Худованд ба маломат

1. Такрори Шариат 8:19 - Ва чунин хоҳад буд, ки агар ту Худованд Худои худро фаромӯш карда, аз паи худоёни дигар рафтор кунӣ ва ба онҳо ибодат кунӣ ва ба онҳо саҷда кунӣ, имрӯз бар зидди ту шаҳодат медиҳам, ки ҳатман ҳалок хоҳӣ шуд.

2. Масалҳо 14:34 - Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар як халқ таҳқир аст.

Боби 13 Ҳушаъ идома медиҳад, ки ба бевафоӣ ва бутпарастии халқи Исроил муроҷиат мекунад. Дар ин боб оқибатҳои аъмоли онҳо ва ҳукми одилонаи Худо бар онҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо айбномаи Худо бар зидди халқи Исроил оғоз мешавад, ки онҳоро ба бутпарастӣ ва ибодати худоёни козиб айбдор мекунад. Ӯ рафтори онҳоро ба тумани саҳарӣ ва шабнам, ки зуд нопадид мешавад, муқоиса мекунад. Такя ба бутҳо ва худоёни козиб боиси фурӯпошии онҳо хоҳад шуд (Ҳушея 13:1-4).

Сархати 2: Худо амалҳои пешинаи худро барои наҷоти халқи Исроил, аз ғуломии онҳо дар Миср то таъсиси онҳо дар Замини ваъдашуда нақл мекунад. Аммо онҳо наҷотдиҳандаи худро фаромӯш карданд ва ба бутпарастӣ рӯй оварданд ва хашми Худоро барангехт. Ӯ эълон мекунад, ки аз оқибатҳои амали онҳо наҷот нахоҳад ёфт (Ҳушея 13:5-9).

Параграфи 3: Боб бо тавсифи ҷазое, ки Исроилро интизор аст, идома дорад. Онҳо мисли шеру паланг ва хирс хоҳанд буд ва аз исёни худ онҳоро пора-пора мекунанд. Ғазаби Худо бар онҳо фурӯ хоҳад рафт, ва ҳалокати онҳо ногузир аст (Ҳушея 13:10-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби 13 Ҳушаъ ба бевафоӣ ва бутпарастии халқи Исроил муроҷиат мекунад, таъкид мекунад, ки оқибатҳои аъмоли онҳо ва ҳукми одилонаи Худо бар онҳо.

Айбдор кардани бутпарастӣ ва парастиши худоёни козиб.
Муқоисаи рафтори онҳо бо тумани зудгузар ва шабнам.
Пешгӯии фурӯпошӣ аз сабаби такя ба бутҳо.
Ёдоварӣ аз амалҳои гузаштаи наҷоти Худо ва фаромӯшии Исроил.
Аз бутпарастии онҳо ва эълони наҷоти онҳо хашмгин шуд.
Тавсифи чазо ва мукоиса ба шеру паланг ва хирс.
Баровардани ғазаби Худо ва ҳалокати ногузир.

Ин боби Ҳушаъ ба бевафоӣ ва бутпарастии халқи Исроил муроҷиат карда, оқибатҳои амали онҳо ва доварии одилонаи Худоро бар онҳо таъкид мекунад. Ин боб бо айбномаи Худо алайҳи Исроил оғоз мешавад, ки онҳоро ба бутпарастӣ ва ибодати худоёни козиб айбдор мекунад. Рафтори онҳоро бо туман ва шабнам, ки зуд нест мешавад, муқоиса мекунанд. Такя ба бутҳо ва худоёни козиб боиси фурӯпошии онҳо хоҳад шуд. Худо амалҳои пешинаи худро барои наҷоти Исроил, аз ғуломии онҳо дар Миср то таъсиси онҳо дар Замини ваъдашуда нақл мекунад. Аммо онҳо наҷотдиҳандаи худро фаромӯш карданд ва ба бутпарастӣ рӯй оварданд ва хашми Худоро барангехт. Вай изхор мекунад, ки аз окибатхои кирдорашон рахо нахохад шуд. Боб бо тавсифи ҷазое, ки Исроилро интизор аст, идома дорад. Онҳо мисли шеру паланг ва хирс хоҳанд буд ва аз исёни худ онҳоро пора-пора мекунанд. Ғазаби Худо бар онҳо фуруд ояд ва ҳалокашон ногузир аст. Ин боб оқибатҳои бутпарастӣ ва хиёнат, инчунин доварии одилонаи Худоро бар халқи Исроил таъкид мекунад.

Ҳушаъ 13:1 Ҳангоме ки Эфроим ларзон ба забон овард, ӯ худро дар Исроил баланд кард; лекин ҳангоме ки дар Баал васваса кард, мурд.

Эфроим дар Исроил бо худ мағрур буд, аммо вақте ки ӯ бар зидди Худо гуноҳ кард, нобуд шуд.

1. Хатари кибр ва қудрати ҳукми Худо.

2. Аҳамияти тавба ва вафодорӣ ба Худо.

1. Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ"

2. Ишаъё 59:2, «Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардаанд, ки ӯ намешунавад».

Ҳушаъ 13:2 Ва акнун онҳо торафт бештар гуноҳ мекунанд, ва онҳоро аз нуқраи гудохта ва бутҳо мувофиқи ақли худ сохтаанд, ки ин ҳама кори ҳунармандон аст; гусолахо.

Халқи Исроил торафт бештар гуноҳ карда, аз нуқра бутҳо месозанд. Онҳо ба ин бутҳо саҷда мекунанд ва ба онҳо қурбонӣ мекунанд.

1: Бутпарастӣ мувофиқи Навиштаҳо гуноҳ аст ва набояд аз ҷониби халқи Худо амал кунад.

2: Ибодати ҳақиқӣ танҳо аз ҷониби Худост, на аз бути одамӣ.

1: Хуруҷ 20: 3-5 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳайкаеро ба сурати ҳеҷ чиз дар осмон дар осмон ё дар зери замин ё дар обҳои поёнӣ насоз. Саҷда накун. ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2: Ишаъё 44: 9-11 "Ҳар касе, ки бутҳо месозанд, ҳеҷ аст, ва он чизҳое, ки онҳо ганҷ мегузоранд, бефоида аст. Онҳое, ки мехоҳанд барои онҳо сухан гӯянд, кӯранд; онҳо аз хиҷилҳои худ бехабаранд. Бут, ки ба ӯ ҳеҷ фоидае намедиҳад? Ӯ ва хешовандонаш хиҷил хоҳанд шуд, ҳунармандон ҷуз мардон нестанд. Бигзор ҳама ҷамъ шаванд ва мавқеъи худро бигиранд, ба даҳшат ва расвоӣ дучор хоҳанд шуд».

Ҳушаъ 13:3 Бинобар ин онҳо мисли абри субҳ ва мисли шабнам барвақт гузаранда, мисли коҳ, ки бо гирдбод аз фарш берун ронда мешавад, ва мисли дуд аз дудкаш хоҳанд буд.

Мардум Худоро фаромӯш кардаанд ва ҷазои мисли абру шабнам, коҳ ва дуд нест мешаванд.

1. Бе Худо, Мо ҳеҷ ҳастем

2. Оқибатҳои фаромӯш кардани Худо

1. Забур 121: 1-2 - "Чашмони худро ба теппаҳо хоҳам бурд, ки кӯмаки ман аз куҷо меояд. Ёрии ман аз ҷониби Худованд, ки осмон ва заминро офарид, меояд".

2. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Ҳушаъ 13:4 Аммо ман Худованд Худои ту аз замини Миср ҳастам, ва ту ҷуз Ман худое нахоҳӣ ёфт, зеро ки ҷуз ман наҷотдиҳандае нест.

Худо ба халқи Исроил хотиррасон мекунад, ки Ӯ ягона наҷотдиҳандаи онҳост ва онҳо набояд ба ҳеҷ худои дигаре донанд ва бовар кунанд.

1. Боварӣ ба Худованд: Чӣ тавр наҷотро дар танҳоӣ дар Худо пайдо кардан мумкин аст

2. Ягона будани Худо: Таҷлили табиати истисноии Наҷотдиҳандаи мо

1. Ишаъё 43:11 - Ман, Ман Худованд ҳастам, ва ғайр аз Ман наҷотдиҳандае нест.

2. Матто 1:21 - Ва вай Писаре зоид, ва ту Ӯро Исо хоҳӣ номид, зеро Ӯ халқи Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод.

Ҳушаъ 13:5 Ман туро дар биёбон, дар замини хушксолии азим медонистам.

Худо моро ҳатто дар рӯзҳои сахту сахтӣ медонад.

1. Муҳаббати абадии Худо дар замонҳои озмоиш

2. Ҷустуҷӯи нерӯ дар замонҳои душвор

1. Такрори Шариат 31:8 - "Худованд аст, ки пешопеши шумо меравад. Ӯ бо шумо хоҳад буд; Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад. Натарсед ва ҳаросон нашавед.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Ҳушаъ 13:6 Аз рӯи чарогоҳи худ сер шуданд; пур шуданд ва дилашон сарбаланд буд; бинобар ин маро фаромӯш кардаанд.

Ҳушаъ 13:6 ҳамчун ёдраскуние хизмат мекунад, ки ба файзи Худо такя кунем, на ба молу мулки дунё. 1. «Дили каноат» 2. «Хатари кибру гурур». 1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам». 2. Яъқуб 4:13-17 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии ту чист?Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.Ба ҷои ин бояд бигӯӣ: Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.Чун аст, ки бо такаббури худ фахр мекунӣ. Ҳамаи ин фахр кардан бад аст».

Ҳушаъ 13:7 Бинобар ин Ман барои онҳо мисли шер хоҳам буд, ва дар роҳи онҳо мисли паланг хоҳам буд.

Худо бар мардумаш мисли шеру паланг нигахбон мешавад.

1. Худо ҳамеша моро назорат мекунад ва муҳофизат мекунад - Забур 120:3-4

2. Вафодории мо ба Худо боиси муҳофизати Ӯ мегардад - Ҳушаъ 11:4

1. Забур 121:3-4: «Вай намегузорад, ки пои ту ҷунбонад; ҳар кӣ туро нигоҳ медорад, хоб нахоҳад рафт.

2. Ҳушаъ 11: 4: "Ман онҳоро бо риштаҳои меҳрубонӣ, бо бандҳои муҳаббат роҳнамоӣ кардам, ва ман барои онҳо ҳамчун шахсе шудам, ки юғи даҳони онҳоро сабук мекунад, ва ман ба онҳо хам шуда, онҳоро ғизо додам".

Ҳушаъ 13:8 Ман онҳоро мисли хирсе, ки аз ҷасади худ маҳрум шудааст, пешвоз хоҳам гирифт, ва дили онҳоро пора хоҳам кард, ва дар он ҷо онҳоро мисли шер хоҳам хӯрд: ҳайвони ваҳшӣ онҳоро пора-пора хоҳад кард.

Худо банӣ-Исроилро барои гуноҳҳои худ ҷазо хоҳад дод, ки мисли хирси ғамзада ва шери хӯранда амал мекунанд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани қудрати азоби Ӯ

2. Муҳаббат ва раҳмати Худо: омурзиш дар баробари гуноҳ

1. Ирмиё 30:14-15 - Ҳама дӯстдорони ту туро фаромӯш кардаанд; туро намеҷӯянд. Зеро ки ман туро бо захми душман, бо азоби бераҳм, барои бисёре аз гуноҳҳои ту захмӣ кардам; зеро ки гуноҳҳои шумо зиёд шудааст.

2. Ҳизқиёл 34:11-16 - Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман Худам гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард ва онҳоро ҷустуҷӯ хоҳам кард. Чӣ тавре ки чӯпон дар рӯзе, ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ рамаи худро меҷӯяд, Ман низ гӯсфандони Худро меҷӯям ва онҳоро аз ҳама ҷойҳое, ки дар рӯзи абрнок ва торик пароканда буданд, раҳо хоҳам кард. Ва онҳоро аз қавмҳо берун хоҳам овард, ва аз кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба замини худ хоҳам овард; Ман онҳоро дар кӯҳҳои Исроил, дар водиҳо ва дар тамоми маҳалҳои аҳолинишини ин кишвар мехӯронам. Ман онҳоро дар чарогоҳи хуб медиҳам, ва оғили онҳо дар кӯҳҳои баланди Исроил хоҳад буд. Дар он ҷо онҳо дар оғили хуб хобида, дар чарогоҳи сералафи кӯҳҳои Исроил мечаронанд. Ман рамаи Худро мечаронам, ва онҳоро хобонам, мегӯяд Худованд Худо.

Ҳушаъ 13:9 Эй Исроил, ту худро ҳалок кардаӣ; аммо мадади Ту дар ман аст.

Исроил худро несту нобуд кард, аммо Худо мададгори он аст.

1. "Кӯмаки Худо дар вақти ниёз"

2. «Қувваи тавба ва барқарорсозӣ»

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Яъқуб 4:7-8 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ҳушаъ 13:10 Ман подшоҳи ту хоҳам буд: дар ҳама шаҳрҳоят касе дар куҷост, ки туро наҷот диҳад? ва доварони худро, ки дар бораи онҳо гуфтай, ба ман подшоҳ ва мирон деҳ?

Худо ба халқи Исроил хотиррасон мекунад, ки Ӯ подшоҳи ҳақиқии онҳост ва танҳо Ӯст, ки онҳоро наҷот дода метавонад.

1. Худо бузургтар аз ҳар подшоҳи дигар аст

2. Қудрати Подшоҳи Осмонии мо

1. Ишаъё 43:3 - "Зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам; Ман Мисрро ба фидияи ту, Куш ва Себоро ба ивази ту медиҳам".

2. Забур 24:8-10 - "Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованди тавоно ва тавоно, Худованди тавоно дар ҷанг. Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо; эй дарҳои қадим, боло кунед, ки Подшоҳи ҷалол дарояд. Ӯ кист, ин Подшоҳи ҷалол? Худованди Қодири Мутлақ вай Подшоҳи ҷалол аст».

Ҳушаъ 13:11 Ман ба ту дар ғазаби худ подшоҳе додам, ва ӯро дар ғазаби худ гирифтам.

Худо дар ғазаби Худ ба Исроил подшоҳ дод ва сипас ӯро бо ғазаби Худ бурд.

1. Ҳокимияти Худо - Ҳикояи Ҳушаъ 13:11 ба мо таълим медиҳад, ки Худо соҳибихтиёр аст ва ҳеҷ кас наметавонад ба иродаи Ӯ муқобилат кунад.

2. Оқибатҳои гуноҳ - Вақте ки мо аз Худо ва гуноҳ рӯй мегардонем, бо оқибатҳои хашми Ӯ рӯбарӯ мешавем.

1. Румиён 9:17 - Зеро Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: "Маҳз барои ҳамин Ман туро эҳьё кардам, то ки қудрати Худро дар ту нишон диҳам, ва исми Ман дар тамоми замин мавъиза шавад".

2. Дониёл 4:34-35 - Дар охири рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон бардоштам ва ақли ман ба ман баргашт, ва ман Ҳаққи Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам. салтанати абадӣ аст, ва салтанати ӯ аз насл ба насл пойдор аст; тамоми сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд, ва Ӯ мувофиқи хости худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва касе наметавонад дасти ӯро бигирад ва ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардаӣ?"

Ҳушаъ 13:12 Гуноҳии Эфроим баста аст; гуноҳаш пинҳон аст.

Гуноҳи Эфроим ҷазо хоҳад гирифт.

1. Оқибатҳои гуноҳ: ҷазои Эфроим

2. Аҳамияти адолат: Роҳи парҳез аз ҷазо

1. Масалҳо 28:13 - "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон мекунад, муваффақ намешавад, балки касе ки иқрор шуда, онҳоро рад кунад, марҳамат мекунад".

2. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ ба якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

Ҳушаъ 13:13 Ғуссаҳои зани зоянда бар сари ӯ хоҳанд омад: вай писари нодон аст; зеро вай набояд дар ҷои таваллуди кӯдакон дер бимонад.

Доварии Худо бар касоне хоҳад омад, ки беақл ҳастанд ва аз қабули воқеияти вазъияти худ саркашӣ мекунанд.

1. Ҳақиқати ҳукми Худо

2. Ҳикмати қабули шароитҳои мо

1. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

2. Забур 119:67-68 - Пеш аз он ки ба ранҷу азоб гирифтор шавам, гумроҳ шудам, аммо ҳоло каломи Туро риоя мекунам. Ту некӣ ва некӣ кун; Шариатҳои Худро ба ман омӯз.

Ҳушаъ 13:14 Ман онҳоро аз қудрати қабр фидия хоҳам дод; Ман онҳоро аз марг раҳо хоҳам кард: эй марг, балоҳои ту хоҳам буд; Эй қабр, ман ҳалокати ту хоҳам буд: тавба аз чашмони ман пӯшида хоҳад шуд.

Худо мехоҳад моро аз марг ва қабр раҳо кунад.

1. Қудрати кафорат: раҳмати Худо абадӣ аст

2. Умеди мо дар қабр: Муҳаббати Худо маргро мағлуб мекунад

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ишаъё 43:1-3 - Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

Ҳушаъ 13:15 Ҳарчанд ӯ дар миёни бародаронаш борвар бошад ҳам, боди шарқӣ хоҳад омад, ва шамоли Худованд аз биёбон вазида, чашмааш хушк хоҳад шуд, ва чашмааш хушк хоҳад шуд; ганҷро ғорат хоҳад кард. аз хамаи зарфхои гуворо.

Ба халқи Худо фаровонӣ дода шудааст, аммо агар онҳо содиқ набошанд, Ӯ онро аз байн мебарад.

1. "Баракат ва лаънати фаровонӣ: вафодор мондан дар замони фаровонӣ"

2. "Ҷустуҷӯи баракати Худо: интихоби вафо ва сарват"

1. Такрори Шариат 28:1-14 - Ваъдаи Худо дар бораи баракат ва лаънат

2. Яъқуб 5:2-5 - Огоҳӣ аз фаровонӣ ва тамаъкорӣ

Ҳушаъ 13:16 Сомария хароб хоҳад шуд; зеро ки вай бар зидди Худои худ исён кардааст: онҳо аз шамшер хоҳанд афтод; кӯдакони онҳо пора-пора хоҳанд шуд, ва занони кудакашон пора-пора хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи нобудшавии Сомария бо сабаби исёни онҳо бар зидди Худо мебошад.

1. Дар хотир доштани садоқати мо: Фаҳмидани оқибатҳои исён бар зидди Худо

2. Даъват ба тавба: Ислоҳот барои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ишаъё 1:2-20 - Даъвати Худо ба тавба ва огоҳӣ аз оқибатҳои беитоатӣ

2. Ирмиё 2:19 - Илтиҷои Худо барои баргаштан ба Ӯ бо тамоми дилу ҷони худ

Боби 14-и Ҳушаъ китобро бо даъват ба тавба, барқарорсозӣ ва барқарор кардани муносибат бо Худо анҷом медиҳад. Дар ин боб аҳамияти тавбаи самимӣ, рӯйгардонӣ аз бутпарастӣ ва такя ба Худо дар наҷот ва баракатҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо даъват ба бозгашт ба Худованд ва талаби омурзиши Ӯ оғоз мешавад. Одамон даъват карда мешаванд, ки суханони тавба кунанд ва гуноҳҳои худро эътироф кунанд ва аз Худо хоҳиш кунанд, ки онҳоро бо меҳрубонӣ қабул кунад ва ваъда диҳад, ки дигар ба бутҳо такя накунанд (Ҳушея 14:1-3).

Сархати 2: Дар ин боб ба бефоида будани такя ба нерӯи инсонӣ ва неруҳои дунявӣ таъкид шудааст. Он одамонро ташвиқ мекунад, ки танҳо ба Худо таваккал кунанд ва онҳоро ба шифо ва барқарорсозии Ӯ итминон диҳад. Худо мисли шабнаме хоҳад буд, ки онҳоро тароват мебахшад ва эҳё мекунад ва онҳоро мешукуфад ва мешукуфад (Ҳушея 14:4-7).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи муҳаббат ва раҳмдилии Худо ба анҷом мерасад. Сарфи назар аз исёни гузаштаи онҳо, Худо ӯҳдадории Худро эълон мекунад, ки бепарвоии онҳоро шифо медиҳад ва онҳоро озодона дӯст медорад. Одил нашъунамо хоҳанд ёфт, ва Худо ба халқи худ баракатҳои фаровон медиҳад (Ҳушея 14:8-9).

Дар ҷамъбаст,
Боби 14 Ҳушаъ китобро бо даъват ба тавба анҷом медиҳад,
барқарорсозӣ ва барқарор кардани муносибат бо Худо, тавбаи самимиро таъкид мекунад
ва таваккал ба Худо барои наҷот ва баракатҳо.

Даъват кунед, то ба сӯи Худованд баргардед ва аз Ӯ бахшиш бихоҳед.
Тавба кунед ва аз такя ба бутҳо даст кашед.
Ба беҳуда будани такя ба нерӯи инсонӣ ва қудратҳои дунё таъкид.
Ташвиқ ба таваккал ба Худои ягона ва кафолати шифо ва барқарорсозии Ӯ.
Ваъдаи муҳаббат ва шафқати Худо сарфи назар аз исёни гузашта.
Уҳдадорӣ барои шифо додани бепарвоии онҳо ва озодона дӯст доштани онҳо.
Эъломияи шукуфоӣ барои баракатҳои одилона ва фаровон аз ҷониби Худо.

Ин боби Ҳушаъ китобро бо даъват ба тавба, барқароршавӣ ва муносибатҳои нав бо Худо ба анҷом мерасонад. Боб бо даъвати самимӣ барои бозгашт ба сӯи Худованд ва талаби омурзиши Ӯ оғоз мешавад. Мардумро даъват мекунанд, ки калимаҳои тавбаро биёваранд, гуноҳҳои худро эътироф мекунанд ва ваъда медиҳанд, ки дигар ба бутҳо такя накунанд. Дар ин боб беҳуда будани такя ба нерӯи инсонӣ ва қудрати дунявӣ таъкид шуда, мардумро ба таваккал ба Худои якто ташвиқ мекунад. Он онҳоро ба шифо ва барқарорсозии Ӯ итминон медиҳад ва ҳузури Ӯро бо шабнам тароватбахш ва эҳёкунанда муқоиса мекунад, ки боиси шукуфтан ва шукуфоии онҳо мегардад. Боб бо ваъдаи муҳаббат ва шафқати Худо ба анҷом мерасад. Сарфи назар аз исёни гузаштаи онҳо, Худо ӯҳдадории Худро эълон мекунад, ки бепарвоии онҳоро шифо медиҳад ва онҳоро озодона дӯст медорад. Одилон нашъунамо меёбанд ва Худо ба халқаш баракатҳои фаровон медиҳад. Дар ин боб аҳамияти тавбаи самимӣ, рад кардани бутҳо ва таваккал ба Худо барои наҷот ва баракатҳо таъкид шудааст. Он китоби Ҳушаъро бо ёддошти умедбахш ба анҷом мерасонад, ки муҳаббат, марҳамат ва хоҳиши барқарор кардани муносибатҳои Худоро бо халқи Ӯ таъкид мекунад.

Ҳушаъ 14:1 Эй Исроил, ба сӯи Худованд Худои худ баргард; зеро ки ту аз гуноҳи худ афтодаӣ.

Ҳазрати Ҳушаъ исроилиёнро даъват мекунад, ки ба сӯи Худованд баргарданд.

1. "Даъват ба тавба: Ҳушаъ 14:1"

2. "Раҳмат ва омурзиши Худо: Паём аз Ҳушаъ 14:1"

1. Юил 2:12-13 - "Бинобар ин, алҳол низ, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй оваред: ва дили худро пора кунед, на либоси худро, ва ба Худованд Худои худ рӯй овар, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин ва меҳрубони бузург аст ва аз бадӣ тавба мекунад».

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Ҳушаъ 14:2 Суханони худро бо худ бигир ва ба Худованд рӯй овар: ба ӯ бигӯ: "Ҳама шароратро дур кун ва моро бо марҳамат қабул кун; мо гӯсолаҳои лабони худро ҳамин тавр хоҳем дод".

Худо мехоҳад, ки мо суханони худро ба сӯи Ӯ бигирем ва аз гуноҳҳоямон рӯй гардонем. Мо бояд аз Ӯ бихоҳем, ки моро бубахшад ва моро меҳрубонона қабул кунад. Он гоҳ мо бояд дар ивази Ӯ ҳамду сано хонем.

1. Қувваи иқрор: Чӣ тавр бояд ба Худо бо суханони тавба муроҷиат кард

2. Неъмати лутфу марҳамат: Таҷрибаи омурзиш ва пазириши Худованд

1. Забур 51:1-2 - Ба ман раҳм кун, эй Худо, мувофиқи муҳаббати бепоёни худ; мувофиқи марҳамати бузурги Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Ҳама гуноҳҳои маро бишӯй ва маро аз гуноҳам пок кун.

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

Ҳушаъ 14:3 Ашур моро наҷот нахоҳад дод; Мо ба аспон савор нахоҳем шуд, ва дигар ба кори дастони худ намегӯем: "Ту худоёни мо ҳастӣ, зеро ки ятим дар ту марҳамат мекунад".

Халқи Исроил бояд аз худоёни козиб рӯй гардонанд ва танҳо ба Худо таваккал кунанд.

1. Қудрати тавба: рӯйгардонӣ аз худоёни козиб ба Худои танҳо

2. Ваъдаи раҳмат: таваккал ба Худо барои наҷот

1. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ирмиё 29:12-13 Он гоҳ шумо Маро мехонед ва омада, ба ман дуо гӯед, ва Ман шуморо мешунавад. Маро чустучу хоҳӣ кард, вақте ки маро бо тамоми дил меҷӯӣ. Ман аз ҷониби ту пайдо хоҳам шуд, мегӯяд Худованд, ва сарвати туро барқарор хоҳам кард, ва шуморо аз тамоми халқҳо ва ҳамаи ҷойҳое, ки шуморо рондаам, ҷамъ хоҳам овард, мегӯяд Худованд, ва шуморо ба маконе, ки аз он ҷо мебарам, бармегардонам. туро ба бадарга фиристод.

Ҳушаъ 14:4 Уларнинг ғазабсизликларини шифо этаман, уларни бефойда севишимга олиб келаман, чунки ғазабим ундан қайтарилди.

Худо ваъда медиҳад, ки сарфи назар аз ақибнишинии мо, моро озодона шифо медиҳад ва дӯст медорад.

1: Муҳаббати бечунучарои Худо: Ҳушаъ 14:4

2: Ба хона бармегардад: Ҳушаъ 14:4

1:1 Юҳанно 4:8 - Худо муҳаббат аст.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ҳушаъ 14:5 Ман мисли шабнам барои Исроил хоҳам буд: вай мисли савсан нашъунамо карда, решаҳои худро мисли Лубнон берун хоҳад кард.

Муҳаббати Худо ба Исроил кафолат медиҳад, ки онҳо мисли савсан нашъунамо меёбанд.

1. Қудрати муҳаббати Худо: Чӣ тавр он ҳаётро тағир медиҳад

2. Рушди имон: Таҷрибаи меваҳои баракати Худо

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад ва аз гармӣ наметарсад. меояд, зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро меваҳояшро бас намекунад.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Ва чаро шумо дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ тавр онҳо мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд. ... Ва дар пайи он мабош, ки чӣ бихӯрӣ ва чӣ бинӯшӣ ва хавотир нашав. Зеро ки ҳамаи халқҳои ҷаҳон дар пайи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари шумо медонад, ки шумо ба онҳо эҳтиёҷ доред.

Ҳушаъ 14:6 Шохаҳои ӯ паҳн хоҳанд шуд, ва зебоии ӯ мисли дарахти зайтун ва бӯи ӯ мисли Лубнон хоҳад буд.

Худо ваъда медиҳад, ки тавба ва тавбакунандагонро бо зебоӣ ва хушбӯйе монанди дарахти зайтун ва Лубнон подош хоҳанд дод.

1. Мағфирати Худо: Дарахти зайтуни зебоӣ ва хушбӯй

2. Дар тавба пайдо кардани зебоӣ ва хушбӯй

1. Юҳанно 15:1-5 - Исо токи ҳақиқӣ аст ва онҳое ки дар Ӯ бимонанд, меваи фаровон хоҳанд овард

2. Ишаъё 55: 6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад ва Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст

Ҳушаъ 14:7 Онҳое ки дар зери сояи Ӯ сокинанд, бармегарданд; онҳо мисли ҷуворимакка эҳё хоҳанд шуд, ва мисли ток мерӯянд; бӯи он мисли майи Лубнон хоҳад буд.

Халқи Худо бармегардад ва мисли ғалла ва ангури Лубнон шукуфон хоҳад кард.

1. Қудрати фазли Худо барои барқарор ва эҳё

2. Ваъдаи фаровонӣ дар сояи Худо

1. Ҳизқиёл 34:26-28 - Ман онҳоро ва ҷойҳои атрофи теппаи худро баракат хоҳам дод. Дар мавсим борон мефиристам; борони баракат меборад.

2. Ишаъё 35:1-2 - Биёбон ва замини хушк шод хоҳанд шуд; биёбон шод мешавад ва гул мекунад. Мисли тимсоҳ, вай дарида гул мекунад; хеле шод мешавад ва аз шодӣ нидо мекунад.

Ҳушаъ 14:8 Эфроим гӯяд: «Бо бутҳо ман дигар чӣ кор дорам? Ман ӯро шунидам ва ӯро дидам: Ман мисли арчаи сабзам. Меваи ту аз ман ёфт шуд.

Эфроим дигар ба парастиши бутҳо майл надорад ва худро ба арчаи сабз, ки мева медиҳад, муқоиса мекунад.

1. Қувваи навсозӣ: Қиссаи Эфроим.

2. Меваи навсозӣ: Худоро дар ҷои аввал гузоштан.

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

Ҳушаъ 14:9 Кӣ доно аст, ва ӯ инро дарк хоҳад кард? оқил аст ва онҳоро хоҳад шинохт? зеро ки роҳҳои Худованд рост аст, ва одилон дар он роҳ хоҳанд рафт, вале ҷиноятқорон дар он хоҳанд афтод.

Роҳҳои Худованд одилона ва дуруст аст, ва хирадмандон ва хирадмандон онро хоҳанд донист ва дарк кунад. Аммо ситамкорон ба сабаби он меафтанд.

1. Роҳҳои Худо одилона ва дурустанд

2. Таҷовузкорон меафтанд

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Дар боби 1 Юил балои харобиовари малах, ки ба сарзамини Яҳудо гирифтор шуд, тасвир шудааст. Дар боб харобие, ки аз малах ба амал омадааст, тасвир ёфта, мардумро ба нолаю тавба даъват мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъват ба таваҷҷуҳ ва даъват ба мардум ба гӯш кардан ва расонидани паём ба наслҳои оянда оғоз мешавад. Дар бораи харобии малахҳо тавсиф карда мешавад, зеро онҳо ҳосилро хӯрда, заминро хушку холӣ гузоштаанд (Юил 1:1-4).

Параграфи 2: Боб бо тавсифи равшани ҳамлаи малах идома дорад. Малахро ба лашкар ташбеҳ медиҳанд, ки дар нобудии худ боздошташаванда ва беамон аст. Онҳо ҳама чизро дар роҳи худ хӯрда, мардумро дар мотам ва ноумедӣ гузоштанд (Юил 1:5-12).

Сархати 3-юм: Боб ба посухи нола ва мотам даъват мекунад. Ба коҳинон дастур дода мешавад, ки палос пӯшанд ва мардумро ба рӯза ва намоз роҳнамоӣ кунанд. Ҳалокат ҳамчун натиҷаи гуноҳи одамон дида мешавад ва онҳо даъват карда мешаванд, ки бо тавбаи самимӣ ба Худо муроҷиат кунанд (Юил 1:13-14).

Параграфи 4: Боб бо илтиҷо барои раҳмат ва дахолати Худо ба анҷом мерасад. Мардум вазъи ноумедии худро эътироф намуда, аз Худо талаб мекунанд, ки онҳоро аз мусибати минбаъда раҳо кунад. Онҳо вобастагии худро аз Ӯ эътироф мекунанд ва ба раҳмдилӣ ва барқарорсозии Ӯ умед мебанданд (Юил 1:15-20).

Дар ҷамъбаст,
Юил боби 1 вабои харобиовари малахро тасвир мекунад, ки ба сарзамини Яҳудо зарба зад,
мардумро ба нолаю тавба даъват мекунад.

Ба таваҷҷуҳ ва тавсифи талафоти малах.
Истеъмоли зироат ва бекор мондани замин.
Тавсифи равшани хучуми малах ва характери харобиовари онхо.
Даъват ба нола ва мотам.
Дастур ба коҳинон барои роҳнамоии мардум дар рӯза ва намоз.
Эътироф кардани харобиҳо ҳамчун натиҷаи гуноҳ.
Илтимос барои раҳмат ва дахолати Худо.
Эътироф аз вобастагӣ ба Худо ва умед ба раҳм ва барқарории Ӯ.

Дар ин боби Юил вабои харобиовари малах, ки ба сарзамини Яҳудо гирифтор шуд, тасвир шудааст. Боб бо даъват ба таваҷҷуҳ ва даъват ба мардум ба гӯш кардан ва расонидани паём ба наслҳои оянда оғоз мешавад. Дар натичаи харобихои малах ба таври равшан тасвир карда шудааст, ки онхо хосилро

нобуд карда, заминро хушку холӣ мемонанд. Ҳамлаи малах ба лашкари боздоштнашаванда монанд карда мешавад, ки ҳама чизро дар роҳи худ бемайлон нобуд мекунад. Дар боб вокуниш ба нола ва мотам даъват карда мешавад, ки коҳинон дастур додаанд, ки мардумро дар рӯза ва намоз сарварӣ кунанд. Ин харобӣ натиҷаи гуноҳи мардум дониста мешавад ва онҳоро водор мекунад, ки бо тавбаи самимӣ ба сӯи Худо рӯй оваранд. Ин боб бо илтиҷо барои раҳмат ва мудохилаи Худо анҷом мешавад, зеро мардум вазъияти ноумедии худро эътироф мекунанд ва ба раҳмдилӣ ва барқароркунии Ӯ умед доранд. Дар ин боб зарурати тавба ва таваккал ба Худо дар баробари мусибат таъкид шудааст.

Юил 1:1 Каломи Худованд, ки ба Юил ибни Фатуил нозил шудааст.

Каломи Худованд ба Юил ваҳй шуд.

1: Ҳузури Худо дар ҳаёти мо

2: Қудрати Каломи Худо

1: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2: Isaiah 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти манро ба амал оварад ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Юил 1:2 Эй пирон, инро бишнавед ва гӯш кунед, эй ҳамаи сокинони замин. Оё ин дар айёми шумо ё ҳатто дар айёми падарони шумо буд?

Ҷоил пирон ва сокинони ин заминро даъват мекунад, ки вазъияти душвореро, ки бо онҳо дучор мешаванд, баррасӣ кунанд.

1. Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор - Юил 1:2

2. Бозёфт кардани умед тавассути мусибат - Юил 1:2

1. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бош, ва дилат далер бошад; интизори Парвардигор!

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Юил 1:3 Дар ин бора ба фарзандони худ бигӯед, ва бигзор фарзандони шумо ба фарзандони худ ва фарзандони онҳо ба насли дигар нақл кунанд.

Юил мардумро ҳушдор медиҳад, ки ба фарзандони худ ва фарзандони фарзандонашон дар бораи паёме, ки ӯ меорад, нақл кунанд.

1. Вазифаи мост, ки имонамонро ба наслҳои оянда расонем.

2. Мо бояд боварӣ ҳосил кунем, ки дониши Худо тавассути ҳар насл ҳифз ва интиқол дода шавад.

1. Такрори Шариат 6:4-9 - Фармони таълим додани аҳкоми Худо ба наслҳои оянда.

2. 2 Тимотиюс 2:2 - Таълим додани насли оянда ба Худованд содиқ будан.

Юил 1:4 Он чиро, ки кирми хурмо гузоштааст, малах хӯрд; ва он чиро, ки малах монда буд, кирми саратон хӯрд; ва он чи ки кирми саратон мондааст, кирмак хӯрдааст.

Кирми нахл, малах, кирми рак ва кирмак хама заминро хурда, чизе нагузоштаанд.

1. Воқеияти сахти зиндагӣ: Омӯзиши мубориза бо талафот

2. Қудрати сабр: Нигоҳ доштани имон дар баробари мушкилот

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Юил 1:5 Эй майзадагон, бедор шавед ва гиря кунед; ва эй ҳамаи май нӯшандагон, аз шароби нав фарьёд занед; зеро он аз даҳони ту бурида шудааст.

Дар ин порча ба афроде, ки нӯшокиҳои спиртӣ доранд, панд медиҳад, ки тавба кунанд ва аз рафтори худ рӯй гардонанд.

1. Хатари нашъамандӣ: Дарки зарурати тавба кардан

2. Тасалли тавба: Интихоби рӯйгардонӣ аз гуноҳ

1. 1 ба Қӯринтиён 6:12 - Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ҳама чиз мувофиқ нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ман зери дасти касе нахоҳам шуд.

2. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Юил 1:6 Зеро бар замини ман халқе пайдо шуд, ки пурқувват ва бешуморе, ки дандонҳояш дандонҳои шер аст, ва дандонҳои рухсораи шери бузург дорад.

Ба сарзамини Исроил душмани тавоно зада даромада истодааст.

1: Мо бояд ба муқобили душмане, ки таҳдид мекунад, ки моро нобуд созад, қавӣ бошем.

2: Мо бояд ба қудрати Худо такя кунем, то душманро мағлуб кунем.

1: Эфсӯсиён 6: 10-18 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то тавонед бар зидди нақшаҳои иблис истода бошед.

2: Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Юил 1:7 Вай токи маро хароб кард, ва дарахти анҷири маро аккос кард; шохаҳои он сафед карда шудаанд.

Худо токзор ва дарахти анҷири Юилро несту нобуд карда, онҳоро бесамар ва бе шоха гузошт.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Худо метавонад ҳалокат ва навсозӣ оварад

2. Фаслҳои ранҷу азоб: Нақшаи Худо барои ҳаёти мо

1. Ишаъё 5:1-7 - Доварии Худо дар бораи беадолатӣ

2. Такрори Шариат 28:38-41 - Баракатҳо ва лаънатҳои итоаткорӣ ва беитоатӣ

Юил 1:8 Мисли бокирае, ки барои шавҳари ҷавониаш палос пӯшидааст, гиря кунед.

Юил-пайғамбар одамонро ташвиқ мекунад, ки андӯҳи худро бо палос дар мотам барои наздикони гумшудаашон баён кунанд.

1. Ғамгин шудан бо роҳи дуруст: Омӯзиш аз пайғамбар Юил.

2. Дарёфти умед дар миёни ғаму ғусса: Мулоҳизаҳо дар Юил 1:8.

1. Матто 5:4, Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4, Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Юил 1:9 Қурбонии ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ аз хонаи Худованд бурида шудааст; коҳинон, ходимони Худованд мотам мегиранд.

Коҳинон барои талафоти қурбониҳо дар хонаи Худованд мотам мегиранд.

1: Халқи Худо, новобаста аз вазъият, бояд дар хотир дошта бошад, ки ба Ӯ қурбонӣ кунанд.

2: Қурбониҳое, ки барои Худо дода мешаванд, беҳуда нест ва дар ниҳоят подош хоҳанд гирифт.

1: Isaiah 40:10 - "Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, мукофоташ бо вай аст, ва кораш дар пеши Ӯст".

2: Малокӣ 3: 10-11 - "Ҳамаи даҳьякҳоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи ман гӯшт бошад, ва ҳоло маро бо ин имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар тирезаҳои осмонро ба шумо накушоям. ва баракатеро ба шумо бирезед, ки барои қабули он ҷой кофӣ нахоҳад буд».

Юил 1:10 Саҳро хароб шудааст, замин мотам мегирад; зеро ки ҷуворимакка талаф мешавад: майи нав хушк мешавад, равган мерезад.

Замин аз хушксолии азим талаф шудани хосилро гамгин мекунад.

1: ризқи Худо дар вақти ниёз

2: Муҳимияти шукргузорӣ аз неъматҳои Худо

1: Яъқуб 1:17-18 Ҳар як инъоми нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест. Бо хости худ Ӯ моро бо каломи ростӣ ба дунё овард, то ки як навъ нахустваҳтаи офаридаҳои Ӯ бошем.

2: Забур 104:14-15 Ӯ алафро барои чорпоён мерӯёнад ва алафро барои хизмати одамон, то ки аз замин ғизо барорад; Ва майе, ки дили одамро шод мегардонад, ва равгане, ки чеҳраашро равшан мекунад, ва ноне ки дили одамро қувват мебахшад.

Юил 1:11 Шарм кунед, эй токдорон! Нола кунед, эй токдорон, барои гандум ва ҷав; зеро хосили киштзор нобуд мешавад.

Хатти нав Дехконону токпарварон аз хосили хароби майдонхои гандуму чав шармсор мешаванд.

1. Таъмини Худо дар замонҳои душвор

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем

1. Ҳастӣ 8:22 - «Ҳангоме ки замин боқӣ мемонад, кишти тухмӣ ва дарав, ва хунукӣ ва гармӣ, ва тобистон ва зимистон, ва шабу рӯз қатъ нахоҳад шуд».

2. Забур 126:5-6 - "Корандагон бо ашк бо шодӣ дарав хоҳанд кард. Ҳар кӣ берун меравад ва гиря мекунад ва тухми гаронбаҳо дорад, бешубҳа, бо шодӣ бармегардад ва бонҳои худро бо худ меорад".

Юил 1:12 Ток хушк шудааст, ва дарахти анҷир пажмурда мешавад; дарахти анор, нахл ва дарахти себ, ҳатто тамоми дарахтони саҳро пажмурда шудаанд, зеро ки шодӣ аз писарони одам пажмурда шудааст.

Тамоми дарахтони саҳро пажмурда ва бе шодӣ, зеро ки фарзандони инсон шодии худро аз даст додаанд.

1. Шодмонӣ дар замонҳои душвор: Дар миёни дард шодӣ ёфтан

2. Шодии ҳузури Худо: Эҳсоси шодӣ тавассути Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 12:3 - Бо шодӣ шумо аз чоҳҳои наҷот об хоҳед гирифт.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Юил 1:13 Камари худро бандед ва нола кунед, эй коҳинон; нола кунед, эй хизматгузорони қурбонгоҳ; биёед, эй хизматгузорони Худои ман, тамоми шаб дар палос хобед; зеро ки ҳадияи ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ аз хонаи шумо маҳфуз аст. Худоё.

Коҳинон ва ходимони қурбонгоҳ даъват карда мешаванд, ки камар банданд ва нола кунанд, зеро қурбониҳо аз хонаи Худо нигоҳ дошта мешаванд.

1. Ба ёд овардани ризқу рӯзии Худованд дар вақти зарурӣ

2. Шод шудан аз фаровонии Худо, ҳатто вақте ки вазъият тағйир меёбад

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

Юил 1:14 Рӯзаро тақдис кунед, анҷумани ботантана даъват кунед, пирон ва тамоми сокинони ин заминро дар хонаи Худованд Худои худ ҷамъ кунед ва ба Худованд истиғоса кунед.

Ба халқи Худо амр шудааст, ки дар хонаи Худованд ҷамъ шаванд, рӯза дошта бошанд ва ба Худованд нидо кунанд.

1. Қувваи дуои корпоративӣ

2. Зарурати муқаддасот

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

2. Ибриён 12:14 - «Саъю кӯшиш кунед, ки бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед ва муқаддас бошед; бе қудсият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид».

Юил 1:15 Вой бар ҳоли рӯз! зеро ки рӯзи Худованд наздик аст, ва он ҳамчун ҳалокати Худои Қодири Мутлақ фаро хоҳад расид.

Рӯзи Худованд наздик аст ва ҳалокати Худои Қодири Мутлақ фаро хоҳад расид.

1. Таъхири тавба: омодагӣ ба омадани Худованд

2. Ҳақиқати ҳукми Худо: Муқовимат бо оқибатҳои гуноҳҳои мо

1. Масалҳо 22:3 - "Чашмони хирад дар сари ӯст, аммо аблаҳ дар торикӣ роҳ меравад".

2. Амос 5: 18-20 - "Вой бар ҳоли шумо, ки рӯзи Худовандро орзу мекунед! ин барои шумо чӣ мешавад? Рӯзи Худованд зулмот аст, на рӯшноӣ. Мисли он ки одам аз шер гурехта бошад. , ва хирс бо ӯ вохӯрд; ё ба хона даромад, ва дасташро ба девор такя кард, ва мор ӯро газид; Оё рӯзи Худованд торикӣ нахоҳад буд, на равшанӣ? ?"

Юил 1:16 Оё гӯшт дар пеши назари мо, ҳа, шодӣ ва шодӣ аз хонаи Худои мо бурида нашудааст?

Аз хонаи Худо шодию шодӣ гирифта шуд.

1. Аз даст додани шодӣ ва шодӣ - Вақте ки мо шодии ҳузури Худоро аз даст медиҳем, чӣ мешавад?

2. Ғамро ба умед табдил додан - Чӣ тавр мо метавонем бо вуҷуди ғаму андӯҳи худ шодӣ пайдо кунем?

1. Забур 51:12 - Ба ман шодии наҷоти Худро баргардон ва ба ман рӯҳи омодагӣ деҳ.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

Юил 1:17 Тухмҳо дар зери лахтаҳои онҳо пӯсида, анборҳо хароб ва анборҳо вайрон шудаанд; зеро чуворимакка пажмурда шудааст.

Хосили замин нобуд шуда, анборхо хароб шудаанд.

1. Муҳимияти таваккал ба Худованд дар замони харобӣ

2. Қудрати Худо ва чӣ гуна он тавассути табиат намунаи он аст

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Айюб 38:22-26 Оё шумо ба анборҳои барф даромадед ё анборҳои жоларо дидаед, ки ман онҳоро барои рӯзҳои душворӣ, барои рӯзҳои ҷанг ва ҷанг захира мекунам? Ба он чое, ки барк пароканда мешавад, ё ба он чое, ки бодхои шарк дар руи замин пароканда мешаванд, рох чист? Кист, ки барои селҳои борон канал ва барои раъду барқ роҳе мебурад, то заминеро, ки дар он одам зиндагӣ намекунад, биёбоне, ки дар он касе нест, об диҳад.

Юил 1:18 Ҳайвонлар қандай оғламоқда! рамаи чорво парешон шудааст, зеро чарогоҳ надоранд; оре, рамахои гусфандон харобу логар шудаанд.

Аз нарасидани чарогох чорво ва чорво дар тантана мемонанд.

1. Дар вақти тангӣ ба Худо таваккал кунед.

2. Шукри неъматҳое, ки ба мо дода шудааст.

1. Забур 37:3-5 Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд. Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

2. Масалҳо 16:20 Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, некӯӣ хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, хушбахт аст.

Юил 1:19 Эй Худованд, Туро фарёд хоҳам кард, зеро ки оташ чарогоҳҳои биёбонро фурӯ бурд, ва шӯъла тамоми дарахтони саҳроро сӯзонд.

Юил-пайғамбар ба Худованд нидо карда, шикоят мекунад, ки оташ биёбонро несту нобуд кардааст ва тамоми дарахтонро сӯзондааст.

1. "Ғазаб ва марҳамати Худо: Дарсҳо аз Юил 1:19"

2. "Тасаллии нобудшавии табиат: Мулоҳизаҳо дар бораи Юил 1:19"

1. Забур 47:1-2 - "Дасти худ, эй ҳамаи қавмҳо! Бо сурудҳои баланди шодмонӣ сӯи Худо нидо кунед! Зеро ки Худованди Таоло, Подшоҳи бузург бар тамоми замин, бояд тарсонад."

2. Ишаъё 25:4 - "Зеро ки шумо барои мискинон қалъа, барои мискинон дар тангии ӯ қалъа, паноҳгоҳ аз тӯфон ва соя аз гармӣ будед; зеро нафаси бераҳм мисли тӯфон бар зидди девор».

Юил 1:20 Ҳайвоноти саҳро низ сӯи ту фарьёд мехонанд, зеро ки дарёҳои об хушк шудаанд, ва оташ чарогоҳҳои биёбонро фурӯ бурдааст.

Ҳайвоноти биёбон ба Худо нола мекунанд, зеро дарёҳо хушк шудаанд ва оташ чарогоҳҳоро несту нобуд кардааст.

1. Худо таъмин хоҳад кард: рӯҳбаландкунанда барои таваккал ба Худованд

2. Бартараф кардани душвориҳо бо имон ба Худованд

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 41:10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Юил боби 2 паёми пешгӯиро идома дода, ба рӯзи доварӣ ва даъват ба тавба диққат медиҳад. Дар ин боб лашкари тавоно ва даҳшатоваре тасвир шудааст, ки ба сарзамин ҳуҷум мекунад ва мардумро ба руҷӯъ ба Худо бо рӯзаву гиря ва тавбаи холис даъват мекунад.

Сархати 1: Боб бо тавсифи равшани лашкари пурқуввате, ки ба замин пеш меравад, оғоз мешавад. Армия хамчун кувваи бузург ва тавоно тавсиф карда мешавад, ки боиси харобии васеъ мегардад. Мардум даъват карда шудаанд, ки ба ин доварии дарпешистода омода шаванд ва бонги изтироб зананд (Юил 2:1–11).

Сархати 2: Боб ба таъхирнопазирии тавба таъкид мекунад. Мардум даъват шудаанд, ки бо рӯза, гиря ва мотам ба сӯи Худованд баргарданд. Онҳо бояд дар тавбаи самимӣ на танҳо либосҳои худро, балки дилҳои худро пора кунанд. Худо ҳамчун раҳим ва раҳмдил тасвир шудааст ва нури умеде вуҷуд дорад, ки Ӯ аз доварии худ рӯй гардонад ва раҳм кунад (Юил 2:12-14).

Параграфи 3: Боб бо даъват ба маҷлиси муқаддас идома дорад ва мардумро барои истиғфори Худо ҷамъ мекунад. Ба коҳинон дастур дода мешавад, ки аз номи мардум шафоат кунанд ва аз Худо раҳмат талаб кунанд. Замин бори дигар баракат дода мешавад ва мардум аз барқарорсозӣ ва таъминоти Худо боварӣ доранд (Юил 2:15-27).

Сархати 4: Боб бо ваъдаи аз ҷониби Худо рехтани Рӯҳи Худ дар оянда хотима меёбад. Дар осмон ва бар замин аломот ва мӯъҷизот зоҳир хоҳад шуд, ки аз рӯзи омадани Худованд башорат медиҳанд. Онҳое ки исми Худовандро мехонанд, наҷот хоҳанд ёфт ва барои бақияи халқи Худо наҷот хоҳанд ёфт (Юил 2:28-32).

Дар ҷамъбаст,
Юил боби 2 паёми пешгӯиро идома дода, ба рӯзи доварӣ нигаронида шудааст ва даъват ба тавба, бо ваъдаи барқарорсозӣ ва рехтани Рӯҳи Худо.

Тавсифи лашкари пурқуввате, ки ба замин ҳаракат мекунад.

Барои омода кардан ва садо додани ҳушдор барои доварии дарпешистода занг занед.
Таърихи тавба ва бозгашт ба сӯи Худованд бо рӯзаву гиря ва мотам.
Таваҷҷӯҳ ба тавбаи самимӣ, шикастани дилҳо ва умед ба раҳмати Худо.
Ба маҷлиси ҳаром даъват кунед ва барои омурзиши Худо шафоъат кунед.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва ризқу рӯзии замину мардум.
Ваъдаи Худо аз Рӯҳи Худ дар оянда мерезад.
Аломатҳо ва мӯъҷизот аз рӯзи омадани Худованд башорат медиҳанд.
Кафолати наҷот барои онҳое, ки исми Худовандро мехонанд.

Ин боби Юил паёми пешгӯиро идома дода, ба рӯзи доварӣ ва даъват ба тавба нигаронида шудааст. Ин боб бо тавсифи равшани лашкари пурқуввате оғоз мешавад, ки ба замин ҳаракат карда, боиси харобиҳои васеъ мегардад. Мардум даъват карда шудаанд, ки ба ин доварии дар пешистода омода шаванд ва бонги изтироб зананд. Дар ин боб ба таъхирнопазирии тавба таъкид шуда, мардумро даъват мекунад, ки бо рӯзаву гиря ва мотам ба сӯи Худованд баргарданд. Ба тавбаи самимӣ, аз ҷумла шикастани дилҳо таъкид шуда, як нури умеде ҳаст, ки Худованд аз ҳукми худ рӯй гардонад ва раҳмат кунад. Ин боб инчунин даъват мекунад, ки маҷлиси муқаддас, ҷамъ кардани мардумро барои бахшиши Худо ва коҳинон дастур доданд, ки аз номи мардум шафоат кунанд. Замин бори дигар баракат дода мешавад ва мардум аз барқароршавӣ ва ризқу рӯзии Худо итминон доранд. Ин боб бо ваъдаи аз ҷониби Худо рехтани Рӯҳи Худ дар оянда, бо аломатҳо ва мӯъҷизот, ки аз рӯзи омадани Худованд мужда мерасонад, анҷом меёбад. Онҳое ки исми Худовандро мехонанд, наҷот хоҳанд ёфт ва барои бақияи халқи Худо наҷот хоҳад ёфт. Ин боб зарурати тавба, кафолати омурзиш ва барқарорсозии Худо ва ваъдаи рехтани Рӯҳи Худоро дар оянда таъкид мекунад.

Юил 2:1 Дар Сион карнай навохед, ва дар кӯҳи муқаддаси ман бонги изтироб занед: бигзор тамоми сокинони ин замин биларзанд; зеро ки рӯзи Худованд меояд, зеро ки наздик аст;

Худо ба мардум амр медиҳад, ки дар Сион карнай навохта, дар кӯҳи муқаддаси худ бонги изтироб зананд, зеро рӯзи Худованд наздик аст.

1. Даъват ба тавба: Баррасии Юил 2:1 дар партави доварии Худо

2. Тайёрӣ ба рӯзи Худованд: Омӯзиши Юил 2:1

1. Юил 3:14, Мардум, издиҳом дар водии ҳукм, зеро ки рӯзи Худованд дар водии ҳукм наздик аст.

2. Румиён 13:11-12, Ва чун медонист, ки вақт аст, ки ҳоло вақти аз хоб бедор шудан фаро расидааст: зеро ҳоло наҷоти мо назар ба он вақте ки мо имон овардем, наздиктар аст. Шаб гузаштааст, рӯз наздик аст: Пас биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро ба бар кунем.

Юил 2:2 Рӯзи зулмот ва тира, рӯзи абрҳо ва торикии ғафс, чунон ки субҳ бар кӯҳҳо паҳн мешуд: мардуми бузург ва қавӣ; ҳеҷ гоҳ чунин нашудааст, ва баъд аз он дигар нахоҳад буд, ҳатто дар тӯли солҳои зиёд наслҳо.

Рӯзи зулмот ва тира меояд, як миллати тавоно эҳё хоҳад шуд ва дар наслҳои оянда бесобиқа ва беҳамто хоҳад буд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чаро мо бояд ба огоҳии Юил гӯш диҳем

2. Миллати бесобиқа: омодагӣ ба тасаввурнашаванда

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Румиён 15:4 - «Зеро он чи ки пештар навишта шуда буд, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи сабр ва тасаллӣ аз Навиштаҳо умед дошта бошем».

Юил 2:3 Дар пеши назари онҳо оташ фурӯ мебарад; ва аз паси онҳо шӯълае фурӯзон аст: замин мисли боғи Адан дар пеш аст, ва дар паси онҳо биёбони харобазор аст. бале, ва ҳеҷ чиз аз онҳо гурехта наметавонад.

Ин порча қудрати бездоштнашавандаи лашкари Худовандро тасвир мекунад.

1: Қудрати бездоштнашавандаи Артиши Худованд

2: Қудрати Худованд дар офариниш ва ҳалокат

1: Ишаъё 40:3-5 - Овозе нидо мекунад: Дар биёбон роҳи Худовандро тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор ва нохамвор хамвор гардад. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро ки даҳони Худованд гуфтааст.

2: Дониёл 7: 13-14 - Ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак, бо абрҳои осмон касе мисли Писари Одам омад, ва ӯ назди Қадими Айём омад ва ба ҳузури ӯ ҳозир шуд. Ва ба ӯ салтанат ва ҷалол ва салтанате дода шудааст, ки ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ӯ хизмат кунанд; Малакути Ӯ салтанати ҷовидонист, ки гузарон нест, ва салтанати ӯ несту нобуд нахоҳад шуд.

Юил 2:4 Намуди зоҳирии онҳо мисли намуди аспҳо аст; ва чун саворон, онҳо низ давида хоҳанд шуд.

Намуди зоҳирии халқи Худо ба аспҳои пурқувват монанд карда мешавад.

1. Қудрати ваҳдат: Чӣ тавр халқи Худо дар якҷоягӣ қавитаранд

2. Даъват ба амал: Чӣ тавр мо метавонем ба халқи Худо тақлид кунем

1. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо эътимод доранд, аммо мо ба исми Худованд Худои худ тавваккал мекунем.

2. Филиппиён 2:3 4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

Юил 2:5 Монанди садои аробаҳо дар қуллаҳои кӯҳҳо, мисли садои шӯълаи оташе, ки косаҳоро мехӯрад, мисли қавми пурқуввате, ки дар сафҳои ҷанг ҷамъ омадаанд, ҷаҳанд.

Сипоҳи Худо чун аробаҳо ва оташ садои баланд хоҳад кард, вақте ки онҳо ба ҷанг меоянд.

1. Қувваи итоаткорӣ - Чӣ гуна риояи фармудаҳои Худо қудрати бузурге ба вуҷуд меорад.

2. Қувваи лашкари Худо - Чӣ гуна лашкари Худо тавоно ва боздоштнашаванда ҳангоми муттаҳид шудан.

1. Ваҳй 19:11-16 - Ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед; ва Нишинандаи Ӯ Мӯъмин ва Ҳақ номида шуд, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Юил 2:6 Дар пеши назари онҳо мардум сахт дард хоҳанд дошт; ҳама чеҳраҳо сиёҳ хоҳанд шуд.

Худованд аз ҳалокати оянда огоҳ мекунад, ки одамонро андӯҳи бузурге ба бор меорад ва чеҳраи онҳоро тира мекунад.

1. Огоҳии Худо дар бораи ҳалокат - Мо бояд чӣ гуна муносибат кунем

2. Доварии оянда - Худро ҳозир омода кунед

1. Луқо 21: 25-26 - "Ва дар офтоб ва моҳ ва дар ситорагон аломатҳо хоҳанд буд; ва бар замин халқҳо ғамгин мешаванд, дар ҳайратанд; баҳр ва мавҷҳо ғуррон мекунанд; Дилҳои одамон ноумед мешаванд. Онҳоро аз тарс ва ғамхорӣ кардани он чи дар рӯи замин меоянд, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод».

2. Ишаъё 13: 8-9 - "Ва ҳаросон хоҳанд шуд: дардҳо ва андӯҳҳо онҳоро фаро хоҳад гирифт; онҳо мисли зани зоидашуда дард хоҳанд дошт; онҳо аз якдигар дар ҳайрат хоҳанд монд; чеҳраҳошон мисли аланга хоҳад буд. Инак, рӯзи Худованд меояд, ки ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то ки заминро хароб гардонад, ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард».

Юил 2:7 Онҳо мисли мардони тавоно давида хоҳанд шуд; онҳо мисли мардони ҷангӣ ба девор хоҳанд баромад; ва ҳар яке бо роҳҳои худ хоҳанд рафт, ва сафҳои худро нахоҳанд шикаст.

Худо моро даъват мекунад, ки ҳамчун ҷанговар дар артиши Худ зиндагӣ кунем, ба сӯи иродаи Ӯ давем ва аз ӯҳдадориҳои худ ба Ӯ нарафтем.

1. Дар лашкари Худованд устувор истодан

2. Давидан ба сӯи пирӯзӣ дар хидмати Худованд

1. Румиён 8:37, Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2. Эфсӯсиён 6:10-11, Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

Юил 2:8 Ҳеҷ кас дигареро наафтонад; ҳар яке бо роҳи худ хоҳанд рафт, ва ҳангоме ки ба шамшер меафтанд, маҷрӯҳ нахоҳанд шуд.

Худованд ба халқи худ ваъда медиҳад, ки дар ҷанг муҳофизат мекунад.

1. Боварӣ ба муҳофизати Худо дар замонҳои низоъ

2. Қуввати имон дар миёни ҷанг

1. Румиён 8:31 Пас, ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Юил 2:9 Онҳо дар шаҳр ба он сӯ давида хоҳанд рафт; бар девор давида, ба хонаҳо мебароянд; мисли дузд аз тирезаҳо дароянд.

Халқи Худо дигаргуниҳои бузургро эҳсос хоҳанд кард ва баракатҳои Худовандро мерос мегиранд.

1. Қудрати тағирот: Чӣ тавр Худо метавонад ба ҳаёти мо тағйирот ворид кунад

2. Неъматҳои тоъат: Чашидани подоши пайравӣ аз Парвардигор

1. Румиён 12:1-2 Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

2. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Юил 2:10 Дар пеши назари онҳо замин ларза хоҳад кард; осмон ба ларза хоҳад афтод: офтобу моҳ торик ҳоҳад буд, ва ситорагон дурахши худро аз худ дур хоҳанд кард.

Халқи Худо қудрат ва ҷалоли бузурги Худоро хоҳанд дид, вақте ки замин меларзад, осмон меларзад, ситораҳо ва офтоб торик мешаванд.

1. Қудрат ва бузургии аҷиби Худо

2. Аҷиби ҷалоли Худоро эҳсос кунед

1. Ишаъё 64:1–3

2. Забур 103:1–4

Юил 2:11 Ва Худованд овози Худро пеши лашкари худ хоҳад гуфт, зеро ки ӯрдуи вай бағоят бузург аст, зеро ки қавӣ аст, ки каломи Ӯро ба ҷо меоварад, зеро ки рӯзи Худованд бузург ва хеле даҳшатнок аст; ва кист, ки ба он тоб оварда метавонад?

Худованд пеши лашкари Худ сухан хоҳад гуфт, зеро ки қудрати Ӯ бузург аст ва каломи Ӯ иҷро хоҳад шуд. Рӯзи Худованд бузург ва даҳшатовар аст, ки ба он тоб оварда метавонад?

1: Қудрати Худо беканор аст - ҳеҷ чиз муқобили он шуда наметавонад.

2: Биёед ҳамеша дар бораи рӯзи Худованд бошем ва дилҳои худро ба пешвози он омода созем.

1: Айюб 12:13 - «Қувват ва ҳикмат аз они Ӯст; гумроҳкунанда ва гумроҳкунанда аз они Ӯст».

2: Ишаъё 40: 28-31 - "Оё намедонед? Оё нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ ғайриимкон аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе, ки қувват надорад, қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор мешаванд ва хаста мешаванд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд, аммо онҳо, ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард, бо болҳо боло хоҳанд рафт. мисли уқобҳо медаванд ва хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Юил 2:12 Пас, алҳол низ, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй гардонед:

Худованд тамоми халқи худро даъват мекунад, ки бо рӯза, гиря ва мотам бо тамоми дил ба сӯи Ӯ руҷӯъ кунанд.

1. Даъвати Худованд ба тавба

2. Даъвати Худованд ба муносибати амиқтар

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст.

2. Матто 3:2 - Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик аст.

Юил 2:13 Ва дили худро пора, на либоси худро, ва ба Худованд Худои худ рӯй овар, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, дар хашм ва меҳрубонии бузург аст, ва аз бадӣ тавба мекунад.

Юил 2:13 одамонро ташвиқ мекунад, ки ба Худо муроҷиат кунанд, зеро Ӯ омурзанда, пурсабр ва меҳрубон аст.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст

2. Рӯй овардан ба сӯи Худо дар тавба

1. Забур 145:8-9 - "Худованд меҳрубон ва пурмуҳаббат аст; дар хашм оҳиста ва марҳамати бузург аст. Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст".

2. Ҳизқиёл 18: 30-32 - "Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми ҷиноятҳои худ рӯй гардонед; бинобар ин, шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Тамоми гуноҳҳои худро, ки бо онҳо таҷовуз кардаед, аз худ дур

кунед, ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав созед, зеро ки чаро мемиред, эй хонадони Исроил?»

Юил 2:14 Кӣ медонад, ки оё ӯ бармегардад ва тавба мекунад ва баракатеро дар паси худ мегузорад; ҳатто ҳадияи ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ барои Худованд Худои ту?

Худо меҳрубон аст ва омода аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад, агар тавба кунем.

1: Мо бояд раҳмат ва омурзиши Худоро талаб кунем.

2: Тавба аз ҷониби Худо баракатҳои бузург меорад.

1: Луқо 15:7 - Ба шумо мегӯям, ки ҳамин тавр, дар осмон барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба кардан эҳтиёҷ надоранд, бештар шодӣ хоҳанд кард.

2:2 Қӯринтиён 5:17-19 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад! Ҳамаи ин аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Масеҳ бо Худ оштӣ дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо ато кард: он ки Худо ҷаҳонро бо Худ дар Масеҳ оштӣ медод, ва гуноҳҳои одамонро бар зидди онҳо ҳисоб намекард. Ва ӯ ба мо паёми оштӣ додааст.

Юил 2:15 Дар Сион карнай навозед, рӯза гиред, анҷумани тантанавиро даъват кунед:

Дар порчаи Юил 2:15 даъват мекунад, ки дар Сион анҷумани тантанавӣ баргузор шавад.

1: Дар Юил 2:15 Худо моро даъват мекунад, ки дар Сион барои ҷамъомади тантанавӣ ҷамъ шавем. Ин як фурсатест, ки мо бо ҳам ҷамъ омада, иродаи Худоро ҷӯем ва худро ба Ӯ бахшидаем.

2: Дар Юил 2:15, Худо моро даъват мекунад, ки барои ҷустуҷӯи иродаи Ӯ ҷамъ шавем. Мо бояд аз ин фурсат истифода бурда, нақшаҳои худро як сӯ гузорем ва ба нақшаи Ӯ диққат диҳем. Барои ин мо бояд рӯза дошта бошем ва дар Сион барои ҷамъомади ботантана ҷамъ шавем.

1:1 Петрус 5:5-7 - Ҳамин тавр, эй ҷавонтар, худро ба пирони худ итоат кунед. Ҳамаи шумо, дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад. Тамоми изтироби худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

2: Ибриён 10: 24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

Юил 2:16 Мардумро ҷамъ кунед, ҷамоатро тақдис кунед, пиронро ҷамъ кунед, кӯдакон ва ширхӯронро ҷамъ кунед: бигзор домод аз хонаи худ берун равад, ва арӯс аз ҷевони худ.

Юил 2:16 ба мардум дастур медиҳад, ки барои ҷашн дар ҷамъомад ҷамъ шаванд.

1. Фаҳмидани шодии ҷомеа: Таҳқиқи Юил 2:16

2. Якҷоя ҷашн гирифтан: Даъвати Юил 2:16

1. Румиён 12:5 - "Пас, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва ба таври алоҳида узвҳои якдигарем."

2. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед."

Юил 2:17 Бигзор коҳинон, ходимони Худованд, дар миёни айвон ва қурбонгоҳ гиря кунанд, ва бигӯянд: «Эй Худованд, қавми Худро раҳм кун, ва мероси Худро барои маломат надиҳ, то ки халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ кунанд. Чаро дар миёни мардум бигӯянд: "Худои онҳо куҷост?"

Коҳинон бояд аз Худованд илтиҷо кунанд, ки халқи Худро раҳо кунад ва нагузорад, ки онҳо аз ҷониби халқҳо таъна кунанд.

1. Қувваи дуо: Илтиҷо кардан бо Худованд аз номи халқаш

2. Оқибатҳои инкор кардани Худо: ранҷу маломат аз ҷониби бутпарастон

1. Ишаъё 59:1-2 - Инак, дасти Худованд кӯтоҳ нашудааст, ки наҷот дода наметавонад; ва гӯши ӯ вазнин нест, ки мешунавад; Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудо шудааст, ва гуноҳҳои ту рӯи Ӯро аз ту пинҳон кардааст, то ки нашунавад.

2. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Юил 2:18 Он гоҳ Худованд ба замини худ ҳасад мебарад, ва ба қавми Худ раҳм хоҳад кард.

Худованд барои халқи худ ва замине, ки дар он зиндагӣ мекунанд, аз ғам ва раҳм пур мешавад.

1.Муҳаббат ва меҳрубонии Худо ба халқаш

2. Ғамхории Худо дар бораи офаридаҳояш

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

2. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; Дар замин сокин шавед ва аз садоқати Ӯ бихӯред. Худро низ аз Худованд лаззат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод".

Юил 2:19 Бале, Худованд ба қавми худ ҷавоб дода, хоҳад гуфт: «Инак, Ман ба шумо гандум ва май ва равған мефиристам, ва аз он сер хоҳед шуд;

Худо ризқу рӯзии халқашро хоҳад дод ва дигар намегузорад, ки онҳо расво шаванд.

1. Ризки Худо – Донистани он, ки ҳар чӣ набошад, Худо ҳамеша ризқи мардумашро медиҳад

2. Ҳимояи Худо - таваккал ба Худо, ки моро аз маломат ва расвоӣ нигоҳ дорад

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед, зеро Падари осмониатон медонад, ки шумо ба чӣ ниёз доред

2. Румиён 8:31-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад

Юил 2:20 Аммо Ман лашкари шимолиро аз шумо дур хоҳам бурд, ва ӯро ба замини бесамар ва харобае хоҳам бурд, ва рӯяш ба баҳри шарқӣ ва аз пасаш ба сӯи баҳри олӣ, ва бадбӯйаш ба боло хоҳад рафт. , ва бӯи бади вай пайдо хоҳад шуд, зеро ки ӯ корҳои бузург кардааст.

Худованд лашкари шимолиро ба дур ва ба замини бекорхобида мебарад ва ҳузури лашкар бӯи бад хоҳад дошт.

1. Мо бояд ба Худованд таваккал кунем, ки ҳама гуна қувваҳои душвор ва ташвишоварро дар ҳаёти мо дур кунад.

2. Худо қодир аст, ки дар мавриди ниёзамон адолат ва ҳимоят кунад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 33:17 - «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад».

Юил 2:21 Натарс, эй замин! шод ва шод бошед, зеро ки Худованд корҳои бузург хоҳад кард.

Ваъдаи Худо дар бораи чизҳои бузург моро бармеангезад, ки имон ва шодмонӣ дошта бошем.

1. Имони шодмонӣ: баракати имон ба ваъдаҳои Худо

2. Шод шудан дар Худованд: Таҷрибаи чизҳои бузурги Худо

1. Румиён 15:13 - «Худои умед, ки ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед».

2. Ишаъё 12:2 - "Албатта Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам. Худи Худованд, худи Худованд қуввати ман ва муҳофизати ман аст; Ӯ наҷоти ман шудааст".

Юил 2:22 Натарсед, эй ҳайвоноти саҳро; зеро чарогоҳҳои биёбон баҳор мерӯянд, зеро дарахт меваи худро медиҳад, дарахти анҷир ва ток қуввати худро мебахшад.

Худованд ба тамоми махлуқоташ неъматҳои фаровон медиҳад.

1. Фаровонии ризқи Худо

2. Шод шудан аз неъматҳои Парвардигор

1. Забур 65:9–13

2. Ишаъё 55:10–11

Юил 2:23 Пас, эй писарони Сион, шод бошед, ва дар Худованд Худои худ шодӣ кунед, зеро ки Ӯ ба шумо борони пештараро мӯътадил дод, ва бароятон борон, борони пештара ва охиринро борид. дар мохи аввал борон меборад.

Худованд Худо бо марҳамат ба писарони Сион боронҳои мӯътадил дод ва дар моҳи аввал борони фаровон хоҳад дод.

1. Боварӣ ба ризқи фаровони Парвардигор

2. Шод шудан аз вафодории Худованд

1. Масалҳо 10:22 - «Баракати Худованд сарват меорад, бе заҳмати дарднок».

2. Забур 64:10 - "Ту ба ҷӯякҳои он фаровон об медиҳӣ, пуштаҳои онро ҷойгир мекунӣ, бо борон нарм мекунӣ, ва нашъунамои онро баракат медиҳӣ".

Юил 2:24 Ва фаршҳо аз гандум пур хоҳанд шуд, ва зарфҳо аз шароб ва равған пур хоҳанд шуд.

Худо барои халқи худ гандум, май ва равғани фаровон медиҳад.

1. Ризки фаровони Худованд: Таҷрибаи баракати саховати Худо

2. Вафодории бепоёни Худо: таваккал ба неъматҳои рӯзии Ӯ

1. Забур 33:10 - "Шерҳои ҷавон камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз чизи нек кам нахоҳанд монд".

2. Такрори Шариат 8:18 - "Ва Худованд Худои худро ба ёд оваред, зеро Ӯст, ки ба шумо қудрат медиҳад, ки сарват ба даст ored, то аҳди Худро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, пойдор созад, чунон ки имрӯз аст".

Юил 2:25 Ва ман солҳоеро, ки малах хӯрдааст, кирми саратон ва кирмак ва хурмо, лашкари бузурги худро, ки ба миёни шумо фиристодам, баргардонам.

Худо ваъда медиҳад, ки солҳоеро, ки малах ва балоҳои дигар аз мардум гирифта буданд, барқарор мекунад.

1. Барќароркунї ва кафорати Худо

2. Умед ба оғози нав

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 43:18-19 - Чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

Юил 2:26 Ва шумо ба фаровонӣ бихӯред, ва сер хоҳед шуд, ва исми Худованд Худои худро, ки ба шумо мӯъҷизот кардааст, ҳамду сано хонед, ва қавми ман ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳанд шуд.

Худованд барои халқи худ фаровонӣ хоҳад дод, ва онҳо бояд Ӯро барои корҳои аҷоибаш ҳамду сано гӯянд.

1. Таъмини Худо: Чӣ тавр баракатҳои Худованд моро нав мекунад

2. Ҳамду сано ба Худованд: Ҷашни кори аҷиби Худованд

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. Забур 103:2 - Худовандро баракат диҳед, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накунед.

Юил 2:27 Ва шумо хоҳед донист, ки Ман дар миёни Исроил ҳастам, ва Ман Худованд Худои шумо ҳастам, на ҳеҷ каси дигар; ва қавми ман ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳанд шуд.

Худо дар миёни Исроил аст ва Худои ягонаи ҳақиқӣ аст.

1. Худо ҳамеша бо мост ва ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

2. Мо бояд аз имон ва таваккал ба Худо ифтихор кунем.

1. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои ту, Ӯ Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазор насл риоя мекунад;

2. Забур 33:18 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, бар онҳое ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд.

Юил 2:28 Ва баъд аз он воқеъ хоҳад шуд, ки Рӯҳи Худро бар ҳар башар рехт; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, пирони шумо хоб хоҳанд дид, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид.

Худо ваъда медиҳад, ки Рӯҳи Худро бар ҳамаи одамон мерезад ва ба онҳо инъомҳои нубувватӣ ба монанди хоб дидан ва дидани рӯъёҳо дода мешаванд.

1. Рӯҳи Худо ба мо қувват мебахшад, то орзу ва бинем

2. Ҳис кардани Қувваи Рӯҳи Худо

1. Аъмол 2:4 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба сухан баромаданд.

2. Ишаъё 11:2 - Ва рӯҳи Худованд бар ӯ хоҳад афтод: рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Юил 2:29 Ва низ дар он айём бар ғуломон ва канизон Рӯҳи Худро рехт.

Худо ваъда медиҳад, ки Рӯҳи Худро дар рӯзҳои оянда ҳам бар бандагон ва ҳам канизон рехт.

1. Ваъдаи Худо: Чӣ тавр Худованд Рӯҳи Худро мерезад

2. Ба ваъдаҳои Худо нигоҳ доштан: Қувваи Рӯҳро эҳсос кардан

1. Аъмол 2: 17-18: "Ва воқеъ хоҳад шуд дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам: ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо хоҳанд дид рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид: ва бар бандагон ва канизони худ дар он айём Рӯҳи Худро рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард».

2. Эфсӯсиён 1:13-14: «Шумо низ ба Ӯ таваккал кардаед, пас аз он каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидед; пас аз он ки ба Ӯ имон овардаед, бо он Рӯҳи муқаддаси ваъда мӯҳр зада шудаед. ин ҷиддии мероси мо аст, то фидияи молу мулки харидашуда, ба ситоиши ҷалоли Ӯ».

Юил 2:30 Ва Ман дар осмон ва дар замин мӯъҷизот нишон хоҳам дод, хун ва оташ ва сутунҳои дуд.

Худованд дар осмонҳо ва замин бо хун, оташ ва сутунҳои дуд аломатҳои мӯъҷизавӣ нишон хоҳад дод.

1: Мо бояд аз қудрат ва ҳузури Худованд дар ҷаҳон битарсем.

2: Мо бояд аз мӯъҷизаҳои мӯъҷизаҳои Худованд битарсем.

1: Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дасти Ӯро эълон мекунад".

2: Isaiah 40:26 - "Чашмони худро боло карда, ба осмон нигоҳ кунед: Кӣ ҳамаи инҳоро офаридааст? Он ки лашкари пурситорадорро як ба як мебарорад ва ҳар якеро ба ном мехонад. Ба сабаби қудрати бузург ва тавоноии худ, ҳеҷ яке аз онҳо гум нашудааст».

Юил 2:31 Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фаро расад.

Ин порча дар бораи рӯзи доварии Худованд бузург ва даҳшатнок сухан меронад.

1. Исо меояд: Оё шумо тайёред?

2. Рӯзи Худованд: Даъват ба тавба

1. Матто 24:36-44 (Ҳеҷ кас рӯз ё соати бозгашти Худовандро намедонад)

2. Ваҳй 6:12-17 (Рӯзи бузурги ғазаби Худо)

Юил 2:32 Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт, зеро ки дар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим наҷот хоҳад буд, чунон ки Худованд гуфтааст, ва дар бақияе, ки Худованд онро занг занед.

Ин порча таъкид мекунад, ки вақте ки касе Худовандро мехонад, онҳо наҷот хоҳанд ёфт. Ин махсусан барои онҳое, ки дар Ерусалим ва Сион зиндагӣ мекунанд, дуруст аст, чунон ки Худо ваъда додааст.

1. "Қувваи дуо: Чӣ тавр даъват ба Худованд метавонад ба наҷот оварда расонад"

2. "Ваъдаҳои Худо: Чӣ тавр Ӯ ваъдаҳои Худро ба Ерусалим ва Сион иҷро мекунад"

1. Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Ишаъё 62:12 - Ва онҳо халқи муқаддас, Фидяшудаи Худованд номида хоҳанд шуд;

Боби 3 Юил рӯъёи пешгӯии ояндаро пешкаш мекунад, ки диққати худро ба доварии халқҳо ва барқарорсозии халқи Худо равона мекунад. Дар ин боб ҷамъ омадани халқҳо барои доварӣ ва баракатҳое тасвир шудааст, ки содиқони Худоро интизоранд.

Сархати 1: Боб бо тасвири халқҳое, ки барои доварӣ дар водии Еҳӯшофот ҷамъ омадаанд, оғоз мешавад. Худо онҳоро барои бадрафторӣ бо халқи худ ва тақсим кардани замини Худ маҳкум хоҳад кард. Халқҳо барои омодагӣ ба ҷанг даъват шудаанд, аммо Худо итминон медиҳад, ки Ӯ паноҳгоҳ ва қуввати онҳо хоҳад буд (Юил 3:1-8).

Сархати 2: Боб бо тавсифи ҳукме, ки халқҳоро интизор аст, идома дорад. Худованд онҳоро барои бадӣ ва зӯроварӣ доварӣ хоҳад кард, ва аъмоли онҳо подош хоҳад дод. Замин барқарор ва баракат хоҳад ёфт, ва халқи Худо онро то абад мерос хоҳанд гирифт (Юил 3:9-17).

Параграфи 3: Боб бо рӯъёи баракатҳои Худо бар халқи худ анҷом меёбад. Неъмат фаровон мешавад, замин хосили фаровон медихад. Худо дар Сион сокин хоҳад буд, ва халқи Ӯ эмин ва муҳофизат хоҳад шуд. Боб бо эъломи он, ки Худованд Худои онҳост ва онҳо халқи Ӯ хоҳанд буд (Юил 3:18-21).

Дар ҷамъбаст,
Юил боби 3 рӯъёи пешгӯии ояндаро пешкаш мекунад ва ба доварӣ тамаркуз мекунад
халқҳо ва барқарорсозии халқи Худо.

Ҷамъ кардани халқҳо дар водии Еҳӯшофот барои доварӣ.
Доварии Худо ба халқҳо барои бадрафторӣ бо халқи Худ ва тақсим кардани замини Ӯ.
Халқҳоро даъват кунед, ки ба ҷанг омода шаванд, зеро Худо паноҳгоҳ ва қуввати онҳост.
Тавсифи доварӣ ва ҷазои халқҳо барои шарорataшон.
Барқарор ва баракати замин барои халқи Худо.
Мероси замин то абад аз ҷониби халқи Худо.
Нигоҳ доштани баракатҳои Худо бар халқи худ, бо ҳосили фаровон ва амният.
Эъломияи Худованд ҳамчун Худои худ ва халқи Ӯ ҳамчун халқи Ӯ.

Ин боби Юил рӯъёи пешгӯии ояндаро пешкаш мекунад, ки диққати худро ба доварии халқҳо ва барқарорсозии халқи Худо медиҳад. Ин боб бо тасвири халқҳое, ки дар водии Еҳӯшофот барои доварӣ ҷамъ омадаанд, оғоз мешавад. Худо онҳоро барои бадрафторӣ бо халқи худ ва тақсим кардани замини Худ маҳкум хоҳад кард. Халқҳо барои омодагӣ ба ҷанг даъват карда мешаванд, аммо Худо онҳоро итминон медиҳад, ки Ӯ паноҳгоҳ ва қуввати онҳо хоҳад буд. Ин боб бо тавсифи доварӣ, ки халқҳоро интизор аст, идома медиҳад, чунон ки Худованд онҳоро барои бадӣ ва зӯроварӣ доварӣ мекунад. Аъмоли онҳо подош

дода мешавад, ва замин барқарор ва баракат барои халқи Худо, ки то абад мерос хоҳанд монд. Ин боб бо рӯъёи баракатҳои Худо бар халқи худ, бо ҳосили фаровон ва бехатарӣ анҷом меёбад. Худо дар Сион сокин хоҳад шуд, ва халқи Ӯ аз они Ӯ эълон хоҳад шуд. Ин боб ба адолати Худо, барқарорсозии халқи Ӯ ва баракатҳое, ки онҳоро дар оянда интизоранд, таъкид мекунад.

Юил 3:1 Зеро инак, дар он айём ва дар он замон, вақте ки асирии Яҳудо ва Ерусалимро боз хоҳам овард,

Худо Яҳудо ва Ерусалимро барқарор хоҳад кард.

1: Худо амин аст ва ба ваъдаҳояш вафо мекунад.

2: Барқароршавӣ ба халқи Худо тавассути садоқат ба амал меояд.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Ирмиё 29:11-14 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад. Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман шуморо мешунавам. Маро чустучу хоҳӣ кард, вақте ки маро бо тамоми дил меҷӯӣ. Ман аз ҷониби ту пайдо хоҳам шуд, мегӯяд Худованд, ва сарвати туро барқарор хоҳам кард, ва шуморо аз тамоми халқҳо ва ҳамаи ҷойҳое, ки шуморо рондаам, ҷамъ хоҳам овард, мегӯяд Худованд, ва шуморо ба маконе, ки аз он ҷо мебарам, бармегардонам. туро ба бадарга фиристод.

Юил 3:2 Ман инчунин ҳамаи халқҳоро ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба водии Еҳӯшофот фурӯд хоҳам овард, ва дар он ҷо бо онҳо барои қавми Ман ва мероси ман Исроил, ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда карда, замини маро тақсим кардаанд, баҳс хоҳам кард.

Худо ҳамаи халқҳоро ҷамъ карда, ба водии Еҳӯшофот хоҳад овард, то онҳоро барои бадрафторӣ нисбати халқи Худ ва замини Ӯ доварӣ кунад.

1. Ҳукми Худо бар ҳамаи халқҳо

2. Аҳамияти водии Еҳӯшофот

1. Ҳизқиёл 37:12-14 - Пас, нубувват кунед ва ба онҳо бигӯед: Худованд Худо чунин мегӯяд; Инак, эй қавми ман, Ман қабрҳои шуморо мекушоям, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам овард. Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо мекушодам, эй қавми худ, ва шуморо аз қабрҳои шумо берун овардам, ва рӯҳи Маро дар шумо хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед монд, ва шуморо дар замини худ: он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованд, онро гуфта, ба амал овардаам, мегӯяд Худованд.

2. Закариё 14:4 - Ва пойҳои ӯ дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки дар рӯ ба рӯи Ерусалим дар шарқ аст, хоҳанд истод, ва кӯҳи Зайтун дар миёни он ба самти шарқ ва ғарб печида хоҳад шуд, ва дар он ҷо водии хеле бузург хоҳад буд; ва нисфи кӯҳ ба тарафи шимол ва нисфи он ба тарафи ҷануб дур хоҳад шуд.

Юил 3:3 Ва барои қавми Ман қуръа партофтанд; ва писареро ба фоҳиша додаанд, ва духтарро ба шароб фурӯхтаанд, то бинӯшанд.

Мардуми Юил 3:3 барои одамони дигар қуръа партофта, онҳоро ҳамчун як қисми савдои бадахлоқона истифода бурданд, ба монанди иваз кардани писар ба фоҳиша ва духтарро ба май.

1. «Хатари савдои бадахлоқона»

2. «Оқибатҳои зараровари гуноҳ».

1. Масалҳо 6:26-29, "Зеро ки ба воситаи зани фоҳиша мард ба як пора нон оварда мешавад, ва зани зино барои ҷони гаронбаҳо шикор мекунад. Оё одам дар синаи худ оташ мегирад, ва либоси вай не? Оё касе метавонад ба болои ангиштҳои тафсон биравад, ва пойҳояш сӯзонда нашавад?

2. Яъқуб 1:14-15, "Аммо ҳар кас озмуда мешавад, вақте ки аз ҳаваси худ дур мешавад ва фирефта мешавад. Он гоҳ ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, ба вуҷуд меорад. марг».

Юил 3:4 Бале, бо ман, эй Сӯр ва Сидӯн ва тамоми соҳилҳои Фаластин, шумо чӣ кор доред? Оё маро подош медиҳед? Ва агар ба ман ҷазо диҳед, ба зудӣ ҷазои шуморо бар сари худатон хоҳам дод.

Худо ба Тир, Сидон ва соҳилҳои Фаластин ҳушдор медиҳад, ки ба нақшаҳои Ӯ барои халқаш халал нарасонанд.

1.Адолати Худо бар касонест, ки бо Ӯ мухолифат мекунанд

2. Як панд барои халал нарасондан ба нақшаҳои Худо

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 40:10-11 - Инак, Худованди Олӣ бо қудрат меояд ва Ӯ бо бозуи пурқувват ҳукмронӣ мекунад. Бингар, ки мукофоташ бо ӯ аст ва мукофоташ ҳамроҳаш аст. Вай рамаи худро чун чупон меча-рад: Баррахоро дар огуш чамъ карда, ба дилаш наздик мебарад; ба онхое, ки чавон доранд, мулоимона рохбарӣ мекунад.

Юил 3:5 Чунки шумо нуқра ва тиллои Маро гирифтаед, ва чизҳои неки маро ба маъбадҳои худ бурдаед.

Мардуми Яҳудоро барои он сарзаниш мекунанд, ки нуқра, тилло ва чизҳои зебои Худоро гирифта, ба маъбадҳои худ овардаанд.

1. Хатарҳои бутпарастӣ: Вақте ки мо чизҳои моддиро аз Худо боло мегузорем, чӣ мешавад

2. Қимати дороиҳои Худо: Омӯзиши қадр кардани он чизеро, ки Худо ба мо додааст

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳеҷ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё ба ҳеҷ чиз монанде ба он чизе, ки дар осмон дар боло аст, ё дар зери замин аст, ё ки дар оби зери замин аст: ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хидмат накун...».

2. Матто 6:19-21 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Юил 3:6 Банӣ-Яҳудо ва банӣ-Ерусалимро низ ба юнониён фурӯхтаед, то ки онҳоро аз сарҳади онҳо дур кунед.

Фарзандони Яҳудо ва Ерусалим ба ғуломии юнониён фурӯхта шуданд.

1. Неъмати озодӣ: зарурати озодӣ

2. Даъват ба ваҳдат: муттаҳид дар ҳимояи ҳошиямон

1. Хуруҷ 1:8–14

2. Ишаъё 58:6–12

Юил 3:7 Инак, Ман онҳоро аз ҷое ки шумо онҳоро фурӯхтаед, эҳьё хоҳам кард, ва мукофоти шуморо бар сари худ хоҳам дод.

Худо касонеро, ки ситам ва ситам кардаанд, бозмегардонад ва ҷазо медиҳад.

1. Адолати барқароркунандаи Худо: эътироф ва ислоҳи гуноҳи мазлумон

2. Баракатҳои бозгардонидан: Эҳсоси муҳаббати наҷотбахши Худо

1. Ишаъё 61:7-8 - Халқи ман ба ҷои нангинашон насибаи дучанд хоҳанд гирифт, ва ба ҷои расвоӣ аз мероси худ шод хоҳанд шуд; ва ба ҳамин тариқ онҳо дар замини худ вориси дучанд хоҳанд шуд, ва шодии абадӣ аз они онҳо хоҳад буд.

2. Забур 103:6-7 - Худованд барои ҳамаи мазлумон адолат ва адолатро амал мекунад. Ӯ роҳҳои Худро ба Мусо маълум кард, аъмоли худро ба банӣ-Исроил: Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст, дар муҳаббати фаровон.

Юил 3:8 Ва писарон ва духтарони туро ба дасти банӣ-Яҳудо хоҳам фурӯхт, ва онҳо онҳоро ба собиён, ба қавми дур хоҳанд фурӯхт, зеро ки Худованд инро гуфтааст.

Худованд ба банӣ-Яҳудо иҷозат медиҳад, ки писарону духтарони дигаронро ба халқи дур бифурӯшанд.

1: Ҳокими Худо дар рӯйдодҳои ҳаёти мо, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза дурдаст ё ғайричашмдошт ба назар мерасанд, аён аст.

2: Мо даъват шудаем, ки ба Худованд таваккал кунем ва ба иродаи Ӯ итоат кунем, ҳатто вақте ки нақшаҳои Ӯ аз они мо нестанд.

1: Isaiah 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

2: Такрори Шариат 8: 2-3 "Ва тамоми роҳеро, ки Худованд Худоят дар ин чил сол дар биёбон бурда буд, ба ёд овар, то туро фурӯтан созад ва туро имтиҳон намоӣ, то бидон, ки он чи дар дилат ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоят кун, ё не!» Ва туро фурӯтан кард, ва гуруснагӣ дод, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистаӣ, на падаронат медонистанд, то ба ту бидонад, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

Юил 3:9 Инро дар миёни халқҳо эълон кунед; Ба ҷанг омода шавед, тавоноҳоро бедор кунед, ҳама ҷанговарон наздик шаванд; бигзор онҳо бароянд:

Худованд ба ҳамаи халқҳо амр мекунад, ки ба ҷанг омода шаванд ва лашкарҳои худро ҷамъ кунанд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр фармони Худо дар бораи омодагӣ ба ҷанг ҳокимияти Ӯро нишон медиҳад

2. Масъулияти халқҳо: Фаҳмидани ӯҳдадориҳои мо барои итоат кардан ба Каломи Худо.

1. Ишаъё 2:4 Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва баҳсҳои халқҳои бисьёрро ҳал хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навдаҳо хоҳанд зад; халқ бар зидди халқ шамшер нахоҳанд кашид, ва онҳо дигар ҷанг нахоҳанд омӯзанд.

2. Ирмиё 6:4 Бар зидди вай ҷанг тайёр кунед; бархез ва нисфирӯзӣ ба боло равем. Вой бар ҳоли мо! зеро ки рӯз мегузарад, зеро сояҳои шом дароз мешаванд.

Юил 3:10 Арчаҳои худро ба шамшер бизанед, ва навдаҳои худро ба найза бизанед: бигзор нотавон гӯяд: "Ман қавӣ ҳастам".

Ин порча қувватро дар баробари душвориҳо ташвиқ мекунад ва аз оромиш огоҳ мекунад.

1. Қувваи қувват дар душвориҳо

2. Бартараф кардани қаноатмандӣ дар баробари мушкилот

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Юил 3:11 Худро ҷамъ кунед, ва биёед, эй тамоми халқҳо, ва гирди гирду атроф ҷамъ шавед, эй Худованд, тавоноёни Худро ба он ҷо фуруд оваред.

Худованд халқҳоро даъват мекунад, ки ҷамъ шаванд ва тавоноёни онҳоро ба ҳузури Ӯ биёранд.

1: Мо бояд дар ҳузури Худованд ҷамъ шавем ва тавонотарин қувва ва имони худро биёварем.

2: Мо бояд ҷамъ шавем, то даъвати Худовандро бишнаванд ва беҳтарин қурбонии худро ба Ӯ расонем.

1: Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед.

2: Забур 105:4 - Ба Худованд ва қуввати Ӯ нигоҳ кунед; ҳамеша рӯи Ӯро биҷӯед.

Юил 3:12 Бигзор халқҳо бедор шаванд ва ба водии Еҳӯшофот бароянд, зеро ки Ман дар он ҷо нишаста, тамоми халқҳои гирду атрофро доварӣ хоҳам кард.

Ин ояти Юил халқҳоро водор мекунад, ки ба водии Еҳӯшофот биёянд ва ба доварӣ дучор шаванд.

1. Рӯзи доварӣ меояд: Имтиҳони Юил 3:12

2. Водии Еҳӯшофот: Даъват ба тавба

1. Ваҳй 20:11-15 - Ва ман тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз рӯи Ӯ замин ва осмон гурехтаанд; ва барои онҳо ҷое ёфт нашуд.

2. Ирмиё 4:12-13 - Ҳатто шамоли пур аз он ҷойҳо сӯи ман хоҳад омад: акнун Ман низ бар онҳо ҳукм хоҳам дод; ва ту онро хоҳӣ дид.

Юил 3:13 Ба дос гузоред, зеро ки дарав пухта расидааст; биёед, фуроваред; зеро пресс пур аст, равганхо лабрез мешаванд; зеро ки шарорати онҳо бузург аст.

Хосил пухта расида, матбаа пур аст — вакти доварӣ.

1. Ҳукми Худо ба ҳар касе, ки бадӣ мекунад, хоҳад омад

2. Аз ҳосили бадкорон гурез нест

1. Румиён 2:5-9 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунед.

2. Луқо 3:17 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ду курта дорад, бояд бо касе ки ду ҷома дорад, шарик шавад; ва ҳар кӣ хӯроке дорад, бояд ҳамин тавр кунад.

Юил 3:14 Мардум, мардум дар водии ҳукм, зеро ки рӯзи Худованд дар водии ҳукм наздик аст.

Рӯзи Худованд наздик аст ва одамон бояд қарор кунанд, ки чӣ гуна ҷавоб хоҳанд дод.

1. Қабули қарорҳои оқилона дар замони номуайянӣ

2. Тайёрӣ ба рӯзи Худованд

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Амос 4:12 - Ба пешвози Худои худ, эй Исроил, омода бош.

Юил 3:15 Офтоб ва моҳ торик хоҳанд шуд, ва ситорагон дурахши худро аз даст хоҳанд дод.

Юил 3:15 замонеро пешгӯй мекунад, ки офтоб, моҳ ва ситорагон тира мешаванд.

1. Омӯзиши маънои Юил 3:15

2. Дар замони торикӣ умед пайдо кардан

1. Ишаъё 13:10 Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои онҳо равшании худро нахоҳанд дод; офтоб дар тулӯъи худ тира мешавад ва моҳ равшании худро намерезад.

2. Амос 5:18-20 Вой бар ҳоли шумо, ки рӯзи Худовандро орзу мекунед! Чаро шумо рӯзи Худовандро доред? Он торикист, на равшанӣ, гӯё марде аз шер гурехта, хирс ӯро пешвоз гирифт ё ба хона даромад ва дасташро ба девор такя кард ва мор ӯро газид. Оё рӯзи Худованд торикӣ нест, на равшанӣ, ва на тира, ки равшанӣ дар он нест?

Юил 3:16 Худованд низ аз Сион наъра хоҳад кашид, ва овози Худро аз Ерусалим баён хоҳад кард; ва осмонҳо ва замин ба ларза хоҳанд афтод, аммо Худованд умеди қавми Худ ва қуввати банӣ-Исроил хоҳад буд.

Худованд банӣ-Исроилро муҳофизат ва қувват хоҳад дод.

1. Ҳимояи Худо бепоён аст

2. Ба Худованд таваккал кунед

1. Ишаъё 40:28-31 "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас дарк карда наметавонад. «Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд; аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо бар болида парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва беҳуш намешаванд».

2. Забур 27:1, "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст, аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст, аз кӣ тарсам?"

Юил 3:17 Пас хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки дар Сион, кӯҳи муқаддаси ман сукунат дорам; он гоҳ Ерусалим муқаддас хоҳад буд, ва дигар аз он бегонагон намегузаранд.

Худо дар Сион сокин аст, ва Ерусалим муқаддас ва аз бегонагон озод хоҳад буд.

1. Аҳамияти муқаддасот

2. Вафодории Худо

1. Ишаъё 8:13-14 "Худованди лашкарҳоро тақдис кунед, ва бигзор вай тарси шумо бошад, ва бими шумо бошад. Ва ӯ барои қудс хоҳад буд, балки барои санги пешпо ва санги васваса. ба ҳар ду хонадони Исроил, барои як ҷин ва барои доме барои сокинони Ерусалим».

2. Забур 2:6 "Бо вуҷуди ин Ман подшоҳи худро бар теппаи муқаддаси худ Сион гузоштаам".

Юил 3:18 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳҳо шароби навро фурӯ хоҳанд бурд, ва теппаҳо бо шир ҷорӣ хоҳанд шуд, ва тамоми дарёҳои Яҳудо бо об ҷорӣ хоҳанд шуд, ва чашмае аз хонаи Худованд аст ва водии Шиттимро об хоҳад дод.

Дар рӯзи Худованд кӯҳҳо пур аз шароб хоҳанд буд, теппаҳо аз шир ҷорӣ хоҳанд шуд, ва тамоми дарёҳои Яҳудо пур аз об хоҳанд буд, ва аз хонаи Худованд чашмае хоҳад буд, то водиро об диҳад. аз Шитим.

1. Фаровонии баракатҳои Худо: Мулоҳиза дар бораи Юил 3:18

2. Ҷараёни бефосилаи таъминоти Худо: Омӯзиши оби ҳаёт дар Юил 3:18

1. Забур 103:10-14 - Ӯ чашмаҳоро ба водиҳо мефиристад, онҳо дар байни кӯҳҳо ҷорӣ мешаванд;

2. Ишаъё 25:6-8 - Дар ин кӯҳ Худованди Қодири Мутлақ барои ҳамаи халқҳо зиёфати серғизо омода хоҳад кард, зиёфати шароби кӯҳна ва беҳтарини гӯшт ва шаробҳои беҳтарин.

Юил 3:19 Миср харобазор хоҳад буд, ва Адӯм биёбони харобае хоҳад буд, зеро ки зӯроварӣ бар зидди банӣ-Яҳудо, зеро ки онҳо дар замини худ хуни бегуноҳ рехтаанд.

Оқибатҳои зӯроварӣ нисбати дигарон харобӣ меорад.

1. Оқибатҳои зӯроварӣ даҳшатнок аст ва бояд ба ҳар сурат пешгирӣ карда шавад.

2. Мо бояд ба љои зӯроварї, ба сӯи сулњу вањдат кор кунем.

1. Масалҳо 16:7 - "Вақте ки роҳҳои одам ба Худованд писанд меояд, вай ҳатто душманони худро бо ӯ сулҳ мекунад".

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, ба қадри ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед».

Юил 3:20 Аммо Яҳудо то абад сокин хоҳад буд, ва Ерусалим насл ба насл.

Яҳудо ва Ерусалим то абад сокин хоҳанд буд.

1. Ваъдаҳои Худо ба халқи худ: манзили абадии Яҳудо ва Ерусалим

2. Вафодории Худо: Аҳди Ӯ дар бораи то абад амнияти сокинони Яҳудо ва Ерусалим

1. Забур 104:8-9 - Ӯ аҳди худро то абад, каломеро, ки фармуда буд, барои ҳазор насл дар хотир нигоҳ медорад.

2. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

Юил 3:21 Зеро ки хуни онҳоро, ки пок накардаам, пок хоҳам кард, зеро ки Худованд дар Сион сокин аст.

Худо ваъда медиҳад, ки гуноҳҳои онҳоеро, ки ба Ӯ содиқанд ва дар Сион сокинанд, пок мекунад.

1. Ваъдаи поксозӣ: Даъвати илоҳӣ ба вафодорӣ

2. Баракатҳои истиқомат дар Сион

1. Забур 51:7 - Маро бо иссоп пок кун, ва ман пок хоҳам шуд: маро бишӯ, ва аз барф сафедтар хоҳам буд.

2. Ишаъё 35:8 - Ва дар он ҷо шоҳроҳ ва роҳе хоҳад буд, ва он роҳи қудсият номида хоҳад шуд; нопок аз болои он нагузарад; Ва ин аз они касонест, ки роҳгузарҳо ҳарчанд аблаҳ бошанд, дар он гумроҳ намешаванд.

Боби 1-уми Амос як қатор паёмҳои пешгӯиро дар бар мегирад, ки халқҳои ҳамсояро барои гуноҳҳояшон маҳкум мекунанд ва дар бораи доварӣ бар онҳо эълон мекунанд.

Параграфи 1: Боб бо эълони ҳукм бар Димишқ, пойтахти Арам оғоз мешавад. Зӯроварӣ ва зӯроварии онҳо, махсусан бар зидди мардуми Ҷилъод, боиси ҳалокати онҳо хоҳад шуд (Амос 1:1-5).

Сархати 2: Боб бо паёми доварӣ бар зидди фалиштиён идома дорад. Гуноҳҳои онҳо, аз ҷумла фурӯхтани исроилиён ба ғуломӣ, боиси ҷазои онҳо ва харобшавии шаҳрҳои онҳо мегардад (Амос 1:6-8).

Параграфи 3: Боб минбаъд Тир, як шаҳри пуриқтидори соҳилиро маҳкум мекунад. Тир барои вайрон кардани аҳд бо Исроил, машғул шудан ба савдои ғулом ва таслим кардани асирон ба Адӯм маҳкум карда мешавад. Худо ба Сӯр оташ андохта, қалъаҳои онро фурӯ хоҳад бурд (Амос 1:9-10).

Сархати 4: Дар ин боб доварӣ бар зидди Адӯм, халқе, ки аз Эсов аст, идома дорад. Адӯм барои интиқом ва хушунат алайҳи бародараш Исроил сарзаниш карда мешавад. Ғазаби Худо бар Адӯм фурӯ хоҳад рафт ва шаҳрҳои он хароб хоҳанд шуд (Амос 1:11-12).

Параграфи 5: Боб бо паёми доварӣ бар зидди Аммон анҷом меёбад. Аммон барои муносибати бераҳмона нисбат ба мардуми Ҷилъод маҳкум карда мешавад, ки занони ҳомиларо пора мекунад. Дар натиҷа, Аммон бо ҳалокат дучор хоҳад шуд ва подшоҳи он ба асирӣ бурда мешавад (Амос 1:13-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Амос як қатор паёмҳои пешгӯиро дар бар мегирад, ки халқҳои ҳамсояро маҳкум мекунанд,
ба ҷазои гуноҳашон доварӣ мекунанд.

Эълони ҳукм алайҳи Димишқ барои бераҳмӣ ва хушунаташ.
Паёми доварӣ бар зидди фалиштиён барои фурӯхтани исроилиён ба ғуломӣ.

Маҳкум кардани Тир барои вайрон кардани аҳд, машғул шудан ба савдои ғулом ва таслим кардани асирон ба Адӯм.
Эъломи доварӣ бар Адӯм барои қасосгирӣ ва хушунат алайҳи Исроил.
Паёми доварӣ бар зидди Аммон барои муносибати бераҳмонааш ба мардуми Ҷилъод.

Ин боби Амос як қатор паёмҳои пешгӯиро дар бар мегирад, ки халқҳои ҳамсояро маҳкум мекунанд ва онҳоро барои гуноҳҳояшон доварӣ мекунанд. Ин боб бо эълони доварӣ алайҳи Димишқ, пойтахти Арам, барои бераҳмӣ ва хушунати онҳо, бахусус бар зидди мардуми Ҷилъод оғоз мешавад. Ин боб бо паёмҳои доварӣ бар зидди фалиштиён барои иштироки онҳо дар тиҷорати ғулом ва бадрафторӣ бо исроилиён идома дорад. Сипас Тир барои вайрон кардани аҳд бо Исроил, машғул шудан ба савдои ғулом ва таслим кардани асирон ба Адӯм маҳкум карда мешавад. Адӯм барои интиқом ва хушунат алайҳи бародараш Исроил сарзаниш карда мешавад. Ниҳоят, Аммон барои муносибати бераҳмона нисбат ба мардуми Ҷилъод, бахусус амали шиканҷа кардани занони ҳомиладор маҳкум карда мешавад. Ин халқҳо аз доварӣ ва ҳалокати дарпешистода, ки дар натиҷаи гуноҳҳои онҳо ба сари онҳо меояд, огоҳ карда мешаванд. Ин боб ба адолати Худо ва омодагии Ӯ барои ҷавобгарии халқҳо барои аъмоли худ таъкид мекунад.

Амос 1:1 Суханони Омос, ки дар миёни чӯпонони Текӯо буд, дар бораи Исроил дар айёми Узиё подшоҳи Яҳудо ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, ду сол пеш аз заминҷунбӣ дида буд. .

Омӯс-пайғамбар дар замони ҳукмронии ду подшоҳ — Узиё ва Ёробъом дар бораи Исроил дид ва сухан гуфт.

1. Суханони пешгӯии Омӯс дар замони Узиё ва Юош.

2. Аҳамияти нубувват дар бунёди салтанати ҳақиқӣ ва одилона.

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Забур 81:3 - Ба нотавонон ва ятимон адолат диҳед; хукуки дармондагону бенавоёнро нигох дорад.

Амос 1:2 Ва гуфт: «Худованд аз Сион наъра хоҳад кард, ва овози Худро аз Ерусалим мебарорад; ва манзилҳои чӯпонон мотам хоҳанд дошт, ва қуллаи Кармил хушк хоҳад шуд.

Қудрат ва қудрати Худо тавассути несту нобуд кардани душманони Исроил нишон дода мешавад.

1. Худо қудрати олӣ аст ва қудрати худро барои ҳифзи халқи худ истифода хоҳад бурд.

2. Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо, Худо дар ихтиёр аст ва иродаи Ӯ иҷро мешавад.

1. Забур 29:3-9 - Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои бисьёр аст.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ бардошта, бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард.

Омӯс 1:3 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Димишқ ва барои чор гуноҳ, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки онҳо Ҷилъодро бо хирманҳои оҳанин куфтаанд;

Худованд ҷазои Димишқро барои рафтори ноодилонаи онҳо нисбати Ҷилъод эълон мекунад.

1. Худованд беадолатиро ҷазо медиҳад

2. Оқибатҳои зулм ба дигарон

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Амос 1:4 Аммо ман оташе ба хонаи Ҳазоил хоҳам фиристод, ки қасрҳои Бенҳадодро фурӯ мебарад.

Худо оташе мефиристад, то қасрҳои Бенҳадад, подшоҳи Сурияро сӯзонад.

1. Қудрати Худо: дидани қудрати Худо аз тариқи довариаш

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои тарс ва номуайянӣ

1. Ирмиё 5:14 - "Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: азбаски ту ин суханро мегӯӣ, инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту оташ хоҳам дод, ва ин қавмро ҳезум хоҳам бурд, ва он онҳоро хоҳад хӯрд".

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, Дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Амос 1:5 Ман панҷараи Димишқро низ мешиканам, ва сокинро аз дашти Авен нест хоҳам кард, ва ҳар кӣ асоро аз хонаи Адан нигоҳ медорад; ва қавми Сурия ба Кир ба асирӣ хоҳанд рафт, мегӯяд ХУДОВАНД.

Худованд Димишқ ва сокинони онро хароб хоҳад кард, ва мардуми Сурия ба Кир асир хоҳанд шуд.

1. Қудрати ҳукмҳои Худованд

2. Ҳукмронии Худованд бар тамоми халқҳо

1. Ишаъё 17:1-3 - Бори Димишқ. Инак, Димишқ аз шаҳр гирифта шудааст, ва он теппаи харобазор хоҳад шуд.

2. Ирмиё 49:23-27 - Дар бораи Димишқ. Инак, Ҳамот ва Арпод дар ҳайрат аст; дар баҳр ғамгин аст; ором буда наметавонад.

Омӯс 1:6 Худованд чунин мегӯяд: Барои се гуноҳи Ғазза ва барои чаҳор гуноҳ, азоби онро рад намекунам; зеро ки тамоми асиронро ба асирӣ бурданд, то ки онҳоро ба Адӯм таслим кунанд;

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ аз ҷиноятҳои Ғазза нодида намегирад, зеро онҳо тамоми мардумро асир гирифта, ба Адӯм доданд.

1. "Адолати бепоёни Худо: Ҷазои Ғазза"

2. "Қудрати асирӣ: раҳмати Худо дар миёни озмоиш"

1. Ирмиё 51:34-36 - "Набукаднесар подшоҳи Бобил маро хӯрд, маро пора-пора кард, як зарфи холӣ сохт, маро мисли аждаҳо фурӯ бурд, шиками худро аз нозукиҳои ман пур кард, ӯ Маро бадар рондааст: Зӯроварӣ ба ман ва ба ҷисми ман бар Бобил аст, мегӯяд сокини Сион, ва хуни ман бар сокинони Калдония, Ерусалим хоҳад гуфт.Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман туро даъво хоҳам кард. сабаб кун ва барои ту қасос бигир, ва ман баҳри ӯро хушк хоҳам кард, ва чашмаҳояшро хушк хоҳам кард».

2. Ишаъё 42:24-25 - "Кӣ Яъқубро ба ғанимат ва Исроилро ба ғоратгарон дод? Оё Худованд нест, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардем? зеро ки онҳо бо роҳҳои Ӯ рафтор намекарданд ва ба Ӯ итоат намекарданд. «Бинобар ин вай хашми ғазаби худ ва қувваи ҷангро бар вай рехт, ва ӯро дар гирду атроф оташ афрӯхт, вале намедонист, ва ӯро месӯзонд, вале онро ба дил наовард».

Амос 1:7 Аммо Ман оташе бар девори Ғазза хоҳам фиристод, ки қасрҳои онро фурӯ мебарад.

Амос ҳушдор медиҳад, ки Худо ба шаҳри Ғазза оташе мефиристад, то қасрҳои онро фурӯ мебарад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Ҳукми Худо бар тавбакунандагон

2. Вафодории Худо: вафо кардан ба ваъдаи адолат

1. Ишаъё 5:24-25 - Пас, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва аланга коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок боло хоҳад рафт, зеро ки онҳо қонуни Худоро партофтаанд. Худованди лашкарҳо, ва каломи Қуддуси Исроилро нафрат кард.

2. Ирмиё 17:27 - Аммо агар шумо ба ман гӯш надиҳед, ки рӯзи шанберо муқаддас гардонед ва бори гаронро набардоред, ҳатто дар рӯзи шанбе ба дарвозаи Ерусалим дохил шавед; он гоҳ Ман дар дарвозаҳои он оташ хоҳам афрӯхт, ва он қасрҳои Ерусалимро фурӯ хоҳад бурд, ва он хомӯш нахоҳад шуд.

Амос 1:8 Ва сокинро аз Ашдӯд, ва ҳар кӣ асоро аз Ашқалӯн нигоҳ медорад, маҳв хоҳам кард, ва дасти Худро ба муқобили Экрӯн хоҳам бурд, ва бақияи филиштиён нобуд хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд Худо.

Худованд Худо эълон мекунад, ки сокинони Ашдӯд, Ашқалӯн ва Экрӯнро несту нобуд карда, филиштиёнро боқӣ намегузорад.

1. Адолати Худо: Ҳалокати филиштиён

2. Ҳеҷ кас берун аз дастрасии Худо нест

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед: зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ҳизқиёл 25: 15-17 - "Худованд Худо чунин мегӯяд: "Зеро ки филистиён интиқом гирифтаанд, ва бо дили хашмгин интиқом гирифтанд, то ки онро ба сабаби кинаю адовати кӯҳна нест кунанд; Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман дасти Худро бар филистиён дароз хоҳам кард, ва каротимиёнро маҳв хоҳам кард, ва бақияи соҳили баҳрро несту нобуд хоҳам кард, ва аз онҳо интиқомҳои азим хоҳам дод, ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки Ман интиқомамро аз онҳо хоҳам дод».

Омӯс 1:9 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Тирус ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки онҳо тамоми асироиро ба Адӯм супурданд, ва аҳди бародаронаро ба ёд наоварданд;

Худованд ҳушдор медиҳад, ки Ӯ Тирусро намебахшад, ки тамоми асирӣ ба Адӯмро таслим кард ва аҳди бародариро вайрон кард.

1. Муҳимияти риояи аҳдҳо

2. Оқибатҳои вайрон кардани аҳдҳо

1. Ҳастӣ 21:22-34, Иброҳим ва Абималик аҳд мебанданд

2. Ҳизқиёл 17:13-21, аҳди Худо бо Довуд шарҳ дода шудааст

Амос 1:10 Аммо Ман оташе бар девори Тирус хоҳам фиристод, ки қасрҳои онро фурӯ мебарад.

Амос пешгӯӣ мекунад, ки Худо оташе мефиристад, то қасрҳои Тирусро фурӯ мебарад.

1. Қувваи доварии Худо: Чӣ гуна ғазаби Худо метавонад ба ҳалокат оварда расонад

2. Вақти Худо комил аст: Боварӣ ба он ки нақшаи Худо ҳамеша пирӯз хоҳад шуд

1. Ишаъё 30:27-30 - Инак, исми Худованд аз дур меояд, ки бо хашми Ӯ фурӯзон ва дар дуди ғафс мебарояд; лабонаш пур аз ғазаб аст, ва забонаш мисли оташи фурӯ мебарад.

2. Забур 97:3-5 - Оташ пешопеши ӯ меравад ва рақибони худро дар гирду атроф месӯзонад. Баркҳои ӯ ҷаҳонро равшан мекунанд; замин мебинад ва меларзад. Кӯҳҳо мисли мум дар ҳузури Худованд, дар ҳузури Худованди тамоми замин об мешаванд.

Омӯс 1:11 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Адӯм ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки вай бародари худро бо шамшер таъқиб кард, ва ҳама раҳмро аз худ дур кард, ва хашмаш то абад пора-пора шуд, ва хашми худро то абад нигоҳ дошт.

Худованд ҷазои се ва чор ҷинояти Адӯмро эълон мекунад, ки онҳо бародари худро бо шамшер таъқиб карданд, ва ҳар гуна раҳмро дур карданд ва ғазаби онҳоро то абад нигоҳ доштанд.

1. Хавфи ғазаби санҷиданашаванда - Амос 1:11

2. Қудрати раҳмдилӣ - Амос 1:11

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Масалҳо 14:29 - "Ҳар кӣ дар хашм оҳиста бошад, фаҳмиши бузург дорад, аммо ҳар кӣ хашмгин аст, аблаҳиро боло мебарад".

Амос 1:12 Аммо Ман бар Темон оташе хоҳам фиристод, ки қасрҳои Бозро фурӯ мебарад.

Худо шаҳри Теманро бо оташи харобиовар ҷазо хоҳад дод, ки қасрҳои Бозраро фурӯ мебарад.

1. Азоби Худо адолат ва одилона аст

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 13:9 - «Инак, рӯзи Худованди золим ва ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид меояд, то ки заминро хароб кунад; ва Ӯ гуноҳкорони онро аз он нест хоҳад кард.

2. Ирмиё 21:13 - "Инак, ман зидди ту ҳастам, эй сокини водӣ ва саҳраи дашт," мегӯяд Худованд, "ки мегӯянд: "Кӣ бар зидди мо фуруд меояд? Ё кӣ ба манзилҳои мо дохил мешавад" ?'"

Омӯс 1:13 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти банӣ-Аммӯн ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки онҳо занони кӯдаки Ҷилъодро пора-пора кардаанд, то ки сарҳади худро васеъ кунанд;

Худованд ҷазои банӣ-Аммӯнро барои ҷиноятҳои худ бар зидди занони Ҷилъод эълон мекунад.

1. Ҳукмат ва раҳмати Худованд

2. Оқибатҳои ҷиноят

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Амос 1:14 Аммо Ман дар девори Рабба оташ хоҳам афрӯхт, ва он қасрҳои онро дар рӯзи ҷанг бо доду фарёд, ва дар рӯзи гирдбод бо тундбод фурӯ хоҳад бурд.

Худованд шаҳри Раббаро бо оташ, доду фарёд ва тӯфон хароб хоҳад кард.

1. Доварии Худованд: Амос 1:14

2. Қувваи ғазаби Худо: Амос 1:14

1. Ишаъё 30:30 - Зеро ки Худованд аз баланд наъра хоҳад кард, ва овози Худро аз манзили муқаддаси Худ хоҳад гуфт; Ӯ бар манзили худ наъра хоҳад кард; Ӯ мисли токзорон бар ҳамаи сокинони замин нидо хоҳад дод.

2. Ирмиё 25:30 - Пас, бар зидди онҳо ҳамаи ин суханонро нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: «Худованд аз баланд наъра хоҳад кард, ва овози Худро аз макони муқаддаси Худ хоҳад гуфт; вай бар манзили худ наъра хоҳад кард; вай мисли токзорон бар зидди тамоми сокинони замин нидо хоҳад дод.

Амос 1:15 Ва подшоҳи онҳо бо сарваронаш ба асирӣ хоҳанд рафт, мегӯяд Худованд.

Худо халқи Аммонро ҷазо дода, подшоҳи онҳо ва миронашро ба асирӣ мефиристад.

1. Худо одил аст ва ба ноинсофӣ доварӣ мекунад

2. Ғазаби Худо барои наздик кардани мо ба Ӯст

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ишаъё 11:4 - Аммо Ӯ камбағалонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо адолат ҳукм хоҳад кард; ва бо асои даҳони худ заминро мезанад, ва бо нафаси лабонаш шарирро хоҳад кушт.

Боби 2 Амос паёмҳои пешгӯии довариро идома медиҳад ва ин дафъа ба гуноҳҳои Яҳудо ва Исроил таваҷҷӯҳ зоҳир мекунад. Дар ин боб ҷиноятҳои онҳо таъкид шуда, аз оқибатҳои ба сари онҳо омада хабар дода мешавад.

Сархати 1: Боб бо маҳкум кардани Мӯоб барои ҷиноятҳои он оғоз мешавад. Мӯоб барои сӯзондани устухонҳои подшоҳи Адӯм маҳкум карда мешавад, ки ин ба мурдагон эҳтироми комил надоштааст. Дар натиҷа Мӯоб ба ҳалокат дучор хоҳад шуд ва сарварони он кушта хоҳанд шуд (Амос 2:1-3).

Сархати 2: Ин боб бо хабари доварӣ бар зидди Яҳудо, салтанати ҷанубӣ идома дорад. Яҳудо барои рад кардани қонуни Худо ва пайравӣ ба худоёни козиб мазаммат карда мешавад. Беитоатии онҳо ба ҷазо ва асирӣ оварда мерасонад (Амос 2:4-5).

Параграфи 3: Боб ба гуноҳҳои Исроил, салтанати шимолӣ тамаркуз мекунад. Исроил барои зулму ситам ба камбагалон ва бечорагон, гирифтани пора ва вайрон кардани адолат маҳкум карда мешавад. Худо гуноҳҳои онҳоро нодида намегирад ва онҳо ба оқибати аъмоли худ дучор хоҳанд шуд (Амос 2:6-8).

Сархати 4: Боб бо ёдрас кардани садоқати Худо ба Исроил хотима меёбад. Бо вуҷуди хиёнати онҳо, Худо амалҳои пешинаи худро оид ба наҷот ва баракатҳо барои халқи баргузидаи Худ нақл мекунад. Аммо, аз сабаби беитоатии доимии онҳо, Худо бар онҳо доварӣ хоҳад кард (Амос 2:9-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Амос паёмҳои пешгӯии довариро идома дода, гуноҳҳои онҳоро таъкид мекунад

Мӯоб, Яҳудо ва Исроилро эълон карда, аз оқибатҳои ба сари онҳо дучоршуда хабар медиҳанд.

Маҳкум кардани Мӯоб барои беэҳтиромӣ ба подшоҳи фавтидаи Адӯм.
Эълони доварӣ бар Мӯоб, ки боиси ҳалокат ва кушта шудани сарварони он мегардад.
Маҳкум кардани Яҳудо барои рад кардани қонуни Худо ва пайравӣ ба худоёни козиб.
Пешгӯии ҷазо ва асирӣ барои Яҳудо.
Маҳкум кардани Исроил барои зулми камбағалон, ришвахорӣ ва таҳрифи адолат.
Боварӣ ҳосил кунед, ки Худо гуноҳҳои онҳоро нодида намегирад ва онҳо ба оқибатҳо дучор хоҳанд шуд.
Ёдрас кардани садоқати гузаштаи Худо ба Исроил, сарфи назар аз хиёнати онҳо.
Эълони доварӣ бар Исроил аз сабаби беитоатии идомаи онҳо.

Ин боби Амос паёмҳои пешгӯии довариро идома дода, ба гуноҳҳои Мӯоб, Яҳудо ва Исроил диққат медиҳад. Ин боб бо маҳкум кардани Мӯоб барои амали беэҳтиромонааш дар сӯзондани устухонҳои подшоҳи Адӯм оғоз мешавад, ки ин беэҳтироми комил ба мурдаро нишон медиҳад. Дар натиҷа Мӯоб ба ҳалокат дучор хоҳад шуд ва сарварони он кушта хоҳанд шуд. Сипас боб бо паёми доварӣ бар зидди Яҳудо, салтанати ҷанубӣ, барои рад кардани қонуни Худо ва пайравӣ ба худоёни козиб идома меёбад. Нофармонии онҳо ба ҷазо ва асирӣ оварда мерасонад. Сипас гуноҳҳои Исроил, салтанати шимолӣ маҳкум карда мешаванд, алахусус зулми онҳо бар камбағалон ва мискинон, қабули ришва ва таҳрифи адолати онҳо. Худо аз таҷовузашон нодида намегирад ва ба оқибати аъмоли худ гирифтор хоҳанд шуд. Ин боб бо ёдрас кардани садоқати гузаштаи Худо ба Исроил, дар бораи амалҳои наҷот ва баракатҳои Ӯ ба охир мерасад. Аммо, аз сабаби беитоатии давомдорашон, Худо бар онҳо доварӣ хоҳад кард. Ин боб масъулиятро барои гуноҳ ва оқибатҳои баъд аз он, ҳатто барои халқи баргузидаи Худо таъкид мекунад.

Амос 2:1 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Мӯоб ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки ӯ устухонҳои подшоҳи Адӯмро оҳак сӯзонд;

Худованд ҷазои Мӯобро эълон мекунад, ки устухонҳои подшоҳи Адӯмро оҳак сӯзонданд.

1. Худо одил аст ва гуноҳро ҷазо медиҳад - Амос 2:1

2. Оқибатҳои гуноҳ - Амос 2:1

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ирмиё 17:10 - Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

Амос 2:2 Аммо Ман бар Мӯоб оташе хоҳам фиристод, ва он қасрҳои Кириӯтро фурӯ хоҳад бурд; ва Мӯоб бо шӯру ғавғо, бо доду фарёд ва садои карнай хоҳад мурд.

Худо барои ҷазо додани Мӯоб оташе мефиристад, ки боиси ҳалокат ва марги онҳо мегардад.

1. Вақте ки мо азоб мекашем, Худо вуҷуд дорад - Паём дар бораи ҳузури Худо дар миёни озмоишҳо ва ранҷу азоб.

2. Зиндагӣ дар итоат ба Худо - Даъват ба зиндагӣ дар мувофиқа бо иродаи Худо ва ҳадафи Худо, новобаста аз он ки қимат аст.

1. Амос 2:2 - Аммо Ман бар Мӯоб оташе хоҳам фиристод, ва он қасрҳои Кириӯтро фурӯ хоҳад бурд; ва Мӯоб бо шӯру ғавғо, бо доду фарёд ва садои карнай хоҳад мурд.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Амос 2:3 Ва ман қозиро аз миёни он маҳв хоҳам кард, ва ҳамаи мирони онро бо ӯ хоҳам кушт, мегӯяд Худованд.

Худо Исроилро бо нобуд кардани пешвоён ва синфи ҳукмрони онҳо ҷазо медиҳад.

1. Худо моро барои корҳоямон ҳисобот медиҳад.

2. Оқибатҳои интихоби мо оқибатҳои доимӣ хоҳанд дошт.

1. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Матто 7:24-27, "Бинобар ин ҳар касе, ки ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба кор мебарад, ба марди хирадманд монанд аст, ки хонаи худро бар санг бино кард. Борон борид, дарёҳо баланд шуд, шамолҳо вазида ва ба он хона зад, вале он наафтид, зеро ки пояаш бар санг буд».

Омӯс 2:4 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Яҳудо ва барои чор ҷиноят, ҷазои онро рад намекунам; зеро ки онҳо аз шариати Худованд беэътиноӣ карданд, ва аҳкоми Ӯро риоя накарданд, ва дурӯғи онҳо онҳоро гумроҳ кард, ки падаронашон аз рӯи он рафтор карданд;

Худо Яҳудоро ҳушдор медиҳад, ки гуноҳҳои онҳоро нодида нахоҳад гирифт, зеро онҳо аз итоат кардан ба шариат саркашӣ намуда, аз паи аҷдодони худ рафтанд.

1. Гуноҳи итоат накардан ба қонуни Худо

2. Мо бояд ба қонуни Худо итоат кунем ва аз ҷазои гуноҳ худдорӣ кунем

1. Такрори Шариат 30:19-20 - Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монад, 20 Худованд Худои худро дӯст дорӣ ва ба овози Ӯ итоат кун ва ба Ӯ часпида бош, зеро ки Ӯ умр ва дарозии айёми туст.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Амос 2:5 Аммо Ман бар Яҳудо оташ мефиристам, ва он қасрҳои Ерусалимро фурӯ хоҳад бурд.

Худо оташ мефиристад, то қасрҳои Ерусалимро вайрон кунад.

1. Адолати Худо: Оқибатҳои гуноҳ

2. Подшоҳии Худо: ғазаб ва раҳмати ӯ

1. Ишаъё 5:24-25 - Бинобар ин, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва шӯъла коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок боло хоҳад рафт; зеро ки онҳо шариати Худованди лашкарҳоро рад карданд, ва каломи Қуддуси Исроилро нафрат карданд.

2. Ирмиё 21:14 - Аммо Ман шуморо мувофиқи роҳҳои худ ҷазо хоҳам дод, дар ҳоле ки корҳои зиштонаи шумо дар миёни шумо ҳастанд; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованди зарбазананда ҳастам.

Омӯс 2:6 Худованд чунин мегӯяд: Барои се ҷинояти Исроил ва барои чор ҷиноят, Ман ҷазои онҳоро рад намекунам; зеро ки одилро ба нуқра ва мискинонро ба як ҷуфт кафш фурӯхтанд;

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ ҷазоро аз Исроил барои гуноҳҳои онҳо, ки одилонро ба нуқра ва мискинонро ба як ҷуфт пойафзол мефурӯшанд, рад намекунад.

1. Адолати Худо: Хизмат ба камбағалон ва осебпазир

2. Қувваи раҳмат ва бахшиш дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 22:2 - Сарватмандон ва камбағалон як чизи умумӣ доранд; Худованд офаринандаи ҳамаи онҳост.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад?

Амос 2:7 Он ғубори заминро бар сари мискинон кашад, ва роҳи ҳалимонро гардонад, ва марде ва падараш назди ҳамон каниз хоҳанд рафт, то исми муқаддаси Маро палид кунанд.

Бечорагон зулм мекунанд ва мардон бо рафтори бадахлоқӣ номи муқаддаси Худоро палид мекунанд.

1. Хатари зулм: шикастани даври гуноҳ

2. Зиндагии худотарсӣ: гиромидошти номи Худо

1. Яъқуб 2:5-7 - Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман, оё Худо мискинони ин ҷаҳонро, ки дар имон бой ва ворисони Малакути Ӯст, ки ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, интихоб накардааст?

2. Такрори Шариат 5:16-20 - Падару модари худро эҳтиром намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст; то ки айёми ту дароз шавад, ва дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, некӣ гардад.

Амос 2:8 Ва онҳо бар либосҳое, ки назди ҳар қурбонгоҳ ба гарав гузошта шуда буданд, хобида, шароби маҳкумшудагонро дар хонаи худои худ менӯшанд.

Дар Амос 2:8 одамоне тасвир шудаанд, ки дар болои либосҳое, ки ба ҳар қурбонгоҳ ба гарав дода шудаанд, хоб рафта, шароби маҳкумшудагонро дар хонаи худои худ менӯшанд.

1: Худо ба касоне, ки дар хонаи Ӯ фосиқ ва куфр мекунанд, меҳрубонӣ намекунад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки дар хотир дошта бошем, ки фармудаҳои Худо набояд сабукфикрона қабул карда шаванд ва хонаи Ӯро танҳо барои корҳои нек ва муқаддас истифода барем.

1: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Isaiah 1:17 Неккор карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Амос 2:9 Аммо ман амӯриро, ки баландиаш мисли баландии арзҳо буд, ва мисли дуб қавӣ буд, дар пеши назари онҳо несту нобуд кардам; вале ман меваи ӯро аз боло ва решаҳои ӯро аз поён нест кардам.

Худо халқи амӯриёнро, ки тавоно ва баланд буд, нобуд карда, меваҳои онҳоро аз боло ва решаҳои онҳоро аз поён нест кард.

1. Қудрати Худо: Қувват ва Подшоҳии Худо

2. Подшоҳии Худо: Чӣ гуна Худо дар ихтиёри ҳама чиз аст

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Ирмиё 32:17 - "Эй Худованд Худо! Ту осмонҳо ва заминро бо қудрати бузурги худ ва бо бозуи дарози худ офаридай! Ҳеҷ чиз барои ту душвор нест".

Амос 2:10 Ва ман туро аз замини Миср берун овардам, ва туро чил сол дар биёбон бурдам, то ки замини амӯриёнро тасарруф кунӣ.

Худо исроилиёнро аз Миср берун овард ва онҳоро дар биёбон 40 сол бурд, то онҳо замини амӯриёнро тасарруф кунанд.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш.

2. Аҳамияти тоъат дар гаштугузор дар биёбон.

1. Такрори Шариат 8:2-3 - Ба ёд оред, ки чӣ гуна Худованд Худои шумо дар ин чиҳил сол дар биёбон шуморо роҳнамоӣ кард, то шуморо фурӯтан созад ва бисанҷед, то бидонед, ки дар дилатон чӣ ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоя мекунед ё не .

3. Забур 136:16 - Ба касе ки халқи худро аз биёбон бурд, зеро муҳаббати бепоёни ӯ то абад пойдор аст.

Амос 2:11 Ва ман аз писарони ту барои анбиё ва аз ҷавонони ту барои насриён тарбия кардам. Оё чунин нест, эй банӣ-Исроил? мегӯяд Худованд.

Худо баъзе аз писарони исроилиёнро барои пайғамбарӣ ва баъзе аз ҷавонони онҳоро насриён тарбия кард.

1. Даъвати Худо: Шинохтан ва посух додан ба даъвати Худо

2. Имтиёзи мо барои хизмат: Қудрати ҷавоб додан ба даъвати Худо

1. Ирмиё 1: 4-5: «Акнун каломи Худованд ба ман нозил шуда, гуфт: "Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис намудам; Туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам. .'"

2. Луқо 1:13-17: «Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Натарс, эй Закариё, зеро ки дуои ту шунида шуд, ва занат Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ӯро Яҳё хоҳӣ номид». шумо шодӣ ва шодӣ хоҳед дошт, ва бисьёр касон аз таваллуди ӯ шод хоҳанд шуд, зеро ки Ӯ дар ҳузури Худованд бузург хоҳад буд, ва набояд май ва нӯшокии спиртӣ бинӯшад, ва ҳатто аз шиками модараш аз Рӯҳулқудс пур хоҳад шуд. .Ва бисьёре аз банӣ-Исроилро сӯи Худованд Худои худ бармегардонад, ва бо рӯҳ ва қудрати Ильёс пешопеши ӯ хоҳад рафт, то дили падаронро ба фарзандон ва беитоатонро ба ҳикмати то ки барои Худованд қавмеро омода созанд.

Амос 2:12 Аммо шумо ба носириён шароб додед; ва ба анбиё амр фармуда, гуфтанд: «Нубувват накун».

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр қавми Исроил насриён ва пайғамбаронро рад карда, онҳоро ба нӯшидани шароб ташвиқ намуда, аз нубувват кардан манъ карданд.

1. Дурӯғи паёмбарони Худо: паёмадҳои нофармонӣ

2. Зиндагӣ дар итоат ва итоат ба Каломи Худо

1. Эфсӯсиён 5:18 - "Ва бо шароб маст нашавед, зеро ин фосиқ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед"

2. Ирмиё 23:21-22 - "Ман анбиёро нафиристодаам, вале онҳо давида буданд; Ман ба онҳо сухан нагуфтам, онҳо нубувват карданд. Аммо агар онҳо дар шӯрои Ман меистоданд, онҳо суханони Маро ба Ман эълон мекарданд. мардумро аз роҳи бади худ ва аз кирдори бадиашон бозмедоштанд».

Амос 2:13 Инак, ман зери шумо фишурдаам, мисли аробае ки пур аз бандҳо зер карда шудааст.

Худо ғазаби худро нисбати исроилиён баён карда, онро ба аробае, ки пур аз бандҳои зер фишурда мешавад, муқоиса мекунад.

1. Ҷазои Худо барои гуноҳ: Омӯзиш аз намунаи банӣ-Исроил

2. Вазни гуноҳҳои мо: Вақте ки Худо ба мо бештар аз он ки тоқат карда метавонем, медиҳад

1. Омӯс 2:13

2. Матто 11:28-30 «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман

биомӯзед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Амос 2:14 Бинобар ин гурез аз тезон нобуд хоҳад шуд, ва зӯроварон қувваи худро мустаҳкам нахоҳанд кард, ва тавоно худро раҳо нахоҳад кард.

Худо зуду тавоно ва тавоноро аз азоб нигоҳ намедорад.

1. Адолати Худо беғараз аст ва ба ҳама новобаста аз тавоноӣ ва сарваташон мерасад.

2. Мо наметавонем ба қувват ва қудрати худ такя кунем, то моро аз доварии Худо наҷот диҳад.

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавонон қувват мебахшад ва ба онҳое, ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Амос 2:15 Ва касе ки камон дорад, истода наметавонад; ва ҳар кӣ пиёда тез аст, худро раҳо нахоҳад кард;

Худо ҳеҷ касро танҳо ба хотири қуввату маҳорataш дареғ намедорад.

1: Мо набояд ба нерӯ ва истеъдоди худ такя кунем, балки ба раҳмату қудрати Худо таваккал кунем.

2: Мо набояд аз неъматҳо ва қобилиятҳои худ фахр кунем, балки фурӯтан бошем ва дар хотир дорем, ки ҳама баракатҳо аз ҷониби Худост.

1: Ирмиё 17: 5-10 - Ба Худованд таваккал кунед, на ба қувваи худ.

2: Забур 33:16-20 - Худованд ба фурӯтанон қувват мебахшад.

Амос 2:16 Ва ҳар кӣ дар миёни тавоноён далер аст, дар он рӯз бараҳна гурезад, мегӯяд Худованд.

Худованд эълон мекунад, ки касоне, ки дар байни тавоноён далеранд, дар рӯзи муайян, бе либос гурехта мешаванд.

1. "Худо дар ихтиёр аст: Омӯзиши таваккал ба Худованд дар замонҳои душворӣ".

2. «Дар замони душвориҳо устувор истодан: қувваи ҷасорат дар баробари тарс».

1. Ишаъё 40:31: "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Масалҳо 28:1: «Шаридон мегурезанд, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст».

Боби 3 Амос ба масъулият ва доварии дар пешистода бар Исроил таъкид мекунад. Ин боб муносибати махсуси байни Худо ва Исроилро таъкид мекунад ва сабабҳои паси доварии ояндаро ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб бо таъкид кардани муносибати беназири байни Худо ва Исроил оғоз мешавад. Худо аз байни ҳамаи халқҳо Исроилро интихоб кард ва дар натиҷа онҳоро барои аъмоли худ ҷавобгар месозад. Аз сабаби муносибати махсуси онҳо, Худо онҳоро барои гуноҳҳояшон ҷазо медиҳад (Амос 3:1-2).

Параграфи 2: Боб бо як қатор саволҳои риторикӣ идома дорад, ки сабаб ва натиҷаро таъкид мекунанд. Саволҳо таъкид мекунанд, ки воқеаҳо тасодуфан ё бе ҳадаф рух намедиҳанд. Байни аъмоли Худо ва оқибатҳои минбаъда робитаи мустақим вуҷуд дорад (Амос 3:3-8).

Сархати 3: Боб доварии дар пешистодаро бар Исроил ошкор мекунад. Амос-пайғамбар эълон мекунад, ки шаҳри Сомария, пойтахти Исроил, бо харобӣ ва харобшавӣ рӯбарӯ хоҳад шуд. Мардум асир хоҳанд шуд, ва хонаҳои боҳашамати онҳо ба хароба мубаддал хоҳанд шуд (Амос 3:9-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-уми Амос масъулияти Исроилро таъкид мекунад ва сабабҳои доварии дарпешистодаро ошкор мекунад.

Таваҷҷӯҳ ба муносибати беназири байни Худо ва Исроил.
Ҷавобгарии Исроил барои амалҳои худ аз сабаби муносибати махсуси онҳо бо Худо.
Саволҳои риторикӣ, ки сабаб ва натиҷаро нишон медиҳанд, робитаи байни амалҳо ва натиҷаҳоро таъкид мекунанд.
Ваҳйи доварии дарпешистода бар Исроил, махсусан харобшавӣ ва харобшавии Сомария.

Ин боби Амос масъулияти Исроилро аз сабаби муносибати махсуси онҳо бо Худо таъкид мекунад. Боби мазкур бо таъкид кардани он оғоз мешавад, ки Худо Исроилро аз миёни ҳамаи халқҳо интихоб кардааст ва дар натиҷа, Ӯ онҳоро барои амалҳои худ ҷавобгар месозад. Боб бо як қатор саволҳои риторикӣ идома дорад, ки робитаи сабабу оқибати байни ҳодисаҳоро таъкид мекунанд. Саволхо равшан нишон медиханд, ки вокеахо тасодуфан ё бе максад ба амал намеоянд. Байни аъмоли Худо ва оқибатҳои минбаъда робитаи мустақим вуҷуд дорад. Ин боб бо нишон додани доварии дар пешистодаи Исроил анҷом меёбад. Амос-пайғамбар эълон мекунад, ки шаҳри Сомария, пойтахти Исроил, бо харобӣ ва харобшавӣ рӯбарӯ хоҳад шуд. Мардум асир мешавад, манзилҳои боҳашаматашон ба харобазор табдил хоҳад ёфт. Дар ин боб масъулияти Исроил ва оқибатҳои ногузири амалҳои онҳо таъкид шудааст.

Амос 3:1 Ин суханро бишнавед, ки Худованд бар зидди шумо, эй банӣ-Исроил, бар зидди тамоми хонадоне, ки ман аз замини Миср берун овардаам, гуфтааст:

Худованд бар зидди исроилиён сухан меронад, ки онҳоро аз Миср берун овард.

1: Мо бояд ҳамеша садоқати Худовандро дар хотир дошта бошем ва ба аҳкоми Ӯ итоат кунем.

2: Мо бояд неъматҳоеро, ки Худованд ба мо ато кардааст, фаромӯш накунем ва ба Ӯ содиқ бошем.

1: Такрори Шариат 7:9 "Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худост; Ӯ Худои амин аст ва аҳди муҳаббати Худро бо ҳазор наслҳои дӯстдорони Ӯ ва аҳкоми Ӯ риоя мекунад".

2:1 ба Қӯринтиён 10:11 Ин воқеа бо онҳо барои мисол рӯй дод, аммо онҳо барои таълимоти мо, ки охири асрҳо ба онҳо расидааст, навишта шудааст.

Амос 3:2 Ман аз ҳамаи қабилаҳои рӯи замин танҳо шуморо мешиносам, бинобар ин шуморо барои ҳамаи гуноҳҳои шумо ҷазо хоҳам дод.

Худо Исроилро ҳамчун қавми худ интихоб кардааст ва онҳоро барои ҷиноятҳои худ ҷазо хоҳад дод.

1: Муносибати махсуси Худо бо Исроил маънои онро дорад, ки онҳо бояд барои гуноҳҳои худ ҷавобгар бошанд.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаётеро, ки ба Худо писанд аст, зиндагӣ кунем, ҳатто агар ин маънои бо оқибатҳои гуноҳҳои мо рӯбарӯ шуданро дошта бошад.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2:2 Қӯринтиён 5:10 - Зеро ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас он чиро, ки дар ҷисм кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, бигирад.

Омӯс 3:3 Оё ду нафар метавонанд якҷоя рафтор кунанд, магар ин ки мувофиқат накунад?

Ин порча ду тарафро ташвиқ мекунад, ки пеш аз муошират бо ҳамдигар мувофиқат кунанд.

1: Муносибат бо дигарон барои муносибатҳои муваффақ муҳим аст.

2: Муҳим аст, ки бо дигарон мувофиқат кунед, то якҷоя кор карда тавонед.

1: Филиппиён 2:2, Шодии маро ба амал оваред, то ки шумо ҳамфикр бошед, як муҳаббат, якдил ва якдил бошед.

2: Воиз 4:9-12, Дугона беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки дигаре надорад, ки барояш ёрӣ диҳад. Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд: аммо чӣ гуна метавонад танҳо гарм шавад? Ва агар яке бар вай ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

Амос 3:4 Оё шер дар ҷангал наъра мекунад, дар ҳоле ки сайде надорад? Оё шери ҷавон, агар чизе нагирифта бошад, аз чоҳаш фарьёд мезанад?

Худо соҳибихтиёр аст ва ба воситаи халқи худ сухан меронад, то адолат ва адолатро пеш барад.

1: Ҳукмронии Худо - Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо соҳибихтиёр аст ва қудрат дорад, ки ба воситаи мо барои пешбурди адолат ва адолат сухан гӯяд.

2: Наъраи шер - Ҳамон гуна ки шер наъра мезанад, то ҳузури худро эълон кунад ва қаламрави худро муҳофизат кунад, Худо ба воситаи мо сухан меронад, то адолат ва адолатро пеш барад.

1: Амос 3:4 - Оё шер дар ҷангал наъра мекунад, дар ҳоле ки сайде надорад? Оё шери ҷавон, агар чизе нагирифта бошад, аз чоҳаш гиря мекунад?

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Амос 3:5 Оё паррандае дар доми замин афтода метавонад, ки дар он ҷо ҷин барояш нест? Оё касе аз замин доме бардошта, ҳеҷ чиз нагирифтааст?

Худованд бадкоронро барои гуноҳҳояшон ҷазо хоҳад дод, ҳатто агар онҳо ба доми ошкор наафтанд.

1. Худо ҳамаро мебинад: Муҳимияти зиндагӣ бо адолат

2. Оқибатҳои гуноҳ: Доварии Худованд

1. Масалҳо 15:3 - "Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ки ба бадӣ ва некиро мебинад".

2. Ҳизқиёл 18:20 - "Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай хоҳад буд, ва шарорати бадкорон бар ӯ хоҳад буд».

Амос 3:6 Оё дар шаҳр карнай навохта шавад, ва мардум наметарсанд? Оё дар шаҳр бадӣ хоҳад буд, ва Худованд онро накарда бошад?

Худо барои ба амал баровардани иродаи худ ҳам некӣ ва ҳам бадро истифода мебарад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани ҳадафи ранҷу азоб

2. Ҷустуҷӯи маънӣ дар зиндагӣ душвориҳои тавассути имон

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ибриён 4:15-16 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, ҳамон тавре ки мо ҳастем, ӯ гуноҳ накардааст. Пас биёед бо эътимод ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

Амос 3:7 Албатта Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, балки сирри Худро ба бандагони Худ, яъне анбиё ошкор мекунад.

Худо бидуни ошкор кардани нақшаи худ ба пайғамбаронаш амал намекунад.

1. Ваъдаи бепоёни Худо: такя ба роҳнамоии беайбонаи Худо

2. Бандагони мӯътамад: эътимод ба Калом ва иродаи Худо

1. Ирмиё 23:18-22 - Фарқият дар Каломи Худо

2. Ишаъё 40:27-31 - Вобастагии доимӣ аз қудрати Худо

Амос 3:8 Шер наъра кард, кӣ наметарсад? Худованд Худо гуфт, ки ҷуз нубувват кӣ метавонад?

Худованд сухан гуфт, пас кӣ метавонад хомӯш бошад?

1. Сухан гӯед: Даъвати Худованд барои эълон кардани Каломи Ӯ

2. Натарс: Худованд назорат мекунад

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Румиён 10:14 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо мешунаванд, ки бе мавъиза?"

Амос 3:9 Дар қасрҳои Ашдӯд ва дар қасрҳои замини Миср ваъй кунед, ва бигӯед: "Бар кӯҳҳои Сомария ҷамъ шавед, ва инак, шӯришҳои азиме дар миёни он ва мазлумонро дар миёни он бубинед".

Худованд мардумро даъват мекунад, ки нооромӣ ва зулми Сомарияро мушоҳида кунанд ва хабарро дар Ашдод ва Миср паҳн кунанд.

1.Худованд моро даъват мекунад, ки аҳволи мазлумонро дарк кунем

2. Мо бояд ба он чи дар ҷаҳон мебинем, шаҳодат диҳем

1. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат ҷӯед, мазлумонро наҷот диҳед, ятимро дифоъ кунед, бевазанро талаб кунед.

2. Луқо 4:18-19 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии маҳбусон ва бино шудани кӯронро эълон кунам, мазлумонро озод кунам, соли файзи Худовандро эълон кунам.

Амос 3:10 Зеро онҳо намедонанд, ки кори дуруст кунанд, мегӯяд Худованд, ки дар қасрҳои худ зӯроварӣ ва ғоратгарӣ ҷамъ мекунанд.

Халқи Худо бояд аз роҳҳои зӯроварӣ ва дуздии худ рӯй гардонад, то ки марҳамати Ӯро соҳиб шавад.

1. "Аз зӯроварӣ ва дуздӣ рӯй гардонед ва ба сӯи Худо рӯй оваред"

2. «Раҳмати Худо барои дур шудан аз гуноҳ шарт аст»

1. Ишаъё 1:16-17 Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан;

адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

2. Яъқуб 4:17 Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Амос 3:11 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Дар гирду атрофи замин душмане хоҳад буд; ва қуввати туро аз ту паст хоҳад кард, ва қасрҳои ту вайрон хоҳад шуд.

Худованд эълон мекунад, ки душмане омада, қувват ва қасрҳои заминро несту нобуд хоҳад кард.

1. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душвор: Имтиҳони Амос 3:11

2. Бартараф кардани душвориҳо бо имон: омӯзиши Омос 3:11

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман, ки калобаи ғазаби ман дар дасташ аст!

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Омӯс 3:12 Худованд чунин мегӯяд: Чунон ки чӯпон аз даҳони шер ду по ё пораи гӯшро мегирад; Ҳамин тавр банӣ-Исроил, ки дар Сомария сокинанд, дар кунҷи кат ва дар Димишқ дар бистаре бароварда хоҳанд шуд.

Худованд эълон мекунад, ки Исроил, ки дар Сомария ва Димишқ сокин аст, аз ҷониби Худованд хоҳад гирифт, чунон ки чӯпон аз даҳони шер тӯъмаи мегирад.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Худованд метавонад дар бораи худаш ғамхорӣ кунад

2. Пешниҳоди Худо: таваккал ба Худованд дар замонҳои душвор

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Матто 6:30-32 - Аммо агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз зинда аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр бипӯшонад, оё Ӯ шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад? Пас, хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё чӣ бинӯшем? ё чӣ мепӯшем? Зеро ки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳама ниёз доред.

Амос 3:13 Гӯш диҳед ва дар хонаи Яъқуб шаҳодат диҳед, мегӯяд Худованд Худо, Худои лашкарҳо,

Худованд Худо, Худои лашкарҳо, ба халқи Исроил даъват мекунад, ки дар хонаи Яъқуб шаҳодат диҳанд.

1. Аҳамияти шаҳодат ба Худованд дар хонаи Яъқуб

2. Чӣ гуна Худованд Худо, Худои лашкарҳо моро даъват мекунад, ки шаҳодат диҳем

1. Ишаъё 43:10-11 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам: пеш аз ман Худое вуҷуд надошт, ва баъд аз ман нахоҳад буд: Ман Худованд ҳастам, ва ҷуз ман наҷотдиҳандае нест».

2. Матто 10:32-33 - "Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон».

Амос 3:14 Ва рӯзе, ки гуноҳҳои Исроилро бар ӯ ҷазо диҳам, қурбонгоҳҳои Байт-Илро низ зиёрат хоҳам кард, ва шохҳои қурбонгоҳ бурида, ба замин хоҳанд афтод.

Ин оят дар бораи доварии Худо бар исроилиён барои ҷиноятҳои онҳо сухан меравад.

1. Ҳукми Худо одилона ва дуруст аст ва бояд эҳтиром кард

2. Ҳар коре, ки мо мекунем, оқибат дорад ва мо бояд барои гуноҳҳои худ омурзиш бихоҳем

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 4:11-12 - Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Касе ки бародари худро бад гӯяд ва бародари худро доварӣ кунад, вай шариатро бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад;

Амос 3:15 Ва ман хонаи зимистониро бо хонаи тобистона хоҳам зад; ва хонаҳои аз устухони фил нобуд хоҳанд шуд, ва хонаҳои бузург хотима хоҳанд ёфт, мегӯяд Худованд.

Ин порча аз Омос ҳушдор медиҳад, ки Худованд ба сарватмандону тавоноҳо ҳалокат оварда, хонаҳои боҳашамати онҳоро хароб хоҳад кард.

1: Адолати Худо барои ҳама аст, новобаста аз сарват ва қудрати шахс.

2: Мо бояд сарват ва қудрати худро ба манфиати дигарон истифода барем, зеро Худо моро аз рӯи аъмоли мо доварӣ мекунад.

1: Яъқуб 2:1-4 - "Эй бародарони ман, рӯйбинӣ накунед, вақте ки ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол имон доред. Зеро, агар марде дар тан ангуштарини тилло ва либоси зебо дар тан ба ҷамъомади шумо ояд, ва камбағале, ки либоси фарсуда дорад, низ меояд, ва агар ба касе ки либоси зебо дар бар дорад, таваҷҷуҳ карда, бигӯй: "Ту дар ҷои хубе бинишин, дар ҳоле ки ба мискин мегӯӣ: "Дар он ҷо биистӣ ё бинишин". Дар пеши пои ман, оё байни худ ҷудо накардед ва бо андешаҳои бад довар нагардед?»

2:1 Юҳанно 3:17 18 - Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна

муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Эй фарзандон, биёед на дар сухан ва на дар сухан, балки дар амал ва дар ҳақиқат дӯст дорем.

Боби 4-уми Амос паёми пешгӯии доварӣ бар Исроилро идома медиҳад, ки махсусан ба занони сарватманд ва бонуфузи Сомария муроҷиат мекунад. Дар ин боб зулми онҳо ба камбағалон ва урфу одатҳои динии хушку холӣ фош шуда, аз оқибатҳои дар пешистода огоҳ карда мешавад.

Сархати 1: Боб бо муроҷиат ба занони сарватманди Сомария оғоз мешавад, ки онҳоро «говҳои Бошон» меноманд. Онхоро барои зулму ситам нисбат ба камбагалон ва кушиши гаразнокиашон ба айшу ишрат махкум мекунанд. Амалҳои онҳо ба он оварда мерасонад, ки онҳо бо қалмоқҳо ва қалмоқҳо гирифта мешаванд (Амос 4:1-3).

Параграфи 2: Ин боб расмиёти динии холии Исроилро фош мекунад. Мардумро ба қурбонӣ ва овардани даҳяк ва ҳадияи ихтиёрии худ айбдор мекунанд, аммо дилҳояшон бетағйир мемонад. Худо ҳадияҳои онҳоро рад мекунад ва ба онҳо амр мекунад, ки Ӯро самимона биҷӯянд (Амос 4:4-5).

Сархати 3: Боб ҳукмҳои гуногунеро, ки Худо бар Исроил фиристодааст, нақл мекунад, то онҳоро ба сӯи Ӯ баргардонад. Худо гуруснагӣ, хушксолӣ, вабо ва вабо фиристод, вале мардум ба сӯи Ӯ барнагаштанд. Бо вуҷуди ин огоҳиҳо, онҳо дар беитоатии худ идома медиҳанд (Амос 4:6-11).

Сархати 4: Боб бо даъват ба тавба анҷом меёбад. Мардумро водор мекунанд, ки ба пешвози Худои худ омода шаванд, зеро Ӯ бо доварӣ меояд. Ин боб бо ёдоварӣ ба охир мерасад, ки Худо офаридгори ҳама чиз аст ва Ӯст, ки сарнавишти халқҳоро идора мекунад (Амос 4:12-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4-уми Амос паёми пешгӯии доварӣ бар Исроилро идома медиҳад, махсусан ба занони сарватманди Сомария муроҷиат мекунад ва зулми онҳоро бар фақирон ва урфу одатҳои динии холӣ фош мекунад.

Маҳкум кардани занони сарватманди Сомария барои зулму ситам ба камбағалон ва дунболи айшу ишрат.
Огоҳӣ аз оқибатҳое, ки ба сари онҳо хоҳад расид.
Фош кардани урфу одатхои динии динии Исроил.
Рад кардани қурбониҳои онҳо ва даъват ба талаби Худо самимона.
Ҳикояи ҳукмҳои гуногуне, ки Худо барои баргардонидани Исроил ба сӯи Ӯ фиристодааст.
Даъват ба тавба ва омодагӣ ба дидори Худо бо доварии наздик.
Ёдоварӣ аз ҳукмронии Худо ва назорати сарнавишти миллатҳо.

Ин боби Амос паёми пешгӯии доварӣ бар Исроилро идома медиҳад. Ин боб бо муроҷиат ба занони сарватманди Сомария оғоз мешавад ва онҳоро барои зулми камбағалон ва дунболи айшу ишрат маҳкум мекунад. Амалҳои онҳо ба он оварда мерасонад, ки онҳо бо қалмоқҳо ва моҳиҳо гирифта мешаванд. Сипас боб расмиёти динии холии исроилиёнро фош мекунад, зеро онҳо қурбонӣ меоранд ва даҳяк ва ҳадияҳои ихтиёрии худро меоранд, вале дилҳои онҳо бетағйир мемонанд. Худо ҳадияҳои онҳоро рад мекунад ва ба онҳо амр мекунад, ки Ӯро самимона биҷӯянд. Дар ин боб ҳукмҳои гуногуне, ки Худо бар Исроил фиристод, аз ҷумла гуруснагӣ, хушксолӣ, бадбахтӣ ва вабо, ҳамчун кӯшиши баргардонидани онҳо ба Ӯ нақл мекунад. Бо вуҷуди ин ҳушдорҳо, мардум нофармонии худро идома медиҳанд. Ин боб бо даъват ба тавба анҷом меёбад ва мардумро даъват мекунад, ки ба пешвози Худои худ омода шаванд,

зеро Ӯ бо доварӣ меояд. Он бо ёдоварӣ аз қудрати Худо ва назорати сарнавишти миллатҳо анҷом меёбад. Дар ин боб зарурати тавбаи самимӣ, оқибатҳои расму оинҳои динии хушк ва яқин будани ҳукми Худо таъкид шудааст.

Амос 4:1 Ин суханро бишнавед, эй зодагони Бошон, ки дар кӯҳи Сомария ҳастанд, ки бенавоёнро ситам мекунанд, мискинонро танг мекунанд, ва ба оғоёни худ мегӯянд: "Бовар кунед ва бинӯшем".

Омос-пайғамбар сарватмандону тавонои Сомарияро, ки ба камбағалон зулм мекунанд ва айшу нӯш талаб мекунанд, аз оқибати ин корашон огоҳ мекунад.

1. Хатари зулми камбағалон

2. Худое, ки мебинад ва доварӣ мекунад

1. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

2. Масалҳо 14:31 - Ҳар кӣ ба камбағал ситам кунад, Офаридгори худро дашном медиҳад, аммо касе ки ба мискинон саховатманд аст, ӯро эҳтиром мекунад.

Амос 4:2 Худованд Худо ба қудсияти Худ қасам хӯрдааст, ки инак, айёме ба сари шумо хоҳад расид, ки шуморо бо қалмоқҳо ва наслҳои шуморо бо қалмоқҳо хоҳад бурд.

Худованд Худо қасам хӯрдааст, ки банӣ-Исроилро бо қалмоқҳо ва насли онҳоро бо қалмоқҳо мебарад.

1. Ҳукми Худо: Омӯзиши гӯш кардани огоҳиҳои Ӯ

2. Аҳамияти муқаддасот: Ҷиддият ба огоҳии Худо гирифтан

1. Ҳизқиёл 38:4, "Ту омода бош ва барои худ омода бош, ту ва тамоми ҳамроҳат, ки назди ту ҷамъ омадаанд, ва барои онҳо посбон бош".

2. Ишаъё 5:24, "Бинобар ин, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва аланга коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок боло хоҳад рафт, зеро ки онҳо қонуни Худовандро партофтаанд. лашкарҳо ва каломи муқаддаси Исроилро нафрат карданд».

Омӯс 4:3 Ва шумо аз шикофҳо берун хоҳед рафт, ва ҳар гов ба назди он ки пеши вай аст; ва онҳоро ба қаср хоҳӣ партофт, мегӯяд Худованд.

Ин оят дар бораи ҳукми Худо ва чӣ гуна мардумро маҷбуран тарк кардани хонаҳои худ баён мекунад.

1. Доварии Худо набояд сабук бошад ва мо бояд ҳамеша ба он омода бошем.

2. Мо бояд ҳамеша мувофиқи иродаи Худо бошем ва кӯшиш кунем, ки мувофиқи қонунҳои Ӯ зиндагӣ кунем.

1. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро зулмотро иваз мекунанд; талхро ширин ва ширинро талх мешуморанд!»

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Амос 4:4 Ба Байт-Ил биёед ва гуноҳ кунед; Дар Ҷилҷол ҷиноятро афзун кунед; ва ҳар саҳар қурбониҳои худро биёред, ва даҳьяки худро пас аз се сол;

Амос мардумро даъват мекунад, ки ҳар саҳар ва пас аз се сол ба Байт-Ил ва Ҷилҷол биёянд, то гуноҳ кунанд ва қурбониҳо ва даҳяк биёранд.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо

2. Шодии хизмат кардан ба Худо

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Амос 4:5 Ва қурбонии шукронаро бо хамиртуруш тақдим кунед, ва қурбониҳои муфтро эълон кунед ва эълон кунед, зеро ки ин ба шумо, эй банӣ-Исроил, мегӯяд Худованд Худо.

Худо ба исроилиён амр медиҳад, ки бо хамиртуруш қурбонии шукргузорӣ кунанд ва ҳадияҳои бепули худро эълон ва эълон кунанд, зеро ин ба Ӯ писанд аст.

1. Қувваи шукргузорӣ: он чизе ки пешниҳоди мо ба Худо дар бораи мо ошкор мекунад

2. Қурбонии бо хамиртуруш: Чӣ тавр ба Худо ҳадяи пурмазмун кардан мумкин аст

1. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо муҳофизат хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Румиён 12:1 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, ба назари раҳмати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост."

Амос 4:6 Ва Ман ба шумо дар ҳама шаҳрҳоятон покии дандон додаам, ва дар ҳама ҷойҳоятон ба нон нарасидаед, лекин шумо ба сӯи Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд.

Бо вуҷуди он ки Худо ба халқи худ дар шаҳрҳояшон ғизои фаровон додааст, онҳо ба сӯи Ӯ барнагаштанд.

1. Муҳимияти бозгашт ба сӯи Худо дар замони фаровонӣ

2. Баракатҳои бебозгашт: Аз нав дида баромадани муносибати мо бо Худо

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед.

Амос 4:7 Ва инчунин, вақте ки то дарав се моҳ монда буд, боронро аз шумо нигоҳ доштам, ва бар як шаҳр борон меборондам, ва бар шаҳри дигар борон наборондам; ва порае, ки борон борид, пажмурда нашуд.

Адолати Худо ба воситаи назорати обу ҳаво дида мешавад, то барои баъзеҳо борон борад ва аз дигарон боздорад.

1. Адолати Худо дар нигоҳ доштани борон зоҳир мешавад.

2. Қудрати Худо ба воситаи назорати обу ҳаво зоҳир мешавад.

1. Матто 5:45 - "то ки шумо писарони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва бар некӯкорон тулӯъ мекунад, ва борон бар одилон ва бар золимон мефиристад".

2. Ирмиё 5:24 - "Онҳо дар дили худ намегӯянд: "Бигзор акнун аз Худованд Худои худ, ки дар мавсими худ борон меборад, битарсем. Ӯ ҳафтаҳои муқарраршударо барои мо нигоҳ медорад. хосил.'"

Амос 4:8 Ҳамин тавр, ду ё се шаҳр барои нӯшидани об ба як шаҳр овора шуданд; лекин онҳо сер нашуданд, вале шумо назди Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд.

Худо аз инсоният норозӣ аст, ки бо вуҷуди даъватҳои доимиаш тавба накардан ва ба сӯи Ӯ баргаштан.

1. Мо бояд ба сӯи Худованд баргардем - даъвати Худо ба тавба бояд гӯш кард.

2. Тавба як ҷузъи зарурии ҳаёти масеҳӣ аст - Барои он ки ба Худо писанд ояд, мо бояд тавба кунем ва ба сӯи Ӯ рӯй оварем.

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ҳизқиёл 18:30-32 - Пас, Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар яке мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кун ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардон, мабодо шарорат хароби ту шавад. Ҳама ҷиноятҳои содиркардаатонро аз худ дур кунед ва худро дили нав ва рӯҳи нав созед! Чаро мемирӣ, эй хонадони Исроил? Зеро ки марги касеро намеписандам, мегӯяд Худованд Худо; Пас рӯй гардон ва зиндагӣ кун.

Амос 4:9 Ман шуморо бо таркиш ва қолаб задам: ҳангоме ки боғҳои шумо ва токзорҳои шумо ва дарахтони анҷир ва зайтунҳои шумо зиёд шуданд, кирми хурмо онҳоро хӯрд; лекин шумо ба сӯи Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд.

Худованд банӣ-Исроилро барои беитоатӣ ҷазо дод, ки боғҳо, токзорҳо, дарахтони анҷир ва зайтунро кирми хурмо хӯрд, вале онҳо тавба накарданд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз исроилиён

2. Раҳмат ва омурзиши Худо: Бозгашт ба сӯи Худованд

1. Румиён 2:4-6 - Меҳрубонӣ ва бурдбории Худо бояд моро ба тавба роҳнамоӣ кунад

2. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир аз роҳи худ ва одами золим андешаҳои худро тарк кунад, ва ба сӯи Худованд баргардад

Амос 4:10 Ман ба миёни шумо вабоеро, ки мисли Миср буд, фиристодам: ҷавонони шуморо бо шамшер куштам, ва аспҳои шуморо бурдаам; ва бӯи ӯрдуҳои шуморо то сӯрохи бинии шумо расондаам, вале шумо назди Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд.

Худованд вабо фиристод, ва аспҳои мардумро бурд, ва бӯи ӯрдуҳои онҳоро тоқатфарсо кард, вале онҳо назди Ӯ барнагаштаанд.

1. Худованд дар интизори бозгашти мо сабр ва меҳрубон аст

2. Оқибати тавба накардан ва бозгашт ба сӯи Худо

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кунад, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ҳушаъ 14:1-2 - Эй Исроил, назди Худованд Худои худ баргард, зеро ки ту аз гуноҳи худ пешпо хӯрдай. Суханонро бо худ гиред ва ба сӯи Худованд баргардед; ба Ӯ бигӯ: "Ҳама шароратро дур кун"; некиро қабул намо, ва мо қасди лабони худро бо говҳо адо хоҳем кард.

Амос 4:11 Ман баъзеи шуморо сарнагун кардам, чунон ки Худо Садӯм ва Амӯроро зер кард, ва шумо мисли оташе будед, ки аз сӯхтор канда шуда будед; лекин шумо ба сӯи Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд.

Худо баъзе аз банӣ-Исроилро нобуд кард, ҳамон тавре ки Садӯм ва Амӯроро нобуд кард, аммо онҳо ҳанӯз тавба накарда, ба сӯи Ӯ баргарданд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Дарси харобии Садӯм ва Аморо

2. Тавба ва омурзиш: Паём аз Амос 4:11

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Амос 4:12 Бинобар ин ман бо ту, эй Исроил, ҳамин тавр хоҳам кард; ва азбаски ин корро ба ту хоҳам кард, ба пешвози Худои худ, эй Исроил, омода бош.

Ба пешвози Худо омода бош, эй Исроил.

1. Доварии Худо аниқ ва ногузир аст - Амос 4:12

2. Мо бояд омода бошем, ки дар назди Худо истода бошем - Амос 4:12

1. Луқо 21:36 - "Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори раҳоӣ аз ҳамаи ин чизҳои воқеъӣ ва дар пеши Писари Одам истода бошед".

2. 2 Петрус 3:14 - "Бинобар ин, эй маҳбубон, вақте ки шумо чунин чизҳоро интизоред, саъй кунед, то ки дар назди Ӯ дар осоиштагӣ, беайб ва беайб пайдо шавед".

Амос 4:13 Зеро, инак, Он ки кӯҳҳоро ба вуҷуд меоварад, ва бодро меофарад, ва ба одам хабар медиҳад, ки андешаи вай чист, ки субҳро торикӣ мекунад ва бар баландиҳои замин қадам мезанад, Худованд Худои мизбон, номи ӯ аст.

Худованд, Худои лашкарҳо, офаринандаи кӯҳҳо, бодҳо ва торикии субҳ ва мушоҳидакунандаи андешаҳои мардум аст.

1. Қудрати Худованд ҳамчун Офаридгор

2. Қудрати Худованд

1. Ишаъё 45:18 - Зеро Худованде, ки осмонро офарид, чунин мегӯяд; Худи Худо, ки заминро офарид ва онро офарид; Онро пойдор кардааст, беҳуда наофаридааст, онро барои сокинон сохтааст: Ман Худованд ҳастам; ва ҳеҷ каси дигар нест.

2. Забур 33:6 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

Боби 5-уми Амос ба даъват ба тавба ва даъват ба адолат ва адолат тамаркуз мекунад. Ин боб аҳамияти ибодати ҳақиқиро таъкид мекунад ва аз доварии дарпешистода ҳушдор медиҳад, ки агар мардум ба сӯи Худо барнагарданд.

Сархати 1: Боб бо нола оғоз мешавад, ки хонадони Исроилро даъват мекунад, ки хабарро бишнаванд. Мардумро ташвиқ мекунанд, ки Худовандро биҷӯянд ва зиндагӣ кунанд ва аз ҷустуҷӯи Байт-Ил, Ҷилҷол ва Беэр-Шобаъ, ки ба маркази ибодати бутпарастӣ табдил ёфтаанд, парҳез кунанд (Амос 5:1-7).

Сархати 2: Дар ин боб ба аҳамияти ҷустуҷӯи Худо ва дунболи адолат ва адолат таъкид шудааст. Мардум даъват шудаанд, ки аз бадӣ нафрат кунанд ва некиро дӯст бидоранд, адолатро дар дарвоза пойдор кунанд ва адолатро мисли об фурӯ резанд. Оинҳои динии онҳо бе адолати ҳақиқӣ беҳуда аст (Амос 5:10-15).

Сархати 3-юм: Дар боб риёкории мардумро маҳкум намуда, аз ҳукми дар пеш омада ҳушдор медиҳад. Идҳои динии онҳоро Худо рад мекунад, зеро дилҳояшон аз Ӯ дур аст. Рӯзи Худованд рӯзи зулмот хоҳад буд, на рӯшноӣ ва харобӣ ва ҳалокат меорад (Амос 5:18-20).

Параграфи 4: Боб бо даъват ба адолат ва адолат идома дорад. Мардумро даъват мекунанд, ки аз роҳҳои шарирашон рӯй гардонанд ва дар замин адолатро барқарор кунанд. Ин боб бо ёдоварӣ ба анҷом мерасад, ки Худованд

офаринандаи осмонҳо ва замин аст ва Ӯ доварӣ ва барқароркунанда аст (Амос 5:21-27).

Дар ҷамъбаст,
Боби 5-уми Амос даъват ба тавба, даъват ба адолат ва адолатро таъкид мекунад,
ва аз доварии наздик огоҳ мекунад, ки агар мардум ба сӯи Худо бозгарданд.

Нолае, ки хонадони Исроилро даъват мекунад, ки Худовандро биҷӯянд ва зиндагӣ кунанд.
Огоҳӣ аз ибодати бутпарастӣ ва ҷустуҷӯи марказҳои ибодати дурӯғ.
Таъкид бар аҳамияти ҷустани Худо ва дунболи адолат ва адолат.
Махкум кардани риёкорӣ ва рад кардани расму оинхои динии хушку холӣ.
Огоҳӣ аз доварии наздик ва рӯзи Худованд.
Даъват кунед, ки дар замин адолат ва адолат пойдор шавад.
Ёдоварӣ аз Худованд ҳамчун офаридгор, довар ва барқароркунанда.

Дар ин боби Омос даъват ба тавба ва даъват ба адолат ва адолат таъкид шудааст. Ин боб бо нола оғоз мешавад, ки хонадони Исроилро даъват мекунад, ки паёмро бишнаванд ва Худовандро биҷӯянд, то зиндагӣ кунанд. Мардумро аз ҷустуҷӯи Байт-Ил, Ҷилҷол ва Беэр-Шобаъ, ки ба маркази ибодати бутпарастӣ табдил ёфтаанд, огоҳ мекунанд. Дар ин боб аҳамияти ҷустуҷӯи Худо ва дунболи адолат ва адолат таъкид шудааст. Мардум даъват шудаанд, ки аз бадӣ нафрат кунанд ва некиро дӯст бидоранд, адолатро дар дарвоза пойдор кунанд ва адолатро мисли об фурӯ резанд. Оинҳои динии онҳо бе адолати ҳақиқӣ бефоида аст. Дар боб риёкории мардумро маҳкум намуда, аз ҳукми дар пеш омада ҳушдор медиҳад. Идҳои динии онҳоро Худо рад мекунад, зеро дилҳояшон аз Ӯ дур аст. Рӯзи Худованд торикӣ ва харобӣ меорад. Ин боб бо даъват ба адолат ва адолат идома дорад ва мардумро даъват мекунад, ки аз роҳҳои бадашон рӯй гардонанд. Он бо ёдоварӣ ба поён мерасад, ки Худованд офаринандаи осмонҳову замин аст ва Ӯст, ки доварӣ ва барқароркунанда аст. Дар ин боб ба таъхирнопазирии тавбаи ҳақиқӣ, аҳамияти адолат ва адолат ва оқибатҳои расму оинҳои динии хушк таъкид шудааст.

Амос 5:1 Эй хонадони Исроил, ин суханеро, ки бар зидди шумо мегӯям, ҳатто навҳаро бишнавед.

Ин порча нолаи Худо ба хонаи Исроил аст.

1. Муҳаббати Худо ба халқаш: нола барои хонадони Исроил

2. Ваъдаҳои Худо: Нола барои хонадони Исроил

1. Ҳушаъ 11:1-4 - Муҳаббати доимии Худо ба Исроил

2. Ишаъё 55:6-7 - ваъдаҳои Худо ба халқи худ

Амос 5:2 Бокираи Исроил афтод; вай дигар барҳоста нахоҳад шуд: вай бар замини худ партофта шудааст; касе нест, ки вайро ба воя расонад.

Миллати Исроил дар ҳолати харобӣ ва партофташуда қарор дорад ва касе ба онҳо кӯмак намекунад.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки имон ба Худо дошта бошем, то дар лаҳзаҳоиториктарини мо ба мо кӯмак кунад.

2: Ҳатто вақте ки ҳама умед барбод меравад, мо бояд дар ҷустуҷӯи иродаи Худо барои ҳаёти худ истодагарӣ кунем ва ҳушёр бошем.

1: Isaiah 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Забур 145: 18-19 - "Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳар касе, ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст; Ӯ хоҳиши тарсандагони Ӯро иҷро хоҳад кард, ва фарьёди онҳоро мешунавад, ва онҳоро наҷот хоҳад дод».

Амос 5:3 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: Шаҳре ки ҳазор нафар баромадааст, сад нафар хоҳад монд, ва ҳар кӣ аз сад нафар берун рафтааст, ба хонадони Исроил даҳ нафар хоҳад монд.

Худованд Худо мегӯяд, ки шаҳре ки ҳазор нафар баромад, сад нафарро тарк хоҳад кард, ва шаҳре ки сад нафар баромад, даҳ нафарро барои хонадони Исроил боқӣ хоҳад гузошт.

1. Марҳамат ва файзи Худованд то абад пойдор аст - Амос 5:3

2. Вафодории Худованд бетағйир аст - Амос 5:3

1. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои ту, Ӯ Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазор насл риоя мекунад;

2. Марсияҳо 3: 22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо несту нобуд нашудаем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Амос 5:4 Зеро ки Худованд ба хонадони Исроил чунин мегӯяд: "Маро биҷӯед, ва зинда хоҳед монд".

Худованд ба хонадони Исроил амр медиҳад, ки ӯро ҷустуҷӯ кунанд, то ки зиндагӣ кунанд.

1. Зиндагӣ дар Худованди Худо: Ҷустуҷӯи Ӯ барои ҳаёт

2. Донистани ваъдаҳои Худо: Биҷӯед ва зиндагӣ кунед

1. Ирмиё 29:13 - "Ва Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Забур 27:8 - "Вақте ки гуфтӣ: "Рӯи маро биҷӯй; дилам ба ту гуфт: "Рӯи Ту, эй Худованд, ман мехоҳам".

Амос 5:5 Аммо Байт-Илро наҷӯед ва ба Ҷилҷол надароед ва ба Беэр-Шобаъ нагузаред; зеро Ҷилҷол ҳатман ба асирӣ хоҳад рафт, ва Байт-Ил барҳам хоҳад рафт.

Ин оят ҳушдор медиҳад, ки аз ҷустуҷӯи бутҳои ботил ва такя ба умед ва амният ба онон нашавед, зеро ин бутҳо саранҷом нобуд мешаванд ва боиси асорат мешаванд.

1: Ба Худованд таваккал кунед, на ба бутҳо.

2: Ба бутҳои ботил такя накунед, то ба шумо умед ва амният биёваранд.

1: Ирмиё 17:7 Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст.

2: Isaiah 31:1 Вой бар ҳоли онҳое ки барои кӯмак ба Миср меоянд; ва савори аспон монед ва ба аробаҳо таваккал кунед, зеро ки онҳо бисьёранд; ва сараҳо, зеро ки онҳо хеле қавӣ ҳастанд; вале онҳо ба Қуддуси Исроил нигоҳ намекунанд ва Худовандро намеҷӯянд!

Амос 5:6 Худовандро биҷӯед, ва зинда хоҳед монд; мабодо мисли оташ дар хонаи Юсуф даргирад ва онро нахӯрад, ва дар Байт-Ил касе нест, ки онро хомӯш кунад.

Омӯс 5:6 одамонро ташвиқ мекунад, ки Худовандро биҷӯянд ва зиндагӣ кунанд ва огоҳ мекунад, ки ғазаби Худованд онҳоро фурӯ хоҳад бурд, агар ин корро накунанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо ба Ӯ рӯй оварем ва зиндагӣ кунем; агар мо Ӯро рад кунем, ба хашми Ӯ дучор хоҳем шуд.

2: Мо бояд аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва ҳоло ба Худо рӯй оварем, вагарна оташи Ӯ моро фурӯ мебарад.

1: Ҳизқиёл 18:32 - "Зеро ки марги касе, ки мемирад, ман хушнуд нестам", мегӯяд Худованд Худо. «Пас, тавба кунед ва зиндагӣ кунед».

2: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Амос 5:7 Эй касоне, ки довариро ба кирмак табдил медиҳед ва адолатро дар замин тарк мекунед,

Ин порча аз нодида гирифтани адолат ва адолат ба манфиати фасод ва худхоҳӣ ҳушдор медиҳад.

1. "Зиндагӣ дар ҷаҳони ноадолатона"

2. «Даъват ба адолат ва адолат».

1. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе марҳамат аст. Марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

2. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан, меҳрубонӣ кардан ва бо фурӯтанона рафтор кардан бо Худои худ?"

Амос 5:8 Онро биҷӯед, ки ҳафт ситора ва Ориёнро меофарад, ва сояи маргро ба саҳар мегардонад, ва рӯзро бо шаб торик месозад; Он ки оби баҳрро ҷеғ зада, бар рӯи замин мерезад. замин: номи ӯ Худованд аст:

Офаридгори ситораҳо ва зулмот, Худовандро биҷӯед.

1. Худованд офаридгори осмонҳо ва замин аст

2. Худовандро ба оғӯш кашед ва баракатҳои Ӯро бигиред

1. Ҳастӣ 1:1, Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Ишаъё 43:2, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд.

Амос 5:9 Он ғоратгаронро бар зӯроварон қувват мебахшад, то ки ғоратшудагон ба қалъа оянд.

Худованд аз касоне, ки ба заифону осебпазирон зулм мекунанд, ҳушдор медиҳад ва барои аъмоли худ посух хоҳад дод.

1. Худованд касонеро, ки ба нотавонону осебпазирон ситам мекунанд, ҷазо хоҳад дод.

2. Худованд барои касоне, ки аз нотавонон истифода мебаранд, истодагарӣ намекунад.

1. Мико 6:8 Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2. Яъқуб 2:12-13 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон.

Амос 5:10 Аз касе ки дар дарвоза мазаммат мекунад, нафрат мекунанд, ва аз ростгӯй нафрат доранд.

Мардум онҳоеро, ки дар бораи хатоҳои худ бо онҳо рӯ ба рӯ мешаванд ва сухани ҳақ мегӯянд, рад мекунанд ва нафрат доранд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба бадгумонӣ сарзаниш кунем ва сухани рост бигӯем, ҳатто агар он нороҳат бошад.

2. Мо бояд омода бошем, ки танқид ва танбеҳи софдилонаро ба манфиати худ қабул кунем.

1. Масалҳо 27:5-6 "Танбеҳи ошкоро беҳтар аз муҳаббати ниҳон аст. Заҳми дӯст вафодор аст, бӯсаҳои душман пур аст."

2. Матто 5:43-44 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед. Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед".

Амос 5:11 Пас, азбаски пои шумо бар мискинон аст, ва шумо бори гандумро аз вай мегиред: аз санги тарошида хонаҳо сохтаед, аммо дар онҳо сокин нахоҳед шуд; токзорҳои хушбӯй шинондед, вале аз он шароб нахӯред.

Мардуми Исроил аз камбағалон истифода бурда, гандумашонро гирифтаанд, аммо аз гуноҳи худ аз хонаву токзорҳои сохтаашон баҳра бурда наметавонанд.

1. Ёри худро дӯст доред: Дарсҳо аз Амос 5:11

2. Арзиши тамаъ: Омӯзиши Амос 5:11

1. Матто 22:39 Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

2. Масалҳо 14:31 Ҳар кӣ бенаворо ситам мекунад, Офаридгори худро дашном медиҳад, вале ҳар кӣ ӯро эҳтиром мекунад, ба мискинон раҳм мекунад.

Амос 5:12 Зеро ки ман ҷиноятҳои сершумори шумо ва гуноҳҳои бузурги шуморо медонам: онҳо одилонро азоб медиҳанд, пора мегиранд, ва камбағалонро дар дарвоза аз тарафи рости худ мегардонанд.

Дар Амос 5:12 дар бораи гуноҳҳои зиёди халқи Худо сухан меравад, ки аз он ҷумла ситам ба одил, гирифтани ришва ва баргардонидани камбағалон аз ҳуқуқҳои худ мебошанд.

1. "Гуноҳҳои халқи Худо: зулм ба адолат, ришвагирӣ ва аз бечорагон"

2. "Худо аз гуноҳҳои шумо нобино нест"

1. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин гуна рӯза нест, ки ман баргузидаам: занҷирҳои беадолатиро кушоям ва ресмонҳои юғро кушоям, мазлумонро озод кунам ва ҳар юғро бишканам? хӯрдани худро бо гуруснагон ва оворагони бечараро ҳангоми дидани бараҳна сарпаноҳ таъмин кардан, онҳоро пӯшондан ва аз ҷисму хуни худ рӯй нагардонидан?»

2. Яъқуб 2:12-13 - "Гуфтор кунед ва рафтор кунед, ки онҳо аз рӯи қонуне, ки озодӣ медиҳад, доварӣ хоҳанд шуд, зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бидуни раҳм карда мешавад. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд."

Амос 5:13 Бинобар ин, оқил дар он вақт хомӯш хоҳанд буд; зеро замони бад аст.

Доноён бояд дар вақти душворӣ ором бошанд, зеро замони бад аст.

1. Ҳикмати хомӯшӣ: Омӯзиши доно будан дар замонҳои душвор

2. Қудрати хомӯшӣ: омӯхтани кай боэҳтиёт будан ва кай сухан гуфтан

1. Масалҳо 17:28 - Ҳатто нодоне, ки сукут мекунад, доно ҳисобида мешавад; ҳангоме ки лабҳояшро мебандад, ӯро соҳибақл меҳисобанд.

2. Яъқуб 1:19-20 - Ҳар кас бояд зуд гӯш кунад, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад.

Амос 5:14 Некро биҷӯед, на бадӣ, то ки зинда монед; ва ҳамин тавр Худованд, Худои лашкарҳо, бо шумо хоҳад буд, чунон ки шумо гуфтаед.

Некӯӣ биҷӯед ва мувофиқи хости Худо зиндагӣ кунед, то Ӯ бо шумо бошад.

1: Некро бар бадӣ интихоб кунед - Амос 5:14

2: Худованд бо ту хоҳад буд - Амос 5:14

1: Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши ту гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монад ва Худованд Худои худро дӯст дошта, ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида бошӣ. "

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Омӯс 5:15 Аз бадӣ нафрат кунед, ва некиро дӯст доред, ва доварӣ дар дарвоза устувор бошед; шояд Худованд Худои лашкарҳо ба бақияи Юсуф марҳамат кунад.

Ин порча моро водор мекунад, ки аз бад нафрат кунем ва некиро дӯст бидорем ва адолатро ҷустуҷӯ кунем.

1. Файзи Худованд: дӯст доштани нек ва нафрат аз бадӣ

2. Адолат: Таъмини адолат дар ҷаҳони мо

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Амос 5:16 Бинобар ин Худованд, Худои лашкарҳо, Худованд чунин мегӯяд: Дар ҳама кӯчаҳо гиря хоҳад буд; ва дар тамоми шоҳроҳҳо хоҳанд гуфт: «Вой! афсус! ва токпарварро ба мотам даъват хоҳанд кард, ва онҳоеро, ки дар навҳа моҳир ҳастанд, ба гиря даъват хоҳанд кард.

Худованд дар ҳама кӯчаву шоҳроҳҳо ба мотам ва нола даъват мекунад.

1. тасаллои мотам

2. Дар ғаму ғуссаи мо Худоро шинохтан

1. Ишаъё 61:2-3 - Барои эълон кардани соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом Худои мо; барои тасаллӣ додани хамаи мотамдорон.

2. Юҳанно 11:33-35 - Исо гиря кард. Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бингар, ки чӣ гуна ӯро дӯст медошт».

Амос 5:17 Ва дар тамоми токзорҳо гирья хоҳанд шуд, зеро ки Ман аз ту мегузарам, мегӯяд Худованд.

Худованд ваъда медиҳад, ки аз токзорҳо мегузарад ва дар миёни мардум гиря мекунад.

1. Ҳузури Худо тасаллӣ ва умед меорад

2. Ваъдаи ҳузури Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Амос 5:18 Вой бар ҳоли шумо, ки рӯзи Худовандро орзу мекунед! ин барои шумо чӣ аст? рӯзи Худованд зулмот аст, на рӯшноӣ.

Рӯзи Худованд рӯзи шодӣ нест, балки рӯзи зулмот ва тира аст.

1. Рӯзи Худованд барои мо чӣ маъно дорад?

2. Оё мо рӯзи Худовандро мехоҳем?

1. Ишаъё 13:9-11 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ки золим, бо ғазаб ва хашми шадид, то заминро ба харобазор табдил диҳад ва гуноҳкорони онро аз он нест кунад.

10 Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳояшон равшании худро нахоҳанд дод; офтоб дар тулӯъи худ тира мешавад ва моҳ равшании худро намерезад.

2. Юил 2:1-2 - Дар Сион карнай навох; бар кӯҳи муқаддаси ман бонги изтироб занед! Бигзор тамоми сокинони замин биларзанд, зеро ки рӯзи Худованд меояд; наздик аст. 2 Рӯзи зулмот ва тира, рӯзи абрҳо ва торикии ғафс!

Омӯс 5:19 Мисли он ки марде аз шер гурехта, хирс бо ӯ рӯбарӯ шуд; ё ба хона даромада, дасташро ба девор такя кард, ва мор ӯро газид.

Марде, ки бо шер, хирс ё мор вомехӯрад, барои нишон додани доварии қавӣ ва ногузир аз ҷониби Худо истифода мешавад.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Хавфи гурез аз Худо

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ҳабаққуқ 3:17-19 - Ҳарчанд дарахти анҷир намешукуфад ва мева дар токҳо набошад ҳам, ҳосили зайтун нобуд мешавад ва саҳроҳо ғизо намедиҳанд, рама аз оғил бурида мешавад ва гала вуҷуд надорад дар дӯконҳо бошам, вале ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард; Ман дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Амос 5:20 Оё рӯзи Худованд зулмот нахоҳад буд, на рӯшноӣ? ҳатто хеле торик ва дар он равшанӣ нест?

Омос дар бораи рӯзи Худованд сухан мегӯяд, ки торикӣ хоҳад буд, на равшанӣ, хеле торик ва бе равшанӣ.

1. "Рӯзи сиёҳ: Фаҳмидани рӯзи Худованд"

2. "Рӯзи Худованд: Вақте ки торикӣ фурӯ меравад"

1. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро талх медонанд!»

2. Масалҳо 4:19 - "Роҳи шарир мисли торикии амиқ аст; онҳо намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд".

Амос 5:21 Ман аз рӯзҳои идатон нафрат дорам ва аз рӯзҳои идатон нафрат дорам, ва дар ҷамъомадҳои тантанавии шумо бӯй нахоҳам кард.

Худо аз идҳо ва анҷуманҳои банӣ-Исроил нафрат дорад ва нафрат мекунад.

1. Норозигии Худованд аз ибодати мо

2. Ибодати ҳақиқӣ ва ибодати ботил

1. Ишаъё 29:13 - "Бинобар ин Худованд гуфт: Ин одамон бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд, аммо дилҳояшон аз Ман дур аст".

2. Юҳанно 4:24 - «Худо рӯҳ аст ва парастандагони Ӯ бояд дар Рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд.

Амос 5:22 Ҳарчанд шумо қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонии ордии худро ба ман пешкаш мекунед, ман онҳоро қабул нахоҳам кард; ва қурбониҳои осоиштагии чорвои фарбеҳи шуморо ба назар нахоҳам овард.

Худо тоатро бар қурбонӣ мехоҳад.

1: Ба Худо итоат кунед ва бо тамоми дили худ ба Ӯ хизмат кунед.

2: Худо итоати моро мехоҳад, на ҳадияҳои моро.

1: Мико 6:8, "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад? Барои адолат рафтор кардан ва марҳаматро дӯст доштан ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кардан".

2: Румиён 12:1, "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост."

Омӯс 5:23 Садои сурудҳои худро аз ман дур кун; зеро ки оханги фитнахои туро намешунавам.

Худованд аз халқи худ хоҳиш мекунад, ки мусиқии худро қатъ кунанд, зеро Ӯ онро шунидан намехоҳад.

1: Мо бояд фаромӯш накунем, ки Худовандро бо гӯш кардани хоҳишҳои Ӯ эҳтиром кунем, ҳатто агар ин маънои қатъи фаъолияти худро дошта бошад.

2: Мо бояд омода бошем, ки хоҳишҳои худро як сӯ гузорем, то ба Худованд хизмат кунем.

1: Филиппиён 2:4-5 - Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед. Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост.

2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Амос 5:24 Аммо бигзор доварӣ мисли об ҷорӣ шавад, ва адолат мисли дарёи азим.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки адолат ва адолатро ҳамчун тӯфони азим пайравӣ кунем.

1. Ваъдаи адолат: дунболи адолат дар ҳаёти мо

2. Тӯфони адолат: Зиндагӣ бо беайбӣ

1. Ишаъё 32:17 Ва самараи адолат осоиштагӣ ва натиҷаи адолат, оромӣ ва эътимод то абад хоҳад буд.

2. Мико 6:8 Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Амос 5:25 Оё шумо, эй хонадони Исроил, чиҳил сол дар биёбон барои Ман қурбониҳо ва ҳадияҳо овардаед?

Худованд аз исроилиён мепурсад, ки оё онҳо дар давоми чиҳил соли охир дар биёбон ба Ӯ қурбонӣ ва ҳадия овардаанд?

1: Интизориҳои Худо аз халқи худ - Мо бояд аҳди худро бо Худованд дар хотир дошта бошем ва фаромӯш накунем, ки ба Ӯ бо имон ва итоат қурбониҳо ва ҳадияҳо пешкаш кунем.

2: Муҳаббати бепоёни Худованд - Сарфи назар аз беитоатии исроилиён Худованд то ҳол ба онҳо муҳаббати бепоёни Худро нишон медод ва ҳеҷ гоҳ аз онҳо даст накашид.

1: Малокӣ 3:7 - Ба назди Ман баргардед, ва ман ба назди шумо бармегардам, мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Амос 5:26 Аммо шумо хаймаи Молух ва Чиюнро, ки пайкарҳои худ, ситораи худои худро, ки барои худ сохтаед, бардоштаед.

Мардуми Исроил ба худоёни козиб, ба монанди Молох ва Чиюн, ки барои худ сохтаанд, парастиш мекарданд.

1. Хатари бутпарастӣ: хатари ибодати худоёни козиб

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Рад кардани худоёни козиб ва рӯй овардан ба Ӯ

1. Такрори Шариат 4:15-19 Огоҳии Худо аз бутпарастӣ

2. Ирмиё 10:2-5 Беақлӣ дар ибодати бутҳо

Амос 5:27 Бинобар ин Ман шуморо ба он тарафи Димишқ ба асирӣ хоҳам бурд, мегӯяд Худованд, ки исми Ӯ Худои лашкарҳост.

Худо касонеро, ки тавба намекунанд, азоб мекунад ва онҳоро ба асирӣ меорад.

1. Тавба кунед ё ба ҳукми Худо рӯ ба рӯ шавед

2. Наҷот дар Худованд аст

1. Амос 4:12 "Бинобар ин бо ту, эй Исроил, чунин хоҳам кард; ва азбаски ман ин корро ба ту хоҳам кард, ба пешвози Худои худ, эй Исроил, омода бош".

2. Ишаъё 45:22 "Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, дар тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест".

Боби 6-уми Амос ба қаноатмандӣ ва ҳашамати сарватмандон дар Исроил тамаркуз мекунад. Ин боб худпарастии онҳоро маҳкум мекунад ва аз доварии наздике, ки ба сари онҳо хоҳад омад, ҳушдор медиҳад.

Сархати 1: Боб бо муроҷиат ба мардуми худписанд ва худбоварии Исроил оғоз мешавад. Сарватдорон дар айшу нӯш ва осуда зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки ба ранҷу ниёзҳои дигарон беэътиноӣ мекунанд. Онҳо аз доварии дарпешистода бехабаранд ва боварӣ доранд, ки бехатаранд (Амос 6:1-3).

Параграфи 2: Боб ифшогарии аз ҳад зиёд ва худбинии сарватмандонро фош мекунад. Онҳо дар зиёфатҳо ва фароғатҳои худ шодӣ мекунанд ва барои лаззатҳои худ сарфи фаровон мекунанд. Аммо сарват ва роҳати онҳо аз байн бурда мешавад ва онҳо ба асирӣ бурда мешаванд (Амос 6:4-7).

Сархати 3-юм: Дар боб такаббурӣ ва амнияти бардурӯғи мардумро сарзаниш мекунад. Онхо ба иктидори харбии худ боварӣ доранд ва боварӣ доранд, ки маглубнашавандаанд. Аммо Худо халқеро бар зидди онҳо ба вуҷуд оварда, онҳоро аз мавқеи баландашон поён хоҳад дод (Амос 6:8-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 6-уми Амос қаноатмандӣ ва ҳашамати сарватмандонро дар Исроил маҳкум мекунад ва аз доварии дарпешистода, ки ба сари онҳо меояд, ҳушдор медиҳад.

Мурочиат ба халки худписанд ва худбоварии Исроил.
Инкор кардани айшу ишрат ва худписандии онхо.
Огоҳӣ аз доварии дарпешистода ва ҳисси бардурӯғи бехатарии онҳо.
Фош кардани майли зиёдатӣ ва худбинии онҳо.
Пешгӯии аз байн рафтани сарват ва роҳати онҳо.
Мафхуми магрурӣ ва боварии бардуруг ба кувваи харбй.
Эълони бархостани миллат ба мукобили онхо.

Ин боби Амос қаноатмандӣ ва ҳашамати сарватмандонро дар Исроил маҳкум мекунад. Ин боб бо муроҷиат ба одамони худписанд ва худбовар, бахусус сарватмандоне оғоз мешавад, ки дар айшу ишрат ва осуда зиндагӣ мекунанд ва ба ранҷу ниёзҳои дигарон беэътиноӣ мекунанд. Онҳо аз доварии дарпешистода бехабаранд ва боварӣ доранд, ки бехатаранд. Дар ин боб

ғамгинӣ ва худпарастии аз ҳад зиёди онҳо фош мешавад, зеро онҳо дар зиёфатҳо ва фароғатҳои худ шодӣ мекунанд ва барои лаззатҳои худ харҷ мекунанд. Аммо сарват ва роҳати онҳо аз байн бурда мешавад ва онҳо ба асирӣ бурда мешаванд. Дар ин боб мағрурӣ ва амнияти бардурӯғи мардуме, ки ба қудрати низомии худ эътимод доранд ва худро шикастнопазиранд, мазаммат мекунад. Аммо Худо бар онҳо қавме бароварад ва онҳоро аз мақоми баландашон поин мебарад. Ин боб ҳамчун ҳушдор аз худписандӣ, худписандӣ ва амнияти дурӯғин хидмат мекунад ва мардумро аз оқибатҳои аъмоли онҳо ёдовар мешавад.

Амос 6:1 Вой бар ҳоли онҳое ки осуда дар Сион ҳастанд ва ба кӯҳи Сомария таваккал мекунанд, ки онҳо сардорони халқҳо номида шудаанд, ки хонадони Исроил назди онҳо омадаанд!

Вой бар ҳоли онҳое, ки худдорӣ мекунанд ва ба қувваи худ такя мекунанд.

1: Муҳим аст, ки ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки қувваи мо аз Худост, на аз худи мо.

2: таваккали мо бояд ба Худованд бошад, на ба қувваи худ.

1: Забур 20:7 - "Баъзе ба аробаҳо ва баъзе ба аспҳо эътимод мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард".

2: Isaiah 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

Амос 6:2 Ба Калне убур кунед ва бубинед; ва аз он ҷо ба Ҳамоти бузург биравед; он гоҳ ба Ҷат аз фалиштиён фуруд оваред: оё онҳо аз ин салтанатҳо беҳтаранд? ё сарҳади онҳо аз марзи шумо бузургтар аст?

Худованд одамонро даъват мекунад, ки бузургии салтанатҳои худро бо Калне, Ҳамоти бузург ва Ҷати фалиштиён муқоиса кунанд.

1. Худованд моро даъват мекунад, ки худро бо дигарон муқоиса кунем

2. Мулоҳиза дар бораи бузургии салтанатҳои мо

1. Ишаъё 40:15-17 - Инак, халқҳо мисли қатраи сатил ҳастанд ва ҳамчун ғубори хурди тарозуҳо шуморида мешаванд: инак, Ӯ ҷазираҳоро ҳамчун чизи андак мегирад.

2. Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Амос 6:3 Эй касоне, ки рӯзи бадро дур мегузоред ва макони зӯровариро наздик мекунед;

Дар ин порча дар бораи окибатхои беэътиной кардани адолат ва рох додан ба зӯроварӣ ба як ҷузъи муқаррарии зиндагӣ сухан меравад.

1. «Арзиши беэътиноӣ ба адолат»

2. «Бадии ба эътидол овардани хушунат»

1. Масалҳо 17:15 - Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад ва касе ки одилро маҳкум мекунад, ҳардуи онҳо дар назди Худованд зишт ҳастанд.

2. Ишаъё 59:14-15 - Адолат баргардонида мешавад ва адолат дур аст; зеро ки ҳақиқат дар майдонҳо пешпо хӯрдааст, ва адолат наметавонад ба он дохил шавад. Ҳақиқат кам аст ва ҳар кӣ аз бадӣ дур мешавад, худро тӯъма мекунад.

Амос 6:4 Онҳое ки бар катҳои аз устухони фил хобида, бар бистарҳои худ дароз кашида, барраҳоро аз рама мехӯранд, ва гӯсолаҳоро аз миёни охур мехӯранд;

Дар Амос 6:4 дар бораи онҳое, ки дар айшу нӯш зиндагӣ мекунанд ва барраҳо ва гӯсолаҳоро аз оғили гӯсфандон барои тамаъҷӯии худ мегиранд, сухан меронад.

1. Хатари тамаъ ва худпарастӣ дар назди Худо

2. Даъвати Худо ба фурӯтанӣ ва қаноатмандӣ

1. Масалҳо 30:7–9; Ду чизро аз ту мехоҳам, пеш аз он ки бимирам, ба ман инкор макун: Дурӯғ ва дурӯғро аз ман дур кун; Ба ман на фақру сарват ато кун; Маро аз ғизое, ки бароям лозим аст, бихӯред, то сер шавам ва туро инкор карда, гӯям: "Худованд кист?" ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро палид накунам.

2. Ҳизқиёл 34:2–4; Писари Одам, бар зидди чӯпонони Исроил нубувват кун; нубувват кун ва ба онҳо, ҳатто ба чӯпонон бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: «Эй чӯпонони Исроил, ки худро мечаронданд! Оё чупонхо набояд ба гусфандон хурок диханд? Равғанашро мехӯред, пашм мепӯшед, фарбеҳро мекушед, аммо ба гӯсфанд намехӯред. Заифонро қувват надодӣ, беморонро шифо надодӣ, маҷрӯҳонро набастаи, гумроҳонро барнагардонидай, гумроҳонро наҷустай ва бо зӯр ва сахтӣ онҳоро ҳукмронӣ кардай.

Омӯс 6:5 Онҳо бо садои рақс суруд мехонанд ва барои худ асбобҳои мусиқиро ихтироъ мекунанд, мисли Довуд;

Дар порча дар бораи одамоне, ки асбобҳои мусиқиро ихтироъ мекунанд, ба он чизе ки шоҳ Довуд кардааст, нақл мекунад.

1: Мо аз мисоли шоҳ Довуд, ки мусиқиро барои ҷалоли Худо истифода бурдааст, омӯхта метавонем.

2: Мусиқӣ метавонад як воситаи тавоное бошад, ки муҳаббат ва сипосгузории моро ба Худо баён кунад.

1: Забур 150: 3-5 - Ӯро бо садои карнай ҳамду сано гӯед: Ӯро бо забур ва барфа ҳамду сано гӯед. Ӯро бо данг ва рақс ситоиш кунед: ӯро бо асбобҳо ва узвҳо ситоиш кунед. Ӯро бар санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед.

2: Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Амос 6:6 Онҳое ки шаробро дар косаҳо менӯшанд ва худро бо равғани атрафшони асосӣ тадҳин мекунанд, вале аз андӯҳи Юсуф ғамгин нестанд.

Сарватдорону тавоноён аз ранҷу азоби мардум нестанд.

1. Вақте ки мо ба ранҷу азоби дигарон беэътиноӣ мекунем, Худо хушнуд намешавад.

2. Раҳму шафқат ва ғамхорӣ ба нотавонҳо барои муқаддасияти ҳақиқӣ муҳим аст.

1. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад?

15 Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. 16 Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед"; гарм ва серғизо нигоҳ доред, аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад?

17 Ба ин монанд, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

2. Ишаъё 58:6-7 - Оё ин гуна рӯза нест, ки ман баргузидаам: занҷирҳои беадолатиро кушоям ва риштаҳои юғро кушоям, мазлумонро озод кунам ва ҳар юғро бишканам? 7 Оё ин нест, ки хӯроки худро бо гуруснагон тақсим кунӣ ва оворагони бечораро ҳангоми дидани бараҳна сарпаноҳ диҳӣ, онҳоро пӯшонӣ ва аз гӯшту хуни худ рӯй нагардонӣ?

Амос 6:7 Пас, алҳол онҳо бо аввалин асиршудагон ба асирӣ хоҳанд рафт, ва зиёфати онҳое ки даст кашиданд, барҳам дода хоҳад шуд.

Омӯс 6:7 аз оқибатҳои мағрурӣ ва ҳашамати аз ҳад зиёд ҳушдор медиҳад, зеро онҳое, ки мағрур ва дилсӯз ҳастанд, аввалин шуда асир хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои мағрурӣ - Масалҳо 16:18

2. Аз ҳама чиз қаноатмандӣ - Филиппиён 4:11-13

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи эҳтиёҷ гап мезанам, зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате, ки набошам, қаноатманд бошам: ман медонам, ки чӣ гуна хор шуданро медонам ва чӣ тавр фаровон шуданро медонам. Дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз ман сер буданро ва гурусна буданро, ҳам фаровон буданро ва ҳам аз ниёзмандиро омӯхтам.

Амос 6:8 Худованд Худо ба худ қасам хӯрдааст, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо: Ман аз ҷалоли Яъқуб нафрат дорам ва аз қасрҳои ӯ нафрат дорам; бинобар ин шаҳрро бо ҳар он чи дар он аст, таслим хоҳам кард.

Худованд Худо ба худ қасам хӯрдааст, ки шаҳри Яъқубро аз сабаби бадбинии худ ба бузургӣ ва қасрҳои онҳо несту нобуд хоҳад кард.

1. Гуноҳи мағрурӣ: Аз хатогиҳои Яъқуб ибрат гиред

2. Ғазаби Худованд: Фаҳмидани ҳукми Худо

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Юнус 4:11 - "Ва оё ман ба Нинве, он шаҳри бузург, ки дар он беш аз шаст ҳазор нафар одамон, ки дасти росту чапи худро фарқ намекунанд ва чорвои зиёде доранд, амон надорам?"

Амос 6:9 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар дар як хона даҳ нафар бимонанд, онҳо хоҳанд мурд.

Даҳ нафар дар як хона ҳама мемиранд.

1. Ҳукми Худо бар беадолатӣ

2. Қудрати азоби Худо

1. Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

2. Ҳизқиёл 33:11 - "Ба онҳо бигӯ: "То зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, "Ман аз марги шарир намехоҳам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зинда шавад"».

Амос 6:10 Ва амаки марде ва касе ки вайро сӯзонда бошад, бигирад, то устухонҳоро аз хона берун кунад, ва ба касе ки дар канори хона аст, бигӯяд: "Оё ҳанӯз бо ту касе ҳаст?" ва гӯяд: "Не. Он гоҳ мегӯяд: "Забони худро нигоҳ дор, зеро ки мо исми Худовандро ба забон наоварем".

Амаки марде ӯро гирифта месузонад ва баъд мепурсад, ки дар хона касе ҳаст ё не. Ҷавоб Не аст ва амак мегӯяд, ки хомӯш бош, зеро натавониста, номи Худовандро зикр кунад.

1. Номи Худо муқаддас аст: Зиндагӣ бо эҳтиром

2. Номи Худо Муҳаббат аст: Ба ёд овардани садоқати Ӯ дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 8:13 - Худованди лашкарҳо, Ӯро тақдис хоҳӣ кард; бигзор вай тарси шумо бошад ва бигзор вай тарси шумо бошад.

2. Забур 91:2 - Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

Амос 6:11 Зеро ки инак, Худованд амр мекунад, ва Ӯ хонаи бузургро бо шикофҳо ва хонаи хурдро бо шикофҳо хоҳад зад.

Худованд амр медиҳад, ки ҳам хонаҳои калон ва ҳам хурдро бо шикофҳо ва рахнаҳо зарба зананд.

1. Ба вақти Худо бовар кунед - Амос 6:11

2. Эътироф кардани интизоми Худо - Амос 6:11

1. Ишаъё 30:15 - Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд; Дар бозгашт ва истироҳат наҷот хоҳед ёфт; дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд.

2. Ибриён 12:6 - Ҳар киро Худованд дӯст дорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, тозиёна мезанад.

Амос 6:12 Оё аспҳо бар санг медаванд? Оё касе дар он ҷо бо барзагов шудгор мекунад? зеро ки шумо довариро ба заҳра ва самари адолатро ба бангдона табдил додаед.

Халк доварӣ ва адолатро ба кудурат ва захр табдил додааст.

1. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз адолат

2. Қувваи адолати ҳақиқӣ

1. Ирмиё 5:28-29 - "Онҳо бузург ва сарватманд шуданд; фарбеҳ ва зебо шуданд; онҳо низ шариатро сарфи назар карданд ва фароизҳоро риоя накарданд; онҳо бо роҳҳои Ман рафтор накарданд. Бинобар ин Ман доварӣ хоҳам кард. ба онҳо мувофиқи аъмоли онҳо сазовор аст, — мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 4:17 - Дар хотир доред, ки донистани он ки чӣ кор кардан лозим аст ва сипас онро иҷро накардан гуноҳ аст.

Амос 6:13 Эй касоне, ки аз чизи бефоида шодӣ мекунед ва мегӯед: "Оё мо бо қувваи худ шохҳо нагирифтаем?"

Одамон аз чизҳое, ки арзиши воқеӣ надоранд, шодӣ мекунанд ва даъво мекунанд, ки онҳо тавоноанд, гарчанде ки ҳеҷ чиз надоранд.

1. Такя ба нерӯи ботил: Хатари кибру ҳасад

2. Иллюзияи қудрат: Ҷустуҷӯи нерӯи ҳақиқӣ тавассути имон

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Амос 6:14 Аммо, инак, Ман бар зидди шумо, эй хонадони Исроил халқе ба вуҷуд хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо; ва шуморо аз даромадгоҳи Ҳемот то дарёи биёбон хоҳанд кашид.

Худованд, Худои лашкарҳо, бар зидди Исроил халқеро ба вуҷуд хоҳад овард, то ки онҳоро аз Ҳемот то дарёи биёбон тоқат кунад.

1. Ғазаби Худованд: Фаҳмидани оқибатҳои исён

2. Омӯзиши эътимод ба Худованд: Қабули мушкилоти зиндагӣ

1. Ишаъё 10:5-7 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби Ман, ва асо дар дасташон хашми ман аст.

2. 2 Вақоеънома 15:2 - Худованд бо шумост, вақте ки шумо бо Ӯ ҳастед; ва агар Ӯро ҷустуҷӯ кунед, аз шумо хоҳад ёфт; лекин агар шумо ӯро тарк кунед, ӯ шуморо тарк хоҳад кард.

Боби 7-уми Амос як қатор рӯъёҳо ва муносибатҳои байни Омӯс ва Худоро таъкид мекунад, ки доварии дарпешистода бар Исроил ва нақши пайғамбарро дар расонидани паёми илоҳӣ тасвир мекунад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи малахҳо, ки заминро мехӯранд, оғоз мешавад. Амос аз номи Исроил шафоат карда, аз Худо илтиҷо мекунад, ки тавба кунад. Худо тавба мекунад ва халқро амон медиҳад (Амос 7:1-3).

Параграфи 2: Боб бо диди оташ, ки заминро фурӯ мебарад, идома дорад. Боз Амос шафоат мекунад ва Худо тавба карда, халқро раҳо мекунад (Амос 7:4-6).

Параграфи 3: Дар ин боб рӯъёи хатти плюб, ки рамзи доварии илоҳӣ мебошад, нишон медиҳад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ Исроилро бо хати ченак чен мекунад ва онҳоро барои гуноҳҳояшон ҷазо медиҳад. Баландиҳо ва маъбадҳо хароб хоҳанд шуд, ва сулолаи Ёробъом ба охир мерасад (Амос 7:7-9).

Сархати 4: Дар ин боб муқовимати байни Омос ва Амосиё, коҳини Байт-Ил тасвир шудааст. Амосиё хабари Омосро рад мекунад ва ба ӯ амр мекунад, ки тарк кунад. Амос бо изҳороти нубувват ҷавоб медиҳад, ки доварӣ ва асирро, ки ба Амозиё ва халқи Исроил хоҳад расид, пешгӯӣ мекунад (Амос 7:10-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби 7-уми Амос як қатор рӯъёҳо ва муносибатҳои байни Омӯс ва Худоро таъкид мекунад, ки доварии дарпешистода бар Исроил ва нақши пайғамбарро дар расонидани паёми илоҳӣ тасвир мекунад.

Дар рӯъё малахҳо заминро мехӯранд, ва Омос аз номи Исроил шафоат мекунад.
Дидаи оташ заминро фурӯ мебарад, бо Амос боз шафоат мекунад.
Биниш дар бораи хати плюб, ки рамзи доварии илоҳӣ бар Исроил аст.
Муборизаи байни Омос ва Амосиё, коҳини Байт-Ил.
Рад кардани паёми Амос аз ҷониби Амосиё ва фармони ӯ барои рафтани Омос.
Эъломияи пешгӯии Амос дар бораи доварӣ ва асирӣ, ки ба Амозиё ва халқи Исроил хоҳад расид.

Дар ин боби Амос як қатор рӯъёҳо ва муносибатҳои байни Омос ва Худо оварда шудааст, ки доварии дар пешистодаро бар Исроил нишон медиҳад. Ин боб бо рӯъёи малахҳо сарзаминро мехӯрад ва Омос аз номи Исроил шафоат карда, аз Худо илтиҷо мекунад, ки тавба кунад. Худованд тавба кунад ва миллатро дар панохаш нигах дорад. Ин боб бо рӯъёи оташе, ки заминро фурӯ мебарад, идома дорад ва бори дигар Амос шафоат мекунад ва Худо тавба карда, миллатро раҳо мекунад. Пас аз он боб рӯъёи хати ченакро нишон медиҳад, ки рамзи доварии илоҳӣ мебошад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ Исроилро бо хати ченак чен мекунад ва онҳоро барои гуноҳҳояшон ҷазо медиҳад. Баландиҳо ва маъбадҳо хароб хоҳанд шуд, ва сулолаи Ёробъом ба охир мерасад. Ин боб бо муқовимати байни Омос ва Амосиё, коҳини Байт-Ил анҷом меёбад. Амосиё хабари Омосро рад мекунад ва ба ӯ амр мекунад, ки тарк кунад. Дар ҷавоб, Амос изҳороти нубувват мекунад, ки доварӣ ва асирро, ки ба Амозиё ва халқи Исроил хоҳад расид, пешгӯӣ мекунад. Дар ин боб ба яқин будани доварӣ ва нақши паёмбар дар расонидани паёми Худо таъкид шудааст.

Амос 7:1 Худованд Худо ба ман чунин нишон дод; ва инак, дар ибтидои нашъунамои навдаҳои охирин малахҳоро ба вуҷуд овард; ва инак, он нашъунамои охирин пас аз даравидани подшоҳ буд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо сарнавишти малаҳҳоро, ки дар давраи аввали давраи афзоиши алаф ба вуҷуд омадаанд, муайян кардааст.

1. Ҳукмронии Худо бар тамоми махлуқот

2. Мо барои интихоби худ масъулем

1. Румиён 9:19-21 - Пас ту ба ман хоҳӣ гуфт: "Чаро ӯ то ҳол айб меҷӯяд? Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат кард? На, эй инсон, кистӣ, ки бар Худо посух мегӯӣ? Оё ба шаклдор гӯяд: «Чаро маро чунин сохтӣ?

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

Амос 7:2 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрдани алафи заминро ба охир расонданд, ман гуфтам: "Эй Худованд Худо! Бибахшой, аз Ту илтимос мекунам: Яъқуб ба воситаи кист? зеро ки вай хурд аст.

Омос аз Худо бахшиш пурсид ва пурсид, ки Яъқуб, халқи хурде, ки ба воситаи кӣ ба вуҷуд меояд.

1. Худо метавонад чизҳои хурдро барои анҷом додани корҳои бузург истифода барад

2. Қувваи омурзиш бо дуо

1. Луқо 1:37 - Зеро ки дар назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Яъқуб 5:16 - Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

Амос 7:3 Худованд барои ин тавба кард: ин тавр нахоҳад шуд, мегӯяд Худованд.

Худованд фикри худро дигар кард ва қарор дод, ки кореро, ки пештар эълон карда буд, иҷро накунад.

1. Табиати тағйирнопазири Худо: Чӣ гуна раҳмати Худованд бартарӣ дорад

2. Дарси Амос 7:3: Қувваи тавба

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Ирмиё 18:8 Агар он халқе, ки ман бар онҳо гуфтам, аз бадии худ рӯй гардонад, ман аз бадӣ, ки ба онҳо кардан мехостам, тавба хоҳам кард.

Амос 7:4 Худованд Худо ба ман чунин нишон дод: ва инак, Худованд Худо барои мубориза бо оташ даъват кард, ва он умқи азимро фурӯ бурд, ва як қисми онро хӯрд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Худованд Худо оташеро даъват кард, то чуқурии бузургро фурӯ барад ва як қисми онро фурӯ барад.

1. Қудрати фарогири Худованд

2. Қувваи оташ дар нақшаи Худо

1. Дониёл 7: 9-10 - Вақте ки ман нигоҳ кардам, тахтҳо гузошта шуданд ва Қадими Айём ба ҷои худ нишаст. Либосаш мисли барф сафед буд; мӯи сараш мисли пашм сафед буд. Тахти ӯ аз оташ месӯхт ва чархҳояш ҳама аланга зад.

2. Ибриён 12:29 - Зеро Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

Омӯс 7:5 Он гоҳ ман гуфтам, эй Худованд Худо! зеро ки вай хурд аст.

Пайғамбар Омос ба Худо савол медиҳад, ки Яъқуб чӣ тавр наҷот хоҳад ёфт, зеро ӯ хеле хурд аст.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна аз Худо ёрӣ пурсидан боиси эҳё мегардад

2. Аҳамияти хурд: чӣ гуна Худо заифонро барои анҷом додани корҳои бузург истифода мебарад

1. Яъқуб 4:2-3 - Шумо надоред, зеро намепурсед.

2. Ишаъё 40:28-31 - Ҳатто ҷавонон беҳуш ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Амос 7:6 Худованд барои ин тавба кард: ин ҳам нахоҳад буд, мегӯяд Худованд Худо.

Худо фикри худро дигар кард, то халқи Худро аз оқибатҳои гуноҳашон раҳо кунад.

1. Файз ва раҳмати Худо: Чӣ гуна муҳаббати Худо аз нокомиҳои мо болотар аст

2. Тавба: Қувваи рӯйгардонӣ аз гуноҳ

1. Ҳизқиёл 18:21-32 - марҳамати Худо ва омодагии бахшидан

2. Юнус 3:1-10 - Қудрати тавба ва посухи Худо ба он.

Омӯс 7:7 Ҳамин тавр ба ман нишон дод, ва инак, Худованд бар деворе истода буд, ки аз чоҳ сохта шуда буд, ва дар дасташ чӯҷае буд.

Худо ҳамчун рамзи адолат ва адолат барои халқи худ истодааст.

1: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ки қутбнамои ахлоқии мо бошад ва дар бораи тарзи зиндагӣ намунаи ибрат нишон диҳем.

2: Мо бояд дар ҳама қарорҳои худ ба Худо назар кунем, то боварӣ ҳосил кунем, ки ҳаёти одилона дорем.

1: Ирмиё 17: 9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

2: Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

Амос 7:8 Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй Омӯс, чӣ мебинӣ? Ва ман гуфтам: «Чорвой». Он гоҳ Худованд гуфт: «Инак, Ман дар миёни қавми Худ Исроил васл хоҳам гузошт, ва дигар аз пеши онҳо нахоҳам гузашт.

Худо аз Омос пурсид, ки чӣ дид, ва Амос ҷавоб дод, ки чӯҷае дидааст. Пас аз он Худо эълон кард, ки дар миёни халқи Худ Исроил як чоҳ гузошта, дигар аз онҳо намегузарад.

1. Шарҳи доварии Худо - Румиён 3:23-26

2. Аз рӯи хатти адолат рафтор кардан - Масалҳо 11:1-3

1. Румиён 3:23-26 - Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд; Бо файзи Худ ба василаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, ба таври озод сафед шуда, Худо Ӯро ба василаи имон ба Хуни Ӯ кафорат муқаррар кардааст, то ки адолати Худро барои омурзиши гуноҳҳои гузашта, ба василаи пурсабрии Худо эълон кунад; Ман мегӯям, ки дар айни замон адолати Ӯро эълон кунам, то ки вай одил бошад ва касеро, ки ба Исо имон дорад, сафед кунад.

2. Масалҳо 11: 1-3 - Тарозуи бардурӯғ барои Худованд зишт аст, аммо вазни одилона лаззати Ӯст. Вақте ки ғурур ояд, пас шарм меояд; Беайбии одилон онҳоро ҳидоят хоҳад кард, вале бадкирдории таҷовузкорон онҳоро нобуд хоҳад кард.

Амос 7:9 Ва баландиҳои Исҳоқ хароб хоҳанд шуд, ва маъбадҳои Исроил хароб хоҳанд шуд; ва бо шамшер бар зидди хонадони Ёробъом қиём хоҳам кард.

Ин порча аз Амос 7:9 харобшавии баландиҳо ва маъбадҳои Исроилро ба сабаби доварии Худо тасвир мекунад.

1. Ҳукми Худо ва нобудии бутпарастӣ

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Такрори Шариат 12:2-4 - Шумо ҳатман ҳамаи ҷойҳоеро, ки халқҳоеро, ки шумо тасарруф мекунед, дар кӯҳҳои баланд ва теппаҳо ва зери ҳар дарахти сабз ба худоёни худ ибодат хоҳед кард. Ва қурбонгоҳҳои онҳоро хароб хоҳӣ кард, ва сутунҳои онҳоро шикаста, Ашеримро ба оташ месӯзонӣ, ва пайкарҳои худоёни онҳоро бурида, исми онҳоро аз он макон маҳв хоҳӣ кард.

2. Ишаъё 2:18-20 - Ва бутҳо тамоман нобуд хоҳанд шуд. Ва мардум аз пеши даҳшати Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, ҳангоме ки Ӯ бархоста, заминро ба ваҳшат меандозад, ба ғорҳои харсангҳо ва дар сӯрохиҳои замин хоҳанд рафт. Дар он рӯз одамон бутҳои нуқра ва бутҳои тиллоии худро, ки барои худ парастиш карда буданд, ба назди молаҳо ва кӯршапаракҳо партоянд, то аз пеши ваҳшати Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, вақте ки Ӯ барои даҳшатнок кардани замин бармехезад.

Амос 7:10 Ва Амосьё, коҳини Байт-Ил, назди Ёробъом, подшоҳи Исроил, фиристода, гуфт: «Омӯс дар миёни хонадони Исроил бар зидди ту қасд кардааст;

Амосиё, коҳини Байт-Ил ба Ёробъом, подшоҳи Исроил, огоҳӣ фиристода, гуфт, ки Омӯс дар миёни хонадони Исроил ба муқобили ӯ суиқасд кардааст.

1. Каломи Худо тавоно аст - Амос 7:10

2. Муҳимияти фаҳмиш - Амос 7:10

1. Забур 19:7 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро табдил медиҳад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд месозад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Амос 7:11 Зеро ки Омӯс чунин мегӯяд: Ёробъом аз шамшер хоҳад мурд, ва Исроил ҳатман аз замини худ ба асирӣ бурда хоҳад шуд.

Доварии Худо дар бораи марги Ёробъом ва асири исроилиён ёдрас кардани оқибатҳои гуноҳ аст.

1. Нархи гуноҳ: Қабул ва омӯхтан аз ҳукми Худо

2. Раҳмати Худо: Бо истифода аз фурсати тавба

1. Воиз 8:11-13 - Азбаски ҳукми бадӣ ба зудӣ иҷро намешавад, аз ин рӯ, дили писарони одам дар онҳо пурра ба корҳои бад омода шудааст.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Амос 7:12 Ва Амасьё ба Омӯс гуфт: «Эй доно, бирав, ба замини Яҳудо гурез, ва дар он ҷо нон бихӯр ва дар он ҷо нубувват кун:

Аз Амос хоҳиш карда мешавад, ки аз Исроил кӯчонида, дар Яҳудо нубувват кунад.

1. Қудрати пеш рафтан бо имон бо вуҷуди мухолифат.

2. Ҷавоби содиқи мо ба даъвати Худо.

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Филиппиён 3:14 - «Ман кӯшиш мекунам, ки ба охири мусобиқа бирасам ва мукофоти осмониро гирам, ки Худо ба воситаи Исои Масеҳ моро даъват мекунад».

Амос 7:13 Аммо дигар дар Байт-Ил нубувват накун, зеро он калисои подшоҳ аст, ва он ҳавлии подшоҳ аст.

Ба Амос дастур дода шудааст, ки дигар дар Байт-Ил нубувват накунад, зеро он ҷои ибодати подшоҳ аст.

1. Муҳимияти донистани кай ва дар куҷо сухан гуфтан

2. Салоҳияти итоат ба мақомот

1. Матто 22:21 - Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед; ва он чи аз они Худост, аз они Худост.

2. 1 Петрус 2:13-17 - Ба ҳар як амри инсонӣ ба хотири Худованд итоат кунед: хоҳ подшоҳ бошад, хоҳ олӣ; Ё ба ҳокимон, чунон ки ба онҳое ки Ӯ барои ҷазои бадкорон ва барои ситоиши неккорон фиристода шудааст.

Омӯс 7:14 Ва Омӯс дар ҷавоби Амосиё гуфт: «Ман на пайғамбар будам, на писари набӣ; вале ман чӯпон ва ҷамъкунандаи меваи анҷир будам.

Амос пайғамбари касбӣ набуд, аммо ӯ даъват шуда буд, ки ба халқи Исроил паём расонад.

1. Худо мардуми оддиро ба корҳои ғайриоддӣ даъват мекунад.

2. Худо метавонад ҳар як шахсро барои иҷрои иродаи худ истифода барад.

1. Ирмиё 1:5 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон офариндам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам; Ман туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам».

2. Матто 28:19-20 - "Бинобар ин биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, итоат кунанд. Ва албатта Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср.

Амос 7:15 Ва Худованд маро гирифт, вақте ки аз ақиби рама мерафтам, ва Худованд ба ман гуфт: «Бирав, ба қавми ман Исроил нубувват кун».

Худо Амосро даъват мекунад, ки рафта ба халқи Исроил нубувват кунад.

1. Даъват ба пайравӣ ба Худо - Чӣ тавр шогирдӣ ба даъвати бузургтар оварда мерасонад.

2. Ба хизмат даъват карда шудааст - Чаро ба садои Худо итоат кардан муҳим аст.

1. Луқо 9:23 - "Ва Ӯ ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад".

2. Ишаъё 6:8 - "Ман низ овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: "Киро бифиристам ва кӣ барои мо хоҳад рафт? Он гоҳ гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро бифирист".

Амос 7:16 Пас, алҳол каломи Худовандро бишнав: Ту мегӯӣ: "Бар зидди Исроил нубувват накун, ва бар зидди хонадони Исҳоқ каломи худро наандоз".

Каломи Худованд барои мо шунидан аст, на саркашӣ.

1. Итоат ба Каломи Худо: Зарурати наҷот

2. Каломи Худо: Роҳнамо барои зиндагии одилона

1. Ишаъё 1:19 - Агар шумо ирода ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Омӯс 7:17 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Зани ту дар шаҳр фоҳиша хоҳад буд, ва писарон ва духтарони ту аз шамшер хоҳанд афтод, ва замини ту ба хат тақсим хоҳад шуд; ва ту дар замини палид хоҳӣ мурд, ва Исроил ҳатман аз замини худ ба асирӣ хоҳад рафт.

Худованд эълон мекунад, ки банӣ-Исроил оқибати гуноҳҳои худро, аз он ҷумла фоҳиша шудани занон, кушта шудани фарзандон, тақсим кардани замин ва асир шудан, азоб хоҳанд кашид.

1. "Оқибатҳои гуноҳ: Огоҳӣ аз Амос 7:17"

2. "Бо доварии Худованд рӯбарӯ шудан: Имтиҳони Амос 7:17"

1. Ирмиё 5: 30-31 - "Дар замин як чизи аҷиб ва даҳшатнок рӯй дод: анбиё бардурӯғ нубувват мекунанд, ва коҳинон аз рӯи дастури онҳо ҳукмронӣ мекунанд; халқи ман дӯст медорад, ки ин тавр бошад, аммо вақте ки ба охир мерасад, шумо чӣ кор хоҳед кард. меояд?"

2. Ишаъё 10:3 - "Дар рӯзи ҷазо, дар харобае, ки аз дур меояд, чӣ кор хоҳӣ кард? Барои кӯмак ба кӣ мегурезӣ ва сарвати худро ба куҷо мегузорӣ?"

Боби 8-уми Амос рӯъёи сабади меваҳои тобистонаро тасвир мекунад, ки рамзи анҷоми наздики шукуфоии Исроил аст. Дар ин боб беадолатии иктисодӣ ва истисмори камбагалонро фош намуда, дар бораи касоне, ки ба бенавоён зулм мекунанд, доварӣ мекунанд.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи сабади меваҳои тобистона оғоз мешавад, ки пухта шудани гуноҳҳои Исроил ва анҷоми дар пешистодаи шукуфоии онҳоро ифода мекунад. Худо мегӯяд, ки Ӯ дигар аз пеши онҳо намегузарад (Амос 8:1-2).

Сархати 2: Боб беадолатии иқтисодӣ ва истисмори камбағалон аз ҷониби сарватмандонро фош мекунад. Тоҷирон саъй доранд, ки рӯзи шанбе ба охир расад, то онҳо ба амалҳои ноинсофии худ идома диҳанд. Онҳо тарозуи ноинсофро истифода мебаранд, моли пастсифат мефурӯшанд ва ниёзмандонро барои фоида истифода мебаранд (Амос 8:4–6).

Сархати 3-юм: Дар ин боб доварӣ бар касонест, ки ба камбағалон зулм мекунанд. Худо қасам додааст, ки ин аъмоли онҳоро ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунад ва эълон мекунад, ки замин меларзад ва мотам мегирад. Қаҳтӣ на аз нон ва на об, балки аз шунидани суханони Худованд хоҳад буд (Амос 8:7-12).

Сархати 4: Боб бо тавсифи доварии дарпешистода бар Исроил хотима меёбад. Мардум аз баҳр ба баҳр такон карда, каломи Худовандро меҷӯянд, вале онро нахоҳанд ёфт. Гуноҳкорон ҷазо дода мешаванд ва замин ба ларза хоҳад афтод (Амос 8:13-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 8-уми Амос рӯъёи сабади меваҳои тобистонаро тасвир мекунад, ки рамзи анҷоми наздики шукуфоии Исроил аст ва беадолатии иқтисодӣ ва истисмори камбағалонро фош мекунад. Дар ин боб доварӣ бар касонест, ки мискинонро ситам мекунанд.

Биниш сабади меваҳои тобистона, ки рамзи анҷоми шукуфоии Исроил аст.
Фош кардани беадолатии иктисодӣ ва истисмори камбагалон аз тарафи сарватмандон.
Тавсифи кирдорхои беинсофона, аз чумла истифода бурдани тарозуи беинсофона ва фурухтани моли пастсифат.
Эълони ҳукм бар касоне, ки бенавоёнро ситам мекунанд.
Ба Худо савганд ёд кунед, ки аъмоли онҳо ва эълони замин ларзону мотамро фаромӯш накунад.
Пешгӯии гуруснагӣ, на аз нон ё об, балки шунидани суханони Худованд.
Тавсифи доварии дар пешистода бар Исроил, ки одамон каломи Худовандро меҷӯянд, вале онро намеёбанд.

Ин боби Амос рӯъёи сабади меваҳои тобистонаро тасвир мекунад, ки рамзи анҷоми наздики шукуфоии Исроил аст. Дар ин боб беадолатии иктисодӣ ва истисмори камбагалон аз тарафи сарватмандон фош карда мешавад. Тоҷирон бесаброна анҷоми рӯзи шанберо интизоранд, то онҳо ба амалҳои ноинсофонаашон дубора шурӯъ кунанд. Тарозуи беинсофона истифода мебаранд, моли пастсифат мефуру-шанд, аз бечорагон истисмор мекунанд. Дар ин боб доварӣ бар касонест, ки ба бенавоён ситам мекунанд ва Худо қасам додааст, ки аъмоли онҳоро ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад. Замин меларзад ва мотам хоҳад гирифт, ва қаҳтӣ на аз нон ва на об, балки аз шунидани суханони Худованд рӯй хоҳад дод. Ин боб бо тавсифи доварии дар пешистода бар Исроил, бо он, ки одамон каломи Худовандро меҷӯянд, вале онро намеёбанд, анҷом меёбад. Гунахкорон чазо хоханд гирифт ва замин ба ларза афтад. Дар ин боб паёмадҳои беадолатии иқтисодӣ ва истисмори иқтисодӣ баён шуда, аз ҳукме, ки мунтазири касонест, ки ба бенавоён ситам мекунанд, ҳушдор медиҳад.

Амос 8:1 Худованд Худо ба ман чунин нишон дод: ва инак сабади меваи тобистона.

Ин оят дар бораи рӯъёи Худо сухан меронад, ки ба Омос сабади меваҳои тобистонаро нишон медиҳад.

1: Рӯзеи фаровони Худо - Таъмини Худо тавассути меваҳои тобистон ба мо садоқат ва саховатмандии Ӯро хотиррасон мекунад.

2: Худовандро биҷӯед - Мо ҳамеша метавонем ба таъминоти Худованд таваккал кунем ва ба мо ғамхорӣ кунем.

1: Забур 34: 8-9 - "Эй бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯ аст; чӣ хушбахт аст он касе, ки ба Ӯ паноҳ мебарад! Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро барои онҳое, ки аз Ӯ метарсанд, ҳеҷ камӣ надорад. ».

2: Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард."

Амос 8:2 Ва гуфт: «Эй Омос, чӣ мебинӣ? Ва ман гуфтам: «Сабади меваи тобистон». Ва Худованд ба ман гуфт: «Интиҳом бар қавми Ман Исроил фаро расидааст; Ман дигар аз назди онҳо намегузарам.

Худованд ба Амос оқибати банӣ-Исроилро ошкор кард.

1: Вақти мо дар рӯи замин маҳдуд аст, бинобар ин мо бояд онро оқилона истифода бурда, ба Худо хизмат кунем.

2: Мо набояд лутфу марҳамати Худоро ба таври оддӣ қабул кунем, зеро он метавонад аз байн бурда шавад.

1: Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида ба даст меорем, аммо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем. Тавре ки ҳаст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

2: Матто 25: 14-30 - Зеро он мисли марде хоҳад буд, ки ба сафар мебарояд, ки хизматгорони худро даъват карда, амволи худро ба онҳо супурдааст. Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба дигаре як талант, ба ҳар кадом мувофиқи қобилияти худ дод. Баъд ӯ рафт. Он ки панҷ талант гирифта буд, якбора рафт ва бо онҳо савдо кард ва панҷ талант бештар ба даст овард. Ҳамчунин он ки ду талант дошт, ду талант зиёд кард. Аммо касе ки як талант гирифта буд, рафта, заминро кофта, пули оғои худро пинҳон кард. ...Зеро ба ҳар кӣ дорад, бештар дода мешавад, ва ба ӯ фаровонӣ дода мешавад. Аммо аз касе, ки надорад, ҳатто он чи дорад, гирифта мешавад.

Амос 8:3 Ва сурудҳои маъбад дар он рӯз фиғон хоҳанд буд, мегӯяд Худованд Худо: ҷасадҳои зиёде дар ҳар ҷо хоҳад буд; онҳоро бо хомӯшӣ берун мепартоянд.

Худованд Худо эълон мекунад, ки дар рӯзи муайян сурудҳои маъбад ба садои андӯҳ мубаддал хоҳанд шуд ва дар ҳар ҷо ҷасадҳои зиёде пайдо хоҳанд шуд.

1. Зиндагӣ дар файзи Худо: Омӯзиши дарёфти шодӣ дар ранҷу азоб

2. Қудрати қиёмат: Ғалаба бар марг ва ноумедӣ

1. Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд.

Амос 8:4 Инро бишнавед, эй касоне, ки мискинонро фурӯ мебаред, то ки бенавоёни заминро нотавон созед,

Бойҳо аз камбағалон бо тарзе истифода мебаранд, ки хилофи хости Худост.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба камбағалон саховатманд ва меҳрубон бошем, на онҳоро барои манфиати худ истифода кунем.

2: Мо бояд масъулиятҳои худро дар бораи муҳофизати осебпазир дар байни худ дар хотир дошта бошем.

1: Яъқуб 2: 15-16 - "Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед, бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо бидиҳед. , ин чӣ хуб аст? ”

2: Ғалотиён 6: 9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем. Пас, ба қадри имкон, ки мо ҳастем, ба ҳама некӣ кунем, ва алалхусус ба аҳли байти имон».

Амос 8:5 Гуфтанд: «Моҳи нав кай нест, то ки ҷуворимакка фурӯшем? ва рӯзи шанбе, то ки гандум ҷамъоварӣ кунем, эфаро хурд ва сиқлро калон кунем, ва тарозуҳоро бо фиреб бардурӯғ кунем?

Халқи Исроил бо истифода аз бозор ва вайрон кардани рӯзи шанбе Худоро нангин мекунанд.

1: Мо бояд дар тамоми ҷабҳаҳои ҳаёти худ, аз ҷумла дар тиҷоратамон Худоро эҳтиром кунем.

2: Мо набояд нагузорем, ки тамаъ садоқати моро ба Худо аз байн барад.

1: Марк 12:30-31 - Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор: ин ҳукми аввалин аст. Ва дуюмаш монанди ин аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Фармони дигаре аз ин бузургтар нест.

2: Такрори Шариат 5:12-15 - Рӯзи шанберо риоя кунед, то ки онро муқаддас созед, чунон ки Худованд Худои шумо ба ту амр фармудааст. Шаш рӯз меҳнат карда, тамоми кори худро ба ҷо овар; аммо рӯзи ҳафтум рӯзи шанбеи Худованд Худои туст: дар он на ту, на писарат, на духтарат, на ғуломат ва на ғуломат, канiз, на гови ту, на хари ту, на ҳеҷ як аз чорпоёни ту, ва на ғариби ту, ки дар дохили дарвозаат аст; то ки ғулом ва канизи ту мисли ту истироҳат кунанд. Ва ба ёд овар, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ, ва Худованд Худоят туро бо дасти пурзӯр ва бозуи дароз аз он ҷо берун овард; бинобар ин Худованд Худои ту ба ту амр фармуд, ки рӯзи шанберо риоя кун.

Амос 8:6 То ки мо камбағалонро ба нуқра ва мискинонро ба як ҷуфт пойафзол бихарем; ва партови гандумро мефурӯшед?

Сарватҳо камбағалонро бо роҳи харида ва фурӯхтани сарватҳои худро ба фоидаи худ зулм мекунанд.

1. Мо бояд бар зидди зулми бечорагон истода бошем.

2. Мо бояд захираҳои худро истифода барем, то ба ниёзмандон бидиҳем.

1. Яъқуб 2:1-7 - Ба сарватмандон ва камбағалон бояд дар назари Худованд баробар муносибат кунанд.

2. Масалҳо 29:7 - Одил дар бораи адолати камбағалон ғамхорӣ мекунад.

Амос 8:7 Худованд ба ҷалоли Яъқуб қасам хӯрдааст, ки ман ҳеҷ як аъмоли онҳоро ҳеҷ гоҳ фаромӯш нахоҳам кард.

Худо ҳеҷ гоҳ корҳои халқашро фаромӯш намекунад.

1: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо корҳои неки моро ба ёд меорад ва ба мо мувофиқи мукофот мукофот медиҳад.

2: Вафодории Худо на аз садоқати мо, балки аз хислатҳои худи Ӯ вобаста аст.

1: Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

2: Ибриён 13: 5-6 - "Суҳбати шумо бе тамаъ бошад ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед; зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳаргиз тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

Амос 8:8 Оё замин аз ин ба ларза намеояд, ва ҳар сокини он мотам намегирад? ва он комилан мисли тӯфон баланд хоҳад шуд; ва он мисли тӯфони Миср берун ронда ва ғарқ хоҳад шуд.

Замини Исроил ларзон хоҳад шуд ва сокинони он мотам хоҳанд дошт, зеро он мисли тӯфони Миср сахт зери об мондааст.

1. Ҳукмат ва раҳмати Худо

2. Қувваи табиат

1. Омӯс 8:8

2. Забур 46:2-3 - "Бинобар ин, мо наметарсем, ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба қалби баҳр афтиданд, гарчанде ки обҳои он ғуррон карда, кафк мебароянд ва кӯҳҳо бо баландшавии онҳо ба ларза меоянд".

Амос 8:9 Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо, ки ман офтобро дар нисфирӯзӣ ғуруб хоҳам кард, ва дар рӯзи равшан заминро тира хоҳам кард:

Худованд эълон мекунад, ки дар нимаи рӯз заминро тира хоҳад кард.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Худо метавонад офтоби нисфирӯзиро тира кунад

2. Парадокси рӯшноӣ ва торикӣ: Фаҳмидани роҳҳои Худо

1. Ишаъё 60:20 - Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард; ва моҳи ту ба худ наафтад, зеро ки Худованд нури ҷовидони ту хоҳад буд, ва айёми мотами ту ба охир хоҳад расид.

2. Юил 2:31 - Пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд.

Амос 8:10 Ва базмҳои шуморо ба мотам ва тамоми сурудҳои шуморо ба навҳа табдил хоҳам дод; ва бар ҳар камар палос ва бар ҳар сар палос хоҳам овард; ва онро мисли мотами писари ягона хоҳам кард, ва анҷоми онро ҳамчун рӯзи талх хоҳам кард.

Худо идҳои халқи худро ба мотам табдил медиҳад, суруди шодии онҳоро бо нола иваз мекунад. Ӯ инчунин бар мардум аломати мотам хоҳад овард, аз он ҷумла палос бар камар ва бар сари онҳо, ки онро мисли мотами писари ягона хоҳад кард.

1. Даъвати Худованд барои гиря: Омӯзиши мотам бо Худо

2. Мотами писари ягона: Фаҳмидани маънои талафот

1. Марсияҳо 1:12 - "Оё барои шумо, эй ҳамаи роҳгузарон, ҳеҷ чиз нест? Инак ва бубинед, ки оё ғаму андӯҳе мисли андӯҳи ман аст, ки ба ман дода шудааст, ки Худованд дар рӯзи қиёмат маро уқубат кардааст. хашми шадиди ӯ."

2. Ибриён 12:11 - "Ҳеҷ як ҷазо барои ҳозира шодӣ, балки ғамовар аст; лекин баъдан он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад."

Амос 8:11 Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд Худо, ки Ман ба замин қаҳтие хоҳам фиристод, на қаҳтии нон, на ташнагии об, балки аз шунидани суханони Худованд:

Худованд аз қаҳтии оянда огоҳ мекунад, ки на аз нон ё об, балки аз шунидани суханони Худованд хоҳад буд.

1. Зарурати гӯш кардани Каломи Худо

2. Қудрати шунидани Каломи Худо

1. Эфсӯсиён 5:17-18 - Пас, беақл нашавед, балки бифаҳмед, ки иродаи Худованд чист. Ва аз шароб масти нашав, зеро ин фосиқ аст, балки аз Рӯҳ сер шавед.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғе барои роҳи ман аст.

Амос 8:12 Ва онҳо аз баҳр ба баҳр саргардон хоҳанд шуд, ва аз шимол ба шарқ, ба он сӯ давида, каломи Худовандро ҷӯянд, ва нахоҳанд ёфт.

Мардум аз ҷониби Худованд роҳнамоӣ меҷӯянд, вале онро пайдо карда наметавонанд.

1. Қувваи имон: Ҳатто дар замони номуайянӣ

2. Ҷустуҷӯи Худо дар ҳама ҷо

1. Забур 119:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст"

2. Ирмиё 29:13 "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед"

Амос 8:13 Дар он рӯз бокираҳо ва ҷавонони зебо аз ташнагӣ беҳуш хоҳанд шуд.

Рузи оянда одамон чунон ташна мешаванд, ки хатто солим бошад хам, чавонон аз бехуш мешаванд.

1. Муҳимияти ташнагии рӯҳонӣ тавассути имон ба Исо.

2. Қувваи ташнагии ҷисмонӣ барои фурӯтан ва муттаҳид кардани мо.

1. Забур 41:2 - "Ҷони ман ташнаи Худост, ба Худои Ҳай. Кай ман омада, ба ҳузури Худо ҳозир шавам?"

2. Юҳанно 4:13-14 - "Исо ба вай гуфт: "Ҳар кӣ аз ин об менӯшад, боз ташна хоҳад шуд, аммо ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, дигар ташна нахоҳад монд. Обе ки Ман ба вай медиҳам. дар Ӯ чашмаи обе хоҳад шуд, ки то ҳаёти ҷовидонӣ ҷорӣ мешавад».

Омӯс 8:14 Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам хӯрда, мегӯянд: "Худои ту, эй Дон, зинда аст". ва: Тарзи зиндагии Беэр-Шобаъ; ҳатто онҳо хоҳанд афтод, ва ҳаргиз бархоста хоҳанд шуд.

Касонеро, ки қасам хӯрданд, Худованд ҷазо хоҳад дод.

1: Худоро тамасхур намекунанд ва доварии Ӯ зуд ва аниқ аст.

2: Ба худоёни козиб таваккал накун, зеро ки онҳо дар ниҳоят туро нақот дода наметавонанд.

1: Такрори Шариат 6:13 Ту аз Худованд Худои худ битарс, ва Ӯро ибодат намо, ва ба исми Ӯ қасам хӯр.

2: Isaiah 45:23 Ман ба худ қасам хӯрдам, ки калом аз даҳони ман бо адолат берун шудааст, ва барнамегардад, то ки ҳар зонуе назди ман хам шавад, ҳар забон қасам хӯрад.

Боби 9-уми Амос китобро бо рӯъёи харобшавӣ ва барқароршавӣ ба анҷом мерасонад. Ин боб итминони доварӣ бар Исроилро барои гуноҳҳояшон тасвир мекунад, аммо инчунин дурахшони умедро барои барқарорсозии ояндаи халқи Худо пешкаш мекунад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи Худо, ки дар назди қурбонгоҳ истода, ҳузур ва доварии Ӯро ифода мекунад, оғоз мешавад. Замин ва сокинони он ба шӯриш ва харобии бузург дучор хоҳанд шуд, ки ҳеҷ кас гурехта наметавонад (Амос 9:1-6).

Сархати 2: Дар боб маълум мешавад, ки агар мардум дар қаъри баҳр пинҳон шудан ё ба осмон баромаданӣ шаванд ҳам, ҳукми Худо онҳоро пайдо мекунад. Халқҳои душманони Исроил нобуд хоҳанд шуд, аммо Исроил аз ҷазо раҳо нахоҳад шуд (Амос 9:7–10).

Параграфи 3: Боб ба паёми умед ва барқарорсозӣ мегузарад. Бо вуҷуди доварӣ, Худо ваъда медиҳад, ки сарвати Исроилро барқарор мекунад. Ӯ шаҳрҳои онҳоро барқарор хоҳад кард, асиронро бармегардонад ва онҳоро баракатҳои фаровон хоҳад дод (Амос 9:11-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 9-уми Амос китобро бо рӯъёи харобшавӣ ва барқароршавӣ ба итмом мерасонад, ки итминони доварӣ бар Исроилро барои гуноҳҳои онҳо тасвир мекунад, аммо инчунин умеди барқароршавии ояндаи онҳоро пешкаш мекунад.

Рӯи Худо дар назди қурбонгоҳ истода, ҳузур ва доварии Ӯро нишон медиҳад.
Пешгӯии таҳаввулоти бузург ва харобшавӣ дар замин ва сокинони он.
Яқин будани доварии Худо ҳатто ба онҳое, ки пинҳон шудан ё фирор кардан мехоҳанд, мерасад.
Кафолати несту нобуд кардани душманони Исроил, аммо Исроил аз ҷазо раҳо нахоҳад шуд.
Ба паёми умед ва барқароршавӣ гузаред.
Ваъдаи Худо, ки сарвати Исроилро барқарор мекунад, шаҳрҳои онҳоро барқарор мекунад, асиронро бармегардонад ва онҳоро баракат медиҳад.

Ин боби Амос китобро бо рӯъёи харобшавӣ ва барқарорсозӣ ба анҷом мерасонад. Ин боб бо рӯъёи Худо дар назди қурбонгоҳ истодааст, ки рамзи ҳузури Ӯ ва доварии дарпешистода оғоз мешавад. Сарзамин ва сокинони он ба шӯриш ва харобиҳои бузург дучор хоҳанд шуд, ки ҳеҷ кас гурехта наметавонад. Ҳатто агар мардум дар қаъри баҳр пинҳон шудан ё ба осмон баромаданӣ шаванд, ҳукми Худо онҳоро пайдо мекунад. Халқҳои душманони Исроил несту нобуд хоҳанд шуд, аммо Исроил аз ҷазо раҳо нахоҳад шуд. Бо вуҷуди ин, боб баъдан ба паёми умед ва барқарорсозӣ мегузарад. Бо вуҷуди доварӣ, Худо ваъда медиҳад, ки сарвати Исроилро барқарор мекунад. Ӯ шаҳрҳои онҳоро барқарор хоҳад кард, асиронро бармегардонад ва онҳоро баракатҳои фаровон хоҳад дод. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи оқибатҳои беитоатӣ хизмат мекунад, балки инчунин як чашми умедро барои барқароршавии ояндаи халқи Худо пешкаш мекунад.

Омӯс 9:1 Ман Худовандро дидам, ки бар қурбонгоҳ истода буд, ва ӯ гуфт: «Пиноҳаи дарро бизан, то ки сутунҳо биларзанд; ва охирини онҳоро бо шамшер хоҳам кушт: ҳар кӣ аз онҳо гурезад, гурехта нахоҳад шуд, ва ҳар кӣ аз онҳо раҳо ёбад, раҳо нахоҳад шуд.

Худо ба Омос амр мекунад, ки одамонеро, ки аз итоат кардан ба Ӯ саркашӣ мекунанд, нобуд созад ва ҳеҷ кас наметавонад гурезад ва наҷот ёбад.

1. Бартараф кардани монеаҳо дар имон: Қиссаи Омос

2. Адолат ва раҳмати Худо дар китоби Омос

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад? Кӣ бар зидди баргузидаҳои Худо айбдор мешавад? Худост сафедкунанда. Кӣ бояд маҳкум кунад? Исои Масеҳ ҳамон касест, ки бештар аз он мурдааст, эҳьё шудааст, ки дар ямини Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

Омӯс 9:2 Ҳарчанд онҳо дӯзахро кобанд, дасти Ман онҳоро аз он ҷо хоҳад гирифт; гарчанде ки онҳо ба осмон мебароянд, Ман онҳоро аз он ҷо фуроварам;

Худо аз ситамкорон ғамхорӣ хоҳад кард, ҳарчанд онҳо пинҳон шаванд.

1. Ҳеҷ кас аз муҳаббат ва адолати Худо берун нест.

2. Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо, Худо то ҳол дар зери назорат аст.

1. Забур 139:7–12

2. Ишаъё 45:21–22

Амос 9:3 Ва гарчанде ки онҳо дар қуллаи Кармил пинҳон шаванд, Ман онҳоро ҷустуҷӯ карда, аз он ҷо берун хоҳам бурд; ва агар онҳо дар қаъри баҳр аз назари ман пинҳон бошанд, аз он ҷо ба мор амр хоҳам дод, ва вай онҳоро газад.

Худованд бадкоронро, новобаста аз он ки дар куҷо пинҳон шаванд, ҷустуҷӯ ва ҷазо хоҳад дод.

1. Худо донову тавоност: Таъмини адолати Ӯ

2. Ҷои пинҳон кардан нест: ҳукми Худо дар ҳама ҷо

1. Забур 139:7–12

2. Ишаъё 45:21–24

Амос 9:4 Ва агар онҳо пеши душманони худ ба асирӣ бираванд, аз он ҷо ба шамшер амр хоҳам дод, ва он онҳоро хоҳад кушт;

Худо касонеро, ки ба ӯ хиёнат мекунанд, ҷазо медиҳад, ҳатто агар душманонашон асир шаванд.

1. Ҷазои Худо одилона аст - Амос 9:4

2. Оқибатҳои бевафоӣ - Амос 9:4

1. Такрори Шариат 28:15 - "Аммо чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба овози Худованд Худои худ гӯш надиҳӣ, то риояи тамоми аҳком ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ, ки ҳамаи ин лаънатҳо бар ту омада, ба ту мерасад».

2. Ирмиё 24:9 - «Ва Ман онҳоро таслим хоҳам кард, то ки дар тамоми салтанатҳои рӯи замин ба сабаби озорашон бурда шаванд, то маломат ва масал, таъна ва лаънат шаванд, дар ҳама ҷое ки онҳоро ба он ҷо меронам. "

Амос 9:5 Ва Худованд Худои лашкарҳо Он аст, ки ба замин ламс мекунад, ва он об хоҳад шуд, ва ҳамаи сокинони он мотам хоҳанд дошт; ва он мисли тӯфон комилан бархоста хоҳад шуд; ва мисли тӯфони Миср ғарқ хоҳанд шуд.

Худованд ба замин ламс хоҳад кард, ва он об хоҳад шуд, ва ҳамаи сокинони он ҷо мотам мегиранд ва мисли тӯфон, мисли тӯфони Миср, ғарқ хоҳанд шуд.

1: Адолати Худо бар онҳое, ки ба Ӯ муқобилат мекунанд ва дар ноинсофӣ зиндагӣ мекунанд, дида мешавад.

2: Мо метавонем ба қудрати Худо таваккал кунем, ҳатто дар баробари душвориҳои азим.

1: Isaiah 43:2 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: Забур 46:1 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо.

Амос 9:6 Он аст, ки достонҳои Худро дар осмон бино мекунад ва лашкари Худро дар замин бунёд кардааст; Он ки оби баҳрро даъват карда, бар рӯи замин мерезад: исми Ӯ Худованд аст.

Худованд тавоност ва он аст, ки осмонҳову заминро меофарад ва обҳои баҳрро даъват мекунад ва бар замин мерезад.

1. Қудрати Худованд: Таҳқиқи мӯъҷизаи офариниш

2. Сохтани пояи имон: зиёд кардани садоқат ба Худованди мутаъол

1. Ҳастӣ 1:1 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Амос 9:7 Оё шумо, эй банӣ-Исроил, барои ман мисли фарзандони ҳабашӣ нестед? мегӯяд Худованд. Оё ман Исроилро аз замини Миср берун наовардаам? ва фалиштиён аз Кафтор ва арамиён аз Кир?

Худо Исроилро аз замини Миср, ва фалиштиёнро аз Кафтор ва арамиёнро аз Кир. Ӯ мепурсад, ки оё онҳо барои ӯ мисли фарзандони ҳабашиён нестанд?

1. Худо раҳокунанда ва ризқдиҳандаи мост - Чӣ гуна Худо дар тӯли таърих ба мо рӯзӣ додааст ва ба мо неъмат додааст

2. Муҳаббати Умумиҷаҳонии Худо - Муҳаббати Ӯ ба ҳамаи фарзандонаш, новобаста аз пайдоиши онҳо

1. Хуруҷ 3:7-8 - Ва Худованд гуфт: «Ман андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср ҳастанд, дидам, ва фарьёди онҳоро аз сабаби сарварони онҳо шунидам; зеро ки андӯҳи онҳоро медонам; Ва ман фуруд омадаам, то ки онҳоро аз дасти мисриён раҳо намоям, ва онҳоро аз он замин ба замини хуб ва калон, ба замине, ки шир ва асал равон аст, барорам.

2. Аъмол 10:34-35 - Он гоҳ Петрус даҳони худро кушода, гуфт: «Ба ростӣ медонам, ки Худо ба шахсиятҳо таҳаммул намекунад; лекин дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва адолатро ба ҷо меорад, назди Ӯ пазируфта мешавад.

Амос 9:8 Инак, чашмони Худованд Худо бар Малакути гунаҳкорон аст, ва Ман онро аз рӯи замин нест хоҳам кард; магар ин ки хонаи Яъқубро тамоман несту нобуд нахоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худованд Худо подшоҳии гунаҳкори Исроилро мушоҳида мекунад ва онро аз замин нест хоҳад кард, дар ҳоле ки хонадони Яъқубро раҳо хоҳад кард.

1.Парвардигоро нигахбон аст: Ёд аз хузур ва довариаш

2. Раҳмати Худо: Омӯзиши раҳм ва фазли Ӯ

1. Ишаъё 1:18-20 - Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2. Ҳизқиёл 18:20-23 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Амос 9:9 Зеро, инак, Ман амр хоҳам дод ва хонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо аз ғалтак хоҳам кард, чунон ки ҷуворимакка дар ҷумбонидан ғун карда мешавад, вале ҳеҷ донае ҳам дар рӯи замин нахоҳад афтод.

Худо хонадони Исроилро дар байни ҳамаи халқҳо аз ғалбер гузаронад, то ки ягон дона ҳам талаф нашавад.

1. Ҳукмронии Худо дар гузариши хонадони Исроил

2. Садоқати Худо дар ҳифзи халқаш

1. Ирмиё 31:10 - "Эй халқҳо, каломи Худовандро бишнавед ва онро дар соҳилҳои дур эълон кунед; бигӯед: "Он ки Исроилро пароканда кард, ӯро ҷамъ хоҳад кард, ва ӯро ҳамчун чӯпон нигоҳ медорад, ки рамаи худро нигоҳ медорад".

2. Забур 121:3-4 - Ӯ намегузорад, ки пои ту ҳаракат кунад; касе ки туро нигоҳ медорад, хоб намекунад. Инак, ҳар кӣ Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд ва на хоб хоҳад бурд.

Амос 9:10 Ҳама гунаҳкорони қавми Ман аз шамшер хоҳанд мурд, ки мегӯянд: "Бадӣ ба мо нахоҳад расид ва монеа нахоҳад шуд".

Худо ҳушдор медиҳад, ки ҳама гунаҳкорони халқи Ӯ барои эътиқоди бардурӯғашон, ки бадӣ ба онҳо намерасад, бо шамшер ҷазои қатл хоҳанд шуд.

1. Худо моро ҳушдор медиҳад, ки дар гуноҳи худ ором нашавем, зеро моро бечазо намегузорад.

2. Мо бояд тавба кунем ва барои гуноҳҳои худ омурзиши Худоро талаб кунем, вагарна бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавем.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Омӯс 9:11 Дар он рӯз хаймаи Довудро, ки афтода буд, бархезонам, ва раххои онро маҳкам хоҳам кард; ва харобаҳои ӯро барқарор хоҳам кард, ва онро мисли айёми қадим бино хоҳам кард;

Худо ваъда медиҳад, ки хаймаи Довудро барқарор мекунад ва онро ҳамон тавре ки дар гузашта буд, барқарор мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Вафодории Худо

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Забур 138:8 - Худованд он чиро, ки ба ман дахл дорад, комил хоҳад кард: марҳамати Ту, эй Худованд, то абад пойдор аст: корҳои дасти Худро тарк накун.

Амос 9:12 То ки бақияи Адӯм ва тамоми халқҳоро, ки ба исми Ман хонда шудаанд, тасарруф кунанд, мегӯяд Худованд, ки ин корро мекунад.

Худо ҳамаи онҳоеро, ки номи Ӯро мехонанд, наҷот медиҳад ва ба онҳо хонаи нав медиҳад.

1: Худо моро наҷот медиҳад ва ба мо хонаи нав медиҳад.

2: Ҳамаи онҳое ки исми Худовандро мехонанд, наҷот хоҳанд ёфт ва бо хонаи нав баракат хоҳанд ёфт.

1: Румиён 10:13 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

2: Isaiah 43: 7 - "Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; бале, Ман ӯро офаридаам".

Омӯс 9:13 Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки шудгоркунанда ба даравгар, ва пойандози ангур ба тухмкор хоҳад расид; ва кӯҳҳо шароби ширин хоҳанд рехт, ва ҳама теппаҳо об хоҳанд шуд.

Худо ваъда медиҳад, ки рӯзҳое фаро мерасад, ки ҳосил фаровон мешавад ва замин майҳои ширин медиҳад.

1. Ваъдаи фаровонии Худо: Чӣ гуна баракатҳои Худованд аз муборизаҳои мо бартарӣ доранд

2. Ҷамъоварии меваҳои имон: чӣ гуна мо он чизеро, ки мекорем, дарав мекунем

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Юҳанно 4:35-38 - Оё намегӯед, ки "чор моҳи дигар ва баъд дарав"? Ба ту мегӯям, чашматро кушо ва ба киштзор нигоҳ кун! Онхо барои дарав пухта расидаанд.

Амос 9:14 Ва асирии қавми Худро аз Исроил хоҳам баргардонид, ва онҳо шаҳрҳои харобазорро бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд; ва токзорҳо бунёд карда, шароби онро хоҳанд нӯшид; инчунин боғҳо хоҳанд сохт ва аз меваи он бихӯранд.

Худо халқи Исроилро барқарор карда, ба онҳо имкон медиҳад, ки шаҳрҳои худро барқарор кунанд, токзорҳо парвариш кунанд, боғҳо парвариш кунанд ва аз ҳосили онҳо баҳра баранд.

1. Барқарорсозии Худо: Таҷрибаи баракатҳои кафорат

2. Барќарорсозии пас аз офат: эњсоси умеди навшавї

1. Ишаъё 43:18-19 Он чиро, ки пештараро ба ёд оред, ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

2. Забур 126:1-2 Вақте ки Худованд сарвати Сионро барқарор кард, мо мисли онҳое будем, ки хоб дида буданд. Баъд дахонамон аз ханда, забонамон аз нидои шодӣ.

Амос 9:15 Ва Ман онҳоро дар замини онҳо хоҳам шинонд, ва онҳо дигар аз замини худ, ки ба онҳо додаам, бароварда нахоҳанд шуд, мегӯяд Худованд Худои ту.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро дар замини онҳо мешинонад ва онҳоро аз решакан шудан муҳофизат мекунад.

1. Ваъдаҳои Худо: бетаваққӯҳ ва беохир

2. Барқарор кардани решаҳои мо дар муҳаббати Худо

1. Забур 37:3 Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

2. Ирмиё 29:11 Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Убадиё китоби кӯтоҳест, ки аз як боб иборат аст, ки ба пешгӯиҳо алайҳи миллати Адӯм тамаркуз мекунад. Он мағрурӣ, такаббурӣ ва зӯроварии Эдомиёнро таъкид мекунад ва ба онҳо барои бадрафторӣ бо Исроил доварӣ эълон мекунад.

Сархати 1: Боб бо эълони рӯъёи Убадиё оғоз мешавад. Худованд ошкор мекунад, ки Ӯ ба миёни халқҳо фариштае фиристод, то бар зидди Адӯм қиём кунад. Адӯмиён ҳамчун мағрур ва дар амнияти қалъаҳои кӯҳии худ зиндагӣ мекунанд (Убодиё 1:1-4).

Сархати 2: Ин боб гуноҳ ва такаббурии Адӯмро фош мекунад. Эдомиёнро ба он айбдор мекунанд, ки аз бадбахтии Исроил фахр мекунанд, ба бародари худ хиёнат кардаанд ва аз изтироби Исроил истифода мебаранд. Онҳо огоҳ карда мешаванд, ки ғурур ва зӯроварии онҳо ба суқути онҳо оварда мерасонад (Ободиё 1:10-14).

Параграфи 3: Дар ин боб ҳукми Адӯмро барои аъмоли онҳо эълон мекунад. Рӯзи Худованд наздик аст, ва Адӯм барои зӯроварӣ ва бадрафторӣ бар Исроил подош хоҳад гирифт. Дӯстони онҳо онҳоро партофта, харобу нобуд хоҳанд шуд (Ободиё 1:15-18).

Параграфи 4: Боб бо паёми умед барои Исроил хотима меёбад. Банӣ-Исроил замини Адӯмро тасарруф хоҳанд кард, ва салтанат аз они Худованд хоҳад буд. Исроил барқарор мешавад ва наҷотдиҳандагон ба кӯҳи Сион меоянд, то кӯҳҳои Эсовро доварӣ кунанд (Ободиё 1:19-21).

Дар ҷамъбаст,

Боби 1 Убадиё ба пешгӯии зидди Адӯм диққати махсус дода, мағрурӣ, мағрурӣ ва зӯроварии онҳоро таъкид мекунад ва ба онҳо барои бадрафторӣ нисбати Исроил доварӣ эълон мекунад.

Эъломияи рӯъёи Убадьё ва бархостани фаришта бар зидди Адӯм.
Фош кардани гуноҳ, такаббур ва хиёнати Адӯм нисбат ба Исроил.
Огоҳӣ аз фурӯпошӣ дар натиҷаи ғурур ва зӯроварии онҳо.
Эъломи доварӣ бар Адӯм барои аъмоли худ.
Ваъдаи рӯзи Худованд ва подош барои зӯроварии Адӯм.
Паёми умед барои барқарор кардани Исроил ва соҳиби замини Адӯм.

Ин боби «Убодиё» ба пешгӯӣ алайҳи Адӯм, халқе, ки бо мағрурӣ, мағрурӣ ва бадрафторӣ нисбати Исроил маълум аст, тамаркуз мекунад. Ин боб бо эълони рӯъёи Убадьё оғоз мешавад, ки дар он Худованд ба миёни халқҳо қосиде мефиристад, то бар зидди Адӯм қиём кунад. Эдомиҳо ҳамчун мағрур тасвир шудаанд, ки барои амният ба қалъаҳои кӯҳии худ такя мекунанд. Ин боб гуноҳ ва такаббурии онҳоро фош мекунад ва онҳоро дар он айбдор мекунад, ки аз бадбахтии Исроил фахр мекунанд ва ба бародари худ хиёнат мекунанд. Онҳо ҳушдор медиҳанд, ки ғурур ва зӯроварии онҳо ба суқути онҳо оварда мерасонад. Дар ин боб доварӣ бар Адӯм барои аъмоли онҳо эълон карда мешавад, зеро рӯзи Худованд наздик аст. Адӯм барои зӯроварии онҳо подош хоҳад гирифт, аз ҷониби иттифоқчиёнашон партофташуда ва харобу харобшуда хоҳанд монд. Бо вуҷуди ин, боб бо паёми умед барои Исроил анҷом меёбад. Банӣ-Исроил замини Адӯмро тасарруф хоҳанд кард, ва салтанат аз они Худованд хоҳад буд. Исроил барқарор хоҳад шуд, ва наҷотдиҳандагон ба кӯҳи Сион меоянд, то бар кӯҳҳои Эсов доварӣ кунанд. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи оқибатҳои ғурур ва бадрафторӣ хизмат мекунад ва ҳамзамон умедро барои барқароршавӣ ва адолат барои Исроил пешкаш мекунад.

Обидиё 1:1 Рӯҳи Убадиё. Худованд Худо дар бораи Адӯм чунин мегӯяд; Мо овозаи Худовандро шунидем, ва ба миёни халқҳо сафир фиристода шуд: «Бархезед, ва мо бар зидди вай дар ҷанг бархезем».

Худованд рӯъёеро дар бораи Адӯм ба Убадьё ошкор карда, халқҳоро даъват мекунад, ки ба ҷанг бар зидди онҳо қиём кунанд.

1. Қудрати Каломи Худованд: Чӣ гуна итоат кардан ба даъвати Худованд метавонад ба пирӯзӣ оварда расонад

2. Истиқболи қавӣ: Чӣ тавр дар баробари душвориҳо содиқ мондан

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Луқо 18:1 - Ва ӯ ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва хаста нашаванд.

Обидиё 1:2 Инак, ман туро дар миёни халқҳо хурд кардаам; ту бағоят нафрат ҳастӣ.

Худо халқи Худро фурӯтан кардааст ва онҳо хеле хор шудаанд.

1. Хоксории халқи Худо: Омӯзиши дидани ҷаҳон бо чашми Худо

2. Қимати фурӯтанӣ: эътирофи он чизе ки иззату эҳтироми ҳақиқӣ меорад

1. Яъқуб 4:10; Дар пеши Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Закарё 4:6; На бо қувват ва на бо қувват, балки бо рӯҳи ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Убадиё 1:3 Мағрури дили ту туро фиреб додааст, эй эй эй дар пораҳои харсанг сокин, ва манзилаш баланд аст; ки дар дилаш мегуяд: «Кӣ маро ба замин фуроварад?

Убодиё мағруронро ҳушдор медиҳад, ки ғурури онҳо суқути онҳо хоҳад буд.

1. Нагузоред, ки ғурур шуморо фиреб диҳад - Обидиё 1:3

2. Хавфи такаббурӣ - Обидиё 1:3

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ободиё 1:4 Гарчи ту худро мисли уқоб баланд кунӣ, ва лонаи худро дар миёни ситорагон ниҳодӣ, аз он ҷо туро фурӯ хоҳам овард, мегӯяд Худованд.

Худо намегузорад, ки одамон мағрур шаванд ва худро болотар аз Ӯ гумон кунанд.

1: Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд.

2: Ба худ таваккал накун, танҳо ба Худо таваккал кун.

1: Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

2: Забур 146:3 - "Ба мирон таваккал накун, ва ба писари одам, ки дар онҳо ҳеҷ кӯмаке нест".

Убадиё 1:5 Агар дуздон назди ту меомаданд, ва агар шабона роҳзанон меомаданд, (чӣ гуна маҳв шудай!) оё онҳо дуздӣ намекарданд, то даме ки сер шаванд? Агар ангурдорон назди ту биёянд, магар ангур намегузоранд?

Дуздон ва ғоратгарон ба назди мардуми Адӯм омада, тамоми дороии онҳоро гирифтанд. Хатто токпарварон хам аз ин чо чизе нагузоштаанд.

1. Хавфи тамаъ: Чӣ гуна васвоси мо ба даст овардани бештар метавонад ба суқути мо оварда расонад.

2. Неъмати қаноатмандӣ: дарёфти оромӣ ва шодӣ дар кофӣ будан.

1. Масалҳо 15:16-17 - Каме бо тарси Худованд беҳтар аст аз ганҷи бузург ва душворӣ бо он. Хӯроки гиёҳе, ки дар он ишқ аст, беҳтар аст аз барзагови дармонда ва кина бо он.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам. Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Ободиё 1:6 Чӣ гуна корҳои Эсов тафтиш карда мешаванд! Чизҳои ниҳони Ӯ чӣ гуна ҷустуҷӯ мешаванд!

Худованд чизҳои ниҳони Эсовро меҷӯяд.

1. Илми Худо: ҷустуҷӯи чизҳои ниҳони Эсов

2. Оқибатҳои амалҳо: Амалҳои Эсов тафтиш карда мешаванд

1. Ирмиё 17:10 - "Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам".

2. Ибриён 4:13 - "Ва ҳеҷ махлуқ аз назари Ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем".

Убадиё 1:7 Ҳамаи мардони иттифоқи ту туро то сарҳад бурданд; онҳое ки бо ту сулҳ доштанд, туро фиреб дода, бар ту ғолиб омаданд; ононе ки нони туро мехӯранд, зери ту захм гузоштаанд, дар вай ҳеҷ ақл нест.

Ин порча аз замоне сухан меравад, ки касоне, ки бо шахсе аҳд баста буданд, ба онҳо хиёнат карда, ба онҳо зарари зиёд расонидаанд.

1: Мо бояд аз онҳое, ки худро дӯсти мо вонамуд мекунанд, эҳтиёт бошем.

2: Аз онҳое, ки мегӯянд, ки бо мо аҳд бастаанд, ҳазар кунед, зеро онҳо метавонанд ба мо зарар расонанд.

1: Масалҳо 26: 24-26 "Касе ки нафрат дорад, бо лабони худ ғамхорӣ мекунад ва дар даруни худ макр меафканад; Вақте ки ӯ одилона гӯяд, ба вай бовар накунед; зеро дар дили ӯ ҳафт чизи зишт вуҷуд дорад. бадӣ дар пеши тамоми ҷамоат ошкор хоҳад шуд».

2: Забур 41:9 "Бале, дӯсти шиноси ман, ки ба ӯ эътимод доштам ва аз нони ман хӯрд, пошнаи худро бар ман боло бурд".

Убадиё 1:8 Оё дар он рӯз, мегӯяд Худованд, — хирадмандонро аз Адӯм ва хирадро аз кӯҳи Эсов нест накунам?

Худо донову хирадмандони Адӯмро доварӣ хоҳад кард.

1. Эътимоди аз ҳад зиёди хирадмандон: Омӯзиши Убадиё 1:8

2. Доварӣ дар бораи мағрурон: Мулоҳиза дар бораи Убадиё 1:8

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 4:6-7 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас

худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ободиё 1:9 Ва мардони ту, эй Темон, ҳаросон хоҳанд шуд, то ки ҳар яке аз кӯҳи Эсов ба қатл афтад.

Зӯровари Эсов аз Темон нобуд карда мешаванд, то тамоми кӯҳи Эсовро нест кунанд.

1. Оқибатҳои исён: ҷазои Худо ба мардони тавонои Эсов

2. Подшоҳии Худо: Фаҳмидани адолати илоҳӣ

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ибриён 10:30 - "Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".

Ободиё 1:10 Зеро ки зӯроварии ту бар зидди бародарат Яъқуб нангин туро фаро хоҳад гирифт, ва ту то абад маҳв хоҳӣ шуд.

Ин порча дар бораи доварии Худо бар касоне, ки ба бародарони худ ситам мекунанд, сухан меравад.

1: Ҳукми Худо адолат аст ва бар касоне, ки бар бародарони худ таҷовуз мекунанд, дода мешавад.

2: Фазлу раҳмати Худо бар ситамкорон аст, на бар ситамкорон.

1: Яъқуб 2:13 Зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе марҳамат аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

2: Румиён 12:19 Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Убадиё 1:11 Дар рӯзе ки ту дар он тарафи дигар истодай, дар рӯзе, ки аҷнабиён лашкари Ӯро асир карданд, ва аҷнабиён ба дарвозаи Ӯ даромада, бар Ерусалим қуръа партофтанд, ту ҳам мисли яке аз онҳо будӣ.

Аҷнабиён лашкари Ерусалимро бурда, ба шаҳр қуръа партофтанд. Убадьё ба онҳое, ки дар тарафи дигар буданд ва як қисми бегонагон буданд, мазаммат мекунад.

1. Тарбия ва мазаммати Худо барои гуноҳ - Обидиё 1:11

2. Хатарҳои истодан дар тарафи нодуруст - Обидиё 1:11

1. Ишаъё 45:9 - Вой бар ҳоли касе, ки бо Офаридгори худ меҷангад! Бигзор кӯза бо кӯзаҳои замин талош кунад. Оё гил ба касе, ки онро ороиш медиҳад, гӯяд: «Ту чӣ месозӣ? ё кори ту, Ӯ даст надорад?

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Убадиё 1:12 Аммо ту набояд ба рӯзи бародарат дар рӯзе ки бегона шуд, нигоҳ намекардӣ; ва барои банӣ-Яҳудо дар рӯзи ҳалокати онҳо набояд шодӣ мекардӣ; ва дар рӯзи ғам набояд бо ғурур сухан гӯӣ.

Убадиё ҳушдор дод, ки аз ранҷу азоби дигарон шод нашавед, хусусан вақте ки онҳо дар изтироб ҳастанд.

1. Хатари шод шудан аз бадбахтии каси дигар

2. Неъмати раҳмдилӣ дар замони душворӣ

1. Матто 5:7 - Хушо раҳимон, зеро ки ба онҳо раҳм карда мешавад.

2. Масалҳо 17:5 - Ҳар кӣ камбағалонро масхара мекунад, нисбат ба Офаридгори худ нафрат мекунад; ҳар кӣ аз фалокат фахр мекунад, бечазо намемонад.

Убадиё 1:13 Ту дар рӯзи мусибаташон ба дарвозаи қавми Ман намедаромадӣ; Оре, ту дар рӯзи мусибаташон ба андӯҳи онҳо нигоҳ намекардӣ ва дар рӯзи мусибаташон даст бар молу мулкашон намегузорӣ;

Обидиё ҳушдор медиҳад, ки ба одамоне, ки ранҷу азоб мекашанд, ворид нашавед ва ба манфиати худ истифода баред.

1. Огоҳии Худо аз баҳрабардорӣ аз осебпазирон

2. Раҳму шафқат ба онҳое, ки дар замони душворӣ ҳастанд

1. Матто 25:31-46 - Исо таълим медиҳад, ки дар бораи ғамхорӣ ба хурдтаринҳои онҳо

2. Масалҳо 21:13 - Ҳар кӣ гӯшҳои худро ба фарёди мискинон пӯшад, низ фарьёд мекунад ва ҷавоб намедиҳад.

Убадиё 1:14 Ту низ набояд дар сари гузар истода, то ки раҳошудагони ӯро бикушӣ; ва он чиро, ки дар рӯзи тангӣ монда буданд, таслим намекардӣ.

Худо аз кӯшиши боздоштани мардум аз раҳоӣ аз мусибатҳо ва сахтиҳо розӣ нест.

1: Мо набояд садди роҳи наҷоти дигарон қарор гирем.

2: Мо набояд кӯшиш кунем, ки дигаронро аз дарёфти тасаллӣ ва оромӣ боздорем.

1: Матто 5:44-45 - "Душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки писарони Падари осмонии худ бошед."

2: Румиён 12:17-21 - "Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед. Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст:

"Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Ободиё 1:15 Зеро ки рӯзи Худованд ба тамоми халқҳо наздик аст; ончунон ки ту кардаӣ, ба ту хоҳад расид: мукофоти ту бар сари худ бармегардад.

Рӯзи Худованд наздик аст ва ҳама мувофиқи аъмоли худ ҷазо хоҳанд гирифт.

1. Худо одил аст ва ҳамаи одамонро ба ҳақ доварӣ мекунад

2. Мо бояд одил зиндагӣ кунем ва барои дигарон адолат ҷӯем

1. Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: ба онҳое, ки бо истодагарии нек дар ҷустуҷӯи ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ, ҳаёти ҷовидонӣ; балки ба касоне, ки худхоҳанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ, ғазаб ва хашм итоат мекунанд.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунанд; зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Ободиё 1:16 Зеро, чунон ки шумо бар кӯҳи муқаддаси Ман нӯшидаед, ончунон тамоми халқҳо ҳамеша хоҳанд нӯшид, оре, хоҳанд нӯшид, ва фурӯ хоҳанд бурд, ва гӯё ки набудаанд.

Ҳама халқҳо барои гуноҳҳои худ ҳамон гуна ҷазо хоҳанд дид, ки исроилиён азоб кашидаанд.

1: Ҳама одамон, новобаста аз он ки онҳо кӣ ҳастанд, бояд оқибатҳои гуноҳҳои худро бикашанд.

2: Худо ҳамаи одамонро яксон доварӣ мекунад ва барои ҳеҷ миллате ғамхорӣ намекунад.

1: Матто 7:2 - "Зеро ки чӣ гуна доварӣ кунед, ба ҳамон андоза маҳкум хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад."

2: Ғалотиён 6:7 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад; зеро ҳар он чи одамизод мекорад, онро низ даравад."

Ободиё 1:17 Аммо бар кӯҳи Сион наҷот хоҳад буд, ва қудсият хоҳад буд; ва хонадони Яъқуб дороии онҳо хоҳанд шуд.

Наҷот ва қудсиятро дар кӯҳи Сион пайдо кардан мумкин аст ва хонаи Яъқуб дороии онҳоро хоҳад гирифт.

1. Ваъдаи наҷот ва қудсият дар кӯҳи Сион

2. Моликияти ҳуқуқии хонаи Яъқуб

1. Ишаъё 1:27 Сион бо адолат фидия дода хоҳад шуд, ва рӯйгардони вай бо адолат

2. Ишаъё 62:1 Ба хотири Сион хомӯш нахоҳам монд ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам дод, то даме ки адолати вай ҳамчун равшанӣ ва наҷоти вай ҳамчун чароғе, ки фурӯзон нашавад, берун наояд.

Убадиё 1:18 Ва хонадони Яъқуб оташ, ва хонаи Юсуф шӯъла, ва хонадони Эсов барои хошок хоҳанд буд, ва онҳо дар онҳо аланга зада, хоҳанд хӯрд; ва аз хонаи Эсов ҳеҷ боқимонда нахоҳад монд; зеро ки Худованд инро гуфтааст.

Хонаи Яъқуб, Юсуф ва Эсов аз ҷониби Худованд доварӣ хоҳад шуд, ва аз хонаи Эсов бақия нахоҳад монд.

1. Ҳукми Худо ногузир аст

2. Оқибати нофармонӣ аз Худо

1. Румиён 2:5-6 (Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанашавандаи худ дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунед.)

2. Забур 75:7 (Аммо Худост, ки доварӣ мекунад, якеро зер мекунад ва дигареро боло мебарад.)

Убадиё 1:19 Ва аҳли ҷануб кӯҳи Эсовро тасарруф хоҳанд кард; ва онҳо аз даштӣ фалиштиён, ва онҳо киштзорҳои Эфроим ва саҳроҳои Сомарияро тасарруф хоҳанд кард, ва Биньёмин Ҷилъодро тасарруф хоҳад кард.

Мардуми ҷануб заминҳои Эсов, фалиштиён, Эфроим ва Сомарияро, дар ҳоле ки Биньёмин Ҷилъодро тасарруф хоҳад кард.

1. Ваъдаҳои Худо ростанд ва иҷро мешаванд - Обидиё 1:19

2. Муҳимияти эътимод ба вафодории Худо - Обидиё 1:19

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Убадиё 1:20 Ва асирии ин лашкари банӣ-Исроил моли канъониёнро то Сорефот хоҳад гирифт; ва асорати Ерусалим, ки дар Сефарод аст, шаҳрҳои ҷанубро тасарруф хоҳад кард.

Банӣ-Исроил заминҳои канъониён, аз он ҷумла Сорефотро тасарруф хоҳанд кард, ва асирони Ерусалим шаҳрҳои ҷанубро тасарруф хоҳанд кард.

1. Имон дошта бошед: ваъдаи Худо дар бораи замин ба исроилиён

2. Рӯзи Худо дар замони асирї

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:3-5 Ҳар ҷоеро, ки кафи пои ту бар он занад, ба ту додаам, чунон ки ба Мусо гуфтам. Аз биёбон ва ин Лубнон то дарёи бузург, дарёи Фурот, ва тамоми замини Ҳиттиён, ва то баҳри бузург, ки сӯи ғуруби офтоб, соҳили шумо хоҳад буд. Ҳеҷ кас наметавонад дар тамоми айёми умрат

пеши ту биистад; чунон ки Ман бо Мусо будам, ончунон бо ту хоҳам буд: Туро ноумед нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард.

2. 2 ба Қӯринтиён 8:9 Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буд, лекин ба хотири шумо камбағал шуд, то ки шумо ба воситаи фақирии Ӯ бой шавед.

Убадиё 1:21 Ва наҷотдиҳандагон бар кӯҳи Сион хоҳанд омад, то бар кӯҳи Эсов доварӣ кунанд; ва салтанат аз они Худованд хоҳад буд.

Малакут аз они Худованд хоҳад буд ва наҷотдиҳандагон ба кӯҳи Сион хоҳанд омад, то кӯҳи Эсовро доварӣ кунанд.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Салтанати Худо олӣ хоҳад буд

2. Омадани наҷотдиҳандагон: омодагӣ ба доварӣ дар кӯҳи Эсов

1. Ишаъё 11: 4-5 - Аммо ӯ камбағалонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ, ва бо нафаси лабҳояш хоҳад зад. бадкоронро мекушад. Ва адолат камари камари ӯст, ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд.

2. Забур 132:13-14 - Зеро ки Худованд Сионро баргузид; Ӯ онро барои манзили худ хоста буд. Ин оромии ман то абад аст: дар ин ҷо сокин хоҳам буд; зеро ки ман инро мехостам.

Боби 1 Юнус дар бораи Юнус, пайғамбаре нақл мекунад, ки кӯшиш мекунад аз фармони Худо гурезад, то ба шаҳри Нинве биравад ва паёми доварӣ расонад. Дар ин боб беитоатии Юнус, тӯфони баъдӣ дар баҳр ва қурбонии ниҳоии Юнус барои наҷот додани киштӣ ва экипажи он таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо амри Худо ба Юнус оғоз мешавад, ки ба шаҳри бузурги Нинве биравад ва бар зидди шарорати он эълон кунад. Аммо Юнус итоат накард ва аз ҳузури Худованд гурехт ва ба киштӣ савор шуд, ки ба самти муқобил равона шуда буд (Юнус 1:1-3).

Параграфи 2: Дар ин боб тӯфони бузурге тасвир шудааст, ки дар баҳр ба амал меояд ва таҳдиди шикастани киштӣ дорад. Бахрчиён дар киштӣ ба худоёни худ фарёд мезананд, дар ҳоле ки Юнус дар зери саҳни киштӣ хоб мекунад (Юнус 1:4-6).

Сархати 3: Дар ин боб маълум мешавад, ки баҳрнавардон қуръа мепартоянд, то муайян кунанд, ки кӣ масъули тӯфон аст ва қуръа ба Юнус рост меояд. Онҳо аз Юнус дар бораи шахсият ва аъмоли ӯ мепурсанд ва Юнус иқрор мешавад, ки аз Худо мегурезад (Юнус 1:7-10).

Параграфи 4: Дар ин боб тарсу ҳарос ва ноумедии афзояндаи баҳрчиёнро дар ҳоле тасвир мекунад, ки тӯфон идома дорад. Юнус пешниҳод мекунад, ки ӯро ба баҳр партоянд, зеро боварӣ доранд, ки беитоатии ӯ сабаби тӯфон аст. Бахрнавардон беихтиёр Юнусро ба киштӣ мепартоянд ва баҳр ором мешавад (Юнус 1:11-15).

Параграфи 5: Боб бо нишон додани раҳмати Худо ба анҷом мерасад. Моҳии бузург Юнусро фурӯ мебарад ва ӯ се рӯзу се шаб дар дохили моҳӣ мемонад (Юнус 1:17).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Юнус дар бораи беитоатии Юнус, тӯфон дар баҳр ва қурбонии Юнус барои наҷоти киштӣ ва ҳайати он нақл мекунад.

Фармони Худованд ба Юнус, ки ба Нинве биравад ва нофармонии Юнус.
Кӯшиши Юнус барои фирор аз ҳузури Худованд.
Тӯфоне, ки дар баҳр ба вуҷуд омада, ба киштӣ таҳдид мекунад.
Фарьёди бахрнавардон барои ёрӣ ба худоёни худ ва Юнус дар зери хавлӣ хуфтаанд.
Қуръапартоӣ барои муайян кардани Юнус ҳамчун сабаби тӯфон.
Эътироф ва эътирофи гурез аз Худои Юнус.
Тарси баҳрнавардон ва пешниҳоди ба баҳр партофтани Юнус.
Оромии баҳр пас аз он ки Юнус ба киштӣ партофта шуд.
Юнусро моҳии бузург фурӯ бурда, се рӯзу се шаб дар дарун монд.

Ин боби Юнус достони беитоатии Юнус ва оқибатҳои минбаъдаро нақл мекунад. Худо ба Юнус амр мекунад, ки ба шаҳри бузурги Нинве биравад ва паёми доварӣ расонад, аммо Юнус итоат накарда, кӯшиш мекунад, ки аз ҳузури Худованд фирор кунад. Вай ба киштие савор мешавад, ки ба самти муқобил равона шудааст. Аммо дар баҳр туфони бузурге ба амал меояд, ки киштӣ ва экипажи онро зери хавф мегузорад. Дарёварон ба худоёни худ фарёд мезананд, дар ҳоле ки Юнус дар зери саҳни киштӣ хоб мекунад. Дар ниҳоят, баҳрнавардҳо тавассути қуръапартоӣ фаҳмиданд, ки Юнус сабаби тӯфон аст. Юнус ба беитоатии худ иқрор мешавад ва дар як қурбонӣ барои наҷот додани киштӣ ва экипажи он, ӯ пешниҳод мекунад, ки ӯро ба баҳр партоянд. Бахрчиён нохоста Юнусро ба киштӣ мепартоянд ва бахр ором мешавад. Ҳамчун намоиши раҳмати Худо, моҳии бузург Юнусро фурӯ мебарад ва ӯ се рӯзу се шаб дар дохили моҳӣ мемонад. Ин боб оқибатҳои беитоатиро нишон медиҳад ва мавзӯи кафорат ва имкони дуюмро тавассути дахолати Худо муаррифӣ мекунад.

Юнус 1:1 Ва каломи Худованд ба Юнус ибни Амитай нозил шуда, гуфт:

Худо ба Юнус супориш дод, ки ба Нинве биравад ва паёми тавбаро мавъиза кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ: иҷро кардани иродаи Худо дар ҳаёти мо

2. Ҷустуҷӯи қувват дар Каломи Худо: Гӯш додан ба даъвати Худованд

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо комёб шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

Юнус 1:2 Бархез, ба Нинве, он шаҳри бузург бирав ва бар зидди он фарёд зан; зеро ки шарорати онҳо пеши Ман омад.

Худо ба Юнус амр дод, ки ба Нинве биравад ва бар зидди шаҳр барои бадиҳои онҳо мавъиза кунад.

1. Даъват ба мавъиза: Итоати Юнус ба Худо

2. Ҳукми Худо: Оқибатҳои бадӣ

1. Ишаъё 6:8 - Ҳамчунин ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

2. Ҳизқиёл 3:17-19 - Писари одам, ман туро посбон барои хонадони Исроил таъин кардам; пас каломро аз даҳони Ман бишнав ва онҳоро аз Ман огоҳ кун. Вақте ки ба бадкорон мегӯям: "Ту ҳатман мемирӣ"; ва ту ӯро огоҳ намекунӣ ва сухан намегӯй, ки шарирро аз роҳи шарираш битарсонад, то ҷони ӯро наҷот диҳад; ҳамон одами шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд; балки хуни вайро аз дасти ту талаб хохам кард. Аммо агар ту шарирро битарсонӣ, ва ӯ аз шарорати худ ва аз роҳи бади худ нагардад, вай дар гуноҳи худ хоҳад мурд; аммо ту ҷони худро раҳо кардай.

Юнус 1:3 Аммо Юнус бархост, то ки аз ҳузури Худованд ба Таршиш гурезад, ва ба Ёфо фуруд омад; ва ӯ киштӣ ёфт, ки сӯи Таршиш мерафт, ва пули онро дода, ба он савор шуд, то ки бо онҳо аз ҳузури Худованд ба Таршиш биравад.

Юнус аз ҳузури Худованд фирор карда, ба Таршиш бо роҳи Ёфо рафта, пули киштӣ пардохт карда, ӯро ба он ҷо мебарад.

1. Худо моро ба итоат даъват мекунад - Юнус 1:3

2. Арзиш ва оқибатҳои беитоатӣ - Юнус 1:3

1. Забур 139:7-12 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту куҷо бигрезам?

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст.

Юнус 1:4 Аммо Худованд шамоли сахтеро ба баҳр фиристод, ва дар баҳр тӯфони сахте ба амал омад, ба тавре ки киштӣ мисли шикаста шуд.

Худованд шамоли сахт ва тӯфони шадидро ба баҳр фиристод, то ки киштӣ Юнусро зери хатари шикастан қарор дод.

1. Қудрати Худо аз шароити мо бузургтар аст

2. Дар озмоишҳо мо бояд ба Худованд таваккал кунем

1. Матто 8:23-27 - Исо тӯфонро дар баҳр хомӯш мекунад

2. Забур 107:23-29 - Худо тӯфонро хомӯш мекунад ва халқи Худро ба бехатарӣ меорад

Юнус 1:5 Он гоҳ баҳрнавардон тарсиданд ва ҳар кас сӯи худои худ фарёд заданд ва зарфҳои дар қаиқ бударо ба баҳр партофтанд, то ки онро сабук кунанд. Аммо Юнус ба канораҳои қаиқ фурӯд омад; ва хобида, сахт хуфта буд.

Бахрчиёне, ки Юнус савори он буд, тарсиданд ва бори худро ба болои он партофтанд, то киштаро сабук кунанд. Аммо Юнус дар канори киштӣ ором хобидааст.

1. Қувваи тарс: Омӯзиши эътимод ба Худо дар баробари душвориҳо

2. Муҳофизати Худо: Ҷустуҷӯи амният дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Юнус 1:6 Сардори киштӣ назди ӯ омада, гуфт: «Эй хуфта, ту чӣ маъно доред? Бархез ва Худои худро бихон, агар ин тавр бошад, ки Худо дар бораи мо фикр кунад, ки мо ҳалок нашавем.

Ба Юнус огоҳ карда шуд, ки агар ӯ аз тӯфон наҷот ёбад, Худои худро бихонад.

1. Имони мо имтиҳон хоҳад шуд, аммо Худо дар вақти зарурӣ дуоҳои моро мешунавад.

2. Ҳатто вақте ки мо дар хоб ҳастем, Худо ҳамеша бедор аст ва омода аст ба мо кумак кунад.

1. Забур 121:4 - Инак, ҳар кӣ Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд ва на хоб.

2. Матто 7:7 - Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд.

Юнус 1:7 Ва ҳар яке ба рафиқи худ гуфтанд: «Биёед ва қуръа андозем, то бидонем, ки ин бадӣ ба сари мо аз барои кӣ расидааст». Пас қуръа партофтанд ва қуръа бар Юнус афтод.

Аъзоёни киштӣ тасмим гирифтанд, ки бо қуръа партофта, манбаи мусибати худро муайян кунанд ва қуръа ба Юнус афтод.

1. Ҳукмронии Худо ҳам дар душвориҳо ва ҳам дар рӯзҳои хуб.

2. Муҳимияти таваккал ва итоати Худо.

1. Масалҳо 16:33 - "Қуръа ба оғӯш партофта мешавад, аммо ҳар як қарори он аз ҷониби Худованд аст".

2. Ишаъё 55:9 - «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтаранд».

Юнус 1:8 Он гоҳ онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо бигӯ, ки ин бадӣ ба сари мо аз они кист; Шуғли шумо чист? ва аз куҷо омадӣ? кишвари шумо чист? ва ту аз кадом мардум ҳастӣ?

Маллоҳон дар киштӣ бо Юнус аз ӯ хоҳиш карданд, ки фаҳмонад, ки чаро тӯфони шадид ба сари онҳо омад ва шахсияти ӯро зери шубҳа гузошт.

1. Иродаи Худо: Омӯзиши қабул ва пайравӣ кардан - Юнус 1:8

2. Шахсияти ҳақиқӣ: Мо дар Масеҳ кием - Юнус 1:8

1. Ишаъё 55:8 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Юнус 1:9 Ба онҳо гуфт: «Ман ибрӣ ҳастам; ва ман аз Худованд Худои осмон метарсам, ки баҳр ва хушкиро офарид.

Юнус марди ибрӣ аст, ки аз Худованд, Худои осмон, ки баҳр ва хушкиро офаридааст, метарсад.

1. Тарс аз Худованд: Донистан ва қадрдонӣ кардани ҳукмронии Худо

2. Аҷиби офариниш: Мулоҳиза дар бораи қудрати Худо

1. Айюб 37:2 13 - Қудрат ва қудрати Худо бар табиат

2. Забур 33:6-9 - кори эҷодии Худо ва ҳокимияти Ӯ бар ҳама

Юнус 1:10 Он гоҳ одамон бағоят ҳаросон шуда, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро ин корро кардӣ? Зеро ки мардум медонистанд, ки ӯ аз ҳузури Худованд гурехтааст, зеро ки Ӯ ба онҳо гуфта буд.

Беитоатии Юнус ва гурехтан аз Худованд боиси тарси маллоҳон аз ҳузури Худо гардид.

1. Мо бояд ба иродаи Худо итоат кунем, новобаста аз он ки он чӣ қадар душвор бошад, ё хавфи дучори ғазаби Ӯ бошем.

2. Қудрат ва ҳузури Худо бояд битарсад ва эҳтиром кард.

1. Яъқуб 4:7-8 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

2. Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Юнус 1:11 Ба Ӯ гуфтанд: «Бо ту чӣ кор кунем, то баҳр барои мо ором гардад? зеро ки баҳр пурталотум ва тӯфон буд.

Аз Юнус хоҳиш карда шуд, ки барои боздоштани тӯфон худро қурбон кунад.

1: Исо қурбонии ниҳоӣ аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки бештар ба Ӯ монанд бошем.

2: Мо бояд омода бошем, ки хоҳишҳои худро ба манфиати дигарон фидо кунем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

Юнус 1:12 Ва ба онҳо гуфт: «Маро бардошта, ба баҳр партоед; Ҳамин тавр баҳр барои шумо ором хоҳад шуд, зеро ман медонам, ки ин тӯфони азим ба хотири Ман бар шумо аст.

Ҳайати киштии Юнус аз Худо марҳамат мекунад ва Юнус пешниҳод мекунад, ки ӯро ба соҳил партоянд, то баҳр ором шавад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ҳатто дар вазъиятҳои душвор берун оянд ва ба Ӯ таваккал кунем.

2. Вақте ки мо ба даъвати Худо итоат мекунем, мо метавонем интизор шавем, ки Ӯ дар ҷавоб содиқ мемонад.

1. Матто 16:24-26 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2. Ибриён 11:7 - Бо имон Нӯҳ қаиқе сохт, то оилаашро аз тӯфон наҷот диҳад. Ӯ ба Худо итоат кард ва Ӯро аз чизҳое, ки пештар рӯй надода буд, огоҳ кард.

Юнус 1:13 Бо вуҷуди ин, одамон барои ба замин овардани он сахт қаиқ савор шуданд; вале натавонистанд, зеро баҳр ба амал омада, бар зидди онҳо тӯфон меовард.

Худо Юнусро аз фурӯ бурдани моҳии бузург муҳофизат кард, аммо маллоҳон ҳанӯз ба тӯфони сахт дучор шуданд.

1: Мо бояд хотиррасон кунем, ки Худо назорат мекунад, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки мо не.

2: Мо бояд хотиррасон кунем, ки новобаста аз тӯфоне, ки мо дучор мешавем, Худо бо мост.

1: Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Юнус 1:14 Бинобар ин онҳо ба Худованд фарьёд зада, гуфтанд: «Аз Ту илтимос мекунем, эй Худованд! чунон ки ба ту писанд омад.

Маллоҳони киштӣ, ки Юнусро мебурд, аз Худо дуо мекарданд, ки онҳо аз ҷони Юнус нобуд нашаванд ва барои хуни бегуноҳ ҷавоб надиҳанд.

1. Ҷавоб додан ба даъвати Худо - Юнус 1:14

2. Худо Ҳоким аст - Юнус 1:14

1. Ишаъё 55:8-11 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 4:13-15 - Эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо ба чунин шаҳре меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем".

Юнус 1:15 Ва Юнусро бардошта, ба баҳр партофтанд; ва баҳр аз хашмгинии вай қатъ шуд.

Маллоҳон дар киштӣ, ки Юнусро мебурд, ӯро ба киштӣ мепартоянд, то Худо ва баҳри пурталотумро ором кунад.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон метавонад ба мо кӯмак кунад, ки тарсу ҳарос ва ноамниҳои худро паси сар кунем.

2. Раҳмати Худо - раҳмат ва лутфи Худованд бар Юнус (а) бо вуҷуди нофармониаш.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Забур 107:23-24 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд; аъмоли Худованд ва мӯъҷизотҳои Ӯро дар қаър дидаанд.

Юнус 1:16 Он гоҳ одамон аз Худованд хеле тарсиданд, ва барои Худованд қурбонӣ оварда, назр карданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки мардоне, ки бо Юнус рӯбарӯ шуданд, аз Худованд метарсиданд ва дар ҷавоби онҳо қурбонӣ ва назр карданд.

1: Ҷавоби мо ба Худованд бояд эҳтиром ва итоаткорӣ бошад.

2: Мо бояд ҳамеша рӯҳияи фурӯтанӣ дошта бошем ва ҳангоми вохӯрӣ бо Худованд таслим бошем.

1: Isaiah 66:2 Ман ба Ӯ назар хоҳам кард: он ки фурӯтан ва дар рӯҳ пушаймон аст ва аз каломи Ман меларзад.

2: Филиппиён 2:8 Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто дар салиб итоаткор шуд!

Юнус 1:17 Ва Худованд моҳии бузурге тайёр карда буд, то Юнусро фурӯ барад. Ва Юнус се рӯзу се шаб дар шиками моҳӣ буд.

Юнус ба Худованд итоаткор буд ва аз мусибаташ халос шуд.

1: Худо мӯътамад аст ва агар мо ба аҳкоми Ӯ итоат кунем, моро аз мусибатҳоямон халос мекунад.

2: Новобаста аз вазъияти мо, мо бояд ба Худованд таваккал кунем.

1: Забур 56:3, "Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам".

2: Румиён 10:11, "Зеро ки Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

Боби 2 Юнус дуои тавба ва наҷоти Юнусро дар ҳоле ки ӯ дар шиками моҳии бузург аст, нақл мекунад. Дар ин боб эътирофи беитоатии Юнус, илтиҷои раҳм ва посухи Худо ба дуои ӯ таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо дуои Юнус аз шиками моҳӣ оғоз мешавад. Юнус эътироф мекунад, ки ӯ дар тангӣ сӯи Худованд нидо кард ва Худо ба ӯ ҷавоб дод. Ӯ вазъияти ноумедии худро, ки ба обҳои чуқур партофта шуда буд ва дар иҳотаи ҷараёнҳо ва мавҷҳо буд, тасвир мекунад (Юнус 2:1-3).

Сархати 2: Дар ин боб эътироф кардани Юнус аз оқибатҳои беитоатии ӯ тасвир шудааст. Ӯ нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ аз назари Худо ронда шуд ва ҳаёти ӯ дар ҳоли поён рафт. Юнус иқрор шуд, ки Худовандро ба ёд овард ва тавба кард (Юнус 2:4-7).

Параграфи 3: Дар ин боб илтиҷои Юнус дар бораи раҳмат ва раҳоӣ аз Худо нишон дода шудааст. Ӯ эътироф мекунад, ки наҷот танҳо аз ҷониби Худованд меояд. Юнус қасам хӯрд, ки ваъдаҳояшро иҷро кунад ва ҳангоми наҷоти худ қурбонии шукргузорӣ кунад (Юнус 2:8-9).

Сархати 4: Боб бо посухи Худо ба дуои Юнус анҷом меёбад. Худованд ба моҳӣ амр медиҳад, ки Юнусро ба хушкӣ қай кунанд (Юнус 2:10).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Юнус дуои тавба ва наҷоти Юнусро дар ҳоле ки ӯ дар шиками моҳии бузург аст, нақл мекунад. Дар ин боб эътирофи беитоатии Юнус, илтиҷои раҳм ва посухи Худо ба дуои ӯ таъкид мешавад.

Дуои Юнус аз шиками моҳӣ бо эътирофи ранҷ ва посухи Худо.
Эътироф кардани оқибатҳои нофармонии ӯ ва рӯй овардан ба Худованд дар тавба.
Илтимос дар бораи марҳамат ва наҷоти Худо, эътироф кардани наҷот танҳо аз ҷониби Худованд аст.
Назр кунед, ки назрҳоро иҷро кунед ва ҳангоми наҷот қурбонии шукргузорӣ кунед.
Ҷавоби Худо, ба моҳӣ фармон дод, ки Юнусро ба хушкӣ бихӯранд.

Ин боби Юнус ба дуои тавба ва наҷоти Юнус дар ҳоле ки ӯ дар шиками моҳии бузург аст, тамаркуз мекунад. Юнус эътироф мекунад, ки ӯ дар тангӣ сӯи Худованд нидо кард ва Худо ба ӯ ҷавоб дод. Вай вазъияти ногувореро, ки ба обхои чукур андохта шуда, дар ихота кардани чараёну мавчхо буд, тасвир мекунад. Юнус оқибатҳои беитоатии худро дарк карда, иқрор шуд, ки ӯ аз назари Худо ронда шуд ва ҳаёти ӯ дар ҳоли кам шудан аст. Худовандро ёд мекунад ва тавба мекунад. Юнус марҳамат ва раҳони Худоро талаб мекунад ва эътироф мекунад, ки наҷот танҳо аз ҷониби Худованд меояд. Ӯ қасам медиҳад, ки ба ваъдаҳои худ вафо мекунад ва ҳангоми наҷоти худ қурбонии шукргузорӣ мекунад. Ин боб бо посухи Худо ба дуои Юнус ба охир мерасад, зеро Худованд ба моҳӣ амр мекунад, ки Юнусро ба хушкӣ қай кунанд. Ин боб мавзӯи тавба, бахшиш ва қудрати наҷоти Худоро таъкид мекунад.

Юнус 2:1 Ва Юнус аз шиками моҳӣ ба Худованд Худои худ дуо гуфт:

Юнус бо умед ва ноумедӣ аз умқи ноумедӣ сӯи Худованд нидо кард.

1. Новобаста аз он ки ноумедии мо чуқур бошад ҳам, Худо ҳамеша ҳозир аст ва фарёди моро мешунавад.

2. Худо омода аст омурзад, ҳатто вақте ки мо аз Ӯ дур шудаем.

1. Забур 130:1-2 "Аз умқи Ту, эй Худованд, фарьёд мезанам! Эй Худованд, овози маро бишнав! Бигзор гӯшҳои ту ба садои илтиҷоҳои ман дар бораи марҳамат гӯш диҳанд!"

2. Яъқуб 4:8-10 "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. Бадбахт бошед ва навҳа кунед ва гиря кунед. Бигзор хандаи шумо бод ба мотам ва шодии шумо ба тира мубаддал гашт; дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

Юнус 2:2 Ва гуфт: «Ман аз андӯҳи худ сӯи Худованд нидо кардам, ва Ӯ маро шунид; аз шиками дӯзах гиря кардам, ва овози маро шунидӣ.

Юнус аз даруни шиками моҳӣ ба Худо дуо кард ва Худо ӯро шунид.

1. Худо дуъои мардумашро мешунавад

2. Иҷобати дуъо дар ҷойҳои ғайриоддӣ

1. 1 Петрус 5:7 Тамоми ғамҳои худро ба ӯ андозед, зеро ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

2. Забур 130: 1-2 Аз умқи ту, эй Худованд, фарьёд мекунам. Худовандо, овози маро бишнав! Бигзор гӯшҳои шумо ба садои дуоҳои ман бодиққат бошанд!

Юнус 2:3 Зеро ки маро ба қаъри дар миёни баҳрҳо андохтӣ; ва обхезиҳо маро иҳота карданд: тамоми мавҷҳои ту ва мавҷҳои ту бар ман гузашт.

Юнус аз вазъияташ ғамгин шуд ва аз Худо ёрӣ хост.

1: Худо ҳамеша бо мо аст, новобаста аз он ки муборизаҳои мо то чӣ андоза амиқ ё пуршиддат аст.

2: Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои худ, мо метавонем наҷот ва умедро ба Худо ҷӯем.

1: Забур 46: 1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтоданд, гарчанде ки обаш ғуррон мекунад ва кафк ва кӯҳҳо аз баландшавии онҳо ба ларза меоянд».

2: Isaiah 43:2 "Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки шумо аз дарёҳо мегузаред, онҳо бар шумо нахоҳанд зад; вақте ки шумо аз оташ мегузаред, шумо сӯхта нахоҳед шуд; алангаҳо туро оташ нахохад дод».

Юнус 2:4 Он гоҳ ман гуфтам: "Ман аз назари ту дур шудаам; боз ба маъбади муқаддасат назар хоҳам кард.

Дуои Юнус дар бораи тавба ба Худо.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар дур рафта бошем, Худо ҳамеша мунтазири он аст, ки мо ба сӯи Ӯ муроҷиат кунем.

2: Раҳмат ва файзи Худо, новобаста аз вазъияти мо, ҳамеша барои мо дастрас аст.

1: Ишаъё 55:7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: Луқо 15: 17-20 - "Ва чун ба худ омад, гуфт: "Чӣ қадар ғуломони падари ман ба қадри кофӣ нони кофӣ доранд ва ман аз гуруснагӣ мемирам! Бархоста назди падарам меравам ва ба вай гӯяд: "Эй Падар! Ман бар зидди осмон ва пеши Ту гуноҳ кардаам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту номида шавам: маро ҳамчун муздури худ бигардон" Ва ӯ бархоста, назди падараш омад. Ҳанӯз дуртар буд, падараш ӯро дида, раҳмаш омад ва давида давид ва бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид».

Юнус 2:5 Обҳо маро иҳота карданд, ҳатто то ҷонам; умқи маро маҳкам кард, алафҳои бегона дар сарам печида буданд.

Дуои Юнус аз ноумедӣ дар миёни сафари баҳрии тӯфони худ намунаи имон ва эътимод ба Худост.

1: Худо ҳамеша дарториктарин лаҳзаҳои мо бо мост ва ҳеҷ гоҳ моро танҳо намегузорад.

2: Дар лаҳзаҳои душворӣ мо метавонем ба Худо барои қувват ва эътимод муроҷиат кунем.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Юнус 2:6 Ман ба қаъри кӯҳҳо фуромадам; замин бо панҷараҳояш то абад дар гирди ман буд, вале Ту ҷони маро аз фасод раҳо кардӣ, эй Худованд Худои ман.

Юнус Худоро барои наҷоташ аз вазъияти ногувор ҳамду сано мегӯяд.

1. Худо дар вақти ниёзи мо ҳамеша дар он ҷо хоҳад буд.

2. Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1. Забур 34:17-18: «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Юнус 2:7 Ҳангоме ки ҷонам дар дарунам беҳуш шуд, Худовандро ба ёд овардам, ва дуои ман ба сӯи ту, ба маъбади муқаддаси Ту омад.

Юнус ҳангоми ноумедӣ ба Худованд паноҳ бурд.

1. Худо дар ранҷ паноҳгоҳи мост.

2. Худованд ҳамеша дар он ҷост, ки дуоҳои моро гӯш кунад.

1. Забур 34:17-18 - "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад".

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Юнус 2:8 Онҳое ки дурӯғгӯиро мебинанд, марҳамати худро тарк мекунанд.

Юнус огоҳ мекунад, ки онҳое ки худоҳои козибро мепарастанд, раҳмати Худоро тарк хоҳанд кард.

1. Хатарҳои бутпарастӣ: Омӯзиш аз огоҳии Юнус.

2. Фаҳмидани раҳмати Худо ва чӣ гуна онро ибодати ботил рад мекунад.

1. Забур 106:21 Онҳо Худои Наҷотдиҳандаи худро, ки дар Миср корҳои бузург карда буд, фаромӯш карданд.

2. Ишаъё 44:6-8 Худованд, Подшоҳи Исроил ва Наҷотдиҳандаи Ӯ, Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Ман аввалинам ва охиринам; ғайр аз Ман худое нест. Кист монанди ман? Бигзор Бигзор вай эълон кунад ва ба ҳузури ман гузорад, зеро ки Ман қавми қадимеро таъин кардаам; Бигзор онҳо бигӯянд, ки дар оянда чӣ мешавад ва чӣ хоҳад шуд; Натарс ва натарс; магар аз қадим ба шумо нагуфтаам ва эълон накардаам. Ва шумо шоҳидони ман ҳастед, оё ҷуз ман худое ҳаст? Ҳеҷ санге нест ва ман намедонам».

Юнус 2:9 Аммо Ман барои ту бо овози шукргузорӣ қурбонӣ хоҳам овард; Он чиро, ки назр кардаам, адо хоҳам кард. Наҷот аз ҷониби Худованд аст.

Юнус ба Худо шукр мегӯяд ва эътироф мекунад, ки наҷот танҳо аз ҷониби Ӯст.

1. Қувваи миннатдорӣ: омӯзиши Юнус 2:9

2. Наҷот аз ҷониби Худованд аст: Ҳақиқати ризқи неъмати Худо

1. Забур 107:1-2 - "Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯ аст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст. Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки Ӯ ҳар киро аз дасти душман раҳо кардааст";

2. Ишаъё 12:2 - "Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва натарсам: зеро ки Худованд қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст".

Юнус 2:10 Ва Худованд ба моҳӣ сухан гуфт, ва он Юнусро бар хушкӣ қай кард.

Худо ба моҳӣ сухан мегӯяд, ки он гоҳ Юнусро ба хушкӣ туф мекунад.

1. «Раҳмати бепоёни Худо»

2. «Қудрати итоаткорӣ»

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод, ва чизҳои бузург ва мӯъҷизаеро, ки ту намедонӣ, ба ту нишон хоҳам дод".

2. Забур 107: 28-30 - "Он гоҳ онҳо дар изтироби худ сӯи Худованд фарёд мекунанд, ва Ӯ онҳоро аз андӯҳҳояшон берун мекунад. Ӯ тӯфонро ором мекунад, то мавҷҳои он ором шаванд. Он гоҳ шод мешаванд, ки онҳо ором бош, то онҳоро ба паноҳгоҳи дилхоҳашон меорад».

Боби 3 Юнус дар бораи итоаткории Юнус ба амри Худо дар бораи рафтан ба шаҳри Нинве ва паёми доварӣ нақл мекунад. Дар ин боб тавбаи мардуми Нинве, раҳмдилии Худо ва наҷот ва омурзиши дар натиҷа овардашуда таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Юнус имкони дуюм дод ва ба ӯ амр дод, ки бори дигар ба шаҳри бузурги Нинве биравад ва паёмеро, ки Худо ба ӯ додааст, эълон кунад (Юнус 3:1-2).

Сархати 2: Дар ин боб итоаткории Юнус ба амри Худо тасвир шудааст. Вай ба Нинве меравад ва хабари доварӣ эълон мекунад ва эълон мекунад, ки шаҳр дар давоми чиҳил рӯз сарнагун карда мешавад (Юнус 3:3-4).

Сархати 3: Дар ин боб вокуниши сокинони Ниневӣ ба паёми Юнусро нишон медиҳад. Мардуми Нинве ба каломи Худо бовар мекунанд ва тавба мекунанд. Онҳо рӯза мегиранд, палос мепӯшанд ва аз роҳҳои бади худ, аз калон то хурдтар бармегарданд (Юнус 3:5-9).

Параграфи 4: Дар ин боб ҷавоби Худо ба тавбаи ниневиён тасвир шудааст. Худо ба кор ва тавбаи самимии онҳо мебинад. Ӯ аз офате, ки барои онҳо ба нақша гирифта буд, даст мекашад ва онро иҷро намекунад (Юнус 3:10).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3 Юнус дар бораи итоаткории Юнус ба амри Худо дар бораи рафтан ба Нинве ва расонидани паёми доварӣ, тавбаи мардуми Нинве, раҳмдилии Худо ва наҷот ва бахшиши натиҷа нақл мекунад.

Фурсати дуюми Худо ва амр ба Юнус ба Нинве биравад.
Итоати Юнус ва эълони доварӣ.
Ҷавоби мардуми Ниневӣ ба паёми Юнус, аз ҷумла эътиқод, тавба, рӯзадорӣ ва рӯйгардонӣ аз бадӣ.
Ҷавоби Худо ба тавбаи мардуми Нинве, ки аз офате, ки барои онҳо ба нақша гирифта шуда буд, даст кашид.

Ин боби Юнус мавзӯъҳои итоаткорӣ, тавба ва раҳмдилии Худоро таъкид мекунад. Худо ба Юнус имкони дуюм дод ва фармуд, ки бори дигар ба Нинве биравад. Ӯ итоаткорона паёми доварӣ эълон мекунад ва харобшавии шаҳрро эълон мекунад. Ниневиён ба паёми Юнус бо имони самимӣ ва тавба ҷавоб медиҳанд. Рӯза эълон мекунанд, палос мепӯшанд ва аз роҳҳои бади худ бармегарданд. Худо ба кор ва тавбаи холисашон мебинад ва ба раҳмати худ аз офате, ки барояшон пешбинӣ карда буд, тавба мекунад. Ин боб қудрати тавба ва раҳмати Худоро дар посух ба тавбаҳои ҳақиқӣ таъкид мекунад.

Юнус 3:1 Ва каломи Худованд бори дуюм ба Юнус нозил шуда, гуфт:

Худо ба Юнус имкони дуюм дод, то рисолати худро иҷро кунад.

1: Агар мо омода бошем, ки онро қабул кунем, аз ҷониби Худо ба ҳамаи мо имкони дуюм дода мешавад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳем, зеро Худо ҳамеша барои бахшидан омода аст ва метавонад бо мо кор кунад, то иродаи Худро ба анҷом расонад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Ишаъё 43:18-19 - Он чиро, ки пештараро ба ёд оред, ва чизҳои пешинаро ба ёд наоваред. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

Юнус 3:2 Бархез, ба Нинве, он шаҳри бузург бирав ва дар он мавъизаеро, ки ба ту амр мефармоям, мавъиза кун.

Худо ба Юнус амр мекунад, ки ба Нинве равад ва паёми худро мавъиза кунад.

1. Раҳмати Худо ба ҳама мерасад: Омӯзиши Юнус 3

2. Итоат ба Худо: Чӣ Юнус метавонад ба мо таълим диҳад

1. Румиён 15:4 - Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Юнус 3:3 Ва Юнус барҳоста, мувофиқи каломи Худованд ба Нинве рафт. Нинве шаҳри бениҳоят бузурге буд, ки масофаи серӯза дошт.

Юнус Худоро гӯш кард ва ба фармони Ӯ итоат карда, ба Нинве рафт.

1: Иҷрои иродаи Худо - Юнус 3:3

2: Боварӣ ба дастуроти Худо - Юнус 3:3

1: Матто 7:7 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд".

2: Такрори Шариат 28:2 - "Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ гӯш диҳӣ".

Юнус 3:4 Ва Юнус ба шаҳр даромадан, аз масофаи якрӯза сар кард, ва фарьёд зада, гуфт: «Боз чиҳил рӯз, ва Нинве хароб хоҳад шуд».

Юнус пешгӯй кард, ки шаҳри Нинве пас аз 40 рӯз сарнагун карда мешавад.

1. Раҳмат ва омурзиши Худо: Юнус 3:4-10

2. Қувваи тавба: Юнус 3:4-10

1. Юил 2:13-14 - "Дили худро пора кунед, на либоси худро. Ба сӯи Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор аст; ва ӯ аз фалокат тавба мекунад."

2. Ирмиё 18: 7-8 - «Агар ҳар вақт ман дар бораи як қавм ё салтанате эълон кунам, ки онро канда, вайрон ва несту нобуд хоҳам кард ва агар он халқе, ки ман дар бораи он гуфта будам, аз шарри он рӯй гардонад. , Ман аз фалокате, ки мехостам ба он бирасонам, тавба хоҳам кард."

Юнус 3:5 Ва мардуми Нинве ба Худо имон оварданд ва рӯза эълон карданд ва аз калонӣ то хурдтаринашон палос пӯшиданд.

Мардуми Нинве ба паёми Худо имон оварданд ва худро дар тавба фурӯтан карда, рӯза гирифта, палос пӯшиданд.

1. Каломи Худо метавонад дилҳоро дигаргун созад

2. Тавба: вокуниши зарурӣ ба Каломи Худо

1. Юил 2:12-14 - Худованд халқи Худро даъват мекунад, ки бо фурӯтанӣ ва рӯза ба сӯи Ӯ баргарданд.

2. Ишаъё 58: 6-7 - Рӯзае, ки ба Худо писанд аст, бо мақсади ҷустуҷӯи адолат ва фурӯтании худ гирифта мешавад.

Юнус 3:6 Зеро ки ба подшоҳи Нинве хабар расид, ва ӯ аз тахти худ бархоста, ҷомаи худро аз вай кашида, палос пӯшида, хокистар нишаст.

Подшоҳи Нинве пас аз шунидани каломи Худо худро фурӯтан кард ва аз гуноҳҳояш тавба кард.

1. Қувваи тавба - ташвиқ кардани калисо барои рӯйгардон шудан аз гуноҳҳо ва бозгашт ба Худо.

2. Паёми Юнус - Нишон додани он ки чӣ тавр Нинве фурӯтан шуд ва чӣ гуна он метавонад барои мо имрӯз намуна бошад.

1. Ишаъё 57:15 - Зеро чунин мегӯяд Таоло ва Таоло, ки сукунати ҷовидонӣ аст, ва исми Ӯ муқаддас аст; Ман дар макони баланд ва муқаддас сокин ҳастам, бо он ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳи фурӯтанонро эҳё кунад ва дили тавбакоронро эҳё кунад.

2. Луқо 18:9-14 - Ӯ ҳамчунин ин масалро ба баъзе одамоне, ки ба худашон боварӣ доштанд, ки одил буданд ва дигаронро таҳқир мекарданд, гуфт: Ду мард барои дуо гуфтан ба маъбад рафтанд, яке фарисий ва дигаре боҷгир . Фарисӣ дар танҳоӣ истода, чунин дуо гуфт: Худоё, ба Ту шукр мегӯям, ки ман мисли одамони дигар, тамаъҷӯ, золим, зинокор ва ҳатто мисли ин андозгир нестам. Ман дар як ҳафта ду маротиба рӯза мегирам; Ман аз ҳар чизе, ки мегирам, даҳяк медиҳам. Аммо андозгир, ки дур истода буд, ҳатто чашмони худро сӯи осмон боло накарда, синаашро зада мегуфт: «Худоё, ба ман, эй гунаҳкор, раҳм кун! Ба шумо мегӯям, ки ин одам ба хонаи худ рост омад, на дигараш. Зеро ҳар кӣ худро баланд мекунад, фурӯтан хоҳад шуд, вале ҳар кӣ худро фурӯтан мекунад, сарафроз хоҳад шуд.

Юнус 3:7 Ва бо фармони подшоҳ ва аъёнаш онро дар Нинве эълон ва интишор карда, гуфт: «На одамизод, на ҳайвони ваҳшӣ, на гов ва на гӯсфанд чизеро бичашонад; бигзор онҳо нахӯранд, ва на об бинӯшанд;

Подшоҳи Нинве фармон дод, ки тамоми мавҷудоти зинда бояд рӯза дошта бошанд ва аз ғизо ва об худдорӣ кунанд.

1. Нерӯи рӯзадорӣ ва парҳезгорӣ

2. Аҳамияти итоат ба ҳокимият

1. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон ва озод кардани мазлумон, ва шумо ҳар як юғро бишканед? Оё ин нест? то ки нони худро ба гуруснагон надиҳад, ва мискинони рондашударо ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон ва аз ҷисми худ пинҳон нашавӣ?»

2. Матто 6:16-18 - "Гир аз ин, вақте ки рӯза медоред, мисли риёкорон чеҳраи ғамгин набошед, зеро онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то ба мардум рӯзадоранд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Аммо ту, вақте ки рӯза медорӣ, сари худро тадҳин кун ва рӯятро бишӯй, то ки на ба мардум рӯзадор бошӣ, балки ба Падари Худ, ки ниҳон аст, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод. ».

Юнус 3:8 Аммо бигзор одамизод ва ҳайвоноти ваҳшӣ палос пӯшанд, ва бо ҷидду ҷаҳд сӯи Худо фарьёд зананд: Оре, бигзор ҳар кас аз роҳи бади худ ва аз зӯроварӣ, ки дар дасти онҳост, бозгардонанд.

Юнус мардуми Нинверо даъват мекунад, ки аз гуноҳҳои худ тавба кунанд ва аз шароратҳои худ дур шаванд.

1: Ҳаёти мо бояд аз тавба ва хоҳиши дур шудан аз бадӣ ва зӯроварӣ пур бошад.

2: Ҳама мо бояд ба Худо нидо кунем ва аз гуноҳҳои худ рӯй гардонем, то бахшида шавад.

1: Isaiah 55: 7 - "Бигзор шарирон роҳҳои худро ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд. Бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, ва Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ ба таври озод омурзиш хоҳад кард."

2: Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не!

Юнус 3:9 Кӣ гуфта метавонад, ки оё Худо рӯй гардонда тавба мекунад ва аз ғазаби шадиди Ӯ рӯй мегардонад, то ки мо ҳалок нашавем?

Юнус (а) мардуми Нинверо даъват мекунад, ки тавба кунанд ва аз шароратҳои худ рӯй гардонанд, то аз ғазаби Худо дурӣ ҷӯянд.

1: Тавба ҷавоби ғазаби Худост.

2: Танҳо Худо медонад, ки тавба боиси омурзиш мешавад ё не.

1: Isaiah 55: 7 "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард, ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард."

2: Яъқуб 4:8-10 "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилаҳо. Дарднок бошед ва гиря кунед ва гиря кунед: бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн мубаддал гардад; дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо бархоста хоҳад кард».

Юнус 3:10 Ва Худо аъмоли онҳоро дид, ки онҳо аз роҳи бади худ баргаштанд; ва Худо аз бадӣ тавба кард, ки гуфта буд, ки бо онҳо хоҳад кард; ва ӯ ин корро накард.

Худо дид, ки мардуми Нинве аз роҳҳои бади худ тавба карданд ва барангехт, ки ҷазоеро, ки ба онҳо ваъда карда буд, бекор кунад.

1. Қувваи тавба: Худованд тавба ва омурзишро чӣ гуна подош медиҳад

2. Омӯзиш аз Юнус: Фаҳмидани раҳмату раҳмати Худо

1. Матто 18:21-35 - Масал дар бораи ғуломи набахшанда

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

Боби 4 Юнус ба муносибати Юнус ба раҳмдилӣ ва марҳамати Худо нисбат ба мардуми тавбакардаи Нинве равона шудааст. Дар ин боб норозигии Юнус, дарсҳои Худо дар бораи раҳмдилӣ ва дарки охирини Юнус қайд карда мешавад.

Сархати 1: Боб бо норозигӣ ва хашми Юнус аз қарори Худо дар бораи несту нобуд кардани Нинве оғоз мешавад. Ӯ ноумедии худро баён карда, изҳор мекунад, ки медонист, ки Худо раҳмдил ва раҳим хоҳад буд ва барои ҳамин ӯ дар аввал кӯшиш кард, ки аз расонидани хабар гурезад (Юнус 4:1-3).

Сархати 2: Дар ин боб вокуниши Юнус ба раҳмдилии Худоро нишон медиҳад. Ӯ берун аз шаҳр меравад ва худро паноҳгоҳ месозад, то бубинад, ки бо Нинве чӣ мешавад. Худо растаниеро медиҳад, ки Юнусро аз гармии сӯзон соя кунад ва ба ӯ тасаллӣ ва шодӣ бахшад (Юнус 4:4-6).

Параграфи 3: Боб дарсҳои Худоро дар бораи раҳмдилӣ тасвир мекунад. Худо кирмеро таъин мекунад, ки ба растанӣ ҳамла кунад ва онро пажмурда ва мемирад. Ин Юнусро ба хашм меорад ва ӯ хоҳиши мурданашро баён мекунад. Худо хашми Юнусро зери шубҳа мегузорад ва ғамхории Юнусро дар бораи растание, ки ӯ барои он меҳнат накардааст, таъкид мекунад ва дар ҳоле ки ба шаҳри бузурги Нинве ва сокинони он аҳамият намедиҳад (Юнус 4:7-11).

Параграфи 4: Боб бо дарки охирини Юнус анҷом меёбад. Худо раҳмдилии Худро нисбат ба мардуми Нинве, ки дасти рости худро аз чапашон намешиносанд ва инчунин ҳайвоноти зиёди шаҳрро мефаҳмонад. Китоб бо саволи Худо ба Юнус анҷом меёбад ва хонандаро вогузор мекунад, ки дар бораи раҳмдилӣ андеша кунад (Юнус 4:10-11).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4 Юнус ба норозигии Юнус аз ҳамдардии Худо ба Нинве, дарсҳои Худо дар бораи раҳмдилӣ ва дарки охирини Юнус тамаркуз мекунад.

Норозигӣ ва хашми Юнус аз қарори Худо дар бораи несту нобуд кардани Нинве.

Ҷавоби Юнус ба берун аз шаҳр рафтан ва худро паноҳгоҳ кардан.
Таъмини Худо барои тасаллӣ ва шодӣ ба Юнус ниҳоле дод.
Дарсҳои Худо дар бораи раҳм тавассути таъин кардани кирм барои хушк кардани растанӣ.
хашму газаби Юнус ва хохиши мурдан аз сабаби нобудшавии растани.
Пурсиш кардани Худо аз хашми Юнус ва ғамхории Юнус дар бораи растании болои Нинве.
Дарки ниҳоии Юнус тавассути шарҳи Худо дар бораи раҳмдилӣ нисбати Нинве ва сокинони он.

Дар ин боби Юнус норозигӣ ва хашми Юнус аз қарори Худо дар бораи несту нобуд кардани Нинве, сарфи назар аз тавбаашон, омӯхта мешавад. Юнус берун аз шаҳр меравад ва худро паноҳгоҳ месозад, то бубинад, ки чӣ мешавад. Худо растаниеро медиҳад, ки Юнусро аз гармӣ соя кунад ва ба ӯ тасаллӣ ва шодӣ бахшад. Аммо Худо як кирмро таъин мекунад, ки ба растанӣ ҳамла кунад ва онро пажмурда ва мемирад. Юнус ба ғазаб меояд ва хоҳиши мурданашро баён мекунад. Худо хашми Юнусро зери шубҳа мегузорад ва ғамхории ӯро дар бораи растание, ки ӯ барои он меҳнат накардааст, нишон медиҳад, дар ҳоле ки ба шаҳри бузурги Нинве ва сокинони он беэътиноӣ мекард. Худо раҳмдилии Худро нисбат ба мардуми Нинве, ки дасти рости худро аз чапашон намешиносанд ва инчунин ҳайвоноти зиёди шаҳрро мефаҳмонад. Китоб бо саволи Худо ба Юнус хотима ёфта, хонандаро вогузор мекунад, ки дар бораи дарси ҳамдардӣ андеша кунад. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ аз раҳмати Худо хидмат мекунад ва нуқтаи назари танги Юнусро зери шубҳа мегузорад ва хонандаро даъват мекунад, ки аҳамияти ҳамдардӣ ва ҳокимияти Худоро баррасӣ кунад.

Юнус 4:1 Аммо ин ба Юнус хеле ба ғазаб омад ва ӯ хеле хашмгин шуд.

Юнус аз раҳмату меҳрубонии Худо норозӣ ва хашмгин шуд.

1: Раҳму шафқати Худо бузургтар аз хашм ва ноумедии мост.

2: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар хашмгин шавем, муҳаббат ва раҳмати Худо устувор боқӣ мемонад.

1: Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Марсияҳо 3: 22-23 Аз муҳаббати бузурги Худованд мо несту нобуд нестем, зеро ки шафқати Ӯ ҳеҷ гоҳ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Юнус 4:2 Ва ӯ ба Худованд дуо карда, гуфт: «Аз ту илтимос мекунам, эй Худованд, оё ин сухани ман набуд, вақте ки ман ҳанӯз дар кишвари худ будам? Бинобар ин ман пештар ба Таршиш гурехтам, зеро медонистам, ки Ту Худои меҳрубон ва меҳрубон, оҳиста хашмгин ва меҳрубони бузург ҳастӣ ва аз бадӣ тавба мекунӣ.

Дуои Юнус ёдоварӣ аз раҳмату лутфи Худост.

1: Қувваи тавба - Юнус 4:2

2: Раҳмат ва файзи Худо - Юнус 4:2

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Юнус 4:3 Пас, алҳол, эй Худованд, ҷони маро аз ман бигир; зеро барои ман мурдан беҳтар аз зиндагӣ аст.

Юнус аз Худо илтиҷо мекунад, ки ҷони ӯро бигирад, зеро ӯ мурданро беҳтар медонад.

1. "Қувваи дуо: Илтиҷои Юнус ба Худо"

2. «Зиндагии берун аз шароити мо: Аз Юнус омӯхтан»

1. Забур 39:12-13 "Дуои маро бишнав, эй Худованд, ва ба фарьёди ман гӯш деҳ; ба ашкҳои ман ором нагузор; зеро ки ман назди Ту ғариб ва муҳоҷир ҳастам, чунон ки ҳамаи падарони ман буданд. маро раҳм кун, то ки пеш аз он ки аз он ҷо биравам, қувват ёбам ва дигар набошам».

2. Воиз 7:1-2 "Номи нек аз атрафшони гаронбаҳо ва рӯзи марг аз рӯзи таваллуд беҳтар аст. Ба хонаи мотам рафтан беҳтар аст аз рафтан ба хонаи зиёфат: зеро ки ин анҷоми кори ҳамаи одамон аст, ва зиндагон онро дар дили худ хоҳад гузошт».

Юнус 4:4 Он гоҳ Худованд гуфт: «Оё хуб ҳастӣ, ки хашмгин шавӣ?

Дар ин порча хашми Юнус нисбат ба Худо баён шудааст.

1: Мо набояд иҷозат диҳем, ки хашми мо нисбати Худо ҳаёти моро дикта кунад.

2: Худо ҳамеша омода аст, ки моро бибахшад, ҳатто вақте ки мо хашмгинем.

1: Эфсӯсиён 4:26-27 - "Ғазаб шавед ва гуноҳ накунед; нагузоред, ки офтоб бар хашми шумо ғуруб кунад."

2: Забур 103:12 - «Чун қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад».

Юнус 4:5 Ва Юнус аз шаҳр берун рафта, дар тарафи шарқии шаҳр нишаст, ва дар он ҷо барои ӯ хайма сохта, дар зери соя нишаст, то бубинад, ки бо шаҳр чӣ мешавад.

Юнус ба беруни шаҳри Нинве рафт ва хаймае сохт, то дар соя бинишинад ва мунтазири он шуд, ки бо шаҳр чӣ мешавад.

1. Сабр дар баробари номуайянӣ

2. Мунтазири замони Худо

1. Яъқуб 5:7-8 - "Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки деҳқон чӣ гуна меваи гаронбаҳои заминро интизор аст ва дар бораи он сабр мекунад, то даме ки барвақт ва дерро қабул кунад. шумо низ сабр кунед, дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст».

2. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Юнус 4:6 Ва Худованд Худо кадуе тайёр кард, ва онро бар Юнус баромад, то ки соя бар сари ӯ бошад, то ӯро аз ғаму андӯҳаш раҳоӣ диҳад. Ва Юнус аз каду хеле шод шуд.

Юнус аз Худо сипосгузор буд, ки барои аз гармии шадид муҳофизат кардани ӯ як каду дод.

1: Худо моро дӯст медорад ва ҳамеша моро бо он чизе, ки дар вақти ниёзамон лозим аст, таъмин мекунад.

2: Мо бояд ба Худо барои ҳамаи неъматҳои ба мо атокардааш шукр гӯем.

1: Забур 145:8-9 Худованд раҳмдил ва раҳим аст, зуд хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Худованд ба ҳама некӯст, ва раҳмати Ӯ бар ҳар коре, ки офаридааст, аст.

2: Яъқуб 1:17 Ҳар як инъоми нек ва ҳар як инъоми комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағйирот ва сояе вуҷуд надорад.

Юнус 4:7 Аммо Худо кирмеро тайёр кард, ки субҳи рӯзи дигар бархост ва он кадуро зад, ки хушк шуд.

Худо як кирмро офарид, ки растании кадуи Юнусро нест кунад, ки рӯзи дигар хушк мешавад.

1. Азоби Худо зуд ва одил аст

2. Ба нерӯи худ такя накунед

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Забур 118:8 - Ба Худованд паноҳ бурдан беҳтар аст аз таваккал ба одам.

Юнус 4:8 Ва ҳангоме ки офтоб тулӯъ кард, Худо шамоли шадиди шарқро тайёр кард; ва офтоб бар сари Юнус зад, ки ӯ аз ҳуш рафт ва дар худ орзуи мурданро дошт ва гуфт: «Барои ман мурдан беҳтар аз зинда мондан аст».

Юнус аз вазъияташ чунон ғамгин шуд, ки маргро орзу кард.

1: Дар вақти тангӣ, мо бояд дар хотир дорем, ки Худо дар вақти эҳтиёҷмандии мо умед ва қувват мебахшад.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо бо роҳҳои пурасрор амал мекунад ва ҳатто дарториктарин соатҳои мо, Ӯ то ҳол дар зери назорат аст.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Забур 34:17 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

Юнус 4:9 Ва Худо ба Юнус гуфт: «Оё хуб мебуд, ки барои каду хашмгин бошӣ? Ва гуфт: «Хуб аст, ки хашмгин бошам, ҳатто то дами марг».

Худо аз Юнус пурсид, ки оё барои ӯ ин қадар хашмгин шудан аз ин каду дуруст аст ва Юнус ҷавоб дод, ки ӯ чунон хашмгин шуд ва эҳсос кард, ки метавонад бимирад.

1. Омӯзиши раҳо кардани хашм

2. Доштани вокуниши дуруст ба мусибат

1. Қӯлассиён 3:8 - «Аммо акнун шумо низ бояд аз ҳамаи ин чизҳо: хашм, ғазаб, кина, тӯҳмат ва забони палид аз лабони худ дур шавед».

2. Масалҳо 19:11 - «Ҳикмати одам сабр меорад; ба хафагӣ чашм пӯшидан ба ҷалоли касст».

Юнус 4:10 Ва Худованд гуфт: «Ту ба каду раҳм кардӣ, ки барои он заҳмат накашидаӣ ва онро парвариш накардаӣ; ки дар як шаб баромад ва дар як шаб нобуд шуд:

Юнус ба каду раҳм кард, раҳмату лутфу марҳамати Худо ба нолоиқ.

1. Раҳмати Худо аз раҳмати мо бузургтар аст

2. Ногаҳон шудани ҳукми Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Юнус 4:11 Ва оё ба Нинве, он шаҳри бузург, ки дар он беш аз шаст ҳазор нафар ҳастанд, ки дасти росту чапи худро фарқ карда наметавонанд, амон нагузорам? инчунин чорвои бисьёре?

Худо раҳм кард ба касоне, ки ҳатто некӯ аз бадро намедонанд.

1. Раҳмати Худо: Бартараф кардани камбудиҳои мо

2. Муҳаббати бечунучарои Худо: Дарси Юнус

1. Забур 103:11 - Зеро ҳар қадар ки осмон аз замин баланд аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст;

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Боби 1 Мико бо эълони доварӣ бар зидди Самария ва Ерусалим барои гуноҳҳояшон оғоз мешавад. Дар ин боб харобшавии ояндаи ин шаҳрҳо ва мотам ва нолаҳое, ки пас аз он хоҳанд буд, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъват оғоз мешавад, ки ҳамаи халқҳо ва халқҳоро гӯш кунанд, вақте ки Худованд аз маъбади муқаддаси худ берун меояд, то бар зидди Сомария ва Ерусалим доварӣ кунад (Мико 1:1-4).

Параграфи 2: Боб харобшавии наздики Самария ва Ерусалимро тасвир мекунад. Кӯҳҳо ба ҳузури Худованд мисли мум об хоҳанд шуд, ва шаҳрҳо валангор хоҳанд шуд. Доварӣ натиҷаи бутпарастӣ ва шарорати онҳост (Мико 1:5–7).

Параграфи 3: Дар боб мотам ва нолаеро тасвир мекунад, ки пас аз харобшавӣ хоҳад буд. Сокинони Яҳудо ба гиря ва мотам даъват карда мешаванд, зеро шаҳрҳои онҳо харобу беодам хоҳад буд. Фалокат ба шаҳри Ҷат паҳн шуда, боиси андӯҳ ва дард мегардад (Мико 1:8-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1-уми китоби Мико доварии Самария ва Ерусалимро барои гуноҳҳояшон эълон карда, ҳалокати оянда ва мотам ва нолаеро, ки дар натиҷа ба амал меояд, қайд мекунад.

Хамаи халкхо ва миллатхоро даъват кунед, ки ба эълони доварӣ гуш кунанд.
Тавсифи нобудшавии ояндаи Самария ва Ерусалим.
Оқибати бутпарастӣ ва бадкориҳои онҳо.
Тасвири мотам ва нола, ки пас аз харобшавӣ хоҳад буд.
Сокинони Яҳудоро бихонед, ки гиря ва навҳа кунанд.
Паҳн карди бало ба шаҳри Ғат, Бибурд андӯҳу дард.

Ин боби Мико ҳамчун огоҳӣ дар бораи доварӣ ва ҳалокати дарпешистода, ки ба Самария ва Ерусалим аз сабаби бутпарастӣ ва шарораташон меоянд, хизмат мекунад. Ин боб бо даъвати ҳамаи халқҳо ва халқҳо оғоз мешавад, ки вақте ки Худованд барои доварӣ берун меояд, гӯш кунанд. Дар тасвири харобшавии оянда кӯҳҳо мисли мум об мешаванд ва шаҳрҳо хароб мешаванд. Сипас боб ба мотам ва нолаҳое, ки пас аз он хоҳанд буд, тамаркуз мекунад. Сокинони Яҳудо даъват карда мешаванд, ки гиря ва мотам бигиранд, зеро шаҳрҳои онҳо харобу беодам мегардад. Фалокат ба шахри Гат хам пахн мешавад ва боиси андух ва дард мегардад. Ин боб оқибатҳои гуноҳро таъкид мекунад ва аҳамияти тавба ва бозгашт ба сӯи Худоро таъкид мекунад.

Мико 1:1 Каломи Худованд, ки ба Микои мӯрастӣ дар айёми Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо нозил шуда, дар бораи Сомария ва Ерусалим дидааст.

Каломи Худованд ба Микои мӯрастӣ дар замони салтанати се подшоҳи Яҳудо расид.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр он дар тӯли таърих садо медиҳад

2. Ҳукмронии Худо: Ӯ бар подшоҳон ва салтанатҳо ҳукмронӣ мекунад

1. Забур 33:10-11 Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; накшахои халкхоро барбод медихад. Насиҳати Худованд то абад боқист, Нақшаҳои дили Ӯ барои ҳама наслҳо.

2. Ишаъё 55:11 Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Мико 1:2 Гӯш кунед, эй тамоми мардум! Гӯш кун, эй замин, ва ҳар он чи дар он аст, ва бигзор Худованд Худо бар ту, эй Худованд, аз маъбади муқаддаси худ шаҳодат диҳад.

Худованд Худо тамоми халқи Худро даъват мекунад, ки аз маъбади муқаддаси худ бар зидди онҳо шаҳодат диҳанд.

1. Қудрати Шоҳиди Худованд

2. Гӯш кардани даъвати Худованд

1. Ишаъё 6:1–8

2. Юҳанно 10:22–30

Мико 1:3 Зеро, инак, Худованд аз макони худ берун меояд ва фуруд омада, бар баландиҳои замин поймол хоҳад кард.

Худованд аз макони Худ меояд, то бар баландиҳои замин қадам занад.

1. Худо меояд: Оё шумо омодаед?

2. Ҳукмронии Худованд: Ҳуқуқи Ӯ барои доварӣ дар рӯи замин

1. Ишаъё 40:10-11 Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард: инак, мукофоташ бо ӯ аст, ва кораш дар пеши Ӯст.

2. Ҳабаққуқ 3:5-6 Пеш аз ӯ вабо паҳн шуд, ва дар пеши пойҳои ӯ ангиштҳои сӯзон баромад. Вай истода, заминро чен кард; дид, ва халқҳоро пора-пора кард; ва кӯҳҳои ҷовидон пароканда шуданд, теппаҳои абадӣ саҷда карданд: роҳҳои Ӯ ҷовидонист.

Мико 1:4 Ва кӯҳҳо дар зери ӯ гудохта хоҳанд шуд, ва водиҳо мисли муми пеши оташ, ва мисли обҳое, ки аз нишеб мерезанд, шикофта хоҳанд шуд.

Кӯҳҳо ба фармони Парвардигор об мешаванд.

1: Қудрати Худо тавоно ва боздоштнашаванда аст.

2: Каломи Худо пурқувват аст ва бояд итоат кард.

1: Isaiah 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад.

2: Ибриён 4: 12-13 - Зеро ки каломи Худо зинда ва тавоно аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ҳатто то ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва дарккунандаи фикру зикр ва ниятхои дил.

Мико 1:5 Зеро ки гуноҳи Яъқуб ҳамаи ин аст, ва барои гуноҳҳои хонадони Исроил. Гуноҳи Яъқуб чист? Магар он Самария нест? ва баландиҳои Яҳудо кадомҳоянд? магар онҳо Ерусалим нестанд?

Сабаби ҳамаи ин ҷинояти Яъқуб, ки Сомария аст, ва баландиҳои Яҳудо, ки Ерусалим аст, зикр шудаанд.

1. Таъсири интихоби мо: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи тавба ва омурзиш

1. Ирмиё 7:21-22 - Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Қурбониҳои сӯхтании худро ба қурбониҳои худ илова кунед ва гӯшт бихӯред. Зеро ки дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, ба падарони шумо дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва ба онҳо амр накардаам.

2. Забур 51:1-2 - Ба ман марҳамат кун, эй Худо, мувофиқи меҳрубонии худ; ба ҳасби марҳамати бузурги Худ, гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз гуноҳи ман пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун.

Мико 1:6 Бинобар ин, Сомарияро ҳамчун теппаи саҳро ва дарахтони токзор хоҳам сохт, ва сангҳои онро ба водӣ мерезам, ва таҳкурсии онро хоҳам ёфт.

Худо Самарияро чазо дода истодааст, ки онро ба як теппаи санг табдил дода, пояҳояшро фош мекунад.

1. Ғазаби Худо ва зарурати тавба

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 5:1-7 - Доварии Худо бар Ерусалим барои беитоатии онҳо

2. Ҳизқиёл 18:20 - Худо аз ҷазо додани бадкорон лаззат намебарад, балки умедвор аст, ки онҳо рӯй мегардонанд ва наҷот меёбанд.

Мико 1:7 Ва тамоми ҳайкалҳои кандашудаи он пора-пора карда хоҳанд шуд, ва ҳамаи муздҳояш дар оташ сӯзонда хоҳанд шуд, ва тамоми бутҳои онро хароб хоҳам кард, зеро ки вай онро аз музди фоҳиша ҷамъ кардааст, ва онҳо ба музди фоҳиша бармегарданд.

Мико дар бораи ҳалокати ба сари онҳое, ки сарвати худро тавассути кирояи фоҳишаҳо ҷамъоварӣ кардаанд, сухан меронад.

1. «Огоҳӣ ба шарир: оқибатҳои гуноҳ»

2. «Ваъдаи фидя: омурзиш ва раҳмати Худо».

1. Масалҳо 6:26 - Зеро ки ба воситаи зани фоҳиша мард ба як пора нон оварда мешавад, ва зани зино барои ҷони гаронбаҳо шикор мекунад.

2. Ҳизқиёл 16:59 - Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман бо ту рафтор хоҳам кард, чунон ки ту кардай, ки қасамро дар шикастани аҳд хор кардӣ.

Мико 1:8 Бинобар ин ман гирья хоҳам кард ва нола хоҳам кард, луч ва бараҳна хоҳам рафт: мисли аждаҳо гирья хоҳам кард, ва мисли бумҳо мотам хоҳам дод.

Худованд барои халқи худ ғамгин ва андӯҳгин аст.

1: Ҳама бояд дар назди Худованд фурӯтан бошем.

2: Мо бояд ҳама аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва ба сӯи Худо баргардем.

1: Марсияҳо 3: 40-41 "Биёед роҳҳои худро тафтиш кунем ва тафтиш кунем ва ба Худованд баргардем; дилҳо ва дастҳои худро дар осмон ба сӯи Худо бардорем."

2: Ишаъё 55: 7 "Бигзор шарирон роҳи худро, ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд; бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, то ки Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

Мико 1:9 Зеро ки захми вай табобатнашаванда аст; зеро ки он ба Яҳудо расидааст; вай ба дарвозаи қавми Ман, ҳатто ба Ерусалим расидааст.

Ҷароҳати Яҳудо табобатнашаванда аст ва ба Ерусалим, дарвозаи халқи Худо расидааст.

1: Мо бояд ба Худо рӯй оварем ва барои ҷароҳатҳои худ аз Ӯ шифо ҷӯем.

2: Оқибатҳои гуноҳ метавонад харобиовар бошад, аммо Худо ҳамеша омода аст омурзиш кунад.

1: Isaiah 53: 5 - "Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2:2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи онҳо рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид ва замини худро шифо хоҳад дод».

Мико 1:10 Дар Ҷат эълон накун, ҳаргиз гиря накун; дар хонаи Афроҳ дар хок ғелонда шав.

Мико ба шунавандагони худ мегӯяд, ки дар бораи вазъияти худ дар Ҷат ё Афроҳ эълон накунанд ё гиря накунанд, балки ба ҷои он ки дар хок печанд.

1. "Нақшаҳои Худо ба муқобили нақшаҳои мо: қабули иродаи Ӯ"

2. "Қувваи хоксории тавба"

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

2. Марқӯс 10:45 - Зеро ки Писари Одам ҳам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад.

Мико 1:11 Бигзар, эй сокини Сафир, дар ҳоле ки шарми ҳуд бараҳна аст; сокини Заанон дар мотами Байт-Сил берун наомадааст; Ӯ мавқеи худро аз шумо хоҳад гирифт.

Одамоне, ки дар Сафир зиндагӣ мекунанд, бояд хиҷолатро тарк кунанд, ва онҳое, ки дар Заанон ҳастанд, дар мотами Байт-Сил иштирок нахоҳанд кард.

1. Оқибатҳои амалҳои нангин

2. Аҳамияти мотам ва дастгирї

1. Ишаъё 1:17 некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, даъвои бевазанро талаб кунед.

2. Ирмиё 16:5 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: Ба хонаи мотам дохил нашав, ё барои онҳо гиря накун ва барои онҳо ғамгин нашав, зеро ки Ман оромии Худро аз ин қавм дур кардам, муҳаббат ва марҳамати худро.

Мико 1:12 Зеро ки сокини Марӯт мунтазири некӣ буд, аммо бадӣ аз ҷониби Худованд то дарвозаи Ерусалим фуруд омад.

Сокинони Марот дар ҷустуҷӯи некӣ буданд, аммо ба ҷои он бадӣ аз ҷониби Худованд ба Ерусалим омад.

1. Ҳодисаҳои ғайричашмдошт: Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо

2. Умед дар миёни ранҷу азоб

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем. На танҳо ҳамин тавр, балки мо низ бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

Мико 1:13 Эй сокини Локиш, аробаро ба ҳайвони тезкор бибанд: вай ибтидои гуноҳ барои духтари Сион аст, зеро ки ҷиноятҳои Исроил дар ту пайдо шудаанд.

Сокинони Лохиш огоҳ карда мешаванд, ки барои гуноҳҳои худ тавба кунанд, зеро гуноҳҳои Исроил дар онҳо пайдо шудааст.

1. Тавба: Бунёди барқарорсозӣ

2. Эътироф ва эътирофи гуноҳҳои мо

1. Ишаъё 1:18-19 - Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2. Забур 51:10-12 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед. Маро аз ҳузури худ дур макун; ва рӯҳи муқаддаси худро аз ман нагир. Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон; ва маро бо рӯҳи озоди худ дастгирӣ кун.

Мико 1:14 Бинобар ин ба Моршетҷот ҳадяҳо бидеҳ: хонадони Ахзиб барои подшоҳони Исроил дурӯғ хоҳанд буд.

Худо подшоҳони Исроилро огоҳ мекунад, ки ба иттифоқҳои бардурӯғ эътимод накунанд.

1: Ба Худо таваккал кун, на ба иттифоқҳои ботил.

2: Фирефтаи ваъдаҳои дурӯғи дунё нашавед.

1: Ирмиё 17: 5-8 - Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро қуввати вай месозад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад. Ӯ мисли бутта дар биёбон аст ва ҳеҷ неъматеро намебинад. Ӯ дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шурбунёди беодам сокин хоҳад шуд.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Мико 1:15 Бо вуҷуди ин, ман барои ту, эй сокини Мореша, вориси худ хоҳам овард: вай назди Адуломи ҷалоли Исроил хоҳад омад.

Худо ба сокини Мареша ворисоне хоҳад овард ва онҳо бо ҷалоли Исроил ба Адуллом хоҳанд омад.

1. Ҷалоли Худоро қабул кунед

2. Боварӣ ба ваъдаи Худо

1. Ишаъё 40:5, "Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид"

2. Ибриён 6: 17-19, "Пас, вақте ки Худо мехост, ки ба ворисони ваъда хусусияти тағйирнопазири нияти Худро ба таври боварибахштар нишон диҳад, Ӯ онро бо қасам кафолат дод, ба тавре ки бо ду чизи тағйирнопазире, ки дар он имконнопазир аст. Барои он ки Худо дурӯғ гӯяд, мо, ки гурехтаем, шояд рӯҳбаландии қавӣ дошта бошем, ки ба умеди дар пеши мо гузошташуда маҳкам нигоҳ дошта шавад. Мо инро ҳамчун лангари боэътимод ва устувори рӯҳ, умеде дорем, ки ба даруни паси парда дохил мешавад"

Мико 1:16 Туро мӯйсафед кун, ва барои фарзандони нозуки худ интихоб кун; мӯйсафеди худро мисли уқоб калон кун; зеро ки онҳо аз Ту ба асирӣ рафтаанд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худованд халқи Худро барои гуноҳҳояшон ҷазо дода, фарзандони онҳоро гирифтааст.

1: Худованд гуноҳро ҷазо медиҳад

2: Раҳмати Худованд дар ҷазо

1: Марсияҳо 3: 33-34 - "Зеро ки Ӯ аз дили худ андӯҳгин намекунад ва фарзандони одамро ғамгин намекунад. То ки тамоми асирони рӯи заминро зери пои Ӯ пахш кунад"

2: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Боби 2-юми китоби Мико дар бораи беадолатиҳои иҷтимоӣ ва зулм дар Исроил, ки дар замони Мико ба амал омада буданд, нақл мекунад. Дар ин боб гуноњњои тамаъ, беинсофї ва зўроварї, ки мардум содир мекунанд ва оќибатњои минбаъдаи онњоро нишон медињад.

Параграфи 1: Боб бо маҳкум кардани онҳое, ки нақшаҳои бад меандешанд ва шаб дар бистари худ нақшаи бадӣ мекунанд, оғоз мешавад. Онҳо ба киштзорҳо тамаъ мекунанд ва онҳоро мегиранд, инчунин хонаҳоро гирифта, мебуранд. Онҳо одамонро зулм мекунанд ва фиреб медиҳанд ва онҳоро аз меросашон маҳрум мекунанд (Мико 2:1-2).

Параграфи 2: Боб ҷавоби Худоро ба гуноҳҳои мардум тасвир мекунад. Ӯ онҳоро огоҳ мекунад, ки хонаҳояшон гирифта мешавад, киштзорҳояшон тақсим мешавад ва онҳо ҷои зист надоранд. Ғолиби бо роҳи ғайриқонунӣ ба даст овардаашон ба онҳо амният намеоварад, ва онҳо ба шармандагиву расвоӣ дучор хоҳанд шуд (Мико 2:3-5).

Параграфи 3: Дар ин боб Мико ҳамчун пайғамбаре нишон дода мешавад, ки бар зидди онҳое, ки худро бардурӯғ пайғамбарӣ меноманд, сухан меронад ва мардумро бо ваъдаҳои хушку холии сулҳ ва шукуфоӣ гумроҳ мекунад. Мико эълон мекунад, ки суханони ҳақиқии пешгӯӣ аз доварӣ ва ҳалокат бар зидди шарорати мардум пур мешаванд (Мико 2:6-11).

Сархати 4: Боб бо ваъдаи барқарорсозӣ ва наҷот барои бақияи Исроил хотима меёбад. Худо халқи Худро ҷамъ мекунад ва онҳоро аз асирӣ раҳо мекунад, сарвати онҳоро барқарор мекунад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки дар осоиштагӣ ва амният зиндагӣ кунанд (Мико 2:12-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2-юми Мико ба беадолатиҳои иҷтимоӣ ва зулм дар Исроил муроҷиат карда, гуноҳҳои тамаъ, беинсофӣ ва зӯроварии одамонро нишон медиҳад ва оқибатҳои онҳо бо онҳо рӯ ба рӯ мешаванд. Дар ин боб ҳамчунин маҳкум кардани Анбиёи козиб Мико ва ваъдаи барқароршавӣ оварда шудааст.

Махкум кардани онхое, ки накшахои нопок мекашанд, сахрохои тамаъкорона мекашанд ва одамонро зулм мекунанд.
Огоҳии Худо аз оқибатҳои мардум, аз ҷумла аз даст додани хонаҳо ва расвоӣ.
Танқиди Мико аз анбиёи козиб ва эълони доварӣ бар бадӣ.
Ваъдаи барқарорсозӣ ва наҷот барои бақияи Исроил.

Ин боби Мико беадолатиҳои иҷтимоӣ ва гуноҳҳои дар Исроил дар замони Мико паҳншударо ошкор мекунад. Халкхо барои накшахои бади худ, тамаъкорӣ ва зулми дигарон махкум карда мешаванд. Худо онҳоро аз оқибатҳои онҳо, аз ҷумла аз даст додани хонаҳо, киштзорҳо ва амнияташон огоҳ мекунад. Мико инчунин бар зидди анбиёи козиб, ки мардумро бо ваъдаҳои хушку холӣ фиреб медиҳанд, сухан ронда, таъкид мекунад, ки суханони ҳақиқии нубувват бар бадӣ доварӣ мекунанд. Сарфи назар аз доварӣ, ваъдаи барқарорсозӣ ва наҷот барои бақияи Исроил вуҷуд дорад. Худо халқи худро ҷамъ карда, онҳоро аз асирӣ раҳо мекунад, сарвати онҳоро барқарор мекунад ва сулҳу амниятро таъмин мекунад. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ аз аҳамияти адолат, ростқавлӣ ва пешгӯии ҳақиқӣ, инчунин умеди барқароршавӣ ва кафорат хизмат мекунад.

Мико 2:1 Вой бар ҳоли онҳое, ки шароратро меандешанд ва бар ҷойгаҳҳои худ бадӣ мекунанд! вакте ки субх равшан мешавад, ба он амал мекунанд, зеро ин дар дасти онхост.

Мардумро аз найрангҳои бадӣ ва корҳои ношоиста огоҳ мекунанд, зеро онҳо тавони он доранд, ки саҳар аз хоб бедор шаванд.

1. Қудрати худро барои бадӣ истифода набаред: А дар Мико 2:1

2. Интихоби адолат бар бадӣ: А дар Мико 2:1

1. Масалҳо 16:2 - "Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад".

2. Забур 32:8-9 - "Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми пурмуҳаббати худ бар ту насиҳат хоҳам дод. Монанди асп ё хачир набош, ки ақл надоранд, балки бояд бо зарра идора карда шавад, вагарна онҳо ба назди шумо намеоянд».

Мико 2:2 Ва онҳо ба киштзор тамаъ мекунанд ва онҳоро бо зӯроварӣ мегиранд; ва хонаҳо, ва онҳоро рабуда, онҳо ба одам ва хонадони ӯ, ҳатто як одам ва мероси вай ситам мекунанд.

Мардум бо дуздидани замин, хона ва мерос аз дигарон истифода мебаранд.

1. Худо биност: Фирефта нашавед, ки шумо метавонед аз ёри худ дур шавед.

2. Арзиши тамаъ: тамаъ боиси оқибатҳо мегардад ва Худо бадрафторӣ бо қавми худро нодида намегирад.

1. Масалҳо 10: 2 - Ганҷе, ки бо шарорат ба даст омадааст, фоида надорад, аммо адолат аз марг раҳо мекунад.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Мико 2:3 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, бар ин хонадон бадӣ меандешам, ки гарданҳои худро аз он накашед; ва мағрур нашавед, зеро ки ин замон бад аст.

Худо мардумро аз бадие, ки дар пеш аст, огоҳ мекунад, ки аз он раҳоӣ ёфта наметавонанд.

1. Мағрур нашавед: фурӯтанӣ дар муқобили душвориҳо (бар асоси Мико 2:3)

2. Огоҳии Худо: гӯш додан ба Каломи Худо дар замонҳои душворӣ (дар асоси Мико 2:3)

1. Яъқуб 4:10 Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Ишаъё 5:21 Вой бар ҳоли онҳое ки дар назари худ хирадманд ва дар назари худ хирадманд!

Мико 2:4 Дар он рӯз касе дар ҳаққи ту масал гӯяд, ва бо нолаи ғамангез нола карда, бигӯяд: "Тамоман ғанимат шудем: Ӯ насибаи қавми Маро дигар кардааст; чӣ гуна онро аз ман дур кардааст"! рӯй гардонда, заминҳои моро тақсим кард.

Масал бар зидди мардум гуфта мешавад, ки дар бораи харобии онҳо ва тақсими киштзорҳо нола мекунад.

1: "Адолат ва таъминоти Худо: Мубориза бо тақсимот"

2: "Чӣ тавр ба талафот ва тағирот посух додан мумкин аст"

1: Забур 25: 4-5 - "Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, эй Худованд, роҳҳои Худро ба ман омӯз; Маро дар ростии худ ҳидоят кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои Наҷотдиҳандаи ман ҳастӣ, ва умеди ман тамоми рӯз ба Ту аст".

2: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад."

Мико 2:5 Бинобар ин ту касе нахоҳӣ дошт, ки дар ҷамоати Худованд риштаи қуръа андохт.

Халқи Худо дигар барои қабули қарорҳо ба қуръа партофтан такя карда наметавонанд.

1. "Роҳнамоии Худованд: Гузаштан аз имконот"

2. "Роҳнамоии Худованд: қабули қарорҳои оқилона"

1. Масалҳо 16:33, "Қуръа ба оғӯш партофта мешавад, аммо ҳар як қарори он аз ҷониби Худованд аст".

2. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад».

Мико 2:6 Ба онҳое ки нубувват мекунанд, нубувват накунед, бигӯед: ба онҳо нубувват нахоҳанд кард, то ки хиҷил нашаванд.

Одамон пешгӯиро аз пешгӯӣ бозмедоранд, то ба онҳое, ки нубувват мекунанд, ин корро накунед, то расво нашавед.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна суханронии мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонад

2. Тарс аз ношинос: рафъи мушкилоти нубувват

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони он меваҳои онро хоҳанд хӯрд.

2. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!

Мико 2:7 Эй ту, ки хонаи Яъқуб ном гирифтай, оё рӯҳи Худованд танг шудааст? инҳо корҳои ӯ ҳастанд? Магар суханони ман ба касе, ки рост рафтор мекунад, некӣ намекунад?

Мико ба қавми Яъқуб даъват карда, мепурсад, ки оё рӯҳи Худованд хеле маҳдуд аст ва оё суханони Худо ба онҳое, ки рост рафтор мекунанд, некӣ намеоваранд?

1. Дар дунёи ноадолатона рафтор кардан

2. Қудрати Каломи Худо

1. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

2. Эфсӯсиён 4:1 - "Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед".

Мико 2:8 Ҳанӯз вақтҳои охир қавми ман ҳамчун душман бархостаанд; шумо ҷомаи худро бо ҷома аз онҳое, ки аз ҷанг дур нестанд, бехатар мегузаред.

Халқи Худо ҳамчун душман бархоста, молу мулки онҳоеро, ки оромона мегузаранд, гирифтанд.

1. Қудрати интихоб: Чӣ гуна мо барои вокуниш ба низоъ интихоб мекунем

2. Даъват ба сулҳ: Сулҳро авлавият дар ҳаёти мо қарор додан

1. Матто 5:38-41 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ман ба ту мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накун; аммо ҳар кӣ ба рухсораи ростатат торсакӣ занад, дигареро низ ба ӯ кун; агар касе мехоҳад, ки туро ба додгоҳ кашад ва куртаатро бигирад, ҷомаатро низ ба вай бидиҳад. ва ҳар кӣ туро маҷбур кунад як мил тай кардан, бо ӯ ду мил равед.

2. Румиён 12:18-21 Агар имконпазир бошад, ба қадри ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Пас, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафтор бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ зад. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Мико 2:9 Занони қавми Маро аз хонаҳои некӯашон бадар рондаед; ҷалоли Маро то абад аз фарзандонашон дур кардаед.

Мардум занонро аз хонаҳои худ ронда, ҷалоли Худоро аз фарзандони худ гирифтаанд.

1. Зарурати барқароршавӣ: Рафъи ҷалоли Худо

2. Бозгашти симои Худо: Пайдо кардани роҳи худ ба хона

1. Ишаъё 58:12 - Ва онҳое ки аз ту хоҳанд буд, харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт; ва туро «Таъмиркунандаи рахна», Баркароркунандаи пайраҳаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд.

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

Мико 2:10 Бархезед ва биравед; зеро ки ин оромии шумо нест: азбаски он палид аст, шуморо ҳатто бо ҳалокати сахт нобуд хоҳад кард.

Ин порча ҳушдорест, ки дар маконе, ки фасод ва олуда шудааст, сокин нашавед.

1: Камтар қарор надиҳед - Сафари мо дар тӯли ҳаёт набояд ҳеҷ гоҳ аз он иборат бошад, ки камтар аз он чизе ки Худо моро ба кор ва будан даъват кардааст.

2: Дар маконҳои фасодзада ва олуда намонед - Худованд моро ба фирор аз маконҳои ифлос ва фосид даъват мекунад ва ба ӯ паноҳ биҷӯед.

1: Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2: Ирмиё 29:13 - Вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед, Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт.

Мико 2:11 Агар касе ки бо рӯҳ ва дурӯғ рафтор мекунад, дурӯғ гуфта, гӯяд: "Ман ба ту дар бораи шароб ва нӯшокии спиртӣ нубувват хоҳам гуфт; вай ҳатто пайғамбари ин қавм хоҳад буд.

Ин порча дар бораи паёмбарони козиб сухан меронад, ки мегӯянд, ки аз номи Худо сухан мегӯянд, вале мардумро аз роҳи рост дур мекунанд.

1. "Қувваи Ҳақиқат: Шинохти паёмбарони козиб"

2. "Роҳи адолат: дурӣ аз ҳидоятҳои ботил"

1. Ирмиё 23:16: "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед: онҳо шуморо беҳуда мегардонанд: онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳони Худованд."

2. Матто 7:15: «Аз анбиёи козиб, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, ҳазар кунед, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд».

Мико 2:12 Ман, эй Яъқуб, ҳамаро ҷамъ хоҳам овард; Ман бақияи Исроилро ҳатман ҷамъ хоҳам кард; Онҳоро мисли гӯсфандони Бозра, мисли рама дар оғили худ ҷамъ хоҳам кард: онҳо аз шумораи зиёди одамон ғавғо хоҳанд кард.

Гузариш Худо бақияи Исроилро ҷамъ карда, онҳоро мисли гӯсфандон ҷамъ хоҳад кард, ва аз мардуми бисьёре садои азим мебарорад.

1. Ҷамъоварии боқимонда: ӯҳдадории Худо ба халқи худ

2. Садои издиҳом: Даъват барои шодӣ дар ҳузури Худо

1. Такрори Шариат 10:19 - Пас, шумо бегонаро дӯст доред, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед.

2. Ишаъё 56:6-8 - Ҳамчунин писарони аҷнабӣ, ки ба Худованд мепайванданд, то Ӯро ибодат кунанд ва исми Худовандро дӯст дошта, бандагони Ӯ бошанд, ҳар кӣ рӯзи шанберо ифлос накунад. , ва аҳди Маро мегирад; Ҳатто онҳоро ба кӯҳи муқаддаси худ хоҳам овард, ва онҳоро дар хонаи дуои Худ шод хоҳам кард: қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои онҳо бар қурбонгоҳи Ман қабул

хоҳад шуд; зеро ки хонаи Ман хонаи дуо барои тамоми мардум номида хоҳад шуд.

Мико 2:13 Шикасткунанда пешопеши онҳо баромад: онҳо пароканда шуданд, ва аз дарвоза гузаштанд, ва аз он берун шуданд; ва подшоҳи онҳо аз пеши онҳо гузарад, ва Худованд бар сари онҳо.

Худованд мардумро роҳнамоӣ мекунад, ки дарҳоро кушоянд ва аз онҳо гузаранд.

1. Худо пешво аст ва мо бояд ба Ӯ таваккал кунем, ки моро ба сарнавишти мо ҳидоят кунад.

2. Мо метавонем муваффақ шавем, агар мо ба роҳнамоии Худованд пайравӣ кунем.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Чӣ тавре ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтар аст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Боби 3-юми китоби Мико ба роҳбарияти фасодзадаи Исроил дар замони Мико тамаркуз мекунад. Дар ин боб гуноҳҳои пайғамбарон, коҳинон ва ҳокимон ва оқибатҳои даҳшатноки онҳо дар натиҷаи он рӯ ба рӯ мешаванд.

Сархати 1: Боб бо танбеҳ бар ҳокимон ва пешвоёни Исроил оғоз шуда, онҳоро барои амалҳои ноодилонаашон маҳкум мекунад. Онҳо аз некӣ нафрат доранд ва бадро дӯст медоранд, бо истифода аз қудрати худ одамонро зулм мекунанд ва онҳоро истисмор мекунанд (Мико 3:1-3).

Параграфи 2: Дар ин боб фасоди анбиё ва коҳинон тасвир шудааст. Онҳо паёми Худоро ба манфиати шахсӣ таҳриф мекунанд, ба онҳое, ки ба онҳо пул медиҳанд, ваъдаи сулҳу осоиштагӣ медиҳанд ва бар зидди онҳое, ки намедиҳанд, ҷанг эълон мекунанд. Амалҳои онҳо ба торикии рӯҳонӣ ва нобудшавии миллат оварда мерасонад (Мико 3:5-7).

Параграфи 3: Дар ин боб оқибатҳои пешвоёни фасодзадаро ошкор мекунад. Ерусалим ба харобазор табдил меёбад, кӯҳи маъбад ба теппаи ҷангалзор табдил меёбад ва мардум ба асирӣ бурда мешаванд (Мико 3:9–12).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-уми китоби «Мико» ба роҳбарияти фасодзадаи Исроил дар замони Мико тамаркуз карда, гуноҳҳои ҳокимон, анбиё ва коҳинон ва оқибатҳои даҳшатноки онҳоро нишон медиҳад.

Ба ҳокимон ва пешвоён барои амалҳои ноодилона ва зулми мардум сарзаниш кунед.
Фасоди паёмбарон ва коҳинон, таҳрифи паёми Худо ба манфиати шахсӣ.
Оқибатҳои роҳбарияти фосид, аз ҷумла харобшавии Ерусалим ва бадарға барои мардум.

Ин боби Мико роҳбарии фасодзадаи Исроилро дар замони Мико фош мекунад. Хокимон ва рохбарон барои амалхои ноодилона ва зулму ситам нисбат ба мардум сарзаниш карда мешаванд. Онҳо барои нафрат аз некӣ ва дӯст доштани бадӣ, бо истифода аз қудрати худ барои истисмор ва зарар ба дигарон маҳкум карда мешаванд. Пайғамбарон ва коҳинон низ фосид буда, паёми Худоро ба манфиати шахсӣ таҳриф мекунанд. Онҳо ба онҳое, ки ба онҳо пул медиҳанд, ваъдаҳои бардурӯғи сулҳ медиҳанд ва ба муқобили онҳое, ки пардохт намекунанд, ҷанг эълон мекунанд. Дар натиҷаи аъмоли онҳо Ерусалим ба харобазор табдил меёбад, кӯҳи маъбад ба теппаи ҷангалзор табдил меёбад ва мардум ба асирӣ бурда мешаванд. Ин боб ҳамчун огоҳӣ аз оқибатҳои фасод ва беадолатӣ хидмат мекунад ва аҳамияти роҳбарии одилона ва садоҳои ҳақиқии пайғамбариро таъкид мекунад.

Мико 3:1 Ва ман гуфтам: «Гӯш кунед, эй сардорони Яъқуб, ва эй мирони хонадони Исроил; Оё донистани доварӣ бар ту нест?

Худо аз роҳбарони Исроил мепурсад, ки оё онҳо медонанд, ки чӣ гуна қарорҳои одилона қабул кунанд.

1. Қувваи доварии одилона

2. Муҳимияти донистани ҳақ аз ботил

1. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

2. Яъқуб 1:19 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Мико 3:2 Онҳое ки аз некӣ нафрат мекунанд ва аз бадӣ дӯст медоранд; ки пӯсташонро аз устухонашон мекананд ва гӯшташонро аз устухонҳояшон мекананд;

Худо касонеро, ки аз некӣ нафрат доранд ва бадро дӯст медоранд, маҳкум мекунад.

1. "Арзиши некӣ: омӯхтани дӯст доштани дурустӣ"

2. "Хатари бадкорӣ: ташвиқ кардани кори бадӣ"

1. Румиён 12:9 Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

2. Масалҳо 8:13 Тарс аз Худованд нафрат аз бадӣ аст. Мағрурӣ ва такаббурӣ ва шеваи гуфтори бад ва каҷкорро бад мебинам.

Мико 3:3 Онҳо инчунин гӯшти қавми Маро мехӯранд, ва пӯсти онҳоро аз онҳо мерӯянд; ва устухонҳои онҳоро шикаста, пора-пора мекунанд, мисли дег ва гӯшти даруни дег.

Ҳокимони золим дар Исроил гунаҳкоранд, ки мардумро мисли гӯшт мехӯранд, пӯсти онҳоро мекананд ва устухонҳои онҳоро мешикастанд.

1: Мо набояд нагузорем, ки беадолатӣ ва фасод дар ҷомеаи мо ҷой бигирад.

2: Мо бояд аз мазлумону осебпазирони ҷомеа ҳимоят кунем.

1: Масалҳо 31:8-9 - Барои онҳое, ки барои худ сухан гуфта наметавонанд; адолатро барои онҳое, ки мазлум мешаванд, таъмин кунанд. Бале, дар хакки бечорагон ва бечорагон сухан гӯед ва бубинед, ки онҳо адолатро ба даст оранд.

2: Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, даъвои бевазанро талаб кунед.

Мико 3:4 Он гоҳ онҳо сӯи Худованд фарьёд хоҳанд зад, вале Ӯ онҳоро намешунавад; дар он вақт Ӯ рӯйи худро аз онҳо пинҳон хоҳад кард, зеро ки онҳо дар корҳои худ бад рафтор кардаанд.

Худо касонеро, ки рафтори хуб надоранд, намешунаванд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки иродаи Худоро иҷро кунем, агар мо хоҳем, ки Ӯ дуоҳои моро гӯш кунад.

2: Тарзи зиндагии мо муайян мекунад, ки Худо ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад ё не.

1. Масалҳо 28:9 - Агар касе гӯши худро аз шунидани шариат рӯй гардонад, ҳатто дуои ӯ зишт аст.

2. 1 Юҳанно 3:22 - ва ҳар чизе ки мо талаб кунем, аз Ӯ мегирем, зеро мо аҳкоми Ӯро риоя мекунем ва он чи ба Ӯ писанд аст, мекунем.

Мико 3:5 Худованд дар бораи анбиё, ки қавми Маро гумроҳ мекунанд, дандон газида, нидо мекунанд, чунин мегӯяд: «Салом! ва ҳар кӣ ба даҳони онҳо намеафтад, ҳатто бар зидди ӯ ҷанг омода мекунанд.

Худо паёмбарони козибро, ки мардумро гумроҳ мекунанд, маҳкум мекунад ва бо суханони худ сулҳ ваъда дода, пинҳонӣ ба ҷанг омодагӣ мебинад.

1. Хатари анбиёи козиб: Омӯзиши фаҳмидани ҳақиқати Худо

2. Фиреби анбиёи козиб: рафъи васвасаи чавобхои осон

1. Ирмиё 23:16–17; Онҳо рӯъёҳоро аз дили худ мегӯянд, на аз даҳони Худованд.

2. Матто 7:15–20; Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд.

Мико 3:6 Бинобар ин шаб барои шумо хоҳад буд, ки рӯъё нахоҳед дошт; ва он барои шумо торик хоҳад буд, ки илоҳӣ нахоҳед кард; ва офтоб бар анбиё ғуруб хоҳад кард, ва рӯз бар онҳо торик хоҳад шуд.

Одамони замони Мико огоҳ карда шуда буданд, ки онҳо дар торикӣ хоҳанд буд ва аз Худо рӯъёҳо ва ҳақиқати илоҳӣ гирифта наметавонанд.

1. Мушкилоти замонҳои торик: дарёфти шодӣ дар миёни шароитҳои душвор

2. Қадам дар имон: такя ба ваъдаҳои Худо дар ториктарин замонҳо

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст"

2. Ишаъё 9:2 - "Одамон, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; онҳое ки дар замини торикии амиқ сокин буданд, бар онҳо нур медурахшид".

Мико 3:7 Он гоҳ бинокорон хиҷил хоҳанд шуд, ва фолбинон хиҷолат хоҳанд кард; зеро ки ҷавоби Худо нест.

Бигӯён ва фолбинҳо шарманда ва саргардон хоҳанд шуд, зеро ҳеҷ ҷавобе аз ҷониби Худо нест.

1: Мо набояд ба фаҳмиши худ такя кунем, балки ба ҷои он ба Худо таваккал кунем ва роҳнамоии Ӯро биҷӯем.

2: Мо бояд фурӯтанона эҳтиёҷ ба Худо ва вобастагии худро аз Ӯ эътироф кунем.

1: Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Ирмиё 17: 5-8 Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст касе ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро қуввати вай месозад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад. Ӯ мисли бутта дар биёбон аст ва ҳеҷ неъматеро намебинад. Ӯ дар ҷойҳои хушки биёбон, дар замини шурбунёди беодам сокин хоҳад шуд. Хушо касе, ки ба Худованд таваккал мекунад ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

Мико 3:8 Аммо дар ҳақиқат ман аз рӯҳи Худованд, ва доварӣ ва қудрат пур ҳастам, то ки ба Яъқуб ҷинояти ӯ ва ба Исроил гуноҳи ӯро эълон кунам.

Мико-пайғамбар аз қудрати Худованд пур шудааст ва қодир аст ба халқи Исроил гуноҳҳои онҳоро эълон кунад.

1. Қувваи эътироф: Фаҳмидани гуноҳҳо ва эътирофи гуноҳҳои мо

2. Рӯҳи Худованд: Қувваи Худоро барои тавба кардан аз гуноҳҳоямон истифода бурдан

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд. Аммо онҳо ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Мико 3:9 Эй сарварони хонадони Яъқуб ва сарварони хонадони Исроил, ки аз доварӣ нафрат доранд ва ҳама адолатро вайрон мекунед, илтимос, инро бишнавед.

Раҳбарони Исроил барои беэътиной ба адолат ва адолат ҳушдор дода мешаванд.

1. «Вазни рохбарият: адолат ва инсоф дар баробари хокимият»

2. "Адолат дар роҳбарӣ: Даъвати Мико 3:9"

1. Масалҳо 21:3 - "Адилкорӣ ва адолат рафтор кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст".

2. Мико 6:8 - "Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан, меҳрубонӣ кардан ва бо фурӯтанона рафтор кардан бо Худои худ?"

Мико 3:10 Онҳо Сионро бо хун ва Ерусалимро бо шарорат обод мекунанд.

Мардуми Сион ва Ерусалим шаҳрҳои худро бо усулҳои ноадолатона ва бадахлоқона месозанд.

1. Оқибатҳои ноадолатӣ

2. Аҳамияти бунёди беайбӣ

1. Масалҳо 16:2 Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад.

2. Яъқуб 4:17 Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Мико 3:11 Сарони онҳо барои мукофот доварӣ мекунанд, ва коҳинонаш музд таълим медиҳанд, ва анбиёи он ба ивази пул илоҳӣ ҳастанд; лекин оё онҳо ба Худованд такя карда, мегӯянд: «Оё Худованд дар миёни мо нест? ҳеҷ бадӣ ба сари мо омада наметавонад.

Сарварони Исроил аз мавқеъҳои худ барои манфиати шахсии худ истифода мебурданд, аммо онҳо ҳанӯз ҳам даъво мекарданд, ки ба Худованд такя мекунанд.

1: Мо бояд дар хизмати Худо ростқавл ва фурӯтан бошем

2: Фирефта нашавед, ки вафодориро харидан ё фурӯхтан мумкин аст

1: Масалҳо 21:3 "Адолат ва адолат рафтор кардан ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст".

2: Яъқуб 4:6-7 "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад."

Мико 3:12 Бинобар ин Сион ба хотири ту чун киштзор шудгор хоҳад шуд, ва Ерусалим теппаҳо ва кӯҳи хона ҳамчун баландиҳои ҷангал мубаддал хоҳад шуд.

Ҳалокати Ерусалимро пайғамбар Мико тасвир кардааст, ки Сион ва Ерусалим ҳамчун киштзор шудгор карда мешавад ва кӯҳи хона ба баландиҳои ҷангал табдил хоҳад ёфт.

1. Огоҳӣ дар бораи ҳалокат: Чӣ тавр доварии Худо ба тағйирот меорад

2. Омӯзиш аз харобшавии Ерусалим: Фаҳмидани огоҳии Худо

1. Ишаъё 6:11-13 - "Он гоҳ ман гуфтам: "Худовандо! То ба кай? Ва ӯ ҷавоб дод: То даме ки шаҳрҳо хароб ва бе сокин набошанд, то даме ки хонаҳо холӣ ва киштзорҳо хароб ва валангор нашаванд, то даме ки Худованд ҳама дур ва замин тамоман партофта шудааст.Ва гарчанде ки даҳяки он дар замин боқӣ монад, боз валангор хоҳад шуд.Валекин чунон ки теребинт ва дуб ҳангоми буридани онҳо кунд мегузоранд, ончунон тухмии муқаддас кундаи замин хоҳад буд. замин.

2. Ирмиё 32:36-44 - Бинобар ин, Худованд Худои Исроил дар бораи ин шаҳре ки шумо дар бораи он мегӯед, чунин мегӯяд: "Он ба дасти подшоҳи Бобил бо шамшер, гуруснагӣ ва вабо дода шудааст". Инак, Ман онҳоро аз ҳамаи кишварҳое, ки онҳоро бо хашму ғазаби худ ва бо хашми азиме ба сӯи он бурдаам, ҷамъ хоҳам овард. Ман онҳоро ба ин макон бармегардонам, ва онҳоро дар бехатарӣ сукунат хоҳам дод. Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ман ба онҳо як дилу як роҳ хоҳам дод, то ки онҳо то абад аз Ман битарсанд, ба нафъи худ ва фарзандони худ, ки баъд аз онҳост. Бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст, ки аз некӣ кардан ба онҳо рӯй нагардонам. Ва дар дилҳои онҳо тарси Худро ҷой хоҳам дод, то ки аз Ман рӯй нагардонанд. Ман аз кори неки онхо шод хохам шуд ва онхоро дар ин сарзамин бо вафодорӣ, бо тамоми дилу чони худ мешинонам.

Боби 4-уми китоби Мико паёми умед ва барқарорсозии ояндаи Исроилро дар бар мегирад. Дар ин боб ба давраи ояндаи Масеҳ, ки дар он сулҳ, адолат ва шукуфоӣ ҳукмфармо хоҳад буд, тамаркуз мекунад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи оянда оғоз мешавад, ки дар он кӯҳи маъбади Худованд ҳамчун баландтарин кӯҳҳо муқаррар карда мешавад. Одамон аз тамоми халқҳо ба он ҷо омада, шариат ва каломи Худовандро меҷӯянд (Мико 4:1-2).

Параграфи 2: Боб замони сулҳ ва созишро тасвир мекунад, ки дар он силоҳҳои ҷангӣ ба асбобҳои ҳосилнокӣ табдил меёбанд. Миллатҳо дигар ҷанг наҳоҳанд кард, балки ҷамъ меоянд, то аз Худованд таълим гиранд ва бо роҳҳои Ӯ рафтор кунанд (Мико 4:3-5).

Сархати 3: Боб ба барқарорсозӣ ва ҷамъ овардани боқимондаи Исроил таъкид мекунад. Худо лангон, асиршудагон ва парокандагонро ҷамъ карда, ба замини худ бармегардонад. Онҳо нақот хоҳанд ёфт ва таҳти ҳокимияти Худованд ҳукмронӣ хоҳанд кард (Мико 4:6-8).

Сархати 4: Боб бо эълони ҳокимияти Худо ва ваъдаи Ӯ барои барқарор кардани сарвати халқи худ анҷом меёбад. Ҳукмронии пештара барқарор хоҳад шуд, ва салтанат ба Сион меояд. Худованд бар онҳо то абад подшоҳӣ хоҳад кард (Мико 4:9-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4-уми китоби Мико паёми умед ва барқароркуниро барои ояндаи Исроил пешкаш мекунад, ки диққати худро ба даврони ояндаи Масеҳии сулҳ, адолат ва шукуфоӣ равона мекунад.

Биниш дар бораи оянда, ки дар он кӯҳи маъбади Худованд баланд аст ва одамон аз тамоми халқҳо қонуни Худовандро меҷӯянд.
Замони сулҳу оромӣ, ки дар он силоҳҳои ҷангӣ дигаргун мешаванд ва халқҳо аз Худованд таълим мегиранд.
Барқарор ва аз нав ҷамъ кардани бақияи Исроил, наҷот ва ҳукмронӣ дар зери ҳокимияти Худованд эҳсос мешавад.
Эълони ҳукмронии Худо, барқарор кардани ҳукмронӣ ва салтанати абадии Худованд.

Ин боби Мико рӯъёи умедро ба ояндаи Исроил пешкаш мекунад. Он замонеро дар назар дорад, ки кӯҳи маъбади Худованд баланд мешавад ва одамон аз тамоми халқҳо барои ҷустуҷӯи қонун ва каломи Худо меоянд. Ба ин давраи оянда сулху амонӣ хос аст, ки дар он яроку аслихаи чанг ба асбоби хосилнокии мехнат табдил меёбад. Миллатҳо дигар ҷанг намекунанд, балки ҷамъ мешаванд, то аз Худованд таълим гиранд ва бо роҳҳои Ӯ бираванд. Дар ин боб ба барқарорсозӣ ва ҷамъ овардани боқимондаи Исроил таъкид шудааст. Худо қавми Худро, аз ҷумла лангон, асирӣ ва парокандагонро ҷамъ карда, ба замини худ бармегардонад. Онҳо наҷотро эҳсос хоҳанд кард ва зери ҳокимияти Худованд ҳукмронӣ хоҳанд кард. Ин боб бо эълони ҳокимияти Худо ва ваъдаи Ӯ барои барқарор кардани сарвати халқи худ анҷом меёбад. Ҳукмронии пештара барқарор хоҳад шуд, ва салтанат ба Сион меояд. Худованд бар онҳо то абад подшоҳӣ хоҳад кард. Ин боб умедро ба ояндаи сулҳ, адолат ва ҳукмронии абадии Худованд мебахшад.

Мико 4:1 Аммо дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд дар қуллаи кӯҳҳо устувор хоҳад шуд, ва он аз болои кӯҳҳо сарафроз хоҳад шуд; ва мардум ба он ҷо хоҳанд рафт.

Хонаи Худованд дар баландтарин ҷойгоҳ барпо хоҳад шуд ва он аз ҳама кӯҳҳои дигар баланд хоҳад шуд. Одамон ба он чо меоянд.

1. Баландии хонаи Парвардигор

2. Даъвати Худо ба сӯи Ӯ

1. Филиппиён 2:9-11 - Аз ин рӯ, Худо Ӯро баланд бардошт ва ба ӯ номе ато кард, ки аз ҳар ном болотар аст,

2. Ишаъё 2:2-4 - ва халқҳои зиёде омада, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем, то Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим диҳад ва мо дар роххои у кадам зада метавонад. Зеро ки шариат аз Сион берун хоҳад рафт, ва каломи Худованд аз Ерусалим.

Мико 4:2 Ва халқҳои бисьёр омада, хоҳанд гуфт: "Биёед ва ба кӯҳи Худованд ва хонаи Худои Яъқуб мебароем"; ва Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо бо роҳҳои Ӯ хоҳем рафт, зеро ки шариат аз Сион ва каломи Худованд аз Ерусалим берун хоҳад омад.

Дар порча муҳокима мешавад, ки чӣ қадар халқҳо Худованд ва таълимоти Ӯро аз Сион ва Ерусалим меҷӯянд.

1. Даъвати Худованд ба халқҳо: Ҷустуҷӯи Худованд ва роҳҳои Ӯ

2. Аҳамияти Сион ва Ерусалим: Қонун ва Каломи Худованд

1. Ишаъё 2: 2-3 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар айёми охир, кӯҳи хонаи Худованд дар қуллаи кӯҳҳо устувор хоҳад шуд, ва аз болои теппаҳо сарафроз хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо Ва мардуми бисьёре рафта, хоҳанд гуфт: "Биёед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем, ва Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо дар он роҳ хоҳем рафт. роҳҳои вай, зеро ки шариат аз Сион берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим».

2. Ваҳй 21:2-3 - "Ва ман Юҳанно дидам, ки шаҳри муқаддас, Ерусалими нав, ки аз ҷониби Худо аз осмон нозил шуда, ҳамчун арӯсе ороста барои шавҳараш омода шудааст. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: "Инак , хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд».

Мико 4:3 Ва Ӯ дар миёни мардуми бисьёр доварӣ хоҳад кард, ва халқҳои пурқувватро аз дур мазаммат хоҳад кард; ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навор хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер нахоҳанд кашид, ва ҷангро дигар нахоҳанд омӯзанд.

Худо дар байни бисёр одамон доварӣ хоҳад кард ва халқҳои пурқудрати дурро мазаммат хоҳад кард. Он гоҳ онҳо шамшерҳои худро ба амоч ва найзаҳоро ба қаламчаҳои навдаро табдил хоҳанд дод ва дигар дар ҷанг иштирок намекунанд.

1. «Қудрати ҳукми Худо»

2. «Таъсири сулх».

1. Ишаъё 2:4 - «Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба бургаҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо таълим нахоҳанд гирифт. дигар ҷанг».

2. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

Мико 4:4 Аммо онҳо ҳар кас зери токи худ ва зери дарахти анҷири худ хоҳанд нишаст; ва ҳеҷ кас онҳоро наметарсонад, зеро ки даҳони Худованди лашкарҳо гуфтааст.

Ин порча дар бораи сулҳ ва амният аст, ки Худо медиҳад.

1: Худо шуморо дар паноҳаш нигоҳ дорад

2: Бар таваккал ба муҳофизати Парвардигор

Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад.

Isaiah 55:12 - Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

Мико 4:5 Зеро ки ҳама одамон ба исми худои худ рафтор хоҳанд кард, ва мо то абад ба исми Худованд Худои худ рафтор хоҳем кард.

Ин порча аҳамияти роҳ рафтан ба номи Худовандро таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ ба исми Худованд"

2. "Қувваи ҳаёти имон ба Худованд"

1. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки Ӯ ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - «Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

Мико 4:6 Дар он рӯз, мегӯяд Худованд, — оё вайро, ки истодагарӣ мекунад, ҷамъ хоҳам овард, ва вайро, ки ронда шудааст, ва он чиро, ки азоб додаам, ҷамъ хоҳам кард;

Дар ин порча Худованд ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки ранҷдида ва ронда шудаанд, ҷамъ ва ҷамъ мекунад.

1. Ваъдаҳои Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Умед дар миёни ранҷу азоб

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, Набошед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред».

2. Забур 34:18 - "Худованд ба онҳое ки аз дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон ҳастанд, наҷот медиҳад".

Мико 4:7 Ва ман вайро, ки бақияи монда буд, ва вайро, ки аз дур партофта шуда буд, халқи қавӣ хоҳам кард; ва Худованд аз ин баъд то абад бар онҳо дар кӯҳи Сион подшоҳӣ хоҳад кард.

Худованд аз миёни партофташудагон халқи қавӣ хоҳад сохт ва бар онҳо то абад дар кӯҳи Сион подшоҳӣ хоҳад кард.

1. Раҳмати Худо: Дастрасӣ ба раҳошудагон

2. Ваъдаҳои Худо ва иҷрои Ӯ

1. Ишаъё 2:2-3 Дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд ҳамчун баландтарин кӯҳҳо устувор хоҳад шуд ва аз болои теппаҳо боло хоҳад рафт; ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт, ва қавмҳои бисьёре омада, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем, то ки Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим диҳад ва мо дар роххои у кадам зада метавонад.

2. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кун.

Мико 4:8 Ва ту, эй бурҷи рама, қалъаи духтари Сион, он салтанати аввалин ба сӯи ту хоҳад омад; подшоҳӣ ба духтари Ерусалим хоҳад омад.

Бурҷи рама қалъаи духтари Сион хоҳад буд, ва Малакути Худо ба духтари Ерусалим хоҳад омад.

1. Қувваи халқи Худованд

2. Духтари Сион ва Малакути Худо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Филиппиён 3:20-21 - Зеро шаҳрвандии мо дар осмон аст, ки аз он мо низ бесаброна интизори Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худованд ҳастем, ки ҷисми пасти моро дигаргун хоҳад кард, то ки он ба ҷисми ҷалоли Ӯ мувофиқат кунад. ки ба воситаи он Ӯ қодир аст, ки ҳама чизро ба Худ мутеъ созад.

Мико 4:9 Акнун чаро бо овози баланд фарьёд мекунӣ? Магар дар ту подшоҳ нест? оё мушовири ту ҳалок шудааст? зеро ки дардҳо туро ҳамчун зани зоишӣ гирифтаанд.

Дар ин порча мепурсад, ки чаро одамон дар изтироб қарор доранд ва тахмин мезананд, ки ин метавонад сабаби набудани роҳбарият бошад.

1. Дар лаҳзаҳои тангӣ барои роҳнамоӣ ва роҳбарӣ ба Худо муроҷиат кунед.

2. Дар замонҳои дарду ранҷ дар имон қувват ва роҳат пайдо кунед.

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба қалби баҳр ҳаракат кунанд.

Мико 4:10 Дардманд бош ва меҳнат кун, эй духтари Сион, мисли зани дардовар; зеро алҳол аз шаҳр берун хоҳӣ рафт, ва дар саҳро сокин хоҳӣ шуд, ва ҳатто Бобил; дар он ҷо наҷот хоҳӣ ёфт; Дар он ҷо Худованд туро аз дасти душманонат фидия хоҳад дод.

Ба духтари Сион дастур дода шудааст, ки дарднок бошад ва барои зоидан заҳмат кашад, ва ӯ бояд шаҳрро тарк карда, ба Бобил биравад, ва дар он ҷо Худованд ӯро аз душманонаш раҳоӣ медиҳад.

1. Наҷот додани духтари Сион: Тадқиқоти имон дар замонҳои душвор

2. Тайёрӣ ба наҷоти Худо: Қиссаи духтари Сион

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

Мико 4:11 Ва халқҳои бисьёре бар зидди ту ҷамъ омадаанд, ки мегӯянд: "Бигзор вай палид шавад, ва чашми мо ба Сион нигоҳ кунад".

Бисёр халқҳо ба муқобили Ерусалим ҷамъ шудаанд, ки мехоҳанд онро палид кунанд ва аз харобии он шод шаванд.

1. Вафодории Худо дар замонҳои озмоиш - Румиён 8:31

2. Қувваи ягонагӣ - Забур 133:1

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Закариё 2:8 - "Зеро ки Худованди Қодири Мутлақ ин аст, ки мегӯяд: "Баъд аз он ки Худои ҷалол маро бар зидди халқҳое фиристод, ки шуморо ғорат карданд, зеро ҳар кӣ ба шумо ламс кунад, ба гавҳараки чашмаш ламс кунад, Ман ҳатман дасти худро бар зидди онҳо хоҳам бардошт. то ғуломон онҳоро ғорат кунанд». "

Мико 4:12 Аммо онҳо фикрҳои Худовандро намедонанд, ва маслиҳати Ӯро намефаҳманд, зеро ки Ӯ онҳоро мисли борон дар фарш ҷамъ хоҳад кард.

Худованд фикрҳо ва нақшаҳое дорад, ки мардум намефаҳманд. Ӯ онҳоро мисли бандҳои ғалла дар хирман ҷамъ хоҳад кард.

1. Худои нақшаҳо: Фаҳмидани андешаҳои Худованд

2. Худои ризқҳо: Худованд моро мисли бандҳои ғалла ҷамъ мекунад

1. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Забур 37:5 Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

Мико 4:13 Бархез ва хирман кун, эй духтари Сион, зеро ки Ман шохи туро оҳан хоҳам сохт, ва пойҳои туро мис хоҳам дод; ва ту мардуми бисьёрро пора-пора хоҳӣ кард; барои Худованди тамоми замин аст.

Худо ба мардуми Сион амр мекунад, ки бархезанд ва ҷанг кунанд ва ваъда медиҳад, ки онҳоро бар душманонашон пирӯз хоҳанд кард ва ғанимати ҷангиро ба Ӯ мебахшанд.

1. "Бархез ва ҷанг кунед: Даъват ба амал аз ҷониби Худо"

2. «Ваъдаи пирӯзӣ: атои Худо ба халқаш».

1. Ишаъё 2:4 - «Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва

найзаҳои худро ба бургаҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо таълим нахоҳанд гирифт. дигар ҷанг».

2. Забур 68:19 - «Муборак аст Худованде, ки ҳар рӯз моро аз неъматҳо пур мекунад, ҳатто Худои наҷоти мо. Села».

Боби 5-уми китоби Мико дар бораи таваллуди Масеҳ дар Байт-Лаҳм ва ҷалоли ояндаи Исроил пешгӯӣ мекунад. Ин боб аҳамияти зодгоҳи хоксоронаи Масеҳ ва ғалабаи ниҳоии халқи Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии таваллуди Масеҳ дар Байт-Лаҳм оғоз шуда, ба пайдоиши хоксоронаи ҳокими ояндаи Исроил таъкид мекунад. Сарфи назар аз андозаи хурд, Байт-Лаҳм ҳамчун зодгоҳи шахсе интихоб карда мешавад, ки халқи Худоро чӯпонӣ мекунад ва ба онҳо амният ва осоиштагӣ меорад (Мико 5:1-4).

Параграфи 2: Боб ояндаи зафарбахши Исроилро таҳти роҳбарии Масеҳ тасвир мекунад. Бақияи Яъқуб мисли шер дар миёни халқҳо хоҳад буд ва ба душманони онҳо тарс хоҳад зад. Худо халқҳоеро, ки бар зидди халқи Худ қиём мекунанд, несту нобуд карда, амният ва шукуфоии онҳоро таъмин мекунад (Мико 5:5–9).

Сархати 3-юм: Боб ба поксозӣ ва дур кардани бутпарастӣ аз замин таъкид мекунад. Худованд ҷодугарӣ, фолбинӣ ва ҳайкалҳои кандакорро нест карда, заминро аз ибодати козиб пок хоҳад кард. Мардум дигар ба қувваи худ ва ба амалҳои бутпарастии худ такя нахоҳанд кард (Мико 5:10–15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 5-уми китоби Мико дар бораи таваллуди Масеҳ дар Байт-Лаҳм пешгӯӣ мекунад ва ҷалоли ояндаи Исроилро таҳти роҳбарии Ӯ пешгӯӣ мекунад.

Пешгӯӣ дар бораи таваллуди Масеҳ дар Байт-Лаҳм, ки ба пайдоиши хоксоронаи ҳокими оянда таъкид мекунад.
Ояндаи ғолиби Исроил таҳти роҳбарии Масеҳ ва боқимондаи Яъқуб ба душманони худ тарсу ҳарос меандозанд.
Поксозӣ ва дур кардани бутпарастӣ аз замин, бо он ки мардум танҳо ба қудрати Худованд такя мекунанд.

Ин боби Мико пешгӯӣ дар бораи таваллуди Масеҳ дар Байт-Лаҳмро дар бар мегирад, ки ба пайдоиши хоксоронаи ҳокими оянда таъкид мекунад. Сарфи назар аз андозаи хурд, Байт-Лаҳм ҳамчун зодгоҳи шахсе интихоб карда мешавад, ки халқи Худоро чӯпонӣ мекунад ва амният ва сулҳ меорад. Ин боб инчунин ояндаи зафарбахши Исроилро дар зери роҳбарии Масеҳ тасвир мекунад. Бақияи Яъқуб қавӣ ва тавоно хоҳанд буд ва ба душманони худ тарс хоҳад зад. Худо халқҳоеро, ки бар зидди халқи худ қиём мекунанд, несту нобуд карда, амният ва шукуфоии онҳоро таъмин мекунад. Илова бар ин, ин боб ба поксозӣ ва дур кардани бутпарастӣ аз замин таъкид мекунад. Худованд ҷодугарӣ, фолбинӣ ва ҳайкалҳои кандакорро нест карда, заминро аз ибодати козиб пок мекунад. Мардум дигар на ба қувваи худ ва на амалҳои бутпарастӣ, балки танҳо ба қувва ва роҳнамоии Худованд такя хоҳанд кард. Ин боб ба оянда умед мебахшад ва ба таваллуди Масеҳ ва ғалабаи ниҳоии халқи Худо ишора мекунад.

Мико 5:1 Акнун, эй духтари лашкар, сипоҳ ҷамъ шав; Ӯ бар зидди мо муҳосира кардааст; онҳо довари Исроилро бо асо бар рухсора хоҳанд зад.

Худо халқи Исроилро даъват мекунад, ки муттаҳид шаванд ва ба ҷанг омода шаванд, зеро душман ба онҳо ҳамла мекунад.

1. Нерӯи ваҳдат: Чӣ гуна муттаҳидшавӣ имонро мустаҳкам мекунад

2. Аҳамияти омодагӣ: чӣ гуна омодагӣ аз шикаст пешгирӣ мекунад

1. Эфсӯсиён 4:3 - Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2. Масалҳо 21:31 - Асп барои рӯзи ҷанг омода аст, аммо ғалаба аз они Худованд аст.

Мико 5:2 Аммо ту, эй Байт-Лаҳми Эфрата, агарчи дар миёни ҳазорон Яҳудо хурд бошӣ, лекин аз ту он назди ман хоҳад омад, ки дар Исроил ҳоким бошад; ки пешомади онхо аз кадим аст, аз абадӣ.

Ин порча ба Масеҳ ишора мекунад, ки аз шаҳри хурди Байт-Лаҳми Яҳудо меояд.

1. Нотакрор будани Масеҳ - Ин порча ба он далел таъкид мекунад, ки Масеҳ бо вуҷуди аз як шаҳраки хурд ва ба назар ночиз омаданаш, аҳамияти бузург дорад ва аз ибтидои замон як қисми нақшаи Худост.

2. Қувваи Имон - Ин порчаро инчунин метавон ҳамчун намунае баррасӣ кард, ки чӣ гуна имон метавонад ба чизҳои бузург расонад, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки ҳама умед барбод меравад.

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Ишаъё 11:1-2 - Навдае аз танаи Йисой берун хоҳад омад, ва шоха аз решааш мева хоҳад дод. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт: рӯҳи хирад ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Мико 5:3 Бинобар ин Ӯ онҳоро таслим хоҳад кард, то даме ки зани зоидан зоид; он гоҳ бақияи бародаронаш назди банӣ-Исроил хоҳанд баргашт.

Дар Мико 5:3 гуфта мешавад, ки Худованд қавми Худро таслим мекунад, то замони таваллуди зан ба охир расад ва бақияи бародарони Ӯ ба сӯи исроилиён бармегардад.

1. Ваъдаи наҷоти Худованд: Пайвастани гузашта ва ҳозира

2. Интизори Худо: Сабру имон дар замони мушкил

1. Ишаъё 11:11-12 - Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки Худованд бори дуюм дасти Худро хоҳад гузошт, то ки бақияи қавми Худро, ки аз Ашшур ва Миср боқӣ хоҳанд монд, баргардонад, ва аз Патрӯс, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинор, ва аз Ҳамот, ва аз ҷазираҳои баҳр.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Мико 5:4 Ва ӯ истода, бо қуввати Худованд, ба ҷалоли исми Худованд Худои худ мехӯрад; ва онҳо ҷовидона хоҳанд монд, зеро ки ҳоло Ӯ то ақсои замин бузург хоҳад буд.

Худо бузург хоҳад буд ва ба касоне, ки дар Ӯ сокинанд, қувват ва бузургӣ ато хоҳад кард.

1. Қувват ва бузургии Худованд

2. Дар Худо мондан барои зиндагии бузургтар

1. Эфсӯсиён 3:16-21 - То ки Ӯ ба шумо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ато кунад, ки ба воситаи Рӯҳи Худ дар ботинии шумо бо қувват қувват бахшед.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

Мико 5:5 Ва ин одам осоиштагӣ хоҳад буд, вақте ки ашшурӣ ба замини мо ояд, ва ҳангоме ки ӯ дар қасрҳои мо поймол шавад, мо бар зидди ӯ ҳафт чӯпон ва ҳашт сардорро ба миён хоҳем овард.

Мико 5:5 пешгӯӣ мекунад, ки ҳокими омадаистода, сарфи назар аз мавҷудияти аскарони ашшурӣ, ки ба замин таҳдид мекунанд, манбаи сулҳ хоҳад буд.

1. Шоҳзодаи Сулҳ: Ҷустуҷӯи тасаллӣ дар замони душворӣ

2. Ба Худованд таваккал кунед: Қувваи Худо дар замонҳои заъф

1. Ишаъё 9:6 (Зеро ки ба мо Кӯдак таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд; ва номи Ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.)

2. Забур 46:1 (Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибат аст.)

Мико 5:6 Ва замини Ашшур ва замини Намрӯдро дар даромадгоҳҳои он ба ҳалокат хоҳанд расонд: ҳамин тавр Ӯ моро аз Ашшур наҷот хоҳад дод, вақте ки ба замини мо меояд, ва ҳангоме ки дар ҳудуди мо қадам мезанад.

Худо халқи худро аз душмани Ашшур наҷот дода, замини Ашшур ва Нимрӯдро несту нобуд мекунад.

1. Худо халқи Худро аз бадӣ муҳофизат мекунад - Забур 45:1

2. Қудрати Худо аз ҳар як душман бузургтар аст - Ишаъё 45:2-3

1. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 45:2-3 - Ман пешопеши ту меравам ва ҷойҳои баландро ҳамвор хоҳам кард, дарҳои биринҷиро пора-пора хоҳам кард ва панҷараҳои оҳанро бурида, ба ту ганҷҳои зулмот ва сарватҳои ниҳонии ҷойҳои махфӣ.

Мико 5:7 Ва бақияи Яъқуб дар миёни мардуми бисьёр, мисли шабнам аз ҷониби Худованд хоҳад буд, мисли боронҳои бар алаф, ки барои одам наемонад ва мунтазири фарзандони инсон нест.

Бақияи Яъқуб аз ҷониби Худованд баракат хоҳад ёфт ва ниёз ба мунтазири файзи инсон нахоҳад буд.

1. Содиқ бимонед ва Худованд шуморо бо лутфи худ баракат медиҳад.

2. Фикри инсон нашавед; Худо ҳар чизеро, ки ба шумо лозим аст, медиҳад.

1. Забур 37:5-6 "Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кун, ва Ӯ онро ба амал оварад. Ва адолати туро ҳамчун нур, ва доварии Туро чун нисфирӯзӣ берун хоҳад овард."

2. Ишаъё 30:18 «Бинобар ин Худованд мунтазир хоҳад шуд, то ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ баланд хоҳад шуд, то ки бар шумо марҳамат кунад, зеро ки Худованд Худои доварӣ аст: хушо ҳамаи онҳо ки ӯро интизоранд».

Мико 5:8 Ва бақияи Яъқуб дар миёни халқҳо дар миёни халқҳои бисьёр хоҳад буд, мисли шер дар миёни ҳайвонҳои ҷангал, мисли шери ҷавон дар байни рамаҳои гӯсфандон; , ва пора-пора мекунад, ва ҳеҷ кас наҷот дода наметавонад.

Бақияи Яъқуб дар байни халқҳои дигар қавӣ ва тавоно хоҳад буд.

1. Қувваи бақияи Яъқуб

2. Қудрати Худо тавассути халқаш

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Эфсӯсиён 6:10-20 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Мико 5:9 Дасти ту бар рақибони ту боло хоҳад шуд, ва ҳамаи душманонат маҳв хоҳанд шуд.

Худо халқи худро аз душманонашон ҳифз мекунад ва ба сари онҳо адолат хоҳад овард.

1: Худо нигаҳбон ва интиқомгирандаи мост

2: Оқибати мухолифат ба Худо

1: Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард."

2: Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Мико 5:10 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, мегӯяд Худованд, ки Ман аспҳои туро аз миёни ту хоҳам бурида, ва аробаҳои туро нобуд хоҳам кард;

Худованд дар рӯзи доварӣ аспу аробаҳои мардумро аз байн мебарад.

1. Ғазаби Худованд дар рӯзи қиёмат

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Румиён 2:5-8 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазабро барои худ ҷамъ мекунед.

2. Ҳабаққуқ 3:17-18 - Ҳарчанд дарахти анҷир нашукуфад ва на мева бар токҳо бошад, ҳосили зайтун нобуд мешавад ва саҳроҳо ғизо намедиҳанд, рама аз оғил бурида мешавад ва гала вуҷуд надорад дар дӯконҳо бошам, вале ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард; Ман дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Мико 5:11 Ва ман шаҳрҳои замини туро несту нобуд хоҳам кард, ва тамоми қалъаҳои туро хароб хоҳам кард;

Ин порча дар бораи қудрат ва доварии Худо сухан меронад, зеро Ӯ ба шаҳрҳо ва қалъаҳо харобӣ ва бесарусомонӣ меорад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани қудрат ва доварии Ӯ

2. таваккал ба Худо: таслим шудан ба хости Ӯ

1. Забур 33:10-11 - "Худованд маслиҳати халқҳоро барбод медиҳад; Ӯ нақшаҳои халқҳоро барбод медиҳад. Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, нақшаҳои дили Ӯ барои ҳамаи наслҳо".

2. Ишаъё 31:1 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки барои кӯмак ба Миср мераванд ва ба аспҳо такя мекунанд, ва ба аробаҳо, азбаски бисьёранд, ва ба саворон, азбаски хеле қавӣ ҳастанд, вале ба муқаддасоти муқаддас нигоҳ намекунанд. Яке аз Исроил, ва Худовандро наҷуст!»

Мико 5:12 Ва ман ҷодугарро аз дасти ту маҳв хоҳам кард; ва ту дигар фолбин нахоҳӣ дошт.

Гузариш Худо ҷодугарон ва фолбинонро аз миёни мардум маҳв мекунад.

1. Қудрати ҳифозати Худо: таваккал ба Худо, ки моро аз бадӣ нигоҳ дорад

2. Рад кардани ҷодугарӣ: Интихоби пайравӣ ба роҳи Худо ба ҷои

1. Такрори Шариат 18:10-12 Дар байни шумо касе ёфт намешавад, ки писар ё духтари худро аз оташ гузаронад, ё фолбинӣ кунад, ё нозири замонҳо, ё ҷодугар ё ҷодугар. Ё афсунгар, ё мушовир бо арвоҳи ошно, ё ҷодугар, ё некромансер. Зеро ки ҳамаи онҳое ки ин корҳоро мекунанд, назди Худованд зишт ҳастанд

2. Эфсӯсиён 6:12 -- Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

Мико 5:13 Бутунҳои туро низ бурида хоҳам дод, ва пайкарҳои устувори туро аз миёни ту берун хоҳам бурд; ва ту дигар ба кори дастҳои худ саҷда нахоҳӣ кард.

Худо тамоми бутҳо ва суратҳоро аз миёни мардум дур хоҳад кард ва онҳо набояд дигар онҳоро парастиш кунанд.

1. Худоро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кардан

2. Хатари бутпарастӣ

1. Такрори Шариат 5:7–9

2. Ишаъё 44:9–20

Мико 5:14 Ва ман боғҳои туро аз миёни ту хоҳам канда, шаҳрҳои туро низ хароб хоҳам кард.

Худо бутпарастиро таҳаммул намекунад ва худоёни козибро аз дохили халқи худ хориҷ хоҳад кард.

1: Мо бояд саъй кунем, ки бутҳоро аз дилҳо ва ҳаёти худ дур кунем.

2: Фирефтаи худоёни козиб нашавед, зеро Худо бар зидди онҳо чора хоҳад кард.

1: Такрори Шариат 7: 4-5 - "Зеро ки онҳо писари туро аз пайравии Ман дур хоҳанд кард, то худоёни дигарро ибодат кунанд; ғазаби Худованд бар шумо аланга зада, баногоҳ туро несту нобуд хоҳад кард. Аммо шумо чунин рафтор кунед. бо онҳо; қурбонгоҳҳои онҳоро несту нобуд хоҳӣ кард, ва пайкарҳояшонро вайрон хоҳӣ кард, ва боғҳои онҳоро бурида, ва пайкараҳои кандакориашонро дар оташ бисӯзонед».

2:1 Юҳанно 5:21 - "Эй фарзандон, худро аз бутҳо нигоҳ доред. Омин."

Мико 5:15 Ва Ман бо хашм ва ғазаб аз халқҳо интиқом хоҳам гирифт, ки онҳо нашунидаанд.

Худо бар мардуми дигар ба гунае интиқом хоҳад кард, ки ҳеҷ гоҳ надида буданд.

1. Ғазаби Худо: Чӣ гуна мо бояд ҷавоб диҳем

2. Интиқом гирифтани Худо чӣ маъно дорад

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Забур 93:1 - «Эй Худованд, Худое, ки интиқомгиранда, эй Худои интиқомгиранда, дурахшон кун».

Боби 6-уми китоби Мико ба халқи Исроил ва муносибати онҳо бо Худо муроҷиат мекунад. Дар ин боб аҳамияти адолат, раҳмат ва фурӯтанӣ дар ибодат ва зиндагии ҳаррӯзаи онҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз саҳнаи толори додгоҳ оғоз мешавад, вақте ки Худованд парвандаи худро бар зидди Исроил пешниҳод мекунад. Ӯ кӯҳҳо ва пойдеворҳои заминро даъват мекунад, то шоҳиди айбномаи Ӯ дар бораи бевафоии халқи Худ бошад (Мико 6:1-2).

Сархати 2: Боб одамонеро тасвир мекунад, ки мепурсанд, ки чӣ бояд ба назди Худованд барои ором кардани Ӯ биёранд. Онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ, гӯсолаҳо ва ҳатто фарзандони нахустзодаи худро пешниҳод мекунанд. Бо вуҷуди ин, Мико ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо адолат, меҳрубонӣ ва фурӯтаниро бештар аз қурбониҳои зоҳирӣ мехоҳад (Мико 6:6-8).

Сархати 3-юм: Дар ин боб ба гунаҳкориҳои мардум ва зулми онҳо бар фақиру бечорагон таъкид шудааст. Мико амалҳои ноинсофии онҳоро фош мекунад, аз ҷумла вазнҳо ва андозаҳои фиребанда ва аз оқибатҳои онҳо огоҳ мекунад (Мико 6:9-16).

Дар ҷамъбаст,
Боби 6 Мико ба халқи Исроил ва муносибати онҳо бо Худо тамаркуз карда, аҳамияти адолат, марҳамат ва фурӯтаниро дар ибодат ва ҳаёти ҳаррӯзаи онҳо таъкид мекунад.

Саҳнаи толори додгоҳ, вақте ки Худованд парвандаи худро бар зидди Исроил пешниҳод мекунад.
Ёдовар мешавем, ки Худо адолат, меҳрубонӣ ва фурӯтаниро бештар аз қурбониҳои зоҳирӣ мехоҳад.
Фош кардани гунаҳкориҳои мардум ва зулми бенавоён дар баробари огоҳӣ аз окибатҳо.

Дар ин боби Мико манзараи толори судӣ оварда шудааст, ки дар он Худованд парвандаи худро бар зидди Исроил баён мекунад. Мардум мепурсанд, ки чӣ бояд ба ҳузури Худованд биёранд, то ки Ӯро ором созад ва қурбониҳо ва қурбониҳои гуногун пешниҳод кунанд. Аммо Мико ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо адолат, меҳрубонӣ ва фурӯтаниро бештар аз расму оинҳои динии зоҳирӣ мехоҳад. Дар ин боб инчунин гунаҳкориҳои мардум, бахусус зулми онҳо бар фақиру бечорагон фош шудааст. Мико амалҳои ноинсофии онҳоро, аз қабили истифодаи вазн ва ченакҳои фиребандаро қайд мекунад. Ӯ онҳоро огоҳ мекунад, ки дар натиҷаи бевафоии онҳо ба оқибатҳои онҳо дучор хоҳанд шуд. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи аҳамияти ибодати ҳақиқӣ хизмат мекунад, ки он адолат, марҳамат ва фурӯтаниро дар бар мегирад, на танҳо маросимҳои динии беруна.

Мико 6:1 Акнун бишнавед, ки Худованд чӣ мегӯяд; Бархез, пеши кӯҳҳо баҳс кун, ва теппаҳо овози туро бишнаванд.

Худованд моро даъват мекунад, ки бархезем ва овози моро бишнаванд.

1: Мо бояд ба Худованд гӯш диҳем ва барои ростӣ истодагарӣ кунем.

2: Мо набояд аз эълон кардани ҳақиқати Худованд натарсем.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2:2 Тимотиюс 1:7 - "Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсу ҳарос, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст."

Мико 6:2 Гӯш кунед, эй кӯҳҳо, баҳси Худованд, ва эй таҳкурсии мустаҳками замин, зеро ки Худованд бо қавми Худ ҷанҷол дорад, ва Ӯ бо Исроил баҳс хоҳад кард.

Худованд бо халқи Худ баҳс мекунад ва бо Исроил даъво хоҳад кард.

1. Муҳаббат ва интизоми Худованд ба халқаш

2. Илтиҷои Худованд барои халқаш

1. Ишаъё 1:18 - "Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд".

2. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам. Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман шуморо мешунавам. Маро чустучу хоҳӣ кард, вақте ки маро бо тамоми дил меҷӯӣ.

Мико 6:3 Эй қавми ман, ман бо ту чӣ кардам? ва дар куҷо туро хаста кардам? бар зидди ман шаҳодат диҳед.

Мико аз банӣ-Исроил мепурсад, ки бо онҳо чӣ кор кардааст ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки бар зидди ӯ шаҳодат диҳанд.

1) Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Имтиҳони худ ва роҳбарони мо

2) Ҷустуҷӯи роҳнамоии Худо: Ӯ аз мо чӣ мехоҳад?

1) Забур 139:23-24 "Маро биҷӯй, эй Худо, ва қалби маро бидон: маро озмуда, андешаҳои маро бидон: Ва бубин, ки оё дар ман роҳи бадӣ ҳаст, ва маро бо роҳи абадӣ ҳидоят кун".

2) Матто 7:3-5 "Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо, ки дар чашми худат аст, намебинӣ? Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат диҳед, ки хасро берун кунам". ва инак, чӯбе дар чашми туст? Ту риёкор, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ».

Мико 6:4 Зеро ки ман туро аз замини Миср берун овардам, ва аз хонаи ғуломон фидия додам; ва Мусо, Ҳорун ва Марямро пешопеши ту фиристодам.

Худо исроилиёнро аз ғуломии Миср озод кард ва Мусо, Ҳорун ва Марямро фиристод, то онҳоро роҳбарӣ кунанд.

1. Кафолати Худо - Чӣ гуна Худо исроилиёнро аз ғуломӣ раҳо кард

2. Роҳнамоии Худо - Чӣ тавр Худо ба воситаи Мусо, Ҳорун ва Марям роҳбарӣ кард

1. Хуруҷ 20:2-3 - "Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардаам. Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳанд дошт".

2. Такрори Шариат 7:8 - "Аммо ин буд, ки Худованд шуморо дӯст медошт ва ба қасаме, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, ки Худованд шуморо бо дасти тавоно берун оварда, шуморо аз хонаи ғуломӣ, аз дасти ғуломӣ озод кардааст. аз Фиръавн подшоҳи Миср».

Мико 6:5 Эй қавми ман, акнун ба ёд ored, ки Болоқ подшоҳи Мӯоб чӣ машварат кард, ва Билъом ибни Баӯр ба вай аз Шиттим то Ҷилҷол чӣ ҷавоб дод; то ки адолати Худовандро бидонед.

Худо халқи Худро даъват мекунад, ки достони Болоқ ва Билъомро аз Шиттим то Ҷилҷол ба ёд оранд, то ки адолати Худовандро дарк кунанд.

1. "Адолати Худованд"

2. «Ёд кардани Болок ва Билъом: Дарси адолати Худо»

1. Такрори Шариат 32:4 - "Ӯ санг аст, кори Ӯ комил аст; зеро ки ҳама роҳҳои Ӯ адолат аст, Худои ростӣ ва беадолатӣ; Ӯ одил ва росткор аст".

2. Масалҳо 16:11 - "Вазн ва тарозуи одил аз они Худованд аст; тамоми вазнҳои халта кори Ӯст".

Мико 6:6 Чӣ тавр ман ба ҳузури Худованд омада, пеши Худои олӣ саҷда кунам? Оё бо қурбониҳои сӯхтанӣ, бо гӯсолаҳои яксола пеши Ӯ биёям?

Мико мепурсад, ки чӣ тавр ба Худо наздик шудан мумкин аст ва агар қурбонии сӯхтанӣ ва гӯсолаҳои яксола барои ба даст овардани илтифоти Худованд кифоя бошад?

1. Қалби қурбонӣ: Чӣ тавр садоқати ҳақиқӣ ба Худоро нишон додан мумкин аст

2. Пешниҳоди бештар аз қурбониҳо: Чӣ тавр бояд ба Худованд бо дили фурӯтан наздик шавад

1. Забур 51:16-17 Зеро ки шумо қурбониро дӯст намедоред, ё ман онро медиҳам; аз қурбонии сӯхтанӣ хушнуд нахоҳанд шуд. Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

2. Ишаъё 1:11-15 Шумораи қурбониҳои шумо барои ман чӣ гуна аст? мегӯяд Худованд; Ман аз қурбониҳои сӯхтании қӯчқорҳо ва чарбуи ҳайвоноти серхӯр сер шудаам; Ман аз хуни говҳо ва барраҳо ва бузҳо лаззат намебарам. Вақте ки шумо ба ҳузури ман омадаед, кӣ аз шумо ин поймол кардани судҳои маро талаб кардааст? Дигар ҳадияҳои беҳуда наоваред; бухур барои ман зишт аст. Моҳи нав ва рӯзи шанбе ва даъвати анҷуманҳо ман ба шарорат ва маҷлиси тантанавӣ тоб оварда наметавонам. Моҳҳои нави ту ва ҷашнҳои таъинкардаи ту, ки ҷонам нафрат дорад; онҳо бар ман бори гарон шудаанд; Ман аз бардошти онҳо хаста шудаам.

Мико 6:7 Оё Худованд аз ҳазорҳо қӯчқорҳо ва ё аз даҳ ҳазор дарёҳои равған хушнуд мешавад? Оё нахустзодаи худро барои гуноҳи худ, самари ҷисми худро барои гуноҳи ҷонам медиҳам?

Худованд қурбонии қӯчқор ё равғанро талаб намекунад ва барои бахшидани гуноҳҳо қурбонии фарзанди нахустзодаи одамро талаб намекунад.

1. Муҳаббати Худованд: Қурбонии фаротар аз андоза

2. Бахши бечунучарои Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ибриён 9:22 - Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок шудааст; ва бе рехтани хун тавба нест.

Мико 6:8 Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, он чи хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

Худо аз мо талаб мекунад, ки адолат кунем, марҳаматро дӯст дорем ва бо Ӯ фурӯтанона рафтор кунем.

1. Адолат, шафқат ва хоксорӣ: Даъват ба зиндагии шоиста

2. Роҳ рафтан бо Худо: Ҷавоби мо ба пешвои ӯ

1. Мико 4:4-5 - Аммо ҳар кас зери токи худ ва зери дарахти анҷири худ хоҳанд нишаст; ва ҳеҷ кас онҳоро наметарсонад, зеро ки даҳони Худованди лашкарҳо гуфтааст. Зеро ки ҳама одамон ба исми худои худ рафтор хоҳанд кард, ва мо то абад ба исми Худованд Худои худ хоҳем рафт.

2. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

Мико 6:9 Овози Худованд ба шаҳр нидо мекунад, ва хирадманд исми Туро хоҳад дид; асоро бишнав, ва кӣ онро таъин кардааст.

Худованд ба шаҳр нидо мекунад ва хирадмандон исми Ӯро хоҳанд шинохт. Ба азобе, ки Ӯ таъин кардааст, гӯш диҳед.

1. "Даъвати Худованд: эътирофи ҳузури Худо ва гӯш кардани ҷазои Ӯ"

2. «Ҳикмати Худо: дидани номи Ӯ ва итоати асои ӯ»

1. Масалҳо 8: 2-6 "Вай дар қуллаҳои баланд, дар роҳ дар ҷойҳои пайроҳаҳо истодааст. Вай дар назди дарвозаҳо, дар даромадгоҳи шаҳр, дар даромадан аз дарҳо фарёд мезанад. шумо, эй одамон, даъват мекунам; ва овози ман ба фарзандони одам аст; эй содда, ҳикматро дарк кунед; ва эй аблаҳон, дили оқил бошед; бишнавед, зеро ки Ман дар бораи чизҳои некӯ сухан хоҳам гуфт; аз лабони ман чизҳои дуруст хоҳад буд ».

2. Ишаъё 1:18-20 «Биёед ва якҷоя мубоҳиса кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд шуд, агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд. Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд; лекин агар рад карда, исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст».

Мико 6:10 Оё дар хонаи шарир ҳанӯз ганҷҳои бадӣ ва андозаи ночизе, ки зишт аст, вуҷуд дорад?

Худо мепурсад, ки чаро одамон ганҷҳоеро, ки аз бадӣ ба даст овардаанд, ҷамъ мекунанд ва чаро онҳо аз андозаҳои фиребанда истифода мебаранд.

1. Хавфи бадкорӣ: Чӣ гуна бояд аз домҳои тамаъ канорагирӣ кард

2. Қувваи адолат: Зиндагӣ бо беайбӣ

1. Масалҳо 15:27 - "Ҳар кӣ ба фоидаи ноинсофӣ хасис бошад, хонаи худро ба изтироб меорад, аммо касе ки аз ришва нафрат дорад, зинда хоҳад монд".

2. Луқо 16:10-12 - "Касе ки дар чизи андак мӯътамад аст, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст, ва касе ки дар чизи андак беинсоф аст, дар чизи бисьёр низ беинсоф аст. Агар шумо дар сарвати ноинсофона мӯътамад набудед. , Кӣ сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорад ва агар дар он чи аз они дигарон мӯътамад набудед, он чи аз они худро ба шумо медиҳад?

Мико 6:11 Оё онҳоро бо тарозуҳои шарир ва бо халтаи тарозуҳои фиребанда пок донам?

Худованд мепурсад, ки оё мардумро бо чораҳои ноодилона доварӣ хоҳад кард?

1. Зарурати чораҳои одилона - Истифодаи адолат ва шафқат дар ҳаёти мо

2. Меъёри адолати Худованд - Роҳнамоӣ аз фиреб ва беинсофӣ

1. Масалҳо 11:1 - "Тарозуи бардурӯғ барои Худованд нафратовар аст, аммо вазни одилона лаззати Ӯст".

2. Ибодат 19: 35-36 - "Шумо дар доварӣ, аз рӯи дарозӣ ё вазн ё миқдор гуноҳ накунед. Шумо тарозуҳои одил, вазнҳои одил, эфа ва хини одил дошта бошед: Ман Худованди шумо ҳастам. Худое, ки туро аз замини Миср берун овард».

Мико 6:12 Зеро ки сарватмандони он пур аз зӯроварӣ ҳастанд, ва сокинони он дурӯғ мегӯянд, ва забонашон дар даҳони худ фиребанда аст.

Мардуми шаҳр пур аз зӯроварӣ ва фиреб аст.

1. Хатари фиреб

2. Қувваи Ҳақиқат

1. Масалҳо 12:17-19 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2. Забур 25:5 - Маро ба ростии Худ роҳнамоӣ кун ва ба ман таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Туро тамоми рӯз интизорам.

Мико 6:13 «Бинобар ин Ман туро низ бемор хоҳам кард, то ки туро мезанам, аз сабаби гуноҳҳоят туро хароб хоҳам кард.

Худо гуноҳро бо сабаби бемор ва хароб кардани одамон ҷазо медиҳад.

1. Интизоми Худо як қисми зарурии ҳаёт аст

2. Оқибатҳои гуноҳ

1. Ибриён 12: 5-11 - Интизоми Худо нисбати фарзандонаш ба манфиати онҳост

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Мико 6:14 Ту бихӯр, аммо сер нахоҳӣ шуд; ва зарбаи ту дар миёни ту хоҳад буд; ва ту дастгир хоҳӣ кард, вале таслим нахоҳӣ шуд; ва он чиро ки ту таслим медиҳӣ, ба шамшер таслим хоҳам кард.

Худо ҳамаи ниёзҳои моро қонеъ намекунад ва душманони мо ҳалокат хоҳанд овард.

1. Танҳо ба захираҳои худамон бовар накунед

2. Дар миёни мусибат сабр кун

1. Яъқуб 4:13-15 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

2. Забур 16:8 - Ман Худовандро ҳамеша пеши худ гузоштаам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, ман намеҷунбонам.

Мико 6:15 Ту мекорӣ, вале нахоҳӣ дарав; зайтунҳоро поймол хоҳӣ кард, вале бо равғани худ тадҳин накун; ва шароби ширин, лекин май нахӯрад.

Ин порча дар бораи оқибатҳои коштан аммо дарав накардан, поймол кардани зайтун, вале бо равған тадҳин накардан ва шароби ширин фишурдан, вале нахӯрдани он сухан меравад.

1. Зиндагӣ бо имон: баракати ҳосил

2. Баракат ва қурбонии фаровонӣ

1. Ғалотиён 6:7-9 - "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2. Такрори Шариат 8:7-10 - «Зеро ки Худованд Худои ту туро ба замини нағз, ба замини ҷӯйборҳои обӣ, аз чашмаҳо ва чашмаҳое, ки дар водиҳо ва теппаҳо ҷорӣ мешавад, ба замини гандуму ҷав меорад, аз токҳо ва анҷирҳо ва анорҳо, замини дарахтони зайтун ва асал, замине, ки дар он нон хоҳӣ хӯрд, ва дар он ҳеҷ чиз намерасад, замине, ки сангҳояш оҳан аст ва аз теппаҳояш мис кофта метавонӣ. ».

Мико 6:16 Зеро ки фароизи Омрӣ ва тамоми аъмоли хонадони Аҳъоб риоя мешавад, ва шумо аз рӯи маслиҳатҳои онҳо рафтор мекунед; то ки туро харобазор ва сокинони онро ба фиғон гардонам; бинобар ин шумо дашномҳои қавми Маро бардошта хоҳед шуд.

Фаризаҳои Омрӣ ва тамоми корҳои хонадони Аҳъоб риоя мешаванд, ва ин боиси ҳалокат ва маломати мардум мегардад.

1. Рад кардани ноинсофӣ ба адолат мебарад

2. Оқилона интихоб кунед, оқибаташро даравед

1. 1 Қӯринтиён 15:33 - Фирефта нашавед: ширкати бад хислати некро вайрон мекунад.

2. Масалҳо 1:10-19 - Писарам, агар гунаҳкорон туро фиреб диҳанд, ба онҳо таслим нашав.

Боби 7-уми китоби Мико саҳнаи фасоди рӯҳонӣ ва ахлоқӣ дар Исроилро тасвир мекунад, аммо инчунин паёми умед ва барқароркуниро пешкаш мекунад. Дар ин боб навҳаи пайғамбар дар бораи бадӣ бартарӣ ва итминони ӯ ба садоқати Худо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Мико дар бораи таназзули рӯҳонӣ ва ахлоқӣ дар Исроил андӯҳи амиқи худро баён мекунад. Ӯ ҷомеаеро тасвир мекунад, ки пур аз фиреб, зӯроварӣ ва зулм аст, ки дар он ҳатто муносибатҳои наздик бо хиёнат ва нобоварӣ нишон дода мешаванд (Мико 7:1-6).

Сархати 2: Сарфи назар аз торикии ҳукмрон, Мико эътимоди бепоёни худро ба Худо эълон мекунад. Ӯ гуноҳҳои худро эътироф мекунад, вале умеди худро ба омурзиш ва наҷоти Худо тасдиқ мекунад. Ӯ мардумро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд таваккал кунанд, ки Ӯ ба вазъияти онҳо рӯшноӣ ва адолат меорад (Мико 7:7–10).

Параграфи 3: Боб садоқати Худо ва омодагии Ӯро барои бахшидан ва барқарор кардани халқи худ таъкид мекунад. Мико ба одамон корҳои бузурги Худоро дар гузашта хотиррасон мекунад, ба монанди Хуруҷ аз Миср ва онҳоро ба раҳмдилӣ ва омурзиши доимии Ӯ итминон медиҳад. Ӯ ваъда медиҳад, ки Худо ваъдаҳои аҳди Худро иҷро хоҳад кард ва ба халқи худ барқарорсозӣ хоҳад оварда (Мико 7:11-17).

Параграфи 4: Боб бо дуои ҳамду сано ба Худо, эътирофи бузургӣ, раҳмат ва садоқати Ӯ ба анҷом мерасад. Мико изҳори боварӣ мекунад, ки Худо халқи Худро наҷот медиҳад ва онҳоро ба ҷои фаровонӣ ва амният мебарад (Мико 7:18-20).

Дар ҷамъбаст,
Боби 7-уми китоби Мико саҳнаи фасоди рӯҳонӣ ва ахлоқӣ дар Исроилро тасвир мекунад, аммо паёми умед ва барқароркуниро пешкаш мекунад.

Нола аз бадӣ ва таназзули ахлоқӣ дар Исроил.
Кафолати эътимод ба омурзиш, наҷот ва адолати Худо.
Таваҷҷӯҳ ба садоқат, раҳмдилӣ ва ваъдаи барқароркунии Худо.
Дуъои ҳамду сано ба Худо барои бузургӣ, раҳмат ва садоқати Ӯ.

Дар ин боби Мико навҳа дар бораи фасоди рӯҳонӣ ва ахлоқӣ дар Исроил оварда шудааст. Мико аз ҷомеае, ки бо фиреб, зӯроварӣ, зулм ва муносибатҳои вайроншуда ғамгинии амиқи худро баён мекунад. Бо вуҷуди ин, Мико дар торикӣ эътимоди бепоёнашро ба Худо нигоҳ медорад. Ӯ гуноҳҳои худро эътироф мекунад, вале умеди худро ба омурзиш ва наҷоти Худо тасдиқ мекунад. Мико мардумро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд таваккал кунанд, ки Ӯ ба вазъияти онҳо равшанӣ ва адолат меорад. Дар ин боб садоқати Худо ва омодагии Ӯ барои бахшидан ва барқарор кардани халқи Ӯ таъкид шудааст. Мико ба онҳо амалҳои бузурги Худоро дар гузашта хотиррасон мекунад ва

онҳоро ба раҳмдилӣ ва омурзиши доимии Ӯ итминон медиҳад. Ӯ ваъда медиҳад, ки Худо ваъдаҳои аҳди Худро иҷро мекунад ва ба халқи худ барқарорсозӣ меорад. Ин боб бо дуои ҳамду ситоиш ба Худо ва эътирофи бузургӣ, раҳмат ва садоқати Ӯ анҷом мешавад. Мико изҳори боварӣ мекунад, ки Худо халқи Худро наҷот медиҳад ва онҳоро ба ҷои фаровонӣ ва амният мебарад. Сарфи назар аз торикии ҳукмрон, ин боб як паёми умедро пешкаш мекунад, ки садоқати Худо ва кафолати барқароршавӣ ва наҷотро таъкид мекунад.

Мико 7:1 Вой бар ман! зеро ки ман мисли он ҳастам, ки онҳо меваи тобистонро ҷамъоварӣ кардаанд, мисли ангурҳои ангур: хӯшае барои хӯрдан нест; ҷонам меваи аввалинро мехост.

Мико аз он изҳори таассуф мекунад, ки меваҳои тобистонаи дилхоҳашро ҷамъ карда натавонистанд.

1. Қаноатмандие, ки аз қаноатмандӣ бармеояд

2. Хурсандии ҷамъоварии баракатҳои мо

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам. Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем, вале намедонед, ки фардо чӣ меорад». Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.

Мико 7:2 Одами нек аз замин нобуд шуд, ва дар байни одамон одил нест: ҳама дар каминҳои хунанд; ҳар кас бародари худро бо тӯр шикор мекунанд.

Некро ба шарир иваз карданд; касе боваринок нест ва хама ба шикори якдигар мераванд.

1. Хавфи вайрон кардани хислати мо

2. Зарурати пайравӣ ба муқаддасот

1. Масалҳо 10:9 - "Ҳар кӣ беайб рафтор мекунад, бехатар қадам мезанад, аммо касе ки роҳҳои худро кач мекунад, ошкор хоҳад шуд".

2. Забур 37:27 - Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; то ҷовидона бимонед.

Мико 7:3 «То ки онҳо бо ду даст бадӣ кунанд, — подшоҳ талаб мекунад, ва довар мукофот талаб мекунад; ва бузургвор ҳаваси бади худро баён мекунад ва онро мебанданд.

Шоҳзода, қозӣ ва бузургвор савоб металабанд ва хоҳишҳои нопоки худро баён мекунанд.

1. Қувваи васвасаҳо ва таъсири он

2. Хатарҳои тамаъкорӣ

1. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ нагӯяд, ки маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Масалҳо 28:25 - Одами хасис ҷанҷол барангехт, аммо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, сарватдор мешавад.

Мико 7:4 Беҳтарини онҳо чун чӯбдаст аст: росткортар аз хоре тезтар аст: рӯзи посбонони ту ва омадани ту фаро мерасад; Ҳоло дар ташвиши онҳост.

Рӯзи доварии Худо ба наздикӣ меояд ва дар байни халқи Ӯ ошуфтагӣ ва ноумедӣ хоҳад кард.

1. Ба умеди фарорасии доварии Худо

2. Вақте ки мо ташрифи Худоро интизорем, мо кистем?

1. Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

2. Луқо 21:25-28 - Ва дар офтоб ва моҳ ва дар ситорагон аломатҳо хоҳанд буд; ва бар замин халқҳо бо изтироб ва изтироб; баҳр ва мавҷҳо ғуррон; Дилҳои одамон аз тарс ва аз нигоҳи он чи дар рӯи замин меоянд, ноумед мешавад, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод.

Мико 7:5 Ба дӯст таваккал накун, ба роҳнамо эътимод накун; дарҳои даҳони худро аз он зане ки дар оғӯши худ аст, нигоҳ дор.

Ба Худо таваккал кунед, на ба одам.

1: Таваккали мо бояд ба Худо бошад, на ба қувваи худамон ё ба қувваи дигарон.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба кӣ эътимод дорем ва ба касе, аз ҷумла ба наздиконамон, аз ҳад зиёд эътимод накунем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2: Isaiah 26: 3-4 - Ту он касро, ки дар фикри ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро ки дар Худованд Худованд қуввати ҷовидонӣ аст.

Мико 7:6 Зеро ки писар падарро хор мекунад, духтар бар зидди модараш, келин бар зидди хушдоманаш қиём мекунад; душманони одам мардони хонаи худанд.

Худованд аз низоъҳои дохилии мо огоҳ аст ва моро аз беобрӯ кардани оилаамон огоҳ мекунад.

1. Қувваи шараф: Огоҳӣ аз ҷониби Худованд дар бораи беобрӯ кардани оилаҳои мо

2. Ёфтани сулҳу ваҳдат дар хонаҳои мо: Иҷрои фармони Парвардигор

1. Эфсӯсиён 6:2-3 - Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ҳукми аввалин бо ваъда аст, то ки он ба шумо нек ояд ва шумо дар рӯи замин аз умри дароз баҳра баред.

2. Масалҳо 3:1-2 - Писарам, таълимоти маро фаромӯш накун, балки аҳкоми Маро дар дили худ нигоҳ дор, зеро онҳо умри туро солҳои зиёд дароз мекунанд ва ба ту шукуфоӣ меоранд.

Мико 7:7 Бинобар ин ман ба Худованд нигоҳ хоҳам кард; Ман мунтазири Худои наҷоти худ хоҳам буд: Худои ман маро мешунавад.

Ин порча дар бораи садоқати Худо дар таъмини наҷот ба онҳое, ки ба Ӯ менигаранд, сухан меронад.

1. "Худо шуморо мешунавад: садоқати Худованд"

2. «Интизори Худои Наҷот».

1. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

2. Ишаъё 30:18 - Аз ин рӯ, Худованд интизор аст, ки ба шумо марҳамат кунад ва аз ин рӯ, Ӯ худро сарафроз мекунад, то ба шумо марҳамат кунад. Зеро ки Худованд Худои адолат аст; хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд.

Мико 7:8 Аз ман шодӣ накун, эй душмани ман; вақте ки афтиданам, бархезам; вақте ки ман дар торикӣ менишинам, Худованд барои ман нур хоҳад буд.

Ин порча дар бораи умед ва қуввате, ки Худо дар замонҳои душвор медиҳад, сухан меронад.

1: "Ба Худо таваккал кунед - Ӯ дар замонҳои торик нури мо хоҳад буд"

2: "Тасаллии Худо дар вазъиятҳои душвор"

1: Isaiah 9:2 - "Кавмҳое, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид".

2: Забур 23:4 - "Бале, гарчанде ки ман дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам; зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои Ту ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Мико 7:9 Ман хашми Худовандро бардошта хоҳам буд, зеро ки бар зидди ӯ гуноҳ кардаам, то даме ки ӯ дар ҳаққи ман даъво накунад, ва бароям доварӣ кунад: Ӯ маро ба рӯшноӣ хоҳад овард, ва адолати Ӯро хоҳам дид.

Худо онҳоеро, ки бар зидди Ӯ гуноҳ мекунанд, мебахшад ва онҳоро ба рӯшноӣ меорад, то ки адолати Ӯро бубинанд.

1. омурзиши Худо - Чӣ гуна Ӯ ҳамеша омода аст гуноҳҳои моро бибахшад, агар мо ба Ӯ рӯй оварем.

2. Бо ғазаби Парвардигор - дарк кардани оқибати гуноҳҳои худ ва талаби омурзиш аз Худованд.

1. Ишаъё 55: 7 - "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард".

2. Румиён 5:8-9 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо таъриф мекунад, ки дар он вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Бештар аз он, ки ҳоло бо хуни Ӯ сафед шудаем, мо аз ғазаб наҷот хоҳем ёфт. вай».

Мико 7:10 Он гоҳ вай, ки душмани ман аст, инро хоҳад дид, ва хиҷил варо, ки ба ман гуфт: "Худованд Худои ту куҷост?" чашмони ман вайро хоҳанд дид: акнун вай мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол хоҳад шуд.

Душманони Худованд қудрати Худовандро дида, шарманда хоҳанд шуд ва мисли лой дар кӯча поймол хоҳанд шуд.

1. Қудрат ва ҷалоли Худованд: Чӣ гуна душманони Худо шарманда хоҳанд шуд

2. Қуввати имон: Шиносоии Худованд ҳамеша дар ихтиёр аст

1. Забур 68:1 - «Худо эҳьё шавад, душманонаш пароканда шаванд; бигзор нафратдорон низ аз пеши Ӯ гурезанд».

2. Ишаъё 66:14 - "Ва ҳангоме ки шумо инро мебинед, дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли гиёҳ нашъунамо хоҳад ёфт; ва дасти Худованд ба бандагонаш маълум хоҳад шуд, ва хашми ӯ бар душманонаш".

Мико 7:11 Дар рӯзе, ки деворҳои ту сохта мешаванд, дар он рӯз фармон дур хоҳад шуд.

Рӯзе, ки деворҳои Худо сохта мешаванд, рӯзест, ки ҳама фармонҳо бардошта мешаванд.

1. Файзи Худо пур мешавад: Зиндагӣ дар фаровонии Худо

2. Такя ба ваъдаҳои Худо: раҳоӣ аз тарс

1. Забур 118:22 - "Санге, ки бинокорон рад карда буданд, санги гӯшаи гӯша шуд".

2. Ишаъё 48: 17-18 - "Худованд чунин мегӯяд: Наҷотдиҳандаи шумо, Қуддуси Исроил: "Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки ба ту таълим медиҳад он чи барои ту беҳтар аст ва туро дар роҳ ҳидоят мекунад. шумо бояд равед. Кош ба фармонҳои ман гӯш медодӣ, осоиштагии ту мисли дарё мебуд, адолати ту мисли мавҷҳои баҳр мебуд».

Мико 7:12 Дар он рӯз ӯ аз Ашшур ва аз шаҳрҳои қалъадор, ва аз қалъа то дарё, ва аз баҳр ба баҳр ва аз кӯҳ ба кӯҳ назди ту хоҳад омад.

Дар рӯзи Худованд одамон аз тамоми гӯшаву канор, аз Ашшур, шаҳрҳои қалъадор, қалъаҳо, дарёҳо, баҳрҳо, кӯҳҳо ва ғайра назди Ӯ меоянд.

1. Ваъдаи ҳифзи Худо: Паноҳ ёфтан ба Парвардигор

2. Умумияти муҳаббати Худо: расидан ба ҳама одамон

1. Ишаъё 43: 1-3 - "Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Офаридгори ту, эй Яъқуб, Офаридгори ту, эй Исроил: Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондаам, ту Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва аз дарёҳо, онҳо шуморо пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту нахоҳӣ сӯхт, ва аланга туро нахоҳӣ бурд; зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

Мико 7:13 Бо вуҷуди ин, замин аз сабаби сокинони он, аз сабаби самараи кирдорашон хароб хоҳад шуд.

Аз кирдори мардум замин хароб мешавад.

1: Худо бадкоронро доварӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки корҳои нек кунем ва ба дигарон зарар нарасонем.

1: Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ ҷазо медиҳад.

2: Матто 7:12 - Бо дигарон ҳамон тавр кунед, ки шумо мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд.

Мико 7:14 Халқи худро бо асои худ, гӯсфанди мероси Туро, ки дар ҷангал, дар миёни Кармил танҳо сокинанд, бихӯрон; бигзор онҳо дар Бошон ва Ҷилъод, чунон ки дар айёми қадим мечаронанд.

Худо ба халқи худ амр медиҳад, ки ба рамаи мероси худ ғамхорӣ кунанд ва ба онҳо иҷозат дод, ки мисли рӯзҳои қадим дар Бошон, Ҷилъод ва Кармил бихӯранд.

1. "Дӯст доштани мероси худ: масъулияти нигоҳубини рамаи Худо"

2. «Баракати хуронидани рама: пос доштани атои Худо».

1. Юҳанно 10:11-15 "Ман чӯпони нек ҳастам. Чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад.

12 Касе ки муздур аст, на чӯпон, ки соҳиби гӯсфанд нест, мебинад, ки гург омада истодааст ва гӯсфандонро монда, гурезад ва гург онҳоро гирифта, пароканда мекунад.

13 Ӯ мегурезад, зеро ки муздур аст ва ба гӯсфандон ғамхорӣ намекунад.

14 Ман чӯпони нек ҳастам. Ман худамро медонам ва худам маро мешиносанд,

15 Чунон ки Падар Маро мешиносад ва Ман Падарро мешиносам; ва ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам».

2. Ишаъё 40:11 "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард; онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард".

Мико 7:15 Мувофиқи рӯзҳои аз замини Миср баромадани ту ба ӯ чизҳои аҷоибро нишон хоҳам дод.

Худо ба халқи худ дар рӯзҳои хуруҷи онҳо аз Миср чизҳои аҷоиб нишон хоҳад дод.

1. Таъмини аҷоиби Худо барои халқаш

2. Қудрати вафодории Худо

1. Хуруҷ 13:17-18 - Вақте ки фиръавн мардумро раҳо кард, Худо онҳоро дар роҳ аз сарзамини филиштиён набароварда, гарчанде ки он кӯтоҳтар буд. Зеро Худо гуфтааст: «Агар онҳо ба ҷанг дучор шаванд, шояд ақидаи худро дигар карда, ба Миср баргарданд».

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Мико 7:16 Халқҳо бубинанд ва аз тамоми қуввати худ хиҷолат хоҳанд кард: дасти худро бар даҳони худ хоҳанд гузошт, ва гӯшҳошон кар хоҳад шуд.

Миллатҳо аз қудрати худ дар ҳайрат хоҳанд монд ва вақте ки онҳо ночиз будани худро дарк мекунанд, хомӯш хоҳанд шуд.

1. Тавассути фурӯтанӣ бар ғурур ғолиб омадан

2. Қувваи хомӯшӣ

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам».

Мико 7:17 Онҳо хокро мисли мор лесида, мисли кирмҳои замин аз сӯрохиҳои худ берун хоҳанд рафт: аз Худованд Худои мо хоҳанд тарсид, ва аз Ту битарсанд.

Одамон аз қудрати Худованд фурӯтан хоҳанд шуд ва аз Ӯ метарсанд ва аз роҳҳои гуноҳи худ рӯй мегардонанд.

1. Худо сазовори эҳтиром ва эҳтироми мост

2. Қувваи тарс дар мувофиқат ба иродаи Худо

1. Забур 71:9 Сокинони биёбон пеши Ӯ саҷда хоҳанд кард, ва душманонаш хокро лесида хоҳанд кард.

2. Ишаъё 25:9 Дар он рӯз гуфта мешавад: "Инак, ин Худои мост, ки мо интизори он будем, ки моро наҷот диҳад". Ин аст Худованде ки мо интизори Ӯ будем; аз наҷоти Ӯ шод ва шод бошем.

Мико 7:18 Кист Худое мисли ту, ки шароратро мебахшад ва аз ҷинояти бақияи мероси Худ мегузарад? хашми худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки ӯ марҳаматро дӯст медорад.

Худо ягона аст, гуноҳонро мебахшад ва аз гуноҳи касоне, ки бо Ӯ боқӣ мондаанд, мегузаранд. Ӯ хашми Худро то абад нигоҳ намедорад, зеро ки Ӯ аз марҳамат лаззат мебарад.

1. Ягона будани раҳмати Худо

2. омурзиши бепоёни Худо

1. Забур 103:11-14 - Зеро ҳар қадар ки осмон аз замин баланд аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст; Ҳар чӣ шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад. Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба онҳое ки аз ӯ метарсанд, раҳм мекунад. Зеро ки Ӯ сохтори моро медонад; вай дар хотир дорад, ки мо хокем.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Мико 7:19 Ӯ боз бармегардад, ба мо раҳм хоҳад кард; Ӯ гуноҳҳои моро тобеъ хоҳад кард; ва тамоми гуноҳҳои онҳоро ба қаъри баҳр меандозӣ.

Худо моро мебахшад ва ҳамаи гуноҳҳои моро дур мекунад.

1: Новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ шудаем, Худо ҳамеша моро бо оғӯши кушод қабул мекунад ва моро мебахшад.

2: Мо метавонем умед пайдо кунем ва рӯҳбаланд шавем, зеро гуноҳҳои мо бо файзу марҳамати Худо шуста мешаванд.

1: Луқо 15:20-24 - Масал дар бораи Писари исроф

2: Isaiah 1:18 - Биёед, акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд.

Мико 7:20 Ту ростиро ба Яъқуб ва марҳаматро ба Иброҳим, ки аз айёми қадим ба падарони мо қасам хӯрдай, ба амал меоварӣ.

Худо аз замонҳои қадим ваъда додааст, ки ба Иброҳим ва Яъқуб марҳамат ва ростиро нишон медиҳад.

1. Вафодории Худо: Ваъдаҳои ҷовидонаи Худо

2. Раҳмати Худо: Таҷрибаи муҳаббат ва меҳрубонии Ӯ

1. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазорон насл риоя мекунад.

2. Ишаъё 55:3 - Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд.

Боби 1 Наҳум эълони доварии Худо дар бораи шаҳри Нинве, пойтахти Ашшур аст. Дар ин боб қудрат, адолат ва хашми Худо бар зидди онҳое, ки ба халқи Ӯ ситам мекунанд, таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо эъломи хислати Худо ҳамчун Худои ҳасад ва интиқомгир оғоз мешавад. Он сабри Ӯро, инчунин хашми одилонаи Ӯро нисбат ба бадкорон нишон медиҳад. Худованд ҳамчун гирдбод ва тӯфон тасвир шудааст, ки бар офариниш қудрат дорад (Наҳум 1:1-6).

Сархати 2: Дар ин боб доварии Худо бар Нинве ва Ашшур тасвир шудааст. Шаҳр хароб хоҳад шуд ва сокинони он ба харобиҳои комил дучор хоҳанд шуд. Худованд ба шарорати онҳо хотима хоҳад дод ва ба ҳукмронии золимонаи онҳо абадӣ хотима хоҳад дод (Наҳум 1:7-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Наҳум доварии Худоро бар зидди шаҳри Нинве эълон мекунад ва қудрат, адолат ва ғазаби Ӯро бар зидди онҳое, ки халқи Ӯро ситам мекунанд, таъкид мекунад.

Эъломи хислати Худо ҳамчун Худои ҳасад ва интиқомгиранда бо қудрат бар офариниш.
Тавсифи доварии Худо бар Нинве ва Ашшур, ки боиси ҳалокати онҳо ва поёни ҳукмронии золимонаи онҳо гардид.

Ин боби Наҳум доварии Худоро бар шаҳри Нинве, пойтахти Ашшур эълон мекунад. Он қудрат, адолат ва ғазаби Худоро бар зидди онҳое, ки ба халқи Ӯ ситам мекунанд, таъкид мекунад. Ин боб бо эълони хислати Худо ҳамчун Худои ҳасад ва интиқомгиранда оғоз мешавад. Он сабри Ӯро, инчунин хашми одилонаи Ӯро нисбат ба бадкорон нишон медиҳад. Худованд ҳамчун гирдбод ва тӯфон тасвир шудааст, ки қудрат ва қудрати Ӯро бар офариниш нишон медиҳад. Сипас боб ба тавсифи доварии дарпешистодаи Худо бар Нинве ва Ашшур идома медиҳад. Шаҳр хароб хоҳад шуд ва сокинони он ба харобиҳои комил дучор хоҳанд шуд. Худованд ба шароратҳои онҳо хотима хоҳад дод ва ба ҳукмронии золимонаи онҳо абадӣ хотима хоҳад дод. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи ҳокимияти Худо ва садоқати Ӯ ба адолат хизмат мекунад ва ба халқи Ӯ итминон медиҳад, ки Ӯ дар ниҳояти кор бар зидди золимони онҳо доварӣ хоҳад кард.

Наҳум 1:1 Бори Нинве. Китоби рӯъёи Наҳуми элкошӣ.

Китоби Наҳум пешгӯии доварӣ бар зидди шаҳри Нинве мебошад.

1. Доварии Нинве: Огоҳӣ барои ҳамаи мо

2. Қудрати Худо: Нигоҳи Наҳум дар бораи интиқом

1. Ноҳум 1:1–7

2. Ирмиё 50:23–24

Наҳум 1:2 Худо ҳасад мебарад, ва Худованд интиқом мегирад; Худованд интиқом мегирад ва хашмгин мешавад; Худованд аз душманони худ интиқом хоҳад гирифт, ва хашми худро барои душманони худ нигоҳ медорад.

Худованд Худои ҳасудхоҳ ва интиқомгир аст, ки аз гуноҳҳои душманонаш чашм намепӯшад.

1. Ғазаби Худо: Имтиҳони Наҳум 1:2

2. Табиати ҳасадноки Худо: Инъикоси Наҳум 1:2

1. Ишаъё 59:18 - "Мувофиқи аъмоли онҳо, ҳамин тавр Ӯ подош хоҳад дод, ба душманони Худ ғазаб хоҳад дод, ба душманони Худ подош хоҳад дод".

2. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Наҳум 1:3 Худованд дар ғазаб оҳиста, ва дар қудрат бузург аст, ва ҳеҷ гоҳ шарионро сафед намекунад: Худованд роҳи худро дар гирдбод ва дар тӯфон дорад, ва абрҳо ғубори пойҳои Ӯ мебошанд.

Худованд пурсабр ва тавоно аст ва бадкоронро намебахшад. Ӯ тавоност ва ҳама ҷост.

1. Адолат ва раҳмати Худо - Чӣ гуна сабри Худоро бо адолати Ӯ баробар кардан мумкин аст

2. Қудрати Худо – Фаҳмидан ба тавоноии Офаридгори мо

1. Забур 103:8 - "Худованд раҳим ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор."

2. Айюб 37:5-6 - "Овози Худо ба таври аҷоиб раъд мекунад; Ӯ корҳои бузурге мекунад, ки берун аз фаҳмиши мост. Ӯ ба барф мегӯяд: "Ба замин резед" ва ба борони борон мегӯяд: "Борони сахте бош. '"

Наҳум 1:4 Ӯ баҳрро мазаммат мекунад, ва онро хушк мекунад, ва тамоми дарёҳоро хушк мекунад: Бошон ва Кармил ва гули Лубнон пажмурда мешавад.

Худо қудрати худро тавассути назорат кардани унсурҳои табиат нишон медиҳад.

1: Худо қудрат дорад, ки имконнопазириро имконпазир созад.

2: Худо қудрат дорад, ки мӯъҷизаҳоро дар ҳаёти мо ба амал оварад.

1: Ишаъё 43:16-17 - Чунин мегӯяд Худованд, ки роҳе дар баҳр месозад, роҳе дар обҳои пурқувват, Ӯ ароба ва асп, лашкар ва ҷанговарро ба вуҷуд меорад; хобидаанд, хеста наметавонанд, хомуш мешаванд, мисли пилта хомуш мешаванд.

2: Забур 65:7 - Ту ҳанӯз ғурраи баҳрҳо, ғурриши мавҷҳои онҳо, ғавғои халқҳо.

Наҳум 1:5 Дар назди Ӯ кӯҳҳо ба ларза меоянд, ва теппаҳо об мешавад, ва замин дар ҳузури Ӯ сӯхтааст, оре, ҷаҳон ва ҳар чизе ки дар он сокин аст.

Ҳузури Худо кӯҳҳоро ба ларза меорад ва теппаҳоро об мекунад ва замин оташ мегирад.

1. Қудрати Хомушнашавандаи Худо

2. Парвардигори офариниш ва ҳалокат

1. Забур 97:5 - Зеро ки Худованд Худои бузург аст ва Подшоҳи бузург аз ҳама худоён аст.

2. Ишаъё 66:15 - Зеро инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки хашми Худро бо ғазаб ва мазамматашро бо алангаи оташ ба амал оварад.

Наҳум 1:6 Кӣ метавонад дар пеши хашми Ӯ истода бошад? ва кӣ метавонад дар шиддати хашми Ӯ сокин бошад? ғазаби ӯ мисли оташ рехта мешавад, ва сангҳо аз ӯ меафтанд.

Ғазаби Худо сахт аст ва хашми Ӯ мисли оташ аст, ки сангҳоро ба замин мепартояд.

1. Тарс аз Худо: Эҳтиром ба нерӯи хашми ӯ

2. Подшоҳии Худо: шодӣ аз доварии комили Ӯ

1. Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад.

2. Ишаъё 30:30 - Ва Худованд бо хашми хашмгин ва алангаи оташи фурӯбаранда, бо абрҳо ва тӯфонҳо ва жолаҳо садои пурҷалоли Ӯро шунида ва зарбаи поёнии бозуи Ӯро намоён хоҳад кард.

Наҳум 1:7 Худованд некӯст, дар рӯзи мусибат қалъаи мустаҳкам аст; ва Ӯ онҳоеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, мешиносад.

Худованд барои касоне, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, паноҳгоҳ ва нигаҳбон аст.

1. Муҳофизати Худо дар замонҳои душвор

2. Тавассути таваккал ба Худо қувват ёфтан

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 18:2 - "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Наҳум 1:8 Аммо бо тӯфони пурбор вай макони онро комилан нест хоҳад кард, ва зулмот душманони ӯро таъқиб хоҳад кард.

Худо касонеро, ки бо Ӯ мухолифат мекунанд, тамом хоҳад кард ва торикӣ аз паи онҳо хоҳад омад.

1. Бартараф кардани торикии гуноҳ

2. Оқибатҳои муқовимат ба иродаи Худо

1. Ишаъё 60:2 - Зеро инак, зулмот заминро фаро хоҳад гирифт, ва зулмотҳои ғафс қавмҳоро; балки Худованд бар шумо эҳьё хоҳад шуд, ва ҷалоли Ӯ бар шумо зоҳир хоҳад шуд.

2. Ваҳй 6: 12-17 - Вақте ки ӯ мӯҳри шашумро кушод, ман нигоҳ кардам, ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод, ва офтоб мисли палос сиёҳ шуд, моҳи пурра мисли хун шуд, ва ситораҳои осмон афтоданд. ба замин чун дарахти анҷир ҳангоми ларзиш меваи зимистонаи худро мерезад. Он гоҳ осмон мисли туморе, ки печонида мешавад, нопадид шуд ва ҳар кӯҳу ҷазира аз ҷои худ дур шуд.

Наҳум 1:9 Шумо дар бораи Худованд чӣ гумон доред? вай ба таври комил хотима хоҳад дод: мусибат бори дуюм эҳьё нахоҳад шуд.

Худо ба ҳама мусибату ранҷу азоб хотима медиҳад.

1: Худо ҳаёти моро назорат мекунад ва ба ҳама ранҷу азоб хотима медиҳад.

2: Мо боварӣ дошта метавонем, ки Худо моро аз ҳама мусибатҳо наҷот медиҳад.

1: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Isaiah 41:10 "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Наҳум 1:10 Зеро, ҳангоме ки онҳо мисли хорҳо печида бошанд, ва чун майзада маст бошанд, чун коҳи хушк хӯрда хоҳанд шуд.

Ғазаби Худо ситамкоронро фурӯ мебарад, зеро дар баробари Ӯ нотавонанд.

1. Ғазаби Худо: Анҷоми ногузир аз ноинсофӣ

2. Қудрати Худо: Чаро мо бояд ба Ӯ имон дошта бошем

1. Забур 97:2-3 - Гирду атрофаш абрҳо ва зулмот аст: адолат ва доварӣ маскани тахти Ӯст. Пеши ӯ оташе меравад ва душманонашро дар гирду атроф фурӯзон мекунад.

2. Ишаъё 11:4 - Аммо ӯ мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ хоҳад зад, ва бо нафаси лабҳояш бикушад. ситамкорон.

Наҳум 1:11 Яке аз ту берун меояд, ки дар бораи Худованд бадӣ гумон мекунад, машваратчии шарир аст.

Ин порча дар бораи касе сухан меравад, ки аз шаҳри Нинве берун меояд, ки дар бораи Худованд бадӣ тасаввур мекунад.

1: Мо бояд аз онҳое, ки бар зидди Худованд ва аъмоли Ӯ макр мекунанд, эҳтиёт бошем.

2: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ба фирефтаи касоне нашавем, ки дар ҳаққи Худованд бадӣ мепиндоранд.

1: Масалҳо 16:25 Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

2: Масалҳо 24:1-2 Ба одамони бад ҳасад набар ва бо онҳо будан намехоҳ. Зеро ки дилашон ҳалокатро меомӯзад, ва лабҳояшон аз фасод сухан мегӯяд.

Наҳум 1:12 Худованд чунин мегӯяд: Ҳарчанд онҳо ором бошанд, ва инчунин бисьёранд, вале ҳангоме ки Ӯ аз он мегузарад, ҳамин тавр бурида хоҳанд шуд. Гарчи туро озор дода бошам, дигар ба ту нахохам дод.

Худо ваъда медиҳад, ки ҳангоми убури худ дигар онҳоеро, ки орому осуда ва бисёранд, азоб надиҳад.

1. Ваъдаи тасаллии Худо дар замони мусибат

2. Муҳофизати Худованд барои фурӯтанон

1. Забур 34:18-19 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёр аст, вале Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо раҳо мекунад.

2. Ишаъё 57:15 - Зеро чунин мегӯяд, ки баланд ва баланд, ки сукунат дорад, абадият аст, ки исми Ӯ муқаддас аст: Ман дар баландӣ ва муқаддас сокин ҳастам, ва инчунин бо он ки аз рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, рУхи камбагалонро зинда гардонад ва дили пушаймононро зинда кунад.

Наҳум 1:13 Зеро ки алҳол юғи ӯро аз ту мешиканам, ва занҷирҳои туро мешиканад.

Ин порча аз озодӣ аз зулму асорат сухан меронад.

1. Қудрати Худо барои шикастани ҳар як юғи зулм

2. Ваъдаи Худо барои озод кардани мо аз ғуломӣ

1. Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Забур 146:7 - "Худованд асиронро озод мекунад; Худованд чашмони кӯронро мекушояд".

Наҳум 1:14 Ва Худованд дар бораи ту амр додааст, ки дигар бар исми ту кошта нашавад: аз хонаи худоёни ту ҳайкали кандакорӣ ва бути гудохтаро бурида хоҳам бурд: қабри туро хоҳам сохт; зеро ки ту бадкорӣ.

Худованд фармудааст, ки дигар номи бадкорон ба ёд наояд ва бутҳои онҳоро несту дафн кунад.

1. Қудрат ва доварии Худо: Наҳум 1:14

2. Оқибатҳои бадӣ: Наҳум 1:14

1. Ирмиё 16:4 ва онҳо аз марги сахт хоҳанд мурд; онҳо нола нахоҳанд шуд; ва онҳоро дафн намекунанд; вале онҳо мисли поруи рӯи замин хоҳанд буд.

2. Ишаъё 5:14-15 Аз ин рӯ, дӯзах васеъ шуда, даҳони худро беандоза кушод; ва ҷалоли онҳо, ва шумораи онҳо, ва ҷалоли онҳо, ва ҳар кӣ шодӣ мекунад, ба он фуруд меояд. Ва марди бадрафтор фурӯ хоҳад шуд, ва марди тавоно фурӯтан хоҳад шуд, ва чашмони бузургон хор хоҳад шуд.

Наҳум 1:15 Инак, бар кӯҳҳо пойҳои он кас, ки башорат медиҳад ва сулҳро башорат медиҳад! Эй Яҳудо, идҳои бошукӯҳи худро ба ҷо овар, назрҳои худро ба ҷо овар, зеро ки шарир дигар аз ту намегузарад; вай тамоман бурида шудааст.

Худо ба Яҳудо хушхабар ва осоиштагӣ меорад ва эълон мекунад, ки шарирон дигар аз онҳо намегузаранд.

1. Хабари хуш дар бораи наҷоти Худо

2. Қудрати вафодорӣ ба назр

1. Забур 96:3 - Ҷалоли Ӯро дар миёни халқҳо, корҳои аҷоиби Ӯро дар миёни ҳамаи халқҳо эълон кун!

2. Ишаъё 52:7 - Чӣ зебост бар кӯҳҳо пойҳои Ӯ, ки башорат медиҳад, сулҳро интишор мекунад, хушхабарро аз хушбахтӣ меорад, наҷот медиҳад, ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад".

Боби 2-юми китоби Наҳум харобшавии наздики Нинве, пойтахти Ашшурро аз ҷониби як қувваи пурқудрати ишғолкунанда тасвир мекунад. Дар ин боб харобшавии шаҳр ва даҳшат, ки ба сари сокинони он хоҳад расид, тасвир шудааст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи равшани забткунандаи пешрав, ки Нинверо муҳосира хоҳад кард, оғоз мешавад. Истилогар ҳамчун як қувваи тавоно ва бездоштнашаванда тасвир шудааст, ки ба шаҳр даҳшат ва харобиҳо меорад (Наҳум 2:1-3).

Сархати 2: Боб бо баёни муфассали забт ва ғорати шаҳр идома дорад. Деворҳои Нинве шикаста хоҳанд шуд, муҳофизати он хароб хоҳад шуд, ва ганҷҳои он гирифта хоҳанд шуд. Шаҳри як замон мағруршуда хароб хоҳад шуд (Наҳум 2:4-10).

Сархати 3: Боб бо нолаи мардуми Нинве анҷом меёбад. Сокинони шаҳр мотам мегиранд ва панох мечуянд, вале аз харобии дар пешистода гурехте нест. Ин боб бо як саволи риторикӣ ба анҷом расидани суқути Нинве таъкид мекунад (Наҳум 2:11-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2-юми китоби Наҳум харобшавии наздики Нинве, пойтахти Ашшурро аз ҷониби як қувваи пурқудрати ишғолкунанда тасвир мекунад.

Тавсифи равшани фотеҳи пешрафта, ки ба Нинве даҳшат ва харобиҳо меорад. Ҳисоботи муфассал дар бораи забт, ғорат ва харобиҳои ниҳоии шаҳр. Нолаи мардуми Нинве ва ба охир расидани суқути онҳо.

Дар ин боби Наҳум харобшавии наздики Нинве, пойтахти Ашшур аз ҷониби як қувваи пурқудрати истилогар тасвир шудааст. Он бо тавсифи равшани истилогари пешқадам, ки шаҳрро муҳосира хоҳад кард, оғоз мешавад. Истилогар ҳамчун як қувваи тавоно ва боздоштнашаванда тасвир шудааст, ки ба Нинве даҳшат ва харобиҳо меорад. Идомаи боб бо баёни муфассали забт ва ғорати шаҳр аст. Деворҳо рахна мешаванд, муҳофизатҳо хароб мешаванд ва ганҷҳо гирифта мешаванд. Шахри як вактхо пурифтихор дар харобазор мемонад. Ин боб бо нолаи мардуми Нинве, ки мотам гирифта, паноҳ меҷӯянд, вале аз ҳалокати дарпешистода гурезе намеёбанд, анҷом меёбад. Он бо як саволи риторикӣ ба анҷом расидани суқути Нинве таъкид мекунад. Ин боб ҳамчун огоҳӣ аз доварӣ ва ҳалокати наздик, ки ба шаҳри пурқудрати Нинве воқеъ хоҳад шуд, хизмат мекунад.

Наҳум 2:1 Он ки пора-пора мекунад, пеши рӯи ту меояд: силоҳро нигоҳ дор, роҳро нигоҳ дор, камарҳои худро мустаҳкам кун, қуввати худро бақувват гардон.

Душман омада истодааст ва вакти тайёрй фаро расидааст.

1. Омода шудан ба ҷанг: Омодагӣ ба ҷанги рӯҳонӣ

2. Худро дар Худованд мустаҳкам кунед: Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро бипӯшед, то бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

2. Забур 28:7 - Худованд қувват ва сипари ман аст; дилам ба вай бовар мекунад ва вай ба ман ёрй мерасонад. Дилам аз шодй ба ларза меояд, бо сурудам уро васф мекунам.

Наҳум 2:2 Зеро ки Худованд ҷалоли Яъқубро, мисли олиҷалоли Исроил, рӯй гардондааст, зеро ки холӣкунандагон онҳоро холӣ кардаанд, ва шохаҳои токи онҳоро вайрон кардаанд.

Худованд бузургии Яъқуб ва Исроилро аз байн бурд, зеро душманонашон молу мулкашонро аз байн бурданд ва шохаҳои токашонро шикастанд.

1. Худо назорат мекунад: Омӯзиши такя ба Ӯ дар ҳар вазъият

2. Ҳукмронии Худованд ва вафодории ваъдаҳои Ӯ

1. Ишаъё 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 73:26 Баданам ва дили ман суст мешавад, аммо Худо қуввати дили ман ва насиби ман то абад аст.

Наҳум 2:3 Сипари ҷанговарони ӯ сурх шудааст, мардони далерон дар либоси арғувонӣ: аробаҳо дар рӯзи тайёрии ӯ бо машъалҳои фурӯзон хоҳанд буд, ва арчаҳо сахт ба ларза хоҳанд афтод.

Мардони Наҳум бо сипарҳои сурх ва либосҳои арғувонӣ, бо ҳамроҳии аробаҳои сӯзон ба ҷанг омода шудаанд.

1. Қувваи омодагӣ: Омӯзиш аз намунаи мардони тавонои Наҳум

2. Қувваи ваҳдат: муттаҳид шудан бо мардони далери Наҳум

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Масалҳо 21:31 - Асп бар зидди рӯзи ҷанг омода аст, аммо бехатарӣ аз ҷониби Худованд аст.

Наҳум 2:4 Аробаҳо дар кӯчаҳо ба ғазаб хоҳанд омад, дар роҳҳои васеъ якдигарро ҷалол хоҳанд дод; онҳо мисли машъалҳо ба назар мерасанд, мисли баркҳо давида хоҳанд шуд.

Аробахо дар кучахо зуд харакат карда, мисли машъалхо ва баркхо ба назар мерасанд.

1. Қудрати суръати Худо - Чӣ тавр қудрати Худо моро ба зудӣ ба сӯи сарнавишти мо бармеангезад.

2. Нури Ароба - Чӣ гуна нури Худо моро дарториктарин лаҳзаҳои ҳаёт роҳнамоӣ мекунад.

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Забур 147:4 - «Шумораи ситораҳоро мегӯяд, ҳамаро ба номҳояшон мехонад».

Наҳум 2:5 Ӯ арзандаи худро нақл хоҳад кард: онҳо дар роҳи худ пешпо хоҳанд зад; ба девори он шитоб кунанд, ва мудофиа омода шавад.

Худованд қувват ва қудрати Худро нишон медиҳад, ки душманони Худро ба зону задаанд.

1. Қудрати Худованд беҳамто аст

2. Худо ҳамеша дар ҷанг ғолиб меояд

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

2. Ишаъё 40:29 - «Ӯ ба нотавон қувват мебахшад ва ба нотавон қувват мебахшад».

Наҳум 2:6 Дарҳои дарёҳо кушода, қаср барҳам хоҳад шуд.

Дари дарёҳо кушода мешавад, ки қаср вайрон мешавад.

1. Қудрати Худо дар табиат: Чӣ гуна Худо барои иҷрои иродаи худ қувваҳои табииро истифода мебарад

2. Доимий будани сохторҳои инсон: чӣ гуна чизе, ки аз ҷониби инсон сохта шудааст, доимӣ нест

1. Айюб 38:8-11 - Худо дар бораи қудрати худ бар баҳр ва тӯфонҳо сухан меронад

2. Забур 127:1 - Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд

Наҳум 2:7 Ва Ҳуззоб ба асирӣ бурда хоҳад шуд, ва ба воя расонида хоҳад шуд, ва канизонаш ӯро мисли овози кабӯтарон, ки бар синаҳои онҳо нишастаанд, хоҳанд бурд.

Наҳум дар бораи Ҳуззоб сухан меронад, ки ӯро ба асирӣ бурданд ва канизонаш ӯро бо овозҳои тасаллӣ мебаранд.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои душвор

2. Аҳамияти асирӣ

1. Ишаъё 43:2-3 Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

2. Забур 34:17-18 Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

Наҳум 2:8 Аммо Нинве аз қадим мисли ҳавзи об аст, вале онҳо гурезанд. Биистед, биистед, гиря мекунанд; вале ҳеҷ кас ба қафо нигоҳ намекунад.

Нинве ҳамчун ҳавзи об тасвир шудааст ва ба сокинони он дастур дода мешавад, ки гурезанд ва ба қафо нигоҳ накунанд.

1. Аз бадӣ бигрезед ва ба Худованд таваккал кунед.

2. Аз гуноҳ рӯй гардон ва барои доварии Худо омода бош.

1. Хуруҷ 14:13-14 - "Ва Мусо ба мардум гуфт: "Натарсед, устувор бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз барои шумо амал хоҳад кард. боз бубинед.Худованд барои шумо меҷангад ва шумо танҳо бояд хомӯш бошед.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Наҳум 2:9 Ғонимати нуқраро бигиред, ғанимати тиллоро бигиред, зеро ки ганимат поён надорад ва аз ҳама ашёи зебо ҷалол нест.

Наҳум ба гирифтани ғаниматҳои нуқра ва тилло ташвиқ мекунад, зеро дар молу мулк камӣ ва ҷалол нест.

1. Баракатҳои Худо фаровон аст - тафаккур дар бораи фаровонӣ ва ҷалол, ки ба воситаи ризқи Худо ба мо дастрас аст.

2. Қаноатмандӣ аз он чизе, ки мо дорем - омӯхтани шукргузорӣ барои он чизе ки мо дорем, ба ҷои он ки ҳамеша бештар хоҳиш кунем.

1. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

2. 1 Тимотиюс 6:6-8 - "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст. Зеро ки мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва наметавонем аз ҷаҳон чизе бигирем. Аммо агар мо хӯрок ва либос дошта бошем, бо онҳо хоҳем буд. мазмун."

Наҳум 2:10 Вай холӣ ва холӣ ва хароб аст; ва дил об мешавад, ва зонуҳо ба ҳам мезананд, ва дар тамоми камар дарди зиёд аст, ва чеҳраи ҳамаашон сиёҳ мешавад.

Валангории Нинве анҷом ёфт; хама ноумед ва мотам доранд.

1. Ҳукми Худо дақиқ ва комил аст

2. Умед дар миёни ноумедӣ

1. Ишаъё 34:10-11 - Зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо нест мешаванд; вале эҳсони ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм кардааст.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Аз марҳамати Худованд аст, ки мо намехӯрем, зеро раҳмдилии Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст.

Наҳум 2:11 Куҷост манзили шерҳо, ва макони шербачаҳои ҷавон, ки дар он ҷо шер, ҳатто шери пир, ва шери шер роҳ мерафт, ва ҳеҷ кас онҳоро ба ҳарос наовард?

Дар Наҳум 2:11 муаллиф мепурсад, ки манзил ва ғизои шерҳо дар куҷост ва ҳайрон мешавад, ки оё касе онҳоро тарсонда наметавонад?

1. Натарс: А дар бораи ҷасорат ва имон

2. Қувват дар ваҳдат: А бар қудрати ҷомеа

1. Румиён 8:31 - Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 91:10-11 - Ба ту бадӣ нахоҳад расид, вабо ба хаймаи ту наздик нашавад. Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар тамоми роҳҳои худ туро нигоҳ доранд.

Наҳум 2:12 Шер ба қадри кофӣ пора-пора кард, ва барои шербачаҳои худ буғӣ кард, ва сӯрохиҳои худро аз сайд ва дандонҳояшро аз дара пур кард.

Шер ба қадри кофӣ сайд мекунад, ки оилаашро ғизо диҳад.

1: Худо моро ҳатто дарториктарин замонҳо таъмин мекунад.

2: Ризки Худо бепоён ва басанда аст.

1: Matthew 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Наҳум 2:13 Инак, ман зидди ту ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва аробаҳои ӯро дар дуд хоҳам сӯзонд, ва шамшер шерҳои ҷавони туро хоҳад хӯрд; ва ман тӯъмати туро аз замин ва садои туро маҳв хоҳам кард. фиристодагони ту дигар шунида нахоҳад шуд.

Худованди лашкарҳо доварии Худро бар душманони Худ эълон мекунад ва ваъда медиҳад, ки аробаҳо ва шерҳои ҷавони онҳоро несту нобуд мекунад, тӯъмаи онҳоро мебардорад ва фиристодагони онҳоро хомӯш мекунад.

1. Доварии омадани Худо: Фаҳмидани Наҳум 2:13

2. Қудрати Худованд: Эҳсоси ғазаби Худованд

1. Ишаъё 63:2-6 - ғазаби Худованд тасвир шудааст.

2. Ҳабаққуқ 3:12-15 - Қудрати Худованд ситоиш карда мешавад.

Боби 3-юми китоби Наҳум пешгӯии зидди Нинверо идома дода, ба шарорати шаҳр ва доварӣ, ки онро интизор аст, равона шудааст. Дар ин боб Нинве ҳамчун шаҳри фосид ва гунаҳкор тасвир шудааст, ки сазовори суқути дарпешистодаи он аст.

Сархати 1: Боб бо тавсифи Нинве ҳамчун шаҳри пур аз хунрезӣ, фиреб ва ғорат оғоз мешавад. Шаҳр ҳамчун фоҳиша тасвир шудааст, ки бо ҷодугарӣ ва бадӣ халқҳоро ба худ ҷалб мекунад. Худованд эълон мекунад, ки пардаи шармро аз Нинве мебардорад ва расвоии онро фош хоҳад кард (Наҳум 3:1-7).

Параграфи 2: Боб бо тасвири равшани харобшавии дарпешистодаи Нинве идома дорад. Шаҳр муҳосира мешавад, мудофиаи он хароб хоҳад шуд ва сокинони он пароканда хоҳанд шуд. Сарфи назар аз қудрати бузурги худ, Нинве комилан хароб хоҳад шуд ва шӯҳрати он фаромӯш хоҳад шуд (Наҳум 3:8-19).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3 китоби Наҳум ба шарорати Нинве ва доварӣ, ки шаҳрро интизор аст, тамаркуз мекунад.

Тавсифи Нинве ҳамчун шаҳри пур аз хунрезӣ, макр ва бадӣ.
Тасвири Нинве ҳамчун фоҳиша, халқҳоро ба худ ҷалб мекунад ва сазовори шармандагист.
Тасвири равшани харобшавӣ ва фурӯпошии наздики Нинве.

Ин боби Наҳум пешгӯии зидди Нинверо идома дода, ба шарорати шаҳр ва доварӣ, ки онро интизор аст, нишон медиҳад. Он бо тавсифи Нинве ҳамчун шаҳри пур аз хунрезӣ, фиреб ва ғорат оғоз мешавад. Шаҳр ҳамчун фоҳиша тасвир шудааст, ки бо ҷодугарӣ ва бадӣ халқҳоро ба васваса меандозад. Худованд эълон мекунад, ки пардаи шармро аз Нинве бардошта, расвоии онро

фош хоҳад кард. Сипас боб бо тасвири равшани харобшавии дарпешистодаи Нинве идома меёбад. Шаҳр муҳосира мешавад, мудофиаи он хароб хоҳад шуд ва сокинони он пароканда хоҳанд шуд. Сарфи назар аз қудрати бузурги худ, Нинве комилан хароб хоҳад шуд ва шӯҳрати он фаромӯш хоҳад шуд. Ин боб ҳамчун маҳкум кардани шарорати Нинве ва огоҳӣ аз доварӣ, ки ба сари шаҳр хоҳад расид, хизмат мекунад.

Наҳум 3:1 Вой бар ҳоли шаҳри хунрез! ҳамааш пур аз дурӯғ ва ғорат аст; сайд намеравад;

Шаҳр пур аз зӯроварӣ ва беадолатӣ аст.

1. Доварии Худо бар шаҳрҳои тавбанакарда.

2. Оқибатҳои гуноҳ.

1. Амос 5:18–24

2. Ҳизқиёл 33:1–6

Наҳум 3:2 Садои тозиёна, ва садои гиря кардани чарххо, ва аспҳои ҷаҳида ва аробаҳои ҷаҳиш.

Дар порча аз садои тозиёна, чарххо, аспҳо ва аробаҳо сухан меравад.

1. Садои хидмат: Чӣ тавр мо метавонем бо ҳаёти худ мусиқӣ созем

2. Овози нақот: Чӣ тавр хидмати содиқи мо аз ҷониби Худо мешунавад

1. Забур 150:3-5 - Ӯро бо садои карнай ҳамду сано хонед; Ӯро бо люта ва арфа ҳамду сано хонед! Ӯро бо най ва рақс ҳамду сано хонед; Ӯро бо асбобҳои тор ва най ҳамду сано гӯед! Ӯро бо санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед; Ӯро бо санҷҳои бархӯрд ҳамду сано гӯед! Бигзор ҳар чизе ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Наҳум 3:3 Савор ҳам шамшери дурахшон ва найзаи дурахшонро мебардорад; Ва ҷасадҳои онҳо поён нест; ба ҷасадҳои худ пешпо мехӯранд:

Доварии Худо дар бораи Нинве тавассути тасвири равшани савораи шамшеру найза тасвир шудааст, ки ҷасади зиёди кушташуда боқӣ мондааст ва интиҳо дида намешавад.

1. Қувваи ғазаби Худо: Наҳум 3:3 ҳамчун огоҳӣ аз доварии Ӯ

2. Адолати Худо абадӣ аст: Фаҳмидани табиати бепоёни интиқом

1. Румиён 12:19: «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Забур 37:13: «Худованд ба бадкорон механдад, зеро медонад, ки рӯзи онҳо фаро мерасад».

Наҳум 3:4 Аз сабаби зинокории зинокории фоҳишаи хушрӯ, ки соҳибхоназани ҷодугар аст, ки халқҳоро ба воситаи зинокории худ мефурӯшад, ва оилаҳоро ба воситаи ҷодугарии худ мефурӯшад.

Пайғамбар Наҳум «фоҳишаи хушрӯ»-ро, ки аз зинокорӣ ва ҷодугарии худ барои назорат ва фурӯши миллатҳо ва оилаҳо истифода мебарад, маҳкум мекунад.

1. Иродаи Худо: Донистани нек аз ноҳақ

2. Қувваи васвасаҳо: Чӣ тавр ба бадӣ муқобилат кардан мумкин аст

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Наҳум 3:5 Инак, Ман зидди ту ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо; ва домани туро бар рӯи ту хоҳам ёфт, ва аврати туро ба халқҳо нишон хоҳам дод, ва расвоии туро ба салтанатҳо нишон хоҳам дод.

Худо бар зидди мардум аст ва гуноҳҳои онҳоро дар пеши ҳама халқҳо фош хоҳад кард.

1. Ҳукми Худо бар гунаҳкорон

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Ишаъё 5:8-9 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки хона ба хона мепайванданд, киштзор ба саҳро, то даме ки ҷое набошад, ки онҳо дар миёни замин танҳо ҷойгир шаванд! Ба гӯшҳои ман мегӯяд Худованд аз лашкарҳо, Ростӣ, хонаҳои зиёде хароб хоҳанд шуд, ҳатто бузург ва зебо ва бидуни сокин».

2. Ирмиё 6:15 - "Оё онҳо ҳангоми содир кардани кори зишт хиҷил шуданд? На, ҳеҷ шарм надоштанд ва сурх шуда ҳам натавонистанд: бинобар ин онҳо дар миёни афтодагон хоҳанд афтод: дар вақти дидани Ман онҳо хоҳанд буд партоед, мегӯяд Худованд».

Наҳум 3:6 Ва ман палидҳои зиштро бар ту афканам, ва туро зишт хоҳам кард, ва туро ҳамчун ҷӯйбор хоҳам гузошт.

Худо касонеро, ки аз Ӯ рӯй гардонанд, азоб мекунад.

1: Худои меҳрубон аст, вале ӯро масхара намекунанд.

2: Оқибати гуноҳ сахт хоҳад буд.

1: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2: Матто 7: 24-27 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба амал наоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бино кардааст. бар рег: Ва борон борид, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он хона фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд».

Наҳум 3:7 Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳамаи онҳое ки ба ту менигаранд, аз ту гурезанд ва гӯянд: "Нинве хароб шудааст: кӣ вайро гиря мекунад?" Аз куҷо барои ту тасаллӣ ҷӯям?

Нинве барои шарорataш таҳти доварии илоҳӣ қарор дошт ва ҳеҷ кас онро тасаллӣ дода наметавонад.

1. Доварии Худо барои бадкорон фаро мерасад ва оқибаташ он қадар сахт аст, ки ҳеҷ кас наметавонад онҳоро тасаллӣ диҳад.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳаёти гуноҳ ва исён бар зидди Худо нашавем, зеро рӯзе мо бояд барои аъмоли худ ҷавоб диҳем.

1. Ирмиё 51:36-37 - "Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Инак, Ман барои ту даъво хоҳам дод, ва барои ту интиқом хоҳам гирифт; ва баҳри онро хушк хоҳам кард, ва чашмаҳояшро хушк хоҳам кард. Ва Бобил тӯдаҳо хоҳад шуд, маскани аждаҳо, ҳайрат ва садои бе сокин».

2. Ҳизқиёл 25:12-14 - Худованд Худо чунин мегӯяд; Зеро ки Адӯм аз хонадони Яҳудо интиқом гирифта, бағоят ба васваса андохта, аз онҳо қасос гирифт; Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд; Ман низ дасти Худро бар Адӯм дароз хоҳам кард, ва одамон ва ҳайвонотро аз он маҳв хоҳам кард; ва онро аз Темон хароб хоҳам кард; ва аҳли Дедон аз шамшер хоҳанд афтод. Ва интиқоми Худро бар Адӯм ба воситаи қавми Худ Исроил хоҳам дод, ва онҳо дар Адӯм бар тибқи хашми Ман ва бар тибқи хашми Ман амал хоҳанд кард; ва онҳо интиқоми Маро хоҳанд донист, мегӯяд Худованд Худо.

Наҳум 3:8 Оё ту аз мардуми сераҳолӣ беҳтар ҳастӣ: Не, ки дар миёни дарёҳо воқеъ буд, ки обҳои гирду атрофаш буд, ва девораш баҳр буд ва девораш аз баҳр буд?

Ҳеҷ шаҳре беҳтар аз Но, ки дар соҳили баҳр воқеъ буд ва бо об иҳота карда буд, беҳтар нест.

1. Офариниши Худо аз они инсон бузургтар аст - Наҳум 3:8

2. Қудрати Худованд - Наҳум 3:8

1. Ишаъё 40:12 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила баробар кардааст, ва ғубори заминро ба андозае дарк кардааст, ва кӯҳҳоро ба тарозуҳо ва теппаҳоро бо тарозуҳо баркашидааст. тавозун?

2. Забур 65:7 - ки садои баҳрҳо, ғавғои мавҷҳои онҳо ва ғавғои мардумро ором мекунад.

Наҳум 3:9 Ҳабашистон ва Миср қувваи вай буданд, ва он беохир буд; Пут ва Лубим ёварони ту буданд.

Эфиопия ва Миср ба Наҳум қуввати бепоён доданд, дар ҳоле ки Пут ва Лубим ҳамчун ёварони ӯ амал мекарданд.

1. Қувваи мо аз Худост - Наҳум 3:9

2. Қудрати ягонагӣ - Наҳум 3:9

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Воиз 4:12 - Ва агар яке бар ӯ ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат хоҳанд кард; ва сими сегона зуд канда намешавад.

Наҳум 3:10 Бо вуҷуди он ки вай бурда шуд, вай ба асирӣ рафт; фарзандони вай низ дар сари ҳамаи кӯчаҳо пора-пора шуданд; ва барои мардони гиромии вай қуръа партофтанд, ва ҳамаи бузургони вай дар занҷирҳо баста шуданд.

Шаҳри Нинве забт карда шуд ва сокинони он асир шуданд. Фарзандони хурдсоли он кушта шуданд ва мардони гиромӣ ва бузургони он занҷирбанд шуданд.

1. Адолат ва доварии Худо дар ҳама ҳолат ҷой дорад.

2. Оқибати гуноҳ сахт ва натиҷааш дилгиркунанда аст.

1. Ишаъё 53:6 Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаем; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Наҳум 3:11 Ту низ маст хоҳӣ шуд: пинҳон хоҳӣ шуд, аз душман қувват хоҳӣ ҷӯяд.

Наҳум аз оқибатҳои гуноҳ ҳушдор медиҳад, ки мастӣ ва ноамнии душманонро дар бар мегирад.

1. Хавфи гуноҳ - Огоҳӣ барои баррасии оқибатҳои интихоби мо.

2. Қувваи Худо - Ёдоварӣ аст, ки ба ҷои қудрати худамон амниятро аз Худо ҷустуҷӯ кунем.

1. Масалҳо 20:1 - "Шароб масхара аст, нӯшокии сахт хашмгин аст; ва ҳар кӣ ба он фирефта шавад, доно нест".

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд."

Наҳум 3:12 Ҳама қалъаҳои ту мисли дарахтони анҷир бо анҷири аввал пухта хоҳанд шуд; агар онҳо ларзонанд, ҳатто ба даҳони хӯранда хоҳанд афтод.

Калъахои душман ба осонӣ вайрон мешаванд, мисли анчири пухтарасида, ки хангоми таконзан ба дахони хурдананда меафтад.

1. Қувваи дарахти анҷири ларзон: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Тақвияти имони мо дар замонҳои душвор: меваи вафодорӣ.

1. Матто 11:12 - "Ва аз айёми Яҳёи Таъмиддиҳанда то ҳоло Малакути Осмон ба зӯроварӣ дучор мешавад, ва зӯроварон онро ба зӯрӣ мегиранд."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Наҳум 3:13 Инак, қавми ту дар миёни ту занонанд; дарвозаҳои замини ту ба рӯи душманонат кушода хоҳанд шуд; оташ панҷараҳои туро фурӯ хоҳад бурд.

Мардуми диёр осебпазир аст ва дарвозаҳо ба рӯи душман боз аст. Шаҳр бемуҳофизат буда, онро ба харобӣ боз мегузорад.

1. Муҳофизати Худо дар замонҳои номуайян

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Забур 91:4 - Туро бо парҳои худ бипӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ дошт;

Наҳум 3:14 Обҳои худро барои муҳосира кашед, қалъаҳои худро мустаҳкам кунед: ба гил даромада, хокро поймол кунед, кӯраи хиштро мустаҳкам кунед.

Ин гузаргоҳ ба мустаҳкам кардани қалъаҳо ва таҳкими мудофиа дар омодагӣ ба муҳосира ташвиқ мекунад.

1. Бартараф кардани душвориҳо тавассути таҳкими имони мо

2. Омода бошед: Мустадкам намудани мудофиаи мо аз муцобили даъ-ватдо

1. Масалҳо 22:3 - Оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

2. Эфсӯсиён 6:10-17 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Наҳум 3:15 Дар он ҷо оташ туро хоҳад бурд; шамшер туро хоҳад бурида, мисли кирми саратон бихӯрад;

Оташи доварии Худованд бадкорон ва нофармононро фурӯ хоҳад бурд.

1. Оқибатҳои беитоатӣ - Наҳум 3:15

2. Доварии одилонаи Худованд - Наҳум 3:15

1. Ирмиё 5:14 - "Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: азбаски ту ин суханро гуфтай, инак, Ман суханони Худро дар даҳони ту оташ мегардонам, ва ин қавмро ҳезум хоҳад кард, ва он онҳоро хоҳад хӯрд".

2. Масалҳо 6:30-31 - "Одамон дуздро беэътиной намекунанд, агар ӯ дуздӣ кунад, то ки ҳангоми гуруснагӣ худро сер кунад. Аммо вақте ки ӯ пайдо мешавад, бояд ҳафт маротиба барқарор кунад; вай бояд тамоми дороии худро аз даст диҳад. хона».

Наҳум 3:16 Тоҷирони худро бар ситораҳои осмон зиёд кардай: кирми саратон вайрон мешавад ва гурехта меравад.

Тоҷирон то андозае зиёд шудаанд, ки аз ситораҳои осмон бузургтар аст ва он тоҷирон дар баробари харобшавӣ ва гурехтан осебпазиранд.

1. Хатари аз ҳад зиёд хасис шудан

2. Заруратӣ фурӯтанӣ дар тиҷорат

1. Масалҳо 11:28 - Ҳар кӣ ба сарвати худ таваккал мекунад, фурӯ хоҳад рафт, вале одил чун шоха мешукуфад.

2. Луқо 12:16-21 - Ва ӯ ба онҳо масале нақл карда, гуфт: «Замини марди сарватманд фаровон ҳосил дод; Ва ӯ дар дили худ фикр карда, гуфт: «Чӣ кор кунам, зеро ҷои барои рафтан надорам. меваҳои маро бидеҳ? Ва гуфт: «Инро хоҳам кард: анборҳои худро вайрон карда, бузургтарашро бино мекунам; ва дар он ҷо тамоми меваҳо ва дороии худро медиҳам. Ва ман ба ҷони худ хоҳам гуфт: "ҷон! ором бош, бихӯр, бинӯш ва шодӣ кун. Аммо Худо ба вай гуфт: «Эй нодон, ҷони ту ин шаб аз ту талаб карда мешавад; пас он чизҳое ки ту додай, аз они кист? Чунин аст касе ки барои худ ганҷ ҷамъ мекунад, вале дар назди Худо бой нест.

Наҳум 3:17 Тоҷҳои ту мисли малаххо ҳастанд, ва сардорони шумо мисли малаххои бузург, ки дар рӯзи сард дар чарогоҳ ӯрду мезананд, вале вақте ки офтоб мебарояд, гурезанд, ва макони онҳо маълум нест.

Қудрат ва қудрати мардумро ба малаху малах монанд мекунанд, ки мунтазам пайдо мешаванд, вале ҳангоми тулӯи офтоб зуд аз байн мераванд ва макони будубоши онҳо номаълум мешавад.

1. Гузариши қудрат: Санҷиши Наҳум 3:17

2. Ҳеҷӣ амният: Фаҳмидани аҳамияти Наҳум 3:17

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷост. дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Масалҳо 27:1 - «Бо фардо фахр накун, зеро намедонӣ, ки рӯз чӣ меорад».

Наҳум 3:18 Чӯпонони ту, эй подшоҳи Ашшур, хобидаанд; бузургони ту дар хок сокин хоҳанд шуд; қавми ту бар кӯҳҳо парокандаанд, ва касе онҳоро ҷамъ намекунад.

Чӯпонони подшоҳи Ашшур хобидаанд, дар ҳоле ки халқаш пароканда ва беҳифозат аст.

1. Хавфи роҳбарии танбалӣ

2. Нигоњубини Худованд ба осебпазирону мазлумон

1. Ҳизқиёл 34:2-4 - «Эй писари одам, бар зидди чӯпонони Исроил нубувват кун; нубувват кун ва ба онҳо, ҳатто ба чӯпонон бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: «Эй чӯпонони Исроил, ки худро мечаронданд! Магар чӯпонҳо гӯсфандонро намехӯранд, шумо фарбеҳро мехӯред, пашм мепӯшед, фарбеҳро мекушед, аммо ба гӯсфанд намехӯред.

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ бардошта, бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард.

Наҳум 3:19 Шифои захми ту нест; захми ту сахт аст: ҳар кӣ ҷафои туро мешунавад, бар ту кафкӯбӣ хоҳад кард: зеро ки шарорати ту ҳамеша бар сари кист?

Бадгории мардум ба дуру дароз пахн шудааст ва ба он даво намеёбад.

1. Оқибатҳои бадкорӣ: Чӣ гуна беэътиноӣ кардан ба вазифаи ахлоқии мо ба ҳалокат мебарад

2. Мубориза бо натиҷаҳои амалҳои мо: эътироф ва эътирофи таъсири интихоби мо

1. Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Боби 1 Ҳабаққуқ аз он оғоз мешавад, ки пайғамбар аз Худо дар бораи беадолатӣ ва зӯроварӣ дар Яҳудо мебинад, оғоз мешавад. Дар ин боб муколамаи Ҳабакқук бо Худо ва вокуниши Худо омӯхта шуда, мавзӯъҳои имон, адолат ва ҳокимияти Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Ҳабакқук изтироб ва ошуфтагии худро аз зӯроварӣ ва беадолатӣ дар Яҳудо баён мекунад. Ӯ савол медиҳад, ки чаро Худо ба бадӣ таҳаммул мекунад ва чаро Ӯ барои ба амал овардани адолат дахолат намекунад (Хабакқуқ 1:1-4).

Параграфи 2: Худо ба нолаи Ҳабаққуқ посух медиҳад, ки нақшаи худро барои эҳё кардани бобилиён, як халқи бераҳм ва тавоно, то бар Яҳудо доварӣ кунад. Бобулиён ҳамчун бераҳм ва тарсу ҳарос тасвир шудаанд, ки бо зӯроварӣ ва забтҳои худ машҳуранд (Ҳабакқуқ 1:5-11).

Параграфи 3: Ҳабакқук дар посух ба ваҳйи Худо, адолати истифодаи халқи шарир ба мисли Бобилро барои ҷазо додани миллати камтар шарир зери

шубҳа мегузорад. Ӯ дар бораи такаббурии бобилиён ва одати онҳо дар саросари халқҳо, забт кардан ва ғорат кардани онҳо нигаронӣ мекунад (Ҳабакқуқ 1:12-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Ҳабаққуқ муколамаи пайғамбар бо Худоро тасвир мекунад, ки дар бораи беадолатӣ ва зӯроварӣ дар Яҳудо сухан меравад.

Ғамхории Ҳабаққуқ ва пурсиш аз Худо дар бораи беадолатӣ дар Яҳудо.
Ҷавоби Худо, ки нақшаи Ӯро барои эҳё кардани Бобилиён барои доварӣ ошкор мекунад.
Нигаронии Ҳабаққук дар бораи адолати истифодаи халқи шарир барои ҷазо додани як шарир камтар.

Ин боби Ҳабаққуқ аз он оғоз мешавад, ки пайғамбар дар бораи зӯроварӣ ва беадолатие, ки дар Яҳудо мебинад, изтироб ва ошуфтагии худро баён мекунад. Ӯ мепурсад, ки чаро Худо ба чунин кори нодуруст таҳаммул мекунад ва чаро Ӯ барои ба амал овардани адолат дахолат намекунад. Дар ҷавоб, Худо нақшаи худро ошкор мекунад, ки бобилиёнро, як халқи бераҳм ва тавоноро эҳё кунад, то бар Яҳудо доварӣ кунад. Бобулиён ҳамчун бераҳм ва даҳшатнок тасвир шудаанд, ки бо зӯроварӣ ва забтҳои худ машҳуранд. Дар навбати худ, Ҳабакқук адолати истифодаи халқи шарир ба монанди Бобилро барои ҷазо додани халқи камтар шарир зери шубҳа мегузорад. Вай аз такаббурии бобулихо ва майли онхо ба забт ва горат кардан нигарони мекунад. Ин боб мавзӯъҳои имон, адолат ва ҳокимияти Худоро омӯхта, муборизаи Ҳабакқукро барои фаҳмидани роҳҳои Худо дар муқобили беадолатӣ нишон медиҳад.

Ҳабаққуқ 1:1 Боре, ки Ҳабаққуқи набӣ дид.

Ин порча дар бораи бори набии Ҳабаққуқ аст.

1. Бори Паёмбар: Даъват ба зиндагии бовафо

2. Посухи Худованд ба бори паёмбар: зуҳури ҷалоли ӯ

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Ҳабаққуқ 1:2 Эй Парвардигори ман, то ба кай гиря кунам, ва Ту нахоҳӣ шунид! ҳатто ба сӯи ту фарьёд зан, ва ту наҷот намеёбӣ!

Худо моро мешунавад, ҳатто дар вақти ранҷу азоб.

1. Дар ранҷу азоб ба Худо нидо кардан: Умед дар замони тангӣ

2. Фарёди содиқи Ҳабаққук: Дар заъфи худ қувват ёфтан

1. Забур 34:17-19 - Ҳангоме ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2. Марсияҳо 3:21-23 - Аммо ман инро ба ёд меорам ва аз ин рӯ умедворам: аз муҳаббати бузурги Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмдилии Ӯ ҳеҷ гоҳ суст намешавад.

Ҳабаққуқ 1:3 Чаро ба ман шарорат нишон медиҳӣ ва ба ман шикоят мекунӣ? зеро ки ғанимат ва зӯроварӣ пеши ман аст;

Ин порча дар бораи муборизаҳои ҳаёт ва чӣ гуна Худо ҳатто дар лаҳзаҳои душвор ҳузур дорад, инъикос мекунад.

1. "Умеди Худо дар замонҳои душвор"

2. «Қуввати имони Ҳабакқуқ дар душвориҳо»

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

Ҳабаққуқ 1:4 Бинобар ин шариат суст шудааст, ва доварӣ ҳеҷ гоҳ ба амал намеояд, зеро ки шарир одилонро иҳота мекунад; бинобар ин ҳукми нодуруст пайдо мешавад.

Қонун беэътиноӣ мекунад ва адолат пойдор намегардад, зеро шарирон адолати одил ва фосиқро ситам мекунанд.

1: Адолати Худо комил аст ва инкор карда намешавад.

2: Мо бояд ба адолат хидмат кунем ва одилонро муҳофизат кунем.

1: Масалҳо 21:15 - Вақте ки адолат амал мекунад, он одилро шод мегардонад, вале бадкоронро даҳшат меорад.

2: Isaiah 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

Ҳабаққуқ 1:5 Инак, дар миёни халқҳо, ва бо тавоққӯҳ нигаред, ва дар тааққубовар: зеро ки Ман дар айёми шумо коре хоҳам кард, ки шумо, гарчанде ки ба шумо гуфта шавад, бовар намекунед.

Ин порча дар бораи кори мӯъҷизаи Худо сухан меронад, ки дар замони ҳозира анҷом дода мешавад ва он чунон аҷиб хоҳад буд, ки одамон ба он бовар карда наметавонанд.

1. "Мӯъҷизаҳои Худо: Шумо чӣ намерасад?"

2. "Мӯъҷизаҳои Худо: Вакти бовар кардан расидааст!"

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Юҳанно 4:48 - «Агар шумо аломот ва мӯъҷизот набинед, - гуфт Исо, - шумо ҳеҷ гоҳ имон намеоваред.

Ҳабаққуқ 1:6 Зеро, инак, Ман калдониёнро, яъне он халқи талх ва шитобкорро, ки дар тамоми замин гаштугузор мекунанд, ба миён меорам, то ки масканҳои аз они онҳо набударо тасарруф кунанд.

Ин порча Худо тасвир мекунад, ки калдониёнро, халқе, ки талх ва шитобкоранд, эҳё кард, то дар замин гузар кунанд ва хонаҳои ба онҳо тааллуқ надоштаро соҳиб шаванд.

1. Хавфи бадгумонӣ ва стереотипҳо

2. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 10: 5-7: "Эй Ашшур, асои хашми Ман, ва асо дар дасти онҳо хашми Ман аст. Ман ӯро бар зидди халқи риёкор мефиристам, ва бар зидди қавми ғазаби Худ ба вай хоҳам дод. фармон диҳад, то ғанимат бигирад, ва тороҷро бигирад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад, аммо ӯ ин тавр намегӯяд ва дилаш чунин фикр намекунад, балки дар дили ӯ ҳаст, ки халқҳоро несту нобуд созад. чанд не».

2. Румиён 9:14-18: "Пас чӣ гӯем? Оё дар назди Худо ноинсофӣ ҳаст? Худо накунад. Зеро ба Мусо гуфтааст: "Ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат мекунам ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард. раҳм хоҳад кард.Пас на аз ҷониби касе, ки мехоҳад ва на аз давида, балки аз Худо раҳм мекунад.Зеро Навиштаҳо ба Фиръавн гуфта шудааст: "Ман туро барои ҳамин эҳьё кардаам, то ки Худро нишон диҳам. қувват дар ту бошад, ва исми Ман дар тамоми замин мавъиза шавад; бинобар ин ба ҳар кӣ раҳм кунад, марҳамат мекунад ва ҳар киро хоҳад, сахтгир мекунад».

Ҳабаққуқ 1:7 Онҳо даҳшатнок ва даҳшатноканд: доварӣ ва шаъну шарафи онҳо аз худ хоҳад буд.

Мардум даҳшатнок ва даҳшатноканд ва доварӣ ва шаъну шарафи онҳо аз дарун аст.

1. Қудрати худмуайянкунӣ

2. Масъулияти худшиносӣ

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Масалҳо 16:9 - Одамон дар дили худ роҳи худро ба нақша мегиранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

Ҳабаққуқ 1:8 Аспҳои онҳо низ аз палангҳо тезтар ва аз гургони шом шадидтаранд; мисли уқобе, ки ба хӯрдан шитоб мекунад, парвоз хоҳанд кард.

Душманони Худо зуд ва тавоноанд.

1: Мо бояд дар муқобили ихтилофҳои зиёд ба Худо такя кунем.

2: Мо бояд дар муқобили васвасаҳои қудрат ва ғурур ҳушёр бошем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат, ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Ҳабаққуқ 1:9 Ҳама барои зӯроварӣ хоҳанд омад: чеҳраҳои онҳо мисли шамоли шарқ баланд хоҳад шуд, ва асиронро мисли рег ҷамъ хоҳанд кард.

Ҷазои Худо барои бадиҳои халқаш зуд ва амиқ хоҳад буд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, то ба аҳкоми Худо итоат кунем ё бо оқибатҳои ғазаби Ӯ рӯ ба рӯ шавем.

2: Мо бояд ба Худо рӯй оварем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем, то аз доварии одилонаи Ӯ наҷот ёбем.

1: Isaiah 59:2 - Аммо гуноҳҳои шумо туро аз Худои худ ҷудо кард; гуноҳҳои шумо рӯи Ӯро аз шумо пинҳон кардааст, то нашунавад.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, барои касе, ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳабаққуқ 1:10 Ва подшоҳонро масхара хоҳанд кард, ва мирон барои онҳо масхара хоҳанд шуд; онҳо ҳар як қалъаро тамасхур хоҳанд кард; зеро ки онҳо хок ҷамъ карда, онро хоҳанд гирифт.

Мардум подшоҳон ва амиронро масхара хоҳанд кард, ва ҳама қалъаҳоро масхара хоҳанд кард.

1. Қувваи тамасхур: Фаҳмидани таъсири тамасхур

2. Саркашӣ аз эҳтиром: рад кардани қудрати тавоно

1. Масалҳо 14:9 - Беақлҳо гуноҳро масхара мекунанд, аммо дар миёни одилон илтифот ҳаст.

2. Ишаъё 5:14-15 - Бинобар ин, дӯзах васеъ шуда, даҳони худро беандоза кушод: ва ҷалоли онҳо, ва шумораи онҳо, ва ҳашамати онҳо, ва ҳар кӣ шодӣ мекунад, ба он фуруд меояд. Ва марди бадрафтор фурӯ хоҳад шуд, ва марди тавоно фурӯтан хоҳад шуд, ва чашмони бузургон хор хоҳад шуд.

Ҳабаққуқ 1:11 Он гоҳ ақидаи ӯ дигар хоҳад шуд, ва ӯ гузашт ва васваса карда, қудрати худро ба худои худ нисбат медиҳад.

Ҳабаққуқ аз оқибатҳои бутпарастӣ ва эътимод ба худоёни козиб огоҳ мекунад.

1: Мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба худоёни козиб.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба васвасаи ваъдаҳои худоёни козиб ва бутҳо дучор нашавем.

1: Такрори Шариат 4:15-19 - Пас, худатонро эҳтиёт кунед; зеро ки дар рӯзе, ки Худованд дар Ҳӯреб аз миёни оташ ба шумо гуфт, ҳеҷ мисоле надидаед: «Мабодо худро фосид кунед ва ҳайкали кандакорӣ, мисоли ҳар гуна сурат, шабеҳи мард ё занро созед. , Мисоли ҳар ҳайвони ваҳшие, ки дар рӯи замин аст, монанди ҳар мурғи болдор, ки дар ҳаво парвоз мекунад, Мисоли ҳар чизе, ки дар замин мехазад, монанди ҳар моҳие, ки дар обҳои зери замин аст: Ва

мабодо чашмони худро ба осмон боло накунӣ, ва ҳангоме ки офтоб ва моҳ ва ситорагонро дидӣ, ҳатто тамоми лашкари осмон ба онҳо саҷда намоӣ ва ба онҳо хизмат намоӣ, ки Худованд Худои ту ба онҳо тақсим кардааст. ҳамаи халқҳои зери тамоми осмон.

2: Румиён 1: 22-25 - Онҳо худро хирадманд эълон карда, беақл шуданд ва ҷалоли Худои бефаноро ба ҳайкате табдил доданд, ки ба одами фосид, ба паррандагон, чорпоён ва ҳайвоноти хазанда монанд шудааст. Бинобар ин, Худо онҳоро низ ба ҳавасҳои дилашон ба нопокӣ таслим кард, то ҷисми худро дар миёни худ хор гардонад: Он ки ҳақиқати Худоро ба дурӯғ табдил дод ва ба махлуқот бештар аз Офаридгор, ки то абад муборак аст, парастиш кард ва хидмат кард. . омин.

Ҳабаққуқ 1:12 Оё Ту аз абад нестӣ, эй Худованд Худои ман, Қуддуси ман? мо намемирем. Эй Худованд, онҳоро барои доварӣ муқаррар кардаӣ; ва эй Худои тавоно, онҳоро барои ислоҳ қарор додаӣ.

Худо ҷовидон аст ва довариаш адолат аст.

1. Повидонии Худо ва адолати Ӯ

2. Фаҳмидани ҳукм ва ислоҳи Худо

1. Забур 90:2 - Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар вақт замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардаӣ, ҳатто аз абад то абад, Ту Худо ҳастӣ.

2. Ишаъё 46:10 - Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз иҷро нашуда буд, эълон намуда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

Ҳабаққуқ 1:13 Ту чашмони поктар ҳастӣ аз дидани бадӣ ва ба шарорат нигоҳ карда наметавонӣ; чаро ту ба хиёнаткорон нигоҳ мекунӣ ва забонатро нигоҳ медорӣ, вақте ки шарир одами аз ӯ одилтарро мехӯрад?

Худо хеле пок аст, ки ба бадӣ ва беадолатӣ нигоҳ кунад, аммо зоҳиран дар ҷаҳон ба он таҳаммул мекунад.

1. Парадокси адолати Худо - омӯхтани шиддати байни қудсияти Худо ва иҷозати гуноҳи Ӯ дар ҷаҳон.

2. Чаро Худо ба бадӣ роҳ медиҳад? - фаҳмидани ниятҳо ва нақшаҳои Худо дар байни ранҷу азобҳои инсонӣ.

1. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ҳабаққуқ 1:14 Ва оё одамонро мисли моҳиёни баҳр, мисли ҳайвоноти хазандае, ки бар онҳо ҳукмрон нестанд, месозад?

Ҳабакқук мепурсад, ки чаро Худо ба одамон иҷозат медиҳад, ки бидуни қудрат зиндагӣ кунанд ва онҳоро мисли моҳии баҳр ва дигар махлуқот гардонад.

1. Ҳокимияти Худо дар ҳаёти инсон

2. Ҳукмронии Худо бар тамоми махлуқот

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд.

2. Айюб 12:7-10 - Аммо аз ҳайвонҳо пурс, ва онҳо туро таълим хоҳанд дод; мурғони осмон, ва онҳо ба ту хабар хоҳанд дод; ё буттаҳои замин, ва онҳо ба шумо таълим медиҳанд; ва моҳии баҳр ба шумо хабар хоҳад дод. Кист аз ҳамаи инҳо намедонад, ки дасти Худованд ин корро кардааст? Дар дасти у умри хар як мавчудоти зинда ва нафаси тамоми инсоният аст.

Ҳабаққуқ 1:15 Ҳамаро бо кунҷ бардошта, дар тӯри худ гирифта, дар кашолакунии худ ҷамъ мекунанд; бинобар ин шодӣ мекунанд ва шод мешаванд.

Мардум тӯъмаи худро бо кунҷ гирифта, дар тӯр гирифта, дар кашола ҷамъ мекунанд ва аз ин шодӣ ва шодӣ мекунанд.

1. Шод шудан аз наҷоти Худо

2. Шинохти ризқи Худо

1. Забур 20:4 - "Бигзор ӯ хоҳиши дили шуморо ба ту ато кунад ва ҳама нақшаҳоятро амалӣ гардонад".

2. Забур 37:4-5 - "Аз Худованд ҳаловат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кун, ва Ӯ ин корро хоҳад кард".

Ҳабаққуқ 1:16 Бинобар ин онҳо барои тӯри худ қурбонӣ мекунанд, ва барои кашолакунӣ бухур месузанд; зеро ки насиби онҳо фарбеҳ ва гӯшти онҳо фаровон аст.

Мардуми замони Ҳабаққуқ ба ҷои Худованд ба ихтирооти худ қурбонӣ мекунанд.

1. "Бартарияти Худо: баракати ибодати мӯъмин"

2. "Бути бардурӯғи худбоварӣ"

1. Матто 6:33-34 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Ирмиё 17:5 - "Худованд чунин мегӯяд: Малъун аст касе, ки ба одам таваккал мекунад ва ҷисмро қуввати вай месозад, ва дилаш аз Худованд рӯй мегардонад.

Ҳабаққуқ 1:17 Пас, оё онҳо тӯри худро холӣ карда, барои куштани халқҳо ҳамеша дареғ намедоранд?

Худо амалҳои бобилиёнро зери шубҳа мегузорад, ки ҳамеша одамонро дар пайи қудрат мекушанд.

1. Қудрати ниҳоии Худо аз ҳама қуввахои заминӣ бузургтар аст.

2. Худо касонеро, ки бо зӯроварӣ ва зулм ба қудрат металабанд, сабр намекунад.

1. Ишаъё 40:17-18 Ҳама халқҳо дар пеши назари Ӯ ҳеҷ ҳастанд, онҳо аз ҷониби Ӯ камтар аз ҳеҷ ва холӣ ҳисобида мешаванд.

2. Забур 33:13-15 Худованд аз осмон менигарад; тамоми фарзандони одамро мебинад; аз он чое, ки дар тахт нишастааст, ба тамоми сокинони замин менигарад.

Боби 2 Ҳабаққуқ муколамаи байни пайғамбар ва Худоро идома медиҳад. Ин боб пеш аз ҳама ба вокуниши Худо ба нигарониҳои Ҳабакқук тамаркуз мекунад ва як қатор изҳорот ё "мусоҳибаҳо" алайҳи бобилиён ва амалҳои гунаҳкоронаи онҳоро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳабаққуқ дастур медиҳад, ки рӯъёеро, ки ӯ бояд ошкор кунад, сабт кунад. Худо Ҳабаққуқро итминон медиҳад, ки рӯъё ҳатман амалӣ хоҳад шуд, гарчанде ки он вақт лозим аст. Ӯ аҳамияти имон ва саброро таъкид мекунад (Ҳабакқуқ 2:1–4).

Сархати 2: Худо бар зидди бобилиён як қатор "войборҳо" эълон мекунад, ки гуноҳҳои онҳо ва оқибатҳои онҳоро фош мекунад. «Войхо» хасисӣ, зуроварӣ ва истисмори дигаронро махкум мекунанд. Эълон карда мешавад, ки фоидаи ғайриқонунӣ ба даст овардаи онҳо қаноатмандии доимӣ ва бехатарӣ нахоҳад овард (Ҳабакқуқ 2:5-14).

Параграфи 3: Боб бо ёдоварии қудрат ва қудрати Худо хотима меёбад. Тасдиқ шудааст, ки замин аз дониши ҷалоли Худованд пур мешавад ва ҳама халқҳо дар ниҳоят қудрати Ӯро эътироф хоҳанд кард (Ҳабакқуқ 2:15-20).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2-уми китоби Ҳабаққуқ вокуниши Худоро ба нигарониҳои Ҳабаққуқ дар бар мегирад ва бар зидди бобилиён «вой» эълон мекунад.

Худо ба Ҳабаққук дастур медиҳад, ки рӯъёро бинависад ва аҳамияти имон ва интизории саброро таъкид мекунад.
Эълони «войҳои» бар зидди бобилиён, фош кардани гуноҳҳои онҳо ва оқибатҳои он.
Тасдиқи қудрат ва ҳокимияти Худо бо итминон, ки ҳамаи халқҳо қудрати Ӯро эътироф хоҳанд кард.

Ин боби Ҳабаққуқ муколамаи байни пайғамбар ва Худоро идома медиҳад. Он аз он оғоз мешавад, ки Худо ба Ҳабаққук дастур медиҳад, ки рӯъёеро, ки Ӯ ошкор мекунад, сабт кунад ва аҳамияти имон ва интизории саброро таъкид кунад. Сипас, Худо бар зидди бобилиён як қатор «мусибатҳо» эълон карда, гуноҳҳои онҳоро маҳкум мекунад ва оқибатҳои онҳоро ошкор мекунад. «Войҳо» тамаъҷӯй, зӯроварӣ ва истисмори бобилиёнро аз дигарон нишон дода, эълон мекунанд, ки фоидаи ғайриқонунӣ ба даст овардаи онҳо қаноатмандӣ ва амнияти пойдор нахоҳад овард. Ин боб бо ёдоварии қудрат ва ҳокимияти Худо ба итмом мерасад ва тасдиқ мекунад, ки замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд ва дар ниҳоят ҳамаи халқҳо қудрати Ӯро эътироф хоҳанд кард. Ин боб вокуниши Худоро ба ташвишҳои Ҳабаққук нишон

медиҳад ва дар бораи оқибатҳои амалҳои гуноҳкоронаи бобилиён фаҳмиш медиҳад.

Ҳабаққуқ 2:1 Ман дар посбонии худ истода, маро бар бурҷ мегузорам ва бедор хоҳам буд, то бубинам, ки ӯ ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоме ки мазаммат мешавам, чӣ ҷавоб медиҳам.

Ин порча дар бораи муҳим будани омодагии рӯҳонӣ барои қабул кардани паёми Худо ва ҷавоб додан ба ҳама гуна таънаҳо сухан меронад.

1. Қувваи омодагии рӯҳонӣ

2. Аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳушёр шудан

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо ба макрҳои иблис муқобилат карда тавонед.

2. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад;

Ҳабаққуқ 2:2 Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Рӯъёро бинавис ва онро бар мизҳо равшан кун, то ки касе ки онро мехонад, давида тавонад».

Худованд ба Ҳабаққуқ дастур дод, ки рӯъёеро бинависад, то ки онро ҳама бихонанд ва фаҳманд.

1. Қудрати навиштан барои муошират бо Каломи Худо

2. Чӣ тавр он чизеро, ки дар Китоби Муқаддас мехонем, зиндагӣ кардан мумкин аст

1. Масалҳо 3:3 - Бигзор марҳамат ва ростӣ туро тарк накунад: онҳоро ба гарданат бибанд; онҳоро дар сари суфраи дили худ бинавис:

2. 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст:

Ҳабаққуқ 2:3 Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд; гарчанде ки дер бошад ҳам, мунтазир бошед; зеро он бешубҳа меояд, дер нахоҳад монд.

Биниш бешубҳа амалӣ мешавад ва бояд интизор шавад.

1. Сабр дар интизори ваъдаи Худо

2. Вақти Худо комил аст

1. Румиён 8:25 - Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедвор бошем, мо онро босаброна интизорем.

2. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

Ҳабаққуқ 2:4 Инак, ҷони вай, ки боло аст, дар вай рост нест, балки одил ба воситаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард.

Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард, на бо ғурур.

1: Ҳаёти имон: одил бо имон зиндагӣ мекунад

2: Мағрурӣ: Монеа барои адолат

1: Румиён 1:17 - Зеро ки дар он адолати Худо аз имон барои имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

2: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

Ҳабаққуқ 2:5 Бале, азбаски вай бо шароб таҷовуз мекунад, вай одами мағрур аст ва дар хона нигоҳ намедорад, ки ҳаваси худро мисли дӯзах афзун мекунад, ва мисли марг аст, ва сер намешавад, балки ҳамаи халқҳоро назди Ӯ ҷамъ мекунад, ва ҷамъ мекунад. ба Ӯ тамоми мардум:

Ин порча дар бораи як шахси мағрур ва тамаъкор, ки дар пайи ҷамъ кардани сарват ва қудрат сухан меравад.

1. Хавфи тамаъ: Чаро ғурур ва худхоҳӣ ба ҳалокат мебарад

2. Баракати худдорӣ: Зиндагӣ бо қаноатмандӣ ва саховатмандӣ

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Қӯлассиён 3:5 - Пас, он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

Ҳабаққуқ 2:6 Оё ҳамаи инҳо дар ҳаққи ӯ масал ва масали таҳқиромез гуфта, нагӯянд: "Вой бар ҳоли касе, ки он чиро, ки нест, афзун мекунад"! чанд муддат? ва ба касе ки худро бо гили ғафс бор мекунад!

Ҳабаққуқ онҳоеро маҳкум мекунад, ки чизҳои аз они онҳо набударо дуздида, пур аз қарз мешаванд.

1. Лаънати тамаъ: Омӯзиши зиндагӣ дар доираи имконоти худ

2. Баракати қаноатмандӣ: Чӣ гуна бояд бидуни ҷамъ кардани қарз зиндагии қаноатбахш дошта бошад

1. Масалҳо 11:28 - Ҳар кӣ ба сарвати худ таваккал мекунад, фурӯ хоҳад рафт, вале одил чун шоха мешукуфад.

2. Луқо 12:15 - Ва ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест.

Ҳабаққуқ 2:7 Оё онҳо ногаҳон бархостанд, ки туро газанд, ва бедор, ки туро ба хашм оваранд, ва ту ғанимати онҳо хоҳӣ буд?

Худованд ҳушдор медиҳад, ки онҳоеро, ки халқи Ӯро ситам ва истисмор мекунанд, ҷазо хоҳанд дод.

1: Мо набояд аз ҳамватанамон баҳра барем ё зулм кунем, зеро Худованд онҳоеро, ки мекунанд, ҷазо хоҳад дод.

2: Мо бояд ба Худо ва қонунҳои Ӯ содиқ бошем ва боварӣ дошта бошем, ки адолати Ӯ пирӯз хоҳад шуд.

1: Масалҳо 3:31-32 - Ба одами зӯровар ҳасад набар ва ҳеҷ яке аз роҳҳои ӯро интихоб накун, зеро Худованд аз одами бадкор нафрат дорад, вале одилро ба эътимоди худ мегирад.

2: Хуруҷ 20:16 - Бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ надиҳед.

Ҳабаққуқ 2:8 Азбаски ту халқҳои зиёдеро ғорат кардаӣ, тамоми бақияи қавм туро ғорат хоҳанд кард; ба сабаби хуни одамон, ва барои зӯроварии замин, шаҳр ва ҳамаи сокинони он.

Худованд онҳоеро, ки ба дигарон зарар расонидаанд, ҷазо медиҳад.

1. Худо шариронро ҷазо медиҳад: Ҳабаққуқ 2:8

2. Адолати Худованд: Даравидани он чизе ки мо мекорем

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Ирмиё 17:10 - "Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ ато кунам".

Ҳабаққуқ 2:9 Вой бар ҳоли касе, ки ба хонаи худ тамаъ кардани тамаъҳои бад дорад, то лонаашро баланд кунад, то ки аз қудрати бадӣ раҳо ёбад!

Ҳабаққуқ аз чашмгуруснагӣ ва хатари кӯшиши баланд шудан аз дигарон барои наҷот ёфтан аз зарар огоҳ мекунад.

1. Хавфи тамаъ: Чӣ гуна тамаъ метавонад ба ҳалокат расонад

2. Бартараф кардани васвасаи тамаъ: Роҳ ба сӯи амнияти ҳақиқӣ

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Масалҳо 15:27 - Ҳар кӣ ба фоидаи худ ҳарис аст, хонаи худро ғамгин мекунад, аммо касе ки аз ришва нафрат дорад, зинда хоҳад монд.

Ҳабаққуқ 2:10 Ту дар бораи расвоии хонаи худ машварат карда, мардуми бисьёрро нест кардаӣ ва бар зидди ҷони худ гуноҳ кардаӣ.

Худо моро барои аъмоли гуноҳамон доварӣ хоҳад кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Огоҳӣ аз Ҳабаққуқ 2:10

2. Табиати доварии Худо: Фаҳмидани Ҳабаққуқ 2:10

1. Ишаъё 5:8-9, Вой бар ҳоли онҳое, ки хона ба хона мепайванданд ва киштзорро ба киштзор меафзоянд, то даме ки ҷой нест, ва шумо дар миёни замин танҳо сокин шавед. Дар гӯши ман Худованди лашкарҳо қасам хӯрдааст: «Бисёр хонаҳо хароб, хонаҳои калон ва зебо ва сокин хоҳанд буд.

2. Ҳизқиёл 18:20, ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ҳабаққуқ 2:11 Зеро ки санг аз девор фарьёд хоҳад зад, ва чӯбе аз чуб ба он ҷавоб хоҳад дод.

Ин оят дар бораи замоне сухан меравад, ки ҳатто чизҳои беҷон низ ҷалоли Худоро эълон мекунанд.

1. Қудрати шоҳиди хомӯш: чӣ гуна ҳатто ашёҳои беҷон ҷалоли Худоро эълон мекунанд

2. Фарёд аз деворҳо: А дар Ҳабаққуқ 2:11

1. Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад.

2. Румиён 1:18-20 - Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноадолатии одамон, ки ростиро дар ноинсофӣ нигоҳ медоранд, зоҳир мешавад.

Ҳабаққуқ 2:12 Вой бар ҳоли касе, ки шаҳреро бо хун бино мекунад ва шаҳрро бо шарорат устувор мекунад!

Ҳабаққуқ-пайғамбар ҳушдор медиҳад, ки шаҳр ё шаҳреро бо хунрезӣ бунёд накунанд ва онро бо беадолатӣ бунёд кунанд.

1. Нархи пешрафт: Сохтмон ва барҳам задан

2. Оқибатҳои беадолатӣ: Огоҳӣ аз Ҳабакқук

1. Масалҳо 14:31 - Ҳар кӣ ба камбағалон ситам мекунад, нисбат ба Офаридгори худ нафрат мекунад, аммо ҳар кӣ ба мискин меҳрубонӣ мекунад, Худоро эҳтиром мекунад.

2. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

Ҳабаққуқ 2:13 Инак, оё аз ҷониби Худованди лашкарҳо нест, ки қавм дар оташ заҳмат хоҳанд кашид, ва мардум барои ботил хаста шаванд?

Худо моро даъват мекунад, ки ба қадри имкон кор кунем, новобаста аз он ки натиҷааш чӣ мешавад.

1: Вазни кори беҳуда - Ҳабаққуқ 2:13

2: Барои ҷалоли Худо кор кардан - Қӯлассиён 3:23

1: Воиз 2:22-23

2:1 Қӯринтиён 10:31

Ҳабаққуқ 2:14 Зеро ки замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

Замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

1. Ҳузури Худо: Чӣ гуна дониши ҷалоли Ӯ метавонад заминро пур кунад

2. Устувории Худо: Чӣ гуна ваъдаҳои Ӯ бефосила боқӣ мемонанд

1. Ишаъё 11:9 Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман осеб нахоҳанд дод ва хароб нахоҳанд кард, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

2. Забур 71:19 - Муборак бод номи пурҷалоли Ӯ то абад; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур шавад! Омин ва омин!

Ҳабаққуқ 2:15 Вой бар ҳоли касе ки ба ёри худ нӯшонда, шишаи худро ба ӯ меандозад ва ӯро низ маст мекунад, то ки ба аврати онҳо нигоҳ кунӣ!

Дар порча бар зидди додани машруботи спиртӣ ба дигарон сухан меравад, то аз онҳо истифода баранд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аз дигарон истифода накунем, то хоҳишҳои худро қонеъ кунем.

2: Мо бояд ҳамеша дар бораи некӯаҳволии ҳамсояҳоямон бошем ва ҳеҷ гоҳ онҳоро ба зарар нарасонем.

1: Ғалотиён 5:13 - Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; Фақат озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед.

2: Эфсӯсиён 4:27-28 - Ба иблис ҷой надиҳед. Бигзор дуздӣ дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба ниёзманд бидиҳад.

Ҳабаққуқ 2:16 Ту аз ҷалол шармсор шудай; ту низ бинӯш, ва бигзор ҷанозаи ту кушода шавад; косаи дасти рости Худованд ба ту гардонда хоҳад шуд, ва ҷалоли ту нафратангез хоҳад буд.

Доварии Худованд бар касоне хоҳад омад, ки аз нангу ҷалол пур шудаанд.

1. Ҷоми адолати Худо: Даъват ба тавба

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: Оқибатҳои шарм ва ҷалол

1. Румиён 2:5-8 Доварии одилонаи Худо

2. Ғалотиён 6:7-8 Даравидани он чизе, ки кас мекорад

Ҳабаққуқ 2:17 Зеро ки зӯроварии Лубнон туро фаро хоҳад гирифт, ва ғанимати ҳайвоноти ваҳшӣ, ки онҳоро аз хуни одамон ва зӯроварии замин, шаҳр ва тамоми сокинони он ба ҳарос андохтааст.

Зӯроварии Лубнон ба сари онҳое хоҳад расид, ки ба дигарон зӯроварӣ карда, чизеро, ки аз они онҳо нест, гирифтаанд.

1: Мо бояд оқибатҳои амалҳои худро дар хотир дошта бошем ва кӯшиш кунем, ки дигарон дуруст рафтор кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки сулҳҷӯ бошем ва барои хотима додан ба зӯроварӣ дар ҷомеаҳои худ кӯшиш кунем.

1: Матто 5:9 - "Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо писарони Худо хонда хоҳанд шуд".

2: Румиён 12:18 - "Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед."

Ҳабаққуқ 2:18 Аз ҳайкали кандакорӣ чӣ фоида дорад, ки созандаи он онро кандааст? ҳайкали гудохта ва муаллими дурӯғ, ки созандаи кори худ ба он бовар мекунад, то бутҳои гунг созад?

Ҳабакқук арзиши бутпарастиро зери шубҳа мегузорад, ки ин таълимоти бардурӯғ ва эътимод ба чизест, ки наметавонад сухан гӯяд ё кӯмак кунад.

1. Қимати ибодати ҳақиқӣ бар ибодати ботил

2. Таваккул ба Худо ба ҷои бутҳои ботил

1. Ишаъё 40:18-20 "Пас Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ба Ӯ чӣ монанд мекунед? Коргар ҳайкали кандакориро гудохта, заргар онро бо тилло паҳн мекунад ва занҷирҳои нуқра меандозад. Он ки Ончунон фақир аст, ки ҳадияе надорад, дарахтеро интихоб мекунад, ки пӯсида нахоҳад буд; Ӯ барои ӯ коргари маккоре меҷӯяд, то ҳайкали накандашуда созад, ки ба ҷунбиш наояд.

2. Ирмиё 10: 8-9 "Аммо онҳо тамоман бераҳмона ва аблаҳанд: ганҷ таълимоти ботил аст. Нуқраи табақҳо аз Таршиш ва тилло аз Уфоз, кори коргар ва дастони асосгузор: кабуд ва бунафш либоси онхост: хамаи онхо кори одамони маккор аст».

Ҳабаққуқ 2:19 Вой бар ҳоли касе, ки ба ҳезум мегӯяд: "Бедор шав"; ба санги гунг, Бархез, таълим хоҳад дод! Инак, бо зару нуқра гузошта шудааст ва дар миёни он нафасе нест.

Худованд касонеро, ки ба бутҳои беҷон имон меоваранд, мазаммат мекунад.

1: Мо набояд ба бутҳо ва дороиҳои моддӣ таваккал кунем, балки ба Худованд таваккал кунем.

2: Имони мо бояд дар Каломи Худо реша гирад, на дар чизҳои ҷисмонӣ, ки аз байн хоҳанд рафт.

1: Isaiah 44: 9-20 - Онҳое, ки ҳайкали кандакорӣ месозанд, ҳама беҳуда ҳастанд ва чизҳои қиматбаҳои онҳо фоида нахоҳанд дод.

2: Ирмиё 10:3-5 - Зеро ки урфу одатҳои халқҳо беҳуда аст; зеро кас аз чангал дарахт мебурад, кори дасти коргар, бо табар. Онро бо нуқра ва тилло оро медиҳанд; онро бо меху болга махкам мекунанд, то наафтад.

Ҳабаққуқ 2:20 Аммо Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ӯ хомӯш бошад.

Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст, ва тамоми замин бояд пеши Ӯ хомӯш бошад.

1. Омӯзиши эҳтиром кардани Худованд дар хомӯшӣ

2. Дар ҳузури Худованд оромиш пайдо кардан

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Ишаъё 57:15 - «Зеро он ки баланд ва баланд, ки дар абадият сокин аст, исми Ӯ муқаддас аст, чунин мегӯяд: Ман дар баландӣ ва муқаддас сокин ҳастам, ва инчунин бо он ки аз рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст. , барои эҳёи рӯҳи камбағалон ва зинда кардани дили мутаассир».

Боби 3-юми Ҳабаққуқ дуои Ҳабаққук аст, ки тарс ва эҳтироми ӯро нисбат ба қудрат ва ҳокимияти Худо ифода мекунад. Боб дар бораи амалҳои гузаштаи наҷотбахшии Худо инъикос мекунад ва марҳамат ва дахолати Ӯро дар шароити ҳозира меҷӯяд.

Сархати 1: Боб бо эътирофи обрӯ ва қудрати Худо Ҳабакқук оғоз мешавад. Вай намуди бузурги Худо, қобилияти Ӯ барои ба вуҷуд овардани доварӣ ва наҷот ва табиати ҳайратангези ҳузури Ӯро тасвир мекунад (Ҳабакқуқ 3:1-7).

Параграфи 2: Ҳабакқук амалҳои гузаштаи наҷот ва марҳамати Худоро нисбати халқи худ ба ёд меорад. Ӯ воқеаҳои мӯъҷизавии Хуруҷ, ҳузури Худоро дар вақти саргардонии биёбон ва пирӯзии Ӯ бар душманони Исроил ба хотир меорад (Ҳабакқуқ 3:8-15).

Параграфи 3: Боб бо изҳороти эътимод ва эътимод ба садоқати Худо анҷом меёбад. Ҳабакқук омодагии худро изҳор мекунад, ки ҳатто дар вазъияти душвор дахолати Худоро пурсаброна интизор шавад. Ӯ ба Худо такя мекунад ва эътироф мекунад, ки Худо қувват ва манбаи наҷоти ӯст (Ҳабакқуқ 3:16-19).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-юми Ҳабаққуқ дуои Ҳабаққук аст, ки дар он изҳори тарс аз қудрати Худо ва амалҳои пешинаи наҷоти Ӯ нақл мекунад.

Эътироф аз обрӯ, қудрат ва намуди бузурги Худо.
Ёдоварӣ аз амалҳои гузаштаи наҷот ва марҳамати Худо нисбати халқаш.
Эъломияи эътимод ва эътимод ба вафодории Худо, тасдиқи такя ба Ӯ.

Ин боби Ҳабаққуқ ҳамчун дуои пайғамбар хизмат мекунад ва изҳори тарс ва эҳтироми ӯро нисбат ба қудрат ва ҳокимияти Худо баён мекунад. Ҳабакқук обрӯ ва қудрати Худоро эътироф намуда, намуди бузурги Ӯ ва табиати ҳайратангези ҳузури Ӯро тавсиф мекунад. Сипас ӯ амалҳои гузаштаи наҷот ва марҳамати Худоро нисбат ба халқи худ ёдовар шуда, воқеаҳои мӯъҷизавии Хуруҷ, ҳузури Худо дар вақти саргардонии биёбон ва пирӯзии Ӯ бар душманони Исроилро ба ёд меорад. Ин боб бо изҳороти эътимод ва эътимод ба садоқати Худо анҷом меёбад. Ҳабакқук омодагии худро изҳор мекунад, ки

ҳатто дар вазъияти душвор дахолати Худоро пурсаброна интизор шавад. Ӯ такя ба Худоро тасдиқ мекунад ва эътироф мекунад, ки Худо қудрати ӯ ва сарчашмаи наҷоти ӯ аст. Ин боб дар бораи садоқати гузаштаи Худо инъикос мекунад ва марҳамат ва дахолати Ӯро дар шароити ҳозира меҷӯяд.

Ҳабаққуқ 3:1 Дуои Ҳабаққуқи набӣ бар Шигионот.

Дуои Ҳабаққуқ ба Худо дар тангӣ.

1: Новобаста аз озмоиш ё мусибат, Худо ҳамеша бо мо хоҳад буд ва қувват ва роҳнамоӣ хоҳад дод.

2: Вақтҳои душвор метавонанд дуо ва муносибати амиқтарро бо Худо ба вуҷуд оранд.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 46: 1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд».

Ҳабаққуқ 3:2 Эй Худованд, сухани Туро шунидам ва тарсидам: эй Худованд, кори Худро дар миёни солҳо эҳё кун, дар миёни солҳо маълум намо; дар ғазаб раҳмате ёд кун.

Ин порча дуоест ба Худо, ки аз Ӯ ба адолат ва меҳрубонӣ амал кунад.

1. Раҳмат ва адолати Худо: Чӣ гуна бояд дар мувозинат зиндагӣ кард

2. Боварӣ ба нақшаи Худо: Дуои Ҳабакқук барои ҳикмат

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ҳабаққуқ 3:3 Худо аз Теман ва муқаддас аз кӯҳи Форан омад. Села. Шаъну шарафи Ӯ осмонро фаро гирифт, ва замин пур аз ситоиши ӯ буд.

Ҷалол ва қудрати Худо ба тарзе зоҳир шуд, ки осмонҳоро фаро гирифт ва заминро аз ситоиш пур кард.

1. Аълоҳазрати Худо - Омӯзиши Ҳабаққуқ 3:3

2. Ҷавоби мо ба ҷалоли Худо - Омӯзиш аз Ҳабаққуқ 3:3

1. Хуруҷ 19:16-19 - ҷалоли Худо дар кӯҳи Сино зоҳир шуд

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад

Ҳабаққуқ 3:4 Ва дурахши Ӯ мисли нур буд; аз дасташ шохҳо мебаромад, ва дар он ҷо ниҳони қудрати ӯ буд.

Худо тавоно ва дурахшон аст ва ҷалоли Ӯ дар корҳои ӯ дида мешавад.

1. Қудрат ва ҷалоли Худо: Дурахшон дар корҳояш

2. Оғӯши бузургӣ ва аҷоиби офариниши Худо

1. Забур 19:1 - "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад".

2. Забур 104: 24 - "Эй Худованд, аъмоли Ту чӣ қадар гуногун аст! Ту ҳамаро бо ҳикмат офаридаӣ: замин аз сарвати Ту пур аст".

Ҳабаққуқ 3:5 Пеши ӯ вабо омад, ва аз пеши пойҳои ӯ ангиштҳои сӯзон берун баромад.

Вабо ва ангиштҳои сӯзон пеш аз ҳузури Худо буданд.

1. Қудрати беҳамтои Худо

2. Кафолат ва тавоноии ҳузури Худо

1. Ишаъё 30:30 - Ва Худованд овози пурҷалоли Худро ба гӯш хоҳад расонд, ва равшании бозуи Ӯро бо хашми ғазаби Ӯ ва бо алангаи оташи фурӯбаранда, бо парокандагӣ ва тӯфон нишон хоҳад дод. , ва жола.

2. Забур 18:7-12 - Он гоҳ замин ларзид ва ларзонд; тахкурсии куххо ба харакат даромад ва ба ларза даромад, зеро хашмгин буд. Дуд аз бинии вай баромад, ва оташ аз даҳони Ӯ фурӯ рафт; аз у ангиштхои дурахшанда берун меомаданд. Ба осмон хамида фуруд омад; торикии гафс зери пояш буд. Вай ба карруб савор шуда, парвоз мекард; зуд ба боли бод омад. Торикиро пӯшони худ кард, соябони худ абрҳои борони тираи осмон. Аз равшании ҳузури ӯ абрҳо, бо жола ва баркҳо пеш мерафтанд. Худованд аз осмон раъд зад; овози Таоло баланд садо дод.

Ҳабаққуқ 3:6 Ӯ истода, заминро чен кард, ва дида, халқҳоро пора-пора кард; ва кӯҳҳои ҷовидон пароканда шуданд, теппаҳои абадӣ саҷда карданд: роҳҳои Ӯ ҷовидонист.

Қудрат ва бузургии Худо абадӣ аст.

1: Қувваи Худо то абад пойдор аст

2: Имон ба Худои бетағйирнопазир

1: Забур 90:2 - "Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳаргиз замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардаӣ, аз абад то абад Ту Худо ҳастӣ".

2: Ибриён 13:8 - "Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст".

Ҳабаққуқ 3:7 Ман хаймаҳои Кушонро дар андӯҳ дидам, ва пардаҳои замини Мидён ба ларза афтоданд.

Ҳабаққуқ дид, ки хаймаҳои Кушон ва пардаҳои Мидьён аз азоб меларзиданд.

1. Вақте ки ҳаёт ба ту лимӯ медиҳад, лимонад тайёр кунед

2. Замони пурташвиш: Ҷустуҷӯи нерӯ дар душвориҳо

1. Юҳанно 16:33 - "Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо мусибатҳо хоҳед дошт. Аммо дилгир бошед; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам".

2. Румиён 5: 3-5 - "На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб сабрро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шуд».

Ҳабаққуқ 3:8 Оё Худованд аз дарёҳо ғазаб кард? Оё хашми ту бар зидди дарёҳо буд? Оё хашми ту бар баҳр буд, ки бар аспҳои худ ва аробаҳои наҷоти худ савор шудай?

Наҷот додани Худованд он қадар пурқувват аст, ки гӯё Ӯ ба аспҳо ва аробаҳои наҷот савор аст.

1. Чӣ тавр наҷоти Худо боздошташаванда аст

2. Рушди имон ба рӯзии Худо

1. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро намехӯрад. "

2. Забур 46:1-2 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд."

Ҳабаққуқ 3:9 Камони ту бараҳна шуд, мувофиқи қасамҳои қабилаҳо, ҳатто каломи ту. Села. Заминро бо дарёҳо шикофтӣ.

Худованд қудрат ва тавоноии худро бо дарёҳо тақсим кардани замин нишон медиҳад.

1. Қувваи Худованд: Манбаи тасаллӣ дар замонҳои душвор

2. Чӣ тавр имони Ҳабаққуқ ба Худо мӯъҷизаеро илҳом бахшид

1. Забур 46:1-3: "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба миёнаи баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳояш гурриш ва кафк мебарояд, гарчанде аз варами он куххо меларзанд.

2. Ишаъё 40:29: Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

Ҳабаққуқ 3:10 Кӯҳҳо туро диданд, ва ба ларза афтоданд; пур аз об гузашт; чуқур овози Худро бароварда, дастҳои худро боло бардоштанд.

Кӯҳҳо аз ҳузури Худо меларзиданд ва чуқурӣ аз тарс наъра мекарданд.

1. Бузургӣ ва қудрати Худо: Даъват ба тарс

2. Дарёфти умед ба нерӯи Худои таъоло

1. Хуруҷ 19:16-19 - Ҳузури Худо дар кӯҳи Сино

2. Забур 41:7 - Даъватҳои амиқ дар ғурри чашмаҳои обҳои шумо

Ҳабаққуқ 3:11 Офтоб ва моҳ дар манзили худ истоданд: аз нури тирҳои ту, ва аз дурахши найзаи дурахшони Ту рафтанд.

Офтобу моҳ дар посух ба тирҳо ва найзаҳои дурахши Худо истоданд.

1. Қудрати Худо бар табиат: Ҳабаққуқ 3:11

2. Ба кор андохтани қудрати Худо дар ҳаёти мо: Ҳабаққуқ 3:11

1. Еҳушаъ 10:12-14 - Офтоб дар миёнаи осмон истода, шитоб мекард, ки тақрибан як рӯз ғуруб накунад.

2. Ишаъё 40:25-26 - Пас Маро ба кӣ монанд мекунед ё ман баробар мешавам? мегӯяд муқаддас. Чашмони худро ба боло боло кунед, ва инак, ки ин чизҳоро офарид, ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун меоварад: Ӯ ҳамаро бо бузургии қудрати худ ном мебарад, зеро ки Ӯ дар қудрат қавӣ аст; касе ноком намешавад.

Ҳабаққуқ 3:12 Ту дар замин бо ғазаб гаштӣ, халқҳоро бо ғазаб кӯфтаӣ.

Ин порча ғазаби Худоро тасвир мекунад, ки Ӯ дар замин ҳаракат мекунад ва халқҳоро хирман мекунад.

1. Ғазаб ва раҳмати Худо: Ҳабаққуқ 3:12

2. Фаҳмидани хашми Худо: омӯзиши Ҳабаққуқ 3:12

1. Ишаъё 63:3-4 - Ман танҳо дар шаробкашӣ поймол шудаам; ва аз мардум касе бо Ман набуд; ва хуни онҳо бар либоси Ман пошида хоҳад шуд, ва Ман тамоми либоси худро доғ хоҳам кард.

2. Забур 2: 4-5 - Он ки дар осмон менишинад, ханда хоҳад кард: Худованд онҳоро масхара хоҳад кард. Он гоҳ бо хашми Худ ба онҳо сухан гӯяд, ва онҳоро дар хашми сахти худ ба хашм хоҳад овард.

Ҳабаққуқ 3:13 Ту барои наҷоти қавми худ берун омадаӣ, ҳатто бо тадҳиншудаи Худ, барои наҷот; Ту сарро аз хонаи бадкорон захмӣ кардаӣ, таҳкурсии гарданро ошкор кардаӣ. Села.

Худоро барои наҷоти халқи худ ва несту нобуд кардани бадкорон ситоиш мекунанд.

1. Наҷот ва ҳалокати Худо: Омӯзиши Ҳабаққуқ 3:13

2. Кашфи асос: Кори Худо дар Ҳабаққук 3:13

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Забур 71:12 - "Зеро ки мискинонро раҳо хоҳад кард, ки фарьёд мезананд, мискинонеро, ки касе надоранд, наҷот медиҳад".

Ҳабаққуқ 3:14 Бо асоҳои худ сари деҳоти ӯро задӣ; онҳо чун гирдбод берун омаданд, то ки маро пароканда кунанд; шодии онҳо мисли он буд, ки бенавоёнро пинҳонӣ бихӯранд.

Худо онҳоеро, ки худро баланд мебардоранд, фурӯтан мекунад ва ба мо аҳамияти фурӯтаниро хотиррасон мекунад.

1: Мо бояд фурӯтан бошем, зеро Худо ҳамеша дидгоҳ аст.

2: Мо набояд худро баланд бардорем, зеро Худост, ки моро боло мебарад.

1: Масалҳо 16:18, "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

2: Яъқуб 4:10, "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард".

Ҳабаққуқ 3:15 Ту бо аспҳои худ дар баҳр, аз тӯдаи обҳои бузург гузаштӣ.

Қудрати Худо беҳамто аст ва дар қобилияти Ӯ барои тақсим кардани обҳо дида мешавад.

1: Қудрати Худо беҳамто аст ва онро дар ҷудошавии Баҳри Сурх дидан мумкин аст.

2: Худо қодир аст, ки роҳе аз ҳеҷ роҳе созад, чунон ки Ӯ дар баҳри Сурх кард.

1: Хуруҷ 14:21-22 - Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва Худованд тамоми шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро ба ақиб ронд ва баҳрро хушк кард, ва обҳо тақсим шуданд.

2: Isaiah 43:16 - Чунин мегӯяд Худованд, ки роҳе дар баҳр, роҳе дар обҳои пурқувват месозад.

Ҳабаққуқ 3:16 Вақте ки ман шунидам, шикам ларзид; Аз ин овоз лабонам меларзид: пӯсида ба устухонҳоям даромад, ва дар худ меларзидам, то ки дар рӯзи мусибат ором ёбам; вақте ки ӯ назди мардум меояд, бо лашкари худ ба онҳо ҳамла хоҳад кард.

Ҳабаққуқ овозеро мешунавад, ки баданаш меларзад ва устухонҳояш пӯсида мешавад. Вакте ки истилогар ва аскаронаш ба суи мардум меоянд, аз тарси рузи нохуш меларзид.

1. Каломи Худо ва тарси Худованд - Тарси Ҳабакқук аз Каломи Худо чӣ гуна ҳаёти ӯро дигар кард

2. Дар рӯзи мусибат истироҳат кунед - Сафари Ҳабакқук аз тарс то истироҳат дар рӯзии Худо

1. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

Ҳабаққуқ 3:17 Ҳарчанд дарахти анҷир намешукуфад, ва дар токҳо мева нахоҳад дошт; меҳнати зайтун барбод хоҳад рафт, ва саҳроҳо гӯшт нахоҳанд дод; рама аз оғил бурида хоҳад шуд, ва дар оғилҳо гала нахоҳад буд.

Ҳарчанд вақтҳо душвор аст, садоқати Худо бетағйир боқӣ мемонад.

1: Вафодории Худо аз муборизаҳои мо бузургтар аст - Ҳабаққуқ 3:17

2: Ваъдаи Худо дар бораи садоқат бетағйир аст - Ҳабаққуқ 3:17

1: Марсияҳо 3: 22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо нестем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: садоқати ту бузург аст".

2: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Ҳабаққуқ 3:18 Аммо ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард, ва дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Сарфи назар аз вазъиятҳои душвор, Ҳабаққуқ аз Худованд, ки наҷоти ӯ аст, шодӣ мекунад ва шодӣ мекунад.

1. Шод шудан дар Худованд: Дар байни вазъиятҳои душвор шодӣ ёфтан

2. Худои наҷоти мо: Чӣ тавр дар Худованд шодӣ пайдо кардан мумкин аст

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, ва ҷомаи адолатро дар бар ман кардааст.

Ҳабаққуқ 3:19 Худованд Худо қуввати ман аст, ва Ӯ пойҳои маро мисли пойҳои хишт хоҳад кард, ва маро водор хоҳад кард, ки бар баландиҳои ман роҳ равам. Ба сарояндаи асбобхои тории ман.

Ҳабаққуқ эълон мекунад, ки Худованд Худо қуввати ӯст ва ба ӯ имкон медиҳад, ки дар баландӣ роҳ равад.

1. «Дар Худованд қувват ёфтан»

2. «Дар чойхои баланд кадам задан»

1. Ишаъё 40:31 - "Онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

2. Забур 18: 33-34 - "Пойҳои маро мисли пойҳои хиштҳо месозад, ва маро бар баландиҳоям мегузорад. Дастҳои маро ба ҷанг меомӯзад, то ки камони пӯлод аз дастҳои ман шикаста шавад".

Боби 1 Сафанё хабари доварӣ ва ҳалокати дарпешистодаро бар Яҳудо ва Ерусалим аз сабаби бутпарастӣ ва беитоатӣ ба Худо мерасонад. Дар ин боб ба ҷиддияти гуноҳи онҳо ва оқибатҳои бо онҳо дучор шудани онҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо эълони нияти Худованд барои нест кардани ҳама чиз аз рӯи замин оғоз мешавад. Худо эълон мекунад, ки Ӯ бар Яҳудо ва Ерусалим доварӣ хоҳад кард, ҳама осори парастиши Баалро нест мекунад ва онҳоеро, ки аз Ӯ рӯй гардондаанд, ҷазо хоҳад дод (Сафанё 1:1-6).

Сархати 2: Дар ин боб рӯзи омадани Худованд, замони ғазаб ва изтироби азимро тасвир мекунад. Он хашми шадиди Худовандро бар зидди онҳое, ки гуноҳ кардаанд ва ба худоёни козиб рӯ овардаанд, тасвир мекунад. Рӯзи Худованд ҳамчун замони зулмот, гиря ва ҳалокат тасвир шудааст (Сафанё 1:7-18).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Сафанё хабари доварӣ ва ҳалокати дарпешистодаро бар Яҳудо ва Ерусалим аз сабаби бутпарастӣ ва беитоатӣ ба Худо мерасонад.

Эълон кардани нияти Худо барои доварӣ бар Яҳудо ва Ерусалим барои бутпарастии онҳо.
Тавсифи рӯзи омадани Худованд, замони ғазаб ва изтироби азим.

Ин боби Сафанё бо эълони нияти Худованд барои доварӣ бар Яҳудо ва Ерусалим оғоз мешавад. Худо нақшаи худро эълон мекунад, ки ҳама чизро аз рӯи замин нест кунад ва онҳоеро, ки аз Ӯ рӯй гардонданд ва ба ибодати Баал машғуланд, ҷазо диҳад. Сипас боб рӯзи ояндаи Худовандро, замони ғазаб ва изтироби азимро тасвир мекунад. Он хашми шадиди Худовандро бар зидди онҳое, ки гуноҳ кардаанд ва ба худоёни козиб рӯ овардаанд, тасвир мекунад. Рӯзи Худованд ҳамчун замони торикӣ, гиря ва ҳалокат тасвир шудааст. Ин боб ба ҷиддии гуноҳи Яҳудо таъкид мекунад ва аз оқибатҳои дарпешистода, ки онҳо дар натиҷаи бутпарастӣ ва беитоатӣ ба Худо дучор мешаванд, ҳушдор медиҳад.

Сафанё 1:1 Каломи Худованд, ки ба Сафанё ибни Кушӣ, ибни Ҷадальё, ибни Амарьё, ибни Ҳизқиё, дар айёми Йӯшиёҳу ибни Омон, подшоҳи Яҳудо, нозил шуда буд.

Пешгӯии Сафанё ба Сафанё дар айёми подшоҳи Яҳудо Йӯшиёҳу дода шуд.

1. Каломи Худо ҳамеша сари вақт аст

2. Қудрати Каломи Худо барои тағир додани ҳаёт

1. Ишаъё 55:10-11 - Чунки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад, ва онро мерӯёнад ва шукуфта месозад, то ки ба коранда тухм диҳад, ва нон ба хӯранда:

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат

фоиданок аст: То марди Худо комил бошад ва ба ҳама некиҳо муҷаҳҳаз бошад. кор мекунад.

Сафаниё 1:2 Ман ҳама чизро аз рӯи замин комилан нобуд хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худо ҳама чизро дар рӯи замин нобуд мекунад.

1. Фаҳмидани ғазаби Худо

2. Ҳалокати гуноҳ

1. Румиён 12:19 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам, дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Сафаниё 1:3 Ман одам ва ҳайвони ваҳширо хоҳам бурд; Ман мурғони осмон, ва моҳиёни баҳр, ва васвасаҳоро бо шарирон хоҳам бурд, ва одамро аз замин маҳв хоҳам кард, мегӯяд Худованд.

Худованд тамоми мавҷудоти зиндаро нобуд хоҳад кард ва одамро аз замин нест хоҳад кард.

1. Ғазаби Худованд: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Эътироф кардани оқибатҳои бадӣ

1. Ишаъё 24:5-6 - Замин низ зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, ҳукмро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро вайрон карданд. Бинобар ин лаънат заминро фурӯ бурдааст, ва сокинони он хароб шудаанд; бинобар ин, сокинони замин сӯхтаанд, ва одамони кам мондаанд.

2. Ирмиё 25:29-30 - Зеро, инак, ман ба шаҳре, ки бо номи Ман хонда шудааст, ба овардани бадӣ шурӯъ мекунам, ва оё шумо комилан бечазо мемонед? Шумо бечазо нахоҳед монд, зеро ки Ман бар тамоми сокинони замин шамшер хоҳам хонд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Пас, бар зидди онҳо ҳамаи ин суханонро нубувват кун, ва ба онҳо бигӯ: «Худованд аз баланд наъра хоҳад кард, ва овози Худро аз макони муқаддаси худ берун хоҳад овард; вай бар манзили худ наъра хоҳад кард; вай мисли токзорон бар зидди тамоми сокинони замин нидо хоҳад дод.

Сафанё 1:4 Ман дасти Худро бар Яҳудо ва бар тамоми сокинони Ерусалим хоҳам дароз хоҳам кард; ва бақияи Баалро аз ин макон, ва номи камаримиёнро бо коҳинон маҳв хоҳам кард;

Худо Яҳудо ва Ерусалимро барои бутпарастиашон ҷазо хоҳад дод ва бақияи Баал ва коҳинонеро, ки ба ӯ хизмат мекунанд, нест хоҳад кард.

1. Бутпарастӣ ба ҳукми Илоҳӣ мебарад

2. Худо бутпарастиро таҳаммул намекунад

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳайкали кандакорӣ ва ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар зери замин аст, ё он чиро, насоз. дар оби зери замин аст, ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

2. Ишаъё 42:8 - Ман Худованд ҳастам; ин номи ман аст; ҷалоли Худро ба ҳеҷ каси дигар намедиҳам, ва ситоиши худро ба бутҳои кандакорӣ намедиҳам.

Сафанё 1:5 Ва онҳое ки лашкари осмонро дар болои бомҳо парастиш мекунанд; ва онҳое ки ба Худованд саҷда мекунанд ва қасам мехӯранд, ва ба Малкам қасам мехӯранд;

Дар ин порча намозгузороне зикр шудааст, ки ба Худованд савганд мехӯранд ва инчунин ба Малчам.

1. Муҳимияти парастиши танҳо Худованд.

2. Хатари парастиши худоёни дигар.

1. Такрори Шариат 6:4-5, "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

2. Ирмиё 10: 2-5, "Худованд чунин мегӯяд: "Роҳи халқҳоро наомӯзед, ва аз аломатҳои осмон ҳаросон нашавед, зеро халқҳо аз онҳо ба ҳарос афтодаанд, зеро ки урфу одатҳои қавмҳо ботил аст. Дарахтеро аз чангал бурида, бо дастони усто бо табар кор мекунанд, онро бо нукраю тилло оро медиханд, бо болгаю мех мебанданд, то харакат накунад, бутхояшон чун тарсончак дар майдони бодиринг аст. , ва онҳо сухан гуфта наметавонанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, зеро онҳо роҳ гашта наметавонанд.

Сафанё 1:6 Ва онҳое ки аз Худованд рӯй гардондаанд; ва онҳое ки Худовандро наҷустаанд ва Ӯро напурсидаанд.

Ин порча дар бораи касоне сухан меронад, ки аз Худо рӯй гардонданд ва ба ҷустуҷӯи Ӯ беэътиноӣ карданд.

1. Хатари рӯйгардонӣ аз Худо

2. Муҳимияти ҷустуҷӯи Худованд

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст.

2. Ирмиё 29:13 - Вақте ки шумо маро бо тамоми дили худ меҷӯед, Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт.

Сафаниё 1:7 Дар ҳузури Худованд Худо ором бош, зеро ки рӯзи Худованд наздик аст, зеро ки Худованд қурбонӣ омода кардааст, ба меҳмонони Худ амр кардааст.

Рӯзи Худованд наздик аст ва Худованд қурбонӣ омода кардааст.

1: Рӯзи Худованд меояд - Сафанё 1:7

2: Тайёрӣ ба қурбонии Худованд - Сафанё 1:7

1: Isaiah 53:10 - Аммо ба Худованд писанд омад, ки ӯро кӯфта кунад; вайро ғамгин кардааст: ҳангоме ки ҷони ӯро қурбонии гуноҳ мекунӣ, насли худро хоҳад дид, ва умри худро дароз хоҳад кард, ва хушнудии Худованд дар дасташ комёб хоҳад шуд.

2: Матто 26:26-28 - Ва ҳангоме ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора кард ва ба шогирдон дод ва гуфт: «Бигиред, бихӯред; ин бадани ман аст. Ва косаро гирифта, шукрона гуфт ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз он бинӯшед; Зеро ин аст хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисёриҳо барои омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.

Сафанё 1:8 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар рӯзи қурбонии Худованд, ки ман сарварон ва фарзандони подшоҳ ва ҳамаи онҳоеро, ки либоси бегона дар бар доранд, ҷазо хоҳам дод.

Дар рузи курбонии Худованд шахсонеро, ки либоси бегона мепушанд, чазо медихад.

1. Хатарҳои пӯшидани либоси бегона

2. Итоати дастуроти Худованд дар бораи либос

1. Ишаъё 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Такрори Шариат 22:5 - Зан набояд он чиро, ки ба мард тааллуқ дорад, напӯшад, ва на мард ҷомаи занро дар бар кунад, зеро ки ҳамаи ин корҳо дар назди Худованд Худои ту зишт аст.

Сафаниё 1:9 Дар ҳамон рӯз ҳамаи онҳоеро, ки ба остона ҷаҳанд, ва хонаҳои оғоёни худро аз зӯроварӣ ва макр пур мекунанд, ҷазо хоҳам дод.

Худо касонеро, ки дар хонаи хоҷагонашон зӯроварӣ ва фиребгарӣ мекунанд, азоб хоҳад дод.

1. Хатари фиреб ва зӯроварӣ дар хона

2. Оқибатҳои ноадолатӣ дар ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 5:3-5 - "Аммо дар миёни шумо набояд заррае ҳам ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ, ё тамаъкорӣ бошад, зеро ки инҳо барои халқи муқаддаси Худо номуносиб аст. сухани аблаҳона ё шӯхии дағалона, ки ҷои нест, балки шукргузорӣ аст. Зеро ба ин шумо боварӣ дошта метавонед: ҳеҷ як бадахлоқ, нопок ё тамаъкор, ки бутпараст нест, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад».

2. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

Сафанё 1:10 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, мегӯяд Худованд, — садои фарьёд аз дарвозаи моҳӣ, ва фарьёд аз дарвозаи дуюм, ва садои баланде аз теппаҳо хоҳад буд.

Худованд ба шаҳри Ерусалим доварӣ хоҳад овард, ва аз дарвоза ва теппаҳо изтироби азиме ба вуҷуд меорад.

1. Доварии омадани Худо

2. Огоҳии пурғавғо аз азоби Худо

1. Сафанё 1:10

2. Юил 2:1-2 Дар Сион карнай навох, ва дар кӯҳи муқаддаси ман бонги изтироб зан! Бигзор тамоми сокинони замин биларзанд, зеро ки рӯзи Худованд меояд; наздик аст.

Сафанё 1:11 Фарьёд кунед, эй сокинони Мактеш, зеро ки тамоми тоҷирон кушта шудаанд; ҳамаи онҳое ки нуқра мебардоранд, бурида мешаванд.

Ба сокинони Мактеш дастур дода шудааст, ки нола кунанд, зеро тамоми тоҷирон ва онҳое, ки нуқра доштанд, бурида шудаанд.

1. Аҳамияти оқилона дар қабули қарорҳои молиявӣ

2. Оқибатҳои дунболи сарват

1. Масалҳо 11:28 - "Касе ки ба сарвати худ эътимод дорад, меафтад, вале одил мисли баргҳо мешукуфад".

2. Ҳизқиёл 7:19 - "Онҳо нуқраи худро ба кӯчаҳо хоҳанд партофт, ва тиллои онҳо мисли партов хоҳад буд; нуқра ва тиллои онҳо наметавонанд онҳоро дар рӯзи ғазаби Худованд раҳо кунанд; ҷонҳояшонро сер накунанд ва шикамҳояшонро сер накунанд, зеро он банди пешпои гуноҳашон шуд».

Сафанё 1:12 Ва дар он вақт чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ерусалимро бо шамъҳо хоҳам кофтукоб кард, ва онҳоеро, ки бар пояҳояшон сокинанд, ҷазо хоҳам дод, ки дар дили худ мегӯянд: "Худованд некӣ намекунад ва нахоҳад кард". бад.

Дар вақти муайяншуда Худо Ерусалимро кофтуков мекунад, то онҳоеро ҷазо диҳад, ки фикр мекунанд, ки Ӯ на мусбат ё манфӣ амал намекунад.

1. Муҳимияти зиндагӣ бо тарси Худованд

2. Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки вақте ки мо ба Худо имонамонро гум мекунем

1. Ишаъё 66:2 - "Зеро ки ҳама он чиро, ки дасти Ман сохтааст, ва ҳама чиз ҳаст, мегӯяд Худованд: лекин Ман ба ин Одам нигоҳ хоҳам кард, ҳатто ба мискин ва рӯҳи пушаймон ва ларзон. ба гуфтаи ман."

2. Забур 34:11 - "Биёед, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед: тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод".

Сафанё 1:13 Бинобар ин молу мулки онҳо ғанимат ва хонаҳои онҳо хароб хоҳад шуд; онҳо низ хонаҳо хоҳанд сохт, вале дар онҳо сокин нахоҳанд шуд; ва токзорҳо хоҳанд шинонд, вале аз шароби он нахӯранд.

Халқи Яҳудо молу мулк ва хонаҳои худро аз даст дода, азоб мекашанд, аммо ҳатто вақте ки онҳо аз нав обод мекунанд, дар онҳо зиндагӣ карда наметавонанд ва аз самараи меҳнати худ баҳра бурда наметавонанд.

1. «Баракат ва лаънати мехнати сахт».

2. «Дар Худованд шодии ҷовидона пайдо кардан»

1. Масалҳо 21:5 - "Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ мебарад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд."

2. Ишаъё 55:2 - "Чаро пули худро барои чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе ки қонеъ намекунад?"

Сафанё 1:14 Рӯзи бузурги Худованд наздик аст, наздик аст ва бағоят шитоб мекунад, ҳатто овози рӯзи Худованд: марди тавоно дар он ҷо бо алам нидо хоҳад кард.

Рӯзи Худованд зуд наздик мешавад ва бо фарёди андӯҳ ҳамроҳ хоҳад шуд.

1. Рӯзи Худованд: Оё шумо омодаед?

2. Омадани Худованд: замони доварӣ ва марҳамат.

1. Юил 2:1-2 - "Дар Сион карнай навохед ва дар кӯҳи муқаддаси ман бонги изтироб занед: бигзор тамоми сокинони ин замин биларзанд, зеро ки рӯзи Худованд меояд, зеро ки он наздик аст. "

2. Юил 2:31 - "Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фаро расад".

Сафаниё 1:15 Он рӯз рӯзи ғазаб, рӯзи изтироб ва тангӣ, рӯзи харобӣ ва харобӣ, рӯзи зулмот ва тира, рӯзи абрҳо ва торикии ғафс аст,

Рӯзи Худованд рӯзи ғазаб ва доварӣ аст, ки ҳамчун рӯзи мусибат, андӯҳ, харобӣ, харобӣ, торикӣ, тира, абрҳо ва торикии ғафс тасвир шудааст.

1. Фаҳмидани рӯзи Худованд: омӯзиши Сафанё 1:15

2. ғазаби Худо: чӣ гуна бояд ба рӯзи Худованд омода шавад

1. Юил 2:2 - рӯзи торикӣ ва тира, рӯзи абрҳо ва зулмот!

2. Румиён 2:5-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод: ба онҳое, ки бо пурсабрӣ дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, ҳаёти ҷовидонӣ. ва ба ростӣ итоат накунед, балки ба ноинсофӣ, ғазаб ва хашм итоат кунед.

Сафанё 1:16 Рӯзи карнай ва бонги зидди шаҳрҳои девордор ва бар зидди бурҷҳои баланд.

Худо ба таронаи сур ва бар шаҳрҳои қалъадор ва бурҷҳои баланд бим медиҳад.

1. Муҳимияти гӯш кардани огоҳиҳои Худо

2. Ҳукми Худо бар гунаҳкорони тавбанакарда

1. Ишаъё 13:6-13 (Доварии Худованд бар Бобил)

2. Ваҳй 8:2-13 (Ҳафт карнайи доварӣ)

Сафаниё 1:17 Ва ба сари одамон мусибате хоҳам овард, ки онҳо мисли кӯрон роҳ хоҳанд рафт, зеро ки бар зидди Худованд гуноҳ кардаанд, ва хуни онҳо мисли хок, ва гӯшти онҳо мисли пору рехта хоҳад шуд.

Худо бар касоне, ки бар зидди Ӯ гуноҳ кардаанд, ранҷ мекашад ва азобашон сахт аст.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Қувваи омурзиш: раҳо кардани раҳмати Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

Сафанё 1:18 На нуқраашон ва на тиллои онҳо дар рӯзи ғазаби Худованд онҳоро наҷот дода наметавонад; балки тамоми заминро оташи рашки вай фурӯ хоҳад бурд, зеро ки вай ҳамаи сокинони он заминро ба зудӣ нест хоҳад кард.

Рӯзи ғазаби Худованд ногузир аст ва барои ҳамаи сокинони замин ҳалок хоҳад шуд.

1. Рӯзи Худованд меояд - омода бошед

2. Оқибатҳои саркашӣ аз пайравӣ ба Худо - Ҳалокат

1. Аъмол 2:20 - Пеш аз он ки рӯзи бузург ва барҷастаи Худованд фаро расад, офтоб ба зулмот ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд.

2. Румиён 2:5-6 - Аммо пас аз сахтдилӣ ва дили тавбанашавандаи худ ғазаби худро бар зидди рӯзи ғазаб ва зуҳури доварии одилонаи Худо ганҷ гузоред.

Боби 2 Сафанё пешгӯиро идома медиҳад ва диққати худро аз доварӣ ба даъват ба тавба ва паёми умед барои онҳое, ки Худовандро меҷӯянд, мегардонад. Ин боб ба халқҳои гуногун ва сарнавишти онҳо муроҷиат мекунад ва ҳамзамон дар бораи барқарорсозии бақияи Яҳудо маълумот медиҳад.

Сархати 1: Боб бо даъвати Яҳудо оғоз мешавад, ки ҷамъ шаванд, адолатро ҷустуҷӯ кунанд ва дар назди Худованд фурӯтан шаванд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки адолати Худовандро ҷӯянд ва шояд аз рӯзи хашми Худованд паноҳ пайдо кунанд (Сафанё 2:1-3).

Сархати 2: Сипас боб ба халқҳои гирду атрофи Яҳудо муроҷиат намуда, онҳоро барои такаббурӣ, зӯроварӣ ва бутпарастӣ ҳукм мекунад. Ба халқҳои зикршуда Филистия, Мӯоб, Аммон, Куш ва Ашшур дохил мешаванд. Ҳар як халқ аз ҳалокати наздики онҳо ва харобие, ки ба сари онҳо хоҳад омад, огоҳ карда мешавад (Сафанё 2:4-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2-юми Сафанё ба тавба даъват мекунад ва барои онҳое, ки Худовандро меҷӯянд ва дар баробари доварӣ бар халқҳои гирду атроф паёми умед мебахшад.

Яҳудоро даъват кунед, ки ҷамъ шаванд, адолатро ҷӯянд ва дар пеши Худованд фурӯтан шаванд.
Эъломи ҳукмҳо дар бораи халқҳои гирду атроф барои такаббурӣ, зӯроварӣ ва бутпарастии онҳо.

Ин боби Сафанё бо даъвати Яҳудо оғоз мешавад, ки ҷамъ шаванд, адолатро ҷӯянд ва дар пеши Худованд фурӯтан шаванд. Онҳо даъват карда мешаванд, ки адолати Худовандро ҷӯянд ва аз рӯзи хашми Ӯ паноҳ ёбанд. Сипас боб ба халқҳои гирду атрофи Яҳудо муроҷиат карда, онҳоро барои такаббурӣ, зӯроварӣ ва бутпарастӣ ҳукм мекунад. Халқҳои зикршуда, аз он ҷумла Филистия, Мӯоб, Аммӯн, Куш ва Ашшур, аз ҳалокати наздики онҳо ва харобие, ки ба сари онҳо меояд, огоҳ карда мешаванд. Ин боб аҳамияти тавбаро таъкид мекунад ва паёми умедро барои онҳое, ки ба Худованд рӯй меоранд, пешниҳод мекунад ва ҳамзамон нишон медиҳад, ки оқибатҳои бадкирдории халқҳои гирду атрофро интизоранд.

Сафаниё 2:1 Худро ҷамъ кунед, оре, ҷамъ шавед, эй халқи нохоста;

Бо тавба ва фурӯтанӣ барои ҳукми Худо ҷамъ шавед.

1: Тавба кунед ва дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, зеро ки Ӯ ҳамаи халқҳоро доварӣ хоҳад кард.

2: Дар замони доварӣ бо тавба ва фурӯтанӣ ба Худованд ҷамъ шавед.

1: Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2: Юил 2:12 - Бинобар ин, ҳоло низ, мегӯяд Худованд, шумо бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй гардонед.

Сафаниё 2:2 Пеш аз он ки фармон ба вуҷуд ояд, пеш аз он ки рӯзе мисли коҳ гузарад, пеш аз он ки ғазаби шадиди Худованд бар шумо фуруд ояд, пеш аз он ки рӯзи хашми Худованд бар шумо ояд.

Худованд мардумро огоҳ мекунад, ки пеш аз он ки дер нашавад, тавба кунанд ва онҳо аз хашми шадиди Ӯ ҷазо гиранд.

1. Таъхири тавба

2. Ғазаби шадиди Худованд

1. Хуруҷ 33:14-17 - Мусо аз Худованд илтиҷо мекунад, ки ҳангоми сафар бо онҳо биравад

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

Сафаниё 2:3 Худовандро биҷӯед, эй ҳалимони тамоми рӯи замин, ки доварии Ӯро содир кардаед; адолатро биҷӯед, фурӯтаниро биҷӯед, шояд дар рӯзи хашми Худованд пинҳон шавед.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки Худованд ва адолатро ҷустуҷӯ кунанд, то аз ғазаби Ӯ эмин шаванд.

1. Муҳаббат ва муҳофизати Худованд - Ҷустуҷӯи Худованд дар фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ.

2. Адолати Худо - талаби адолат ва фурӯтанӣ аз ғазаби Ӯ.

1. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Сафанё 2:4 Зеро ки Ғазза тарк хоҳад шуд, ва Ашқалӯн хароб хоҳад шуд; дар нисфирӯзӣ Ашдӯдро бадар хоҳанд кард, ва Экрон решакан хоҳад шуд.

Дар порча аз чаҳор шаҳр, Ғазза, Ашкелон, Ашдод ва Экрон сухан меравад, ки партофташуда ва харобазор шудаанд.

1. Оқибатҳои беэътиноӣ ба Каломи Худо

2. Зарурати такя кардан ба ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 9:10 - "Хиштҳо афтодаанд, аммо мо бо сангҳои пӯшида аз нав месозем; чинорҳо бурида шудаанд, аммо мо онҳоро бо кедрҳо иваз мекунем."

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умеде диҳам."

Сафаниё 2:5 Вой бар ҳоли сокинони соҳили баҳр, халқи каритиён! каломи Худованд бар зидди шумост; Эй Канъон, замини филиштиён, туро нобуд хоҳам кард, то ки сокин нахоҳад буд.

Худованд вой бар мардуми соҳили баҳр, алалхусус ба каритиён ва филиштиён эълон кардааст. Ӯ ваъда медиҳад, ки Канъонро комилан несту нобуд мекунад, то ягон сокини он намонад.

1. Доварии Худованд аниқ аст: Омӯзиши Сафанё 2:5

2. Ғазаби Худо ва зарурати тавба: Мулоҳиза дар бораи Сафанё 2:5

1. Ишаъё 10:5-6 - Вой бар ҳоли Ашшур, асои хашми ман; асо дар дасти онҳо хашми ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва бар зидди қавми хашми Худ ба вай амр мефармоям, то ғанимат бигирад ва ғорат кунад, ва онҳоро мисли ботлоқи кӯчаҳо поймол кунад.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд".

Сафаниё 2:6 Ва соҳили баҳр барои чӯпонон хонаҳо ва хонаҳо, ва оғилҳо барои рамаҳо хоҳад буд.

Сохили бахр барои чупонхо ва рамахои онхо макони истикомат ва панохгох хохад шуд.

1: Худо барои мардумаш паноҳгоҳ ва муҳофизат мекунад.

2: Ризи Худо ҳамеша барои халқаш басанда аст.

1: Забур 23:4, Гарчи аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2: Isaiah 41:10, Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Сафанё 2:7 Ва соҳил барои бақияи хонадони Яҳудо хоҳад буд; онҳо бар он мехӯранд, дар хонаҳои Ашқалӯн шомгоҳ хоҳанд хобид, зеро ки Худованд Худои онҳо онҳоро дида, асорати онҳоро бармегардонад.

Бақияи хонадони Яҳудо дар соҳил сокин хоҳанд шуд, ва Худованд онҳоро боздид карда, асорати онҳоро барқарор хоҳад кард.

1. Худо ба ваъдаҳояш вафодор аст

2. Умеди барқароршавӣ барои мардуми Яҳудо

1. Ишаъё 43:5-7 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард. Ба шимол гӯям: таслим шав, ба ҷануб гӯям: нигоҳ накун; писаронамро аз дур ва духтарони маро аз охири замин биёред, ҳар касеро, ки бо номи Ман хонда мешаванд, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва онҳоро ман шакл додаам ва офаридаам.

2. Румиён 8:31-39 Пас, ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад? Кӣ бар зидди баргузидаҳои Худо айбдор мешавад? Худост сафедкунанда. Кӣ бояд маҳкум кунад? Исои Масеҳ ҳамон касест, ки бештар аз он мурдааст, эҳьё шудааст, ки дар ямини Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: "Ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем"; моро гусфандони кушташуда хисоб мекунанд. Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

Сафанё 2:8 Ман дашномҳои Мӯоб ва дашномҳои банӣ-Аммӯнро шунидаам, ки бо онҳо қавми Маро таҳқир карда, дар назди сарҳади худ бузургӣ карданд.

Худо суханони бади Мӯоб ва Аммӯнро мешунавад, ки халқи Ӯро таҳқир мекунанд ва бо сарҳади худ фахр мекунанд.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ гуна сухани мо хислати моро инъикос мекунад

2. Баракати итоаткорӣ: Худо намегузорад, ки ноадолатӣ беҷазо бимонад

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

2. Забур 18:47 - Худост, ки аз ман интиқом мегирад ва халқҳоро зери ман мутеъ мекунад.

Сафаниё 2:9 Бинобар ин, ба ҳасби зиндаам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, — албатта Мӯоб мисли Садӯм ва банӣ-Аммӯн мисли Амӯро хоҳад буд, ва парвариши намакҳо ва намакзорҳо ва харобии абадӣ. бақияи қавми Ман онҳоро ғорат хоҳанд кард, ва бақияи қавми Ман онҳоро тасарруф хоҳанд кард.

Худо эълон мекунад, ки Мӯоб ва Аммӯн нобуд карда мешаванд ва бақияи халқи Худо онҳоро тасарруф хоҳанд кард.

1. Ҷазои гуноҳ: омӯзиши Сафанё 2:9

2. Доварии Худо: Таҳлили Сафанё 2:9

1. Ишаъё 13:19-20 - Ва Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии бузургии Калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард. Дар он ҳеҷ гоҳ сокин нахоҳад шуд, ва дар он насл ба насл сокин нахоҳад шуд; ва арабҳо дар он ҷо хайма нахоҳанд зад; ва чӯпонон дар он ҷо оғил нахоҳанд кард.

2. Ирмиё 48:11-13 - Мӯоб аз ҷавониаш осуда буд, ва бар пояи худ қарор гирифт, ва аз зарф ба зарф холӣ нашудааст, ва ба асирӣ нарафтааст; аз ин рӯ таъми ӯ дар вай боқӣ монд, ва бӯи ӯ тағйир намеёбад. Бинобар ин, инак, айёме фаро мерасад, мегӯяд Худованд, ки саргардононро назди ӯ хоҳам фиристод, то ки ӯро саргардон кунанд, ва зарфҳои ӯро холӣ кунанд ва машки онҳоро мешиканад. Ва Мӯоб аз Камӯш хиҷил хоҳад шуд, чунон ки хонадони Исроил аз Байт-Или эътимоди худ хиҷил шуданд.

Сафаниё 2:10 Ин барои ғурури онҳо хоҳад буд, зеро ки онҳо бар қавми Худованди лашкарҳо маломат ва бузургӣ карданд.

Мардуми Парвардигори лашкарҳо сарзаниш ва бузургӣ карданд ва ин ҷазои саркашӣ ба онҳост.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Тадқиқот дар бораи Сафанё 2:10

2. Адолати Худо: Оқибатҳои сарзаниш ва ҷалол бар зидди халқи Худованд

1. Масалҳо 16:18: «Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз афтодан меравад».

2. Румиён 12:19: «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод", мегӯяд Худованд.

Сафанё 2:11 Худованд ба онҳо даҳшат хоҳад овард, зеро ки Ӯ тамоми худоёни заминро гуруснагӣ хоҳад дод; ва ҳар яке аз ҷои худ, ҳатто тамоми ҷазираҳои халқҳо ба Ӯ саҷда хоҳанд кард.

Худованд барои ҳамаи онҳое, ки Ӯро парастиш намекунанд, даҳшатнок ва харобкунанда хоҳад буд. Ҳамаи худоёни дигар несту нобуд хоҳанд шуд ва ҳамаи халқҳо Ӯро аз ҷои худ парастиш хоҳанд кард.

1: Аз Худованд битарс, зеро ки Ӯ Худои ягонаи ҳақиқӣ аст ва ҳамаи худоёни дигар нобуд хоҳанд шуд.

2: Худовандро аз макони худ сафҷда кун, зеро ки ҳамаи халқҳо бояд барои ҳамду санои Ӯ ҷамъ шаванд.

1: Isaiah 45:22 Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

Забур 2: Забур 86:9 Ҳама халқҳое, ки ту офаридаӣ, омада, пеши Ту сафҷда хоҳанд кард, эй Худованд, ва исми Туро ҷалол хоҳанд дод.

Сафанё 2:12 Эй, ҳабашиён, шумо низ аз шамшери Ман кушта хоҳед шуд.

Худованд шамшери худро барои адолати эфиопиён истифода хоҳад бурд.

1. Шамшери адолат: Зиндагии адолат дар зери ғазаби Худованд

2. Огоҳии Худованд: Омодагӣ ба ғазаб ва раҳмати Ӯ

1. Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2. Забур 94:1-2 - Эй Худованд Худо, ки интиқом аз они Ӯст; Эй Худое, ки интиқом аз они Ӯст, худро нишон деҳ. Бархез, эй довари замин, Мукофот ба мағрурон.

Сафанё 2:13 Ва дасти Худро ба тарафи шимол дароз карда, Ашшурро несту нобуд хоҳад кард; ва Нинверо ба харобазор табдил дода, мисли биёбон хушк хоҳад кард.

Доварии Худо дар бораи Нинве аниқ ва комил хоҳад буд.

1. Рӯзи қиёмат: Дарси ибрат аз Нинве

2. Раҳмати Худоро ба қадри кофӣ қабул накунед

1. Ишаъё 10:5-6, «Вой бар ҳоли Ашшур, асои ғазаби ман; дар дасти ӯ калобаи ғазаби ман аст! Ман ӯро бар зидди халқи худобехабар мефиристам, ва ӯро бар зидди қавме мефиристам, ки маро ба хашм меорад, то дастгир кунад тороҷ ва ғорат кунед ва онҳоро мисли лой дар кӯчаҳо поймол кунед».

2. Наҳум 1:15, "Инак, дар кӯҳҳо, пойҳои Шахсе, ки башоратдиҳанда ва башоратдиҳандаи сулҳ аст! Идҳои худро ҷашн бигир, эй Яҳудо, ва назри худро иҷро кун. Дигар шарир ба ту ҳамла нахоҳанд кард; онҳо тамоман нобуд карда шуд».

Сафанё 2:14 Ва гӯсфандон дар миёни вай, тамоми ҳайвоноти ваҳшии халқҳо хоҳанд хобид: ҳам мурғ ва ҳам талх дар теппаҳои болоии он маскан хоҳанд гирифт; овози онҳо дар тирезаҳо хоҳад хонд; харобӣ дар остонаҳо хоҳад буд, зеро ки ӯ кори арзро ошкор хоҳад кард.

Дар Сафанё 2:14 манзараи харобшавӣ ва харобшавӣ тасвир шудааст, ки ҳайвонҳо шаҳрро забт намуда, дар харобаҳо хонаи худро месозанд.

1. Худо дар ихтиёр аст: Ҳатто дар миёни ҳалокат

2. Баракатҳои худро ҳисоб кунед: Он чизеро, ки доред, пеш аз нест шуданаш қадр кунед

1. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

2. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

Сафаниё 2:15 Ин шаҳри шодмонест, ки бепарво сокин буд ва дар дили худ гуфт: "Ман ҳастам, ва ҳеҷ кас ғайр аз Ман нест: чӣ гуна вай харобазор ва ҷои хоби ҳайвонҳо шудааст"! ҳар кӣ аз назди вай гузарад, фишурда, дасти худро ҷунбонд.

Дар Сафанё 2:15 дар бораи харобшавии шаҳре сухан меравад, ки боварӣ дошт, ки онҳо мағлубнашавандаанд ва бе ягон муқобилият, вале ҳоло дар харобаҳои харобазор қарор доранд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад: Хатарҳои ғурури аз ҳад зиёд

2. Фурӯтании имон: омӯхтани қаноат аз Худо

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Филиппиён 4:11-12 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам.

Боби 3 Сафанё ба барқароршавӣ ва баракатҳои ояндае, ки бақияи Яҳудо пас аз замони доварӣ интизоранд, тамаркуз мекунад. Дар ин боб инчунин гуноҳҳои Ерусалим ва кафорати ниҳоӣ, ки Худо хоҳад овард, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасвири Ерусалим ҳамчун шаҳри пур аз исён, зулм ва мардуми тавбанакарда оғоз мешавад. Бо вуҷуди роҳҳои гунаҳкоронаи онҳо, Худо то ҳол дар миёни онҳо ҳамчун Худои одил ва одил аст, ки ба бадӣ таҳаммул намекунад (Сафанё 3:1-5).

Параграфи 2: Пас аз он боб ба паёми умед ва барқарорсозӣ мегузарад. Он дар бораи замони оянда сухан меронад, ки халқҳо барои ибодати Худованд ва бо як ҳадаф ба Ӯ хизмат кардан ҷамъ мешаванд. Худо ваъда медиҳад, ки сарвати халқи Худро барқарор мекунад, парокандашударо ҷамъ мекунад ва онҳоро ба замини худ бармегардонад (Сафанё 3:6-13).

Параграфи 3: Боб бо рӯъёе анҷом меёбад, ки Худо аз халқи худ шодӣ мекунад, ҷазои онҳоро бартараф мекунад ва дар байни онҳо зиндагӣ мекунад. Он дар

бораи муносибатҳои барқароршудаи байни Худо ва халқи Ӯ сухан меронад, ки дар он онҳо муҳаббат, осоиштагӣ ва муҳофизати Ӯро эҳсос хоҳанд кард (Сафанё 3:14-20).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-юми Сафанё ба гуноҳҳои Ерусалим ва барқароршавӣ ва баракатҳои оянда, ки бақияи Яҳудоро интизоранд, таъкид мекунад.

Тасвири Ерусалим ҳамчун шаҳри пур аз исён ва мардуми тавбанакарда.
Паёми умед ва барқароршавӣ, бо ваъдаи Худо, ки халқи Худро ҷамъ мекунад ва бахти онҳоро барқарор мекунад.
Нигоҳе, ки Худо аз халқи худ шодӣ мекунад, азоби онҳоро бартараф мекунад ва дар байни онҳо зиндагӣ мекунад.

Ин боби Сафанё бо тасвир кардани Ерусалим ҳамчун шаҳри пур аз исён, зулм ва мардуми тавбанакарда оғоз мешавад. Сарфи назар аз роҳҳои гунаҳкоронаи онҳо, Худо ҳамчун Худои одил ва одил тасвир шудааст, ки ба бадӣ таҳаммул намекунад. Бо вуҷуди ин, боб баъдан ба паёми умед ва барқарорсозӣ мегузарад. Он дар бораи замони оянда сухан меронад, ки халқҳо барои саҷда кардан ба Худованд ва бо ягонагӣ ба Ӯ хизмат кардан ҷамъ мешаванд. Худо ваъда медиҳад, ки сарвати халқи худро барқарор мекунад, парокандашударо ҷамъ мекунад ва онҳоро ба сарзамини худ бармегардонад. Ин боб бо рӯъёе анҷом меёбад, ки Худо аз халқи худ шодӣ мекунад, ҷазои онҳоро бартараф мекунад ва дар байни онҳо зиндагӣ мекунад. Он дар бораи муносибатҳои барқароршудаи байни Худо ва халқи Ӯ сухан меронад, ки дар он онҳо муҳаббат, осоиштагӣ ва муҳофизати Ӯро эҳсос хоҳанд кард. Ин боб гуноҳҳои Ерусалимро таъкид мекунад, аммо дар ниҳояти кор тасаввуроти наҷот ва баракатҳои ояндаро пешкаш мекунад, ки Худо ба бақияи Яҳудо хоҳад оварад.

Сафанё 3:1 Вой бар ҳоли вай, ки палид ва палид аст, бар ҳоли шаҳри золим!

Худованд доварӣ бар зидди шаҳре, ки зулм мекунад, ифлос ва фосид аст.

1. Шаҳри ифлос: Оқибатҳои зулм

2. Адолати Худованд: ғазаби одилона бар зидди беадолатӣ

1. Амос 5: 11-15 - "Бинобар ин, азбаски шумо камбағалонро поймол мекунед ва аз онҳо ғалла мегиред, аз санги тарошида хонаҳо сохтаед, аммо дар онҳо сокин нашавед; токзорҳои хушбӯй шинондаед, аммо шароби худро нанушанд.

12 Зеро ман медонам, ки ҷиноятҳои шумо чӣ қадар зиёд аст, ва гуноҳҳои шумо, ки одилонро азоб медиҳед, ришва мегиред ва мискинро дар дарвоза тела медиҳед.

13 Бинобар ин доноён дар чунин айём хомӯш хоҳанд монд, зеро ки он замони бад аст.

14 Некро биҷӯед, на бадӣ, то ки зинда ёбед; ва ҳамин тавр Худованд Худои лашкарҳо бо шумо хоҳад буд, чунон ки шумо гуфтаед.

15 Аз бадӣ нафрат кунед, ва некиро дӯст доред, ва адолатро дар дарвоза муқаррар кунед; Шояд Худованд Худои лашкарҳо ба бақияи Юсуф эҳсон кунад.

2. Масалҳо 14:34 - "Адолат халқро боло мебарад, аммо гуноҳ барои ҳар қавм таҳқир аст".

Сафанё 3:2 Вай ба овоз итоат накард; вай ислоҳ нашудааст; вай ба Худованд таваккал намекард; вай ба Худои худ наздик нашуд.

Ин порча дар бораи касе сухан меравад, ки ба фармудаҳои Худованд гӯш надодааст, ислоҳ нашудааст, ба Худованд таваккал накардааст ва ба Ӯ наздик нашудааст.

1. «Оқибатҳои нофармонӣ ба Худо»

2. «Баракатҳои эътимод ба Худованд»

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Сафанё 3:3 Сарварони вай даруни вай шерҳои ғурронанд; доварони вай гургони шом ҳастанд; то фардо устухонхоро газида на-мешаванд.

Рохбарон рафтори горатга-рона карда, дар бораи адолат гамхорӣ намекунанд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки адолатро таъмин кунем, на хоҳишҳои ночизи худамон.

2: Мо набояд мисли пешвоёни дар Сафанё 3:3 тавсифшуда бошем, балки ба ҷои он кӯшиш кунем, ки адолат пойдор бошад.

1: Масалҳо 21:3 - Кори адолат ва адолат барои Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2: Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Сафаниё 3:4 Анбиёи вай одамони сабук ва хиёнаткоранд: коҳинонаш маъбадро палид карданд, ба шариат зӯроварӣ карданд.

Халқи вай Худо ва роҳҳои Ӯро рад карда, ба пайғамбарони фиребгар ва беэътимод ва коҳинони фосид рӯ овардаанд.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки бо роҳҳои Худо пайравӣ кунем ва васвасаро рад кунем, зеро он ба ҳалокат оварда мерасонад.

2: Мо бояд ба Худо ва ҳақиқатҳои Ӯ такя кунем, на ба суханони одамон, зеро онҳо зудгузар ва эътимодноканд.

1: Масалҳо 14:12 Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2: Румиён 3:4 Бигзор Худо ҳақ бошад, аммо ҳар кас дурӯғгӯй бошад.

Сафаниё 3:5 Худованди одил дар миёни он аст; вай бадӣ нахоҳад кард: ҳар саҳар доварии Худро равшан мекунад, беэътиноӣ намекунад; Аммо ситамкор шарм намедонад.

Худованди одил дар миёни халқи Худ сокин аст ва ҳеҷ бадӣ намекунад. Ӯ ҳар саҳар доварии худро ошкор мекунад ва ноком намешавад, вале золимон шарм намемонанд.

1. Зиндагӣ дар адолат: Худованди одил ва доварии Ӯ

2. Фаҳмидани ноадолатӣ: беадолатии шарм надошта

1. Забур 37:28 - Зеро ки Худованд довариро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале насли шарирон нест карда мешавад.

2. Румиён 2:15 - Онҳо кори шариатро, ки дар дилҳои онҳо навишта шудааст, нишон медиҳанд, виҷдонашон низ шаҳодат медиҳад, ва андешаҳои онҳо дар вақти айбдоркунӣ ва ё сафед кардани якдигар.

Сафанё 3:6 Ман халқҳоро нест кардам, манораҳояшон хароб аст; Кӯчаҳои онҳоро хароб кардам, ки касе аз он ҷо намегузарад; шаҳрҳояшон хароб шудааст, ба тавре ки одам нест ва сокин нест.

Худованд халқҳо ва шаҳрҳои онҳоро несту нобуд карда, онҳоро харобу беодам гузошт.

1. Доварии Худо зуд ва комил аст

2. Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем, то аз доварии Ӯ канорагирӣ кунем

1. Ирмиё 4:23-26 Ман заминро дидам, ва инак, он бе шакл ва холӣ буд; ва осмон, ва онҳо нур надоштанд. Ман кӯҳҳоро дидам, ва инак, онҳо меларзиданд ва ҳама теппаҳо сабук ҳаракат мекарданд. Ман дидам, ва инак, одам нест, ва ҳамаи паррандагони осмон гурехтаанд. Ман дидам, ва инак, макони пурсамар биёбон аст, ва тамоми шаҳрҳои он аз ҳузури Худованд ва аз хашми шадиди Ӯ хароб шудаанд.

2. Ишаъё 24:1-3 Инак, Худованд заминро холӣ мекунад ва онро хароб мекунад, ва чаппа мекунад ва сокинони онро пароканда мекунад. Ва чӣ тавре ки дар бораи қавм бошад, бо коҳин низ ҳамин тавр хоҳад шуд; чунон ки бо ғулом, ончунон бо оғои худ; чӣ тавре ки бо каниз, бо маъшуқааш; чун бо харидор, бо фурӯшанда њамин тавр; чунон ки бо карздиханда, бо карзгиранда; чунон ки бо рибогир, инчунин бо рибо ба ӯ. Замин тамоман холӣ ва тамоман хароб хоҳад шуд, зеро ки Худованд ин суханро гуфтааст.

Сафанё 3:7 Ман гуфтам: «Албатта аз ман метарсӣ, насиҳат хоҳӣ ёфт; Пас, ҳарчанд онҳоро ҷазо дода бошам, манзилашон бурида нахоҳад шуд; лекин онҳо барвақт бархоста, ҳама аъмоли худро фосид карданд.

Худованд аз қавми худ илтимос кард, ки битарсанд ва насиҳат гиранд, то ки ҷазои онҳо кам шавад; вале онхо ба огохонии у эътибор нагирифта, кирдорхои фосидро давом доданд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки аз таълимоти Ӯ биомӯзем ва мувофиқи аҳкоми Ӯ зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем ва аз роҳҳои гуноҳ ва бадӣ рӯй гардонем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст.

Сафанё 3:8 Пас, мегӯяд Худованд, бар Ман мунтазир бошед, то он рӯзе ки ман ба тӯъма бархезам, зеро азми Ман он аст, ки халқҳоро ҷамъ оварам, то салтанатҳоро ҷамъ кунам, ва хашми Худро бар онҳо резонам, ҳатто тамоми хашми шадиди ман, зеро ки тамоми замин бо оташи рашки Ман фурӯ хоҳад рафт.

Худованд ба мардум амр медиҳад, ки то рӯзе ки Ӯ эҳьё шавад, то ки аз халқҳо интиқом гирад, зеро ки Ӯ хашму ғазаби Худро бар онҳо рехт, ва тамоми замин аз рашки Ӯ нест хоҳад шуд.

1. Ҳукм ва марҳамати Худованд

2. Қувваи ҳасад аз Худо

1. Забур 2:10-12 - Пас, акнун, эй подшоҳон, хирадманд бошед, эй доварони замин, таълим гиред. Бо тарс ба Худованд хизмат кунед, ва бо ларзон шодӣ кунед. Писарро бибӯсед, то ки ӯ хашмгин нашавад, ва шумо аз роҳ нобуд шавед, вақте ки ғазаби Ӯ андаке аланга зад. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Сафаниё 3:9 Зеро он гоҳ ман ба мардум забони пок хоҳам оварад, то ки ҳама исми Худовандро бихонанд, то ки Ӯро якдилона ибодат кунанд.

Худо ба мо забони покеро мегардонад, ки ҳама исми Ӯро бихонанд ва бо як ризо ба Ӯ хидмат кунанд.

1. Қудрати ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан дар якдилӣ метавонад моро ба Худо наздиктар кунад

2. Ҳадяи покӣ: Чӣ гуна пок нигоҳ доштани забон моро ба Худо наздиктар мекунад

1. 1 ба Қӯринтиён 1:10 - Ҳоло, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ аз шумо илтимос мекунам, ки ҳамаи шумо як чизро гӯед, ва дар байни шумо ҳеҷ ихтилофе набошад, балки ба таври комил муттаҳид шавед. ҳамон ақл ва дар ҳамон ҳукм.

2. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

Сафанё 3:10 Аз он тарафи дарёҳои Эфиопия довталабони ман, ҳатто духтари парокандаи Ман, ҳадияи маро хоҳанд овард.

Халқи Худо аз он тарафи дарёҳои Ҳабашистон ҳадияҳо хоҳад овард, ҳатто аз духтари парокандашудагон.

1. Қудрати халқи Худо: Чӣ тавр духтари пароканда метавонад ҳадияҳо биёрад

2. Меваҳои имон: Подошҳои хидмат ба Худованд

1. Ишаъё 43:5-6 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва аз ғарб туро ҷамъ хоҳам овард. Ба шимол гӯям: таслим шав, ба ҷануб гӯям: нигоҳ накун; писаронамро аз дур ва духтаронамро аз канори замин биёред.

2. Забур 68:31 - Аз Миср мирон хоҳанд омад; Эфиопия шитоб мекунад, ки дастҳои худро сӯи Худо дароз кунад.

Сафанё 3:11 Дар он рӯз барои ҳамаи аъмоли худ, ки бар зидди ман таҷовуз кардӣ, хиҷил нахоҳӣ шуд; зеро он гоҳ Ман онҳоеро, ки аз ғурури ту шодӣ мекунанд, аз миёни ту дур хоҳам кард, ва ту дигар мағрур нахоҳӣ шуд. ба хотири кӯҳи муқаддаси ман.

Худо ваъда медиҳад, ки онҳое, ки бар зидди Худо таҷовуз кардаанд, дигар аз кӯҳи муқаддаси Ӯ мағрур намешаванд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад: Мулоҳиза дар бораи Сафанё 3:11

2. Бо фурӯтанӣ шодӣ кунед: қувват ба воситаи файзи Худо пайдо кунед

1. Румиён 12:3 - «Зеро, ки ба воситаи файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он чизе, ки бояд фикр кунед, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке ба андозаи имоне ки Худо таъин кардааст».

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед".

Сафанё 3:12 Ман низ дар миёни ту қавми ранҷбар ва камбағале хоҳам гузошт, ва онҳо ба исми Худованд таваккал хоҳанд кард.

Худо дар миёни халқи худ як қавми дардманд ва бечораро мегузорад ва онҳо ба исми Худованд таваккал хоҳанд кард.

1. Қувваи имон ба номи Худованд

2. Ба василаи Худованд фақру мусибатро бартараф кардан

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Сафанё 3:13 Бақияи Исроил набояд шарорат ба амал оварад ва дурӯғ нагӯяд; ва дар даҳони онҳо забони маккоре нахоҳад ёфт;

Бақияи Исроил ҳаёти ростӣ ва адолатро пеш мебарад, ки аз тарсу ҳарос холӣ бошад.

1. Ғалаба кардани тарс тавассути адолат

2. Қувваи Ҳақиқат дар ҳаёти мо

1. Забур 34:4 - Ман Худовандро ҷӯям, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросам раҳоӣ дод.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Сафанё 3:14 Суруд хонед, эй духтари Сион! нидо кун, эй Исроил! шод бош ва бо тамоми дил шодӣ кун, эй духтари Ерусалим.

Худованд мардуми Сион ва Ерусалимро даъват мекунад, ки бо шодӣ ва тамоми дили онҳо шод шаванд.

1. Шодмонӣ аз ҷониби Худованд меояд - Сафанё 3:14

2. Бо шодӣ шодӣ кунед - Сафанё 3:14

1. Забур 100:1-2 - Аз шодӣ ба Худованд нидо кунед, эй тамоми замин. Худовандро бо шодӣ ибодат кунед; бо сурудхои фарахбахш ба наздаш меоянд.

2. Ишаъё 12:2-3 - Албатта Худо наҷоти ман аст; Ман бовар мекунам ва наметарсам. Худованд, Худованд, қуввати ман ва суруди ман аст; вай наҷоти ман шудааст. Бо шодӣ шумо аз чоҳҳои наҷот об хоҳед гирифт.

Сафанё 3:15 Худованд доварии туро аз байн бурд, душмани туро берун кард: Подшоҳи Исроил, Худованд дар миёни ту аст, ва ту дигар бадӣ нахоҳӣ дид.

Худованд ҳар гуна довариро аз байн бурд ва душманро берун кард ва Ӯ омад, то дар миёни халқи Худ сокин шавад, то ки онҳо дигар бадӣ набинанд.

1. Қудрати Худованд: Чӣ гуна ҳузури Ӯ ҳама чизро тағйир медиҳад

2. Тасаллии Худованд: Чӣ гуна ҳузури ӯ сулҳ меорад

1. Забур 46:7-11 - Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост.

2. Ишаъё 12:2 - Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст.

Сафанё 3:16 Дар он рӯз ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: "Натарс, ва ба Сион: "Дастҳои ту суст нашаванд".

Худо Ерусалим ва Сионро ташвиқ мекунад, ки натарсанд ва дастҳои худро банд кунанд.

1. "Натарс: Иҷро кардани иродаи Худо дар замони номуайянӣ"

2. «Қудрати сабр: банд будан барои сохтани Салтанати Худо»

1. Румиён 8:31 - "Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Сафанё 3:17 Худованд Худои ту дар миёни ту тавоно аст; наҷот хоҳад дод, аз ту шодӣ хоҳад кард; дар ишқи худ ором хоҳад гирифт, бо суруд шодӣ хоҳад кард.

Худованд тавоно аст ва наҷот хоҳад дод ва бар халқи Худ шодӣ хоҳад кард.

1. Шодии Худованд: Эҳсоси шодии Худованд дар ҳаёти мо

2. Худои тавоно, ки наҷот медиҳад: Шоҳиди қудрати Худованд дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 12:2, "Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва натарсам: зеро ки Худованд Яҳова қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ наҷоти ман низ шудааст".

2. Румиён 15:13, «Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур мекунад, то ки шумо ба воситаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед».

Сафанё 3:18 Ман ғамгинонро барои анҷумани тантанавӣ ҷамъ хоҳам овард, ки аз ту ҳастанд, ва маломати он барои онҳо бори гарон буд.

Худо ваъда медиҳад, ки мардуми ғамгинро ба як маҷлиси ботантана гирд оварад ва аз бори маломаташон раҳо кунад.

1. Шодии ҷамъоварӣ аз ҷониби Худо

2. Оғози тасаллии ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 40:1-2 "Тасалли, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай бигӯй, ки хизмати сахти вай ба анҷом расидааст, ва гуноҳаш подош дода шудааст, ки аз ҷониби Худо гирифта шудааст. Дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳояш дучанд».

2. Забур 147:3 «Дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

Сафанё 3:19 Инак, дар он вақт Ман ҳар он чиро, ки ба ту меафтад, барҳам хоҳам дод, ва вайро дар ҳоли ҳозир наҷот хоҳам дод, ва вайро, ки ронда шуда

буд, ҷамъ хоҳам кард; ва ман онҳоро дар ҳар замине ки шарманда шудаанд, ҳамду сано хоҳам дод.

Дар он вақт Худо онҳоеро, ки ранҷдида ва рондашудагонро наҷот медиҳад ва бозмегардонад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ - нишон додани садоқати Худо дар лаҳзаҳои тангӣ

2. Умед дар миёни ранҷу азоб - Дар ишқи бепоёни Худо қувват ёфтан

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад ва ба беқувватон қувват мебахшад.

2. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

Сафанё 3:20 Дар он вақт Ман туро боз хоҳам овард, ҳатто вақте ки туро ҷамъ кунам, зеро ки Ман туро дар миёни тамоми мардуми рӯи замин ном ва ҳамду сано хоҳам гузошт, вақте ки асорати туро пеши назари ту бармегардонам, мегӯяд: Худованд.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро баргардонад ва онҳоро дар байни тамоми одамони рӯи замин ном ва ҳамду сано гардонад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Вафодории Худованд

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад.

2. Ишаъё 43:4 - Ту дар назари ман гаронбаҳо ва иззатмандӣ ва ман туро дӯст медорам.

Боби 1 Ҳаққай ба мардуми Яҳудо, ки ба барқарорсозии маъбади Худованд беэътиноӣ кардаанд, муроҷиат мекунад. Дар ин боб аҳамияти бартарият додан ба хонаи Худо ва оқибатҳои бепарвоии онҳо таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо паёми Худованд ба воситаи пайғамбар Ҳаққай оғоз мешавад. Мардумро барои он сарзаниш мекунанд, ки ба хонаҳои шахсии худ афзалият дода, ба маъбад беэътиноӣ мекунанд. Аз онҳо пурсида мешавад, ки чаро онҳо дар хонаҳои зебои худ зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки хонаи Худо дар харобазор аст (Ҳаққай 1:1-4).

Параграфи 2: Боб оқибатҳои беэътиноии онҳоро таъкид мекунад. Мардум бисёр кошта, кам ҳосил гирифта, дар рӯзгори худ норизоятӣ ва камчиниро эҳсос мекунад. Худо онҳоро даъват мекунад, ки роҳҳои худро баррасӣ кунанд ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба кӯҳҳо баромада, ҳезум биёранд ва маъбадро барқарор кунанд (Ҳаққай 1:5-8).

Параграфи 3: Дар ин боб вокуниши мардум ба паём тасвир шудааст. Онҳо ба овози Худованд итоат мекунанд ва барои аз нав сохтани маъбад мавод ҷамъ мекунанд. Ҳаққай-пайғамбар онҳоро рӯҳбаланд мекунад, ки Худо бо онҳост ва кӯшишҳои онҳоро баракат медиҳад (Ҳаққай 1:12-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Ҳаққай ба мардуми Яҳудо, ки ба барқарорсозии маъбади Худованд беэътиноӣ кардаанд, муроҷиат мекунад.

Сарзаниш кунед, ки хонаҳои худро аз маъбад бартарӣ медиҳанд.
Оқибатҳои беэътиноӣ, эҳсоси камбизоатӣ ва норозигии онҳо.
Ҷавоби мардум ба паём, итоат кардан ба овози Худованд ва оғози барқарорсозӣ.

Ин боби Ҳаққай бо паёми Худованд оғоз мешавад, ки мардуми Яҳудоро барои авлавият додани сохтмони хонаҳои худ ва беэътиноӣ ба барқарорсозии маъбад сарзаниш мекунад. Аз онҳо мепурсанд, ки чаро дар хонаҳои муҷаҳҳази худ зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки хонаи Худо дар харобазор аст? Дар ин боб окибатхои бепарвоии онхо нишон дода шудааст, зеро онхо дар хаёти худ камбудии каноатмандӣ ва камьёбиро аз сар гузарондаанд. Худо онҳоро даъват мекунад, ки дар бораи роҳҳои худ фикр кунанд ва онҳоро водор мекунад, ки мавод ҷамъ кунанд ва маъбадро барқарор кунанд. Мардум ба ин паём посух медиҳанд, ки ба овози Худованд итоат мекунанд ва ба кори барқарорсозӣ шурӯъ мекунанд. Ҳаққай-пайғамбар онҳоро рӯҳбаланд мекунад, ки Худо бо онҳост ва кӯшишҳои онҳоро баракат медиҳад. Дар ин боб аҳамияти аввалиндараҷаи хонаи Худо ва зарурати мардум барои барқарор кардани маъбадро таъкид мекунад.

Ҳаққай 1:1 Дар соли дуюми ҳукмронии Дороюш подшоҳ, дар моҳи шашум, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд аз ҷониби Ҳаққаи набӣ ба Зарубобил ибни Шаалтиил, ҳокими Яҳудо ва ба Еҳушаъ нозил шуд. писари Юседик, саркоҳин, гуфт:

Худо ба халқи Исроил амр мекунад, ки маъбад созанд.

1. Муҳимияти итоати фармудаҳои Худо

2. Неъматҳои пайравӣ ба хости Худо

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

Ҳаққай 1:2 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ин мардум мегӯянд: "Вакти он нарасидааст, ки хонаи Худованд бино шавад".

Худованди лашкарҳо сухан ронда, ҷавоби мардумро баён мекунад, ки вақти сохтани хонаи Худованд нарасидааст.

1. Вақти Худо комил аст

2. Итоат дар баробари номуайянӣ

1. Воиз 3:11 - Ӯ ҳама чизро дар вақти худ зебо кардааст.

2. Яъқуб 4:17 - Аз ин рӯ, барои ҳар кӣ кори некиро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Ҳаққай 1:3 Он гоҳ каломи Худованд аз ҷониби Ҳаққаи набӣ нозил шуда, гуфт:

Худо ба воситаи Ҳаққай-пайғамбар гуфт, ки ба халқи Исроил хотиррасон кунад, ки маъбадро барқарор кунанд.

1. Худо мӯъмин аст: ёдоварӣ дар бораи аз нав сохтани маъбад

2. Афзалият додан ба кори Худо: Даъват барои сохтани маъбад

1. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост.

Ҳаққай 1:4 Оё вақти он расидааст, ки шумо, эй шумо, дар хонаҳои боҳашамати худ сокин шавед, ва ин хона хароб аст?

Ҳаққай мепурсад, ки чаро одамон дар хонаҳои боҳашамат зиндагӣ мекунанд, дар ҳоле ки маъбади Худо дар харобазор аст.

1. Худо мехоҳад, ки мо кори Ӯро бар кори худамон авлавият диҳем.

2. Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Устоди ҳақиқии мо кист.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Ба Румиён 12:1 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хизмати оқилонаи шумост.

Ҳаққай 1:5 Пас, ҳоло Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Роҳҳои худро баррасӣ кунед.

Худованди лашкарҳо ба мардум амр мефармояд, ки ба роҳҳои худ назар кунанд.

1. Зиндагӣ бо муқаддасот Роҳҳои худро ба назар гиред

2. Огоҳии пурмуҳаббати Худо дар бораи роҳҳои худ фикр кунед

1. Такрори Шариат 8:11-20 - Садоқат ва таъмини Худоро баррасӣ кунед.

2. Воиз 12:13-14 - Ба аъмоли худ назар кунед ва аҳкоми Худоро риоя кунед.

Ҳаққай 1:6 Шумо бисьёр коштаед ва кам меоваред; мехӯред, аммо сер надоред; менӯшед, вале аз нӯшидан сер нестед; шумо шуморо мепӯшонед, аммо гарм нест; ва касе ки музд кор мекунад, музд мегирад, то ки онро ба халтаи сӯроххо гузорад.

Халки Исроил бисьёр мехнат кард, вале барои мехнати пурчушу хуруши худ ягон барнамегард, зеро саъю кушиши онхо барои бо озука, нушоки ва либос таъмин кардани онхо кифоя нест.

1. Баракатҳои меҳнати содиқона - Чӣ тавр аз меҳнати худ бештар самаранок истифода бурдан ва эътимод ба Худо

2. Субот дар баробари душвориҳо - Муҳимияти идомаи кори сахт, ҳатто вақте ки мукофотҳо каманд

1. Матто 6:19-21 - "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд намекунанд. , ва ба ҷое ки дуздон надаромада, намедузданд, зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Қӯлассиён 3:23-24 «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. ба Худованди Масеҳ, ки шумо хизмат мекунед.

Ҳаққай 1:7 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Роҳҳои худро баррасӣ кунед.

Худованди лашкарҳо аз халқи Исроил талаб мекунад, ки роҳҳои худро дида бароянд.

1. Ҳамаи мо бояд роҳҳои худро баррасӣ кунем, то дар илтифоти Худо бимонем.

2. Парвардигори лашкарҳо мехоҳад, ки мо андеша кунем ва дигаргуниҳо ба сӯи беҳтар кунем.

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Ҳаққай 1:8 Ба кӯҳ баромада, ҳезум биёр ва хона бисоз; ва ман аз он ҳаловат хоҳам бурд, ва ҷалол хоҳам ёфт, мегӯяд Худованд.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки имони худро ба амал ованд ва барои сохтани хонаи Худо сахт меҳнат кунанд.

1. "Имон ва корҳо: ба Худо хизмат кардан чӣ маъно дорад?"

2. "Хонае, ки бар имон сохта шудааст: Он чизе ки Ҳаққай ба мо дар бораи хидмат ба Худо таълим медиҳад"

1. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад?

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Ҳаққай 1:9 Шумо бисёр мехостед, ва инак, кам шуд; ва ҳангоме ки шумо онро ба хона овардед, онро дамла кардам. Чаро? мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ба хотири хонаи ман харобазор аст, ва шумо ҳар кас ба хонаи худ медавидед.

Худованд қавми Яҳудоро ҷазо медиҳад, ки ҳангоми сохтани хонаҳои худ ба маъбади онҳо нигоҳубин намекунанд.

1. Сохтмони Хонаи Худо: Даъват барои дар ҷои аввал гузоштани Худо

2. Неъматҳои итоъати фармудаҳои Худо

1. Матто 6:33, Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2. Малокӣ 3:10, Даҳякро пурра ба анбор биёред, то ки дар хонаи ман ғизо бошад. Ва ба ин васила маро имтиҳон кун, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро бароят накушоям ва бароят баракат нарезам, то даме ки эҳтиёҷе дигар намонад.

Ҳаққай 1:10 Бинобар ин, осмони болои шумо аз шабнам мондааст, ва замин аз меваи худ.

Худо хушксолӣ кард, то осмонро аз шабнам таъмин накунад ва замин аз мевае барорад.

1. Раҳмати Худо: Чаро Худо ранҷу азобро иҷозат медиҳад?

2. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани ҳадафи паси муборизаҳо

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ҳаққай 1:11 Ва ман хушксолӣ бар замин, ва бар кӯҳҳо, ва бар ҷуворимакка, ва бар шароби нав, ва бар равған, ва бар он чи замин мерӯёнад, ва бар одамон, ва бар чорво ва бар тамоми мехнати дастон.

Худо ба хушксолӣ дар замин, кӯҳҳо ва тамоми меҳнати одамон ва ҳайвонот даъват кард.

1. Оқибатҳои амалҳои мо - Ҳаққай 1:11

2. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душворӣ - Ҳаққай 1:11

1. Такрори Шариат 28:23-24 - "Ва осмони ту, ки бар сари ту аст, мис хоҳад буд, ва замине ки дар зери ту аст, оҳан хоҳад буд. Худованд борони замини туро хок ва хок хоҳад кард: аз осмон бар худ фуруд ояд, то нобуд шавӣ».

2. Амос 4:7 - "Ва ман низ боронро аз шумо нигоҳ доштам, вақте ки то давраи ҳосилғундорӣ се моҳ монда буд: ва бар як шаҳр борон боронидам, ва бар шаҳре дигар наборад: як пора. борон борид ва порае, ки борон борид, пажмурда нашуд».

Ҳаққай 1:12 Он гоҳ Зарубобил ибни Шаалтиил ва Еҳушаъ ибни Юседик саркоҳин бо тамоми бақияи қавм ба овози Худованд Худои худ ва суханони Ҳаққаи набӣ мисли Худованд итоат карданд. Ӯро Худои онҳо фиристода буд, ва мардум ба ҳузури Худованд тарсиданд.

Зарубобил, Еҳушаъ ва боқимондаи мардум аз эҳтироми Худо ба каломи Худованд ва Ҳаққаи набӣ итоат карданд.

1. Қудрати итоат кардан ба Каломи Худо

2. Дар ҳама чиз аз Худо битарсед

1. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

2. Забур 111:10 - "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; ҳамаи онҳое, ки ба он амал мекунанд, фаҳмиши хуб доранд; ҳамду санои Ӯ то абад пойдор аст!"

Ҳаққай 1:13 Ва Ҳаққай, ки фариштаи Худованд буд, дар каломи Худованд ба мардум сухан ронда, гуфт: «Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Худованд.

Ҳаққай, фиристодаи Худованд, паёми Худовандро ба мардум эълон карда, онҳоро итминон дод, ки Ӯ бо онҳост.

1. Худо ҳамеша бо мост: Тасаллият дар Ҳаққай 1:13

2. Бо Худо рафтор кардан: Омӯзиши эътимод кардан ба ваъдаи Худо дар Ҳаққай 1:13

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Ҳаққай 1:14 Ва Худованд рӯҳи Зарубобил ибни Шаалтиил, ҳокими Яҳудо ва рӯҳи Еҳушаъ ибни Йӯседак, саркоҳин ва рӯҳи тамоми бақияи қавмро барангехт; ва омада, дар хонаи Худованди лашкарҳо, Худои худ, кор мекарданд,

Худованд рӯҳи ҳоким, коҳин ва халқи Яҳудоро барангехт, ки онҳо ба кор дар хонаи Худованд шурӯъ карданд.

1. Қувваи Рӯҳ: Чӣ тавр Худо метавонад дилҳо ва ҳаёти моро тағир диҳад

2. Якҷоя кор кардан: Аҳамияти ваҳдат ва ҷомеа

1. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост пурра фаро расид, ҳама якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд.

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед.

Ҳаҷҷай 1:15 Дар рӯзи чору бистуми моҳи шашум, дар соли дуюми подшоҳ Доро.

Дар рӯзи 24-уми моҳи шашуми соли 2-юми подшоҳ Доро Ҳаҷҷай ба мардуми Яҳудо сухан гуфт.

1. Уҳдадориҳои худро аз даст надиҳед - Ҳаггай 1:15

2. Вақте ки Худо сухан мегӯяд, гӯш кунед ва итоат кунед - Ҳаҷҷай 1:15

1. Ирмиё 29:5-7 - Саломатии шаҳреро, ки ман шуморо ба асирӣ фиристодаам, биҷӯед ва барои он ба Худованд дуо гӯед, зеро дар беҳбудии он шумо беҳбудии худро хоҳед ёфт.

6. Филиппиён 4:6 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Боби 2 Ҳаҷҷай пешгӯии Ҳаҷҷайро идома дода, ба барқарорсозии маъбад ва ҷалоли ояндае, ки аз ҳолати пештараи он зиёдтар хоҳад буд, тамаркуз мекунад. Дар ин боб ҳамчунин масъалаи наҷисҳои маросимӣ ва таъсири он ба мардум баррасӣ мешавад.

Сархати 1: Боб бо паёми Худованд ба Зарубобил, ҳокими Яҳудо ва Еҳушаъ, саркоҳин оғоз мешавад. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки қавӣ бошанд ва кори аз нав сохтани маъбадро идома диҳанд, зеро Худо ваъда медиҳад, ки бо онҳо хоҳад буд ва баракатҳои Худро медиҳад (Ҳаҷҷай 2:1-5).

Параграфи 2: Боб ба масъалаи нопокии маросимҳо дахл дорад. Ба мардум ёдовар мешавад, ки қурбонӣ ва корашон пас аз пок шудани худ ва аъмоли хеш баракат хоҳад ёфт. Худо онҳоро даъват мекунад, ки дар бораи гузашта ва чӣ гуна нопокии онҳо ба ҳосили онҳо таъсир расонд, фикр кунанд ва онҳоро даъват мекунад, ки ҳоло итоаткор ва муқаддас бошанд (Ҳаҷҷай 2:10-19).

Параграфи 3: Боб паёми ҷалоли ояндаро медиҳад. Худо ба мардум итминон медиҳад, ки осмонҳо ва заминро ба ларза меорад, салтанатҳоро сарнагун мекунад ва замони сулҳу шукуфоӣ меорад. Шӯҳрати маъбади охирин аз пешина болотар хоҳад рафт ва Худо ба мардум баракатҳои фаровон хоҳад дод (Ҳаҷҷай 2:6-9, 20-23).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Ҳаггай ба барқарорсозии маъбад, масъалаи нопокиҳои маросимӣ ва ваъдаи ҷалоли оянда нигаронида шудааст.

Барангезиш ба Зарубобил ва Еҳушаъ барои идома додани кори барқарорсозӣ.
Баррасии масъалаи наҷосати маросимӣ ва зарурати поксозӣ.
Паёми ҷалоли оянда, бо ваъдаи баракатҳои Худо ва ҷалоли бартарии маъбади охирин.

Ин боби Ҳаққай бо паёми Худованд ба Зарубобил, ҳокими Яҳудо ва Еҳушаъ, саркоҳин оғоз мешавад, ки онҳоро ташвиқ мекунад, ки қавӣ бошанд ва кори аз нав сохтани маъбадро идома диҳанд. Онҳо ба ҳузури Худо итминон доранд ва баракатҳои Ӯро ваъда додаанд. Сипас дар боб ба масъалаи наҷосати маросимҳо пардохта, ба мардум хотиррасон мекунад, ки қурбонӣ ва корашон пас аз пок шудани худ ва аъмоли худ баракат хоҳад ёфт. Онҳо даъват карда мешаванд, ки гузашта ва таъсири нопокиҳои худро ба ҳосили худ баррасӣ кунанд ва онҳоро даъват кунанд, ки ҳоло итоаткор ва муқаддас бошанд. Ин боб бо паёми ҷалоли оянда ба анҷом мерасад, зеро Худо ваъда медиҳад, ки осмонҳо ва заминро ба ларза медарорад, салтанатҳоро сарнагун мекунад ва замони сулҳу шукуфоӣ меорад. Шӯҳрати маъбади охирин аз пешина болотар хоҳад рафт ва Худо ба мардум баракатҳои фаровон хоҳад дод. Дар ин боб аҳамияти суботкорӣ дар кори бозсозӣ, зарурати покиза-гӣ ва мукаддасот, умед ба неъмату шуҳрати оянда таъкид шудааст.

Ҳаққай 2:1 Дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи бистуми моҳ, каломи Худованд ба воситаи Ҳаққай набӣ нозил шуда, гуфт:

Каломи Худованд ба Ҳаққай-пайғамбар дар моҳи ҳафтум дар рӯзи бисту як нозил шуд.

1. Таваққӯҳ ба Каломи Худо: Намунаи Пайғамбар Ҳаққай

2. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр Ҳаггай фармони Худовандро иҷро кард

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Ҳаққай 2:2 Ҳоло ба Зарубобил ибни Шаалтиил, ҳокими Яҳудо ва ба Еҳушаъ ибни Йӯседақ, саркоҳин ва ба бақияи қавм бигӯй:

Худо аз мардуми Яҳудо даъват мекунад, ки барқарорсозии маъбадро идома диҳанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба ваъдаҳои худ ноил шавем

2. Имони пойдор: барқарор кардани маъбад бар зидди мухолифатҳо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

Ҳаққай 2:3 Дар байни шумо кист, ки ин хонаро дар ҷалоли аввалини худ дидааст? ва ҳоло шумо инро чӣ гуна мебинед? Оё дар назари ту дар муқоиса бо он ҳеҷ чиз нест?

Аз мардуми Исроил хоҳиш карда мешавад, ки андеша кунанд, ки ҷалоли маъбад чӣ гуна коҳиш ёфтааст ва чӣ гуна он дар муқоиса бо ҷалоли пештарааш ҳеҷ чиз нест.

1. "Ҷалоли Худованд бепоён аст"

2. «Зарурати барқарорсозӣ»

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Забур 30:5 - "Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд".

Ҳаққай 2:4 Аммо алҳол қавӣ бош, эй Зарубобил, мегӯяд Худованд; ва қавӣ бош, эй Еҳушаъ ибни Йӯседак, саркоҳин; ва қавӣ бошед, эй тамоми қавми замин, мегӯяд Худованд, ва кор кунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованд Зарубобил, Еҳушаъ ва тамоми мардуми ин заминро ташвиқ мекунад, ки қавӣ ва меҳнат кунанд, зеро ки Ӯ бо онҳост.

1: рӯҳбаланд шавед ва ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ дар ҳама кӯшишҳои шумо бо шумост.

2: Бо Худованд дар паҳлӯи шумо, шумо метавонед бо ҳама мушкилот рӯ ба рӯ шавед ва муваффақ шавед.

1: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Ибриён 13:5-6 - Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард". То ки далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст, ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ кунад".

Ҳаққай 2:5 Мувофиқи каломе ки вақте ки шумо аз Миср берун омадаед, бо шумо аҳд кардаам, бинобар ин рӯҳи Ман дар миёни шумо боқӣ мемонад: натарсед.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо ба халқаш сухан меронад, ки рӯҳи Ӯ бо онҳо хоҳад монд ва натарс.

1. "Натарс: ваъдаи муҳофизати Худо"

2. "Дар ҳузури Худованд мондан: Аҳди Худо бо мо"

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ӯ гуфтааст, ки ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Ҳаққай 2:6 Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Боз як бор, андак вақт аст, ва Ман осмон ва замин, ва баҳр ва хушкиро ба ларза хоҳам овард;

Худо ваъда дод, ки дар муддати кӯтоҳ осмон, замин, баҳр ва хушкиро ба ларза медарорад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи осмони нав ва замини нав

2. Қудрати Каломи Худо ва ваъдаи барқарорсозии Ӯ

1. Ибриён 12: 26-27, "Дар он вақт овози Ӯ заминро ба ларза меовард, аммо ҳоло Ӯ ваъда додааст, ки ман на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам овард. ларзонда шудааст, яъне чизҳои офаридашуда, то он чизе, ки наларзонад, боқӣ монад.

2. Ишаъё 51:16, "Ман суханони Худро дар даҳони ту андохтам ва туро бо сояи дасти Худ пӯшидаам, ки осмонро ба ҷои худ гузоштаам, ки пояҳои заминро гузоштаам, ва ба Сион мегӯям: Ту эй ман ҳастӣ. одамон."

Ҳаққай 2:7 Ва Ман ҳамаи халқҳоро ба ларза хоҳам овард, ва хоҳиши ҳамаи халқҳо ба амал ояд, ва Ман ин хонаро аз ҷалол пур хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо ҳамаи халқҳоро ба ларза меорад ва хоҳишҳои ҳамаи одамонро иҷро хоҳад кард, ва ҷалоли Ӯ хонаи Худовандро пур хоҳад кард.

1. Зиндагӣ дар ҷалоли Худо: Омӯзиши қабул ва мубодилаи ҳузури Ӯ

2. Миллатҳо ва ваъда: Иҷро шудан чӣ маъно дорад?

1. Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ беҷавоб аст.

2. Ишаъё 61:3 - Барои мотамдорон дар Сион таъин карда шавад, то ки ба онҳо зебоӣ барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи гарон; То ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Ҳаққай 2:8 Нуқра аз они Ман аст, ва тилло аз они Ман аст, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо Парвардигори ҳама аст ва соҳиби ҳама аст.

1. Подшоҳии Худо: Парвардигори лашкарҳо

2. Ризи Худо: нуқра ва тилло

1. Забур 24:1 Замин ва пур аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он.

2. Яъқуб 1:17 Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Ҳаққай 2:9 Ҷалоли ин хонаи охирин аз пешина бузургтар хоҳад буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо; ва дар ин макон осоиштагӣ хоҳам дод, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованд эълон мекунад, ки ҷалоли хонаи охират аз ҷалоли хонаи аввал бузургтар хоҳад буд ва дар ин макон осоиштагӣ дода мешавад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ҷалоли бузургтар ва сулҳ

2. Ваъдаи Худованд: Хонаи бузургтар ва сулҳ

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Забур 121:6-7 - Барои осоиштагии Ерусалим дуо гӯед! Бигзор онҳо, ки шуморо дӯст медоранд, эмин бошанд! Дар деворҳои шумо сулҳ ва амният дар манораҳои шумо бошад!

Ҳаҷҷай 2:10 Дар рӯзи бисту чоруми моҳи нӯҳум, дар соли дуюми Доро, каломи Худованд аз ҷониби Ҳаҷҷаи набӣ нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Ҳаҷҷаи набӣ дар бораи рӯзи 24-уми моҳи 9-уми соли дуюми Доро сухан гуфт.

1. Вақти Худо комил аст - Омӯзиши Ҳаҷҷай 2:10

2. Қудрат ва қудрати овози паёмбар - Ҳаҷҷай 2:10

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Аъмол 1:7 - «Ӯ ба онҳо гуфт: «Ба шумо лозим нест, ки вақтҳо ва санаҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар кардааст, бидонед».

Ҳаҷҷай 2:11: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Акнун аз коҳинон дар бораи шариат пурсед ва бигӯед:

Худованди лашкарҳо ба мардум амр мекунад, ки аз коҳинон дар бораи шариат пурсанд.

1. Муҳимияти ҷустуҷӯи роҳнамо аз шахсиятҳои мақомот

2. Вазифаи донистан ва риояи қонун

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Юҳанно 7:16-17 - Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз они Ман нест, балки аз они Фиристандаи Ман аст». Ҳар кӣ иродаи Ӯро ба ҷо оварад, вай дар бораи таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё Ман аз Худ мегӯям.

Ҳаҷҷай 2:12 Агар касе дар домани ҷомаи худ ҷисми муқаддас дошта бошад, ва бо доманаш ба нон, ё коза, ё шароб, ё равған ё ягон гӯшт ламс кунад, оё он муқаддас аст? Ва коҳинон ҷавоб дода, гуфтанд: «Не».

Коҳинон ҷавоб доданд, ки гӯшти муқаддас, ҳатто агар ба нон, коса, май, равған ё ягон гӯшт бирасад, онро муқаддас гардонда наметавонад.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки фикр накунем, ки муқаддасиро бо иттиҳодия ба даст овардан мумкин аст.

2: Қудсият интиқол дода намешавад; ба он бояд бо амалиёти худамон ноил гардем.

1: Матто 5:48 - Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.

2: Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ҳаққай 2:13 Он гоҳ Ҳаққай гуфт: «Агар касе ки аз ҷасади мурда нақис аст, ба яке аз инҳо бирасад, оё он нақис мешавад? Ва коҳинон дар ҷавоб гуфтанд: «Он нақис хоҳад буд».

Ҳаггай аҳамияти муқаддас буданро таъкид мекунад ва аз мурдагон палид нашаванд.

1. Зиндагии муқаддас: Аҳамияти ҷудоӣ

2. Ба Худо бахшидашуда: Зарурати мубориза бо нақис

1. Румиён 12:1-2 Аз ин рӯ, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Ибриён 12:14 Саъю кӯшиш кунед, ки бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед ва муқаддас бошед; бе қудсият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид.

Ҳаққай 2:14 Ва Ҳаққай ҷавоб дода, гуфт: «Ин қавм чунин аст, ва ин қавм дар пеши ман чунин аст, мегӯяд Худованд; ва ҳар кори дасти онҳост; ва он чи дар он ҷо қурбонӣ мекунанд, нақис аст.

Ҳаққай аз номи Худо сухан меронад ва мегӯяд, ки одамон ва корҳои онҳо дар пеши назари Ӯ нақисанд.

1. Ҳазрати Худо: Даъват ба тавба

2. Аҳамияти итоъат ба Худо

1. Ишаъё 6:3 - Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ҳаққай 2:15 Ва алҳол, аз шумо хоҳиш мекунам, ки аз имрӯз ва баъд аз он, ки дар маъбади Худованд санг бар санг гузошта шуд, фикр кунед:

Хаггай халки Исроилро ташвик мекунад, ки дар бораи пешравии аз нав сохтани маъбад аз санги аввалин то имруз ба даст овардашуда фикр кунанд.

1. Муҳимияти ба ақиб нигоҳ кардан ба пешрафти худ ва қадр кардани қадамҳое, ки мо барои расидан ба ҳадафҳои худ гузоштаем.

2. Қувваи мулоҳиза, ки ба мо кӯмак мекунад, ки дар кӯшишҳои худ ҳавасманд ва рӯҳбаланд бимонем.

1. Филиппиён 3: 13-14 - "Бародарон, ман худамро дарк накардаам: ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чизҳои қаблӣ расида истодаам, ман ба нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

2. Воиз 3:15 - "Он чи буд, ҳоло ҳаст, ва он чи бояд буд, аллакай буд; ва Худо он чиро, ки гузашта буд, талаб мекунад".

Ҳаққай 2:16 Аз он рӯзҳо, вақте ки касе ба теппаи бист адад расид, ҳамагӣ даҳ адад буд; вақте ки касе барои кашидани панҷоҳ зарф аз танӯр ба назди равған омад, ҳамагӣ бист адад буд.

Халки Исроил аз нарасидани ресурсхо азоб мекашид.

1. Худо содиқ аст - ҳатто вақте ки захираҳои мо каманд, Ӯ таъмин хоҳад кард.

2. Ризои Худо барои ҳамаи ниёзҳои мо басанда аст.

1. Ҳаққай 2:16–17

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Ҳаққай 2:17 Ман туро бо таркиш ва қолаб ва жола дар тамоми меҳнатҳои дастат задам; лекин шумо ба Ман рӯй нагардонед, мегӯяд Худованд.

Худо мардуми Ҳаққайро бо офатҳои гуногун ҷазо дод, вале онҳо то ҳол тавба накарданд.

1: Мо бояд ҳатто дар баробари душвориҳо ба Худо муроҷиат кунем, зеро Ӯ ягона умеди мост.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо моро ҷазо хоҳад дод, то моро ба сӯи Ӯ бозгардонад.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Матто 4:17 - Аз он вақт Исо ба мавъиза оғоз карда, гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ҳаққай 2:18 Акнун аз ин рӯз ва баъд аз он, аз рӯзи чор ва бистумин моҳи нӯҳум, ҳатто аз рӯзе ки таҳкурсии маъбади Худованд гузошта шуд, фикр кунед.

Худо ба халқи Исроил мегӯяд, ки дар бораи рӯзи гузоштани таҳкурсии маъбади Худованд, аз 24-уми моҳи нӯҳум андеша кунанд.

1. Муҳимияти тафаккур дар бораи корҳои Худо

2. Аҳамияти рӯзи 24-уми моҳи нуҳум

1. Забур 104:4 Худованд ва қуввати Ӯро биҷӯед, ҳамеша рӯи Ӯро биҷӯед.

2. Эфсӯсиён 5:15-17 Пас, бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

Ҳаққай 2:19 Оё тухмӣ ҳанӯз дар анбор аст? Оре, то ҳол ток, ва дарахти анҷир, ва анор ва зайтун нашъунамо накардааст; аз ин рӯз шуморо баракат хоҳам дод.

Худо халқи худро ташвиқ мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунанд, ҳатто агар вазъияти ҳозираи онҳо ноумед бошад - Ӯ онҳоро аз ин рӯз баракат хоҳад дод.

1. Ҳатто дар замонҳои душвор, Худо то ҳол моро баракат медиҳад

2. Боварӣ ба Худо дар миёни номуайянӣ

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад".

Ҳаққай 2:20 Ва боз каломи Худованд дар рӯзи бистуми моҳ ба Ҳаққай нозил шуда, гуфт:

Худованд дар рӯзи 24-уми моҳ ба Ҳаққай сухан мегӯяд.

1. Вақти Худо комил аст - Ҳаққай 2:20

2. Аз Худованд роҳнамоӣ ҷӯед - Ҳаққай 2:20

1. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида мегирем.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Ҳаққай 2:21 Ба ҳокими Яҳудо Зарубобил сухан ронда, бигӯ: «Ман осмонҳо ва заминро ба ларза хоҳам овард;

Худо осмонҳову заминро меҷунбонад, то дигаргун шавад.

1: Даъват ба амал - Худо осмонҳо ва заминро ба ларза медарорад, то тағирот ворид кунад ва мо бояд ба даъвати Худо ба амал посух гӯем.

2: Қудрати Худо - Қудрати Худо бузург аст ва Ӯ қодир аст, ки осмонҳову заминро ба ларза оварад, то дигаргунӣ оварад.

1: Румиён 12:2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

2: Эфсӯсиён 6: 10-13 - "Ниоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед; тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. на бар зидди хун ва ҷисм, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳокимиятҳо, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза баред. ки дар рӯзи бад тоб оварад ва ҳама чизро карда, устувор истода бошад».

Ҳаққай 2:22 Ва тахти салтанатҳоро сарнагун хоҳам кард, ва қуввати салтанатҳои халқҳоро нобуд хоҳам кард; ва аробаҳо ва саворагонро сарнагун хоҳам кард; ва аспон ва саворони онҳо, ҳар яке аз шамшери бародари худ фуруд оянд.

Худо салтанатҳоро сарнагун хоҳад кард ва қудрати халқҳои халқҳоро нест хоҳад кард, ва аробаҳо ва саворони онҳо аз шамшери якдигар кушта хоҳанд шуд.

1. Қудрати Худо бар халқҳо ва салтанатҳо

2. Оқибатҳои ниҳоии нофармонӣ ба Худо

1. Ишаъё 40: 15-17 - "Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатил ҳастанд, ва мисли ғубори тарозуҳо ҳисоб карда мешаванд; инак, Ӯ соҳилҳоро мисли хоки нозук мегирад. Лубнон барои сӯзишворӣ кифоят намекунад, ва ҳайвоноти ваҳшии он барои қурбонии сӯхтанӣ басанда нестанд: ҳамаи халқҳо дар пеши назари Ӯ ҳеҷ ҳастанд, ва онҳоро аз ҳеҷ чиз кам ва холӣ ҳисоб мекунанд.

2. Дониёл 4:34-35 - Дар охири рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон бардоштам ва ақли ман ба ман баргашт, ва ман Ҳаққи Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам. салтанати абадӣ аст, ва салтанати ӯ аз насл ба насл пойдор аст; тамоми сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд, ва Ӯ мувофиқи хости худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ё ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"

Ҳаққай 2:23: «Дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, «Оё туро, эй Зарубобил, бандаи ман, писари Шаалтиил, бигирам, — мегӯяд Худованд, ва туро ҳамчун мӯҳр хоҳам сохт, зеро ки Ман туро баргузидаам, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованд Зарубобилро ҳамчун мӯҳр интихоб хоҳад кард ва ӯро барои интихоб шудан баракат хоҳад дод.

1. "Баракати Худованд барои бандагони баргузида"

2. «Зиндагӣ ба файзи Худованд»

1. Ишаъё 43:1–5

2. Румиён 8:28–30

Боби 1 Закарё оғози китоби Закарёро нишон медиҳад ва як қатор рӯъёҳо ва паёмҳои Худовандро муаррифӣ мекунад. Дар ин боб ба даъват ба тавба ва ваъдаи барқароршавӣ барои халқи Исроил нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо паёми Худованд ба Закариё оғоз мешавад ва мардумро даъват мекунад, ки ба сӯи Ӯ бозгарданд ва аз аъмоли бади худ тавба кунанд. Худованд итоаткории аҷдодони онҳоро ба ёд меорад ва аз оқибатҳои онҳо огоҳ мекунад. Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки ба суханони анбиё гӯш диҳанд ва ба сӯи Ӯ баргарданд (Закарё 1:1-6).

Сархати 2: Пас Закариё дар давоми шаб як қатор рӯъёҳо меорад. Дар рӯъёи аввал марде аст, ки савори аспи сурх дар миёни дарахтони мирт аст, ки рамзи ғамхорӣ ва раҳмдилии Худо ба Ерусалим аст. Он мард хабар медиҳад, ки халқҳо ороманд, дар ҳоле ки Ерусалим дар харобазор боқӣ мемонад (Закарё 1:7-17).

Параграфи 3: Боб бо тафсири рӯъёи аввал анҷом меёбад. Худованд ваъда медиҳад, ки барои Ерусалим ғаюр хоҳад буд ва бо марҳамат бармегардад ва шаҳрро барқарор мекунад. Ӯ Закариёро итминон медиҳад, ки маъбад аз нав сохта мешавад ва Ерусалим боз аз одамон пур мешавад ва обод хоҳад шуд (Закарё 1:18-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Закариё як қатор рӯъёҳо ва паёмҳои Худовандро муаррифӣ мекунад, ки ба даъват ба тавба ва ваъдаи барқароршавӣ барои халқи Исроил нигаронида шудааст.

Паёми Худованд ба Закариё, ки мардумро ба тавба даъват мекунад.
Дар рӯъё марде, ки савори аспи сурх дар байни дарахтони мирт аст, рамзи ғамхории Худо нисбати Ерусалим аст.
Ваъдаи ғайрати Худо ба Ерусалим, аз нав сохтани маъбад ва ободии шаҳр.

Ин боби Закариё бо паёми Худованд ба Закариё оғоз мешавад ва мардумро ба сӯи Ӯ бозгардонидан ва аз аъмоли бади худ тавба кардан даъват мекунад. Худованд нофармонии аҷдодонашонро ба ёд оварда, онҳоро ба гӯш кардани суханони паёмбарон даъват мекунад. Он гоҳ Закариё дар давоми шаб як қатор рӯъёҳо меорад. Дар рӯъёи аввал марде аст, ки савори аспи сурх дар миёни дарахтони мирт аст, ки рамзи ғамхорӣ ва раҳмдилии Худо ба Ерусалим аст. Он мард хабар медиҳад, ки халқҳо ороманд, дар ҳоле ки Ерусалим дар харобазор боқӣ мемонад. Ин боб бо тафсири рӯъёи аввал анҷом меёбад, ки дар он Худованд ваъда медиҳад, ки барои Ерусалим ғаюр хоҳад буд, бо марҳамат бармегардад ва шаҳрро барқарор мекунад. Ӯ Закариёро итминон медиҳад, ки маъбад аз нав сохта мешавад ва Ерусалим боз аз одамон пур мешавад ва обод хоҳад шуд. Дар ин боб даъват ба тавба, умеди барқароршавӣ ва ғамхории Худо ба шаҳри интихобкардааш таъкид шудааст.

Закариё 1:1 Дар моҳи ҳаштум, дар соли дуюми Доро, каломи Худованд ба Закарё ибни Барахиё ибни Иддои набӣ нозил шуда, гуфт:

Каломи Худованд ба Закарё ибни Барэкьё нозил шуд.

1. Вафодории Худо дар ризқи паёмбарон

2. Даъвати моро ба хизмати пайғамбарона қабул кардан

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 23:20-22 - Ғазаби Худованд барнамегардад, то даме ки фикрҳои дили худро иҷро накунад: дар рӯзҳои охир шумо онро ба таври комил баррасӣ хоҳед кард. Ман ин анбиёро нафиристодаам, вале онҳо давида рафтанд; Аммо агар онҳо дар машварати Ман истода, ба қавми Ман водор мекарданд, ки суханони Маро бишнаванд, он гоҳ онҳоро аз роҳи бади худ ва аз бади аъмоли худ бармегардониданд.

Закариё 1:2 Худованд аз падарони шумо сахт ғазаб кардааст.

Худованд аз кирдори падарон норозӣ аст.

1: Мо бояд аз хатогиҳои падаронамон сабақ гирем ва кӯшиш кунем, ки имрӯз қарорҳои беҳтар қабул кунем.

2: Мо бояд худро дар назди Худованд фурӯтан кунем ва барои гуноҳҳои падарони худ омурзиш пурсем.

1: Масалҳо 22:6 - Кӯдакро ба роҳе омӯзед, ки бояд биравад, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2: Дониёл 9:18-19 - Эй Худои ман, гӯши Худро хам кун ва бишнав; чашмони худро кушо, ва харобаҳои мо ва шаҳреро, ки ба исми Ту хонда шудааст, бубин, зеро ки мо ба ҳузури Ту на барои адолати худ, балки барои марҳамати бузурги Ту дуо мекунем.

Закариё 1:3 Пас, ба онҳо бигӯ: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Ба ман рӯ оваред, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва Ман ба шумо рӯ хоҳам овард, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо қавми худро даъват мекунад, ки ба сӯи ӯ рӯй оваранд ва дар иваз ваъда медиҳад, ки ба сӯи онҳо бозгардад.

1. "Зебоии тавба: Баррасии ваъдаи Закарё 1:3"

2. "Даъвати Худо ба бозгашт: раҳмати Закарё 1:3"

1. Юил 2:12-13 - "Бинобар ин, алҳол низ, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, ва бо рӯза, ва бо гиря ва мотам сӯи Ман рӯй оваред: ва дили худро пора кунед, на либоси худро, ва ба Худованд Худои худ рӯй овар, зеро ки Ӯ меҳрубон ва раҳим аст, дар хашм ва меҳрубонии бузург аст, ва аз бадӣ тавба мекунад».

2. 2 Вақоеънома 7:14 - «Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд, ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи худ бармегарданд, пас Ман аз осмон мешунаванд ва суханони онҳоро хоҳам бахшид. гуноҳ карда, замини онҳоро шифо хоҳад дод».

Закариё 1:4 Мисли падарони худ набошед, ки анбиёи пешин ба онҳо нидо карда, гуфтаанд: "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Акнун аз роҳҳои бади худ ва аз аъмоли бади худ рӯй гардонед, вале онҳо маро нашуниданд ва гӯш надоданд, мегӯяд Худованд.

Худованди лашкарҳо ба падарони қавм хабар мефиристад, ки ба онҳо мегӯяд, ки аз роҳҳо ва аъмоли бади худ рӯй гардонанд, вале онҳо гӯш намедиҳанд.

1. Ғалаба кардани васвасаҳо - Омӯзиши гӯш кардани овози Худо ва рӯйгардонӣ аз бадӣ.

2. Қувваи тавба - қувват ёфтан барои рӯйгардонӣ аз гуноҳ ва ҷустуҷӯи кафорат.

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Закариё 1:5 Падарони шумо куҷоянд? ва анбиё, оё онҳо то абад зиндаанд?

Закариё дар бораи марги падарон ва анбиёи гузашта шубҳа мекунад.

1.Падарони мо ба мо мероси имоне гузоштаанд, ки мо бояд барои нигоҳ доштани он саъй кунем.

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳатто паёмбарон ва падарони мо мурдаанд ва мо низ рӯзе мегузарем.

1. Ибриён 11:13-17 - Ҳамаи инҳо ваъдаҳоро нагирифта, дар имон мурданд, балки аз дур диданд ва ба онҳо бовар карданд ва онҳоро ба оғӯш гирифтанд ва иқрор шуданд, ки дар рӯи замин ғариб ва ҳоҷиён буданд.

2. Воиз 3:1-2 - Ҳар чизе, ки дар зери осмон аст, мавсим ва вақт дорад: Вақти таваллуд ва вақти мурдан.

Закариё 1:6 Аммо суханон ва фароизи Ман, ки ба бандагони худ, ба анбиё амр фармудаам, оё падарони шуморо нагирифтанд? Ва баргашта, гуфтанд: «Чунон ки Худованди лашкарҳо мехост, ки бо мо бикунад, мувофиқи роҳҳои мо ва аъмоли мо, бо мо низ ҳамон тавр рафтор кард».

1: Нақшаи Худо барои мо ин аст, ки новобаста аз он ки гуноҳҳо ва ҷиноятҳои мо чӣ гуна бошад, моро ба сӯи Ӯ баргардонад.

2: Мо бояд қонунҳои Худоро риоя кунем ва ба нақшаи Ӯ барои ҳаёти худ эътимод кунем, ҳатто вақте ки вазъияти мо душвор ба назар мерасад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - андешаҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Закариё 1:7 Дар рӯзи бисту чоруми моҳи ёздаҳум, яъне моҳи Себат, дар соли дуюми Доро, каломи Худованд ба Закарё ибни Бараҳиё ибни Иддои набӣ нозил шуд, ки гуфт: ,

Худованд дар рӯзи 24-уми моҳи 11-уми соли 2-юми Доро бо Закариё, писари Барехиё ва Иддои набӣ сухан гуфт.

1. Вақти Худо комил аст

2. Қувваи нубувват

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 8:28-29 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба нафъи якҷоя кор мекунад. Ӯ низ барои онҳое ки Ӯ пешакӣ медонист, мувофиқат карданро пешакӣ муайян кардааст. ба сурати Писари Худ, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад».

Закариё 1:8 Шабона дидам, ки марде бар аспи сурх савор шуда, дар миёни дарахтони мирт, ки дар поён буд, меистод; ва дар паси ӯ аспҳои сурхи холӣ ва сафед буданд.

Гузаргоҳ Закариё марде дид, ки савори аспи сурх дар миёни дарахтони Мирт дар поён истода, аспҳои сурху холӣ ва сафед аз паси ӯ меомаданд.

1: Худо ҳамеша моро назорат мекунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба сифатҳои қувват ва адолати Худо тақлид кунем.

1: Забур 121:3-4 - Ӯ намегузорад, ки пои ту ҳаракат кунад; касе ки туро нигоҳ медорад, хоб намекунад. Инак, ҳар кӣ Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд ва на хоб хоҳад бурд.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Закариё 1:9 Он гоҳ ман гуфтам: «Эй оғоям, инҳо чист? Ва фариштае, ки бо ман гуфтугӯ мекард, ба ман гуфт: «Ман ба ту хоҳам дод, ки инҳо чист».

Худованд фариштаеро мефиристад, то ба саволҳои Закарё дар бораи рӯъёҳои дидааш ҷавоб диҳад.

1. Чӣ тавр бояд аз Худованд ҷавоб ҷӯем

2. Аҳамияти додани саволҳо

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Масалҳо 2:2-5 - То ки гӯши худро ба ҳикмат моил намо, ва дили худро ба хирад ҷалб кунӣ; Оре, агар аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯй, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯйӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Закариё 1:10 Ва марде ки дар миёни дарахтони мирт меистод, ҷавоб дода, гуфт: «Инҳоянд, ки Худованд онҳоро фиристодааст, то дар рӯи замин гардиш кунанд».

Худованд одамонро фиристод, то дар замин сайр кунанд.

1: Мо даъват шудаем, ки бо пои Худованд биравем.

2: Ба намунаи Худованд пайравӣ кунед ва бо ҳадаф ва ният рафтор кунед.

1: Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

2: Қӯлассиён 1:10 - то ки шумо сазовори ҳаёти Худованд бошед ва аз ҳар ҷиҳат Ӯро писандида бошед: дар ҳар кори нек самар оваред ва дар шинохти Худо афзоиш ёбед.

Закариё 1:11 Ва онҳо ба фариштаи Худованд, ки дар миёни дарахтони мирт меистод, ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо дар рӯи замин гаштаву баргашта гаштем, ва инак, тамоми замин нишаста ва ором аст».

Фариштаи Худованд дар миёни дарахтони мирт меистод, ва мардум дар ҷавоби Ӯ гуфтанд, ки тамоми замин ором аст.

1. Қувваи истироҳат: Чӣ тавр ҳаёти худро пур кардан мумкин аст

2. Аҳамияти оромӣ: пайдо кардани оромӣ ва осоиштагӣ дар ҷаҳони серкор

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам».

Закариё 1:12 Ва фариштаи Худованд дар ҷавоб гуфт: «Эй Худованди лашкарҳо, то ба кай бар Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ки ин шасту даҳ сол ба онҳо хашмгин шудаӣ, марҳамат нахоҳӣ кард?

Фариштаи Худованд аз Худованди лашкарҳо пурсид, ки то ба кай Ӯ марҳаматро аз Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ки ҳафтод сол боз дар ғазаби Ӯ буданд, нигоҳ медорад.

1. Раҳмати Худо: Фаҳмидани муҳаббат ва лутфи Худо

2. Ҳукмронии Худо: Боварӣ ба нақшаи комили Худо

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Забур 103:8-10 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар марҳамати фаровон. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад: ва хашми худро то абад нигоҳ намедорад. Ӯ пас аз гуноҳҳои мо бо мо рафтор накард; ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои худ подош надод.

Закариё 1:13 Ва Худованд ба фариштае, ки бо ман сӯҳбат мекард, бо суханони нек ва суханҳои нек ҷавоб дод.

Худованд ба фариштаи бо суханони тасаллӣ ҷавоб дод.

1. тасаллии Худованд

2. Дар вақти ниёз ба Худо таваккал кардан

1. Ишаъё 40:1-2 - "Тасаллӣ кун, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай эълон кун, ки хизмати сахти вай анҷом шудааст, ки гуноҳаш подош шудааст".

2. Забур 18:2 - "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Закариё 1:14 Фариштае ки бо ман гуфтугӯ мекард, ба ман гуфт: «Гирьёд зада, бигӯ: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Ман ба Ерусалим ва ба Сион ҳасад мебарам.

Худованди лашкарҳо рашки бузурги Худро нисбати Ерусалим ва Сион эълон мекунад.

1. Даъват барои ёдоварӣ: Ҳасад аз Худованд ба халқаш

2. Худованди лашкарҳо: аз рашкаш ба Сион шодӣ мекунад

1. Такрори Шариат 4:24 - "Зеро ки Худованд Худои ту оташи сӯзонанда аст, ҳатто Худои ҳасаднок аст".

2. Забур 78:58 - "Зеро ки онҳо бо баландиҳои худ Ӯро ба хашм оварданд, ва бо пайкарҳои худ ӯро ба ҳасад бурданд."

Закариё 1:15 Ва ман аз халқҳое, ки дар осуда ҳастанд, сахт ғазаб кардам, зеро ки ман каме нороҳат шудам, ва онҳо ба пеш кардани мусибат кӯмак карданд.

Худо ба одамоне хашмгин аст, ки мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ намекунанд ва ба ҷои он аз ранҷу азоби дигарон истифода мебаранд.

1. Хавфи осон: Чаро тасаллӣ метавонад ба фалокат оварда расонад

2. Ғазаби Худо: Огоњии фаромӯшнашаванда аз норозигии ӯ

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, то Ӯ роҳҳои шуморо рост гардонад.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Закариё 1:16 Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: Ман бо марҳамат ба Ерусалим баргардонида мешавам: хонаи ман дар он бино хоҳад шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва хати бар Ерусалим кашида хоҳад шуд.

Худованд эълон мекунад, ки Ӯ бо марҳамат ба Ерусалим бармегардад, ва хонаи Ӯ дар он бино хоҳад шуд.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст

2. Чӣ тавр бозгашти Худованд баракат меорад

1. Забур 136:1 - «Эй Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст».

2. Луқо 1:68-70 - Муборак аст Худованд Худои Исроил; зеро ки Ӯ қавми Худро зиёрат карда, фидия додааст, ва барои мо дар хонаи бандаи Худ Довуд шохи наҷот бардошт; Чунон ки Ӯ бо даҳони анбиёи муқаддаси худ, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон гуфта шудааст:

Закариё 1:17 Ҳанӯз фарьёд зада, бигӯ: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Шаҳрҳои ман ба воситаи ободӣ боз паҳн хоҳанд шуд; ва Худованд боз Сионро тасаллӣ хоҳад дод, ва Ерусалимро интихоб хоҳад кард.

Худованди лашкарҳо эълон мекунад, ки шаҳрҳои Ӯ обод хоҳанд шуд ва ба Сион тасаллӣ мебахшад ва Ерусалимро интихоб хоҳад кард.

1. Фаҳмидани неъмати Худо дар замони душворӣ

2. Тасаллии Худованд: итминон дар замонҳои ноором

1. Ишаъё 40:1-2 тасаллӣ диҳед, халқи маро тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо. Ба Ерусалим бо меҳрубонӣ сухан гӯй, ва ба вай нидо кун, ки ҷангаш ба охир расад, ва гуноҳаш омурзида шавад.

2. Ишаъё 62:1-2 Ман ба хотири Сион хомӯш нахоҳам монд, ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам дод, то даме ки адолати вай ҳамчун равшанӣ, ва наҷоти вай ҳамчун чароғе, ки фурӯзон нашавад. Халқҳо адолати Туро хоҳанд дид, ва ҳама подшоҳон ҷалоли Туро хоҳанд дид.

Закариё 1:18 Он гоҳ ман чашмонамро боло карда, дидам, ва инак чор шохро дидам.

Закариё чор шохро дид, ки рамзи қудрат ва қудрати Худост.

1. Дар Закарё Худо тавоноӣ ва қудрати худро нишон медиҳад

2. Чӣ тавр мо ҳокимияти Худоро дар ҳаёти худ эътироф карда метавонем?

1. Дониёл 7:7-8 "Баъд аз ин ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак ҳайвони чорумро дидам, ки даҳшатнок ва даҳшатнок ва бениҳоят қавӣ буд; ва он дандонҳои азими оҳанин дошт: хӯрд ва пора-пора кард ва боқимондаро мӯҳр зад. бо пойҳои он, ва он аз тамоми ҳайвоноти даррандаи пешаш гуногун буд, ва даҳ шох дошт».

2. Эфсӯсиён 1:20-22 «Онҳоро Ӯ дар Масеҳ ба амал оварда, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар ҷойҳои осмонӣ ба ямини Худ гузошт, аз ҳама сарварӣ, қудрат, ва қудрат ва салтанат болотар аст, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин ҷаҳон, балки дар оянда низ ном дорад: ва ҳама чизро зери пои Ӯ гузоштааст, ва Ӯро додааст, ки сарвари ҳама чиз ба калисо бошад».

Закариё 1:19 Ва ман ба фариштае, ки бо ман сӯҳбат мекард, гуфтам: «Инҳо чист? Ва ӯ ба ман ҷавоб дод: «Инҳо шохҳоянд, ки Яҳудо, Исроил ва Ерусалимро пароканда кардаанд».

Фариштаи ба Закарё мефаҳмонад, ки шохҳо рамзи халқҳое мебошанд, ки Исроил, Яҳудо ва Ерусалимро пароканда кардаанд.

1. Муҳофизати Худованд бар халқаш дар замонҳои душвор

2. Чӣ тавр мо метавонем зулмро мағлуб кунем ва дар имон барқарор кунем

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

2. Ишаъё 54:17 - "Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забоне, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард".

Закариё 1:20 Ва Худованд ба ман чор дуредгарро нишон дод.

Худованд ба Закариё чор дуредгарро нишон дод.

1. Қувваи кори дастаҷамъона: якҷоя кор кардан барои амалӣ намудани ҳадафҳои Худо

2. Қимати ҳунар: Кор бо аъло барои ҷалоли Худо

1. Воиз 4:9–12

2. Эфсӯсиён 4:11–16

Закариё 1:21 Он гоҳ ман гуфтам: «Инҳо чӣ кор мекунанд? Ва ӯ сухан ронда, гуфт: «Инҳо шохҳоест, ки Яҳудоро пароканда кардаанд, ба тавре ки ҳеҷ кас сари худро баланд накардааст; аз Яҳудо барои пароканда кардани он.

Ин порча дар бораи муҳофизати Худои халқи Яҳудо аз зулми ғайрияҳудиён сухан меравад.

1. Худо ҳамеша халқашро ҳифз мекунад ва ризқ медиҳад.

2. Худо ваъдаҳои худро ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунад ва ҳамеша ба кӯмаки мо хоҳад расид.

1. Забур 121: 1-2 - Ман чашмони худро ба теппаҳо боло мекунам. Кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст.

2. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва шумо ҳар забонеро, ки бар зидди шумо мебарояд, дар доварӣ рад хоҳед кард. Ин аст мероси бандагони Худованд ва сафедкунии онҳо аз ман, мегӯяд Худованд.

Закарё боби 2 силсилаи рӯъёҳо ва паёмҳои Худовандро идома медиҳад. Дар ин боб ба барқарорсозӣ ва тавсеаи Ерусалим дар оянда, инчунин ваъдаи ҳузур ва муҳофизати Худо барои халқи худ тамаркуз мекунад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи марде бо хати андоза оғоз мешавад, ки рамзи андозагирӣ ва васеъшавии Ерусалим аст. Фаришта эълон мекунад, ки Ерусалим аз сабаби шумораи зиёди одамон ва чорво дар дохили он ба шаҳри бе девор табдил меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки девори муҳофизаткунандаи оташ дар атрофи Ерусалим ва ҷалол дар дохили он хоҳад буд (Закарё 2:1-5).

Параграфи 2: Пас аз ин боб мардумро даъват мекунад, ки аз Бобил гурехта, ба халқи Худованд дар Ерусалим ҳамроҳ шаванд. Худо дар бораи муҳаббати Худ ба халқи худ ва хоҳиши дар байни онҳо сокин буданаш сухан меронад. Ӯ ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз асорат бармегардонад ва онҳоро баракат медиҳад ва халқҳоеро, ки халқи Ӯро ситам кардаанд, огоҳ мекунад (Закарё 2:6-13).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Закариё силсилаи рӯъёҳо ва паёмҳои Худовандро идома медиҳад, ки диққати худро ба барқарорсозӣ ва тавсеаи Ерусалим дар оянда ва ваъдаи ҳузур ва муҳофизати Худо барои халқи худ равона мекунад.

Нигоҳи одам бо хати ченак, рамзи андозагирӣ ва васеъшавии Ерусалим.
Ваъдаи ҳузури муҳофизати Худо ҳамчун девори оташ ва ҷалоли Ӯ дар Ерусалим.
Мардумро даъват кунед, ки аз Бобил баргарданд ва ба халқи Худованд дар Ерусалим ҳамроҳ шаванд.
Ваъдаи муҳаббат, барқарорсозӣ ва баракатҳои Худо барои халқи худ, бо огоҳӣ ба халқҳое, ки онҳоро ситам кардаанд.

Ин боби Закарё бо рӯъёи марде бо хати ченак оғоз мешавад, ки рамзи андозагирӣ ва васеъшавии Ерусалим аст. Фаришта эълон мекунад, ки Ерусалим аз сабаби шумораи зиёди одамон ва чорво дар дохили он ба шаҳри бе девор табдил меёбад. Худо ваъда медиҳад, ки девори муҳофизаткунандаи оташ дар атрофи Ерусалим ва ҷалол дар дохили он хоҳад буд. Сипас боб даъват мекунад, ки мардум аз Бобил гурехта, ба халқи Худованд дар Ерусалим ҳамроҳ шаванд. Худо дар бораи муҳаббати Худ ба халқи худ ва хоҳиши дар байни онҳо сокин буданаш сухан меронад. Ӯ ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз асорат бармегардонад ва онҳоро баракат медиҳад, дар ҳоле ки халқҳоеро, ки халқи Ӯро ситам кардаанд, огоҳ мекунад. Ин боб ба барқарорсозӣ ва тавсеаи ояндаи Ерусалим, ваъдаи ҳузур ва муҳофизати Худо ва даъвати халқи Ӯ барои бозгашт ба сӯи Ӯ таъкид мекунад.

Закариё 2:1 Ман боз чашмони худро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак, марде дар даст хати ченак дорад.

Марде, ки дар даст хати ченак дорад, Закариёро мебинад.

1. Меъёри вафодории Худо

2. Андозагирӣ: Мулоҳиза дар бораи Закарё 2:1

1. Ишаъё 40:12-17 (Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила муайян кардааст?)

2. Ирмиё 31:35-36 (Худованде мегӯяд, ки рӯзона офтобро барои рӯшноӣ ва тартиби муқарраршудаи моҳ ва ситораҳоро барои рӯшноӣ медиҳад, ва дар шаб баҳрро ба шӯр меандозад, то мавҷҳои он Худовандро наъра мезанад. мизбон номи ӯ аст.)

Закариё 2:2 Он гоҳ ман гуфтам: "Куҷо меравӣ?" Ва ӯ ба ман гуфт: «То Ерусалимро чен кунам, то бубинам, ки фарохӣ ва дарозии он чӣ гуна аст».

Фариштаи Худованд барои андозагирии Ерусалим фиристода шуд.

1. Бузургии муҳаббати Худо ба мо: Ерусалим ҳамчун намояндагии муҳаббати Худо

2. Аҳамияти андозагирӣ: Боварӣ ҳосил кунед, ки мо чен мекунем

1. Забур 48:1-2 - "Худованд бузург аст ва бузург аст дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти Ӯ. Зебо аст барои вазъият, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар болои канори шимол, шаҳри Подшоҳи бузург».

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - "Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аҳли байти Худо ҳастед; ва бар пояи ҳавориён ва анбиё сохта шудаед, ки Худи Исои Масеҳ санги асосии кунҷ; дар Ӯ тамоми бино ба таври мувофиқ ба ҳам печида, ба маъбади муқаддас дар Худованд мерӯяд: шумо низ дар Ӯ якҷоя бино шудаед, то ки ба воситаи Рӯҳ маскани Худо дошта бошед».

Закариё 2:3 Ва инак, фариштае ки бо ман сӯҳбат мекард, берун рафт, ва фариштаи дигар ба пешвози ӯ баромад.

Дар порча дар бораи фариштае сухан меравад, ки ба дидори дигаре меравад.

1: Ҳамаи мо бояд ба пешвози дигарон бо муҳаббат ва меҳрубонӣ берун шавем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аз тамос гирифтан ва робита кардан бо дигарон натарсем.

1: Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, ҳамчун баргузидагон, муқаддас ва маҳбуби Худо, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2: Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Закариё 2:4 Ва ба ӯ гуфт: «Дав, ба ин ҷавон сухан гӯй ва бигӯ: «Ерусалим мисли шаҳрҳои бе деворе, ки дар он шумораи зиёди одамон ва чорпоён зиндагӣ мекунанд, сокин хоҳад шуд».

Худо ба Закариё дастур медиҳад, ки ба ҷавоне бигӯяд, ки Ерусалим барои одамон ва ҳайвоноти зиёде, ки дар он ҷо зиндагӣ мекунанд, бе девор хоҳад буд.

1. Нодир будани Ерусалим: Омӯзиши он, ки бе девор зиндагӣ кардан чӣ маъно дорад

2. Қувваи Имон: Эътироф кардани нақшаи Худо барои ҳаёти мо

1. Забур 122:3-5 - "Иерусалим ҳамчун шаҳре сохта шудааст, ки бо ҳам муттаҳид аст: ба он ҷое ки сибтҳо бираванд, сибтҳои Худованд ба шаҳодати Исроил, то ки исми Худовандро шукр гӯянд. дар он ҷо тахтҳои доварӣ, тахтҳои хонадони Довуд гузошта шудаанд. Барои осоиштагии Ерусалим дуо гӯед: онҳо дӯстдорони Туро наҷот хоҳанд дод».

2. Ирмиё 29:7 - "Ва осоиштагии шаҳрро, ки ман шуморо ба асирӣ бурдаам, талаб кунед ва барои он ба Худованд дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он шумо осоиштагӣ хоҳед дошт".

Закариё 2:5 Зеро ки Ман, мегӯяд Худованд, барои вай девори оташи гирдогирд хоҳам буд, ва ҷалол дар миёни вай хоҳам буд.

Худо ваъда медиҳад, ки девори оташе бошад, ки халқашро иҳота мекунад ва муҳофизат мекунад ва онҳоро ҷалол медиҳад.

1. Ҳимояи Худо: Омӯзиши таваккал ба Худованд барои амният

2. Ҷалоли Худо: Таҷрибаи ҷалоли ҳузури Ӯ

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт.

2. Ишаъё 60:2 - Зеро инак, зулмот рӯи заминро фаро хоҳад гирифт, ва зулмот ғафси қавмҳо; балки Худованд бар шумо эҳьё хоҳад шуд, ва ҷалоли Ӯ бар шумо зоҳир хоҳад шуд.

Закариё 2:6 Хо, хо, берун биё ва аз замини шимол гурез, мегӯяд Худованд, зеро ки Ман туро мисли чор шамоли осмон паҳн кардам, мегӯяд Худованд.

1: Қудрат ва ҳокимияти Худо метавонад моро дар ҳама гуна вазъият барангезад.

2: Ин иродаи Худост, ки мо ба Ӯ таваккал кунем ва итоат кунем, то озодиро пайдо кунем.

1: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

2: Забур 37:23 - Қадамҳои одами нек аз ҷониби Худованд амр мешавад, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад.

Закариё 2:7 Худатро наҷот деҳ, эй Сион, ки бо духтари Бобил сукунат дорад.

Халқи Худо ташвиқ карда мешавад, ки худро аз асирони Бобил наҷот диҳанд.

1. Асирӣ ва раҳоӣ: дарёфти озодӣ дар имон

2. Ғалаба кардани зулм: Қудрати халқи Худо

1. Ишаъё 43:1-3 - "Натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми худ хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо, онҳо аз ту пур нахоҳанд шуд: ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад».

2. Хуруҷ 14:13-14 - "Ва Мусо ба мардум гуфт: "Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки шумо имрӯз онҳоро дидаед. , шумо онҳоро дигар то абад нахоҳед дид; Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд».

Закариё 2:8 Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Пас аз ҷалол Ӯ Маро назди халқҳое фиристод, ки шуморо ғорат карданд, зеро ҳар кӣ ба шумо ламс кунад, гавҳараки чашми худро ламс мекунад.

Худо ҷалоли Худро ба халқҳое фиристод, ки халқи Ӯро ғорат карда буданд ва ғамхории амиқонаи худро дар бораи халқи худ бо онҳо баён мекунад, ки онҳоро ҳамчун гавҳараки чашми худ номид.

1. Муҳаббат ва муҳофизати Худо ба халқаш

2. Арзиши халқи Худо

1. Такрори Шариат 32:10 - Ӯро дар замини биёбон ва дар биёбони нолае ёфт; Ӯро пеш бурд, ба ӯ дастур дод, ӯро чун гавҳараки чашм нигоҳ дошт.

2. Забур 17:8 - Маро чун гавҳараки чашм нигоҳ дор, зери сояи болҳои худ пинҳон кун.

Закариё 2:9 Зеро, инак, Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам дод, ва онҳо ғанимати бандагони худ хоҳанд шуд; ва хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро фиристодааст.

Худованди лашкарҳо хабар мефиристад, ки онҳое, ки ба Ӯ итоат намекунанд, ҳамчун ғанимат ба бандагони худ ҷазо хоҳанд дод.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Омӯзиш аз суханони Закариё

2. Фаҳмидани қудрати Худованди лашкарҳо: Бо тарс ва ларзон хизмат кардан ба Худо

1. Юсуф: Ҳастӣ 50:20; Аммо ту бар ман бадӣ кардӣ, аммо Худо онро ба некӣ кард.

2. Дониёл: Дониёл 3:17-18; Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад, ва Ӯ моро аз дасти ту раҳо хоҳад кард, эй подшоҳ.

Закариё 2:10 Бихон ва шодӣ кун, эй духтари Сион, зеро ки инак, Ман меоям, ва дар миёни ту сокин хоҳам шуд, мегӯяд Худованд.

Худо мехоҳад, ки биёяд ва бо мо сокин шавад.

1: Мо хушбахтем, ки дар ҳаёти мо ҳузури Худо дорем.

2: Мо метавонем аз он шод шавем, ки Худо бо мост.

1: Ишаъё 43:1-3, "Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс; зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми худ хондаам; ту аз они ман ҳастӣ, ҳангоме ки аз об мегузарӣ, ман бо ту хоҳам буд, ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва шӯъла бар ту намеафрӯзад. Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам».

2: Забур 46: 1-3, "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Пас, оё мо наметарсем, агар замин барканда шавад ва кӯҳҳо ба

миёнаи баҳр бурда шаванд; обҳои он ғуррон ва изтироб мекунанд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

Закариё 2:11 Ва дар он рӯз халқҳои зиёде ба Худованд пайваста, қавми Ман хоҳанд шуд; ва Ман дар миёни ту сокин хоҳам шуд, ва ту хоҳӣ дошт, ки Худованди лашкарҳо маро назди ту фиристодааст.

Дар Закариё 2:11 Худо ваъда медиҳад, ки халқҳои зиёде ба Ӯ ҳамроҳ мешаванд ва халқи Ӯ хоҳанд шуд ва Ӯ дар миёни онҳо сокин хоҳад шуд.

1. Қудрати ваъдаи Худо: эътимод ба нақшаи Ӯ барои мо

2. Зиндагӣ дар ҷомеа: Фаҳмидани баракати шинохти ҳузури Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 43:5-7 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Ман фарзандони шуморо аз шарқ меоварам ва шуморо аз ғарб ҷамъ мекунам. Ман ба шимол мегӯям: онҳоро таслим кунед! ва ба ҷануб, Онҳоро нигоҳ надоред. Писарони Маро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёваред, ҳар касеро, ки бо номи Ман хонда мешаванд, ва онҳоро барои ҷалоли худ офаридаам, ва онҳоро ман шакл додаам ва офаридаам.

Закариё 2:12 Ва Худованд насиби Яҳудоро дар замини муқаддас мерос хоҳад гирифт ва Ерусалимро аз нав интихоб хоҳад кард.

Худованд Яҳудоро тасарруф хоҳад кард ва Ерусалимро замини муқаддаси Худ интихоб хоҳад кард.

1. Муҳаббати Худо ба халқи худ: Чӣ тавр Худованд Яҳудоро баргардонд ва Ерусалимро интихоб кард

2. Қувваи вафодорӣ: ваъдаи мероси Худованд ба Яҳудо

1. Ишаъё 62:1-2: Ман ба хотири Сион хомӯш нахоҳам монд, ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам кард, то даме ки адолати он мисли равшанӣ ва наҷоти он ҳамчун чароғе, ки фурӯзон наояд.

2. Ишаъё 44:3: Зеро ки Ман бар ташна об мерезам, ва бар замини хушк сел хоҳам рехт: Рӯҳи Худро бар насли ту, ва баракати Худро бар насли Ту хоҳам рехт.

Закариё 2:13 Эй ҳама башарият, ба ҳузури Худованд хомӯш бошед, зеро ки Ӯ аз макони муқаддаси Худ эҳьё шудааст.

Худованд аз манзили муқаддаси худ эҳьё шуд ва тамоми махлуқот бояд дар пеши Ӯ хомӯш бошанд.

1. Ҳазрати Худованд: Аз ҳазрати ӯ шодӣ кунед

2. Даъват ба ибодат: замони хомӯшӣ

1. Забур 47:2: Зеро ки Худованди Таоло аҷоиб аст, Подшоҳи бузург бар тамоми замин.

2. Ишаъё 6:3: Ва касе ба дигаре нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо! тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!

Боби 3-юми китоби Закарё рӯъёеро дар бораи Еҳушаъи саркоҳин ва тасвири рамзии поксозӣ ва барқароршавии ӯ пешкаш мекунад. Дар ин боб бахшидани Худо, бартараф кардани гуноҳ ва ваъдаи Масеҳи оянда таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи саркоҳин Еҳушаъ, ки дар назди фариштаи Худованд истода, Шайтон ӯро айбдор мекунад, оғоз мешавад. Еҳушаъ дар тан либоси чиркин дида мешавад, ки рамзи гуноҳ ва нопокии ӯ мебошад. Худованд Шайтонро мазаммат мекунад ва амр медиҳад, ки либоси Еҳушаъро бо либоси пок иваз кунанд (Закарё 3:1-5).

Сархати 2: Боб аҳамияти поксозӣ ва барқарорсозии Еҳушаъро тасвир мекунад. Худованд эълон мекунад, ки Ӯ гуноҳи Еҳушаъро аз байн бурдааст, ки рамзи аз кашидани либосҳои ифлоси ӯ мебошад. Ӯ ба Еҳушаъ ҷои шараф ва қудратро ваъда медиҳад, ки ба ӯ имкон медиҳад, ки дар маъбад идора ва хизмат кунад (Закарё 3:6-7).

Сархати 3: Ин боб бо паёми пешгӯӣ дар бораи Масеҳи оянда, ки бо номи Филиал номида мешавад, анҷом меёбад. Филиал ҳамчун санги ҳафт чашм тасвир шудааст, ки рамзи дониш ва фаҳмиши илоҳӣ мебошад. Ваъда шудааст, ки Филиал дар як рӯз гуноҳи заминро нест карда, сулҳ ва барқарорсозӣ меорад (Закарё 3:8-10).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-уми китоби Закарё рӯъёеро дар бораи Еҳушаъ, ки саркоҳин дорад, нишон медиҳад, ки бахшидани Худо, бартараф кардани гуноҳ ва ваъдаи Масеҳи ояндаро таъкид мекунад.

Дар рӯъё Еҳушаъ саркоҳин бо либосҳои ифлос, ки рамзи гуноҳ ва нопокӣ аст. Тозакунӣ ва барқарорсозии Еҳушаъ, бо либосҳои ифлосаш бо ҷомаҳои тоза иваз карда шуданд.
Паёми пайғамбарона дар бораи Масеҳи оянда, ки бо номи Филиал номида мешавад, ки шароратро нест мекунад ва сулҳу барқарорсозӣ меорад.

Ин боби Закарё бо рӯъёи саркоҳин Еҳушаъ, ки дар назди фариштаи Худованд истода, Шайтон ӯро айбдор мекунад, оғоз мешавад. Еҳушаъ дар тан либоси чиркин дида мешавад, ки рамзи гуноҳ ва нопокии ӯ мебошад. Худованд Шайтонро мазаммат мекунад ва амр медиҳад, ки либосҳои Еҳушаъро бо либоси пок иваз кунанд, ки рамзи покшавӣ ва барқароршавии ӯ мебошад. Аҳамияти покшавии Еҳушаъ дар ҳоле таъкид мешавад, ки Худованд эълон мекунад, ки гуноҳи Еҳушаъро аз байн бурдааст ва ба ӯ дар маъбад ҷои шараф ва қудратро ваъда медиҳад. Ин боб бо паёми пешгӯӣ дар бораи Масеҳи оянда, ки бо номи Филиал номида мешавад, анҷом меёбад. Филиал ҳамчун санги ҳафт чашм тасвир шудааст, ки рамзи дониш ва фаҳмиши илоҳӣ мебошад. Ваъда дода мешавад, ки Филиал дар як рӯз гуноҳи заминро нест карда, сулҳ ва барқарорсозӣ меорад. Ин боб бахшидани Худо, бартараф кардани гуноҳ ва ваъдаи Масеҳи ояндаро, ки кафорат ва барқарорсозӣ меорад, таъкид мекунад.

Закариё 3:1 Ва ӯ ба ман Еҳушаъ саркоҳинро нишон дод, ки дар ҳузури фариштаи Худованд истодаанд, ва шайтон дар тарафи рости ӯ истода, ба ӯ муқобилат кунад.

Ин порча Еҳушаъ саркоҳинро тасвир мекунад, ки дар назди фариштаи Худованд меистод ва Шайтон дар муқобили рости ӯ истода буд.

1: Мо бояд омода бошем, ки ба васвасаҳои шайтон муқобилат кунем ва ба онҳо таслим нашавем.

2: Мо бояд дар муқобили мухолифат далер ва далер бошем, ҳатто агар он аз ҷониби худи Шайтон бошад.

1: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонед.

Закариё 3:2 Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Худованд туро мазаммат кунад, эй шайтон! Ҳатто Худованде ки Ерусалимро баргузида бошад, туро мазаммат мекунад: магар ин ганҷе нест, ки аз оташ канда шудааст?

Худованд Шайтонро мазаммат мекунад ва Ерусалимро интихоб мекунад.

1: Бо вуҷуди душвориҳо пайравӣ кардан ба Худоро интихоб кардан

2: Қудрати Худо бар Шайтон

1: Луқо 4:1-13 - Исо васвасаҳои Шайтонро мағлуб мекунад

2: 1 Петрус 5:8-9 - Аз макрҳои Шайтон ҳушёр бошед

Закариё 3:3 Ва Еҳушаъ либоси чиркин дар бар дошт ва дар пеши фариштаи истода буд.

Еҳушаъ либоси чиркин дар бар дошт, вале дар пеши фариштаи меистод.

1: Ҳамаи мо лаҳзаҳои нокомӣ ва гуноҳи худро дорем, аммо файз ва раҳмати Худо ҳамеша барои мо дастрас аст, вақте ки мо онро меҷӯем.

2: Ҳатто вақте ки мо ифлостарин либоси худро дар бар дорем, мо набояд фаромӯш кунем, ки Худо дар он ҷост ва Ӯ метавонад моро ба пуррагӣ баргардонад.

1: Isaiah 1:18 Акнун биёед, якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд. Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

2: Румиён 8:1 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

Закариё 3:4 Ва ӯ дар ҷавоб ба онҳое ки дар пеши Ӯ истода буданд, сухан ронда, гуфт: «Ҷомаҳои палидро аз вай дур кун». Ва ба вай гуфт: «Инак, гуноҳатро аз ту дур кардам, ва ба ту либоси дигар мепӯшонам».

Худованд бо ҳозирон сухан гуфт ва ба онҳо дастур дод, ки либоси палидро аз шахсе, ки пеш аз онҳо буданд, дур кунанд ва ваъда дод, ки гуноҳи ин шахсро аз байн мебарад ва ба онҳо либоси дигар мепӯшонад.

1. "Ҷевонҳои нав: Сарвати файзи Худо пӯшидаанд"

2. "Оғози нав: Ғалаба кардани шарорат тавассути раҳмати Худо"

1. Эфсӯсиён 2: 4-7 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро ҳамроҳи Масеҳ зинда кард, бо файз шумо наҷот ёфтед. ва моро бо Ӯ эҳьё кард ва дар Исои Масеҳ бо Ӯ дар ҷойҳои осмонӣ шинонд».

2. Румиён 5:1-5 - "Бинобар ин, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо ба воситаи Худованди худ Исои Масеҳ бо Худо сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва мо ба умеди ҷалоли Худо шодӣ кунем, бештар аз ин, мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷ сабр меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо рехта шудааст. ба дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст».

Закариё 3:5 Ва ман гуфтам: «Бигзор бар сари ӯ мисраи зебо гузоранд». Пас бар сари ӯ мисраи зебо гузоштанд ва ба ӯ ҷома пӯшонданд. Ва фариштаи Худованд дар он ҷо истода буд.

Закариё 3:5 дар бораи аҳамияти пӯшидани либосҳои дуруст, зебо ва сарпӯшҳо барои ҷалоли Худо ва аз ҷониби Ӯ қабул шудан сухан меравад.

1. Худо мехоҳад, ки ҳангоми наздик шудан ба Ӯ либоси пурра ва зинатдор бошем.

2. Муҳимияти эҳтироми Худо бо зоҳири худ.

1. 1 Петрус 3:3-4 - «Бигзор ороиши шумо берун аз бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ, ё либосе, ки мепӯшед, набошед, балки ороиши шумо шахси пинҳонии дил бо зебоии бефаноӣ бошад. рӯҳи ҳалим ва ором аст, ки дар назари Худо хеле гаронбаҳост».

2. Масалҳо 31:22 - "Вай барои худ бистар мепӯшонад, либосаш катон ва арғувон аст".

Закариё 3:6 Ва фариштаи Худованд ба Еҳушаъ эътироз карда, гуфт:

Дар порча фариштаи Худованд ба Еҳушаъ эътироз мекунад.

1. Худо ҳамеша омода аст ба мо кӯмак кунад

2. Қудрати эътироз ба Худо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Дониёл 10:12 - Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: "Натарс, Дониёл, зеро аз рӯзи аввал, ки дилатро барои фаҳмидани худ гузоштай ва дар назди Худои худ фурӯтанӣ кардӣ, суханони ту шунида шуданд, ва ман барои ту омадаам. суханони.

Закариё 3:7 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Агар ту бо роҳҳои Ман рафтор хоҳӣ кард, ва агар фармони маро риоя хоҳӣ, хонаи маро низ доварӣ хоҳӣ кард, ва ҳавлиҳои Маро низ нигоҳдорӣ хоҳӣ кард, ва ман ба ту ҷойҳое хоҳам дод, ки дар миёни онҳое ки дар он истодаанд, роҳ гардӣ».

Худо ба онҳое, ки бо роҳҳои Ӯ пайравӣ мекунанд ва ба фармонҳои Ӯ итоат мекунанд, имтиёзи доварӣ дар хонаи Ӯ ва нигоҳубини дар ҳавлии Ӯро ваъда медиҳад.

1. Подоши тоъат: Ваъдаи Худо дар бораи имтиёз

2. Неъмати вафодорӣ: атои Худо аз мавқеъ

1. Такрори Шариат 11:22 - "Зеро ки агар ҳамаи ин аҳкомеро, ки ба шумо амр мефармоям, ба ҷо оваред, ба ҷо оваред, Худованд Худои худро дӯст доред, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунед ва ба Ӯ часпида гиред";

2. Ишаъё 58:13 - "Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои писанди худ дар рӯзи муқаддаси ман дур намой; ва шанберо ҳаловат, муқаддаси Худованд, гиромӣ донӣ; ва Ӯро эҳтиром намо, на рафтори туро. на роҳҳои худ, на писанд омадан, на сухани худ:

Закариё 3:8 Акнун бишнав, эй саркоҳин Еҳушаъ, ту ва рафиқонат, ки пеши ту нишастаанд, зеро ки онҳо одамоне ҳастанд, ки дар тааҷҷуб мемонанд;

Худо ба Еҳушаъ саркоҳин ва ҳамроҳонаш сухан ронда, ба онҳо мегӯяд, ки ба сухани ӯ гӯш диҳанд, зеро ӯ ғуломи худ филиалро ба вуҷуд меорад.

1. Интизории Худованд: Ваъдаи шоха

2. Аҷоиботи Худо: Аз Еҳушаъ то филиал

1. Ишаъё 11:1-2 Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха нашъунамо хоҳад ёфт: ва рӯҳи Худованд бар ӯ, рӯҳи ҳикмат ва хирад қарор хоҳад гирифт, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

2. Ирмиё 23:5 Инак, айёме фаро мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман барои Довуд шохаи одил хоҳам овард, ва Подшоҳе подшоҳӣ хоҳад кард ва комёб хоҳад шуд, ва доварӣ ва адолатро дар рӯи замин ба амал оварад.

Закариё 3:9 Зеро инак сангеро, ки ман пеши Еҳушаъ гузоштаам; бар як санг ҳафт чашм хоҳад буд: инак, Ман қабри онро кандакорӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва гуноҳи он заминро дар як рӯз бартараф хоҳам кард.

Худо пеши Еҳушаъ санг гузошт ва ваъда дод, ки онро кандакорӣ мекунад ва дар як рӯз гуноҳи заминро нест мекунад.

1. Ваъдаҳои бепоёни Худо барои ҳаёти мо

2. Қувваи файз барои мағлуб кардани гуноҳҳои мо

1. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам.

2. Румиён 8:1-2 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

Закариё 3:10 Дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ҳар касро дар зери ток ва зери дарахти анҷир ёри худ хонед.

Худованди лашкарҳо ваъда медиҳад, ки дар рӯзи наҷот ба мардум сулҳу амният хоҳад буд, ҳамсояҳоро дар рӯҳияи дӯстӣ даъват мекунад.

1. Даъват ба ҷомеа: дарёфти сулҳу амният дар ваҳдат

2. Шодии ишқи ҳамсоягӣ: шодӣ дар дӯстиву рафоқат

1. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед».

2. Забур 133:1 - «Инак, чӣ гуна хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!»

Боби 4-уми китоби Закарё рӯъёи чароғдони тиллоӣ ва ду дарахти зайтунро нишон медиҳад, ки рамзи барқарорсозӣ ва тавонмандии халқи Худоро тавассути Рӯҳи Ӯ нишон медиҳанд. Дар ин боб муҳим будани такя ба қувваи Худо, на кӯшишҳои инсон, таъкид шудааст.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи чароғдони тиллоӣ оғоз мешавад, ки барқарорсозӣ ва нури халқи Худоро ифода мекунад. Чароғдон аз равғани зайтун аз ду дарахти зайтун сӯзишворӣ карда мешавад, ки рамзи фаровонии Рӯҳи Худоро ифода мекунад. Фариштаба Закарё аҳамияти рӯъёро мефаҳмонад (Закарё 4:1-5).

Параграфи 2: Боб паёми рӯъёро таъкид мекунад. Фариштаи Закариёро итминон медиҳад, ки барқароршавӣ на бо қудрат ё қудрати инсонӣ, балки бо Рӯҳи Худо ба амал меояд. Ӯ Зарубобил, ҳокимро ташвиқ мекунад, ки барқарорсозии маъбадро ба итмом расонад ва ба ӯ итминон медиҳад, ки онро тавассути Рӯҳи Худо анҷом медиҳад (Закарё 4:6-9).

Параграфи 3: Боб бо шарҳи ду дарахти зайтун идома дорад. Фариштанишон медиҳад, ки дарахтони зайтун рамзи Зарубобил ва Еҳушаъ буда, роҳбарияти сиёсӣ ва рӯҳонӣ мебошанд. Онҳо аз Рӯҳи Худо қудрат хоҳанд дод, то нақшҳои мувофиқи худро дар барқарорсозӣ иҷро кунанд (Закарё 4:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4-уми китоби Закарё рӯъёи чароғдони тиллоӣ ва ду дарахти зайтунро нишон медиҳад, ки рамзи барқарорсозӣ ва тавонмандии халқи Худоро тавассути Рӯҳи Ӯ нишон медиҳанд.

Дар рӯъё чароғдони тиллоӣ, ки барқароршавӣ ва нури халқи Худоро ифода мекунад.
Шарҳи рӯъё, таъкид кардани нақши Рӯҳи Худо дар барқарорсозӣ.

Боварӣ ҳосил кунед, ки барқароршавӣ на бо қувваи инсонӣ, балки бо Рӯҳи Худо ба даст меояд.
Тавсифи ду дарахти зайтун, ки рамзи роҳбарии сиёсӣ ва рӯҳонӣ мебошад, ки аз ҷониби Рӯҳи Худо қувват мебахшад.

Ин боби Закарё бо рӯъёи чароғдони тилло оғоз мешавад, ки рамзи барқароршавӣ ва нури халқи Худост. Чароғпоя аз равғани зайтун аз ду дарахти зайтун сӯзонда мешавад, ки ин захираи фаровони Рӯҳи Худоро ифода мекунад. Фариштаи аҳамияти рӯъёро ба Закариё мефаҳмонад ва ӯро итминон медиҳад, ки барқароршавӣ на бо қувваи инсонӣ ё қудрат, балки бо Рӯҳи Худо ба даст меояд. Фариштаи Зарубобил, ҳокимро ташвиқ мекунад, ки барқарорсозии маъбадро ба итмом расонад ва ба ӯ итминон диҳад, ки онро бо қувваи Рӯҳи Худо анҷом медиҳад. Боб бо шарҳи ду дарахти зайтун, ки Зарубобил ва Еҳушаъро муаррифӣ мекунанд, рамзи роҳбарии сиёсӣ ва рӯҳонӣ, ки аз ҷониби Рӯҳи Худо барои иҷрои нақшҳои худ дар барқарорсозӣ қудрат дода шудааст, идома дорад. Ин боб аҳамияти такя ба қудрати Худо ва тавоноии Рӯҳи Ӯро дар кори барқарорсозӣ таъкид мекунад.

Закариё 4:1 Ва фариштае ки бо ман сӯҳбат мекард, боз омада, маро бедор кард, мисли одами аз хоб бедоршуда.

Закариёро фаришта бедор кард, то шоҳиди рӯъёи Худо бошад.

1. Қудрати ҳузури Худо: Омӯзиши қабули рӯъёи Худо

2. Бедор шудан ба амал: посух додан ба даъватҳои мо

1. Румиён 8:19-22 - Нолаи офариниш.

2. Ҳизқиёл 37:1-10 - Водии устухонҳои хушк.

Закариё 4:2 Ва ба ман гуфт: "Ту чӣ мебинӣ?" Ва ман гуфтам: «Ман назар андохтам, ва инак, шамъдоне аз тилло иборат аст, ки косаи болои он, ва ҳафт чароғаш бар он, ва ҳафт найча то ҳафт чароғ, ки бар болои он аст;

Закариёи паёмбар шамъдонеро мебинад, ки ҳафт чароғ ва ҳафт қубур дорад.

1. Нури Худо дарториктарин замонҳо медурахшад

2. Қувваи равшанӣ дар ҳаёти мо

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

2. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Закариё 4:3 Ва дар канори он ду дарахти зайтун, яке дар тарафи рости коса ва дигаре дар тарафи чапи он.

Дар Закарё 4:3 ду дарахти зайтун тасвир шудааст, ки яке дар тарафи рост ва дигаре дар тарафи чапи коса аст.

1. Қудрати ду: Таҳқиқи маънои Закарё 4:3

2. Аҳамияти рамзии дарахтони зайтун дар Закарё 4:3

1. Масалҳо 5:15-20 - Обро аз чоҳи худ бинӯш, ва оби равонро аз чоҳи худат.

2. Ваҳй 11:3-13 - Ва Ман ба ду шоҳиди худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо 1260 рӯз дар тан аз палос нубувват хоҳанд кард.

Закариё 4:4 Ва ман ҷавоб дода, ба фариштае ки бо ман гуфтугӯ мекард, гуфтам: «Инҳо чист, эй оғоям?

Ба Закариё фариштае пайдо мешавад ва ӯ мепурсад, ки чизҳое, ки мебинад, чӣ гунаанд.

1. Қудрати савол додан - Закарё 4:4

2. Мулоҳиза дар замони номуайян - Закарё 4:4

1. Аъмол 8:34 - Ва хоҷасаро ба Филиппус ҷавоб дода, гуфт: «Аз ту илтимос мекунам, ки набӣ дар бораи кӣ ин суханонро мегӯяд? аз худаш ё аз каси дигар?

2. Айюб 38:3 - Камари худро алҳол мисли одам бибанд; зеро ки ман аз ту талаб хоҳам кард, ва ту ба ман ҷавоб деҳ».

Закариё 4:5 Он гоҳ фариштае, ки бо ман сӯҳбат мекард, ҷавоб дода, ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист? Ва ман гуфтам: «Не, оғоям».

Фариштае бо Закарё гап мезанад ва аз ӯ мепурсад, ки оё медонад, ки чизҳои дар пеш истода чист, Закариё ҷавоб медиҳад, ки намедонам.

1. Аҳамияти додани саволҳо

2. Боварӣ ба роҳнамоии Худованд

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Яъқуб 1:5-6 «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад».

Закариё 4:6 Ва ӯ дар ҷавоби ман сухан ронда, гуфт: «Ин аст каломи Худованд ба Зарубобил, ки мегӯяд: "На бо қувват ва на бо қувват, балки бо рӯҳи ман", мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо манбаи қувват ва қудрат аст, на қувват ва қудрати инсон.

1: Мо бояд ба қувват ва қудрати худамон такя кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар хотир дорем, ки қувват ва қудрати мо аз ҷониби Худост.

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2:2 Қӯринтиён 12:9-10 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

Закариё 4:7 Ту кистӣ, эй кӯҳи бузург? Дар пеши Зарубобил дашт хоҳӣ шуд, ва ӯ санги сари онро бо фарьёд оварад: "Файз, файз бар он!"

Закариё 4:7 имонро ба қудрати Худо барои бартараф кардани ҳатто монеаҳои душвортарин ташвиқ мекунад.

1: Худо дар ихтиёр аст: такя ба қудрати Худо

2: Эътимод ба ваъдаҳои Худо: Бартараф кардани мушкилот

1: 2 Қӯринтиён 12: 9-10 - Қудрати Худо дар заъфи мо комил аст.

2: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Закариё 4:8 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Закарё сухан ронда, ӯро ташвиқ кард, ки қавӣ бошад ва рӯҳафтода нашавад.

1: Худо дар муборизаҳои мо бо мост ва ба мо қувват мебахшад, ки идома диҳем.

2: Вақте ки мо рӯҳафтода мешавем, бо нигоҳ ба Худованд далерӣ ёфта метавонем.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Ибриён 13: 5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам.

Закариё 4:9 Дастҳои Зарубобил таҳкурсии ин хонаро гузоштаанд; дастҳои ӯ низ онро анҷом хоҳанд дод; ва ту хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст.

Қудрати Худо дар анҷоми маъбад, ки онро Зарубобил сарфи назар аз мухолифатҳои зиёд сохта буд, аён аст.

1. Қувваи имон: Қиссаи Зарубобил дар бораи далерӣ ва устуворӣ

2. Фаҳмидани иродаи Худо: таваккал ба Ӯ сарфи назар аз вазъиятҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Закариё 4:10 Зеро кист, ки рӯзи чизҳои хурдро хор кардааст? зеро ки онҳо шодӣ хоҳанд кард ва тӯфонро дар дасти Зарубобил бо он ҳафт нафар хоҳанд дид; онҳо чашмони Худованд ҳастанд, ки дар тамоми замин ба он сӯ медаванд.

Худованд онҳоеро баракат медиҳад, ки ба чизҳои хурд назар намекунанд, ва Зарубобил бо ҳафт чашми Худованд баракат хоҳад ёфт, ки тамоми заминро посбонӣ кунад.

1. Ба Худованд таваккал кунед ва ба майда-чуйдахо паст назанед, зеро ки Худованд ба содиқон мукофот хоҳад дод.

2. Вафодории Зарубобил бо атои ҳафт чашми Худованд мукофотонида шуд, ки ба мо хотиррасон мекунад, ки Худованд ҳамеша моро назорат мекунад.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 33:18 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, бар онҳое ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд.

Закариё 4:11 Ман дар ҷавоби вай гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун дар тарафи рости чароғдон ва дар тарафи чапи он чист?

Закариё дар бораи ду дарахти зайтуни назди чароғдон савол медиҳад.

1. Қудрати саволҳо: Мулоҳиза дар бораи Закарё 4:11

2. Аҳамияти дарахтони зайтун дар ривояти Китоби Муқаддас

1. Хуруҷ 25:31-37 - Худо ба Мусо дар бораи сохтани чароғдон дастур медиҳад.

2. Забур 51:8 - Дарахти зайтун рамзи садоқати Худост.

Закариё 4:12 Ва ман боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду шохаи зайтун чист, ки аз ду қубури тилло равғани тиллоро аз худ холӣ мекунанд?

Закариёи пайғамбар аз фариштаи Худованд дар бораи ду шохаи зайтун пурсид, ки аз ду қубури тиллоӣ равғани тилло мерехт.

1. Таъмини Худо тавассути дарахти зайтун: Чӣ гуна Худо ба мо чизҳои лозимаро медиҳад

2. Аҳамияти шохаи зайтун: рамзи сулҳ ва умед

1. Румиён 11:17 - Ва агар баъзе шохаҳо канда шаванд, ва ту, ки зайтуни ваҳшӣ ҳастӣ, дар миёни онҳо пайванд шавӣ, ва бо онҳо аз реша ва фарбеҳии дарахти зайтун баҳра дорӣ;

2. Забур 51:8 - Аммо ман мисли зайтуни сабз дар хонаи Худо ҳастам: Ман ба марҳамати Худо то абад таваккал мекунам.

Закариё 4:13 Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист? Ва ман гуфтам: «Не, оғоям».

Закариёи паёмбар ба Худо савол медиҳад ва Худо ба ӯ ҷавоб медиҳад.

1. Чӣ тавр савол додан метавонад ба ваҳй оварда расонад

2. Қувваи ҷустуҷӯ дар ҷустуҷӯи Худо

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Яъқуб 1:5-6 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худо бипурсад, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва ба ӯ дода мешавад».

Закариё 4:14 Ва гуфт: «Инҳо ду тадҳиншудаанд, ки дар ҷониби Худованди тамоми замин истодаанд».

Закарё 4:14 дар бораи ду тадҳиншуда сухан меравад, ки дар паҳлӯи Худованди тамоми замин истодаанд.

1: Тадҳиншудагони Худованд: дар имон устуворанд

2: Ҳокимияти Худованд: такя ба қудрати Ӯ

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

Боби 5-уми китоби Закарё бо рӯъёҳое идома дорад, ки мавзӯъҳои гуноҳ, доварӣ ва покиро таъкид мекунанд. Дар ин боб тӯмори парвозкунанда ва зан дар сабад тасвир шудааст, ки оқибатҳои бадӣ ва нест кардани гуноҳро аз замин ифода мекунад.

Параграфи 1: Боб бо рӯъёи варақи парвозкунанда оғоз мешавад, ки рамзи лаънатест, ки дар тамоми замин паҳн мешавад. Дар тумор ҳукмҳои хаттӣ дар бораи дуздон ва онҳое, ки ба исми Худо қасам хӯрдаанд, оварда шудаанд. Лаънат ба хонаҳои гунаҳкорон даромада, онҳоро нобуд хоҳад кард (Закарё 5:1-4).

Параграфи 2: Пас аз он боб рӯъёи занеро дар сабад нишон медиҳад, ки шарирро ифода мекунад. Занро "Бадкорӣ" меноманд ва дар дохили сабад баста, бо сарпӯши сурб пӯшидаанд. Вай ба замини Шинор бурда мешавад, ки рамзи нест кардани шарорат аз замин аст (Закарё 5:5-11).

Дар ҷамъбаст,
Боби 5-уми китоби Закарё бо рӯъёҳое идома дорад, ки мавзӯъҳои гуноҳ, доварӣ ва покиро таъкид мекунанд.

Рӯи тумори парвозкунанда, ки дар он ҳукмҳо бар зидди дуздон ва онҳое, ки қасамҳои бардурӯғ мехӯранд.
Рӯҳи зане, ки дар сабад аст, ки шароратро нишон медиҳад, ки аз замин хориҷ карда мешавад.

Ин боби Закарё бо рӯъёи тӯмори парвозкунанда оғоз мешавад, ки рамзи лаънатест, ки дар тамоми замин паҳн мешавад. Дар тумор ҳукмҳои хаттӣ дар бораи дуздон ва онҳое, ки ба исми Худо қасам хӯрдаанд, оварда шудаанд. Лаънат ба хонаи гунаҳкорон даромада, онҳоро мехӯрад. Сипас дар ин боб рӯъёи зане дар сабад оварда шудааст, ки шарирро ифода мекунад. Занро дар дохили сабад маҳкам карда, бо сарпӯши сурб мепӯшанд ва ба замини Шинор мебаранд, ки рамзи нест кардани бадӣ аз замин аст. Дар ин боб оқибатҳои гуноҳ, доварӣ бар бадӣ ва поксозии замин таъкид шудааст.

Закариё 5:1 Он гоҳ ман рӯй гардонда, чашмонамро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак, тӯдаи парвозкунанда.

Ин порча рӯъёеро дар бораи туморе, ки Закариё дида буд, тасвир мекунад.

1. Дар рӯъёи тӯмори парвозкунанда: Огоҳии Худо дар бораи доварӣ

2. Фаҳмидани аҳамияти рӯъёҳо дар Навиштаҳо

1. Ирмиё 36:2-3 - «Туморе аз китобро гирифта, дар он тамоми суханонеро, ки ман бар зидди Исроил, бар зидди Яҳудо ва бар зидди ҳамаи халқҳо гуфтаам, аз рӯзе, ки ба онҳо гуфтам, аз айёми айёми гуфтаамро бинавис. Эҳтимол хонаи Яҳудо тамоми мусибатеро, ки қасди ба сари онҳо бирасонам, бишнавад, то ки ҳар кас аз роҳи бади худ рӯй гардонад, ва гуноҳ ва гуноҳи онҳоро бибахшам.

2. Ваҳй 5:1 - Он гоҳ ман дар дасти рости Нишинандаи тахт туморе дидам, ки дарун ва дар пушт навишта шуда, бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шудааст.

Закариё 5:2 Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту чӣ мебинӣ? Ва ман дар ҷавоб гуфтам: "Ман тӯморе мебинам; дарозии он бист зироъ ва бараш даҳ зироъ аст.

Дар ин порча рӯъёи чархаи парвозкунанда бо дарозии бист зироъ ва паҳнои даҳ зироъ тасвир шудааст.

1. Каломи Худо боздошташаванда аст - Закарё 5:2

2. Қудрати Худованд - Закарё 5:2

1. Ҳабаққуқ 2:2 "Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: "Рӯъёро бинавис ва онро дар рӯи мизҳо равшан кун, то касе ки онро мехонад, давида тавонад."

2. Ишаъё 55:11 "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Закариё 5:3 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Ин аст лаънат, ки бар рӯи тамоми замин паҳн мешавад; зеро ҳар кӣ дуздӣ мекунад, бар тибқи он маҳв хоҳад шуд, чунон ки дар ин тараф; ва ҳар кӣ қасам хӯрад, мувофиқи он аз он тараф бурида хоҳад шуд.

Ба Закариё дар рӯъё лаънате дода мешавад, ки дар тамоми замин паҳн мешавад, ки дуздон ва қасамхӯрон аз ҳар ду ҷониб маҳв хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Мулоҳиза дар бораи Закарё 5:3

2. Қувваи Калом: Баррасии оқибатҳои Закарё 5:3

1. Хуруҷ 20:15 - Ту дуздӣ накун.

2. Матто 5:33-37 - Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами бардурӯғ нахӯред, балки он чиро, ки қасам хӯрдаед, ба назди Худованд ба ҷо оваред".

Закариё 5:4 Ман онро берун хоҳам овард, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва он ба хонаи дузд ва ба хонаи касе ки ба исми Ман қасам хӯрад, дохил хоҳад шуд, ва он дар миёни хонаи вай хоҳад монд. , ва онро бо чубу тахтааш ва сангҳояш бихӯранд.

Худованди лашкарҳо доварӣ хоҳад кард ва хонаи дузд ва касеро, ки ба исми Ӯ қасам хӯрда, нобуд хоҳад кард.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Омӯзиши Закарё 5:4

2. Ғазаби Худо: Чаро шарирҳо азоб хоҳанд кашид.

1. Ҳизқиёл 22:3-4 - Пас ба онҳо бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: шаҳре, ки дар миёни вай хун мерезад, ва вақти он расидааст, айёми он ба охир расида, ба хонаи иблис ва паноҳгоҳ табдил ёфтааст. аз ҳар рӯҳи палид ва ғори ҳар паррандаи нопок ва нафратовар! Аз сабаби ҷиноятҳои зиёд, мардони бузург ва тавоно, ва нафратовар, бадкорон ва ҳамаи бадкорон, омадаам, то ки бихӯрам.

2. Масалҳо 6:16-19 - Шаш чизест, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад, ҳафт чиз барои Ӯ нафрат дорад: чашмони мағрур, забони дурӯғгӯ ва дастҳое, ки хуни бегуноҳ мерезанд, диле, ки нақшаҳои бад меандешад, пойҳое, ки зишт мекунанд. шитоб ба сӯи бадӣ, шоҳиди козиб, ки дурӯғ мебарорад ва касе, ки дар байни бародарон фитна мекорад.

Закариё 5:5 Он гоҳ фариштае, ки бо ман сӯҳбат мекард, берун омада, ба ман гуфт: «Акнун чашмонатро боло кун ва бубин, ки ин чӣ берун меояд».

Ин порча тасвир мекунад, ки фариштае ба Закарё-пайғамбар зоҳир шуда, ба ӯ дастур медиҳад, ки нигоҳ кунад ва бубинад, ки чӣ рӯй дода истодааст.

1. Дидани ғайб – Муоинаи олами рӯҳонӣ ва он чи Худо ба мо ошкор мекунад

2. Пайравӣ ба садои Худо - Омӯзиши фаҳмидан ва итоат кардан ба ҳидояти Худо

1. Юҳанно 1:18 - Ҳеҷ кас Худоро ҳеҷ гоҳ надидааст; Писари ягоназод, ки дар оғӯши Падар аст, Ӯро эълон кардааст.

2. Ишаъё 6:8 - Ҳамчунин ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

Закариё 5:6 Ва ман гуфтам: «Ин чист? Ва гуфт: «Ин эфа аст, ки берун меравад». Илова бар ин, ӯ гуфт: «Ин аст шабоҳати онҳо дар тамоми рӯи замин».

Ин порча рӯъёи эфаро тасвир мекунад, ки рамзи бадӣ аст, ки дар тамоми ҷаҳон дида мешавад.

1. Хатари дунёпарастӣ: Чӣ гуна бояд аз васвасаҳо канорагирӣ кунем ва зиндагии худотарсона дошта бошем

2. Қувваи Имон: Чӣ тавр бо қудрати Худо ба бадӣ ғолиб омад

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Закариё 5:7 Ва инак, як талант сурб бардошта шуд, ва ин занест, ки дар миёнаи эфа нишастааст.

Занееро пайдо мекунанд, ки дар миёни эфа, ки як навъи зарфи ченкунандаест, ки аз сурб сохта шудааст, нишастааст.

1. Тадбири адолати Худо: Эфа дар Закарё 5:7

2. Тасвири барқароршавӣ: Зане дар Эфа Закарё 5:7

1. Ирмиё 32:14 - Чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил; Ин далелҳоро гиред, ин далели харид, ҳам мӯҳр аст ва ҳам ин далели кушода; ва онҳоро дар эфа гузоред, то ки рӯзҳои зиёд бимонанд.

2. Амос 8:5 - Гуфтанд: "Моҳи нав кай нест, то ки ҷуворимакка фурӯшем?" ва рӯзи шанбе, то ки гандум ҷамъоварӣ кунем, эфаро хурд ва сиқлро калон кунем, ва тарозуҳоро бо фиреб бардурӯғ кунем?

Закариё 5:8 Ва гуфт: «Ин бадӣ аст». Ва онро дар миёнаи эфо андохт; ва вазни сурбро бар даҳони он андохт.

Ин порча доварии Худоро нисбати бадӣ тавассути андохтани он ба Эфа ва мӯҳр задани он бо сурб тасвир мекунад.

1. Худованд одил аст: Фаҳмидани ҳукми Худо дар бораи гуноҳ

2. Вазни бадӣ: Баррасии оқибатҳои гуноҳ

1. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшной ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Масалҳо 11:21 - Ҳарчанд даст ба даст мепайвандад, шарир бечазо намемонад, аммо насли одил наҷот хоҳад ёфт.

Закариё 5:9 Он гоҳ ман чашмонамро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак, ду зан берун омадаанд, ва шамол дар болҳои онҳо буд; зеро ки онҳо мисли болҳои лейлак болҳо доштанд, ва эфаро байни замину осмон баланд мекарданд.

Закариё ду занеро дид, ки болҳояшон мисли лайлак доранд, ки дар миёни замину осмон эфа мебурданд.

1. Қувваи биниш: Чӣ гуна дидани имкониятҳо метавонад ба мӯъҷизаҳо оварда расонад

2. Шамол дар зери болҳои мо: такя ба нерӯи Худо барои расидан ба ҳадафҳои худ

1. Масалҳо 29:18 - "Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум нобуд мешаванд"

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

Закариё 5:10 Он гоҳ ба фариштае ки бо ман гуфтугӯ мекард, гуфтам: «Инҳо эфаро дар куҷо мебардоранд?

Ин порча рӯъёеро дар бораи фариштаеро тасвир мекунад, ки сабад ё «эфа»-и бадро мебардорад.

1. Хавфи бадӣ: Чӣ гуна интихоби мо оқибатҳо дорад

2. Қудрати Худо: Чӣ гуна Ӯ ҳамаро мебинад ва ҳукм мекунад

1. Масалҳо 8:13 - "Тарс аз Худованд ин нафрат аз бадӣ аст; ман аз ғурур ва такаббур, рафтори бад ва сухани каҷ нафрат дорам".

2. Ишаъё 59:7 - "Пойҳои онҳо ба гуноҳ мешитобанд; онҳо зуд хуни бегуноҳро рехтанд. Фикрҳои онҳо фикрҳои бад аст; харобӣ ва бадбахтӣ роҳҳои онҳоро нишон медиҳад."

Закариё 5:11 Ва ӯ ба ман гуфт: «Барои он ки хонае дар замини Шинор бино кунам, ва он устувор шуда, дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд».

Худованд ба Закарё амр мекунад, ки дар замини Шинор хонае созад ва онро бар пояи худаш созад.

1. Қуввати асосҳо - Закарё 5:11

2. Таъсиси заминаи устувор - Закарё 5:11

1. Забур 11:3 - "Агар таҳкурсӣ вайрон шавад, одилон чӣ кор карда метавонанд?"

2. Ишаъё 28:16 - "Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсӣ санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор гузоштаам".

Боби 6-уми китоби Закарё силсилаи рӯъёҳоро бо рӯъё дар бораи чор ароба ва тоҷи рамзии Еҳушаъи саркоҳин ба анҷом мерасонад. Дар ин боб ҳукмронии

Худо, нақшаҳои Ӯ барои оянда ва иттифоқи нақшҳои коҳин ва подшоҳ таъкид мешавад.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи чаҳор ароба аз байни ду кӯҳи биринҷӣ мебарояд. Аробаҳо чор рӯҳи осмонро ифода мекунанд, ки дар тамоми замин ҳаракат мекунанд. Онҳо доварии Худоро ба амал меоранд ва ҳукмронии Ӯро бар халқҳо муқаррар мекунанд (Закарё 6:1-8).

Параграфи 2: Боб бо фармони гирифтани нуқра ва тилло аз се асирӣ ва сохтани тоҷ барои Еҳушаъ саркоҳин идома дорад. Ин тоҷи рамзӣ иттиҳоди нақшҳои коҳин ва подшоҳро ифода мекунад, ки пешгӯии Масеҳи оянда, ки ҳарду нақшро иҷро хоҳад кард. Тоҷ бояд дар маъбад ҳамчун ёдгорӣ гузошта шавад (Закарё 6:9-15).

Дар ҷамъбаст,
Боби 6-уми китоби Закарё силсилаи рӯъёҳоро бо рӯъё дар бораи чор ароба ва тоҷи рамзии Еҳушаъи саркоҳин ба анҷом мерасонад.

Биниш дар бораи чор ароба, ки доварии Худо ва таъсиси ҳукмронии Ӯро ифода мекунанд.
Тоҷи рамзии Еҳушаъи саркоҳин, ки иттиҳоди нақшҳои коҳин ва подшоҳро ифода мекунад.
Пешгӯии Масеҳи оянда, ки ҳарду нақшро иҷро мекунад.

Ин боби Закарё бо рӯъёи чаҳор ароба аз миёни ду кӯҳи биринҷӣ мебарояд. Аробаҳо рамзи чор рӯҳи осмон мебошанд, ки дар тамоми замин ҳаракат мекунанд, ҳукми Худоро иҷро мекунанд ва ҳукмронии Ӯро бар халқҳо муқаррар мекунанд. Боб бо фармони гирифтани нуқра ва тилло аз се асирӣ ва тоҷе барои Еҳушаъ саркоҳин идома медиҳад. Ин тоҷи рамзӣ иттиҳоди нақшҳои коҳин ва подшоҳро ифода мекунад, ки пешгӯии Масеҳи оянда, ки ҳарду нақшро иҷро хоҳад кард. Тоҷ бояд ҳамчун ёдгорӣ дар маъбад гузошта шавад. Ин боб ба ҳокимияти Худо, нақшаҳои Ӯ барои оянда ва иттифоқи нақшҳои коҳин ва подшоҳ дар Масеҳи оянда таъкид мешавад.

Закариё 6:1 Ва ман баргашта, чашмонамро боло карда, нигоҳ кардам, ва инак, чор ароба аз миёни ду кӯҳ берун меояд; ва кӯҳҳо кӯҳҳои мис буданд.

Закариёи пайғамбар чаҳор аробаро дид, ки аз миёни ду кӯҳи мисин меоянд.

1. Рӯёи аҷиби Закариё: Чӣ тавр бояд дар имон ва итоат рафтор кунем

2. Қадам гузоштан дар имон: Қудрати ҳаракати кӯҳҳо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Яъқуб 1:2-5 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Закариё 6:2 Дар аробаи якум аспҳои сурх буданд; ва дар аробаи дуюм аспҳои сиёҳ;

Закариёи пайғамбар чаҳор аробаеро дид, ки аспҳои рангашон гуногун мекашанд.

1. Қувваи рамзҳо дар имон: омӯхтани маънои паси Закарё 6:2

2. Аҳамияти аспҳои сурх ва сиёҳ дар Закарё 6:2

1. Ваҳй 6:4-8 - Чор савораи Апокалипсис

2. Айюб 39:19-25 - Бузургии аспҳо дар Библия

Закариё 6:3 Ва дар аробаи сеюм аспҳои сафед; ва дар аробаи чорум аспҳои гулӯла ва халиҷе.

Дар Закарё 6:3 тасвир шудааст, ки чор аробаеро, ки аспҳои гуногунранг мекашанд.

1. Қудрати шафоат: Фаҳмидани Закарё 6:3

2. Пешравӣ дар имон: Татбиқи дарсҳои Закарё 6:3

1. Ишаъё 31:1 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки барои кӯмак ба Миср мефароянд, ба аспҳо такя мекунанд, ба шумораи зиёди аробаҳои худ ва ба қувваи бузурги савораҳои худ эътимод доранд, вале ба муқаддасоти Худо нигоҳ намекунанд. Исроил, ё аз Худованд мадад пурс».

2. Ваҳй 6:2 - "Ва ман назар андохтам, ва инак, аспи сафед. Бар он савор камон дошт; ва ба ӯ тоҷ дода шудааст, ва ӯ ғалаба кардан ва ғалаба кардан баромад".

Закариё 6:4 Он гоҳ ман ба фариштае ки бо ман сӯҳбат мекард, ҷавоб дода, гуфтам: «Эй оғоям, инҳо чист?

Фариштаи ба Закарё чаҳор аспу аробаро ҳадя мекунад ва Закариё аз мақсади онҳо мепурсад.

Закариё бо фариштае вомехӯрад, ки ба ӯ чаҳор аспу аробаҳоро нишон медиҳад ва ӯ мақсади онҳоро мепурсад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани ҳадафи чаҳор аспу ароба дар Закариё 6

2. Аҳамияти пурсиши Закарё дар Закарё 6:4

1. Закарё 6:4

2. Ишаъё 41: 10-13, "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рости адолати Ман. Инак, ҳамаи онҳое ки бар зидди ту хашмгин шуданд, хиҷил ва хиҷолат хоҳанд кард: онҳо ҳеҷ хоҳанд буд, ва онҳое ки бо ту меҷанганд, ҳалок хоҳанд шуд; онҳоро хоҳӣ ҷуст, ва нахоҳӣ ёфт, ҳатто онҳое, ки Онҳое, ки бар зидди ту ҷанг мекунанд, ҳеҷ ва ботил хоҳанд буд, зеро ки Ман Худованд Худои ту дасти ростатро дошта, ба ту мегӯям: натарс, ба ту ёрӣ хоҳам дод».

Закариё 6:5 Ва фариштаи ҷавоби ман гуфт: «Инҳо чор рӯҳи осмон ҳастанд, ки аз истодан ба ҳузури Худованди тамоми замин берун меоянд».

Фариштa дар Закарё 6:5 мефаҳмонад, ки чаҳор рӯҳи осмон аз истода ба ҳузури Худованди тамоми замин берун мешаванд.

1. Эълони ҳукмронии Худо: Санҷиши чаҳор рӯҳи осмон

2. Чаҳор рӯҳи осмон чӣ гуна бузургии Худоро ошкор мекунанд

1. Дониёл 4:35 - "ҳамаи сокинони замин ҳеҷ чиз ҳисобида мешаванд, ва Ӯ мувофиқи иродаи Ӯ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти Ӯро боздорад ва ба Ӯ бигӯяд: 'Шумо чӣ кардаед?'"

2. Забур 103:19 - "Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст".

Закариё 6:6 Аспҳои сиёҳ, ки дар онҳо ҳастанд, ба кишвари шимолӣ мераванд; ва сафедпӯстон аз ақиби онҳо мераванд; ва гулӯла ба тарафи кишвари ҷанубӣ равона мешаванд.

Ин порча доварии Худоро бар халқҳо тасвир мекунад.

1: Доварии Худо аниқ ва ногузир аст.

2: Мо бояд дар бораи амалҳои худ бохабар бошем ва кӯшиш кунем, ки иродаи Ӯро иҷро кунем.

1: Румиён 2:12-16, Зеро ҳамаи онҳое ки бидуни шариат гуноҳ кардаанд, бе шариат низ нобуд хоҳанд шуд, ва ҳамаи онҳое ки зери шариат гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат доварӣ хоҳанд шуд.

2: Ирмиё 17:10, Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ ато кунам.

Закариё 6:7 Ва халиҷе берун рафта, хост, ки биравад, то онҳо дар рӯи замин гардиш кунанд; Аз ин рӯ, онҳо дар рӯи замин роҳ гаштанд.

Ба халиҷ барои гузаштан аз рӯи замин иҷозат дода шуд.

1: Худо мехоҳад, ки мо заминро кашф кунем ва асрори онро ошкор кунем.

2: Мо бояд ҷаҳонро давр занем ва башорати муҳаббати Худоро паҳн кунем.

1: Ҳизқиёл 1:20 - Онҳо ба ҳар ҷое, ки рӯҳ мехост, мерафтанд ва чархҳо ҳамроҳи онҳо боло мерафтанд.

2: Забур 139:7-8 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Аз ҳузури ту куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон равам, шумо дар он ҷо ҳастед; агар ман бистари худро дар умқи худ созам, шумо дар он ҷо ҳастед.

Закариё 6:8 Он гоҳ бар ман фарьёд зада, ба ман сухан ронда, гуфт: «Инак, онҳое ки ба тарафи шимол мераванд, рӯҳи маро дар шимол ором карданд».

Ба Закарё-пайғамбар гуфта мешавад, ки ба онҳое, ки ба шимол сафар мекунанд, нигоҳ кун ва ин ба рӯҳи Худо осоиштагӣ меорад.

1. Қувваи роҳнамо: дарёфти оромиш дар ҳузури Худо

2. Интихоби роҳи сулҳ: роҳ рафтан дар ваҳдат бо Худо

1. Ишаъё 2:2-3 - Акнун дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар қуллаҳои кӯҳҳо устувор хоҳад шуд ва аз болои теппаҳо сарафроз хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт. Одамони бисьёре омада, хоҳанд гуфт: "Биёед ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем"; Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо бо роҳҳои Ӯ хоҳем рафт.

2. Забур 37:37 - Одами беайбро қайд кунед ва одилро риоя кунед; зеро ояндаи он одам сулх аст.

Закариё 6:9 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

Каломи Худованд ба Закарё расид.

1: Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худованд.

2: Гӯш додан ва ба Каломи Худованд посух додан.

1: Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши ту гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монад ва Худованд Худои худро дӯст дошта, ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида бошӣ. "

2: Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард".

Закариё 6:10 Аз асирӣ, яъне аз Ҳелдай, Тобиё ва Едаёро, ки аз Бобил омадаанд, бигир, ва худи ҳамон рӯз биё, ва ба хонаи Йӯшиёҳу ибни Сафаньё бирав;

Закарё-пайғамбар ба мардум дастур медиҳад, ки Ҳелдай, Тӯбиё ва Едаёро, ки аз Бобиланд, дар ҳамон рӯз ба хонаи Йӯшиёҳу ибни Сафанё баранд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши риояи дастурҳои Худо

2. Баракатҳои ваҳдат: Оғози гуногунрангӣ ва тавонмандии дигарон

1. Аъмол 5: 27-29 - "Ва ҳангоме ки онҳоро оварданд, онҳоро пеши шӯрои пирон гузоштанд; ва саркоҳин аз онҳо пурсид: "Оё мо ба шумо ба таври қатъӣ амр накардаем, ки ба ин ном таълим надиҳед? инак, шумо Ерусалимро аз таълимоти худ пур кардаед ва ният доред, ки хуни ин Одамро бар сари мо бор кунед.

2. Яъқуб 1:22-24 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд.

Закариё 6:11 Он гоҳ нуқра ва тилло гирифта, тоҷҳо бисоз, ва онҳоро бар сари Еҳушаъ ибни Юседик, саркоҳин гузор;

Саркоҳин Еҳушаъ бояд бо нуқра ва тилло тоҷ гузорад.

1: Мо даъват шудаем, ки пешвоёни баргузидаи Худоро эҳтиром кунем ва онҳоро бо тоҷҳои нуқра ва тилло ҷашн гирем.

2: Моро Худо даъват кардааст, ки онҳоеро, ки Худо ҷудо кардааст, эҳтиром кунем ва мавқеи беназири онҳоро эътироф кунем.

1:1 Петрус 2:17 - Ҳамаро эҳтиром кунед. Бародариро дӯст доред. Аз Худо битарс. Императорро эҳтиром кунед.

2: Хуруҷ 28:2 - Ва барои бародари худ Ҳорун барои ҷалол ва зебоӣ либосҳои муқаддас бисоз.

Закариё 6:12 Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯ: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак он марде, ки номаш ШОДА аст; ва аз макони худ ба воя расад, ва маъбади Худовандро бино хоҳад кард;

Худованди лашкарҳо ба Закарё дар бораи шахсе бо номи Фил, ки маъбади Худовандро бино хоҳад кард, сухан мегӯяд.

Беҳтарин

1. Филиал: Нишони умед

2. Аз ҷой ба воя расидан: ризқи бепоёни Худо

Беҳтарин

1. Ишаъё 11:1-2 (Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решааш шоха мерӯяд.)

2. Ҳаққай 2:9 (Ҷалоли ин хонаи охирин аз хонаи пешина бузургтар хоҳад буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо)

Закариё 6:13 Ҳатто ӯ маъбади Худовандро бино хоҳад кард; ва ӯ ҷалолро бардошта, бар тахти худ нишаста, ҳукмронӣ хоҳад кард; ва ӯ бар тахти худ коҳин хоҳад буд, ва машварати осоиштагӣ дар байни онҳо хоҳад буд.

Ин порча дар бораи омадани Масеҳ сухан меронад, ки ӯ ҳам маъбади Худовандро бино хоҳад кард ва ҳам бар тахти Ӯ коҳин хоҳад буд.

1. Омадани Масеҳ: Нақш ва аҳамияти ӯ

2. Табиати сулҳи ҳақиқӣ: дарёфти он дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Забур 85:8-10 - Ман мешунавам, ки Худо Худованд чӣ хоҳад гуфт: зеро ки Ӯ ба халқи Худ ва ба муқаддасони Худ осоиштагӣ хоҳад гуфт, вале онҳо набояд ба беақлӣ бозгарданд. Села.

Закариё 6:14 Ва тоҷҳо барои Ҳелем ва Тобиё ва Едаё ва Ҳен ибни Сафаньё барои ёдгорӣ дар маъбади Худованд хоҳанд буд.

Ин порча дар бораи чор нафар сухан меронад, ки тоҷҳоро ҳамчун ёдгорӣ дар маъбади Худованд мегиранд.

1. Аҳамияти ёдбудҳо дар маъбади Худованд

2. Чӣ тавр мо метавонем ба Ҳелем, Тобиё, Едаё ва Ҳен пайравӣ кунем

1. 2 Вақоеънома 9:16-17 - Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои болға сохт; ба ҳар як сипар шашсад сиқл тилло даромад. Ва сесад сипар аз тиллои болға сохт; ба ҳар як сипар сесад сикел тилло даромад. Подшоҳ онҳоро дар хонаи ҷангали Лубнон гузошт.

2. Наҳемё 7:2-3 - Ман мӯҳри бузурги Худро ба Ҳанонӣ, яке аз бародаронам ва ба Ҳананиё, ҳокими қаср додам, зеро ки ӯро сардори коҳинон таъин карда будам. Ва ман ба онҳо гуфтам: «Дарвозаҳои Ерусалим то гарм шудани офтоб кушода нашаванд; ва ҳангоме ки онҳо посбонӣ мекунанд, бигзор онҳо бибанданд ва дарҳоро банд кунанд; ва посбононро аз миёни сокинони Ерусалим, яке дар посгоҳи ӯ таъин кунед. ва дигаре дар назди хонаи худ».

Закариё 6:15 Ва онҳое ки дур ҳастанд, омада, дар маъбади Худованд бино хоҳанд кард, ва хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Ва ин воқеъ хоҳад шуд, агар шумо ба овози Худованд Худои худ боғайратона итоат кунед.

Худованди лашкарҳо Закариёро фиристод, то ба мардум бигӯяд, ки ба овози Худованд итоат кунанд.

1. Итоаткорӣ муҳим аст: Фаҳмидани зарурати пайравӣ ба Каломи Худо

2. Неъматҳои тоати содиқ ба Худо

1. 1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест.

2. Еҳушаъ 1:8 - Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он ҷо мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, ба ҷо овар;

Дар боби 7-уми китоби Закариё ба масъалаи рӯзадорӣ ва аҳамияти итоати самимӣ ва адолат нисбат ба расму оинҳои динӣ дахл дорад. Дар ин боб зарурати тавбаи ҳақиқӣ ва дигаргунии ҳақиқии дил таъкид шудааст.

Сархати 1: Ин боб бо як ҳайати аз Байт-Ил фиристодашуда оғоз мешавад, то дар бораи давом додани анъанаи рӯзадорӣ дар моҳи панҷум пурсад. Онҳо дар бораи ин амал роҳнамоӣ ва ризоияти Худовандро меҷӯянд (Закарё 7:1-3).

Сархати 2: Дар посух, Закариё ба мардум нофармонӣ ва исёни гузаштаро, ки боиси бадарғаи онҳо шуд, хотиррасон мекунад. Ӯ ниятҳои онҳоро дар паси рӯза гирифтан зери шубҳа мегузорад ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо адолат, марҳамат ва раҳмдилиро мехоҳад, на расму оинҳои динӣ (Закарё 7:4-7).

Сархати 3: Закариё паёмҳоеро, ки Худо ба аҷдодони онҳо тавассути анбиё дода буд, нақл мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки тавба кунанд ва аз роҳҳои бади худ гарданд. Аммо, мардум гӯш карданро рад карданд ва оқибати аъмоли худро азоб доданд (Закарё 7:8-14).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 7-уми китоби Закариё ба масъалаи рӯзадорӣ муроҷиат карда, аҳамияти итоаткории самимӣ ва адолатро бар расму оинҳои динӣ таъкид мекунад.

Пурсиш дар бораи идомаи анъанаи рӯзадорӣ дар моҳи панҷум.
Закарё аз аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ ва адолат, марҳамат ва раҳмдилӣ ёдрас мекунад.
Ёдоварӣ аз паёмҳои Худо аз тариқи паёмбарон, даъват ба тавба ва оқибатҳои нофармонӣ.

Ин боби Закариё аз он оғоз мешавад, ки як ҳайати Байт-Ил дар бораи идомаи анъанаи рӯзадорӣ дар моҳи панҷум пурсид. Онҳо дар бораи ин амал роҳнамоӣ ва ризоияти Худовандро меҷӯянд. Дар посух Закариё ба мардум нофармонӣ ва исёни гузаштаро, ки боиси ба ғурбат шудани онҳо шуд, хотиррасон мекунад. Ӯ ниятҳои онҳоро дар паси рӯзадорӣ зери суол мебарад ва таъкид мекунад, ки Худо адолат, марҳамат ва раҳмдилиро мехоҳад, на расму оинҳои динӣ. Закариё инчунин паёмҳоеро, ки Худо ба аҷдодони онҳо тавассути паёмбарон додааст, нақл мекунад ва онҳоро ба тавба кардан ва аз роҳҳои бадашон баргаштан даъват мекунад. Аммо мардум гуш надоданд ва окибати ин кирдорашонро чашиданд. Ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ, итоаткории ҳақиқӣ ва зарурати дигаргунсозии самимии дилро, на аз расму оинҳои динӣ, таъкид мекунад.

Закариё 7:1 Ва воқеъ шуд, ки дар соли чоруми ҳукмронии подшоҳ Доро, ки каломи Худованд дар рӯзи чоруми моҳи нӯҳум, дар Кислев ба Закарьё нозил шуд;

Каломи Худованд ба Закарё дар соли чоруми подшоҳ Доро нозил шуд.

1. Вақти Худо комил аст: Омӯзиши интизории Худованд

2. Бо имон дар замонҳои номуайян роҳ рафтан

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд интизорӣ мекашанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт, давида, хаста нашаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд".

2. Забур 27:14 - "Ба Худованд мунтазир бошед; далер бошед, ва Ӯ дили шуморо мустаҳкам хоҳад кард; Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав!"

Закариё 7:2 Вақте ки онҳо ба хонаи Худо Шерезар ва Реҷмалик ва одамонашонро фиристоданд, то ба ҳузури Худованд дуо гӯянд,

Мардуми Байт-Ил Шерезар ва Регеммелекро фиристоданд, ки ба хонаи Худо дуо гӯянд.

1. Якҷоя дуо кардан: Ҷустуҷӯи қувват дар ҷомеа

2. Андешидани амал: Қувваи дуо дар ҳаёти мо

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузург дорад, зеро амал мекунад."

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Закариё 7:3 Ва ба коҳинон, ки дар хонаи Худованди лашкарҳо буданд, ва ба анбиё сухан ронда, бигӯям: «Оё дар моҳи панҷум ҷудо шуда гиря кунам, чунон ки ин қадар сол кардаам?

Мардуми Яҳудо мепурсанд, ки оё онҳо бояд рӯзадории солонаи худро дар моҳи панҷум идома диҳанд, чунон ки солҳои зиёд давом медоданд?

1. Худо итоати дилро мехоҳад, на танҳо риояи расму оин.

2. Ҳатто дар дарди мо, хурсандиро метавон тавассути итоат ба Худо пайдо кард.

1. Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Забур 119:2 - Хушо онҳое ки фароизи Ӯро риоя мекунанд ва Ӯро бо тамоми дили худ меҷӯянд.

Закариё 7:4 Он гоҳ каломи Худованди лашкарҳо ба ман нозил шуда, гуфт:

Парвардигори лашкарҳо бо Закариё дар бораи адолат ва раҳмат сухан мегӯяд.

1. Адолати Худо: Чӣ гуна бояд дар партави раҳмати Ӯ зиндагӣ кунем

2. Зиндагӣ дар ҳузури Парвардигори лашкарҳо

1. Такрори Шариат 10:17-19 - Зеро ки Худованд Худои ту Худои худоён ва Худованди оғоён, Худои бузург, тавоно ва бузург аст, ки рӯйбинӣ намекунад ва ришва намегирад. 18 Ӯ барои ятимон ва бевазан адолат мекунад, ва муҳоҷирро дӯст медорад ва ба ӯ хӯрок ва либос медиҳад. 19 Пас, муҳоҷирро дӯст доред, зеро ки шумо дар замини Миср муҳоҷир будед.

2. Забур 103:6-10 - Худованд адолат ва адолатро барои ҳамаи мазлумон амал мекунад. 7 Ӯ роҳҳои Худро ба Мусо маълум кард, аъмоли худро ба банӣ-Исроил. 8Худованд раҳим ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст. 9 На ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. 10 Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо намедиҳад.

Закариё 7:5 Ба тамоми мардуми ин замин ва ба коҳинон сухан ронда, бигӯед: «Вақте ки шумо дар моҳи панҷум ва ҳафтум, яъне ҳафтод сол рӯза гирифта, мотам доштед, оё барои ман, ҳатто барои ман рӯза гирифтед?

Мардуми ин замин ва коҳинон даъват карда мешаванд, ки тафтиш кунанд, ки оё онҳо дар тӯли ҳафтод соли асорати худ дар ҳақиқат барои Худованд рӯза гирифтаанд.

1: Мо бояд ҳамеша боварӣ ҳосил кунем, ки мо бо рӯза ва мотами худ дар ҳақиқат ба Худованд хизмат мекунем.

2: Мо бояд дилҳои худро тафтиш кунем ва аз худ бипурсем, ки оё мо дар ҳақиқат барои Худованд рӯза дорем?

1: Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2: Матто 6:16-18 Вақте ки рӯза медоред, мисли риёкорон ғамгин нашавед, зеро онҳо чеҳраи худро вайрон мекунанд, то ба дигарон нишон диҳанд, ки рӯзадор ҳастанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро пурра гирифтанд. Аммо ҳангоме ки рӯза медоред, ба сари худ равған молед ва рӯи худро бишӯед, то ба дигарон маълум нагардад, ки шумо рӯзадоред, балки фақат ба Падари худ, ки нонамоён аст; ва Падари шумо, ки корҳои ниҳонро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Закариё 7:6 Ва ҳангоме ки хӯрдед ва менӯшидед, барои худ намехӯрдед ва барои худ менӯшидед?

Закариё аз банӣ-Исроил пурсид, ки оё онҳо танҳо барои худ мехӯранду менӯшанд?

1. Қувваи фидокорӣ: Чӣ тавр мо тавассути амалҳои худ ба дигарон хизмат мекунем

2. Хавфи худхоҳӣ: Чӣ тавр мо метавонем аз тамаркуз ба худамон худдорӣ кунем

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар гузоред,

2. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед.

Закариё 7:7 Оё суханонеро, ки Худованд ба воситаи анбиёи пешин нидо кардааст,, вақте ки Ерусалим сокин ва обод буд, ва шаҳрҳои гирду атрофи он, вақте ки одамон дар ҷануб ва дашт сокин буданд, нашунавед?

Худованд халқашро даъват кард, ки ба суханони анбиёи пешин гӯш диҳанд, ҳатто вақте ки Ерусалим сокин ва обод буд.

1. Хатари ободӣ: ибрат аз паёмбарони пешин

2. Итоати Худованд дар замонҳои баракат ва тасаллӣ

1. Такрори Шариат 6:1-3 Худовандро бо тамоми дили худ дӯст доред

2. Ишаъё 1:16-17 Худро бишӯед, пок шавед; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз кори бад даст кашед.

Закариё 7:8 Ва каломи Худованд ба Закарё нозил шуда, гуфт:

Худованд ба Закариё амр кард, ки бо адолат ва марҳамат доварӣ кунад.

1. Раҳмат ва адолати Худо: роҳнамоии зиндагӣ

2. Дӯст доштани ҳамсоягон аз тариқи адолат ва меҳрубонӣ

1. Мико 6:8, "Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад? Барои адолат рафтор кардан ва марҳаматро дӯст доштан ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кардан".

2. Матто 7:12, "Дар ҳар коре, ба дигарон он чиро, ки мехостед, ки бо шумо кунанд, ба дигарон бикунед, зеро ин шариат ва анбиёро ҷамъбаст мекунад".

Закариё 7:9 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дукварии ҳақиқиро ба амал оваред, ва ҳар кас ба бародари худ марҳамат ва раҳмдил бошед.

Ҳукми ҳақиқиро иҷро кунед, раҳм кунед ва ба якдигар меҳрубон бошед.

1. Аҳамияти адолат, шафқат ва шафқат дар ҳаёти масеҳӣ

2. Даъват барои дӯст доштани ҳамсоягонамон чун худамон

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Яъқуб 2:8 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни шоҳонаро риоя кунед, ки дар Навиштаҳо оварда шудааст: Ёри худро мисли худ дӯст доред, дуруст рафтор мекунед.

Закариё 7:10 Ва ба бевазан, на ятим, на ғариб ва на бенаво ситам накунед; ва ҳеҷ яке аз шумо дар дили худ ба бародари худ бадбинӣ накунад.

Ин порча моро водор мекунад, ки ба ниёзмандон саховатманду меҳрубон бошем ва бо аъмоли худ ба дигарон зиён нарасонем.

1. «Бо дигарон бикун: Нигоҳубини бевазанон, ятимон, бегонагон ва камбағалон».

2. "Ёри худро дӯст доред: Даъват барои худдорӣ аз тасаввуроти бадӣ бар зидди дигарон"

1. Яъқуб 1:27 - «Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан».

2. Матто 7:12 - "Пас, он чи мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон."

Закариё 7:11 Аммо онҳо гӯш надоданд ва китфро кашиданд ва гӯшҳои худро баста буданд, то нашунаванд.

Одамон аз шунидани каломи Худо саркашӣ мекарданд ва аз итоат кардан худдорӣ мекарданд.

1. Гӯш додан ба Худо барои пешбурди ҳаёти имон муҳим аст.

2. Тоат калиди зиндагии имон ва баракат аст.

1. Такрори Шариат 11:26-28 - "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту

амр мефармоям, итоат кунӣ, ва лаънат, агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Закариё 7:12 Бале, онҳо дилҳои худро ҳамчун санги сангин сохтанд, то ки шариат ва суханонеро, ки Худованди лашкарҳо дар рӯҳи худ аз анбиёи пешин фиристодааст, бишнаванд; бинобар ин ғазаби азиме аз ҷониби Худованди лашкарҳо омад. .

Мардум аз гӯш кардани шариат ва суханони Худованд саркашӣ карданд. Дар натиҷа, онҳо ба хашми бузурги Худованд дучор шуданд.

1. Итоат беҳтар аз қурбонӣ аст: оқибатҳои нофармонии Худо

2. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

1. Забур 19:7-11 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад;

2. Ирмиё 7:23-24 - Аммо ин амрро ба онҳо додам: ба овози Ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр мефармоям, рафтор кунед, то ки бароятон нек бошад.

Закариё 7:13 «Бинобар ин чунин воқеъ шуд, ки чунон ки Ӯ фарьёд зад, вале нашунавед; ва онҳо фарьёд заданд, ва ман нашунидам, мегӯяд Худованди лашкарҳо:

Худованди лашкарҳо ба фарёди мардум гӯш намедиҳад, зеро онҳо ба даъвати Ӯ гӯш надоданд.

1. Муҳимияти гӯш кардани даъвати Худо

2. Оқибатҳои нодида гирифтани овози Худо

1. Яъқуб 1:19-20 Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 2:6 Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз дахонаш дониш ва фахмост.

Закариё 7:14 Аммо Ман онҳоро бо гирдбод дар миёни ҳамаи халқҳое, ки онҳо намешинохтанд, пароканда кардам. Ҳамин тавр замин аз паси онҳо хароб шуд, ки касе аз он нагузашт ва барнагашт;

Худованд қавми Яҳудоро дар миёни ҳамаи халқҳо пароканда кард, ва заминро харобу беодам гузошт.

1. Интизоми Худованд: Боварӣ ба пешакии Худо дар замони ранҷу азоб

2. Нофармонии Худованд: Оқибатҳои нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

1. Ишаъё 54:3, "Зеро ки ту аз дасти рост ва чап рахна хоҳӣ зад; ва насли ту вориси халқҳо хоҳад шуд, ва шаҳрҳои харобазорро сокин хоҳанд кард".

2. Забур 106:44-46, "Бо вуҷуди ин, Ӯ андӯҳи онҳоро дида, фарёди онҳоро шунид: Ва аҳди Худро барои онҳо ба ёд овард ва аз рӯи марҳамати худ тавба кард. ки онхоро асир мебурд».

Дар боби 8-уми китоби Закарё рӯъё дар бораи барқарор кардани Худо ва баракатҳои Ерусалим оварда шудааст. Ин боб ба шукуфоии оянда, сулҳ ва барқарор кардани муносибатҳои Худо бо халқи худ таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо ваъдаи Худованд дар бораи барқарор кардани Ерусалим ва дар миёни халқи Ӯ сокин шудан оғоз мешавад. Ӯ онҳоро ба ҷидду ҷаҳд ва муҳаббати Худ ба Ерусалим бовар мекунонад ва эълон мекунад, ки шаҳр дубора барқарор ва обод хоҳад шуд (Закарё 8:1-5).

Сархати 2: Боб бо тавсифи баракатҳое, ки бо барқарорсозии Ерусалим ҳамроҳӣ мекунанд, идома дорад. Кӯчаҳоро пиронсолону кӯдакон пур мекунанд ва шаҳр бо ободию бехатарӣ ва фаровонии худ машҳур хоҳад шуд. Одамон аз миллатҳои гуногун барои ҷустуҷӯи илтифоти Худованд дар Ерусалим хоҳанд омад (Закарё 8:6-8).

Параграфи 3: Дар ин боб дигаргунихои хаёти мардум нишон дода шудааст. Худованд ваъда медиҳад, ки халқи Худро аз байни халқҳо ҷамъ меоварад, сарвати онҳоро барқарор мекунад ва онҳоро ҳамчун халқи муқаддас устувор месозад. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки онҳо ҳузури Ӯро хоҳанд донист ва баракатҳои Ӯро эҳсос хоҳанд кард (Закарё 8:9-13).

Параграфи 4: Боб бо даъват ба адолат ва адолат анҷом меёбад. Худованд мардумро водор мекунад, ки сухани рост гӯянд, ҳукми одилона ба амал ованд ва ба якдигар раҳму шафқат нишон диҳанд. Ӯ ҷомеаеро мехоҳад, ки адолат ва осоиштагӣ дошта бошад (Закарё 8:14-17).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 8-уми китоби Закарё рӯъё дар бораи барқарор кардани Худо ва баракатҳои Ерусалим оварда шудааст.

Ваъдаи барқарорсозии Ерусалим ва манзили Худо дар миёни халқи Ӯ.
Тавсифи баракатҳое, ки бо барқарорсозӣ ҳамроҳ мешаванд, аз ҷумла шукуфоӣ, амният ва фаровонӣ.
Дигаргун сохтани зиндагии мардум, бо гирд омадани мардуми пароканда, баркарор шудани бахт ва пойдор шудани мардуми муқаддас.
Даъват ба адолат, адолат, ростӣ ва шафқат дар бунёди ҷомеае, ки бо сулҳ хос аст.

Ин боби Закарё бо ваъдаи Худованд дар бораи барқарор кардани Ерусалим ва дар миёни халқи Ӯ сокин шудан оғоз мешавад. Ӯ онҳоро ба муҳаббат ва ғайрати Худ нисбат ба Ерусалим бовар кунонда, эълон мекунад, ки шаҳр дубора барқарор ва обод хоҳад шуд. Боб бо тавсифи баракатҳое, ки ҳангоми барқарорсозии Ерусалим ҳамроҳӣ мекунанд, аз ҷумла ҳузури пиронсолон ва кӯдакон дар кӯчаҳо, шукуфоӣ, амният ва фаровонӣ идома дорад. Одамон аз халқҳои гуногун барои ҷустуҷӯи илтифоти Худованд дар Ерусалим хоҳанд омад. Дар боб дигаргуниҳои зиндагии мардум бо гирдиҳамоии парокандашудагон, баркарор шудани бахт ва пойдор шудани мардуми муқаддас баён шудааст. Худованд мардумро ба инсоф, адолат, ростиву шафқат даъват намуда, мехоҳад ҷомеаи орому осуда бошад. Ин боб ба

шукуфоии оянда, сулҳ ва барқарор кардани муносибати Худо бо халқи худ таъкид мекунад.

Закариё 8:1 Боз каломи Худованди лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт:

Каломи Худо ба Закарё тавассути рӯъё омад.

1. Каломи Худо имрӯз тавоно ва муҳим аст

2. Муҳимияти гӯш кардани Каломи Худо

1. Румиён 10:17 Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст, то ки марди Худо комил ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Закариё 8:2 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман ба Сион бо ҳасад мебурдам, ва ба ӯ бо хашми зиёд ҳасад бурдам.

Худованди лашкарҳо ҳасад ва хашми бузурги Худро нисбати Сион баён мекунад.

1. "Худое, ки ғамхорӣ мекунад: Рашки Худованд ба Сион"

2. «Вафодории бепоёни Худованд ба халқи худ»

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён нарасонам, ба шумо умед ва оянда мебахшад".

2. Ҳушаъ 11:8 - «Чӣ гуна метавонам туро таслим кунам, эй Эфроим? Чӣ гуна туро таслим кунам, эй Исроил? Чӣ гуна туро мисли Адмо гардонам? дилсӯзии ман гарм ва нарм мешавад."

Закариё 8:3 Худованд чунин мегӯяд: Ман ба Сион баргаштаам ва дар миёнаи Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ростӣ номида хоҳад шуд; ва кӯҳи Худованди лашкарҳо кӯҳи муқаддас аст.

Худо ба Сион бармегардад ва дар миёни Ерусалим сокин хоҳад шуд, ва онро шаҳри ростӣ ва кӯҳи Худованди лашкарҳо кӯҳи муқаддас эълон хоҳад кард.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Шаҳри Ҳақиқат

1.Забур 48:1-2 "Худованд бузург аст ва дар шаҳри Худои мо ҳамду санои бузург аст! Кӯҳи муқаддаси Ӯ, ки дар баландии зебост, шодии тамоми замин аст, кӯҳи Сион, дар шимоли дур, шаҳри шоҳи бузург».

2. Ишаъё 52: 7 «Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои Ӯ, ки башорат медиҳад, осоиштагӣ, муждаи хушбахтӣ меорад, наҷот медиҳад, ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту ҳукмронӣ мекунад".

Закариё 8:4 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Дар кӯчаҳои Ерусалим боз пиронсолон ва пиронсолон сокин хоҳанд шуд, ва ҳар мард бо асои худ дар дасташ то абад.

Ин порча аз Закарё 8:4 дар бораи Худованди лашкарҳо сухан меронад ва рӯъёеро дар бораи пиронсолоне, ки дар Ерусалим зиндагӣ мекунанд, бо асо дар даст аз рӯи синну солашон ошкор мекунад.

1. Ҳикмати синну сол: Гирифтани дарсҳои арзишманди пиронсолон

2. Ваъдаи Худо ба халқаш: дарёфти умед ва қувват аз Парвардигори лашкарҳо

1. Ишаъё 46:4 - Ҳатто то пирӣ ва мӯйҳои сафеди ту ман ҳастам, ман он ҳастам, ки туро дастгирӣ мекунам. Ман туро офаридаам ва туро мебарам; Ман туро дастгирӣ мекунам ва туро наҷот медиҳам.

2. Забур 71:9 - Маро дар пирӣ тарк накун; вақте ки қуввати ман сарф мешавад, маро тарк накун.

Закариё 8:5 Ва кӯчаҳои шаҳр пур аз писарону духтароне, ки дар кӯчаҳои он бозӣ мекунанд, пур хоҳанд шуд.

Закариё 8:5 аҳамияти ҷомеа ва хурсандиро таъкид мекунад ва кӯчаҳоро пур аз бозӣ кардани кӯдакон ташвиқ мекунад.

1. "Шодии ҷомеа: қабули атои якҷоя"

2. "Занг ба бозӣ: Бозёфт кардани ҷодуи кӯдакӣ"

1. Забур 133:1 - "Инак, чӣ гуна хуб ва хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!"

2. Масалҳо 22:6 - «Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд».

Закариё 8:6 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Агар ин дар назари бақияи ин қавм дар ин айём аҷоиб бошад, оё дар назари ман низ аҷоиб аст? мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо мепурсад, ки оё он дар назари Ӯ аҷиб аст, мисли он ки дар назари боқимондаи мардум аст?

1. Чӣ тавр муҳаббати Худоро дар ҳаёти ҳаррӯза эътироф кардан мумкин аст

2. Даъват барои ҷустуҷӯи ризоияти Худо дар ҳама коре

1. Румиён 8:28-39 - Муҳаббат ва нақшаи Худо ба халқаш

2. Эфсӯсиён 2:10-14 - Корҳои неки Худо дар мо

Закариё 8:7 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Инак, Ман қавми Худро аз сарзамини шарқӣ ва аз сарзамини ғарбӣ наҷот хоҳам дод;

Худо халқи худро аз ҳар гӯшаву канори дунё наҷот хоҳад дод.

1. Ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат: итминон дар замони номуайянӣ

2. Вафодории Худо: Такя ба ваъдаҳои Ӯ дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10: Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ишаъё 43:2, Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Закариё 8:8 Ва Ман онҳоро хоҳам овард, ва онҳо дар миёнаи Ерусалим сокин хоҳанд шуд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо дар ростӣ ва адолат хоҳам буд.

Худо одамонро ба Ерусалим меорад, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Ӯ бо ростӣ ва адолат Худои онҳо хоҳад буд.

1. Аҳди Худо дар бораи ҳақ ва адолат

2. Сукунат дар миёнаи Ерусалим

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва ман бо ту аҳди ҷовидона хоҳам баст, муҳаббати устувори ман ба Довуд".

2. Забур 37:3 - "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед, то ки шумо дар замин сокин шавед ва аз амният баҳра баред".

Закариё 8:9 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Бигзор дасти шумо қавӣ бошад, эй касоне, ки дар ин айём ин суханонро аз забони анбиё мешунавед, ки дар он рӯзе ки таҳкурсии хонаи Худованди лашкарҳо гузошта шуда буд, то ки маъбад сохта шавад.

Худованди лашкарҳо ба онҳое ки гӯш медиҳанд, амр медиҳад, ки суханони анбиёро, ки дар айёми гузошта шуда буд, шунианд, то ки таҳкурсии маъбади Худованд гуфта шавад, то ки он бино шавад.

1. Қуввате, ки дар шунидани суханони Худованд пайдо мешавад

2. Итоати фармони Худованди лашкарҳо

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

Закариё 8:10 Зеро ки пеш аз ин айём на музде барои одам буд, на барои чорво. ва барои касе ки берун мерафт ва ё ба сабаби мусибат даромада буд, осоиштагӣ набуд;

Худованд ба мо хотиррасон мекунад, ки пеш аз фазли Ӯ ҳама дар ҳолати ранҷ ва фитнагарӣ бо якдигар буданд.

1: Мо хушбахтем, ки бо Худо ва бо якдигар оштӣ бошем, пас биёед дар сулҳу ваҳдат зиндагӣ кунем.

2: Худо ба мо захираву имкон додааст, ки зиндагиро пеш барем, пас биёед боғайрат ва садоқатмандона кор кунем.

1: Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2: Эфсӯсиён 2: 14-16 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон карда, қонуни аҳкомро, ки дар қонунҳо ифода шудаанд, вайрон кард, то ки дар Худ офарид. як одами нав ба ҷои ин ду, то сулҳ созад ва то ба воситаи салиб ҳардуи моро бо Худо дар як бадан оштӣ диҳад ва бо ин васила душманиро бикушад.

Закариё 8:11 Аммо алҳол Ман мисли айёми пештара барои бақияи ин қавм нахоҳам буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованд ваъда медиҳад, ки ба мардум раҳмату меҳрубонӣ зоҳир намуда, онҳоро аз пештара ба ҳолати беҳтаре баргардонад.

1. Раҳмат ва меҳрубонии Худо ба мардумаш

2. Барқароршавӣ тавассути муҳаббати Худо

1. Ишаъё 57:15-18 Зеро чунин мегӯяд Таоло ва Таоло, ки сукунати абадият аст, ва исми Ӯ муқаддас аст; Ман дар макони баланд ва муқаддас сокин ҳастам, бо он ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳи фурӯтанонро эҳё кунад ва дили тавбакоронро эҳё кунад.

2. Такрори Шариат 7:9-10 Пас, бидон, ки Худованд Худои ту, Ӯ Худои амин аст, ки аҳд ва марҳаматро бо дӯстдорони Худ нигоҳ медорад ва аҳкоми Ӯро то ҳазор насл риоя мекунад;

Закариё 8:12 Зеро ки насл нашъунамо хоҳад ёфт; токи вай мева ҳоҳад дод, ва замин ба вай хоҳад дод, ва осмон шабнам хоҳад дод; ва бақияи ин қавмро моликияти ҳамаи ин чизҳо хоҳам дод.

Худованд ба онҳое, ки ба Ӯ содиқ мемонанд, шукуфоӣ ва фаровонӣ ато хоҳад кард.

1: Даравидани баракати вафо

2: фаровонии ризқи Худо

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2: Забур 65:11 - Ту солро бо файзи Худ тоҷ мекунӣ, ва аробаҳои Ту аз фаровонӣ пур мешавад.

Закариё 8:13 Ва чунин хоҳад шуд, ки чунон ки шумо дар миёни халқҳо лаънат будед, эй хонадони Яҳудо ва хонадони Исроил; ҳамин тавр Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва шумо баракат хоҳед буд: натарс, балки дастҳои шумо қавӣ бошад.

Худо ваъда медиҳад, ки халқашро наҷот медиҳад ва баракат медиҳад, агар онҳо ба Ӯ таваккал кунанд.

1: Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ рӯзӣ медиҳад

2: Ба Худо имон биёваред, ки Ӯ ҳифз мекунад

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қувваи мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Закариё 8:14 Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Чунон ки мехостам шуморо ҷазо диҳам, вақте ки падарони шумо маро ба хашм оварданд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва тавба накардам.

Муҳаббат ва марҳамати Худо ба халқи худ сарфи назар аз беитоатии зуд-зуд мо.

1: Худо некӯ ва меҳрубон аст - Румиён 5:8

2: Дили тавба - Ишаъё 55:7

1: Марсияҳо 3: 22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; садоқати шумо бузург аст."

2: Забур 103: 8-14 - "Худованд раҳим ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва дар муҳаббати устувор. Ӯ на ҳамеша танқид мекунад ва на хашми худро то абад нигоҳ медорад. Ӯ бо мо мувофиқи гуноҳҳои мо рафтор намекунад. , ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои мо ҷазо надиҳед, зеро ҳар қадар ки осмон аз болои замин аст, муҳаббати устувори Ӯ нисбат ба тарсҳои Ӯ он қадар бузург аст; то он қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо».

Закариё 8:15 Дар ин рӯзҳо ман боз фикр кардам, ки ба Ерусалим ва ба хонадони Яҳудо некӣ кунам; натарсед.

Худо мехоҳад, ки барои Ерусалим ва Яҳудо некӣ кунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки натарсанд.

1. Ваъдаи муҳофизат: Ҷустуҷӯи қувват дар Каломи Худо

2. Ғалаба кардани тарс: такя ба ваъдаҳои Худо

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

2. Ишаъё 41:10 Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Закариё 8:16 Инҳоянд корҳое ки шумо бояд ба ҷо оваред; Ҳар яке ба ёри худ рост бигӯед; доварии ростӣ ва сулҳро дар дарвозаҳои худ иҷро кунед:

Мо бояд ба ҳамсоягонамон ростқавлона сухан гӯем ва ба ҷомеаҳои худ сулҳ оварем.

1. Қувваи Ҳақиқат: Истифодаи Каломи мо барои некӣ

2. Муваффақ шудан ба сулҳ дар ҷомеаҳои мо

1. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

2. Масалҳо 3:17 - Роҳҳои вай роҳҳои дилпазир аст, ва ҳама роҳҳои вай сулҳ аст.

Закариё 8:17 Ва ҳеҷ яке аз шумо набояд дар дили худ ба ёри худ бадбинӣ кунад; ва қасами бардурӯғро дӯст надоред, зеро ки ҳамаи ин чизҳоест, ки ман нафрат дорам, мегӯяд Худованд.

Худо аз ҳар гуна фикрҳои бад бар зидди якдигар ва инчунин қасамҳои бардурӯғ нафрат дорад.

1. Дӯст доштани ҳамсоя: Аҳамияти ваҳдату меҳрубонӣ

2. Қувваи ростқавлӣ: Фаҳмидани арзиши ростқавлӣ

1. Луқо 10:27 - "Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми қуввати худ ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худат дӯст бидор".

2. Матто 5:33-37 - «Боз шунидаед, ки аз қадимулайём гуфта шудааст: "Худат қасам нахӯр, балки қасамҳои худро ба Худованд вафо кун: Аммо ман ба шумо мегӯям: қасам нахӯр. на ба осмон, зеро он тахти Худост, на ба замин, зеро он зери пои Ӯст, на ба Ерусалим, зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст; ва ба сари худ қасам нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯй сафед ё сиёҳ. Аммо бигзор муошират шумо оре, оре, не, не, зеро ҳар чи бештар аз инҳо бошад, аз бадӣ меояд».

Закариё 8:18 Ва каломи Худованди лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт:

Худо халқи худро ба адолат ва дӯст доштани марҳамат даъват мекунад.

1: Меҳрубон ва одил бошед - Мо бояд адолат ва марҳаматро дӯст дорем, то ба Худо писанд ояд.

2: Даъват ба муҳаббати меҳрубонӣ - Мо бояд ба дигарон раҳм кунем, то иродаи Худоро иҷро кунем.

1: Мико 6:8: Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунед, марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

2: Яъқуб 2:13: Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Закариё 8:19: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Рӯзаи моҳи чорум, ва рӯзаи моҳи панҷум, ва рӯзаи ҳафтум ва даҳум, барои хонаи Яҳудо шодӣ ва шодмонӣ ва идҳои шодмон хоҳад буд; Пас, ростӣ ва сулҳро дӯст доред.

Ин порча аз шодӣ ва шодӣ сухан меронад, ки бо муҳаббат ва ҳақиқат меояд.

1: Эй маҳбубон, вақте ки мо ростӣ ва осоиштагиро дӯст дорем, мо шодӣ ва шодмон мешавем.

2: Дустони азиз, бо муҳаббати ростӣ ва сулҳу осоиштагӣ шодиву шодӣ ҷӯед.

1: Филиппиён 4:4-7 - Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2: Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

Закариё 8:20 Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ва боз воқеъ хоҳад шуд, ки мардум ва сокинони бисьёр шаҳрҳо хоҳанд омад;

Худованди лашкарҳо эълон мекунад, ки мардум аз шаҳрҳои бисьёр хоҳанд омад.

1: Новобаста аз тафовутҳоямон, мо бояд барои ягонагӣ кӯшиш кунем, зеро Худо одамонро аз шаҳрҳои зиёде ҷамъ меоварад.

2: Худо одамонро аз бисёр шаҳрҳо ҷамъ меорад ва мо бояд ба ҳузури дигарон бозем.

1: Эфсӯсиён 4:3-6 - Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2: Румиён 12:15-16 - Бо шодмонон шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред.

Закариё 8:21 Ва сокинони як шаҳр ба шаҳри дигар рафта, хоҳанд гуфт: "Биёед, зудтар биравем, то ба ҳузури Худованд дуо гӯем ва Худованди лашкарҳоро биҷӯем; ман ҳам меравам".

Сокинони як шаҳр бояд Парвардигори лашкарҳоро биҷӯянд ва ба шаҳри дигар рафта, дуо гӯянд.

1. Муҳимияти Ҷустуҷӯи Худованд дар дуо

2. Подоши ҷустуҷӯи иродаи Худо

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

2. Ишаъё 55: 6-7 - "Худовандро биҷӯед, то он даме, ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

Закариё 8:22 Бале, мардуми бисьёр ва халқҳои қавӣ хоҳанд омад, то ки Худованди лашкарҳоро дар Ерусалим ҷустуҷӯ кунанд ва ба ҳузури Худованд дуо гӯянд.

Бисёр одамон аз халқҳои қавӣ ба Ерусалим меоянд, то ки Худованди лашкарҳоро ҷустуҷӯ кунанд ва дуо гӯянд.

1. Парвардигори лашкарҳоро биҷӯед: Манфиатҳои шинохти Худо

2. Дар назди Худованд дуо гӯед: Қудрати дуоро қадр кунед

1. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

2. Ирмиё 29:12-13 - Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман ба шумо гӯш хоҳам дод. Ту маро меҷӯй ва маро меёбӣ, вақте ки маро бо тамоми дилат меҷӯй.

Закариё 8:23: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Дар он айём чунин хоҳад шуд, ки даҳ нафар аз тамоми забонҳои халқҳо гирифта, домани яҳудиро гирифта, хоҳанд гуфт: "Мо бо шумо меравем, зеро шунидаем, ки Худо бо шумост.

Худо ваъда медиҳад, ки рӯзе одамон аз тамоми халқҳо назди яҳудиён меоянд ва хоҳиш мекунанд, ки ба онҳо ҳамроҳ шаванд, зеро медонанд, ки Худо бо онҳост.

1. Ҳузури Худо: Қудрати Худои ғайб

2. Ваҳдат дар имон: Даъват ба пайравони Худо

1. Ишаъё 2:2-4 - Халқҳо ба хонаи Худованд равон мешаванд

2. Румиён 10:12-15 - Даъват кардани ҳама ба имон ба Исо

Дар боби 9-уми китоби Закарё пешгӯӣ дар бораи доварӣ, наҷот ва ғалабаи халқи Худо оварда шудааст. Ин боб инчунин омадани подшоҳи фурӯтан ва одилро, ки сулҳро барқарор мекунад ва бар халқҳо ҳукмронӣ мекунад, пешгӯӣ мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии доварӣ бар зидди халқҳои гирду атроф оғоз мешавад. Таваҷҷӯҳ ба шаҳрҳои Ҳадрах, Димишқ, Тир ва Сидӯн равона карда шудааст, ки онҳо ҷазои илоҳӣ хоҳанд дошт. Бо вуҷуди ин, халқи Худо муҳофизат карда мешавад ва душманони онҳо фурӯтан хоҳанд шуд (Закарё 9:1-8).

Параграфи 2: Боб ба паёми наҷот ва ғалаба барои халқи Худо мегузарад. Худованд ваъда медиҳад, ки онҳоро муҳофизат мекунад ва подшоҳи фурӯтан ва одилро ба миён хоҳад овард, ки савори хар назди онҳо меояд. Ин подшоҳ

ба халқҳо осоиштагӣ меорад, олоти ҷангро аз байн мебарад ва салтанати Худро аз баҳр то баҳр барқарор хоҳад кард (Закарё 9:9-10).

Сархати 3: Боб бо ваъдаи Худованд дар бораи наҷот додани халқи худ аз асорат ва баргардонидани сарвати онҳо идома дорад. Онҳо дар ҷанг муҳофизат карда, ғолиб хоҳанд шуд, ва аҳди Худованд бо онҳо ба воситаи хуни аҳд мӯҳр хоҳад шуд (Закарё 9:11-17).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 9-уми китоби Закарё пешгӯӣ дар бораи доварӣ, наҷот ва ғалабаи халқи Худо оварда шудааст.

Пешгӯии доварӣ бар зидди халқҳои гирду атроф ва муҳофизат барои халқи Худо.
Ваъдаи подшоҳи хоксору одил, ки савори хар меояд ва сулҳу осоиштагӣ меорад ва салтанати худро барқарор мекунад.
Кафолати наҷот, барқароршавӣ ва ғалабаи халқи Худо бо мӯҳри аҳд.

Ин боби Закариё бо пешгӯии доварӣ бар зидди халқҳои гирду атроф бо таваҷҷӯҳ ба шаҳрҳои мушаххас оғоз мешавад. Халқи Худо ҳифз карда мешавад ва душманонашон фурӯтан хоҳанд шуд. Сипас боб ба паёми наҷот ва пирӯзӣ мегузарад. Худованд ваъда медиҳад, ки подшоҳи фурӯтан ва одилро ба воя мерасонад, ки савори хар меояд. Ин подшоҳ ба халқҳо сулҳ меорад, олоти ҷангро аз байн мебарад ва ҳукмронии худро барқарор хоҳад кард. Боб бо ваъдаи Худованд дар бораи наҷот додани халқи Худ аз асорат, баргардонидани сарвати онҳо ва ба онҳо дар ҷанг пирӯзӣ бахшидан идома дорад. Аҳди Худованд бо онҳо ба воситаи хуни аҳд мӯҳр хоҳад шуд. Ин боб пешгӯии доварӣ, наҷот ва ғалабаи халқи Худо, инчунин омадани подшоҳи фурӯтан ва одилро, ки сулҳро барқарор мекунад ва бар халқҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, пешгӯӣ мекунад.

Закариё 9:1 Бори каломи Худованд дар замини Ҳадрак ва Димишқ боқимондаи он хоҳад буд: вақте ки чашмони одам, мисли тамоми сибтҳои Исроил, сӯи Худованд хоҳад буд.

Худованд дар замини Ҳадрах ва Димишқ бори гарон дорад, ва тамоми сибтҳои Исроил ба Худованд нигоҳ хоҳанд кард.

1. Худои мо Худои адолат ва умед аст

2. Интизории содиқ: таваккал ба Худо дар замонҳои номуайян

1. Ишаъё 11: 4-5 - Аммо ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо адолат ҳукм хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ ва бо нафаси лабҳояш хоҳад зад. бадкоронро мекушад. Ва адолат камари камари ӯст, ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд.

2. Забур 33:18-19 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд ва ба марҳамати Ӯ умед мебанданд; То ки ҷони онҳоро аз марг наҷот диҳад ва онҳоро дар гуруснагӣ зинда нигоҳ дорад.

Закариё 9:2 Ва Ҳамот низ аз он сарҳад хоҳад буд; Тируш ва Сидӯн, ҳарчанд ин хеле оқилона аст.

Худованд бар шаҳрҳои Ҳамот, Тирус ва Сидӯн назорат мекунад.

1. Ҳимояи Худо ҷовидон аст

2. Ҳикмати Худованд

1. Забур 121:7-8 - Худованд туро аз ҳама балоҳо нигоҳ медорад, ки ҳаёти туро нигоҳ медорад; Худованд омадану рафтани шуморо ҳам ҳозир ва ҳам то абад назорат хоҳад кард.

2. Масалҳо 3:19-20 - Худованд бо ҳикмат заминро бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонро барпо кард; бо дониши ӯ қаъри замин кушода шуд ва абрҳо шабнамро мепартоянд.

Закариё 9:3 Ва Тируш барои худ қалъа бино кард, ва нуқраро мисли хок, ва тиллои маҳинро мисли ботлоқи кӯчаҳо ҷамъ кард.

Тируш шаҳре буд, ки сарвати бузурге дошт, ки онро бо қудрати қавӣ ва фаровонии нуқра ва тилло нишон медод.

1. Худо мехоҳад, ки мо дороии худро барои обод кардани салтанати Ӯ истифода барем.

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки чӣ тавр дигарон сарвати моро дарк мекунанд ва онро барои ҷалоли Худо истифода мебаранд.

1. Матто 6:19-21, Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Масалҳо 10:22: Баракати Худованд касро бой мегардонад ва ба он ғам намеандозад.

Закариё 9:4 Инак, Худованд вайро берун хоҳад кард, ва қудрати вайро дар баҳр хоҳад зад; ва вай дар оташ хӯрда хоҳад шуд.

Худованд қудрати мухолифони Ӯро берун карда, нобуд хоҳад кард, ки дар натиҷа онҳо дар оташ нобуд мешаванд.

1. Қудрати Худованд боздоштнашаванда аст

2. Худованд Худои адолат аст

1. Ишаъё 54:17 Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

2. Ваҳй 20:9 Ва онҳо ба фарохи замин баромада, ӯрдугоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро иҳота карданд, ва оташ аз осмон аз ҷониби Худо нозил шуда, онҳоро фурӯ бурд.

Закариё 9:5 Ашқалон инро дида, метарсад; Ғазза низ онро дида, хеле ғамгин хоҳад шуд, ва Экрон; зеро ки интизории вай хиҷил хоҳад шуд; ва подшоҳ аз Ғазза нобуд хоҳад шуд, ва Ашқалӯн сокин нахоҳад шуд.

Ашкелон, Ғазза ва Экрон тарс, андӯҳ ва шармро эҳсос хоҳанд кард, вақте ки подшоҳ аз Ғазза нобуд мешавад, ва Ашкелон беодам хоҳад шуд.

1. Қудрати Худо дар доварӣ ва оқибатҳои гуноҳ.

2. Аҳамияти таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои тангӣ.

1. Ишаъё 13:11 - «Ҷаҳонро барои бадиаш ва бадкоронро барои шарорataшон ҷазо хоҳам дод; Мағрури мутакаббиронро хотима хоҳам дод, ва такаббури золимонро паст хоҳам гузошт».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Закариё 9:6 Ва ҳаром дар Ашдӯд сокин хоҳад шуд, ва ман ғурури фалиштиёнро маҳв хоҳам кард.

Худо аҳднабиеро меорад, ки дар Ашдӯд зиндагӣ кунад ва ғурури фалиштиёнро аз байн барад.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр Худо фурӯтанро барои иҷро кардани иродаи худ истифода мебарад

2. Ҳукмронии Худо бар халқҳо: Намунаи фалиштиён

1. Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Дониёл 4:35 - Ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд ва Ӯ мувофиқи иродаи худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ё ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"

Закариё 9:7 Ва хуни ӯро аз даҳони ӯ берун хоҳам кард, ва чизҳои зишташро аз миёни дандонҳояш дур хоҳам кард; лекин ҳар кӣ боқӣ мемонад, вай барои Худои мо хоҳад буд, ва ӯ ҳамчун ҳоким дар Яҳудо ва Экрон хоҳад буд. ҳамчун ябусӣ.

Худованд халқи Худро пок ва пок хоҳад кард, ва боқимондагон ба Ӯ хизмат хоҳанд кард.

1. Муҳаббати поккунандаи Худо - чӣ гуна Парвардигори мо моро аз гуноҳ пок мекунад ва моро барои хидмат ба Ӯ ҷудо мекунад.

2. Мансубияти мо ба Худо - чӣ гуна мо ба оилаи Ӯ қабул карда шудаем ва имтиёзи хидмат ба Ӯ додаем.

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Ишаъё 43:21 - Одамоне, ки ман барои худ офаридаам, ситоиши Маро эълон хоҳанд кард.

Закариё 9:8 Ва ман дар назди хонаи худ ӯрдугоҳ хоҳам сохт, ба хотири лашкар, ба хотири гузаранда ва баргашт, ва ҳеҷ ситамкор дигар аз миёни онҳо убур нахоҳад кард, зеро ки алҳол бо чашмони худ дидаам.

Худованд хонаашро аз золимон нигах дорад ва мардумашро аз балохо нигах дорад.

1. Худо нигаҳбону қалъаи мост

2. Такя ба њифзи Худо дар замонњои душвор

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Забур 18:2 - "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; чӯбдаст ва шохи наҷоти ман ва бурҷи баланди ман".

Закариё 9:9 Бағоят шодӣ кун, эй духтари Сион! фарьёд кун, эй духтари Ерусалим; инак, Подшоҳи ту назди ту меояд: вай одил ва наҷот аст; фурӯтан ва бар хар савор ва бар курра кӯли хар.

Омадани Подшоҳи Сион боиси хурсандӣ ва ҷашни бузург аст.

1. Омадани Подшоҳ: шодӣ аз наҷоти Худо

2. Омадани Подшоҳ: Ба хар савор

1. Ишаъё 40: 3-5 - Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд. ; замини ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд, ва заминҳои ноҳамвор дашт хоҳад шуд; ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми мардум онро хоҳанд дид, зеро даҳони Худованд гуфтааст».

2. Луқо 19:37-40 - Вақте ки ӯ ба ҷое, ки роҳ аз кӯҳи Зайтун поён меравад, наздик омад, тамоми анбӯҳи шогирдон бо овози баланд барои ҳамаи мӯъҷизаҳои дидаашон Худоро ҳамду сано хонданд: «Хушо подшоҳе ки ба исми Худованд меояд!» «Осоиш дар осмон ва ҷалол дар баландтарин!» Баъзе аз фарисиён дар байни мардум ба Исо гуфтанд: «Устод, шогирдони Худро мазаммат кун!» «Ба шумо мегӯям, ки, — ҷавоб дод ӯ, — агар онҳо хомӯш бошанд, сангҳо дод мезананд».

Закариё 9:10 Ва аробаро аз Эфроим ва аспро аз Ерусалим нест хоҳам кард, ва камони ҷангӣ бурида хоҳад шуд, ва ӯ ба халқҳо сулҳ хоҳад гуфт, ва салтанати ӯ аз баҳр то баҳр хоҳад буд, ва аз дарьё хатто то канорхои замин.

Худо қудрати Худро истифода бурда, ба тамоми халқҳо, аз баҳр то баҳр ва аз дарё то ақсои замин сулҳ хоҳад овард.

1. Ваъдаи Худо дар бораи сулҳ: Ҳукмронии Ӯ аз баҳр то баҳр

2. Ба Худо таваккал кардан, ки сулҳро ба тамоми халқҳо меорад

1. Ишаъё 54:10 - "Зеро ки кӯҳҳо дур хоҳанд шуд, ва теппаҳо барҳам хоҳанд рафт, аммо эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд, ва аҳди осоиштагии ман аз байн нахоҳад рафт, мегӯяд Худованд, ки ба ту раҳм мекунад".

2. Забур 29:11 - "Худованд ба қавми Худ қувват хоҳад дод; Худованд қавми Худро бо сулҳ баракат хоҳад дод".

Закариё 9:11 Аммо ту низ бо хуни аҳди ту бандиҳоятро аз чоҳе, ки дар он об нест, берун овардам.

Худованд халқи худро аз асирӣ озод мекунад ва онҳоро аз ҷои беоб раҳо хоҳад кард.

1. Аҳди наҷоти Худованд

2. Раҳмат ва кафорати Худованд

1. Ишаъё 43:1-3 Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

2. Забур 107:13-14 Он гоҳ онҳо дар мусибаташон сӯи Худованд фарьёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз тангӣ раҳоӣ дод. Ӯ онҳоро аз зулмот ва сояи марг берун овард ва бандҳои онҳоро пора-пора кард.

Закариё 9:12 Шуморо, эй асирони умед, ба қалъа баргардонед; то имрӯз эълон мекунам, ки ба шумо дучанд хоҳам дод;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки барои умед ва қувват ба Худо муроҷиат кунем, зеро Ӯ моро баракатҳои фаровон хоҳад дод.

1: Қалъаи умед

2: Неъматҳои фаровони Худо

1: Isaiah 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Забур 18:2 Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.

Закариё 9:13 Вақте ки ман Яҳудоро барои худ хам кардам, камонро аз Эфроим пур кардам, ва писарони ту, эй Сион, бар зидди писарони худ, эй Юнон, бархезондам, ва туро ҳамчун шамшери марди тавоно мубаддал кардам.

Худованд Яҳудо ва Эфроимро барои ҷанг бар зидди Юнон истифода бурда, Сионро мисли ҷанговари тавоно бо шамшер хоҳад кард.

1. Қудрати Худованд: Чӣ гуна қудрати Худо ба мо имкон медиҳад, ки ҳар гуна душвориро паси сар кунем

2. Даъват ба силоҳ: Чӣ тавр мо метавонем шамшери Худовандро ба даст гирифта, барои Салтанати Ӯ мубориза барем

1. Ишаъё 40:29 - Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

Закариё 9:14 Ва Худованд бар онҳо зоҳир хоҳад шуд, ва тири Ӯ мисли барқ берун хоҳад омад; ва Худованд Худо карнай навохта, бо гирдбодҳои ҷануб хоҳад рафт.

Худо бо қудрати худ халқи Худро муҳофизат мекунад ва адолатро ба вуҷуд меорад.

1. Қудрати Худо дар амал

2. Адолати Худо дар амал

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ваҳй 19:11-14 - Ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед; ва Нишинандаи Ӯ Мӯъмин ва Ҳақ номида шуд, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш мисли шӯълаи оташ буд, ва бар сараш тоҷҳои зиёде буданд; ва номе навишта шуда буд, ки онро ҷуз худаш ҳеҷ кас намедонист. Ва дар танаш ҷомаи ба хун ғӯтонда дар тан дошт, ва номи ӯ Каломи Худо номида шудааст. Ва лашкарҳое ки дар осмон буданд, савори аспҳои сафед, ки дар тан катони тоза, сафед ва пок дар бар доштанд, аз ақиби Ӯ мерафтанд.

Закариё 9:15 Худованди лашкарҳо онҳоро муҳофизат хоҳад кард; ва онҳо хоҳанд хӯрд ва бо сангҳои фалакон таслим хоҳанд кард; ва онҳо хоҳанд нӯшид, ва мисли шароб садо баланд кунанд; ва онҳо мисли косаҳо ва мисли гӯшаҳои қурбонгоҳ пур хоҳанд шуд.

Худованди лашкарҳо халқи Худро муҳофизат карда, онҳоро бар душманонашон ғалаба хоҳад кард. Онҳо аз шодӣ ва ид пур хоҳанд шуд, мисли косаи пур аз шароб.

1: Худо муҳофизи мост ва моро бар душманонамон ғалаба хоҳад кард.

2: Мо метавонем дар ҳаёти худ хурсандӣ ва ҷашнро эҳсос кунем, мисли косаи пур аз шароб.

1: Забур 18:2 - Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Закариё 9:16 Ва Худованд Худои онҳо дар он рӯз онҳоро ҳамчун рамаи қавми Худ наҷот хоҳад дод, зеро ки онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ва ҳамчун нишона бар замини Ӯ бардошта мешаванд.

Дар Закарё 9:16 Худо ҳамчун чӯпон тасвир шудааст, ки халқи худро ҳамчун рама наҷот медиҳад ва онҳо ҳамчун тоҷ бар замини худ сарафроз хоҳанд шуд.

1. Чӯпони хуб: ғамхории Худо барои худаш

2. Сарбаланд кардани халқи Худованд: Тоҷ дар замини Ӯ

1. Забур 23:1–3

2. Ишаъё 62:3–4

Закариё 9:17 Зеро ки некии ӯ чӣ қадар бузург аст, ва зебогии ӯ чӣ қадар бузург аст! ҷуворимакка ҷавононро шод хоҳад кард, ва майи нав канизонро.

Некӣ ва зебоии Худованд он қадар бузург аст, ки ҳатто ҷавононро шод ва канизонро шод мекунанд.

1. Некӯӣ ва зебоии Худо: Сарчашмаи шодӣ

2. Шод шудан аз фаровонии Худо

1. Забур 126:2-3 Даҳони мо аз ханда ва забони мо аз фарёди шодӣ пур шуд; он гоҳ дар байни халқҳо гуфта мешуд: «Худованд барои онҳо корҳои бузург кардааст».

2. Яъқуб 1:17 Ҳар як чизи хубе, ки дода мешавад ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ тафовут ва сояе тағйирёбанда нест.

Боби 10-уми китоби Закарё ба барқароршавӣ ва баракатҳое, ки Худо ба халқи худ хоҳад овард, инчунин суқути золимони онҳост. Он нақши Худоро ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ, ки рамаи Худро ҷамъ мекунад ва роҳнамоӣ мекунад, таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо даъвати халқи Худо оғоз мешавад, ки дар мавсими боронӣ аз Ӯ борон талаб кунанд. Худованд ваъда медиҳад, ки боroни фаровон хоҳад дод, ки дар натиҷа барои халқи худ ҳосили фаровон ва баракатҳо меорад. Ӯ инчунин чӯпонон ва пешвоёни козибро, ки рамаи Ӯро гумроҳ ва зулм кардаанд, сарнагун хоҳад кард (Закарё 10:1-3).

Параграфи 2: Боб бо итминон идома дорад, ки Худо ба халқи худ қудрат бахшида, онҳоро қавӣ ва далер мегардонад. Онҳо бар душманони худ, аз ҷумла бар халқҳое, ки онҳоро ситам кардаанд, пирӯз хоҳанд шуд. Худованд хонаи Яҳудоро мустаҳкам хоҳад кард ва хонадони Юсуфро наҷот дода, онҳоро ҳамчун як қавми муттаҳид хоҳад кард (Закарё 10:4-7).

Сархати 3-юм: Дар ин боб ҷамъшавии халқи Худо аз сарзаминҳои гуногун таъкид шудааст. Онҳоро ба замини худ бармегардонад ва шумораашон зиёд мешавад. Худованд онҳоро баргардонад ва баракат медиҳад ва онҳо Ӯро Худои худ эътироф намуда, пайравӣ хоҳанд кард (Закарё 10:8-12).

Дар ҷамъбаст,
Дар боби 10-уми китоби Закарё дар бораи барқароршавӣ ва баракатҳое, ки Худо ба халқи худ хоҳад овард ва инчунин суқути золимонро муҳокима мекунад.

Халқи Худоро даъват кун, то борон ва ваъдаи баракатҳои фаровон талаб кунанд.
Кафолати тавонмандӣ, ғалаба бар душманон ва муттаҳидшавии халқи Худо. Ҷамъоварии халқи Худо, барқарорсозӣ ва эътирофи Худованд ҳамчун Худои онҳо.

Ин боби Закариё бо даъвати халқи Худо оғоз мешавад, ки дар мавсими борон аз Ӯ борон талаб кунанд, бо ваъдаи баракатҳои фаровон ва сарнагун кардани чӯпонон ва пешвоёни козиб. Пас аз ин боб итминон медиҳад, ки Худо ба халқи худ қувват мебахшад, онҳоро қавӣ ва далер мегардонад ва ба ғалаба бар душманони онҳо ва аз нав муттаҳид шудани хонадони Яҳудо ва хонаи Юсуф оварда мерасонад. Дар ин боб боз ҷамъ омадани халқи Худо аз сарзаминҳои гуногун, барқарорсозии онҳо ва эътироф ва пайравии Худованд ҳамчун Худои худ таъкид мешавад. Дар ин боб бар барқарорсозӣ ва баракатҳое, ки Худо ба халқи худ хоҳад овард ва инчунин суқути золимонро таъкид мекунад.

Закариё 10:1 Дар вақти борони охирин аз Худованд борон пурсед; Ва Худованд абрҳои дурахшон хоҳад сохт, ва ба онҳо борони борон хоҳад дод, ба ҳар алафи саҳро.

Худованд барои ҳар кӣ талаб мекунад, дар вақти борони охирин борон хоҳад дод.

1. Худо ба рӯзии рӯзӣ мӯъмин аст

2. Барои ризқи Худо дуо кунед

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Забур 65:9-10 - Шумо заминро ғамхорӣ мекунед ва онро об медиҳед ва онро бой ва ҳосилхез мегардонед. Дарёи Худо оби фаровон дорад; хосили фаровони галла медихад, зеро шумо инро чунин фармудаед.

Закариё 10:2 Зеро ки бутҳо ботил гуфтаанд, ва фолбинон дурӯғ дидаанд ва хобҳои бардурӯғ гуфтаанд; беҳуда тасаллӣ медиҳанд, бинобар ин онҳо мисли рама рафтанд, дар изтироб афтоданд, зеро ки чӯпон набуд.

Бутҳо ва фолбинҳо дурӯғ гуфта, тасаллӣ дода, мардумро бе чӯпон монданд.

1: Худо Чӯпони мост ва мо бояд аз ҳама бештар ба Ӯ таваккал кунем.

2: Бутҳои бардурӯғ ва фолбинҳо наметавонанд тасаллӣ ва роҳнамоии ҳақиқиро таъмин кунанд, танҳо Худо метавонад.

1: Забур 23:1 "Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам."

2: Ирмиё 23:4 "Ва Ман бар онҳо чӯпононе таъин хоҳам кард, ки онҳоро мечаронанд; ва онҳо дигар наметарсанд, ва ҳаросон нахоҳанд шуд, ва нотавон нахоҳанд шуд, мегӯяд Худованд".

Закариё 10:3 Ғазаби ман бар зидди чӯпонон аланга зад, ва ман бузҳоро ҷазо додам, зеро ки Худованди лашкарҳо рамаи худ ба хонаи Яҳудо омада, онҳоро дар ҷанг аспи хушрӯи худ сохт.

Худованди лашкарҳо рамаи Худро дар хонаи Яҳудо дида, онҳоро дар ҷанг тавоно кардааст.

1. "Худованд Чӯпони мо: Дар ғамхории Ӯ қувват ёфтан"

2. «Қудрати Худованд: Қувваи Ӯро барои халқаш раҳо мекунад»

1. Ишаъё 40:11 - "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд".

2. Забур 23: 1-3 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам. Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобондааст; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад; Ӯ маро дар роҳҳо роҳнамоӣ мекунад. аз адолат ба хотири исми Ӯ».

Закариё 10:4 Аз ӯ гӯша берун омад, аз ӯ мех, аз ӯ камони ҷангӣ, аз ӯ ҳар ситамгар якҷоя.

Дар Закариё 10:4 Худо ҳамчун манбаи қувват ва муҳофизат аз золимон тасвир шудааст.

1: Худо нигахдор ва нигахбони мо аз хама золимон аст.

2: Мо метавонем ба Худо такя кунем, ки моро аз шарри ҷаҳон муҳофизат кунад.

1: Isaiah 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам."

2: Забур 18: 2 - "Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман".

Закариё 10:5 Ва онҳо мисли мардони тавоно хоҳанд буд, ки душманони худро дар ботлоқи кӯчаҳо дар набард поймол мекунанд, ва онҳо хоҳанд ҷангид, зеро ки Худованд бо онҳост, ва саворони аспон хиҷил хоҳанд шуд.

Дар Закариё 10:5 навишта шудааст, ки халқи Худо мардони тавоно хоҳанд буд, ки душманони худро дар ҷанг поймол карда метавонанд. Худованд бо онҳо хоҳад буд, ва душманонашон ошуфта хоҳанд шуд.

1. Қудрати Худо: Қувваи мо дар ҷанг

2. Эътимоди муъминон ба ҷанг

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Забур 20:7 - "Баъзе ба аробаҳо ва баъзе ба аспҳо эътимод мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем оварад".

Закариё 10:6 Ва хонадони Яҳудоро қувват хоҳам дод, ва хонадони Юсуфро наҷот хоҳам дод, ва онҳоро боз хоҳам оварад, то ки онҳоро ҷойгир кунанд; зеро

ки Ман ба онҳо марҳамат мекунам, ва онҳо мисли он хоҳанд шуд, ки Ман онҳоро тарк накардаам, зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ва онҳоро мешунавад.

Худо ваъда медиҳад, ки хонадони Яҳудо ва хонаи Юсуфро мустаҳкам мекунад, зеро Ӯ ба онҳо раҳмдил ва содиқ аст.

1. Раҳмати Худо абадӣ аст

2. Қудрати вафодории Худо

1. Ишаъё 54:7–10

2. Забур 136:1–26

Закариё 10:7 Ва онҳо ба Эфроим мисли марди тавоно хоҳанд буд, ва дилашон мисли шароб шод хоҳад шуд; оре, фарзандони онҳо инро дида, шод хоҳанд шуд; дили онҳо дар Худованд шод хоҳад шуд.

Эфроим тавоно хоҳад буд ва шодии онҳо дар Худованд ба фарзандонашон намоён хоҳад шуд.

1. Шод шудан дар Худованд: Қудрати ибодат

2. Шодии Худованд: Таълим додани фарзандони мо шодӣ кардан

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; давом додани дуо

2. Забур 95:1-2 - Эй биё, биёед барои Худованд суруд хонем: ба санги наҷоти худ садои шодмон кунем. Биёед ба ҳузури Ӯ бо шукргузорӣ биёем, ва бо таронаҳои забур барои Ӯ шодӣ кунем.

Закариё 10:8 Ман барои онҳо фитя зада, онҳоро ҷамъ хоҳам кард; зеро ки Ман онҳоро фидия додаам, ва онҳо ба қадри зиёд шуданашон афзоиш хоҳанд ёфт.

Ман банӣ-Исроилро ба хонаашон бармегардонам ва онҳоро ҳамчун наҷотдиҳандаи онҳо ғамхорӣ хоҳам кард.

1: Худо мехоҳад, ки моро бо ғамхории пурмуҳаббаташ барқарор кунад.

2: Худо раҳокунанда аст, ки ба халқи худ ғамхорӣ мекунад.

1: Isaiah 43: 1 - "Аммо алҳол, мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро ба вуҷуд овард, эй Исроил: натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба номи худ хондаам; Ту Ман ҳастанд».

2: Забур 107: 2 - "Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки Ӯ Ӯро аз дасти душман раҳо кардааст".

Закариё 10:9 Ва онҳоро дар миёни мардум мекорам, ва онҳо Маро дар кишварҳои дур ёд хоҳанд кард; ва онҳо бо фарзандони худ зиндагӣ карда, бармегарданд.

Худо қавми худро дар миёни кишварҳои дур мекорад ва чун ба ёдаш оянд, бо фарзандонашон зиндагӣ мекунанд ва бармегарданд.

1. Вафодории Худо: Ёдоварӣ ва бозгашт ба сӯи Худованд

2. Ваъдаи Худо ба халқи худ: Зиндагӣ бо фарзандони мо

1. Ишаъё 43:5-7 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; Ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, ақиб нашавед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред.

2. Ғалотиён 6:10 Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон.

Закариё 10:10 Ман онҳоро низ аз замини Миср берун оварда, аз Ашшур ҷамъ хоҳам овард; ва онҳоро ба замини Ҷилъод ва Лубнон хоҳам овард; ва барои онҳо ҷой пайдо нахоҳад шуд.

Ваъдаи Худо барои баргардонидани халқи худ ба сарзамине, ки дар онҳо тааллуқ доранд.

1. Худо ваъдаҳоеро, ки ба қавми худ додааст, иҷро хоҳад кард.

2. Мо бояд ба вафодории Худо таваккал кунем ва интизори Ӯ бошем.

1. Ишаъё 43:5-6 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам: насли туро аз шарқ хоҳам овард, ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам овард; ба шимол мегӯям: таслим шав; ва ба ҷануб, Набошед: писаронамро аз дур ва духтарони маро аз ақсои замин биёред».

2. Ирмиё 31:10 - «Эй халқҳо, каломи Худовандро бишнавед, ва онро дар ҷазираҳои дур эълон кунед, ва бигӯед: Он ки Исроилро пароканда кард, ӯро ҷамъ карда, нигоҳ медорад, чунон ки чӯпон рамаи худро мепарварад. "

Закариё 10:11 Ва ӯ бо мусибат аз баҳр убур карда, мавҷҳоро дар баҳр хоҳад зад, ва тамоми қаъри дарё хушк хоҳад шуд; ва ғурури Ашшур фурӯ ғалтад, ва асои Миср дур шудан.

Худованд бо мусибат аз баҳр мегузарад ва қаъри дарёро хушк хоҳад кард. Мағрури Ашшур ва асои Миср фурӯ хоҳад шуд.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душвор

2. Ҳукмронии Худо

1. Ишаъё 11:15 - Ва Худованд забони баҳри Мисрро комилан нест хоҳад кард; ва бо шамоли сахти худ дасти худро бар дарё хоҳад афшонд, ва онро дар ҳафт ҷӯй мезанад, ва одамонро аз дарёи хушк гузаронад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Закариё 10:12 Ва онҳоро дар Худованд қувват хоҳам дод; ва ба исми Ӯ боло ва поён хоҳанд рафт, мегӯяд Худованд.

Худо касонеро, ки ба исми Ӯ пайравӣ мекунанд, қувват мебахшад ва онҳо ба исми Ӯ роҳ мераванд.

1. Дар Худованд қадам задан: қувват гирифтан ба исми Ӯ

2. Тақвияти имони мо: Қадам гузоштан ба номи Худованд

1. Ишаъё 40:31, "Аммо онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, қуввати нав хоҳанд ёфт. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва бемадор намешаванд."

2. Эфсӯсиён 6:10-11, "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед."

Боби 11-уми китоби Закарё тасвири возеҳи истилоҳоти доварии Худованд ва рад кардани сарварони Исроилро тасвир мекунад. Он инчунин омадани Чӯпони некро, ки рамаи Ӯро нигоҳубин ва наҷот медиҳад, пешгӯӣ мекунад.

Параграфи 1: Боб бо даъват ба Лубнон ва Бошон, ки намояндаҳои рамзии пешвоёни Исроил ҳастанд, ба мотам ва нола кардан оғоз мешавад. Доварии Худованд бар онҳо меояд, вақте ки ҷалолашон нобуд мешавад (Закарё 11:1-3).

Параграфи 2: Закариё ҳамчун чӯпон амал мекунад ва нақши Худоро ҳамчун чӯпони халқи худ муаррифӣ мекунад. Ӯ ду асоро, ки яке бо номи "Неъмат" ва дигаре "Иттиҳод" ном дорад, мегирад ва онҳоро мешиканад, то рамзи бекор кардани аҳди Худо ва қавми Ӯ бошад. Халқи Исроил Закариёро рад мекунанд ва Худованд эълон мекунад, ки онҳоро низ рад хоҳад кард (Закарё 11:4-14).

Сархати 3-юм: Боб бо пешгӯии омадани Чӯпони хуб анҷом меёбад. Худованд чӯпони наверо ба миён хоҳад овард, ки гӯсфандонро ғамхорӣ карда, онҳоро аз ситамкорон раҳоӣ медиҳад ва онҳоро барқарор хоҳад кард. Аммо, мардум ин чӯпонро намешиносанд ва қадр намекунанд, ки боиси доварӣ ва ҷудоии минбаъдаи байни онҳо мегардад (Закарё 11:15-17).

Дар ҷамъбаст,
Боби 11-и Закариё доварӣ ва рад кардани пешвоёни Исроилро аз ҷониби Худованд ва инчунин пешгӯии омадани Чӯпони нек тасвир мекунад.

Вақте ки доварии Худованд бар сарварони Исроил меояд, мотам ва навҳаро даъват кунед.
Шикастани рамзӣ асо, ки ифодакунандаи бекор кардани аҳди байни Худо ва халқи Ӯ.
Пешгӯӣ дар бораи омадани Чӯпони нек, ки рамаи Ӯро нигоҳубин ва наҷот медиҳад.

Ин боби Закариё бо даъвати Лубнон ва Бошон, ки пешвоёни Исроил мебошанд, оғоз мешавад, то вақте ки доварии Худованд бар онҳо меояд, мотам ва гиря кунанд. Закариё чун чӯпонӣ амал карда, ду асо бо номи «Неъмат» ва «Иттиҳод» гирифта, онҳоро мешиканад, то рамзи бекор кардани аҳди байни Худо ва халқи Ӯ бошад. Халқи Исроил Закариёро рад мекунанд ва Худованд эълон мекунад, ки онҳоро низ рад мекунад. Ин боб бо пешгӯии омадани Чӯпони нек, ки рамаи худро ғамхорӣ ва наҷот медиҳад, анҷом меёбад. Аммо мардум ин чӯпонро намешинохтанд ва қадр намекунанд, ки боиси доварӣ ва тафриқаи минбаъдаи байни онҳо мегардад. Ин боб доварӣ ва рад кардани сарварони Исроил ва инчунин интизории омадани Чӯпони некро нишон медиҳад.

Закариё 11:1 Дарҳои худро, эй Лубнон, кушо, то ки оташ кедрҳои туро фурӯ барад.

Худо ба Лубнон амр мекунад, ки дарҳои онро боз кунад, то оташи доварии ӯ кедрҳои онро фурӯ барад.

1. Оқибатҳои исён: Омӯзиши Закарё 11:1

2. Натарс: Худо ҳатто дар миёни доварӣ низ дар ихтиёр аст

1. Ишаъё 10: 17-19 - Ва Нури Исроил барои оташ ва Подшоҳи Ӯ барои шӯъла хоҳад буд: ва дар як рӯз хорҳо ва шохаҳои ӯро сӯзонда, фурӯ хоҳад бурд.

2. Ирмиё 22:19 - Ӯ бо дафни хар дафн карда мешавад, кашида ва берун аз дарвозаҳои Ерусалим партофта мешавад.

Закариё 11:2 Нола, арча; зеро ки арз афтодааст; зеро ки тавоноҳо ғорат шудаанд: гиря кунед, эй дубҳои Бошон! зеро чангали ангур фуруд омадааст.

Қудратмандҳо вайрон шуданд, ки дар натиҷа седр ва ҷангали ангури он фурӯ рехт.

1. Боварӣ ба Худованд: Чаро мо набояд имони худро ба Худои Қодир гузорем

2. Баракати ранҷу азоб: Чӣ гуна талафот метавонад ба рушди рӯҳонӣ оварда расонад

1. Ишаъё 61:3, "То ба онҳо зебоӣ барои хокистар, Равғани шодӣ барои мотам, Либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнинӣ; То ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, Шинонидани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад».

2. Забур 37:3-5, "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; Дар замин сокин шавед ва аз садоқати Ӯ бихӯред. Худро низ аз Худованд лаззат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дили шуморо ба ту хоҳад дод. роҳ ба сӯи Худованд, таваккал низ ба Ӯ, ва Ӯ ба амал хоҳад овард ».

Закариё 11:3 Овози фарьёди чӯпонон мерасад; зеро ки ҷалоли онҳо вайрон шудааст: овози наъраи шерҳои ҷавон; зеро ки ифтихори Иордания вайрон шудааст.

Ин порча аз садои нола ва наъра сухан меронад, ки рамзи ганимат ва ғурур аст.

1. Омӯзиши фурӯтаниро дар баробари ғурур

2. Фаҳмидани талафот ҳамчун ҷузъи ҳаёт

1. Яъқуб 4:6-10 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад».

2. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад; ба онхое, ки чавон доранд, мулоимона рохбарӣ мекунад.

Закариё 11:4 Худованд Худои ман чунин мегӯяд: Ба рамаи забҳшуда чӯпон диҳед;

Худо ба халқи худ амр мекунад, ки нисбати онҳое, ки бадрафторӣ ва беэътиноӣ кардаанд, ғамхорӣ кунанд.

1. «Гамхорӣ дар хакки мазлумон».

2. "Зиндагӣ бо муҳаббати Худо"

1. Ишаъё 58:6-7 - "Оё ин рӯза нест, ки Ман баргузидаам? то ки бандҳои шароратро воз кунам, бори вазнинро барҳам диҳам, ва мазлумонро озод кунам, ва шумо ҳар як юғро бишканед?

2. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар мусибаташон дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ доштан.

Закариё 11:5 Ки соҳибонашон онҳоро мекушанд, ва худро гунаҳкор намеҳисобанд; ва фурӯшандагон мегӯянд: «Муборак аст Худованд! зеро ки ман сарватдорам, ва чӯпононашон ба онҳо раҳм намекунанд.

Соҳибони гӯсфандон онҳоро мекушанд, вале худро гунаҳкор намеҳисобанд, ва онҳое, ки онҳоро мефурӯшанд, вақте ки сарватдор мешаванд, Худовандро ҳамду сано мегӯянд, ба гӯсфандон раҳм намекунад.

1. Хатари мунофиқӣ

2. Раҳмати Худо ба мазлумон

1. Матто 23:27-28 - «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор! ба дигарон, вале дар даруни шумо пур аз риёкорӣ ва шариат аст.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Закариё 11:6 Зеро ки Ман дигар ба сокинони ин замин раҳм нахоҳам кард, мегӯяд Худованд, аммо инак, Ман ин одамонро ҳар яке ба дасти ёри худ ва ба дасти подшоҳи худ хоҳам дод, ва онҳо заминро зарба хоҳанд зад. , ва онҳоро аз дасти онҳо раҳо намекунам.

Худо дигар ба мардуми ин сарзамин раҳм намекунад, балки ба онҳо иҷозат медиҳад, ки ҳамсояҳо ва подшоҳонашон забт шаванд.

1. Раҳмати Худо беохир нест

2. Амалҳои мо ҷавоби Худоро муайян мекунанд

1. Румиён 2:4-5 - Ё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва пурсабрии ӯ гумон мекунед, зеро намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба тавба роҳнамоӣ мекунад?

2. Ирмиё 18: 7-8 - Агар ҳар вақт ман дар бораи як миллат ё салтанате эълон кунам, ки онро канда, вайрон ва несту нобуд хоҳам кард, ва агар он халқе, ки ман дар бораи он гуфтаам, аз шарри он рӯй гардонад, Ман аз фалокате, ки мехостам ба он бирасонам, тавба хоҳам кард.

Закариё 11:7 Ва ман рамаи забҳро мечаронам, эй бечораи рама. Ва ман барои худ ду асо гирифтам; Якеро ман Зебоӣ ва дигареро Бандҳо меномидам; ва рамаро мехурондам.

Худованд ба мискинон ва ситамкорон рӯзӣ медиҳад.

1. Ризои Худованд барои ниёзмандон

2. Боварӣ ба ғамхории Худованд

1. Ғалотиён 6:9-10 "Ва дар кори нек хаста нашавем: зеро дар вақти муқарраршуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳое, ки аз хонадони имонанд».

2. Забур 37:25 "Ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, вале надидаам, ки одил партофта шудааст, ва насли ӯ нон талаб мекунад".

Закариё 11:8 Дар як моҳ се чӯпонро низ буридам; ва ҷонам аз онҳо нафрат дошт, ва ҷони онҳо низ аз ман нафрат дошт.

Дар Закариё 11:8 Худо дар бораи буридани се чӯпон дар як моҳ сухан меронад, зеро онҳо ва Ӯ ҳарду аз ҳамдигар нафрат доштанд.

1. Адолати Худо: Чӣ гуна Худо бо чӯпонони бевафо одилона муносибат мекунад

2. Нафрат дар баробари ноинсофӣ: рад кардани гуноҳ ва оқибатҳои он

1. Матто 18:20 - Зеро ки дар ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар байни онҳо ҳастам.

2. Титус 3:3-5 - Зеро ки мо худамон як вақтҳо беақл, беитоат, гумроҳӣ, ғуломи ҳавасҳо ва лаззатҳои гуногун будем, рӯзҳои худро бо кина ва ҳасад мегузарондем, дигаронро бадбинӣ мекардем ва аз якдигар нафрат мекардем. Аммо ҳангоме ки некӣ ва меҳрубонии Худои Наҷотдиҳандаи мо зоҳир шуд, Ӯ моро на барои аъмоле, ки мо аз рӯи адолат анҷом медиҳем, балки аз рӯи марҳамати Худ наҷот дод.

Закариё 11:9 Он гоҳ ман гуфтам: "Туро намехӯронам; он ки бимирад, бимирад"; ва он чи бояд бурида шавад, бурида шавад; ва дигарон бигзор ҳар яке гӯшти дигареро бихӯранд.

Ҳукми Худо бар касоне, ки нофармонӣ мекунанд, сахт аст.

1: Худои оштинопазир: зиндагӣ дар итоат ба Каломи Худо

2: Оқибатҳои беитоатӣ: Омӯзиш аз Закарё 11:9

1: Ирмиё 5:3, "Эй Худованд, чашмони Ту бар ростӣ нест? Ту онҳоро задӣ, аммо онҳо ғамгин нашуданд; Ту онҳоро нобуд кардай, вале онҳо аз ислоҳ саркашӣ карданд; чеҳраи худро аз он сахттар карданд. санг; онҳо баргаштанро рад кардаанд ».

2: Ибриён 10:31, "Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст."

Закариё 11:10 Ва ман асои худ, ҳатто Зебоиро гирифта, онро буридам, то аҳди худро, ки бо тамоми мардум баста будам, вайрон кунам.

Закариё асои худро, ки Зебо номида мешавад, мегирад ва онро мешиканад, то аҳди худро бо тамоми мардум вайрон кунад.

1. Қудрати шикастани аҳд: Фаҳмидани оқибатҳои шикастани ваъдаҳо

2. Аҳамияти зебоӣ: Бифаҳмед, ки қадр кардани чизҳои арзишманд чӣ маъно дорад

1. Ишаъё 24:5 - Замин низ дар зери сокинонаш палид шудааст; зеро ки онҳо қонунҳоро вайрон карданд, ҳукмро тағйир доданд, аҳди ҷовидонаро вайрон карданд.

2. Ирмиё 34:8-10 - Ин аст каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуд, баъд аз он ки подшоҳ Сидқиё бо тамоми мардуми Ерусалим аҳд баст, то ки ба онҳо озодӣ эълон кунад;

Закариё 11:11 Ва дар он рӯз шикаст хӯрд, ва бенавоёни рамае, ки маро интизор буданд, донистанд, ки ин каломи Худованд аст.

Дар он рӯз каломи Худованд вайрон шуд, ва мискинони рама онро шинохтанд.

1. Каломи Худо шикастнопазир аст - Закарё 11:11

2. Имонатонро ба Худованд гум накунед - Закарё 11:11

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Матто 24:35 - Осмон ва замин гузарон аст, аммо суханони Ман ҳеҷ гоҳ гузарон нест.

Закариё 11:12 Ва ман ба онҳо гуфтам: «Агар хуб фикр кунед, баҳои маро бидиҳед; ва агар не, сабр кунед. Пас онҳо ба нархи ман сӣ сикка нуқра баркашиданд.

Закариё 11:12 дар бораи муомилае сухан меравад, ки дар он сӣ тангаи нуқра ба нархи чизе баркашида мешуд.

1. Арзиши ҷон: омӯхтани аҳамияти сӣ порчаи нуқра

2. Арзиши ҳақиқии пул: Баррасии нархи созиш дар Закариё 11:12

1. Матто 26:15 - Ва ба онҳо гуфт: "Шумо ба ман чӣ медиҳед, ва ман ӯро ба шумо таслим хоҳам кард?" Ва бо ӯ сӣ сиккаи нуқра аҳд карданд.

2. Ҳизқиёл 16:4 - Ва дар бораи зодрӯзи ту, дар рӯзе ки ту таваллуд шудӣ, нофи ту набурида буд, ва ту дар об шуста нашудай, то ки туро қувват бахшӣ; ту на намакин будӣ ва на ба ғӯнда.

Закариё 11:13 Ва Худованд ба ман гуфт: «Онро ба кулолгар бияфкан: баҳои некӯе, ки ман аз онҳо мукофотонида шудам». Ва ман сӣ сиккаи нуқраро гирифта, ба кулолгар дар хонаи Худованд партофтам.

Худованд ба Закарё амр фармуд, ки сӣ сиккаи нуқраро ба кулолгар дар хонаи Худованд партофт, ки барои он баҳо дода шуд.

1: Қимати Худо: Дарк кардани арзиши Худованд

2: Хонаи Поттер: Ҷустуҷӯи кафорат дар ҷойҳои ғайричашмдошт

1: Матто 26:14-15 - Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, назди саркоҳинон рафта, ба онҳо гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, ва ман ӯро ба шумо таслим хоҳам кард? Ва бо ӯ сӣ сиккаи нуқра аҳд карданд.

2: Ирмиё 32:9 - Ва ман замини писари амакам Ҳаноилро, ки дар Анотӯт буд, харида, ба вай пул, ҳатто ҳабдаҳ сиқл нуқраро баркашидам.

Закариё 11:14 Пас аз он ман асои дигарамро, ҳатто дастаҳоро буридам, то бародарии байни Яҳудо ва Исроилро вайрон кунам.

Закариёи пайғамбар бародарии байни Яҳудо ва Исроилро шикаст.

1. Қувваи шикастани бародарӣ

2. Таъсири парокандагӣ

1. Ҳастӣ 13: 8-9 (Ва Абром ба Лут гуфт: "Лутфан, дар миёни ману ту ва дар байни чӯпонони ман ва чӯпонони ту низоъ нашавад, зеро ки мо бародаронем. Оё тамоми замин пеши ту нест. Аз ман ҷудо шав: агар дасти чапро гирӣ, ба тарафи рост хоҳам рафт, ё агар ба дасти рост равӣ, ба тарафи чап хоҳам рафт.)

2. Масалҳо 18:19 (Ба бародари хафашуда ғолиб шудан аз шаҳри қавӣ душвортар аст: ва баҳсҳои онҳо мисли панҷараҳои қалъа аст.)

Закариё 11:15 Ва Худованд ба ман гуфт: «Боз асбобҳои чӯпони аблаҳро барои худ бигир».

Худованд ба Закариё амр мекунад, ки олоти чӯпони беақлро бигирад.

1. «Аҳмақии чӯпонони козиб»

2. «Иродаи Худованд бар зидди чӯпони аблаҳ».

1. Ҳизқиёл 34:1-10 (Худо чӯпонони козибро маҳкум мекунад)

2. Ирмиё 23:1-4 (Хоҳиши Худо ба чӯпонони ҳақиқӣ)

Закариё 11:16 Зеро, инак, Ман дар замин чӯпонеро ба миён хоҳам оварда, ки вай кушташудагонро нахоҳӣ дид, на ҷавонро наҷуст, ва шикастаро шифо надиҳад, ва касеро, ки истоданро мехӯронад; вай гӯшти чарбуро бихӯрад, ва чанголи онҳоро пора-пора хоҳад кард.

Худо чӯпонеро ба вуҷуд меорад, ки ба заифону осебдидагон ғамхорӣ накунад, балки аз онҳо баҳра мебарад.

1. "Адолати Худо: Чӯпоне, ки набуд"

2. «Даъвати чупон барои гамхорй дар хакки нотавонон».

1. Забур 23:4 - "Бале, гарчанде ки ман дар водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои Ту ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

2. Матто 25:31-46 - «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ хоҳанд омад, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст: ва ҳамаи халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд: ва онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад: Ва гӯсфандонро ба тарафи рости худ, ва бузҳоро ба тарафи чап мегузорад; «Эй баракатҳои Падари Ман, Малакуте, ки аз офариниши ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред».

Закариё 11:17 Вой бар ҳоли чӯпони бут, ки рамаро тарк мекунад! шамшер бар бозуи вай ва бар чашми росташ хоҳад буд: бозуи вай хушк хоҳад шуд, ва чашми росташ тамоман тира хоҳад шуд.

Оқибатҳои беэътиноӣ нисбат ба масъулият хеле вазнин аст.

1. "Иҷрои ӯҳдадориҳои худ: Даъват ба амал"

2. "Хатари беэътиноӣ ба масъулиятҳои худ"

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Ирмиё 23:1-4 - Даъвати Худо ба чӯпонон барои ғамхорӣ дар бораи халқаш

Боби 12 китоби Закарё дар бораи рӯйдодҳои ояндаи Ерусалим ва халқҳои гирду атроф пешгӯӣ мекунад. Он дар бораи барқарорсозӣ ва муҳофизати Ерусалим, инчунин дигаргуниҳои рӯҳонӣ ва мотам, ки дар байни мардум ба амал меояд, сухан меравад.

Сархати 1: Боб бо эъломияе оғоз мешавад, ки Худо Ерусалимро косаи ларзон ва санги гаронбор барои тамоми халқҳои гирду атроф хоҳад кард. Худованд Ерусалимро муҳофизат мекунад ва муҳофизат мекунад ва ҳар кӣ ба он зарар расонад, ба ҷавобгарӣ кашида хоҳад шуд. Қудрати Худо дар нигоҳдории Ерусалим зоҳир хоҳад шуд (Закарё 12:1-9).

Сархати 2: Дар ин боб дигаргунии рӯҳонӣ, ки дар байни мардуми Ерусалим ба амал меояд, тасвир шудааст. Онҳоро мешиносанд ва барои он ки сӯрох кардаанд, нола хоҳанд кард, дар ҳоле ки айби худро дарк намуда, тавба мекунанд. Дар Ерусалим мотами бузурге хоҳад буд, ки гӯё барои писари ягона мотам гирифта бошад (Закарё 12:10-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 12 Закарё дар бораи барқарорсозӣ ва муҳофизати Ерусалим, инчунин дигаргуниҳои рӯҳонӣ ва мотам, ки дар байни мардум ба амал меояд, сухан меравад.

Эъломияи Ерусалим ҳамчун косаи ларзон ва санги гаронбор барои халқҳои гирду атроф.
Ваъдаи муҳофизати Худо ва муҳофизати Ерусалим.
Тавсифи дигаргунихои маънавӣ ва мотам, ки дар байни мардум ба амал меояд.

Ин боби Закарё бо эъломияе оғоз мешавад, ки Худо Ерусалимро косаи ларза ва санги гаронборе барои халқҳои гирду атроф хоҳад кард. Худованд ваъда медиҳад, ки Ерусалимро муҳофизат ва муҳофизат мекунад ва ҳар кӣ ба он зарар расонад, ба ҷавобгарӣ кашида хоҳад шуд. Сипас боб дигаргунии рӯҳониеро, ки дар байни мардуми Ерусалим ба амал меояд, тасвир мекунад. Онҳоро мешиносанд ва барои он ки сӯрох кардаанд, нола хоҳанд кард, дар ҳоле ки айби худро дарк намуда, тавба мекунанд. Дар Ерусалим мотами бузурге хоҳад буд, гӯё барои писари ягона мотам гирифта бошад. Дар ин боб дар бораи барқарорсозӣ ва ҳифзи Ерусалим, инчунин дигаргуниҳои рӯҳонӣ ва мотам, ки дар байни мардум ба амал меоянд, сухан меравад.

Закариё 12:1 Бори каломи Худованд барои Исроил, мегӯяд Худованд, ки осмонро паҳн мекунад, ва таҳкурсии заминро мегузорад ва рӯҳи одамиро дар дохили ӯ ташкил медиҳад.

Худованд барои Исроил бори калом дорад ва Ӯст, ки осмонҳо ва заминро офарид ва рӯҳи инсонро ба вуҷуд овард.

1. Бори Худованд: Каломи Худованд барои Исроил

2. Офариниши Худованд: Осмон, замин ва рӯҳи инсон

1. Ҳастӣ 1: 1-2 - Дар ибтидо, Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Айюб 32:8 - Аммо дар одам рӯҳе ҳаст, ва илҳоми Худои Қодири Мутлақ ба онҳо фаҳм мебахшад.

Закариё 12:2 Инак, Ман Ерусалимро барои тамоми мардуми гирду атроф ба косаи ларза хоҳам табдил дод, вақте ки онҳо ҳам бар зидди Яҳудо ва ҳам бар зидди Ерусалим дар муҳосира хоҳанд шуд.

Худо Ерусалимро барои тамоми халқҳои гирду атрофи он, вақте ки онҳо дар муҳосираи зидди Яҳудо ва Ерусалим қарор доранд, боиси тарси бузург хоҳад кард.

1. Худованд тавоноии мо дар замонҳои душворӣ аст

2. Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 45:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

Закариё 12:3 Ва дар он рӯз Ерусалимро санги гарон хоҳам кард барои ҳамаи одамон: ҳар кӣ бар худ бор мекунад, пора-пора хоҳад шуд, гарчанде ки тамоми мардуми рӯи замин бар зидди он ҷамъ шаванд.

Худо ваъда медиҳад, ки Ӯ Ерусалимро муҳофизат мекунад, ҳатто агар ҳамаи халқҳо бар зидди он ҷамъ шаванд.

1. Муҳофизати Худо: ваъдаи Ерусалим

2. Чӣ тавр Худованд ваъдаи аҳди худро дар бораи ҳифзи Ерусалим иҷро мекунад

1. Забур 46:5 "Худо дар даруни вай аст, вай намеафтад; Худо дар субҳ ба вай кӯмак мекунад."

2. Ишаъё 62:6-7 "Дар деворҳои ту, эй Ерусалим, ман посбонҳо таъин кардам; Тамоми рӯз ва тамоми шаб онҳо ҳаргиз хомӯш нахоҳанд монд. Эй касоне, ки Худовандро ёдрас мекунанд, барои худ ором нагиред; ва ба Ӯ оромӣ надиҳед, то даме ки Ӯ Ерусалимро барпо мекунад ва дар рӯи замин ҳамду сано мегардонад».

Закариё 12:4 Дар он рӯз, мегӯяд Худованд, Ман ҳар аспро ба ҳайрат хоҳам зад, ва савораи ӯро ба девонаворӣ хоҳам зад;

Худо аспҳо ва саворони Яҳудоро бо ҳайрат ва кӯр мезанад.

1. Муҳаббати Худо ба мардумаш: Чӣ гуна Худо онҳоеро, ки дӯст медорад, ҳифз ва таъмин мекунад

2. Адолати Худо: Худованд ҷазои ситамкоронро хоҳад дод

1. Ишаъё 42:15 - "Ман туро як хирманчаи нав ва тез бо дандонҳои бисьёр хоҳам сохт; ту кӯҳҳоро кӯфта, онҳоро кӯфта хоҳӣ кард, ва теппаҳоро мисли коҳ хоҳам кард"

2. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Закариё 12:5 Ва ҳокимони Яҳудо дар дили худ хоҳанд гуфт: «Сокинони Ерусалим қуввати ман дар Худованди лашкарҳо Худои онҳо хоҳанд буд».

Ҳокимони Яҳудо Ерусалимро ҳамчун қуввати худ дар Худованд Худои лашкарҳо хоҳанд шинохт.

1. Қудрати Худованд: Он чизе ки Худо ба воситаи халқаш карда метавонад

2. Такя ба нерӯи Худо дар замонҳои сахт

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, ва обаш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд.

2. Эфсӯсиён 6:10 Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед.

Закариё 12:6 Дар он рӯз ҳокимони Яҳудоро мисли оташдон дар миёни ҳезум ва мисли машъали оташ дар банд хоҳам сохт; ва тамоми қавми гирду атрофро, аз тарафи рост ва чап хоҳанд хӯрд; ва Ерусалим боз дар ҷои худ, ҳатто дар Ерусалим сокин хоҳад шуд.

Дар рӯзи Худованд, сарварони Яҳудо мисли оташи сӯзон хоҳанд буд, то ки мардумро аз ҳар тараф фурӯ ғафзанд. Дар айни замон, Ерусалим ба ҷои мувофиқаш барқарор карда мешавад.

1. Қувваи оташи Худо: Чӣ гуна адолати Худо халқи худро барқарор мекунад

2. Рӯзи Худованд: Чӣ гуна Худо ба воситаи барқароршавӣ наҷот медиҳад

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Ишаъё 11: 1-5 - Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха мерӯяд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ, рӯҳи хирад ва хирад қарор хоҳад гирифт. , рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд; Ва ӯро дар тарси Худованд хирадманд хоҳад кард; ва аз рӯи дидани чашмонаш доварӣ нахоҳад кард, ва баъд аз шунидани гӯшҳои худ мазаммат нахоҳад кард; хоксори замин, ва бо асои даҳони худ заминро мезанад, ва бо нафаси лабони худ шарирро хоҳад кушт.

Закариё 12:7 Ва Худованд аввал хаймаҳои Яҳудоро наҷот хоҳад дод, то ки ҷалоли хонадони Довуд ва ҷалоли сокинони Ерусалим бар Яҳудо бузург нашаванд.

Худованд пеш аз ҳама хаймаҳои Яҳудоро муҳофизат хоҳад кард, то ки ҷалоли Довуд ва ҷалоли Ерусалим аз Яҳудо боло набошад.

1. Ҳифзи Худо барои нотавонону осебпазирон

2. Аҳамияти хоксорӣ ва ваҳдат

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ хоҳад пӯшонад, ва шумо дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳед кард; вафодории ӯ сипар ва қафои шумо хоҳад буд.

2. Масалҳо 3:34 - Ӯ масхаракунандагони мағрурро масхара мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад.

Закариё 12:8 Дар он рӯз Худованд сокинони Ерусалимро муҳофизат хоҳад кард; ва ҳар кӣ дар он рӯз нотавон бошад, мисли Довуд хоҳад буд; ва хонадони Довуд мисли Худо, мисли фариштаи Худованд дар пеши назари онҳо хоҳад буд.

Дар ин порча Худо ваъда медиҳад, ки сокинони Ерусалимро муҳофизат мекунад ва онҳоро мисли шоҳ Довуд қавӣ мегардонад.

1. "Қувваи Худованд: умед ба муҳофизати Худо"

2. "Қудрати Худованд: устувор истодан дар имон"

1. Забур 91:2: «Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст; Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард».

2. Ишаъё 41:10: «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Закариё 12:9 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз Ман кӯшиш хоҳам кард, ки ҳамаи халқҳоеро, ки бар зидди Ерусалим меоянд, нобуд созам.

Худо ваъда медиҳад, ки Ерусалимро аз ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд онро хароб кунанд, муҳофизат ва муҳофизат мекунад.

1. Худо муҳофизи мост - Закариё 12:9

2. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо - Закарё 12:9

1. Забур 46:1-2 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ғарқ шавад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд.

2. Ишаъё 41:10 Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Закариё 12:10 Ва Ман бар хонадони Довуд ва бар сокинони Ерусалим рӯҳи файз ва илтиҷо хоҳам рехт; ва онҳо бар Ман, ки онҳо сӯрох кардаанд, нигоҳ хоҳанд кард, ва барои Ӯ навҳа хоҳанд кард, чунон ки як мотам мегирад. барои писари ягонаи худ ғамгин хоҳад шуд, мисли он ки барои нахустзодаи худ алам дорад.

Сокинони Ерусалим рӯҳи файз ва илтиҷоро эҳсос хоҳанд кард ва барои Исо, ки сӯрох шудааст, мотам хоҳанд гирифт, чунон ки касе барои писари ягона мотам мегирад.

1. Рӯҳи файз ва илтиҷо: нигоҳ ба Исо, ки сӯрох карда шудааст

2. Мотам барои Исо: Ғаму андӯҳи ҳақиқӣ барои Писари ягона

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Юҳанно 19:37 - Ва боз Навиштаҳои дигар мегӯяд: «Онҳо ба Касе, ки сӯрох кардаанд, нигоҳ хоҳанд кард».

Закариё 12:11 Дар он рӯз мотами азиме дар Ерусалим хоҳад буд, мисли мотами Ҳададриммон дар водии Маҷидӯн.

Мотами бузург дар Ерусалим ба мотами Ҳададриммон дар водии Маҷидӯн муқоиса карда мешавад.

1. Арзиши мотам: Дарс аз мотами Ҳададриммон

2. тасаллӣ дар мотам: Дарёфти умед дар водии Меҷидӯн

1. Матто 5:4 "Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт".

2. Марсияҳо 3:21-24 "Бо вуҷуди ин ман инро ба ёд меорам ва аз ин рӯ умедворам: аз муҳаббати бузурги Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмдилии Ӯ ҳеҷ гоҳ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд; вафодории ту бузург аст. Ман. ба худ бигӯ: "Худованд насиби ман аст, бинобар ин ман интизори Ӯ хоҳам буд".

Закариё 12:12 Ва замин мотам хоҳад гирифт, ҳар як хонадони алоҳида; хонадони хонадони Довуд алоҳида, ва занонашон алоҳида; оилаи хонадони Нотон алоҳида, ва занонашон алоҳида;

Сарзамини Яҳудо мотам хоҳад гирифт, бо ҳар як хонадон алоҳида мотам хоҳанд дошт.

1. Зиндагӣ дар сарзамини мотам: Чӣ тавр дар замони ғам оромиро пайдо кардан мумкин аст

2. тасаллии Худо дар замони талафот: қувват пайдо кардан дар замонҳои ғам

1. Ишаъё 61:2-3 - Барои эълон кардани соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом Худои мо; тасаллӣ додани ҳамаи мотамдорон;

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Закариё 12:13 Хонаводаи хонадони Левӣ ҷудо ва занонашон алоҳида; хонадони Шимъӣ ҷудо, ва занонашон алоҳида;

Худо моро даъват мекунад, ки худро аз парешони дунё ҷудо кунем, то Ӯро эҳтиром кунем.

1: Барои ҳаёти муқаддасона зиндагӣ кардан, мо бояд кӯшиш кунем, ки худро аз чизҳои ин ҷаҳон ҷудо кунем.

2: Мо бояд дороии дунявӣ ва ӯҳдадориҳои худро ҷудо кунем, то Худованд ва Наҷотдиҳандаи худро эҳтиром кунем.

1: Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид.

2: 1 Юҳанно 2:15-17 - Дунё ва чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, ҳавасҳои ҷисм ва ҳавасҳои чашмон ва ғурур дар молу мулк аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқӣ мемонад.

Закариё 12:14 Ҳама оилаҳои боқимонда, ҳар як оила ҷудо ва занони онҳо алоҳида.

Дар Закариё 12:14, оилаҳо дастур дода мешаванд, ки худро аз ҳамдигар ҷудо кунанд.

1. "Ҷудоӣ барои мушоракат: Фаҳмидани Закариё 12:14"

2. "Тавассути ҷудоӣ ривоҷ додани наздикӣ: Татбиқи Закарё 12:14"

1. Аъмол 2:42-47 - Намунаи Калисои ибтидоӣ дар бораи мушоракат тавассути ҷудошавӣ.

2. Эфсӯсиён 5:22-33 - Дастурҳои Павлус дар бораи издивоҷ ҳамчун намунаи ҷудошавии маҳрамона.

Боби 13 Закарё пешгӯиро бо таваҷҷӯҳ ба поксозӣ, поксозӣ ва аз сарзамини Исроил нест кардани анбиёи козиб идома медиҳад. Он инчунин дар бораи ранҷу азоб ва рад шудани Чӯпоне, ки Масеҳ номида мешавад, сухан меронад.

Сархати 1: Боб бо ваъдаи чашмае оғоз мешавад, ки барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим кушода мешавад, то онҳоро аз гуноҳ ва нопокӣ пок кунад. Ин поксозӣ аз замин нест кардани бутҳо ва анбиёи козибро дар бар хоҳад гирифт (Закарё 13:1-6).

Сархати 2: Дар боб дар бораи ранҷу азоб ва рад шудани Чӯпон, ки Масеҳ номида мешавад, сухан меравад. Чӯпон мезанад ва гӯсфандон пароканда мешаванд. Ин ранҷу азоб боиси тоза ва пок шудани халқи Худо мегардад. Аз се ду ҳиссаи мардум маҳв ва нобуд хоҳанд шуд, ва сеяки онҳо пок шуда, исми Худовандро мехонанд (Закарё 13:7-9).

Дар ҷамъбаст,
Боби 13-уми китоби Закарё ба поксозӣ, поксозӣ ва аз сарзамини Исроил нест кардани анбиёи козиб равона шудааст. Он инчунин дар бораи ранҷу азоб ва рад шудани Чӯпоне, ки Масеҳ номида мешавад, сухан меронад.

Ваъдаи чашмаи поккунанда барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим.
Аз замин дур кардани бутҳо ва анбиёи козиб.
Уқубатҳо, радкунӣ ва тозакунии Чӯпон, ки боиси пок шудани халқи Худо мегардад.

Ин боби Закарё бо ваъдаи чашмае оғоз мешавад, ки барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим кушода мешавад, то онҳоро аз гуноҳ ва нопокӣ пок кунад. Сипас боб дар бораи аз сарзамини Исроил нест кардани бутҳо ва анбиёи козиб сухан меравад. Боб ба тавсифи ранҷу азоб ва рад шудани Чӯпон, ки Масеҳ аст, мегузарад. Чӯпон мезанад ва гӯсфандон пароканда мешаванд. Ин ранҷу азоб боиси тоза ва пок шудани халқи Худо мегардад. Аз се ду ҳиссаи мардум маҳв ва нобуд хоҳанд шуд, ва сеяки онҳо пок шуда, исми Худовандро бихонанд. Ин боб ба поксозӣ, поксозӣ ва аз байн бурдани анбиёи козиб, инчунин азобу уқубат ва рад кардани Чӯпоне, ки Масеҳ номида мешавад, тамаркуз мекунад.

Закариё 13:1 Дар он рӯз чашмае кушода хоҳад шуд, ки ба хонадони Довуд ва барои сокинони Ерусалим барои гуноҳ ва нопокӣ кушода мешавад.

Дар оянда чашмае ба рӯи хонаи Довуд ва сокинони Ерусалим кушода мешавад, ки онҳоро аз гуноҳҳо ва нопокиҳои онҳо пок мекунад.

1. Қувваи омурзиш - Чашмаи файзи Худо моро аз гуноҳ пок мекунад

2. Баракати барқароршавӣ - Таҷдиди ҳаёт тавассути чашмаи файзи Худо

1. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

2. Ҳизқиёл 36:25-27 - Он гоҳ Ман бар ту оби пок мепошам, ва ту аз ҳар нопокиҳои худ пок хоҳӣ шуд, ва аз тамоми бутҳои ту ман туро пок хоҳам кард. Ва ман ба шумо дили нав хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили шумо хоҳам гузошт. Ва дили сангинро аз гӯшти ту дур хоҳам кард ва ба ту дили гӯшт хоҳам дод. Ва Ман Рӯҳи Худро дар дохили шумо хоҳам гузошт, ва шуморо водор хоҳам кард, ки бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунед, ва қоидаҳои Маро риоя кунед.

Закариё 13:2 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки номҳои бутҳоро аз замин маҳв хоҳам кард, ва онҳо дигар ба ёд нахоҳанд монд; ва ҳамчунин анбиёро низ ба вуҷуд хоҳам овард. ва рӯҳи палид аз замин берун равад.

Худованд бутпарастиро қатъ хоҳад кард, ва анбиё ва арвоҳи нопокро аз замин нест хоҳад кард.

1. Ҳукми Худованд: Даъват ба тавба

2. Қудрати Худованд: Даъват ба имон

1. Хуруҷ 20:3-5 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Закариё 13:3 Ва ҳангоме ки касе боз нубувват кунад, падар ва модари вай, ки ӯро зоида буданд, ба ӯ гӯянд: "Ту зинда нахоҳӣ шуд"; зеро ки ту ба исми Худованд дурӯғ мегӯй, ва падар ва модари вай, ки ӯро зоида буданд, ҳангоме ки нубувват кунад, вайро тела хоҳанд дод.

Ин порча аз Закарё тасвир мекунад, ки чӣ тавр волидони пайғамбари козиб ӯро барои дурӯғгӯй ба номи Худованд рад мекунанд ва ҷазо медиҳанд.

1. Волидайн дар нури Худованд: Омӯзиши дӯст доштани фарзандон ва ҳифзи фарзандони худ

2. Анбиёи козиб: Хатари сухан гуфтан ба номи Худованд

1. Такрори Шариат 5:16-17 - «Падару модари худро иззат намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, то рӯзҳои ту дароз гардад, ва дар замине ки Худованд Худои ту медиҳад, бароят некӣ кунад. шумо».

2. Ирмиё 29:31-32 - "Зори марҳамати худро ба шаҳрҳои Яҳудо, ки аз онҳо хеле хашмгин шудаед, бифиристед. Зеро ки худатон гуфтаед: "Мо ҳалок шудем, аммо шифо хоҳем ёфт; мо сахт хору зор шуданд, вале мо тасаллӣ хоҳем ёфт».

Закариё 13:4 Ва дар он рӯз, ки анбиё ҳар яке аз рӯъёҳои худ, ҳангоме ки нубувват мекард, хиҷил хоҳанд шуд; ва барои фиреб либоси ноҳамвор напӯшанд;

Дар рӯзи Худованд анбиёи козиб хиҷил хоҳанд шуд ва дигар бо пешгӯиҳои бардурӯғи худ мардумро фиреб нахоҳанд дод.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Арзиши риояи Каломи Худо

1. Ирмиё 23:25–32

2. 1 Юҳанно 4:1–3

Закариё 13:5 Аммо ӯ гӯяд: "Ман набӣ нестам, токпарварам"; зеро одам аз чавонӣ ба ман чорво нигох доштанро ёд додааст.

Марде паёмбар буданашро инкор карда, ба ҷои он ки деҳқон аст, мегӯяд, зеро ба ӯ аз хурдӣ нигоҳубини чорворо омӯхтаанд.

1. «Қувваи тарбияи мо: Чӣ гуна таҷрибаи кӯдакии мо аз ҳаёти мо маълумот медиҳад».

2. «Арзиши фурӯтанӣ: қабули даъватҳои ҳақиқии мо».

1. Масалҳо 22:6: «Кӯдакро бо роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд».

2. Филиппиён 4:13: «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Закариё 13:6 Ва касе ба ӯ гӯяд: "Ин захмҳо дар дасти ту чист?" Он гоҳ ӯ ҷавоб медиҳад: "Онҳое, ки ман дар хонаи дӯстонам бо онҳо захмӣ шудаам".

Ин порча дар бораи марде сухан меравад, ки дар бораи захмҳои дастонаш пурсида мешавад ва ӯ ҷавоб медиҳад, ки онҳоро дӯстонаш задаанд.

1. Ҷароҳатҳои хиёнат: Чӣ тавр коркарди таҷрибаҳои дардовар ва ба пеш ҳаракат кардан мумкин аст

2. Қувваи бахшидан: Омӯзиши раҳо шудан ва бозпас гирифтани шодӣ

1. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед.

2. Луқо 6:27-38 - Душманони худро дӯст доред, ба онҳое, ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед, ба онҳое, ки шуморо лаънат мекунанд, баракат диҳед ва барои онҳое, ки ба шумо бадрафторӣ мекунанд, дуо гӯед.

Закариё 13:7 Бедор шав, эй шамшер, бар зидди чӯпони ман ва бар зидди марде ки рафиқи ман аст, мегӯяд Худованди лашкарҳо: чӯпонро бизан, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд, ва Ман дасти Худро бар хурдсолон хоҳам гардонид.

Ин порча аз Закарё дар бораи доварии Худо бар халқаш ва чӣ тавр Ӯ бо шамшери худ чӯпонро мезанад ва гӯсфандонро пароканда мекунад.

1. Худованд одил аст: Оқибатҳои итоат накардан ба Каломи Худо

2. Қудрати Худо: Ҳифз ва тавоноии халқи Ӯ

1. Ҳизқиёл 34: 11-12 - "Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман ҳам гӯсфандони Худро меҷӯям ва онҳоро меҷӯям; чунон ки чӯпон дар рӯзе, ки дар миёни гӯсфандони худ аст, рамаи худро меҷӯяд. гӯсфандони пароканда ва Ман низ гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрнок ва торикӣ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард».

2. Матто 26:31-32 - "Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: "Ҳамаи шумо ин шаб аз Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: "Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд." пас аз эҳьё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».

Закариё 13:8 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар тамоми замин, мегӯяд Худованд, ду қисмат аз он бурида ва хоҳанд мурд; ва саввуми он дар он мемонад.

Дар ин порча аз замоне сухан меравад, ки ду ќисмати замин бурида мемирад, вале ќисми сеюм боќї мемонад.

1. Қувваи имон: Зиндагӣ дар замонҳои душвор

2. Ваъдаи Худо дар бораи ризқу ҳифозат

1. Ишаъё 43:1-3 - "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва онҳо аз дарёҳо хоҳанд рафт. шуморо фаро нагиред; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузаред, сӯхта нахоҳед шуд, ва шӯъла шуморо нахоҳад сӯзонд».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Закариё 13:9 Ва қисмати сеюмро аз оташ хоҳам овард, ва онҳоро мисли нуқраи тозашуда тоза хоҳам кард, ва онҳоро мисли озмудани тилло озмуда хоҳам кард: исми Маро хоҳанд хонд, ва Ман онҳоро мешунаванд; Ман мегӯям: Он қавми Ман аст, ва хоҳанд гуфт: "Худованд Худои ман аст".

Худо халқи Худро тоза мекунад ва меозмояд ва тавассути ин раванд онҳо исми Ӯро мехонанд ва Ӯ онҳоро мешунавад.

1: Оташи поккунандаи Худо - Чӣ гуна оташи поккунандаи Худо моро пок мекунад ва моро ба Ӯ наздик мекунад.

2: Худо сипари мост - Чӣ гуна Худо моро дар вақти эҳтиёҷ муҳофизат мекунад ва таъмин мекунад.

1: Ишаъё 43:2-3 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

2: Забур 66: 10-12 - Зеро ки Ту, эй Худо, моро озмудай, Ту моро озмудай, чунон ки нуқра озмуда шудааст. Ту моро ба тӯр овардӣ; бар камари мо ранҷ гузоштӣ. Мардумро бар сари мо савор кардай; Мо аз оташ ва аз об гузаштем, вале Ту моро ба ҷои сарватманд берун овардӣ.

Боби 14-уми китоби Закарё пешгӯиро дар бораи рӯйдодҳои ояндаи Ерусалим ва омадани Худованд пешкаш мекунад. Он ҷанги ниҳоӣ, бозгашти пирӯзии Худованд ва таъсиси салтанати Ӯ дар рӯи заминро тасвир мекунад.

Сархати 1: Ин боб бо тасвири рӯзи ояндае оғоз мешавад, ки халқҳо ба Ерусалим ҳамла хоҳанд кард. Шаҳр забт карда мешавад ва сокинони он ба азобу укубатхои калон дучор мешаванд. Бо вуҷуди ин, Худованд дахолат карда, барои ҷанг бар зидди он халқҳо мебарояд. Пойҳои Ӯ бар кӯҳи Зайтун

истода, кӯҳ ду пора мешавад ва водие ба вуҷуд меорад, ки қавми Ӯ гурезанд (Закарё 14:1-5).

Параграфи 2: Боб табиати нотакрор ва дигаргунсозандаи он рӯзро тавсиф мекунад. Он рӯзе хоҳад буд, ки рӯшноӣ ё торикӣ нест, аммо рӯзи давомдоре, ки ба Худованд маълум аст. Аз Ерусалим обҳои зинда ҷорӣ хоҳанд шуд, ва Худованд подшоҳи тамоми замин хоҳад буд. Замин дигаргун хоҳад шуд, ва одамон аз тамоми халқҳо барои ибодати Худованд меоянд (Закарё 14:6-11).

Параграфи 3: Боб бо тасвири доварӣ, ки бар зидди онҳое, ки ба Худованд муқобилат мекунанд, анҷом меёбад. Вабо ва ошуфтагӣ ба баданашон хоҳад расид, ва чашму забонашон пӯсида хоҳад шуд. Наҷотёфтагон аз халқҳо ба Ерусалим меоянд, то Худовандро ибодат кунанд ва Иди хаймаҳоро ҷашн гиранд (Закарё 14:12-21).

Дар ҷамъбаст,
Боби 14-уми китоби Закарё пешгӯиро дар бораи рӯйдодҳои ояндаи Ерусалим ва омадани Худованд пешкаш мекунад.

Пешгӯии ҳамла ба Ерусалим ва дахолати Худованд.
Бозгашти пирӯзии Худованд, бо пойҳои Ӯ дар кӯҳи Зайтун.
Таъсиси Малакути Худованд дар рӯи замин, бо обҳои зинда аз Ерусалим ҷорӣ мешавад ва аз тамоми халқҳо барои саҷда кардани Ӯ меоянд.

Ин боби Закарё бо пешгӯӣ дар бораи рӯзи ояндае оғоз мешавад, ки дар он халқҳо ба Ерусалим ҳамла мекунанд ва сокинони он азоб мекашанд. Бо вуҷуди ин, Худованд дахолат мекунад, бар зидди он халқҳо ҷанг мекунад ва салтанати зафарбахши Худро барқарор хоҳад кард. Пойҳои Ӯ бар кӯҳи Зайтун истода, ба ду тақсим мешавад ва водии фирор барои қавми Ӯ хоҳад сохт. Сипас боб табиати дигаргунсозии он рӯзро тасвир мекунад, ки нури доимии ба Худованд маълум аст, обҳои зинда аз Ерусалим ҷорӣ мешаванд ва Худованд подшоҳи тамоми замин мегардад. Замин дигаргун хоҳад шуд, ва одамон аз тамоми халқҳо омада, ба Худованд саҷда хоҳанд кард. Ин боб бо тасвири доварӣ, ки бар зидди онҳое, ки ба Худованд муқобилат мекунанд, ва наҷотёфтагон аз халқҳое, ки ба Ерусалим меоянд, то ба Ӯ саҷда кунанд ва Иди хаймаҳоро ҷашн гиранд, анҷом меёбад. Ин боб пешгӯиро дар бораи рӯйдодҳои ояндаи атрофи Ерусалим ва омадани Худованд пешкаш мекунад.

Закариё 14:1 Инак, рӯзи Худованд меояд, ва ғанимати ту дар миёни ту тақсим хоҳад шуд.

Рӯзи Худованд фаро мерасад ва дар байни қавм ихтилоф хоҳад шуд.

1: Мо бояд сарфи назар аз ихтилоф дар байни мо дар имонамон саъю кӯшиш кунем.

2: Вақте ки мо омадани Худовандро интизорем, биёед барои ягонагӣ саъй кунем.

1: Румиён 15:5-7 Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки бо ҳамдигар мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед.

2: Филиппиён 2:2-4 Шодии маро бо як ақл, доштани як муҳаббат, якдилӣ ва якдил будан пурра кунед. Ҳеҷ коре аз шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

Закариё 14:2 Зеро ки Ман ҳамаи халқҳоро бар зидди Ерусалим барои ҷанг ҷамъ хоҳам кард; ва шаҳр забт карда, хонаҳо тирборон карда мешаванд, ва занон валангор хоҳанд шуд; ва нисфи шаҳр ба асирӣ хоҳанд рафт, ва бақияи мардум аз шаҳр бурида нахоҳад шуд.

Ҳамаи халқҳо барои ҷанги зидди Ерусалим ҷамъ хоҳанд шуд, ки ин боиси забт шудани шаҳр ва ба азобу уқубатҳои сахт гирифтор шудани мардум мегардад.

1. Қувваи ҷанг: Омӯзиши оқибатҳои харобиовари низоъ

2. Якҷоя истодан дар баробари мушкилот: Ваҳдатро дар миёни таъқибот фаро гирифтан

1. Румиён 12:18-21 - Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

Закариё 14:3 Он гоҳ Худованд берун баромада, бар зидди он халқҳо ҷанг хоҳад кард, чунон ки дар рӯзи ҷанг меҷангид.

Худо барои қавми худ бар зидди душманонашон меҷангад, чунон ки дар гузашта буд.

1. Худо дар баробари ҳамаи душманон нигаҳбони мо бошад.

2. Мо метавонем ба қувват ва далерии Худованд эътимод кунем, то дар ҳама набардҳо ғолиб ояд.

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳозиразамон дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, агар замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳои он ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд.

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Закариё 14:4 Ва пойҳои ӯ дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки дар рӯ ба рӯи Ерусалим дар шарқ аст, хоҳанд истод, ва кӯҳи Зайтун дар миёни он аз ҷониби шарқ ва ғарб печида хоҳад шуд, ва водии хеле бузург; ва нисфи кӯҳ ба тарафи шимол ва нисфи он ба тарафи ҷануб дур хоҳад шуд.

Дар рӯзи Худованд, кӯҳи Зайтун ду тақсим карда, нисфи он ба шимол ва ними дигараш ба ҷануб ҳаракат карда, водии бузургеро ба вуҷуд меорад.

1. Кӯҳи Зайтун: Нишони вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

2. Рӯзи Худованд: замони доварӣ ва кафорат

1. Ваҳй 16:20, Ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо ёфт нашуд.

2. Забур 46:2, Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ ёбад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд.

Закариё 14:5 Ва шумо ба водии кӯҳистон хоҳед гурехт; зеро ки водии кӯҳҳо то Азал хоҳад расид; бале, шумо, чунон ки пеш аз заминҷунбӣ дар айёми Узиё подшоҳи Яҳудо гурехтаед, гурехтаед; ва Худованд Худои ман, ва ҳамаи муқаддасон бо ту хоҳанд омад.

Худованд бо ҳамаи муқаддасон ба водии кӯҳҳо меояд.

1. Бозгашти Худованд наздик аст - Закариё 14:5

2. Фирор ба водии кӯҳҳо - Закариё 14:5

1. Ишаъё 64:1–3

2. Ваҳй 16:15–17

Закариё 14:6 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки рӯшноӣ равшан ва торик нахоҳад буд.

Дар рӯзи Худованд ҳеҷ тафовути равшану равшан байни торикӣ нахоҳад буд.

1: Дар рӯзи Худованд байни некиву бадӣ фарқи равшане нахоҳад буд.

2: Дар рӯзи Худованд ҳеҷ тафовути равшан миёни шабу рӯз нест.

1: Румиён 13:12 - Шаб гузаштааст, рӯз наздик аст: Пас биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем.

2:2 ба Қӯринтиён 6:14 - Бо беимонон як юғи нобаробар баста нашавед; зеро ки адолат бо ноинсофӣ чӣ шарикӣ дорад? ва нур бо зулмот чӣ робитае дорад?

Закариё 14:7 Аммо рӯзе хоҳад шуд, ки ба Худованд маълум хоҳад шуд, на рӯз ва на шаб; балки воқеъ хоҳад шуд, ки шомгоҳ равшан хоҳад шуд.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худованд ҳама чизро медонад ва бо ҳамон маҳдудиятҳое мисли одамон баста нест.

1. Дониши бепоёни Худо - омӯхтани роҳҳое, ки дониши Худованд аз он чизе ки мо дарк карда метавонем, бузургтар аст.

2. Афзалияти Худо - муҳокимаи роҳҳое, ки дар он Худо аз ҳама маҳдудиятҳои муваққатӣ болотар аст.

1. Айюб 37:5 - "Овози Худо ба таври аҷоиб раъд мезанад; Ӯ корҳои бузурге мекунад, ки берун аз фаҳмиши мо".

2. Забур 147:5 - "Худованди мо бузург аст ва дар қудрат тавоно аст; фаҳмиши ӯ маҳдудият надорад".

Закариё 14:8 Ва дар он рӯз аз Ерусалим обҳои зинда берун хоҳанд шуд; нисфи онҳо ба сӯи баҳри пешина ва нисфи онҳо ба баҳри ақиб: дар тобистон ва дар зимистон хоҳад буд.

Дар он рӯз Худо аз Ерусалим обҳои ҳаёт хоҳад дод, то халқи Худро дастгирӣ кунад.

1: Худо моро бо ҳузури худ ва ризқҳои фаровон баракат медиҳад.

2: Мо метавонем ба Худо такя кунем, ки моро тароват ва зинда нигоҳ дорад.

1: Юҳанно 4:14, Аммо ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд; балки обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чоҳи об хоҳад буд, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарояд.

2: Ҳизқиёл 47:1-2, Пас аз он ӯ маро боз назди дари хона оварда; ва инак, обҳо аз зери остонаи хона ба самти шарқ ҷорӣ мешуданд, зеро ки пеши хона ба тарафи шарқ меистод, ва обҳо аз зер аз тарафи рости хона, аз тарафи ҷанубии қурбонгоҳ мефаромад. Он гоҳ маро аз роҳи дарвоза ба самти шимол берун овард, ва маро бо роҳи берун аз он сӯи дарвозаи берунӣ, ки ба тарафи шарқ нигаронида шудааст, бурд; ва инак, аз тарафи рост об ҷорӣ шуд.

Закариё 14:9 Ва Худованд подшоҳи тамоми замин хоҳад буд: дар он рӯз Худованд як ва исми Ӯ як хоҳад буд.

Дар рӯзи Худованд, Худованд Подшоҳи ягона ва ягонаи ҳақиқӣ бар тамоми замин хоҳад буд, ва номи ӯ як хоҳад буд.

1. Ваҳдат дар Худованд: Қудрати як будан

2. Ҳукмронии Худо: Ҳукмронӣ бар тамоми замин

1. Юҳанно 17:21-23 - То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодай.

2. Забур 47:7 - Зеро ки Худо Подшоҳи тамоми замин аст: бо хирад ҳамду сано хонед.

Закариё 14:10 Тамоми замин аз Ҷабаъ то Риммӯн ҷанубӣ Ерусалим ба ҳамвор табдил хоҳад ёфт; ва он баланд шуда, дар ҷои худ, аз дарвозаи Биньёмин то макони дарвозаи якум, то дарвозаи кунҷӣ сокин хоҳад шуд, ва аз бурҷи Ҳананил то шаробфурӯшҳои подшоҳ.

Ин порчаи Закарё 14:10 дар бораи барқарорсозии Ерусалим ва заминҳои атрофи он муҳокима карда мешавад.

1: Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ ва умед ба оянда.

2: Такя ба ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ ва навсозӣ.

1: Isaiah 40: 1-2 - Тасаллоте, халқи маро тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо. Ба Ерусалим бо меҳрубонӣ сухан гӯй, ва ба вай нидо кун, ки ҷангаш ба охир расад, ва гуноҳаш омурзида шавад.

2: Ҳизқиёл 36:33-36 - Худованд Худо чунин мегӯяд: «Рӯзе ки туро аз тамоми шароратҳоят пок хоҳам кард, шаҳрҳоро сокин хоҳам кард, ва харобаҳо аз нав барқарор хоҳанд шуд. Ва замини харобазор шудгор карда хоҳад шуд, ба ҷои он ки дар пеши назари ҳамаи гузаштагон харобазор буд.

Закариё 14:11 Ва одамон дар он сокин хоҳанд шуд, ва дигар ҳалокати комил нахоҳад буд; балки Ерусалим бехатар хоҳад буд.

Ерусалим аз тарафи одамон забт карда мешавад ва аз харобй мухофизат карда мешавад.

1. Муҳофизати Худо: Чӣ тавр Исо моро аз ҳалокат нигоҳ медорад

2. Сокинӣ дар шаҳри Ерусалим: истиораи сукунати Худо дар қалби мо

1. Забур 46:1-3 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мо, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳост. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк бардоранд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ.

2. Ваҳй 21:3-4 Ва ман овози баланде аз тахт шунидам, ки мегуфт: «Инак! Манзили Худо ҳоло дар миёни мардум аст ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд. Онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд. Ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард. Дигар марг, мотам, гиря ва дард нахоҳад буд, зеро тартиботи кӯҳна аз байн рафтааст.

Закариё 14:12 Ва ин бало хоҳад буд, ки Худованд тамоми қавмеро, ки бар зидди Ерусалим ҷангидаанд, зарба хоҳад зад; Гӯшти онҳо, ҳангоме ки бар пои худ меистанд, хоҳанд хӯрд, ва чашмонашон дар сӯрохиҳои худ, ва забонашон дар даҳони худ хоҳанд хӯрд.

Худо онҳоеро, ки ба муқобили Ерусалим меҷанганд, ҷазо хоҳад дод, то онҳоро ба бало гирифтор кунад, ки ҷисм, чашм ва забонашонро нест мекунад.

1. Ғазаби Худо: Оқибатҳои мубориза бо Ерусалим

2. Қудрати Худованд: Доварии Худо барои онҳое, ки ба иродаи Ӯ мухолифат мекунанд

1. Ишаъё 30:12-14 - Бинобар ин, Подшоҳии Исроил чунин мегӯяд: "Азбаски шумо ин каломро нафрат карда, ба зулм ва каҷкорӣ таваккал мекунед ва дар он бимонед: "Бинобар ин ин шарорат барои шумо ҳамчун рахнае хоҳад буд, ки барои фурӯпошӣ ва варам кардан тайёр аст. дар девори баланде, ки дар як лаҳза шикастааш ногаҳон ба амал меояд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Закариё 14:13 Ва дар он рӯз ошӯби азиме аз ҷониби Худованд дар миёни онҳо хоҳад буд; ва ҳар касро ба дасти ёри худ хоҳанд гирифт, ва дасти вай бар зидди дасти ёри худ хоҳад бархостанд.

Худованд дар миёни мардум шӯриши азиме ба вуҷуд хоҳад овард. Ончунон аз ҳам ҷудо мешаванд, ки ҳамсояҳо ба ҳамдигар муқобилат мекунанд.

1. Хавфи тақсимшавӣ: чӣ гуна бояд пешгирӣ ва бартараф кардани ихтилофот

2. Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ: Якҷоя кор кардан барои Салтанат

1. Румиён 12:16-18: Дар мувофиқа бо ҳамдигар зиндагӣ кунед; Мағрур нашав, балки бо камбағалон муошират кун; мағрур нашавед.

2. Масалҳо 15:18: Одами оташин низоъро бармеангезад, аммо касе ки дар хашм оҳиста ҷанҷолро хомӯш мекунад.

Закариё 14:14 Ва Яҳудо низ дар Ерусалим ҷанг хоҳанд кард; ва сарвати тамоми халқҳои гирду атроф: тилло ва нуқра ва либосҳо ба фаровонӣ ҷамъ карда хоҳанд шуд.

Яҳудо дар паҳлӯи Ерусалим ҷанг хоҳанд кард, ва сарвати тамоми халқҳои гирду атроф ба фаровонӣ ҷамъ хоҳад шуд.

1. Нерӯи ваҳдат: Дар имон бо ҳам истода

2. Неъмати фаровонӣ: Тӯҳфаҳои саховатманди Худоро қабул кунед

1. Забур 78:4-7 - Мо онҳоро аз фарзандонашон пинҳон намекунем, балки ба насли оянда корҳои пурҷалоли Худованд, ва қудрати Ӯ ва мӯъҷизоте, ки Ӯ кардааст, нақл мекунем. Ӯ дар Яъқуб шаҳодате муқаррар кард ва дар Исроил шариат муқаррар кард, ва ба падарони мо амр фармуд, ки ба фарзандони худ таълим диҳанд, то насли оянда онҳоро, кӯдакони ҳанӯз таваллуднашударо бишносад ва бархоста, ба фарзандони худ бигӯяд, то ки ба Худо умед баста, аъмоли Худоро фаромӯш накунед, балки аҳкоми Ӯро риоя кунед;

2. 1 Қӯринтиён 16:13 - Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли мардон рафтор кунед, қавӣ бошед.

Закариё 14:15 Ва инчунин балои асп, хачир, шутур ва хар ва тамоми ҳайвоноте, ки дар ин хаймаҳо хоҳанд буд, мисли ин вабо.

Ин порча аз Закариё дар бораи бало сухан меронад, ки на танҳо ба одамон, балки ҳайвонот низ таъсир мерасонад.

1. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душвор

2. Ғамхорӣ дар бораи офариниш дар замони душворӣ

1. Забур 91:3-4 "Албатта Ӯ туро аз доми мурғон ва аз вабои хатарнок раҳоӣ хоҳад дод. Ӯ туро бо парҳои Худ мепӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳад бурд; Ҳақиқати Ӯ сипари ту хоҳад буд ва бандгар».

2. Ададҳо 16:46-48 "Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: "Маҷмаре бигир ва дар он аз қурбонгоҳ оташ биандоз, бар он бухур бигузор ва зуд ба ҷамоат бурда, онҳоро кафорат кун, зеро ки ғазаб берун шудааст. аз ҷониби Худованд. вабо сар шуд; ва Ҳорун онро, чунон ки Мусо фармуда буд, гирифта, ба миёни ҷамоат давид; ва аллакай вабо дар миёни мардум сар шуда буд; ва ӯ бухур андохта, барои қавм кафорат кард».

Закариё 14:16 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки аз ҳамаи халқҳое, ки бар зидди Ерусалим омада буданд, ҳар як боқимонда сол аз сол барои саҷда кардани Подшоҳ, Худованди лашкарҳо ва ҷашни хаймаҳо хоҳад рафт. .

Халқҳое, ки ба Ерусалим ҳамла карданд, ҳар сол барои саҷда ба Худованди лашкарҳо хоҳанд рафт ва иди хаймаҳоро ҷашн хоҳанд гирифт.

1. Садоқат ва ризқу рӯзии Худо дар замони душворӣ

2. Аҳамияти ибодат ва таҷлили идҳои Худованд

1. Забур 33:12, Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд аст.

2. Такрори Шариат 16:16-17, Ҳама писарони шумо дар як сол се маротиба ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки Ӯ интихоб мекунад, ҳозир хоҳанд шуд: дар иди фатир, дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва онҳо ба ҳузури Худованд дасти холӣ ҳозир нахоҳанд шуд.

Закариё 14:17 Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз тамоми қабилаҳои рӯи замин ба Ерусалим барои саҷда кардан ба Подшоҳ, Худованди лашкарҳо набарояд, бар онҳо борон нахоҳад борид.

Ин порча дар бораи оқибатҳои касоне, ки ба Ерусалим барои ибодати Худованд намеоянд, нақл мекунад.

1. «Зарурати ибодати Парвардигор»

2. «Баракати итоъати фармудаҳои Худо».

1. Юҳанно 4:23-24 - "Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ саҷда хоҳанд кард, зеро Падар чунин меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд. Худо Рӯҳ аст. Ӯро парастиш кунед, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунед».

2. Забур 121:1 - "Ман шод шудам, вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: "Биёед, ба хонаи Худованд биравем".

Закариё 14:18 Ва агар хонадони Миср нараванд ва наоянд, борон нахоҳанд дошт; дар он ҷо вабо хоҳад буд, ки Худованд халқҳоеро, ки барои ҷашни хаймаҳо намебароянд, зарба хоҳад зад.

Агар хонадони Миср ба ҷашни иди хайма наоянд, Худо онҳоро бо вабо ҷазо медиҳад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Оқибатҳои нофармонӣ

2. Неъматҳои риояи фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 28:1–14

2. Ибриён 11:7

Закариё 14:19 Ин аст ҷазои Миср ва ҷазои ҳамаи халқҳое, ки барои ҷашни хаймаҳо намеоянд.

Дар ин порча дар бораи муҷозоти Миср ва дигар халқҳое сухан меравад, ки иди хаймаҳоро риоя намекунанд.

1. Муҳимияти итоат кардан ба фармудаҳои Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 11:26-28 - Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунед, ва лаънат, агар ба ҷо оваред. ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун.

2. Ибриён 10:26-31 - Зеро, агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .

Закариё 14:20 Дар он рӯз бар зангӯлаҳои аспон ҷалоли Худованд хоҳад буд; ва дегҳо дар хонаи Худованд мисли косаҳои пеши қурбонгоҳ хоҳанд буд.

Дар ин оят, Закариё 14:20, Худованд барои муқаддасии худ ва чӣ гуна хонаи ӯ аз эҳтиром ва эҳтиром пур мешавад, ҳамду сано гуфта мешавад.

1. Эҳтироми Худованд: Қудрати Қудсият

2. Маънои муқаддасот: эҳтиром ба Худованд

1. Хуруҷ 19:10-11 - Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди мардум бирав ва имрӯз ва фардо онҳоро тақдис намо, ва бигзор онҳо либосҳои худро бишӯянд ва ба рӯзи сеюм омода шаванд. Зеро ки дар рӯзи сеюм Худованд дар пеши назари тамоми мардум бар кӯҳи Сино фуруд хоҳад омад.

2. Забур 111:9 - Ӯ фидияро ба халқи худ фиристод; аҳди худро то абад фармон додааст. Номи ӯ муқаддас ва олиҷаноб аст!

Закариё 14:21 Бале, ҳар дег дар Ерусалим ва дар Яҳудо барои Худованди лашкарҳо муқаддас хоҳад буд; ва ҳамаи қурбониҳо омада, аз онҳо бигиранд ва дар он хоҳанд дид, ва дар он рӯз канъониён дигар дар он ҷо нахоҳад буд. хонаи Худованди лашкарҳо.

Дар рӯзи Худованд тамоми дегҳо ва зарфҳо дар Ерусалим ва Яҳудо барои Худованд муқаддас хоҳанд буд, ва қурбониҳо метавонанд аз онҳо бигиранд ва хӯрок тайёр кунанд. Канъониён дигар дар хонаи Худованд ҳузур нахоҳанд дошт.

1. Подшоҳии Худо: Он барои мо чӣ маъно дорад

2. Қудрати рӯзи Худованд: Чӣ тавр он моро тағир медиҳад

1. Ишаъё 60:21 - Ҳама қавми Ту одил хоҳанд шуд; онҳо то абад мулки замин хоҳанд шуд, шохаи ниҳоли ман, кори дастҳои Ман, то ки Ман ҷалол ёбам.

2. Хуруҷ 19:6 - Ва шумо барои ман Малакути коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд.

Боби 1 Малокӣ ба масъалаи беэҳтиромӣ ва садоқатмандии одамон дар ибодати Худо муроҷиат мекунад. Он муҳим будани эҳтиром ва эҳтироми дурустро ба Худо таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо изҳороти Худо оғоз мешавад, ки муҳаббати Ӯро ба Исроил баён мекунад. Бо вуҷуди ин, одамон муҳаббати Ӯро зери шубҳа мегузоранд ва мепурсанд, ки Ӯ онро чӣ гуна зоҳир кардааст. Худо ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Ӯ Яъқубро (Исроилро) бар Эсов (Эдом) интихоб кардааст ва муҳаббати Худро тавассути баракатҳо ва файзи худ бар Исроил нишон додааст (Малокӣ 1:1-5).

Параграфи 2: Дар ин боб ба амалҳои ифротгароии мардум нигаронида шудааст. Коҳинон барои қурбониҳои палид ва нафрат ба номи Худо танқид карда мешаванд. Онҳо ҳайвонҳои иллатнок ва ғайри қобили қабулро ҳамчун қурбонӣ меоранд, ки аз беэҳтиромӣ ва садоқати онҳо шаҳодат медиҳад. Худо норозигии Худро баён мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ беҳтар аст, ки дарҳои маъбад баста шавад, аз гирифтани чунин қурбониҳо (Малокӣ 1:6-14).

Дар ҷамъбаст,
Боби 1 Малокӣ ба масъалаи беэҳтиромӣ ва садоқатмандии одамон дар ибодати Худо муроҷиат мекунад.

Эъломияи муҳаббати Худо ба Исроил ва ёдрас кардани халқи баргузидаи Ӯ. Танқиди коҳинон барои қурбониҳои палид ва нафрат ба номи Худо. Изҳори норозигии Худо аз ҳадияҳои номақбул ва хоҳиши эҳтироми ҳақиқӣ дар ибодат.

Ин боби Малокӣ бо изҳороти Худо оғоз шуда, муҳаббати Ӯро ба Исроил баён мекунад ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Ӯ Яъқубро бар Эсов интихоб кардааст. Баъдан дар боб ба масъалаи ибодати беномуси мардум сухан меравад. Коҳинон барои қурбониҳои палид ва нафрат ба номи Худо танқид карда мешаванд. Онҳо ҳайвонҳои иллатнок ва ғайри қобили қабулро ҳамчун қурбонӣ меоранд, ки аз беэҳтиромӣ ва садоқати онҳо шаҳодат медиҳад. Худо норозигии худро баён мекунад ва мегӯяд, ки Ӯ беҳтар аст, ки дарҳои маъбад баста шавад, аз гирифтани ин ҳадияҳо. Дар ин боб аҳамияти эҳтиром ва эҳтироми дуруст ба Худо дар ибодат таъкид шудааст.

Малокӣ 1:1 Бори каломи Худованд ба Исроил аз ҷониби Малокӣ.

Худованд ба воситаи пайғамбар Малокӣ ба Исроил сухан мегӯяд.

1. Ёри худро мисли худ дӯст доред. (Ибодат 19:18)

2. Дар ҳама чиз ба Худованд содиқ монед. (Еҳушаъ ибни Нун 24:15)

1. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пуртоқат ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Малокӣ 1:2 Ман туро дӯст доштам, мегӯяд Худованд. Аммо шумо мегӯед: "Дар куҷо моро дӯст доштӣ?" Оё бародари Эсов Яъқуб набуд? мегӯяд Худованд: лекин Ман Яъқубро дӯст доштам,

Худованд мегӯяд, ки халқи Худро дӯст медорад, вале онҳо аз Ӯ далели муҳаббати Ӯро мепурсанд. Ӯ ҷавоб медиҳад, ки муҳаббати худро ба Яъқуб нишон медиҳад, гарчанде ки Яъқуб бародараш Эсов дошт.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст - омӯхтани он, ки чӣ тавр Худованд моро новобаста аз вазъиятамон дӯст медорад.

2. Қувваи неъмати илоҳӣ - омӯхтани он, ки чӣ тавр неъмати Худо метавонад ба мо баракатҳое диҳад, ки мо сазовори он нестем.

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Яъқуб 2:5 - «Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизи ман: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбизоатанд, интихоб накардааст, то дар имон бой бошанд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд?»

Малокӣ 1:3 Ва ман аз Эсов нафрат доштам, ва кӯҳҳо ва мероси ӯро барои аждаҳои биёбон хароб кардам.

Худо нафрати худро нисбати Эсов баён мекунад ва кӯҳҳо ва мероси ӯро барои ҳайвоноти ваҳшӣ нест мекунад.

1. Ғазаби Худо ва адолат: Намунаи Эсов

2. Донистани кай ба Худо таваккал кардан: Қиссаи Эсов

1. Румиён 9:13 - Чунон ки навишта шудааст: "Ман Яъқубро дӯст доштам, аммо аз Эсов нафрат дорам".

2. Забур 2:1-2 - Чаро халқҳо ба хашм меоянд ва халқҳо беҳуда найранг мекунанд? Подшоҳони рӯи замин ҷамъ мешаванд, ва ҳокимон бо ҳам машварат мекунанд, бар зидди Худованд ва бар зидди тадҳиншудаи Ӯ.

Малокӣ 1:4 Дар ҳоле ки Адӯм мегӯяд: "Мо камбағал ҳастем, аммо бармегардем ва ҷойҳои хилват бино хоҳем кард"; Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Онҳо бино хоҳанд кард, вале Ман хоҳам партофт"; ва онҳоро: "Сарҳади шарорат" ва "Қавмеро, ки Худованд бар онҳо то абад хашм гирифтааст" хоҳанд номид.

Худованди лашкарҳо Адӯмро барои он сарзаниш мекунад, ки фикр мекунанд, ки онҳо метавонанд ҷойҳои харобшударо барқарор карда, онҳоро несту нобуд хоҳад кард.

1. Ғазаби Худо бар бадкорон

2. Дар вақти зарурӣ ба Худованд таваккал кардан

1. Ишаъё 5:20-21 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд; ки торикиро ба рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд; ки талхро ба ширин ва ширинро ба талх мегузоранд!

2. Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят намо, зеро ин аст тамоми вазифаи инсон. Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

Малокӣ 1:5 Ва чашмони шумо хоҳанд дид, ва хоҳед гуфт: "Худованд аз сарҳади Исроил ҷалол хоҳад ёфт".

Ҷалоли Худоро ҳама, ҳатто аз дуртарин гӯшаи Исроил дидан хоҳанд кард.

1. Бузургии Худованд - Чӣ гуна қудрат ва ҷалоли Худо аз ҷониби ҳама дида мешавад ва эътироф хоҳад шуд.

2. Сарҳадҳои Исроил - Чӣ гуна раҳмат ва файзи Худо аз интизориҳои мо фаротар аст.

1. Румиён 11:25-26 - "Зеро, эй бародарон, намехостам, ки шумо аз ин асрор бехабар бошед, то ки дар ғурури худ хирад нашавед; то он даме ки кӯрӣ қисман ба Исроил рӯй дод, то пурра Халқҳо дароянд. Ва ҳамин тавр тамоми Исроил наҷот хоҳад ёфт."

2. Забур 24:7-10 - "Сарҳои худро боло кунед, эй дарвозаҳо; ва боло кунед, эй дарҳои ҷовидонӣ; ва Подшоҳи ҷалол дарояд. Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованд қавӣ ва тавоно , Худованди тавоно дар ҷанг. Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо; ҳатто онҳоро боло кунед, эй дарҳои абадӣ; ва Подшоҳи ҷалол дарояд; Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованди лашкарҳо, Подшоҳ аст аз шӯҳрат».

Малокӣ 1:6 Писар падари худро иззату эҳтиром мекунад, ва ғулом оғои худро: агар ман падар бошам, иззати ман куҷост? ва агар ман усто бошам, тарси ман куҷост? Ба шумо мегӯяд Худованди лашкарҳо, эй коҳинон, ки номи маро хор мекунанд. Ва шумо мегӯед: "Дар куҷо мо исми Туро хор кардем?"

Худованди лашкарҳо ба коҳинон сухан ронда, мепурсад, ки чаро онҳо Ӯро ҳамчун падар ва устод эҳтиром намекунанд ва эҳтиром намекунанд? Коҳинон дар ҷавоб мепурсанд, ки чӣ тавр онҳо номи Ӯро нафрат кардаанд.

1. Муҳимияти эҳтиром кардани Падар ва Устоди мо: Омӯзиши Малокӣ 1:6

2. Эҳтиром ба номи Худо: Омӯзиши итоаткорӣ аз Малокӣ 1:6

1. Эфсӯсиён 6:5-7 Эй ғуломон, ба онҳое ки ба ҳасби ҷисм оғоёни шумо ҳастанд, бо тарсу ларз, дар якдилии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; На бо хидмати чашмон, мисли мардона; балки чун бандагони Масеҳ, иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд; Бо иродаи нек хизмат кунед, чунон ки ба Худованд, на ба одамон.

2. Матто 6:9-10 Пас, ҳамин тавр дуо гӯед: Эй Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод. Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту дар замин ба амал ояд, чунон ки дар осмон.

Малокӣ 1:7 Шумо бар қурбонгоҳи Ман нони палид меоваред; ва шумо мегӯед: "Дар куҷо туро палид кардаем?" Бо ин ки шумо мегӯед: "Суфраи Худованд хор аст".

Худованд аз ҳадияҳое, ки ба ӯ дода мешаванд, норозӣ аст, зеро онҳо ифлосанд ва дастархони Худовандро нафратовар меҳисобанд.

1. Ибодати ҳақиқӣ аз дунёпарастӣ пок аст

2. Чӣ тавр ба Худо қурбонии пок ва беайб пешкаш кардан мумкин аст

1. Ишаъё 1:11-17 - Шумораи зиёди қурбониҳои шумо барои ман бо чӣ мақсад аст? мегӯяд Худованд: «Ман пур аз қурбониҳои сӯхтании қӯчқорҳо ва чарбуи чорпоён ҳастам; ва аз хуни говҳо, ё барраҳо ва бузҳо лаззат намебарам.

12 Ва ҳангоме ки шумо барои ҳозир шудан ба ҳузури Ман меоед, кӣ аз шумо талаб кардааст, ки дар додгоҳҳои Маро поймол кунед?

2. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ кард.

Малокӣ 1:8 Ва агар шумо кӯрро барои қурбонӣ тақдим кунед, оё ин бад нест? ва агар ба лангон ва беморон қурбонӣ кунед, оё ин бад нест? Акнун онро ба ҳокими худ пешкаш кун; Оё аз ту хушнуд мешавад ё шахси туро мепазирад? мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо мепурсад, ки оё барои қурбонӣ кардани ҳайвони нобино, ланг ва ё бемор бадӣ аст ва мардумро даъват мекунад, ки дар бораи он фикр кунанд, ки оё ҳокими онҳо аз чунин қурбонӣ розӣ мешавад?

1. Қурбонӣ: масъалаи қалб - Барои Худо на миқдор ё сифати қурбониҳои мо муҳим аст, балки муносибати дилҳои мо ҳангоми додани мост.

2. Пешниҳод ба Худованд: сифат муҳим аст - Мо набояд чизе камтар аз беҳтарини худро ба Худованд пешкаш кунем, зеро Ӯ сазовори беҳтарини мост.

1. Румиён 12:1 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Ибриён 13:15-16 - Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне меваи лабҳое, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд. Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

Малокӣ 1:9 Ва алҳол, аз шумо илтимос мекунам, ки аз Худо илтиҷо кунед, ки Ӯ ба мо марҳамат кунад; ин ба воситаи шумост: оё Ӯ шахсиятҳои шуморо ба назар мегирад? мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо мепурсад, ки оё Худо ба онҳо лутфу марҳамат хоҳад кард, чунон ки ба воситаи онҳо буд?

1. Раҳмати Худо: Шукргузорӣ аз неъматҳои Ӯ

2. Амалҳои мо ба муносибати мо бо Худо чӣ гуна таъсир мерасонанд

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Филиппиён 4:6 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Малокӣ 1:10 Дар байни шумо кист, ки дарҳоро беҳуда баста бошад? ва бар қурбонгоҳи Ман бар абас оташ намеафрӯзед. Ман аз ту хушнуд нестам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ҳадияро аз дасти ту қабул нахоҳам кард.

Худо аз қурбониҳои банӣ-Исроил ба ӯ хушнуд нест ва онҳоро қабул намекунад.

1. Худо аз тааҳҳудоти нимҷон розӣ нест

2. Зарурати ибодати ҳақиқӣ

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

2. Ибриён 13:15-16 - "Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд. Ва фаромӯш накунед, ки некӣ кунед ва бо дигарон мубодила кунед, зеро бо Чунин қурбониҳо Худо хушнуд аст».

Малокӣ 1:11 Зеро ки аз тулӯи офтоб то ғуруби ҳамон офтоб исми Ман дар байни халқҳо бузург хоҳад буд; ва дар ҳар ҷо барои исми Ман бухур ва ҳадияи пок оварда хоҳанд шуд, зеро ки исми Ман дар миёни халқҳо бузург хоҳад буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованд эълон мекунад, ки исми Ӯ дар миёни халқҳо аз тулӯи офтоб то ғуруби офтоб бузург хоҳад буд ва дар ҳар ҷо барои Ӯ бухур ва ҳадияи пок оварда хоҳанд шуд.

1. Донистани номи Худо: Аҳамияти Малокӣ 1:11

2. Пешниҳоди пок ба Худованд: Маънои Малокӣ 1:11

1. Хуруҷ 28:38 - Ва он бар пешонии Ҳорун хоҳад буд, то ки Ҳорун гуноҳи чизҳои муқаддасро бар дӯш гирад, ки банӣ-Исроил онро бо тамоми ҳадияҳои муқаддаси худ тақдис хоҳанд кард; ва он ҳамеша бар пешонии ӯ хоҳад буд, то ки онҳо ба ҳузури Худованд мақбул шаванд.

2. Забур 50:7-15 - Гӯш кунед, эй қавми ман, ва Ман сухан хоҳам гуфт; Эй Исроил, ва бар зидди ту шаҳодат хоҳам дод: Ман Худоям, Худои ту. Ман туро барои қурбониҳои ту ва қурбониҳои сӯхтании ту танбеҳ нахоҳам дод, ки ҳамеша пеши ман бошӣ. Ман барзагови туро аз хонаи ту намебарам, ва ӯ аз оғили ту буз намебарад. Зеро ки ҳар ҳайвони ҷангал аз они Ман аст, ва чорпоён дар ҳазор теппа. Ҳама мурғони кӯҳистонро медонам, ва ваҳшӣ аз они Ман аст. Агар гурусна мебудам, ба ту намегуфтам, зеро ҷаҳон ва пуррагии он аз они Ман аст. Оё гӯшти говҳоро мехӯрам, ё хуни бузҳоро менӯшам? Барои Худо шукргузорӣ кунед; ва назрҳои худро ба Ҳаққи Таоло адо кун:

Малокӣ 1:12 Аммо шумо онро палид кардаед, зеро мегӯед: "Суфраи Худованд палид аст"; ва меваи он, ҳатто гӯшти ӯ, хор аст.

Халқи Исроил номи Худоро палид карда, мегӯянд, ки ғизои Ӯ нафратовар аст.

1. Ризои Худо барои ҳама ниёзҳои мо басанда аст

2. Мо бояд барои он чизе ки Худо ба мо ато кардааст, миннатдор бошем

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Малокӣ 1:13 Шумо низ гуфтед: "Инак, ин чӣ хастагӣ аст"! ва шумо аз он нафас кашидаед, мегӯяд Худованди лашкарҳо; ва шумо он чиро, ки дарида буд, ва лангон ва бемор; Ҳамин тавр шумо қурбонӣ овардед: оё ин дасти шуморо қабул кунам? мегӯяд Худованд.

Худо аз ҳадияе, ки мардум ба Ӯ пешниҳод мекунанд, норозӣ аст ва мепурсад, ки оё онро қабул кунад?

1. "Худо сазовори қурбонии беҳтарини мост"

2. «Худоро бо тӯҳфаҳои худ эҳтиром кунед»

1. Румиён 12: 1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо иродаи нек, писандида ва комили Ӯст."

2. Матто 6:21 - «Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Малокӣ 1:14 Аммо лаънат бод фиребгаре, ки дар рамаи худ нарина дорад ва назр карда ва барои Худованд чизи фосид забҳ мекунад; зеро ки Ман Подшоҳи бузург ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва номи ман дар миёни бутпарастон.

Худо Подшоҳи бузургест, ки исми Ӯ дар байни халқҳо метарсанд ва онҳое ки Ӯро бо ҳадияҳои паст фиреб медиҳанд, лаънат хоҳанд шуд.

1. Номи Худо аз ҳама болотар аст

2. Қурбонии паст назди Худо мақбул нест

1. Ишаъё 6:3 - Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. Забур 9:2 - Аз Ту шод ва шод хоҳам шуд: Номи Туро, эй Ҳаққи Таоло ҳамду сано хоҳам гуфт.

Боби 2 Малокӣ ба коҳинон ва иҷро накардани масъулиятҳои худ идома медиҳад. Он инчунин оқибатҳои амали онҳоро таъкид мекунад ва аҳамияти садоқат ва адолатро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо танбеҳи сахт ба коҳинон барои риоя накардани номи Худо ва риояи аҳди Ӯ оғоз мешавад. Онҳо аз роҳи рост рӯй гардонданд ва дар таълимоти худ бисёриҳоро ба васваса андохтаанд. Худо ҳушдор медиҳад, ки Ӯ бар онҳо лаънат хоҳад овард ва баракатҳои онҳо ба лаънат мубаддал хоҳанд шуд (Малокӣ 2:1-9).

Сархати 2: Боб ба масъалаи хиёнат дар байни коҳинон муроҷиат мекунад. Онҳо занҳоеро гирифтаанд, ки худоёни бегонаро мепарастанд ва аҳдро вайрон мекунанд ва мардумро гумроҳ мекунанд. Худо ба онҳо вазифаи муқаддаси онҳоро дар нигоҳ доштани имони ҳақиқӣ хотиррасон мекунад ва онҳоро даъват мекунад, ки ба занони худ ва ба аҳд содиқ бошанд (Малокӣ 2:10-16).

Параграфи 3: Боб бо ёдоварӣ дар бораи аҳамияти адолат ва тарси Худо анҷом меёбад. Худо коҳинонро ташвиқ мекунад, ки қонуни ростиро омӯзанд ва дар адолат рафтор кунанд. Ӯ ваъда медиҳад, ки онҳое, ки аз Ӯ метарсанд ва исми

Ӯро эҳтиром мекунанд, дороии ганҷинаи Ӯ хоҳанд буд ва баракати Ӯро хоҳанд гирифт (Малокӣ 2:17-3:5).

Дар ҷамъбаст,
Боби 2 Малокӣ ба коҳинон ва иҷро накардани масъулиятҳои худ идома медиҳад.

Ба коҳинон сарзаниш кунед, ки онҳо исми Худоро эҳтиром накарданд ва аҳди Ӯро риоя накарданд.
Оқибати аъмоли онҳо ва ба лаънат табдил ёфтани баракаташон.
Баррасии масъалаи бевафоӣ дар байни коҳинон ва аҳамияти адолат ва тарси Худо.

Ин боби Малокӣ бо танбеҳи сахт ба коҳинон барои риоя накардани номи Худо ва риояи аҳди Ӯ оғоз мешавад. Онҳо аз роҳи рост рӯй гардонданд ва дар таълимоти худ бисёриҳоро ба васваса андохтаанд. Баъдан дар боб масъалаи хиёнати коҳинон баррасӣ мешавад, зеро онҳо занҳоеро ба занӣ гирифтаанд, ки худоёни бегонаро мепарастанд ва аҳдро вайрон мекунанд ва мардумро гумроҳ мекунанд. Худованд вазифаи муқаддаси онҳоро дар ҳифзи имони ҳақиқӣ ёдовар шуда, даъват мекунад, ки ба занҳо ва аҳд вафо кунанд. Ин боб бо ёдрас кардани аҳамияти адолат ва тарси Худо, рӯҳониёнро ташвиқ мекунад, ки қонуни ростиро омӯзанд ва дар адолат рафтор кунанд. Худо ваъда медиҳад, ки касоне, ки аз Ӯ метарсанд ва исми Ӯро гиромӣ медоранд, дороии ганҷинаи Ӯ хоҳанд буд ва баракати Ӯро мегиранд. Ин боб оқибатҳои амали коҳинон, аҳамияти садоқат ва даъват ба адолат ва тарси Худоро таъкид мекунад.

Малокӣ 2:1 Ва акнун, эй коҳинон, ин ҳукм барои шумост.

Гузариш Худо ба коҳинон амр медиҳад, ки ба каломи Ӯ гӯш диҳанд.

1. Каломи Худоро ҳама, ҳатто онҳое, ки дар мавқеъҳои қудратманданд, бояд риоя кунанд.

2. Муҳимияти шунидан ва риояи каломи Худо.

1. Хуруҷ 19: 5-6 - "Пас, акнун, агар шумо дар ҳақиқат ба овози ман итоат кунед ва аҳди Маро риоя кунед, он гоҳ барои Ман аз ҳама одамон ганҷи хосе хоҳед буд, зеро тамоми замин аз они Ман аст: ва шумо хоҳед буд. барои Ман Малакути коҳинон ва халқи муқаддас аст».

2. Такрори Шариат 7:12 - "Бинобар ин воқеъ хоҳад шуд, ки агар шумо ба ин ҳукмҳо гӯш диҳед, ва риоя кунед ва онҳоро ба ҷо оваред, Худованд Худои шумо аҳд ва марҳаматеро, ки ба падарони шумо қасам хӯрдааст, бо ту риоя хоҳад кард. "

Малокӣ 2:2 Агар гӯш надиҳед ва онро дар дил нагузоред, то исми Маро ҷалол диҳед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, Ман ҳатто бар шумо лаънат хоҳам фиристод, ва баракатҳои шуморо лаънат хоҳам кард. , Ман онҳоро аллакай лаънат кардам, зеро шумо инро дар дил намегиред.

Парвардигори лашкарҳо ҳушдор медиҳад, ки касе, ки суханони Ӯро нашунавад ва итоат накунад, лаънат хоҳад шуд ва баракаташон аз байн бурда мешавад.

1. Муҳимияти гӯш кардан ва итоат кардан ба Каломи Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Масалҳо 4:20-22 - Писарам, суханони маро гӯш кун; Гӯши худро ба суханони Ман кун. Бигзор онҳо аз чашмони ту дур нашаванд; онҳоро дар дили худ нигоҳ доред. Зеро ки онҳо барои онҳое ки онҳоро меёбанд, ҳаёт ва барои тамоми ҷисми онҳо саломатӣ мебошанд.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Малокӣ 2:3 Инак, ман насли шуморо фосид хоҳам кард, ва пору бар рӯи шумо, ҳатто поруи идҳои тантанавии шуморо мепошам; ва касе туро бо он мебарад.

Худо исроилиёнро барои бевафоиашон ҷазо хоҳад дод, ки насли онҳоро фосид мекунад ва рӯйи онҳоро бо саргини ҷашнҳояшон мепӯшонад.

1. Оқибатҳои бевафоӣ: Омӯзиши Малокӣ 2:3

2. Зиндагии муқаддас: Оқибатҳои нофармонӣ

1. Масалҳо 6:16-19 - Ҳафт чизест, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад ва нигоҳи ғурур яке аз онҳост.

2. Ишаъё 1:13-15 - Пеш аз овардани ҳадияҳои бемаънӣ! Бухури ту барои ман нафратовар аст. Моҳи нав, шанбеҳо ва даъватҳо ман тоқат карда наметавонам анҷуманҳои бади шуморо.

Малокӣ 2:4 Ва шумо хоҳед донист, ки Ман ин ҳукмро ба шумо фиристодаам, то ки аҳди Ман бо Левӣ бошад, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо ба мардум амр дод, ки аҳди Ӯ бо левизодагонро риоя кунанд.

1: Аҳди Худо бо левизодагон бояд ҳифз ва эҳтиром карда шавад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки аҳди Худовандро бо левизодагон риоя кунем.

1: Такрори Шариат 33:8-10 - Ва дар бораи Левӣ гуфт: «Туммим ва Урими ту бо муқаддаси Ту, ки дар Массо озмудай ва бо ӯ дар обҳои Мериба ҷиҳод кардай; «Он ки ба падар ва модари худ гуфт: «Ӯро надидам; на бародарони худро эътироф кард, на фарзандони худро, зеро ки онҳо каломи Туро риоят карданд ва аҳди Туро риоят карданд.

2: Ададҳо 3:5-10 - Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Сибти Левиро наздик биёред ва онҳоро ба ҳузури Ҳоруни коҳин ҳозир кун, то ки ба ӯ хизмат кунанд. Ва онҳо бояд супориши ӯ ва тамоми ҷамоатро дар назди хаймаи ҷомеъ ба ҷо оваранд, то ки хизмати хаймаи муқаддасро ба ҷо оваранд. Ва онҳо бояд тамоми асбобҳои хаймаи ҷомеъ ва супориши банӣ-Исроилро барои иҷрои хизмати хаймаи ҷомеъ нигоҳ доранд.

Малокӣ 2:5 Аҳди ман бо ӯ дар бораи ҳаёт ва осоиштагӣ буд; ва ман онҳоро ба ӯ додам, аз тарси он ки ӯ аз ман метарсид ва аз пеши исми Ман метарсид.

Худо бо халқи худ дар бораи ҳаёт ва осоиштагӣ аҳд баст, ки ба ивази тарси исми Ӯ дода шудааст.

1. Тарс аз Худованд: Чӣ тавр бояд дар итоат ба аҳди Худо зиндагӣ кунем

2. Баракати ҳаёт ва сулҳ: Таҷрибаи аҳди Худо

1. Такрори Шариат 10:12-13 - «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ хизмат намо. Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба шумо барои некӯаҳволии шумо амр медиҳам?

2. Забур 33:9 - "Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро ки аз Ӯ метарсанд, камбудӣ надорад!"

Малокӣ 2:6 Қонуни ростӣ дар даҳони ӯ буд, ва шарорат дар забонаш пайдо нашуд: Ӯ бо ман дар осоиштагӣ ва адолат рафтор мекард ва бисьёр касонро аз шарорат дур кард.

Худо мехоҳад, ки мо рост бигӯем ва дар сулҳу адолат рафтор кунем ва барои дигарон намунаи ибрат бошем.

1. "Қувваи Ҳақиқат"

2. «Гузаштан дар сулх ва баробарӣ»

1. Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро.

2. Матто 5:9 - Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

Малокӣ 2:7 Зеро ки лабони коҳин бояд донишро нигоҳ доранд, ва шариатро дар даҳони ӯ ҷӯянд, зеро ки ӯ фиристодаи Худованди лашкарҳост.

Вазифаи коҳин нигоҳ доштани дониш ва талаб кардани шариат аз Худост.

1. Дар ҳама чиз қонун ва илми Худоро биҷӯед

2. Коҳин ҳамчун фиристодаи Худованд

1. Масалҳо 2:6-9 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз дахонаш дониш ва фахмост.

2. Ишаъё 2:3 - Зеро ки шариат аз Сион берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим.

Малокӣ 2:8 Аммо шумо аз роҳ дур шудаед; шумо бисьёр касонро дар шариат ба васваса андохтаед; шумо аҳди Левиро вайрон кардаед, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо бар зидди онҳое, ки аз шариат дур шуда, аҳди Левиро вайрон кардаанд, сухан рондааст.

1. Муҳимияти содиқ мондан ба қонуни Худо

2. Оқибатҳои вайрон кардани аҳди Левӣ

1. Такрори Шариат 17:8-13 - Дастур оид ба риояи Қонуни Худо

2. Матто 5:17-20 - Исо дар бораи иҷрои Қонун

Малокӣ 2:9 Аз ин рӯ, ман низ шуморо дар пеши тамоми қавм хору залил ва паст кардаам, чунон ки шумо роҳҳои Маро риоя накардаед, балки дар шариат рӯйбинӣ кардаед.

Худо мардумро дар пеши тамоми мардум хору залил гардонид, зеро онҳо роҳҳои Ӯро риоя накарданд ва дар шариат рӯйбинӣ карданд.

1. Ҳазрати Худо ва Адолат: Зарурати тоат

2. Оқибатҳои рӯйбинӣ дар қонун

1. Ибодат 19:15 - "Дар суд беадолатӣ накун. Ба мискинон рӯйбинӣ накун ва ба бузургон рӯйбинӣ накун, балки ёри худро аз рӯи адолат доварӣ кун".

2. Яъқуб 2:8-9 - «Агар ту дар ҳақиқат шариати шоҳонаро мувофиқи Навиштаҳо ба ҷо оварӣ, ёри худро мисли худат дӯст бидор, хуб мекунӣ. қонун ҳамчун вайронкорон."

Малокӣ 2:10 Оё ҳамаи мо як падар нестем? Оё Худои якто моро наофаридааст? Чаро мо ҳар кас ба бародари худ хиёнат карда, аҳди падарони худро вайрон мекунем?

Мо набояд бо хиёнат ба якдигар паймони падаронамонро вайрон кунем.

1. Аҳди падарони мо: Даъват ба бародарии содиқ

2. Иҷрои аҳд: эҳтиром кардани бародарон ва Худои мо

1. Румиён 12:10: "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

2. Ибриён 13:1: «Бигзор муҳаббати бародарона идома ёбад».

Малокӣ 2:11 Яҳудо хиёнат кард, ва дар Исроил ва Ерусалим кори нафратовар содир карда мешавад; зеро ки Яҳудо қудсияти Худовандро, ки дӯст медошт, палид карда, духтари худои бегонаро ба занӣ гирифт.

Яҳудо бо занҳои бегона издивоҷ карда, пеши Худо гуноҳ кард.

1. Худо мехоҳад вафодорӣ ва садоқатро дар халқи худ.

2. Аз хатари созиш ва пайравӣ ба роҳҳои нодуруст ҳазар кунед.

1. Такрори Шариат 7: 3-4 - Бо онҳо издивоҷ накунед, ки духтарони худро ба писарони онҳо надиҳед ва духтарони онҳоро ба писарони худ нагиред, зеро

онҳо писарони шуморо аз пайравии Ман дур мекунанд, то худоёни дигарро ибодат кунанд. Он гоҳ ғазаби Худованд бар шумо аланга хоҳад шуд.

2. Масалҳо 7: 26-27 - Зеро ки вай бисёр захмиёнро сарнагун кардааст, ва ҳамаи кушташудагони вай мардони қавӣ буданд. Хонаи вай роҳ ба сӯи шеол аст ва ба утоқҳои марг поён меравад.

Малокӣ 2:12 Худованд шахсеро, ки ин корро мекунад, — устод ва донишмандро аз хаймаҳои Яъқуб ва касе ки барои Худованди лашкарҳо ҳадия тақдим мекунад, маҳв хоҳад кард.

Худованд касонеро, ки нисбат ба Ӯ эҳтироми дуруст намекунанд, ҳам устод ва ҳам шогирдро ҷазо медиҳад.

1. Раҳмат ва адолати Худо: Подшоҳии Худо

2. Даъват ба хидмати содиқона: Худоро дар ҷои аввал гузоштан

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Малокӣ 2:13 Ва шумо ин корро кардаед, қурбонгоҳи Худовандро бо ашк, бо гиря ва фарьёд пӯшондед, ба тавре ки Ӯ дигар қурбониро ба назар намегирад, ё онро бо иродаи нек аз дасти шумо қабул мекунад.

Онҳое, ки ба Худо хизмат мекунанд, бо ҳадияҳои худ Ӯро иззату эҳтиром накарданд, балки андӯҳ ва ашкро баён мекунанд, ки Худо дигар онҳоро қабул намекунад.

1. Гиряи бе ибодат: гиряи Худоро дар қалбҳо ва ҳадияҳо

2. Нархи шафқат: Ёдоварӣ аз муҳаббати Худо дар миёни андӯҳҳои мо

1. Луқо 18:9-14 - Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир

2. Забур 51:17 - Дили шикаста ва пушаймон, эй Худо, ту хор нахоҳӣ кард.

Малокӣ 2:14 Аммо шумо мегӯед: "Чаро? Зеро ки Худованд дар миёни ту ва зани ҷавониат, ки бар зидди ӯ хиёнат кардай, шоҳид аст, вале вай ҳамсафари туст ва зани аҳди ту аст.

Ин порча аз китоби Малокӣ ба масъалаи хиёнати заношӯӣ дахл мекунад, зеро Худо ҳамчун шоҳиди аъмоли ҳамсари хиёнаткор зоҳир мешавад.

1. "Аҳди издивоҷ: вафо кардан ба ваъда"

2. «Оқибатҳои хиёнати издивоҷҳо»

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Таълимоти Павлус дар бораи муносибатҳои издивоҷи байни зану шавҳар.

2. Матто 5:27-32 - Таълимоти Исо дар бораи аҳамияти содиқ мондан дар издивоҷ.

Малокӣ 2:15 Ва оё ӯ як чизро наофаридааст? Бо вуҷуди ин, ӯ боқимондаи рӯҳро дошт. Ва барои чӣ? То ки ӯ насли худотарсро ҷустуҷӯ кунад. Пас, рӯҳи худро эҳтиёт кун, ва ҳеҷ кас ба зани ҷавонии худ хиёнат накунад.

Худо як марду як занро меофарад ва аз онҳо интизор аст, ки насли худотарсро ҷустуҷӯ кунанд. Аз ин рӯ, ҷуфти ҳамсарон бояд аз рӯҳи худ огоҳ бошанд ва ба ҳамсари худ хиёнат накунанд.

1. Вафодорӣ: риояи аҳди Худо дар издивоҷ

2. Баракатҳои вафодорӣ дар издивоҷ

1. 1 Қӯринтиён 7:2-5 - Аммо аз сабаби васвасаи бадахлоқии ҷинсӣ, ҳар як мард бояд зани худро дошта бошад ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад. Шавҳар бояд ҳуқуқи заношӯии худро ба занаш диҳад ва зан низ ба шавҳари худ. Зеро ки зан бар ҷисми худ қудрат надорад, балки шавҳар аст. Ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ қудрат надорад, балки зан қудрат дорад. Аз якдигар маҳрум макунед, магар ба тавофуқе, ки то муддате маҳдуд бошад, то ба намоз гузоред. вале боз ҳам ҷамъ шавед, то шайтон шуморо ба сабаби худдорӣ накунад.

2. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб ованд, ресмони сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

Малокӣ 2:16 Зеро ки Худованд Худои Исроил, мегӯяд, ки тарк карданро нафрат дорад, зеро ки касе зӯровариро бо либоси худ мепӯшонад, мегӯяд Худованди лашкарҳо: Пас, рӯҳи худро эҳтиёт кунед, то ки хиёнат накунед.

Худо аз ҳам ҷудо шудани ҳамсарон нафрат дорад ва моро огоҳ мекунад, ки хиёнат накунем.

1. "Худо аз талоқ нафрат дорад: канорагирӣ аз хиёнат дар муносибатҳо"

2. "Қудрати пӯшиш: Чӣ гуна бояд дар муносибат шаҳодати бардурӯғ надиҳем"

1. Матто 5:32 - "Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ аз зани худ бо ҳар сабаб ҷудо шавад, ба ҷуз зино, вайро ба зино водор мекунад; ва ҳар кӣ бо зани талоқшуда издивоҷ кунад, зино кардааст."

2. Яъқуб 5:12 - "Аммо пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре қасам нахӯред. Аммо бигзор ореи шумо оре ва не, не бошад, то ки ба доварӣ дучор нашавед. "

Малокӣ 2:17 Шумо бо суханони худ Худовандро хаста кардед. Вале шумо мегӯед: "Дар куҷо мо ӯро хаста кардем?" Вақте ки шумо мегӯед: "Ҳар кӣ бад мекунад, дар назари Худованд нек аст, ва Ӯ аз онҳо хушнуд мешавад". ё: "Худои доварӣ куҷост?"

Халқи Исроил бо суханони худ Худовандро ба хашм оварда, мегӯянд, ки ҳар кӣ бадӣ мекунад, дар назари Ӯ мақбул аст.

1. Худованд Худои адолат ва довар аст

2. Суханони мо барои Худо аҳамият доранд

1. Ишаъё 5:20-21, "Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро зулмот медонанд; талхро ширин ва ширинро талх медонанд!"

2. Яъқуб 3:8-10, "Аммо забонро ҳеҷ кас ром карда наметавонад; он бадии беитоат аст, ки пур аз заҳри марговар аст. Бо ин мо Худоро, Падарро ҳамду сано мегӯем; ва бо ин лаънат мегӯем, ки мо одамоне, ки аз рӯи мисол сохта шудаанд. аз Худо».

Боби 3 Малокӣ ба мавзӯи поксозӣ ва поксозии халқи Худо тамаркуз мекунад. Он дар бораи омадани Худованд, фиристодаи Ӯ ва зарурати тавба ва додани содиқона сухан меронад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии омадани Худованд ва фиристодае оғоз мешавад, ки барои Ӯ роҳ омода мекунад. Фаришта насли Левиро, яъне коҳинонро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра тоза хоҳад кард. Он гоҳ онҳо метавонанд барои Худованд қурбониҳои мақбул пешкаш кунанд (Малокӣ 3:1-4).

Параграфи 2: Боб ба саволҳои мардум дар бораи садоқати онҳо ва адолати Худо муроҷиат мекунад. Худо онҳоро барои хиёнаташон дар нигоҳ доштани даҳяк ва ҳадияҳо маззаммат мекунад. Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки даҳяки пурраро ба анбор оварда, Ӯро озмуда, ваъда медиҳад, ки бар онҳо баракатҳо рехт ва ба хотири онҳо хӯрандаро маззаммат мекунад (Малокӣ 3:5–12).

Параграфи 3: Боб бо ваъдаи тафовут ва подош барои онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва дар бораи исми Ӯ мулоҳиза мекунанд, анҷом меёбад. Худованд дар рӯзи қиёмат онҳоро ҳамчун ганҷи хеш нигаҳ медорад. Фарқият байни одил ва шарир муайян карда мешавад ва сарнавишти ниҳоии онҳо ошкор хоҳад шуд (Малокӣ 3:13-18).

Дар ҷамъбаст,
Боби 3-и Малокӣ ба мавзӯъҳои поксозӣ, поксозӣ ва додани содиқ тамаркуз мекунад.

Пешгӯии омадани Худованд ва фариштае, ки коҳинонро пок хоҳад кард.
Барои бевафоӣ дар нигоҳ доштани даҳяк ва ҳадия сарзаниш кунед.
Ваъдаи фарқ ва подош барои касоне, ки аз Худованд метарсанд ва дар бораи исми Ӯ мулоҳиза мекунанд.

Ин боби Малокӣ бо пешгӯии омадани Худованд ва фариштае, ки коҳинонро пок хоҳад кард, оғоз мешавад. Сипас боб дар бораи бевафоии мардум дар нигоҳ доштани даҳяк ва ҳадияҳо сухан меравад ва онҳоро барои эътимод надоштанашон ба рӯзии Худо сарзаниш мекунад. Худо онҳоро водор мекунад, ки Ӯро имтиҳон кунанд, бо овардани даҳяки пурра ба анбор ва ваъдаи баракатҳо ва муҳофизат дар иваз. Ин боб бо ваъдаи тафовут ва подош барои касоне, ки аз Худованд метарсанд ва дар бораи исми Ӯ мулоҳиза мекунанд, анҷом меёбад. Худованд дар рӯзи қиёмат онҳоро ҳамчун ганҷинаи худ нигаҳ медорад ва миёни некӯкорон ва ситамкорон фарқи равшане гузошта мешавад.

Дар ин боб аҳамияти тавба, додани содиқона ва мукофот барои касоне, ки аз Худованд метарсанд, таъкид мекунад.

Малокӣ 3:1 Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ва ӯ пешопеши Ман роҳ омода хоҳад кард; ва Худованд, ки шумо Ӯро меҷӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне фариштаи аҳд, ки шумо аз Ӯ лаззат мебаред; инак, вай хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо ваъда медиҳад, ки фариштаеро мефиристад, то пеши Ӯ роҳ тайёр кунад ва ногаҳон ба маъбади Ӯ биёяд.

1. Ваъдаи Худо барои фиристодани паёмбари паймон

2. Шоди омадани Худованд

1. Луқо 7:24-27 - Яҳёи Таъмиддиҳанда роҳро омода мекунад

2. Ибриён 10:19-22 - Аҳди хуни Исо

Малокӣ 3:2 Аммо кист, ки рӯзи омадани Ӯро тоқат кунад? ва ҳангоме ки Ӯ зоҳир мешавад, кист? зеро ки вай мисли оташи тозакунанда ва мисли собуни пуркунанда аст.

Малокӣ дар бораи омадани Худованд сухан ронда, мепурсад, ки кӣ ба Ӯ муқобилат карда метавонад, зеро Ӯ ҳам мисли оташи тозакунанда ва собуни пуркунанда аст.

1. Омадани Худованд: Кӣ истода метавонад?

2. Дар ҳузури Худованд истода: аз оташ тозашуда

1. 1 ба Қӯринтиён 3:13 - "Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд: зеро ки рӯз онро эълон хоҳад кард, зеро ки он дар оташ зоҳир хоҳад шуд; ва оташ кори ҳар касро месанҷад, ки чӣ гуна аст".

2. Ишаъё 6:6-7 - «Он гоҳ яке аз серафимҳо, ки дар дасташ ангишти зинда дошт, ки бо мағзҳо аз қурбонгоҳ гирифта буд, назди ман парвоз кард: Ва онро бар даҳони ман гузошта, гуфт: Инак, ин ба лабони ту расид, ва гуноҳи ту бардошта шуд, ва гуноҳат пок шуд».

Малокӣ 3:3 Ва ӯ ҳамчун тозакунанда ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст, ва банӣ-Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра пок хоҳад кард, то ки онҳо барои Худованд ҳадияи адолатро тақдим кунанд.

Худо банӣ-Левиро пок ва пок месозад, то ки онҳо барои Худованд дар адолат қурбонӣ кунанд.

1. Чӣ тавр Худо моро барои ҷалоли худ тоза мекунад

2. Неъмати пок шудан аз ҷониби Худо

1. Румиён 8:28-29 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд. Зеро онҳое ки Худо пешакӣ медонист, Ӯ ҳамчунин муқаррар кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад.

2. Ишаъё 1:18-20 - Биёед ҳоло ин корро ҳал кунем, мегӯяд Худованд. Ҳарчанд гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошад, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд. Агар хоҳӣ ва фармонбардор бошӣ, аз неъматҳои замин хоҳӣ хӯрд; лекин агар муқобилат кунед ва исён кунед, шамшер хӯрда хоҳед шуд. Зеро ки даҳони Худованд гуфтааст.

Малокӣ 3:4 Он гоҳ ҳадияи Яҳудо ва Ерусалим ба Худованд писанд хоҳад омад, чунон ки дар айёми қадим ва мисли солҳои пешин.

Худо мехоҳад, ки ҳадияҳои Яҳудо ва Ерусалим ба Ӯ тақдим карда шаванд, чунон ки дар гузашта буданд.

1. Худо мехоҳад, ки ибодатҳои мо самимона ва самимӣ бошанд.

2. Ибодати худро бо имон ва фурӯтанӣ ба сӯи Худо ба ҷой оваред.

1. Румиён 12:1 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, ба назари раҳмати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост."

2. Ибриён 13:15 - "Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, ки самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем."

Малокӣ 3:5 Ва Ман назди шумо хоҳам омад, то ки доварӣ кунед; ва Ман шоҳиди зуд бар зидди ҷодугарон ва зинокорон ва бар зидди қасамхӯрони бардурӯғ хоҳам буд, ва бар зидди муздуроне, ки ба муздашон, бевазан ва ятимон ситам мекунанд, ва ғарибро аз росташ дур мекунанд, ва аз ман натарс, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо меояд, то онҳоеро, ки мискинон, бевазанон, ятимон ва ғарибонро ситам мекунанд, доварӣ кунад.

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Бузургии раҳмати Худо

1. Хуруҷ 22:21-24

2. Ишаъё 1:17–20

Малокӣ 3:6 Зеро ки Ман Худованд ҳастам, тағир намеёбам; бинобар ин шумо, писарони Яъқуб, нест кардаед.

Худо бетағйир ва амин аст, аз ин рӯ халқи Ӯ аз ҳалокат раҳоӣ ёфтаанд.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Худои бетағйир дар ҷаҳони тағйирёбанда

1. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё сояе вуҷуд надорад."

2. Ибриён 13:8 - «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

Малокӣ 3:7 Ҳатто аз айёми падарони худ шумо аз фароизи Ман дур шудаед ва онҳоро риоя накардаед. Ба назди Ман баргардед, ва Ман назди шумо бармегардам, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо шумо гуфтед: "Ба куҷо баргардем?"

Худованди лашкарҳо ба мардум амр медиҳад, ки ба аҳкоми Ӯ, ки падаронашон тарк карда буданд, баргарданд, вале мардум мепурсанд, ки чӣ гуна бояд баргарданд.

1. Даъвати Худованд ба тавба

2. Иҷрои аҳкоми Худо

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст. Бигзор шарир аз роҳи худ ва одами золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, ва Ӯ ба ӯ марҳамат хоҳад кард.

2. Ҳизқиёл 33:11 - Ба онҳо бигӯ: "Ба қадри ман зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ман аз марги шарир намехоҳам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зинда шавад". Бигардед, аз роҳҳои бади худ рӯй гардон! Зеро чаро бояд бимиред, эй хонадони Исроил?

Малокӣ 3:8 Оё одам Худоро ғорат мекунад? Аммо шумо маро ғорат кардаед. Аммо шумо мегӯед: "Дар куҷо мо туро ғорат кардем?" Дар даҳяк ва ҳадияҳо.

Халқи Худо аз Ӯ дуздӣ карда, ба Ӯ даҳяк ва ҳадия надоданд.

1. Муҳимияти додани ҳаққи Худо

2. Оқибатҳои даст кашидан аз даҳяк

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас мувофиқи он ки дар дили худ ният дорад, бигзор бидиҳад, на бо ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

2. Масалҳо 3: 9-10 - "Худовандро бо молу мулки худ ва бо ҳосили аввалини худ ҷалол намо: анборҳои ту аз фаровонӣ пур хоҳанд шуд, ва прессҳои ту аз шароби нав дарояд".

Малокӣ 3:9 Шумо бо лаънат лаънат шудаед, зеро ки шумо маро, ҳатто тамоми ин халқро ғорат кардаед.

Халқи Исроил барои он лаънат шуда буд, ки Худо даҳякро ғорат кардааст.

1. Оқибатҳои ғорати Худо

2. Баракати даҳяк

1. Такрори Шариат 28:1-14 - баракатҳо ва лаънатҳои Худо барои итоаткорӣ ва беитоатӣ

2. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - Ҳар як шахс бояд мувофиқи он чизе ки дар дили худ қарор додааст, диҳад, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ.

Малокӣ 3:10 Ҳама даҳьякҳоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи ман гӯшт бошад ва ҳоло маро бо ин имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар тирезаҳои осмонро ба шумо боз накунам, ва шуморо берун накунам. баракат, ки барои гирифтани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

Худо ба халқи худ амр мекунад, ки тамоми даҳяки худро ба анбор ованд ва ваъда медиҳад, ки агар онҳо чунин кунанд, тирезаҳои Биҳиштро мекушояд ва баракатҳои бузургро мерезад, ки ҷои кофӣ барои нигоҳ доштани онҳо нахоҳад буд.

1. Неъматҳои тоат: ваъдаи фаровони Худо

2. Қувваи даҳяк: кушодани ризқи Худо

1. 2 Қӯринтиён 9:6-8 - Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дил қарор додаед, бидиҳед, на бо нохоҳам ва на маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки шуморо ба таври фаровон баракат диҳад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳар лаҳза, бо ҳар чизе ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

2. Румиён 8:31-32 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надоштааст, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна Ӯ низ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?

Малокӣ 3:11 Ва ман хӯрандаро ба хотири шумо мазаммат хоҳам кард, ва ӯ меваҳои замини шуморо нобуд нахоҳад кард; ва токи шумо пеш аз вақт дар саҳро мева надиҳад, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо ваъда медиҳад, ки меваҳои замин ва токҳои банӣ-Исроилро аз нобудшавӣ муҳофизат мекунад.

1. Некӯии Худованд: Чӣ гуна Худо ҳифз ва рӯзӣ медиҳад

2. Боварӣ ба Худованд: Амният дар ваъдаҳои Ӯ

1. Забур 145:15-16 - Чашмони ҳама ба Ту менигаранд, ва Ту ба онҳо дар сари вақт ғизо медиҳӣ. Шумо даст кушоед; хохиши хар як мавчудоти зиндаро конеъ мегардонӣ.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Малокӣ 3:12 Ва ҳамаи халқҳо шуморо хушбахт хоҳанд хонд, зеро ки шумо замини зебо хоҳед буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худо ваъда медиҳад, ки Исроилро баракат медиҳад ва онҳоро ба сарзамини зебое табдил медиҳад, ки ҳамаи халқҳо ба ҳайрат меоянд.

1. Ваъдаи Худо дар бораи баракат барои халқаш

2. Ҷалоли ваъдаҳои Худо

1. Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд аст, мардуме, ки Ӯ барои мероси худ интихоб кардааст.

2. Ишаъё 60:15 - Дар сурате ки ту партофта шудай ва нафрат доштай, ба тавре ки ҳеҷ кас аз ту нагузаштааст, ман туро барҷастаи абадӣ ва шодии наслҳои бисёр хоҳам кард.

Малокӣ 3:13 Суханони Ту бар зидди ман сахт баромад, мегӯяд Худованд. Бо вуҷуди ин шумо мегӯед: "Мо дар ҳаққи ту чӣ гуфтем?"

Худо мардумро муттаҳам мекунад, ки бар зидди ӯ сухан мегӯянд, вале онҳо инкор мекунанд.

1. Гуноҳҳои худро эътироф ва эътироф карданро омӯзед

2. Бо Худо сухани нек ва эҳтиром гӯед

1. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

2. 1 Петрус 3:15 - Аммо дар дилҳои шумо Масеҳро ҳамчун Худованд эҳтиром кунед. Ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо хоҳиш мекунад, ки сабаби умеди доред, ҷавоб диҳед.

Малокӣ 3:14 Шумо гуфтаед: "Ба Худо ибодат кардан беҳуда аст; ва чӣ фоида аст, ки аҳкоми Ӯро риоя карда, ба ҳузури Худованди лашкарҳо мотамона роҳ мерафтем?"

Одамон ба арзиши хидмат ба Худо шубҳа доранд ва мепурсанд, ки аз иҷрои фармудаҳои Ӯ чӣ манфиат меорад.

1. Қимати тоъат: Омӯзиши зиндагӣ бо подошҳои ғайби Худо

2. таваккал ба Худо ва ба роххои у кабул кардан: дидани манфиати хизмати содиќона

1. Такрори Шариат 10:12-13: Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки имрӯз ба шумо барои некӯаҳволии шумо амр мефармоям?

2. Ибриён 11:6: «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

Малокӣ 3:15 Ва акнун мо мағруронро хушбахт мегӯем; Оре, онҳое ки бадкорӣ мекунанд, барпо шудаанд; Оре, онҳое ки Худоро меозмоянд, ҳатто наҷот меёбанд.

Мағрурон тантана мешаванд ва онҳое, ки бадӣ мекунанд, мукофот мегиранд, ҳатто онҳое ки Худоро меозмоянд, наҷот меёбанд.

1. Хавфи ғурур

2. Қудрати раҳмати Худо

1. Яъқуб 4:6 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Малокӣ 3:16 Ва онҳое ки аз Худованд метарсиданд, ба якдигар зуд-зуд сухан мегуфтанд, ва Худованд инро шунида, шуниданд, ва пеши Ӯ барои онҳое ки аз Худованд метарсанд ва дар бораи исми Ӯ фикр мекарданд, китоби ёдбуд навишта шуда буд.

Муъминон бо якдигар сухан мегуфтанд ва Худованд гуш мекард ва номи онхоро дар китоби зикр навиштааст.

1. Қувваи ҷомеа: Аҳамияти мушорикат дар имон

2. Ёд кардани исми Ӯ: баракати гуфтани номи ӯ дар намоз

1. Ибриён 10:24-25, «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он мисли шумо Бингар, ки рӯз наздик мешавад».

2. Ишаъё 56:5, «Ман ба онҳо номи ҷовидонӣ хоҳам дод, ки нест карда намешавад».

Малокӣ 3:17 Ва онҳо аз они Ман хоҳанд буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, дар он рӯзе ки ҷавоҳироти худро месозам; ва Ман онҳоро амон хоҳам дод, чунон ки одам ба писари худ, ки ба вай хизмат мекунад, амон медиҳад.

Худо ваъда медиҳад, ки халқи Худро раҳм мекунад, зеро падар ба писари худ раҳм мекунад.

1. Раҳмати Падар: Муҳаббати беандозаи Худо ба халқаш

2. Файзи Худо: Чаро мо сарфи назар аз муборизаҳоямон хушбахтем

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурги Худ, ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

Малокӣ 3:18 Он гоҳ шумо бармегардед ва байни одил ва шарир, байни касе ки ба Худо хизмат мекунад ва касеро, ки ба Ӯ хизмат намекунад, фарқ хоҳед кард.

Малокӣ 3:18 таълим медиҳад, ки одил ва шарир аз ҳам ҷудо мешаванд ва фарқи байни онҳо хидмат ба Худост.

1. Фарқи байни одил ва шарир: чӣ гуна хидмат ба Худо тамоми фарқиятро ба вуҷуд меорад

2. Малокӣ 3:18: Интихоби хидмат ба Худо ва баракати адолат

1. Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

2. Яъқуб 2:14-26 - Имон бе амал мурдааст

Боби 4-уми Малокӣ боби охирини китоб аст ва дар бораи рӯзи ояндаи Худованд, доварии бадкорон ва барқароршавии одилон сухан меронад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии рӯзи ояндаи Худованд оғоз мешавад, ки ҳамчун рӯзи доварӣ ва ҳалокати бадкорон тавсиф шудааст. Он рӯзест, ки мисли танӯр месӯзад, ва мутакаббирону бадкорон мисли хошок фурӯ хоҳанд рафт. Аммо барои онҳое, ки аз Худованд метарсанд, офтоби адолат бо болҳои шифобахши худ тулӯъ хоҳад кард (Малокӣ 4:1-3).

Сархати 2: Дар ин боб аҳамияти дар хотир доштан ва итоат кардани қонуни Мусо таъкид шудааст. Худо ваъда медиҳад, ки Илёс-пайғамбарро пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мефиристад, то дили падаронро ба фарзандонашон ва дили фарзандонро ба падарони худ гардонад, мабодо ба замин лаънат наояд (Малокӣ 4:4- 6).

Дар ҷамъбаст,
Боби 4 Малокӣ дар бораи рӯзи ояндаи Худованд, доварии шарирон ва барқароршавии одилон сухан меравад.

Пешгӯӣ дар бораи рӯзи ояндаи Худованд, рӯзи доварӣ ва ҳалокати бадкорон.
Ваъдаи шифо ва барқароршавӣ барои онҳое, ки аз Худованд метарсанд.
Муҳимияти ба ёд овардан ва итоат кардани шариати Мусо.
Ваъдаи омадани Илёс-пайғамбар, ки дилҳоро бармегардонад ва лаънатро пешгирӣ мекунад.

Ин боби охирини Малокӣ бо пешгӯии рӯзи ояндаи Худованд оғоз мешавад, ки ҳамчун рӯзи доварӣ ва ҳалокати шарирон тасвир шудааст. Дар ин боб фарқияти байни одилон ва шарир таъкид карда мешавад, ки шарир мисли коса ба ҳалокат дучор мешавад, дар ҳоле ки одилон шифо ва барқароршавӣ мегиранд. Дар ин боб ҳамчунин муҳимияти дар хотир доштан ва итоат кардан аз қонуни Мусо таъкид шудааст. Худо ваъда медиҳад, ки Илёс-пайғамбарро пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мефиристад, то дили падаронро ба фарзандонашон ва дили фарзандонро ба падаронашон гардонад, то лаънат бар замин пешгирӣ карда шавад. Ин боб дар бораи рӯзи ояндаи Худованд, доварии бадкорон, барқароршавии одилон ва аҳамияти итоат кардан ба қонуни Худо сухан меравад.

Малокӣ 4:1 Зеро, инак, рӯзе меояд, ки мисли танӯр месӯзад; ва ҳамаи мағрурон, бале, ва ҳар кори бадкор, хошок хоҳанд буд; ва рӯзе ки хоҳад шуд, онҳоро сӯзонд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки аз онҳо на реша ва на шоха боқӣ хоҳад монд.

Рӯзи доварии Худованд меояд ва ҳама мағрурон ва бадкорон нобуд хоҳанд шуд.

1. Зиндагӣ барои Худо дар партави доварии ояндаи Ӯ

2. Зарурати фурӯтанӣ дар баробари ғазаби Худо

1. Румиён 2:5-8 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазабро барои худ ҷамъ мекунед.

6 Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: 7 Ба онҳое ки бо сабр дар некӯкорӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод; 8 Аммо барои онҳое ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва ғазаб хоҳанд шуд.

2. Яъқуб 4:6-10 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. 7 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. 8 Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо. 9 Бадбахт бош ва гиря кун. Бигзор хандаи ту ба мотам ва шодии ту ба тира гардад. 10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Малокӣ 4:2 Аммо барои шумо, ки аз исми Ман метарсанд, офтоби адолат дар болҳои Ӯ шифо хоҳад ёфт; ва шумо берун рафта, мисли гӯсолаҳои охур ба воя хоҳед расид.

Ин оят аз китоби Малокӣ дар бораи Масеҳи омадаистода сухан меронад, ки ба онҳое, ки Худовандро эҳтиром мекунанд, шифо ва адолатро хоҳад оварад.

1. Омадани Офтоби Адолат

2. Эҳтироми Худованд шифо мебахшад

1. Ишаъё 30:26 - Илова бар ин, нури моҳ мисли нури офтоб хоҳад буд, ва нури офтоб ҳафт баробар хоҳад буд, ҳамчун нури ҳафт рӯз, дар рӯзе ки Худованд шикастани халқи худ ва захми онҳоро шифо мебахшад.

2. Забур 103:3 - Ки ҳамаи гуноҳҳои Туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад.

Малокӣ 4:3 Ва шумо шарironро поймол хоҳед кард; зеро ки дар рӯзе ки ман ин корро хоҳам кард, зери кафи пойҳои ту хокистар хоҳанд шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

Худованди лашкарҳо эълон мекунад, ки шарирон поймол ва зери пои одилон хокистар хоҳанд шуд.

1. Ҳақиқатро гӯед, ҳатто вақте ки он нописанд аст

2. Қудрати Каломи Худо

1. Ишаъё 66:15-16 - Зеро, инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро бо ғазаб ва мазамматашро бо алангаи оташ ба амал оварад. Зеро ки Худованд бо оташ ва шамшери Ӯ тамоми башарро муҷозот хоҳад кард, ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Малокӣ 4:4 Шариати бандаи Худ Мусоро, ки дар Ҳӯриб барои тамоми Исроил ба ӯ амр фармудаам, бо фароизҳо ва ҳукмҳо ба ёд оваред.

Худо ба мардум хотиррасон мекунад, ки шариати Мусо ва қонунҳо ва ҳукмҳоеро, ки дар кӯҳи Ҳориб ба Мусо дода шудаанд, ба ёд оранд ва риоя кунанд.

1. Муҳимияти дар хотир доштани қонунҳои Худо

2. Итоати фармудаҳои Худо

1. Такрори Шариат 4:1-4 - «Акнун, эй Исроил, ба фароизҳо ва қоидаҳое ки ба ту таълим медиҳам, гӯш намо ва онҳоро ба ҷо овар, то ки зинда шавӣ, ва даромада, заминеро, ки Худованд онро тасарруф намо, Худои падаронат ба ту ато мекунад: ба каломе ки ман ба ту амр мефармоям, илова накун ва аз он чизе нагир, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба ту амр мефармоям, риоя кунӣ; чашмони ту дидаанд, ки Худованд дар Баал-Фаӯр кард, зеро ки Худованд Худои шумо аз миёни шумо ҳамаи одамонеро, ки ба Баал-Фаӯр пайравӣ мекарданд, нест кард; лекин шумо, ки ба Худованд Худои худ часпидаед, имрӯз зинда ҳастед».

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Малокӣ 4:5 Инак, ман Илёси набиро пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба ту мефиристам.

Хулосаи хати нав: Худо ваъда медиҳад, ки Илёс пайғамбарро пеш аз фарорасии рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мефиристад.

1. Ваъдаҳои Худо: Илёс ва рӯзи бузург ва даҳшатовар

2. Илёс: Нишонаи умед дар ҷаҳони ноором

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд. 2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Малокӣ 4:6 Ва дили падаронро ба фарзандон ва дили фарзандонро ба падарони худ хоҳад бурд, то ки ман омада, заминро лаънат назанам.

Худованд дили падарону фарзандонро ба сӯи якдигар мегардонад, то лаънат бар замин наояд.

1. Муҳимияти ягонагии оила: баракати Малокӣ 4:6

2. Даъват ба оштӣ: Чӣ тавр Малокӣ 4:6 метавонад муносибатҳои вайроншударо барқарор кунад

1. Масалҳо 17:6 Набераҳо тоҷи пирон ҳастанд, ва ҷалоли фарзандон падарони онҳост.

2. Румиён 12:10 Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.